

Sát Vương

Contents

Sát Vương	12
1. Chương 1 : Linh Hồn Cứng Cỏi	12
2. Chương 2 : Tá Thi Hoàn Hồn.	15
3. Chương 3 : Giết Người.	17
4. Chương 4 : Thế Giới Vô Giả	19
5. Chương 5 : Xuống Núi	21
6. Chương 6 : Chu Kiền	23
7. Chương 7 : Dực Thai Công Chúa	26
8. Chương 8 : Tiểu Tiệp Nhân	28
9. Chương 9 : Ước Hẹn Quyết Đấu	30
10. Chương 10 : Di Hồng Viện	33
11. Chương 11 : Thạch Đầu Ký	35
12. Chương 12 : Khánh Đô Phu Nhân	37
13. Chương 13 : Hồ Lô Trữ Vật	40
14. Chương 14 : Luyện Võ	42
15. Chương 15 : Tội Hồn	44
16. Chương 16 : Khổ Luyện.	46
17. Chương 17 : Tử Nguyệt Chân Nhân	48
18. Chương 18 : Tội Hồn Thành Công.	51
19. Chương 19 : Thiên Địa Nguyên Khí.	53
20. Chương 20 : Hổ Liệt Quyền.	55
21. Chương 21 : Tiến Triển Mạnh Mẽ.	57
22. Chương 22 : Tử Cầm Thành	59
23. Chương 23 : Hầu Gia Tới Thăm.	61
24. Chương 24 : Đường Tiêu Chọc Giận.	63
25. Chương 25 : Khánh Đô Phu Nhân Nổi Giận.	65
26. Chương 26 : Đánh Bạc Với Nha Hoàn.	67
27. Chương 27 : Lĩnh Ngộ Trọn Vẹn Hổ Liệt Quyền.	69
28. Chương 28 : Sức Mạnh Kỳ Lạ.	71
29. Chương 29 : Sắp Sửa Đột Phá.	73
30. Chương 30 : Hóa Điều Lược Không Thức.	75
31. Chương 31 : Chọc Vào Ta, Chết!	77
32. Chương 32 : Đặt Cược.	79
33. Chương 33 : Quyết Đấu Với Dực Thai Công Chúa.	81
34. Chương 34 : Bay Lên Trời.	84
35. Chương 35 : Không Khách Khí.	86
36. Chương 36 : Dực Thai Công Chúa Nhận Thua.	88
37. Chương 37 : Tàn Vũ Âm Hiểm.	90
38. Chương 38 : Đồ Xúc Xắc.	92
39. Chương 39 : Từ Tiểu Xuất Chiếu.	94
40. Chương 40 : Chìa Khóa Vàng.	96
41. Chương 41 : Trả Pháp Khí Của Ta Lại!	98

42. Chương 42 : Yêu Cầu Của Đường Tiêu.	101
43. Chương 43 : Bắt Thích Khách.	103
44. Chương 44 : Hoàng Cung Nghèo Nàn.	105
45. Chương 45 : Lôi Chấn Tử.	107
46. Chương 46 : Trộm Đồ Hoàng Cung.	110
47. Chương 47 : Thủy Tổ.	112
48. Chương 48 : Địa Nguyên Đan.	114
49. Chương 49 : Đấu Giá.	116
50. Chương 50 : Đại Hoàng Tử Chu Kinh.	118
51. Chương 51 : Trộm Địa Nguyên Đan.	121
52. Chương 52 : Cầm Chế.	123
53. Chương 53 : Truyền Thuyết Nội Thị.	125
54. Chương 54 : Cường Hãn Đan Dược.	127
55. Chương 55 : Liều Mạng Chạy Trốn.	129
56. Chương 56 : Chuột Dọa.	131
57. Chương 57 : Uy Hiếp Công Chúa.	134
58. Chương 58 : Thất Hoàng Tử Chu Vũ.	136
59. Chương 59 : Định Dung Hầu Vương	138
60. Chương 60 : Thế Ngoại Cao Nhân, Vân Đạm Phong Thanh.	140
61. Chương 61 : Hoàng Đế Tức Giận.	142
62. Chương 62 : Chu Húc.	144
63. Chương 63 : Dị Biến Ở Thần Mã Quán.	146
64. Chương 64 : Nhật Nguyệt Hồ.	148
65. Chương 65 : Huấn Luyện Quân Sự.	150
66. Chương 66 : Mưu Sát Phụ Quân.	152
67. Chương 67 : Khích Bác Từ Tiều.	154
68. Chương 68 : Tình Ý Của Công Chúa.	156
69. Chương 69 : Lôi Thần Hàng Thế Đại Bại.	158
70. Chương 70 : Thất Hoàng Tử Xuất Hiện.	160
71. Chương 71 : Hoàng Tộc Tranh Đoạt.	162
72. Chương 72 : Phương Kích.	164
73. Chương 73 : Điểm Danh.	166
74. Chương 74 : Lan Vương.	168
75. Chương 75 : Nghi Lan Quận Chúa.	171
76. Chương 76 : Tuyệt Học Của Lan Vương	173
77. Chương 77 : Cầm Y Long Quyền.	175
78. Chương 78 : Điều Kiện Của Ta.	177
79. Chương 79 : Khi Nhục Quận Chúa.	179
80. Chương 80 : Lan Vương Ra Mặt.	182
81. Chương 81 : Vào Phủ Uống Rượu.	184
82. Chương 82 : Cưới Làm Bình Thê.	186
83. Chương 83 : Giao Dịch Quan Trường.	188
84. Chương 84 : Nhạc Phụ Đại Nhân.	190
85. Chương 85 : Vân Dương Phụ Nhân.	193
86. Chương 86 : Lý Ngạn Ra Tay.	195
87. Chương 87 : Nghi Lan Tức Giận.	197
88. Chương 88 : Ngạch Phương Ngự Căng.	199
89. Chương 89 : Phương Kích Hung Hãn.	201
90. Chương 90 : Tới Điểm Tập Kết.	203
91. Chương 91 : Kỷ Luật Nghiêm Minh.	205
92. Chương 92 : Căng Cá Ngạnh Phương.	207
93. Chương 93 : Binh Sĩ Ngự Lâm Quân.	209
94. Chương 94 : Bến Thuyền Số 3.	211
95. Chương 95 : Trương Bảo Ra Tay.	213

96. Chương 96 :	Tuyệt Diệu.	215
97. Chương 97 :	Dục Thai Đau Lòng.	218
98. Chương 98 :	Công Chúa Xấu Hổ	220
99. Chương 99 :	Dâm Côn	222
100. Chương 1 00:	Sinh Tử Khiêu Chiến	225
101. Chương 1 01:	Nhật Mộ Cùng Đồ Kiếm	227
102. Chương 1 02:	Hạ Thủ Lưu Tình	230
103. Chương 1 03:	Sóng Thần	232
104. Chương 1 04:	Ngoài Lạnh Trong Nóng	234
105. Chương 1 05:	Chu Vũ Thống Lĩnh	236
106. Chương 1 06:	Tử Vân Thần Quyền.	238
107. Chương 1 07:	Đôi Đầu Với Lý Ngạn.	241
108. Chương 1 08:	Đột Phá Nhân Nguyên Ngũ Cấp.	243
109. Chương 1 09:	Hai Đạo Phù Triện.	245
110. Chương 11 0:	Thuyền Biển To Lớn.	247
111. Chương 111 :	Loa Toàn Giảo Nhục Trận.	249
112. Chương 112 :	Yêu Quy Lợi Hại.	251
113. Chương 113 :	Mã Khắc Tây Mễ Lan Truy Đuổi.	253
114. Chương 114 :	Lệnh Đênh Trên Biển.	255
115. Chương 115 :	Lồng Sắt Khó Phá.	257
116. Chương 116 :	Luyện Hóa Pháp Khí.	259
117. Chương 117 :	Cầm Chế Khó Phá.	261
118. Chương 118 :	Thủy Tinh Tháp.	264
119. Chương 119 :	Định Dung Hầu Ra Tay.	266
120. Chương 12 0:	Giao Dịch Với Nghi Lan Quận Chúa.	268
121. Chương 121 :	Bách Thảo Vương.	270
122. Chương 122 :	Chữa Thương	273
123. Chương 123 :	Cá Tươi.	275
124. Chương 124 :	Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.	276
125. Chương 125 :	Phát Hiện Ra Bí Mật Mới.	278
126. Chương 126 :	Gặp Lại Hoàng Tử Mã Khắc Tây Mễ Lan.	280
127. Chương 127 :	Tiêu Diệt Hoàng Tử	283
128. Chương 128 :	Tế Luyện Giải Kiếm Kịch	285
129. Chương 129 :	Thật Lòng?	286
130. Chương 13 0:	ra Tay Với Công Chúa Ly Đế Á.	288
131. Chương 131 :	Thu Vào Nơi Nào?	290
132. Chương 132 :	Áo Bì Gia.	293
133. Chương 133 :	Hổ Liệt Tứ Tượng.	295
134. Chương 134 :	Trở Về Nghi Lan Thành.	297
135. Chương 135 :	Mối Thù Đoạt Thê.	299
136. Chương 136 :	Kim Sa Tức Giận.	301
137. Chương 137 :	Quyết Đoán Giết Người.	303
138. Chương 138 :	Kim Long Chu Kiền.	305
139. Chương 139 :	Tuyệt Sơn Cự Tê.	308
140. Chương 14 0:	Lan Vương Nhân Từ	309
141. Chương 141 :	Muốn Ăn Thịt Người	312
142. Chương 142 :	Hổ Vĩ Thôn.	314
143. Chương 143 :	Địa Đạo Bí Mật.	316
144. Chương 144 :	Vạn Luyện Thần Minh Thiết.	319
145. Chương 145 :	Huyết Luyện Thần Minh Chiến Giáp.	321
146. Chương 146 :	Gia Nhập Quân Ngũ.	323
147. Chương 147 :	Chu Thịnh.	325
148. Chương 148 :	Mối Thù Diệt Môn.	328
149. Chương 149 :	Hung Hăng Càn Quấy.	330

150. Chương 15 0: Đấu Với Lưu Đình.	332
151. Chương 151 : Lưu Đình Tuyệt Vọng.	334
152. Chương 152 : Thần Hồn Lưu Đình.	336
153. Chương 153 : Thần Hồn Nhân.	338
154. Chương 154 : Lại Tới Nghi Lan Thành.	340
155. Chương 155 : Nghi Lan Quận Chúa Quan Tâm.	342
156. Chương 156 : Gây Rối Tửu Lâu.	345
157. Chương 157 : Người Cửa Đại Hoàng Tử.	347
158. Chương 158 : Thành Hoa Liên.	349
159. Chương 159 : Chung Lam Cô Nường.	351
160. Chương 16 0: Đấu Với Chung Lam.	353
161. Chương 161 : Thu Phục Chung Lam.	355
162. Chương 162 : Phản Kháng Vô Dụng.	357
163. Chương 163 : Thiên Hương Lâu.	359
164. Chương 164 : Lưu Đô Thống Trở Về.	361
165. Chương 165 : Hồ Nhuận.	363
166. Chương 166 : Đường Công Tử Tài Trợ.	366
167. Chương 167 : Quân Lệnh Nghiêm Minh.	368
168. Chương 168 : Định Dung Hầu Xuất Hiện.	370
169. Chương 169 : Bách Thụ Thiên Thảo.	372
170. Chương 17 0: Thạch Miêu Vương.	374
171. Chương 171 : Thái Gia Kết Giới.	376
172. Chương 172 : Uy Hiếp Chung Lam.	378
173. Chương 173 : Khúc Ngang.	381
174. Chương 174 : Mượn Tiền.	383
175. Chương 175 : Đại Hoàng Tử Đến.	386
176. Chương 176 : Tắm Suối Nước Nóng.	389
177. Chương 177 : Hạ Lưu Vô Sĩ.	391
178. Chương 178 : Băng Thanh Ngọc Khiết.	393
179. Chương 179 : Hai Á Tiệp Nhân	396
180. Chương 18 0: Tinh Dầu Hỏa Công.	398
181. Chương 181 : Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà	401
182. Chương 182 : Ngự Ông Đắc Lợi.	403
183. Chương 183 : Muốn Uống Rượu Phật.	405
184. Chương 184 : Thạch Miêu Vương Xuất Hiện.	408
185. Chương 185 : Bách Thảo Vương Mời Cơm.	410
186. Chương 186 : Nơi Ở Của Bách Thảo Vương.	412
187. Chương 187 : Chúng Yêu Vui Đùa.	414
188. Chương 188 : Đỉnh Núi Ngọc Sơn.	416
189. Chương 189 : Năm Viên Đan Dược.	418
190. Chương 19 0: Đào Thần Chi Tâm.	420
191. Chương 191 : Trở Lại Phượng Lâm.	422
192. Chương 192 : Tuyển Qua Tru Sát Trận.	424
193. Chương 193 : Bái Sơn.	426
194. Chương 194: Tham Viêm.	428
195. Chương 195: Tru Diệt Sơn Tặc.	429
196. Chương 196: Luyện Chế Nhân Đan.	431
197. Chương 197: Oan Hồn Tiểu Quỷ.	433
198. Chương 198: Âm Xiên Vương.	435
199. Chương 199: Phù Triện Thứ Ba.	437
200. Chương 200: Nhược Điểm Của Người Là Gì?	439
201. Chương 201: Vì Sao Đường Tiêu Chết.	441
202. Chương 202: Nhân Sinh Đau Khổ.	443
203. Chương 203: Giết Chết Mị Ma.	445

204. Chương 204:	Linh Hồn Thêm Cứng Cỏi	447
205. Chương 205:	Tấn Cấp Thành Công.	449
206. Chương 206:	Sơn Tặc Hoàn Hành.	452
207. Chương 207:	Dư Công Công.	454
208. Chương 208:	Vạn Tiền Toàn Tâm.	456
209. Chương 209:	Đường Tiêu Ra Tay.	458
210. Chương 210:	Nhung Thương Quy Phục.	460
211. Chương 211:	Yêu?	462
212. Chương 212:	Nghệ Thuật Khóa Thân.	464
213. Chương 213:	Tối Thiểu Làm Người.	467
214. Chương 214:	Hoàng Đế Mãn Thanh.	469
215. Chương 215:	Lâm Quý Hung Hăng.	471
216. Chương 216:	Vào Điện Tướng Quân.	473
217. Chương 217:	Lấy Uy.	475
218. Chương 218:	Phản Kích.	477
219. Chương 219:	Khói Lửa Nổ Tung.	478
220. Chương 220:	Quy Xuống Thỉnh Tội.	481
221. Chương 221:	Thu Phục Lâm Quý.	483
222. Chương 222:	Tướng Quân Điện.	485
223. Chương 223:	Thủ Đoạn Với Lâm Quý.	487
224. Chương 224:	Chân Thị.	489
225. Chương 225:	Lâm Diệu.	491
226. Chương 226:	Chơi Súng Nước.	493
227. Chương 227:	Ngắm Mỹ Nam.	495
228. Chương 228:	Lâm Chấn Trở Về.	498
229. Chương 229:	Đàn Bà Không Làm Được Việc Lớn.	500
230. Chương 230:	Chu Kiên Hấp Hối.	502
231. Chương 231:	Cứu Sống.	504
232. Chương 232:	Thư Của Đại Ca.	506
233. Chương 233:	Cây Kim.	509
234. Chương 234:	Noãn Dương Dương	511
235. Chương 235:	Đột Trạ Sơn.	514
236. Chương 236:	Ngân Thứ Thứ	516
237. Chương 237:	Chém Giết.	518
238. Chương 238:	Ngân Thứ Thứ Đầu Hàng.	520
239. Chương 239:	Hổ Bạt.	522
240. Chương 240:	Thu Phục Bàng Thái.	524
241. Chương 241:	Tộc Trưởng Dê Yêu.	526
242. Chương 242:	Ngư Ông Đắc Lợi.	528
243. Chương 243:	Lôi Hồng	530
244. Chương 244:	Trung Tâm Bí Cảnh.	532
245. Chương 245:	Âu Dương Khắc.	535
246. Chương 246:	Công Chúa Mê Đắm.	537
247. Chương 247:	Cự Tuyệt Thỉnh Cầu.	539
248. Chương 248:	Trốn Chạy.	541
249. Chương 249:	Liệt Hồn Đan.	543
250. Chương 250:	Dối Trá.	545
251. Chương 251:	Dâm Tặc.	546
252. Chương 252:	Áp Chế Phản Kháng.	549
253. Chương 253:	Địa Nguyên Nhị Cấp.	550
254. Chương 254:	Khôi Yêu Trận.	552
255. Chương 255:	Không Gian Độc Lập.	554
256. Chương 256:	Người Là Vợ Ta.	556
257. Chương 257:	Dục Hỏa.	558

258. Chương 258:	Tiểu Ra Quân	560
259. Chương 259:	Chiến Thuật Khôi Yêu.	562
260. Chương 260:	Đấu Với Đầu Đà Hồng Ý.	564
261. Chương 261:	Nội Đan Thú Yêu Thượng Cổ.	566
262. Chương 262:	Biểu Hiện Không Tệ.	568
263. Chương 263:	Sarah.	570
264. Chương 264:	Tiểu Tiểu.	572
265. Chương 265:	Vượt Qua Tầng Thứ Tám.	574
266. Chương 266:	Thần Lân Bay Thiết Giáp.	576
267. Chương 267:	Dực Thai Đau Lòng.	578
268. Chương 268:	Kiếp Trước Nợ Quá Nhiều...	580
269. Chương 269:	Đầu Ốc Hỗn Loạn	582
270. Chương 270:	Hôn.	584
271. Chương 271:	Cánh Cửa Tầng Thứ Chín.	586
272. Chương 272:	Lôi Đình	588
273. Chương 273:	Tầng Thứ Mười.	591
274. Chương 274:	Thời Gian Chi Tinh.	593
275. Chương 275:	Dương Sinh Mao.	595
276. Chương 276:	Noãn Dương Dương.	597
277. Chương 277:	Gặp Lại Bách Thảo Vương.	599
278. Chương 278:	Thu Bắt Hồ Bạt.	602
279. Chương 279:	Hồng Trần	604
280. Chương 280:	Tiểu Thảo Thương Tâm.	606
281. Chương 281:	Ném Thử Sê Biệt.	609
282. Chương 282:	Lợi Hại Hơn Thần Minh Pháo.	611
283. Chương 283:	Phiền Phức.	614
284. Chương 284:	Công Chúa Khóc.	617
285. Chương 285:	Chữa Bệnh.	620
286. Chương 286:	Yêu Thú Dị Hình.	622
287. Chương 287:	Tinh Nguyên Lộ.	624
288. Chương 288:	Cầu Xin.	626
289. Chương 289:	Tạm Dừng Trị Liệu.	628
290. Chương 290:	Thái Tử Đến.	631
291. Chương 291:	Chọc Tức Lâm Chấn.	633
292. Chương 292:	Lục Y Thiếu Nữ.	636
293. Chương 293:	Đào Thần Lộ Ra.	639
294. Chương 294:	Ngao Dẫn.	641
295. Chương 295:	Quân Thất Bím Tối.	643
296. Chương 296:	Bắn Chết Ngao Đăng	645
297. Chương 297:	Thịnh Thân Vương	647
298. Chương 298:	Oanh Minh Pháo	649
299. Chương 299:	Bi Ai.	651
300. Chương 300:	Không Mở Cửa Thành.	654
301. Chương 301:	Phó Thành.	656
302. Chương 302:	Tịch Diệt Long Chùy.	658
303. Chương 303:	Long Chuy.	660
304. Chương 304:	Phương Vinh.	662
305. Chương 305:	Hồ Công Công.	665
306. Chương 306:	Gia Nghĩa Đài Nam.	667
307. Chương 307:	Manh Ngọc Xấu Hổ.	669
308. Chương 308:	Tướng Quân.	671
309. Chương 309:	Hạ Thủ Lưu Nhân.	674
310. Chương 310:	Tây Điều Anh Cát.	676
311. Chương 311:	Lê Bộ Thượng Thư.	679

312. Chương 312:	Bách Thảo Tiên Tử.	682
313. Chương 313:	Đông Doanh Tấn Công.	684
314. Chương 314:	Vì Muôn Dân Trăm Họ.	686
315. Chương 315:	Nữ Tử Nhà Đế Vương.	689
316. Chương 316:	Đánh Cuộc.	691
317. Chương 317:	Kỵ Sĩ Cổ Tích.	694
318. Chương 318:	Phim Quỳnh Dao.	696
319. Chương 319:	Tranh Cường Hảo Thắng?	698
320. Chương 320:	Làm Nhục Thái Tử Phi.	701
321. Chương 321:	Quỳ Xuống.	704
322. Chương 322:	Phát Động Thời Gian Chi Tinh.	706
323. Chương 323:	Tây Điều Anh Cát Cầu Xin	709
324. Chương 324:	Người Minh Cuồng Vọng	711
325. Chương 325:	Già Yếu.	713
326. Chương 326:	Tuyệt Điều Cực Lớn.	716
327. Chương 327:	Ta Ở Nơi Nào?	718
328. Chương 328:	Hư Không Hắc Ám.	721
329. Chương 329:	Tiểu Cửu Cửu.	723
330. Chương 330:	Hư Không Thanh Lọc.	726
331. Chương 331:	Đắc Ý.	728
332. Chương 332:	Bách Thảo Ma Ra Tay.	730
333. Chương 333:	Nước Chảy Đá Mòn.	732
334. Chương 334:	Hi Sinh Tính Mạng.	735
335. Chương 335:	Tín Niệm Bất Diệt Thi Thần Hồn Bất Diệt.	738
336. Chương 336:	Ly Tử Phong Bạo.	740
337. Chương 337:	Luân Hồi.	742
338. Chương 338:	Bạc Hà Xuất Hiện.	745
339. Chương 339:	Tử Thần.	747
340. Chương 340:	Cương Thi.	750
341. Chương 341:	Tứ Quý Thành.	752
342. Chương 342:	Trùng Sinh Lần Hai.	753
343. Chương 343:	Triệu Thanh.	754
344. Chương 344:	Hoa Nghĩa Ra Tay.	755
345. Chương 345:	Giết Hoa Nghĩa.	758
346. Chương 346:	Phi Kiếm.	760
347. Chương 347:	Kiểm Linh	762
348. Chương 348:	Tinh Hoàng Tông.	764
349. Chương 349:	Hồng Viêm.	766
350. Chương 350:	Kiểm Thánh.	768
351. Chương 351:	Lý Mộ Bạch	770
352. Chương 352:	Triệu Thanh Hoảng Sợ.	772
353. Chương 353:	Tĩnh Lại.	774
354. Chương 354:	Hồn Thi Tốt	776
355. Chương 355:	Vi Liên	779
356. Chương 356:	Áo Bì Lão Ma	781
357. Chương 357:	Bí Cảnh Môn	784
358. Chương 358:	Bơi Qua.	786
359. Chương 359:	Một Đàn Sói Hoang.	788
360. Chương 360:	Đấu Thần Hồn Lực.	790
361. Chương 361:	Tĩnh Lại.	793
362. Chương 362:	Xuống Núi.	795
363. Chương 363:	Cực Âm Dược Dịch.	797
364. Chương 364:	Nhờ Sự Muội Giúp	800
365. Chương 365:	Nam Nhân Trong Tượng Tượng.	802

366. Chương 366: Ra Tay.	805
367. Chương 367: Thu Lầy Được Dịch.	807
368. Chương 368: Hồn Tinh Vàng Nhật.	809
369. Chương 369: Bò Chân Hung Hăng.	811
370. Chương 370: Vi Liên Can Ngăn.	813
371. Chương 371: Liễu Thị Tỷ Muội.	815
372. Chương 372: Cực Khổ Một Đêm.	817
373. Chương 373: Đêm Ngược Thời Gian.	819
374. Chương 374: Tuyệt Phẩm Khí Linh.	822
375. Chương 375: Uy Hiếp Tử Thần.	824
376. Chương 376: Tử Thần Đầu Hàng.	826
377. Chương 377: Kiếm Linh Bên Trong.	828
378. Chương 378: Ai Đáng Thương?	831
379. Chương 379: Bò Chân.	833
380. Chương 380: Âm Hồn Bám Vào.	836
381. Chương 381	838
382. Chương 382: Cảm Giác Quỷ Dị.	840
383. Chương 383 : Chia Khóa Trở Về ?	842
384. Chương 384 : Ý Niệm Chi Lực.	845
385. Chương 385: Biện Pháp Nóng Bỏng.	847
386. Chương 386: Thế Giới Bất Động.	849
387. Chương 387: Tiểu Triệu Thanh.	852
388. Chương 388: Sa Mạc	854
389. Chương 389: Thời Gian Không Còn Nhiều.	857
390. Chương 390: Trở Về Một Ngày.	859
391. Chương 391: Gặp Lại Huyền Nhi.	862
392. Chương 392: Xuống Núi.	865
393. Chương 393: Huyền Nhi Cương Quyết.	868
394. Chương 394: Vi Liên.	870
395. Chương 395: Tà Thuật?	872
396. Chương 396: Kiếm Thần.	875
397. Chương 397: Đánh Lén Không Thành.	877
398. Chương 398: Thôn Phệ Hồn Tinh.	879
399. Chương 399: Thủy Yêu.	882
400. Chương 400: Áo Thuật Tấn Công	884
401. Chương 401: Phù Bút.	886
402. Chương 402: Họa Phù.	888
403. Chương 403: Băng Qua Bí Cảnh.	890
404. Chương 404: Phân Thân.	892
405. Chương 405: Vi Liên Cùng Đi.	894
406. Chương 406: Đại Quân Hồn Thi	896
407. Chương 407: Gấp Gáp Rút Khỏi	899
408. Chương 408: Trung Niên Áo Xám.	901
409. Chương 409: Dư An	903
410. Chương 410: Thiên Trảm.	905
411. Chương 411: Trốn Tránh	907
412. Chương 412: Bạo Long	909
413. Chương 413: Tức Giận Vô Cùng.	911
414. Chương 414: Truy Biển.	913
415. Chương 415: Thất Sắc Hạch Đào.	916
416. Chương 416: Huyết Nguyệt.	918
417. Chương 417: Phong Ba Tam Xích.	920
418. Chương 418: Cầm Ứng Thần Hồn.	922
419. Chương 419: Còn Lại Bảy Ngày.	924

420. Chương 420:	Đột Trụ Sơn.	925
421. Chương 421:	Đồ Vật Truyền Thừa.	927
422. Chương 422:	Nghịch Thiên Chi Vật.	929
423. Chương 423:	Long Vực Bí Cảnh.	931
424. Chương 424:	Mộc Lỗi.	933
425. Chương 425:	Địch Phật.	935
426. Chương 426:	Ái Đức Hoa.	937
427. Chương 427:	Nguy Hiểm Tứ Phía.	939
428. Chương 428:	Nữ Thợ Săn.	941
429. Chương 429:	Thuần Di.	943
430. Chương 430:	Bùa Cửa Vi Liên.	945
431. Chương 431:	Phát Động Ý Niệm.	946
432. Chương 432:	Ác Long Tụ Tập.	948
433. Chương 433:	Chú Ngữ	950
434. Chương 434:	Khôi Giáp Lợi Hại.	952
435. Chương 435:	Đan Ni Tư	954
436. Chương 436:	Pháp Thuật Phong Hệ.	956
437. Chương 437:	Đi Tới Cùng	958
438. Chương 438:	Ác Long Con	960
439. Chương 439:	Từ Bỏ?	962
440. Chương 440:	Cự Long Hung Hãn.	964
441. Chương 441:	Đội Săn Bất Ròng.	966
442. Chương 442:	Chạy Trốn.	968
443. Chương 443:	Long Lân Phù.	970
444. Chương 444:	Thu Nhỏ Lại.	972
445. Chương 445:	Còn Sống.	975
446. Chương 446:	Súc Dương Công.	977
447. Chương 447:	Bạo Linh Châu	979
448. Chương 448:	Gặp Lại Tiểu Cửu Cửu.	982
449. Chương 449:	Thoát Thai Hoán Cốt.	984
450. Chương 450:	Linh Phù Thú.	986
451. Chương 451:	Hai Mươi Đạo Trận Pháp.	988
452. Chương 452:	Gặp Lại Đan Ni Tư.	990
453. Chương 453:	Tinh Vũ Tông Bị Giết.	992
454. Chương 454:	Bay Về Tinh Vũ Sơn.	994
455. Chương 455:	Tử Thần Xuất Hiện.	996
456. Chương 456:	Chứng Minh Cho Ta.	999
457. Chương 457:	Tiến Tới Huyền Vũ Thành.	1001
458. Chương 458:	Màn Sang Cẩm Chế.	1004
459. Chương 459:	Mộc Lỗi Ra Tay.	1006
460. Chương 460:	Bụng Của Mộc Lỗi.	1008
461. Chương 461:	Tử Thần Mặc Bấy	1011
462. Chương 462:	Ba Mươi Sáu Đạo Trận Pháp.	1013
463. Chương 463:	Sử Dụng Bạo Linh Châu.	1015
464. Chương 464:	Vĩnh Nhập Trầm Tịch.	1018
465. Chương 465:	Gặp Lại Truy Biển.	1020
466. Chương 466:	Tinh Bàn Hư Không	1023
467. Chương 467:	Nhận Sư Phụ	1025
468. Chương 468:	Huyết Nguyệt Sư Huynh	1028
469. Chương 469:	Tạo Ra Linh Thạch.	1030
470. Chương 470:	Đấu Giá.	1033
471. Chương 471:	Chúng Nhân Chú Ý.	1035
472. Chương 472:	Đại Gia.	1037
473. Chương 473:	Mở Bí Cảnh Thất Bại.	1040

474. Chương 474: Phong Bạo Thiên Nhân.	1042
475. Chương 475: Huyền Vũ Kiếm Trận.	1044
476. Chương 476 : Ngân Từ Phong Nữ.	1046
477. Chương 477 : Giúp Đỡ.	1049
478. Chương 478 : Thương Nhai Tử.	1051
479. Chương 479 : Tiêm Thứ.	1054
480. Chương 480 : Thu Ngân Từ Phong Nữ.	1056
481. Chương 481 : Cấm Chế.	1059
482. Chương 482 : Cửu Bàn Đồng Mổ.	1061
483. Chương 483 : Ngũ Độc Thiên Sư.	1063
484. Chương 484 : Mật Thất.	1066
485. Chương 485: Giết Lạc Phong.	1068
486. Chương 486: Phù Chỉ Cực Phẩm.	1070
487. Chương 487: Tiểu Suất Ca.	1073
488. Chương 488: Thần Lân Tuyết.	1075
489. Chương 489: Thủ Lĩnh Ẩn Mây.	1077
490. Chương 490: Thăng Long Quyết.	1080
491. Chương 491: Nhiệt Độ Biến Đổi	1082
492. Chương 492: Luyện Khí	1084
493. Chương 493: Hằng Sái.	1086
494. Chương 494: Hồ Tuyền.	1088
495. Chương 495:lực Ý Niệm.	1090
496. Chương 496: Môi Nhử	1092
497. Chương 497: Thuấn Di.	1094
498. Chương 498: Tinh Bàn Hư Không	1096
499. Chương 499: Phá Bỏ Cấm Chế	1098
500. Chương 500: Đường Hầm	1100
501. Chương 501: Thập Tử Nhất Sinh.	1102
502. Chương 502: Kết Quả Dị Thường	1104
503. Chương 503: Dưỡng Hồn	1105
504. Chương 504: Bỏ Niệm Phong	1107
505. Chương 505: Thân Thể Hóa Thú.	1109
506. Chương 506: Thần Hồn Viên Cổ Cự Long.	1111
507. Chương 507 : Yêu Thú Bên Cạnh Hư Không Tinh Bàn.	1113
508. Chương 508: Băng Tinh Kỳ Dị	1115
509. Chương 509 : Ta Là Ai ?	1117
510. Chương 510 : Phiên Phúc Đã Tới.	1119
511. Chương 511 : Tiểu Long.	1121
512. Chương 512 : Thật Lòng.	1123
513. Chương 513 : Nhanh Chóng	1126
514. Chương 514: Máy Tính?	1128
515. Chương 515: Khu Ma Nhận.	1130
516. Chương 516: Hồng Tinh	1132
517. Chương 517: Ai Là Đường Tiêu?	1133
518. Chương 518: Cục Diện Hung Hiểm.	1136
519. Chương 519: Đối Thủ Cường Đại.	1138
520. Chương 520: Thân Thể Hư Cấu.	1140
521. Chương 521: Thần Hồn Phân Ra Chủ Hồn.	1142
522. Chương 522: Phản Bội.	1144
523. Chương 523: Phiên Toái Lớn.	1146
524. Chương 524: Lý Nguyên.	1148
525. Chương 525: Bà Ngoại.	1150
526. Chương 526: Đắc Tội.	1152
527. Chương 527: Nghiêm Bằng.	1155

528. Chương 528:	Khẩu Khí Lớn.	1157
529. Chương 529:	Vân Vụ Tông.	1159
530. Chương 530:	Không Phải Đối Thủ.	1161
531. Chương 531:	Thiên Thư Các.	1163
532. Chương 532:	Truyền Tống Trận.	1165
533. Chương 533:	Bí Cảnh Sương Mù.	1166
534. Chương 534:	Quy Bí Cảnh.	1168
535. Chương 535:	Đi Hay Không?	1170
536. Chương 536:	Vết Nứt Không Gian.	1173
537. Chương 537:	Đại Điện Đen Kịt.	1175
538. Chương 538:	Liệt Phùng Quái Thú.	1177
539. Chương 539:	Tiểu Cửu Cửu Xuất Hiện.	1180
540. Chương 540:	Truyền Tống Trận.	1182
541. Chương 541:	Hôn Mê.	1185
542. Chương 542:	Trở Về.	1187
543. Chương 543:	Huyệt Hắc.	1190
544. Chương 544:	Cầm Lại Giải Kiềm Kịch.	1192
545. Chương 545:	Nam Nhân Thần Bí.	1194
546. Chương 546:	Hai Tháng Sau.	1196
547. Chương 547:	Chung Lam Tự Do.	1198
548. Chương 548:	Đông Doanh Hung Hăng.	1200
549. Chương 549:	Tình Cảnh Bi Thương.	1203
550. Chương 550:	Hồ Tướng.	1204
551. Chương 551:	Tôn Văn Thần Bí.	1206
552. Chương 552:	Lê Xuân.	1208
553. Chương 553:	Thôn Chính Yêu Dao.	1210
554. Chương 554:	Kim Thiền.	1212
555. Chương 555:	Chu Vũ.	1214
556. Chương 556:	Thôn Phệ Thì Chi Tinh.	1216
557. Chương 557:	Lang Thần.	1218
558. Chương 558:	Sáu Đạo Linh Phù.	1220
559. Chương 559:	Kinh Thành.	1222
560. Chương 560:	Từ Cương Kinh Hải.	1224
561. Chương 561:	Đông Hải Long Vương.	1226
562. Chương 562:	Không Có Ác Ý.	1228
563. Chương 563:	Mượn Khôi Lỗi.	1230
564. Chương 564:	Thị Nữ Người Cá.	1232
565. Chương 565:	Hóa Thành Hình Người.	1234
566. Chương 566:	Gặp Lại Vi Liên.	1237
567. Chương 567:	Không Nhận Người Quen.	1239
568. Chương 568:	Ba Lão Già.	1241
569. Chương 569:	Tôm Công Cua Bà.	1243
570. Chương 570:	Tiêu Viêm Hải Cốc.	1245
571. Chương 571:	Quái Thú Nham Thạch.	1247
572. Chương 572:	Xông Lên Phía Trước.	1249
573. Chương 573:	Vi Liên Thương Tâm.	1251
574. Chương 574:	Viêm Quy Động.	1254
575. Chương 575:	Kiệt Tác.	1256
576. Chương 576:	Quy Nữ.	1258
577. Chương 577:	Chuyện Của Quy Nữ.	1260
578. Chương 578:	Khu Trừ Bạo Trùng.	1263
579. Chương 579:	Khu Trừ Bạo Trùng.	1265
580. Chương 580:	Long Động Sụp Đổ.	1268
581. Chương 581:	Võ Đẳng Giai Ngạn.	1270

582. Chương 582: Lửa Giận.	1272
583. Chương 583: Tiểu Vũ Trụ Bộc Phát.	1275
584. Chương 584: Lãnh Tuyết.	1277
585. Chương 585: Đông Doanh Thiên Hoàng.	1279
586. Chương 586: Mơ Tưởng Tự Do.	1281
587. Chương 587: Tiến Vào Thiên Nguyên.	1284
588. Chương 588: Ta Chính Là Hắc Hắc Chính Là Ta.	1287
589. Chương 589: Bạc Hà Sống Lại.	1289
590. Chương 590: Gặp Lại Thạch Miêu Vương.	1292
591. Chương 591: Phù Văn Sinh Thần Luân.	1295
592. Chương 592: Quyết Đấu Cuối Cùng.	1299
593. Chương 593: Tam Hồn Hợp Nhất(đại Kết Cục)	1302

Sát Vương

Giới thiệu

Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thu người nào vào trong người đó sẽ trở thành con rối. Nhưng con rối này t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-vuong>

1. Chương 1 : Linh Hồn Cứng Cỏi

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 1: Linh Hồn Cứng Cỏi

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu một mực bị cố định ở trên giường bên cạnh hắn là ba nam cảnh sát đầy đủ võ trang và một nữ cảnh sát có khuôn mặt tú lệ, bất luận thế nào hắn cũng không thoát nổi.

- Mỹ nữ, là cô phụ trách tiêm thuốc cho ta sao?

Đường Tiêu lay động cái đầu bộ phận duy nhất có thể cử động của hắn lúc này.

Nữ cảnh sát ném cho Đường Tiêu một cái nhìn hờ hững sau đó động tác chuyên nghiệp đem ống tiêm châm vào trong tĩnh mạch của Đường Tiêu, phạm nhân nhàm chán nàng đã nhìn nhiều rồi đối với lời nói của bọn họ nàng đều hờ hững.

Hôm nay phạm nhân tử hình chính là một người làm nghề sát thủ trong tổ chức khủng bố đỉnh cấp, hắn tuy hai mươi ba tuổi nhưng từ năm mười ba tuổi đã bắt đầu hành động, trong vòng mười năm, số án mạng mà hắn gây ra tới mấy trăm vụ nhân mạng tới mấy nghìn người.

Việc ác của hắn bất tận gặp người là giết, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, mỗi một vụ là một án mạng, khiến cho thế giới phải khiếp sợ, đối với loại người này có thể nói là tử hình vẫn chưa hết tội cho nên nữ cảnh sát xinh đẹp thà đồng tình với chó với mèo cũng không đồng tình nửa phần với hắn.

- Mỹ nữ cô đã làm cái này lâu chưa?

Đường Tiêu tiếp tục nói một câu với nữ cảnh sát.

Nữ cảnh sát vẫn lộ vẻ hồ hững, giống như không nghe thấy Đường Tiêu nói chuyện vậy.

- Kỳ thật chúng ta là đồng nghiệp tuy nhiên đơn vị ra lệnh cho chúng ta là khác nhau mà thôi.

Đường Tiêu lại nói thêm câu nữa.

Nữ cảnh sát trừng mắt nhìn Đường Tiêu, mày nhíu lại sau đó nàng lui trở về bên cạnh cái bàn dụng cụ hành hình, đem một vài dược vật bỏ vào trong cái hộp sắt hình vuông.

Đường Tiêu biết rõ trong cái thùng kia chính là thuốc Barbitol.

Bơm tiêm lúc này là bơm Barbitol vào người của hắn, loại dược vật này khiến cho hắn dần dần vào trạng thái ngủ say, tránh cho việc hít thở không thông, sau đó sẽ bơm thuốc kali vào để cho nhịp tim của Đường Tiêu dừng lại được mấy chục giây sẽ chìm vào cái chết.

- Bơm tiêm đã chuẩn bị xong chưa?

Một nam tử lớn tuổi hỏi nữ cảnh sát.

- Đã xong.

Nữ cảnh sát lên tiếng, vươn tay lấy bơm tiêm.

Một nhân viên ở cách đó không xa không để ý tới chỉ quan sát dụng cụ màn hình ở trước mặt, trên đó có hiển thị sóng não và nhịp tim của Đường Tiêu.

Đường Tiêu nheo mắt lại, nhìn đám mây trắng lượn lờ trên trời xanh, thở dài một hơi.

Giết nhiều người vô tội như vậy hai tay của hắn đã dính đầy máu tươi hắn biết cảnh hôm nay sớm muộn sẽ tới nếu có kiếp sau hi vọng có thể chuyển đến một nhà bình thường lấy vợ sinh con, bình an mà sống, chứ không phải như kiếp này, ba tuổi đã bị chuyển đến một tổ chức sát thủ, tiếp nhận ma quỷ huấn luyện tới mười năm, năm mười ba tuổi thì đảm nhận nhiệm vụ đầu tiên, mười năm nay là mười năm hai bàn tay đầm máu.

- Ống tiêm đã chuẩn bị hoàn tất.

Nữ cảnh sát hồi báo ột nam tử cảnh sát lớn tuổi.

- Khởi động ống tiêm.

Nam cảnh sát lớn tuổi ra lệnh cho nữ cảnh sát.

- Ống tiêm đã khởi động.

Nữ cảnh sát hồi đáp.

Không cam lòng cứ như vậy mà chết đi sao?

Linh hồn Đường Tiêu rung động một hồi, hắn không cam lòng mà nắm chặt hai đấm lại.

Theo thuốc được tiêm vào, đôi mắt của Đường Tiêu dần trở nên dử tợn, đám mây trắng biến mất bầu trời u ám vô số ma quỷ cách thân thể của hắn không xa, xoay quanh gào rít tựa hồ tùy thời có thể xé hắn ra thành từng mảnh nhỏ.

Ngay lập tức linh hồn Đường Tiêu như giấy dựa khối trời buộc thân thể, bồng bềnh giữa không trung, bầu trời u ám xua tan đi xuất hiện từng đám mây trắng, Đường Tiêu vô ý thức mà cúi đầu xuống phát hiện ra thân thể của hắn vẫn lẳng lặng ở trên giường, vẻ mặt an tường.

Năm đám cũng dần dần mà buông lỏng ra.

Ta chết rồi sao? Tim của Đường Tiêu đập nhanh một hồi.

Ma quỷ huấn luyện viên nói, trở thành một sát thủ đỉnh cấp cần phải có linh hồn cứng cõi so với người bình thường gấp mười gấp trăm lần.

Ma quỷ huấn luyện viên còn nói, Đường Tiêu người là người có linh hồn cứng rắn nhất mà ta sẽ từng gặp sau này người cho dù chết linh hồn cũng không tiêu tan.

- Ông tiêm thuốc số một đã hoàn tất.

- Ông tiêm số hai đã hoàn tất.

Đường Tiêu kinh ngạc hắn có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm của nữ cảnh sát, dù là mơ hồ.

- Tim đập đình chỉ.

- Sóng não đình chỉ.

Đây là thanh âm của một người nam nhân.

Người đứng ở phía trước dụng cụ đo sóng não và nhịp tim đi tới bên giường Đường Tiêu, hắn nhìn hiện trường pháp y, hướng về phía vài tên cảnh sát chấp hành tử hình báo cáo kết quả:

- Phạm nhân đã tử vong.

Thanh âm lạnh như băng này khiến cho Đường Tiêu rơi xuống vô vàn suy sụp, lúc này hắn tưởng tượng mình rơi vào hầm băng nhưng hắn cũng không cảm thấy lạnh, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, giống như trước kia mấy ngày đêm không chợp mắt sau khi làm một nhiệm vụ, đột nhiên ngã vào cái giường êm trong khách sạn đi ngủ.

Trong thời gian ngắn ngủi khi còn sống hắn đã trải qua rất nhiều giết chóc, những vinh quang giấy dựa kia cảnh tượng từng cái hiện ra trước mặt hắn.

Mệt mỏi quá.

Trong đầu của Đường Tiêu cuối cùng cũng hiện ra một ý niệm... lúc này chỉ sợ vĩnh viễn không tỉnh lại được.

Ngủ thôi ngủ thôi...

.....

Sự tỉnh so với tưởng tượng của Đường Tiêu cũng không giống nhau.

Ông trời ơi đây là chỗ nào?

- Bên người là.... lá cây?

Đường Tiêu vô ý thức nhìn về phía dưới thân thể của mình, hắn phát hiện mình đang lơ lửng trên không trung, không còn tình cảnh hành hình nữa.

Phiền muộn, người chết về sau liệu còn có linh hồn không? Tại sao lại bay tới đây rồi?

Ở trên mặt đất mấy thiếu niên đang tranh nháp nhau cái gì đó, Đường Tiêu cố gắng để mình bay tới đó gần một chút, hắn nghe rõ ràng bọn họ đang cãi lộn cái gì đó với nhau, mấy thiếu niên này trên người đều mặc hoa phục, giống như những nhân vật trong phim truyền hình điều này khiến cho Đường Tiêu hoài nghi đến tận cùng là hắn đến nơi nào?

Đường Tiêu đang nghi hoặc thì phát hiện ra mấy thiếu niên kia không phải đánh nhau trong đó có ba thiếu niên đang ra sức đánh một thiếu niên mà thôi, ba người này nhanh chóng đem thiếu niên kia đánh ngã xuống đất.

Cuối cùng một thiếu niên ngồi lên trên người thiếu niên bị đánh ngã kia, hai tay dùng sức ghì chặt lên trên cổ hắn.

Đường Tiêu một lần nữa bay tới gần thêm một chút, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ mặt của thiếu niên kia.

Sau khi thấy rõ, Đường Tiêu thoáng cái đã bị chấn kinh, thiếu niên bị người ta ghì chặt cổ không ngừng giãy dụa, mặt mũi giống như năm Đường Tiêu 14 tuổi, giống như đúc!

Cái này...

Mình trước kia từng trải qua chuyện này sao? Hình như không có.

Thiếu niên kia hai mắt trắng bệch khuôn mặt xám xanh hai tay dẫy dụa dần trở nên vô lực, Đường Tiêu bị một lực hấp dẫn mãnh liệt, đột nhiên rơi vào trong cơ thể của thiếu niên kia.

Hôn mê.

2. Chương 2 : Tá Thi Hoàn Hồn.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 2: Tá thi hoàn hồn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nương theo đau đớn kịch liệt Đường Tiêu hô lớn một tiếng rồi ngồi dậy sau khi ngồi dậy Đường Tiêu ho mạnh một tiếng giống như là người ngâm dưới nước được cứu lên trên bờ.

Sau khi xoa bóp thân thể đau đớn của mình, cảm nhận thấy trên người mình mặc hoa phục, lại nhìn bốn phía, Đường Tiêu nghi hoặc nửa ngày mới từ từ tỉnh ngộ.

Hắn đã xuyên việt rồi hơn nữa còn xuyên việt tới thời kỳ cổ đại, tiến nhập vào trong thân thể này, chính là thân thể thiếu niên bị ghì chết, thân thể mà có hình dáng giống mình năm mười bốn tuổi như đúc.

Bởi vì thiếu niên kia bị người ta giết chết cho nên hồn phách của Đường Tiêu trùng sinh lại vào trong thân thể này, ở trong mấy tiểu thuyết trên mạng gọi hiện tượng này hình như là đoạt xá.

Không đúng phải gọi là tá thi hoàn hồn!

Ha ha bất kể thế nào thì ta, Đường Tiêu cuối cùng cũng sống tiếp! Trong lòng Đường Tiêu có một loại kích động không nói nên lời, chẳng lẽ hắn đúng là có linh hồn bất diệt như ma quỷ huấn luyện viên kia nói hay sao?

Aizzz, còn sống là tốt rồi mặc kệ đã tới triều đại nào, có cơ hội sống lại một lần cũng là chuyện đáng chúc mừng.

Thân là một sát thủ chuyên nghiệp, sự kích động của Đường Tiêu cũng dần trôi qua hắn lập tức ý thức được nguy cơ ở bên người, ba gã thiếu niên kia là ai, bọn họ cùng với thiếu niên bị ghì chết này rốt cuộc là có quan hệ gì, bọn chúng có thể quay lại giết mình nữa không?

Tình huống này không rõ ràng lắm, Đường Tiêu không dám mạo hiểm, hắn lập tức đứng dậy đi vào trong rừng cây gần đó tìm chỗ ẩn náu hồi phục thích ứng một chút.

Đi được vài bước, Đường Tiêu có chút cảm giác không ổn, thân thể này vô cùng gầy yếu gầy yếu đến độ đi vài bước đã thở hồng hộc, cũng có thể là do nguyên nhân mới ẩu đả nhưng dù sao Đường Tiêu ở kiếp trước cũng là một sát thủ, thân thể này dĩ nhiên không thể so sánh được.

Nhìn quần áo và trang sức mình đang mặc trên người, Đường Tiêu nhanh chóng kết luận thân phận của mình là một con cháu nhà phú quý, có lẽ vì tài vật mà bị hạ độc thủ.

Vén tay áo lên sau khi quan sát cánh tay của mình một cách tinh tế Đường Tiêu liền nhíu mày, đây hiển nhiên là một con người được nuông chiều từ bé, khó trách việc bị ba thiếu niên kia đánh cho không có lực hoàn thủ, cuối cùng mất mạng ở trên tay bọn chúng.

Nếu có thời gian, Đường Tiêu nhất định sẽ rèn luyện cải tạo thân thể này một phen, ít nhất là ở trong thế giới này có đủ sức để bảo vệ mình, tuy nhiên đó là chuyện sau này, sự tình cấp bách hiện tại là phải sống sót mới được.

Đường Tiêu thi triển quyền cước một chút hấn cảm thấy mặc dù thân thể này mặc dù ở phương diện sức chịu đựng hơi kém cỏi nhưng độ linh hoạt cũng không phải kém, dù sao cũng là một hài tử mười bốn tuổi phát dục mới không lâu, bây giờ rèn luyện cũng không tính là quá muộn.

Thân là một sát thủ Đường Tiêu biết hiện tại hấn đang phải gặp nguy hiểm rất lớn.

Đây là một ngọn núi, một ngọn núi không biết địa hình, thân thể này vốn có chủ nhân hơn phân nửa là cùng với ba thiếu niên kia kết thâm cừu sau đó bị bọn chúng lừa lên trên núi ở nơi hẻo lánh này giết chết.

Ba gã thiếu niên kia sau khi giết người, hơn phân nửa là tâm hoảng ý loạn, nên bỏ thi thể của hấn chạy xuống núi.

Nhưng trên đường xuống núi bọn chúng sẽ dần tỉnh táo lại, một khi tỉnh táo lại bọn chúng sẽ ý thức được việc xử lý thân thể ra sao, nếu để như vậy sẽ rất dễ bị người ta phát hiện ra hiện trường án mạng.

Cho nên khả năng ba người bọn chúng trở về là vô cùng lớn.

Trước kia Đường Tiêu có lẽ vòng ra sau núi tìm một con đường mà chạy trốn nhưng hiện tại thân thể của hấn khá yếu ớt hơn nữa hấn còn không biết mình xuyên việt đến thế giới nào, cũng không biết sâu trong núi có nguy hiểm gì không.

Có một điều khẳng định dùng thân thể này nếu như tán loạn ở trong núi một khi gặp dã thú thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên cần phải cấp tốc tìm ba thiếu niên kia giết chết, theo đường lớn mà đi.

Giết người, đó chính là nghề nghiệp của Đường Tiêu, cho dù hiện tại thân thể của hấn gầy yếu đi chăng nữa.

Sau khi hạ quyết tâm, Đường Tiêu cuối cùng cũng không đi vào trong rừng sâu mà ở gần đó nghỉ ngơi hồi phục, sau đó bò lên trên một cây đại thụ, ngồi xuống trên cành cây to, để cho tán lá sum xuê che chắn thân thể của mình.

Sau đó Đường Tiêu bắt đầu điều chỉnh hô hấp, để cho thân thể gầy yếu từ từ khôi phục lại khí lực ứng đối với nguy cơ sắp tới.

Không bao lâu sau ba thiếu niên sát nhân kia đã trở về, nhìn bọn chúng xem ra cũng là con cháu của đại gia đình, thân thể so với Đường Tiêu thì tốt hơn không ít, bọn họ không phải vì sợ hãi giết người mà chạy khỏi núi, mà là đi tới gần đó đào một cái hố sâu, chuẩn bị đem Đường Tiêu vùi lấp vào đó.

- Thi... thi thể Đường Tiêu đâu rồi?

Ba gã thiếu niên nhìn mặt đất trống trơn, hơi hốt hoảng hỏi.

Ẩn thân trên tàng cây, Đường Tiêu cả kinh trong lòng, không ngờ dung mạo của hấn giống thiếu niên kia như đúc mà tên cũng giống như đúc.

Có lẽ đây là lần đầu tiên giết người cho nên sắc mặt của ba tên thiếu niên trở nên trắng bệch.

Đông Thai Sơn là một mảnh rừng thuộc sở hữu tư nhân, ở phía dưới có thủ vệ chưa được cho phép căn bản không có ai dám lên đây cũng không có ai dám di động cổ thi thể kia.

- Hấn không sống lại chứ, ta vừa rồi rõ ràng nghe thấy bên cạnh thi thể có động tĩnh.

Một thiếu niên oán trách.

- Hừ tên tiểu tử yếu ớt kia cho dù không chết cũng không chạy xa được, nhất định là trốn đi chúng ta chia nhau tìm gần đây ngàn vạn lần không thể để hắn sống.

Một thiếu niên cường tráng giống như là đầu lĩnh của ba thiếu niên kia nói với hai người còn lại.

Vừa rồi chính là do hắn động tay, hắn tin rằng vừa rồi Đường Tiêu chết rồi nên mới rời khỏi, không ngờ vẫn sai lầm.

- Ủ.

Hai thiếu niên khác cũng gật nhẹ đầu.

- Một khắc đồng hồ sau bất kể có tìm được không cũng phải tới đây tập hợp.

Thiếu niên đầu lĩnh cất tiếng nói, sau đó ba người chia nhau tới rừng cây gần đó mà tìm hiểu.

Ở trên tàng cây Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, chỉ bằng ba người bọn chúng mà muốn giết hắn sao?

Hơn nữa bọn chúng còn chia nhau ra hành động, điều này không phải là để cho Đường Tiêu đánh bại từng tên sao?

Nương theo thân thủ của kiếp trước, Đường Tiêu cho dù một đối ba cũng thoải mái rồi, tuy nhiên hiện tại thân thể này quá mức gầy yếu, cũng không biết phải đánh nhau thế nào, vẫn nên tìm một gã yếu nhất trong bọn chúng kiểm tra thử đã.

Cả đời làm sát thủ, Đường Tiêu cũng không có tâm tư tranh giành cao thấp với mấy thiếu niên 14 tuổi, tuy nhiên ba người này uy hiếp tính mạng của hắn, Đường Tiêu nhất định phải ra tay diệt trừ.

3. Chương 3 : Giết Người.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 3: Giết người.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lúc chấp hành án tử hình, Đường Tiêu đã nghĩ tới kiếp sau hắn vẫn muốn kiếp sau mình được yên bình không ngờ vừa mới chuyển thế, đã phải sử dụng nghề nghiệp cũ.

Ba thiếu niên kia chia nhau sau đó biến mất ở trong rừng cây, Đường Tiêu leo xuống, hướng về phía một thiếu niên mà từ từ đi tới, không bao lâu sau đã đuổi kịp.

- Người tìm ta sao?

Đường Tiêu căn bản không để thiếu niên này vào mắt vì hắn muốn kiểm tra thân thủ của mình cho nên cũng không chọn phương thức đánh lén.

- Hóa ra là người trốn ở đây!

Thiếu niên kia quay đầu lại hung dữ nhìn Đường Tiêu.

Thiếu niên này cùng với hai thiếu niên khác, một người tên là Từ Minh, một người tên là Hoàng Quyền, tất cả đều là quyền quý ở trong kinh thành, bốn người xem như thân phận cùng lớp với nhau.

Đường Tiêu xuyên việt đến một thế giới thượng võ, nhưng tiểu hủ gia Đường Tiêu là một phế vật học võ, căn bản không phải là đối thủ của đám thiếu niên này cho nên bọn chúng cũng không để Đường Tiêu vào mắt.

Huống chi bọn chúng còn muốn giết hắn.

- Tại sao phải giết ta, giữa chúng ta có ân oán gì sao?

Đường Tiêu cười cười mà nhìn thiếu niên này, hẳn cả đời giết người cũng không muốn tranh giành với một đám thiếu niên mười bốn tuổi, làm như vậy không khỏi có cảm giác ỷ lớn hiếp nhỏ.

Thiếu niên kia hơi kỳ quái mà nhìn Đường Tiêu, hẳn cảm thấy thần sắc của Đường Tiêu có phần kỳ quái không giống như là thường ngày thứ hai câu hỏi của hắn rất kỳ quái, Đường Tiêu không biết bọn chúng vì sao mà giết hắn?

Chẳng lẽ tên tiểu tử này bị đánh choáng váng thành ra mất trí nhớ.

Hắn cũng không biết Đường Tiêu ở kiếp trước lúc làm sát thủ chỉ cần nổ ra nụ cười là khẳng định có người phải chết.

- Người không nhớ cũng tốt, dù sao người cũng phải chết chắc rồi.

Y cũng không nhiều lời cầm một con chủy thủ, lập tức đâm tới Đường Tiêu.

Đường Tiêu hơi nhíu mày, thân thể hơi nghiêng qua một bên lực đạo chủy thủ đâm đã hết, Đường Tiêu lách người nâng chân trái lên, đá vào cạnh đầu gối của hắn.

Chỉ nghe rắc một tiếng, y lập tức vút bỏ chủy thủ ngã xuống mặt đất, ôm cái chân kia không ngừng gào rú.

Đừng nói gã hiện tại không biết Đường Tiêu không phải là Đường Tiêu trước kia cho dù hắn biết thì kết cục cũng không khác biệt nhiều.

Bởi vì hiện tại người mà gã đối mặt chính là một người từ ba tuổi đã đi vào tổ chức huấn luyện khủng bố ma quỷ, giết người vô số, là một sát thủ chuyên nghiệp vô cùng quyết đoán.

Đường Tiêu nhìn người gào rú trên mặt đất không nhìn được mà lắc đầu, thân thể này quá mức gầy yếu, nếu đổi lại là trước kia, khẳng định đã đạp gãy chân của thiếu niên này, nhưng mà nhìn tình hình trước mắt, thì thiếu niên này chỉ bị trật chân mà thôi.

Đường Tiêu cầm lấy chủy thủ trên mặt đất, gọn gàng cắt yết hầu đối thủ, ngừng thanh âm gào rú của gã lại.

Đối với người mà mình muốn giết, một chút nhân từ cũng chỉ là thừa.

Đường Tiêu một mặt nghe động tĩnh trong rừng, một mặt tìm kiếm trong thi thể, ngoại trừ một ít bạc vụn thì còn có một cái hồ lô óng ánh hào quang lưu chuyển, lộ ra vẻ khác thường, nhưng khác thường điểm nào Đường Tiêu lại không nói ra lời.

Trước hết thu lại đã.

- Hồ thế huynh xảy ra chuyện gì?

Sau một hồi lộn xộn từng bước chân nhanh chóng đi tới bên này, hiển nhiên là Từ Minh và Hoàng Quyền nghe thấy thanh âm gào rú cho nên chạy tới.

Nhìn thấy thi thể trên mặt đất Từ Minh và Hoàng Quyền đều choáng váng, bỗng nhiên Từ Minh cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra ở phía sau lưng Hoàng Quyền đang há hốc miệng muốn hô to nhưng không hô nổi.

Bởi vì ở phía sau lưng Hoàng Quyền đã bị người ta đâm một con chủy thủ, thanh chủy thủ sau khi đâm vào, còn hướng về bộ vị trái tim của hắn lắc vài cái, cho nên hắn trên căn bản không thể sống nổi, bây giờ còn đứng vững là vì động tác của người kia quá nhanh.

- Hoàng huynh, huynh...

Lời của Từ Minh còn chưa dứt thân thể cao lớn của Hoàng Quyền đã ngã xuống đằng sau xuất hiện khuôn mặt vui vẻ của Đường Tiêu.

Vừa rồi trong chém giết Đường Tiêu đã kiểm tra thân thể gầy yếu này có thể phát huy thực lực nhưng hắn không muốn mạo hiểm quá mức cho nên mới chơi trò đánh lén, nhẹ nhàng trừ đi một tên cuối cùng lưu lại thiếu niên này.

- Người người...

Từ Minh nhìn Đường Tiêu mà há hốc miệng, hắn không thể hiểu nổi, Đường Tiêu đã bị hắn bóp cổ chết tại sao lại sống lại mà còn giết được cả hai người Hoàng Quyền

Một phế vật học võ rõ ràng có thể dễ dàng giết hai võ giả cường giả Nhân Nguyên cấp.

Có lẽ khi gặp nguy hiểm nó đã tạo thành bản năng, Từ Minh chỉ kinh hãi trong vài giây đồng hồ sau đó hắn vùng nắm đấm ra, hồn nhiên không để ý tới con chủ thủ trong tay của Đường Tiêu, hướng về phía hắn đấm mạnh một quyền.

So với Hoàng Quyền, Từ Minh là một võ giả nhất giai đỉnh phong, sắp đột phá tới nhị giai, đối với những đồng bạn cùng lứa tuổi đã là nổi bật rồi

- Mãnh Hổ Xuất Lung.

Thứ mà Từ Minh hiện tại đang dùng là thức thứ nhất của Hổ Liệt quyền.

Mãnh hổ chính là vua của vạn thú, tính tình bạo ngược bị nhốt ở trong lồng một khi được thả ra thế tất là lửa giận ngập trời hận không thể dùng răng nhọn xé chết cừu địch, một thức này đủ sự phẫn nộ và cương mãnh.

Từ Minh dùng chiêu Mãnh Hổ Xuất Lung này cũng không thành thực khó khăn lắm mới đem khí thế của vạn thú chỉ vương đánh ra.

Đường Tiêu chỉ cảm thấy một hồi quyền phong đánh vào mặt, mơ hồ còn thấy hình đầu hổ hắn vội vàng nghiêng người né tránh, không ngờ quyền phong chỉ xẹt qua một chút vẫn khiến ặt của hắn bị ma sát đến đau nhức.

Đường Tiêu khê rùng mình hắn dự cảm được đối thủ này không bình thường, ở trong thế giới kia, cho dù là quyền vương, cũng không có khả năng phát ra quyền phong mạnh mẽ như thế, xem ra thế giới này võ học không giống như trước kia.

Quyền phong nếu như có thể đả thương người khác thì là quyền cương rồi, mà loại quyền cương này, ở kiếp trước chỉ tồn tại trong trò chơi điện tử mà thôi. nguồn

Thân là một sát thủ chuyên nghiệp, Đường Tiêu tuy khiếp sợ nhưng thân thể không vì vậy mà đình trệ, một chiêu Mãnh Hổ Xuất Lung của Từ Minh phát ra, môn hộ của hắn cũng mở rộng, Đường Tiêu cầm chủ thủ trong tay, quang mang thẳng tắp dứt khoát đâm tới trước ngực Từ Minh.

Đường Tiêu ở kiếp trước dùng vũ khí lạnh là một cao thủ, ở trong tổ chức sát thủ, nói về chuyện dùng dao găm không ai có thể bằng hắn.

Ở kiếp trước nếu như có người bị hắn đâm như vậy thì đã bị hắn xuyên qua trái tim rồi.

Nhưng mà lần này hắn rõ ràng đã đâm trúng đối thủ, vậy mà con dao găm lại cho cảm giác trì trệ, giống như chạm phải chỗ rất cứng, căn bản không cách nào tiến thêm nửa tấc.

4. Chương 4 : Thế Giới Võ Giả

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 4: Thế giới võ giả

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu thất kinh trong lòng, người này tu luyện thành công thiết bố sam rồi sao, khiến cho đao thương bất nhập? Nếu như vậy thì làm sao đánh cho tốt đây?

Tuy nhiên cũng có khả năng trong người hắn là một nội giáp vô cùng chắc chắn.

- Hừ chỉ bằng vào người mà muốn giết ta sao?

Từ Minh cười lạnh một tiếng, thu hồi hổ trảo mạnh mẽ vung tới.

Cho dù Đường Tiêu thu tay lại rất nhanh nhưng vẫn bị Từ Minh đập trúng tay, đoạt mất thanh chủ thủ trong tay của hắn, Đường Tiêu bị Từ Minh đập trúng đau đớn tới tận xương tận tủy cổ tay phải cơ hồ rã rời.

Cũng may là Đường Tiêu thu tay lại rất nhanh, nếu không cả cánh tay cũng bị Từ Minh làm cho gãy rời.

- Hổ Hành Long Bộ.

Thấy Đường Tiêu cầm tay liên tục lui về phía sau, Từ Minh liền ra chiêu thứ hai Hổ Hành Long Bộ, hai nắm đấm của hắn xuất hiện giống như là mãnh hổ xuống núi, tung hoành nhảy lên, thế không thể đỡ, trong cơn giận hắn hận không thể đem Đường Tiêu trước mắt đánh thành từng mảnh vụn.

Tuy nhiên công kích cương mãnh này của Từ Minh lại vô cùng ngu ngốc, trước động tác nhanh nhẹn của Đường Tiêu nó trở nên vô cùng chậm chạp.

Cho dù thân thể hiện tại của Đường Tiêu kém xa so với lúc trước nhưng tốc độ phản ứng của hắn vẫn tốt hơn nhiều, đối phó với một thiếu niên mười bốn tuổi là đủ rồi.

Đường Tiêu phản ứng lần này nhanh hơn, cơ hồ vừa nghiêng người tránh khỏi Từ Minh thì đã ra tay phản kích.

Bởi vì trong tay của hắn không có chủ thủ, cộng thêm Từ Minh có hộ giáp cứng cỏi cho nên lúc này Đường Tiêu sau khi tránh thoát khỏi mãnh kích của Từ Minh liền nhảy lên, khuỷu tay hung hăng đánh về phía cạnh cổ của Từ Minh.

Từ Minh tuy luyện tập Hổ Liệt quyền, có nội giáp cứng cỏi nhưng cũng chỉ là một võ giả Nhân Nguyên Cấp đỉnh phong, tu vi hiện tại của hắn không cách nào khu động chân khí ra ngoài cơ thể tạo thành cương khí phòng hộ, cho nên khuỷu tay rắn chắc của Đường Tiêu sau khi đập lên trên cổ của hắn đã khiến cho hắn choáng váng lảo đảo mấy cái mới đứng vững thân thể.

Tuy thân thể của Đường Tiêu hiện tại không cường tráng bằng Từ Minh nhưng khuỷu tay của hắn đã đánh vào chỗ yếu nhất của Từ Minh là phần cổ, so sánh lại Từ Minh vẫn tổn thất nặng. xem tại

Sau khi đứng vững, Từ Minh vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn vị trí hiện tại của Đường Tiêu, không ngờ gáy của hắn một lần nữa trúng cùi chỏ của Đường Tiêu, lần này bầu trời trước mắt của hắn trở nên đen kịt, thân thể của hắn nghiêng về phía trước, vài bước mới đứng vững.

Giờ khắc này, kinh nghiệm thực chiến cực đại đền bù thể lực của song phương, Từ Minh tuy đã luyện qua Hổ Liệt Quyền nhưng chưa từng trải qua sinh tử chém giết, Từng chiêu từng thức chỉ biết chính giết mà tấn công căn bản không biết rằng học võ phải tùy cơ thích ứng mới phát huy trọn vẹn tất cả.

Đối với loại mới thực chiến như Từ Minh so với sát thủ đã trải qua không biết bao nhiêu lần chém giết là Đường Tiêu thì không thể nào chống lại nổi.

Cho dù chống lại tiên cơ nhưng Đường Tiêu lúc này cũng đã phải thở hồng hộc, không thể không kể đến thân thể của hắn quá yếu ớt, nếu như gặp phải đối thủ như Từ Minh ở kiếp trước Đường Tiêu đã sớm thanh lý đối phương rồi.

Đường Tiêu lúc này cũng không dám lười biếng, thấy Từ Minh thất tha thất thểu bị ngã về phía trước Đường Tiêu liền như hình với bóng lao theo, một lần nữa lao lên, tung một cú cùi trỏ nặng nề vào sau gáy của hắn.

Thị giác của con người đều tập trung vào não bộ đằng sau, gáy bị trọng kích, trước mắt của Từ Minh trở nên đen kịt, không thể duy trì cân đối thân thể nữa, thoáng cái ngã sấp xuống mặt đất, cùng lúc đó Đường Tiêu nhảy lên, hai đầu gối đã quỳ lên phần gáy của Từ Minh.

Rắc một tiếng, xương cổ của Từ Minh lập tức gãy lìa, cả người của hắn đã bị Đường Tiêu phé bỏ.

Đường Tiêu hoàn toàn tiêu hao hết sức lực, ngã xuống mặt đất mà thở hổn hển, sau một lúc hần mới khôi phục một chút khí lực, tay phải của hần truyền tới từng hồi đau đớn kịch liệt, hần ngồi dậy đem thân thể của Từ Minh lật lại thì thấy tiểu tử này đã chết từ lâu rồi.

Nhìn ba cỗ thi thể trên mặt đất, xem những quần áo quý giá của chúng Đường Tiêu biết rằng không xử lý tốt những thi thể này, nhất định sẽ để lại không ít phiền toái.

Lục lợi trên mấy thi thể một phen không có quá nhiều thu hoạch, tuy nhiên vẫn đoạt được đai lưng ngọc của Từ Minh và Hoàng Quyền cùng với ba cái hồ lô lỏng lẻo hào quang lưu chuyển kia thậm chí Từ Minh còn có hai cái một cái vốn là của Đường Tiêu.

Xem ra đồ vật này ở thế giới này vô cùng trọng yếu, trước hết thu lấy đã.

Đường Tiêu nhớ tới trên người của Từ Minh có nội giáp, hần rạch mặt y phục của Từ Minh ra, quả nhiên ở bên ngoài nội y của Từ Minh có một nội giáp màu vàng nhạt, vừa nhẹ vừa cứng. truyện copy từ

Tuy Đường Tiêu không biết rằng tình huống của thế giới này thế nào nhưng mà cái áo giáp vàng nhạt này tuyệt đối là một thứ đồ phòng thân tốt.

Vì cái áo giáp này nếu không một nhát dao của Đường Tiêu đã đâm chết Từ Minh, Từ Minh cũng không có khả năng xuất chiêu thứ hai với Đường Tiêu.

Bốn cái hồ lô, một nội giáp, một ít bạc vụn, đây là chiến lợi phẩm đầu tiên của Đường Tiêu sau khi xuyên việt tới thế giới này.

Đường Tiêu vô cùng đau đớn toàn bộ cánh tay phải giống như chết lặng vậy hần tuần tra bốn phía một phen thì phát hiện ra ba gã thiếu niên kia ở gần đó đào một hố sâu, có lẽ để phòng ngừa thi thể của Đường Tiêu phát hiện. Cái hố này vùi ba người vào vẩn đục.

Hao hết sức lực bình sinh, Đường Tiêu đã đem ba cỗ thi thể tới hố sâu mà giấu đi, ở phía trên cũng đắp lên một ít cỏ dại và lá cây.

Mặc kệ ba thiếu niên này có thân phận gì nhưng Đường Tiêu thân là sát thủ chuyên nghiệp đương nhiên biết, nếu như mình không xử lý thi thể cho tốt, bị người ta phát hiện ra dấu vết, sau này nhất định có đại phiền toái.

Đường Tiêu đi đi lại lại mấy vòng đem địa hình ở đây nhớ kỹ lại sau này có cơ hội sẽ quay lại xử lý đám thi thể này một phen nữa, thanh lý tất cả tốt nhất là ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Nhìn quần áo đẹp đẽ của mình, Đường Tiêu đoán chủ nhân của thân thể này cũng là người nhà phú quý, nếu như là vậy thì chuyện hủy thi diệt tích, hơn phân nửa là có thể tìm trưởng bối trong nhà giải quyết hậu quả giùm.

Loại hang núi này cũng không nên ở lâu trước hết phải tìm biện pháp hạ sơn, tìm hiểu rõ thân phận của mình rồi đi bước kế tiếp.

Đường Tiêu đi xuống núi mất hơn nửa canh giờ, Đông Thai Sơn chỉ có một con đường lớn để đi xuống bởi vì Đông Thai sơn thuộc về núi rừng tu nhân cho nên ở trên đường có các trạm gác.

5. Chương 5 : Xuống Núi

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 5: Xuống núi

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Vượt qua những trạm gác này không đáng là gì với Đường Tiều, hắn hiện tại tuy không nhanh nhẹn bằng lúc trước nhưng suy nghĩ và kinh nghiệm vẫn không hề mất đi.

Rời khỏi Đông Thai Sơn, tiến về phía trước không xa là một trấn nhỏ tuy nói là trấn nhỏ nhưng chỉ là một dãy hơn mười tòa nhà liên tục mà thôi, Đường Tiều vừa ở trên núi giết người thì thể chưa xử lý sạch sẽ toàn bộ không muốn để cho người khác nhìn thấy mình đã tới ngọn núi này, cho nên tìm đường đi xa xa mà lách qua.

Đi nửa canh giờ ở bên đường bắt đầu có nhiều phòng ốc hơn, con đường cũng trở nên náo nhiệt một số sơn dân gánh củi mà về tuy ngẫu nhiên có người nhìn qua Đường Tiều nhưng cũng không đặc biệt chú ý tới hắn, cộng thêm khoảng cách ở đây với Đông Thai Sơn đã xa, tâm tình của Đường Tiều cũng từ từ buông xuống.

Đi một lúc nữa Đường Tiều cảm thấy rất khát, hắn liền dừng ở trước một quán trà mà ngồi xuống cố ý tỏ ra vẻ người lạc đường, cũng lão bá bán trà nói chuyện một phen, thăm dò tin tức một hồi.

Hóa ra mảnh đất dưới chân của hắn không phải là đại lục mà là một tòa hải đảo, tên là Áo Bì Đảo, tất cả mọi người ở trong Áo Bì đảo là con dân của Đại Minh triều.

Đại Minh triều trước kia thống trị ở phía Tây Bắc nhưng mấy trăm năm trước đây bộ tộc Mãn Châu ở Cửu Châu đã cướp đi giang sơn của bọn họ thành lập nên vương triều Mãn Thanh, mấy trăm vạn di dân của Đại Minh triều bắt đầu đặt chân lên Áo Bì Đảo ở đây trùng kiến lại Đại Minh triều.

Hiện tại Đường Tiều đang ở ngã ba đường, đường vào kinh thành là phía đông, ngọn núi mà Đường Tiều vừa xuống tên là Đông Thai sơn, cách kinh thành ở một dặm lộ trình.

Thân là một người xuyên việt, những tin tức này khiến cho Đường Tiều nhớ tới lịch sử Trung Quốc.

Mãn Châu xâm lấn, Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh nhập quan Minh triều diệt vong, một bộ phận hậu duệ Minh triều lui về đảo Đài Loan mưu đồ phản thanh phục MINH.

Đại Minh triều này gặp tao ngộ so với Đại Minh triều tới đảo Đài Loan có phần tương tự, nhưng cũng có khác biệt lớn.

Nếu như Đại Minh triều sinh tồn ở trên đảo này mấy trăm năm rồi vậy thì cách mạng Tân Hợi cũng đã xảy ra, chính quyền Mãn Thanh cũng đã bị sụp đổ toàn bộ thế giới đi vào thời kỳ công nghệ cao, xuất hiện máy tính và inte, khắp các nơi làm gì còn màu sắc cổ xưa.

Mấy trăm năm.... sau khi lão bá kia xác nhận, Đường Tiều tính toán nếu như từ lúc Đại Minh vương triều diệt vong cho tới bây giờ thì xem ra hắn không xuyên việt tới thời kỳ cổ đại mà thời gian hiện tại với trước kia cũng không khác biệt nhau lắm nguồn

Chẳng lẽ đây là một thế giới song song?

Những chuyện này thật khiến cho người ta đau đầu, Đường Tiều quyết định không nhớ nữa, nhưng có một điểm có thể khẳng định đây không phải là thế giới trước kia của Đường Tiều, càng không phải là cổ đại tiền triều.

Thai kinh thành chính là trung tâm văn hóa và chính trị của Áo Bì Đảo, Đường Tiều suy đoán thân phận của mình bây giờ thì nghĩ rằng mình hẳn là con cháu của gia đình quý tộc muốn biết thân phận, cần phải đi tới Thai kinh thành xem xét một chút.

Uống trà xong đầu óc của Đường Tiều trở nên vô cùng đau nhức, hắn đưa cho lão bá bán trà một khối bạc vụn lão bá kia liền mừng rỡ, thiên ân vạn tạ sau đó nghe Đường Tiều muốn đi kinh thành vì vậy liền lập tức đi tới một gia đình phụ cận giúp Đường Tiều thuê một cỗ xe ngựa.

Nhìn thấy lão bá cảm động tới rơi nước mắt, Đường Tiều cũng nhếch mép nở ra một nụ cười hắn kiếp trước cả đời làm ác, hiện tại ngẫu nhiên làm người lương thiện, tư vị cũng không tệ.

Sau khi lão bá trở về, xe ngựa mang theo Đường Tiều một đường chạy vội, không đến nửa canh giờ đã tới phía đông kinh thành, Đường Tiều cũng không biết thân phận của mình, đành xuống ngựa ở ngoài cửa thành.

Nhìn thấy đám binh sĩ tay cầm đao sắc bén không ngừng kiểm tra người ở ngoài thành Đường Tiêu cũng từ từ đi vào, thân là một người hiện đại đột nhiên xuyên việt vào trong thế giới này, hắn vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hai bên cửa thành từng người ra vào đám binh sĩ kia vẫn không có phản ứng gì, nhưng khi Đường Tiêu đi qua, hai gã binh sĩ lại đi tới cạnh hắn khiến cho Đường Tiêu thầm kêu không tốt.

- Tiểu hầu gia, hôm nay đi ra ngoài du ngoạn sao?

Hai tên lính cung kính chào hỏi Đường Tiêu, bọn họ rất kỳ quái, vị tiểu hầu gia này hôm nay ra ngoài không mang theo thị vệ hơn nữa quần áo còn không chỉnh tề, giống như là đã lăn lộn trên mặt đất.

- Tâm tình phiền muộn ra ngoài kinh thành dạo chơi một phát, kết quả bị ngã một cái, thật xúi quẩy.

Đường Tiêu đành đặc trả lời vài câu sau đó lại tiến vào trong thành, trong lòng thầm buồn xuống những binh sĩ này xem ra cũng không muốn làm khó hắn.

Còn nữa hiện tại Đường Tiêu cũng biết, mình ở trong kinh thành có danh khí không hề nhỏ, ít nhất thủ thành binh sĩ cũng nhận ra mình.

Con độc nhất của võ giả Địa Nguyên đỉnh phong Đường Uyên, đại thiếu gia Đường Tiêu trời sinh là phế vật học võ, ở Thai kinh thành ai mà còn không biết.

Đặc biệt ở thời gian trước sau khi huyền náo chuyển thành thân với Dục Thai công chúa khiến cho vị phế vật thiếu gia này càng nổi tiếng.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Vị phế vật thiếu gia Đường Tiêu này có phụ thân là trấn quốc hầu Đường Uyên, tây cầm binh quyền trấn thủ một phương nhiều năm làm quan quyền lẫn cả vua, phụ thân của Đường Tiêu, gia gia của Đường Uyên là Đường Huyền, là sư phụ của đương kim hoàng đế Đại Minh Chu Hi lúc còn trẻ, cũng kiêm nhiệm chức vụ thái tử thiếu bảo nhiều năm, thiếp thân bảo vệ an toàn của Chu Hi cho đến bây giờ hoàng thượng mỗi khi nhắc tới hắn còn phải gọi hai chữ Huyền thúc.

Đường Uyên hiện tại đã là Địa Nguyên cấp đỉnh phong võ giả, ở Thai kinh thành ngoại trừ Chu hoàng gia tuyệt đối không để ai vào mắt.

Gia gia của Đường Tiêu là Đường Huyền, lúc trước sau khi Chu Hi đăng cơ không lâu đã bỏ lại vợ con, lên thuyền rời khỏi Áo Bỉ Đảo, nói rằng muốn đi khắp nơi tìm võ học đỉnh cao nghĩ biện pháp đột phá tới Thiên Nguyên cấp, cũng tới Cửu Châu thu nạp võ giả đỉnh cấp phục vụ cho việc phục hưng Đại Minh vương triều, có lời đồn rằng y đã chết trong tay của cường giả hải tộc.

Đường gia quyền thế to lớn, đời thứ ba cũng chỉ có một đứa con, mẫu thân của Đường Tiêu là Khánh Đô phu nhân, sau khi sinh hạ Đường Tiêu thì mất công năng sinh dục cho nên đối với đứa con này vô cùng cưng chiều, cho dù hắn muốn trăng trên trời cũng sẽ bắt người hái xuống.

Vị tiểu thiếu gia Đường Tiêu trời sinh là một phế vật học võ, tuy nhiên phương diện gái gú thì vô cùng tinh tiến không học tự thông, đặc biệt là mấy tháng trước sau khi ở trong thái học phủ hắn nhìn thấy được công chúa Dục Thai, lập tức cơn nước nướ không vào, đêm ngủ không say giấc, lúc nào cũng muốn ôm Dục Thai công chúa vào trong ngực, vì vậy năn nỉ Khánh Đô phu nhân cầu hôn hoàng thất.

6. Chương 6 : Chu Kiền

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 6: Chu Kiền

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Khánh Đô phu nhân nuôi chiều con mình đã quen, một mặt vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của con mình một mặt cũng muốn tăng cường liên hệ với hoàng cung cho nên không ngừng tạo áp lực cho Đường Uyên cuối cùng Đường Uyên trong lúc quay về kinh thành bẩm báo công tác cho hoàng thượng đã thúc đẩy mối hôn nhân này.

Đương nhiên Đường Tiêu cùng với Dực Thai công chúa đều chưa tới tuổi hôn phối hiện tại cũng chỉ là ước định mà thôi.

Chu hoàng đế có công chúa gả cho Trần quốc hầu Đường gia cũng không phải là đại sự gì, nhưng trước kia Dực Thai công chúa và con trai trưởng của Hưng Quốc Hầu Từ Tiều hình như đã có hảo cảm với nhau, ở trong Thai kinh thành cũng có tin đồn rằng Dực Thai công chúa sẽ gả cho Từ gia, lần này Dực Thai công chúa và Đường gia thành thân, tương đương với việc giáng một cái tát cho Từ gia.

Hưng quốc hầu Từ Cương dĩ nhiên sẽ không vì chuyện này mà trở mặt với Trần Quốc hầu Đường Uyên, nhưng con trai trưởng Từ gia Từ Tiều bị đoạt người trong lòng, muốn xông vào trong Đường phủ đánh chết Đường Tiêu, Từ Cương vì để ngăn cản chuyện không may đã đem Từ Tiều mang vào trong quân, tiểu đệ của hãn Từ Minh không nuốt trôi cục tức này, giả truyền khẩu dụ của Dực Thai công chúa đem Đường Tiêu lừa gạt tới gặp ở Đông Thai sơn ngọn núi tư gia của Hoàng gia, cho nên cuối cùng mới xuất hiện một màn giết người diệt khẩu.

Tuy nhiên xảo hợp chính là, thiếu gia Đường Tiêu tuy chết rồi nhưng sát thủ Đường Tiêu đã nhập hồn vào Từ Minh biến khéo thành vụng, thay huynh sát nhân không thành lại bị Đường Tiêu giết chết.

Cùng với Từ Minh ra tay còn có hai thiếu niên khác một người là con của Hồ Hầu Hoàng Ích, Hoàng Quyền, một người là con của Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt, Hồ Câu, cả hai đều là bộ hạ của Từ Cương, Hoàng Quyền cùng với Hồ Câu cùng với Từ Minh lớn lên từ nhỏ với nhau kế hoạch sát nhân là do cả ba mưu đồ.

Vì để che bắt mọi người ba người mấy tháng trước đã vắng nhà, cố ý đến phía bắc trong sơn trang bế quan một tháng, cố gắng vượt qua Nhân Nguyên Cấp hai võ giả, nhưng thực ra là để tránh cho án mạng bị bại lộ nếu như án mạng bị bại lộ bọn họ sẽ dính phải khả năng bị bắt giam.

Mấy vị tiểu chủ nhân ở trong Hưng Quốc sơn trang cũng chỉ biết ba vị tiểu chủ nhân mấy ngày trước ra ngoài du sơn ngoạn thủy cho nên không nghĩ tới việc báo cáo cho Hầu phủ.

Tất cả chuyện này là chân tướng, hiện tại Đường Tiêu vẫn chưa biết.

.....

Đường Tiêu sau khi tiến vào trong kinh thành, phát hiện ra Thai kinh thành có rất nhiều người bàn tán về mình, Đường Tiêu càng tin tưởng mình là danh nhân ở trong này rồi, tuy nhiên Đường Tiêu tạm thời không nghĩ ra lý do nào thích hợp để nghe ngóng thân phận của mình

Tại sao không có người chủ động chào hỏi với mình, nhân duyên của mình kém như vậy sao?

- Đường huynh tại sao huynh lại chạy loạn ở trên đường như vậy?

Vào thành nửa canh giờ cuối cùng cũng có một chiếc xe dừng ở bên cạnh Đường Tiêu, một vị phú gia công tử đi tới trước mặt hãn, duỗi nắm tay mập mập khê kéo nhẹ ngực Đường Tiêu một cái.

Vị phú gia công tử này hơi béo, vẻ mặt ngu ngơ, động tác của hãn biểu lộ có vẻ rất quen thuộc với Đường Tiêu.

Thanh niên mập mập này chính là con của Tiểu Hồ Hầu Chu côn, Chu Càn, ở trong Chu gia cũng có thể gọi là họ hàng xa của Chu hoàng đế, tuy nhiên gia tộc của bọn họ lấy buôn bán làm chủ trong triều chỉ đảm nhiệm một chức quan nhàn tản, mà sinh ý của Chu gia toàn bộ dựa vào hậu đãi là Đường gia Chu Càn với vị Đường Tiêu thiếu gia trước kia cũng là bạn bè với nhau hai người thân thiết vô cùng, quan hệ vô cùng thân mật.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nói khó nghe một chút là ngưi tầm ngưi mã tầm mã.

Đường Tiêu mặc dù đối với thế giới này tràn ngập cảnh giác từ trong miệng tên mập này hẳn cũng đoán ra điều gì đó, có lẽ có thể lấy được thân phận của mình thông qua miệng của hắn.

- Người không phải là muốn mời ta uống rượu sao? Đừng nói là muốn trốn nợ đó.

Đường Tiêu làm ra một vẻ thân mật khê huých một quyền với tên mập này.

Tên mập Chu Kiên sờ sờ đầu của mình, bị Đường Tiêu nói những lời này khiến cho hắn hồ đồ sau một hồi hắn lại kéo tay của Đường Tiêu:

- Đi thôi hai huynh đệ chúng ta đi tới Bọn Nguyệt Lâu uống rượu.

Đường Tiêu theo Chu Kiên lên trên xe ngựa, sau khi ngồi xuống Chu Kiên nhìn Đường Tiêu từ đầu đến chân lộ ra vẻ tươi cười:

- Đường huynh không phải đi tới chỗ nào đó đánh dã thực chứ, tại sao lại chật vật như vậy?

- Ai cần người lo.

Đường Tiêu liếc nhìn Chu Kiên, chẳng lẽ lại nói với hắn không phải đánh dã thực mà là đi giết người.

- Ha ha ha..

Cái miệng béo của Chu Kiên cũng toét ra cười.

Trên đường đi Chu Kiên nói năng không ngừng, trong lời nói lộ vẻ vô cùng thân mật với Đường Tiêu, thần thái thoải mái vô cùng, Đường Tiêu ngẫu nhiên trả lời hắn vài câu, trong lòng càng vững tin, tên mập này cùng với chủ nhân của thân thể này quan hệ hẳn là bạn bè.

Mặt khác tên mập này cũng không có tâm cơ quá lớn cho dù Đường Tiêu nói ra điều gì sai lầm, hắn cũng không hoài nghi. nguồn (.)

Sau đó hai người đi tới một tiệm quần áo, Chu Kiên cẩn thận mua một bộ quần áo sách sẽ cho Đường Tiêu thay đổi hai người tuy là bạn bè nhưng dù sao thân phận và địa vị bất đồng, Chu gia lấy buôn bán làm chủ, ở trên quan đạo phải nhờ vào Đường gia, Chu Kiên ngẫu nhiên cũng chủ động nịnh nọt Đường Tiêu một chút là điều dĩ nhiên.

Sau khi tiến vào trong Bọn Nguyệt Lâu, Đường Tiêu muốn tìm một gian phòng, thức ăn và rượu vừa được mang lên, Đường Tiêu để hai mỹ nữ bồi tửu cho ra ngoài, nói là có chuyện mật đàm với Chu Kiên, Chu Kiên thấy Đường Tiêu lộ vẻ thần bí thì cho rằng khẳng định có chuyện tốt ví dụ như Đường Tiêu phát hiện một mỹ nữ ở nhà dân bên cạnh chẳng hạn.

Chủ đề mà hai người trước kia thảo luận đa phần là những chuyện này.

- Ta bị mất trí nhớ.

Đường Tiêu đem người không phận sự đuổi ra khỏi phòng, sau khi cửa phòng đóng lại, hắn hạ giọng nói với Chu Kiên.

- Mất trí nhớ?

Chu Kiên ngạc nhiên mà nhìn Đường Tiêu, đề tài này vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

- Ủ ta chỉ nhớ trước khi ta mất trí nhớ có một lão đầu cầm côn gõ gõ lên đầu ta một cái, nói là làm phép muốn ta mất trí nhớ trong vòng một năm, nếu như ta trong vòng một năm có thể tìm lại trí nhớ, thì sẽ ban thưởng cho ta một tuyệt sắc mỹ nữ ở Cửu Châu đại lục.

Đường Tiêu soạn sẵn một câu chuyện bậy bạ rồi nói ra.

Lấy tuyệt sắc mỹ nữ làm cố, đương nhiên tên mập háo sắc này sẽ không nghi ngờ nữa.

- Còn có chuyện tốt như vậy sao? ha ha lão nhân kia không ngờ tới rằng sau khi người mất trí nhớ lại gặp ta nhanh như vậy, hai người chúng ta từ nhỏ đã lớn lên với nhau, muốn tìm lại trí nhớ của người nhờ vào ta còn không dễ dàng sao?

7. Chương 7 : Dực Thai Công Chúa

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 7: Dực Thai công chúa

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tên mập Chu Kiền nghe thấy nói tới tuyệt sắc mỹ nữ thì lập tức hứng thú hơn nhiều.

Hắn tuy chất phác nhưng mồm miệng rất lợi hại, mở ra là thao thao bất tuyệt không bao lâu sau đã đem toàn bộ thân thế, tính cách sở thích cùng với những chuyện xấu trước kia đã trải qua với Chu Kiền một năm một mười nói rõ ràng.

Hóa ra mình chính là con của Trần Quốc hầu Đường Uyên.

Đường Tiêu lúc này đối với thân phận của mình vô cùng hài lòng, cả cuộc đời trước của hắn chịu quá nhiều đau khổ rồi, xem ra cuộc đời này ông trời muốn đền bù một phen, đem hắn chuyển thể tới nhà phú quý hầu môn.

Khi Chu Kiền nhắc đến chuyện kết hôn gần đây với công chúa Dực Thai Đường Tiêu ý thức được việc ba thiếu niên kia muốn giết hắn có liên hệ với chuyện này.

- Aizzz, vị Dực Thai công chúa kia không hổ là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, nhìn mà phải nuốt nước miếng... tuy nhiên Đường huynh ta nói cho người biết, nàng ta đẹp thì đẹp nhưng toàn thân đều là gai, người không học võ, làm sao có thể trị được nàng ta đây.

Tên mập Chu Kiền nhìn Đường Tiêu với vẻ vừa hâm mộ vừa ghen ghét, tuy nhiên không có căm hận mà lại có một chút đồng tình.

Vì lúc trước Đường Tiêu ở trên đường đã bị Dực Thai công chúa đánh tới bởi hai lần, liên lụy Chu Kiền cũng bị phạt quỳ.

- Không nghe lời, không nghe lời thì đánh cho nàng ta nghe lời mới thôi, ta là một đại nam nhân, chẳng lẽ còn không làm gì được tiểu tiện nhân đó?

Là người của hai thế giới, Đường Tiêu rất không cho là đúng mà trả lời Chu Kiền một câu.

Đố với vị Dực Thai công chúa kia, Đường Tiêu không thể không để ý hắn biết rõ thân thế của mình cùng nguyên nhân bị giết liên quan tới nàng rất lớn.

- Đường huynh sau khi bị mất trí nhớ huynh thật lợi hại.

Chu Kiền càng thêm đồng tình với Đường Tiêu, đánh công chúa còn ngại chết không đủ nhanh hay sao? Người là một phế vật học võ mà công chúa kia thì mười lăm tuổi đã đạt tới Nhân Nguyên tam cấp, là một thiên tài võ học.

Tuy nhiên Đường Tiêu cũng không phải là lần đầu tiên khoa trương trước mặt Chu Kiền cho nên Chu Kiền cũng không để chuyện này ở trong lòng, nam nhân mà ai mà chẳng muốn có mặt mũi, nhất là trước mặt huynh đệ bạn bè.

Từ lời của Chu Kiền, Đường Tiêu đã biết tình huống cơ bản của gia đình mình, hiện tại việc cấp bách mà hắn cần phải làm chính là chạy về Hầu phủ sai thân tín lên trên núi xử lý, tránh lưu lại hậu họa ình.

- Được rồi trí nhớ của ta đã tìm được một năm sau ta sẽ quay lại lấy mỹ nữ Cửu Châu kia, sau đó ta sẽ chuyển giao cho Chu huynh.

Đường Tiêu đứng lên nói.

truyện copy từ

- Ha ha Đường huynh nói rồi đó không được đổi ý.

- Đương nhiên là không đổi ý tuy nhiên sau khi ta mất trí nhớ người cần phải giữ bí mật cho ta, nếu không ta sẽ lộ da người.

Đường Tiêu nghiêm túc nói với Chu Kiền vài câu.

- Yên tâm hai huynh đệ chúng ta đã làm nhiều chuyện xấu cùng nhau, ai dám bán đứng ai chứ.

Chu Kiền phá lên cười hắc hắc cảm thấy được rằng trò chơi mất trí nhớ của Đường Tiêu có phần quái dị nhưng nhớ tới mỹ nữ tuyệt sắc mà thần bí lão nhân kia đưa tới hắc hắc không còn đa tưởng nữa.

Hai người sau khi ăn uống cơm nước no nê thì lên Bọn Nguyệt Tử Lâu một lần nữa hướng về phía Trấn quốc hầu Đường phủ mà đi tới.

Đương nhiên Đường Tiêu sẽ nói ngay cả đường hắc cũng không nhớ rõ, để cho Chu Kiền đưa hắc về nhà, chuyện này Chu Kiền cầu còn chưa được.

Hai người nói đùa với nhau một hồi, đường cái bỗng nhiên huyền ảo, hơn nữa xe ngựa cũng ngừng đón không ngừng.

- Là người nào, to gan như vậy dám ngăn xe của ta lại.

Chu Kiền rất tức giận mà vén rèm thò đầu ra, Chu gia cũng không có bao nhiêu quyền thế, tuy nhiên hiện tại có xe ngựa của Đường Tiêu, hắc cũng cáo mượn oai hùm rồi.

Nhìn thấy xe ngựa đối diện là của hoàng cung thanh âm của tên mập Chu Kiền lập tức run lên;

- Đường huynh đại sự không ổn rồi, là xe ngựa hoàng gia của Dục Thai công chúa, dường như là muốn cản chúng ta lại.

- Là xe của tiểu tiện nhân kia sao, việc gì phải sợ nàng, chúng ta cứ tiếp tục đi.

Dục Thai không cho là đúng nói với Chu Kiền vài câu.

Dục Thai công chúa đã giả cho Đường gia là người của Đường Tiêu rồi, thời cổ chú ý tam tông tứ đức, hắc còn sợ nàng làm gì nữa

Chu Kiền muốn nói gì đó nhưng ở bên ngoài đã truyền tới một tiếng quát:

- Chu Kiền tên mập chằm bằm kia, mau lăn xuống cho bốn cung.

- Vâng.

Chu Kiền mặt đầy mồ hôi vội vàng từ trên xe ngựa đi xuống.

Đường Tiêu vén rèm lên nhìn về phía bên ngoài thì thấy trên đường cái người đã quỳ đầy đất.

Một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, tay cầm Long Cốt Tiên, nổi giận đùng đùng đứng giữa phố, rất hiển nhiên xe ngựa của Chu Kiền là bị xe ngựa hoàng gia của nàng cản lại.

Chu Kiền sau khi xuống xe ngựa thì lập tức quỳ rạp trên mặt đất, trán cũng dán xuống đất, làm ra bộ dạng kính sợ.

Nàng ta chính là Dục Thai công chúa sao? Đường Tiêu liền nhíu mày, tuổi còn nhỏ đã hung hăng càn quấy như thế xem ra cũng không phải là người lương thiện.

- Đường Tiêu tên cầu nô tài kia có phải là trốn ở trên xe không, mau lăn xuống đây.

Dục Thai công chúa vung long cốt tiên đánh xuống Chu Kiền ở trên mặt đất.

Đường Tiêu nghe thấy lời nói của Dục Thai công chúa thì tức giận, thiếu gia lúc trước này đúng là một người bất lực ngay cả lão bà của mình mà cũng không làm gì được, Đường Tiêu cũng không muốn rơi xuống thể hạ phong trước nàng, bằng không sau này không ngược đầu lên được.

- Tiểu tiện nhân, người mắng ai?

Đường Tiêu từ trên xe ngựa từ từ đi xuống, chấp tay sau lưng, uy phong lẫm lẫm đứng ở bên cạnh Chu Kiên.

Cho dù là người của hai thế giới, nhưng bị lão bà của mình nhục mạ, không dám trả lời, Đường Tiêu về sau làm sao có thể lẫn lộn ở thế giới này, cho nên Đường Tiêu muốn mượn cơ hội này giáo huấn cho tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng kia.

Dực Thai công chúa tràn ngập vẻ kinh ngạc nhìn Đường Tiêu phảng phất như phát hiện ra hắc không giống như trước, trước kia tên Đường Tiêu háo sắc nhất gan kia nhìn thấy nàng là quỳ xuống đất không đứng lên nổi mặc cho nàng làm nhục, thật khiến cho nàng cảm thấy buồn nôn.

Hôm nay Đường Tiêu lại khiến cho nàng có một cảm giác uy áp không hiểu nổi, là một khí tức khắc nghiệt, ánh mắt lạnh như đao, Dực Thai công chúa cũng chỉ mới nhìn thấy ánh mắt này của Nhân Nguyên đỉnh phong cường giả mà thôi.

Sau khi hai người thành thân, thỉnh thoảng nàng tới Hầu phủ trước mặt mọi người hành hạ hắc một phen, đây đã là tiết mục cố định của Dực Thai công chúa, mục đích dĩ nhiên là để bức Đường gia chủ động rút lui khỏi cuộc hôn nhân này.

8. Chương 8 : Tiểu Tiệp Nhân

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 8: Tiểu Tiệp Nhân

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tên Đường Tiêu thiếu gia quần áo là lượt tuy nhất gan nhưng lại ngoan cố không chịu rút khỏi cuộc hôn nhân này, Dực Thai công chúa phần nộ vô cùng, nhưng cũng không dám ra tay độc ác, chỉ có thể dăm mấy quyền đá mấy cước, khi nhục một phen cho hả giận, tuy nhiên hôm nay hắc uống nhầm thuốc sao, dăm mở miệng chống đối?

- Đường huynh nàng ta là công chúa... gặp là phải thi lễ cúi đầu.

Chu Kiên cho rằng Đường Tiêu bị mất trí nhớ cho nên nhắc nhở hắc một tiếng.

- Cầu nô tài người vừa nói gì, dám nói bổn cung là tiểu tiệp nhân sao, nhục mạ hoàng gia lăng phạm thiên uy, chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản?

Dực Thai công chúa chụp mũ lên trên mặt của Đường Tiêu, tìm cơ giáo huấn hắc.

- Công chúa bớt giận, Đường thế huynh gần đây mắc phải quái bệnh, người nào cũng không nhớ rõ, hắc nhất định là quên công chúa là công chúa nên mới nói năng lỗ mãng.

Chu Kiên vội thay Đường Tiêu mà giải thích.

Đường Tiêu tiến lên một bước ngăn cản Chu Kiên, đem ngón tay chỉ vào mũi của Dực Thai công chúa:

- Tiểu tiệp nhân kia há miệng ra là cầu nô tài, ngậm miệng là cầu nô tài, sau này người gả cho cầu nô tài, thì người há không phải là loài chó hoang sao, người thành đồ chó hoang, mặt mũi đương kim hoàng thượng để ở đâu? Là ai nhục mạ hoàng gia ai lăng phạm thiên uy? Thân là hôn phu tương lai của người, không giáo dục người mới là bất kính với thiên đạo, mau mau lần tới đây, để cho vi phu tát cho người một trăm cái, cho người biết kết cục của việc không tuân thủ nữ tắc.

- Đường huynh nàng ta là công chúa lại là võ giả tu vi Nhân Nguyên tam cấp, người cũng đừng chọc vào nàng ta.

Chu Kiền thò tay đẩy đầu gối của Đường Tiêu, Đường Tiêu không biết hôm nay ăn nhầm thuốc gì mà với Dục Thai công chúa cũng động thủ.

Dục Thai bị Đường Tiêu nói mấy câu làm cho tức giận, hấn dám mắng mình làm chó hoang, tuy nhiên bên ngoài hấn có vẻ mắng có lý khiến cho Dục Thai công chúa không cách nào phản bác được.

Ở trên đường có một số người đang quỳ nghe được thì cười trộm.

Khuôn mặt của Dục Thai công chúa trở nên đỏ bừng không nói ra lời biểu hiện đã tức giận tới cực điểm.

- Người.... tên cầu nô tài, dám mắng bổn cung, còn muốn tát bổn cung một trăm cái người thật muốn chết.

Dục Thai công chúa thở hổn hển, không nói ra lời, cuối cùng long cốt tiên rung lên, hóa thành một tiểu kim long mang theo cương khí hung mãnh, đánh về phía Đường Tiêu.

May mà Đường Tiêu phản ứng nhạy bén, mấy lần lui về phía sau, tới gần xe ngựa mới tránh thoát một đòn này.

- Người dám ở giữa đường mưu sát chồng sao?

Đường Tiêu lui lại vài bước, khí thế càng thêm nghiêm nghị.

Dục Thai công chúa dĩ nhiên khó thở, nàng ghét nhất chính là bị liên hệ với tên phế vật này, hiện tại thì tốt đối phương mở miệng là mắng nàng là tiểu tiện nhân chó hoang ngay cả mưu sát chồng cũng nói ra.

Dục Thai công chúa mắng chửi người cũng chỉ biết nói một câu là cầu nô tài, biết rằng mắng không thắng hấn, cũng không nói nhiều nữa, thả người tiến tới, một đạo tiên cương lẳng lẽ đánh ra, thân hình của Đường Tiêu lóe lên lui về phía cạnh xe, thốt ngựa trên xe bị Long Cốt tiên đánh trúng, không phát ra một tiếng rên mà gục xuống mặt đất tử trọng vô cùng thê thảm.

- Mẹ nó đồ chết tiệt. Muốn lấy mạng của lão tử sao?

Đường Tiêu mắng to một tiếng trong lòng liền hoảng sợ.

Võ học trong thế giới này đến tột cùng là thế nào ở thế giới kia một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, bất kể thế nào cũng không thể đánh chết một con ngựa to lớn như thế.

Xem ra mình quả thực khinh thị đối thủ, Dục Thai công chúa này so với Từ Minh thì hiển nhiên cao không chỉ một bậc.

- Ta cho người trốn sao?

Dục Thai công chúa vọt lên phía trước, một đạo kim mang hiện lên, mạnh mẽ đánh xuống Dục Thai, đem cả tòa xe ngựa nát thành một đồng gỗ.

Chu Kiền quỳ rạp trên mặt đất, mặt hấn xám như tro, trở ở phía sau xe, xem ra hơn phân nửa Đường Tiêu sẽ bị Dục Thai công chúa đánh chết.

Thai kinh thành xảy ra chuyện lớn rồi.

Tuy nhiên khi Chu Kiền ngẩng đầu lên thì phát hiện ra Đường Tiêu vẫn vui vẻ y nguyên như cũ, ngược lại thừa dịp roi ngựa của Dục Thai công chúa đánh trúng xe ngựa hấn đã quỵ mị tiến tới gần nàng, vươn tay đánh về phía cổ của nàng.

Nếu như nàng ta không phải là công chúa, Đường Tiêu nhất định hạ thủ không lưu tình, trực tiếp mang chủy thủ đâm tới, xuyên qua cổ nàng, lấy tính mạng nàng.

Đường Tiêu vẫn đánh giá thấp thực lực của Dục Thai công chúa, nàng là Nhân Nguyên tam cấp võ giả, đã có thể đem chân khí của mình bức ra khỏi thân thể, hình thành vòng tròn hộ cương, Dục Thai công chúa theo bản năng phát động phòng ngự, cứ thế mà đẩy tay của Đường Tiêu trở về.

Phát hiện ra Đường Tiêu ở khoảng cách gần đánh lén, Long Cốt tiên của Dục Thai công chúa dĩ nhiên không có tác dụng lớn, nàng liền buông tay ném Long Cốt tiên xuống đất, vung một quyền đánh về phía Đường Tiêu.

Thứ mà Dực Thai công chúa dùng chính là Cẩm Y Long quyền màng nàng mới học được, một quyền hình rồng mờ ảo phóng ra, đánh vào trước ngực của Đường Tiêu, Đường Tiêu tránh né không kịp bị đánh bay hơn mười thước, đâm vào vách tường, mới dừng thân thể lại.

Đường Tiêu che ngực thổ ra mấy ngụm máu tươi, miễn cưỡng dựa vào bên tường, làm sát thủ nhiều năm như vậy, Đường Tiêu cảm nhận thấy lần này mình bị thương không nhẹ.

Một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi mà một quyền có thể đánh bay mình tới mười thước nếu không phải Đường Tiêu có hộ giáp của Từ Minh thì hẳn đã mất mạng rồi.

Võ giả Nhân Nguyên tam cấp, cùng với một phế vật đấu với nhau mặc dù Đường Tiêu có được kinh nghiệm thực chiến phong phú của kiếp trước nhưng trước tình trạng chênh lệch lực lượng hẳn vẫn bị bại hoàn toàn.

- Cầu nô tài quỳ xuống dập đầu mấy cái cho bổn cung nếu không hôm nay ta lấy cái mạng chó của ngươi. đọc truyện mới nhất tại .

Dực Thai công chúa vùng Long Cốt tiên hùng hổ đánh tới, gào thét hướng về phía Đường Tiêu đang ở cạnh tường.

Tuy Đường Tiêu công chúa nói như vậy nhưng trong lòng cũng không dám, Đường Tiêu chính là con trai độc nhất của Trần Quốc hầu, nếu như đánh chết hẳn, Đường Uyên giận dữ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cho nên một quyền vừa rồi nàng vẫn lưu lại ba phần lực đạo.

Tuy nhiên Đường Tiêu hôm nay cũng quá kiêu ngạo rồi, rõ ràng ở trước mặt mọi người dám nhục mạ nàng, hiện tại chỉ có thể bắt nàng ở trước đường cầu xin tha thứ, mới có thể dẹp loạn lửa giận trong lòng nàng.

- Tiểu tiện nhân ta còn chưa bắt đầu học võ, mới không cần thận bại trong tay ngươi, muốn giết thì cứ giết, nếu cho ta hai tháng, ta không đánh cho ngươi thảm bại thì thôi.

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn Dực Thai công chúa, tựa hồ như không sợ uy hiếp của nàng.

9. Chương 9 : Ước Hẹn Quyết Đấu

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 9: Ước Hẹn Quyết Đấu

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Dực Thai công chúa nhìn Đường Tiêu mà vô cùng tức giận, nàng chỉ muốn uy hiếp chứ thật sự không muốn hạ thủ giết hẳn.

Hơn nữa ở đây rất gần Đường phủ, động tĩnh lớn như vậy người của Đường phủ cũng biết tin tức rồi.

- Ngươi...

Dực Thai công chúa giơ cây roi trong tay lên, cả buổi vẫn không bỏ xuống.

Đường Tiêu ở bên tường ánh mắt vừa lạnh lùng vừa mang theo vài phần đùa cợt, Dực Thai công chúa bỗng nhiên cảm nhận được linh hồn vô cùng mạnh mẽ so với tên Đường Tiêu trước kia thì như hai người khác nhau vậy căn bản không chỉ là mắng vài câu là đe dọa được.

- Hai tháng đúng không?

Dực Thai công chúa thu hồi long cốt tiên trong tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đường Tiêu.

- Hai tháng sau võ công ta đại thành lúc đó ngươi xách giày cho ta còn chưa xứng.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, trên mặt toát ra thần sắc kiêu ngạo của đỉnh cấp sát thủ mới có.

Kiều ngạo như vậy chỉ có thân là cường giả mới có được.

- Người có dám đánh cược với ta không?

Dực Thai công chúa thu hồi ánh mắt, suy nghĩ điều gì đó rồi nói với hắn.

- Đánh cược gì nói!

- Ta cũng không khi dễ người nữa, hai tháng quá ngắn cho người ba tháng để học võ, sau đó chúng ta sẽ tới trước thái học phủ độ sức, nếu như người thua phụ thân của người Trần Quốc Hầu phải rút khỏi cái hôn nhân này.

Dực Thai công chúa nói xong bị phần mà bỏ thêm một câu:

- Tên phế vật nhà người căn bản không xứng làm phu quân của Dực Thai công chúa ta.

Dực Thai công chúa không phải thực sự có tư tình gì với con trai trưởng của Hưng Quốc Hầu Từ Tiều, chỉ trong một lần ở trong đình động võ mà gặp mặt mà thôi, từ Tiều lúc đó đoạt được chức võ trạng nguyên khiến cho Dực Thai công chúa khắc sâu ấn tượng.

Công chúa Đại Minh triều, Dực Thai công chúa trời sinh kiêu ngạo thích mạnh, là hậu duệ của Chu thị, nàng từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục phục quốc, bao giờ cũng muốn nối bước cha anh đoạt lại Cửu Châu đại lục, cơ nghiệp quốc thổ.

Cho nên từ nhỏ nàng đã khổ luyện võ học, dưới sự trợ giúp của bí kíp và đan dược của hoàng gia, mười lăm tuổi nàng đã có tu vi Nhân Nguyên tam cấp.

Nhưng mà nàng nếu như gả ột phế vật võ học như Đường Tiêu thì căn bản không có cơ hội phục quốc nữa.

Cho nên đối với nàng mà nói, gả cho ai thì gả nhất quyết không thể gả cho tên phế vật Đường Tiêu này.

- Không thành vấn đề, nhưng nếu người thua nữa thì phải làm sao bây giờ

Đường Tiêu nghiêm trang nhìn Dực Thai công chúa, không có chỗ tốt hắn sẽ không đánh bạc với nàng.

Đường Tiêu đối với vị Dực Thai công chúa này một chút hứng thú cũng không có, từ hôn thì từ hôn, hắn cũng không muốn cái hôn ước này.

Dực Thai công chúa ngây người nàng quả thực không nghĩ thua sẽ thế nào.

truyện copy từ

Tên phế vật võ học trời sinh này, hôm nay hắn uống nhầm thuốc sao, hắn thật sự cho rằng trong vòng ba tháng sẽ đánh bại được nàng sao?

Nàng từ khi năm tuổi đã theo võ sư luyện công, mười ba tuổi đã tới hôn thành công, hai năm trở thành Nhân Nguyên cấp một cường giả, Dực Thai công chúa ở Áo Bì Đảo có thể nói là một thiên tài võ học, vậy mà tên phế vật này nói là có thể đánh bại nàng.

- Hừ nếu ta thua thì người yêu cầu gì cũng được.

Dực Thai công chúa hé miệng nói, nàng không nghĩ rằng mình sẽ thất bại.

- Đây chính là người nói, không được đổi ý.

Đường Tiêu đối với thế giới này không có nhiều hiểu biết, hiện tại nếu như hắn thắng hắn phải làm điều có lợi nhất với Dực Thai công chúa. nguồn (.)

- Người đâu cầu giấy bút tới đây.

Dực Thai công chúa quát to một tiếng, cơ hội hôm nay khó có được không thể để tên Đường Tiêu này đổi ý.

Một lúc sau tùy tùng của công chúa đã mang vù cam kết cá cược viết xong, Dực Thai công chúa cắn móng tay một cái, đem một dấu tay máu ấn lên trên đó sau đó đưa cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng lập tức cắn ngón tay, in xuống một dấu tay máu.

Đại Minh triều là một thế giới võ giả làm chủ, ấn dấu tay ký tên hiệu quả không khác gì luật pháp Đại Minh triều.

Cầm lấy tờ cá cược này xong công chúa mừng rỡ trong lòng, đối với nàng mà nói đây chẳng khác nào giấy từ hôn, cho dù hiện tại Đường Tiêu muốn đổi ý cũng không được nữa rồi. Có dấu tay này ngay cả phụ hoàng của nàng cũng không thể can thiệp.

Dực Thai công chúa từ khi cùng với tên phế vật Đường Tiêu này kết hôn ước thì ngày đêm khó ngủ thậm chí vài lần muốn tự vẫn, hôm nay cuối cùng cũng lửa được hấn ký kết cá cược, chỉ cần ba tháng sau ở trước mặt mọi người đánh bại hấn, thì mình được tự do rồi.

Lúc này Dực Thai công chúa kích động muốn phát khóc.

Nếu thua thì sao/

Ở bên ngoài tuy mừng rỡ nhưng Dực Thai công chúa vẫn ngẫu nhiên hiện ra ý nghĩ này.

Làm sao có thể hấn là phế vật võ học trời sinh.

Nàng một lần nữa nhìn về phía Đường Tiêu, trong lòng cảm thấy hòa hoãn hơn rất nhiều, có một cảm giác kỳ lạ, hấn hôm nay tại sao lại giống như người khác?

Trước kia mình đánh hấn thế nào hấn cũng không dám cãi lại, roi vung lên hấn đã ngoan ngoãn quỳ xuống trên mặt đất mà hôm nay lại thà chết chứ không nhận thua.

- Đây là thánh dược chữa thương của hoàng cung, ba tháng sau chúng ta gặp nhau ở thái học phủ, người không tới chính là thua.

Dực Thai lấy từ trên người ra một cái hộp thuốc màu vàng tiện tay ném về phía Đường Tiêu sau đó xoay người trở về xe ngựa của nàng.

Nếu như hấn trong vòng ba tháng có thể đánh bại nàng vậy thì hấn không phải phế vật học võ nữa mà là thiên tài võ học.

Làm sao có thể?

Dực Thai công chúa sau khi lên xe lại quay đầu liếc nhìn Đường Tiêu, chạm phải ánh mắt hờ hững kia lòng nàng không hiểu sao loạn cả lên.

- Đi!

Dực Thai công chúa quát to một tiếng, xe ngựa hoàng gia từ từ đi, những người vốn quỳ trên mặt đất liền lau mồ hôi từ từ đứng lên.

Đường Tiêu ở bên vách tường cúi đầu nhìn bình thuốc màu vàng, trên đó có viết hai chữ thánh dược, trong lòng hấn thầm nghĩ nếu như Dực Thai công chúa muốn giết hấn thì cũng không cần phải cẩn thận làm giấy cam kết cá cược với hấn.

Dực Thai mở chai thuốc bên trong là một viên đan dược màu vàng, hấn cầm lên nuốt xuống bụng.

Vị của đan dược hơi chất, sau khi nuốt xong, cả xương cốt của Đường Tiêu như muốn nóng lên, Đường Tiêu nhắm mắt lại, cảm giác nóng hổi liền biến mất, cảm giác đau đớn ở trước ngực và cổ ta không bao lâu đã giảm hai ba phần rồi.

- Mẹ nó thật thần kỳ!

Đường Tiêu cảm thấy toàn bộ đã khỏe lại, cảm khái kêu lên một tiếng.

Đây là một thế giới võ giả vi tôn, có những linh đan diệu dược, đối với một người cả đời làm sát thủ như Đường Tiêu mà nói, giống như là cá gặp nước.

- Thiếu gia hóa ra thiếu gia ở nơi này khiến cho thuộc hạ sợ muốn chết, thiếu gia nếu xảy ra chuyện gì, thuộc hạ làm sao bẩm báo với hầu gia.

10. Chương 10: Di Hồng Viện

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 10: Di Hồng viện

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Một nam tử cao lớn thô kệch tiến tới đuổi một đôi thiết thủ ra, nắm lên trên người của Đường Tiêu, thần sắc kích động cơ hồ nước mắt cũng muốn tuôn ra rồi.

Đường Tiêu cảm nhận thấy lực cánh tay của trang hán này, thì biết rằng người này thuộc về thiếp thân thị vệ của Đường phủ.

- Khục.

Đường Tiêu khẽ lay thân thể của mình hắn có cảm giác mình giống như gà con đang bị điều hâu bắt vậy.

- A... thứ cho thuộc hạ thất lễ.

Trang hán tựa hồ ý thức được hành vi của mình không ổn liền thi lễ với Đường Tiêu một cái, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Đường Tiêu chăm chăm, dường như sợ hắn chạy thoát khỏi tầm mắt của mình.

- Không có chuyện gì, người chờ ta ta còn có mấy câu muốn nói với Chu huynh.

Đường Tiêu khoát tay áo với trang hán, sau đó đi tới bên người của Chu Kiên.

- Trang hán này là thị vệ của ta sao?

Đường Tiêu đi tới bên cạnh Chu Kiên thấp giọng hỏi, loại vấn đề này tạm thời chỉ có thể nhờ Chu Kiên xác nhận.

- Đúng thế, hắn ngày nào cũng như hình với bóng theo sát người... xem ra thần bí lão đầu kia thực sự khiến người không nhớ gì nữa rồi.

Chu Kiên vẫn còn chưa định thần, đối với chuyện lúc này hắn vẫn cho rằng Đường Tiêu mười phần sẽ mất mạng trên tay của nha đầu hung hãn kia.

Nếu như có chuyện đó xảy ra kinh thành quả thực sẽ rối loạn.

Với tính tình nóng nảy của Trần Quốc Hầu Đường Uyên, một khi con trai độc nhất của hắn bị Chu gia công chúa giết chết, nói không chừng hắn sẽ dẫn binh phản lại Chu gia Đại Minh triều.

Như vậy Áo Bì Đảo sẽ tràn ngập trong gió tanh mưa máu.

Biết rõ thân phận trang hán tên là Mục Thương rồi, Đường Tiêu liền cáo biệt Chu Kiên, ngồi trên xe ngựa của Mục Thương, sau đó đi tới Trần Quốc Hầu Đường phủ.

Đường phủ ở tây nam Thái kinh thành, chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, trước phủ có một hồ nước vô cùng lớn.

Cửa lớn của Đường phủ rộng tới hơn trăm thước giống như một quảng trường, hai con sư tử cao lớn mấy chục thước ở hai bên đại môn, có tới mười mấy tên binh sĩ đang cầm đao sắc bén canh gác, bảo hộ nghiêm trọng không khác gì thành trì hạng trung, ở hai bên binh sĩ không ngừng đi lại tuần tra.

Tất cả đều chứng minh người ở đây thân phận vô cùng tôn quý, quyền thế to lớn.

Đường Tiêu hơi nhíu mày lại, hắn không biết rằng phụ thân Trần Quốc Hầu của hắn là nhân vật cỡ nào trong thế giới này nhưng hầu phủ được phép kiến tạo một tòa thành trì độc lập không sợ trong lòng Chu hoàng đế có khúc mắc sao?

Quyền cao chức trọng có lẽ là một chuyện tốt nhưng sẽ mang tới họa sát thân, giống như Đường Tiêu, cậy vào quyền thế háo sắc đoạt thê nếu như không phải nhờ Đường Tiêu tá thi hoàn hồn thì đã chết tại nơi hoang dã rồi.

Trong giây lát, Đường Tiêu sinh ra rất nhiều ý niệm, ở kiếp trước trải qua vô số lần huyết tinh chém giết hẳn đã có rất nhiều kinh nghiệm, vốn nghĩ rằng sau khi về hưu có thể có cuộc sống thái bình không ngờ 23 tuổi bị người ta bán đứng chấp hành tử hình.

Bất kể thế nào kiếp này hẳn cũng phải nắm giữ vận mệnh trong tay của mình không thể mất mạng dễ dàng.

Hiện tại chủ nhân của tào hầu phủ này là Trần Quốc Hầu Đường Uyên, vận mệnh của hắn bị buộc chặt vào đó, cho nên Đường Tiêu muốn vượt qua kiếp này thì nhất định cần phải chú ý tới an nguy của Trần Quốc Hầu Đường Uyên, nếu không sẽ uống tính mạng một lần nữa.

Có câu nói là tổ chim bị phá trứng cũng không an toàn, đây là ý này.

Đi vào bên trong, hầu phủ chế tạo hết sức xa xỉ, tất cả nam nữ già trẻ nhìn thấy Đường Tiêu đều cúi đầu, kinh sợ kêu lên hai tiếng thiếu gia, mãi cho đến khi Đường Tiêu biến mất khỏi tầm mắt mọi người, lúc này bọn họ mới đứng thẳng dậy.

Mục Thương nhìn thấy Đường Tiêu nhìn bốn phía giống như muốn đi loạn thì gọi Đường Tiêu lại đề nghị hắn về chỗ ở của mình trước, đem quần áo thay đổi sau đó đi bái kiến mẫu thân.

truyện copy từ

Đường Tiêu lúc này cũng đang bận tâm tới chuyện này, tuy nhiên hắn không biết mình đang ở chốn nào vì vậy làm bộ bước chân lảo đảo:

- Mục thúc thúc công ta về đi, đầu ta choáng quá.

- Cái này...

Mục Thương cảm thấy yêu cầu của thiếu gia thật kỳ quái, hắn không muốn đi bộ thì có thể gọi một cỗ kiệu tới là được rồi, nhưng bây giờ lại muốn mình công hắn.

Mục Thương không biết, Đường Tiêu muốn nhìn ngắm cảnh tượng trên đường, nếu như dùng kiệu thì làm sao có thể nhìn hoàn toàn được.

Nhưng khi y nghe Đường Tiêu gọi mình là Mục thúc mà không gọi là Mục thị vệ như cũ, thì trong lòng có một cảm giác hưởng thụ, chỉ hơi kỳ quái và do dự một chút rồi ngồi xổm xuống để Đường Tiêu leo lên trên người.

Đường Tiêu ngồi ở trên vai của Mục Thương, vừa suy nghĩ biện pháp để biết chi tiết mọi chuyện hơn nữa.

Ví dụ như mẫu thân của hắn ở nơi nào phụ thân của hắn ở nơi nào, vân vân, tất cả mọi thứ Đường Tiêu cần phải cấp bách tìm hiểu.

Mục Thương có thân thể vô cùng cường tráng bước đi như bay không bao lâu sau đã công Đường Tiêu tới trước một căn phòng trắng, lục liễu rủ xuống, nơi này là một tòa đại viện, trên đó có treo một tấm biển ghi ba chữ Di Hồng viện.

- Con bà nó đây là kỹ viện sao, tại sao lại gọi là Di Hồng viện/

Đường Tiêu thâm kinh hãi.

Mục Thương mở cửa viện ra một đám tiểu nha đầu từ mười ba tới mười bảy tuổi bắt đầu xúm lại.

- Nhị gia nhị gia về rồi.

- Tinh Văn tỷ, nhị gia về rồi!

- Xạ Nguyệt Ngũ nhi các người rồi gì vậy mau đỡ lấy nhị gia.

Chúng nha hoàn bối rối một hồi, Đường Tiều sau khi đặt xuống mặt đất liền bị các nàng túm tụm lại, có lẽ trước kia không tiến vào nội viện của Đường Tiều cho nên Mục Thương cũng ngây ngốc, ngay sau đó hắn lập tức rời khỏi sân, hai tiểu nha hoàn cũng đem cửa sân đóng lại.

Di Hồng Viện, Tinh Văn Xạ Nguyệt Ngũ nhi.

...

Ở kiếp trước Đường Tiều cũng không có nhiều thời gian để đọc tiểu thuyết, xem phim truyền hình nhưng hắn cũng biết, Di Hồng Viện chính là kỹ viện của Cổ Bảo Ngọc, mà Tinh Văn thì chính là nha hoàn thân mật nhất của nàng.

Tinh Văn Xạ Nguyệt tại sao lại trở thành nha hoàn của Đường Tiều thiếu gia này?

Cổ Bảo Ngọc đã sửa thành họ Đường sao?

Tuy nhiên Đường Tiều cũng không muốn hỏi nhiều, bị đám nữ nhân này đưa vào trong nội phòng, sau đó một nha hoàn giống như là đầu lĩnh hướng về phía Đường Tiều xin chỉ thị hỏi hắn có cần phải tắm rửa thay quần áo không?

Đường Tiều cũng đang có ý này, vì vậy nha hoàn đầu lĩnh kia lập tức phân phó, chuẩn bị một thùng nước nóng cho Đường Tiều.

- Người cho bọn họ ra ngoài, ta có chuyện muốn nói với người.

Đường Tiều bị mười mấy nha hoàn này làm cho nhức đầu vì vậy hướng về phía nha hoàn đầu lĩnh mà phân phó.

- Vâng nhị gia.

Nha hoàn kia lên tiếng sau đó khép cửa phòng lại.

11. Chương 11 Thạch Đầu Ký

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 11 Thạch Đầu ký

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiều cảm giác được, một đám nha hoàn này không sợ hắn như đám tôi tớ ngoài kia, kể cả đầu lĩnh nha hoàn này cũng vậy, thần sắc lộ ra vô cùng tùy ý với Đường Tiều.

Từ trong miệng của Chu Kiền Đường Tiều biết được, vị Đường thiếu gia này là phế vật học võ, cho dù tuổi chưa tới mười lăm cũng đã thích hái hoa ngắt cỏ, ở trong nhà nuôi dưỡng nhiều nha hoàn như vậy cũng không có gì kỳ quái, bình thường Đường Tiều rất sủng ái các nàng cho nên bọn họ ở trước mặt Đường Tiều không cần phải cố kỵ.

- Nhị gia y phục trên người của nhị gia làm sao vậy, tại sao lại tùy tiện mặc quần áo bên ngoài/
đọc truyện mới nhất tại .

Nha hoàn đầu lĩnh kia ngồi xuống bên cạnh Đường Tiều, tay sờ vào ống tay áo của hắn, rõ ràng nàng bình thường đều cùng với hắn nói chuyện như vậy.

Đầu lĩnh nha hoàn này là nha hoàn nhất đẳng ở trong Hầu phủ họ Nhan tên Manh Ngọc, vô cùng kiêu mị, trước kia theo mẫu thân của Đường Tiều là Khánh Đô phu nhân, sau đó bị Đường Tiều nhìn trúng làm thông phòng nha hoàn của hắn.

Bởi vì nguyên nhân Đường Tiêu vô tình đọc được dâm thư Thạch Đầu Ký từ Cửu Châu lưu truyền tới phát hiện ra Cổ Bảo Ngọc rất hợp ý với hắn, cho nên liền đổi nơi ở của mình thành Di Hồng viện, mấy vị nha hoàn thông phòng cũng sửa tên thành Tinh Văn, thậm chí là Xạ Nguyệt tiểu Ngũ các loại, mà các nàng cũng đổi giọng gọi hắn là nhị gia.

Manh Ngọc ở trong Đường phủ là nha đầu nhất đẳng, lại là thông phòng nha hoàn của tiểu thiếu gia, cùng với Đường Tiêu trước kia quan hệ thân mật nhất, những chuyện mà Đường Tiêu không tình huống đương nhiên nàng có khả năng giải thích.

- Ai bảo ngươi ngồi ở bên cạnh ta, còn ra thể thống gì nữa/

Đường Tiêu hất ống tay áo lên, nhúu mày trách cứ Manh Ngọc một câu, hắn cũng không phải là chủ nhân chỉ biết dâm nhạc như lúc trước, hắn cảm thấy ở trong Hầu phủ quan hệ quá thân mật với nha hoàn cũng không phải là chuyện tốt.

Manh Ngọc đỏ cả mặt, vội vàng đứng ở trước mặt Đường Tiêu, trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất.

Trước kia Đường thiếu gia đã từng có lúc cùng nàng ở chung một chỗ, há lại chỉ là cùng ở một chỗ ngồi nói chuyện? Nhất định phải là nàng ngồi trên đùi hắn, tay hắn đặt trên cơ thể của nàng thì mới có thể mở miệng nói chuyện được.

- Thời gian trước, mẫu thân nói với ta có quá nhiều nha đầu trong phủ, nói ta cắt giảm một số người. Người đi lấy danh sách của bọn họ đem tới đây, từng người làm cái gì nói cho ta nghe.

Đường Tiêu nghiêm mặt nhìn Manh Ngọc ra lệnh.

- Vâng, nô tỳ đi lấy cho Nhị gia.

Sau khi Manh Ngọc lên tiếng, lui vào trong một lúc.

Đường Tiêu do dự một lúc rồi cũng đứng dậy đi theo, cùng Manh Ngọc bước vào tới một gian phòng dường như là khu phòng ngủ. Sau khi vén rèm bước vào, một mùi hương của son phấn phả vào mặt hai người, trong gian phòng có hai chiếc giường đặt bên cạnh tường. Nhưng Manh Ngọc không dừng lại mà tiếp tục bước về phía trước, tiến vào bên trong, hai người lại đi tới một căn phòng khác.

Gian phòng này rất rộng, dựa vào tường phía bên trong cũng đặt hai cái giường, một lớn một nhỏ. Loại nhỏ cũng to bằng hai cái giường đặt ở gian ngoài, chiếc giường lớn kích thước còn lớn hơn gấp hai chiếc nhỏ, hơn nữa thoát nhìn cũng rộng rãi hơn.

- Hôm nay giường của ta có người thu dọn sao? Đường Tiêu nhìn quanh đánh giá, chỉ vào chiếc giường lớn hơn hướng Manh Ngọc hỏi.

- Bẩm Nhị gia, giường của Nhị gia không dám để người khác động vào, vẫn là nô tỳ tự mình thu xếp ạ.

Manh Ngọc có chút hoảng sợ liếc nhìn Đường Tiêu, vội vàng đi tới kiểm tra chiếc giường lớn một lượt. Chẳng lẽ có chỗ nào chưa được thu dọn sạch sẽ?

Hôm nay, Đường Tiêu khiến nàng có cảm giác hơi khác, người thoát nhìn dường như vẫn là một, nhưng ngữ khí cùng thần sắc lại như hai người khác biệt.

Đường Tiêu đương nhiên là không phải cảm thấy giường đệm không được thu dọn sạch sẽ, hắn chỉ là muốn xác nhận xem đây có phải giường của hắn không, để tránh lúc đi ngủ khiến người ta chê cười.

Đường Tiêu đến bên giường ngồi xuống, thấy trên bàn bên đầu giường có mấy cuốn “Thạch Đầu ký”. Trong đầu đại khái là đối với mấy loại ngôn tình gọi là Di Hồng viện thì hắn cũng đã biết được chuyện gì xảy ra.

Theo như Đường Tiêu phỏng đoán thì cái danh sách nha hoàn đang cần tìm, hơn phân nửa danh tự cũng bị đổi thành họ Tập.

Đường Tiêu đã đoán sai, đây là ngôn tình.

- Nhị gia, trong phủ chỉ có nô tỳ là nhất đẳng a hoàn, tiền tiêu vật hàng tháng là một lượng bạc. Tập nhân, xạ nguyệt gồm có bảy a hoàn nhị đẳng, tiền tiêu vật mỗi tháng là một xâu. Giai huệ có năm đến tám a hoàn tam đẳng mỗi tháng có tất cả là năm trăm tiền tiêu hàng tháng. Mỗi tháng là sáu lượng rưỡi bạc,

Thiếu gia chỉ ra là mười lượng, toàn bộ chi tiêu đều ở đây, là phu nhân không hài lòng chỗ chúng ta có nhiều người sao? Có cần nô tỳ đi tìm phu nhân tìm hiểu kỹ không ạ?

Manh Ngọc đưa danh sách ra trước mặt Đường Tiêu.

- Không cần.

Đường Tiêu khoát tay áo:

- Mấy người này nguyên gốc là ở đâu? Người viết lại một lần nữa cho ta, đúng rồi, sau đó đem sửa lại tất cả tên của bọn họ cho ta. Đây sao lại lộn xộn thế này! nguồn

Đường Tiêu có thể không muốn làm nhị gia gì hết, hắn rất là không quen mắt mấy cái cô ẻo lả kia, không có chuyện ngâm thơ đối chữ học đòi văn vẻ. Bất luận Đường Tiêu trước kia có như thế nào, hiện tại hắn đã đến, thì phải theo phong cách của hắn mà sửa đổi.

- Vâng, Nhị gia.

Manh Ngọc không biết Đường thiếu gia uống nhầm thuốc gì, nửa tháng trước là hắn muốn sửa đổi, mọi người phải gọi bao nhiêu ngày mới làm quen được. Hắn lại muốn sửa lại, bản thân làm chuyện hoang đường, nhưng bây giờ lại đi trách người khác lộn xộn.

Nhưng hắn đã giao thì mọi người nhất định phải làm theo.

Theo suy đoán của Manh Ngọc, thiếu gia gây chuyện xấu lúc ở chỗ lão gia đã bị quả mắng đôi chút, cho nên bây giờ mới có những thay đổi như thế này.

- Thế này, sau khi ta tắm rửa thay quần áo, người đưa tất cả bọn họ tới tập trung trong sân đi, ta muốn mỗi người nói cho ta biết ngày bình thường ta đã làm gì.

Đường Tiêu đối với tổng chi phí cho a hoàn toàn là bao nhiêu căn bản là không quan tâm, chỉ là muốn biết rõ ai với ai, theo thứ tự làm cái gì, để tránh lúc sau tìm người xảy ra điều gì sơ hở.

- Vâng, Nhị gia.

- Đúng rồi, người đem bỏ bảng “Di Hồng viện” kia đi, đổi thành tên khác cho ta.

Đường Tiêu lại nghĩ tới một việc.

- Vâng ạ, chỉ là không biết Nhị gia muốn thay thành chữ gì? Tốt nhất là Nhị gia viết ra cho nô tỳ, nô tỳ sẽ tìm người làm giúp y như thế.

Manh Ngọc làm việc cũng rất rõ ràng, lập tức cầm giấy bút đặt trước mặt Đường Tiêu.

12. Chương 12 : Khánh Đô Phu Nhân

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 12: Khánh Đô phu nhân

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu cầm bút nghĩ một hồi lâu, trái lại cũng không nghĩ ra tên nào hay, cuối cùng tùy tiện viết ra vài chữ đưa cho Manh Ngọc.

- Thần mã đều là phù vân.

Sau khi Manh Ngọc cầm tờ giấy đọc qua, đôi lông mày nhíu lại. Những chữ này, rốt cục là có ý nghĩa gì?

- Nhị gia, chữ viết trên hoành phi, như thế này có phải hơi nhiều chữ?

Manh Ngọc hướng Đường Tiêu thoáng hỏi.

- Không nhiều, hiện tại đang lưu hành cái này.

Đường Tiêu hướng Manh Ngọc khoát khoát tay.

- Nhị gia, thần mã là có ý nghĩa gì?

Manh Ngọc vẫn không nhận được hỏi Đường Tiêu một câu.

- Thần mã có ý nghĩa là bất cứ cái gì.

Đường Tiêu hướng Manh Ngọc giải thích một chút.

- Nhị gia không muốn nói thì thôi, sao lại muốn lừa gạt nô tỳ....

Manh Ngọc dĩ nhiên là không vừa lòng với lời giải thích của Đường Tiêu.

- Sao người nhiều lời vậy?

Đường Tiêu nhún mày.

- Nô tỳ không dám!

Manh Ngọc vội vàng thu dọn giấy bút, nhưng trong lòng rất oan ức.

Đường Tiêu trước kia thương nàng cỡ nào, đối với nàng nửa câu trách móc cũng không có, hôm nay có chuyện gì vậy? Động một tý là mở miệng trách móc.

- Nhị gia! Nước đã chuẩn bị xong, người có thể đi tắm!

Một tiểu nha đầu gấp phải lỗ măng bước vào, vén rèm cười hì hì hướng vào trong phòng hô lớn một tiếng.

-Ồn ào cái gì vậy? Không thấy Nhị gia đang có việc sao? Ban nãy đã đuổi các người ra rồi, vẫn còn chưa gọi người vào, sao lại xông vào đây?

Manh Ngọc bị Đường Tiêu vô duyên vô cớ nói ấy câu, trong lòng không vui, được dịp tiểu nha hoàn xông vào nên quở trách vài câu.

Tiểu nha hoàn bị quở trách vẻ mặt kinh ngạc, thấy vẻ mặt Manh Ngọc không tốt, liền vội vàng lui ra ngoài.

Một lúc sau, Manh Ngọc đem danh sách đã được sửa lại đưa cho Đường Tiêu.

- Người tên là Manh Ngọc?

Đường Tiêu hướng Manh Ngọc xác nhận một chút.

- Vâng, Nhị gia.

Manh Ngọc trong lòng càng buồn bực, mới nửa tháng trước thiếu gia đổi tên nàng thành “Tình Văn”, không phải nói nàng quên đi tên cũ sao?

- Manh Ngọc, đưa ta đi tắm rửa thay quần áo.

Đường Tiêu đứng dậy, ném danh sách ra một bên.

- Vâng, Nhị gia.

Manh Ngọc lên tiếng, cung kính đứng ở bên Đường Tiêu.

- Người đi trước đi.

Đường Tiêu không biết đường, dĩ nhiên là muốn nàng dẫn đường mới được.

- Vâng, Nhị gia.

- Sau này đừng gọi ta là Nhị gia, gọi ta là Thiếu gia.

- Vâng, Nhị gia... không phải, Thiếu gia.

- Sao vẫn còn là Nhị gia!?

- Không phải...phải.. Thiếu gia.

Lúc thoát y tắm rửa, Manh Ngọc và một số tiểu nha đầu cũng không tránh ra, mà thậm chí còn chủ động tới giúp Đường Tiêu cởi áo nới dây lưng. Kết quả là bị Đường Tiêu đuổi hết ra ngoài.

- Tắm rửa xong, Đường Tiêu sau khi lấy được bốn cái hồ lô bội sức cùng với nội giáp đem cất kỹ mới để cho nô tỳ tiến đến lấy đi quần áo đã mặc.

Trở lại sân, Manh Ngọc gọi tất cả nha hoàn đưa tới đây, đứng trong sân xếp hàng nghiêm chỉnh, trang điểm xinh đẹp. Đôi mắt trong veo như nước cùng hướng nhìn về phía Đường Tiêu.

Sau khi Đường Tiêu nghe các nàng từng người tự giới thiệu một lượt, vẫn không rõ được ai với ai, mỗi người rất cuộc là làm gì. Cuối cùng dứt khoát giải tán một người, đưa ra quyết định liều lĩnh là về sau dù có chuyện gì thì chỉ cần tìm một mình Manh Ngọc là được. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Sau khi ăn hết chỗ điểm tâm nha hoàn đưa lên, Đường Tiêu lại để cho Manh Ngọc đưa hắn tới biệt viện của Khánh Đô phu nhân. Hắn đã từng nghe Chu Càn nói qua, Khánh Đô phu nhân hết sức cưng chiều đứa con trai này, cho nên có chút yên tâm hành động để đạt được mục đích. Đường Tiêu trước tiên cần đến chỗ Khánh Đô phu nhân tiến hành xác nhận một chút, sau đó mới có thể bắt đầu hành động.

- Tiêu nhi, đến gặp mẫu nương đó sao?

Khánh Đô phu nhân nghe nha hoàn báo lại, vội vàng từ trong ra đón. Đường Tiêu trước kia lúc bản thân vui vẻ, hơn cả chục ngày cũng khó có thể đến gặp mẫu thân một lần.

- Vâng, mẫu thân.

Đường Tiêu hướng Khánh Đô phu nhân hành lễ, đang chuẩn bị nói bừa gì đó, đã bị Khánh Đô phu nhân kéo lại ôm trong lòng âu yếm.

Khánh Đô phu nhân khoảng chừng cũng không quá ba mươi hai, ba mươi ba tuổi, xuất thân trong gia đình quý tộc giàu có. Lúc còn trẻ là mỹ nữ nổi danh khắp kinh thành, được nuôi dưỡng vô cùng tốt, bây giờ nhìn lại cũng chỉ giống như mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Đường Tiêu hiện giờ chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng ở kiếp trước đã hai ba tuổi rồi, bị Khánh Đô phu nhân ôm âu yếm như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Đường Tiêu cảm nhận được tình mẫu tử phát ra từ cái ôm của phu nhân Khánh Đô. Hai mươi ba năm sống ở kiếp trước, hắn chưa từng cảm nhận được tình thương của một người mẹ. Hiện tại, với cái ôm của người phụ nữ này, nội tâm của hắn sinh ra vài phần không muốn rời xa, giống như phu nhân Khánh Đô thật sự là mẹ của hắn.

Sau khi hai mẹ con thân mật xong, Đường Tiêu đợi cho phu nhân Khánh Đô ổn định cảm xúc, rồi mới hướng bà nghiêm mặt hỏi một câu:

- Mẫu thân, Mục Thương bên cạnh con có thể tin được không?

- Tiêu Nhi sao lại hỏi như vậy?

Phu nhân Khánh Đô kinh hãi, cho rằng Mục Thương đã làm ra chuyện gì cực kỳ khủng khiếp khiến cho Đường Tiêu muốn đổi ý đi.

- Con muốn học võ của ông ta. Nếu như không đáng tin cậy thì tất nhiên ông ta sẽ không dốc sức dạy cho con. Cho nên con mới hỏi mẫu thân câu này.

Đường Tiêu bịa ra vài lý do. Tuy lý do Đường Tiêu đưa ra không được tự nhiên, nhưng ngược lại cũng không ai hoài nghi hắn.

- Ông ta đương nhiên là đáng tin cậy. Mục Thương từ nhỏ lớn lên ở Hầu gia, giống như phụ tá đắc lực của Hầu gia, còn tốt hơn so với chú bác của con. Cho nên Hầu gia mới an bài ông ta làm thị vệ thân cận cho con. Đúng rồi, Tiêu Nhi, sao con lại đột nhiên muốn học võ?

Phu nhân Khánh Đô sau khi nói xong thì cảm thấy kỳ quái, liền hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Các người cứ coi con là một đứa trẻ. Còn trẻ mà không cố gắng thì về già sẽ hối hận. Hiện tại tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, theo lý là phải cố gắng một chút, không để ọi người lo lắng cho con nữa.

Đường Tiêu lại thuận miệng bịa thêm vài câu.

- Luyện võ rất vất vả đấy. Tiêu Nhi ngàn vạn lần phải chú ý, tránh bị thương.

Phu nhân Khánh Đô cũng không xem mấy câu nói của Đường Tiêu là chuyện quan trọng, cho là hấn chỉ nhất thời nông nổi. Tối đa ba ngày sau là quên mất thôi.

Thấy phu nhân Khánh Đô tin cậy Mục Thương như vậy, Đường Tiêu cũng không muốn lãng phí thời gian nữa. Lấy hành động hay nũng nịu của Đường Tiêu trước kia với phu nhân Khánh Đô, hiện tại Đường Tiêu như thế nào cũng không quen, lại nói vài câu lời ong tiếng ve với phu nhân, sau đó từ biệt trở về Di Hồng viện của mình.

13. Chương 13 : Hồ Lô Trữ Vật

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 13: Hồ lô trữ vật

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Về phần vị Trấn Quốc Hầu kia, nghe Chu Kiên nói Đường Tiêu khi nhìn thấy phụ thân Đường Uyên thì cứ giống như chuột thấy mèo. Hơn nữa, vị Trấn Quốc Hầu này ánh mắt cực kỳ lợi hại. Đường Tiêu có chút lo sợ thân phận xuyên việt của mình sẽ lộ ra trước mặt ông ta cái gì đó. Cho nên nếu Đường Uyên không có chủ động triệu kiến Đường Tiêu thì Đường Tiêu cũng không chủ động trêu chọc ông ta.

Sau khi trở lại Di Hồng Viện, Đường Tiêu lại bảo Manh Ngọc gọi Mục Thương đến. Khi Mục Thương đến thì lại đuổi Manh Ngọc ra ngoài. Hơn nữa còn bảo cô ta chờ ở bên ngoài, canh không cho bất cứ kẻ nào đến trong lúc hấn đang nói chuyện với Mục Thương.

Manh Ngọc cảm thấy mất hứng, lui ra ngoài cửa, hướng đám tiểu nha đầu không biết điều kia mắng ột trận. Sau đó giống như một thần binh giữ cửa, canh giữ ngoài phòng.

(.

- Mục thúc, những vật này chú có nhận biết được không?

Thấy trong phòng không có người ngoài, Đường Tiêu đem bốn cái hồ lô cùng với cái nội giáp ra đưa cho Mục Thương xem.

Mục Thương rất kinh ngạc nhìn Đường Tiêu, thấy thần sắc Đường Tiêu nghiêm trang thì chân thành trả lời hấn:

- Cái hồ lô này là vật mà thiếu gia bình thường dùng để đựng đồ, sao bây giờ lại có đến ba cái? Còn cái nội giáp này....là pháp khí không tậ đó. A, thiếu gia, cậu lấy mấy thứ này từ đâu vậy?

- Pháp khí?

Đường Tiêu nhiều lần quan sát cái nội giáp này. Ở kiếp trước ngẫu nhiên lúc rảnh rỗi có xem qua một số tiểu thuyết hoặc chơi mấy thứ game tiên hiệp nên đương nhiên biết rõ pháp khí là gì.

- À, tu vi không tới Nhân Nguyên cấp năm thì cái nội giáp này chỉ có thể sử dụng để phòng thân bình thường thôi, đao kiếm không tổn thương. Nếu tu vi đạt tới Nhân Nguyên cấp năm, thì nó có lực phòng thủ rất mạnh mẽ, thậm chí có thể ngăn chặn được võ giả Nhân Nguyên cấp sáu. Đúng rồi, thiếu gia, cậu còn chưa nói cho ta biết cái nội giáp này với ba cái hồ lô kia là từ đâu mà ra?

Mục Thương một lần nữa truy vấn Đường Tiêu. Y cảm thấy Đường Tiêu hôm nay xếp đặt chuyện này, khẳng định là đã làm điều gì kỳ quái.

- Hôm nay có người muốn giết cháu.

Đường Tiêu liếc mắt nhìn Mục Thương, sau đó kể lại chuyện phát sinh trên núi cho Mục Thương nghe.

Đường Tiêu khi nói thì rất bình thản, nhưng còn Mục Thương thì lại sợ đến mức trắng bệch cả mặt. May mắn là thiếu gia linh hoạt, cơ trí giết chết ba tên kia. Bằng không thì thân là thị vệ thiếu gia, y không còn mặt mũi nào về gặp Hầu gia rồi.

Nhưng Mục Thương nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông. Trước sau một thiếu gia phế vật như vậy, như thế nào đột nhiên lại trở nên cơ trí và dũng mãnh như thế.

- Những chuyện này Mục thúc biết rõ là được rồi, đừng nói cho phụ nhân cháu biết. Nếu không thì sẽ gây ra chuyện lớn. Chú bây giờ đi theo cháu, hết thấy phải dựa vào lời cháu nói.

Sau khi nói xong, Đường Tiêu nghiêm nét mặt dặn dò Mục Thương một tiếng.

Mục Thương do dự một hồi lâu rồi mới gật đầu với Đường Tiêu:

- Vâng, ta sẽ đi theo cậu, thiếu gia.

- Nhưng cái đám hồ lô này dùng như thế nào? Nhỏ như thế thì có thể đựng gì trong đó? Làm sao để mở ra?

Đường Tiêu sau khi nghiên cứu xong cái nội giáp thì ánh mắt lại quay về bốn cái hồ lô.

- Ở trên có chủ nhân thần thức, ta bắt chúng biến mất thì về sau cậu có thể dùng.

Mục Thương cầm lấy bốn cái hồ lô, chỉ tay một cái, rồi lập tức đưa trả lại cho Đường Tiêu.

- Cháu làm như thế nào mới có thể mở chúng được?

Đường Tiêu rất xấu hổ mà tiếp nhận bốn cái hồ lô. Theo ngữ khí của Mục Thương mà nói, sử dụng hồ lô này để đựng vật thì hẳn là chuyện rất dễ dàng. Nhưng hiện tại đối với Đường Tiêu thì thật sự là dốt đặc cán mai.

Mục Thương vẻ mặt kinh ngạc, nhưng vẫn kiên nhẫn chỉ cho Đường Tiêu làm thế nào để mở cái loại hồ lô này, làm thế nào để nhập thần trí của mình vào trong hồ lô.

Bình thường, tế luyện pháp khí, đối với võ giả Nhân Nguyên cấp năm thì hồ lô trữ vật được xem là pháp khí đơn giản nhất ở thế giới này. Bởi vì, trải qua một số xử lý đặc thù, không cần trải qua luyện hóa, người bình thường theo những trình tự thao tác nhất định thì có thể trực tiếp sử dụng. Đương nhiên, chỉ có thể sử dụng công năng trữ vật của nó mà thôi.

Sở hữu tất cả những pháp khí trữ vật, giá cả không hề rẻ. Và chỉ có những công tử, tiểu thư nhà danh môn mới có thể mua được. Pháp khí có không gian trữ vật càng lớn thì giá cả lại càng cao. Đối với tu vi võ học của người sử dụng thì yêu cầu cũng lại càng cao. Đường Tiêu từ ba thi thể công tử kia đoạt được những hồ lô này, tất nhiên là cũng đoạt được những vật phẩm lưu trữ trong đó của từng tên.

Kỳ thật, trên người Từ Minh có hai cái hồ lô, trong đó có một cái vốn là của Đường Tiêu. Sau khi Từ Minh giết chết Đường Tiêu, là từ trên đai lưng thi thể của hắn mà lấy được.

Sau khi học cách sử dụng hồ lô trữ vật đồng thời nhập thần trí của mình vào trong hồ lô, Đường Tiêu dùng ý niệm xem xét qua dung lượng của hồ lô với đồ vật bên trong, cũng thử cách lấy chúng ra.

Hồ lô trữ vật này đều cấp thấp. Dung lượng lớn nhất cũng chưa đến một phần tư lập phương. Nhưng cũng may là những hồ lô này dung lượng không lớn, nếu không ba người Từ Minh đã dùng cái này để phi tang thi thể của Đường Tiêu rồi.

Trong ba cái hồ lô tổng cộng có hơn năm mươi lượng bạc vụn, còn có hơn hai trăm bình đan dược đủ loại kiểu dáng.

- Mục thúc, những đan dược này dùng để làm gì?

Đường Tiêu lại hỏi Mục Thương.

Mục Thương xem xét một chút, trên mặt ngược lại lộ ra thần sắc vui vẻ, một lát sau thì khôi phục lại như bình thường:

- Bình nhỏ chính là Ngưng Nguyên Đan, bình trung chính là Bồ Khí Đan, bình lớn là Bồi Nguyên Đan, đều dùng để luyện võ cả đấy. Ngưng Nguyên Đan chủ yếu là trợ giúp hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí. Bồi Nguyên Đan dùng để trợ giúp luyện hóa Thiên Địa Nguyên Khí trong cơ thể. Bồ Khí Đan thì dùng để bổ sung chân khí nhanh chóng cho cơ thể. Ba người Từ Minh góp nhặt nhiều đan dược như vậy, đại khái là muốn trùng kích võ giả Nhân Nguyên cấp hai.

Mục Thương đối với nhiều loại dược hoàn như vậy cảm thấy rất vui mừng. Là vì Ngưng Nguyên Đan, Bồ Khí Đan, và Bồi Nguyên Đan không phải là thứ có thể dễ dàng lấy được. Nếu như trong nhà không có Luyện Đan Sư đẳng cấp cao thì người bình thường có muốn mua cũng mua không được.

Cho dù trong nhà có Luyện Đan Sư đẳng cấp cao, thì việc chế tạo ra Ngưng Nguyên Đan, Bồ Khí Đan và Bồi Nguyên Đan cũng không phải dễ dàng gì. Ở đây không thể so với Cửu Châu đại lục, các vật phẩm đều rất thiếu thốn. Đặc biệt là những đan dược dùng để luyện võ thì tất cả đều được bán với giá trên trời.

14. Chương 14 : Luyện Võ

Sát Vương Tác giả: Không biết truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Chương 14: Luyện võ

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hai trăm bình đan dược Đường Tiêu lấy được, nếu cầm ra kinh thành mà bán thì ít nhất có thể bán được hơn năm ngàn lượng bạc.

Hơn năm ngàn lượng bạc là khái niệm gì?

So sánh trực quan một chút, ví dụ như một người dân bình thường ở Đại Minh Hưởng, một năm tiền sinh hoạt chỉ cần nửa lượng bạc là đủ rồi. Những binh sĩ không ra trận quân lương một ngày chỉ có ba phân bạc, một tháng chưa đủ một lượng.

Thân là người hầu của Đường Tiêu, mười nha đầu tiền tiêu vật hàng tháng cộng lại là gần sáu lượng. Còn bản thân Đường Tiêu mỗi tháng tiền tiêu vật cũng chỉ có mười lượng. Phải biết rằng Hầu phủ cũng được xem là gia đình đại phú trong kinh thành rồi.

Trần Quốc Hầu Đường Uyên trong tất cả các Hầu gia được xem là có bổng lộc cao nhất. Mỗi tháng, theo như quy định của Đại Minh Hưởng thì cũng có được 150 lượng. Đương nhiên, chi tiêu hàng ngày của Hầu phủ, còn có sản nghiệp của Hầu gia chèo chống, không hoàn toàn dựa hết vào lương bổng của Hầu gia.

Từ Minh, Hoàng Quyền và một thiếu niên khác bí mật tìm cách giết Đường Tiêu ở Đông Thai Sơn, kết quả là bị Đường Tiêu xuyên qua thời gian trở về giết lại. Trước khi bọn chúng giết Đường Tiêu, đã nói với trong nhà, muốn đến một ngọn núi phía bắc kinh thành để bế quan tu luyện một thời gian, trùng kích tu vi võ giả Nhân Nguyên cấp hai.

Sau khi trở thành võ giả, mỗi lần được lên chức, thì địa vị xã hội sẽ đồng thời được tăng lên. Đối với phát triển gia tộc trong tương lai cũng cực kỳ quan trọng. Bọn chúng thân là con nối dõi của gia tộc võ học, thiên phú tương đối cao, nên đương nhiên là được kỳ vọng. Trong thời khắc mấu chốt sẽ dốc hết gia tài để giúp bọn chúng phát triển. Vì vậy, các gia đình đã góp nhặt kim lượng để mua những đan dược tu luyện cho bọn chúng mang trên người.

Giống như bọn trẻ bây giờ, cha mẹ của bọn chúng có thể vung tiền như rác cho việc học của con mình. Chỉ có điều, với ba đứa này, trong nhà vô luận như thế nào cũng không tưởng tượng được những đản được mà gia đình đã dốc hết tiền mua toàn bộ đều nằm trong phòng thiếu gia Đường Tiêu của Trần Quốc Hầu phủ.

Tuy Trần Quốc Hầu cũng có tài lực, nhưng bỏ ra năm ngàn lượng bạc để mua đản được, cũng không phải nói mua là mua được. Mặt khác cũng còn phải xem xét nó có đáng để mua hay không.

- A, dùng để luyện võ thật sao? Thật tốt quá!

Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù trong lòng hẳn chẳng biết giá trị của những đản hoàn này.

- Thiếu gia cậu muốn luyện võ sao?

Mục Thương nghe thấy Đường Tiêu lẩm bẩm gì đó.

- À, Mục thúc bây giờ là võ giả cấp bậc gì vậy?

Đường Tiêu hỏi Mục Thương.

- Haha, Nhân Nguyên cấp sáu, trùng kích Địa Nguyên Cấp thất bại. Nhiều năm như vậy mà vẫn chỉ nằm ở giai đoạn này.

Mục Thương lộ vẻ sầu thảm nói.

Võ giả Nhân Nguyên cấp sáu có thể trùng kích Địa Nguyên Cấp. Một khi đạt được Địa Nguyên Cấp thì chính là một cuộc lột xác. Võ giả Địa Nguyên Cấp đều là tinh anh của Đại Minh Hưởng. Ít nhất đứng hàng tướng quân, dưới trưởng thống lĩnh hàng vạn binh sĩ. Từ Địa Nguyên Cấp về sau tiến thêm một bước tu luyện trở thành võ giả Địa Nguyên cấp bốn, có cơ hội được Đại Minh Hưởng phong hầu.

Biên chế quân đội Đại Minh Hưởng binh sĩ dưới trưởng so với triều đại lớn thì ít hơn rất nhiều. Đồng dạng là tướng quân, nhưng tướng quân của Cửu Châu đại lục có thể thống lĩnh ít nhất mười vạn binh sĩ.

Người của Áo Bì đảo rất ít, nên thực lực căn bản không thể so sánh với triều đại lớn.

Nếu như Mục Thương có thể đạt được Địa Nguyên Cấp thì y sẽ không ở lại Hầu phủ làm một gã hộ vệ bình thường.

- Mục thúc dạy cho cháu tập võ đi.

Đường Tiêu nhìn những chai thuốc trước mặt, nheo mắt lại.

Mục Thương tuy cảm giác hôm nay Đường thiếu gia có chút quái dị, nhưng nghe nói chuyện hẳn gặp phải trên núi thì cũng không cảm thấy kỳ lạ nữa. Đại khái là sau khi thiếu gia bị người khác khi dễ thì đã tính ngộ được điều gì đó. Hẳn chủ động đưa ra lời đề nghị học võ, nếu như Hầu gia và phu nhân mà biết được, nhất định sẽ rất cao hứng.

- Vâng, nếu thiếu gia muốn tập võ thì ta sẽ dốc hết toàn lực dạy cho cậu.

Mục Thương do dự một chút rồi đáp ứng Đường Tiêu.

- Mục thúc, chú có thể trong ba tháng dạy cho cháu trở thành võ giả Nhân Nguyên cấp ba được không?

Đường Tiêu nhớ đến việc đánh cuộc của mình và công chúa Dục Đài cho nên thuận miệng hỏi Mục Thương một câu.

- Cái này....

Mục Thương cảm thấy khó xử.

Đường Tiêu không biết câu hỏi của hẳn giống như một đứa trẻ còn chưa biết mặt chữ thì đã chạy đến trường tiểu học hỏi giáo viên:” Cô ơi, cô có thể trong ba tháng dạy cho em tất cả những chương trình lớp một, lớp hai, lớp ba được không?”

Trong ba tháng, ngay cả ta hồn cũng không đủ. Ta hồn thành công thì mới có thể trở thành một võ giả Nhân Nguyên cấp một. Bản chất của ta hồn chính là rèn luyện ý chí linh hồn của người luyện. Lực ý chí

không kiên định thì không có khả năng có được một linh hồn cường đại. Chỉ có một linh hồn cường đại thì mới có thể thông Thiên Địa Nguyên Khí, cam đoan cuối cùng có thể ta hồn thành công, gia nhập hàng ngũ võ giả.

Quá trình ta hồn là thông qua các phương pháp huấn luyện cường hóa thân thể, đồng thời thông qua ta luyện ý chí của người luyện để linh hồn dần dần mạnh lên. Ý chí phải kiên định, linh hồn phải cứng cỏi thì tương lai mới có thể trở thành một võ giả. Nếu muốn có một trụ cột vững chắc, người bình thường ít nhất cần có mười năm thời gian để tiến hành ta hồn. xem tại

Thiếu gia làm việc gì cũng chưa từng có sự kiên nhẫn. Theo kinh nghiệm trước giờ cho thấy, rất nhiều chuyện chỉ làm cho hấn hứng thú ba ngày đã là không tệ rồi. Hấn là một người có lực ý chí vô cùng yếu ớt. Những võ sư đều nhất trí nói hấn là một phế vật võ học, một chút cũng không oan uổng.

Mục Thương cho rằng đây chính là sai lầm của phu nhân Khánh Đô. Do bà quá cưng chiều hấn, đã biến hấn thành một gã yếu ớt.

Bình thường, một người có thiên phú nhất định, ý chí kiên định thì ta hồn thành công khoảng một năm thì có thể tiến vào Nhân Nguyên cấp hai. Từ cấp hai tiến vào cấp ba cũng cần ít nhất hai năm thời gian.

Đủ loại đan dược như thế này thì có thể rút ngắn thời gian gấp đôi. Nhưng muốn đem thiếu gia thể trạng yếu ớt trong một thời gian ngắn bồi dưỡng thành một võ giả Nhân Nguyên cấp ba trong một hai năm là không thể được.

15. Chương 15 : Tôi Hồn

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 15: Tôi hồn

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Vừa nghĩ đến lực ý chí yếu ớt của Đường Tiêu, Mục Thương giống như bị xối một gáo nước lạnh vào đầu. Cảm giác hưng phấn vừa rồi lập tức tiêu tan đi mất. Bộ dạng thiếu gia như vậy thì cao lắm hứng thú khoảng hai ba ngày mà thôi. Hơn nữa, theo như lời Đường Tiêu, muốn Mục Thương trong ba tháng thời gian bồi dưỡng hấn thành một võ giả Nhân Nguyên cấp ba, loại học hành cấp tốc như thế này thì Mục Thương càng thêm vững tin thiếu gia mình nhất thời tâm huyết dâng trào thôi.

- Nói cho cháu biết phải bắt đầu như thế nào đi.

Đường Tiêu từ biểu lộ của Mục Thương dường như nhận ra điều gì, cũng không hề hướng ý yêu cầu cụ thể bất cứ cái gì. Vạn sự khởi đầu nan. Khởi đầu là quan trọng nhất. Đường Tiêu cho rằng, bằng thiên phú trời cho kiếp trước của mình, trở thành một võ giả siêu cường trong kiếp này hấn là không có việc gì khó.

- Thiếu gia cậu trước đây chưa từng tu luyện qua võ học, muốn bắt đầu thì trước hết phải học tôi hồn đã.

Mục Thương tuy không quá tin tưởng vào Đường Tiêu là thật tâm học võ, nhưng vẫn rất chân thành hướng hấn bắt đầu giảng giải.

Rất nhanh, Đường Tiêu liền hiểu rõ tôi hồn là gì. Rõ ràng kiếp trước hấn cũng thường xuyên làm chuyện đó.

Nói đơn giản một chút chính là rèn luyện thân thể, tăng cường sức khỏe cho cơ thể, khiến thân thể trở nên cường tráng. Sau đó tiến hành một số huấn luyện, ta luyện lực ý chí. Trong quá trình huấn luyện cực hạn, phối hợp thêm một ít chi pháp nạp khí đặc thù, một khi linh hồn đã đủ mạnh thì Thiên Địa Nguyên Khí sẽ tự động tiến vào trong cơ thể. Đây chính là đặc thù rõ ràng nhất của việc tôi hồn thành công.

Mục Thương nhấn mạnh hạng mục huấn luyện cực hạn, nhưng so với mười năm huấn luyện ma quỷ của Đường Tiêu từ lúc còn nhỏ đến thiếu niên không biết còn kém bao nhiêu lần.

Đường Tiêu rõ ràng còn nhớ rõ. Khi hắn còn nhỏ, tham gia huấn luyện ma quỷ có hơn hai ngàn đứa tiểu hài tử như hắn tại một chốn thâm sơn cùng cốc. Nhưng khi hắn xuất sư bắt đầu làm nhiệm vụ thì mới mười ba tuổi. Cùng xuất sư với hắn chỉ có năm người.

Những người khác đều chết hết.

Chúng đã chết trong quá trình huấn luyện ma quỷ vạn ác kia.

Hết thấy đều chết, quả thật nghĩ lại còn cảm thấy kinh người.

Hiện tại Đường Tiêu xuyên việt đến thế giới này, tôi hồn võ giả, giống như một đứa tiểu hài tử, lực ý chí trình độ không sai biệt lắm. Nếu bắt đầu từ năm năm tuổi, không sai biệt lắm đến năm mười bốn tuổi là tôi hồn thành công. Thân thể rèn luyện khỏe mạnh thì dễ dàng, nhưng khiến linh hồn khỏe mạnh thì muốn gấp cũng không được.

Nhưng có một số thiên tài võ học, trời sinh lực ý chí mạnh hơn người. Khả năng trước mười tuổi tôi hồn thành công vẫn có. Nhưng cái loại thiên tài này, ở Cửu Châu đại lục không có mấy người, chứ đừng nói chỉ đến Áo Bỉ đảo hoang sơ này.

Cũng có một số phế vật võ học, cuối cùng cả đời cũng không thể hoàn thành việc tôi hồn. Không thể luyện thành tôi hồn thì đừng nói tu luyện đến Nhân Nguyên Cấp, Địa Nguyên Cấp và Thiên Nguyên Cấp.

Đã biết bắt đầu như thế nào, Đường Tiêu cũng không dám chậm trễ. Dù sao hắn đã xuyên việt về thế giới này, cũng muốn hiếu thắng một lần. Mặc kệ là tôi hồn thành công hay không, tiếp tục sử dụng phương pháp huấn luyện ma quỷ của kiếp trước, khiến tố chất thân thể tăng lên trong thời gian ngắn ngủi một tháng là chuyện rất dễ dàng.

Mục Thương cũng không tin Đường Tiêu thật sự muốn bắt đầu luyện võ. Y đem một số phương pháp hấp thụ nạp khí nói cho Đường Tiêu biết, rồi chuyển sang một sự kiện khác quan trọng hơn.

Đường Tiêu đã đem địa điểm chốn cất thi thể trên Đông Thai Sơn nói cho Mục Thương biết kỹ càng. Để đảm bảo không có sơ hở nào, Mục Thương quyết định tự mình đến Đông Thai Sơn một chuyến để triệt tiêu hết thấy những khả năng có thể phát hiện chứng cứ, khiến cho Hưng Quốc Hầu, Diệt Hồ Hầu và Hộ Quốc Hầu sau này phát hiện ra con mình mất tích thì chết cũng không có đối chứng.

Trước khi đi, Mục Thương dặn dò Đường Tiêu trước khi y quay trở lại thì ngàn vạn lần không được một mình rời khỏi Hầu phủ. Nếu có việc gấp ra ngoài thì tất yếu phải chờ y trở về. Đường Tiêu lúc này cũng không nghĩ đến việc rời khỏi Hầu phủ, trong đầu chỉ nghĩ đến việc bắt đầu kế hoạch huấn luyện tôi hồn. Hắn không muốn thua công chúa Dục Đài trong trận đấu ba tháng sau.

Bởi vì làm người hai thế, Đường Tiêu cũng không phải quyết tranh hơn thua với một công chúa Dục Đài mới hơn mười lăm tuổi. Nhưng hắn biết rõ, muốn sống tốt ở kiếp này, thì nhất định phải khiến cho thân xác thoải tha này thành một thân xác khỏe mạnh. Trần Quốc Hầu không có khả năng bảo vệ hắn cả đời. Nếu như bản thân hắn không mạnh lên, một ngày nào đó Trần Quốc hầu chết đi, Đường phủ suy tàn thì Đường Tiêu hắn có thể bị giết lần nữa.

Không phải là khi Trần Quốc Hầu còn sống, Đường Tiêu kia cũng đã bị giết sao?

Không muốn thua cuộc công chúa Dục Đài, cũng không phải quan tâm đến hôn ước kia, cũng không phải muốn từ công chúa có được cái gì tốt, Đường Tiêu ngược lại muốn mượn việc này để khích lệ bản thân, khiến cho chính mình trong thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ.

Đường phủ, đỉnh núi Dương Minh, lầu Khiếu Phong

Một dáng người cao lớn, khôi ngô đứng bên cạnh ban công bảo hộ, gần kề chỉ là một cái bóng lưng, khiến cho người ta cảm giác được sự uy nghiêm của Thái Sơn, lại giống như cái vực sâu không thấy đáy, khiến thân thể của người đó bắt đầu run sợ.

- Hầu gia, sự việc trước sau là như thế. Mục Thương bảo hộ thiếu gia bất lực. Thật đáng chết. Kính xin Hầu gia trừng phạt.

Mục Thương nói xong, cả người bái phục sát đất, hổ thẹn vô cùng.

Trầm mặc thật lâu, tấm lưng kia mới phát ra một thanh âm trầm thấp:

- Đã biết rồi thì nên xử lý đi, đừng để lưu lại bất cứ một dấu vết nào.

- Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm ngay. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Mục Thương cúi sấp thân thể lần nữa, từng bước một hướng ra ngoài lầu Khiếu Phong

- Khoan đã!

Giọng nói trầm thấp lại gọi Mục Thương.

- Vâng, Hầu gia!

Mục Thương vội vàng dừng lại.

- Như Trần, Ân Hoan, hai người đi cùng với Mục Thương, đem sự việc làm cho thỏa đáng.

- Vâng, Hầu gia!

Bóng dáng của một nam một nữ như quỷ mỵ hư vô hiện ra trên không, hướng bóng lưng cao lớn vãi chào, rồi lại song song biến mất trên không trung lần nữa.

Huấn luyện tôi hồn. Đường Tiêu cho rằng nó cũng giống như huấn luyện tàn khốc như kiếp trước.

Huấn luyện tàn khốc thứ nhất của Đường Tiêu, chính là chạy bộ.

Đường Tiêu không chạy một đường dài, mà chọn một đường vòng vèo để chạy nước rút trong một cự ly ngắn. Phương pháp chạy này yêu cầu đối với sân bãi không cao, nhưng lại yêu cầu thể lực rất cao. Đặc biệt là với thân thể gầy yếu của Đường Tiêu lúc bấy giờ.

16. Chương 16 : Khổ Luyện.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 16: Khổ luyện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Cả đời làm sát thủ, nếu như nói Đường Tiêu không thiếu cái gì, đó chính là ý chí cực kỳ cứng cỏi. Từ ba tuổi cho đến mười ba tuổi, trong mười năm chịu sự huấn luyện ma quỷ không nói, chỉ nói lần gần đây nhất hẳn vì hoàn thành nhiệm vụ mà toàn thân nằm trong bùn của một cái đầm nước đầy châu chấu, chuồn chuồn, muỗi trong suốt năm ngày trời.

Hắn từ ba tuổi đến mười ba tuổi, trong mười năm chịu sự huấn luyện ma quỷ, nếu như dùng bốn chữ để hình dung, đó chính là “nghĩ lại mà kinh”.

Cho nên, hiện tại phương pháp huấn luyện chạy vòng vèo này đối với hắn mà nói, giống như là con nít chơi trò chơi.

Đường phủ rất lớn. Di Hồng viện của thiếu gia Đường Tiêu cũng rất lớn. Đợt huấn luyện chạy vòng vèo đầu tiên của Đường Tiêu là đằng sau Di Hồng viện. Chỗ đó có một khoảng sân rộng từ 100 -200m, vốn chính là để cho thiếu gia Đường Tiêu tiến hành những cuộc vận động nhỏ. Nhưng lúc trước đã bị bỏ hoang từ lâu.

Mười ả nha hoàn đứng xem Đường Tiêu chạy tới chạy lui trong sân, thậm chí cũng không biết vì sao hắn lại tra tấn bản thân mình vậy.

Manh Ngọc hướng Đường Tiêu hô to một tiếng:

- Thiếu gia, uống chút nước trà rồi chạy tiếp.

Đường Tiêu bước đến uống nước, một đám nha đầu xúm lại giúp hắn lau mồ hôi. Cái này khiến cho Đường Tiêu nhớ lại huấn luyện ma quỷ ở kiếp trước.

Ở đó làm gì có người giúp lau mồ hôi chứ? Trong trí nhớ của hắn, chỉ có huấn luyện viên đánh chửi cùng những xử phạt tàn khốc. Hơn nữa không dưới một lần huấn luyện viên đánh chết người.

Người so với người, tức chết người.

Đường Tiêu chạy vòng vèo mấy chục lần, rồi bắt đầu thử phối hợp thêm chi pháp thổ nạp hô hấp mà Mục Thương truyền thụ cho. Hắn cảm thấy rất cảm khái. Thân thể này thật sự quá yếu ớt. Sau mười vòng chạy, Đường Tiêu cảm thấy hô hấp trở nên thống khổ, thân thể đau nhức vô cùng, muốn té ngã trên mặt đất.

Rất nhanh Đường Tiêu cảm giác được thân thể đã đạt đến cực hạn. Sắc mặt trắng bệch, hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn. Lại thêm một vòng chạy nữa khiến hắn hai chân rớt cuộc không còn sức lực, ngã nhào trên mặt đất.

Đám nha hoàn hét lên một tiếng kinh hãi, cùng xúm lại chỗ Đường Tiêu.

- Lui ra!

Đường Tiêu rống lên với đám nha hoàn, lập tức gắng sức bò dậy trên mặt đất.

Rất khó lý giải vì sao vị tiểu thiếu gia trước kia lại muốn nhiều nha hoàn làm gì vậy. Nghe các nàng ta lúi rúi không cũng đủ mệt chết rồi, so với một trăm con chim sẻ còn muốn ồn ào hơn.

Đường Tiêu đứng dậy, tiếp tục cắn răng hoàn thành việc chạy nước rút. Hắn cảm thấy mình giống như là chết đi, nhưng khi hắn bắt đầu chạy lại, hô hấp đột nhiên có chút trở nên dễ dàng.

Đường Tiêu biết rõ, hắn vừa mới xong qua một lần sinh lý cực hạn. Huấn luyện gian nan kỳ đầu tiên đã qua rồi.

Tiếp tục vòng vèo thêm mười vòng, Đường Tiêu dần đạt đến cực hạn sinh lý thứ hai.

Kiếp trước, huấn luyện viên của tổ chức sát thủ ma quỷ dùng các loại phương pháp huấn luyện tàn nhẫn đối với đám người Đường Tiêu về tốc độ, sự linh hoạt, tính dẻo dai. Đường Tiêu nhắm mắt đều có thể hồi tưởng lại những phương pháp huấn luyện tàn nhẫn kia.

Trước khi huấn luyện, các huấn luyện viên thường xuyên nói với bọn họ, một thân thể siêu cường thì trong tương lai mới có thể chấp hành nhiệm vụ sát thủ quan trọng.

Đường phủ của Trần Quốc Hầu được coi là hầu phủ lớn nhất trong kinh thành. Trong Hầu phủ có một ngọn núi tên là núi Dương Minh. Chỗ mà Hầu gia đứng chính là lầu Khiếu Phong trên núi Dương Minh.

Trong Hầu phủ, ngoại trừ núi Dương Minh thì còn có một cái hồ với diện tích thật lớn. Cái hồ này được chia làm hai phần, phía đông giống như mặt trời, phía tây giống như mặt trăng. Cho nên, người ta hay gọi cái hồ này là hồ Nhật Nguyệt. Tổng diện tích của hồ cũng chỉ chiếm chưa đến một phần năm tổng diện tích của Hầu phủ.

Di Hồng viện khác với những biệt viện khác. Nó dựa lưng vào hồ Nhật Nguyệt, phong cảnh cực kỳ ưu mỹ.

Cứ chạy vòng vèo khiến cho Đường Tiêu có chút kiệt sức, thật sự là không chạy nổi nữa. Đường Tiêu đến bên cạnh hồ, nhưng chẳng còn lòng dạ nào thanh thản thưởng thức cảnh đẹp của hồ. Sau đó, trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của đám nha hoàn, hắn cởi quần áo, nhảy ùm vào trong hồ Nhật Nguyệt.

- Thiếu gia tự sát!

Một tiểu nha đầu mười hai, mười ba tuổi che miệng hô to.

- Ăn nói lung tung, mau vả vào miệng đi.

Manh Ngọc mười bảy tuổi, được xem là nha hoàn lớn tuổi nhất, cũng là có cấp bậc cao nhất. Nàng nhìn ra được đây là Đường Tiêu đang tiến hành luyện tập thân thể.

Những nha hoàn khác vội vã im bật, tránh bị ả nha đầu kia vạ miệng.

Đường Tiêu cũng không phải thích bơi lội. Hắn bây giờ dùng phương thức bơi lội để luyện tập tính dẻo dai, áp dụng cùng lúc với phương pháp chạy nước rút.

Chạy vòng vèo đã khiến cho Đường Tiêu kiệt sức, ở trong nước bơi thêm vài vòng nữa khiến cho Đường Tiêu đạt đến cực hạn. Nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì, không ngừng vung vẩy cánh tay cùng hai chân đánh ra mặt nước. Loại huấn luyện cao độ này khiến cho cánh tay và hai chân của hắn đau nhức vô cùng. Việc thiếu dưỡng khí cũng làm cho đầu óc hắn bắt đầu mơ màng.

“Không thể bỏ cuộc. Càng gian nan càng phải kiên trì. Phải xông lên. Còn phải cố gắng chạy nước rút nữa”. Đường Tiêu vừa nhớ lại những huấn luyện tàn khốc của kiếp trước, vừa tạo áp lực lớn ỉn.

Huấn luyện viên ma quỷ đã nói, không kiên trì thì sẽ chết.

Nhưng ngay lập tức, Đường Tiêu đột nhiên giật mình. Hai tay và hai chân tựa hồ như thêm một lần tràn đầy khí lực. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, thân thể của hắn tựa như đang hấp thu năng lực trong nước, giống như một thân xác thối tha đang bị bịt kín, đột nhiên có gió lửa vào, cảm giác vô cùng khoan khoái, dễ chịu.

Chẳng lẽ cái này như Mục Thương đã nói, Thiên Địa Nguyên Khí bắt đầu dũng mãnh tiến vào trong thân thể của hắn?

Đây không phải cho thấy hắn tôi hồn thành công rồi sao?

Không thể nào? Mới ngày đầu tiên luyện tập thôi mà? Làm sao có thể tôi hồn thành công chứ?

Nhưng loại cảm giác xuyên thấu toàn thân này, trong đợt huấn luyện ma quỷ của kiếp trước tuyệt đối không có xuất hiện qua.

Mặc kệ, tiếp tục luyện tập đã.

Nguyên khí trong hồ nước không ngừng dũng mãnh tiến vào, khiến chân khí vốn không tinh khiết trong cơ thể Đường Tiêu bức ra ngoài. Nguyên khí lưu chuyển dọc qua đan điền của Đường Tiêu, hóa thành một chân khí cường đại, tinh thuần lưu chuyển trong cơ thể của hắn, khiến cho cảm giác mỗi một giây giảm bớt rõ rệt.

Hồ nước ban đầu có màu nâu đen, từ lúc Đường Tiêu biến hóa thì lập tức thay đổi màu nước. Đường Tiêu trong lúc vô tình đã làm quá trình tẩy lọc nước.

Trong nháy mắt, Đường Tiêu cảm giác trước mắt mình tựa hồ sáng ngời rất nhiều. Thanh âm xung quanh cũng rõ ràng hơn, kể cả cảm giác mỗi một giây cũng giảm đi rất nhiều.

đọc truyện mới nhất tại .

Đây là một loại cảm thụ rất kỳ diệu, kiếp trước tuyệt đối chưa hề thể nghiệm qua.

17. Chương 17 : Tử Nguyệt Chân Nhân

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 17: Tử Nguyệt chân nhân

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi leo lên bờ, Đường Tiêu thay một bộ quần áo luyện công sạch sẽ, lại bắt đầu đẩy tạ. Hắn lúc thì nằm trên mặt đất hướng lên trên, khi thì khom người làm động tác nhận phi, khi thì cầm hai cái tạ đá ngồi xổm sâu xuống cho đến khi Thiên Địa Nguyên Khí vừa mới hấp thu toàn bộ tiêu hao hết, những cơ bắp tất cả đều nhúc nhút vô cùng thì mới dừng lại.

Không dừng thì cũng phải dừng. Giờ cơm tối đã đến rồi.

Cơm tối Hầu phủ cũng không cần ăn ở nơi khác. Bữa tiệc bày ngay trong nhà ăn của Di Hồng Viện. Đường Tiêu lúc trước ăn cơm cũng hay gọi mười ả nha đầu ăn chung. Hơn nữa tỷ muội gọi nhau loạn cả lên. Nhưng hôm nay Manh Ngọc phát hiện Đường Tiêu có chút khác thường nên không dám cho bọn nha đầu ngồi vào vị trí. Tất cả mọi người đều đứng hai bên bàn ăn nhìn Đường Tiêu ăn cơm.

truyện copy từ

Đương nhiên, đây là quy cũ của gia đình phú quý. Trước khi chủ nhân ăn cơm xong thì nha hoàn không được động đũa. Chỉ là lúc trước vị thiếu gia kia không tuân thủ theo quy định này mà thôi.

Đường Tiêu luyện tập từ trưa, đã sớm cần được bổ sung năng lượng. Trước mặt là hơn hai mươi món ăn bao gồm thịt và rau xanh, hắn chỉ tốn chưa đến mười phút thì đã ăn hết sạch. Manh Ngọc tổng cộng đã bới cho hắn tám chén cơm.

Mười ả nha hoàn nhìn ngây cả người. Trước kia hơn mười người cũng không ăn hết một bàn đồ ăn lớn như vậy. Còn có hơn tám chén cơm nữa chứ. Thiếu gia trước kia ăn được một chén đã là giỏi lắm rồi. Nhưng thiếu gia hôm nay làm sao vậy ta?

- Các người sao không ăn cơm đi?

Đường Tiêu buông chén cơm không, liếc nhìn xung quanh. Trên bàn hiện tại chỉ còn có hơn hai mươi cái đĩa không.

- Thiếu gia đã ăn hết sạch, chúng ta còn cái gì để ăn nữa.

Một tiểu nha đầu bình thường rất được Đường Tiêu sủng ái nhẹ nhàng nói một câu.

Đường Tiêu ngây cả người. Chẳng lẽ đây là đồ ăn cho tất cả mọi người sao? Hắn vẫn cho rằng chỉ chuẩn bị ột mình hắn.

Kiếp trước, trong đợt huấn luyện ma quỷ, tuy tổ chức sát thủ cực kỳ nghiêm khắc, nhưng cơm đều đủ lượng cung ứng, nhưng không quá chú ý đến khẩu vị. Đương nhiên, loại ăn tạp này cũng là huấn luyện khả năng sinh tồn hoang dã cho các sát thủ tương lai.

đọc truyện mới nhất tại .

Bởi vì tiêu hao năng lượng quá lớn, cho nên tổ chức sát thủ cuối cùng cũng huấn luyện ra được những sát thủ đẳng cấp đều có cái dạ dày khổng lồ. Mặc dù không tàn khốc như huấn luyện ma quỷ kiếp trước, nhưng luyện tập bây giờ cũng không thua gì. Cho nên ăn nhiều một chút cũng không có gì lạ.

- Tiểu Ngọc, em qua bếp bảo mang thêm một bàn ọi người.

Đường Tiêu đứng dậy, chấp tay sau lưng rời khỏi nhà ăn.

- Thiếu gia hôm nay làm sao vậy?

Một đám nha hoàn trong nhà ăn lại liên tục nghị luận.

Sau bữa cơm chiều không lâu, bầu trời đã bắt đầu tối đen lại. Nhưng Đường Tiêu vẫn tiếp tục tập luyện. Hắn thậm chí còn bảo Manh Ngọc giúp hắn tìm bao cát cột vào đùi, tiến hành việc chạy vòng vèo trong sân. Đường Tiêu cẩn thận nhớ lại phương pháp huấn luyện kiếp trước, nhớ lại bản đồ giải phẫu cơ thể người, cố gắng trong khi tập luyện không bỏ sót trên thân thể dù là một khối cơ bắp nhỏ nhất.

Mục Thương cho đến khi Đường Tiêu đi ngủ cũng còn chưa về nhà. Đường Tiêu ngược lại cũng không lo lắng gì. Cả đời làm sát thủ, hắn nhìn người rất chuẩn. Mục Thương không phải là loại bán đứng hắn và Hầu phủ. Rất có thể y muốn đem thi thể xử lý ổn thỏa một chút cho nên mới về trễ như vậy.

Bởi vì Mục Thương vẫn chưa về, nên Đường Tiêu hôm nay cũng vô dụng trong việc dùng đan dược trợ giúp hắn tập luyện. Hắn sợ uống nhầm thuốc.

Mặt khác, hôm nay là ngày đầu tiên huấn luyện, cũng không thể quá mức liều lĩnh.

Buổi tối khi đi ngủ, Đường Tiêu mới biết được Manh Ngọc là nha hoàn có thể ngủ chung phòng với thiếu gia. Để chiếu cố thiếu gia vào ban đêm, nàng nằm ngủ trên một cái giường nhỏ khác.

Đường Tiêu cau mày, nghĩ cách sau này đuổi Manh Ngọc ra khỏi phòng mình.

Nữ sắc là tối kỵ trong luyện võ. Thân thể này mới mười lăm tuổi, tuyệt đối không dễ dàng tiêu hao thiên tinh nguyên khí cho việc này.

Cổng phía bắc bên ngoài kinh thành.

Đồn Thiên Cơ, vách đá Thất Tinh Sơn.

Một vị tiên phong đạo cốt áo bào tím bông bành, chấp tay sau lưng, đứng trên vách đá dựng đứng, hai mắt như đuốc nhìn ra khoảng không mênh mông trước mặt khoảng chừng ba canh giờ, lúc này mới trở về bàn đá có một vị trẻ tuổi mặc áo trắng ngồi sẵn, cúi đầu ném hơn mười cục đá sáng như ngôi sao lên trên bàn đá xanh.

- Sư tổ, có hiện tượng kỳ lạ?

Người trẻ tuổi không nhin nổi mở miệng hỏi một câu.

Người trẻ tuổi mặc áo trắng tên Vương Lâm, là Hầu gia trẻ tuổi nhất của Đại Minh Hưởng. Đại Minh Hưởng đã hưởng hoàng đế Chu Hỉ thân phong Định Dung Hầu. Y đồng thời cũng là truyền nhân của Thiên Cơ Tông.

- Chà, sao Bắc Đẩu Tinh rốt cuộc hôm nay đã hiện thân. Sao Bắc Đẩu Địa Sát Nhị Tinh tương trùng, vận số của triều đại sắp hết. Tương lai có hy vọng phục quốc. Nhưng sao Bắc Đẩu Tinh vừa xuất hiện đã hừng hực khí thế, nhưng Địa Sát Tinh thì lại nguyên khí nhạt đi.

Tử Nguyệt Chân Nhân hai mắt một lần nữa nhìn về phía bầu trời đêm, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Sư tổ, sao Bắc Đẩu Tinh hiện thân, có muốn đệ tử dò ra quý tộc vương hầu nào lại có thêm con cháu không?

Định Dung Hầu hướng Tử Nguyệt Chân Nhân hỏi một câu.

- Không cần!

Tử Nguyệt Chân Nhân lắc đầu. Ông ta tiếp tục khuấy động cục đá ngôi sao trên bàn đá xanh, tiến hành suy diễn. Một lát sau, Tử Nguyệt Chân Nhân sắc mặt đại biến, cục đá ngôi sao trong tay ông cũng rơi xuống mặt đất.

- Sư tổ, có đại sự gì sắp xảy ra sao?

Tử Nguyệt Chân Nhân im lặng hồi lâu mới chậm rãi mở miệng:

- Tương lai trong vòng nửa năm, có lẽ là ba tháng, trong hoàng cung sẽ có Huyết Quang tai ương. Sao Bắc Đẩu Tinh tạo ngộ sinh ra kiếp số vận mệnh mới. Tang thương sẽ không sai.

- Có cần trình báo cho Hoàng Thượng không?

Định Dung Hầu kinh hãi, vội vàng hỏi một câu.

- Không cần, trước khi thời gian chính xác diễn ra, ta sẽ đích thân đi thăm dò một chuyến.

Tử Nguyệt Chân Nhân nhìn về phía kinh thành, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

- Đúng rồi, sư tổ, người nói trong hoàng cung có Huyết Quang tai ương. Sao Bắc Đẩu Tinh Tướng tao ngộ sinh ra kiếp số vận mệnh mới, có phải là muốn chỉ sao Bắc Đẩu Tinh tối nay sẽ sinh ra trong hoàng cung?

Định Dung Hầu chợt nhớ đến việc gì, vội vàng hỏi.

- Thiên cơ bất khả lộ!

Tử Nguyệt Chân Nhân nhắm hai mắt lại, hất ống tay áo lên, chắp hai tay sau lưng, đứng bên cạnh vách đá Thất Tinh Nhai.

18. Chương 18 : Tôi Hồn Thành Công.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 18: Tôi hồn thành công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

“Lại như vậy nữa!” Định Dung Hầu thầm mắng một câu. Y ghét nhất là sư tổ nói câu này. Mỗi lần nghe câu đó, y đều muốn nổi điên.

Không biết khi nào mình mới có thể đạt đến tu vi hỏa hầu như sư tổ, có thể suy diễn thiên cơ, thậm chí là cải mệnh. Đến ngày đó, có thể dùng một câu sáu chữ như thế lừa dối người khác, để người khác cảm thấy phiền muộn.

Sáng ngày thứ hai, lúc tỉnh dậy, Đường Tiêu thân thể đau buốt đến cực hạn, cơ hồ mỗi một động tác đều khiến mỗi khối cơ bắp đau buốt vô cùng.

Sau khi ăn bữa sáng xong, Mục Thương trở về. Khi ọi người lui ra xong, y nói cho Đường Tiêu biết tất cả mọi chứng cứ đã bị thủ tiêu sạch sẽ.

Mục Thương còn nói cho Đường Tiêu biết, không chỉ là thi thể của ba người, kể cả mấy tên thủ vệ của Diệt Hồ Hầu và Hoàng gia trông coi núi rừng cũng đều bị giết sạch không còn một mảnh, thậm chí còn bị hủy thi diệt tích. Toàn bộ hành trình cũng chỉ do một mình y tự mình xử lý. Y lại nói Đường Tiêu cứ việc yên tâm.

Đường Tiêu rất hài lòng, khẽ gật đầu với Mục Thương. Tục ngữ nói rất hay: “Nô tài chủ động thay chủ tử chùi dít mới được xem là nô tài tốt”. Đương nhiên, Đường Tiêu không xem Mục Thương là nô tài Hầu phủ. Trong miệng cũng luôn một mực tôn xưng y là ‘Mục thúc’.

Thay đổi cách xưng hô này với Đường Tiêu, cũng làm cho Mục Thương có sự thay đổi cách nhìn rất lớn đối với vị thiếu gia quần là áo lượt kia, càng thêm cam tâm tình nguyện làm việc bên cạnh Đường Tiêu.

Sau khi đơn giản tiến hành khảo thí Đường Tiêu, Mục Thương rất kinh ngạc phát hiện, Đường Tiêu rõ ràng là đã ta hồn thành công. Cái này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khiếp sợ đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ khó tin. xem tại

Kỳ thật thì đây chẳng có gì đáng kinh ngạc. Ta hồn thành công hay không cũng chỉ quyết định bởi ý chí và nghị lực của một người có đủ kiên định hay không. Linh hồn vốn rất cứng cõi. Thiên Địa Nguyên Khí chỉ thần phục khi ý chí kiên cường hợp lực cùng linh hồn cứng cõi mà thôi. Lúc trước, bên trong thân xác thối tha của Đường Tiêu chính là linh hồn lực cực yếu, lực ý chí cũng rất kém cõi. Nếu cùng thiên địa nguyên khí ở giữa cầu thông đương nhiên sẽ phi thường khó khăn

Nhưng bây giờ, trong thân xác thối tha ấy đã thay đổi một chủ nhân mới. Một ý chí kiên cường, một linh hồn cứng cõi. Tuy vẫn là thân xác thối tha, nhưng chúa tể của cái thân xác thối tha ấy lại có một khả năng

luyện công thiên phú. Đây không còn là bản thân của thân xác thối tha đó nữa mà chính là nhờ vào lực mạnh yếu của ý chí, của linh hồn trong đó.

Đường Tiêu là người của hai thế giới với chức nghiệp là một tên sát thủ ở kiếp trước. Lực ý chí cùng với lực linh hồn của hắn đã đạt đến trình độ siêu phàm. Thiên Địa Nguyên Khí ở giữa câu thông không hề có chướng ngại. Cho nên, muốn trở thành chúa tể của chính vận mệnh của mình, đối với Đường Tiêu mà nói, ở thế giới kiếp này, giống như cá gặp nước.

- Ai nói thiếu gia nhà ta là trời sinh phế tài? Thiếu gia nhà ta là thiên tài võ đạo!

Mục Thương sau năm lần sáu lượt tiến hành khảo nghiệm Đường Tiêu đã “kinh hỉ chỉ tình dật vu ngôn biểu” (tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Hắn là thị vệ thân thiết của Đường Tiêu. Đường Tiêu lúc trước, nội tình như thế nào trong lòng hắn đều tinh tường hơn so với bất cứ ai. Chỉ mất thời gian một ngày, không, chỉ một buổi, Đường Tiêu đã hoàn thành việc ta hồn mà người bình thường phải mất rất nhiều năm mới luyện được. Hơn nữa, thiên địa nguyên khí trong cơ thể lại dồi dào. Quả thực khiến cho Mục Thương khó có thể tưởng tượng.

Mục Thương đã hiểu lầm rồi. Đường Tiêu luyện ta hồn kỳ thật cũng không phải chỉ trong một buổi ngày hôm qua mà hoàn thành, mà chính là dùng hai mươi ba năm thời gian để luyện nó. Hiện tại, linh hồn cường đại hai mươi ba năm của Đường Tiêu lại được chuyển chở bởi cái thân thể vẫn còn yếu ớt.

Nhưng có được một linh hồn cường đại thì thân thể trở nên mạnh mẽ là điều rất dễ dàng. Chỉ cần một người có ý chí, nghị lực kiên cường, làm chuyện gì cũng đều kiên trì bền bỉ thì khả năng thành công cũng cao hơn người bình thường.

Đối với võ giả của Đại Minh Hưởng mà nói, một linh hồn mạnh mẽ so với một thân thể mạnh mẽ thì quan trọng hơn rất nhiều. Cấp bậc của võ giả càng cao thì điểm này càng thể hiện mãnh liệt.

Mục Thương ngược lại cũng biết, có một số võ giả, sau khi tu vi võ học tiến vào một cái bình cổ nào đó sẽ xuất hiện một số sự việc bất ngờ có thể trợ giúp cho võ giả đột phá cái bình cổ. Y hiện tại đem nguyên nhân Đường Tiêu ta hồn thành công quy kết cho việc ngày hôm qua hắn bị ba người Từ Minh đuổi giết,

Mục Thương nói cho Đường Tiêu biết, sau khi ta hồn hoàn thành, thân thể của hắn có thể thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tiến vào trong cơ thể. Bước tiếp theo là tiếp tục tập luyện cường hóa Thiên Địa Nguyên Khí, khiến cho nó không ngừng dung hợp vào thân thể yếu ớt của hắn. Cơ thể có thể dung nạp được càng nhiều Thiên Địa Nguyên Khí chính là nhiệm vụ chủ yếu của võ giả Nhân Nguyên Cấp. Sau đó tiếp tục cường hóa sức mạnh cơ thể, mở rộng dung lượng Thiên Địa Nguyên Khí.

Sau khi ta hồn thành công, mở rộng dung lượng nguyên khí trong cơ thể, một là tiếp tục huấn luyện ta hồn đến cực hạn, hai là phối hợp học tập một môn quyền pháp. Theo tình huống của Đường Tiêu trước mắt, thân thể của hắn vẫn rất gầy yếu, cần phải tiếp tục huấn luyện đến cực hạn trong một thời gian ngắn, khiến thân thể của hắn đủ cường tráng, sau đó có thể bắt đầu thông qua phương thức học tập quyền pháp để tiến hành tăng lên.

Khiến cho cơ thể có thể dung nạp Thiên Địa Nguyên Khí ngày càng nhiều, đột phá được hạn độ nào đó, về sau, Thiên Địa Nguyên Khí sẽ phát sinh một quá trình biến đổi, trở nên càng thêm tinh thuần. Mà loại biến đổi này tương đương với việc một võ giả Nhân Nguyên cấp một chân chính thăng lên võ giả Nhân Nguyên cấp hai.

Tình huống hiện tại tương đương với việc Đường Tiêu lực linh hồn đã chinh phục được Thiên Địa Nguyên Khí, lại còn ta hồn thành công. Nhưng tổ chất cơ thể vẫn còn chưa đạt được tiêu chuẩn. Cho nên, trước mắt hắn vẫn chỉ vừa mới tiến vào trạng thái Nhân Nguyên cấp một.

Biết rõ bản thân mình ta hồn thành công, Đường Tiêu liền hỏi sang vấn đề đan dược. Mục Thương một lần nữa đem công dụng của từng loại thuốc kỹ càng giải thích cho hắn biết.

Mục Thương nói cho Đường Tiêu biết, khi cơ thể cảm giác mỗi một cực độ, cơ bắp đau buốt có thể nuốt Bối Khí Đan. Bối Khí Đan sẽ nhanh chóng bổ sung chân khí mà hắn đã tiêu hao hết trong cơ thể, giúp hắn giảm bớt mệt nhọc.

19. Chương 19 : Thiên Địa Nguyên Khí.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 19: Thiên địa nguyên khí.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nồng độ của Thiên Địa Nguyên Khí có hạn. Hấp thu của cơ thể tốc độ rất chậm. Mà Ngưng Nguyên Đan có thể giúp tăng cường đẩy nhanh tốc độ, khiến cho Thiên Địa Nguyên Khí trong cơ thể võ giả nhanh chóng tràn đầy lên.

Bồi Nguyên Đan thì dùng để luyện hóa nguyên khí trong cơ thể. Giai đoạn hiện nay Đường Tiêu vẫn chưa cần dùng đến. Bồi Nguyên Đan chỉ có thể sử dụng khi Đường Tiêu đạt đến võ giả Nhân Nguyên cấp hai. Nó có thể giúp cho Đường Tiêu gia tăng tốc độ ngưng tụ nguyên khí trong cơ thể.

Trong ba người Từ Minh, chỉ có Từ Minh là đạt đến đỉnh cao tu vi của võ giả Nhân Nguyên Cấp. Cho nên trong cái hồ lô của y có rất nhiều Bồi Nguyên Đan. Còn của hồ lô Hoàng Quyền thì đại bộ phận đều là Bổ Khí Đan và Ngưng Nguyên Đan.

Nhiều Bổ Khí Đan và Ngưng Nguyên Đan sẽ giúp cho Đường Tiêu trùng kích Nhân Nguyên cấp hai. Điều khiến cho Mục Thương không ngừng hâm mộ chính là, chính bản thân y cũng không có thiên phú luyện võ. Lúc trước từ cấp một lên cấp hai phải mất một năm rưỡi thời gian. Những thánh phẩm luyện công như Bổ Khí Đan, Ngưng Nguyên Đan đối với y mà nói là một hy vọng xa vời.

Đường Tiêu căn bản không biết những loại dược quý báu này. Nghe Mục Thương nói xong thì lập tức nuốt một viên Bổ Khí Đan. Một cảm giác âm áp nhanh chóng truyền khắp tứ chi của hắn. Sự đau nhức trong cơ thể giảm bớt đi vài phần. Hơn nữa sức mạnh dâng trào trong cơ thể khiến cho hắn muốn lập tức đi luyện tập ngay.

Đường Tiêu lập tức áp dụng loại thay đổi cảm xúc này. Mười nha hoàn lại bắt đầu nhìn thiếu gia như phát bệnh tâm thần chạy tới chạy lui trên mặt đất, ở trong nước bơi qua bơi lại. Rồi Manh Ngọc lại cột thêm cho hắn mấy cái bao cát nặng vào người.

Sau bữa cơm trưa, mọi người lại tụ tập ngoài cổng Di Hồng Viện, nhìn xem bọn gia đình bận rộn treo băng hiệu mới.

- Thần mã đều là mây bay. Ta đoán thần mã giống như thần tiên cưỡi ngựa trên bầu trời. Mây bay là các thần tiên đằng vân giá vũ. Thần mã tựu mây bay ý là bất kể thần tiên cưỡi ngựa hay là giẫm mây đều có thể bay đầy trời.

Một tiểu nha đầu tự chủ trương mà phân tích.

- Ủ, nhất định là vậy.

Một nha hoàn khác liên tục gật đầu, cảm thấy giải thích này là thích hợp nhất.

Vô luận như thế nào, cái tên này hơi dài một chút. Chúng nha hoàn rất nhanh tự đặt ra một cái tên gọi tắt cho biệt viện của thiếu gia là “Thần Mã quán”.

Đường Tiêu cong lưng chạy bốn phía, căn bản khiến cho cái đám nha hoàn mười mấy tuổi này hiểu là “Thần mã đều là mây bay”. Chính thức về sau, hắn lập tức bắt đầu tập luyện cực hạn cho thân thể.

Đường Tiêu ở kiếp trước thành danh ở tổ chức sát thủ, đã đặt biệt hiệu mình là “Đạn chỉ” (trong nháy mắt). Tại sao phải lấy biệt hiệu như vậy? Bởi vì đây là tuyệt kỹ hạng nhất của hắn.

Đường Tiêu có thể sử dụng thép tinh để chế tạo ra đạn. Hoặc là tùy chỗ tìm cục đá để làm vũ khí, trong nháy mắt dùng lực bắn đi. Đặc biệt là loại thép tinh chế tạo thành viên đạn. Sau khi viên đạn bắn từ tay

hắn ra ngoài, có thể tạo thành lực sát thương siêu cường cho đối thủ. Đối thủ nếu bị trúng chỗ hiểm sẽ lập tức mất mạng.

Môn tuyệt kỹ này của Đường Tiêu được luyện một cách thuần thực. Mỗi một phát bắn ra đều nhằm thẳng vào chỗ hiểm của đối thủ. Sau này, hắn thêm vào bốn chữ đằng sau biệt hiệu của mình thành “Đạn chỉ, lệ vô hư phát”.

Đạn chỉ, là một thần kỹ, chính là dưới đạn chỉ của hắn, đối thủ nhất định hồn tiêu phách tán. Tuy nhiên trải qua Mục Thương xem xét, nói đây chỉ là tài mọn. Trong thế giới võ giả, căn bản không cần sử dụng đến. Nhưng Đường Tiêu lại không cho là vậy.

Thần công đạn chỉ của Đường Tiêu ở kiếp trước đã được luyện tập đến mức xuất thần nhập hóa. Cho dù đối thủ có vũ khí, hắn vẫn có thể dùng tuyệt kỹ này cho đối thủ một kích trí mạng.

Nhưng ở kiếp này, khi mới thức dậy, hắn đã dùng lại tuyệt kỹ này nhưng căn bản chẳng có gì chính xác, càng không có lực uy hiếp. Thân thể tạm thời không cách nào đuổi kịp tốc độ tư duy, không có cách nào hình thành phản xạ có điều kiện.

Cũng may là đã có nền tảng ở kiếp trước, sau đợt tập luyện ngắn ngủi, Đường Tiêu rất nhanh có thể cách năm, sáu mét bắn nát một cái bát sứ đặt trên bệ đá.

Đường Tiêu cho rằng, tu vi võ học của hắn ở kiếp này càng ngày càng cao. Tuyệt kỹ tập luyện ở kiếp trước sớm muộn gì cũng phát huy tác dụng, thậm chí đại phóng hào quang.

Đại Minh dùng võ lập quốc, thiết lập đại học phủ truyền thụ cho học sinh có văn có võ. Đồng thời chú ý đến nhân, nghĩa, lễ, tín. Võ thuật phổ biến nhất trong thế giới này là võ học tu hành, từ Nhân Nguyên đến Địa Nguyên rồi đến Thiên Nguyên.

Đương nhiên, chương trình ở đại học phủ chỉ giới hạn đến cấp bậc Nhân Nguyên. Địa Nguyên ngoài tu vi có được thì còn cần nhờ đến tương trợ cá nhân. Còn đến Thiên Nguyên? Đây chẳng qua là truyền thuyết.

Nếu ưu tú về phương diện văn thơ, người sẽ được tuyển vào triều đình làm quan văn. Người ưu tú về phương diện võ học sẽ tòng quân làm võ tướng. Đại học phủ của Đại Minh Hướng liên tục không ngừng đào ra nhân tài văn võ song toàn.

Đại Minh Hướng dùng võ lập quốc. Cho dù là nhân tài quan văn cũng phải tập võ. Trừ phi là đặc biệt ưu tú. Mấy vị Đại Nho ưu tú nếu không có nền tảng võ học, căn bản là không thể tiến cử vào triều đình nhậm chức. truyện copy từ

Nhưng chỉ có chức quan tương đối thấp, gia đình điều kiện kém, hoặc là đã xuống dốc, căn bản không thể mời nổi võ sư về nhà dạy võ thì mới có thể mỗi ngày đều đến đại học phủ để học tập. Giống như loại công tử vương công Hầu gia như Đường Tiêu, Từ Minh thì chỉ cần mười ngày đi báo danh một lần là được rồi.

Quy cũ của đại học phủ kinh thành có tình huống đặc biệt. Cứ cách mười ngày, tất cả đám sĩ tử vương công hầu phủ ít nhất phải đến trường đại học phủ báo danh một lần. Đại học phủ sẽ sắp xếp miễn phí một văn sư, võ sư hướng đám sĩ tử truyền thụ văn công vũ lược. Nhưng nếu học tập ngay tại nhà mình thì cũng cần định kỳ đến trường đại học phủ để báo cáo tình hình tiến triển học tập.

Để có thể vượt qua những cửa ải đặc biệt và có thể không đến đại học phủ báo danh, nhưng nhất thiết phải lập hồ sơ, đồng thời phải cam đoan tiếp tục thì mới được.

Đường Tiêu đã xuyên việt vào thế giới này, đương nhiên cũng phải tuân thủ quy củ của nó. Sáng sớm Mục Thương cùng với bốn gã nhất đẳng hộ vệ của Đường phủ hộ tống hắn ngồi xe ngựa đến đại học phủ.

Đại học phủ tọa lạc lân cận hoàng cung. Cho nên mỗi lần đại học phủ đưa tin trước mười ngày, đều có một số hoàng tử, công chúa tiến về đại học phủ, bắt chuyện với tất cả sĩ tử các gia tộc, hoặc đàm văn, hoặc diễn võ. Cái này đối với các hoàng tử có chí lớn mà nói chính là vì chính mình lôi kéo nhân tâm, bồi dưỡng thế lực trọng yếu ỉnh.

20. Chương 2 0: Hồ Liệt Quyền.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 20: Hồ Liệt quyền.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì Đường Tiêu có kế hoạch luyện tập ỉnh. Nên đại học phủ báo danh mười ngày một lần, hắn cũng chỉ đi ngang qua một chút. Ngoại trừ nói chuyện phiếm với Chu Càn thì những sĩ tử có thiện ý hoặc ác ý hắn đều không quan tâm.

Đường Tiêu hiện tại quan tâm duy nhất chính là sự mất tích của ba thiếu niên Từ Minh. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là không ai để ý đến việc này.

Đường Tiêu không biết, ba người Từ Minh trước đó đã đến đại học phủ nói rằng muốn bế quan tu luyện một tháng, vốn là muốn che dấu việc giết chết Đường Tiêu. Không ngờ cuối cùng việc bị che giấu ở đây chính là việc bọn chúng bị giết chết.

Sau khi kết thúc buổi báo danh, Đường Tiêu quay trở lại Đường phủ. Hắn muốn tiếp tục khổ luyện. Hiện tại thời gian đối với hắn cực kỳ quý giá.

Một tháng ngắn ngủi trôi qua. Đường Tiêu trong vòng một tháng này cao thêm vài centimet. Nhưng điều hắn cảm nhận rõ ràng nhất chính là thân thể của hắn so với trước kia tăng lên không ít, đã thành công chuyển hình thành một kẻ có cơ bắp. Tất cả các quần áo phải may lại hoặc rách ra.

Đường Tiêu nhìn cánh tay và những cơ bắp khác trên cơ thể mình. Tuy rằng độ cường tráng so với kiếp trước thì còn kém xa, nhưng vẫn tràn đầy năng lượng, khiến cho hắn an tâm hơn nhiều.

Bởi vì tu luyện Thiên Địa Nguyên Khí, nên hiện tại tuy rằng thân thể Đường Tiêu không cường tráng bằng kiếp trước, nhưng sức mạnh thì vượt xa kiếp trước. Sức mạnh chính là “tiền vốn” mà người đàn ông có thể kiêu ngạo. Loại tiền vốn này của Đường Tiêu đang tích lũy không ngừng tăng lên.

Sau khi tăng cường về sức mạnh, thần công Đan chỉ của Đường Tiêu so với kiếp trước cũng mạnh lên không ít. Hắn hiện tại không chỉ luyện được độ chính xác, mà lực công kích và sức mạnh của đan chỉ cũng tăng lên. Một chú chim non bay trên ười thước, Đường Tiêu tiện tay bắn ra có thể bắn trúng chú chim trên trời.

Cho nên, những ngày nay, “Thần mã quán” của Đường Tiêu thường xuyên chứng kiến đám tiểu nha đầu có món chim để ăn.

Vốn Manh Ngọc và những nha hoàn khác không hiểu Đường Tiêu vì cái gì mà tiến hành huấn luyện cực hạn điên cuồng như vậy. Nhưng mỗi lần Đường Tiêu dưới ánh nắng mặt trời bước từ dưới hồ lên, chứng kiến cơ ngực cường tráng, cơ bụng tinh luyện của hắn đều làm cho các cô nàng tim đập chân run.

Tuy không có ý tứ gì, nhưng những thời điểm đó, các nàng luôn làm bộ ngượng ngùng kêu lên sợ hãi, lấy tay che mặt nhưng nhin không được vụng trộm nhìn qua khe hở.

Đây mới thực là người đàn ông!

Trước kia Manh Ngọc luôn bị thiếu gia Đường Tiêu sờ soạng thân thể. Nhưng tốt xấu gì thiếu gia cũng không cưỡng ép phá thân thể của nàng.

Hiện tại, Manh Ngọc ngược lại trong lòng nảy sinh ra chủ ý muốn chủ động cùng thiếu gia thân mật một chút, thò tay sờ vào da thịt màu đồng cổ của hắn, sờ những cơ bắp vừa mới được luyện thành. Đáng tiếc, bây giờ thiếu gia Đường Tiêu ngoại trừ hét lên bảo nàng đi ra ngoài, thì căn bản không có bất luận một ý tứ nào muốn thân mật với nàng.

Nhưng Manh Ngọc phát hiện nàng càng yêu thiếu gia nhiều hơn trước kia. Trước kia, bởi vì thân nha hoàn, nên phải chiều cổ hắn, yêu hắn. Nhưng bây giờ tình yêu ấy lại xuất phát từ nội tâm. Tuy nhiên, tình yêu này chỉ có thể dồn nén xuống đáy lòng.

- Một số tướng lĩnh biên cảnh thành Đào Viên phát hiện một số gian tế Đại Mãn Châu. Bọn hắn chính là người khởi xướng những hành động quân sự quy mô nhỏ đối với chúng ta. Hầu gia muốn dẫn quân đến thành Đào Viên.

Một hôm, Mục Thương đến báo cho Đường Tiêu biết một tin.

- Sao?

Đường Tiêu nheo mắt nhìn về phía lầu Phong Khiếu núi Dương Minh nói:

- Ông ấy không nói gì với ta. Để ta đi gặp ông ấy.

- Hầu gia chỉ hỏi thăm tình hình gần đây của thiếu gia. Sau đó bảo ta đem cái này cho thiếu gia.

Mục Thương đem một bản bí cập võ học đưa cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu đưa tay nhận lấy. Đây là bản “Hóa điều lược không thất thức”. Lúc trước Đường Tiêu đã nghe Mục Thương nói qua về điều này. Trần Quốc Hầu Đường Uyên lúc còn trẻ đã dựa vào tuyệt kỹ này mà đánh khắp thiên hạ.

Đường Tiêu trong nội tâm dâng lên một sự cảm động vô cùng. Rất rõ ràng Đường Uyên đã nhận thấy sự cố gắng của hắn. Ấn tượng đối với hắn cũng đã thay đổi. Có thể đem bản tuyệt kỹ độc môn này giao cho Đường Tiêu, đủ chứng minh được địa vị của hắn trong lòng ông ấy.

Đường Tiêu trong thời gian luyện công, cứ cách vài ngày là đến biệt viện của phu nhân Khánh Đô, còn phu nhân Khánh Đô thì mỗi ngày đều đến xem Đường Tiêu luyện công.

Đường Tiêu hai kiếp làm người, kiếp trước căn bản không biết cha mẹ mình là ai, càng chưa bao giờ cảm nhận được sự hòa thuận trong gia đình. Ở kiếp này, tuy rằng hắn xuyên việt mà đến, nhưng từ khi hắn cảm nhận được sự sủng ái của phu nhân Khánh Đô, thì bắt đầu xem bọn họ như người nhà của mình.

Mục Thương nói cho Đường Tiêu biết “Hóa điều lược không thất thức” luyện tập tốt nhất là khi hắn đạt đến tu vi của một võ giả Nhân Nguyên cấp hai. Đường Tiêu thông qua một tháng luyện tập cực hạn, tổ chất thân thể đã đầy lên. Hiện tại muốn bắt đầu luyện tập cái gì đầu tiên, tốt nhất chính là “Hổ Liệt Quyền”.

“Hổ Liệt Quyền” là quyền phổ mà kinh thành tuyên bố chính thức cho sĩ tử tu luyện, tương đương với một tài liệu giảng dạy thông dụng kéo dài năm trăm năm. Cho nên, đám sĩ tử kinh thành sau khi ta hồn thành công đầu tiên luyện tập đó chính là bộ quyền pháp này.

Vì là một tài liệu giảng dạy thông dụng lâu đời, nên Mục Thương cũng quen thuộc với “Hổ Liệt Quyền”. Cho nên chỉ Đường Tiêu như vậy là đủ rồi.

“Phanh! Phanh! Phanh!” Mục Thương phát ra một quyền thức đầy gió biểu diễn cho Đường Tiêu xem, đồng thời tiến hành giảng giải đối với hắn.

Mười ả nha hoàn của Thần Mã quán căn bản chẳng có việc gì để làm. Khi rảnh rỗi thì vừa trò chuyện, vừa nhìn Mục Thương đang truyền thụ Hổ Liệt Quyền cho Đường Tiêu, rồi khoa chân múa tay vui sướng một phen.

Dương nhiên, ngay cả ta hồn không hoàn thành thì đám tiểu nha đầu đó cũng chỉ giả bộ thú vị mà thôi.

- Thiên Địa Nguyên Khí toát lên ở giữa thiên địa. Tuy không thể nhìn thấy, sờ thấy nhưng linh hồn của chúng ta vẫn có thể cảm nhận được. Tu luyện võ đạo chính là quá trình rèn luyện linh hồn và thân thể của chúng ta. Rèn luyện linh hồn là để tăng cường lực ý chí của chúng ta. Rèn luyện thân thể là để tăng cường sức mạnh cho chúng ta. Chỉ có linh hồn và thân thể mạnh thì mới có thể hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, giúp ích cho việc sử dụng của mình.

Mục Thương tiếp tục giải thích.

- Thân thể là một thân xác thối tha, chỉ có rèn luyện Thiên Địa Nguyên Khí thì mới có thể khiến thân xác thối tha trở nên cường tráng hơn.

Đường Tiêu đơn giản tổng kết bài giảng của Mục Thương.

nguồn

- Đúng!

21. Chương 21 : Tiến Triển Mạnh Mẽ.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 21: Tiến triển mạnh mẽ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Mục Thương nhẹ nhàng gật đầu:

- Võ giả Nhân Nguyên cấp một muốn đột phá đến cấp hai, huấn luyện quyền thuật là hữu hiệu nhất. Phối hợp thêm chi thuật thổ nạp hô hấp đặc biệt, rất nhanh hấp thu được Thiên Địa Nguyên Khí. “Hổ Liệt Quyền” là bộ quyền pháp mà mấy trăm năm trước, Đại Minh Hướng thống trị Cửu Châu Đại Lục công khai truyền thụ cho đám sĩ tử tập võ. Về sau, trải qua nhiều đời nhóm võ sư cung đình tập luyện, tuy rằng chưa gọi là chiêu thức hoa lệ, nhưng mỗi một chiêu, một thức đều rất thực dụng, thích hợp để võ giả Nhân Nguyên cấp một tiến hành tập luyện tăng tu vi.

“Mãnh Hổ Xuất Lung!”

“Hổ Hành Long Bộ!”

“Phóng hổ quy sơn!”

“Hổ hổ sinh phong!”

“Song hổ cạnh thực!”

Mục Thương tận lực làm từng động tác một cách chậm rãi, đem từng chiêu thức biểu diễn trước mặt Đường Tiêu một cách rành mạch. Nhưng đến chiêu cuối cùng “Song hổ cạnh thực!” thì không biết là có phải muốn khoe khoang trước mặt Đường Tiêu hay không, mà huy động hai tay, chân khí ngưng tụ thành một cái đầu hổ, thần sắc cực kỳ dữ tợn, thấy Đường Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống.

Trong lúc Đường Tiêu cẩn thận quan sát cái đầu hổ, Mục Thương hai tay đột nhiên đẩy về phía trước. Đầu hổ miệng đầy máu hướng Đường Tiêu lao đến. Đường Tiêu không kịp chuẩn bị, khi nhìn thấy thì cái đầu hổ kia đã mang theo một sức lực thật lớn tiến sát bên cạnh hắn, nặng nề hướng qua sau lưng hắn, nhắm thẳng vào cây hòe to như thùng nước đằng sau.

Rầm! Một tiếng động vang thật lớn. Mục Thương dùng nguyên khí ngưng tụ tạo thành một đầu hổ đột nhiên đụng vào thân cây hòe, tạo nên một lỗ thủng to. Trong nhất thời mảnh cây văng tung tóe khắp nơi. Lá hòe bay tán loạn. Thân cây hòe thô nhám lay động vài cái rồi ngã về sau. Rõ ràng là bị bẻ ngược nằm dài trên mặt đất.

Đường Tiêu phản ứng rất nhanh, không đợi Mục Thương bắt lấy, hắn đã lách mình trốn qua một bên. Đám nha đầu đứng xa xem náo nhiệt ngược lại sợ đến mức kêu lên liên tục, chạy thật xa mà vẫn chưa hoàn hồn nhìn qua bên này.

Đường Tiêu tận mắt chứng kiến cảnh tượng, lại nhớ đến vừa rồi hai tay của Mục Thương tạo thành đầu hổ, trong lòng rất kích động. Không nghĩ tới kiếp trước, trong lúc chơi trò chơi ở phố Cơ Trung đã nhìn thấy một màn như vậy. Mà nay điều này lại trở thành hiện thực.

Quá đã rồi! Đường Tiêu lập tức càng thêm kiên định học võ ở thế giới này.

- Haha, muốn dùng “Hổ Liệt Quyền” bình thường để đánh gãy một thân cây to như thùng nước, ít nhất cần thời gian mười năm luyện tập mới có thể làm được. Ta đây phải dùng đến tu vi của một võ giả Nhân Nguyên cấp hai để đánh “Hổ Liệt Quyền” thì mới có thể đánh ra hiệu quả như thế. Với tu vi hiện tại của cậu, chỉ cần đánh ra quyền pháp cơ bản là được rồi. Tạm thời đừng nên cân nhắc vấn đề uy lực lớn nhỏ của quyền pháp.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chòm

- Đến đây đi, cậu theo như những gì ta dạy đánh trước một lần thử xem, để ta nhìn thấy cậu nhớ được bao nhiêu phần.

Mục Thương có chút tự đắc mỉm cười, mượn việc Đường Tiêu hứng thú học võ mà ra tay có chút lộ liễu. Đường Tiêu vừa rồi thần sắc phản ứng cũng làm cho Mục Thương rất có cảm giác thỏa mãn.

- Vâng!

Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi tới, nhớ lại trong đầu những gì mà Mục Thương đã đánh ra, chiếu theo khuôn đúc mà bắt đầu biểu diễn. (.

“Mãnh Hổ Xuất Lung!”

Đường Tiêu đánh mạnh ra một quyền, không khí bị dồn nén kịch liệt phát ra một tiếng “ầm”. Tuy mạnh nhưng chân khí trong cơ thể cũng không theo quyền này mà thành hình. Cho nên khí thế so với Mục Thương yếu hơn không ít.

- Cậu lần thứ nhất ra quyền, rõ ràng có thể đánh ra hữu mô hữu dạng như vậy, quả thật có thể dùng chữ thiên tài để hình dung. Lúc trước ai nói cậu là phế vật võ học chứ? Người đó quả thật có mắt như mù.

Mục Thương kinh hãi nhìn Đường Tiêu.

Với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, có thể trong không khí đánh ra một tiếng vang như vậy thật sự là rất khó có được. Hơn nữa, những chiêu thức kia Mục Thương cũng chỉ dạy hần có một lần. Hần có thể đánh được như vậy càng làm cho Mục Thương cảm thấy khiếp sợ.

Haha! Đường Tiêu mỉm cười. Ở kiếp trước tuy rằng là thời đại của vũ khí, nhưng huấn luyện viên ma quỷ trong lúc huấn luyện, cũng có truyền thụ nội dung quyền thuật. Bỏ qua những loại vũ khí nóng không nói, Đường Tiêu trong phương diện đánh nhau tự do được xem là cao thủ số một. Cho nên, “Hổ Liệt Quyền” nhập môn như thế này làm sao làm khó được hần?

“Hổ Hành Long Bộ!” Đường Tiêu ở một bên xuất ra chiêu thức, một bên thể nghiệm lại cảm giác Vạn Thú Chi Vương trong núi rừng bắn khoắn tới lui tuần tra. Thể nghiệm loại quan sát chúng sinh này hết thấy đều nắm giữ ung dung trong lòng.

Cũng chỉ có thể đem ý niệm dung nhập chiêu thức cụ thể bên trong mới có thể khắc sâu biểu hiện quyền pháp, ý cảnh cùng uy lực. Nhớ ngày đó, người sáng lập ra bộ môn quyền pháp này đại khái là dùng một loại phương thức như vậy để ngộ ra quyền pháp.

“”Phóng hổ quy sơn!”

Đường Tiêu thân thể vọt lên phía trước, nguyên khí trong cơ thể cũng cùng lúc dâng lên. Cứ như vậy, trong nháy mắt, Đường Tiêu mơ hồ cảm thấy dung lượng trong cơ thể tăng lên đôi chút. Nguyên khí trong ngoài cơ thể lập tức tạo thành áp lực chênh lệch. Thiên Địa Nguyên Khí dưới lực hấp dẫn của linh hồn cường đại, từ lỗ chân lông toàn thân sáp nhập vào trong cơ thể, khiến cho hần có một cảm giác tràn đầy, một sự thoải mái không nói nên lời.

Đúng rồi, chính là loại cảm giác này! Lợi dụng sự tinh diệu của quyền pháp để cho thân xác thoitha chậm rãi khuếch trương càng nhiều Thiên Địa Nguyên Khí. Đây chính là phương thức tu luyện quan trọng nhất của một võ giả Nhân Nguyên cấp một. Khi khuếch trương đến một tiêu chuẩn nào đó, thì nguyên khí sẽ theo lượng mà biến chất, từ đó đột phá đến cảnh giới của một võ giả Nhân Nguyên cấp hai.

Sau khi tập luyện cực hạn đạt đến Thiên Địa Nguyên Khí cân đối cùng nguyên khí trong cơ thể, Đường Tiêu biểu diễn “Hổ Liệt Quyền” lại một lần nữa xuất hiện trạng thái cân bằng. Đường Tiêu trong cơ thể

từng chút một không ngừng khuếch trương, Thiên Địa Nguyên Khí cũng từng chút một mà tiến vào cơ thể của hắn. Khiến cho sức mạnh của hắn tăng lên. Lực ý chí và lực linh hồn cũng trở nên cứng cỏi hơn.

Thành La Mã không phải một sớm một chiều là có thể công thành. Trường Thành cũng không phải một hai bước là có thể đi hết. Võ đạo cũng có cái trường kỳ của mình, phải tiến hành theo một quá trình có chất lượng. Muốn cho thân thể có thể nạp được nhiều Thiên Địa Nguyên Khí, tạo thành chân khí của mình, nhất định phải có một quá trình tích lũy trường kỳ.

“Hỗ hồ sinh phong!”

22. Chương 22 : Tử Cầm Thành

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 22: Tử Cầm thành

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu tiếp tục diễn luyện “Hỗ Liệt Quyền”. Cả người đã cùng với trời đất hòa cùng một thể, tựa hồ như trong thiên địa này chỉ có một mình hắn.

Đây là Đường Tiêu trước kia sao? Những ngày qua, Mục Thương thường xuyên tự hỏi mình về vấn đề này. Hồi tưởng lại ngày đó, y bị Đường Tiêu dụng kế thoát khỏi. Sau đó Đường Tiêu bị ba người Từ Minh giết chết. Mục Thương sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Nhưng điều khiến y không thể tượng tượng được chính là, chuyện này đã thúc đẩy thiếu gia của mình thay đổi cực lớn. Coi như là chuyện xấu biến thành chuyện tốt. nguồn (.)

Quay đầu về sau, Mục Thương thấy một đám lớn nhỏ, rảnh rỗi đứng bên cạnh thì liền thét lên bắt đám nha đầu đó đứng qua một bên, không để cho các cô quấy rầy đến sự tu luyện của Đường Tiêu.

Những tên tiểu nha đầu này là đám quần là áo lượt lúc trước được thiếu gia Đường Tiêu nhìn trúng. Khi mới vào hầu thiếu gia, ai cũng mang lòng sợ hãi đối với vị thiếu gia nổi tiếng háo sắc này. Trong cuộc sống thường xuyên muốn né tránh thiếu gia sờ soạng, quấy rối thân thể đã trở thành thói quen của các nàng. Nhưng việc không cẩn thận bị thiếu gia sờ trộm trên người vẫn có lúc phát sinh.

Hiện tại thiếu gia đột nhiên không để ý đến các nàng nữa. Các nàng cả ngày vô sự, chẳng ai sờ đến người, làm cho các nàng không rõ giá trị tồn tại của mình trong Thần Mã quán như thế nào, nên nội tâm không tránh khỏi có chút hoảng sợ.

“Hỗ hao Long bào!”

Hai tay Đường Tiêu xuất ra, cuốn lấy một lực gió thật lớn, nện vào không khí.

Đường Tiêu cảm giác nguyên khí trong cơ thể trong nháy mắt tắt cả đều dồn đến hai tay, nhưng lại gặp một cản trở thật lớn, căn bản không giống như Mục Thương có thể ngưng tụ thành hình, cũng hướng phía xa mà nện tới, hình thành đại lực công kích.

Chu Càn đã từng nói qua, công chúa Dục Đài là võ giả Nhân Nguyên cấp ba. Nàng lúc ấy phát ra một Cầm Y Long Quyền giống như đã ngưng khí thành hình, mặc dù không uy mãnh như cái đầu hổ của Mục Thương nhưng cũng đủ để đánh bay Đường Tiêu hơn mười thước.

Hồi tưởng lại trên đường, bị công chúa Dục Đài dùng Cầm Y Long Quyền đánh bay hơn mười thước, Đường Tiêu liền có chút cảm khái. Với công lực của mình bây giờ, so sánh với nàng ta quả thật còn kém xa. Còn gần hai tháng nữa là ước hẹn quyết đấu với công chúa bắt đầu, nếu không thể mau chóng tiến bộ, bị đánh bại dưới tay nàng, giải trừ hôn ước là chuyện nhỏ, nhưng bị đả kích chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Muốn không thua, nhất định phải khổ cực hơn một chút. Một ngày không thành thì hai ngày, ba ngày sẽ thành.

Sau khi nuốt vào một viên Ngưng Nguyên Đan, Đường Tiêu lại bắt đầu tập luyện Hổ Liệt Quyền lại một lần nữa. Sau mười mấy lần, Đường Tiêu cảm thấy có chút bất an. Hắn đem bao cát dùng để luyện tập cực hạn mấy ngày cột bao cát vào người người rồi mới bắt đầu luyện Hổ Liệt Quyền.

Cánh tay và chân toàn bộ đều được cột bao cát, khi ra quyền phải cố hết sức. Nhưng Đường Tiêu lại muốn làm như thế. Toàn thân buộc đầy bao cát, nếu như có thể nhẹ nhàng mà đánh ra một bộ Hổ Liệt Quyền, đem sức nặng của những bao cát bỏ qua một bên thì khẳng định có thể khiến cho bộ quyền pháp này uy lực vượt xa người thường.

Đang muốn bảo thiếu gia nghỉ ngơi một chút, Mục Thương lại chứng kiến thiếu gia rõ ràng là dùng đến một loại phương thức rèn luyện tàn khốc, liền càng thêm cảm khái. Người nào khi trải qua một sự kiện quan trọng, chẳng lẽ lại phát sinh một thay đổi lớn như vậy sao? Từ tính cách, cử chỉ cho đến hành vi ngôn ngữ.

Tuy Mục Thương trong lòng có chút hoài nghi, nhưng y vẫn thích Đường Tiêu của hiện tại. Cho nên y cũng không dây dưa quá nhiều với vấn đề này.

Nhi tử Từ Minh của Hưng Quốc Hầu, nhi tử Hoàng Quyền của Diệt Hồ Hầu Hoàng Ích và nhi tử của Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt bị mất tích rốt cuộc cũng bị phát hiện. Một số ta tở của ba người này ban đầu biết thiếu gia ra ngoài vùng trộm du sơn ngoạn thủy, nhưng về sau thì càng ngày càng lo lắng không biết ba người kia đã đi đâu, lo sợ nếu báo về Hầu gia sẽ bị quở trách. Nếu đám thiếu gia kia trở về sẽ bị cho là đâm thọc cho nên không dám đi báo cáo.

Không dám báo cáo, nhưng đám thiếu gia vẫn chưa trở về. Kết quả là chuyện này càng về sau càng khiến bọn chúng sợ hãi. Mà càng sợ hãi thì càng không dám báo cáo. Do dự mãi khiến thời gian bị kéo dài hơn.

Đợi một tháng qua đi, đám thiếu gia cũng vẫn chưa trở về. Lúc này đám ta tở mới bắt đầu luống cuống. Thêm ba ngày nữa vẫn chưa thấy, đám ta tở lúc này mới từng người trở về Hầu phủ của mình, trình báo việc chủ của mình bị mất tích.

Ba vị công tử Hầu gia đột nhiên mất tích, khiến trong kinh thành đại loạn, kinh động đến Hoàng đế Chu Hi đang trong Tử Cẩm Thành. Chu Hi yêu cầu Hình bộ truyền lệnh tìm kiếm hết thảy những manh mối khả nghi để tìm cho ra ba vị công tử. Hộ bộ, Bộ binh cùng phối hợp tiến hành tìm kiếm tất cả các nơi trong Áo Bỉ đảo, đồng thời dán bố cáo treo phần thưởng.

Tử Cẩm Thành là hoàng cung của Đại Minh triều, được xây dựng ở phía bắc Cửu Châu đại lục. Khi Hoàng đế Chu Lệ trong lúc xây dựng xong hoàng cung đã cố ý mời Tử Nguyệt Chân Nhân của Thiên Cơ Tông đến hoàng cung, bày ra đại lượng cấm chế để tăng cường phòng hộ cho hoàng cung. Hoàng đế Chu Lệ vì thế mà đặt tên cho hoàng cung này là Tử Cẩm Thành.

Bởi vì sự tồn tại của Thiên Cơ Tông là cơ mật quan trọng nhất của hoàng thất Chu gia của Đại Minh triều. Cho nên về việc tồn tại của Tử Cẩm Thành, hoàng thất Chu gia đối ngoại thuyết pháp là dùng học thuyết cổ đại tình tượng để che giấu, xưng Tử Vi Viên (sao Bắc Cực) ở vào Trung Thiên, chính là nhà của Thiên Đế, Thiên Nhân đối ứng. Cho nên gọi hoàng cung là Tử Cẩm Thành cũng là vô nghĩa.

Về sau, người Mãn Châu dùng mãnh tiến vào, Cửu Châu đại lục khắp nơi đều xuất hiện bóng ngựa. Kinh đô sớm tối bị bức phá. Hoàng đế thấy Chu gia bị nguy cấp, chỉ có thể một lần nữa xin Thiên Cơ Tông trợ giúp. Tử Nguyệt Chân Nhân đã lợi dụng trận pháp Truyền Tống Trận có từ mấy trăm năm trước của thủy tổ Thiên Cơ Tông, đem Tử Cẩm Thành chuyển vào trong kinh thành.

Hiện tại, Tử Cẩm Thành là kinh đô của Cửu Châu đại lục. Sau khi triều đình lập thủ đô, chiếu theo đồ học trùng tu lại.

Sự việc của ba vị công tử bị mất tích giằng co vài ngày, bỗng nhiên có một ngày, Hình Bộ Thượng Thư Lỗ Tranh cùng với ba vị Hầu gia và con trai trưởng của Hưng Quốc Hầu là Từ Tiều đến bái phỏng Trần Quốc Hầu Đường phủ.

23. Chương 23 : Hầu Gia Tới Thăm.

Sát Vương Tác giả: Không biết

truyện copy từ

Chương 23: Hầu gia tới thăm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trần Quốc Hầu Đường Uyên lúc này đang đưa quân ra thành Đào Viên vẫn chưa về. Phu nhân Khánh Đô thấy ba vị Hầu gia không ngờ lại điểm danh gặp ngay Đường Tiêu.

- Thiếu gia chỉ bằng mượn cơ ồm không đi. Ba vị Hầu gia đó tu vi đã đạt đến Địa Nguyên Cấp. Hầu gia không có ở đây, cao thủ của quý phủ không đủ để đối phó với ba vị cường giả Địa Nguyên cấp. Vạn nhất bị bọn họ nhìn ra sơ hở, một chiêu cũng đủ để thiếu gia thiệt mạng.

Mục Thương sau khi nhận được tin tức thì vội vàng ngăn cản Đường Tiêu đang chuẩn bị thay quần áo.

- Mục thúc không cần phải lo lắng. Việc này cháu biết có chừng mực mà.

Đường Tiêu cười lắc đầu. Ba vị Hầu gia chẳng lẽ muốn khi dễ mình kiếp này tuổi còn nhỏ, muốn từ miệng mình lừa dối điều gì? Bọn họ quá coi thường Đường Tiêu này rồi.

Đường Tiêu trong lòng muốn tận mắt trông thấy ba vị Hầu gia này, đồng thời nhớ kỹ tướng mạo của bọn họ. Con trai của bọn họ tính giết chết Đường Tiêu, đám lão già này chắc cũng không phải là người lương thiện. Hôm nào phải từng bước từng bước thu thập tất cả bọn họ.

Mục Thương ngăn cản bất thành, đành phải dặn dò Đường Tiêu một số việc, sau đó bước sau lưng Đường Tiêu cùng đi đến phòng khách.

- Thiếu gia Đường Tiêu cũng với thiếu gia nhà chúng ta đều học cùng trường đại học phủ. Bình thường quan hệ không tệ. Lần này đến đây, là có người nói thág trước, ba vị thiếu gia của chúng ta khi rời khỏi Hưng Quốc Sơn Trang đã gặp mặt thiếu gia Đường Tiêu. Cho nên muốn hỏi thăm thiếu gia một chút.

Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt lên tiếng trước. Ngôn ngữ tuy rằng khách khí, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lợi hại nhìn về phía Đường Tiêu.

Những võ giả Địa Nguyên cấp tất cả đều là võ giả cấp cao nhất của Đại Minh triều. Bên ngoài cơ thể có được khí tràng cực kỳ mãnh liệt, có thể tạo thành uy hiếp đối với linh hồn mục tiêu. Những võ giả Nhân Nguyên cấp có lực ý chí hơi yếu một chút, khi bị loại khí tràng này uy hiếp thì rất dễ dàng bị người khác hỏi cái gì đáp ra cái nấy.

Rất hiển nhiên, vị Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt này trong lúc hỏi, cũng đã đem sự uy hiếp linh hồn áp dụng lên người Đường Tiêu.

- Ông là người không biết xấu hổ. Muốn hỏi thì cứ hỏi, sao lại tiến hành uy hiếp linh hồn với một thiếu niên chỉ mới mười lăm tuổi. Ông muốn ở đây biểu hiện mình ngu ngốc sao?

Đường Tiêu bị khí tràng của Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt tiến hành uy hiếp, không nhịn được mở miệng mắng ngay. Hắn vừa rồi đã nghe Mục Thương nói qua chuyện này, cho nên đã sớm phòng bị. Khi cảm giác thấy không ổn thì liền kêu lớn lên.

Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt giật mình, xấu hổ đỏ mặt lên. Vốn ông cho rằng với một người có tu vi Địa Nguyên Cấp như ông ta, rất dễ dàng uy hiếp linh hồn của Đường Tiêu, đánh sụp ý chí của hắn. Sau đó muốn hỏi cái gì thì cũng dễ như trở bàn tay. Không ngờ linh hồn của tên tiểu tử này lại cứng cỏi như vậy, căn bản không bị suy sụp thì không nói, lại còn có thể dưới sự uy hiếp mà lớn tiếng hô lên.

- Cậu đúng là tiểu súc sinh! Dám ngang nhiên trước mặt xúc phạm Hầu gia. Đó là phạm thượng. Không biết coi trọng tôn nghiêm của Đại Minh sao? Ta thấy cậu đây là có chủ tâm tạo phản đấy.

Từ Tiều vì chuyện bị đoạt mất công chúa Dự Đài nên đã sớm hận Đường Tiều thấu xương. Lúc này không nhìn được, nên đứng lên chỉ thẳng vào Đường Tiều mà mắng.

Đường Tiều cảm thấy chẳng cùng tiếng nói với hạng người này nên trực tiếp bưng chén trà trong tay hất tới. Từ Tiều là võ giả Nhân Nguyên cấp ba, có cương khí hộ thể nên vội vàng vung tay áo bắn nước trà ra ngoài, không ngờ lại bắn thẳng vào sau lưng Đường Tiều. Đường Tiều sau lưng có hậu thủ, ngón tay giấu trong áo gầy nhẹ, đem mấy miếng hạt dưa rất linh hoạt bắn vào trong miệng Từ Tiều, khiến cổ họng của gã ta bị nghẹt. Lời còn chưa nói hết thì rất chặt vật mà bụm lấy cổ ho lên. xem tại

Động tác này của Đường Tiều rất kín đáo nên bốn võ giả Địa Nguyên Cấp đều không thể phát giác, chỉ cảm thấy chén trà này của Đường Tiều khiến cho Từ Tiều, một võ giả Nhân Nguyên Cấp ba ho khan không ngớt nên trong lòng cũng có chút kỳ quái.

- Tiều Nhi lui ra. Không được vô lễ.

Hưng Quốc Hầu Từ Cương vội vàng quát Từ Tiều ngưng lại. Hồ Liệt vừa rồi tự tiện dùng khí tràng uy hiếp Đường Tiều, bị nhìn thấu khiến cho bọn họ bị rơi xuống tầm thường.

- Hồ Liệt, ông đây là có ý gì? Thừa dịp lão gia nhà ta không có ở đây muốn ăn hiếp con trai của ta à?

Phu nhân Khánh Đô sau khi nghe Đường Tiều nói, sắc mặt âm trầm xuống dưới. Hơn nữa còn đập mạnh chén trà xuống bàn.

Ba vị Hầu gia cực kỳ xấu hổ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt có chút không nhìn được. Quả là ngoài ý muốn! Một võ giả Địa Nguyên Cấp sử dụng khí tràng uy hiếp linh hồn rõ ràng là thất thủ trên một phế vật võ học.

Chỉ có Từ Tiều tiếp tục tại chỗ ho khan. Bị hạt dưa chẹn họng nên cảm giác không được tốt cho lắm. Hưng Quốc Hầu Từ Cương phải vỗ phía sau lưng của Từ Tiều để gã có thể khạc hạt dưa ra ngoài.

- Phu nhân bớt giận. Ba vị Hầu gia bởi vì thiếu gia mất tích nên có chút nôn nóng, mới gây ra chuyện lỡ mồm như vậy. Lão phu thay bọn họ hướng phu nhân xin tha tội.

Hình Bộ Thượng Thư Lỗ Tranh vội vàng đứng lên hòa giải.

- Thiếu gia của các người bị mất tích thì có liên quan gì đến Tiều Nhi của chúng ta? Vừa rồi chỉ là nói ta bảo nó ra để hỏi mấy câu nên ta mới cho gọi. Không nghĩ tới các người da mặt dày dám đánh con ta trước mặt ta. Ta cảnh cáo mấy lão già các người, đừng nghĩ rằng lão gia chúng ta không ở nhà thì có thể khi dễ Đường phủ. Chuyện ngày hôm nay dừng ở đây. Mục Thương tiễn khách.

Phu nhân Khánh Đô đứng dậy, phát tay bỏ đi, rõ ràng là muốn không nể mặt.

Thấy phu nhân Khánh Đô bảo vệ ệnh, Đường Tiều trong lòng cảm thấy cảm động, nhưng cũng có chút lo lắng cho phu nhân Khánh Đô. Không biết ba lão già kia sẽ giận dữ như thế nào, một khi bọn họ động thủ với phu nhân Khánh Đô thì với năng lực của Đường Tiều hiện tại không đủ để bảo vệ bà.

- Phu nhân Khánh Đô, là do lão hủ sai rồi. Lão hủ tại đây xin lỗi phu nhân.

Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt xấu hổ không thôi, chỉ biết bước đến phía trước vái chào, càng không ngừng xin phu nhân Khánh Đô thứ lỗi.

Ở Đại Minh triều Hầu gia đích thực lại vái chào trước phu nhân của một vị Hầu gia khác, coi như là cam chịu chịu nhục rồi.

- Tiều Nhi, con trở về phòng đi. Ở đây không có chuyện của con.

Phu nhân Khánh Đô sắc mặt lạnh lùng, không thèm để ý đến Hồ Liệt, quay sang nói với Đường Tiều.

- Con không có làm gì sai, cứ mặc cho bọn họ hỏi đi, tránh cho những lão già kia chưa chịu từ bỏ ý định.

Đường Tiều lúc này đương nhiên là sẽ không bỏ mặc phu nhân Khánh Đô. Ở kiếp trước chuyện gì mà hắn không trải qua? Chẳng lẽ còn sợ bốn cái lão già này tra hỏi ra sơ hở gì sao?

24. Chương 24 : Đường Tiêu Chọc Giận.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 24: Đường Tiêu chọc giận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trong tổ chức huấn luyện ma quỷ, tổ chức sát thủ đã nhiều lần an bài nhân viên giả trang thành cảnh sát hình sự quốc tế, hoặc là thành viên tổ chức khủng bố, đem bọn họ giết từng người, dùng đủ loại biện pháp cạy miệng bọn họ. Nhưng Đường Tiêu vẫn chưa một lần khuất phục.

Huống chi, tại đây cũng chẳng phải tra tấn bức cung gì. Đường Tiêu có gì mà phải lo lắng chứ.

- Các người nếu có chuyện gì thì cứ hỏi mau. Nếu như ai dám có hành động xấu với Tiêu Nhi của ta, đừng trách Khánh Đô ta về sau trở mặt.

Phu nhân Khánh Đô quay người trở về sau, hùng hổ quét mặt khắp gian phòng một vòng.

Ba vị Hầu gia, một vị Thượng Thư rõ ràng không dám đối mặt với ánh mắt của phu nhân Khánh Đô. Bọn họ tuy rằng tự cao đã ngoài tu vi Địa Nguyên cấp, nhưng khi vào Đường phủ của Trần Quốc Hầu, bọn họ vẫn không ngăn được nơm nớp lo sợ.

Tuy rằng Trần Quốc Hầu oán hận chất chứa đã lâu, nhưng bọn họ tự biết có liên hợp lại cùn không phải là đối thủ của Trần Quốc Hầu Đường Uyên. Nếu như lần này không phải vì ba đứa con mất tích, bọn họ cũng không dám xâm nhập Đường phủ như vậy.

Nói cách khác, nếu như có Đường Uyên trong phủ, cho dù bọn họ có sốt ruột con mình thế nào, thì có cho họ mười cái gan họ cũng không dám tìm đến nhà.

- Tiểu hầu gia, vừa rồi ta hỏi cậu đấy, ba đứa con trai của chúng ta từ Hưng Quốc phủ ra ngoài, thì có gặp qua cậu một lần. Có chuyện này hay không?

Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt lần này không dám tiến hành uy hiếp linh hồn Đường Tiêu, chỉ dùng một ngữ khí nhẹ nhàng hướng Đường Tiêu chất vấn một tiếng.

- Không có!

Đường Tiêu rất đơn giản mà trả lời Hồ Liệt.

- Có người đã chứng kiến cậu cùng với ba đứa kia tụ cùng một chỗ.

Hồ Liệt lại hỏi tiếp.

- Có người chứng kiến à? Nếu như người chứng kiến đó nói ta giết chết ba con chó con của các người, các người cũng tin sao?

Đường Tiêu rất khinh thường mà trả lời Hồ Liệt một câu.

Nghe được ba chữ “con chó con”, ba vị Hầu gia sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Nhi tử là đồ chó con, cái này chẳng phải là mắng ba người Hầu gia bọn họ là chó sao?

- Tiểu thiếu gia, khi nói chuyện cần chú ý một chút. Đồ chó con là dùng mắng chửi người khác, thuận miệng nói ra thật bất nhã, chẳng ra thể thống gì cả.

Lỗ Tranh với tư cách đại biểu chính thức vội vàng nhắc nhở Đường Tiêu.

- Ta có mắng chửi người sao? Vị Hầu gia vừa rồi mở miệng một tiếng khuyển tử, ta nói đồ chó con thì có khác gì khuyển tử không? Đại học phủ đã dạy, cầu tự là khuyển. Chẳng lẽ, từ khuyển trong miệng ba vị Hầu gia không phải là cầu sao, mà biến thành con rùa?

Đường Tiêu cãi lại một phen khiến ba vị Hầu gia sắc mặt càng thêm khó coi. Những ta tớ, nha hoàn bên trong Đường phủ không nhin được lấy tay che miệng cười.

Phu nhân Khánh Đô trong lòng cũng có chút khoan khoái, dễ chịu, không nghĩ đến con trai trong những ngày này không chỉ chuyên tâm học võ, mà ngay cả khẩu khí cũng tiến bộ hơn.

- Vâng, vâng, vâng, Đường công tử nói rất đúng. Cầu tức là khuyến, khuyến tức là cầu. Như thế nào cũng không thể biến thành con rùa đen. Ta già rồi nên hồ đồ. Hầu gia ngài cứ hỏi tiếp.

Lỗ Tranh tức giận đến muốn văng cả con người, vội vàng dừng lại đề tài này. Vốn nói ba vị Hầu gia là cầu đã rất quá đáng rồi, nhưng xem tình thế này, nếu tiếp tục nói thì ngay cả con rùa đen cũng sẽ thành luân.

Ba vị Hầu gia liếc mắt nhìn nhau, đều rất giận. Bọn họ cũng chỉ là hoài nghi Đường Tiêu chứ trong tay cũng không có chứng cứ. Trước khi đến đây, dự định là dùng uy hiếp linh hồn Đường Tiêu, rồi sau đó muốn tùy tiện hỏi gì cũng được. Nếu như không phải là hấn thì tốt, còn nếu là hấn thì cũng có Hình Bộ Thượng Thư Lỗ Tranh làm chứng, đến Hoàng Thượng để xin một công đạo.

Không ngờ tới uy hiếp linh hồn này chẳng những không làm gì được Đường Tiêu, lại còn bị hấn tùm tùm. Bước tiếp theo nên làm như thế này, bọn họ thật không có kế hoạch gì.

- Chúng ta cũng chỉ là muốn tìm thiếu gia để hiểu rõ một chút tình huống thôi, cũng không có hoài nghi thiếu gia điều gì. Như vậy đi, phiền thiếu gia đi theo chúng ta đến Hình bộ một chuyến, cùng một số người có liên quan đối chất với nhau rồi sau đó có thể trở về.

Hưng Quốc Hầu Từ Cương mở miệng Diệt Hồ Hầu Hoàng Ích cùng với Hộ Quốc Hầu Hồ Liệt trước kia là thuộc hạ của ông. Lúc này hai người kia chẳng làm gì được, ông không tự thân xuất mã thì không được rồi.

- Muô Tiêu Nhi của ta đến Hình bộ à? Hộ Từ ông mặt mũi thật lớn đấy. Có chuyện thì hỏi mau, hỏi xong thì rút. Đừng khiến cho ta phải xua đuổi mấy lão già ông ra ngoài. Đến lúc đó, ngay cả mặt mũi cũng không còn nể nữa.

Phu nhân Khánh Đô lập tức mở miệng ngăn cản.

xem tại

- Phu nhân, đây chỉ là một trình tự thông thường, đơn giản mà thôi. Tiêu nhi nhà bà không làm gì thì sao không dám đi cùng chúng ta?

Từ Cương hơi sảng giọng, rất rõ ràng là vì chuyện mất tích của con trai mà sốt ruột, không còn quan tâm đến chuyện gì.

- Từ Cương lớn mật! Ta niệm tình ông vì sốt ruột tìm con nên mới lần nữa nhường nhịn ông. Ông không biết chừng mực mà được nước làm tới. Lần nữa đưa ra yêu cầu vô lý, muốn khi dễ Đường phủ ta sao? Hôm nay chuyện hỏi dừng ở đây. Tất cả rút hết cho ta.

Phu nhân Khánh Đô một lần nữa đứng dậy, cái chén trong tay ném rầm xuống mặt đất. Mảnh sứ vỡ tan tành trên mặt đất.

Mấy trăm tên hộ vệ mang giáp bên trong Đường phủ toàn bộ đều tập trung xung quanh phòng khách, bao vây ba vị Hầu gia ở trong. Áo bào của ba vị Hầu gia Địa Nguyên cấp có chút lay động, tựa hồ như vận hết chân khí trong cơ thể. Không khí trong phòng bắt đầu căng thẳng hẳn lên.

Một nam một nữ bóng dáng quý mị, hư vô cũng từ trên đỉnh núi Dương Minh bay xuống dưới. Nhưng không có bất cứ người nào có thể cảm giác được sự hiện hữu của bọn họ.

- Phu nhân bớt giận!

Hình Bộ Thượng Thư Lỗ Tranh vội vàng đứng dậy, đứng chính giữa phu nhân Khánh Đô và ba vị Hầu gia.

- Phu nhân, sự kiện ba vị công tử mất tích lần này, lão hủ cũng đã được khẩu dụ của hoàng thượng, nói nếu có manh mối, bất luận kẻ nào cũng đều phải phối hợp với Hình bộ để điều tra.

- Bọn chó sao thả rắm thối thối. Nếu xuất ra văn kiện như Hoàng thường nói, muốn Tiêu Nhi nhà ta đến Hình bộ, thì đích thân ta sẽ dẫn nó đi. Nếu như không có công văn Hoàng thượng tự tay viết, thì ông hay mau cút trở về Hình bộ nghỉ ngơi đi.

Phu nhân Khánh Đô chỉ thẳng vào mũi Lỗ Tranh chửi loạn lên.

25. Chương 25 : Khánh Đô Phu Nhân Nổi Giận.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 25: Khánh Đô phu nhân nổi giận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu nghe thấy phu nhân Khánh Đô chửi loạn lên thì cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn nói không ngừng miệng chính là ý vào tuổi của mình nhỏ, mắng mấy câu thì cũng cho là hồ đồ, không ảnh hưởng đến toàn cục. Không ngờ tới phu nhân Khánh Đô lại mắng chửi, hơn nữa ngay cả Hoàng thượng cũng không để vào mắt.

- Phu nhân Khánh Đô đã nói như vậy, thì...Ba vị Hầu gia, ta nghỉ chuyện hôm nay nên dừng ở đây.

Lỗ Tranh cảm thấy mất mặt, hất ống tay áo lên, lạnh lùng quay đầu nói với ba vị Hầu gia một tiếng.

Ba vị Hầu gia liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ ác lạnh. Ba người không ai đứng dậy, áo choàng trên người tiếp tục lay động. Toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ, tựa hồ một tiếng động tùy tiện nào vang lên đều dẫn đến một trận đại loạn.

Một lát sau, hai đạo thần thức rất mạnh từ nóc nhà đại sảnh đột nhiên hướng Từ Cương tập kích qua. Nhưng vừa chạm đến liền lui ngay, tựa hồ như một loại cảnh cáo.

Khi Từ Cương cảm nhận được hai đạo thần thức này, sau lưng đã một hồi rét run. Ông ta lập tức ý thức được, hai nhân vật thần bí trên nóc nhà kia, căn bản với thực lực của ông hiện tại không có khả năng chống lại. Ông ta thậm chí ngay cả hai người này xuất hiện phía trên đại sảnh lúc nào cũng không biết.

Khó trách phu nhân Khánh Đô không có sợ hãi.

Cảm nhận được thủ hạ của Trấn Quốc Hầu Đường Uyên có người mạnh như vậy, Từ Cương mất hết can đảm, cảm thấy lần này ông ta thừa dịp Trấn Quốc Hầu không có ở Đường phủ, mang theo hai vị Hầu gia và một vị Thượng thư đến để bắt người giống như một vở hài kịch. Hết thấy đều bị đối phương nắm trong lòng bàn tay. Cho dù Trấn Quốc Hầu Đường Uyên không có ở kinh thành thì Hưng Quốc Hầu ông vẫn không có tư cách nói chuyện.

Hiểu rõ điều này, ông ta hiển nhiên là không muốn tiếp tục ngu ngốc.

Từ Cương thần sắc hòa hoãn xuống. Ông ta nhắm hai mắt lại làm bộ suy tư trong chốc lát. Sau đó áo choàng của ông ta cũng dần dần xẹp xuống. Hai vị Hầu gia khác thấy Từ Cương như vậy, áo choàng cũng đồng thời xẹp xuống theo. Tuy bọn họ không rõ là vì cái gì, nhưng hết thấy hành động đều phải theo thủ lĩnh Từ Cương.

(.

Một lát sau, ba vị Hầu gia tất cả đều đứng lên, trước sau hướng phu nhân Khánh Đô vái chào:

- Phu nhân, xin lỗi đã làm phiền.

Phu nhân Khánh Đô hừ lạnh một tiếng, cũng không nói trả lại. Ba vị Hầu gia một vị Thượng Thư cùng với tên Từ Tiêu bên ngoài năm người phải ra về trong ế chề.

- Cha, vì cái gì mà không động thủ? Chỉ cần đem cái tên tiểu súc sanh kia về Hình Bộ thì có thể tra ra tung tích ba người kia.

Từ Tiêu cuối cùng cũng khạc được mấy hột dưa ra ngoài, không ngớt hướng Từ Cương chất vấn.

- Không muốn chết thì nhanh chóng rời khỏi đây. Đường gia không phải là người mà con có thể trêu vào.

Từ Cương hướng Từ Tiêu quát khê một tiếng.

Nếu như không phải bị mất mặt vừa rồi, Từ Cương giờ này hận không thể lập tức khởi động chân khí bắt người rời khỏi Đường phủ.

Ở phía trên phòng khách, bóng dáng một nam một nữ mắt thấy đoàn người rời khỏi thì lúc này mới như quỷ mị bay trở về núi Dương Minh.

Phu nhân Khánh Đô vừa rồi một mực dùng lưng che chở cho Đường Tiêu, Đường Tiêu có thể rõ ràng nhìn thấy sau lưng phu nhân Khánh Đô ướt đầm mồ hôi. Cả đời làm sát thủ, Đường Tiêu đương nhiên là cảm giác được sát khí trên người ba vị cường giả Địa Nguyên Cấp kia. Hắn cũng rất tinh tường, vừa rồi phu nhân Khánh Đô không có bình tĩnh như bà đang biểu hiện.

Quả nhiên, sau khi nghe người hồi báo năm người kia đã rời khỏi Đường phủ, phu nhân Khánh Đô thân hình mềm nhũn té xuống mặt đất.

May mắn Đường Tiêu phản ứng rất nhanh, kịp thời đỡ lấy phu nhân Khánh Đô.

- Tiêu Nhi đừng sợ, bọn họ chỉ là phô trương thanh thế. Ai muốn bắt con thì phải bước qua xác mẹ.

Phu nhân Khánh Đô sắc mặt tái nhợt, lại đưa tay vuốt ve gương mặt Đường Tiêu, mở miệng an ủi hắn.

Đường phủ trước kia chưa bao giờ gặp qua tình huống như vậy. Lầu Phong Khiếu núi Dương Minh có Như Trần và Ẩn Hoan tồn tại, phu nhân Khánh Đô cũng không biết rõ. Bà vừa rồi chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Cảm nhận được tình mẹ toát ra trong ánh mắt phu nhân Khánh Đô, Đường Tiêu sống mũi hơi cay lên, ánh mắt ươn ướt. Kiếp trước, chẳng ai quan tâm hắn như thế này.

Đường Tiêu trong lòng âm thầm thề rằng, nhất định phải mau chóng trở thành một cường giả trong kiếp này. Ít nhất là không để ai ăn hiếp người mẹ hiền từ của mình, làm tổn thương đến bà.

Đường Tiêu có cảm giác ở kiếp này hắn là thiếu gia của Hầu phủ, được người tôn xưng là tiểu hầu gia. Nhưng khi hắn vừa tiến đến thế giới này, lại lâm vào sự kiện suýt bị người ta giết chết. Với sự kiện ba vị Hầu gia đằng đằng sát khí tìm tới cửa, xem ra kiếp này hung hiểm không thua gì kiếp trước hắn làm sát thủ.

Có kinh nghiệm sát thủ cả đời, hiện tại đối với Đường Tiêu mà nói chính là kinh nghiệm sinh tồn đồng hành với kinh nghiệm sát nhân. Nhưng muốn ở kiếp này mạnh lên, hắn nhất định phải nhập gia tùy tục, thích ứng với quy tắc sinh tồn ở kiếp này.

Thiên biến vạn biến, muốn trở thành một cường giả trên thế gian, từ cổ chí kim không thay đổi đó chính là tu luyện. Chỉ có so với người khác càng cố gắng, càng chăm chỉ thì mới có thể giẫm đạp trên thân xác người khác mà sống sót, mới có thể đứng trên đỉnh phong vân ở tư thế bất bại mà quan sát thế gian.

Lại nửa tháng trôi qua. Đường Tiêu lại bị đại học phủ gọi báo danh. Nhưng thậm chí ngày thứ mười một hắn cũng không đi, một mực ở lại Thần Mã quán mà tập luyện. Ngoại trừ ăn cơm và ngủ, nếu có thể nặn ra thời gian thì tất cả dùng để tu luyện.

Trong mắt người bên ngoài, Đường Tiêu giống như một người si. Ngoại trừ luyện võ, hắn cơ hồ cái gì cũng thờ ơ. nguồn (.)

Phối hợp thêm Bổ Khí Hoàn cùng Luyện Khí Hoàn, Đường Tiêu một khắc cũng không dừng lại. Hắn thậm chí lúc ngủ cũng chỉ ngủ có sáu tiếng. Còn mười tám tiếng thì hết mười bảy tiếng là điên cuồng mà luyện võ.

Thời tiết lạnh dần. Bởi vì Đường Tiêu thức càng lúc càng sớm, ngủ càng lúc càng muộn, nên Manh Ngọc cũng không biết khi nào hắn ngủ, khi nào hắn thức dậy. Mười nha hoàn trong Thần Mã phủ ngược lại thì

có sự phân công nhau. Mỗi ngày thay phiên hai người đi theo hầu thiếu gia, hầu hạ hần khi hần ngủ cũng như thức dậy. Vì thế các nàng thậm chí ngủ sớm hơn mấy giờ.

Mục Thương chưa từng nhìn thấy một người nào mà tu luyện điên cuồng như thế. Y mỗi ngày đều đứng giờ tiến hành quan sát sức khỏe Đường Tiêu, thấy thân thể Đường Tiêu không có gì khác thường, lúc này mới yên lòng. Ngay cả như vậy, Mục Thương vẫn rất nghi ngờ. Người dù sao cũng là bằng xương bằng thịt, không phải là bằng sắt đá. Một người bình thường, thật sự có thể chấp nhận một cường độ tập luyện khắc nghiệt như thế sao?

“Mãnh Hổ Xuất Lung!”

“Hổ Hành Long Bộ!”

“ ”

“Mãnh hổ nô bào!”

26. Chương 26 : Đánh Bạc Với Nha Hoàn.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 26: Đánh bạc với nha hoàn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu đánh ra, trong không khí phát ra từng tiếng nổ mạnh. Tiếng nổ này khiến cho Đường Tiêu cảm thấy rất thỏa mãn. Ở kiếp trước, hắn biết rõ, quyền vương thể giới khi đánh nhau có thể đánh ra một sức nặng nửa tấn, nhưng không có khả năng đánh ra tiếng nổ mạnh như vậy. Bây giờ có thể đánh ra như thế hoàn toàn là do nguyên khí trong cơ thể tạo nên.

Tuy võ giả Nhân Nguyên cấp một không thể đem nguyên khí bức ra ngoài, nhưng đã có thể tạo thành sóng không khí. Hơn nữa, Đường Tiêu ngày đêm tu luyện, nguyên khí vốn có trong cơ thể hắn đã sớm vượt qua một võ giả Nhân Nguyên cấp một. Biểu hiện ra bên ngoài cũng rõ ràng hơn một chút.

Đường Tiêu ở kiếp trước thường xuyên khảo thí sức mạnh của mình. Hắn khi đến kiếp này, vốn cho rằng, phải mất trên một năm mới có thể khôi phục được sức mạnh cơ thể như kiếp trước. Nhưng không ngờ đến hiện tại, dưới sự trợ giúp của Thiên Địa Nguyên Khí, hắn rất nhẹ nhàng mà đạt được sức mạnh như kiếp trước. Hơn nữa dường như còn mạnh hơn. Cho đến hôm nay, hắn đã siêu việt gấp năm lần so với kiếp trước.

Hơn nữa, loại sức mạnh tăng lên như thế này tựa hồ như không có chừng mực. Hiện tại Đường Tiêu đã có thể nhẹ nhàng một tay nâng một vật nặng 500 cân. Điều này ở kiếp trước căn bản là không thể tưởng tượng được. Với lực cánh tay như thế này, trở lại kiếp trước tham gia Thể vận hội Olympic làm vận động viên cử tạ thì huy chương vàng chắc chắn là nằm trong tay.

Nhưng Đường Tiêu rất nhanh ý thức được rằng, sức mạnh như thế trong cái thế giới này căn bản là không đáng nhắc tới. Đừng nói đến những võ giả Địa Nguyên Cấp như Hầu gia, chỉ cần chúa Dục Đài sắp ước đấu với mình, với tu vi hiện tại thì còn lâu mới có thể chính diện tiến hành đối kháng với nàng.

Nửa tháng trôi qua trong chớp mắt, bây giờ đã tiến vào cuối thu. Nương theo những trận gió thu, Đường Tiêu mặc một bộ bạch y tiến hành luyện tập từng chiêu thức của Hổ Liệt Quyền trong rừng cây nhỏ phía đằng sau Thần Mã quán.

Thân hình hắn xẹt qua xẹt lại, xoáy lên trời đầy những lá cây. Khi thì như rồng bay, khi thì như hổ gầm. Nhìn xem lá cây bay trong không gian tràn ngập ý thơ, rất nhiều tiểu nha đầu ánh mắt đều có chút ngây dại.

xem tại

“Hổ hao Long bào!”

Phanh! ! !.

Sau khi biểu diễn đến chiều cuối cùng, hai tay của Đường Tiêu xuất hiện. Tuy rằng chưa thể ngưng ra hổ hình, nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng hổ gầm. Hai tay oanh kích cây cổ thụ nhỏ. Tán cây cổ thụ nhỏ lay động, ngã ào xuống mặt đất. Thân cây đứt lìa nằm chình ịch một đống.

- Oa, thiếu gia, người đẹp trai quá!

- Thiếu gia người chính là thần tượng trong tim ta!

- Thiếu gia, ta yêu người!

- Thiếu gia.....

Một đám tiểu nha đầu cả ngày nhàn rỗi không được Đường Tiêu thiếu gia chú ý, lúc đầu thì sợ hãi, trốn hãi, bây giờ thì lại chủ động chọc hấn, gây chú ý với hấn nữa.

Dưới sự giáo dục lại của Manh Ngọc, bọn họ cũng không gọi hấn là nhị gia, đổi cách xưng hô là thiếu gia.

Nhưng cho dù bọn họ có gọi như thế nào, thì Đường Tiêu đều coi như không nghe thấy gì vậy, hấn chỉ toàn tâm toàn ý luyện tập võ nghệ và tu luyện.

.....

Ngày hôm nay, là ngày phát lương tháng ở Đường phủ, Đường Tiêu cũng theo lệ mà lĩnh được mười lạng bạc, hấn ăn cơm xong rồi ra ngoài đi bộ một vòng, lúc trở về thì đi qua vài con đường, bỗng nghe thấy bên trong căn phòng hẻo lánh của Thần Mã Quán các nha hoàn đang kêu lên loạn thiên, cảm giác rất náo nhiệt.

Lúc Đường Tiêu đi tới, thì phát hiện một tiểu nha hoàn chừng mười tuổi đang vội vàng hấp tấp như muốn đi báo tin, Đường Tiêu vội vàng lao tới không chể cô bé, sau đó hướng về căn phòng kia mà đi.

Hóa ra là mười mấy tiểu nha hoàn của Đường Tiêu, sau khi lĩnh tiền tháng xong tụ tập ở căn phòng này đánh xúc xắc ăn tiền, không có ai lại ngờ được rằng hôm nay thiếu gia lại không luyện công đột nhiên có tâm trạng tới nơi này, bỗng nhiên thấy hấn bước vào, tất cả những người ở đây đều sợ phát khiếp, và ngừng lại hết.

Nếu Đường Tiêu thiếu gia trước kia, thì bọn họ sẽ không dừng lại, bởi vì Đường Tiêu thiếu gia trước kia cũng thường cùng với bọn họ chơi xúc xắc, hơn nữa vận của thiếu gia rất đen, cứ chơi là thua, mỗi lần các nha hoàn ít nhất đều có thể thắng ba bốn lạng bạc, cho nên thời gian đó cũng là thời gian vui vẻ nhất đối với bọn họ.

- Đánh xúc xắc ở tiền phải không?

Đường Tiêu nhú mày hỏi.

- Chỉ chơi nho nhỏ thôi mà...

Manh Ngọc vội vàng đứng ra giải thích, biểu cảm trên sắc mặt rất khó xử.

- Ta và các người chơi vài ván đi.

Đường Tiêu bữu bữu môi, tìm một chiếc ghế cạnh bàn rồi ngồi xuống.

Đám nha hoàn liền hoan hô lên, vội vàng đặt xúc xắc trước mặt Đường Tiêu, cứ tưởng sau khi hấn thay đổi tính nết sẽ không chơi cờ bạc với bọn họ nữa, sẽ không có cơ hội thắng của hấn ba bốn lạng bạc nữa, không ngờ về phần này hấn vẫn không hề thay đổi.

- Các người chơi thế nào?

Đường Tiêu nhìn bốn phía hỏi một tiếng.

Không phải hần đột nhiên hào hứng muốn tới chọc đám nha hoàn này, mà là hần muốn thử xem kỹ thuật nghe thần kỳ viên xúc xắc lần trước luyện được có cho thấy hiệu quả ở kiếp này hay không.

Đàn ông thì mười người thì có tới người chơi cờ bạc, với thân phận là một sát thủ chuyên nghiệp thì kỹ thuật chơi cờ bạc là một hạng mục rất quan trọng không thể thiếu được, rất nhiều mục tiêu thì đều cần trên sông bạc mới có thể tiếp cận được, vì thế Đường Tiêu mới chuyên tâm tiếp nhận bồi dưỡng về lĩnh vực này, luyện tập những kỹ thuật cờ bạc độc môn.

- Thế nào cũng được, thiếu gia, người thích chơi thế nào thì chơi như vậy!

Đám nha đầu mồm năm miệng mười trả lời Đường Tiêu.

- Các người chơi mỗi ván bao nhiêu?

Đường Tiêu hỏi Mạnh Ngọc ngồi bên cạnh một tiếng.

- Một ván mười văn.

Có một tiểu nha đầu nhanh nhẩu cướp lời Mạnh Ngọc trả lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu gật đầu, mỗi ván mười văn, đối với những đám nha đầu thấp hèn này thì như vậy cũng là to rồi, mỗi tháng bọn họ chỉ được năm trăm văn tiền lương, đổi ra nhân dân tệ ở kiếp trước tương đương với hơn một ngàn tệ, mười văn tương đương với hai ba mươi tệ một ván.

Thực ra Đường Tiêu không hề muốn thắng tiền của bọn họ, chỉ là muốn ôn lại kỹ thuật bài bạc ở kiếp trước mà thôi, đánh lớn đánh bé căn bản cũng không có ý nghĩa gì lắm.

- Tiểu Ngọc, người nói xem, vừa nãy các người đánh thế nào nào?

Đường Tiêu muốn tìm hiểu quy tắc đánh xúc xắc ở kiếp này thế nào, cho nên cái này hần không được hiểu biết cho lắm.

- Bẩm thiếu gia, đám nô tỳ chơi là so lớn nhỏ, mỗi một ván, ai xắc ra to nhất thì người đó thắng, nếu những người to nhất hơn hai người, thì hai người đó sẽ phân thắng bại một lần nữa.....

27. Chương 27 : Lĩnh Ngộ Trọn Vẹn Hồ Liệt Quyền.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 27: Lĩnh ngộ trọn vẹn Hồ Liệt quyền.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Mạnh Ngọc vội vàng nói cách chơi của bọn họ cho Đường Tiêu nghe.

Cái quy luật này đại khái cũng không khác gì quy luật kiếp trước của Đường Tiêu, rõ ràng là rất đơn giản, sau khi nắm rõ, Đường Tiêu liền cho bọn họ bắt đầu.

Đám nha hoàn mỗi người lấy ra mười văn tiền lẻ, sau đó bắt đầu xúc xắc, lắc ra to thì hiển nhiên rất vui mừng, còn lắc ra nhỏ thì có chút chán nản, cuối cùng ba con xúc xắc và ống xúc tới lượt Đường Tiêu, trong đám nha hoàn người lắc ra được điểm số cao nhất cũng chỉ có mười lăm điểm thôi.

Mười mấy nha hoàn đưa ánh mắt nhìn về phía Đường Tiêu, trừ phi hần xắc ra mười sáu mười bảy mười tám điểm thì mới có thể giành chiến thắng, với những gì đám nha hoàn hiểu về Đường Tiêu, thì lúc này hần đều có vẻ thất thủ và lắc ra một số điểm không qua nổi sáu điểm.

Đường Tiêu cầm ba con xúc xắc nắm trong tay để lấy cảm giác, sau đó nheo mắt lại rồi đặt ba con xúc xắc đó vào trong lọ xắc, sau đó hất xúc có vẻ rất chuyên nghiệp, rồi sau đó đặt lọ xắc xuống bàn, rồi từ từ mở lọ xắc ra. nguồn (.)

- Á!!!

Tất cả nha hoàn đều che miệng kêu lên đầy kinh ngạc, Đường Tiêu xúc ra hai viên năm và một viên sáu, không nhiều không ít đúng mười sáu điểm, như vậy là nhiều hơn người có điểm số cao nhất đúng một điểm.

- May mắn rồi.

Đường Tiêu mỉm cười, rồi thu lại chừng hơn trăm văn tiền do các nha hoàn đẩy tới.

Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, trước mặt Đường Tiêu đã chất đầy những tiền đồng, lại còn có ít bạc nữa, cho dù đám nha hoàn có lắc ra số điểm lớn thế nào, những người thắng cuộc cuối cùng vẫn có có một, và đó không ngoài ai khác chính là Đường Tiêu thiếu gia.

- Tiền lương của tháng này thua hết rồi, số tiền nợ Lưu Ly tạm thời chưa trả được rồi.....

Đám nha hoàn ai nấy mặt mày rũ rượi, đa số trong bọn họ đều bị thua hết số tiền lương tháng này rồi.

- Thua thì ký sổ đi.

Đường Tiêu tỏ ra có chút hứng khởi, quyết định nhân cơ hội hôm nay luyện tập nhiều kỹ năng bài bạc đã được huấn luyện ở kiếp trước nhiều hơn một chút, không biết chừng một hôm nào đó có thể dùng tới nó.

Nghe nói có thể ký sổ, một số nha hoàn thua đỏ hoe mắt cũng vén tay áo mà lao lên, xem bộ dạng thì nếu chưa thua hết số tiền lương tháng này thì không nghĩ.

Đánh bạc mà mất đồ lữ lên thì thật đáng sợ, nếu lúc này mà lấy quần áo để làm cái đặt, thì nhìn bộ dạng của đám nha hoàn này, cho dù có thua sạch sành sanh, thì ngay cả còn cái quần lót cũng phải chiến đấu tới cùng.

- Thay cách chơi khác đi, cứ lắc to nhỏ như này chẳng thú vị gì cả.

Đường Tiêu muốn nhân cơ hội này tìm hiểu các kiểu chơi bạc của kiếp này, nếu không sau này đi ra ngoài, nhờ gặp phải kiểu chơi bạc mà mình không biết, không biết chừng mình sẽ bị thiệt thòi.

Nửa tiếng sau, đám nha hoàn thay đổi hơn chục kiểu đánh, nhưng cũng chỉ thi thoảng mới thắng được Đường Tiêu một chút, còn đại đa số đều thua hết, có những con bạc khát máu cũng đã thua hết cả số tiền lương năm sáu năm, ai nấy đều hậm hà hậm hực về mặt như muốn khóc, giống như đến ngày tận thế vậy.

nguồn

- Được rồi, hôm nay chơi tới đây thôi.

Đường Tiêu cảm thấy cũng đã tìm hiểu được hết những kiểu chơi bài bạc cần tìm hiểu rồi, kỹ thuật bài bạc kiếp trước của hắn cũng được khôi phục lại gần như xưa rồi, thế là bỏ lại tất cả tiền bạc ngân lượng và những tờ ghi nợ mà đám nha hoàn đã thua, đứng dậy ra khỏi phòng.

- Chỗ tiền này..... chỗ nợ này....

Đám tiểu nha đầu nơm nớp lo sợ đứng nhìn Manh Ngọc, đã thua trắng như vậy rồi, xem ra cả tháng này không có tiền tiêu rồi.

Không chỉ có tháng này, mà mười năm sau cũng không có tiền để sống nữa rồi.

- Tiền của ai thì người đó cầm về đi, thiếu gia không thèm lấy số tiền bèo bọt này của các người đâu, nhưng số nợ này ta phải thay thiếu gia giữ lấy, sau này mọi người phải hâu hạ thiếu gia cho tốt vào đó.

Manh Ngọc liếc nhìn bên ngoài cửa phòng một cái, sau đó nói với đám tiểu nha hoàn một câu.

- Dạ dạ dạ, đa tạ Manh Ngọc tử tử!

Đám tiểu nha đầu vô cùng cảm kích và rồi rít nói cảm ơn, rồi vội vàng lấy số tiền lương tắng của mình về.

Cuộc sống về sau này, chỉ cần Đường Tiêu nghỉ ngơi giữa lúc luyện công, thì hơn chục ả tiểu nha đầu này đều chạy tới, người thì bóp chân người thì bóp tay.

Trước kia thì sợ vị thiếu gia này, bây giờ thì lại vô cùng cung kính và mến mộ, không thể lấy thân báo đáp, nên chỉ có thể làm như vậy để báo đáp từ từ mà thôi.

.....

- Thiếu gia, người đã ngộ được tinh túy của bài Hổ Liệt quyền này, ở bài quyền này, ta đã không còn gì bất cứ gì dạy người nữa rồi, hiện tại nguyên khí trời đất trong cơ thể người cũng đã đủ mạnh rồi, tiến vào Nhân Nguyên cấp nhị giai vô giả đương nhiên nằm trong tầm tay của người rồi.

Sau khi Mục Thương kiểm tra nội khí của Đường Tiêu xong, lộ ra vẻ mặt đầy kinh ngạc và mừng rỡ.

Nhất giao vô giả hấp thụ nguyên khí của trời đất ở cơ bớp xương cốt trên cơ thể, còn những nguyên khí tích lũy bên trong cơ bớp và xương cốt còn được gọi là chân khí trong cơ thể, sau khi chân khí tích lũy trong cơ bớp và xương cốt tới một nồng độ nhất định, thì những chân khí này sẽ từ lượng biến tới chất biến, bắt đầu hội tụ ở Đan Điền, ngưng tụ và trở thành chân khí của Đan Điền, những sự hội tụ này một khi phát sinh, thì có nghĩa là một vị Nhân Nguyên cấp nhất vô giả thành công lên cấp cấp hai.

Đường Tiêu lúc này, tương đương với nồng độ chân khí hội tụ trong cơ thể cũng đã đầy đủ rồi, nhưng nếu những chân khí này không được chủ động hội tụ ở đan điền cho nên cũng không thể tiến hành tinh luyện được, nhưng sự hội tụ này bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra, một khi xảy ra, thì có nghĩa là hắn đã thành công đột phá lên cấp hai rồi.

Mặc dù chưa đột phá, nhưng Đường Tiêu có thể đạt tới trình độ này cũng là quá nhanh rồi, người bình thường cho dù có trợ giúp cực lớn của đan dược, trong vòng nửa năm từ cấp Nhân Nguyên nhất giai đột phá đến nhị giai cũng có thể gọi là thiên tài, vậy mà Đường Tiêu lại chỉ cần thời gian hai tháng.

Đương nhiên, hắn vẫn chưa chính thức hoàn thành đột phá, chỉ là đã có dấu hiệu đột phá, hiện tại còn chưa phải lúc cao hứng.

Sau khi Đường Tiêu nghe thấy kết quả này cũng không có cảm giác đặc biệt vui mừng, hắn cảm thấy với thực lực của thiên tài võ học, một sát thủ đỉnh cấp kiếp trước như hắn, nếu điên cuồng tu luyện, vẫn không thể tấn giai nhanh hơn người khác, đó là hắn còn không cần luyện võ.

28. Chương 28 : Sức Mạnh Kỳ Lạ.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 28: Sức mạnh kỳ lạ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Huống chi hiện tại cách ngày hẹn với Dục Thai công chúa chỉ còn một tháng cuối cùng, Dục Thai công chúa là vô giả cấp Nhân Nguyên tam giai, Đường Tiêu trong một tháng tới, tối đa chỉ có thể tiến vào nhị giai, tu vi của vô giả, càng về sau cách thực lực nhất giai càng lớn, vậy mà Đường Tiêu lại muốn trong thời gian một tháng còn lại đột phá tiến vào nhị giai, sau đó rất nhanh nhảy vào tam giai tựa hồ là chuyện không thể nào.

Cuối cùng khi đến ngày hẹn đấu với Dục Thai công chúa, rất có thể sẽ dùng lực nhị giai đấu với tam giai của nàng, cơ hội chiến thắng thật sự quá nhỏ.

Mặc dù Đường Tiêu không coi trọng hôn sự này, nhưng nếu thực sự bị ép đến mức Trấn quốc hầu Đường Uyên từ hôn với hoàng gia, thể diện của Đường phủ xem như đã mất hết ở kinh thành, hơn nữa không cần nghĩ cũng biết, trong kinh thành có bao nhiêu người muốn xem trò cười của Đường gia.

Tuyệt đối không thể thua! Nhất định phải nghĩ cách thắng được trận ước đấu này!

Khi tiếp tục diễn luyện Hổ Liệt quyền, Đường Tiêu phát hiện tốc độ thân thể hắn thu nạp thiên địa nguyên khí chung quanh càng ngày càng chậm, cho dù đã dùng Luyện Khí hoàn cũng không còn hiệu quả như trước đó, Mục Thương nói với Đường Tiêu, đây chính tình huống đặc biệt xuất hiện trước khi võ giả tấn giai.

Võ giả tấn giai một mặt cần phải có nền tảng đặc biệt kiên cố, một mặt cần có cơ hội ở phương diện lĩnh ngộ nào đó, ví dụ như tuyệt cảnh cầu sinh, sinh tử một đường, ví dụ như cửa nát nhà tan hay các loại cảm xúc kịch liệt...

Nhưng cũng có một số võ giả, trong lúc nhân nhâ dạo chơi, đột nhiên lĩnh ngộ, sau đó đột phá.

Bất kể là tình huống như thế nào, trước mỗi lần tấn giai đều khiến cho lòng người buồn bực bất an, tựa như tất cả đều hiện ra trước mắt, nhưng muốn bắt được một cảm giác thiết thực nào đó, cuối cùng lại không bắt được cái gì.

Giống như Mục Thương, tấn cấp đến võ giả cấp Nhân Nguyên lục giai đã mười năm, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào đạt được cơ hội đột phá, không cách nào tấn cấp đến võ giả cấp Địa Nguyên, vì thế hắn thậm chí đã từng thử qua các loại biện pháp, để mình lâm vào tuyệt cảnh, sinh tử tương giao vẫn không làm nên chuyện gì.

.....

Ba ngày nữa lại trôi qua, Đường Tiêu vẫn chưa đột phá, mặc dù biết bản thân chỉ dùng hai tháng đã đạt đến trình độ người khác chỉ ít mất thời gian từ sáu tháng đến một năm mới có thể đạt được, nhưng vẫn không cách nào chân chính hoàn thành đột phá từ nhất giai đến nhị giai, trong lòng Đường Tiêu vẫn mơ hồ có chút sốt ruột.

Không thể đột phá đến nhị giai, cũng có nghĩa là đến ngày hẹn đấu với Dục Thai công chúa, thời gian hắn trôi lên nhị giai võ giả sẽ càng ngắn, không thể đột phá đến nhị giai, hắn cũng không cách nào tu luyện được cuốn “Hóa Điều Lược Không Thất Thức” mà Trần quốc hầu Đường Uyên cho hắn, mà học được “Hóa Điều Lược Không Thất Thức” đối với Đường Tiêu mà nói vô cùng quan trọng.

.....

Đường Tiêu phát hiện trong thế giới luyện võ sau này, hắn không chỉ có sức mạnh tăng cường gấp bội so với kiếp trước, mà thính lực, thị lực cũng đều gia tăng trên diện rộng, không chỗ nào không có thiên địa nguyên khí, phảng phất như có thể kéo dài các loại giác quan xúc giác của hắn, khiến hắn có một số thể ngộ mà kiếp trước vĩnh viễn không thể nào có được.

Trường kỳ luyện công trong đêm tối, cũng làm cho đôi mắt của Đường Tiêu sắc bén như kiếm, dễ dàng có thể nhìn thấu cảnh vật hắc ám bên ngoài mười mấy thước.

Đây cũng là một đêm yên tĩnh, chỉ có hai tên tiểu nha đầu ngủ gà ngủ gật ở bên cạnh hầu hạ. Vào lúc đêm khuya thế này, Đường Tiêu thỉnh thoảng sẽ luyện tập một số võ kỹ kiếp trước của hắn, ví dụ như chiến đấu áp sát, vật lộn quyết liệt...mặt khác còn có Đan chỉ thần công và đao pháp độc môn khác.

Mặc dù Mục Thương nói những tiểu kỹ tài mọn này trước mặt các võ giả chân chính cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng Đường Tiêu lại không cho rằng như vậy, đặc biệt sau khi hắn phát hiện thiên địa nguyên khí trong cơ thể mình càng ngày càng tràn đầy, những võ kỹ trình độ bình thường trong kiếp trước cũng phát huy ra uy lực siêu việt.

Đặc biệt là Đan Chỉ thần công, ở kiếp trước nhiều nhất chỉ có thể đánh ra hiệu quả như ná cao su, có thể bắn rớt một con chim trên trời, hoặc là trong lúc đánh nhau với người khác, đột nhiên bắn ra một quả thạch hoàn hoặc bi thép, đạt được hiệu quả sát thương thân kỳ không ngờ tới, nhưng muốn dùng Đan Chỉ thần công phá đá phá vàng cũng có chút khó khăn, dù sao chỉ lực của con người cũng có hạn, dù cường thịnh cũng không thể mạnh hơn viên đạn của thời kỳ vũ khí nóng.

Sau khi luyện tập Hổ Liệt quyền lâu như vậy, Đường Tiêu đã biết Hổ Liệt quyền sở dĩ uy mãnh, cũng không phải ở chỗ chiêu thức, mà nằm ở giữa các chiêu thức của nó, sẽ kết hợp rất tốt uy lực nguyên khí trong cơ

thể và nguyên khí thiên địa cùng phát huy ra, cho nên chiêu thức rất bình thường, trong tay võ giả khác nhau, uy lực diễn dịch ra cũng rất khác biệt. nguồn

Chiêu thức võ công chỉ là hiện tượng mặt ngoài, uy lực cực đại chân chính chính là điều khiển đối với thiên địa nguyên khí.

Cho nên Đường Tiều cũng thử khu động thiên địa nguyên khí, tăng cường uy lực của Đạn Chỉ thần công, trải qua thử nghiệm hết lần này tới lần khác, tới nay hắn đặt một hòn đá nhỏ giữa ngón cái và ngón giữa của bàn tay phải, nằm sau ngón trỏ phía trước, trong lòng hắn đột nhiên có một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Hắn cảm giác được trong cơ thể có một luồng chân khí cực lớn đang tụ tập trên cánh tay phải, trong nháy mắt nào đó hắn thậm chí cảm giác được cánh tay phải đang không ngừng nở ra, tựa hồ sức mạnh toàn thân đều đang hội tụ trên ngón trỏ tay phải của hắn.

Điều này khiến hắn có một loại khát vọng mãnh liệt, muốn bắn ra hòn đá nhỏ đặt ở ngón trỏ phía trước, hơn nữa hắn dự cảm được viên đá nhỏ bắn ra hôm nay sẽ rất khác so với lực bắn ra trước kia. xem tại

Đường Tiều nhắm tay vào đúng một bức tượng bằng đá bên hồ Nhật Nguyệt, đó là một bức tượng chiến sĩ nhân ngư, khi Đường Tiều luyện tập hàng ngày đã làm bộ mặt bức tượng hoàn toàn thay đổi, nhưng cũng chỉ tạo ra một số lỗ nhỏ trên mặt mà thôi.

Lúc này, Đường Tiều đang nhắm vào đúng con mắt của chiến sĩ nhân ngư.

Đợi đã....đợi một chút....

Đường Tiều tựa hồ cảm giác được sức mạnh trong cơ thể vẫn còn tiếp tục tập trung trên ngón trỏ bàn tay phải của hắn, loại cảm giác này rất kỳ diệu, chỉ hiểu chứ không thể diễn đạt bằng lời.

29. Chương 29 : Sắp Sửa Đột Phá.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 29: Sắp sửa đột phá.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trong nháy mắt, Đường Tiều tựa hồ nhớ lại tất cả khó khăn mà hắn đã trải qua vào kiếp trước, đó là lúc không cha không mẹ, không ai quan tâm, nhưng ngày nào cũng phải trải qua cuộc sống luyện tập vất vả cực nhọc, hiện tại cuối cùng đã có nhà, có cha mẹ yêu thương hắn, hắn muốn kiếp này bản thân phải trở nên cường đại, để có thể bảo vệ tất cả mọi thứ mà hắn có được trong kiếp này.

Mà nền tảng của tất cả điều này chính là sức mạnh.

Rất cực, tất cả sức mạnh sở hữu trong cơ thể tựa hồ đều tập trung vào giữa ngón tay Đường Tiều, Đường Tiều rống lớn một tiếng, ngón trỏ đột nhiên bắn ra, hòn đá nhỏ bắn ra giống như viên đạn, tựa hồ lôi cuốn lấy tất cả chân khí trong cơ thể Đường Tiều, phát ra một tiếng kêu to, đâm vào trong không khí trước mặt.

Tùng đạo gợn sóng thiên địa nguyên khí không thấy rõ xao động trong lộ tuyến tiến lên của hòn đá nhỏ, hòn đá nhỏ dùng lực của vạn quân, lập tức đụng vào đôi mắt của chiến sĩ nhân ngư, phát ra một tiếng nổ “ầm ầm”, trong lúc nhất thời đá vụn bay tán loạn vào lòng hồ Nhật Nguyệt.

Cùng với ngón tay bắn ra, Đường Tiều cảm giác trong cơ thể mình giống như đột nhiên bị rút sạch sinh khí, toàn thân nhất thời trở nên mềm nhũn không có khí lực, phảng phất như muốn té ngã trên mặt đất.

Đường Tiều cố gắng đứng vững, trong lòng hắn có chút kỳ quái, huấn luyện cực hạn, trên người đeo bao cát nặng nề luyện tập Hồ Liệt quyền nhiều lần, cũng chưa từng có loại cảm giác thoát lực này, hôm nay chỉ nhẹ nhàng bắn ra, thoáng cái đã thoát lực là vì sao?

Nhưng vào lúc này, Đường Tiêu đột nhiên cảm giác được chỗ đan điền của mình đột nhiên phát nhiệt nóng lên, một tia khí lưu yếu ớt bắt đầu hội tụ lưu chuyển trong đan điền.

Lẽ nào là thiên địa nguyên khí và chút ít chân khí cất giấu trong thân thể đã có thể ngưng luyện đến mức tiến hành chứa đựng trong đan điền? Mục Thương đã từng nói, đây chính là đặc thù rõ ràng nhất khi võ giả cấp Nhân Nguyên nhất giai đột phá tiến vào nhị giai!

Đường Tiêu lại một lần nữa xác nhận, xác thực, chân khí đang lưu chuyển trong đan điền, loại cảm giác âm áp lúc có lúc không này xác thực tồn tại, hơn nữa theo thiên địa nguyên khí lại một lần nữa tiến vào thân thể của hắn, những thiên địa nguyên khí này cũng không còn tùy tiện du động trong thân thể giống như trước, mà chủ động hội tụ trong đan điền.

Cuối cùng cũng đột phá rồi!

Nhất giai võ giả hấp thu nguyên khí trong thiên địa làm chân khí trong cơ thể, võ giả nhị giai ngưng luyện chân khí trong cơ thể. Chân khí là nền tảng của tất cả võ học, chỉ có ngưng luyện ra chân khí chất lượng cao hơn, tinh thuần hơn trong đan điền mới có thể phát ra các loại chiêu thức cường hãn, thậm chí tế luyện pháp khí, khu động các loại yêu thú ác diệu, địa ma thiên tiên để mình sử dụng.

Đường Tiêu yên lặng đứng bên hồ Nhật Nguyệt, thỏa thích để cho thiên địa nguyên khí xuyên vào trong cơ thể mình, sau đó cảm thụ được chúng bị nhét vào trong đan điền, cho đến khi nguyên khí trong đan điền càng ngày càng phong phú, càng ngày càng tràn đầy, cho đến khi cơ thể không cho phép tiếp tục dung nạp nhiều thiên địa nguyên khí hơn nữa mới ngừng lại được.

Đường Tiêu đi đến bên cạnh pho tượng chiến sĩ nhân ngư bằng đá, xác nhận đòn vừa rồi rút cuộc có bao nhiêu uy lực....

Không nhìn không biết, vừa nhìn thấy ngay cả bản thân Đường Tiêu cũng giật nảy mình! truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Chỗ con mắt của pho tượng chiến sĩ nhân ngư bằng đá, rõ ràng mạnh mẽ bị chọc thủng một lỗ to bằng ngón tay, trực tiếp xuyên thủng ra sau đầu! đọc truyện mới nhất tại .

Phải biết rằng, cái đầu bằng đá này chỉ ít phải dày mười mấy cm. Hơn nữa pho tượng làm bằng đá, đương nhiên cứng hơn hòn đá nhỏ vừa rồi trong tay Đường Tiêu, điều này cần bao nhiêu sức mạnh mới có thể xuyên thủng một lỗ hổng trên pho tượng bằng đá?

Đường Tiêu thò ngón tay xuyên qua lỗ hổng trên, cảm giác bên trong cực kỳ nhẵn mịn, giống như bị nhiệt độ cao đốt cháy ra vậy.

Đường Tiêu mơ hồ nhớ lại, đòn vừa rồi tựa hồ đã ngưng tụ tất cả sức mạnh chân khí toàn thân của hắn, cho nên dưới một kích, bản thân hắn hoàn toàn thoát lực, về sau khi lâm địch, Đan Chỉ thần công mới luyện thành này vẫn có thể sử dụng rất tốt, cho dù sử dụng, cũng chỉ ngưng tụ một bộ phận lực lượng phía trên là được rồi, nếu không chân khí trong cơ thể hao hết, cuối cùng cũng chỉ có kết cục chờ chết.

Đương nhiên, muốn ngưng tụ nhiều lực lượng chân khí như vậy trên ngón tay, thời gian tiêu hao cũng sẽ rất dài, khi lâm địch cũng không thực dụng.

.....

Sáng ngày thứ hai, Mục Thương tự mình khảo nghiệm lại một phen, xác nhận Đường Tiêu xác thực đã đột phá thành công đến cấp Nhân Nguyên nhị giai, cảm xúc của y sau khi biết được tin tức này tựa hồ còn hưng phấn kích động hơn cả Đường Tiêu.

Đường Tiêu cần có thời gian để tôi luyện thành công, từ nhất giai đột phá đến nhị giai, chỉ có điều chuyện này hắn mới nghe Mục Thương nói qua, chứ chưa tự mình thể nghiệm. Mục Thương thì khác, năm y mười tám tuổi mới từ nhất giai đột phá thành công đến nhị giai, thời gian dài đặc trải qua lúc đó cùng với cảm giác buồn bực không cách nào lĩnh ngộ khiến hiện tại hắn cũng khó có thể quên.

Nhưng Đường Tiêu có thể tôi luyện dễ dàng như vậy đã là thành công rồi, hắn lại cực kỳ thoải mái đạt tới đỉnh phong của cấp Nhân Nguyên nhất giai, sau đó chỉ dùng thời gian ba ngày đã hoàn thành đột phá, tất cả chuyện này có thể dùng từ “kỳ tích” để hình dung.

Mặt khác, cũng chỉ có bản thân Đường Tiêu biết được, hẳn có thể lĩnh ngộ và đột phá nhanh như vậy, tuyệt đối không phải công lao của hai tháng này, nếu không có tích lũy cuộc sống rèn luyện khổ cực trong 23 năm kiếp trước, hẳn quả quyết không thể nào sáng tạo ra kỳ tích như vậy trong hai tháng.

- Nếu người đã đột phá đến cấp Nhân Nguyên nhị giai, cũng không cần tiếp tục luyện tập Hổ Liệt quyền, bây giờ là thời điểm luyện tập “Hóa Điều Lược Không Thức” mà phụ thân người cho người, nhưng cái này ta không cách nào diễn luyện cho người được, người chỉ có thể dựa vào bản thân cẩn thận phỏng đoán, lúc nào không hiểu đợi hầu gia quay về, người hãy tự mình hỏi hẳn.

Mục Thương đưa “Hóa Điều Lược Không Thức” cho Đường Tiêu.

- Lệ Nhật Lăng Yên, Thủ Tiến Hàm Châu, Thừa Hiên Vũ Các, Tình Tường Bích Lạc, Vũ Lập Thúy Nhạc, Nhật Phi Thiên Lý và Dạ Minh Cửu Cao.

Đường Tiêu mặc niệm bảy chiêu thức của “Hóa Điều Lược Không Thức”, sau đó mở ra từng tờ cẩn thận nghiên cứu.

Mặc dù không có người có thể chỉ đạo, nhưng trong cuốn bí tịch của Trấn quốc hầu Đường Uyên lại có rất nhiều chữ nhỏ tâm đắc mà Đường Uyên tu luyện lúc trước, từ những chữ nhỏ tâm đắc này cũng có thể nhìn ra, cuốn bí tịch Đường Uyên cho Đường Tiêu cũng không phải bản chép tay, mà chính là cuốn gốc mà ngày trước hẳn từng dùng luyện công.

30. Chương 3 0: Hóa Điều Lược Không Thức.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 30: Hóa Điều Lược Không thức.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu vừa tiến hành diễn luyện theo cuốn “Hóa Điều Lược Không Thức”, vừa cẩn thận nghiên cứu những chữ nhỏ tâm đắc mà Đường Uyên viết phía trên, cảm giác này giống như vị phụ thân chưa bao giờ gặp mặt đang đứng bên cạnh mình ân cần dạy bảo.

Đường Tiêu cũng âm thầm hạ quyết tâm, đợi một ngày nào đó, khi phụ tử gặp mặt, mình nhất định phải có thành tựu ở “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức”, không để cho vị phụ thân chưa bao giờ gặp mặt này xem thường mình.

Mặc dù là người của hai kiếp, Đường Tiêu cũng biết hẳn không thật sự thuộc về gia đình này, nhưng tình mẫu tử yêu thương của Khánh Đô phu nhân trong hai tháng qua, đã khiến Đường Tiêu cảm nhận sâu sắc được thân phận mới của mình, vô hình hẳn cũng thuận tiện xem Đường Uyên là phụ thân của mình.

Đường Tiêu ở kiếp trước cũng chưa từng gặp mặt cha mẹ ruột của hẳn, cho nên nhận Khánh Đô phu nhân làm mẹ, nhận Trấn quốc hầu Đường Uyên làm cha, từ mặt tâm lý của hẳn mà nói cũng không có chuyện ngại gì quá lớn.

- Chiêu thức của “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức” chủ yếu đều nhẹ nhàng, cứng rắn là phụ, khi tu luyện lại có 16 chữ yếu quyết: Khí nghi cổ dâng, nội nghi thu liễm; ngưỡng chi di cao, phủ chi di thâm.

Đường Tiêu vừa thấp giọng đọc khẽ những chữ nhỏ tâm đắc của Đường Uyên vừa tinh tế phỏng đoán cảm ngộ.

- Bản chất của “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức” là khu động chân khí trong cơ thể, ngưng khí thành hình, tiến hành phi hành hoặc công kích, nếu nó là một môn công pháp, cũng có thể gọi là một bản quyền phổ, người có tu vi võ học càng cao, thì càng có thể phát huy ra uy lực càng lớn, sau khi luyện tập đến giai đoạn nhất định, có thể khu động chân khí hóa thân phi hành trên không...

Ngoài một số chữ nhỏ tâm đắc, Đường Tiêu cũng phát hiện Đường Uyên lúc trước cũng có một số toan tính đối với môn công pháp này:

- Ban đầu chỉ có thể dùng chân khí ngưng luyện ra một con đại bàng nhỏ có cánh rộng nửa trượng, sau đó chậm rãi mở rộng đến mười trượng, đợi cho bước vào cảnh giới Địa Nguyên, có thể biến đổi ra một con đại bàng khổng lồ cánh rộng hơn mười mấy dặm, có thể hô phong hoán vũ, hấp thu sương mù, cho đến cảnh giới Thiên Nguyên, càng có thể bắt yêu ma dưới địa ngục, bắt thần tiên trên thiên đình, tất cả tạo hóa thiên địa không chỗ nào không hô ứng...

nguồn (.)

.....

Trước khi chính thức bắt đầu tu luyện “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức”, Đường Tiêu phân công cho Mục Thương một việc, kêu Mục Thương tìm thợ thủ công chế tạo cho hắn mấy trăm viên đạn bằng tinh thép cất trong hồ lô.

Khi lâm chiến, bất cứ lúc nào Đường Tiêu cũng có thể lấy ra một viên đạn tinh thép trong hồ lô kẹp vào ngón giữa, chỉ cần đối phương hơi lơ là, viên đạn này sẽ từ ngón tay bắn ra, viên đạn tinh thép ngưng tụ chân khí trong cơ thể hắn, Đường Tiêu tin tưởng, sau khi siêng năng luyện tập, với tu vi võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai của mình, chưa hẳn không phá được cương khí hộ thể của võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai như Dục Thai công chúa.

.....

- Lệ Nhật Lăng Yên!
- Thủ Tiến Hàm Châu!
- Thừa Hiên Vũ Cúc!
- Tình Tường Bích Lạc!
- Vũ Lập Thúy Nhạc!
- Nhật Phi Thiên Lý!
- Dạ Minh Cửu Cao!

.....-

Trong một tháng tiếp theo, Đường Tiêu đã hoàn toàn đắm chìm trong diễn luyện “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức”, so với hai tháng trước càng khắc khổ trầm mê hơn, thậm chí kể cả khi ăn cơm ngủ nghỉ, trong đầu đều suy nghĩ đến chỗ tinh tú ảo diệu của “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức”, mỗi khi có được linh ngộ đều mừng rỡ như điên, thậm chí trong giấc ngủ cũng đột nhiên bò dậy diễn luyện một phen.

Thời gian tu luyện trôi qua cực nhanh, thời gian một tháng thoáng chốc đã vụt qua, Đường Tiêu mặc dù đắm chìm bên trong ảo diệu của “Hóa Điều Lược Không Nhất Thức”, nhưng vẫn nhớ đến ước đấu ba tháng trước với Dục Thai công chúa.

Bất luận như thế nào, nếu so đấu với nàng, nhất định phải dành thắng lợi, cho dù thua, cũng phải biết được rút cuộc bản thân hắn chênh lệch với nàng bao nhiêu, mục đích tu luyện chỉ là vì cường đại, mà thực chiến mới là con đường duy nhất để khảo nghiệm thực lực của võ giả.

Chỉ có điều không biết, trong ba tháng này Dục Thai công chúa phải chăng đã tấn cấp đến cấp Nhân Nguyên tứ giai, nếu như nàng đột phá tiến vào cấp Nhân Nguyên tứ giai, với tu vi võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai hiện tại của Đường Tiêu, ước đấu với nàng cơ bản không có hy vọng gì.

Theo phán đoán của Mục Thương, với tuổi tác hiện tại của Dục Thai công chúa, khả năng tiến vào tứ giai rất nhỏ, dù sao không phải bất cứ người nào cũng có thể giống như Đường Tiêu, chỉ trong thời gian ba tháng, nhanh như ngòi hỏa tiễn, từ một người bình thường trực tiếp tấn thăng lên tu vi của võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai.

Đường Tiêu vì ước đấu lần này, còn đặc biệt cẩn thận chuẩn bị một bộ chiến thuật tập kích bất ngờ, nếu như Dực Thai công chúa vẫn chỉ là võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai, hẳn tin tưởng bộ chiến thuật này nhất định có thể tạo ra bất ngờ, một lần hành động đánh bại được nàng.

Danh tiếng của sát thủ đỉnh cấp thế giới không thể bị vũ nhục.

.....

Đại Học phủ phủ.

Thời tiết cuối thu đã chuyển sang đầu đông, rất đông sĩ tử đến Đại Học phủ phủ báo danh cũng đã đổi sang trang phục mùa đông ấm áp.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, trong Đại Học phủ phủ đặc biệt náo nhiệt, không chỉ có những học tử sĩ tử cần phải đến báo danh trước mười ngày, mà một số danh môn vọng tộc trong Thai Kinh thành cũng có rất nhiều người chờ đợi trong diễn võ trường trước cửa Đại Học phủ phủ.

Trong ngoài Đại Học phủ phủ hiện giờ đậu kín xe, trong diễn võ trường rộng lớn bên ngoài cửa chính Đại Học phủ phủ, hiện tại vô cùng tấp nập, phẳng phất như nơi này sắp sửa cử hành một buổi diễn xuất long trọng.

Thậm chí, một số hoàng tử công chúa trong Tử Cấm thành đều đã chạy tới tham gia náo nhiệt, đặt trước những ghế đặc biệt bên trong diễn võ trường.

Tất cả chuyện này đều bắt nguồn từ cuộc hứa hẹn ước đấu của Dực Thai công chúa và Đường Tiêu ba tháng trước.

Để ngăn ngừa Đường Tiêu chơi xấu, Dực Thai công chúa đã vận dụng năng lượng của mình, phát thiệp mời cho tất cả vương hầu quý tộc trong Thai Kinh thành mà nàng có thể thông báo, để bọn họ đến quan sát cuộc ước đấu từ hôn lần này giữa nàng và Đường Tiêu.

Dực Thai công chúa cũng không biết, phong ba thành thân mấy tháng và cuộc ước đấu từ hôn lần này đã sớm trở thành tin đồn bát quái mà tất cả mọi người trong Thai Kinh thành thích nghe ngóng, đặc biệt là những phu nhân tiểu thư cực kỳ nhàn rỗi trong phủ của các quý tộc vương hầu, kể cả hoàng tử công chúa trong hoàng cung, thậm chí một số thân vương, cho dù là Dực Thai công chúa không phát thiệp mời cũng đều tới tham gia náo nhiệt.

31. Chương 31 : Chọc Vào Ta, Chết!

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 31: Chọc vào ta, chết!

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Còn có những nhất bang thế lực thường ngày kiêng kỵ ghi hận với Trấn quốc hầu Đường Uyên, lúc này cũng liên tục tới Đại Học phủ phủ để xem trò cười của Đường Tiêu con trai Đường Uyên, xem hẳn bị Dực Thai công chúa đánh te tua như thế nào, sau đó phải thống khổ chảy nước mắt hủy bỏ hôn ước với Dực Thai công chúa.

Hơn nữa mọi người cũng đã dự cảm được, đây chính là một màn “Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga” cực kỳ đặc sắc, kết quả cóc không ăn thịt được thiên nga, còn bị thiên nga đạp ột cước nát bét. Có người thậm chí dự cảm được, đây là một chủ đề bị kịch mà Đường Tiêu làm nhân vật chính, có thể thay thế chuyện tam thiếu gia Từ Minh, Hoàng Quyển ly kỳ mất tích, trở thành chủ đề nói chuyện mới của đám nhân sĩ vô công rở nghề, là đàm luận lúc trà dư tửu hậu của Thai Kinh thành suốt cả năm.

Vì vậy, tất cả nhân sĩ rồi rã, có tinh thần bát quái của Thai Kinh thành đều đến đây tề tựu.

Khi mới vừa tiến vào Đại Học phủ phủ, Đường Tiêu còn không biết những người này đến đây vì hấn, hấn chỉ là một người trẻ tuổi, trong Đại Học phủ có nghi thức long trọng gì cần cử hành chứ, cho đến khi hấn hoàn thành báo cáo văn công vũ lược thông lệ với thái phó trong Đại Học phủ, khi Chu Kiên chạy tới tìm hấn, mới biết được thì ra những người này đều vì hấn mà đến đây.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, hấn đương nhiên biết rõ những người này tại sao lại làm vậy, nếu như không phải vì muốn xem trò cười của hấn, bọn họ cũng sẽ không cao hứng bồng bồng như thế.

Quan hệ thông gia của Trần quốc hầu và hoàng gia bị hủy bỏ, là chuyện được rất nhiều quý tộc của Thai Kinh thành thích thú nghe ngóng. Đường Tiêu bị Dục Thai công chúa hành hung trước mặt mọi người, cũng khiến những kẻ từng chịu uất ức dưới tay Trần quốc hầu Đường Uyên cảm thấy hả giận.

Đường Tiêu thường hoài nghi một việc, đó là phụ thân Trần quốc hầu Đường Uyên của mình, tại sao lại tạo ra nhiều địch nhân như vậy trong triều. Mãi cho tới bây giờ, Đường Tiêu phát hiện ngoại trừ Tiểu hồ hầu Chu Côn vô quyền trong triều, Trần quốc hầu tựa hồ không có bất kỳ minh hữu nào.

Sau khi thân ảnh của Đường Tiêu xuất hiện trong diễn võ trường, gần ngàn người xem đứng chật trên khán đài lập tức sôi trào, tiếng ồn ào giễu cợt vang lên khắp nơi.

Đường Tiêu là thiếu gia ăn chơi điển hình nhất của Đại Minh triều, là đối tượng ghen ghét đố kỵ của rất nhiều người trên thế giới này, không giễu cợt hấn thì còn giễu cợt ai chứ?

Đệ nhất mỹ nữ Thai Kinh thành Chu Huyền Nhi, đứng cạnh Dục Thai công chúa, người này trời sinh là vua của các chủ đề, bất cứ chủ đề nào có liên quan đến nàng cũng sẽ dẫn phát ra nghị luận vô cùng náo nhiệt từ đầu đường cuối ngõ.

Hai người này cùng ở đây, thật đúng là gặp gỡ ngàn năm khó gặp.

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn lên khán đài của diễn võ trường, tất cả những kẻ trong sáng ngoài tối, ghen tị có, cừu hận có, có những kẻ hận không thể làm mất hết thể diện của hấn, thậm chí giết chết hấn, trong lòng hấn âm thầm phát lời thề, sớm muộn sẽ có một ngày, ta sẽ dẫm nát toàn bộ các người dưới chân!

Đám chọc vào ta, cuối cùng chỉ có một chữ, “Chết”!

Dục Thai công chúa buộc chặt khóa nịt của bộ y phục lụa vàng hình rồng vào người, bộ y phục càng làm nổi bật thân hình kiều diễm của nàng, trên vai còn choàng một chiếc áo khoác lông chồn, ngồi cùng với đám hoàng tử công chúa và sĩ tử vương hầu, trong đám sĩ tử vương hầu này có cả con trai của Từ Cương là Từ Tiêu.

đọc truyện mới nhất tại .

Ánh mắt Từ Tiêu nhìn về phía Đường Tiêu là âm độc nhất. Mấy tháng trước, khi Từ gia cầu hôn trước, Hoàng Thượng một mực lấy cớ Dục Thai công chúa còn nhỏ tuổi chậm chạp không đáp ứng hôn sự này, không ngờ khi Đường gia đề xuất chuyện thành thân với Hoàng thượng, Hoàng thượng lại đáp ứng, Hoàng thượng căn bản không để ý đến thể diện của Từ gia, cho Dục Thai công chúa đính hôn với tên thiếu gia phế vật của Đường gia.

Hơn nữa trong lòng Từ Tiêu biết rất rõ, đệ đệ của hấn Từ Minh chắc chắn là muốn thay hấn trút giận, mới chịu khổ chịu đựng độc thủ của ác nhân không biết tên, đến nay không rõ tung tích, rất có thể đã không còn trên nhân thế này nữa. Món nợ này, đương nhiên cũng phải đòi lại trên người Đường Tiêu.

Đối với Dục Thai công chúa mà nói, hủy bỏ hôn ước với Đường Tiêu, cũng không có nghĩa nàng muốn gả vào Từ gia, nàng bất mãn với tên phế vật võ học Đường Tiêu, nhưng đối với Từ Tiêu cũng chỉ không có ác cảm mà thôi, chú ý hiện tại của nàng chính là trận ước đấu với Đường Tiêu.

Dục Thai công chúa căn bản không nghĩ đến, tên phế vật võ học này có thể có đề cao gì trong thời gian ba tháng, cho nên ba tháng này, nàng cũng chỉ tiến hành tu luyện bình thường, không giống như Đường Tiêu ra sức tranh thủ thời gian để luyện tập.

- Không ngờ lại có nhiều người muốn xem trò cười của Đường Tiêu như vậy!

Trên khán đài xung quanh diễn võ trường vang lên tiếng người cười nói huyền ảo.

- Lời này không được để Trần quốc hầu nghe thấy.

- Ha ha, nghe thấy thì thế nào, vốn Đường gia hắc đã sinh ra một đứa con ngu đần, bản thân Đường Uyên cũng không phải không biết.

- Dực Thai công chúa ngàn vạn lần đừng thủ hạ lưu tình, tốt nhất là làm tên phế vật kia....

- Làm cái gì?

- Ha ha ha, các người đều hiểu đấy...Khiến cho hắc hoàn toàn mất đi công năng đi....

- Phế vật đến rồi, nhỏ giọng một chút, đừng để hắc nghe thấy.

- Hắc nghe thấy thì sao? Người còn sợ một tên phế vật nhớ mặt người sao? Trần quốc hầu liệu có thể bảo hộ hắc cả đời sao? Hừ!

Nghe thấy tiếng nghị luận bên người, Dực Thai công chúa nhìn về phương hướng mọi người chỉ tay. Đường Tiêu đang từ bên kia từng bước tiến vào trong diễn võ trường, xem chừng hắc có vẻ rất cô độc, ngay cả tên đồng đảng Chu Kiên cũng không dám đứng cạnh hắc, đại khái là sợ bị chết đuối trong nước miếng của mọi người.

Khi còn cách nhau hơn mười mét, ánh mắt của Dực Thai công chúa và Đường Tiêu vô tình nhìn nhau, không biết vì sao, trái tim Dực Thai công chúa không khỏi run rẩy....

Trong thời gian ba tháng, Đường Tiêu tựa hồ đã xảy ra biến hóa rất lớn, ít nhất hắc đã cao hơn ba tháng trước hơn mười cm, dáng người đồng dạng cao lớn như phụ thân Đường Uyên của hắc. Nhưng không chỉ có thế, thân hình của hắc cũng trở nên cực kỳ to lớn khôi ngô, tạo cho người ta cảm giác giống như thoát thai hoán cốt.

Ánh mắt sắc bén của Đường Tiêu giống như một thanh lợi kiếm, đảo qua chỗ nào chỗ đó lập tức lặng ngắt như tờ. Trên khán đài diễn võ trường đương nhiên không thiếu những cường giả cao thủ, lúc này bọn hắc đang có chút hoang mang, tại sao quanh người Đường Tiêu lại có khí tràng cường đại mà chỉ có võ giả trên cấp Địa Nguyên mới có được?

Lẽ nào là ảo giác?

32. Chương 32 : Đặt Cước.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 32: Đặt cước.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Xuyên thấu qua ánh mắt sắc bén của Đường Tiêu, người vây xem đều cảm thấy một linh hồn cực kỳ cứng cỏi, một linh hồn tựa hồ như tới từ trong địa ngục, linh hồn này cứng cỏi đến mức khiến bọn họ sợ rằng chỉ cần một đối mặt, sâu thẳm trong linh hồn bọn họ cũng sẽ run rẩy.

Chuyện này thật sự quá kì quái!

Đường Tiêu tiến vào diễn võ trường, cũng rõ ràng cảm nhận được linh hồn của vô số ánh mắt sau lưng trong diễn võ trường, tựa hồ muốn áp đảo hắc, đẩy ngã hắc, ít nhất cũng muốn hắc cất bước khó khăn, nhưng mỗi khi ánh mắt sắc bén của hắc nhìn về phương hướng phát ra áp lực, luồng áp lực này lập tức tiêu tán vô hình.

truyện copy từ

Đây là đối kháng giữa linh hồn với linh hồn, ở kiếp trước, hắn đã chịu đựng qua nhiều cực khổ như vậy, chưa có ai đánh bại được linh hồn cứng cỏi này, ở kiếp này, trải qua tẩy lễ của thiên địa nguyên khí, hắn càng trở nên cứng cỏi, cường đại hơn, đương nhiên càng không thể chịu khuất phục trước bất cứ áp lực nào đến từ ngoại giới.

Đường Tiêu ngạo nghễ đi tới chính giữa diễn võ trường, hai tay để sau lưng, nhìn khán đài xung quanh, tự có một loại khí thế xem thường chúng sinh thiên hạ.

Cường giả không chỉ giỏi võ lực, mà còn phải mạnh về linh hồn, trên phương diện võ lực cường giả lấy lực phục người, còn linh hồn của cường giả chính là loại khí phách vương giả tới từ sâu trong xương tủy, căn bản không cách nào bắt chước. Cho dù có người có thể bắt chước, cũng sẽ nhanh chóng bị đánh tan khi giao chiến linh hồn.

Hiện tại Đường Tiêu đứng ngạo nghễ chính giữa diễn võ trường, hiển nhiên là một tồn tại siêu cường không cách nào bị đánh tan!

Cho dù trong lòng rất tâm thần bất định, Dực Thai công chúa vẫn vững bước xuống khán đài, đi đến chính giữa diễn võ trường, cách hơn mười thước, mặt đối mặt với Đường Tiêu.

- Khai cuộc đi! Bắt đầu đi! Ta làm nhà cái, mỗi lần đặt mười lượng! Đặt cho Dực Thai công chúa thắng, một ăn 0,1; đặt Đường công tử thắng, một ăn mười! Hoan nghênh đến đoạt tiền!

Trong diễn võ trường vừa mới trở nên yên tĩnh, đột nhiên lại trở nên náo nhiệt, lần này là thanh âm của Chu Kiền, hắn không biết kiếm từ đâu ra một chiếc bàn lớn đặt bên cạnh diễn võ trường, còn mời được hai tiểu đồng mặc đồng phục sông bạc ở một bên hỗ trợ, dáng vẻ như chuẩn bị dốc hết gia sản.

Tất cả những người đứng xem trong diễn võ trường nghe tiếng đều có chút thất thần, luận võ giữa võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai như Dực Thai công chúa và phế vật Đường Tiêu còn có hồi hộp sao? Còn đáng đánh cược sao?

Bởi vì không ai nghĩ rằng Đường Tiêu có thể thắng, cho nên cũng không ai có ý định đánh cuộc trận này, không ngờ Chu Kiền lại dám làm như vậy.

Mặc dù Chu gia cũng là hầu môn, nhưng Chu gia là kẻ làm ăn, phụ thuộc vào che chở của Trần quốc hầu Đường gia, quan hệ giữa đôi ăn chơi Chu Kiền và Đường Tiêu vô cùng tốt, cũng là chuyện mọi người đều biết, người cùng loại thì tụ, vật cùng bày thì phân, hoặc là nói hai người bọn họ chính là ngư tầm ngư, mã tầm mã.

Chỉ sợ cũng chỉ có Chu Kiền chịu làm nhà cái ủng hộ Đường Tiêu, hơn nữa Chu gia cũng sẽ thua.

Nhưng khi mọi người nhìn về hướng Chu Kiền, phát hiện vẻ mặt khổ sở của hắn tựa hồ như bị ép làm như vậy.

Chu Kiền xác thực bị ép buộc, Chu Kiền cho rằng Đường Tiêu nhất định sẽ thua, muốn khuyên hắn từ bỏ, nhưng Đường Tiêu rất kiên trì, nói thua cũng do hắn gánh lấy, Chu Kiền không còn cách nào. Nhưng từ câu cuối cùng Chu Kiền vừa nói mà nhìn, hắn tựa hồ căn bản không chuẩn bị tâm lý Đường Tiêu có thể thắng, cho nên hô to để mọi người đến đoạt tiền.

Trong diễn võ trường thoáng chốc trở nên vui vẻ, đã có người chịu làm nhà cái, tiền này ngu hay sao mà không cầm! Đặt mười lượng thắng một lượng, mặc dù hơi ít, nhưng số tiền qua tay, lãi suất lại rất cao!

Hôm nay là ngày báo danh của đám sĩ tử Đại Học phủ, rất nhiều sĩ tử đã hẹn với nhau, sau khi xem Dực Thai công chúa hành hạ Đường Tiêu xong, sẽ tới phòng Hoàng Kim đánh cuộc một phen, trên người ngược lại mang theo không ít ngân lượng ngân phiếu, không ngờ lại sớm phát huy công dụng.

Một số trên người không mang theo nhiều ngân lượng ngân phiếu, nhìn thấy có thể chiếm được loại tiện nghi này, vội vàng tới chỗ Chu Kiền cho phép ghi nợ, sau đó gọi người hầu, kêu bọn hắn tranh thủ thời gian nhanh chóng tới ngân trang gần đó lấy tiền.

Trước kia Đường Tiêu và Chu Kiền đều là khách quen trong sông bạc, nhưng đôi hợp tác hoàng kim một béo một gầy bọn họ, đánh bạc hầu hết đều thua, đám sĩ tử trong Thai Kinh thành đã sớm xem hai người

bọn họ là hồ lô trữ tiền. Nếu trong tay thiếu tiền tiêu, nhất định sẽ lừa gạt hai người bọn họ cùng đến phòng Hoàng Kim đánh bạc mấy trận.

Trước kia vì chuyện này, Đường Tiêu còn từng vì khoản nợ đánh bạc mà tìm đám nha hoàn của hần mượn tiền, bởi vì hần thua quá nhiều, ngại tìm mẫu thân Khánh Đô phụ nhân mở miệng.

Xem ra hôm nay hai kẻ dở hơi bọn họ lại muốn cống hiến một chút hồ lô tiền lẻ ọi người rồi.

- Tần Vũ công tử của Đỉnh Thiên Hầu phủ đặt mười lượng cho Dực Thai công chúa thắng!

Chu Kiền bắt đầu lớn tiếng kêu lên, có mấy vị sĩ tử hiếu sự còn đặc biệt sai người tới giúp hần cùng ghi tiền cược, nhưng thật ra là giám sát hần không ghi sai.

- Ngũ hoàng tử Chu Bác Ngũ đặt mười lượng cho Dực Thai công chúa thắng!

- Đặng Khôi công tử của Bình Hồ Hầu phủ đặt hai mươi lượng cho Dực Thai công chúa thắng!

- Thập nhị hoàng tử Chu Hùng Tam đặt mười lượng Dực Thai công chúa thắng!

- Từ Tiều công tử của Hưng quốc Hầu phủ đặt một trăm lượng Dực Thai công chúa thắng!

--

- Tĩnh Nhạc công chúa đặt năm mươi lượng Dực Thai công chúa thắng!

--

Đường Tiêu và Dực Thai công chúa lặng yên đứng chính giữa diễn võ trường, tựa hồ như đợi tất cả mọi người đặt cược xong rồi mới bắt đầu thi đấu.

Cùng với từng lần xướng cược, sắc mặt Chu Kiền càng ngày càng trở nên trắng bệch, người đến sân hôm nay thật sự rất nhiều, theo mỗi lần đặt cược, số lượng đặt cược Dực Thai công chúa thắng đã đạt đến hơn một vạn lượng, nhưng không có ai đặt Đường Tiêu thắng.

- Vũ ca ca, giúp ta đặt hai trăm lượng.

Khi tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, Dực Thai công chúa đột nhiên mở miệng.

- Được, hai trăm lượng, ta giúp muội đặt trước!

Thất hoàng tử Chu Vũ đáp ứng, kêu người mang ngân phiếu xuống dưới.

Dực Thai công chúa đặt cược hay không không quan trọng, tất cả mọi người đều nghe thấy từ trong giọng nói của nàng quyết tâm toàn lực giành thắng lợi, trên khán đài lập tức trở nên náo nhiệt, tiếng yêu cầu đặt cược thêm lại nổi lên. Không bao lâu sau, số lượng đặt Dực Thai công chúa thắng đã đạt đến hơn ba nghìn lượt, số tiền hơn ba vạn lượng bạc, nhưng vẫn không có lượng bạc nào đặt cho Đường Tiêu chiến thắng.

33. Chương 33 : Quyết Đấu Với Dực Thai Công Chúa.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 33: Quyết đấu với Dực Thai công chúa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Chu Kiền làm nhà cái thật sự quá hải hùng khiếp vía, hơn ba vạn lượng, cho dù chỉ có tỉ lệ một ăn 0,1; cũng phải chi trả hơn ba ngàn lượng tiền thắng cược! Đường Tiêu có nhiều tiền tiêu vặt như vậy sao?

Chu Kiền đột nhiên đánh ình một bạt tai, y cảm thấy vô cùng xấu hổ vì suy nghĩ vừa rồi của bản thân, đời này y luôn bị người khác xem thường, cũng chỉ có Đường Tiêu không chê y, vì tấm lòng chân thành giành cho nhau, y cũng không thể không ủng hộ hẳn!

Huynh đệ là gì chứ? Chính là khi nguy nan thấy được tấm chân tình, thời điểm mấu chốt này, nhất định phải ủng hộ hẳn mới được!

- Chu Kiền ta đặt hai mươi lượng Đường thiếu gia thắng!

Chu Kiền lấy ngân phiếu ra lớn tiếng tuyên bố với xung quanh, hơn nữa còn diên cuồng hô to lên:

- Đường huynh cố lên! Đường huynh người nhất định sẽ thắng! Đợi lát nữa sẽ ôm mấy lượng bạc của tiểu mỹ nhân Dục Thai!

Nghe thấy tiếng gào của Chu Kiền, Dục Thai công chúa thiếu chút nữa không nhận được muốn chạy tới quát y một trận.

Đám sĩ tử trên khán đài liên tục lắc đầu, liên tục chỉ trỏ giễu cợt sau lưng Chu Kiền, trong lòng tất cả mọi người đều có cùng một suy nghĩ, tại sao ông trời lại ban thưởng một đôi dỏ hơi như vậy cho Đại Minh triều? Lẽ nào để đặc biệt cung cấp trò cười ọi người sao?

Đường Tiêu quay đầu lại nhìn Chu Kiền, không ngờ tên mập ngu ngốc này, còn có mấy phần nghĩa khí, trước kia hẳn chỉ xem y là bạn nhậu, không có ý định kết bạn thâm giao với y, xem ra sau này khi có thể che chở y vẫn phải che chở.

- Chúng ta cũng đặt năm lượng cho Đường công tử thắng, vừa vặn gom đủ hai mươi lăm lượng.

Một sĩ tử không có hảo ý đưa mấy tấm ngân phiếu tới, đám sĩ tử xung quanh cùng cười ồ lên.

- Cứ cười đi! Đợi lát nữa các người nhất định khóc không ra tiếng.

Trong lòng Chu Kiền vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể hy vọng hôm nay có thể xuất hiện kỳ tích, để cho Đường Tiêu đánh bại Dục Thai công chúa.

.

- Hiện tại nhận thua còn kịp, đừng để ta ra tay thì muộn rồi.

Dục Thai công chúa cầm roi tiến lên mấy bước nhắc nhở Đường Tiêu.

Không biết tại sao, nhìn thấy Đường Tiêu hiện tại, nàng đột nhiên không muốn làm hấn xấu mặt trước mặt mọi người, thậm chí hy vọng hấn nhận thua, để lại cho hấn chút thể diện, mặc dù nàng cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên thay đổi như vậy.

- Nếu như nhận thua, ta đã không đến nơi này.

Đường Tiêu cười nhạt, ánh mắt xẹt qua Dục Thai công chúa, trong lòng hẳn không phải không thừa nhận, Dục Thai công chúa được xưng tụng là đệ nhất mỹ nữ của Thai Kinh thành, tuyệt đối không phải để lấy lòng, vẻ đẹp nhiếp hồn đoạt phách của nàng, quả nhiên là thiên cổ tuyệt luân, không ai sánh bằng.

Ít nhất ở kiếp trước và kiếp này, Đường Tiêu chưa từng gặp người nào đẹp hơn nàng.

Nhưng Đường Tiêu căn bản sẽ không vì vẻ đẹp của nàng mà thay đổi, trong lòng hẳn chỉ xem nàng là thước đo kiểm nghiệm thành quả ba tháng tu luyện vừa qua của bản thân.

truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](#)

Nếu như có thể đánh bại nàng, Đường Tiêu sẽ có thêm kiên định trên con đường cường giả, lòng tự tin sẽ tăng thêm trăm lần để tiếp tục bước đi.

Nếu như thua dưới tay nàng, Đường Tiêu sẽ coi đây là sự hổ thẹn, cảnh tỉnh mình càng phải cố gắng hơn trước, đương nhiên, nếu cố gắng của hấn còn có thể “tăng thêm”.

- Người sẽ hối hận vì quyết định hôm nay.

Dục Thai công chúa nhìn Đường Tiêu, lại lui về phía sau hơn mười thước.

Một gã người hầu đi tới nhận lấy chiếc áo khoác lông chồn của Dực Thai công chúa, Dực Thai công chúa hiện tại mặc một bộ y phục lụa vàng nai nịt gọn gàng, trong khí trời đầu đông càng hiện lên vẻ vô cùng chói mắt.

Đường Tiêu đứng khoanh tay, hần vốn không sợ lạnh, trên người không mặc quá nhiều y phục, hiện tại cũng không cần cởi gì cả.

Dực Thai công chúa giơ long cốt tiên trong tay lên, quát một cái xuống mặt đất bên cạnh, roi cứng như đao, tạo ra một vết nứt thật sâu trên nền đất đá xanh, kích thích thanh âm hoan hô của đám người đứng xem bên ngoài.

Mặc dù đã chuẩn bị động thủ, nhưng Dực Thai công chúa vẫn có chút mất tập trung, nàng cảm giác Đường Tiêu hiện tại đứng trước mặt nàng, đã không còn là tên công tử quần là áo lượt mặt mũi tràn đầy vẻ đại gái, khúm núm trước mặt nàng mấy tháng trước. Nếu là Đường Tiêu trước kia, long cốt tiên trong tay nàng tuyệt đối sẽ không có chút khoan dung với hần, ước đâu lần này, tuy không giết chết hần, nhưng cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, ít nhất phải khiến hần nằm trên giường hơn nửa năm.

Nhưng hiện tại.

- Có thể bắt đầu rồi chứ?

Dực Thai công chúa nghiêm nghị chất vấn Đường Tiêu.

- Đến đi.

Đường Tiêu vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên, phảng phất như đây chỉ là một trận thi đấu bình thường, căn bản không quyết định bất cứ chuyện gì.

Mặc dù chiến lược của Đường Tiêu là coi rẻ địch nhân, nhưng trên phương diện chiến thuật vẫn rất xem trọng địch nhân, hần đã chuẩn bị chiến thuật rất chi tiết cho trận ước đấu lần này, đồng thời còn kêu Chu Kiền thiết hạ ván bài, chính là không muốn lưu lại bất cứ đường lui nào ình.

Tìm đường sống trong côi chết, chính là thủ pháp huấn luyện mà vị huấn luyện viên ma quỷ lúc trước thường xuyên sử dụng với bọn hần. Chỉ có ở tử địa, không có bất kỳ đường lui nào, mới có thể khiến ột người kích phát ra lực chiến đấu cường đại hơn, điên cuồng hơn!

Có lẽ là thái độ lạnh nhạt của Đường Tiêu đã khơi dậy sự phẫn nộ mơ hồ nào đó trong lòng Dực Thai công chúa, Dực Thai công chúa đột nhiên tiến về phía trước xuất thủ.

“Vút”, long cốt tiên phát ra một trận rỗng ngâm vun vút, theo chuyển động của cánh tay Dực Thai công chúa, một luồng khí lăng vô cùng kinh lực từ bên trong cây roi gào thét mà ra, giống như một con ấu long thân hình cực nhỏ, còn chưa thành niên giương nanh múa vuốt lao thẳng tới trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu vùng quyền nghênh đón, một đòn “Hổ Hổ Sinh Phong” đập vào phía trên, thân hình tiên cương hiện ra, quyền cương thu vào trong, quyền tiên cương khí tương giao, phát ra tiếng vang kịch liệt, giống như kim thiết chạm nhau.

Chiêu này của Đường Tiêu là lấy cứng chọi cứng, muốn thăm dò xem rút cuộc tu vi nhị giai của bản thân và võ giả tam giai của Dực Thai công chúa chênh lệch bao nhiêu, mặc dù trước đó Mục Thương cũng từng nói qua với hần về chênh lệch này, nhưng hần biết rõ chỉ sau khi bản thân cảm thụ, mới có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác nhất.

Long cốt tiên của Dực Thai công chúa mạnh mẽ bị ngăn cản bên ngoài quyền cương của Đường Tiêu, đại bộ phận kinh lực bị tiêu tán. Đường Tiêu vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng không ngờ một đạo sức mạnh cương mãnh đột nhiên từ trong long cốt tiên một lần nữa tuôn ra, long cốt tiên bị ngăn cản bên ngoài quyền cương của Đường Tiêu hóa ra hình rồng dữ tợn, lập tức đột phá phòng thủ của Đường Tiêu, quất vào mặt hần, mạnh mẽ tạo ra một lần roi từ trán đến mi tâm.

34. Chương 34 : Bay Lên Trời.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 34: Bay lên trời.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nếu không phải quyền cương của Đường Tiêu đã triệt tiêu một phần kinh lực của long cốt tiên, thì không chừng cây roi này đã bỏ đầu Đường Tiêu ra làm hai.

Nhìn thấy sau chiêu này, trên mặt Đường Tiêu máu tươi đầm đìa, trên khán đài của diễn võ trường lập tức vang lên những tiếng hoan hô. Từ Tiêu thậm chí còn đứng dậy vỗ tay điên cuồng hét lên mấy tiếng biểu đạt vẻ thích thú trong lòng.

Đường Tiêu cũng không lau vết máu tươi trên mặt, hắn chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Dực Thai công chúa cách đó không xa, hắn đã thử qua chiêu vừa rồi, mặc dù giữa hai bên có chênh lệch nhất định, nhưng chênh lệch này cũng không lớn như hắn tưởng tượng trước đó. nguồn (.)

Hắn vẫn có khả năng đánh bại nàng.

Thắng bại của một cuộc chiến đấu, cũng không hoàn toàn quyết định bởi thực lực của hai bên, kinh nghiệm chiến đấu và ý chí không sợ sống chết đồng dạng cũng quan trọng.

Máu tươi trên mặt chảy xuống, cũng làm cho Đường Tiêu tựa hồ nhớ lại những ngày mấp mé bên bờ sinh tử kiếp trước, tiềm năng chiến đấu của hắn lúc này cũng được đánh thức đầy đủ.

- Người nhận thua đi! Ta còn có thể lưu lại cho người mấy phần thể diện.

Dực Thai công chúa vung vẩy long cốt tiên trong tay, lại một lần nữa nhắc nhở Đường Tiêu.

- Ta còn tưởng người thế nào, sau khi thử qua cũng chỉ có vậy, người rất nhanh cũng sẽ bị đánh nằm rạp trên mặt đất thôi.

xem tại

Đường Tiêu vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, giống như không phải vừa rồi hắn bị đánh tróc cả da mặt.

- Người muốn chết cũng đừng trách ta thủ hạ vô tình!

Dực Thai công chúa lại một lần nữa bị Đường Tiêu chọc giận, đặc biệt là ánh mắt coi trời bằng vung, phảng phất như căn bản không thèm đặt nàng trong mắt. Trong lòng nàng cũng đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn đánh cho kẻ trước mặt này phải quỳ xuống xin nàng tha thứ trước mặt mọi người.

- Phi Long Tái Thiên!

Long cốt tiên trong tay Dực Thai công chúa đột nhiên bay lên, cùng với một tiếng rỗng ngâm rung trời, long cốt tiên trong tay Dực Thai công chúa hóa thành một long trảo màu vàng cực lớn, mãnh liệt cào về phía Đường Tiêu.

- Hổ Hành Long Bộ!

Lần này Đường Tiêu không chống đỡ đòn tấn công của Dực Thai công chúa nữa, mà biến đổi chiêu thức tấn công trong Hổ Liệt quyền thành chiêu thức né tránh, khó khăn lắm mới tránh khỏi long trảo màu vàng. Một kích của Dực Thai công chúa thất bại, long cốt tiên trong tay cũng không dừng lại, thuận thế theo chiêu thức thân long bái vĩ, nương theo long tức cuộn cuộn, đuổi theo thân ảnh né tránh của Đường Tiêu.

- Hổ Hao Long Bào!

Đòn trọng kích của Đường Tiêu đập vào chính giữa thân thể hình rồng của tiên ảnh đánh tới, kim long vẩy đuôi bị ngăn cản đình trệ nửa giây, nhưng lập tức lại gia tốc đuổi theo Đường Tiêu.

Đường Tiêu có được cơ hội nửa giây thở dốc này, sớm đã thối lui ra khỏi phạm vi công kích của long cốt tiên, đến biên giới của diễn võ trường, khiến đòn công kích tiếp theo của Dực Thai công chúa cái này một luân phiên công kích bị vô ích chụp hụt.

Trên khán đài vô cùng im ắng, đại bộ phận những kẻ có tu vi không đủ đều có loại cảm giác khó hiểu, tại sao hai roi vừa rồi của Dực Thai công chúa đều rơi vào khoảng không? Tên Đường Tiêu kia tháo chạy cũng quá nhanh?

Dực Thai công chúa nhíu mày, từ chiêu thức “Hổ Hao Long Bào” mà Đường Tiêu vừa sử xuất, nàng đã nhìn ra, trong ba tháng không gặp, Đường Tiêu rõ ràng đã tiến vào tu vi cấp Nhân Nguyên nhị giai!

Còn may không phải tam giai, chỉ là nhị giai mà thôi. Dực Thai công chúa tự tin nàng có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Ngẫu nhiên trong đầu Dực Thai công chúa hiện lên một tia hoang mang... Trong ba tháng từ một gã bình thường chưa tới hôn đã đạt đến tu vi của cấp Nhân Nguyên, đây không phải tên phế vật võ học trong truyền thuyết trước kia sao?

Nếu như hắn không phải phế vật võ học, mà là một thiên tài võ học, vậy hắn chính là tài phú và tinh nhuệ của Đại Minh, mình có cần mạnh mẽ hạ thủ độc ác với hắn không?

Dực Thai công chúa nhanh chóng xua tan những suy nghĩ trong đầu, võ sư hoàng gia truyền thụ võ học cho nàng từng nói qua, khi đối địch, kiêng kỵ nhất chính là suy đi tính lại, do dự bất định.

Bất kể hắn là phế vật cũng thế, thiên tài cũng thế, tất cả đều đợi sau khi ước đấu lần này kết thúc rồi hãy nói!

- Chấn Kinh Bách Lý!

Tinh thần của Dực Thai công chúa phần chấn lại, long cốt tiên trong tay múa may trên đỉnh đầu một trận, phát ra những tiếng nổ rất cuồng bạo, lập tức huyền hóa ra vô số long ảnh màu vàng, trong lúc nhất thời trong diễn võ trường cuồng phong đột khởi, không khí rung động lắc lư, một con kim long cuồng bạo vươn người nhảy ra từ vô số long ảnh màu vàng, vung vẩy móng vuốt dữ tợn, từ giữa không trung cao hơn mười thước lao xuống người Đường Tiêu.

Chiêu thức Chấn Kinh Bách Lý này của Dực Thai công chúa tựa hồ phong bế bất cứ khe hở nào Đường Tiêu có thể trốn tránh, buộc Đường Tiêu phải lấy cứng chọi cứng, mà kết quả của lấy cứng chọi cứng, ưu thế tuyệt đối sau khi võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai tể xuất toàn lực, đủ để trực tiếp giết chết võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai thành cặn bã!

Đường ra duy nhất của Đường Tiêu, chính là tiếp tục lùi về phía sau, trực tiếp rời khỏi diễn võ trường. Đường nhiên, điều này cũng có nghĩa hắn thua trận ước đấu lần này.

Trên khán đài của diễn võ trường phát ra những tiếng kinh hô và hoan hô âm ỉ, tất cả mọi người đều nhìn ra ý đồ muốn tốc chiến tốc thắng của Dực Thai công chúa, đồng thời bọn hắn cũng cho rằng trận ước đấu đến lúc này đã kết thúc. Đường Tiêu thân là võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai, trừ phi có thể thả người bay lên trời, nếu không bất luận như thế nào cũng không thể tiếp được một kích toàn lực lần này của võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai như Dực Thai công chúa.

Võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai có thể bay lên trời sao? Không thể nào.

Huống chi trong tay Dực Thai công chúa đang cầm một cây pháp khí cực phẩm long cốt tiên, cho dù với tu vi hiện tại của Dực Thai công chúa vẫn không thể tể luyện cây long cốt tiên này, nhưng long cốt tiên thân là cực phẩm pháp khí, cho dù dưới tình huống không bị tể luyện, uy lực cũng không thể khinh thường.

Cho nên, trận ước đấu này, Đường Tiêu nhất định phải thua! Số bạc bọn hắn đặt nhất định cũng phải thắng!

Từ Tiêu ở trên khán đài, lúc này kích động đến mức cổ họng cũng khản đặc.

- Nhật Phi Thiên Lý!

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng trận ước đấu đã kết thúc, cánh tay Đường Tiêu đột nhiên huyền hóa thành tàn ảnh hai đôi cánh, cánh giương mở ra dài hơn hai mét, cả người hắn cũng nhảy lên cao bảy, tám thước trong diễn võ trường, dễ dàng tránh thoát được một kích lao xuống mạnh mẽ của kim long cuồng bạo!

- Hóa Điều Lược Không Thất Thức!

35. Chương 35 : Không Khách Khí.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 35: Không khách khí.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trong diễn võ trường có tàng long ngọa hổ, cường giả như mây, lập tức có người nhận ra tuyệt kỹ Đường Tiêu sử dụng tới từ nơi nào.

- Hóa Điều Lược Không Thất Thức? Tuyệt học của Trần quốc hầu sao? Võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai cũng có thể bay lên trời sao?

Trên khán đài diễn võ trường vang lên những tiếng kinh hô.

Không ai biết lúc trước khi Trần quốc hầu Đường Uyên sử dụng Hóa Điều Lược Không Thất Thức bay lên không trung đang ở cấp bậc gì, cho nên chuyện này hiện tại cũng đã không thể nào khảo chứng.

Nhưng Nhất Phi Trùng Thiên này của Đường Tiêu, xác nhận là tuyệt kỹ, có thể khiến cho người có tu vi cấp Nhân Nguyên nhị giai có thể tiến hành bay lên không trung trong thời gian ngắn ngủi!

Quả nhiên không hổ là tuyệt học gia truyền của Trần quốc hầu !

- Phá cho ta!

Sau khi Đường Tiêu đột ngột nhô lên từ mặt đất liền quát to một tiếng, ngay lúc hắn thả người nhảy lên, hơn mười viên đạn tinh thép trong lòng bàn tay hắn với tốc độ cực nhanh được bắn ra hết viên này đến viên khác.

Ai nói võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai không phá được cương khí hộ thể của võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai? Đường Tiêu tin tưởng một đạo lý, chính là khi tất cả lực lượng đều tập trung ở cùng một điểm thì đỉnh ốc gi cũng có thể chui xuyên qua tấm thép!

Huống chi, võ giả cấp Nhân Nguyên tam giai chỉ có được cương khí hộ thể rất sơ cấp.

Tất cả viên đạn tinh thép Đường Tiêu sở hữu trên tay đều bắn về cùng một điểm, chính là cổ tay cầm roi của Dực Thai công chúa....

Khi viên đạn tinh thép đầu tiên bắn đến, hộ thể cương khí của Dực Thai công chúa theo bản năng phát ra một trận gợn sóng kích động, bắn ngược nó ra, nhưng khi viên đạn tinh thép thứ hai lập tức phi đến, một lần nữa đập vào phía trên hộ thể cương khí của Dực Thai công chúa, hơn nữa còn nện vào cùng một điểm, điều này khiến cho gợn sóng kích động hộ thể cương khí của Dực Thai công chúa càng thêm kịch liệt.

Viên thứ ba....viên thứ tư....

Rất cực khi viên tinh thép thứ bảy đụng đến, hộ thể cương khí chỗ cổ tay Dực Thai công chúa bị xé nứt ra một lỗ thủng gợn sóng cực nhỏ. Khi lỗ thủng này còn chưa kịp khép lại, viên đạn tinh thép thứ tám, thứ chín, thứ mười đã đúng hẹn lập tức xông qua lỗ nhỏ này, đánh vào Dực Thai công chúa, khiến cổ tay của

Dực Thai công chúa chảy máu đầm đìa. Mấy viên đạn tinh thép tiếp theo trực tiếp đập vỡ xương cốt trên cổ tay Dực Thai công chúa, long cốt tiên trên tay nàng cũng theo đó tuột ra ngoài.

Xương cổ tay đứt gãy đau đớn, vượt qua khả năng chịu đựng của Dực Thai công chúa mới mười lăm tuổi, nàng kêu thảm một tiếng, ném long cốt tiên trong tay đi, ôm lấy cánh tay, ngồi xồm xuống trên mặt đất.

Viên đạn tinh thép có thể tích cực nhỏ, mọi người trên khán đài căn bản không thấy rõ trong diễn võ trường rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy sau khi Đường Tiêu rống lớn một tiếng, Dực Thai công chúa hét lên ôm lấy cánh tay, ngồi xồm trên mặt đất, hiển nhiên là thống khổ đến cực hạn.

Thân là công chúa của Đại Minh, Dực Thai công chúa mặc dù tập võ có khắc khổ, nhưng chưa từng ném qua đau đớn lớn như vậy? Loại đau đớn này nếu xảy ra trên người Đường Tiêu, hẳn căn bản không cần để ý, nhưng nếu đặt trên người Dực Thai công chúa, lại vượt ra khỏi cực hạn chịu đựng của nàng. Dực Thai công chúa bất chấp đang chiến đấu với Đường Tiêu, ngồi xuống đất, trực tiếp lấy một viên thần dược chữa thương của hoàng gia nuốt vào...

Đường Tiêu bất giác lắc đầu, như vậy cũng dám ước đấu với người khác? Người làm nũng hay tưởng rằng người khác không dám giết người? Nếu ở kiếp trước, Đường Tiêu sớm đã giết chết nàng mấy trăm lần rồi.

Đường Tiêu bước tới, hoàn toàn không để ý Dực Thai công chúa đang thống khổ kêu thảm thiết, một tay cướp đi thần dược chữa thương trong tay Dực Thai công chúa, một tay nhặt long cốt tiên của Dực Thai công chúa rơi trên mặt đất. Hai gã thị vệ của Dực Thai công chúa thấy thế vội vàng nhảy vào trong diễn võ trường, ý định muốn tới cứu hộ nàng.

- Ước đấu đấu võ, trước khi chưa phân thắng bại, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không thể can thiệp, hai người các ngươi muốn làm trái luật pháp của Đại Minh sao? Các ngươi muốn bị đẩy đến Đào Viên thành sung quân sao?

Đường Tiêu vung vẩy long cốt tiên liên tục trên mặt đất, hét to ngăn cản hai gã thị vệ của Dực Thai công chúa.

Hai gã thị vệ lộ ra vẻ mặt xấu hổ, xác thực căn cứ vào luật pháp Đại Minh, ước đấu đấu võ, trừ phi một người trong đó nhận thua, còn không bất luận kẻ nào cũng không thể can thiệp, nếu không sẽ dùng hình phạt tương ứng trừng phạt, mà Đường Tiêu còn uy hiếp đem bọn họ sung quân đến Đào Viên thành.

Ai không biết mười vạn đại quân của Đường Uyên đóng ở Đào Viên thành? Đắc tội với thiếu gia Đường gia, ở Đào Viên thành sẽ có quả ngon để ăn sao?

- Công chúa, người nhận thua đi!

Đường Tiêu quát to một tiếng, giọng cao roi trong tay, tựa hồ như nếu Dực Thai công chúa không nhận thua, cây roi trong tay hắn sẽ lập tức nện xuống.

- Người. Người. . . nguồn (.)

Dực Thai công chúa ngồi dưới đất, giờ phút này nàng phảng phất giống như một tiểu thiếp chịu ủy khuất, nhìn Đường Tiêu nói không ra lời, nàng vẫn không thể nào nghĩ ra, những viên đạn tinh thép này làm thế nào đột phá được hộ thể cương khí của nàng, làm cổ tay của nàng bị thương.

- Đường Tiêu to gan! Người lại dám phạm thượng lấy roi quát công chúa! Người muốn tạo phản sao!

Từ Tiều không cách nào can thiệp vào ước đấu, đành phải đứng dậy rống lớn vài tiếng trên khán đài diễn võ trường, thuận tiện chụp mũ cho Đường Tiêu.

- Ta dạy vợ ta, người tức giận gì chứ? truyện copy từ

Đường Tiêu quay đầu lại dựng thẳng ngón giữa với Từ Tiều, Từ Tiều lập tức xùi xuống, hơi cúi đầu, ngồi xuống trên khán đài.

Đám người trên khán đài người, kể cả Từ Tiều đều không biết Đường Tiêu dựng thẳng ngón giữa là có ý gì, chỉ suy đoán đây là thủ thế hấn mắng chửi người. Nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy thủ thế này rất tàn khốc, bởi vậy sau ước đấu diễn võ hôm nay, thủ thế này đã lưu hành trong kinh thành một thời gian rất dài, bất kể nam nhân hay nữ nhân, khi trong lòng khó chịu, đều làm hành động này với đối phương.

Sắc mặt Dực Thai công chúa trắng bệch ngồi dưới đất, không biết tại sao, nàng nhìn Đường Tiêu giống như hung thần ác sát ở trước mặt, nàng cảm giác giống như đang đối diện với một ngọn núi, trước kia chỉ có trước mặt phụ hoàng, nàng mới có loại cảm giác này.

- Nếu không nhận thua, vậy đừng trách ta không khách khí!

Đường Tiêu giơ cao long cốt tiên, tựa hồ lập tức muốn nện xuống đỉnh đầu Dực Thai công chúa, trong lòng hắn đương nhiên biết rõ, với tu vi trước mắt của hắn, hơn mười viên đạn tinh thép phá vỡ được hộ thể cương khí của Dực Thai công chúa hoàn toàn do may mắn, dùng long cốt tiên thì không cách nào phá vỡ được hộ thể cương khí của Dực Thai công chúa, nhưng với tâm tính hiện tại của nàng, đe dọa nàng là đủ rồi.

36. Chương 36 : Dực Thai Công Chúa Nhận Thua.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 36: Dực Thai công chúa nhận thua.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Dực Thai công chúa, ngươi cần phải hiểu rõ, nếu ngươi thua, sẽ phải gả cho tên phế vật này!
- Dực Thai công chúa đừng đại độ! Mau đứng lên tiếp tục chiến đấu với hắn! Hắn không phải là đối thủ của ngươi!
- Dực Thai công chúa ngươi phải chú ý một chút, loại tiểu kỹ tài mọn như hắn không cách nào phá vỡ được phòng ngự của ngươi!
- Dực Thai công chúa ngàn vạn lần đừng nhận thua! Chúng ta đã đặt cược cho ngươi rất nhiều bạc!
- Dực Thai công chúa.

Những người trên khán đài đã đặt cược cho Dực Thai công chúa lúc này vô cùng hoảng hốt, ra sức la hét trên khán đài, ở trong đó người sốt ruột nhất đương nhiên chính là sĩ tử của Hưng quốc hầu Từ Tiều, một khi Dực Thai công chúa nhận thua, cũng có nghĩa là giữa hắn và nàng sẽ không còn bất cứ khả năng nào nữa.

Dực Thai công chúa nhìn lên bốn phía khán đài, lại quay đầu ném ánh mắt rất phức tạp về phía Đường Tiêu, không ai biết lúc này trong lòng nàng rút cuộc đang suy nghĩ cái gì.

- Ta.

Dực Thai công chúa cuối cùng cũng mở miệng, toàn trường đều yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều rất nóng lòng muốn biết rút cuộc nàng sẽ nói gì.

- Ta... nhận thua.

Thân thể Dực Thai công chúa mềm nhũn, cúi đầu xuống, hai gã thị vệ lập tức đi tới bên cạnh đỡ nàng dậy.

Đường Tiêu ném long cốt tiên và thuốc chữa thương về phía Dực Thai công chúa, mục đích của hắn chỉ là chiến thắng nàng, chứ không phải kết thù oán với nàng, hay nhất định phải giết nàng.

- Ha ha ha ha. Cảm ơn số bạc của chư vị, lần này đúng là kiếm được món tiền lớn rồi! xem tại

Bên cạnh khán đài diễn võ trường truyền đến tiếng cười đắc thắng của Chu Kiên, hắn đặt cược hai mươi lượng, thoảng chốc đã thắng được hai ngàn lượng bạc, số bạc này không những bù đắp số tiền thua cược mấy tháng qua, thậm chí còn lời hơn một chút. Hắn thậm chí quên luôn nghĩ vấn đề Đường Tiêu trước kia cũng là phế vật giống như hắn, làm thế nào đột nhiên có thể đánh bại được Dực Thai công chúa.

Ngoại trừ Chu Kiên, những người khác trên khán đài diễn võ trường đều trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận kết quả này, Dực Thai công chúa không phải bị hù dọa quá dễ dàng sao? Chẳng qua cổ tay chỉ bị thương một chút, sao có thể nhận thua như vậy? Lẽ nào nàng lại sợ cây roi trong tay một tên võ giả cấp Nhân Nguyên nhị giai?

Đường Tiêu vẫn giữ điệu bộ bình thản, hấn xoa vết máu trên mặt, quay người đi đến bên cạnh bàn của Chu Kiên, cùng Chu Kiên đếm số ngân phiếu trên bàn, hơn ba vạn lượng bạc, đây đúng là số tiền cực lớn.

- Đường thiếu gia, công chúa kêu đưa cái này cho người.

Một cung nữ đi tới đưa cho Đường Tiêu một lọ thần dược chữa thương trong cung đình.

- A....

Đường Tiêu thoáng nhìn về hướng Dực Thai công chúa, sau đó quay sang nói với cung nữ kia:

- Nói cho nàng biết, đừng tưởng dùng một lọ thuốc này có thể đuổi được ta, món nợ của nàng với ta, sau này sẽ từ từ tính.

Đường Tiêu không chút khách khí cất thần dược chữa thương đi, nhưng hắn cũng không dùng nó, chút vết thương trên mặt với hắn không đáng để tâm, loại thần dược chữa thương đặc biệt của hoàng gia bên ngoài cũng không dễ kiếm, lưu lại một lọ trên người, sau này khẳng định sẽ có lúc hữu dụng.

Sau khi lời nói của Đường Tiêu được cung nữ truyền đến tai Dực Thai công chúa, chân mày lá liễu của Dực Thai công chúa hơi nhíu lại, nhìn về hướng Đường Tiêu, nhưng không nói gì.

- Đường huynh, Chu huynh, nhị vị hôm nay vận may không tệ, liệu có hứng thú cùng chúng ta đến Hoàng Kim phòng chơi mấy ván không?

Người vừa lên tiếng chính là Tần Vũ của Đỉnh Thiên Hầu phủ, đứng bên cạnh y là Đặng Khôi của Bình Hồ Hầu phủ, Từ Tiêu của Hưng Quốc Hầu phủ, còn có một đám sĩ tử Đường Tiêu căn bản không quen biết.

Tần Vũ và Đặng Khôi trước kia thích nhất là tìm Đường Tiêu và Chu Kiên kiếm tiền tiêu vặt, lúc này nhìn thấy hai con dê béo có nhiều bạc như vậy, không động tâm mới là lạ.

So về tuổi tác, Từ Tiêu lớn hơn Đường Tiêu và Chu Kiên mấy tuổi, lúc này cũng đã chạy tới góp vui, dụng tâm của y không cần nói cũng hiểu, nhất định do trong lòng cảm thấy khó chịu vì chuyện của Dực Thai công chúa, muốn mượn cơ hội tìm Đường Tiêu gây chuyện. Trước khi chạy đến, y đã cùng Tần Vũ, Đặng Khôi và một số sĩ tử âm thầm giao hẹn, chỉ cần có thể lừa được Đường Tiêu và Chu Kiên đến sòng bạc, mọi người cùng thắng cùng thua, thắng cùng phân, thua cùng gánh.

Kỹ năng đánh bạc của Từ Tiêu đồng dạng cũng cường hãn như vũ kỹ của chủ động đưa ra quy ước cùng thắng cùng thua, lại là tổ hợp cùng nhau đối phó với kỹ thuật đánh bạc siêu nát của Đường Tiêu và Chu Kiên, những sĩ tử khác đương nhiên cầu còn không được.

- Đến thì đến! Ai sợ ai chứ?

Chu Kiên đếm xong số ngân phiếu vừa đến tay, vui mừng đến mức không ngậm miệng được.

nguồn

Ngũ hoàng tử Chu Bác, Thất hoàng tử Chu Vũ, thập nhị hoàng tử Chu Hưng và Tĩnh Nhạc công chúa, mang theo Dực Thai công chúa vừa mới uống thuốc khôi phục thương thể cũng đi tới bên này. Nghe nói bọn người Tần Vũ, Đặng Khôi muốn đến Hoàng Kim phòng đánh bạc, vì vậy cũng muốn đi theo góp vui. Bọn họ cũng không gia nhập tập đoàn cùng thắng cùng thua của Tần Vũ, Đặng Khôi, mà chỉ muốn lấy lại số tiền vừa mới thua Đường Tiêu.

Kỹ thuật đánh bạc kém cỏi trước kia của Đường Tiêu cũng đồng dạng như cái tên phế vật của hắn, được mọi người trong Thái Kinh thành biết tiếng, số bạc của hắn, ngu sao mà không kiếm.

.

Thứ như sòng bạc, bất luận là triều đại nào, là phương đông hay phương tây, bất luận là kiếp trước hay kiếp này của Đường Tiêu, đều là nghề nghiệp vợ vét của cái đỉnh cấp nhất.

Quan viên dung túng sòng bạc sẽ làm cho xã hội rung chuyển, cho nên dưới tình huống bình thường, trong thịnh thế tương đối ổn định đoàn kết, sẽ không cho phép loại ngành sản xuất như sòng bạc tồn tại. Càng là loạn thế, sòng bạc càng được mở nhiều, sòng bạc mở càng nhiều, quan viên thu được các loại thuế phí quản lý trong sòng bạc càng lớn, nhưng đám con bạc khuynh gia bại sản trong sòng bạc sẽ dẫn đến xã hội rung chuyển, khiến loạn thế tiến thêm một bước biến loạn.

Chiếm cứ ở Đại Minh triều trên Áo Bỉ Đảo, căn cứ vào quan sát của Đường Tiêu, toàn bộ xã hội trước mắt nằm ở trạng thái giữa loạn thế và thịnh thế, cho nên thứ như sòng bạc cũng được đặt ngoài sáng ở Thái Kinh thành.

37. Chương 37 : Tần Vũ Âm Hiểm.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 37: Tần Vũ âm hiểm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nhưng từ trước tới nay loại hình đánh bạc của Đại Minh triều đều do quan viên tiến hành quản lý và kinh doanh, dẫu kích sòng bạc ngầm vô cùng nghiêm khắc, một phương diện quan viên Đại Minh triều có thể thông qua sòng bạc tiến hành vơ vét của cải, mặt khác còn có thể thích hợp khống chế đánh bạc dẫn phát đến rung chuyển xã hội.

Ông chủ phụ trách toàn diện Hoàng Kim phòng là một người trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, họ Trâu tên Bằng, là một võ giả cấp Địa Nguyên nhất giai. Trâu già là thế hệ hào phú, ca ca của Trâu Bằng là thượng thư hộ bộ của Đại Minh triều tên là Trâu Khánh, Trâu Bằng đồng thời còn kiêm nhiệm chức vụ thị lang hộ bộ của Đại Minh triều.

Hộ bộ của Đại Minh triều, tương đương với thể tổng hợp của bộ Tài chính, bộ Dân chính, Quốc tư ủy...hiện tại.

Hoàng Kim phòng có diện tích rất lớn, tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng đều có hơn ngàn mét vuông, tầng thứ nhất chính là đại sảnh sòng bạc rất bình thường cũng rất thuần túy, bất cứ người nào trong Thái Kinh thành đều có thể vào đánh bạc, tầng thứ hai là ghế lô bình thường, tầng thứ ba là ghế lô khách quý, đương nhiên tiến vào tầng thứ hai và tầng thứ ba đều phải có thân phận khách Vip của sòng bạc mới có thể vào được.

Trong đại sảnh sòng bạc ở lầu một tràn ngập những thanh âm ồn ào, mặc dù hệ thống thông gió ở đại sảnh có hiệu quả rất tốt, nhưng người vừa đến vẫn có cảm giác chướng khí mù mịt, thỉnh thoảng sẽ có người vì không chi trả nổi tiền đánh bạc liền bị binh sĩ trông coi sòng bạc ném ra ngoài cửa.

Đám đệ tử quý tộc hoàng gia của Đại Học phủ vừa tới cửa đã được chuyên gia dẫn vào thông đạo khách quý, từ đây có thể tốc hành lên thẳng ghế lô khách quý trên lầu ba.

Sự xuất hiện của mấy vị hoàng tử và công chúa thậm chí kinh động đến ông chủ sòng bạc Trâu Bằng, hần đích thân tới nghênh đón, hơn nữa còn dẫn mọi người đến một gian phòng xa hoa lộng lẫy.

Trâu Bằng rất gầy, vóc dáng cũng không cao lớn, nụ cười trên mặt tạo cho người ta cảm giác vô cùng khiêm tốn, đương nhiên, loại khiêm tốn này có lẽ chỉ biểu hiện trước mặt đám sĩ tử quý tộc và hoàng tử, công chúa.

Dực Thái công chúa vẫn là lần đầu tiên đến nơi như thế này, nàng tới đây một mặt là vì có mấy vị hoàng huynh hoàng tỷ dẫn theo, một phương diện khác, cũng là vì nàng có chút hoang mang với Đường Tiêu, muốn tìm cơ hội tiếp xúc tìm hiểu hần một chút.

Trước kia Dực Thai công chúa rất chán ghét Đường Tiêu, mỗi lần nhìn thấy hắn trơ mặt tiến đến cạnh nàng là nàng đã khó chịu vô cùng, nhưng hiện tại nàng lại muốn tìm hiểu hắn nhiều hơn, trên đường đi Đường Tiêu thậm chí không thèm liếc nhìn nàng một lần, điều này khiến Dực Thai công chúa càng cảm thấy buồn bực.

- Đường huynh, Chu huynh, hôm nay các người thắng nhiều bạc như vậy, chi bằng chúng ta chơi lớn một chút?

Sau khi tiến vào phòng, Từ Tiêu của Đỉnh Thiên Hầu phủ liền bày mưu đặt kế, giựt giây Đường Tiêu và Chu Kiên.

- Bao nhiêu, người nói đi.

Đường Tiêu thể hiện thần sắc phá gia chi tử, đỉnh đặc hỏi Tần Vũ, lúc này chính là lúc cần giả bộ, kỹ thuật đánh bạc luyện tập ở kiếp trước xem ra hôm nay đã có thể phát huy công dụng rồi.

- Ha ha, ta thấy trên tay Đường huynh, Chu huynh hôm nay có không ít bạc, chi bằng chúng ta đặt một ngàn lượng, các người thấy thế nào?

Về mặt Tần Vũ vô cùng âm hiểm xảo trá.

- Đặt một ngàn lượng? Có lắm hay không? nguồn

Chu Kiên kinh hãi kêu lên, trước kia tối đa y cũng chỉ chơi mười lượng một lần, chỉ chơi một lần, chơi xong y cũng hãi hùng khiếp vía, đương nhiên, cuối cùng thua rất thê thảm, về sau cũng không dám chơi nữa.

Sắc mặt của mấy vị hoàng tử công chúa cũng khê thay đổi, lương tháng trong cung của bọn họ cũng không quá 50 đến 100 lượng, trước đó đặt cược trong ước đấu của Đường Tiêu và Dực Thai công chúa cũng đã tiêu tốn không ít ngân lượng của bọn họ, đặt cược một ngàn lượng, cho dù người ở đây có thể chơi được, cũng sẽ chơi rất kinh tâm động phách.

Nhưng những hoàng tử công chúa, đệ tử vương công quý tộc này cũng không chỉ dựa vào lương tháng sống qua ngày, mỗi người đều có một số cách kiếm tiền, đặt một ngàn lượng, quả thật có hãi hùng khiếp vía, nhưng kiên trì vẫn có thể đặt được mấy lần.

đọc truyện mới nhất tại .

Huống chi, mọi người đã quyết định chủ ý phải lấy lại hơn ba vạn lượng bạc của Đường Tiêu.

Sau khi xuyên việt đến thế giới này, Đường Tiêu mới biết được, loại tình tiết lấy ra mấy trăm vạn lượng bạc trong tiểu thuyết trên mạng tuyệt đối là vô nghĩa, giống như hiện tại mặc dù hắn đã bộc phát, nhưng cũng chỉ có hơn ba vạn lượng bạc mà thôi, những hoàng tử công chúa này hàng ngày bị quản chế rất nghiêm ngặt, cũng không thể vung tiền như rác.

Đây là một thế giới võ giả, Hoàng Kim phòng là sòng bạc hoàng gia, dụng cụ đánh cược bên trong cũng đều được dùng chất liệu đặc thù chế thành, căn bản không có khả năng sử dụng nội lực hoặc linh thức thăm dò ống đố xúc xúc hoặc là dò xét điểm số xúc xúc, cho nên loại đánh bạc này cũng không thể chơi bắn giống như cách Đường Tiêu đọc được trong tiểu thuyết trên mạng kiếp trước.

Đám con bạc chỉ có thể dựa vào nghe âm thanh phân biệt hình sắc để suy đoán biến hóa điểm số trong ống đố xúc xúc, nhưng điều này vừa vặn là một trong những tuyệt kỹ kiếp trước của Đường Tiêu, hơn nữa sau khi trải qua tẩy cốt phạt tủy của thiên địa nguyên khí trong kiếp này, thính giác, xúc giác, thị giác của Đường Tiêu đều tăng lên nhiều, nghe âm đoán hình đồng thời năng lực suy diễn trong đầu cũng được tăng cường.

Đám đệ tử vương công quý tộc tiến vào phòng mặc dù nhiều, nhưng chân chính khai mở đánh bạc đặt cược lại chỉ có chín người. Tần Vũ của Đỉnh Thiên Hầu phủ, Đặng Khôi của Bình Hồ Hầu phủ, Từ Tiêu của Hưng Quốc Hầu phủ, Ngũ hoàng tử Chu Bác, Thập nhị hoàng tử Chu Hùng, Tĩnh Nhạc công chúa và Dực Thai công chúa này giờ vẫn âm thầm quan sát Đường Tiêu, sau đó chính là Đường Tiêu và Chu Kiên.

- Thất đệ người không chơi sao?

Ngũ hoàng tử Chu Bác hỏi Thất hoàng tử Chu Vũ đang đứng bên cạnh.

- Ta chỉ đứng xem.

Thất hoàng tử Chu Vũ cười cười, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Đường Tiêu, tựa hồ như đang quan sát cái gì.

Loại đánh bạc xúc xắc trong phòng quý tộc có hai cách chơi, cách thứ nhất do người của sòng bạc làm nhà cái, người tham gia đặt cược lớn nhỏ, đặt điểm số; cách thứ hai chính là cách chơi hiện tại của bọn người Đường Tiêu, trả tiền thuê phòng, còn đánh bạc như thế nào thì do nhân viên trong phòng tự mình xác định.

Cách chơi này không giống với cách chơi của Đường Tiêu ở kiếp trước, đánh bạc xúc xắc giữa các sĩ tử Đại Minh triều nhiều nhất là so lớn nhỏ, người tham gia đổ xúc xắc một lần, người có điểm số lớn nhất sẽ thắng, người có điểm số tương đồng được đổ thêm một lần nữa, cho đến khi phân thắng bại mới thôi, nhưng cách chơi này Đường Tiêu đã diễn luyện qua rất nhiều lần ở chỗ các nha hoàn của hắn.

38. Chương 38 : Đổ Xúc Xắc.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 38: Đổ xúc xắc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Người tham gia có chín người, mọi người đều tôn Ngũ hoàng tử Chu Bác là lớn nhất, vì vậy do Ngũ hoàng tử Chu Bác đi đầu lắc xúc xắc, Ngũ hoàng tử cũng không khách khí, rất nhanh lắc ra một lần ba điểm, một lần năm điểm. Sau khi đếm mười một đầu người thuận theo chiều kim đồng hồ vừa vặn đếm tới Chu Kiên bên cạnh Đường Tiêu, y là người lắc xúc xắc đầu tiên, Đường Tiêu ngồi bên cạnh Chu Kiên là người lắc cuối cùng.

Chu Kiên lăm lăm cầu xin một hồi lâu mới bắt đầu lắc xúc xắc, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt chú ý về phía lắc được một lần một điểm, một lần ba điểm và một lần năm điểm, tổng cộng chín điểm.

Chứng kiến kết quả này, Chu Kiên lộ ra vẻ vô cùng uể oải.

Quả nhiên, người tiếp sau Chu Kiên là Tần Vũ dễ dàng ném được mười một điểm, vượt qua Chu Kiên, đến lượt Dục Thai công chúa lại xuất hiện điểm ỏi, nàng ném được mười hai điểm, nhưng rất nhanh Ngũ hoàng tử Chu Bác lại ném ra một kỷ lục mới: mười sáu điểm.

Khi con xúc xắc của Từ Tiều mở ra, tất cả mọi người đều phát ra một hồi kinh hô.

Mười bảy điểm!

Ngay cả bản thân Từ Tiều cũng cho rằng xúc cảm đánh bạc hôm nay của y cực kỳ tốt, y hiện tại có chút hối hận vì đã ước định cùng thắng cùng thua với những người khác, bằng không số bạc thắng được đều thuộc về một mình y.

Cuối cùng con xúc xắc đồng cũng tới tay Đường Tiêu, hiện tại xem hắn có thể ném ra bao nhiêu điểm, trừ phi hắn cũng ném được mười bảy điểm hoặc mười tám điểm, nếu không vòng này Từ Tiều sẽ thắng được tám ngàn lượng!

Đường Tiêu sờ lên mũi, lại sờ lên lỗ tai, lắc lắc con xúc xắc đồng rồi ngừng lại, lại sờ lên mũi, lại sờ lên lỗ tai, đáng vẻ không hề gấp gáp.

- Này! Người có thể nhanh lên không? Làm gì mà giống như nữ nhân vậy!

Sau khi lắc được mười bảy điểm, tinh thần của Từ Tiều này giờ vẫn khẩn trương cực độ thật sự bị Đường Tiêu làm cho suy sụp, đây là lần đầu tiên y chơi lớn vậy trong đời!

Nói xong câu này, Từ Tiều lập tức hối hận, bởi vì hai vị công chúa trong phòng đều đưa ánh mắt mắt hứng nhìn về phía y.

- Hừ! Thần xúc xắc ta chỉ muốn để người cao hứng thêm một lát, bằng không nếu ta ném ra mười tám điểm, vậy chín ngàn lượng bạc của người đột nhiên biến mất, sợ người nhất thời không chịu đựng được.

Đường Tiêu lộ ra vẻ mặt âm hiểm, lập tức khế bóp con xúc xắc đồng nặng nề trên mặt bàn.

Mặc dù mọi người đều tỏ vẻ rất khinh thường chuyện Đường Tiêu tự xưng là thần xúc xắc, nhưng hôm nay hình như vận khí của hắn cũng không tệ, có được hơn ba vạn lượng bạc, cho nên cũng không có ai công khai cười nhạo hắn, ai biết tiểu tử này có thể còn làm ra trò gì hôm nay?

Lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào con xúc xắc đồng của Đường Tiêu, nhưng Đường Tiêu vẫn chậm chạp không mở tay ra.

- Nay, rút cuộc người có muốn chơi không?

Tinh thần của Từ Tiều đã khấn trương tới cực điểm, chỉ hận không thể ra tay cưỡng ép Đường Tiêu bày con xúc xắc trong tay ra.

- Ba cái sáu, mười tám điểm, các người tin hay không?

Đường Tiêu cười tủm tỉm nhìn xung quanh.

- Ta tin!

Chu Kiền là bằng hữu, đương nhiên liền ủng hộ Đường Tiêu.

- Tin cái đầu người, nhanh mở tay ra? Đừng chậm chạp như vậy nữa!

Tĩnh Nhạc công chúa cũng không nhịn được, mở miệng thúc giục Đường Tiêu.

Người chung quanh đều rất nóng lòng muốn biết kết quả, nhưng hết lần này tới lần khác Đường Tiêu vẫn chậm chạp không cho kết quả, không thể không nói hắn đã kích thích khẩu vị của tất cả mọi người.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Đường Tiêu chuẩn bị lấy con xúc xắc đồng ra, tuyên bố kết cục, Đường Tiêu đột nhiên cười đùa tí tởn nhìn về phía Dục Thai công chúa:

- Phu nhân, có phải người cũng rất hy vọng trong này là ba con sáu hay không?

Dục Thai công chúa nghe thấy lời nói khinh bạc của Đường Tiêu, nếu là trước kia, nàng khẳng định sẽ nhổ nước miếng vào mặt hắn, nhưng hôm nay không biết tại sao, nàng chỉ trừng mắt nhìn Đường Tiêu cả buổi không nói ra lời.

- Phu nhân, lần này nếu ta thắng, ta sẽ mời nàng đến Bọn Nguyệt lâu ăn một bữa.

Đường Tiêu vẫn không mở con xúc xắc đồng, tiếp tục chọc ghẹo Dục Thai công chúa.

- Rút cuộc người có mở hay không?

Nghe thấy Đường Tiêu gọi Dục Thai công chúa là phu nhân, Từ Tiều này giờ đã nóng như lửa đốt, tim như bị đao cắt nhưng lại không thể phát tác, dù sao ước đầu vừa rồi của Đường Tiêu và Dục Thai công chúa, nếu kết thúc bằng việc Dục Thai công chúa thua trận, hôn ước của bọn họ, bỏ qua cơ hội lần này, sợ rằng sau này sẽ rất khó hủy bỏ. đọc truyện mới nhất tại .

Trừ phi, hôm nay Đường Tiêu rơi vào ván bài y đã thiết lập.

- Mở! xem tại

Ngay khi tất cả mọi người đang mong chờ Dục Thai công chúa lên tiếng mắng chửi Đường Tiêu vài câu, Đường Tiêu đột nhiên mở con xúc xắc đồng ra, để lộ ra ba viên xúc xắc bên trong.

Tất cả mọi người cùng đồng thanh kêu lên.

Từ Tiều kinh hãi, lẽ nào thằng nhãi này cố ý dẫn dắt sự chú ý của mọi người để giở trò quỷ?

Từ Tiều vội vàng nhìn sang ba viên xúc xắc kia...

Hai cái một điểm, một cái hai điểm, cộng lại bốn điểm, đây là điểm số nhỏ nhất trong vòng này.

- Ai.

Đường Tiêu thở dài một tiếng, neho mắt lại nhìn về phía ba miếng xúc xắc, vẻ mặt không cam lòng. Bên cạnh là Chu Kiền nãy giờ ra sức rống ba con sáu đến đỏ mặt tía tai, lúc này cũng giống như quả bóng xì hơi co quắp ngồi trên mặt ghế.

Đương nhiên, đây là Đường Tiêu cố ý thua, trong sòng bạc, nhất định phải hạ miếng mồi nặng trước, mới có thể câu được cá lớn, vừa bắt đầu đã sử xuất tuyệt kỹ đánh bạc của mình, hù dọa bọn chúng không dám đánh bạc thì không hay.

Hơn nữa Đường Tiêu ngay từ đầu đã biết đối tượng đánh bạc thật sự hôm nay của hắn là, hắn đoán chừng Từ Tiều vì chuyện nào đó, sẽ đánh bạc với hắn đến cùng, không cho y chút ngon ngọt, làm sao có thể khiến y mắc câu?

Từ Tiều mở cở trong bụng bắt đầu thu ngân phiếu, tám ngàn lượng bạc! Hắn càng ngày càng hối hận vì quyết định cùng thắng cùng thua với những người khác. Những sĩ tử khác cùng đếm ngân phiếu với Từ Tiều, nguyên một đám cao hứng bừng bừng, phẳng phất như đang ăn tết.

Nhìn thấy hai kẻ dở hơi Đường Tiêu và Chu Kiền trước sau vẫn đánh bạc siêu nát, tinh thần đánh bạc của mọi người lại tăng vọt, đến vòng thứ hai, thậm chí trong đám sĩ tử lúc trước không tham gia đánh bạc có hai người không nhin được cũng gia nhập.

39. Chương 39 : Từ Tiều Xuất Chiếu.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 39: Từ Tiều xuất chiếu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau hai trận, Chu Kiền rất dứt khoát bại trận, y đã thua sạch toàn bộ số tiền thắng được hôm nay, Đường Tiêu còn thảm hại hơn, khi bại khi thắng, năm trận thua liên tiếp, mất năm ngàn lượng bạc.

- Mẹ kiếp! Lại thua rồi!

Về mặt Đường Tiêu thương tâm như gần chết.

- Hôm nay vận khí của chúng ta không tốt, hay là rút lui đi?

Chu Kiền thấp giọng khuyên bảo Đường Tiêu.

- Này này! Rút lui cái gì? Trên tay Đường công tử còn có hơn hai vạn lượng bạc! Mới thua một chút, đánh thêm mấy ván không lấy lại được sao ?

Tần Vũ nghe thấy Chu Kiền khuyên bảo Đường Tiêu, vội vàng hảo tâm khuyên nhủ.

- Đúng vậy! Lát nữa thắng mấy ván không phải là được sao?

Những người khác cũng đều rất hảo tâm khuyên bảo Đường Tiêu.

- Như vậy đi, một lần đặt một ngàn lượng quá chậm, Đường công tử ngươi phải thắng rất nhiều lần mới có thể lấy lại năm ngàn lượng bạc thua cược, chỉ bằng ta và Đường công tử ngươi đánh lẻ, một lần một vạn lượng, Đường công tử ngươi thắng một trận có thể gỡ vốn còn có thể kiếm tiền.

Từ Tiều đột nhiên nói với Đường Tiêu.

Trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ. Một lượng bạc ở thế giới này giá trị hai ngàn tệ, thứ hai ngàn tệ có thể mua được nếu quy đổi sang kiếp trước của Đường Tiều, tương đương với khoảng 4000 nhân dân tệ, một vạn lượng bạc tương đương với bốn ngàn vạn nhân dân tệ trong kiếp trước của Đường Tiều.

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía Đường Tiều, tựa hồ đang đợi phản ứng của hắn.

- Đường gia người đều là anh hùng hảo hán, đừng để đến lượt người lại biến thành đứa con ngốc nghếch của lão tử anh hùng, xuất môn làm bọn hèn nhát để người khác xem thường!

Từ Tiều bắt đầu mở miệng mỉa mai, trước kia vào lúc này, dùng cách khích tướng hai người Đường Tiều và Chu Kiên là hữu dụng nhất.

- Mẹ kiếp! Ai nói lão tử anh hùng Đường gia sinh ra đứa con ngốc nghếch! Vì những lời này của người, hôm nay ta nhất định phải sống chết với người đến cùng.

Đường Tiều 'quả nhiên' trúng kế, ánh mắt ngầu đỏ giống như đã đáp ứng Từ Tiều.

Dục Thai công chúa âm thầm lắc đầu, nàng khó khăn lắm với sinh ra một tia thiện cảm với Đường Tiều, nhưng cũng lập tức tan thành mây khói, thằng nhãi này mặc dù có tiến bộ về võ học, nhưng vừa bị người ta khích tướng đã dễ dàng bị mắc lừa, hiển nhiên không làm được chuyện lớn.

- Xem ra theo người nói, Đường gia vẫn có anh hùng xuất hiện lớp lớp!

Từ Tiều nham hiểm tán dương Đường Tiều một câu, trong nội tâm vô cùng vui mừng.

Y hiện tại đã thắng hơn một vạn lượng bạc, mặt khác chỗ cùng thắng cùng thua với những sĩ tử khác cũng có hơn một vạn lượng bạc, vừa vặn có thể góp thành ba vạn đặt cược, với vận may cực tốt hôm nay của y, hơn nữa y còn có tuyệt kỹ đánh bạc, thắng Đường Tiều không phải rất dễ dàng sao?

Thắng được hơn hai vạn lượng bạc còn lại trong tay Đường Tiều là một chuyện, quan trọng hơn Từ Tiều còn thiết hạ một ván bài muốn dẫn dắt Đường Tiều mắc câu, đương nhiên, đó là thắng sạch số bạc trong tay Đường Tiều, để hắn thua hoàn toàn mới thôi.

Đường Tiều và Từ Tiều mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, từng người thiết lập ván bài, mùi thuốc súng tràn ngập trên chiếu bạc, cuối cùng đã mở màn ván đánh bạc quan trọng nhất hôm nay.

Lúc này là một đối một, cho nên không cần từng người đổ ống xúc xắc, nhân viên sòng bạc lại mang tới một ống xúc xắc đồng cho Từ Tiều và Đường Tiều, bọn hắn mỗi người lắc một ống, sau khi lắc ra con xúc xắc đồng, sẽ cùng nhau mở con xúc xắc đồng so lớn nhỏ.

truyện copy từ

Khi Từ Tiều đang lắc ống xúc xắc chuẩn bị đặt xuống, Đường Tiều đột nhiên ngăn cản y:

- Này này! Đợi đã, ta đổi ống xúc xắc với người, ai biết con xúc xắc đồng của người có phải làm giả hay không?

- Thật không có phẩm cách!

Từ Tiều chán ghét liếc nhìn Đường Tiều, nhưng vẫn tiến hành trao đổi con xúc xắc đồng với Đường Tiều. Con xúc xắc đồng trong phòng Hoàng Kim không thể nào làm giả, hơn nữa Từ Tiều ta đường đường đối phó với đồ kỹ siêu nát Đường Tiều người, còn cần làm giả sao? Đây quả thực là chuyện vũ nhục nhân cách của ta!

Đường Tiều cười mỉm, đáng vẻ vô cùng gian kế, hắn tự tay tiếp nhận con xúc xắc đồng của Từ Tiều, vừa lắc vừa ghé tai sát vào ống đổ xúc xắc, giống như đang nghe âm thanh biến hóa của con xúc xắc bên trong.

Tất cả mọi người đều đưa ánh mắt khinh thường về phía Đường Tiều, dựa vào đồ kỹ siêu nát như hắn, còn có thể nghe ra điểm số bên trong sao?

Từ Tiều đặt ống đổ xúc xắc xuống trước, Đường Tiều lại rung một hồi lâu mới đặt xuống, hai gã nhân viên sòng bạc đi tới, đồng thời mở hai ống xúc xắc ra trước mặt mọi người.

Tất cả đám sĩ tử kêu lên hoan hô, Đường Tiêu và Chu Kiền lại kêu lên “ai da”, vẻ mặt chán nản, thất vọng, ngồi trở lại trên mặt ghế. . . .

Lần này Từ Tiều ném được hai lần năm, một lần bốn, mặc dù chỉ có mười bốn điểm, nhưng Đường Tiêu ném ra chỉ có một lần hai điểm, hai lần ba điểm, cộng lại chỉ có bảy điểm, vừa vụn bằng một nửa Từ Tiều.

- Mẹ kiếp! Ván cuối cùng, đặt hết một vạn bảy ngàn lượng! Thua sạch thì trở về ôm Tiểu Ngọc nhà ta.

Đường Tiêu đột nhiên đứng dậy, ánh mắt đỏ ngầu, đẩy hết tất cả ngân phiếu trên người ra ngoài.

Dực Thai công chúa nhìn thấy màn này, lại nghe thấy Đường Tiêu nói “Trở về ôm Tiểu Ngọc nhà ta”, tức giận đến mức suýt chút nữa phun huyết, nàng định phát tay áo rời đi, nhưng cuối cùng vẫn đứng lại, nàng muốn nhìn xem Đường Tiêu thảm hại đến mức nào.

- Một vạn bảy thì một vạn bảy, ta theo đến cùng!

Từ Tiều quan sát được thần sắc của Dực Thai công chúa, trong lòng y không khỏi cảm thấy thoải mái.

Từ Tiều đang chờ đợi giờ khắc này, đợi sau khi thắng sạch một vạn bảy lượng bạc của Đường Tiêu, thu lưới bắt cá, y sẽ đề xuất với Đường Tiêu, lấy chuyện hôn ước của Đường Tiêu và Dực Thai làm vật thế chấp, đến lúc đó mặc kệ Đường Tiêu đưa ra điều kiện gì, y sẽ đánh bạc đến cùng, tranh thủ cứu Dực Thai công chúa ra khỏi “hố lửa” Đường Tiêu.

Đường Tiêu đã sớm đoán được suy nghĩ trong lòng Từ Tiều, kết luận Từ Tiều sẽ đánh bạc với hắn đến cùng, cho nên tương kế tựu kế, làm bộ giả vờ thua đỏ mắt. Trong sòng bạc, người thua tiền thường thường càng thua càng đỏ mắt, người thắng tiền tại sao phải như vậy chứ?

Mỗi nhử đã rải ra rồi, cá cũng đã tiến vào lưới, hiện tại là thời điểm thu lưới.

Hai người đều đang thu lưới, cũng không biết cuối cùng người nào bắt được cá béo.

Tiền đặt cược cao tới một vạn bảy, lại khiến bầu không khí trở nên căng thẳng hơn, tất cả đám sĩ tử đều như ngừng hô hấp, quan sát hai người lắc xúc xắc, đỏ xúc xắc xuống, sau đó nhân viên lại theo thông lệ mở ống xúc xắc ra . .

- Thắng rồi! Thắng rồi! Thắng rồi!

40. Chương 4 0: Chìa Khóa Vàng.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 40: Chìa khóa vàng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Một đám sĩ tử cùng thắng chung thua phá vỡ bầu không khí yên tĩnh vừa rồi, trừng mắt nhìn con xúc xắc của Từ Tiều kêu to, thần sắc hưng phấn tới cực điểm.

Kết quả mở xúc xắc lần này, Từ Tiều một cái bốn điểm, một cái năm điểm, một cái sáu điểm, tổng cộng mười lăm điểm.

Nhưng Đường Tiêu đúng là “vận khí cứt chó”, ném được hai cái năm điểm, một cái sáu điểm, cũng chỉ hơn Từ Tiều một điểm.

Mỗi lần Đường Tiêu không chỉ nghe con xúc xắc trong ống mình biến hóa, đồng thời cũng nghe thấy biến hóa trong ống xúc xắc của Từ Tiều, mỗi lần đều để Từ Tiều đỏ xúc xắc trước, cho nên Đường Tiêu cũng không muốn tạo ra kết quả kinh người thái quá, mỗi lần đều lắc ra mười tám điểm, về sau đoán chừng không có người nào dám chơi với hắn nữa. nguồn

Nhìn thấy kết quả này, sắc mặt Từ Tiều có hơi trắng bệch, tất cả đám sĩ tử cũng lập tức yên tĩnh trở lại, bởi vì bọn hắn đã ký kết thỏa thuận cùng thắng cùng thua với Từ Tiều, Từ Tiều không chỉ thua số bạc của mình, còn cả số bạc gom góp của bọn hắn, lần này là một vạn bảy ngàn lượng! Số tiền thắng được trước đó từ chỗ Đường Tiêu và Chu Kiên đều bị lấy sạch!

- Ha ha ha

Đôi “Cứt chó thối” Đường Tiêu và Chu Kiên cầm một đồng lớn ngân phiếu trong tay cười đắc ý, chỉ còn thiếu lần lộn mấy vòng trên mặt đất.

Từ Tiều và Tần Vũ triệu tập tất cả đám sĩ tử đến một chỗ, hiển nhiên là đang tiến hành du thuyết nào đó. Hiện giờ trong tay Từ Tiều chỉ có hơn bảy nghìn lượng ngân phiếu rồi, mặc dù vừa vạn không lỗ không lãi nhưng hắn đã đánh bạc đổ mắt.

Đối với dân cờ bạc mà nói, tiền thắng là tiền của mình, cho nên vừa rồi thoáng cái cuồng thua một vạn bảy ngàn lượng, thua đến mức lá gan của y cũng đau, da thịt cũng đau, vì vậy nhất định phải lấy lại.

Huống chi, trong lòng y còn có đại kế chuộc thân Dục Thai công chúa!

Xét thấy chiến tích cực tốt đêm nay của Từ Tiều, tỷ số thắng siêu cao, ngẫu nhiên thua ván cũng hợp tình hợp lý, đám sĩ tử vô cùng tín nhiệm y, trong thời gian rất ngắn, đã kiếm đủ cho Từ Tiều hơn một vạn lượng bạc, cộng thêm bảy ngàn lượng trong tay y, tổng cộng gom góp ra hai vạn hai ngàn lượng vốn đánh bạc.

- Ta cũng cho người chơi lớn, hai vạn hai ngàn lượng! Đặt toàn bộ!

Sau khi Từ Tiều trở lại chiếu bạc, thoáng cái đẩy ra tất cả ngân phiếu sở hữu, hiển nhiên đã đánh bạc đổ mắt, thần sắc có chút điên cuồng.

- Có cần đánh lớn như vậy không?

Đường Tiêu rõ ràng có chút “e sợ”.

- Đứa con ngu ngốc của lão tử anh hùng Đường gia...

- Được! Đánh thì đánh, hãy bớt sàm ngôn đi!

Đường Tiêu khoát tay áo về hướng Từ Tiều, chặn đứng giọng điệu mỉa mai của Từ Tiều, cũng kêu Chu Kiên đem hai vạn hai ngàn lượng ngân phiếu ném vào chiếu bạc.

Nhìn thấy bốn vạn bốn ngàn lượng ngân phiếu trong chiếu bạc, con mắt của đám sĩ tử vây quanh đều có chút đăm đăm, đây tựa hồ là số tiền đánh bạc lớn nhất nhìn thấy từ khi bọn hắn sinh ra đến giờ.

Trong lòng đám sĩ tử này thậm chí mơ hồ cảm thấy, ván bạc này, sẽ quyết định vận mệnh và tiền đồ tương lai của Trần quốc hầu và Hưng quốc hầu, để xem giờ khắc cuối cùng, ông trời sẽ chiếu cố ai hơn.

Cầm lấy ống đờ xúc xúc.

Lắc xúc xúc.

Hai ống xúc xúc trước sau rơi lên bàn.

Tất cả mọi người như ngừng thở, kể cả mấy vị hoàng tử công chúa hiện tại cũng đều lặng ngắt như tờ, hoàng gia Đại Minh triều khuất phục Áo Bì Đảo, hậu cần không thông, tài nguyên thiếu thốn, ngay cả hoàng gia cũng không phải rất giàu có, loại chuyện đánh bạc quy cách này đối với mấy vị hoàng tử công chúa mà nói, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trong đời.

Lần này, lại không có người nào kêu lên, thần sắc trên mặt đám sĩ tử đều khẩn trương đến cực hạn.

Nhân viên sòng bạc tiến lên, hai tay đồng thời cầm lên hai ống xúc xúc....

Nhìn thấy điểm số của hai bên, Từ Tiều lập tức mặt xám như tro, tất cả đám sĩ tử cùng thắng cùng thua đều dùng tay vỗ lên trán, tuyệt vọng hét to một tiếng.

- Chúng ta lại thắng rồi! Ha ha ha ha ha.

Chỉ có tên mập mập Chu Kiền hoan hô nhảy dựng lên, khi rơi xuống thiếu chút nữa khiến căn phòng sụp nền.

Đường Tiêu vừa nghiêng mắt nhìn Từ Tiều, vừa chậm rãi kiểm lại tất cả ngân phiếu trên bàn, tựa hồ chuẩn bị muốn lấy tiền rời đi.

Hôm nay đúng là lãi lớn, ba vạn tư, cộng thêm hai vạn hai vừa rồi, tổng cộng buôn bán lời năm vạn sáu, khoản tiền ngoài ý muốn này đủ cho Đường Tiêu sau này mua đan dược dùng luyện công.

Nhưng đây tuyệt đối chưa phải là toàn bộ thu hoạch đêm nay, Đường Tiêu tin tưởng, Từ Tiều thua đỏ mắt, nhất định sẽ làm ra một số chuyện gì nữa, cho nên khi Đường Tiêu đếm ngân phiếu vẫn đặc biệt cẩn thận.

- Đợi đã, ta muốn tiếp tục đánh bạc với người!

Sắc mặt Từ Tiều cực kỳ khó coi ngăn cản Đường Tiêu ôm đồng ngân phiếu chuẩn bị rời đi.

Ván thua vừa rồi, mặc dù đã thỏa thuận cùng thắng cùng thua với đám sĩ tử, hơn hai vạn lượng bạc không cần một mình y gánh chịu, nhưng y đã hại đám sĩ tử đi theo thua sạch, về sau danh tiếng của y trong đám sĩ tử xem như hoàn toàn mất sạch.

Nhất định phải lấy lại! Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Từ Tiều hiện tại.

Đường Tiêu chính là chờ đợi những lời này của Từ Tiều, hấn tin tưởng với nội tình của Từ gia, vào những lúc thế này, có lẽ sẽ lấy ra một số thứ tốt.

- Muốn tiếp tục đánh bạc, được thôi! Trước tiên lấy ngân phiếu ra, bằng không nếu người thua ta cũng không có hứng thú nhận người làm nô tài.

Đường Tiêu ngạo mạn nhìn Từ Tiều.

- Thế này đã được chưa?

Từ Tiều từ trong hồ lô trữ vật lấy ra một thứ, *bộp!* một tiếng vỗ trên mặt bàn.

Mọi người đi qua nhìn xem, thứ Từ Tiều đặt cái bộp trên bàn không ngờ một là một chuỗi chìa khóa tinh cương đã rất cũ kỹ. Có tổng cộng bốn chiếc, bên trên điêu khắc phù văn thời thượng cổ, trong suốt lóe sáng, liếc mắt liền thấy nó không phải là vật bình thường.

Đường Tiêu thì ghen hòng, xua tay với Từ Tiều, mắt kiên nhẫn nói:

- Người đem chìa khóa trong nhà người cho ta làm gì? Bốn công tử không hứng thú đi nhà người nhất đồ bỏ! Vô giúp vui làm cái gì? Lăn qua một bên hóng gió đi!

Từ Tiều nghe lời của Đường Tiêu thì nổi giận:

đọc truyện mới nhất tại .

- Hừ! Thằng ngốc nhà người đúng là không có ánh mắt! Mở to mắt chó nhìn kỹ xem đây là cái gì!

- Oa! Tinh cương sĩ tốt! Đột trước cung đình đấu võ hoàng thượng đích thân ban phát cho Từ trạng nguyên, là trung phẩm pháp khí!

Ngồi ở đây có một ít biết hàng, rất nhanh đã nhận ra.

41. Chương 41 : Trả Pháp Khí Của Ta Lại!

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 41: Trả pháp khí của ta lại!

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Võ giả Đại Minh triều sau khi có được pháp khí thì thực lực sẽ tăng lên nhiều. Khi đối trận tế luyện ra pháp khí mạnh mẽ thì thậm chí có thể đánh bại võ giả tu vi cao hơn mình một bậc.

Nhưng pháp khí phẩm cấp tốt một chút thì giá rất cao, số lượng thưa thớt, võ giả bình thường không mơ ước nổi.

Thứ của Từ Tiều là một chìa khóa tinh cương cũ kỹ có khắc phù văn thời cổ đại, thuộc về trung phẩm pháp khí võ giả cấp Nhân Nguyên có thể sử dụng. Tuy nhiên, bởi vì là trung phẩm pháp khí cấp nhân nguyên, còn đến từ hoàng cung, uy lực đã có thể so với thượng phẩm pháp khí cấp nhân nguyên. Tìm ra tài liệu thích hợp tế luyện thì phẩm cấp có thể tăng lên nữa.

Hiện nay Từ Tiều là võ giả đỉnh cấp Nhân Nguyên tam cấp, gần sắp tiến vào tứ cấp. Một khi gã tới tứ cấp thì có thể bắt đầu khu động phù triệu tế luyện pháp khí này. Một chuỗi chìa khóa tinh cương phù văn sau khi luyện hóa nhận chủ rồi, sẽ biến thành bốn đồng thiết sĩ tốt, thiết khôi thiết giáp thiết thuẫn cao hơn một trọng, khi đối địch thì dù tiến công hoặc phòng thủ đều dễ như chơi.

Đương kim hoàng thượng Chu Hi đem trung phẩm pháp khí cấp Nhân Nguyên này làm phần thưởng tặng cho võ trạng nguyên Từ Tiều là vì khích lệ gã càng thêm cố gắng, sớm ngày tiến vào hàng ngũ võ giả cấp Nhân Nguyên ngũ cấp, tế luyện pháp khí, trở thành rường cột cho Đại Minh triều.

Đường Tiêu đích thực không biết pháp khí này, hắn chỉ đành nghiêng đầu hỏi Chu Kiên bên cạnh mình:

- Cái thứ này giá trị bao nhiêu tiền?

Chu Kiên rõ ràng đáp lại Đường Tiêu, chẳng qua đó chỉ là đoán mò:

- Không biết, chắc là đáng giá một ngàn lượng?

Từ Tiều, Tần Vô và mấy người khác nghe Đường Tiêu, Chu Kiên nói chuyện, bỗng chốc có xúc động đập đầu vô tường chết cho rồi. Đường, Chu, hai tên nhị hàng này, còn có thể ngớ ngẩn thêm chút không trời?

Nhìn ra Chu Kiên cũng không biết hàng, Đường Tiêu chỉ đành đem kêu Mục Thương tới. Mục Thương nhìn chuỗi chìa khóa tinh cương kia thì giật nảy mình, thì thầm vào tai Đường Tiêu.

- Thiếu gia, đây là bộ pháp khí trung phẩm, võ giả cấp Nhân Nguyên ngũ cấp có thể tế luyện, giá trị ít nhất trên ba vạn lượng bạc, đồ từ hoàng cung lấy ra thì càng là vô giá.

Tuy trong lòng Đường Tiêu vô cùng kinh ngạc nhưng ngoài mặt làm bộ như không có việc gì ậm ừ, sau đó khoát tay xua Mục Thương đi ra.

Đường Tiêu hí hóp mắt nhìn Từ Tiều:

- Người muốn đem chuỗi chìa khóa này thay thế nhất chú đồ kim đánh cược với ta?

- Bớt nói nhảm đi! Đem hết ngân phiếu hôm nay của người lấy ra!

Từ Tiều biết nếu Đường Tiêu chịu mở miệng bảo cá cược, chứng minh mới rồi hắn từ chỗ Mục Thương đã hiểu sự trân quý của chuỗi chìa khóa tinh cương.

- Hừ! Thứ này ta có thắng vô dụng, cuối cùng vẫn là đưa đi phòng đấu giá đổi tiền. Tính người nhất chú đồ kim đã không sai, không bằng người trước lấy ngân lượng ra rồi kiếm ta đi, thích đánh cược như vậy thì tự chơi với mình đi! Đừng lãng phí thời gian tán gái quý giá của bốn công tử!

Đường Tiêu không kiên nhẫn xua tay đuổi Từ Tiều.

Từ Tiều tức đến cả người run rẩy, nếu không phải nể mặt các hoàng tử, công chúa, và cả Mục Thương ở bên ngoài canh giữ, bây giờ gã sẽ không kiềm được muốn xuống tay với Đường Tiêu rồi.

Công chúa Dục Thai nghe lời của Đường Tiêu thì cũng lần nữa thất vọng. Trên diễn võ trường, Đường Tiêu ra tay dứt khoát, lạnh lùng như sắt, thiên tài võ học, tại sao nhanh như vậy đã biến trở về công tử tàn bạo thể này?

Cuối cùng có đám sĩ tử và các hoàng tử, công chúa khuyên hết lời, Đường Tiêu rút cuộc đồng ý để Từ Tiêu đem chuỗi chìa khóa tinh cương này làm lương chú đồ kim, cũng chính là hai vạn lượng bạc.

Từ Tiêu đột nhiên nói với Đường Tiêu:

- Nếu Đường công tử tiếc mấy ngân phiếu này thì ta có thể dùng chúng đồ thứ khác trong tay Đường công tử. truyện copy từ

- A? Người muốn đồ cái gì? Nói nghe đã.

Trong lòng Đường Tiêu biết Từ Tiêu muốn cái, bây giờ hắn đang cố ý giả bộ ngu ngơ.

Sự việc đã tới nước này, Từ Tiêu có muốn Đường Tiêu đánh cuộc cái gì thì cũng không còn ý nghĩa với hắn. Pháp khí trung phẩm này đã bị Đường Tiêu nhắm trúng, hắn lấy chắc rồi.

- Nếu ta thua thì pháp khí tuyệt phẩm này là của người. Nếu người thua, xin người lập tức giải trừ hôn ước với công chúa Dục Thai, trả lại tự do cho nàng ấy!

Nói đến mặt sau thì biểu tình của Từ Tiêu đã biến cực kỳ âm độc và oán hận,

Tuy công chúa Dục Thai chưa từng đồng ý với Từ Tiêu cái gì, tuy mọi thứ chỉ là gã đơn phương tình nguyện, nhưng trong ý nghĩ của Từ Tiêu lại chắc chắn rằng công chúa Dục Thai yêu gã, thế nên gã mới bắt mãn hôn ước với Đường Tiêu.

Công chúa Dục Thai không ngờ trận đánh cuộc này cuối cùng lại liên lụy đến mình, điều này khiến cô hơi bức mình. Nhưng cô cũng muốn biết, bây giờ cô ở trong lòng Đường Tiêu rốt cuộc có địa vị như thế nào. Hắn có thật sẽ đem cô làm tiền đặt cược đánh đồ không?

Đường Tiêu đáp ngay lập tức:

- Thật cảm động! Đáng tiếc, ta sẽ không lấy hôn ước của công chúa Dục Thai cá cược với người.

Đường Tiêu trả lời khiến công chúa Dục Thai thở ra, xem ra cái tên họ Đường còn không đến nỗi hết thuốc chữa, không đem cô thành tiền đặt cược đánh đồ với người khác, chứng minh...hắn...hắn còn rất quan tâm cô...

Đường Tiêu nói tiếp:

- Nếu trận này người thắng, trận sau ta có thể suy nghĩ đem công chúa thua đưa cho người.

Vốn công chúa Dục Thai thầm thở ra và hơi đắc ý bị lời nói này chọc tức suýt hộc máu. Trong mắt cô bốc cháy lửa giận hừng hực, lao ra muốn điên cuồng đá chết Đường Tiêu. Hai hoàng tử và công chúa Tĩnh Nhạc vội kéo cô lại.

Từ Tiêu như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng, nói:

- Người nói rồi thì không được nuốt lời!

Đường Tiêu lập tức thề thốt một phen:

- Đồ ý là cháu của ta.

Trận đánh đồ lại bắt đầu, cầm lấy đầu ống.

Lắc lắc.

Rầm! rầm! Hai tiếng, đầu ống lần lượt rơi xuống bàn.

Tưởng tượng là tốt đẹp mà hiện thực thì tàn khốc. Trời đã định công chúa Dục Thai không phải thuộc về gã. Từ Tiêu nhìn nhân viên công tác mở ra đầu ống, lần này mặt triệt để xám như tro tàn.

Gã lại lần nữa cách biệt một điểm, thất bại.

Đem hai vạn lượng bạc đám sĩ tử gom góp đánh thua, lại đem phần thưởng của võ trạng nguyên pháp khí tinh cương chìa khóa cũng thua, trong đầu Từ Tiêu biến trống rỗng. Gã có linh cảm tối nay mình gây ra

họa lớn rồi, chuyện này sớm muộn gì sẽ bị phụ thân Hưng Quốc Hầu biết. Một khi Hưng Quốc Hầu biết chuyện thì gã khó tránh bị trách phạt, thậm chí bởi vậy mà bị trừ bỏ tư cách kế thừa hầu tước đất phong!

- Không! Trả pháp khí của ta đây!

Từ Tiều tinh thần thác loạn, đột nhiên vung tay đập hướng Đường Tiều, kiêu ngạo và ưu nhã quý tộc công tử chớp mắt tan biến thành mây khói.

42. Chương 42 : Yêu Cầu Của Đường Tiều.

Sát Vương Tác giả: Không biết xem tại

Chương 42: Yêu cầu của Đường Tiều.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Một đám này kéo theo thù hận sâu vô cùng, võ giả cấp Nhân Nguyên đỉnh tam cấp, võ trạng nguyên đầu võ đợt trước Từ Tiều đánh ra một quyền này, uy lực lớn hơn công chúa Dục Thai ra quyền nhiều.

Không biết khi nào thì Mục Thương đã tới bên cạnh Đường Tiều, duỗi tay kéo hắn ra sau lưng mình, ưỡn ngực đón đỡ một quyền của Từ Tiều.

Hộ thể cương khí mạnh mẽ của Mục Thương thoáng chốc đẩy thân thể Từ Tiều bay ngược ra sau, nặng nề đập vào vách tường bao phòng, té xuống đất. Từ Tiều bùm ngực hộc búng máu.

Hôm nay đối với gã tựa như ác mộng, vừa thua người còn thua tiền. Không nói tới chưa cứu công chúa Dục Thai ra 'hồ lửa', thua sạch ngân lượng, vật thưởng võ trạng nguyên cũng chấp tay đưa người. Giai nhân gần trong gang tấc mà không thể chạm vào, kẻ thù ngay trước mặt mà không thể báo thù, bây giờ Từ Tiều thật sự tuyệt vọng.

Đám binh sĩ trong bao phòng sớm nhìn quen màn này, lập tức tiến lên nâng Từ Tiều bị thương đi ra ngoài.

Lúc Từ Tiều bị nâng ra ngoài, gã tuyệt vọng gào to với Đường Tiều:

- Họ Đường! Người hủy mọi thứ của ta! Việc này sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy! Người chờ đó!

Đường Tiều bĩu môi, thương hại nhìn Từ Tiều một cái. Xứng đáng tên này xui xẻo, chọc ai không tốt? Lại ngu ngốc đụng tới ta.

Được làm vua thua làm giặc, cường giả chúa tể, đó là quy tắc sinh tồn của mọi thế giới.

Đường Tiều chậm rãi cất tất cả chiến lợi phẩm và trong hồ lô trữ vật. Đời trước hắn ở sông bạc cá cược, dân cờ bạc giống Từ Tiều thua liền đỏ mắt thì hắn đã thấy quá nhiều, sớm không lấy làm lạ.

Công chúa Dục Thai rất khó hiểu nhìn Đường Tiều, người đàn ông này ngày càng khiến cô nhìn không thấu. Nhưng thông minh như công chúa Dục Thai đã cảm giác ra, mọi chuyện hôm nay đều là một ván cờ, ván cờ Đường Tiều sắp đặt, lấy biểu hiện giả dối tấn mạn bại gia công tử bày cờ, Từ Tiều và mọi người đều rơi vào bẫy mà vẫn không hay biết gì.

Đây vẫn là kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng trước kia sao?

Trong đôi mắt híp của Đường Tiều, công chúa Dục Thai nhìn thấy một đầu óc tràn ngập trí tuệ, linh hồn cường đại nhìn thấu mọi chuyện trong thế gian.

Nhưng hắn lại cố ý giả làm công tử ăn chơi, khiến người khinh thường, sau đó bị hắn đánh thảm bại.

- Lão bà, làm gì nhìn ta chằm chằm vậy? Chỗ này có nhiều người, nếu người muốn xem ta thì đợi qua cửa vào phủ rồi để người một lần nhìn đủ.

Đường Tiêu vừa mới thu xong ngân phiếu đột nhiên cười nói với công chúa Dực Thai vài câu, chọc công chúa Dực Thai tức đến suýt nữa đâm hấn một kiếm ngay tại chỗ.

- Không đùa người nữa, hôm nay hoàng tử, công chúa, các vị sĩ tử đều ở, nói với người chuyện nghiêm túc.

Đường Tiêu nghiêm trang từ trong hồ lô trữ vật lấy ra bằng chứng đánh cuộc với công chúa Dực Thai.

- Mặt trên có viết nếu trong lúc đánh cuộc công chúa Dực Thai thua thì tùy tiện Đường Tiêu yêu cầu cái gì, công chúa Dực Thai đều phải đồng ý.

Công chúa Tĩnh Nhạc làm tỷ tỷ, thay công chúa Dực Thai đáp lời Đường Tiêu:

- Nói đi, người muốn yêu cầu cái gì với Huyền Nhi muội muội, hoàng gia chúng ta sẽ không nuốt lời.

Cô nghĩ công tử ăn chơi này sẽ không dám làm gì quá đáng, không bằng để mẫu hậu thưởng hấn ít kim ngân, bảo vật, cung nữ là được rồi.

Đường Tiêu không đáp lời công chúa Tĩnh Nhạc mà nhìn chăm chăm vào mắt công chúa Dực Thai:

- Yêu cầu của ta là, sau này ta tìm người muốn cái gì thì người nhất định phải đưa ta cái đó, không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào của ta.

Công chúa Dực Thai bị Đường Tiêu nhìn khiến lòng bối rối, không biết làm sao. Cô hiểu ẩn ý trong lời nói của hấn, nhớ tới lúc trước hấn hay vẽ mặt mê gái nhìn với mình, lòng trầm xuống. Chắc hấn không phải...muốn yêu cầu cô về 'chuyện đó' chứ? Nếu thế thì phải làm sao đây?

Nhưng mà phần đánh cuộc đó là chính tay mình viết...tùy tiện Đường Tiêu yêu cầu cái gì...cái này thật sự tiêu rồi!

Công chúa Tĩnh Nhạc cảm thấy mất mặt, lời lẽ nghiêm khắc quở trách Đường Tiêu:

- Làm càn! Người ra một yêu cầu cũng đành thôi, sao có thể yêu cầu cả đời? Muốn uy hiếp hoàng gia chúng ta sao!?

Đường Tiêu rõ ràng là bức ép người vào đường cùng:

- Đi đi đi! Người không phải lão bà của ta, ai thèm nghe người lải nhải? Công chúa Dực Thai, người muốn đổi ý sao? Ngày mai ta sẽ lên triều tham kiến hoàng thượng, trình lên phần đánh cuộc này, để hoàng thượng phân xử, chủ trì công đạo cho ta!

Đương nhiên Đường Tiêu không có ý gì với công chúa cả, hấn muốn là mấy bí tàng của hoàng gia. Một bình thánh dược trị thương đã chứng minh bí tàng của hoàng gia phong phú cỡ nào. Sau này hấn luyện công dùng đan dược, công pháp, pháp khí cái gì chắc chắn đều phải nhờ vào công chúa Dực Thai.

Nhân lúc cô còn chưa gả vào Đường gia, có thể vất được bao nhiêu thì vất hết, cưới vào rồi thì không có miếng nước để vất nữa. đọc truyện mới nhất tại .

Nghe lời của Đường Tiêu, công chúa Tĩnh Nhạc tức đến mặt tái xanh nhưng không thể phản bác hấn.

Cuối cùng, ngược lại là công chúa Dực Thai trấn tĩnh trả lời Đường Tiêu.

- Chuyện này chúng ta sẽ nói riêng.

Công chúa Tĩnh Nhạc vẽ mặt sốt ruột nói:

- Muội muội, người đừng nói chuyện riêng với hấn! Tên này không phải thứ tốt lành gì, người sẽ bị hấn lừa mất!

Công chúa Dực Thai cắn môi từ chối ý tốt của công chúa Tĩnh Nhạc:

- Tỷ tỷ, việc này người không cần lo, ta tự biết lo ithub.

- Nói chuyện riêng? Cũng được, nhưng đừng để ta chờ quá lâu, nếu không ta sẽ đích thân đến hoàng cung đòi nợ!

Đường Tiêu hừ hừ vài tiếng, sau đó nghênh ngang cùng Chu Kiền rời khỏi bao phòng.

Lúc ra khỏi cửa Hoàng Kim Ốc thì nhân viên công tác đưa thiệp mời cho Đường Tiêu, Chu Kiên, nói là ông chủ Hoàng Kim Ốc Ngưu Bằng để gã chuyển giao giùm. Bên trên viết năm ngày sau trong Đài Kinh thành Bảo Nguyên Đường sẽ cử hành một hội đấu giá khá lớn. Trên thiệp mời có kèm danh sách, liệt kê một ít bảo vật chuẩn bị bán đấu giá trong hội, hy vọng Đường gia và Chu gia sai người tham gia.

Loại thiệp mời này đương nhiên có người chuyên môn đưa tới Đường Phủ, Chu phủ. Hiển nhiên Ngưu Bằng biết hôm nay Đường Tiêu thắng mấy vạn lượng lạc, cố ý chuyên môn chuẩn bị một phần thiệp mời cho hắn, lại không thể bỏ qua Chu Kiên sát cánh với hắn, cho nên cũng thuận tiện đưa một phần cho gã.

“Ừm, ta sẽ đi xem thử.” Đường Tiêu gật đầu với nhân viên, cất thiệp mời vào trong hồ lô trữ vật. Những bảo vật trong danh sách này, hắn phải trở về nghiên cứu cái đã, bởi vì hắn không biết đó là những thứ gì, nhất định phải tìm Mục Thương hỏi một phen.

43. Chương 43 : Bắt Thích Khách.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 43: Bắt thích khách.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Quay về Đường phủ, Đường Tiêu lập tức bắt đầu cuộc huấn luyện của mình. Kỳ thật sau khi đánh bại công chúa Dực Thai thì hắn không có áp lực lớn như trước nữa, nhưng không thể bỏ thói quen sinh hoạt đời trước của Đường Tiêu.

Cái cảm giác nguy hiểm sinh tồn luôn theo hắn như bóng với hình. Cảm giác áp lực kỳ diệu nếu không huấn luyện thì là lãng phí sinh mệnh. Cái bản tính muốn trở thành cường giả mạnh nhất, khiến hắn không muốn ngừng lại một giây

Tuy lần ước đấu này đã thắng công chúa Dực Thai, nhưng Đường Tiêu biết mình thắng chỉ là may mắn. Nếu lần nữa đấu với công chúa Dực Thai, hắn không bảo đảm vẫn có thể chiến thắng.

Không chỉ như vậy, còn có Từ Tiều hận hắn, bởi vì công chúa Dực Thai, bởi vì đệ đệ của gã bỗng dưng mất tích, còn có hôm nay gã thua vật thưởng trạng nguyên, sau này Từ Tiều chắc chắn sẽ tìm cơ hội trả thù. Đối với kẻ thù, cách làm bình thường của Đường Tiêu chính là mình phải mạnh hơn người đó, sau đó đè bẹp giết chết nó!

Dù Từ Tiều dễ đối phó thì Từ gia còn có Hưng Quốc Hầu Từ Cường. Vô giả cấp Địa Nguyên đó, đối với Đường gia, đối với hạnh phúc sinh hoạt trong tương lai của Đường Tiêu, là một uy hiếp to lớn.

Cho nên Đường Tiêu cảm thấy bây giờ còn chưa phải lúc để hắn hưởng lạc. Vậy nên hắn vừa về Đường phủ liền bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Dùng ba tháng đánh bại công chúa Dực Thai, Đường Tiêu đặt ra ình mục tiêu mới, là trong hai năm lần đấu võ cung đình tiếp theo đoạt quán quân, trở thành võ trạng nguyên sẽ được hoàng cung ban thưởng cho cực kỳ phong phú. Ví dụ như pháp khí trung phẩm chìa khóa tinh cương của Từ Tiều, mấy thứ kia chính là vật cần thiết để Đường Tiêu trở thành cường giả.

Gần nửa tháng nay, Đường Tiêu chủ yếu tu luyện là ‘Hóa Điều Lược Không Nhất Thức’, đây là tuyệt kỹ thành danh của Đường Uyên. Đường Tiêu mới chỉ nhập môn, nhưng bây giờ hắn đã có thể ở sau lưng huyền qua ra hai đôi cánh dài một thước ở hai bên, khi vỗ đập thì sẽ khiến hắn nhảy khỏi mặt đất lên cao bảy, tám thước.

Tình huống này tựa như chim nhỏ đang học bay, khao khát bay lượn trên trời xanh nhưng trước mắt chỉ có thể đập vài cái mà thôi.

Nhưng dù là vậy cũng đủ khiến Đường Tiêu hưng phấn. Đời trước nếu không nhờ vào máy móc bên ngoài thì không thể nhảy vọt cao tới bảy, tám mét, càng không thể tự do bay lượn trên bầu trời. nguồn

Đường Tiêu hướng tới Nhật Nguyệt Hồ, lại một lần ngưng hóa khí dực nhảy lên trời. Khi nhảy lên thì diễn luyện ‘Hóa Điều Lược Không Nhất Thức’. Kết quả hần lại lần nữa từ trên trời rơi xuống Nhật Nguyệt hồ, dấy lên một mảnh bọt nước. Nhưng hần không hề nản lòng, lại lần nữa luyện tập, hần ngày càng cảm giác được ảo diệu của ‘Hóa Điều Lược Không Nhất Thức’.

Bởi vì cánh điều là nhờ chân khí trong người ngưng luyện thành, vậy nên luyện tập ‘Hóa Điều Lược Không Nhất Thức’ cực kỳ tiêu hao chân khí. Luyện thời gian không được bao lâu thì chân khí trong người Đường Tiêu đã mất đi bảy, tám phần. Lúc trước hần nhờ vào mấy đan dược bổ khí đan cũng sắp dùng xong hết rồi, không mấy ngày nữa chắc phải ra ngoài chọn mua một mớ, không thì không thể giữ trạng thái tu luyện nhanh như thế này.

Vừa lúc năm ngày sau sẽ đi tham gia đấu giá hội, khi đó điên cuồng mua sắm một phen đi.

Tiêu hao hết chân khí trong người, Đường Tiêu ngồi bên bờ Nhật Nguyệt hồ, nhắm mắt tĩnh thần. Mười mấy nha hoàn chủ động chạy tới xoa bóp chân cho hần, vội vàng bận rộn.

Đột nhiên có tiểu nha hoàn trông cửa vội vàng chạy tới nói bên đại môn Đường phủ truyền lời, công chúa Dực Thai đến thăm. Tiểu nha hoàn chưa dứt lời thì tiểu kim long do công chúa Dực Thai ngưng hóa khí thân đã bay vào Thần Mã quán, điểm đáp xuống không sai một tấc, vừa lúc cách người Đường Tiêu không xa.

Công chúa Dực Thai tay cầm roi đứng thẳng, đôi chân mày cau lại trừng mười mấy nha hoàn hầu hạ Đường Tiêu, dường như có chút không vui. Mục Thương nghe được động tĩnh vội mang mấy gia đình hộ vệ Đường phủ theo lại đây, đứng cách không xa không gần, chuẩn bị tùy thời khuyên can hai vợ chồng son.

Theo Mục Thương thấy thì lần trước thiếu gia đánh bại được công chúa Dực Thai là ngoài ý muốn, nếu hai người lại đánh nữa thì chưa chắc thiếu gia chiếm ưu thế.

Đường Tiêu nghe tiếng động, mở mắt liếc công chúa Dực Thai một cái, bĩu môi, lại nhắm mắt. Không ngờ cô gái này chạy thẳng tới Thần Mã quán, xem ra không phải lần đầu tiên cô đến Đường phủ gây chuyện sinh sự.

- Cầu nô tài! Thấy bản cung mà dám không quỳ?

Công chúa Dực Thai phô trương thanh thế vung một roi xuống hồ đề, khiến mấy khối đá trên hồ đề vỡ nát.

Mười mấy nha hoàn trông thấy công chúa Dực Thai thì đã phập hòng lo sợ, sợ đến xoay người định lạy. Ai ngờ Đường Tiêu đột nhiên từ trên ghế đứng vọt dậy, chỉ vào mũi công chúa Dực Thai mắng.

- Tiểu tiện nhân! Coi chỗ này là đâu hả? Trong Đường phủ hầu gia là có thể để người tùy tiện la lối sao? Còn hũy hồ đề của ta! Con bà nó! Tảng đá này ta tốn một vạn lượng mua một cái, người đập vỡ hết năm khối, không mau đưa ra năm vạn lượng bạc đây, nếu không hôm nay tiểu tiện nhân người đừng mơ rời đi!

- Người!

Công chúa Dực Thai lại đây vốn không định gây chuyện, nhưng trông thấy Đường Tiêu nằm trên ghế to có mười mấy nha hoàn hầu hạ hai bên, tính tình nhịn không được xông lên, kết quả mắng ‘cầu nô tài’. (

Công chúa Dực Thai tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm Đường Tiêu, nói:

- Dĩ hạ phạm thượng, Đường Tiêu, ngươi có biết ngươi phạm vào tội chết không!?

- Phạm cái đầu ngươi! Mục Thương!

Đường Tiêu quát to một tiếng với Mục Thương cúi đầu đứng một bên.

Mục Thương vội vàng lên tiếng:

- Có!

- Bắt nữ thích khách xông vào Đường phủ định ám sát bổn thiếu gia cho ta! Dìm chết ả trong hồ cho ta!

Đường Tiêu dùng ngón tay chỉ công chúa Dực Thai lại chỉ vào Nhật Nguyệt hồ, sau đó ngã người nằm trên ghế.

Công chúa Dực Thai không thể tin nhìn Đường Tiêu, khuôn mặt tức đến đỏ hồng:

- Người dám!?

Đường Tiêu đột nhiên giận dữ rống lên:

- Mục Thương, các người còn đứng làm gì? Không nghe thấy mệnh lệnh của bản thiếu gia sao!?

Mục Thương chần chờ một lát, thật sự mang người bao vây công chúa Dực Thai.

- Này này này! Ta ám sát người hồi nào? Ta rõ ràng là tới cùng người nói chuyện!

Công chúa Dực Thai trong lòng hoảng hốt, đặc biệt là bộ dạng tức giận của Đường Tiêu không giống như đang nói giỡn.

Mục Thương ngừng lại, nhìn công chúa Dực Thai, lại nhìn Đường Tiêu nằm trên ghế.

- Công chúa đừng sợ người, người đủ mặt mũi rồi đi, cho công chúa bậc thang xuống đi...

Manh Ngọc nhỏ giọng khuyên Đường Tiêu một câu. Bây giờ cô thật sự phục thiếu gia nhà mình sát đất. Miệng vừa há ra thì công chúa đương triều trong miệng hẳn có thể biến thành tiểu tiện nhân và nữ thích khách.

44. Chương 44 : Hoàng Cung Nghèo Nàn.

Sát Vương Tác giả: Không biết

truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Chương 44: Hoàng cung nghèo nàn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu mở mắt ra, không nhanh không chậm quăng một câu:

- Người muốn nói gì với ta?

- Người để bọn họ đi hết đi, ta muốn nói riêng một mình với người.

Công chúa Dực Thai không còn khí thế hung hãn như trước, bây giờ thoạt trông giống như cô dâu nhỏ bị uất ức.

Đường Tiêu đoán rằng có thể công chúa Dực Thai muốn nói tới việc đánh cược. Suy nghĩ chốc lát, Đường Tiêu phẩy tay, ý bảo Mục Thương và đám nha hoàn tránh ra xa một lúc.

Đầu tiên, công chúa Dực Thai hướng Đường Tiêu biểu thị lòng bất mãn của mình:

- Một mình người cần nhiều nha hoàn như vậy làm gì? Ta ở trong cung bên người cũng chỉ có bốn cung nữ mà thôi!

Còn tưởng mấy ngày nay hẳn ở trong phủ chịu khổ, ai ngờ mỗi ngày chìm trong ôn nhu hương, thật không biết ban ngày tại sao thua hẳn được nữa!

Đường Tiêu liếc công chúa Dực Thai:

- Mặc mớ gì tới người!?

- Người!

Công chúa Dực Thai chán nản. Nếu không phải sau này sẽ gả vào Đường phủ, gả cho tên khốn này, còn lâu cô mới thêm lo việc của hần!

Thấy Đường Tiêu hờ hững nhắm mắt, công chúa Dực Thai thật muốn quất hần vài roi, nhưng lại sợ chọc giận hần thì sẽ thật sự dìm cô chết đuối trong hồ. Bộ dáng không sợ trời không sợ đất của tên khốn này giống như chuyện gì cũng dám làm.

Công chúa Dực Thai chỉ đành dụi giọng nói:

- Ta đến tìm ngươi là thương lượng về hiệp ước đánh đổ. Điều kiện rõ ràng quá không công bình, cho nên đến kiếm ngươi tìm cách giải quyết. nguồn

Bởi vì Đường Tiêu không đề ra yêu cầu cụ thể với cô, làm hại trong lòng công chúa Dực Thai phập phồng lo sợ, đặc biệt hãi hùng. Nếu hần yêu cầu cô làm ‘chuyện kia’, lấy tính cách của cô, không đem chuyện này giải quyết rõ ràng thì buổi tối khó mà ngủ yên giấc.

- Không công bình? Không công bình thì sao lúc đó ngươi lẳng dẫu tay máu làm gì?

Đường Tiêu nhú mày. Hần sống hai đời, cô gái mới mười lăm tuổi muốn tranh cãi với hần thì thật là không biết tự lượng sức.

- Ta...ta...

Quả nhiên công chúa Dực Thai ghen lời.

- Thế thì...ngươi nói đi, rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Ta cũng tiện chuẩn bị trước cho ngươi...

- Hôm nay ta đã nói rồi, yêu cầu của ta chính là sau này muốn cái gì thì ngươi nhất định phải đưa cái đó, không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào. Chẳng lẽ ta nói thế còn chưa rõ ràng sao?

- Nhưng mà...nhưng mà...

- Không có nhưng mà! Đúng rồi, trong hoàng cung còn có đan dược trợ giúp luyện công không? Đại loại như Ngưng Nguyên đan, Bồi Nguyên đan, Bổ Khí đan cái gì, ngươi kiếm cái hồ lô đựng cho ta mấy ngàn viên lại đây, bây giờ ta đang thiếu vài thứ này.

Đường Tiêu rất là nghiêm túc đưa ra yêu cầu thứ nhất với công chúa Dực Thai.

Công chúa Dực Thai giật nảy mình:

- Ngươi xem những đan dược này là cơm ăn sao? Coi như là chính ta thì một tháng chỉ có thể lĩnh mấy chục viên thôi, muốn nhiều hơn nữa thì phải tự mình nghĩ cách...

- Trong hoàng cung nghèo như vậy à?

Đường Tiêu rất là buồn rầu nhú mày. Lúc trước ý nghĩ kiếm chỗ dựa lớn có thể lừa bịp kiếm món hời to, giờ đây bỗng chốc biến thành mây khói.

- Đại Minh triều chúng ta là bị Đại Mãn Châu đuổi tới Áo Bì Đảo! Nếu có thể đánh về lại Cửu Châu đại lục, lấy lại đất bị mất, Cửu Châu đại lục sản vật phong phú chắc chắn sẽ không nghèo nàn như vậy!

Công chúa Dực Thai nói đến đây thì mắt lệ ướt nhoe như uông nước trong Nhật Nguyệt hồ.

- Đây còn không phải bởi vì Chu gia các người vô dụng mới bị đuổi đi? Người đông bắc ai cũng là nam nhi đại trượng phu, các người thương không nổi.

Đường Tiêu bĩu môi. Làm thanh niên sống trong xã hội hiện tại, hần không có hảo cảm gì với Đại Minh triều và hoàng đế họ Chu.

- Thì đó! Cho nên con dân Đại Minh triều ta mới càng phải cố gắng, quyết chí mạnh mẽ hơn! Mới có thể đánh bại Đại Mãn Triều! Đoạt lại quê hương thuộc về chúng ta!

Công chúa Dực Thai hét lớn hướng Đường Tiêu. Tuy cô không hiểu lắm ý nghĩa nửa câu sau của Đường Tiêu rốt cuộc là nói về cái gì.

Đường Tiêu vội bịt tai. Xem ra cô gái này bị tẩy não cực kỳ nghiêm trọng, ngày ngày đêm đêm muốn phản công đại lục.

- Hoàng thượng có kỳ vọng rất cao với Đường gia các người, người đã là đàn ông, ta hy vọng người có thể gánh trách nhiệm trên vai, đừng làm kẻ suốt ngày ăn chơi nữa! Cố gắng luyện võ, rèn luyện tâm tính, sớm ngày trở thành cường giả cấp Địa Nguyên! Sau này suất lĩnh trăm vạn thiết kỵ Đại Minh triều ta giết trở về Cửu Châu đại lục, hồi phục Đại Minh triều!

Công chúa Dực Thai tiếp tục nói. Dù Đường Tiêu đã bịt chặt tai nhưng giọng nói của cô vẫn lọt vào lỗ tai hắn.

Vốn định mắng cô vài câu, nhưng Đường Tiêu ngẫm lại, không bằng đồng ý nói ngọt với cô vài câu, để cô từ trong cung lấy ra một ít đan dược, pháp khí thượng đẳng lại đây, giúp hắn luyện công, thế thì cũng không phải chuyện xấu.

Sau khi trở thành cường giả cấp Địa Nguyên hay là Thiên Nguyên thì dĩ nhiên Đường Tiêu sẽ không đi giúp cái gì hoàng đế họ Chu phản mãn phục minh. Chính mình làm hoàng đế nhất thống thiên hạ thì chẳng phải là càng tốt?

Đàn ông không muốn làm vua, thế thì đó không phải đàn ông mà là thái giám rồi!

Quyết định xong, Đường Tiêu thay bộ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm công chúa Dực Thai thật lâu. Hắn đứng dậy đi tới bờ Nhật Nguyệt hồ, nhìn hướng tây bắc, thở dài một tiếng.

- Bắc cực lâu thai trường quả mọng, tây giang gợn sóng viễn thôn không, thương cảm cố quốc ba ngàn dặm, hừ xướng ca từ mãn lục cung! Làm con dân Đại Minh triều, làm con trai duy nhất của Trần Quốc hầu, Đường Tiêu ta đương nhiên ngày nhớ đêm mong muốn hồi phục Cửu Châu đại lục! Chỉ là trở thành cao thủ cấp Địa Nguyên nói dễ hơn làm!

Công chúa Dực Thai không nghe rõ Đường Tiêu ngâm rớt cuộc là mấy câu thi nào, nhưng hắn chấp tay sau lưng đứng ven hồ, ôm đầy tang thương thốt ra từng câu, dường như phát ra từ chân tình không giống giả dối, khiến công chúa Dực Thai rung động.

Bất giác, công chúa Dực Thai lại cảm thấy mình nhìn lầm vị Đường thiếu gia này, thì ra hắn luôn ưu quốc ưu dân!

- Biệt lai xuân bán, xúc mục sầu tràng đoạn, thế hạ lạc mai như tuyết loạn, phát nhất thân hoàn mãn. Nhận lai âm tín vô bằng, lộ đao quy mộng khó thành, ly hận khắp xuân thảo, canh hành canh viễn hoàn sinh.

Công chúa Dực Thai cũng đi tới ven Nhật Nguyệt hồ, kiểm lòng không được bắt chước hoàng tử Chu Vũ ngâm nga câu thi, đọc tới chỗ xúc động thì lệ rơi như mưa.

Đường Tiêu lén liếc công chúa Dực Thai, phát hiện mới rồi hắn dùng câu thơ nhớ về cố thổ thì cô gái nhỏ này đã ngây ngốc. Hắn muốn hiệu quả nay đã đạt thành, nên nhân lúc còn nóng rên sắt thành thép, lần nữa nhắc tới việc muốn đan dược và pháp khí.

45. Chương 45 : Lôi Chấn Tử.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 45: Lôi Chấn Tử.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nếu Đường Tiêu yêu cầu cái khác với công chúa Dực Thai, ví dụ như thân thể của cô thì chắc chắn công chúa Dực Thai sẽ kiên quyết từ chối, thậm chí không tiếc lật lọng. Nhưng bây giờ hắn yêu cầu cô là đan

được luyện công, pháp khí trở thành cường giả dùng, những yêu cầu này dĩ nhiên công chúa Dực Thai không tiện từ chối. Phu quân tương lai có chí tiến tới như vậy, công chúa Dực Thai cầu còn không được nữa là.

Công chúa Dực Thai đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước từng thấy một vật:

- Việc đan dược, pháp khí thì ta sẽ để ý, từ từ nghĩ cách giúp người. Đúng rồi, có một bảo bối chắc chắn người sẽ thích.

Công chúa Dực Thai không bao giờ ngờ được cô thuận miệng nói mấy câu, sau này sẽ gây tai họa lớn như vậy trong Tử Cẩm thành, khiến mặt rồng giận dữ, hoàng cung chấn động. Nếu cô biết trước việc sắp xảy ra, lúc này tuyệt đối sẽ không nói cái gì, càng không mang theo tai tinh Đường Tiêu đi hoàng cung.

Dù sao cô chỉ mới mười lăm tuổi, không lo lắng sự việc vẹn toàn được.

Đường Tiêu vội hỏi:

- Là bảo bối gì?
- Bảo bối đó...vốn ta tưởng trao đổi nó với phần đánh cuộc cùng người...

Công chúa Dực Thai nói tới đây chợt ngừng.

- Người đừng mơ trao đổi phần đánh cuộc!

Đường Tiêu xua tay. Phần đánh cuộc này là thứ tốt có thể tổng tiền hoàng thất, đâu dễ giao ra chứ?

Công chúa Dực Thai chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn nói ra:

- Bảo bối ta nói là Lôi Chấn Tử lấy từ trong tay một số thích khách, bị người lấy đi một ít, bây giờ đại khái còn hơn hai trăm viên. Kích cỡ thì gần bằng với tinh cương đan hoàn sáng nay người dùng, nhưng uy lực thì không thể so sánh được. Nếu người có thể dùng đan hoàn phá cương khí hộ thể của ta, chắc Lôi Chấn Tử ở trong tay người có thể phá hủy uy lực lớn hơn nữa.

Khi đánh đổ thì Đường Tiêu có bắn ra mấy tinh cương đan hoàn, mới đầu công chúa Dực Thai tưởng lầm là Lôi Chấn Tử, sau này phát hiện ra là tinh cương đan hoàn. Cô đoán nếu Đường Tiêu đã thích sử dụng loại ám khí đan chỉ, chắc hẳn sẽ rất thích Lôi Chấn Tử.

Quả nhiên, Đường Tiêu lộ vẻ hứng thú dào dạt:

- Ồ? Người có mang đến không?

Công chúa Dực Thai nêu ra điều kiện với Đường Tiêu:

- Nếu người trả lại cho ta phần đánh cuộc đó thì ta sẽ dẫn người vào cung, lấy mở Lôi Chấn Tử.

Đường Tiêu lập tức uy hiếp công chúa Dực Thai:

- Hừ! Nằm mơ đi! Trên phần đánh cuộc đã viết như thế nào? Sau này ta tìm người muốn cái gì thì người nhất định phải cho ta, không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào của ta. Bây giờ ta kiếm người muốn hai trăm viên Lôi Chấn Tử, người dám không đưa thì chính là bội ước. Ngày mai ta vào triều dâng sớ tấu người!

nguồn

- Người!

Công chúa Dực Thai bực mình, qua nửa ngày ai oán thở dài:

- Chỉ cần người đồng ý với ta mấy điều kiện, vậy ta không cần phần đánh cuộc đó, người muốn cái gì thì ta sẽ cố gắng thỏa mãn người.

- Điều kiện gì? Nói thử coi.

Công chúa Dực Thai nhìn chằm chằm Đường Tiêu, một lát mới nói:

- Thứ nhất, trước khi ta gả vào Đường phủ thì không được đề ra bất cứ yêu cầu nào quá đáng với ta.

Đường Tiêu lập tức đồng ý với công chúa Dực Thai:

- Ý người là thân thể hả? Về mặt này thì ta không có hứng thú với người chút nào, cho nên người cứ yên tâm.

- Người!

Công chúa Dực Thai không ngờ Đường Tiêu đồng ý nhanh như vậy, còn thêm một câu ‘ta không có hứng thú với người chút nào’, thật sự là...quá tổn thương lòng tự trọng.

Đường Tiêu rất là buồn rầu nhìn công chúa Dực Thai:

- Ý người là muốn xảy ra quan hệ gì với ta hả?

- Người...đi chết đi!

Công chúa Dực Thai tức đến không biết nói gì nữa. Nói chuyện với Đường Tiêu mà hơi mất cảnh giác chút xíu là sẽ bị hấn dắt mũi đi, điều này khiến cô cực kỳ buồn bực rồi lại không biết làm sao.

Công chúa Dực Thai mười lăm tuổi đương nhiên không nghĩ ra, người đàn ông đứng trước mặt cô đã trải qua hai đời, hơn nữa đời trước sống hai mươi ba tuổi, còn là sát thủ đỉnh cấp thế giới.

xem tại

Kinh nghiệm trải đời, các phương diện giữa hai người cách biệt quá xa.

Nghĩ tới Đường Tiêu nếu đã không có hứng thú với cô, công chúa Dực Thai cảm thấy điều kiện thứ nhất không cần nói kỹ càng hơn. Nhưng không biết vì sao, trong lòng cứ thấy ảm ức.

Công chúa Dực Thai rất nghiêm túc nêu ra điều kiện thứ hai với Đường Tiêu:

- Điều kiện thứ hai, trước khi tu vi võ giả của người chưa vượt qua ta một bậc thì không thể cưới ta vào cửa.

- Người thích gả hay không thì ta còn không có thời gian uống phí vào chuyện này.

Đường Tiêu vẫn là thái độ sao cũng được. Từ biểu tình thì thấy hấn tuyệt đối không phải giả bộ thờ ơ.

Đường Tiêu đáp lời suýt chọc công chúa Dực Thai tức gần chết, thậm chí có xúc động nhảy xuống hồ tự tử cho rồi.

Vốn tưởng mình là một công chúa trắng trẻo xinh xắn, mỹ nữ số một Đài Kinh thành, hạ giá với loại công tử ăn chơi như hấn thì đã ặt mũi lắm rồi, nên mới đem chuyện này ước thúc hấn, trước khi thốt ra khỏi miệng còn sợ hấn không đồng ý. Ai biết người kia không thêm để mình vào mắt.

Nếu đã thế thì ban đầu Đường công tử người làm gì chai mặt lì lợm khiến Trần Quốc Hầu hướng hoàng thượng ban hôn hả? Còn muốn thú ta vào cửa!

Đương nhiên công chúa không biết, thân xác trước mắt cô đã sớm đổi chủ.

Ngược lại Đường Tiêu hơi mất kiên nhẫn nói:

- Còn có điều kiện gì nữa không? Nói lẹ giùm đi!

- Còn có...còn có...

Công chúa Dực Thai bị mấy câu của Đường Tiêu khiến tâm lý rối thành mớ bòng bong, quên hết điều mình muốn nói.

- Không nói nữa vậy mau mang ta đến hoàng cung lấy Lôi Chấn Tử đi.

Đường Tiêu dứt khoát nói. Hấn có thời gian thì thà tu luyện ‘Hóa Điều Lược Không Nhất Thức’ nhiều hơn, chứ không muốn lãng phí nói chuyện với công chúa Dực Thai.

Công chúa Dực Thai rốt cuộc nhớ ra điều kiện thứ ba là cái gì.

- Đúng rồi, người phải hướng ta thề rằng sau này sẽ trung với Đại Minh triều, khi người cường đại hơn thì phải vì Đại Minh triều linh binh tấn công Cửu Châu đại lục, phản mẫn phục quốc! Chỉ cần người đồng ý một điều này, mặc kệ sau này người muốn cái gì thì ta có thể làm ra được, cũng sẽ hết sức giúp người!

- Ta hứa với người.

Đường Tiêu lập tức đồng ý, dù sao chuyện này còn quá sớm.

Công chúa Dực Thai không dễ buông tha:

- Người thề đi!

Đường Tiêu lập tức mở miệng thề độc:

- Rồi rồi rồi! Ta thề! Nếu như ta đổi ý thì khiến ta cả đời không thể cưới người về nhà!

Công chúa Dực Thai ngậy ra một lúc, cứ thấy câu thề này có chỗ nào là lạ, nhưng không thể nói rõ lạ ở đâu. Cô hàm hừ giậm dần đi ra ngoài Thần Mã quán.

46. Chương 46 : Trộm Đồ Hoàng Cung.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 46: Trộm đồ hoàng cung.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hoàng cung Đại Minh triều, Tử Cấm thành.

Tử Cấm thành ở chính giữa con đường trong Đài Kinh thành, tọa bắc hướng nam, một con sông đào rộng chừng trăm mét vòng quanh ngoài tường thành. Mặt sông có bốn cây cầu Củng Long, lấy thân rồng làm cầu chia làm bốn hướng đông tây nam bắc, đối ứng với bốn con đường đông tây nam bắc.

Từ trên cao nhìn xuống thì thấy đầu rồng ngâm nước, cổ rồng để ở Tử Cấm thành, bốn long đao long thân đuôi rồng xuyên qua cả Đài Kinh thành chia nó làm bốn. Chỗ đuôi rồng là bốn cửa thành Đài Kinh thành, tay rồng vòng hộ cả Đài Kinh thành và Tử Cấm Thành, cũng tượng trưng cho Tử Cấm thành là trung tâm mệnh mạch đại lục Cửu Châu, trấn áp tứ hải, thiên uy lẫm lẫm không thể xâm phạm.

Tường thành Tử Cấm thành cao hơn mười mét, còn hơn tường thành Đài Kinh thành gấp mấy lần. Cả thành sơn hai màu đỏ vàng. Mái vàng tường đỏ, màu vàng là tôn quý, màu đỏ là may mắn. Đáng tiếc tuy có mái vàng tường đỏ nhưng bây giờ tôn quý vận khí của vương triều Chu gia không bằng như trước nữa, chỉ có thể lánh trong đảo nhỏ Áo Bì, ngày ngày cách sông nhìn cố thổ Cửu Châu.

Ngự lâm quân ngày đêm trong Tử Cấm thành không ngừng thay ban tuần tra. Những ngự lâm quân này thấp nhất cũng là cường giả trên tam cấp cấp nhân nguyên. Mũ giáp dày nặng, đao to kiếm bén, họ sử dụng khôi giáp và đao kiếm đều do thần minh thiết quý giá nhất Đại Minh triều rèn ra, điều này khiến thực lực chiến đấu của họ tăng cao ít nhất hai tầng cấp.

Bốn chín ba mươi sáu thần minh pháo to lớn uy mãnh phân biệt ở trên bốn phía tường thành Tử Cấm thành. Họng pháo tối om om nhìn thấu tất cả trong Đài Kinh thành, bất cứ ai không có ý tốt dám to gan tới gần Tử Cấm thành, mặc kệ tu vi của người cao cỡ nào đều sẽ bị thần minh uy lực to lớn bắn ra đạn pháo tạc thành mảnh vụn.

Trong Tử Cấm thành, vô số điện vũ, cung tường, phòng ốc, tầng tầng lớp lớp trải rộng bên trong. Tử Cấm thành vốn trấn áp Cửu Châu đại lục nay ẩn khuất tại Áo Bì đảo, giống như thiên đình giáng xuống nhân gian, nhưng chẳng thể che giấu nó bao la hùng vĩ, uy vũ, mệnh mông, trang nghiêm. Nơi này không thể nghi ngờ chính là trung tâm quyền lực chính trị cả Đài Kinh thành, thậm chí là nguyên Áo Bì đảo.

Chân chính tới gần Tử Cấm thành thì Đường Tiêu mới cảm nhận được Đường phủ Trấn Quốc Hầu so với hoàng cung khác biệt cỡ nào, khó trách Trấn Quốc Hầu phủ xây dựng uy vũ như vậy nhưng không khiến

người để ý. So sánh với Tử Cấm thành to lớn nguy nga thì Đường phủ Trấn Quốc Hầu sư tử đá khổng lồ, rường cột chạm trổ bông chốc thành thôn trang đơn sơ.

Đường Tiêu thầm đặt quyết tâm, sau này trở thành cường giả Thiên Nguyên, thôn tính Cửu Châu, cai quản thiên hạ, nhất định phải xây hoàng cung còn to lớn nguy nga hơn cả Tử Cấm thành, nếu không thì hắn đã uống phí trọng sinh xuyên việt.

Nhưng phải nắm chắc thời gian, nếu không thì đợi đến bảy, tám mươi tuổi mới đến cấp Thiên Nguyên thì đừng mơ cai quản thiên hạ, khi đó cơm canh lạnh tanh rồi.

Công chúa Dực Thai nói Lôi Chấn Tử tạm thời cất trong nhà kho của ngự lâm quân Tử Cấm thành. Hoàng cung Đại Minh triều xưng là mười vạn ngự lâm quân nhưng kỳ thật số lượng bao nhiêu thì không thể biết được. Đếm từ nhân khẩu thì chắc không nhiều như vậy được, nói phóng đại lên cũng là vì bày tỏ sức uy hiếp của hoàng thất đối với bên ngoài mà thôi.

Mười vạn ngự lâm quân chia làm năm doanh, phân biệt là Kinh Nỗ doanh, Trường Thương doanh, Mạch Dao doanh, Thiết Kỵ doanh, Thần Pháo doanh. Đại thống lĩnh ngự lâm quân họ Phương tên Kịch, thống lĩnh năm doanh tổng cộng mười vạn ngự lâm quân, là yêu tướng của đương kim hoàng thượng, thân cứu cứu của công chúa Dực Thai, một võ giả tứ cấp cấp Địa Nguyên trải qua chinh chiến sa trường trăm trận.

Công chúa Dực Thai rất thích tới chỗ Phương Kịch cưỡi cưỡi chơi. Long Cốt tiên của cô chính là Phương Kịch tại trung ương sơn mạch tu luyện thì giúp cô kiểm tề tịnh tề luyện ra. Phương Kịch làm đại thống lĩnh ngự lâm quân, trong nhà kho luôn có một số vật phẩm quý lạ lấy từ gian tế thích khách, và cướp từ tay lưu dân Cửu Châu. Thường ngày công chúa Dực Thai hay lên chạy tới đó đào bảo.

Nghe nói trong nhà kho đó có rất nhiều bảo bối, đa số là từ Cửu Châu đại lục tuôn ra. Đường Tiêu rất muốn tự mình đi lục tìm, nhưng công chúa Dực Thai nói Phương Kịch cưỡi cưỡi của cô không muốn cô dẫn người đi qua. Nếu Đường Tiêu nhất quyết đi theo thì phải giả làm tiểu thái giám trong cung của cô mới được.

Không còn cách nào khác, vì các bảo bối, Đường Tiêu đành làm thái giám một lần.

Ở trong Dực Thai cung của công chúa Dực Thai chờ tới trời tối, Đường Tiêu mặc vào bộ cung phục, trên mặt dán chút nếp nhăn, ngay cả mình còn không nhận ra bản thân mới cầm lệnh bài thái giám, còn lưng cầm đèn lồng cho công chúa Dực Thai. Hai người cùng đi hướng nhà kho ngự lâm quân. truyện copy từ

Đại thống lĩnh Phương Kịch không có mặt, nhưng thuộc hạ của gã, sĩ tốt ngự lâm quân canh giữ nhà kho đã rất quen với công chúa Dực Thai, cho nên không ngăn cản cô. Hai người dễ dàng lên vào trong nhà kho.

- Thứ này rất dễ bạo tạc, người phải cẩn thận chút, đừng nổ chết ta.

Công chúa Dực Thai trước tiên dặn dò Đường Tiêu, bây giờ cô hơi hối hận đưa vật phẩm nguy hiểm đó cho hắn.

- Tạc nổ ta thì sao lan tới người được? Đồ đâu?

Đường Tiêu không thêm để ý bĩu môi, đời trước hắn chính là cao thủ chơi thuốc nổ.

- Hôm trước ta lại đây còn có hơn hai trăm viên mà! Sao không có rồi?

Công chúa Dực Thai ngơ ngác nhìn cái rương gỗ trống rỗng đặt nơi góc tường.

Đường Tiêu nhú mày:

- Người lừa ta?

- Không phải...đợi chút, để ta đi hỏi.

Công chúa Dực Thai đi hướng mấy binh sĩ trông nhà kho, hỏi han xong quay trở về.

Công chúa Dực Thai mặt như đưa đám nói với Đường Tiêu:

- Sáng ngày hôm qua bị hoàng thượng sai người lấy đi rồi, nói là mấy vật phẩm nguy hiểm này mai sau phải nộp lên trên, không được để các hoàng tử, công chúa lấy lung tung.

Đường Tiêu có chút bực mình, nhưng nhìn bộ dáng của công chúa Dực Thai không giống đang nói dối, nên không mắng cô nữa mà quay đầu tìm thứ khác.

- Chúng ta đi mau đi! Mấy ngày nay không có hàng mới, hề thứ gì có chút giá trị đều bị người lục lấy đi hết rồi, còn lại thứ rách nát thì không ai cần. Lần sau có hàng mới ta sẽ báo cho người biết trước, được chưa nào?

Công chúa Dực Thai đẩy Đường Tiêu. Việc cô dẫn người tới đây nếu có thể thì thật không muốn đụng phải cửu cửu, nói không chừng sẽ bị cửu cửu nhận ra Đường Tiêu.

Đường Tiêu không cam lòng. Làm thái giám thế mà lại không lấy được thứ gì hết. Cho nên hắn tiếp tục lục tìm khắp nơi.

47. Chương 47 : Thủy Tổ.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 47: Thủy tổ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đích thực không có đồ tốt, cuối cùng Đường Tiêu miễn cưỡng chọn một thanh chủy thủ, không có gì đặc biệt, chất liệu cũng bình thường. Bởi vì đời trước hắn giỏi nhất dùng vũ khí gần người chính là dao găm, nên mới tiện tay lấy nó.

Sau khi đi ra, Đường Tiêu hỏi công chúa Dực Thai:

- Hoàng thượng, phụ hoàng của người ngụ ở hướng nào?
- Bên đó...

Công chúa Dực Thai chỉ xong đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói:

- Người muốn làm gì? Tuyệt đối đừng chạy tới đó trộm đồ! Nếu bị bắt sẽ lập tức chém đầu tại chỗ!

Đường Tiêu hừ một tiếng:

- Ta bị chém đầu chẳng phải hợp ý của người sao?

Công chúa Dực Thai tức giận chu môi, nửa ngày không nói nên lời.

Sau khi từ nhà kho ngựa lâm quân trở về, Đường Tiêu làm như bác nông dân đi vào thành phố lớn, quần quýt lấy công chúa Dực Thai dẫn hắn đi dạo quanh hoàng cung. Công chúa Dực Thai không hiểu chuyện, cứ nghĩ là hắn tò mò nên dẫn đi tứ xứ, nói cho hắn biết đâu là tẩm cung của hoàng thượng, đâu là của hoàng hậu nương nương, đâu là của các hoàng tử, công chúa.

Đường Tiêu vỗ trán, tiếp tục giả ngu trước mặt công chúa Dực Thai:

- Giống như mê cung vậy, hại ta chóng cả mặt!

Vốn là sát thủ đỉnh cấp thế giới, biết đường là kỹ năng chức nghiệp cơ bản nhất, sao Đường Tiêu có thể đi đến chóng mặt? Chỉ đi một chuyến này thì hắn cơ bản đã nắm rõ tất cả kiến trúc trong Tử Cấm thành, thậm chí là chỗ nào có lợi cho quan sát, ở đâu có thể ẩn núp, nơi nào thích hợp chạy trốn đều nhớ rõ trong lòng bàn tay.

Quay về Dực Thai cung, công chúa Dực Thai lấy ra mười mấy Lôi Chấn Tử đưa cho Đường Tiêu. Đây là lần trước cô tới chỗ Phương Kích trộm đi ra, nhưng cô không dám dùng thứ này. Cô thấy Đường Tiêu không lấy được cái gì có vẻ rất thất vọng, liền lấy ra mười mấy viên mình lưu trữ đưa cho hắn.

Đường Tiêu lợi dụng công chúa Dực Thai thấy có lỗi với mình, ở trong Dực Thai cung càn quét một phen, cướp được hơn mười bình đan dược, còn lừa công chúa Dực Thai một quyển ‘Cẩm Y Long quyền’, mới trong ánh mắt cực kỳ phần nộ của công chúa Dực Thai vui vẻ thỏa mãn rời khỏi Tử Cẩm thành.

Đường Tiêu không trả lại lệnh bài tùy thân thái giám cho công chúa Dực Thai. Tử Cẩm thành phồn hoa như gấm, cảm giác không tệ, sau này hẳn sẽ thường xuyên vào trong đi dạo.

.....

Có Mục Thương trợ giúp, Đường Tiêu học xong cách sử dụng Lôi Chấn Tử. Nếu bên trong có thần thức thì trước tiên xóa đi thần thức vốn có, sau đó rót vào thần trí của mình, khi đối địch thì lợi dụng một tia thần thức này chờ đợi thời điểm thích hợp kích phát ra.

Cái này khiến Đường Tiêu nhớ tới đời trước hẳn hay sử dụng bom hẹn giờ.

Những Lôi Chấn Tử này bên trong không có thần thức, Đường Tiêu rất thoải mái bỏ thần trí của mình vào chúng. Vì bảo đảm khi chiến đấu có thể chính xác sử dụng phát huy uy lực, Đường Tiêu đặc biệt đi tới Nhật Nguyệt hồ kích phát một viên.

Mặt đất lát đá cứng rắn bị tạc nổ ra cái hố sâu tới hai thước. Đám nha hoàn sợ đến cuống cuống chạy, Khánh Đô phu nhân đều nghe thấy tiếng động kinh thiên động địa vội vàng chạy lại đây.

Đường Tiêu nhìn hố sâu, há hốc mồm, uy lực bạo tạc cỡ này đâu thua gì c4! Nếu bị tạc trúng thì chắc chắn không còn mẫu xương!

Nhưng Mục Thương nói những võ giả trên tam cấp cấp Nhân Nguyên đều có năng lực cương khí hộ thể, đặc biệt là cường giả trên tứ cấp. Nếu không thể phá hủy cương khí hộ thể của họ thì uy lực bạo tạc cỡ này cơ bản không tạo thành thương tổn nặng bao nhiêu, trừ phi là vài cái cùng nổ.

Giá chế tạo Lôi Chấn Tử không nhỏ, dân gian Áo Bì đảo không có kỹ thuật chế ra được. Hoàng thất Chu gia chắc có kỹ thuật nhưng đều dùng để chế tạo thần minh đan. Thứ này ở trên Cửu Châu đại lục cũng thuộc về hàng cấm, cho nên kiểu chơi vài cái cùng nổ thì người bình thường chơi không nổi.

Cho dù hiện nay Đường Tiêu có mười mấy viên, có thể chơi nổi vài viên cùng nổ nhưng không thể luôn luôn làm, trừ phi Đường Tiêu trộm luôn hai trăm viên giấu trong tấm cung của hoàng thượng.

Đường Tiêu cẩn thận đem mười mấy viên Lôi Chấn Tử đã ấn dấu thần thức của mình vào trong hồ lô trữ vật, bắt đầu đặt mục tiêu hơn hai trăm Lôi Chấn Tử trong tấm cung hoàng thượng. Hai trăm Lôi Chấn Tử, bị hoàng thượng nghe nói tu vi đã đạt tới cấp Thiên Nguyên lấy đi, muốn từ tấm cung của y trộm ra thì chắc chắn không phải việc dễ.

Thôi, lại tìm cơ hội khác đi, trước tiên tăng tu vi võ học đã rồi tính tiếp.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chòm

Đường Tiêu lại bắt đầu ngày tháng điên cuồng tu luyện, cánh hình điêu sau lưng hẳn mỗi ngày đều xảy ra biến đổi. Trong năm ngày ngắn ngủi, hai bên đã tăng cỡ nửa thước.

Ngoài cửa bắc Đài Kinh thành.

Thất Tinh Sơn, chính giữa Thông Thiên vách đá, động Thiên Cơ, nơi Chính Thủy Tổ Thiên Cơ Tông bề quan.

Tử Nguyệt chân nhân vẽ mặt sột ruột nói với Thủy Tổ:

- Chính Thủy Tổ, xin thứ cho đệ tử lỗ mãng, mấy ngày nay đệ tử lặp lại thôi diễn nhiều lần, kiếp số thiên cương tình thủy chung là tử cục, không thể nào giải được. Đêm mai chính là kỳ hạn kiếp số giáng xuống, nếu không thể sửa chữa mệnh cách thiên cương tình, mặc kệ để đêm mai hẳn chết đi, chỉ sợ con cháu Viêm Hoàng ta sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội phục quốc Cửu Châu đại lục!

Thủy Tổ Thiên Cơ Tông trừ chữ ‘chính’ ra, bao gồm cả Tử Nguyệt chân nhân, không ai biết tên thật sự của lão, càng không ai biết tuổi thật của lão. Cho nên Tử Nguyệt chân nhân chỉ có thể gọi lão là ‘Chính Thủy Tổ’.

Chính Thủy Tổ luôn nhắm chặt hai mắt nay rốt cuộc mở ra.

Lão không nhìn Tử Nguyệt chân nhân mà là thở dài, nói:

- Nên đến rốt cuộc sẽ đến, đã tới lúc rồi...

Tử Nguyệt chân nhân không lên tiếng, yên lặng chờ Chính Thủy Tổ cảm thán xong. Dù sao một người bế quan mấy trăm năm, nhiều ít sẽ có chút cảm thán.

Chính Thủy Tổ thấp giọng hỏi Tử Nguyệt chân nhân một câu:

- Ta bế quan bao nhiêu năm rồi?

Đương nhiên lão có cách tự mình tính ra, nhưng nếu đã có đệ tử chờ bên cạnh, lão không cần tốn tinh thần làm như vậy.

Tử Nguyệt chân nhân bấm đốt tay tính toán một hồi, rất nhanh đã tính ra:

- Thưa Chính Thủy Tổ, lần bế quan gần nhất của Thủy Tổ tổng cộng là sáu trăm bốn mươi chín năm.

- Ngắn vậy à?

Chính Thủy Tổ lại thở dài một tiếng. Vũ trụ mệnh mỏng, từ tu vô đến tu hồn rồi lại tu tiên, một đường đi tới, hơn mấy ngàn vạn năm chẳng qua là một chớp búng tay mà thôi.

Nghe từ miệng Chính Thủy Tổ thốt ra ba chữ kia, bây giờ Tử Nguyệt chân nhân rất muốn đập đầu vào tường. Tử Nguyệt chân nhân cũng đã sống hơn một ngàn tuổi, cảm thấy mình sớm biến thành lão yêu quái rồi, nhưng so với ông lão trước mặt thì chẳng qua là một đứa trẻ mà thôi.

48. Chương 48 : Địa Nguyên Đan.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 48: Địa Nguyên đan.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tử Nguyệt chân nhân không biết vị Chính Thủy Tổ Thiên Cơ Tông này rốt cuộc sống bao nhiêu tuổi, nhưng từ cái câu ‘ngắn vậy à’ rất là khủng kia đến xem thì lão già này ít nhất sống hơn mấy vạn năm?

Trời mới biết.

Chính Thủy Tổ rốt cuộc quay đầu nhìn Tử Nguyệt chân nhân.

- Người tên là gì?

Tử Nguyệt chân nhân lần nữa suýt động đầu vô tường. Lão già này chắc không phải mắc bệnh già lú lẫn đi? Ông là ai cũng quên mất?

Nhưng Tử Nguyệt chân nhân rất nhanh nghiêm túc đáp.

- Đệ tử là Tử Nguyệt, lần này Thủy Tổ bế quan đặc biệt mệnh đệ tử ở bên ngoài trông chừng.

- À, ra là Tử Nguyệt.

Chính Thủy Tổ gạt đầu, lại quay đầu đi, hơn nửa ngày không lên tiếng, lặng lẽ bấm đốt tay.

Khác với Tử Nguyệt chân nhân đêm xem thiên tượng, bây giờ Chính Thủy Tổ cho dù ngồi trong động Thiên Cơ, chỉ cần trong lòng mình tưởng thì vũ trụ ngôi sao vạn vật đều hiện ra trong óc lão.

Đang lúc Tử Nguyệt chân nhân sắp nhin không được định nhắc lại chuyện mới rồi xin Chính Thủy Tổ chỉ dẫn, thì lão rút cuộc mở miệng vàng lời ngọc:

- Tử Nguyệt, người đi kêu hoàng đế Tử Cẩm thành đến Thiên Cơ truân, cùng hần thôi diễn thiên cơ, trước chính ngộ ngày mai không được để y rời đi. Ta sẽ tự đi hoàng cung một chuyến, hộ thiên cương tình độ qua kiếp nạn này.

- Vâng! Đệ tử tuân mệnh!

Tử Nguyệt chân nhân thở một hơi dài, thì ra lão già này trong lòng hiểu rõ hơn ai hết, vậy mà ở trước mặt mình thì giả bộ ngu.

Lại qua một lát, Chính Thủy Tổ lấy ra một lệnh bài hình rồng làm bằng ngọc giao cho Tử Nguyệt chân nhân.

- Tử Nguyệt à, ngày mai ta đi thì sẽ không quay về nữa, sau này trọng trách thủ hộ thiên đạo Viêm Hoàng sẽ giao cho người.

Tử Nguyệt chân nhân nhận lấy lệnh bài, vội hỏi Chính Thủy Tổ một câu:

- Chính Thủy Tổ muốn đi đâu?

Việc thủ hộ thiên đạo Viêm Hoàng thì trước kia ông có nghe Chính Thủy Tổ nhắc tới. Thời viễn cổ tổng cộng có chín vị Thủ Hộ sử, nhưng truyền thừa đến nay dường như chỉ còn lại một vị Chính Thủy Tổ.

- Ta từ đâu tới đây thì quay về chỗ đó.

Chính Thủy Tổ nói xong mười chữ này thì lại nhắm mắt.

‘Con bà nó!’ Tử Nguyệt chân nhân thầm mắng trong lòng, Chính Thủy Tổ chỉ nói nửa câu, lời này rút cuộc có ý gì thì Tử Nguyệt chân nhân chỉ có thể tự mình suy ngẫm. Nếu nghĩ không ra chỉ trách mình ngộ tính không đủ.

Khi mà loại ngẫm nghĩ không ra buồn bực này tích lũy nhiều thì Tử Nguyệt chân nhân bắt đầu dùng cùng cách đến buồn bực truyền nhân duy nhất của mình, Định Dung Hầu Vương Lâm. Mỗi khi nhìn Định Dung Hầu buồn bực muốn đập đầu vào tường là đáy lòng Tử Nguyệt chân nhân vô cùng sung sướng.

Tựa như lần trước ‘thiên cơ không thể tiết lộ’, nói xong sáu chữ thì Tử Nguyệt chân nhân chấp tay sau lưng đi đến vách đá lên cười thầm, để lại một mình Định Dung Hầu phát điên tại thạch trác.

.....

Ngày hôm nay, hần vừa ăn xong điểm tâm không lâu thì Chu Kiên tìm tới. Đường Tiêu luôn chìm đắm trong luyện võ thể này mới nhớ tới, hội đấu giá Bảo Nguyên Đường sắp bắt đầu.

Lúc trước Đường Tiêu và Mục Thương đã nghiên cứu qua danh sách của Bảo Nguyên Đường, mặt trên có không ít đan dược có thể cho Đường Tiêu dùng, nếu giá hợp lý thì có thể mua về. Những đan dược này bình thường không thể mua tại dược đường, chỉ có thể đấu giá trong đấu giá hội, đều là từng tổ, một tổ mười hai bình, có thể tăng rất lớn tốc độ tu luyện cho võ giả cấp nhân nguyên.

Lúc này đấu giá hội còn có một vật rất quý giá, sau này Đường Tiêu có thể dùng tới, là một viên Địa Nguyên Đan.

Địa Nguyên Đan, ăn vào có thể tăng lớn xác suất võ giả đỉnh Nhân Nguyên thành công đột phá vào cấp Địa Nguyên.

Nhưng thứ tốt thì sẽ không rẻ tiền. Một Địa Nguyên Đan khởi giá là năm vạn lượng, bây giờ thêm vào tất cả ngân phiếu trong tay Đường Tiêu cũng chưa tới năm vạn sáu ngàn lượng. Mục Thương nói giá thành giao của Địa Nguyên Đan chắc trên tám vạn lượng, khả năng Đường Tiêu dùng năm vạn sáu ngàn lượng đấu giá về được viên Địa Nguyên Đan là cực kỳ nhỏ nhoi.

Tại quân đội Đại Minh triều, một võ giả cấp Địa Nguyên có thể làm đến đại tướng quân, lập đủ quân công thì có thể phong hầu. Cho nên rất nhiều gia tộc lớn vì có thể tài bồi ra một võ giả cấp Địa Nguyên chắc

chấn không tiếc vốn liếng, tám vạn lượng bạc đổi với một võ giả cấp Địa Nguyên, đổi với phát triển tương lai của gia tộc là đáng giá.

Đường Tiêu phát hiện Mục Thương đặc biệt chú ý viên Địa Nguyên Đan này, lúc nói đến nó thì mắt sáng ngời.

Có thể tưởng tượng Mục Thương quanh quẩn tại đỉnh cấp Nhân Nguyên đã bao năm, trong lòng khát vọng có thể tiến vào cấp Địa Nguyên bao nhiêu. Nhưng Đường Tiêu cũng là lực bất tòng tâm. Tuy Mục Thương là tùy tông của hắn, nhưng hắn không cảm thấy gã đáng giá hắn dùng nhiều tiền như vậy đấu giá về một viên Địa Nguyên Đan cho gã.

Nếu thật sự có thể đấu giá được Địa Nguyên Đan, Đường Tiêu còn phải để lại ỉnh dùng xông vào cấp Địa Nguyên. truyện copy từ

Trừ Địa Nguyên Đan ra, lần này hội đấu giá còn có hai màn quan trọng, một là pháp khí hạ phẩm cấp Địa Nguyên, cùng với một yêu thú nhỏ cấp Địa Nguyên.

Pháp khí cấp Địa Nguyên là pháp khí chỉ võ giả trên cấp Địa Nguyên mới sử dụng được. Võ giả tu luyện với tứ cấp cấp Địa Nguyên thì có thể cùng với yêu thú Địa Nguyên ký kết khế ước linh hồn khế ước. Một khi thành công ký khế ước, võ giả cấp Địa Nguyên trong lúc chiến đấu có thể triệu hoán ra yêu thú Địa Nguyên, hơn nữa đem linh hồn bám vào người yêu thú Địa Nguyên tiến hành chiến đấu.

Một khi võ giả bám vào người yêu thú Địa Nguyên thì các mặt năng lượng đều tăng lớn. Chỉ là võ giả Địa Nguyên bình thường rất khó thu phục một yêu thú Địa Nguyên, muốn cùng nó ký kết khế ước linh hồn thì càng khó khăn vô cùng. Một khi không có đủ ý chí mạnh mẽ và linh hồn cứng cỏi, trong lúc ký kết khế ước linh hồn với yêu thú Địa Nguyên thậm chí sẽ bị nó đảo khách thành chủ, trái lại xâm chiếm thân thể võ giả Địa Nguyên, khiến võ giả đó biến thành cái xác biết đi chỉ có bản năng yêu thú.

Tại Áo Bì Đảo, trong mười võ giả cấp Địa Nguyên chưa chắc có thể có một võ giả ký kết khế ước linh hồn với yêu thú Địa Nguyên. Dù sao đây là việc cực kỳ khó khăn và vô cùng nguy hiểm.

Yêu thú Địa Nguyên thường chạy trên mặt đất, linh thú Thiên Nguyên thì có thể bay trên trời. Võ giả Địa Nguyên tiến vào cấp Thiên Nguyên rồi thì có thể cùng linh thú Thiên Nguyên ký kết khế ước linh hồn. Võ giả có rất nhiều cách có thể ngự không phi hành, tựa như ngưng hóa khí điều của Đường Tiêu, dùng cách hao phí nhiều chân khí để bay là cách bay cấp thấp nhất, vừa tiêu hao nội lực nhiều và không thể bay xa.

49. Chương 49 : Đấu Giá.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 49: Đấu giá.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nhân Nguyên lên cấp năm thì dùng pháp khí bay đã tế luyện để bay, có thể tiết kiệm rất nhiều chân khí, nhưng vẫn sẽ liên tục tiêu hao chân khí, cũng không thể bay quá lâu quá xa.

Chỉ có võ giả trên cấp Thiên Nguyên, lại ký kết khế ước linh hồn với linh thú Thiên Nguyên mới chân chính không cần tiêu hao chân khí trong người, bám linh hồn vào linh thú Thiên Nguyên bay lượn trên trời, liên tục bay nhanh không phải là mơ mộng.

Đương nhiên, đối với Đường Tiêu bây giờ thì con đường cường giả Thiên Nguyên còn rất xa xôi.

Quay lại phòng đấu giá, lần này hội đấu giá cực kỳ chú trọng ở chỗ yêu thú Địa Nguyên nhỏ này.

Võ giả cấp Địa Nguyên muốn thành công cùng yêu thú Địa Nguyên ký kết khế ước linh hồn có xác suất thành công cao nhất đương nhiên là từ nhỏ nuôi dưỡng nó lớn lên, bồi dưỡng cảm tình với nó, sau đó chọn lúc cảm xúc nó tốt nhất thì tiến hành thử ký kết. Cho nên một yêu thú Địa Nguyên nhỏ được đấu giá cao hơn yêu thú Địa Nguyên trưởng thành nhiều.

Lần này tiến vào hội đấu giá Bảo Nguyên Đường là một Tuyết Lang Tháp Mạn nhỏ, Tuyết Lang Tháp Mạn trưởng thành cao ba, bốn thước, dài bảy, tám thước. Tuyết Lang Tháp Mạn nhỏ thì dùng cách huấn luyện đặc biệt khoảng chừng ba mươi năm là có được sức chiến đấu. Cho nên những thú nhỏ này thường hay bán cho con nhà quyền quý, cùng với tiểu chủ nhân mới sinh ra nuôi nấng đến lớn, ba mươi năm sau, khi tiểu chủ nhân tiến vào cấp Địa Nguyên thì vừa lúc hóa thân vì Tuyết Lang Tháp Mạn phát huy chiến lực.

Đường Tiêu không có hứng thú với Tuyết Lang Tháp Mạn nhỏ. Một là vì nó hình thành chiến lực mất thời gian quá dài, thứ hai đây là yêu thú Địa Nguyên hạ phẩm, dù thành công ký kết khế ước linh hồn thì tăng trưởng chiến lực cực kỳ hữu hạn.

Cho nên Đường Tiêu đặt mục tiêu vào đấu giá hội lần này là ở một ít đan dược, rồi mới đấu giá Địa Nguyên Đan một phen. Pháp khí Địa Nguyên hạ phẩm và yêu thú Địa Nguyên hạ phẩm đều nằm ngoài tầm suy nghĩ của hắn.

Nếu không có được Địa Nguyên Đan thì Đường Tiêu định bám theo kẻ lấy được đan dược, ban đêm vào phủ của người đó. Đời trước chức nghiệp của hắn là sát thủ, từng làm không ít loại giết người cướp của thế này.

Đã quyết định xong, Đường Tiêu có Mục Thương và thị vệ Đường phủ bảo vệ, ngồi trên xe ngựa cùng Chu Kiền đi tới phòng đấu giá Bảo Nguyên Đường.

Phòng đấu giá Bảo Nguyên Đường thuộc quyền sở hữu của hoàng gia Đại Minh triều, nói trắng ra là giống với tài sản quốc gia trung thạch hóa hiện nay. Cho nên giống với sông bạc Hoàng Kim Ốc, cũng do binh sĩ hoàng gia canh gác giữ trật tự. nguồn (.)

Phòng đấu giá Bảo Nguyên Đường xây dựng rất có khí chất nghệ thuật, khiến Đường Tiêu lập tức nhớ tới ổ chim tại Bắc Kinh đời trước. Nhìn từ bên ngoài thì phòng đấu giá là kiến trúc lập phương, xây dựng ở chính giữa quảng trường rộng lớn tại Đài Kinh thành. Cả quảng trường do đá xanh lớn hoa văn hình rồng trải đều, kiến trúc lập phương ở bốn góc cũng có bốn rồng vàng khiến người vừa thấy liền biết nó thuộc về hoàng gian quân lý.

Trong ngoài phòng đấu giá canh giữ nghiêm ngặt, cũng do một cường giả cấp Địa Nguyên trấn giữ. Binh sĩ giữ trật tự và tuần tra xung quanh đều là võ giả trên tam cấp cấp nhân nguyên. Thêm vào chỗ này ở gần Tử Cấm thành, cho nên sẽ không ai dám gây chuyện tại đây.

Lầu một phòng đấu giá là thị trường tự do, rất nhiều người bày quầy tại đây bán một ít quyền phổ cấp bậc thấp, dược liệu luyện dược các loại, đương nhiên ngẫu nhiên cũng có một ít pháp khí hạ hạ phẩm rác rưởi được bán ra.

Đường Tiêu không lãng phí quá nhiều thời gian tại đây. Hội đấu giá trên lầu sắp sửa bắt đầu, hắn và Chu Kiền lấy ra thiệp mời được nhân viên công tác dẫn lên lầu. Hộ vệ Đường gia và Chu gia cũng đi theo.

Tuy nhìn từ bên ngoài đã biết phòng đấu giá này rất lớn, nhưng tiến vào trong mới cảm thấy rõ không gian thật sự vô cùng lớn, thiết kế rất đặc biệt. Chính giữa là một ít bàn dài rải rác, xung quanh là hai tầng bao phòng, mỗi tầng có mấy chục gian.

Tại một phòng bí mật kiểm nghiệm ngân phiếu mang đến xong, Đường Tiêu và Chu Kiền có được quyền chọn bao phòng. Sân là vòng tròn, đài đấu giá cũng là vòng tròn, ngay chính giữa sân, cho nên mỗi bao phòng đều là đối mặt với bình đài, không có gì lựa chọn. Thêm nữa, nhiều bao phòng đã có người, Đường Tiêu tùy tiện chọn một gian trong số còn lại, để nhân viên công tác dẫn hắn và Chu Kiền đi vào.

Mỗi bao phòng đều có một đường hầm chuyên môn ra vào, không biết mấy đường hầm này thiết kế thế nào, nhưng Đường Tiêu đoán loại thiết kế này là để tránh cho người tham gia đấu giá biết số phòng của đối phương, do đó tra ra đối phương là ai, khi rời khỏi phòng đấu giá thì sẽ giết người cướp của.

Nói trắng ra là để phòng loại người như Đường Tiêu.

Lúc phòng đấu giá kiểm tra ngân phiếu thì có tiến hành đăng ký tình hình khách bao phòng và số tiền tương ứng, kiểm nghiệm mục đích, tránh ột số khách khi kêu giá thì báo giá giả chứ không có nhiều tiền như vậy, làm rối loạn trật tự đấu giá, khiến giá lên ào ạt.

Đường Tiêu và Chu Kiền tới hơi muộn, họ vừa vào bao phòng ngồi xuống xong thì đấu giá đã chính thức bắt đầu. Số tán khách trong sân tự mình giờ bài. Còn bao phòng kêu giá thì sẽ do nhân viên công tác phòng đấu giá nhận được chỉ thị của chủ nhân phòng, sau đó giờ bài thay, đây cũng là vì bảo vệ người kêu giá.

Lần này Đường Tiêu tới đây chủ yếu là vì quen thuộc phòng đấu giá trong thế giới này và quy tắc đấu giá, thuận tiện mua một ít đan dược. Nếu như có thể truy theo Địa Nguyên Đan thuộc về ai thì hẳn không ngại sau khi đấu giá xong sẽ làm một vỏ giết người cướp của. Nhưng điều kiện là phải có nắm chắc thành công mới được.

Lúc trước ăn mở đan dược này không phát hiện cái gì, bây giờ tự mình tham gia đấu giá mới biết những đan dược hạ phẩm bình thường một tổ giá cả trên mấy trăm lượng, thậm chí có chụp giá lên cao đến ngàn lượng! Còn giá đan dược trung phẩm thì một tổ là mấy ngàn lượng, không có vài tổ lấy ra đấu giá .

Đan dược thượng phẩm và cực phẩm thì sao? Căn bản không có hàng.

Xem ra muốn tăng tốc độ tu luyện võ giả thật nhanh thì cần trả giá không nhỏ. Nhưng Đường Tiêu lấy ngân lượng rất dễ dàng, hơn nữa mấy đan dược này đều là hắn cần, vậy nên trên cơ bản đan dược nào có thể dùng thì hắn đều chụp giá, lần lượt tiêu hơn bốn vạn lượng, mua được hai ngàn bình đan dược, ít nhất đủ cho hắn dùng mấy tháng.

Nhưng dùng hết hơn bốn vạn lượng bạc vào đan dược, Đường Tiêu triệt để lui khỏi hàng ngũ cạnh tranh chụp giá Địa Nguyên Đan.

- Đường huynh, người lấy mấy đan dược này làm đường ăn hả?

Vốn Chu Kiền còn định kéo mấy vạn lượng của Đường Tiêu làm chút đầu tư, ai ngờ hắn đều đổi thành đan dược hết.

- Không sai!

50. Chương 5 0: Đại Hoàng Tử Chu Kinh.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 50: Đại hoàng tử Chu Kinh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu cười híp mắt liếc Chu Kiền, không nói thêm gì nữa. Phải cảm ơn anh em Từ gia, Đường Tiêu luyện công cần đan dược và tiền bạc đa phần do hai anh em họ cống hiến.

Rất nhiều tán khách tò mò nhìn hướng bao phòng của Đường Tiêu, bởi vì hội đấu giá lần này loại hàng đan dược có chín mươi phần trăm bị bao phòng đó chụp giá mua hết, họ rất tò mò trong phòng rốt cuộc là ai.

Nhân viên công tác hỏi Đường Tiêu đồ vật đã mua có mang đi hay không, nếu không mang đi thì có thể để lại địa chỉ, họ sẽ theo thời gian đã hẹn đưa đi. Hồ lô trữ vật của Đường Tiêu không chứa nổi, cho nên để lại địa chỉ kêu họ trực tiếp đưa tới Đường phủ. Những nhân viên công tác này làm việc cho hoàng gia, dĩ nhiên không dám lộ ra địa chỉ và thân phận của khách, nếu không sẽ bị xử trọng tội. nguồn

Bắt đầu kêu giá Địa Nguyên Đan. Giá quy định là năm vạn lượng, bạc của Đường Tiêu còn dư không có mấy nên không có quyền tham gia. Địa Nguyên Đan kêu giá đúng là hung mãnh, một đường tăng lên, rất

nhANH đã hơn sáu vạn, sau đó còn thắNG tới tám vạn, cuối cùng lấy giá ười một vạn năm ngàn lượng bị bao phòng số mười tám ôm về.

Đường Tiêu tính sơ sơ, mua mười một vạn năm ngàn lượng bạc tương đương với hơn hai trăm triệu nhân dân tệ! Chính là nói đổi thành đời trước, gia cảnh không có vài tỷ thì sẽ không hoang phí tiêu xài cỡ này được.

Xem ra tu luyện võ giả phải bỏ vốn không ít, người không có thiên phú và kỳ ngộ nhất định phải có gia thế bối cảnh hùng hậu, hoặc là người tài trợ có tiền mới được.

Nhờ tích lũy kinh nghiệm giết người cướp của cực kỳ phong phú đời trước, Đường Tiêu đoán sơ Địa Nguyên Đan trăm phần trăm bị hoàng thất mua đi.

Bởi vì bao phòng số mười tám là tọa bắc hướng nam, không phải con cháu hoàng tộc sợ là không vào được bao phòng. Theo Đường Tiêu phỏng đoán, dùng giá ua đi Địa Nguyên Đan chắc phải cỡ hoàng tử hoặc công chúa.

Tuy phòng đấu giá thuộc về hoàng thất nhưng đồ vật đấu giá không thuộc hoàng gia, những hoàng tử, công chúa muốn lấy Địa Nguyên Đan thì phải chính mình bỏ tiền ra đấu giá.

Hội đấu giá kết thúc, đoàn người Đường Tiêu và Chu Kiền đi ra khỏi phòng đấu giá. Đường Tiêu kéo Chu Kiền đi dạo một vòng ngoài phòng đấu giá, không ngờ gặp phải xe ngựa của công chúa Dực Thai, xem ra cô cũng tham gia hội đấu giá lần này.

Không nằm ngoài dự đoán của Đường Tiêu, con cháu hoàng gia đúng thật là có tham gia hội đấu giá. Đường Tiêu thầm mừng, muốn hỏi thăm Địa Nguyên Đan cuối cùng rơi vào tay ai thì cạy miệng công chúa Dực Thai là được.

Đường như công chúa Dực Thai không vui lắm, tuy thấy Đường Tiêu và Chu Kiền nhưng không chào hỏi họ, có thị vệ thiếp thân bảo hộ đi hướng xe ngựa của cô.

- Chu huynh, người về trước đi, ta có một số chuyện cần bàn với công chúa.

Đường Tiêu nói với Chu Kiền một tiếng rồi lại dặn Mục Thương vài câu, sau đó đi tới xe ngựa của công chúa Dực Thai, kêu cô đứng lại.

Công chúa Dực Thai nắm vạt váy lạnh lùng nhìn Đường Tiêu:

- Có chuyện gì không?

- Đi lên rồi nói.

Đường Tiêu không chút khách sáo chui vào xe ngựa của công chúa. Thiếp thân thị vệ của công chúa Dực Thai biết Đường Tiêu là phò mã tương lai, không ra tay ngăn cản.

- Người!

Công chúa Dực Thai tức giận giậm chân, cuối cùng chỉ đành đi theo Đường Tiêu lên xe ngựa.

Lên xe, công chúa Dực Thai vẽ mặt cau kỉnh nhìn Đường Tiêu:

- Có chuyện gì hả?

Đường Tiêu cười cợt nhả nhìn công chúa Dực Thai:

- Đi cùng người ngồi chơi chút, nói chuyện phiếm, không được à?

Công chúa Dực Thai vẽ mặt tràn đầy buồn bực:

- Cầu nô tài! Hoàng cung là nơi người có thể tùy tiện ra vào sao? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đường Tiêu hếch cằm lưu manh nói:

- Tiểu tiện nhân nhà người! Đầu óc không có trí nhớ phải không? Bây giờ ta chính là lão công của người, người mắng ta là cầu nô tài, người thật sự muốn làm cầu nhật hử?

- Người!

Công chúa Dực Thai tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, lòng thầm nghĩ chẳng phải ta còn chưa gả cho người sao? Càng không từng bị người ‘nhặt’. Vừa nghĩ tới từ ‘nhặt’, công chúa Dực Thai vội ‘phi phi phi!’ mấy tiếng. Nói nhiều với tên khốn này riết rồi ô nhiễm suy nghĩ của mình luôn.

Đường Tiêu rất nhanh đi vào chính đề:

- Nói! Trong hội đấu giá được bảo bối gì? Lấy ra cho bọn công tử nhìn xem.

Công chúa Dực Thai rất cảnh giác nhìn Đường Tiêu:

- Cái gì cũng không có!

Đường Tiêu thấp giọng hỏi công chúa Dực Thai:

- Là người mua đi Địa Nguyên Đan?

Công chúa Dực Thai lắc đầu nguầy nguậy:

- Không có!

Đường Tiêu vẻ mặt lưu manh nói:

- Giấu ta làm gì? Lấy ra cho lão công xem coi, có cướp của người đâu mà sợ.

- Tin người? Tin người thì sau này ta tự bán mình luôn quá! Đúng rồi...sau này đừng cứ kêu lão công lão bà! Ta còn chưa gả cho người!

Lần trước Dực Thai cũng bị Đường Tiêu cướp sạch còn khắc sâu trong ký ức công chúa Dực Thai. Đừng nói cô không đấu giá được Địa Nguyên Đan, dù lấy được rồi cũng sẽ không ngu ngốc đưa ra cho Đường Tiêu xem.

Đường Tiêu rất nghiêm túc nhìn công chúa Dực Thai:

- Đã nói là không cướp của người mà. Ta chỉ muốn xem Địa Nguyên Đan có hình dạng gì thôi.

Công chúa Dực Thai bị bức ép, không cẩn thận lộ ra nơi đi của Địa Nguyên Đan:

- Địa Nguyên Đan đã bị người của đại hoàng huynh ta mua đi rồi, ta còn chưa kịp xem nữa là!

Đường Tiêu hỏi kỹ lại lần nữa:

- Đại hoàng huynh của người? Cái tên Chu Kinh đó hả?

- Đúng thế.

Công chúa Dực Thai gật đầu, không đề phòng Đường Tiêu hỏi cô mấy chuyện này là có mục đích gì.

Đường Tiêu lấy làm lạ nhìn công chúa Dực Thai, hỏi:

- Không phải hần đã sớm là cấp Địa Nguyên mấy cấp rồi sao? Cần Địa Nguyên Đan làm gì nữa?

- Là đại hoàng huynh mua cho ngũ hoàng huynh! Tối nay Bác ca ca sẽ đột phá cấp Địa Nguyên, Kinh ca ca và Bác ca ca có quan hệ rất tốt.

Công chúa Dực Thai giải thích với Đường Tiêu. Cô mới mười lăm tuổi, còn chưa đủ tâm cơ suy đoán mục đích thật sự trong mấy câu hỏi của Đường Tiêu.

Đường Tiêu kiểm không được hỏi một câu:

- Hoàng tử, công chúa các người có nguyệt ngân là bao nhiêu? Sao đại hoàng huynh của người có nhiều bạc như vậy?

Hần cá cược mấy ván mới kiếm được hơn năm vạn lượng, mà đại hoàng tử Chu Kinh này vừa ra tay là mười mấy vạn lượng.

Công chúa Dực Thai chau môi nói:

- Được bao nhiêu đâu? Đại Minh triều rất nghèo, giống ta đây một tháng mới năm mươi nguyệt ngân.

Đường Tiêu hỏi tiếp:

- Ô? Vậy mười mấy vạn lượng của đại hoàng huynh ngươi là lấy đâu ra?

- Đại hoàng huynh có võ công rất cao, phụ hoàng rất xem trọng hần, gần như là nhân tuyển thái tử tương lai. Sau này hần là quốc quân tương lai của Đại Minh triều, người muốn nịnh nọt hần có rất nhiều, chút bạc đó tính cái gì?

51. Chương 51 : Trộm Địa Nguyên Đan.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 51: Trộm Địa Nguyên đan.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Công chúa Dực Thai rất là khinh bỉ liếc Đường Tiêu. Con nhà quyền quý mà sao không hiểu cả đạo lý như vậy?

Chu Kinh bỏ ra giá lớn như vậy mua Địa Nguyên Đan cho Chu Bác đương nhiên là vì lôi kéo Chu Bác, nuôi dưỡng thế lực mai sau của mình. Đường Tiêu thông minh cỡ nào chứ? Vừa nghe liền hiểu ngay, nhưng hần không quan tâm mấy chuyện này.

Đường Tiêu làm bộ ngấm ngấm gật đầu, sau đó treo vẻ mặt tươi cười nhìn công chúa Dực Thai:

- Lão bà, không bằng ta trộm Địa Nguyên Đan của đại hoàng huynh ngươi tặng cho người đi?

Công chúa Dực Thai giật nảy mình, vẻ mặt kinh ngạc trừng Đường Tiêu:

- Ta lấy Địa Nguyên Đan làm cái gì?

- Sướm muông gì người sẽ đột phá cấp Địa Nguyên, lên cấp Địa Nguyên rồi có Đường gia ở sau lưng ủng hộ người lên làm đế vương, trở thành nữ hoàng đế Đại Minh triều.

Đường Tiêu mỉm cười nhìn công chúa Dực Thai, sau đó tưởng tượng tình cảnh mình buông rèm chấp chính.

Công chúa Dực Thai lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi nói:

- Nói bậy cái gì đó! Làm nữ hoàng đế để làm chi? Chu gia chúng ta đâu phải không có đàn ông, ta mới không cần làm nữ hoàng đế!

Đường Tiêu không mấy chân thành tiếp tục dụ dỗ công chúa Dực Thai:

- Ai, không chí khí! Sao đàn bà không thể làm hoàng đế chứ? Đàn ông là người, đàn bà cũng là người, con người sinh ra vốn là bình đẳng.

- Người có thể nói câu gì đàng hoàng chút được không?

Công chúa Dực Thai sắp bị mấy lời càn rỡ của Đường Tiêu hành hạ phát điên. Cô rất thất vọng cuộc sống đầu hần chứa cái gì vậy.

Đường Tiêu rất là nghiêm túc quang minh chính nghĩa lừa gạt công chúa Dực Thai:

- Ta nói nghiêm túc, Địa Nguyên Đan này người nên sử dụng. Có Địa Nguyên Đan thì người có thể nhanh chóng tăng thực lực của mình, có thực lực siêu mạnh mới cầm binh giết vào Cửu Châu đại lục khu trục phục quốc! Loại cơ hội phục quốc này nắm trong tay mình còn thực tế hơn trông cậy vào đại hoàng huynh của người nhiều, ta nói không đúng sao?

Nếu thật trộm được Địa Nguyên Đan thì đương nhiên Đường Tiêu sẽ để ỉnh dưng, làm gì có phần của công chúa Dực Thai được?

- Dù người có tâm trung quân báo quốc, muốn khu mẫn phục quốc cũng không thể làm chuyện ‘trộm’ đáng xấu hổ như vậy!

Công chúa Dực Thai không mấy thích đại hoàng huynh của mình, nhưng trong lòng cô cảm thấy trộm cắp càng đáng xấu hổ hơn.

Đường Tiêu rất là hùng hồn đáp trả công chúa Dực Thai:

- Ngày đó người đi nhà kho ngựa lâm quân lấy đồ không phải trộm à? Chỉ cần mục đích ngay thẳng, trộm chưa chắc là chuyện xấu.

- Dù thế cũng không được, làm gì trộm đi Địa Nguyên Đan của Bác ca ca? Bác ca ca trở thành võ giả cấp Địa Nguyên rồi thì cũng là may mắn cho Đại Minh triều!

Tuy công chúa Dực Thai nghĩ một đằng nói một nẻo nhưng vẫn phản bác Đường Tiêu. Cô cứ cảm thấy thân làm con gái mà thay thế đại hoàng huynh tương lai làm hoàng đế thì hơi có ý oán vị.

- Thôi thôi, không nói với người nữa, đúng là trẻ nhỏ khó dạy! Thật là đàn gậy tai trâu!

Đường Tiêu đứng dậy giở màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa.

- Người!

Công chúa Dực Thai đứng dậy muốn đạp một cước vào mông Đường Tiêu. Nhưng Đường Tiêu tay chân nhanh nhẹn, không đợi cô giơ chân thì đã nhảy xuống xe ngựa.

Công chúa Dực Thai vén màn xe đưa mắt nhìn bốn phía, đâu còn thấy bóng dáng Đường Tiêu nữa? Cô lấy làm kỳ, cái tên này chạy trốn cũng nhanh quá đi?

.....

Trời tối, đêm giết người, gió mạnh, ngày phóng hỏa.

Ban đêm, đại hoàng tử Chu Kinh và ngũ hoàng tử Chu Bác ngồi đối diện nhau. Ngũ hoàng tử có đại hoàng tử chỉ đạo, đang chuẩn bị nuốt xuống Địa Nguyên Đan thì đột nhiên bên ngoài ầm vang tiếng cảnh báo, thì ra là trong hoàng cung bỗng dưng có cháy nổ.

Hôm qua hoàng thượng bí mật ra cung, không biết đi nơi nào. Đại hoàng tử Chu Kinh cảm thấy hôm nay là cơ hội tốt để mình biểu hiện tài năng chỉ huy, cho nên vội vàng ra ngoài đi hướng chỗ vụ nổ xem sao. Ngũ hoàng tử Chu Bác cũng bỏ xuống đan bình đựng Địa Nguyên Đan, cùng đại hoàng tử vội vàng chạy ra ngoài.

Hai cung nữ ở lại trong phòng bỗng nhiên ngã xuống đất. Một tiểu thái giám không biết chui từ đâu ra xuất hiện trong tấm cung của đại hoàng tử, duỗi tay bắt lấy bình chứa Địa Nguyên Đan ngũ hoàng tử chưa kịp nuốt, sau đó lóe người biến mất không thấy bóng dáng. nguồn

Đường Tiêu kích động phun câu thô tục:

- Dễ bà cố luôn!

Vốn tướng bên ngoài gây ra vụ nổ, ngũ hoàng tử đi ra ngoài sẽ bỏ Địa Nguyên Đan vào hồ lô trữ vật. Ai ngờ gã qua loa như vậy, tiện tay đặt trên mặt bàn.

Hôm nay ngoài phòng đấu giá, ở trên xe ngựa đùa công chúa Dực Thai xong, Đường Tiêu không thật sự rời khỏi xe ngựa. Hắn dùng thuật che mắt với công chúa Dực Thai, lại ngồi trên xe ngựa, theo đó lên vào hoàng cung. Vào hoàng cung rồi Đường Tiêu lấy bộ đồ tiểu thái giám ra mặc vào, đợi đến trời tối mới rón rón chạy tới.

Vốn Đường Tiêu không ôm quá nhiều hy vọng có thể trộm được Địa Nguyên Đan, ai mà ngờ dễ dàng thành công như vậy.

Đại hoàng tử nghe báo cáo thể lửa, cảm thấy tình hình không quá nghiêm trọng, biểu hiện tài năng chỉ huy gặp nguy không loạn của mình xong thì cùng ngũ hoàng tử quay về tẩm cung.

Hai người vừa về tẩm cung, phát hiện hai cung nữ nằm trên mặt đất, đã bị người đánh hôn mê bất tỉnh. Đại hoàng tử hô to một tiếng nguy rồi, vội vàng nhìn bình Địa Nguyên Đan trên bàn.

Đã không thấy đâu!

Xong rồi, trùng kế diệu hổ ly sơn của tặc nhân!

Tiếng cảnh báo lại lần nữa vang lên rung trời, đại hoàng tử lao ra khỏi cửa tẩm cung, lập tức ném pháp khí Địa Nguyên của mình lên cao. Chiều rọi nguyên Kinh Thiên cung sáng như ban ngày.

- Có thích khách!

Thật nhiều binh sĩ ngự lâm quân mặc giáp từng đội xuất hiện trong hoàng cung, bắt đầu điều tra khắp nơi.

Trong hoàng cung ẩn núp các cao thủ cũng dùng chân khí thúc đẩy thần minh châu khổng lồ treo trên cao hoàng cung, chiếu hoàng cung sáng như ban ngày. Cùng lúc đó, họ còn dùng thần thức len lỏi khắp ngõ ngách hoàng cung tìm tòi bóng dáng thích khách.

Tiếc rằng tu vi của Đường Tiêu cực kỳ thấp, bởi vì chỉ có tu vi võ giả cấp Nhân Nguyên bậc hai nên không lọt vào mắt xanh của mấy cao thủ này. Nhưng hoàng cung sáng sủa và tuôn ra ào ào binh sĩ mặc giáp khiến Đường Tiêu bây giờ nửa bước khó đi.

Theo tiếng cảnh báo từng đợt vang lên, ngự lâm quân bên ngoài hoàng cung vào trong cung hỗ trợ điều tra thích khách. Bốn cửa Tử Cấm thành đóng chặt, một con chim sẻ cũng dừng mong bay ra.

Đường Tiêu tránh trái né phải rất cuộc ở phía trước tìm thấy một chỗ tối đen, hẩn vọt tới chỗ đó.

52. Chương 52 : Cấm Chế.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 52: Cấm chế.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nơi này tối thật! Tựa như bức tường, thần minh châu trên đầu không thể chiếu rọi ánh sáng vào trong.

Vừa tiếp xúc với hắc ám thì Đường Tiêu cảm nhận được có lực lượng cường đại đẩy hẩn ra ngoài, khiến hẩn cực kỳ kinh ngạc. Chẳng lẽ là...cấm chế?

Đường Tiêu đoán đúng rồi, hắc ám này đích thực là cấm chế. Là khi Tử Cấm thành xây thành thì do Tử Nguyệt chân nhân tự mình ở trong cung bày ra, dùng phù triệu lập tiết điểm trận pháp, đánh dấu thần trí của mình, bao vây chặt chẽ tẩm cung hoàng thượng, chỉ chừa một cửa bí mật, để tránh cho thích khách xâm nhập.

Đương kim hoàng thượng Chu Hi căn cứ trận pháp Tử Nguyệt chân nhân để lại sẽ định kỳ di động mấy tiết điểm, điều chỉnh phương vị mở cửa bí mật. Hôm nay lúc gã ra khỏi hoàng cung, vì tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đuổi hết người bên trong ra, cũng đóng kín bí môn.

Võ giả dưới tu vi đỉnh cấp Thiên Nguyên đừng hòng xuyên qua cấm chế này. Hơn nữa khi có cường giả trên cấp Thiên Nguyên tới gần Đài Kinh thành sẽ lập tức bị cường giả đóng giữ ở Đài Kinh thành, Tử Cấm thành trước tiên cảm giác ra, sau đó lấy thần minh pháo bắn chết.

Lưới trời lồng lộng, tuy Tử Cấm thành có thể nói là phòng bị nghiêm ngặt nhưng duy nhất không phòng bị là tiểu thiếu gia Đường phủ Trần Quốc Hầu gan to bằng trời, Đường Tiêu.

Đang lúc Đường Tiêu bị cấm chế chặn định lùi lại tìm đường khác thì có vài đội binh sĩ ngự lâm quân lục soát sang bên này. Đường Tiêu cắn răng ra sức chen vào trong hắc ám trước mặt.

Bây giờ Đường Tiêu như rơi vào trong chất lỏng dính đặc, mỗi tiến một bước thì lực cản càng nặng hơn. Đường Tiêu cảm thấy mặt mình sắp bị ép bẹp rồi, mạch máu cũng sắp vỡ ra, nhưng dù gì thì thân thể hắn đã hoàn toàn ẩn trong hắc ám.

Bên ngoài ngự lâm quân ba đường đều chạy tới đây, bắt đầu bố trí ngoài tầm cung hoàng thượng, Đường Tiêu đã không có đường lui.

Để tránh cho bị lực cản cường đại này bắn ra ngoài, Đường Tiêu cố gắng tiến lên mấy bước. Mỗi đi một bước cực kỳ gian nan, mỗi một bước thống khổ như linh hồn sắp bị xé rách. Linh hồn tê liệt thì đau đớn hơn thần kinh gấp ngàn lần, cảm giác đau đớn đó không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Đường Tiêu cắn chặt răng tiến lên một bước, không ngờ cả người nhẹ nhõm hẳn ra. Hắn cứ thế mơ màng cứng rắn xuyên qua cấm chế của Tử Nguyệt chân nhân!

Nên biết rằng chỉ có linh hồn cứng cỏi cỡ đỉnh cấp Thiên Nguyên trở lên mới có cơ may xuyên qua cấm chế này, nhưng Đường Tiêu lại cứng rắn chen vào được!

- Thằng nhóc mười lăm tuổi lại có thể xuyên qua cấm chế Tử Nguyệt bày ra, thiên tư của tiểu tử này quả nhiên không bình thường!

Trên bầu trời một bóng đen hình người mất thường không thấy cảm thán nói. Sau đó bóng đen chui vào trong cấm chế hắc ám. Đối với bóng đen này thì cấm chế của Tử Nguyệt chân nhân như là vô hình!

Bóng đen này chính là Chính Thủy Tổ phá quan ra động Thiên Cơ Thất Tinh nhai. Tới nay lão lại đây chỉ là vì độ thiên cương tinh qua kiếp số này, giữ cho thiên cương tinh không chết, để kéo dài thiên đạo Viêm Hoàng truyền thừa vạn năm.

Không ai phát hiện Chính Thủy Tổ tồn tại. Là một trong chín thủ hộ sử thiên đạo Viêm Hoàng, đối với người bình thường thì lão đã vượt qua sự tồn tại của thần.

Không tới lúc bắt đắc dĩ thì Chính Thủy Tổ sẽ không dễ dàng ra tay.

Trong tầm cung của hoàng thượng không có ai, một mảnh tối đen. Đường Tiêu rất thắc mắc rốt cuộc mình đi tới đâu, trong óc cẩn thận tìm tòi suy đoán một phen, hắn rất nhanh phản ứng lại đây, chỗ này là tầm cung hoàng thượng!

A a a a a!!!

Không lẽ hoàng thượng chết rồi? Sao chỗ này không có chút động tĩnh gì?

Tốt quá đi! Nếu chỗ này thật sự là tầm cung của hoàng thượng, vậy đồ tốt đây đấy rồi?

Không nói cái khác, trước tiên trộm hơn hai trăm Lôi Chấn Tử rồi tính tiếp.

Đốt lên cung đăng, dò xét bốn phía một phen, xác nhận tầm cung của hoàng thượng đúng thật không có ai, Đường Tiêu nhẹ tay nhẹ chân lục tìm khắp nơi.

Đúng là thật dễ Đường Tiêu tìm ra không ít đồ tốt, kiếm này, ngọc này, tháp này. Nhưng Đường Tiêu không biết hàng, chỉ thấy cái gì tỏa ánh sáng vàng, cảm thấy đáng giá là thu hết. Rất nhanh, mấy hồ lô trữ vật của hắn nhanh chóng đầy ắp. Đường Tiêu bắt đắc dĩ lấy mấy thứ vừa đút vào lôi ra một đồng trả lại chỗ cũ.

Chính Thủy Tổ theo sau lưng Đường Tiêu rất muốn đập đầu vào tường, cái người gì thế này? Bộ Trần Quốc Hầu phủ thiếu tiền lắm sao? Tại sao mấy thứ vô dụng cũng lấy trộm?

Rốt cuộc, Đường Tiêu đang định trộm một cái giá cấm nên to do vàng ròng chế thành trong tầm cung của hoàng thượng, vô tình đụng phải cơ quan, dưới long sàng phát ra tiếng âm âm, long sàng và tảng đá đều bị chậm rãi di chuyển, một đường hầm bí mật xuất hiện ở vị trí long sàng vốn có.

Đường Tiêu ném vài thứ xuống dưới, không phát hiện có cơ quan gì, cầm cung đăng cẩn thận bước xuống.

Đường hầm bí mật thông hướng mật thất sâu trong. Vào mật thất tìm tòi một phen, Đường Tiêu tìm thấy rất nhiều bảo bối không biết tác dụng. Có một hồ lô trữ vật không ngờ đựng hơn hai trăm Lôi Chấn Tử từ nhà kho ngự lâm quân chuyển sang!

Nhìn mấy thứ này, Đường Tiêu bỗng chốc phát hiện lúc trước mình ở trên mặt đất nhật ngọc này, kiếm này, tháp này đều là đồ bỏ. Cho nên hắn lại ném chúng ra ngoài.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Chính Thủy Tổ mặt khổ qua nhật mấy thứ Đường Tiêu quăng ra lạng lẽ bỏ lại chỗ cũ trên mặt đất, sau đó bay xuống, tiếp tục chui dít giúp Đường Tiêu.

Đường Tiêu biết mình không thể nào trộm hết bảo bối trong mật thất được, cho nên cố gắng tìm hàng cao cấp trong số này. Cái gì là hàng cao cấp? Có một định luật rằng đồ thứ bị giấu thật sâu, rất khó lấy được. truyện copy từ

Tìm tòi một lúc, rất nhanh Đường Tiêu đặt mục tiêu vào một gian phòng. Gian phòng nằm chỗ sâu nhất dưới mật thất, một căn phòng có khóa. Thật là một cái khóa sắt to lớn! Do thiên luyện thiết cứng nhất Áo Bửu Đảo, thần minh thiết rèn ra cái khóa!

Nhưng mấy thứ này không làm khó Đường Tiêu. Đời trước hắn mở không ít cửa sắt, quỹ bảo hiểm ngân hàng. So với mấy thứ khóa công nghệ cao thì khóa sắt này dễ như ăn cơm bữa. Mặc dù vậy thì Đường Tiêu phải mất gần hai mươi phút mới cạy ra cửa sắt được.

Nào, cửa mở ra nào! Đường Tiêu mạnh đẩy ra cửa sắt, con mắt tỏa ánh sáng vàng.

Cả gian phòng do thần minh thiết tạo thành, thoát trông giống cái tủ sắt siêu lớn.

Trong tủ sắt có một ngọc hồ lô trong suốt, ở trong bóng tối lóe ánh sáng. Nhưng phải tắt đi cung đăng thì mới thấy ánh sáng kia.

Bởi vì lo sợ có cơ quan ẩn, Đường Tiêu trước tiên ném một tảng đá vào phòng, không ngờ cục đá bị bắn trở về.

Cha nó! Lại là cấm chế!

53. Chương 53 : Truyền Thuyết Nội Thị.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 53: Truyền thuyết nội thị.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, tầm cung của đương kim hoàng thượng, Chu Hi, mật thất do tinh cương chế tạo cộng thêm cấm chế cường đại, không cần nói, ngọc hồ lô này trân quý cỡ nào.

Bên trong chắc chắn chứa báu vật vô giá. Nếu có thể lấy được ngọc hồ lô này, có báu vật vô giá bên trong, có lẽ sẽ tăng lớn khả năng biến thành võ giả siêu mạnh trong thế giới này?

Có kinh nghiệm cứng rắn vượt qua cấm chế một lần, bây giờ Đường Tiêu vẫn đang giữ tinh thần ghé con không sợ hổ, nhất quyết chen vào giữa phòng, cố gắng vươn tay muốn bắt được ngọc hồ lô tỏa ánh sáng. nguồn (.)

Nhưng khi tay Đường Tiêu còn cách ngọc hồ lô nửa thước thì có cố gắng thế nào cũng không thể đi tới nửa tấc nữa!

Thân thể chịu đựng thống khổ tăng gấp mười, gấp trăm lần. Loại thống khổ này thấm thấu vào sâu trong linh hồn, khiến Đường Tiêu sắp hôn mê. Bàn tay duỗi ra bởi vì áp lực của cấm chế cường đại mà dần biến thành đỏ như máu, cảm giác giày tiếp sẽ nổ tung.

Chính Thủy Tổ theo sau Đường Tiêu lại lần nữa cảm thán, đúng là người không biết không sợ. Thiếu niên này tu vi chỉ mới cấp Nhân Nguyên bậc hai lại muốn chen vào cấm chế mà Chính Thủy Tổ và nhân hoàng đều không thể làm được, lấy đi truyền quốc thần hồ Luyện Yêu Thối Ma Hồ của Tam Hoàng Ngũ Đế để lại!

Hèn chi tới nay là kiếp số của hắn. Lấy tu vi hiện nay hắn muốn miễn cưỡng cầm Luyện Yêu Thối Ma Hồ này chỉ sợ cuối cùng sẽ bị cấm chế cường đại đè ép đến không còn mảnh thịt vụn!

Hoặc có lẽ hắn thật sự có duyên với hồ lô này?

Cứ xem sự tình tiến triển thế nào đi, bất đắc dĩ thì dùng không gian ma trận truyền tống hắn đi là được.

Chính Thủy Tổ thầm quyết định, theo sát sau Đường Tiêu cẩn thận xem tình hình phát triển.

‘Ta phải biến cường đại! Ta không muốn đời này vận mệnh lại nằm trong tay người khác!’ Đường Tiêu bị cấm chế giam cầm dưới đáy lòng thét gào. Hắn lại tập trung hết sức lực bỗng nhiên vọt lên.

Đầu ngón tay lại vươn tới hơn mười tấc, bây giờ ngọc hồ lô tỏa ra ánh sáng chỉ cách bốn mươi tấc.

Đầu ngón tay Đường Tiêu càng biến to ra, đỏ rực, bên trong mạch máu nhỏ xíu bắt đầu hiện rõ ra. Theo áp lực cấm chế không ngừng tăng, cả cánh tay của Đường Tiêu biến đỏ như máu.

Đường Tiêu đột nhiên rống lớn:

- Đời này ta phải giẫm mọi người dưới chân! Ta phải trở thành chúa tể vạn vật trong thế giới này!

Thân thể hắn lại lần nữa vọt lên trước.

Chính Thủy Tổ đang chuẩn bị ra tay thì mọi thứ đã không còn kịp.

Trước cấm chế cường đại, không gian ma trận thất bại!

Phụt! một tiếng khe khẽ, ngón tay duỗi ra trước nhất nổ tung, máu loãng từ đầu ngón tay tuôn ra, tại cấm chế ngưng tụ thành từng giọt huyết châu nho nhỏ sau đó nhanh chóng bị ngọc hồ lô giữa phòng hút vào, khiến ngọc hồ lô vốn trong suốt biến đỏ như máu.

Máu không ngừng tuôn ra khỏi đầu ngón tay Đường Tiêu, bị hút vào trong ngọc hồ lô. Màu của ngọc hồ lô ngày càng đỏ. Cùng lúc đó, tinh khí trong người Đường Tiêu nhanh chóng bị hút khô, sắc mặt hắn biến càng lúc càng trắng.

Chính Thủy Tổ chấn kinh. Truyền từ tay Tam Hoàng Ngũ Đế, Yêu Thối Ma Hồ truyền thừa vạn năm nhưng vẫn cự tuyệt người khác ra xa nay lại nhận chủ! Thiếu niên này rốt cuộc có thân phận gì?

Là Tam Hoàng Ngũ Đế tái thế ư?

Mặc kệ thân phận của hắn là gì thì Chính Thủy Tổ nhất định phải ra tay, nếu không, khi luyện Yêu Thối Ma Hồ nhận chủ rồi thiếu niên sẽ vì hao hết chân khí tinh huyết bằng thể mà chết. đọc truyện mới nhất tại .

Làm thủ hộ sử thiên đạo Viêm Hoàng cuối cùng trên Cửu Châu đại lục, đây là trách nhiệm của Chính Thủy Tổ, lão không có lựa chọn nào khác.

Chính Thủy Tổ thở dài một hơi, bóng đen lão biến ảo ra nhanh chóng bay hướng Đường Tiêu, nhập vào người hắn.

Trong mông lung, Đường Tiêu cảm giác có chân khí cường đại cực kỳ tinh thuần tiến vào cơ thể mình, liên miên bất tận. Điều này khiến hắn cảm giác cực kỳ ám áp thoải mái. Đường Tiêu không bao giờ biết rằng đây chính là Chính Thủy Tổ đem chân khí lão tu luyện vạn năm không chút giữ lại rót vào người hắn, sau đó bị hút vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ đang nhận chủ.

Nếu không như thế thì lấy tu vi hiện tại của Đường Tiêu, toàn thân tinh huyết rất nhanh bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhận chủ hút sạch không còn, chết đến không chừa mẩu xương!

Chớp mắt, cảm chế trong phòng thần minh thiết đột nhiên biến mất. Đường Tiêu lão đảo ngã cái rầm xuống đất, máu trong người hắn bị hút hơn phân nửa, cực kỳ suy yếu, gần hấp hối.

‘Ta không thể chết!’

Khoảnh khắc, ý thức của Đường Tiêu đột nhiên tỉnh táo một chút. Hắn vội từ hồ lô trữ vật lấy ra thánh dược chữa thương công chúa Dực Thai linh, nuốt nó xuống.

Thánh dược chữa thương đúng là đồ tốt, thoáng chốc khiến Đường Tiêu hồi phục mấy phần sức sống, không như lúc trước ý thức mơ hồ.

Nhưng mà...thánh dược chữa thương không thể nhanh chóng hồi phục máu bị hút hết trong người Đường Tiêu, cho nên thân thể hắn vẫn cực kỳ suy yếu gần như không thể bò lên được.

Đây là cảm giác rất kỳ lạ, trong người tràn đầy chân khí nhưng thân thể không chút sức lực. Đường Tiêu biết bây giờ người hắn không có sức là vì nghiêm trọng mất máu, nhưng tại sao chân khí biến tràn đầy như vậy thì hắn không hiểu rõ nguyên do.

Đường Tiêu miễn cưỡng lật ngửa người nhìn lên trên. Ngọc hồ lô nguyên bản trong suốt giờ biến đỏ rực, hơn nữa nhìn nó lâu thì sẽ khiến người kiềm không được tim run lên.

Đây là loại hồ lô gì thế này? Bên trong chứa cái gì?

Đường Tiêu biết hắn nên nhanh chóng rời khỏi đây. Không biết hoàng đế Chu Hi đêm nay đã đi đâu, một khi hoàng đế Chu Hi trở lại thì hắn chỉ có một con đường chết.

Bảo vật có quý tới đâu, không có mạng hưởng thụ thì cũng là uống phí thôi.

Dường như ngọc hồ lô có linh tính, khi Đường Tiêu cố gắng bò dậy duỗi tay hướng nó thì nó tự động bay tới bên hắn. Nó hóa thành một phù triện sắc đỏ nhập vào người Đường Tiêu, tiến vào trong đan điền của hắn lại ngưng tụ thành hình.

Sau khi ngưng tụ thành hình, ngọc hồ lô chậm rãi xoay tròn, từng đợt cảm giác ấm áp truyền đến từ đan điền. Cảm giác tựa như ngọc hồ lô trở thành một phần thân thể của Đường Tiêu, chiếm đoạt đan điền của hắn, thay thế tác dụng đan điền.

Đường Tiêu kinh ngạc phát hiện, hắn có thể cảm giác được ngọc hồ lô tồn tại nhưng mắt thịt không thể trông thấy!

Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết nội thị?

Đường Tiêu không dám ở lại đây quá lâu, hắn vội vàng đi càn nhắc tới cửa mật thất thần minh thiết.

- Không được rồi! Mình chết mất!

54. Chương 54 : Cường Hãn Đan Dược.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 54: Cường hãn đan dược.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi ra khỏi mật thất, Đường Tiêu ngồi phịch xuống đất. Hắn biết đời trước nếu mất máu tới tận đây thì đã sớm chết. Đời này nếu không phải có tu ti võ giả cấp Nhân Nguyên bậc hai, chỉ sợ bây giờ hắn chết lâu rồi.

Đương nhiên bây giờ Đường Tiêu còn sống không liên quan đến tu vi cấp Nhân Nguyên bậc hai của mình. Đó là do tu vi hơn vạn năm của Chính Thủy Tổ dung nhập vào thân thể hắn, cộng thêm Luyện Yêu Thối Ma Hồ ở đan điền mới giữ lại mạng nhỏ của hắn.

Sau này có thể sống sót, thành công chạy khỏi hoàng cung hay không thì phải xem tạo hóa của chính hắn.

- Phải rời khỏi nơi này, nếu không nhất định phải chết!

Đường Tiêu không ngừng khích lệ chính mình, cố gắng không để cho ý thức mình mơ hồ hoặc là hôn mê.

Ngay lập tức, Đường Tiêu nhìn về phía gian phòng tràn đầy các loại chai thuốc khác. Hắn nghĩ ở bên trong có lẽ tìm được một ít dược hoàn bổ huyết nói không chừng.

Đường Tiêu rất gian nan mà tiến vào gian phòng kia, sau khi nghỉ ngơi một hồi lâu, mới nỗ lực ngồi dậy, vươn tay đem một lọ đan dược cầm được, đưa lên nghiên cứu một phen.

- Mẹ nó! Ghi công dụng lên bình đan dược sẽ chết à? Không biết sản phẩm ba không là trái pháp luật sao?

Đường Tiêu mắng to một tiếng. Trên những chai thuốc này, nhiều lắm là có một cái tên mà thôi, cái gì Kim Cương đan, Âm Dương tán..., căn bản không biết là dùng làm gì, mà có chút chai thuốc, ngay cả danh tự cũng không có.

Đường Tiêu biết rõ, nếu như ăn mấy những đan dược này, chẳng những vô bổ, rất có thể còn chết thảm.

Không thể ăn vậy, Đường Tiêu quyết định trước ngửi một cái, căn cứ mùi vị, hoặc nhiều hoặc ít có thể đoán được là thuốc bổ hay là độc dược a?

Ở kiếp trước, Đường Tiêu chuyên môn tiếp nhận huấn luyện ngửi độc, nếu như những dược hoàn này có độc, hắn khẳng định có thể nghe ra một chút. Một lọ rồi một lọ mà ngửi qua, có chút đan dược ngửi thấy làm cho Đường Tiêu hắt hơi, có chút đan dược ngửi được sẽ làm cho đầu của hắn càng hôn mê thêm.

Nhưng mà có một lọ không ghi danh tự, sau khi ngửi được, Đường Tiêu lập tức tinh thần đại chấn, hơn nữa trên người cũng có chút ít khí lực, làm cho hắn thậm chí có thể đứng dậy.

Do dự một chút, Đường Tiêu vẫn không dám ăn tươi viên đan dược kia, hắn chỉ ngửi nó vài cái, rất cục thân thể tích góp từng tí lực lượng, làm cho hắn có thể vịn tường mà đi.

Không phải là thuốc kích thích đó chứ?

Ở trong đồng đan dược, Đường Tiêu lại tìm được ba bình đan dược giống như đúc chai này, hắn thu toàn bộ vào, muốn từ trong hoàng cung thành công thoát thân, chỉ sợ phải nhờ vào mấy bình đan dược này.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Đường Tiêu sẽ không đem những đan dược này nuốt vào, dược hiệu hưng phấn mạnh như vậy, ngửi thoáng một phát là tinh thần đại chấn, nếu như ăn hết, gây chuyện không tốt sẽ đem mạng nhỏ góp vào rồi.

Đến cùng nên từ trong mật thất mang đi cái gì đó, lại trở thành một vấn đề làm Đường Tiêu rất đau đầu. Trong mật thất này khẳng định đều là bảo vật thượng hạng, là Hoàng thất Đại Minh mấy trăm năm tích lũy.

Kể cả những đan dược này, khẳng định cũng đều là đan dược tốt nhất, nhưng mà không gian của mấy hồ lô trữ vật có hạn, căn bản mang không bao nhiêu đồ vật. Hơn nữa thân thể hắn hiện tại rất hư nhược, càng không có khả năng khiêng một túi đồ vật trong hoàng cung chạy khắp nơi.

Do dự thật lâu, Đường Tiêu đem hơn hai trăm miếng Lôi Chấn Tử hồ lô trước thu ở trên người, thứ này không chiếm diện tích nhất, hơn nữa cũng đã kiểm tra xong uy lực của bọn nó, xác thực là đồ dành cho lũ hành, giết người phóng hỏa rất tốt.

Không gian còn lại trong trữ vật, Đường Tiêu lại tùy tiện chọn lựa một ít đồ không tệ, lấy mười bình đan dược có mùi cổ quái, về phần loại nào là đồ tốt, loại nào không tốt, thì toàn bộ bằng vận khí.

Về sau nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm một cái không gian trữ vật lớn hơn, miễn cho giống như hôm nay như vậy, đã tìm được một tòa kim sơn, lại chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, không cách nào đem Kim Sơn mang đi.

Nghĩ tới đây, Đường Tiều đột nhiên nhớ tới, trong đan điền hắn chính là một không gian, không biết có thể chứa đồ vật hay không, kết quả khi Đường Tiều đem thần thức ngưng tụ ở đan điền, lại như là lấy muối bỏ biển, không có bất kỳ phản ứng.

Hơn nữa loại nếm thử này, cũng làm cho thân thể Đường Tiều lần nữa trở nên vô lực, hắn vội vàng dừng lại không dám tiếp tục thử. Lại ngửi bình đan dược trong tay, tinh thần Đường Tiều chuyển biến tốt một tí, nhưng mà lúc này hiệu quả hưng phấn đã không có mãnh liệt như lần thứ nhất.

Đường Tiều khóa kỹ mật thất, bò từ trong địa đạo đi ra, vận nén đóng lại phiến đá mật thất, đem long sần khôi phục lại, sau đó lại tiêu trừ một ít dấu vết, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí mà từ trong hầm cung Hoàng thượng đi ra, hướng bốn phía nhìn quanh một phen.

Vẫn không có một bóng người.

Đường Tiều suy nghĩ đến bây giờ, vẫn chưa có người nào điều tra đến nơi đây, có thể là những Ngự lâm quân kia đối với cấm chế bên ngoài hầm cung Hoàng Thượng rất có lòng tin à? nguồn

Nhưng thật ra là không ai có thể đi vào.

Đường Tiều còn tưởng rằng, tất cả mọi người có thể lách vào giống như hắn sao.

Đường Tiều lại về phía trước đi vài bước, không nghĩ tới thân thể lay động một cái, lại nặng nề ngã trên mặt đất. Hắn hiện tại đã suy yếu đến cực hạn. Không có biện pháp, Đường Tiều mở chai thuốc trong tay, một ngụm đem đan dược kia nuốt xuống.

xem tại

Trái tim Đường Tiều lập tức gia tốc nhảy lên, Đường Tiều đoán chừng, trái tim của hắn hiện tại một phút đã vượt qua 300 lần đập. Trong cơ thể hắn, huyết dịch còn thừa không nhiều cũng gia tốc quay vòng lên. Đường Tiều lập tức tinh thần đại chấn, so với trạng thái bình thường còn tốt hơn nhiều.

Đường Tiều thử đi vài bước, phát hiện mình bây giờ quả thực là thân nhẹ như yển, đất bằng như bay, vừa sải bước là xa bảy tám mét!

Ta phi! Thật là cường hãn đan dược!

Đường Tiều hiện tại đã có thể vững tin đan dược này là thuốc kích thích rồi, căn cứ ở kiếp trước, hắn đối với thuốc kích thích rất hiểu rõ. Hắn biết rõ, trạng thái hiện tại không có khả năng tiếp tục quá lâu, cho nên nhất định phải ở trước khi dược hiệu biến mất ly khai Hoàng cung, nếu không hậu quả không thể lường được.

Đường Tiều đã làm sát thủ cả đời, cũng từng sử dụng qua thuốc kích thích, hắn biết loại dược vật này có tác dụng phụ, ăn một viên cũng đã rất mạo hiểm rồi, hắn thật không dám lại ăn miếng thứ hai.

Sau khi tìm một cơ hội đột phá cấm chế, Đường Tiều lấy vải đen che mặt, lập tức từ hầm cung Hoàng Thượng vọt ra, một cái cất bước liền biến mất tung tích, nhanh chóng hướng bên ngoài Tử Cấm thành chạy như bay.

- Bắt thích khách!

55. Chương 55 : Liều Mạng Chạy Trốn.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 55: Liều mạng chạy trốn.

đọc truyện mới nhất tại .

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ngự lâm quân bố phòng bên ngoài tẩm cung Hoàng Thượng, phát hiện thân ảnh kỳ quái từ trong cấm chế chạy ra, lập tức lớn tiếng hô lên, cũng hướng phương hướng Đường Tiêu chạy trốn đuổi tới.

Ngự lâm quân trong Hoàng cung hiện tại bất thích khách rất nhiều, đã vượt qua tường tượng của Đường Tiêu, hẳn còn chưa lao xa, đã lâm vào một tử cục, từ ba phương hướng đã đến ba đội Ngự lâm quân, triệt để phong kín tất cả đường đi của hắn.

Không có biện pháp, chỉ có thể liều mạng!

Đường Tiêu đem hơn mười miếng Lôi Chấn Tử cầm trong tay, tiếp tục hướng ngoài Hoàng cung vọt mạnh, ba đội Ngự lâm quân cùng một chỗ phát hiện Đường Tiêu, lớn tiếng kêu to đuổi theo.

Đường Tiêu ‘ba ba ba!’ hướng đội Ngự lâm quân trước mặt bắn ra ba miếng Lôi Chấn Tử. Sau đó ‘ba ba ba!’ hướng hai phương hướng mà Ngự lâm quân truy tới cũng bắn ra ba miếng Lôi Chấn Tử. Lôi Chấn Tử nổ tung, uy lực lập tức đem ba đội Ngự lâm quân vây hãm bắn ngược ra ngoài.

Những Ngự lâm quân này mặc dù có cương khí cùng trọng khôi giáp làm bằng Thần Minh Thiết hộ thể, nhưng mà ở ba miếng Lôi Chấn Tử bạo tạc, tuy không đến mức bị nổ chết, nhưng mà trọng thương là không thể tránh khỏi.

Mượn uy lực cường đại này, Đường Tiêu rút cục vọt tới phụ cận tường thành Hoàng cung, chỉ cần hắn vượt qua bức tường kia, là có thể thành công thoát khỏi hoàng cung rồi.

Tường thành này rất cao, cho dù Đường Tiêu ngưng khí hóa cánh cũng chưa chắc có thể nhảy ra ngoài. Nếu như Đường Tiêu thực có can đảm ngưng khí hóa cánh bay vọt ra bên ngoài mà nói, thân phận Trấn quốc Hầu phủ cũng triệt để bại lộ.

Huống chi, bây giờ ở bên ngoài Tử Cấm thành, cũng đã tập kết mấy vạn Ngự lâm quân tiến hành tìm tòi tuần tra, toàn bộ Kinh thành cũng đã bị Đại hoàng tử hạ lệnh giới nghiêm.

- Yêu nghiệt! Trốn chỗ nào!

Đang lúc Đường Tiêu tiếp tục vọt tới trước, chuẩn bị tìm địa phương phóng qua Tử Cấm, một lão giả áo bào trắng đột nhiên xuất hiện ở trên tường trước mặt Đường Tiêu, hơn nữa duỗi ra một bàn tay khổng lồ hướng Đường Tiêu bay qua.

Bàn tay khổng lồ này tạo cho Đường Tiêu uy áp rất lớn, mà trước đó chưa từng có, vượt qua uy áp lúc trước mà Tam Hầu gia Nhất Thượng thư đến Trấn quốc Hầu Đường phủ bái phỏng, Hộ quốc Hầu Hồ Liệt gây cho Đường Tiêu!

Chẳng lẽ lão giả áo bào trắng này là Thiên Nguyên Cấp cường giả?

Đường Tiêu ở dưới loại uy áp này, thậm chí thân thể cũng có chút không cách nào nhúc nhích nổi.

Bàn tay cực lớn kia tiếp tục hướng Đường Tiêu trảo đến, Đường Tiêu cảm giác nếu như mình bị bàn tay này bắt được, nhất định sẽ biến thành một đồng thịt vụn!

Đường Tiêu không kịp nghĩ nhiều, nguy hiểm làm cho tinh thần hắn lập tức thanh minh, ý nghĩ cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Đường Tiêu nhìn cự thủ phá không mà đến quát to một tiếng, thân thể lập tức nhẹ nhàng không ít. Hắn lập tức cầm trong tay hơn mười miếng Lôi Chấn Tử cùng một chỗ, hướng cự thủ kia bắn tới. Theo từng tiếng bạo tiếng nổ, cự thủ kia nhạt dần, hơn nữa khí lãng bị nổ tung tạm thời cản trở tầm nhìn, thừa cơ hội này, Đường Tiêu nhảy lên, quay đầu hướng trong Hoàng cung chạy như điên.

Người này là muốn bắt sống thích khách, để tiến hành thẩm vấn, hơn nữa nhìn ra tu vi thích khách rất thấp, cho nên một trảo này của hắn hướng Đường Tiêu, cũng chỉ dùng ba phần khí lực, kết quả bị hơn mười miếng Lôi Chấn Tử của Đường Tiêu bạo tạc nổ tung, uy lực cản trở tầm nhìn, còn để cho hắn chạy ra ngoài. Bất quá lão giả áo bào trắng lập tức phun ra một ngụm tinh khí, sau khi thủ chưởng kia tan biến, lại là một chưởng phác thiên cái địa hướng Đường Tiêu trảo qua.

Đường Tiêu mắt thấy cự chưởng sau lưng lần nữa thành hình, lập tức sẽ bắt được thân thể hắn, dưới tình thế cấp bách, Đường Tiêu cầm ba viên đan dược còn lại trong tay tất cả đều nuốt xuống.

Những đan dược này xác thực là dược vật hưng phấn, nhưng đối với tu vi chỉ có Nhân Nguyên Cấp võ giả mà nói, hoàn toàn đồng nghĩa với độc dược rồi. Hơn nữa độc tính có thể so với đệ nhất độc dược trong thiên hạ, nếu như không phải có luyện Yêu Thối Ma Hồ bảo vệ đan điền, cùng chính Thủy tổ không biết tu luyện bao nhiêu vạn năm chân khí hộ thể, đừng nói ba viên, chỉ một viên cũng đủ để cho Đường Tiêu chết bảy tám lần.

Tim Đường Tiêu lần nữa đập gia tốc hơn mười lần, ánh mắt của hắn biến thành màu đỏ như máu, cùng lúc đó, hắn cảm giác thân thể của mình lần nữa nhẹ hơn rất nhiều, chân đạp trên mặt đất, vừa sải bước đã đi xa hơn ba trượng! Người bình thường căn bản thấy không rõ thân ảnh của hắn.

Lão giả áo bào trắng phát hiện Đường Tiêu rõ ràng từ trong tay hắn đào thoát, lập tức đạp không mà lên, hướng phương hướng Đường Tiêu đào thoát truy đuổi.

Đường Tiêu không dám hướng một phương hướng mà chạy, mà càng không ngừng chạy loạn, lão giả áo bào trắng rõ ràng đã mất tung tích Đường Tiêu, hắn không thể không đem thần thức khuếch tán đi ra ngoài, càng không ngừng mở rộng thần thức tìm tòi khí tức của Đường Tiêu.

Nhịp tim của Đường Tiêu bắt đầu trở nên chậm chạp, ý thức của hắn cũng dần dần có chút mơ hồ, con mắt chảy máu nghiêm trọng, thị giác cũng trở nên mơ hồ. Hắn biết rõ, đây là chứng triệu tác dụng của “thuốc kích thích” sắp biến mất, loại ý thức mơ hồ cùng mắt chảy máu này, hẳn là di chứng do ăn quá nhiều thuốc kích thích.

May mắn trong cơ thể Đường Tiêu đã không có máu để chảy, bằng không lúc này hai mắt khẳng định bị huyết dịch bao quanh đến không thấy rõ.

Theo ý thức bắt đầu mơ hồ, tinh khí trong thân thể Đường Tiêu cũng nhanh chóng tán loạn, cái này ngược lại là chó ngáp phải ruồi, làm cho thần thức lão giả áo bào trắng triệt để đã mất đi mục tiêu. Hắn vừa mới tập trung khí tức mạnh mẽ của Đường Tiêu vì ăn thuốc kích thích, rất dễ dàng có thể phân biệt ra được, mà bây giờ tinh khí của Đường Tiêu yếu ớt, căn bản không cách nào dùng thần thức tiến hành truy tung.

Mơ hồ lúc đó, Đường Tiêu phát hiện trước mắt có chút quen thuộc.

Là Dục Thai cung sao?

Không có biện pháp, hiện tại cùng đồ mạt lộ, chỉ có thể trước trốn vào rồi nói sau, về phần Dục Thai công chúa sẽ cứu hắn hay không, chỉ có thể thuận theo ý trời.

Đường Tiêu thả người từ trên tường thành nhảy vào Dục Thai cung, bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, khí tức cũng rất yếu ớt, hai đội binh sĩ tuần tra canh giữ ở ngoài Dục Thai cung rõ ràng đều không có thể phát hiện hắn. Bất quá hắn sau khi rơi xuống đất, vừa vận dụng phải hai đội Ngự lâm quân tuần tra trong Dục Thai cung.

56. Chương 56 : Chuột Dọ.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 56: Chuột dọ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu khó khăn lắm mới né qua hai đội Ngự lâm quân kia, lại tránh đi những cung nữ thái giám, trực tiếp hướng tầm cung của công chúa trong Dục Thai cung vọt tới.

Dục Thai công chúa vốn chuẩn bị đi tắm, kết quả trong Hoàng cung xuất hiện thích khách, cứu cứu Phương Kích của nàng đặc biệt tăng bốn đội Ngự lâm quân ở chỗ này, hai đội canh giữ ở ngoài cung, hai đội thủ trong cung bảo hộ an toàn cho Dục Thai công chúa.

Sau khi thấy tình hình không có chuyện gì, Dực Thai công chúa đi vào phòng tắm, giờ phút này đang được hai cung nữ phục thị ở trong bồn tắm cực lớn, lúc này muốn đứng dậy quay trở lại tắm cung để đi ngủ.

Dực Thai công chúa đang nhắm mắt nằm ở trong bồn tắm, đột nhiên hai cung nữ bên người cùng một chỗ hét lên, Dực Thai công chúa mở mắt, phát hiện một gã thích khách che mặt xuất hiện ở trước thùng tắm của nàng, Dực Thai công chúa sợ hãi kêu lên một cái, vội vàng chuẩn bị đi theo các cung nữ kêu to, thích khách che mặt kia cũng đã đem mặt nạ tháo xuống, cùng nàng nói một câu:

- Cái này đã trộm được, tặng cho người.

Sau đó ngã lăn quay trên mặt đất.

Hai đội Ngự lâm quân ở bên ngoài chấp hành tuần tra, nghe được tiếng thét chói tai, vội vàng hướng bên này lao đến, cân nhắc đến việc công chúa đang tắm, không dám xông tới, mà ở bên ngoài hô lớn một tiếng:

- Công chúa, có chuyện gì không?

- Không có chuyện gì, chuột... đã chạy rồi, các người không nên vào, ta đang tắm.

Dực Thai công chúa kinh hồn chưa định mà nhìn Đường Tiêu cực độ suy yếu té trên mặt đất, hướng Ngự lâm quân bên ngoài nói một câu.

- Thật sự không có chuyện gì sao?

Tiểu đội trưởng Ngự lâm quân kia hỏi lại một câu, hẳn có chút hoài nghi công chúa có phải là bị người bắt cóc rồi hay không, cho nên không dám nói thật.

- Công chúa không có việc gì, là bị con chuột dọa, chúng ta vừa rồi đã đem nó đuổi ra cửa sổ rồi, các người tiếp tục tuần tra đi.

Một cung nữ mười bảy, mười tám tuổi từ bên trong đi ra, sắc mặt bình tĩnh cùng binh sĩ tuần tra nói vài lời, sau đó lại lui trở về.

- Chuột?

Tiểu đội trưởng của Ngự lâm quân trong nội tâm có chút hoài nghi, trong nội cung đã lâu không có chuột nào loạn rồi, làm sao lại xuất hiện chuột nữa?

Tiểu đội trưởng Ngự lâm quân tuy lui trở về, nhưng mà lập tức đem lời truyền ra ngoài, rất nhanh có vài nữ Ngự lâm quân hướng Dực Thai cung phi tốc chạy tới, cũng không hướng Dực Thai công chúa xin chỉ thị, trực tiếp xâm nhập gian phòng tắm rửa của nàng.

- Các người làm gì?

Phát hiện những nữ Ngự lâm quân này không nói một tiếng trực tiếp xông vào, Dực Thai công chúa toàn thân đứng ở trong bồn tắm lập tức giận dữ, vội vàng ngụp xuống che kín toàn thân.

Đường Tiêu giả bộ hôn mê bị Dực Thai công chúa và hai cung nữ hợp lực mang tới trong thùng tắm, trong đáy lòng mắng to, ca hôm nay đã rất suy yếu rồi, Dực Thai người không có chỗ ngồi sao, lại lấy móng ngồi lên mặt ta? Muốn đem ca buồn chết sao?

- Thực xin lỗi, trong nội cung lòng bắt thích khách, chuyện này cũng là vì an toàn cho các vị hoàng tử, công chúa.

Nữ Ngự lâm quân vừa nói, một bên đánh giá chung quanh một phen, đối với việc công chúa phản nộ, so với an toàn của Dực Thai công chúa, đối với các nàng mà nói là trọng yếu hơn.

Hai cung nữ đang nằm rạp trên mặt đất lau cái gì đó, thời điểm nữ Ngự lâm quân nhìn qua, các nàng vừa vịn đứng lên, trên mặt đất sạch sẽ, không có gì dị thường.

Lại bốn phía tìm tòi một phen, trong phòng tắm Dực Thai công chúa căn bản không có khả năng giấu người, vài tên nữ Ngự lâm quân không ngớt lời hướng Dực Thai công chúa xin lỗi, sau đó thối lui ra khỏi gian phòng.

Sau khi nữ Ngự lâm quân lui ra ngoài, Dực Thai công chúa vội vàng đem Đường Tiêu “ hôn mê” từ trong thùng tắm vịn lên. Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, đêm nay đem tình thế huyền ảo lớn như vậy, thích khách lại là Đường Tiêu!

Vấn đề là lúc tiến Đường Tiêu xông vào, trong tay rõ ràng còn cầm một lọ Địa Nguyên đan! Là đan dược mà Đại hoàng tử bị mất trộm, hẳn trước khi hôn mê, còn nói với nàng là trộm đến đưa cho nàng, cái này làm cho Dực Thai công chúa lộ vẻ do dự.

Lúc ban ngày, trong xe ngựa Đường Tiêu đúng là đã nói muốn trộm Địa Nguyên đan cho nàng, còn nói giúp nàng làm nữ Hoàng đế, giết quay trở lại Cửu Châu đại lục phục quốc kia mà.

Không nghĩ tới hẳn lại rất nghiêm túc!

Nhưng hẳn là vì nàng mới làm thích khách! Vì nàng bản thân mới bị trọng thương! Dưới tình huống này bán rẻ hẳn, cái này làm cho tính cách cảnh trực, trọng tình thủ nghĩa như Dực Thai công chúa làm sao chịu nổi?

Tự tiện xông vào Tử Cấm thành, bị bắt là phải trầm quyết!

Khi binh sĩ bên ngoài hỏi thăm tình huống, Dực Thai công chúa ma xui quỷ khiến mà nói câu con chuột, thay Đường Tiêu giấu diếm. Bất quá cái kia cũng chỉ là nàng dưới tình thế cấp bách làm quyết định, về phần làm như vậy là đúng hay sai, nàng tạm thời còn không rõ ràng lắm, trong nội tâm hơn nữa là sợ hãi.

Còn thừa một chút sức lực, hai mắt Đường Tiêu híp lại, phát hiện toàn thân công chúa, vẻ mặt lo lắng mà nhìn mình, vội vàng đem con mắt lại nhắm lại.

Xem ra gian kế thực hiện được, đáng thương Chu Huyền Nhi lần nữa bị lừa.

Địa Nguyên đan, Đường Tiêu đương nhiên không phải đưa cho Dực Thai công chúa, vừa rồi là không có biện pháp, bất đắc dĩ bỏ xe bảo vệ soái, dù sao ngọc hồ lô từ trong thùng cung hoàng đế lén lấy ra mới quý giá nhất.

Về phần Địa Nguyên đan, chỉ cần Dực Thai công chúa trong thời gian ngắn không đến được Nhân Nguyên Cấp lục giai, Đường Tiêu tin tưởng hẳn về sau khẳng định có biện pháp tìm được một lý do lừa gạt về.

- Công chúa, làm sao bây giờ?

Hai cung nữ nhỏ giọng hướng Dực Thai công chúa xin chỉ thị thoáng một phát.

- Ta cũng không biết ah!

Dực Thai công chúa tâm loạn như ma, những nữ Ngự lâm quân kia tùy thời đều có thể xông tới lần nữa.

- Ta ra nói cho các nàng, công chúa muốn ngủ, không cho phép tự xâm nhập thùng cung công chúa, để tránh ồn ào đến công chúa nghỉ ngơi, công chúa cảm thấy như thế nào?

Một cung nữ lớn tuổi hơn một ít hướng Dực Thai công chúa đề nghị.

- Được rồi.

Dực Thai công chúa mờ mịt gật gật đầu. nguồn

Một lát sau, cung nữ đi trở về, nói cho công chúa những Ngự lâm quân kia hướng công chúa tỏ vẻ áy náy, nói sẽ không đi vào quấy rầy công chúa nghỉ ngơi nữa.

Dực Thai công chúa thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đi ra thùng tắm, lại để cho hai cung nữ giúp nàng lau khô thân thể, đổi lại một bộ áo ngủ màu trắng.

Đường Tiêu cảm thấy hẳn dưới loại tình huống này, tiếp tục giả bộ hôn mê so với tỉnh lại thì tốt hơn, nếu không dùng tính cách của Dực Thai, có khi nàng sẽ thừa dịp lúc hẳn suy yếu móc xuống hai con mắt của hẳn.

- Tiểu hầu gia làm sao bây giờ?

57. Chương 57 : Uy Hiếp Công Chúa.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 57: Uy hiếp công chúa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Cung nữ lại hướng Dực Thai công chúa xin chỉ thị, các nàng đương nhiên cũng biết vị tiểu hầu gia gặp rắc rối này là vị hôn phu tương lai của công chúa, cũng là chủ nhân tương lai của các nàng.

- Đem thân thể hắc lau sạch sẽ, sau đó. . .

Dực Thai công chúa nói không được nữa. truyện copy từ

- Sau đó đặt trên giường công chúa?

Cung nữ nhỏ giọng hỏi lần nữa.

- Ngoài cửa có hai đội Ngự lâm quân trông coi, còn có thể đem hắc dẩu đi nơi nào sao?

Dực Thai công chúa một bụng bực mình, lúc này có chút hối hận vì đã cứu Đường Tiêu.

Có nên đem hắc giao cho Đại hoàng tử hay không?

Dực Thai công chúa từ trước đến nay cùng Thất hoàng tử Chu Vũ quan hệ rất tốt, đối với Đại hoàng tử ưa thích đùa bỡn tâm cơ không có cảm tình gì, nếu như lần này mất trộm chính là Thất hoàng tử, Dực Thai công chúa nói không chừng sẽ đem Đường Tiêu giao ra, thế nhưng mà Đại hoàng tử...

- Ah!

Một cung nữ thấp giọng hô một tiếng, vội vàng che lại âm thanh.

Dực Thai công chúa nhìn lại, nguyên lai là hai cung nữ chưa bao giờ phụng thị qua nam nhân, muốn giúp Đường Tiêu lau rửa sạch sẽ thân thể. Sau khi đem y phục của hắc lột sạch, phát hiện thân thể của hắc cùng các nàng không đồng dạng, có một thứ rất dài, như xà như quy, lại lớn lên rất nhanh, mới lên tiếng kinh hô.

- Nhanh che lại ah!

Dực Thai nhìn thoáng qua, vừa thẹn vừa xấu hổ mà quay đầu đi, chạy trốn về tới trong tấm cung.

Hai cung nữ đem Đường Tiêu lau sạch sẽ, dùng cung sa quần lại, sau đó chín trâu hai hổ đem Đường Tiêu lôi vào tấm cung công chúa, công chúa cũng đi tới hỗ trợ, ba người cùng một chỗ hợp lực, cuối cùng đem Đường Tiêu đặt lên giường của công chúa.

- Tiểu hầu gia sắc mặt trắng bệch, khí tức càng ngày càng yếu, đoán chừng bị nội thương rất nặng, trì hoãn ở chỗ này chỉ sợ sẽ có nguy hiểm. (.

Cung nữ lớn tuổi lo lắng hướng công chúa nói.

- Còn có thể làm sao? Chúng ta lưu hắc đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, hắc có thể sống sót hay không, chỉ có thể dựa vào chính hắc rồi.

Dực Thai công chúa ngồi ở bên giường, thần sắc mỗi một cung nữ lo lắng tới cực điểm.

Nàng có chút không rõ tại sao mình ngay từ đầu chán ghét hắc như vậy, nhưng bây giờ muốn ra tay cứu hắc, hơn nữa biết rõ cứu hắc sẽ có phong hiểm rất lớn, rất có thể mình cũng góp đi vào.

Đường Tiêu giả bộ hôn mê nằm ở trên giường Dực Thai công chúa, giờ phút này cũng đang cùng tử vong tiến hành liều chết chống lại, cho dù hắn không muốn hôn mê, sợ mình một khi đã ngủ là không bao giờ tỉnh lại nữa, nhưng sự tình không bằng người nguyện, hắn rất nhanh đã hôn mê rồi.

- Gọi thái y a, bằng không thì hắn chết chắc rồi.

Cung nữ nhỏ hơn khoảng mười lăm, mười sáu tuổi hiểu một ít y thuật, cảm giác Đường Tiêu mạch đập càng ngày càng yếu, ngẫu nhiên còn dừng lại.

- Gọi thái y còn không bằng đem hắn giao cho Đại hoàng tử.

Cung nữ lớn tuổi lập tức phản bác cung nữ tuổi nhỏ.

- Công chúa, sắc mặt hắn trắng như vậy, hắn là mất máu nghiêm trọng, lúc trước người không phải đi tìm nương nường xin một ít Bồ Huyết đan sao? Không bằng cho hắn phục dụng một ít?

Cung nữ tuổi nhỏ lúc này rất cục cựa ngáp phải ruồi, đoán được nguyên nhân làm Đường Tiêu hôn mê.

- Người đi lấy thử xem.

Dực Thai công chúa mặt lạnh nói, trong đầu càng ngày càng loạn.

Cung nữ lớn tuổi đi tới thấp giọng khuyên Dực Thai công chúa vài câu, bảo nàng cũng nằm xuống nghỉ ngơi một chút, Dực Thai công chúa do dự sau nửa ngày, cuối cùng miễn cưỡng nghiêng thân thể nằm xuống.

Cung nữ nhỏ tuổi đem Bồ Huyết đan lấy qua, thử cho Đường Tiêu ăn một viên, sau đó lại thăm dò mạch đập của hắn thoáng một phát, phát hiện so với vừa rồi ổn định hơn một ít, vì vậy cho hắn ăn thêm mấy viên nữa, cuối cùng đem mạch đập của hắn ổn định lại.

.....

Dược hiệu của Hoàng gia Bồ Huyết đan quả nhiên phi phạm, thời điểm sáng ngày thứ hai, trên mặt trắng bệch như tờ giấy của Đường Tiêu đã có chút ít huyết sắc, bất quá Bồ Huyết đan trong nội cung Dực Thai đã bị hắn ăn hết sạch.

- Phải nghĩ biện pháp đem hắn đưa ra ngoài cung, đưa về Đường phủ sẽ không có chuyện của chúng ta nữa, Trấn quốc Hầu nhất định sẽ nghĩ biện pháp dọn dẹp những chuyện này.

Cung nữ lớn tuổi hướng Dực Thai công chúa đề nghị thoáng một phát.

- Hiện bên ngoài tình huống như thế nào? Có thể xuất cung sao? Người trước đi tìm hiểu thoáng một chút.

Dực Thai công chúa lo lắng mà cùng cung nữ kia nói một tiếng.

Cung nữ ra tìm hiểu một chút, trở về nói tin tức tạm thời không quá lạc quan, Đại hoàng tử đem Hoàng cung hoàn toàn giới nghiêm, thậm chí toàn bộ Kinh thành cũng bị Đại hoàng tử ra lệnh giới nghiêm, nói muốn duy trì trạng thái này cho đến khi Hoàng thượng trở về mới thôi.

Khi cung nữ lại tiếp tục ra ngoài tìm hiểu, Đường Tiêu hôn mê suốt cả đêm vào lúc đó tỉnh lại.

- Cầu nô tài! Người rốt cục cũng tỉnh!

Dực Thai công chúa thấy Đường Tiêu mở to mắt, liền có chút kích động, bị hắn làm hại lo lắng mấy đêm, còn hắn thì ngủ rất ngon.

Đường Tiêu không có mở miệng nói chuyện, hướng Dực Thai công chúa dựng thẳng ngón giữa ra, ý tứ kia rất rõ ràng, người mắng ta cầu nô tài, người là đồ chó hoang.

Dực Thai công chúa giận đến muốn tìm một viên gạch đập chết Đường Tiêu, cuối cùng vẫn là cố nén, sau khi tỉnh táo lại còn cảm thấy là mình không đúng, về sau không nên gọi hắn là “cầu nô tài”, bằng không thì chẳng khác nào là chửi chính mình.

Đồ chó hoang, tựa hồ so với cầu nô tài càng khó nghe hơn.

- Nhanh đưa ta trở về! Nếu không bị người khác bắt được, tội chứa chấp thích khách, người cũng là tử tội.

Đường Tiêu uy hiếp Dực Thai công chúa một câu. Trong Hoàng cung ở lâu một giây, tình cảnh của hần sẽ càng thêm nguy hiểm, dù sao Dực Thai công chúa cũng nhúng chàm rồi, dứt khoát đi nhanh một chút.

- Ta đem người đút cho đại hoàng huynh! Nói người trộm Địa Nguyên đan của hần, còn uy hiếp ta suốt cả đêm, đại hoàng huynh còn phải thưởng ta có công bắt giặc đấy chứ!

Dực Thai công chúa rất khinh thường mà hừ một tiếng, Đường Tiêu lúc này rõ ràng còn dám uy hiếp nàng, quả thực là muốn chết.

- Được rồi, người cứ đem ta đưa qua, ta sẽ thành thực cung khai ra. Sự tình đại hoàng huynh người có được Địa Nguyên đan là người nói cho ta biết, ta đi trộm Địa Nguyên đan cũng là người sai, người còn muốn phỉ bợ Thái tử, soán quyền đoạt vị để mình làm nữ hoàng đế, người nói ta tội chết, người có phải càng thêm tử tội hay không?

58. Chương 58 : Thất Hoàng Tử Chu Vũ.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 58: Thất hoàng tử Chu Vũ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu lập tức chụp mũ cho Dực Thai công chúa.

- Ta nào có?

Dực Thai công chúa lại càng hoảng sợ, chuyện này làm sao lại biến thành nàng sai chứ?

- Nếu như ta bị bọn hần gia hình tra tấn, khẳng định vu oan giá họa đem người kéo xuống nước, bằng không thì ta là một đệ tử quần là áo lượt, không có chuyện cùng những hoàng tử hay công chúa các người phân tranh cái gì? Khẳng định phía sau màn có người sai sử mới được a?

Đường Tiêu dương dương đắc ý mà nhìn Dực Thai công chúa, một bộ đoán chừng nàng sẽ xuống nước.

- Người!

Dực Thai công chúa giận đến phổi muốn nổ tung, sau đó nàng hung dữ mà trừng mắt nhìn Đường Tiêu, phát ra lời thề mà nàng cho rằng là độc nhất:

- Lần sau ta nếu lại cứu người, ta. . . Ta. . . Ta chính là đồ chó hoang!

Sau khi nói xong, Dực Thai công chúa cảm giác rất không minh bạch, vì vậy học theo Đường Tiêu, cũng dựng thẳng ngón giữa cho hần.

- Người vốn chính là đồ chó hoang.

Đường Tiêu cười sáng lạn như hoa, trong nội tâm ngược lại là suy nghĩ Chu Huyền Nhi người quá khô hài rồi, không có vật kia, dựng thẳng ngón giữa hữu dụng sao?

Kết quả Dực Thai công chúa một đầu gối đánh tới, đáng thương tiểu hầu gia khó khăn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, lại xem bị Dực Thai công chúa đánh một cái lên đường.

.

- Công chúa, Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử muốn xuất cung, kết quả bị Đại hoàng tử an bài người ngăn ở cửa cung, hai bên đang cãi nhau, có rất nhiều Hoàng tử công chúa ở đó xem náo nhiệt! nguồn

Cung nữ đi ra ngoài dò xét lại chạy trở về.

- Cơ hội tốt, có thể đem ôn thần này đưa đi.

Dực Thai công chúa vội vàng gọi người đưa xe ngựa đến.

Đường Tiêu ăn nhiều Bồ Huyết đan, lại ngủ một giấc say sưa, hiện tại trên người đã có chút khí lực. Hắn cất kỹ đồ đạc của mình, sau đó cải trang thành tiểu thái giám giúp Dực Thai công chúa dẫn ngựa, một bên chạy chậm đi theo cạnh xe ngựa. Đoàn người gấp gáp chạy tới cửa cung tham gia náo nhiệt.

Nhị hoàng tử Chu Hoảng cùng Thất hoàng tử Chu Vũ ngày thường cùng với Đại hoàng tử Chu Kinh không hòa hợp. Lúc này Đại hoàng tử Chu Kinh vì chuyện Ngũ hoàng tử Chu Bác làm mất Địa Nguyên đan, trong hoàng cung trắng trợn lòng bất, thích khách lại không bắt được, khiến cho toàn bộ hoàng cung người người oán trách, gà bay chó chạy. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đặc biệt là tấm cung của Nhị hoàng tử Chu Hoảng cùng Thất hoàng tử Chu Vũ, bị Đại hoàng tử Chu Kinh phái người tới tra xét. Đại hoàng tử Chu Kinh hiển nhiên là đem trọng điểm hoài nghi tập trung lên hai người bọn họ.

Nhị hoàng tử Chu Hoảng cùng Thất hoàng tử Chu Vũ nhẫn nhịn một bụng oán khí không có nơi trút giận, đương nhiên muốn mượn cơ hội này làm ồn ào, đem Đại hoàng tử Chu Kinh từ trong nhóm hoàng tử công chúa triệt để cô lập.

- Bồn cung hôm nay hẹn người, có chuyện rất trọng yếu muốn ra ngoài! Nếu không mở cửa, đừng trách ta mạnh mẽ xông tới!

Nhị hoàng tử rất phần nộ nói.

Thất hoàng tử Chu Vũ mỉm cười theo sát đằng sau Nhị hoàng tử, cũng không chủ động xuất đầu.

Nhị hoàng tử Chu Hoảng ngày thường cao lớn thô kệch, tu vi cùng Đại hoàng tử chênh lệch không nhiều lắm, cũng là Địa Nguyên Cấp cường giả, thích cùng các cường giả tông phái ở Áo Bì đảo kết giao. Chu Hi hoàng đế đối với hắn rất thưởng thức, nói võ học của hắn tương lai hẳn là nhân tài kiệt xuất nhất trong tất cả hoàng tử.

Ban ngày ở đấu giá hội, Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử đều đi, Đại hoàng tử lúc ấy cũng có chút hoài nghi, đem một quả Địa Nguyên đan trị giá tám vạn hai ngàn lên mười một vạn năm ngàn lượng, nhất định là Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử gây nên.

Nhị hoàng tử Chu Hoảng cũng là người rất có lực cạnh tranh vị trí Thái tử, cho nên Đại hoàng tử lần này bị mất trộm Địa Nguyên đan, mục tiêu hoài nghi hàng đầu chính là hắn, căn cứ Đại hoàng tử suy đoán, Nhị hoàng tử ban ngày không mua được Địa Nguyên đan, hơn phân nửa là ghi hận trong lòng. Đêm qua, thích khách hơn phân nửa là cao thủ tông phái do Nhị hoàng tử tìm đến gây nên. Mục đích là đánh cắp Địa Nguyên đan mà hắn cho Ngũ hoàng tử, đưa cho Thất hoàng tử để lôi kéo cùng giao hảo.

Thất hoàng tử Chu Vũ hào hoa phong nhã, văn võ kiêm tu, chỉ số thông minh cực cao, lúc còn rất nhỏ đã lộ ra trí tuệ nhất đẳng, đối xử với mọi người cũng cực kỳ khiêm tốn, được đương kim hoàng thượng Chu Hi yêu thích, nói hắn là người thông minh nhất trong tất cả hoàng tử, nhân ái nhất, cũng có thể hiểu được tâm tư để vương nhất.

Trước mắt, Thất hoàng tử Chu Vũ mới mười chín tuổi, tu vi đã đạt tới Nhân Nguyên Cấp ngũ giai, đồng dạng có thực lực tranh đoạt vị trí Thái tử, ở phương diện võ học, không qua hai năm là có thể trùng kích Địa Nguyên Cấp, cộng thêm cùng Nhị hoàng tử giao hảo, cho nên hắn cũng là đối tượng trọng điểm mà Đại hoàng tử hoài nghi.

- Đại hoàng tử có lệnh, trước khi Hoàng Thượng chưa hồi cung, cấm tất cả cung tần, hoàng tử công chúa xuất cung.

Thống lĩnh ngũ doanh của Ngự lâm quân tự mình canh giữ ở trước cửa hoàng cung, không ngừng hướng các vị hoàng tử công chúa giải thích.

- Nực cười! Hẳn là hoàng tử, ta cũng là hoàng tử? Hay là các ngươi hoài nghi bồn cung là thích khách?

Nhị hoàng tử cảm xúc càng ngày càng kịch liệt.

Phượng Kích Thân là Đại thống lĩnh Ngự lâm quân, giờ phút này mượn cơ ồm tránh về trong phủ, thủ hạ ngũ doanh thống lĩnh của hắn lúc này rất khó xử. Đại thống lĩnh không có ở đây, Đại hoàng tử có lệnh, hơn nữa thích khách còn chưa bắt được, xác thực không dám đơn giản để người xuất cung, giờ phút này tuy khó xử, nhưng vẫn không chịu mở cửa cung.

- Các người đi! Đem cửa cung mở ra cho ta! Ta ngược lại muốn nhìn ai dám ngăn cản!

Nhị hoàng tử vung tay lên, lệnh mấy tiểu thái giám đi theo lên trước mở cửa Tử Cấm thành.

Thái giám của Thất hoàng tử cùng một ít tiểu hoàng tử công chúa cũng đều đi lên giúp một tay, Đường Tiêu đương nhiên cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, xen lẫn trong đám thái giám, cùng những Ngự lâm quân kia xô đẩy, những ngự lâm quân kia vốn ý chí thủ vệ không kiên định, bị bọn người Đường Tiêu xô đẩy trong chốc lát, mượn bậc thang này trốn qua một bên.

Hoàng Thượng Chu Hi chưa về, Đại thống lĩnh Phượng Kích không có ở đây, mấy vị hoàng tử không ai nhường ai, những Ngự lâm quân này sao dám xé rách da mặt?

- Nhị hoàng tử, mở cửa cung, trước mặt Đại hoàng tử chúng ta không có biện pháp bàn giao ah!

Năm vị thống lĩnh về mặt khó xử, đương nhiên, hiện tại đang ở trước mặt đám hoàng tử công chúa, nhất định phải diễn đủ, để tránh Đại hoàng tử trách phạt bọn hắn.

- Người nói với hắn, là ta cường hành mở cửa cung! Hắn muốn gây chuyện, thì đến chỗ ta nói chuyện!

59. Chương 59 : Định Dung Hầu Vương

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 59: Định Dung Hầu Vương

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi Nhị hoàng tử hướng năm vị thống lĩnh nói một câu, thúc xe ngựa chạy ra khỏi cửa cung.

Thất hoàng tử cũng hướng năm vị thống lĩnh chấp tay, đi theo phía sau Nhị hoàng tử chạy ra khỏi cửa cung, có vài tên hoàng tử công chúa khác cũng đi theo xuất cung, tràng diện trong khoảng thời gian ngắn trở nên có chút hỗn loạn.

Bất quá những xe ngựa của hoàng gia này đi ra ngoài không được bao lâu, vừa qua Cung Long kiều, trước mặt có một đội Ngự lâm quân cưỡi ngựa từ trên quan đạo Kinh thành lao đến, hơn nữa hô lớn một tiếng:

- Hoàng Thượng khẩu dụ! Tất cả hoàng tử công chúa trước khi Hoàng Thượng chưa hồi cung, không được rời khỏi Tử Cấm thành!

Dực Thai công chúa bởi vì chột dạ nên không lao ra cửa cung, xe ngựa của nàng một mực ngừng lại trong cung. Khi đám người Nhị hoàng tử, Thất hoàng tử cùng các hoàng tử công chúa quay trở lại, nàng vội vàng hướng bốn phía xem xét một vòng, phát hiện Đường Tiêu đã không thấy bóng dáng, lúc này mới yên lòng một chút.

.

Đường Tiêu theo xe ngựa của Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử chạy ra khỏi Tử Cấm thành, vừa qua khỏi Cung Long kiều, xe ngựa của Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử đã bị khẩu dụ hoàng thượng ngăn cản trở về. Đường Tiêu thừa dịp không có người chú ý hắn, nhanh chóng hướng trong Kinh thành chạy như điên, không ngờ trong Kinh thành giới nghiêm, phụ cận Tử Cấm thành không có người nào, Đường Tiêu chạy như điên như vậy, lập tức làm binh sĩ tuần tra chú ý, lớn tiếng kêu la đuổi theo hắn.

Đường Tiêu thầm kêu không ổn một tiếng, trong Kinh thành không dùng được Lôi Chấn Tử, nếu không chuyện tình càng náo càng lớn, hắn không dám dừng lại, lập tức chạy như điên chui vào một hẻm nhỏ phụ cận, nhưng không bao lâu, Đường Tiêu vì thiếu máu nghiêm trọng, thể lực nhanh chóng hạ thấp, thần trí cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, nếu như tiếp tục chạy, hắn tùy thời có thể hôn mê.

Đang sau có vài đội tuần tra nghe âm thanh kêu la đều đuổi theo, lúc Đường Tiêu tháo chạy qua một đầu đường tắt, trước mặt xuất hiện một đội xe ngựa của hoàng gia, mấy chiếc xe ngựa to lớn triệt để đem đường đi của hắn chắn hết rồi, trên cờ xí của xe ngựa hoàng gia viết một chữ “Vương”.

Mấy đội tuần tra trong chốc lát sẽ chạy trốn, tai họa sẽ buông xuống, phía trước đã không đường có thể trốn, Đường Tiêu đầu có chút choáng váng thở dài một tiếng, khó khăn mới thoát khỏi hoàng cung, không ngờ lại bị bắt ở chỗ này, thật sự là không cam lòng ah!

Đang lúc Đường Tiêu chuẩn bị mạnh mẽ xông qua, đoàn xe ngựa phía trước, có một chiếc rèm cửa mở ra, bên trong có người trẻ tuổi một bận bạch bào thò ra nửa thân thể, hướng Đường Tiêu vẫy vẫy tay, ý bảo hắn lên xe. Đường Tiêu trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng hắn lúc này cũng đã không có lựa chọn, chỉ do dự nửa giây, hắn thả người nhảy vào trong xe ngựa kia.

- Hầu gia! Có nhìn thấy một tiểu thái giám từ nơi này chạy qua không? Hắn có thể là đồng đảng thích khách tối hôm qua!

Tiểu đội trưởng đội tuần tra của Ngự lâm quân vọt tới trước xe ngựa của hoàng gia, hướng chủ nhân của xe ngựa lớn tiếng hỏi thăm.

Định Dung Hầu Vương Lâm khẽ vén rèm cửa lên hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, vẻ mặt lạnh nhạt:

- Nhị hoàng tử hẹn bản Hầu ở chỗ này gặp nói chuyện, bản Hầu một mực không có ly khai xe ngựa, ở đâu nhìn thấy thái giám thích khách?

- Không có ý tứ, quấy rầy Hầu gia rồi!

Mấy đội Ngự lâm quân tuần tra lập tức tách ra mấy đường, vượt qua xe ngựa của hoàng gia hướng phụ cận tìm tòi.

.

- Vì cái gì cứu ta?

Đường Tiêu nhìn người trẻ tuổi áo bào trắng trước mặt, trong nội tâm có chút kỳ quái, Chu Kiên trước kia không có đề cập tới Đường Tiêu từng có một bằng hữu Hầu gia, hơn nữa còn là Hầu gia trẻ như vậy.

Định Dung Hầu Vương Lâm giờ phút này rất hứng thú mà nhìn Đường Tiêu, ngày hôm qua hắn xác thực hẹn Nhị hoàng tử Chu Hoảng buổi sáng hôm nay ở chỗ này gặp mặt nói chuyện, nhưng kỳ thật là vì Tử Nguyệt chân nhân bảo hắn thủ ở chỗ này, mục đích là đợi cứu Bắc Đẩu Thất Tinh trốn chạy.

(.

Định Dung Hầu lúc ấy hỏi qua Tử Nguyệt chân nhân, Bắc Đẩu ngày đó đến cùng là người nào. Để hắn lúc ấy không có nhận lầm người, kết quả Tử Nguyệt chân nhân chỉ nói là có một tiểu thái giám chạy thực mạng, người nọ sẽ đụng vào xe của hắn, Định Dung Hầu muốn hỏi vài câu nữa, Tử Nguyệt chân nhân lập tức đem Lục Tự Chân Ngôn phóng ra, khiến cho Định Dung Hầu rất phiền muộn.

Sáng sớm chạy tới, Định Dung Hầu nóng lòng muốn biết thân phận thật sự của Bắc Đẩu Thất Tinh, trong nội tâm rất chờ mong, nhiều ngày như vậy, đáp án thần bí cuối cùng cũng được công bố, chỉ là hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Bắc Đẩu Thất Tinh lại là vị Trấn quốc Hầu phủ Đường Tiêu Đường thiếu gia!

Thời điểm Bắc Đẩu Thất Tinh hiện thân, cũng không phải là ngày vị Đường thiếu gia này sinh ra, nói như vậy, vị Đường thiếu gia này sao lại là Bắc Đẩu Thất Tinh?

Thấy vị Hầu gia họ Vương tuổi còn trẻ này nhìn mình cười mỉm mà không nói lời nào, ngay cả câu hỏi của mình cũng không trả lời, trong nội tâm Đường Tiêu có chút sợ hãi, cái này choáng nha, không phải là đồng tính đó chứ? Cho dù ta lớn lên rất đẹp trai, cũng không cần xem ta như vậy a?

- Muốn biết ta vì sao cứu ngươi không?

Định Dung Hầu cuối cùng mở miệng, sau khi phát hiện mình thất thố, vội vàng thu liễm ánh mắt trở về.

- Vì cái gì?

Đường Tiêu vội vàng hỏi một câu.

- Ah ha ha ha ha ha ha. Ah ha ha ha ha ha ha. Thiên cơ bất khả lộ!

Định Dung Hầu cuồng tiếu một phen, sau khi nói ra năm chữ này, lập tức sáng khoái tinh thần, cảm giác rất hân diện, không dễ dàng ah! Rốt cuộc tìm được một đối tượng có thể lừa dối.

- Ah, không muốn nói thì đừng nói, ngươi biết ta là ai, vậy nhanh đưa ta hồi phủ.

Đường Tiêu nói xong cũng nhắm mắt lại tựa vào thành xe, tựa hồ đối với chân tướng sự tình không thêm để ý.

Nghe được Đường Tiêu trả lời, Định Dung Hầu lập tức nhú mày, cái này choáng nha, đối với Lục Tự Chân Ngôn không phản ứng chút nào? Chẳng lẽ hẳn một chút cũng không cảm thấy hiếu kỳ?

Sao kết quả phiền muộn vẫn là ta?

Thời điểm Đường Tiêu ở kiếp trước làm nhiệm vụ cứu tử nhất sinh, thường xuyên sẽ bất ngờ xuất hiện một ít người thần bí xuất thủ cứu giúp, cũng thường xuyên nhận được nhiệm vụ canh giữ ở một chỗ chờ cứu đồng đội, xuất phát từ quy tắc đặc thù như vậy, nên sau khi cứu giúp, lẫn nhau chưa bao giờ hỏi qua thân phận đối phương, cho nên vừa rồi sau khi hấn hỏi qua, Định Dung Hầu không chịu nói, hẳn tự nhiên sẽ không hỏi lại lần thứ hai.

Định Dung Hầu miệng lèch ra mấy phân, đúng là không hỏi thêm gì nữa thật rồi, vén rèm xe lên truyền lời nói đi ra ngoài, cho đoàn xe khởi giá tiến về phủ cận Trấn quốc Hầu phủ.

60. Chương 6 0: Thế Ngoại Cao Nhân, Vân Dạm Phong Thanh.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 60: Thế ngoại cao nhân, vân dạm phong thanh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

truyện copy từ

Mục Thương cả đêm không dám ngủ, ngày hôm qua nhận được mệnh lệnh của Đường Tiêu giao cho, Mục Thương chỉ nghe hẳn nói đi tìm Dục Thai công chúa, không nghĩ rằng về sau hoàng cung cùng Kinh thành có động tĩnh lớn như vậy, cũng không biết có phải là cùng thiếu gia có quan hệ hay không.

Thấy Đường Tiêu bình an trở về, Mục Thương mới thở phào nhẹ nhõm, Đường Tiêu cũng không nói cho hẳn chuyện phát sinh tối hôm qua, chỉ nói trong nội cung có thích khách, hẳn bị trì hoãn ở trong tẩm cung của Dục Thai công chúa không cách nào thoát thân.

- Sắc mặt thiếu gia sao trắng bệch như vậy?

Mục Thương rất lo lắng nhìn Đường Tiêu.

- Cái này. Đều là do Dục Thai công chúa kia.

Đường Tiêu nói đến đây thì ngừng lại, cảm giác lời này có chút không đúng lắm.

- Nha.

Mục Thương ý vị thâm trường liếc nhìn Đường Tiêu, sau khi cười cười thì không có hỏi lại.

Chỉ đáng thương Dục Thai công chúa, bị người ta hiểu lầm.

- Trong Kinh thành có một vị Hầu gia họ Vương nào hơn hai mươi tuổi không?

Đường Tiêu nhớ tới người trẻ tuổi áo bào trắng cứu hắn, liền thuận miệng hỏi Mục Thương một câu.

- Người nói là Định Dung Hầu Vương Lâm? Hắn là đời Hầu gia trẻ tuổi nhất trong Kinh thành, đương kim hoàng thượng Chu Hi tự mình tứ phong.

Mục Thương lập tức đoán được Đường Tiêu nói tới ai, bởi vì trong Kinh thành hơn hai mươi tuổi được phong hầu, trước mắt cũng chỉ có một vị này thôi.

- Người này. . . trước kia là thuộc hạ cha ta sao?

Đường Tiêu hỏi tiếp một câu.

- Không phải.

Mục Thương lắc đầu:

- Về lai lịch của người này, trong Kinh thành có thể thăm dò được không nhiều lắm, chỉ biết hắn tuy tuổi còn trẻ, tu vi võ học lại vô cùng cao, cao đến thâm bất khả trắc, thậm chí có thể suy diễn thiên cơ, cho nên ngay cả đương kim hoàng thượng cũng kính hắn ba phần. Ngày bình thường hắn rất ít cùng người khác kết giao, luôn lộ ra bộ dáng thế ngoại cao nhân, vân đạm phong thanh.

- Thế ngoại cao nhân, vân đạm phong thanh? Ta xem là cố ý diễn trò? xem tại

Đường Tiêu lắc đầu, xem ra Mục Thương là nghe ngóng không ra lai lịch của vị Định Dung Hầu kia, bắt quá hắn đã ra tay cứu mình, bên trong nhất định sẽ có một ít nguyên nhân, về phần nguyên nhân này là cái gì, chỉ có thể về sau nghĩ biện pháp khác tìm hiểu.

Đường Tiêu nghe Mục Thương nói vị Định Dung Hầu kia tu vi võ học thâm bất khả trắc, trong lòng hắn nổi lên một ý niệm, về sau võ công đại thành, nhất định phải tìm vị Định Dung Hầu này tỷ thí một chút, đánh ặt mũi hắn bầm dập, nhìn xem hắn thâm bất khả trắc đến cỡ nào a.

- Người an bài cho người mua về một ít Bồ Huyết đan, không nên quá mức lộ liễu, đừng làm cho người khác nghi ngờ.

Sau khi Đường Tiêu nằm trên giường, lại hướng Mục Thương nói một tiếng.

- Bồ Huyết đan? Cái kia không quan trọng, mỗi tiệm thuốc ở bên trong Kinh thành đều có bán, hơn nữa người mua rất nhiều, ta an bài một ít hạ nhân chia nhau đi mua là được.

Mục Thương hướng Đường Tiêu nhẹ gật đầu, tuy trong lòng của hắn rất kỳ quái, thiếu gia rốt cuộc là mất máu như thế nào, nhưng thiếu gia không nói, hắn tự nhiên sẽ không hỏi nhiều.

Sau khi đuổi Mục Thương đi, trong nội tâm Đường Tiêu có chút nghĩ mà sợ, chuyện vừa rồi quả thật quá nguy hiểm, xém chút nữa là chết ở trong hoàng cung rồi, bất kể là nói như thế nào, cũng coi như thiếu Dục Thai công chúa một phần nhân tình.

Địa Nguyên đan hắn lấy theo trở về, cũng không phải Đường Tiêu keo kiệt không chịu đưa cho Dục Thai công chúa, mà là nàng không muốn. Đường Tiêu ngược lại cũng biết nguyên nhân nàng không muốn, một là nàng tạm thời không cần, hai là bên trong những ngày này, nhất định sẽ tiếp tục điều tra thích khách, vật kia ở trong cung Dục Thai, vạn nhất bị người phát hiện, Dục Thai công chúa xem như nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Đem toàn bộ nha hoàn đuổi ra khỏi phòng, Đường Tiêu thử vận chân khí, dùng thần thức lấy ra Ngọc Hồ Lô từ trong đan điền mà có được không dễ, sau khi cầm trong tay, hắn rất kinh ngạc phát hiện, vốn là Ngọc Hồ Lô hấp huyết biến thành màu đỏ như máu, trải qua một đêm lại lần nữa khôi phục xanh ngọc trong suốt, ngay cả một đường tơ máu cũng tìm không thấy.

Đường Tiêu nghĩ nửa ngày cũng không hiểu nguyên lý của Ngọc Hồ Lô này, nhưng mà hắn cũng biết rõ, Ngọc Hồ Lô này ẩn sâu trong bí thất của tẩm cung hoàng đế, tất nhiên quan hệ trọng đại, không cẩn thận có khả năng nhận tai ương diệt môn, tuyệt không thể đơn giản để cho người thứ hai biết, cho nên cũng không có tìm Mục Thương tới hỏi.

Tự mình chậm rãi lục lọi, thời gian tới thế giới này lâu rồi, Đường Tiêu cũng đã hiểu được một chút về thế giới này, đợi sau này tu vi vô giả càng ngày càng cao, nhất định có thể tự hành lục lọi ra tác dụng của Ngọc Hồ Lô này.

Bởi vì Ngọc Hồ Lô này xem chút nữa hút khô máu của Đường Tiêu, cho nên Đường Tiêu tạm thời đặt cho nó cái tên là “ Hấp huyết Hồ Lô”.

Vốn tên Hấp huyết Hồ Lô do Đường Tiêu đặt cùng tên của nó căn bản không liên quan nhau, Hấp huyết Hồ Lô tên là Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Là một thần bí Bảo Hồ Lô từ thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, truyền thừa qua nhiều triều đại mới tới tay hoàng đế Chu Hi, một mực ẩn sâu trong phòng Thần Minh Thiết. Nghe nói tu vi phải vượt qua Thiên Nguyên Cấp, hoặc là có chút cơ duyên xảo hợp, mới có thể bài trừ cấm chế của nó, khiến nó nhận chủ.

Phụ hoàng của Chu Hi dùng cả đời, cũng không có thể cùng Luyện Yêu Thối Ma Hồ kết duyên, dùng tu vi hiện tại của Chu Hi, căn bản ngay cả cấm chế bên ngoài của nó cũng đột phá không được, cho nên hắn cũng một mực đem Luyện Yêu Thối Ma Hồ này để sâu trong mật thất.

Cơ duyên xảo hợp, linh hồn cứng cõi của Đường Tiêu không chỉ đột phá cấm chế của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, còn nhờ Thủy tổ trợ giúp, dùng hơn phân nửa máu huyết của hắn làm cho Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhận chủ, trong lúc mơ hồ đã thu phục được Ngọc Hồ Lô thần bí này. Vốn lấy tu vi hiện tại của Đường Tiêu, căn bản không cách nào khởi động lực lượng thần bí trong Ngọc Hồ Lô.

Vuốt vuốt nghiên cứu một hồi lâu, Đường Tiêu đem Ngọc Hồ Lô thu lại trong đan điền, hiện tại máu huyết toàn thân hắn chưa đủ, cộng thêm ăn vào mấy viên dược hoàn “thuốc kích thích” không biết tên, đối với thân thể tổn thương thật lớn, những ngày này cũng không cách nào luyện võ, chỉ có thể nằm ở trên giường nuốt Bổ Huyết đan tiến hành tĩnh dưỡng.

61. Chương 61 : Hoàng Đế Tức Giận.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 61: Hoàng đế tức giận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi Đường Tiêu rời đi không lâu, Chu Hi, kẻ thống trị cao nhất Đại Minh từ bên ngoài vội vàng chạy về hoàng cung. Sự tình Đại hoàng tử bị mất một quả Địa Nguyên đan, hắn cũng không quá để trong lòng, chỉ là đối với việc có thích khách dám can đảm vào trong hoàng cung ăn trộm là rất phẫn nộ. truyện copy từ

Chu Hi trước mắt tổng cộng có bốn mươi hai phi tần, hai mươi sáu nam, mười sáu nữ, hắn một mực không lập thái tử, chính là vì để cho những hoàng tử này tập trung tu luyện võ học, cũng học tu thân dưỡng tính, thương cảm thần tử, tìm hiểu tâm tư để vương.

Cho nên Chu Hi đối với việc những hoàng tử công chúa kết giao vương công quý tộc, tự mình bồi dưỡng thể lực, một mực làm như không thấy. Hắn cho các hoàng tử, chính là một sân khấu cạnh tranh công bình. Nhưng mà, sự tình cầu kết cao thủ tông phái, công nhiên ở trong hoàng cung ăn trộm, chính là chuyện mà Chu Hi không cách nào tha thứ, loại sự tình này nếu như không nghiêm trị, nhất định sẽ biến thành một tiền lệ xấu, tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Đương nhiên, Chu Hi giờ phút này còn không biết cấm chế tẩm cung của hắn bị người phá, Luyện Yêu Thối Ma Hồ cũng bị người đánh cắp rồi, nếu không hắn cũng không cần giả bộ giận dữ một chút rồi.

Dù cho chỉ là giả vờ giận dữ, cũng làm những hoàng tử công chúa sợ tới mức chân tay khép nép, tay chân run rẩy. Đặc biệt là sau khi Đại hoàng tử đóng cửa hoàng cung, lại mạnh mẽ xông tới cung của Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử tra xét, bị Chu Hi mắng cho té tát.

Bởi vì Nhị hoàng tử, Thất hoàng tử cùng Đại hoàng tử là quan hệ cạnh tranh. Chu Hi cũng có chút hoài nghi có phải bọn hắn tìm cao thủ tông phái đến, tiềm nhập hoàng cung hay không. Thời điểm lúc này, thậm chí muốn hướng Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử sử dụng uy áp linh hồn tiến hành chất vấn.

Nhưng sau khi nghĩ lại cũng không có làm như vậy, dù sao một võ giả sau khi bị uy áp linh hồn, có một nửa tỷ lệ bị phế bỏ võ công, cả đời không cách nào tu luyện, cho dù không có bị phế sạch võ công, tu vi cũng sẽ giảm sút nghiêm trọng, ít nhất không còn khả năng tấn cấp, loại tổn thất này là Chu Hi không thể tiếp nhận đấy, hơn nữa khả năng tạo thành ngộ thương rất lớn.

nguồn

Cuối cùng Chu Hi vẫn là đem chuyện này giao cho Đại Tông Chính Viện đến xử lý, yêu cầu Đại Tông Chính Viện cần phải tra ra hung phạm trộm cắp Địa Nguyên đan, nhiễu loạn hoàng cung.

Đại Minh Đại Tông Chính Viện nằm trong nội các, trên cả lục bộ, phụ trách quản lý gia phả, tước lộc, thưởng phạt, tể tự của hoàng thất. Cũng xử phạt hoàng thất phạm tội và giáo dục đệ tử hoàng thất. Còn chương quản danh sách cửu tộc của hoàng đế, gia phả hệ thống các Vương gia, ghi chép con cái tôn thất, danh tự phong hào, con cháu thừa kế tước vị, thời gian sinh tử, kết hôn, an táng...

Đại Minh hoàng thất xúc phạm quốc pháp, Hình bộ nha môn không có quyền hỏi đến, chỉ có Đại Tông Chính Viện theo như gia pháp hoàng thất xử trí. Đại Tông Chính Viện ở Đại Minh, là cơ cấu mà ngay cả hoàng đế cũng phải lễ kính ba phần, bất quá đối tượng nó phục vụ rất đặc biệt, chỉ giới hạn ở trong thành viên hoàng thất.

Tuy chỉ gài bẫy cho Ngũ hoàng tử lấy giá uua Địa Nguyên đan, nhưng mà Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử cũng bị phụ hoàng quở trách, thậm chí bị liệt vào danh sách đưa đến Đại Tông Chính Viện tiến hành thẩm vấn. Trong nội tâm Đại hoàng tử Chu Kinh rất khoái trá, nếu như có thể dùng một quả Địa Nguyên đan làm đại giá, đổi lấy việc phụ hoàng không tín nhiệm đối với Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử, Chu Kinh cảm thấy đây hết thảy là rất đáng giá.

Không ngờ thời điểm đang chìm vào giấc ngủ, lại có thay đổi bất ngờ, Chu Hi đột nhiên ở trong tẩm cung hấn rống lớn một tiếng, hình rồng màu đỏ cực lớn lập tức hiện thân ở phía trên Tử Cấm thành, quanh thân hỏa diễm thiêu đốt, phẳng phát phần nộ đã đến cực hạn. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Kinh thành gần trăm vạn dân nơm nớp lo sợ, bị trấn áp phủ phục trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Đường Tiều đang ở trên giường bên trong Trấn quốc Hầu Đường phủ, cảm nhận được loại uy lực này, khó thở đến mức ngay cả chuyển mình cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Qua cửa sổ chứng kiến hỏa diễm cự long đang ở trên không Tử Cấm thành thiêu đốt, Đường Tiều rất hoảng sợ, cái này cần bao nhiêu chân khí, mới có thể ngưng tụ ra cự long uy mãnh như thế? Điều này cần tu vi như thế nào, mới có thể dưới sự giận dữ, làm cho hắn cách xa Tử Cấm thành như thế, cũng cảm nhận được uy áp cường đại này?

Rất nhanh Đường Tiều liền hiểu ra, hơn phân nửa là vị hoàng đế kia phát hiện mật thất bị người mở ra, trộm mất Hấp Huyết Hồ Lô, cho nên long nham giận dữ, một tiếng bạo rống đã trấn áp toàn bộ Kinh thành.

Trong nội tâm Đường Tiều đối với võ học thế giới này cũng càng thêm mong đợi, hắn liền ở trong lòng cảm khái, không biết mình lúc nào, mới có thể trở thành tồn tại như thế này, găm lên giận dữ thì có thể làm cho trăm vạn người nơm nớp lo sợ, phủ phục không dám đứng dậy.

- Tất cả hoàng tử công chúa, mau đến Đại Tông Chính Viện cho trăm! Cần phải tra ra đồng đảng kẻ trộm kia! Mặt khác, đem Chu Hoàng gọi đến cho trăm!

Phát hiện Luyện Yêu Thối Ma Hồ bị mất trộm, trong mật thất một mảnh bùa bộn, Chu Hi dưới cơn thịnh nộ, lại hạ hai đạo khẩu dụ mới, sau đó hấn xếp cả Tam Cung Lục Viện vào danh sách thẩm án của Đại Tông Chính Viện.

Lần này Đại hoàng tử thật đúng là bị người người oán trách, không nói chính hắn cũng bị đưa đến Đại Tông Chính Viện, liên lụy đến tất cả hoàng tử công chúa và tất cả các cung phi nương nường, cũng cùng một chỗ bị Đại Tông Chính Viện điều tra, chuyện này là lần đầu tiên từ khi Đại Minh thành lập đến nay.

Bởi vì Luyện Yêu Thối Ma Hồ liên quan đến cơ mật hoàng gia, cấm chế mật thất của tẩm cung Hoàng Thượng bị trộm không phải chuyện đùa. Thời điểm Đại Tông Chính Viện tiến hành điều tra, vẫn dùng chuyện Địa Nguyên đan mà tra xét, không có một lời dính liếu tới chuyện mật thất của Hoàng thượng.

Bên trong tất cả hoàng tử công chúa, hiện tại khẩn trương nhất đúng là Dực Thai công chúa, nàng biết rõ Đường Tiêu lần này gây ra đại họa ngập trời. Tuy không biết vì cái gì mà một viên Địa Nguyên đan có thể làm cho phụ hoàng giận dữ như thế, nhưng mà phụ hoàng đã phát ra cấm giận ngút trời, có thể tưởng tượng một khi mình bị điều tra ra, gặp phải trừng phạt như thế nào.

Sự tình đã đến một bước này, đánh chết cũng không thể nhận, cũng may hai cung nữ đều là cùng nàng lớn lên từ nhỏ, ngày thường thân như tỷ muội. Hiện tại ba người tụ tập cùng một chỗ, cổ vũ lẫn nhau. Sau khi tiến vào Đại Tông Chính Viện, cứ nhất quyết một lời là ngày hôm đó không ra Dực Thai cung một bước, cái gì cũng không biết.

62. Chương 62 : Chu Húc.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 62: Chu Húc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đối với hai cung nữ mà nói, sự tình phát triển đến bước này, cho dù các nàng khai ra Dực Thai công chúa có liên quan đến vụ án, nhưng nàng thân là công chúa, dù cho có tai ương lao ngục, hình trạng gì đó, nhưng nhất quyết không bị xử chết, mà hai người các nàng, rất có thể sẽ trở thành người chịu tội thay cho công chúa, bị khóa thân trăm thủ ở Ngọa môn, thậm chí liên lụy cửu tộc! Cho nên càng thêm khuyên bảo Dực Thai công chúa tuyệt không thể nhận tội.

Cũng may thời điểm phát sinh sự tình lúc ấy, Phương Kích lo lắng an nguy của Dực Thai công chúa, phái bốn đội Ngự lâm quân đóng ở trong nội cung Dực Thai, thậm chí phái ra nữ Ngự lâm quân hướng tẩm cung, kể cả phòng tẩm của Dực Thai công chúa tiến hành đột kích tìm tòi, những người này ngược lại có thể làm chứng vì Dực Thai công chúa.

Rất nhanh, Đại Tông Chính Viện ra lệnh, tả hữu Tông Chính, tả hữu Tông Nhân, Phủ thừa, Đường chủ..., mang theo Ngự lâm quân đi tới tất cả các cung các viện, đem hoàng tử công chúa, nương nường, phi tần mang đến Đại Tông Chính Viện, mà tất cả cung nữ thái giám của các cung viện cũng bị đưa tới nơi khác, tách ra tiến hành thẩm vấn.

- Thà rằng chết, cũng không nhận!

Ba tỷ muội ôm cùng một chỗ, cuối cùng lại lẫn nhau cổ vũ một phen.

Thời điểm người của Đại Tông Chính Viện tới, Dực Thai công chúa sợ tới mức khẽ run rẩy, cơ hồ đi không nổi, bất quá lúc trước long nhan giận dữ tạo thành uy áp, cùng Đại Tông Chính Viện trước sau như một, làm cho tâm lý của đám hoàng tử công chúa sợ hãi, làm cho rất nhiều hoàng tử công chúa, thậm chí biểu hiện so với Dực Thai công chúa càng thêm kinh hoảng, nên chuyện này ngược lại không đến mức để cho Dực Thai công chúa trở nên nổi bật.

.

đọc truyện mới nhất tại .

Năm ngày năm đêm, thời gian như trong địa ngục, năm cái ngày đêm này là một đoạn thời gian để cho rất nhiều hoàng tử công chúa cả đời khó quên, không ngừng thẩm vấn, có đôi khi vừa mới ngủ chưa tới một canh giờ, lại đột nhiên từ trong lúc ngủ mơ bị đánh thức, cường bức, đe dọa, lừa dối, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Đáng thương nhất là Nhị hoàng tử Chu Hoàng, bị Chu Hi coi là đối tượng trọng điểm hoài nghi, nên tự mình thẩm vấn, năm ngày năm đêm cực hình thẩm vấn, lại cái gì cũng không hỏi được, Chu Hi dưới sự tức giận, rốt cục nhịn không được tự mình hướng Nhị hoàng tử Chu Hoàng sử dụng uy áp linh hồn!

Kết cục rất bi thảm, Nhị hoàng tử Chu Hoàng lại nằm trong một nửa bất hạnh nhất, bị chấn đoạn kinh mạch toàn thân không nói, đan điền cũng bị nổ bung, tu vi Địa Nguyên Cấp tứ giai bị phế tại chỗ! Từ nay về sau không cách nào tu luyện nữa, còn cả đời cùng giường làm bạn!

Cho đến lúc này, Nhân hoàng mới phát hiện cả chuyện này cùng Nhị hoàng tử Chu Hoàng căn bản không có nửa điểm quan hệ!

Nhân hoàng Chu Hi lòng đau như cắt, nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Nhị hoàng tử Chu Hoàng, nhìn ái tử có thiên phú võ học cao nhất trong tất cả hoàng tử đang hấp hối, sau khi hấn điên cuồng mà gầm thét hơn một canh giờ, một chương chết Nhị hoàng tử Chu Hoàng, hơn nữa một lần nữa phát khẩu dụ xuống dưới, nói nghi phạm Chu Hoàng đã nhận tội, cũng bị hấn xử tử tại chỗ, ra lệnh Đại Tông Chính Viện đem tất cả hoàng tử công chúa khác trả tự do.

.

- Dực Thai công chúa, cho người rất nhiều cơ hội! Vốn cho là chuyện này thật sự cùng người không có quan hệ, không ngờ người bên cạnh người đã nhận tất cả tội! Việc này xác thực là do người sai sử. Người nhanh nhận tội đi, trộm Địa Nguyên đan rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, nếu như có thể thành thật, còn lưu người một đường sinh cơ, nếu không lập tức quăng vào tử lao nhận cực hình! Tuyệt không tha thứ!

Tả Tông Chính Chu Húc đột nhiên mang theo một đại đội nhân mã, đi vào hiện trường đang thẩm vấn Dực Thai công chúa.

- Không phải ta. . .

Dực Thai công chúa thì thảo mà nói, nàng đã sợ hãi cùng mỗi một đến cực hạn, nàng hiện tại trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất, là nếu như hai cung nữ kia đã nhận tội, mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, kết quả cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều, cho nên nàng căn bản không có ý định nhận tội.

- Tốt rồi, người có thể trở về. Tả Tông Chính Chu Húc chỉ là hỏi cho có mà thôi, hấn căn bản không có hoài nghi qua là Dực Thai công chúa gây nên.

- Có thể trở về sao?

Dực Thai công chúa có chút không biết rõ ý tứ trong lời nói của Tả Tông Chính Chu Húc.

- Ân, tất cả chứng cứ đều cho thấy, chuyện này cùng người không có vấn đề gì.

nguồn (.)

Tả Tông Chính Chu Húc nhẹ gạt đầu, ánh mắt trở nên hòa ái hơn rất nhiều.

Sau Dực Thai công chúa đứng dậy đi hai bước, thiếu chút nữa đã ngã trên mặt đất, hiện tại ý niệm duy nhất trong lòng nàng, là thời điểm gặp lại tên hôn đản Đường Tiêu kia, nhất định phải đem thụ khổ mấy ngày nay, trút gấp bội lên người hấn.

Bất quá trong thời gian ngắn, Dực Thai công chúa sẽ không đi tìm Đường Tiêu, nếu không sẽ khiến một ít hoài nghi không đáng có, hướng hấn báo thù mà nói, ít nhất cũng để chuyện này yên lặng một thời gian

Cũng không phải tất cả hoàng tử công chúa đều may mắn giống như Dực Thai công chúa như vậy, Dực Thai công chúa là nhóm đầu tiên bị bài trừ hiềm nghi gây án, thời điểm nàng ở Đại Tông Chính Tự thẩm vấn ba

ngày ba đêm đã được thả ra. Cái này là phải quy công cho Phương Kích, vì bảo vệ Dực Thai công chúa an toàn, nên phải thêm hai đội Ngự lâm quân canh phòng trong ngoài Dực Thai cung, cùng vài nữ cấm binh xâm nhập phòng tắm của Dực Thai cung.

Bọn hắc cung cấp căn cứ rất chính xác, hoàn toàn đem Dực Thai công chúa bài trừ ra khỏi nhóm có hiềm nghi gây án.

Trái lại sau khi phát sinh sự tình này, những hoàng tử công chúa nói không rõ chỗ ở của mình, vừa không có người chứng kiến thì rất phiền toái. Đặc biệt là Thất hoàng tử Chu Vũ, nhiều người nhiều miệng, vốn không có việc gì, dưới sự đe dọa dồn dập, nên nói chút ít sự tình không giống nhau, làm cho bọn hắc đã bị hoài nghi cũng càng ngày càng nặng.

Dực Thai công chúa và vài tên cung nữ thái giám của nàng sau khi bị thẩm vấn ba ngày ba đêm đã được thả ra, nhưng hơn phân nửa hoàng tử công chúa phải chịu đựng đủ năm ngày năm đêm. Sau khi Nhị hoàng tử Chu Hoằng bị Nhân hoàng một chương đập chết, mới may mắn toàn thân trở ra.

Sau khi Dực Thai công chúa quay trở lại Dực Thai cung, cùng hai cung nữ ôm đầu khóc rống với nhau, ba tỷ muội rất ương ngạnh mà kiên trì đến cùng, mặc kệ cường bức, dụ lợi, đe dọa hay lừa dối, đều thủy chung sáu chữ “thà rằng chết, cũng không nhận” này.

63. Chương 63 : Dị Biến Ở Thần Mã Quán.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 63: Dị biến ở Thần Mã quán.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đã có kinh nghiệm này về sau, Dực Thai công chúa càng thêm tin tưởng hai cung nữ này, còn có thử thách nào quý báu hơn thử thách vừa rồi? Còn có trung thành tin cậy nào hơn trung thành tin cậy này chứ?

đọc truyện mới nhất tại .

Thi thể của Nhị hoàng tử Chu Hoằng bị treo ở giữa tâm Diêm La trụ trước Tử Cấm thành, vì hoàng đạo tôn nghiêm, nên không để cho hắc khẩu thân, tội danh là dùng thủ đoạn bất chính đối phó với huynh đệ mình.

Nhị hoàng tử Chu Hoằng trở thành vật hi sinh cùng người chịu tội thay cho sự kiện cướp bóc hoàng cung lớn nhất lần này của Đường Tiêu, nếu như Đại Tông Chính Viện oanh oanh liệt liệt làm ầm ĩ năm ngày năm đêm mà tra không ra hung phạm, Nhân hoàng Chu Hi cùng Đại Minh hoàng triều còn mặt mũi gì nữa, oán khí trong nội cung sẽ khó dẹp yên, cho nên, Nhị hoàng tử đã chết, vậy hãy để cho hắc gánh chịu hết thấy tội lỗi đi.

Địa Nguyên đan được Nhân hoàng “tìm” trở về, trả lại cho Đại hoàng tử Chu Kinh, đương nhiên là từ trên người Nhị hoàng tử Chu Hoằng “tìm” được. Nhị hoàng tử Chu Hoằng thân là con của Nhân hoàng, sau khi chết vẫn vì phụ hoàng Chu Hi, vì đại minh hoàng thất làm ra một hi sinh cuối cùng.

Sau khi “tra ra” hung phạm, Đại hoàng tử Chu Kinh không hiểu nguyên nhân gì mà bị nhốt vào thạch lao, mỗi ngày chỉ ăn cơm rau, diện bích ba tháng. Chu Kinh căn bản nghĩ mãi mà không rõ tại sao mình lại bị trừng phạt, nhưng Nhân hoàng tựa hồ không muốn giải thích cho hắc.

Cái này đương nhiên chỉ là Nhân hoàng Chu Hi đối với oan hồn của Nhị hoàng tử Chu Hoằng làm ra an ủi duy nhất để đền bù tổn thất.

Nhị hoàng tử đã chết, thế lực tương ứng sụp đổ, một bộ phận chuyển hướng phụ thuộc vào Thất hoàng tử Chu Vũ, một bộ phận ngược lại đầu phục Đại hoàng tử Chu Kinh, thế lực trong nội cung cùng khắp nơi trong triều một lần nữa thay đổi.

Thất hoàng tử Chu Vũ được Nhân hoàng khen ngợi thiên tư thông minh, tinh thông tâm thuật đế vương, tuy tu vi trước mắt vẫn kém xa Đại hoàng tử, căn bản không có thực lực cùng Đại hoàng tử Chu Kinh chính diện chống lại, nhưng mà những hoàng tử khác không được Nhân hoàng yêu thích, khả năng kế thừa vương vị, so với Thất hoàng tử Chu Vũ càng thêm không bằng.

Trải qua sự kiện lần này, trong mắt Nhân hoàng nhìn về phía Thất hoàng tử Chu Vũ, chính là nhiều thêm vài phần không tín nhiệm.

Sự tình Đại hoàng tử Chu Kinh sắc phong Thái tử, tựa hồ đã thành kết cục đã định.

.....

Nửa tháng sau, nhờ dùng đại lượng Bỏ Huyết đan, thân thể Đường Tiêu đã khôi phục bảy tám phần, nếu như không phải tác dụng phụ của mấy đan được kích thích kia quá lớn, một tuần trước hẳn đã hoàn toàn bình phục rồi.

Đường Tiêu có chỗ không biết chính là, nếu như không phải có chân khí vạn năm tu luyện của Chính Thủy tổ cùng Luyện Yêu Thối Ma Hồ đóng ở đan điền giúp hắn chống lại, hẳn cũng không biết sớm chết bao nhiêu lần rồi.

Sau khi Đường Tiêu khôi phục, lại bắt đầu điên cuồng tu luyện, đoạn thời gian này, hắn chủ yếu tu luyện là Hóa Điều Lược Không Thất Thức, ngẫu nhiên cũng sẽ nghiên cứu Cẩm Y Long Quyền ăn trộm từ Dục Thai cung một chút.

Một tháng trôi qua, tuy đã tiến vào mùa đông, nhưng Áo Bì đảo ở vào hải ngoại đông nam của Cửu Châu đại lục, mùa đông độ ẩm cũng không quá thấp, ở trên đảo, trừ một ít đỉnh thâm sơn có tuyết đọng ra, trong Kinh thành một mực không có tuyết rơi.

Trong Thần Mã Quán, mười nha hoàn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nắm lấy tay áo, thần sắc rất hưng phấn mà ngửa đầu nhìn lên trời không.

Bởi vì, những ngày này Đường Tiêu không có ở trên mặt đất luyện công, mà là bay trên trời. nguồn

Đường Tiêu luyện Hóa Điều Lược Không Thất Thức đã có sở thành, sau khi thi triển ra, hai cánh tay hoàn toàn biến thành cánh chim, mở rộng ra một trượng, hơn nữa ngưng khí biến hình làm toàn thân tuyết trắng, phi trên không trung giống như một tuyết điều cực lớn.

Đường Tiêu đã rất quen thuộc mà sử dụng chân khí trong cơ thể ngưng khí hóa thành cánh chim, ở trên không trung Đường phủ phi hành một khoảng cách không ngắn rồi, tu luyện thời gian dài như vậy, cũng làm cho kỹ thuật phi hành của hắn đề cao thật lớn, không giống như vừa mới bắt đầu, vừa mới bay một chút là rơi vào giữa Nhật Nguyệt hồ.

Dục Thai công chúa thủy chung chưa có tới tìm Đường Tiêu, từ sự kiện lần trước trong hoàng cung có thích khách về sau, các hoàng tử công chúa rất ít cùng đám sĩ tử kết giao.

Nhân hoàng Chu Hi vẫn đang âm thầm tìm kiếm hạ lạc của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thậm chí đi Thiên Cơ Động tìm Tử Nguyệt chân nhân tiến hành suy diễn, nhưng thủy chung tra không được bất luận manh mối gì, Tử Nguyệt chân nhân ngược lại là hướng Nhân hoàng nói suy đoán của mình, người có thể bài trừ cấm chế tẩm cung Hoàng Thượng, thậm chí bài trừ cấm chế của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, ít nhất tu vi trên cả hắn, rất có thể đã vượt qua Thiên Nguyên Cấp cường giả của Cửu Châu đại lục.

Về phần Địa Nguyên đan của Đại hoàng tử mất đi, có thể là cường giả này cố ý bố trí che mắt.

Nhân hoàng tra được manh mối, đêm hôm đó ở bên trong Tử Cẩm thành, là có cường giả áo bào trắng cùng mấy đội Ngự lâm quân mơ hồ nhìn thấy qua bộ dáng thích khách, biết hắn mặc một bộ y phục thái giám, dùng vải đen che mặt.

Nhưng mà sau khi thái giám kia cùng cường giả áo bào trắng đối mặt, hành tẩu như gió, thoáng qua tức thì, cũng không để lại một chút manh mối có thể điều tra.

Rất có thể, thái giám kia chỉ là khôi lỗi do thủ phạm chân chính ở phía sau màn triệu hoán, để nhiều loạn ánh mắt lòng bất của hoàng cung, hơn nữa trong hoàng cung một đêm kia cũng đã chết vài tên thái giám, nói không chừng một người trong đó chính là khôi lỗi bị điều khiển kia.

Nếu thật là như thế, cường giả kia tồn tại, đối với Đại Minh hoàng triều mà nói, là biểu thị của điềm xấu cùng tai nạn, trước khi chưa biết ý đồ chân thật của đối phương, Nhân hoàng chỉ có thể ở trong phạm vi nhỏ tiến hành truy tra, để tránh làm cho Tử Cấm thành thậm chí Kinh thành càng thêm khủng hoảng, cho nên điều tra đã đến hậu kỳ, cách hung phạm lại càng ngày càng xa.

.....

Lại một tháng trôi qua, trong Thần Mã Quán, một đạo bạch quang xẹt qua, là một cái toàn thân lông vũ tuyết trắng, cánh giương đạt tới hai trượng từ trên không đáp xuống.

Nương theo tiếng thét cùng tiếng hoang hô của mười tiểu nha hoàn, lúc tuyết điều kia ở gần sát mặt đất, đột nhiên duỗi ra một đôi tuyết trảo, một trảo xuất ra, đem bàn đá xanh bên cạnh đập nát, bụi bay mù mịt, pho tượng tuyết kia lần nữa bay lên trời, lập tức biến mất trong tầm mắt các tiểu nha đầu.

64. Chương 64 : Nhật Nguyệt Hồ.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 64: Nhật Nguyệt hồ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Không bao lâu, tuyết điều kia lần nữa vọt xuống, lúc gần sát mặt đất thì chậm lại tốc độ, nhanh chóng thu nhỏ lại bạch quang đẹp mắt rơi xuống đất, một thiếu niên áo trắng cường tráng từ trong bạch quang chậm rãi đi ra.

- Thiếu gia, người quá đẹp trai rồi!
- Thiếu gia, dẫn ta cùng bay đi!
- Thiếu gia, ta thích người!
- Thiếu gia. . .

Dù biết rõ Đường Tiêu sẽ không hướng các nàng thế nào, thậm chí là khinh thường phản ứng của các nàng, nhưng hiện tại những tiểu nha đầu này, cái gì cũng dám hồ.

Hai con mắt Đường Tiêu hí lại, vẻ mặt cười nhạt, hắc hiện tại không chỉ là hoàn toàn nắm giữ Hóa Điều Lược Không Thất Thức, cũng bởi vì luyện tập Hóa Điều Lược Không Thất Thức, mà tu vi đột phá tiến vào Nhân Nguyên Cấp tam giai võ giả.

Tuế nguyệt như thoi đưa, mùa đông Áo Bì đảo rất nhanh ở trong lúc Đường Tiêu tu luyện không biết ngày đêm đi qua, hắc đi vào thế giới này cũng đã tám tháng rồi.

nguồn

- Hồng Tô Thủ, Hoàng Đằng tửu, hai chim hoàng oanh minh thúy liễu. Trường đình bên ngoài, Cổ Đạo bên cạnh, một chuyến cò trắng lên trời.
- Hậu cung ba ngàn mỹ nữ, chày sắt, gậy sắt cũng có thể mài thành châm. Thương nữ không biết vong quốc hận, cách giang vẫn còn hát song tiết còn.

Mười tiểu nha hoàn đã thay áo đông dày đặc, rung đùi đắc ý ở bên Nhật Nguyệt hồ ngâm tụng mấy bài thơ mà Đường Tiêu nã cấp đời trước tới, cũng vì trí nhớ không rõ mà xuyên tạc làm nát thơ, bọn tiểu nha hoàn một bên ngâm tụng, một bên suy nghĩ hình tượng thiếu gia văn võ song toàn càng lúc càng lớn.

Đường Tiêu ở Nhân Nguyên Cấp tam giai dừng lại mấy tháng rồi, một mực không thể thành công đột phá đến tứ giai. Tam giai chủ yếu là tu luyện chân khí trong cơ thể, xuất thể hình thành quyền cương, kiếm cương, đao cương cùng với sơ bộ hình thành một tầng hộ thể cương khí. Khi chân khí khuếch tán ra cương khí đến cường độ nhất định, mới có thể do lượng biến đến biến chất, để cho võ giả đột phá tiến vào tứ giai.

Chân khí xuất thể hiện tại của Đường Tiêu, kể cả ngưng khí hóa hình, cũng đã rất thành thạo rồi. Hơn nữa chân khí trong cơ thể hắn khuếch tán ra quyền cương cũng rất lăng lệ ác liệt, theo như cách nói thông thường, Đường Tiêu đã đạt đến Nhân Nguyên Cấp tam giai đỉnh phong, đột phá, chỉ là cần một cơ hội mà thôi.

.....

Mùa xuân tháng ba, bên Nhật Nguyệt hồ, trên vài cây đại thụ, bầy oanh bay loạn, sau khi ăn điểm tâm, Đường Tiêu mở rộng ra hai cánh, ở trong tiếng kinh hô của đám tiểu nha hoàn, từ Thần Mã Quán nhất phi trùng thiên, chỉ chớp lát công phu, đã bay khỏi Trấn Quốc Hầu phủ.

Mục Thương cũng nhanh chóng lấy ra kiện hạ phẩm phi hành pháp khí mà Đường Uyên ban thưởng cho hắn, thả người đi theo Đường Tiêu bay ra, từ khi thiếu gia học xong Hóa Điều Lược Không Thất Thức, hắn càng ngày càng theo không kịp bước chân của thiếu gia rồi.

Đại Minh triều dùng võ lập quốc, Đại Minh có pháp lệnh, nam tử mười sáu tuổi đến hai mươi lăm tuổi, không có nguyên nhân đặc thù báo cáo để Bộ binh cùng Nhân hoàng phê chuẩn, nhất định phải xuất ngũ của nghĩa vụ quân sự năm năm, mà nam tử ngoài mười bốn tuổi, dưới hai mươi tuổi không có trong quân ngũ, phải tham gia huấn luyện quân sự mùa xuân hàng năm, do Đại Học phủ tổ chức trong một tháng.

Những quy định này đối với đám hoàng tử công chúa không có yêu cầu cứng nhắc, bọn hắn có thể tự do lựa chọn tham gia hoặc là không tham gia. Đương nhiên, các hoàng tử có chí lớn, sẽ mượn cơ hội này khảo sát những sĩ tử quý tộc, gây dựng thế lực của mình. Mặc kệ về sau ai là người kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, hay là cắt đất phong Vương, đây đều là một giai đoạn đặt nền móng. Nhân hoàng sẽ không cưỡng chế đám hoàng tử công chúa tham gia huấn luyện quân sự của đám sĩ tử hàng năm, nhưng hắn sẽ âm thầm quan sát đối với những hoàng tử này.

Năm nay Đại Học phủ huấn luyện quân sự, lựa chọn một ngư cảnh của Nghi Lan thành, nằm ở phía đông Kinh thành tiến hành. Đường Tiêu ở trong Đường phủ gốc cũng lâu rồi, cũng đứng lúc muốn ra ngoài, tìm kiếm cơ hội đột phá tam giai đến tứ giai, cho nên huấn luyện quân sự lần này, với hắn mà nói đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Quầy đăng ký của Đại Học phủ, tất cả đều là đệ tử vương công quý tộc, tướng quân thống soái tương lai trong quân đội Đại Minh, phần lớn đều là từ chút ít đệ tử quý tộc này tuyển ra. Đương nhiên, một ít binh dân binh sĩ thiên phú ưu tú, biểu hiện đặc biệt nổi bật, cũng có cơ hội trở thành tướng quân thống soái trong quân đội, nhưng độ khó so với những đệ tử quý tộc này lớn hơn rất nhiều.

Đại Minh trước mắt chỉ là chiếm cứ các đảo hoang, quân lực cùng Cửu Châu đại lục so sánh là cách rất xa, quân lực có hạn, tự nhiên phải nắm chặt trong tay mình, quan tướng chọn ra trong binh dân, rất có thể sẽ là gian tế do Cửu Châu đại lục xếp vào, cho nên quyền hành quân chính tương lai của Đại Minh, mười phần là rơi vào trong tay nhóm đệ tử vương công quý tộc hiện tại này.

Đại Học phủ huấn luyện quân sự do Nhân hoàng tự mình đốc thúc, Binh Bộ Thượng Thư giám sát, nên quy củ rất nghiêm khắc, tất cả sĩ tử đều không cho phép mang thị vệ, hết thầy quy củ đều theo như quân kỷ chính thức chấp hành, nếu như ở huấn luyện quân sự mà biểu hiện nổi bật, đạt tới yêu cầu huấn luyện quân sự, một tháng sau có thể ly khai huấn luyện quân sự mà phản hồi Kinh thành, nếu như biểu hiện quá kém, thì sẽ bị đầy thêm một tháng.

Nếu trong ba tháng vẫn không cách nào đạt tới yêu cầu, sẽ bị ghi vào trong danh sách, liên tục ba năm không cách nào đạt tới yêu cầu huấn luyện quân sự, sĩ tử sẽ bị thủ tiêu tư cách kế thừa tước vị gia tộc! Xử

phạt rất nghiêm khắc, đồng thời cũng là vì khích lệ đám đệ tử vương công quý tộc tu luyện, bảo trì chiến lực cùng sĩ khí của Đại Minh hoàng triều.

Đảo hoang Huyền Cư, nếu không có mặt biển rộng lớn ngăn cản cùng cường giả hải tộc quấy nhiễu, thủy sư Đại Mãn Châu đã sớm giết tới, chỉ có thể bảo trì chiến lực cùng sĩ khí của con cháu đời sau, mới có duy trì căn cơ của Đại Minh hoàng triều, một ngày kia giết quay trở lại Cửu Châu đại lục, khôi phục quốc gia.

Mặc dù Đại Minh hoàng triều một mực đem việc phục quốc với tư cách là mục tiêu cao thượng để khích lệ giáo dục những hậu đại này, nhưng mà ngoại trừ họ Chu hoàng gia ra, đại bộ phận các thần tử, trên thực tế đã bỏ đi mục tiêu phục quốc này. Trên Huyền Cư đảo, quốc lực tài nguyên của Đại Minh hoàng triều cùng Cửu Châu đại lục Đại Mãn triều kém càng ngày càng xa, đối với bọn họ mà nói, có thể lợi dụng mặt biển rộng lớn, trú đóng ở một phương cuối cùng này, nấu thân ẩn mình, bảo trụ vinh hoa phú quý của gia tộc của chính mình, đã là sự tình vạn hạnh rồi.

65. Chương 65 : Huấn Luyện Quân Sự.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 65: Huấn luyện quân sự.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Thời điểm xe ngựa của Đường Tiêu đi vào Đại Học phủ, trong Đại Học phủ đã trở nên vô cùng âm ỉ, từng đợt tiếng vó ngựa, roi ngựa, tiếng cười nói theo gió truyền đến, con cháu quan lại đều lộ ra vô cùng phấn khởi, đặc biệt là những thiếu niên lần đầu tiên hành huấn luyện quân sự kia, càng là đem huấn luyện quân sự lần này trở thành cuộc du xuân tập thể.

Đám vương công quý tộc Đại Minh, bởi vì sự tình kế thừa tước vị, phần lớn từ nhỏ ở trong gia tộc đã tiếp nhận võ giả huấn luyện, lại có các loại đan dược bồi dưỡng, tố chất thân thể cùng tu vi, đã sớm cao hơn bình dân bình thường, loại huấn luyện quân sự này đối với bọn hắn mà nói, dưới tình huống bình thường đều có thể nhẹ nhàng vượt qua kiểm tra.

Huống chi vương công quý tộc bình thường, đệ tử trong nhà đều nhiều hơn mười người, thậm chí vài chục người, trong mấy chục người này, hoặc nhiều hoặc ít sẽ xuất hiện mấy cái đặc biệt ưu tú, được bồi dưỡng làm người kế thừa tước vị, dù cho có một ít con nôi dỗi liên tục ba năm không cách nào đạt tiêu chuẩn, cũng không ảnh hưởng đến tước vị gia tộc không thể tiếp tục được nữa.

Cho nên, đối với bọn họ mà nói, huấn luyện quân sự lần này, xác thực là một cuộc du xuân tập thể.

Hưng Quốc Hầu, Diệt Hồ Hầu, Hộ Quốc Hầu, tam gia tuy từng người ném đi một đứa con trai, nhưng mà người trong gia tộc thịnh vượng, ba Hầu gia ngoài đau lòng ra, cũng không sợ gia tộc suy tàn như vậy, nhưng Đường gia không giống với lúc trước, bên ngoài đồn đãi nói Trần Quốc Hầu Đường Uyên sau khi sinh hạ Đường Tiêu, thì ngoài ý muốn mất đi năng lực sinh dục, cho nên dưới gối chỉ vẹn vẹn có một mình Đường Tiêu.

Đường Tiêu năm nay mười lăm tuổi, không tới hai tháng nữa sẽ tròn mười sáu tuổi, năm nay phải tham gia Đại Học phủ tổ chức huấn luyện quân sự, nếu như hắn về sau không chịu nhập ngũ đi lính, lại liên tục ba năm không thể đạt tiêu chuẩn huấn luyện quân sự, tước vị Trần Quốc Hầu, đại khái sẽ không thể giữ nổi nữa, cho nên những đệ tử vương công quý tộc kia, lúc này lại lần nữa đưa ánh mắt tập trung lên người Đường Tiêu.

Bọn hắn đương nhiên là hy vọng con trai độc nhất của Trần Quốc Hầu này không cách nào hoàn thành huấn luyện quân sự, hoặc là trong lúc này xảy ra ngoài ý muốn gì đó, ở trong huấn luyện quân sự bỏ mình, để cho Trần Quốc Hầu không người kế tục.

Đương nhiên, người chết trong huấn luyện quân sự, cũng không phải là chuyện không có khả năng, ba năm trước, ở ngoại ô Hoa Liên huấn luyện quân sự, bởi vì một đội thổ dân sơn tặc vùng phía nam Man Hoang cùng hải tộc liên hợp tập kích, làm hai sĩ tử tử vong và rất nhiều sĩ tử trọng thương.

Đường Tiêu từ khi xuyên việt đến trong thế giới này về sau, chỉ cần vừa ra khỏi Đường phủ, sẽ phải chịu ánh mắt căm thù đến từ bốn phương tám hướng, cái này làm cho hắn rất hoài nghi phụ thân của mình đến cùng đã làm cái gì, vì cái gì trên chợ nhiều người như vậy, làm cho hắn trở thành một tấm bia để mọi người trút giận.

Duy nhất đối với Đường Tiêu có chút thân mật, là nhi tử của Diệt Hồ Hầu Chu Côn Chu Kiên, hơn nữa Chu Kiên rất có thể cũng chỉ có Đường Tiêu là bạn, cho nên tiến vào Đại Học phủ, Chu Kiên đi theo bên người Đường Tiêu như hình với bóng.

Đối với hảo hữu này của thiếu gia quần là áo lượt lúc trước, Đường Tiêu vốn là xem thường, nhưng mà những ngày này, Đường Tiêu cũng đã chậm rãi chấp nhận người bạn này, hơn nữa từ tình huống hai người ở chung mà xét, một ít hành vi quần là áo lượt của Chu mập mập trước kia, hơn phân nửa là bị Đường Tiêu dụ dỗ, Chu Kiên thuộc về loại không xấu, chỉ là tính cách có chút chất phác, bị người lợi dụng mà thôi.

- Người bây giờ là võ giả mấy giai?

Đường Tiêu rất chân thành mà nhìn Chu Kiên.

- Người không phải không biết sao? Ta một mực không có thói hồn thành công, ngay cả nhất giai võ giả cũng không phải.

Chu Kiên sờ lên cái đầu béo của hắn, có chút kinh ngạc mà nhìn Đường Tiêu.

- Người không tu luyện, không muốn kế thừa tước vị Chu gia các người sao?

Đường Tiêu đã hiểu được một ít sự tình về huấn luyện quân sự, cho nên hỏi Chu Kiên thoáng một phát, coi như là quan tâm đối với huynh đệ .

- Trong nhà của ta đã có Đại thế tử rồi, cha ta nói, ta chỉ cần đi theo học việc buôn bán trong nhà là được.

Chu Kiên nghĩ nghĩ, ngược lại có chút kỳ quái mà nhìn về phía Đường Tiêu:

- Đường huynh, người như thế nào võ công đột nhiên tinh tiến như thế? Có phải có kỳ ngộ gì hay không?

- Không có kỳ ngộ gì, Đường gia chỉ có một mình ta là nam đinh, ta không muốn thấy Đường gia suy tàn trên tay của ta như vậy, cho nên cố gắng mà thôi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đường Tiêu cười cười, phương diện này đối với Chu Kiên giải thích quá nhiều cũng không có ý nghĩa.

- Sinh ý trước kia của nhà chúng ta đều là dựa vào Trần Quốc Hầu gia, về sau phải dựa vào người rồi, đến lúc đó giúp đỡ ca ca ta nhiều một chút ah.

Chu Kiên cũng hắc hắc mà nở nụ cười.

- Giúp người làm gì đây? Chỉ cần trong khả năng ta sẽ giúp.

Đường Tiêu có chút kỳ quái mà nhìn Chu Kiên.

- Ta? Ta về sau chỉ có thể làm trợ thủ giúp ca ca ta mà thôi.

Chu Kiên vội vàng lắc đầu, sự tình như kế thừa gia nghiệp này? Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Ta nói người chính là người, người hảo hảo đi theo phụ thân người học việc buôn bán, quyền kế thừa tước vị Chu gia, về sau nhất định ở trên người của người! Nhớ kỹ, đám lão già này mắt, Đường Tiêu ta, tương lai là Trần Quốc Hầu, là chỗ dựa của Chu gia người! Mọi chuyện cần thiết, người khác nói không tính, ta nói mới là quyết định cuối cùng!

Đường Tiêu nhú mày, mặt lạnh khiển trách Chu Kiên vài câu. truyện copy từ

- Nha. . .

Chu Kiền có chút lo sợ, nghi hoặc mà nhìn Đường Tiêu, hình tượng hiện tại này của Đường Tiêu, thật sự không giống bạn chơi cùng nhau lớn lên với hắn trước kia, ngược lại càng ngày càng giống Trần Quốc Hầu trong truyền thuyết kia rồi.

Bất quá sau một lát, Chu Kiền cũng nghĩ thông suốt, nguyên lai, Đường Tiêu là đang giúp hắn ah! Nếu quả thật có Đường Tiêu làm chỗ dựa, Chu Kiền biết rõ, hắn kế thừa tước vị cùng sản nghiệp của Chu gia là rất có hi vọng.

- Cám ơn tiểu hầu gia!

Chu Kiền rất cảm kích hướng Đường Tiêu vái một cái.

- Cám ơn cái gì chứ? Trên đời này, ta hiện tại cũng chỉ có người là huynh đệ.

Đường Tiêu neho con mắt lại, hướng những ánh mắt tràn ngập địch ý chung quanh dò xét một vòng.

Lý tưởng của Đường Tiêu ở kiếp này, không chỉ có kế thừa tước vị Đường gia đơn giản như vậy, dã tâm của hắn rất lớn, hắn muốn làm võ giả mạnh nhất trên thế giới này, hắn muốn đem tất cả mọi người dẫm nát dưới chân! Trong thiên hạ, hắn là vương, suất lĩnh chúng sinh thiên hạ, hắn là Vương Thần!

66. Chương 66 : Mưu Sát Phu Quân.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 66: Mưu sát phu quân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Người hôm nay coi ta là huynh đệ, ngày khác ta tất có hậu đãi, người hôm nay đối xử lạnh nhạt với ta, ngày khác đừng trách Đường Tiêu ta thủ hạ vô tình, nguyên một đám chém tận giết tuyệt!

.

Tuy huấn luyện quân sự lần này, không thể để cho người hầu đi theo, nhưng mà trải qua ba sự cố năm trước đây, Đại Minh hoàng triều lại lần nữa tăng cường lực lượng phòng hộ lúc huấn luyện quân sự, lần này phái ra hai ngàn Ngự lâm quân của Tử Cấm thành đi theo bảo hộ an toàn cho đám sĩ tử này, phải biết rằng, những binh sĩ Ngự lâm quân này, tu vi tất cả đều từ Nhân Nguyên Cấp tam giai trở lên, thủ lĩnh cùng quan tướng thì tu vi đạt đến tứ giai thậm chí ngũ giai.

Mà lần này dẫn đội chính là Đại thống lĩnh Phương Kích của Ngự lâm quân, một vị võ giả đạt đến Địa Nguyên Cấp tứ giai! Cho nên đám vương công quý tộc trong Kinh thành cũng không cần lo lắng an toàn cho đám sĩ tử.

Sau khi Đại Học phủ ghi danh hoàn tất, đám học sinh được an bài lên tám xe ngựa to, hướng võ đài ngoài cửa đông Kinh thành chạy gấp mà đi.

Ở bên trong võ đài, Đường Tiêu bất ngờ phát hiện Dục Thai công chúa cũng tới, nàng là theo chân Thất hoàng tử cùng đến, hoàng thất dường như cũng chỉ tới hai người bọn họ.

Huấn luyện quân sự cực kỳ ít xuất hiện thân ảnh nữ tử, bình thường cũng chỉ có những nữ tử đặc biệt thượng võ, hơn nữa rất nam tính hóa mới có thể theo đội huấn luyện quân sự. Dục Thai công chúa lúc này tới đây, rất có thể là cùng cậu Phương Kích của nàng dẫn đội có quan hệ, bất quá cũng không bài trừ có nguyên nhân khác.

Dục Thai công chúa một thân trang phục đi xa, hiển lộ ra dáng người mỹ lệ của nàng, trên tay mang theo long cốt tiên mà nàng thường dùng, một đôi mắt lạnh lùng mà nhìn Đường Tiêu, tựa hồ cùng hắn có thâm

cừu đại hận. Đường Tiêu tránh đi ánh mắt của nàng, một lát sau, lại nhìn trở về, phát hiện nàng vẫn đang rất cừu thị mà nhìn mình.

Đường Tiêu dứt khoát hướng nàng đi tới, sau đó cười hì hì nói:

- Lão bà, làm gì mà nhìn ta hàm tình như vậy?

- Người cái. . .

Dực Thai công chúa chỉ nói ra một nửa, thấy Đường Tiêu sắp dựng thẳng lên ngón giữa, đột nhiên nhớ tới “đồ chó hoang”, đành phải đem câu nói dở kia nuốt trở về.

- Lần trước có nhiều việc cảm ơn người, đây là tạ lễ đưa cho người.

Đường Tiêu không muốn cùng nàng nhiều lời, ném trứ vật hồ lô xong liền xoay người đi ra.

- Đứng lại!

Dực Thai công chúa gọi Đường Tiêu lại.

- Lão bà, lại có chuyện gì?

(.

Đường Tiêu xoay người lại hỏi.

- Gọi ta là công chúa, nếu như người còn dám hô loạn, đừng trách ta không khách khí với người!

Dực Thai công chúa gương mặt đỏ bừng, rất tức giận mà uy hiếp Đường Tiêu một câu.

Dực Thai công chúa thật rất tức giận, sự kiện mất trộm Địa Nguyên đan lần kia, trực tiếp hại chết nhị hoàng huynh Chu Hoảng của nàng, những người khác không biết hung phạm, nhưng mà nàng lại biết, lại nói tiếp, Chu Hoảng chẳng khác gì là bị Đường Tiêu hại chết!

- Vâng, lão bà.

Đường Tiêu quay đầu đi ra, hắn cho tới bây giờ cũng không thích bị người uy hiếp, người bảo ta gọi công chúa, ta tất nhiên không gọi, ta thích gọi gì là gọi cái đó, gọi “lão bà”, không có gọi “tiểu tiện nhân” đã là rất cho Dực Thai công chúa người mặt mũi rồi.

Dực Thai công chúa giận dữ, long cốt tiên BA! một tiếng, lập tức từ trong tay vút ra, biến ảo thành một đầu kim long thật nhỏ, giương nanh múa vuốt hướng trên lưng Đường Tiêu nhào tới.

- Đã đánh nhau!

Một đám sĩ tử trong võ đài vừa nhìn thấy Dực Thai công chúa hướng Đường Tiêu động thủ, lập tức trở nên hưng phấn dị thường.

Đường Tiêu phát ra một tiếng rít gào, nói thì chậm, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, ngay khi cây tiên của Dực Thai công chúa hơi biến ảo, sắp trảo đến trên lưng Đường Tiêu, cả người hắn đột nhiên bạch quang bùng cháy, lập tức ngưng khí biến hình, hóa thành một đại điều tuyết trắng.

Pho tượng tuyết giương cánh bay lên trời, nhanh chóng bay vút về phía trước, hai ưng trảo vừa đứng mà chụp tới cánh tay cầm long cốt tiên của Dực Thai công chúa, đem tay của nàng trảo đến máu tươi đầm đìa, cứ như vậy đem long cốt tiên từ trong tay nàng đoạt đi!

- Tiểu tiện nhân! Lại muốn mưu sát phu quân! Phải bị tội gì?

Đường Tiêu hai cánh vừa thu lại, lúc rơi xuống đất từ trong đoàn bạch quang đẹp mắt chậm rãi đi ra, như thiên thần hạ phàm, Dực Thai công chúa sợ tới mức run rẩy, cầm lấy cánh tay bị thương lã chã chực khóc.

Nàng rất nhanh liền ý thức được, lấy thực lực bây giờ của nàng, căn bản không có cơ hội giáo huấn Đường Tiêu!

Đường Tiêu động tiên muốn đánh, Thất hoàng tử từ bên cạnh cấp thiết chạy tới, hướng Đường Tiêu bồi về mặt tươi cười:

- Tiểu hầu gia bớt giận! Huyền Nhi muội muội tuổi nhỏ không biết lễ tiết, ra tay mạo phạm tiểu hầu gia, kính xin tiểu hầu gia nể mặt mũi Chu Vũ ta, đừng so đo với nàng.

Đường Tiêu giờ roi lên ột hồi lâu, lúc này mới hừ một tiếng, nặng nề mà đem long cốt tiên ném trở về trước mặt Dục Thai công chúa:

- Lúc này nể mặt mũi Thất hoàng tử, tạm tha ngươi một lần, về sau còn dám bắt kính không tôn trọng phu quân, ta nhất định đánh cho ngươi da tróc thịt bong, tuyệt không tha thứ!

Xa xa, một đám sĩ tử cũng có chút ngậy người, đây là cái thuyết pháp gì? Một Hầu phủ thiếu gia, rõ ràng dám công nhiên cầm roi quát công chúa? Hoàng tử tới cầu tình, rõ ràng còn miệng phun cuồng ngôn! Cái Đường Tiêu này, quả thực quá coi trời bằng vung rồi!

Dục Thai công chúa bùm lấy tay một lời không nói, vừa rồi ra tay, nàng liền biết Đường Tiêu hiện tại đã là Nhân Nguyên Cấp tam giai võ giả. Như vậy tốc độ tấn giai này, chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung. Cho dù trong lịch sử Đại Minh hoàng triều có ghi lại mấy vị thiên tài võ học, cũng không có một vị có thể không đến một năm, chưa bao giờ thối hồn phi tốc tấn cấp đến Nhân Nguyên Cấp tam giai võ giả.

Hắn là phế vật võ học sao? Hắn quả thực là một thiên tài võ học!

Dục Thai người trước kia hướng phụ hoàng xin xỏ, không phải là yêu cầu một vị hôn phu như vậy sao?

Trước kia Nhân hoàng trong lúc uống say đã từng cảm khái, nói Đại Minh thiếu thốn nhất đúng là kỳ tài võ học, thiên tài võ học, cho nên căn bản không cách nào chính diện cùng Đại Mãn triều nhân tài đồng đưc chống lại. Hiện tại đã có Đường Tiêu, một vị thiên tài võ học như vậy xuất hiện, Đại Minh chẳng phải là đã có hy vọng giết quay trở lại Cửu Châu đại lục, khôi phục quốc gia hay sao?

67. Chương 67 : Khích Bác Từ Tiều.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 67: Khích bác Từ Tiều.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Mọi người vây xem đều cho rằng Dục Thai công chúa trước mặt mọi người thụ đại nhục này, trong nội tâm nhất định cực độ phẫn nộ, nhưng bọn hắn tuyệt đối không nghĩ ra, Dục Thai công chúa giờ phút này, trong nội tâm không giận mà vui.

Nếu như có thể giết quay trở lại Cửu Châu đại lục phục quốc, Dục Thai công chúa cũng có thể chịu bỏ đi sinh mạng, hưởng chỉ chút nhục nhã này đã là cái gì?

Vừa rồi Đường Tiêu mượn Thất hoàng tử mà xuống đài, đồng thời cũng là cho hắn bậc thang đi xuống, ở bên trong võ đài trước mặt mọi người hành hung công chúa, quả thật có chút quá giới hạn rồi, huống chi lúc trước Dục Thai công chúa trong hoàng cung còn cứu hắn một lần, mà Đường Tiêu ở kiếp trước tuy giết người vô số, nhưng vẫn luôn là một người ân oán rõ ràng.

Thông qua chuyện này, thật ra khiến Đường Tiêu đối với Thất hoàng tử Chu Vũ nhiều thêm vài phần hảo cảm. Thân ở trên cao, lại có lòng độ lượng, chiêu hiền đãi sĩ, mới có thể thành tựu một phen đại sự nghiệp, nếu có thể mà nói, Đường Tiêu ngược lại có thể cân nhắc trợ giúp Thất hoàng tử lên ngôi hoàng đế.

Cũng không phải Đường Tiêu muốn đầu nhập vào Thất hoàng tử, hắn chỉ là trợ giúp Thất hoàng tử lên ngôi hoàng đế mà thôi. Mà chính hắn, nhất định là muốn giết quay trở lại Cửu Châu đại lục, suất lĩnh ngàn vạn thủy sư thiết kỵ, uy chấn tứ hải, chiếm đoạt bát hoang, đem đám người Mãn kia triệt để trấn áp, hắn muốn làm chính là hoàng đế trên Cửu Châu đại lục!

Thất hoàng tử cho Dục Thai công chúa uống một viên đan dược, sau đó diu nàng đi vào một căn phòng nghỉ ngơi. Khi Thất hoàng tử ra khỏi phòng, Dục Thai công chúa lặng lẽ lấy ra trữ vật hồ lô mà Đường Tiêu cho nàng nhìn nhìn, kết quả phát hiện bên trong đều là chút ít đồ vật dành cho nữ tử như son phấn bột nước, vòng ngọc trang sức các loại, thậm chí còn có một con gấu bông!

Dục Thai công chúa trong nội tâm một hồi nhảy loạn, không nghĩ tới Đường Tiêu mặt ngoài như hung thần ác sát, nhưng đối với nàng vẫn rất dụng tâm, ngày bình thường đi ra ngoài, vẫn nhớ mua cho nàng một ít lễ vật.

Dục Thai công chúa làm công chúa Đại Minh hoàng triều, đương nhiên sẽ không thiếu những vật này, Đường Tiêu đưa cho nàng những tiểu lễ vật này cũng không đáng tiền, nhưng mà thiếu nữ muốn chính là phần tâm ý kia, được hắc ghi nhớ, so với cái gì cũng trọng yếu hơn.

Trong lúc nhất thời, Dục Thai công chúa bởi vì ở trong cung chịu những khổ sở kia, phần nộ lập tức giảm đi vài phần.

Bất quá nàng không biết, Đường Tiêu ngày bình thường căn bản không có thời gian đi dạo đường phố, những vật này đều là hắc sai nha hoàn trong phủ đi ra ngoài chọn mua, mục đích là lừa dối tiểu cô nương Huyền Nhi tâm tư đơn thuần này, để cho nàng quên sự tình tìm hắc đòi Địa Nguyên đan, đồng thời cam tâm tình nguyện giúp hắc giữ kín sự tình kia.

Cái này gọi là tiểu đầu tư, đại hồi báo.

.....

Thống lĩnh Ngự lâm quân Phương Kích vẫn còn chưa tới, trong sân trường học, đám học sinh hoặc trốn ở trong phòng nhỏ bên cạnh võ đài nghỉ ngơi, hoặc tốp năm tốp ba ở trong võ đài đàm luận. Không bao lâu, trên đường cái thanh âm vó ngựa âm ầm, lại có một đám sĩ tử cỡi ngựa từ phương hướng Đại Học phủ chạy tới. Lúc này tới, là một đám binh sĩ, Từ gia Đại công tử Từ Tiều không ngờ cũng tới.

Vốn Từ Tiều là vào quân ngũ, không cần tham gia huấn luyện quân sự năm nay, nhưng hắc vẫn đặc biệt từ nơi đóng quân chạy trở về, cùng một đám huynh đệ tới tham gia huấn luyện quân sự, mục đích rất rõ ràng, là vì Đường Tiêu.

Từ Tiều rõ ràng so với mấy tháng trước khỏe mạnh nhiều hơn, cũng rám đen không ít, đương nhiên, ánh mắt cũng dữ tợn hung ác thêm vài phần, quân ngũ là một địa phương rèn luyện người rất tốt, chỉ mới vào hơn một tháng, khí chất trên người hắc cùng trước kia liền bất đồng.

Cùng Từ Tiều đi đến, là vài tên đồng bọn ở bên trong quân ngũ của hắc, có hai người tuổi đã qua hai mươi, thoát nhìn là lão binh rồi. Từ Tiều đã chuẩn bị thừa dịp huấn luyện quân sự đến tìm Đường Tiêu gây phiền toái, thậm chí mượn cơ hội một lần hành động diệt trừ Đường Tiêu, đương nhiên phải làm cho sạch sẽ, sau đó không lưu lại nhân chứng, bằng không thì thời điểm động thủ, bị những Ngự lâm quân kia phát hiện thì phiền toái.

Từ Tiều vừa đến bên trong võ đài, thì có một ít sĩ tử nhiều chuyện, đem sự tình vừa rồi Đường Tiêu đánh Dục Thai công chúa thêm mắm thêm muối nói ra. Vốn Từ Tiều còn chuẩn bị đợi đi đến ngư cảnh Nghi Lan thành lại tìm cơ hội giáo huấn Đường Tiêu, vừa nghe nói chuyện này, càng thêm nhịn không được.

Từ Tiều không nghĩ tới, Dục Thai công chúa cũng tới võ đài, cũng muốn tham gia huấn luyện quân sự lần này.

Chu Huyền Nhi đã in sâu trong lòng hắc, làm cho hắc nhớ thương, rơi vào lưới tình đầu đời của thiếu nữ ngây thơ, cơ hồ đây là tử huyết của Từ Tiều, vừa nghĩ tới nàng sắp rơi vào tay công tử phóng đảng Đường Tiêu, thân thể băng thanh ngọc khiết bị Đường Tiêu tùy ý chà đạp, nội tâm Từ Tiều đau đớn vô cùng, tâm tình của hắc càng trở nên điên cuồng.

nguồn (.)

Nhân sinh chấp niệm, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Ánh mắt Từ Tiều dò xét một vòng, phát hiện Đường Tiêu đang cùng Chu Kiền đứng ở góc tây nam võ đài nói chuyện, hắc không có xuống ngựa, trực tiếp ở trên lưng ngựa vỗ một cái, hùng hổ mà vọt tới, khi tới

cách Đường Tiêu hơn mười thước thì dừng lại, roi ngựa chỉ đối thủ:

- Đường Tiêu! Người thật lớn mật cuồng đồ, lại dám ở trường học đánh công chúa, muốn tạo phản phải không?

Từ Tiều lớn tiếng như thế, làm cho tất cả người bên trong võ đài cũng nghe được, đương nhiên là vì hư trương thanh thế, lấy cố chính nghĩa, để tránh thời điểm hành hung Đường Tiêu, bị người cho rằng là lấy lớn hiếp nhỏ, lấy mạnh hiếp yếu. Nhưng binh sĩ cùng Từ Tiều trở về, còn có mười sĩ tử cùng Từ Tiều quan hệ không tệ, đi theo sau lưng Từ Tiều chạy tới, cũng cùng một chỗ lớn tiếng hô hào.

- Từ Tiều ah, Đường huynh ta tối hôm qua không có bạo hoa cúc (hậu môn) của người a? Hắc giáo huấn lão bà hắc, có liên quan gì tới người hắc?

Chu Kiên không đợi Đường Tiêu lên tiếng, lên trước một bước, tro mặt ra chắn trước người Đường Tiêu.

- Ta thấy đầu heo người muốn trở thành lợn chết đúng không?

Từ Tiều giận tím mặt, hai tay vỗ mạnh, thả người từ trên lưng ngựa xuống, một quyền mạnh mẽ hướng Chu Kiên oanh qua, đương nhiên mục tiêu quyền cương cũng bao trùm cả Đường Tiêu đứng sau lưng Chu Kiên.

Chu Kiên có chút giật mình, không nghĩ tới Từ Tiều này dám ở võ đài động thủ.

Từ Tiều vốn là bị Đường Tiêu hoành đao đoạt ái, sau đó đệ đệ Từ Minh muốn ám toán Đường Tiêu lại thần bí mất tích, về sau ở trong sông bạc trước mặt Dục Thai công chúa thua hơn hai vạn lượng bạc cùng bộ pháp khí Vô trạng nguyên, cừ hận ở trong lòng hắc đối với Đường Tiêu, sớm đã vượt qua Chu Kiên tưởng tượng.

68. Chương 68 : Tình Ý Của Công Chúa.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 68: Tình ý của công chúa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

đọc truyện mới nhất tại .

Lời nói của Chu Kiên giống như cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, triệt làm cho hắc phát điên lên, hiện tại không chỉ có Đường Tiêu nhục nhã hắc, ngay cả Chu Kiên là tùy tùng của Đường Tiêu cũng có thể tùy ý nhục mạ hắc. Nếu như hôm nay không để cho Đường Tiêu một giáo huấn hung hăng, Từ Tiều cảm giác mình về sau không thể tiếp tục lẫn lộn ở trong Kinh thành.

Đương nhiên, ở bên trong võ đài, Từ Tiều cũng chỉ dám giáo huấn cùng nhục nhã Đường Tiêu một phen, cũng không dám thật sự giết chết Đường Tiêu. Dù sao trước mắt bao người, gây ra tai họa như vậy, trở về hướng phụ thân Hưng Quốc Hầu ăn nói như thế nào, kế hoạch giết chết Đường Tiêu chính thức, nhất định phải đến Nghi Lan thành mới có thể áp dụng.

Tranh đấu trong trường học, nhất định phải khống chế hỏa hầu, để cho các trưởng bối cảm thấy đây chỉ là bọn văn bối tiểu đả tiểu nháo mà thôi, tốt nhất là đừng làm cho bọn hắc tới hiện trường.

Khi quyền phong của Từ Tiều cuốn lấy kinh lực cùng cừ hận hướng Chu Kiên mãnh liệt đánh tới, Đường Tiêu đã lặng yên xuất hiện trước người Chu Kiên, đem Chu Kiên đẩy về phía sau, hướng quyền phong của Từ Tiều oanh tới. Hai người lập tức đối chưởng, thanh âm “bang bang” âm ỉ, mỗi một quyền đều là mạnh mẽ đối oanh, không bao lâu, song phương đã qua hơn mười chiêu.

Kỳ thật Từ Tiều mỗi một lần đều lộ ra sơ hở, nhưng Đường Tiều tận lực không lợi dụng những sơ hở này. Hắn tu luyện mấy tháng qua, tu vi rất có tiến triển, quyền cương cũng càng hung hiểm hơn, nhưng mà kinh nghiệm thực chiến lại không nhiều, giống như cùng Từ Tiều là Nhân Nguyên Cấp tam giai đỉnh phong đối chiến, đặc biệt là dưới tình huống đối phương cừu hận sát ý mười phần, đối với việc đề cao kinh nghiệm thực chiến trong thế giới này cùng kiểm nghiệm thành quả tu luyện của mình mà nói, là một cơ hội phi thường khó được.

Cho nên Đường Tiều cũng không dùng kỹ xảo thủ thắng, mà từng quyền từng quyền muốn thăm dò thực lực chân chính của mình bây giờ, dưới tình huống không sử dụng kỹ xảo chiến đấu, cùng võ giả Nhân Nguyên Cấp tam giai đỉnh phong đến cùng có bao nhiêu chênh lệch.

Từ Tiều nếu như biết đối thủ mà hắn hiện tại hận không thể giết chết này, lại đang lấy hắn làm bia kiểm nghiệm thành quả tu luyện, nhất định sẽ tức giận đến mức tại chỗ phun mấy ngụm máu tươi.

- Từ Tiều lui ra!

Dực Thai công chúa không biết lúc nào từ trong phòng nghỉ ngơi bên cạnh vọt ra, thấy Từ Tiều cùng Đường Tiều đánh nhau, vội vàng hướng Từ Tiều quát to một tiếng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Dực Thai công chúa được chứng kiến thực lực của Từ Tiều, Từ Tiều năm đó đạt được Vô trạng nguyên, hắn hiện tại đã gia nhập quân ngũ, ở trong mắt Dực Thai công chúa, Từ Tiều vô luận là tuổi hay kinh nghiệm chiến đấu, kể cả tu vi võ học, đều cao hơn Đường Tiều không ít.

Từ Tiều cùng Đường Tiều có ân oán, nguyên nhân sâu xa của nó, trong nội tâm Dực Thai công chúa rất tinh tường, nàng biết vì mình mà khiến cho bọn hắn cừu hận, cho nên rất lo lắng hôm nay Từ Tiều không chế không nổi hướng Đường Tiều hạ sát thủ.

Sau khi Từ Tiều đánh Đường Tiều hai quyền, liền lui lại vài bước, nhảy trở về bên cạnh công chúa Dực Thai. Sau đó, hắn nhìn với vẻ rất nóng nản về phía công chúa Dực Thai:

- Công chúa, đừng lo lắng cho ta. Vì nàng, cho dù lấy một mạng đổi một mạng để giết chết tiểu tử này, ta cũng cam tâm tình nguyện!

Công chúa Dực Thai thực sự có chút dở khóc dở cười. Sau khi trầm mặc một lát, nàng lạnh mặt nhìn về hướng Từ Tiều nói:

- Chuyện của ta, không cần người xen vào, cũng không cho phép người lại khiêu khích Đường công tử!

- Quan tâm và phần tình ý của công chúa, Từ Tiều ta khắc sâu trong lòng. Nhưng món nợ giữa ta và Đường Tiều nhất định phải tính rõ ràng!

Từ Tiều hiên ngang lẫm liệt cự tuyệt công chúa Dực Thai. Rõ ràng hắn đem lời nói của công chúa Dực Thai, trở thành sự quan tâm và bảo hộ đối với hắn, sợ hắn đắc tội với Đường gia mà gánh phải đại họa.

Cho nên, sau khi cảm nhận được ‘quan tâm’ của công chúa, Từ Tiều càng thêm nhiệt huyết sôi trào, thậm chí muốn trước mặt mọi người, xông vào vô đài giết chết Đường Tiều.

Công chúa Dực Thai nghe Từ Tiều nói “phần tình ý kia”, nhất thời hiểu hắn đã hiểu lầm ý của mình, vội vàng muốn giải thích. Không ngờ, đúng lúc đó Đường Tiều ở bên kia lại mắng to...

- Tiểu tiện nhân và tiểu bạch kiểm kia tâm tình xong chưa? Mau lên, ta không kiên nhẫn chờ được nữa! Nếu còn dãi dòng ta sẽ thu thập cả hai người!

Công chúa Dực Thai nghe Đường Tiều mắng to như vậy, hít thở không thông, thiếu chút nữa thì ngất đi. Muốn giải thích vài câu, Từ Tiều ở bên người nàng đã tiến lên mở mồm mắng trả Đường Tiều.

- Tiểu súc sinh! Hôm nay ta không giết ngươi, oán hận trong lòng ta khó có thể tiêu trừ! Hôm nay ta không giết ngươi, thật thẹn với liệt tổ liệt tông Từ gia ta! Hôm nay ta không giết ngươi, thật có lỗi đối với phần chân tình công chúa đã dành cho ta! Hôm nay ta không giết ngươi, Từ Tiều ta sẽ không làm người!

Từ Tiều luôn miệng rống giận mấy câu. Hai mắt hắn trợn lên. Trong nháy mắt, toàn thân bao phủ một tầng cương khí điện quang lập lòe. Tầng cương khí điện quang này theo sự rống giận của Từ Tiều, như ngọn

lửa vui mừng bốc lên cao, cũng kín đáo hình thành một hình người thật lớn, khiến người ta giật mình cảm thấy như Lôi Thần thời viễn cổ hạ xuống nhân gian.

Đương nhiên, chỉ là giật mình.

Trong lòng Công chúa Dực Thai hận muốn chết. Nàng bị Từ Tiều rống vài tiếng lớn như vậy, đặc biệt là một câu ‘phần chân tình của công chúa dành cho ta’, khiến nàng lại rơi vào cảnh khó lòng giải bày, thậm chí sẽ trở thành vết nhơ cả đời sau khi nàng gả vào Đường phủ.

Đương nhiên, Đường Tiêu quan sát được biểu tình cực kỳ cảm phần của công chúa Dực Thai. Chỉ là trong lòng đang cười thầm. Hắn cũng đã sớm nhìn ra giữa công chúa Dực Thai và Từ Tiều cũng không có gì. Vừa rồi ra vẻ hiểu lầm, mắng lớn như vậy, chỉ vì để công chúa Dực Thai cảm thấy trong lòng thẹn với hắn, như vậy trải qua việc thay hắn giấu diếm cướp bóc trong hoàng cung, coi như hai người hoàn toàn huề nhau.

- Từ công tử xuất ra chính là tuyệt học cả đời của Hưng Quốc Hầu... Lôi Thần Hàng Thế!

Trong võ đài có người có kiến thức rộng rãi thấy người Từ Tiều đầy điện quang và hư ảnh Lôi Thần, lập tức kinh ngạc lớn tiếng kêu lên.

- Hiện tại, Từ thế huynh chỉ là Nhân Nguyên Cấp tu vi tam cấp, có thể mời Lôi Thần viễn cổ bước đầu ngưng tụ quang ảnh, chỉ sợ là một quyền đánh ra, tường thành Thai kinh thành cũng bị hắn đập vỡ thành một cái hố mất!

Lại có người hiểu võ bổ sung nói rõ thêm một chút.

69. Chương 69 : Lôi Thần Hàng Thế Đại Bại.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 69: Lôi Thần Hàng Thế đại bại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trong võ đài, đám sĩ tử đứng vây xem bên ngoài đều vô cùng khiếp sợ. So với lần so tài một năm trước, tu vi võ học của Từ Tiều lại tinh tiến thêm, chỉ sợ nhanh chóng sẽ đột phá tiến vào Nhân Nguyên Cấp tứ cấp.

Viễn cổ Lôi Thần, nắm chuyện lôi điện của thiên đình. Tuyệt học cả đời của Hưng Quốc Hầu là lấy chân khí trong cơ thể dẫn nguyên khí thiên địa hóa khí làm cương, huyền hóa ra thân thể thật của Lôi Thần viễn cổ, lấy Lôi Đình Vạn Quân Chi Lực đuổi giết đối phương.

Hiện tại, Từ Tiều xuất ra một chiêu này, hiển nhiên là muốn giết chết Đường Tiêu.

- Hồng Mông Phích Lịch!

- Từ Tiều quát lớn một tiếng, một quyền phá không đánh ra. Giờ phút này, ảo ảnh Lôi Thần viễn cổ được huyền hóa ra, phía trên thân thể hắn cùng nhau biến thành vô số đạo điện quang hùng hồn, đi theo một quyền này của Từ Tiều, lấy Bài Sơn Đảo Hải Chi Lực, thế như vạn quân lôi đình, đánh hướng về phía trước!

Quyền thế lướt qua, điện quang không ngừng phát ra những tiếng lách tách. Trên nền đá xanh của võ đài, Quyền cương miễn cưỡng tạo ra một rãnh sâu tới một thước. Đá vụn bụi đất lại cuộn cuộn nổi lên, giống như một đoàn xe lửa đang chạy như điên, dễ như trở bàn tay, mãnh liệt đánh về hướng Đường Tiêu.

Công chúa Dực Thai thấy tất cả điều này, không nhịn được phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhưng muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi...

Ra tay ngăn cản? Với công lực của hắn hiện tại, chẳng khác đi là muốn đi chịu chết.

- Con trai cả Hưng Quốc Hầu là Từ Tiều ở võ đài ngang nhiên đuổi giết con trai duy nhất của Trần Quốc Hầu là Đường Tiều! Thai Kinh Thành muốn đại loạn rồi!

Trong lòng rất nhiều sĩ tử đứng vây bên ngoài xem đều cùng nảy sinh ra ý tưởng này. Có những người đang lo lắng, nhưng lại càng có nhiều người nhìn có phần hả hê khi thấy người gặp họa.

Những người nhìn có phần hả hê cho rằng, Hưng Quốc Hầu và Trần Quốc Hầu đấu với nhau đến mức người chết ta sống, thực lực cả hai bên cùng bị suy yếu. Các Hầu Môn khác liền có cơ hội nổi danh. Người lo lắng thì nghĩ tới một tầng sâu hơn. Chỉ sợ Trần Quốc Hầu giận dữ xông lên tận trời. Thai Kinh Thành có rất nhiều Hầu Môn đều đã bị bay vạ gió. Nhà ai cũng không được hưởng những ngày thái bình đã qua.

Thứ thứ hai của "Hóa Điều Lược Không Thất Thức... Thủ Tiên Hàm Châu!

Đường Tiều không sợ chiêu Hồng Mông Phích Lịch vô cùng cương mãnh của Từ Tiều chút nào. Sau nửa giây suy tư ngắn ngủi, nhanh chóng chọn trong Hóa Điều Lược Không Thất Thức một chiêu thích hợp nhất để đối phó với tình hình hiện tại.

Một đạo bạch quang đẹp mắt hiện lên. Đường Tiều ngưng khi hoá điều, hóa thân thành một con Tuyết Điều, cánh mở ra, rộng tới hơn hai trượng, lên tiếng trả lời. Sau khi kêu to một tiếng, vươn hai móng, đột nhiên về hướng dùng trảo định xé rách tàn ảnh điện quang của Lôi Thần viên cổ trong bản thể Từ Tiều.

Vù vù...

Ầm!!

Một tiếng nổ vang. Thân thể cường tráng của Từ Tiều cùng hư ảnh điện quang cương khí quanh thân, bị Tuyết Điều dùng trảo lớn nắm lên ném từ trên không trung với độ cao hơn mười thước cao xuống. Sau đó hấn nặng nề rơi xuống mặt đá tại võ đài.

- A!!!

Bị ném rơi trên mặt đất, Từ Tiều kêu lên một tiếng thảm thiết, phun ra một ngụm máu tươi, một hồi lâu vẫn không đứng dậy được. Mấy tên binh lính quân ngũ đi theo hấn đến cũng vội vàng xúm lại đỡ hấn đứng lên.

Trạng Nguyên võ học năm trước, Từ Tiều lại thua trong tay phế vật võ học Đường Tiều!

Lần trước, khi Đường Tiều và công chúa Dục Thai giao thủ, rất nhiều người đều cho rằng Đường Tiều có thủ đoạn nhỏ đùa giỡn tranh thủ cơ hội mới thủ thắng. Hơn nữa, nghi ngờ hình như công chúa Dục Thai cũng có lén thoát nước.

Nhưng, hôm nay, trước mặt bao người, Từ Tiều lấy tuyệt kỹ võ học gia truyền Lôi Thần Hàng Thế phát động toàn lực đánh một đòn về phía Đường Tiều phát động. Đường Tiều cũng xuất ra tuyệt kỹ võ học gia truyền Hóa Điều Lược Không Thất Thức, dễ dàng chiến thắng Từ Tiều!

Theo hình dáng Tuyết Điều do Đường Tiều hoàn toàn vũ hóa thành, có thể thấy rõ ràng hấn đã đại thành Hóa Điều Lược Không Thất Thức!

Hiện tại, Lôi Thần Hàng Thế hoàn toàn bại bởi Hóa Điều Lược Không Thất Thức!

Thật ra cũng không thể bởi vậy đã kết luận đi xuống, nói Hóa Điều Lược Không Thất Thức lợi hại hơn so với Lôi Thần Hàng Thế. Vừa rồi, Đường Tiều và Từ Tiều dùng quyền đối đầu, cũng đã biết mình khẳng định sẽ chiến thắng trận này rồi.

Thuật độ sức của Từ Tiều trong mắt Đường Tiều một đời làm sát thủ, quả thực là sơ hở chồng chất. Mỗi lần Từ Tiều ra một chiêu, Đường Tiều đều có thể phát hiện vài chỗ sơ hở của hấn, nhưng không vì vậy mà dồn hấn vào chỗ chết, chỉ ẩn mà chưa phát thôi.

Sau khi Từ Tiều sử dụng đại chiêu Hồng Mông Phích Lịch, toàn bộ đỉnh đầu hấn lộ ra sơ hở để Đường Tiều nhìn thấy. Tuy rằng một quyền Hồng Mông Phích Lịch đánh ra nhanh như tia chớp, nhưng trong mắt Đường Tiều vẫn còn quá chậm. Hấn dễ dàng dùng một chiêu Thủ Tiên Hàm Châu, liền tránh được tấn công vô cùng cường hấn từ phía chính diện của Từ Tiều, cũng đánh một đòn tới nơi phòng bị yếu nhất - đỉnh đầu Từ Tiều. Một kích mà thắng.

Chiêu thức võ công hoa lệ, chỉ có cần ở một phương vị thích hợp, một thời cơ thích hợp, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của nó.

Bốn lạng bạt nghìn cân, giống như trong kiếp trước của Đường Tiêu, hai gã Quyền Hoàng Ngoạn Gia đối kháng nhau trên phố. Một bên có thể luyện rất quen thuộc xoa tay đánh ra đại chiêu. Nhưng một bên, chỉ chờ đối phương ra đại chiêu, đồng thời nhẹ nhàng nhảy lên, tránh khỏi phạm vi công kích hữu hiệu trong đại chiêu của hắn, sau đó lẳng không tiểu đánh một quyền, như vậy cũng đủ rồi.

Do giới hạn kinh nghiệm thực chiến chênh lệch nhau quá lớn, suy nghĩ cẩn thận cho đến bây giờ Từ Tiêu cũng không thể hiểu vì sao hắn lại dễ dàng bại bởi Đường Tiêu như thế.

Sau khi Từ Tiêu được mấy tên binh lính quân ngũ nâng dậy, lập tức từng bước tiến về hướng Đường Tiêu, trên khuôn mặt lộ vẻ hung tàn đầy sát khí. Trong những người này, lại có hai gã lão binh hơn hai mươi tuổi, rõ ràng đã đạt tới Nhân Nguyên Cấp võ giả tu vi tứ cấp!

Một tiếng rống ngăm, Thất hoàng tử Chu Vũ hóa thân Tiểu Kim Long đột nhiên bay đến đứng lại phía trước người Đường Tiêu. Vẻ mặt hắn vô cùng tàn khốc, khác hẳn với vẻ ôn hòa mọi khi. Hắn chỉ ngón tay vào một đám binh lính quân ngũ kia, quát to một tiếng:

- Bản cung ở đây! Các người muốn ngang nhiên tạo phản sao? Còn không mau mau lui xuống!

70. Chương 7 0: Thất Hoàng Tử Xuất Hiện.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 70: Thất hoàng tử xuất hiện. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Mấy tên binh lính quân ngũ kia cũng đều lớn lên ở Thái Kinh Thành, tuy rằng chưa từng nhìn thấy Thất hoàng tử, nhưng nghe Thất hoàng tử chính miệng nói ra hai tiếng 'bản cung', lại nhìn đến quần áo trên người Thất hoàng tử, vẻ mặt không khỏi có chút hoang mang do dự.

- Lớn mật! Cuồng đồ từ nơi nào đến! Nhìn thấy Thất hoàng tử còn dám lỗ mãng!

Tám gã Thiết giáp thị vệ tùy thân của Thất hoàng tử kia cũng cùng nhau vọt tới, giơ lên cao Thần Minh chiến đao, uy phong lẫm lẫm, bao vây mấy tên binh lính quân ngũ vào giữa.

Tám gã Thiết giáp thị vệ, tất cả đều là cường giả Nhân Nguyên Cấp ngũ cấp trở lên. Với tu vi như vậy, trong binh lính Ngự lâm quân ít nhất cũng tương đương với thống lĩnh một trăm người. Ở trong chiến trường lấy một địch trăm cũng không phải là vấn đề, chính tề ngay ngắn đứng ở đó, khí thế trấn áp khiến mấy tên binh lính quân ngũ nơm nớp lo sợ, không thể động dậy.

Mặc dù Đại Minh Triều tôn nghiêm trong lòng Đường Tiêu giống như chó má, nhưng đối với những binh lính quân ngũ mà nói, cũng tuyệt đối không thể xúc phạm tới Thiên Uy! Chẳng may có chút sai lầm, đó là lo lắng tới tính mạng, hoặc là đại họa liên lục sống chết của cử tộc!

Sau khi mấy tên binh lính quân ngũ tin chắc người mới tới là ai, trong lúc nhất thời run rẩy, sợ tới mức vội vàng nằm úp sấp xuống đất, không ngừng dập đầu về phía Thất hoàng tử, liên tục xin tạ tội, cũng không dám... tiếp tục lỗ mãng đối với Đường Tiêu. Đường Tiêu thấy cảnh tượng như vậy, thật ra trong lòng đang cười thầm, Thất hoàng tử, người tới thật đúng lúc, nhân cơ hội mượn sức lôi kéo lòng người mà thôi!

Nếu đổi lại là tên phế tài thiếu gia Đường Tiêu, được Thất hoàng tử ra tay cứu giúp, lúc này hơn nửa đã cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng hiện tại là Đường Tiêu một đời làm sát thủ, hẳn hiểu rất rõ động cơ mờ ám phía sau hành động của Thất hoàng tử. Tất nhiên, hẳn sẽ không dễ dàng bị Thất hoàng tử thu chuộc.

Hơn nữa trong lòng Đường Tiêu vô cùng rõ ràng, nếu vừa rồi hẳn không thể đánh bại Từ Tiều, Thất hoàng tử rất có thể vẫn khoan tay đứng nhìn, sẽ không đứng ra vì cái đầu này của hẳn, bởi vì không đáng.

Hiện tại đã khác hẳn. Hẳn dựa vào bằng vào thực lực cường đại bản thân đánh bại Từ Tiều, hiển nhiên đã không còn là thiếu gia ăn chơi trác táng như trước kia. Hơn nữa, đứng phía sau Đường Tiêu chính là Trần Quốc Hầu Đường Uyên, một nhân tài có bối cảnh và thân thế giống như Đường Tiêu vậy, đối với Thất hoàng tử mà nói, vẫn chưa hết hy vọng. Thất hoàng tử nghĩ thâm muốn đoạt lấy hẳn, nhất định phải hết sức lôi kéo để phục vụ mình.

- Những tên cuồng đồ không biết trời cao đất rộng này, khiến Đường công tử bị sợ hãi.

Về mặt ác lạnh của Thất hoàng tử Chu Vũ được thu liễm lại, hẳn quay đầu lại nhìn về hướng Đường Tiêu cười cười, ý đồ lôi kéo đã bộc lộ rõ ràng trong lời nói. Từ trước đến nay công chúa Dục Thai ở trong cung có quan hệ vô cùng thân mật với Thất hoàng tử. Đường Tiêu là phò mã tương lai của công chúa Dục Thai. Nếu đã như vậy, Thất hoàng tử lôi kéo Đường Tiêu cũng không tính là đường đột.

- Đa tạ Thất hoàng tử.

Đường Tiêu nhếch miệng lên, nửa cười không cười. Lợi dụng lẫn nhau thôi, trong lòng mọi người đều rõ là tốt rồi.

- Đường công tử khách khí!

- Ha ha ha ha... nguồn (.)

Hai người cùng phá lên cười.

Hôm nay Thất hoàng tử ở võ đài Thai Kinh Thành, trước mặt mọi người che chở Đường Tiêu. Chuyện hai người giả vờ giả vệt cùng luyện tiếu nhìn nhau cười to một trận, lập tức được truyền khắp trong giới quý tộc sĩ tử. Đương nhiên, vì vậy mà mọi người đều cho rằng, trong tương lai Đường gia Trần Quốc Hầu sẽ phải ủng hộ Thất hoàng tử Chu Vũ trong cuộc tranh giành chính thống!

Từ Tiều lau vết máu ở trên miệng, oán hận nhìn về phía Thất hoàng tử Chu Vũ và Đường Tiêu. Hiện tại hẳn đã hoàn toàn mất tất cả năng lực chống lại Đường Tiêu. Nếu muốn tiếp tục đối phó với Đường Tiêu, nhất định phải muốn tìm tỷ tỷ Từ Tích và Nhị tỷ Từ Lệ cùng cha khác mẹ với hẳn vậy.

Tỷ muội Từ Tích, Từ Lệ, cũng được gọi là Thai Kinh Song Xu, nổi danh trong Thai Kinh Thành là tỷ muội đẹp như hoa.

Trưởng nữ Từ gia là Từ Tích và Đại hoàng tử Chu Kinh mện nhau từ thuở nhỏ. Năm mười sáu tuổi, vừa trưởng thành liền được đưa vào hoàng cung, làm bạn ở bên cạnh Đại hoàng tử Chu Kinh, tương lai là chắc hẳn là người được chọn làm thái tử phi và hoàng hậu.

Nhị nữ Từ gia là Từ Lệ được gả cho Tứ Hoàng Tử Chu Tân. Tứ Hoàng Tử Chu Tân có tư chất võ học tư chất bình thường, cũng không có khát vọng to lớn kế thừa sự nghiệp, thống nhất đất nước. Nhưng hẳn rất am hiểu việc kinh doanh, trong cung vẫn đi theo từng bước chân của Đại hoàng tử, vì Đại hoàng tử có thể được sắc lập làm thái tử, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, tìm kiếm tài chính bốn phương, thu mua nhân tâm.

Từ gia Hưng Quốc Hầu có thể từ một quý tộc Hầu Môn rất bình thường, một lần hành động nhảy lên chức danh môn vọng tộc. Trong Thai Kinh Thành. Từ gia gần như ngang hàng với Đường gia Trần Quốc Hầu, khiến rất nhiều quan viên trong triều đình âm thầm quăng kỳ môn xuống, trở thành một trong những thế lực quan trọng nhất để bậc hoàng đế thi triển ráp tâm kiểm chế sự phát triển an toàn của Đường Uyên. Trong việc này, Từ gia không thể bỏ qua công lao này của hoa tỷ muội.

Ở trong cung, có thể nói Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử là tam giác vững chắc. Dưới tình huống như vậy, các hoàng tử khác muốn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, ngay cả Nhân Hoàng Chu Hi cũng phải suy xét hoàng tử kế vị sau này, có năng lực trấn áp tam giác vững chắc này hay không. Bằng không

tương lai Đại Minh Triều tất nhiên sẽ rơi vào trong sự hỗn loạn. Từ trước tới nay, phé trưởng lập ấu vẫn là khởi đầu cho sự biến động của một quốc gia. Hơn nữa Nhị hoàng tử đã chết, cho nên sắc lập Đại hoàng tử làm thái tử là một kết cục đã được định sẵn.

Vốn người được chọn đứng là Nhị hoàng tử Chu Hoảng. Phía sau lưng Chu Hoảng là trấn thủ Nghi Lan Thành - Lan Vương Chu Hiền. Sau khi Nhị hoàng tử chết, thái độ của Lan Vương Chu Hiền vẫn không rõ ràng. Lúc này đây, Thất hoàng tử đi theo đám sĩ tử quân sự xuất hành tới Ngạnh Phương Ngư Cảng trong Nghi Lan Thành. Đúng lúc cũng mượn cơ hội này đi Nghi Lan Thành thăm Lan Vương, với ý định thăm dò Lan Vương, mưu đồ đánh cược một lần cuối cùng.

71. Chương 71 : Hoàng Tộc Tranh Đoạt.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 71: Hoàng tộc tranh đoạt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì Nhị hoàng tử, Thất hoàng tử đối với chuyện tranh đoạt thực sự có chút nản lòng thoái chí, Một mặt thăm dò ý tứ của Lan Vương, mặt khác hẳn cũng muốn mượn cơ hội này, cùng công chúa Dực Thai đi ra khỏi thành để giải sầu. Vì vậy hẳn mới có thể ở bên trong võ đài trong trường học lôi kéo lãng tử đột nhiên quay đầu là Đường Tiêu con trai Đường Uyên Trấn Quốc Hầu làm người để mình sử dụng. Thậm chí hẳn hi vọng nhờ đó nhận được sự ủng hộ của Đường gia. Nếu được vậy thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Hoàng tử muốn ở trước mặt Nhân Hoàng tranh thủ giành lấy chút tình cảm. Người nào lại không muốn kéo lên đại kỳ của Đường Uyên này? Chỉ có điều, Đại hoàng tử Chu Kinh đã vài lần lên Dương Minh sơn, tất cả đều đụng phải một cái mũi tro, mất hứng phải ra về. Tình hình bên Nhị hoàng tử có tốt hơn một chút, nhưng chỉ được Đường Uyên chỉ điểm một ít về phương diện võ học mà thôi, muốn cho Đường Uyên ủng hộ hẳn trong cuộc tranh đoạt? Không có cửa đâu!

Không có người nào tính từ Đường Tiêu để đột phá cửa ải, bởi vì Đường Tiêu được gọi bởi đại danh từ công tử phóng đảng ăn chơi trác táng trong Thai Kinh Thành. Chủ động tiếp cận hẳn, chẳng lẽ cùng hẳn đấu đê, dạo chơi hưởng gió ngấm trăng sao? Điều đó khiến các hoàng tử cảm thấy là tự hạ thấp thân phận của mình, ngược lại sẽ mất điểm ấn tượng trước Nhân Hoàng.

Lần trước, khi công chúa Dực Thai ước đấu, Thất hoàng tử Chu Vũ đã chú ý Đường Tiêu, còn ở trong sòng bạc phía đối diện âm thầm quan sát đặc biệt tới hẳn. Hiện tại Đường Tiêu lại lấy thực lực mạnh mẽ đánh bại Từ Tiêu. Trong mắt Thất hoàng tử, Đường Tiêu dĩ nhiên xưa đâu bằng nay, hoặc là, vị Đường công tử này vốn chính là ra vẻ quần áo lụa dùng biểu hiện giả dối mê hoặc người đời, ngấm giấu tài chờ đợi thiên thời.

Một người là thiên tài võ học hăng hái tiến về phía trước. Một người phé tài võ học công tử phóng đảng, tất nhiên trong lòng phụ thân Đường Uyên phải có phân lượng khác nhau rất lớn. Nếu thật có thể thông qua Đường Tiêu mà nhận được sự ủng hộ của Trấn Quốc Hầu Đường Uyên, thật ra Thất hoàng tử lại có chút lo lắng sẽ phải khiêu chiến với lực lượng của Đại hoàng tử. Có Trấn Quốc Hầu Đường Uyên ở bên, tam giác vững chắc đã tính là gì? Một cái chụp liền biến thành một đồng sắt vụn!

Người duy nhất có thiên tư thông minh, còn có hy vọng tiến hành tính kế tranh giành với Đại hoàng tử Chu Kinh chính là Thất hoàng tử Chu Vũ. Trước mặt tất cả quý tộc sĩ tử lôi kéo Đường Tiêu, mà Đường Tiêu dường như cũng không có cự tuyệt. Nghe thấy huyền thanh hiểu rõ nhĩ ý. Điều này đối với các sĩ tử khác mà nói, chẳng khác gì ý nghĩa Đường Tiêu chính thức đứng ở phía đối lập với Đại hoàng tử. Thật ra Từ Tiêu có thể coi đây là cái cớ, khiến tỷ phu hẳn là Đại hoàng tử Chu Kinh ra mặt chèn ép Đường Tiêu.

Đại hoàng tử cưới con gái Từ gia. Hơn nữa Đường gia thật sự hướng về phía Thất hoàng tử. Nếu Đường gia và Từ gia công khai trở mặt, Đại hoàng tử sẽ giúp ai. Từ Tiêu lấy ngón chân cũng có thể nghĩ ra. Cho nên,

ngiht giết chết Đường Tiêu, xoay chuyển bại cục, hẳn không tìm tở phu hoàng gia này thì còn tìm ai chứ?

- Là người nào, dám can đảm ngang nhiên đánh nhau trong võ đài ở Thai Kinh Thành? Là võ đài ở địa phương nào!?

Tiếng gầm lên giận dữ từ võ đài phía tây bắc truyền tới, vang vọng trên bầu trời, như tiếng sấm cuộn cuộn. Nhất thời mọi người trong võ đài cảm giác được một uy áp thật lớn. Thậm chí, sĩ tử có tu vi thấp bị áp bách đến mức nằm úp sấp nằm ở trên mặt đất, toàn thân run rẩy không thôi. Ngay cả Thất hoàng tử Chu Vũ có tu vi đạt tới Nhân Nguyên Cấp ngũ cấp, sắc mặt cũng trắng bệch, khí huyết toàn thân cuộn cuộn. Đường Tiêu nỗ lực chống mới không để thân thể bị ngã.

Cùng với tiếng gào thét giận dữ này, Đại thống lĩnh mười vạn Ngự lâm quân Thai Kinh Thành - Phương Kích, cưỡi một con Thất Cự Lang tiến tới, thủ cầm một cây Phương Thiên Họa Kích Thiên Luyện Thần Minh nặng hơn trăm kg, được làm bằng sắt rơi từ trên trời xuống, bay xuống võ đài, đứng trên Đỉnh tướng đài uy phong lẫm lẫm khiến chư gia sĩ tử đứng ở phía dưới võ đài nhìn lên thêm thườg.

Phương Kích ngồi trên con Thất Cự Lang cao chừng ba thước, chiến giáp Bách Luyện Thần Minh sáng loáng võ trang từ đầu sói đến đuôi, gần lộ ra hai mắt sói tràn ngập vẻ tàn bạo. Sau khi nó hạ xuống trên đài tướng đài, bốn chân rơi xuống đất, vừa đứng vững, há miệng nhe răng hướng về phía mọi người đứng ở phía dưới đỉnh tướng dưới rú lên một cách điên cuồng, giống như nó muốn tóm lấy tất cả mọi người ở trước mặt xé thành mảnh nhỏ.

- Là tên Đường Tiêu kia, ngang nhiên ở trong võ đài hành hung thể tử Từ gia Từ Tiêu!

Lập tức có một gã tâm phúc của Từ Tiêu tiến lên ác nhân cáo trạng trước rồi.

- Là bọn hắn động thủ trước! Là Từ Tiêu kia muốn giết ta, Đường huynh vì cứu ta, mới bắt đắc dĩ ra tay đánh trả. Hiện tại các ngươi lại vu cáo ngược là chúng ta động thủ. Quả thực đáng cực kỳ xấu hổ!

Chu Kiên cũng vội vàng đi ra phía trước giải thích một chút.

- Là trước đây Đường Tiêu hành hung công chúa Dục Thai trước, Từ công tử nhìn không được mới động thủ với hắn!

Lập tức lại có một vài sĩ tử thông minh lại giải thích bổ sung thêm một chút. Ai chẳng biết Phương Kích là cậu ruột của công chúa Dục Thai? Cáo trạng cũng phải bẩm báo điểm quan trọng mới được chứ!

- Sao! ?

Nghe được tin Đường Tiêu khi dễ công chúa Dục Thai, lông mày Phương Kích lập tức nhíu lại. Công chúa Dục Thai chính là cấm địa trong lòng Phương Kích, là ai cũng không thể đụng vào. Đặc biệt khi nghe được hai chữ 'hành hung' này, Phương Kích hiển nhiên đã bắt đầu nổi giận. Nếu không phải chuyện còn chưa được điều tra rõ ràng triệt để, sợ là hắn đã xuống tay với Đường Tiêu. nguồn (.)

- Công chúa, có thể có việc này sao! ?

Phương Kích chuyển hướng công chúa Dục Thai lệ quát một tiếng. Nếu chuyện này được xác nhận, hẳn ngược lại không sợ dùng danh tiếng Đại thống lĩnh nhiều loạn trật tự của võ đài, trước mặt mọi người sai binh lính Ngự lâm quân trừng trị Đường Tiêu, làm công chúa Dục Thai xuất một ngụm ác khí.

Ánh mắt tất cả mọi người tại hiện trường đều tập trung trên người công chúa Dục Thai. Biểu tình của công chúa Dục Thai cũng biến ảo không định, cũng ai không biết nàng đang suy nghĩ điều gì. Cũng có người vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía Đường Tiêu. Tuy nhiên lại phát hiện người này đang khoanh hai tay, vẻ mặt cười lạnh, giống như chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến hắn.

Công chúa Dục Thai trầm mặc hồi lâu mới mở miệng:

- Là do Tiêu Từ công tử ngang nhiên khiêu khích gây chuyện trong võ đài! Bị đánh chết cũng xứng đáng!

72. Chương 72 : Phương Kích.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 72: Phương Kích.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lời Công chúa Dực Thai vừa nói ra, toàn bộ võ đài không khỏi ồ lên. Mọi người thấy rõ ràng là Đường Tiêu hành hung công chúa trước, sau đó Từ Tiều vì tình mà nổi giận, không tiếc liều chết đánh một trận với Đường Tiêu. Vì sao công chúa không cảm kích như thế?

Chỉ có Đường Tiêu, trên mặt cười thành một đóa hoa. Coi như tiểu nha đầu Huyền Nhi thức thời, bằng không về sau được gả vào Đường phủ, cũng đừng trách Đường Tiêu ta mỗi ngày đều thi triển bạo lực gia đình đối với người.

Tuy rằng trong lòng Công chúa Dực Thai rất phần nộ đối với Đường Tiêu, nhưng Từ Tiều kia nói vài câu lời đầy tình ý kia cũng càng khiến cho nàng cảm thấy khó xử. Sau khi cân nhắc tổng hợp, nàng đành đưa ra lựa chọn hợp tình hợp lý này.

Từ Tiều nghe công chúa Dực Thai nói như vậy, không khỏi mặt xám như tro tàn. Bởi vì chìm đắm trong cừu hận và si tình khiến đầu óc hắn thành một đồng như tương hồ. Dù nghĩ thế nào hắn cũng không rõ, vì sao hắn liều chết ra mặt vì công chúa Dực Thai, lại nhận được một kết cục như vậy một kết cục?

Trên mặt Đường Tiêu kia đang tươi cười mang theo vẻ đùa cợt và đắc ý, càng khiến cho Từ Tiều phần nộ đến mức không chịu nổi, hắn không quan tâm đến việc bị Đường Tiêu sỉ nhục trước mặt mọi người. Hắn không quan tâm đến việc bị Đường Tiêu đánh thành trọng thương. Nhưng vừa rồi công chúa Dực Thai kia nói một câu rất đơn giản, trong câu nói kia đã lộ vẻ vô tình. Trong nháy mắt, câu nói đó khiến ý chí của hắn hoàn toàn sụp đổ.

Chuyện nhục nhã đoạt thân, mối thù giết đệ, mất pháp khí, bại trên võ đài, cừu nhân ở gần ngay trước mắt nhưng không cách nào động tới hắn dù chỉ một chút. Người thương yêu đột nhiên trở nên lãnh khốc tuyệt tình như thế, tất cả những điều này, đã vượt xa khỏi giới hạn tâm lý có khả năng chấp nhận được của Từ Tiều.

Giờ phút này, Từ Tiều mới phát hiện, thật ra hắn căn bản là không phải đối thủ của Đường Tiêu. Mấy tháng trước, hắn còn có thể tùy ý sỉ nhục tên phế vật võ học kia. Hiện tại đã biến thành một sự tồn tại mà hắn không thể chiến thắng được! Quan trọng hơn, cho tới bây giờ hắn mới biết được, thiếu nữ xinh đẹp vẫn khiến hắn nhớ thương kia, người khiến hắn có thể làm nàng mà chết, vì yêu thương nàng mà trả giá tất cả, cho tới nay chỉ là do hắn tương tư đơn phương mà thôi!

Cho tới bây giờ, trong lòng của nàng chưa từng có nửa vị trí dành cho hắn!!

- A!!!!!!

Từ Tiều ngửa mặt lên trời rú lên một tiếng thảm thiết, sau đó lại không để ý đến thể diện, ngồi ở trong võ đài khóc rống lên. Hết khóc lại bắt đầu cười. Hắn còn lớn tiếng kể hết tình cảm thương nhớ của hắn đối với công chúa Dực Thai trong suốt mấy năm với đám quý tộc sĩ tử đang đứng ở xung quanh. Hồn nhiên không để ý tới ánh mắt khác thường trên khuôn mặt của mọi người. Công chúa Dực Thai nghe thấy những lời hắn nói, trên mặt cũng một hồi trắng, một hồi hồng.

Nhìn Từ Tiều ánh mắt đại ra, nước miếng giàn giụa, si ngốc điên điên biểu tình, Đường Tiêu rất đồng tình địa lắc lắc đầu, làm một đời làm sát thủ, cũng lược lược tinh thông một ít y học hắn đã sớm đã nhìn ra...

Từ Tiều, điên rồi.

Cuối cùng Từ Tiều lại sử dụng đến tay chân. Hắn tiến về phía công chúa Dực Thai, vừa đi hắn vừa biểu đạt tình cảm yêu thương nhớ nhung say đắm với công chúa Dực Thai. Công chúa Dực Thai hoảng sợ. May

mắn Phương Kích đã phản ứng rất nhanh, đúng lúc dùng khí trấn áp Từ Tiều. Sau đó ra lệnh ấy tên sĩ tốt cường ép ném hấn ra khỏi võ đài.

- Huyền Nhi, tấm lòng của ta đối với người có trời xanh chứng giám!
- Huyền Nhi, ta mới là người yêu thương người nhất trên thế giới này!
- Huyền Nhi, ta biết người yêu ta! Không có người ta sống không nổi!
- Huyền Nhi, cuối cùng sẽ có một ngày người sẽ hiểu rõ tất cả điều này!
- Huyền Nhi, ta không cam lòng à...

Từ Tiều vừa giãy dụa, vừa điên cuồng quát to. Hấn gào lớn những lời này trước mắt bao nhiêu người, khiến công chúa Dực Thai phần nộ tới cực hạn, hận không thể lập tức tiến lên dùng Long Cốt Tiên giết chết hấn mới hả dạ.

- Tên Từ Tiều này thật sự còn không biết xấu hổ!

Chu Kiền cảm thán một tiếng.

- Đừng nói hấn như vậy.

Đường Tiêu lắc đầu:

- Thật ra, mối tình si của Từ công tử đối với công chúa, cao hơn núi, sâu hơn biển, khiến ta thực sự rất cảm động, rất tất cảm động à!

Chu Kiền rất kinh ngạc nhìn Đường Tiêu, da gà nổi đầy người.

- Ha ha ha ha...

Đường Tiêu phá lên cười, cười đến mức xuân quang sáng lạn. Sao lúc này cảm giác của hấn không giống như xuyên qua, mà giống như đi tới hiện trường đóng phim kịch truyền hình Ngọc A Di?

...

- Người đường đường là một công chúa Đại Minh Triều, sao có thể thích người như vậy? Cũng thật sự không có mắt nhìn người đi?

Một giọng nói thanh linh vang lên, khiến công chúa Dực Thai hoảng sợ. Nàng ngẩng đầu, liền phát hiện Đường Tiêu đang khoanh hai tay, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn nàng.

Công chúa Dực Thai thật sự muốn phun ra một búng, tức giận tới cực điểm, cầm lấy Long Cốt Tiên tính hành hung Đường Tiêu. Long Cốt Tiên vừa mới được lấy ra, Đường Tiêu đã thần nhiên hóa thân thành một con Tuyết Điều bay lên trời, bay trên phía trên võ đài.

Công chúa Dực Thai cũng lập tức đột ngột từ mặt đất, biến ảo thành một con Tiểu Kim Long, giương nanh múa vuốt đuổi theo phía sau con Tuyết Điều kia.

- Phương Đại thống lĩnh! Người cần phải nhìn cho rõ ràng, là ai đang hành hung ai! ? Khi Đường Tiêu bay trên khoảng không phía trên võ đài, còn không quên cáo trạng ác nhân trước.

Phương Kích sớm nhìn ra là hai vợ chồng sơn đang liếc mắt đưa tình, vốn không muốn xen vào, nhưng dù sao cũng là trên võ đài phía trên, quy củ không thể không lập. Vì thế hấn khu động phù triện trong cơ thể vươn một bàn tay khổng lồ mạnh mẽ xuất hiện trên bầu trời võ đài, cùng lúc tóm lấy Đường Tiêu và công chúa Dực Thai kéo xuống, lần lượt đặt ở hai góc trên võ đài.

- Cũng tốt! Từ giờ trở đi, ai còn dám dính vào, vi phạm quy củ của võ đài, cho dù là người đó là người, hoàng tử công chúa hay vương hầu đệ tử, đều giống nhau, chịu trừng hình!

Phương Kích dùng sức mạnh hùng hậu của cường giả Địa Nguyên rống to vài tiếng, cuối cùng đã trấn trụ được cục diện.

Đường Tiêu bị Phương Kích dùng bàn tay to tóm lấy Tuyết Điều do hấn biến ảo thành kéo xuống võ đài, trong lòng không khỏi cảm thấy rất khiếp sợ. Võ giả Địa nguyên cấp lại mạnh mẽ như thế! Ở trong tay võ giả Địa Nguyên cấp, quả thực võ giả Nhân Nguyên Cấp yếu đuối giống như một con kiến!

Đương nhiên, điều này cũng càng khiến Đường Tiêu cảm thấy kích thích có lòng tin phải trở thành cường giả. Rất rõ ràng, trên đời này, không thể trở thành cường giả, cũng chỉ có thể bị người khác nắm trong tay đùa bỡn như vậy.

73. Chương 73 : Điểm Danh.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 73: Điểm danh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Giống như một trận chiến với Từ Tiêu trên võ đài ngày hôm nay, không có mấy tháng khổ luyện này, không thắng nhập Nhân Nguyên Cấp tam cấp, hiện tại người bị áp bức và lẫm nhục đến cực độ chỉ sợ là hấn chứ không phải Từ Tiêu. Công chúa Dực Thai cái này là một tiểu tiện nhân, một lòng tâm tâm niệm niệm muốn phản công, khẳng định cũng sẽ không chút do dự đứng về phía Từ Tiêu, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm đồng tình đối với kẻ yếu đuối thất bại.

Sự thật vĩnh viễn là tàn khốc như thế. Bất kỳ ở kiếp trước, hay là kiếp này, nếu không thể trở thành cường giả, cũng chỉ có thể mặc cho sự tôn nghiêm của mình bị người khác giẫm đạp lên!

Vận mệnh bị tổ chức sát thủ nắm giữ, chỉ có thể nghe lệnh làm việc, cuối cùng bị người ta bán đứng, bị chấp hành tử hình. Trong kiếp này, hấn tuyệt đối không thể để loại thống khổ và tuyệt vọng này phát sinh thêm một lần nữa! Ở kiếp này, mình nhất định phải nắm chặt vận mệnh của mình trong tay! Đường Tiêu ta sẽ nắm giữ sống chết vạn vạn trên thế gian ở trong tay mình! Không ai có thể lại vung tay múa chân đối với ta!

Bên ngoài võ đài Thai Kinh Thành, bên trong đường đi truyền đến tiếng gót sắt ken két, còn tiếng động phát ra do khô giáp binh khí ma sát với sắt thép tạo thành. Trong lúc nhất thời đại địa run rẩy, phong vân biến sắc. 2000 quân Thiết kỵ Ngự lâm quân xếp thành đội hình nghiêm chỉnh chậm rãi bước vào bên trong võ đài. Người dẫn đầu binh lính Ngự lâm quân cầm một cây Long kỳ màu vàng, mặt trên viết một chữ thật to 'phương'.

Còn cách Điểm tướng đài hơn mười thước, một gã Tiểu thống lĩnh tu vi Nhân Nguyên Cấp ngũ cấp thả người nhảy lên Điểm tướng đài, về hướng Phương Kích báo cáo nói 2000 binh lính Ngự lâm quân đã đến đông đủ, yên lặng đứng chờ Đại thống lĩnh Phương Tướng quân phát lệnh điều khiển.

Phương Kích hướng về phía Tiểu thống lĩnh kia giao phó vài câu gì đó. Sau đó Tiểu thống lĩnh kia xoay người đi tới bên cạnh Điểm tướng đài, cũng về hướng đám sĩ tử quý tộc đứng ở dưới võ đài quát một tiếng:

- Huấn luyện quân sự Đại Minh Triều năm nay chính thức bắt đầu, mọi người lập tức theo số thứ tự trên lệnh bài đại học phủ gửi xuống xếp thành hàng dưới Điểm đem!

Tuy rằng tất cả những đám sĩ tử đều sinh ra trong hào phú, ngày thường đều là nhân vật ngang tàng, nhưng giờ phút này trong võ đài lại có nề nếp một cách khác thường. Quân lệnh như núi. Tại thời điểm này, xuất đầu cãi lời quân lệnh, chính là tự tìm tới cái chết! Hướng chỉ Thất hoàng tử và công chúa Dực Thai tham gia huấn luyện cũng đã dẫn đầu đứng vào hàng ngũ dưới Điểm tướng đài, cho nên không bao lâu, đội ngũ dưới Điểm tướng đài đã sắp thành hàng ngũ chỉnh tề.

Đường Tiêu đứng ở cuối đội ngũ. Đối với hãn cơ hội huấn luyện quân sự này sẽ có ích rất lớn trong việc tìm hiểu quy tắc quân ngũ trong thế giới hiện tại này, lại có thể giành được một vài cơ hội thực chiến quý giá, kiểm nghiệm ra thành quả tu luyện của bản thân sau mấy tháng vừa rồi.

Bởi vì ở kiếp trước, trong tổ chức sát thủ, hãn từng tiếp nhận huấn luyện ma quỷ, nên trong phương diện kỷ luật quân đội, Đường Tiêu không có bất kỳ vấn đề gì.

Mấy trăm quý tộc sĩ tử xếp thành một phương trận nhỏ nhỏ đứng ở ngay dưới Điểm tướng đài. binh lính Ngự lâm quân đội mũ sắt, mặc thiết giáp cũng đều xuống ngựa, tạo thành một phương trận tiến vào võ đài. Tư thế toàn bộ võ đài đầy hào hùng, lập tức có một loại hào khí trang nghiêm trước khi chiến đấu.

Đường Tiêu nhìn về binh lính phương trận chỉnh tề phía sau dò xét một vòng, trong lòng cũng không khỏi thâm có chút kích động. Trước kia, khi hãn làm sát thủ, rất nhiều nhiệm vụ đều là độc lai độc vãng, chỉ thi thoảng mới có mấy nhiệm vụ cần hợp tác với người đồng hành. Nhưng trong nhiệm vụ cũng không có khả năng cùng nhau hành động, cho nên phần lớn thời điểm hãn đều là cô độc hành hiệp.

Mà hiện tại loại tư thế hào hùng này, võ đài điểm binh, chính là sự uy vũ hùng tráng trong giấc mộng của Đường Tiêu. Hãn biết, rất chóng sẽ có một ngày như vậy, hãn sẽ trở thành cường giả trong thế giới này, đứng ở trên Điểm tướng đài cao cao kia, một tiếng đưa ra, triệu Thiết kỵ đi theo hãn đánh Đông dẹp Bắc, vì hãn đánh xuống một giang sơn to lớn.

Đương nhiên, đây cũng giấc mộng của một nam nhân.

...

- Trần Côn!

- Có mặt! đọc truyện mới nhất tại .

- Hoàng Minh!

- Có mặt!

- Lưu Hoa!

- Có mặt!

- Tạ Phong!

- Có mặt!

- Lý Xuân!

- Có mặt!

- Lý Xuân bước ra khỏi hàng!

- Vâng!

- Lý Xuân ngươi là nữ nhân sao? Hô còn không ra tiếng, đánh nhau cái rắm à!? Hô lại một tiếng! Lý Xuân!

- Có mặt!!!!

Lý Xuân vội vàng hét lớn một tiếng.

Tiểu thống lĩnh ở trên Điểm tướng đài lần lượt điểm danh từng người. Những sĩ tử được điểm nếu giọng nói đáp lại không đủ vang dội, lập tức sẽ bị gọi bước ra khỏi hàng nhận một chút sỉ nhục.

- Đường Tiêu!

- Có mặt!!!!!!!

Đường Tiêu vẫn sốt ruột chờ tới tên của mình. Kết quả kìm nén chân khí hơn mười phút, tới thời điểm này mạnh mẽ phát ra một tiếng, một tiếng gầm cường đại từ hãn phát ra chấn động những người đứng phía trước, khiến mấy kẻ sĩ tử đứng phía trước mặt hãn ngã trên mặt đất. Ngay cả Tiểu thống lĩnh đứng trên Điểm tướng đài cũng giật nảy mình, bản danh sách đang cầm trong tay cũng bị dọa đánh rơi trên mặt đất.

- Kháo! Có cần phải lớn tiếng như vậy không hả! ?

Tiểu thống lĩnh cảm thấy thật sự mất mặt, cúi người xuống nhặt bản danh sách lên.

- Cần!!!!!! Cổ họng cũng la không được, đánh trận cái rắm à!!!!!!

Đường Tiều rống lớn một tiếng như sấm sét, dùng chính những lời nói đã được lưu hành trước đó để gào thét.

- Ta mới là chỉ huy đi!

Đang xoay người tìm bản danh sách, Tiểu thống lĩnh lại bất ngờ không kịp phòng, đặt mông ngồi xuống ghế trên Điểm tướng đài.

Đại thống lĩnh Ngự lâm quân Phương Kích liếc mắt nhìn kỹ Đường Tiều. Nhất thời hắn có cái nhìn mới đối với vị thiếu gia thuyết quần là áo lượt trong truyền này.

Sau vài phút điểm danh, Tiểu thống lĩnh đem danh sách giao lại cho Đại thống lĩnh Phương Kích, về hướng hân báo cáo một chút về tình huống:

- Bẩm báo Đại thống lĩnh, tất cả sĩ tử đăng ký trong danh sách, toàn bộ đều đến đông đủ! Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát!

Phương Kích cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay đập thật mạnh một cái xuống mặt đất, sau đó hướng về phía trước võ đài to như vậy, rống lớn một tiếng:

”Toàn thể lên ngựa! Xuất phát!!!!!!

Trong nháy mắt, một cỗ khí thế mạnh mẽ lấy Điểm tướng đài làm trung tâm xông ra ngoài. Trong võ đài, mấy trăm sĩ tử hét lên rồi ngã gục. Công chúa Dục Thai muốn thò tay tóm lấy Thất hoàng tử, nhưng giữ không chặt, cũng cực kỳ chật vật đặt mông ngồi ở trên mặt đất. Ngay cả Đường Tiều cũng phải lui vài bước khó khăn lắm mới đứng vững được. Nhưng miễn cưỡng chống cự để đứng vững khiến khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo quay cuồng, thiếu chút thì phun ra một búng.

74. Chương 74 : Lan Vương.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 74: Lan vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ngay cả phương trận Ngự lâm quân trong võ đài cũng đã xảy ra một ít dao động, nhưng cũng không có binh lính Ngự lâm quân nào ngã xuống.

Sau khi Đường Tiều đứng vững, nhìn về hướng trên Điểm tướng đài, kết quả phát hiện về mặt Phương Kích đầy uy nghiêm đang trừng mắt nhìn về hướng hắn, Đường Tiều nhất thời hiểu lại. Cái choáng váng này là tìm làm mặt mũi à!

Không thể không thừa nhận, tiếng rống này của Phương Kích rống mãnh mẽ cường hãn hơn nhiều so với tiếng rống của Đường Tiều. Dù sao hắn cũng là võ giả Địa Nguyên cấp. Mức độ chênh lệch về thực lực của hai người lớn đến không thể tưởng tượng được.

Đường Tiều còn không biết, vừa rồi sau khi nhẫn nhịn hơn mười phút, mới toàn lực rống một tiếng, mà Phương Kích chỉ tùy ý trong thoáng chốc rống lên, hơn nữa chỉ dùng chưa đến ba phần khí lực.

2000 binh lính Thiếp giáp Ngự lâm quân nhất tề lên ngựa, gót sắt giẫm đạp trên mặt đá ở vô đài, tạo ra những tiếng vang như sấm, đại địa đều chấn động.

Đám sĩ tử cực kỳ chật vật từ trên mặt đất đứng lên, mỗi người đều đã chuẩn bị ngựa tốt. Tại mỗi phương trận, Tiểu thống lĩnh lại hét to một tiếng, tất cả lại xếp thành đội ngũ, đi theo phía sau 2000 kỵ binh hình thành thế như nước lũ, nhanh chóng tiến về hướng Nghi Lan Thành.

... xem tại

Nghi Lan Thành được hình thành từ nhiều ngọn núi, những dãy núi vây quanh dường như hình thành một bức tường thiên nhiên kiên cố phía bên ngoài Nghi Lan Thành, Bình Nguyên Nghi Lan giống như một cái gầu, mà Nghi Lan Thành chính là trung tâm của cái gầu này. Nghi Lan Thành là nơi hiểm yếu chắc chắn, là phòng hộ kiên cố nhất ở phía đông Thái Kinh Thành, lần nào cũng thành công trong việc ngăn cản cường giả hải tộc từ mặt biển công kích đổ bộ lên đất liền.

Khi gió mùa đông bắc thổi tới, Bình Nguyên Nghi Lan mưa nhiều ẩm ướt, được người gọi là ‘trúc phong lan vũ’, rừng Nghi Lan rậm rạp, cây rừng nhiệt đới cao lớn dày như rừng lược, khoáng sản phong phú. Đại Minh Triều mở rất nhiều mỏ ở ngoài Nghi Lan Thành, quy mô rèn luyện Thần Minh vững chắc, tạo ra các loại vũ khí trang bị cần thiết cho quân đội Đại Minh Triều.

Nghi Lan Thành, Lan Vương Phủ, Trúc Vũ Các.

- Thất hoàng tử đã tới, khẳng định là muốn nói chuyện lên ngôi với Vương gia ngài.

Một gã lớn tuổi chính là phụ tá đang ngồi trước một bàn cờ, đối diện với Lan Vương Chu Hiền, dùng ánh mắt thăm dò nhìn Lan Vương.

- Ủ.

Lan Vương thoáng gật đầu, nhưng cũng không nói thêm gì.

- Tuy nói đương kim Thánh Thượng cũng không phản đối các hoàng tử nuôi dưỡng thể lực của mình. Nhưng lần trước Tử Cầm thành mất trộm, Nhị hoàng tử đã chết. Rất rõ ràng, Thánh Thượng muốn sắc lập Đại hoàng tử làm thái tử. Vào thời điểm này, chúng ta và Thất hoàng tử đi lại quá thân cận...

Người phụ tá lớn tuổi không nhịn được bắt đầu nói.

- Quân xa của ngươi bị ta bắt được, ha ha...

Lan Vương rất đặc ý hạ một quân xuống, giống như căn bản không lắng nghe lời người phụ tá nói.

- Vương gia!

Người phụ tá lớn tuổi có chút bối rối:

- Đã nhiều ngày như vậy, hẳn chỉ vài ngày nữa Thất hoàng tử sẽ đến Nghi Lan Thành. Rốt cuộc ngài có ý định thế nào, cũng phải báo cho biết bọn thuộc hạ một chút. Việc lập thái tử, đi nhầm đi sai một bước, sẽ quan hệ đến tương lai của Vương gia ngài à!

- Quân cờ này còn chưa hạ xong đâu, đừng có gấp. Đi một bước, xem một bước.

Lan Vương chỉ vào bàn cờ mỉm cười nhìn người phụ tá lớn tuổi.

- Đã là nước cờ thua!

Người phụ tá lớn tuổi ‘xoạt!’ một tiếng cầm quân cờ trong tay ném vào cái sọt ở bên cạnh.

- Cha! Nghe nói Huyền Nhi sắp tới?

Một thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi kích động chạy tới ngồi trong lòng Lan Vương. Khí hậu một phương dường như một phương. Dưới không khí dịu mát trúc phong lan vũ, thiếu nữ này ngày thường cũng xinh đẹp hơn người. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Lan Vương có bảy người con trai, nhưng Lan Vương chỉ có một người con gái duy nhất là thiếu nữ này, cho nên Lan Vương cực kỳ sủng ái. Thiếu nữ tên là Chu Cẩm Nhi, vừa vặn tương đối với công chúa Dục Thai, một Cẩm Nhi, một Huyền Nhi. Quan hệ giữa hai người cũng cực kỳ thân mật.

Chu Cẩm đất phong của Lan Vương mà được gọi là Nghi Lan quận chúa. Từ nhỏ, nàng quen được Lan Vương và bảy vị huynh trưởng sủng nịch, giống như Tiểu Bá Vương ở Nghi Lan Thành. Lan Vương là người cực kỳ phóng khoáng, nhưng tính tình Nghi Lan quận chúa lại có vài phần tùy hứng và thô bạo. Về ngoài xinh đẹp của nàng hoàn toàn không tương xứng với tính cách của nàng. Bởi vậy Nghi Lan Thành có truyền lưu rất rộng rãi một câu: Thà rằng đắc tội với Lan Vương, cũng không thể đắc tội với Nghi Lan quận chúa.

- Đúng vậy, đại khái ngày mai sẽ đến.

Lan Vương có chút dở khóc dở cười, nhìn Nghi Lan quận chúa đang ngồi trong lòng. Nàng cũng đã lớn như vậy, còn thích ngồi trên người phụ thân.

- Tên tiểu tử họ Đường kia cũng đến đây sao?

Nghi Lan quận chúa hỏi tiếp một câu.

- Người họ Đường nào?

Lan Vương không yên lòng quay lại hỏi một câu.

- Tên khốn kiếp ý vào hần cha là Trần Quốc Hưu, cưỡng ép Huyền Nhi phải đính hôn với hần!

Nghi Lan quận chúa vẻ mặt tức giận bất bình.

- Con quân hần có tới hay không làm gì? Cha đang bận lắm. Cẩm Nhi, con tìm Tam ca chơi đi.

Lan Vương nhìn Nghi Lan quận chúa hạ lệnh trực khách.

- Bạn gì chứ? Bạn chơi cờ sao?

Nghi Lan quận chúa bĩu môi, từ trong lòng Lan Vương nhảy xuống.

- Đúng vậy, Vương gia với tại hạ đang có bàn cờ rất lớn, một ván cờ rất lớn.

Người phụ tá lớn tuổi ngồi ở phí đối diện mỉm cười trả lời Nghi Lan quận chúa một câu.

- Dừng! Bàn cờ này rất lớn sao? Sao ta không thấy như vậy?

Nghi Lan quận chúa trừng mắt nhìn bàn cờ kia một cái, sau đó thè lưỡi hướng về phía hai người, lại làm mặt giả quỷ rồi mới rời khỏi.

- Quận chúa đã lớn rồi, vậy mà dường như vẫn còn là đứa trẻ không chịu trưởng thành. Vương gia nên suy xét tìm cho nàng một mối hôn sự để ràng buộc, bằng không để nàng lăn lộn với đám đệ tử những tông phái trong thành này, sợ là sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với Vương gia.

Người phụ tá lớn tuổi nhìn theo bóng dáng Nghi Lan quận chúa đang xa dần, bỗng nói với Lan Vương.

- Ủ, thật quả cũng cần phải suy xét tới chuyện này.

Lan Vương còn rất nghiêm túc gật đầu, nhưng sự chú ý lại tập trung trên bàn cờ rồi.

...

Đại quân huấn luyện quân sự Thai Kinh Thành trải qua cuộc hành quân gấp gấp suốt hai ngày một đêm, vượt qua núi tuyết đường núi, người kiệt sức, ngựa hết hơi, cuối cùng ngày hôm sau khi trời tối mới đi tới dưới tường thành Nghi Lan thành.

75. Chương 75 : Nghi Lan Quận Chúa.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 75: Nghi Lan quận chúa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Thành chủ Nghi Lan thành Tuân Mục, đóng quân ở Nghi Lan thành cùng Lan Vương Chu Hiền đốt đèn lồng ra phía ngoài cửa tây Nghi Lan thành nghênh đón. Sau đó, Lan Vương Chu Hiền dẫn Đại thống lĩnh Ngự lâm quân Phương Kích, mấy tên tướng lĩnh chủ chốt và hoàng tử công chúa tiến vào thành. Sau khi Nghi Lan quận chúa và Thất hoàng tử, công chúa Dực Thai chào hỏi thân thiết vài câu, lưu lại ở ngoài cửa thành, nói nàng có việc muốn làm. Chờ đến khi tới yến tiệc tẩy trần đón tiếp khách ở phương xa tới, bọn họ sẽ có mặt.

Thất hoàng tử và công chúa Dực Thai đã đi đường suốt hai ngày một đêm, đều mặt đầy bụi, rất muốn đi tắm nước nóng, sau đó ăn nghỉ ngơi ở trong thành một chút, chuẩn bị nghênh đón cuộc sống gian khổ huấn luyện quân sự trong một tháng tới. Cho nên hai người bọn họ cũng không quá để ý tới những lời nói của Nghi Lan quận chúa.

Mấy trăm đệ tử quý tộc tới huấn luyện quân sự và 2000 binh lính Ngự lâm quân cùng nhau lưu tại ngoài thành, đóng quân, vui bếp nấu cơm nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Sáng mai cần đi đến huấn luyện quân sự ở Ngạch Phương Ngự Cảng.

Đám sĩ tử quý tộc trong Thai Kinh Thành được nuông chiều từ bé, làm sao có thể chịu đựng được khổ sở thế này? Một ngày mỗi mệt, bụi đất mồ hôi đầy người, cũng không có thể tắm nước nóng, ăn thức ăn ngon miệng, còn phải ăn ngủ ngoài thành. Điều này đối với bọn họ mà nói, thật sự là chuyện rất khó chịu.

Đường Tiêu bên cạnh vuốt lại quần áo cho Chu Kiên, trong miệng cũng oán giận liên tục. Tuy nhiên thật ra thái độ của Đường Tiêu lại dường như không sao cả. Mặc dù đang ở kiếp này sống ở trong Hầu phủ cấm y ngọc thực cũng một thời gian, nhưng Đường Tiêu cũng không bởi vậy mà phóng túng chính mình. Kiếp trước, khi làm sát thủ, hoàn cảnh còn gian khổ vất vả hơn so với bây giờ đến một vạn lần hẳn cũng đã từng trải qua. Hiện tại được ăn cơm nóng như vậy, có người cùng nói chuyện với hắn, như vậy xem như đã không tệ rồi.

- Đường huynh, chúng ta thừa dịp đêm tối, lén tiến vào trong thành Nghi Lan đi tìm thú vui đi?

Chu Kiên bắt đầu bầu mưu ma chước quỷ với Đường Tiêu.

- Người muốn trái với quân lệnh sao? truyện copy từ

Đường Tiêu nghiêm mặt nhìn Chu Kiên.

- Cái này...

Chu Kiên có chút khó hiểu nhìn Đường Tiêu. Đã đi theo hắn một thời gian, phát hiện hắn kiêu ngạo, ngay cả hoàng tử công chúa cũng không để vào mắt. Vì sao lúc này lại xem nặng quân lệnh như vậy?

- Nếu là huấn luyện quân sự, sẽ nghiêm khắc tuân thủ quân lệnh. Cho dù về sau người không nhập ngũ, chỉ làm việc buôn bán, trải qua một chút kinh nghiệm này cũng sẽ có lợi ích rất lớn đối với người.

Đường Tiêu rất nghiêm túc nói với Chu Kiên.

- À, Đường huynh, nếu người đã nói như vậy, ta nghe lời người là được.

Chu Kiên gật đầu, trong lòng càng cảm thấy có chút không hiểu về Đường Tiêu.

- Đường Tiêu! Lăn ra đây!

Sau khi Nghi Lan quận chúa tới chỗ mấy trăm sĩ tử quý tộc nghỉ tạm, lớn tiếng về hướng trong quát lớn một tiếng.

Đường Tiêu vừa nghe đã biết vị Nghi Lan quận chúa này tới không có chút thiện ý nào. Hắn không khỏi nhú mày. Trong lòng thực sự có chút khó hiểu. Vì sao những công chúa quận chúa các loại, dường như đều có thâm cừu đại hận với thiếu gia Đường Tiêu như vậy?

Sau khi mình xuyên qua tới thế giới này, tuy rằng cũng chủ động chọc phá nhiễu loạn một chút, nhưng phần lớn thời điểm, nguyên nhân đều là đi chửi đổng cho vị thiếu gia quần là áo lượt kia.

Tuy nhiên phương pháp chửi đổng của Đường Tiêu cũng không tốt lắm, thường thường là càng lau càng không sạch sẽ, cái lỗ cũng càng chọc càng lớn.

- Đường huynh, người từng giết thời gian với nàng sao?

- Trước kia ta và nàng có cừu oán gì sao?

Sau khi nghe được tiếng chửi bậy của Nghi Lan quận chúa, Đường Tiêu và Chu Kiền hầu như cùng một lúc mở miệng hỏi đối phương một câu.

Vừa nghe Chu Kiền nói như vậy, qua biểu tình hiện tại của hắn có thể thấy được rất rõ ràng, đối với nguyên nhân vì sao Nghi Lan quận chúa tìm Đường Tiêu gây phiền phức hắn cũng không hoàn toàn không biết chút nào.

Tuy rằng hiện tại Đường Tiêu thực sự không muốn đánh nhau với người khác, nhưng nhanh chóng có sĩ tử thích xen vào chuyện người khác báo cáo chỗ ở của Đường Tiêu và Chu Kiền cho Nghi Lan quận chúa. Nghi Lan quận chúa mang theo bốn gã tùy tùng, hùng hổ vọt lại phía Đường Tiêu và Chu Kiền. Trên mặt nàng lộ ra vẻ cừu hận. Rõ ràng giống như Đường Tiêu từng thô bạo qua cây hoa cúc của nàng vậy.

- Đường Tiêu! Người không nghe thấy ta gọi người bước ra khỏi hàng sao! ?

Theo biểu tình hiện tại của Nghi Lan quận chúa có thể thấy, nàng rõ ràng biết Đường Tiêu.

- Người là ai? Người bảo ta bước ra khỏi hàng thì ta phải ra sao?

Đường Tiêu thực sự có chút tức giận không đánh đến một chỗ.

- Xem ra vị công tử Trần Quốc Hầu người rõ ràng không đem Lan Vương để vào mắt! Ý định muốn gây chuyện trên đầu Lan Vương sao! ?

Nghi Lan quận chúa nheo mắt lại, dùng sào giường cao tẩm da hổ Lan Vương kia, vẻ mặt vô cùng hung ác trừng trừng nhìn về phía Đường Tiêu.

- Ta lặc cái đi! Ta gây chuyện sao! ?

Đường Tiêu mình rất vô sỉ, cũng gặp qua những người còn vô sỉ hơn so với hắn. Nhưng trong những người hắn từng gặp, chưa từng có người nào có thể vô sỉ đến mức độ giống như Nghi Lan quận chúa này. Nàng hùng hổ chạy tới như vậy, mở miệng chính là bảo Đường Tiêu lăn ra đây. Sau đó Đường Tiêu không phản ứng lại nàng, liền trở thành Đường Tiêu có ý định gây chuyện. Kháo! Còn có Thiên Lý hay không hả?

Tuy nhiên nói trở lại, Thiên Lý từ đầu đến cuối đều do cường giả nắm giữ trong tay. Người yếu, Thiên Lý cũng lười chẳng muốn quản người.

- Người mắng chửi người! ? Người đâu! Bắt lấy tên hung đồ này cho ta!

Nghi Lan quận chúa ra lệnh cho bốn gã tùy tùng đứng ở bên cạnh.

Mắng chửi người? Nhất thời đầu óc Đường Tiêu có chút chuyển động không kịp. Hắn cẩn thận suy ngẫm lại một chút. Dường như vừa rồi hắn không hề mở miệng mắng chửi người à?

- Ta lặc cái đi ' cũng coi như... rất nhẹ nhàng đi?

Trong nháy mắt, Đường Tiêu đối với vị Nghi Lan quận chúa đang đứng trước mặt này, liền nảy sinh cảm giác vạn phần hâm mộ sùng bái. Hắn vốn nghĩ mình đã là cao thủ càn quấy, không thể ngờ được lại gặp được Nghi Lan quận chúa này. Nhất thời có loại cảm giác ngẩng đầu nhìn núi cao.

- Dạ!

Bốn gã tùy tùng đi theo Nghi Lan quận chúa liền lên tiếng, lập tức chia làm bốn hướng tiến về hướng Đường Tiêu.

- Ai dám động thủ!

76. Chương 76 : Tuyệt Học Của Lan Vương

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 76: Tuyệt học của Lan vương

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu quát lớn một tiếng, bạch quang trên người chợt lóe lên, bắn năng huyền hóa ra hình Tuyết Điều, nhưng vẫn chưa ngưng tụ thành thực hình, hơn nữa thu hai cánh không bay lên trời không.

Bốn gã tùy tùng của Nghi Lan quận chúa không dám chậm trễ, nhất tề rút trường kiếm bên hông ra, ở trên mặt ngưng tụ ra kiếm cương màu xanh, từ bốn hướng tiến về phía Đường Tiêu.

- Nhân Nguyên Cấp nhị cấp.

Đường Tiêu lạnh lùng cười, dĩ nhiên đã phán đoán ra tu vi bốn gã tùy tùng của Nghi Lan quận chúa này.

Xem ra Lan Vương Chu Hiền lẫn lộn cũng không được như ý, cho nên tùy tùng theo hầu bên cạnh Nghi Lan quận chúa có võ công tu vi cũng rất bình thường. Đường nhiên, điều này dường như cũng chỉ là suy nghĩ của riêng một mình Đường Tiêu. Dù sao hiện tại hắn đã Nhân Nguyên Cấp tam cấp, đối với võ giả Nhân Nguyên Cấp nhị cấp cũng có phần không để vào mắt.

“ lịch!”

Một tiếng thét dài, nhất thời thân thể Đường Tiêu ngưng tụ ra Tuyết Điều thực hình, hất cả người nhảy lên, giương cánh. Nháy mắt, cánh trải dài tới hai, ba trượng, hai cánh vỗ xoáy nhanh một cái. Một đạo bạch quang đẹp mắt hiện lên. Bốn gã tùy tùng của Nghi Lan quận chúa cùng lúc bị đầu cánh của Tuyết Điều đánh trúng. Một đám bay tứ tung ra ngoài, tạo thành một đường máu ném ngã vào bếp nấu cơm của 2000 Ngự lâm quân. Sau khi rơi xuống đất, dĩ nhiên đã chết ngất rồi.

- Thu!

Lại là một đạo bạch quang nhấp nháy. Trong nháy mắt, hai cánh trắng như tuyết của Đường Tiêu thu nhỏ lại ép sát vào thân thể. Sau đó hắn từ trong bạch quang đi ra, khôi phục lại hình người ngạo nghễ trở về chỗ đứng.

Vừa rồi từ lúc giương cánh, đến lúc đánh bay bốn gã tùy tùng của Nghi Lan quận chúa, Đường Tiêu tổng cộng cũng chỉ dùng không đến năm giây, một vài sĩ tử đứng vây lại xem thậm chí cũng chưa thấy rõ ràng cuộc chiến bắt đầu như thế nào, thì trận chiến đấu cũng đã kết thúc rồi.

- Không phải xú tiểu tử là phế vật võ học sao? Không ngờ lại đạt tới Nhân Nguyên tam cấp!

Trong ánh mắt Nghi Lan quận chúa tràn ngập vẻ nghi hoặc, giống như có chút không tin nổi cảnh tượng vừa mới phát sinh.

- Ta từng ngủ với người mà chưa trả tiền hay sao? Sao người lại chạy nơi này tới tìm ta gây chuyện vậy! Ta cảnh cáo người đừng có lại đến gây chuyện với ta. Mau mau chạy trở về vương phủ Nghi Lan Thành của người đi. Nếu không ta nhất định sẽ tạo mắt đẹp trên khuôn mặt của người!

Tuy rằng Đường Tiêu rất muốn trước mặt mọi người đánh cho Nghi Lan quận chúa một trận tơi bời, nhưng cân nhắc thấy gần mình mình gây ra quá nhiều phiền phức, cho nên trong đầu tạm thời nảy sinh ý nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Điều này khiến Nghi Lan quận chúa thiếu chút nữa tức giận muốn sặc khí rồi. Vừa rồi trong lời nói của Đường Tiêu, chẳng phải ngầm ám chỉ Nghi Lan quận chúa nàng là nữ tử phong trần? Cái gì gọi là nữ tử phong trần cho tiền!?

Vạn nhất bị những sĩ tử trong Thái Kinh Thành hiểu lầm, cả đời mình không phải hoàn toàn đã xong rồi sao? Bị cho là ngủ với tên siêu cấp cận vệ này, không phải ngay cả giả đi cũng giả không được rồi sao?

Nghi Lan quận chúa giận dữ, ‘anh!’ một tiếng rút trường kiếm bên hông ra, kiếm cương như cầu vồng chỉ thẳng vào Đường Tiêu:

- Cầu tặc! Cho dù Huyền Nhi muội muội sợ người, Chu Cầm ta cũng sẽ không sợ người. Người có can đảm dám cãi lại quân lệnh, bịa đặt sinh sự trong quân, cấu kết Hải tộc tạo phản, hôm nay ta sẽ đưa người ra ngoài Nghi Lan Thành xử người theo quân pháp!

Cũng may Đường Tiêu đã có chút tâm lý phòng bị đối với sự vô sỉ của Nghi Lan quận chúa, đối với việc nàng mở miệng nói hấn cãi lời quân lệnh, bịa đặt sinh sự, cấu kết Hải tộc tạo phản vân vân, tội sau so với tội trước đều lớn hơn nữa. Tội danh nào cũng đủ để người ta phải chết.

Nghi Lan quận chúa này rõ ràng chính là một người không nói đạo lý, trắng đen điên đảo, chỉ hươu bảo ngựa. Người muốn nghiêm túc tiến hành giải thích với nàng về tội danh này, vậy mà liền bị nàng nói như vậy.

Đối với loại người còn vô sỉ hơn nhiều so với Đường Tiêu, cuối cùng cũng chỉ có thể sử dụng nắm tay để giải quyết. Nắm đấm của ai cứng rắn hơn, người đó nói chuyện cũng có đạo lý hơn. Tuy nhiên trước khi động tới nắm đấm, vẫn nên gây ông đập lưng ông trước, chụp mấy cái mũ cho Nghi Lan quận chúa đội mới được, bằng không động tới nàng trước mặt mọi người, đạo nghĩa cũng trở thành tầm thường.

- Người là tiểu tiện nhân lại dám vu tội cho sĩ tử Hầu Môn, làm loạn Triều cương, bá người Mãn làm thầy, cấu kết với người Mãn, phóng hỏa tới hoàng cung ăn trộm, cổ động Lan Vương tạo phản, tư thông hoàng đế Đại Mãn Triều với ý định lật đổ của thống trị của Đại Minh Triều ta! Những kẻ gian thần bại hoại giống như người thông đồng với nước ngoài, ta chắc chắn phải thay trời hành đạo, chém đầu người treo thi thể trần truồng không đầu của người lên phía trên cửa thành Nghi Lan Thành!

Đường Tiêu chỉ ngón tay vào mũi Nghi Lan quận chúa, lập tức cho chụp mũ lên đỉnh đầu nàng, còn là tội sau đáng chết hơn tội trước.

Nhất thời Nghi Lan quận chúa cảm thấy choáng váng. Từ nhỏ đến lớn, đánh nhau nàng không phải đệ nhất, nhưng khoản ăn nói bừa bãi cũng không có người nào có thể địch lại. Không dự đoán được hôm nay gặp được một người còn vô sỉ hơn cả nàng. Càng không thể tưởng tượng được, hấn còn muốn treo thi thể trần truồng của nàng phía trên cửa thành Nghi Lan Thành...

Cảm nhận được ánh mắt si mê của đám sĩ tử đứng xung quanh nhìn lướt nhanh ở trên người mình, dường như đã thấy được thi thể trần truồng của nàng. Nghi Lan quận chúa không khỏi xấu hổ. Sau khi quát một tiếng dữ dội, trường kiếm trong tay run rẩy giơ lên cao, kiếm ý cuồng nộ từ trên người Nghi Lan quận chúa phát ra. Nhất thời khí thế uy áp bàng bạc bao phủ toàn thân nàng lan tỏa ra phạm vi mấy chục thước. Không khí giống như cũng bị kiếm ý này đè ép, phát ra từng tiếng rít khiến người ta sợ run.

Trường Hà Lạc Nhật!

Cùng với những tiếng rít chói tai, trường kiếm trong tay Nghi Lan quận chúa chỉ về phía trước tạo nên một kiếm cương màu xanh lớn tới mấy thước, lập tức đâm nhanh về hướng Đường Tiêu.

- Kiếm của Nghi Lan quận chúa, kiếm ý thật mạnh! Rõ ràng đã đạt tới Nhân Nguyên Cấp tu vi tứ cấp đỉnh phong!

Các sĩ tử xung quanh đều nghị luận xôn xao.

- Nhân Nguyên Cấp tứ cấp đỉnh phong! Kiếm cương thật đáng sợ!

- Tuyệt học của Lan Vương, Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm!
 - Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm, đem chân khí trong cơ thể ngưng tụ đến bên trong mũi kiếm, bắn ra chút kiếm ý rất nhỏ, tập trung sức lực vạn quân lực tại đầu cây kim lớn, quả thực là sức mạnh vô địch! Sau khi luyện đến thuần thục, thậm chí có thể ngưng khí thành kiếm trên đầu ngón tay!
 - Rốt cục lần này Đường Tiêu hồng rồi. Hắn chọc phải một người không nên dây vào. Ha ha.
- Có rất nhiều sĩ tử đều vui sướng khi người gặp họa.

77. Chương 77 : Cẩm Y Long Quyền.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 77: Cẩm Y Long quyền.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ngay cả Nghi Lan quận chúa sau khi tự mình ra tay cũng bắt đầu hối hận. Với chiêu thức này, dưới sự tấn công mạnh mẽ, toàn lực, cho dù là võ giả Nhân Nguyên Cấp tứ cấp, chạm vào cũng sẽ khiến cương khí hộ thể bị phá, xuyên qua thân thể gây ra trọng thương, chứ đừng nói là Đường Tiêu chỉ có tu vi tam cấp. Chỉ sợ trên người hắn sẽ lập tức sẽ bị xuyên qua tạo thành một lỗ máu. Nếu xuyên qua trước ngực, hậu quả thực sự không thể lường được.

Giết hắn, sợ là Trần Quốc Hầu Đường Uyên sẽ không chịu để yên, trực tiếp dẫn quân tới Nghi Lan Thành gây phiền phức với Lan Vương. Ban đầu, Nghi Lan quận chúa chỉ muốn thay công chúa Dục Thai giáo huấn Đường Tiêu một chút thôi. Nhưng hiện tại nàng muốn muốn thu tay lại đã không còn kịp nữa rồi. nguồn (.)

...

Trong Nghi Lan Thành.

Sau đợt huấn luyện quân sự lần này, ta muốn đi Linh Thứu Sơn Vô Sinh Đạo Tràn trước, để thăm hỏi Linh Thứu thượng nhân, cùng hắn kết bạn vào Đại Kiếm Sơn săn bắn. Không biết bá phụ có hứng thú đi cùng ta hay không?

Trên đường đi tới Vương phủ, Thất hoàng tử hướng về phía Lan Vương nói.

Người phụ tá lớn tuổi thoáng có chút khấn trương, quan sát phản ứng của Lan Vương. Bởi vì hiện tại hắn vẫn nghi không ra tâm ý của Lan Vương. Thất hoàng tử tự mình mở miệng hỏi, thật ra có thể theo ở bên cạnh nghe được một phần.

- Đi Đại Kiếm Sơn săn bắn sao? Ta cũng muốn đi!

Công chúa Dục Thai ngồi chung một chiếc xe ngựa, không biết thâm ý trong lời nói của Thất hoàng tử, vội vàng vờn tay đẩy hắn.

- Ha ha ha ha, đa tạ ý tốt, của hiền chất. Tuy nhiên hiện tại bá phụ ta có một chuyện trọng đại bậc nhất phải làm. Chờ sau khi chuyện này ổn thỏa, mới có thể cân nhắc tới chuyện khác được.

Lan Vương tựa hồ rất uyển chuyển cự tuyệt lời đề nghị Thất hoàng tử.

- Hả? Chuyện gì vậy?

Mặc dù Thất hoàng tử có chút thất vọng, nhưng cảm thấy khó hiểu không biết vì sao Lan Vương lại thận trọng như vậy. Cuối cùng là chuyện trọng đại bậc nhất nào?

- Biểu muội Cẩm Nhi của ngươi cũng sắp đầy mười chín tuổi, bây giờ vẫn chỉ biết ra đường chạy loạn. Chuyện trọng đại bậc nhất của ta nằm nay, chính là muốn thay nàng tìm một người tốt để gả cho. Bằng không mặc kệ làm chuyện gì cũng cảm thấy không thể yên tâm được!

Lan Vương thở dài.

Người phụ tá lớn tuổi thoáng gặp đầu, xem ra về chuyện lập ngôi vua, trong lòng Lan Vương đã có chủ trương.

- Hôn sự của Cẩm Nhi muội muội...

Trái lại, Thất hoàng tử còn nghiêm túc giúp Lan Vương. Hắn bấm đốt ngón tay một chút:

- Hiện tại trong vương công đệ tử quý tộc ở Thái Kinh Thành, người có thể xứng đôi với Cẩm Nhi muội muội...

- Vương gia! Đã xảy ra chuyện!

Đang lúc Lan Vương và Thất hoàng tử xa giá bàn luận, kéo đông kéo tây, một khoái mã chạy vội tới, lớn tiếng nói vọng về hướng xa giá.

- Hô to gọi nhỏ cái gì? Xảy ra chuyện gì?

Lan Vương vén màn xe nhìn ra ngoài.

- Bẩm Vương gia, Nghi Lan quận chúa và Đường công tử trong phủ Trấn Quốc Hầu đang đánh nhau!

Người cưỡi khoái mã vừa thở, vừa về hướng phía Lan Vương bẩm báo một chút.

- Nha đầu kia! Lại gây rối rồi!

Lan Vương không khỏi nhíu mày.

Bất đắc dĩ, Lan Vương đành phải giải thích với thành chủ Tuần Mục một tiếng, yêu cầu thay hắn dẫn đoàn người Phương Kích đi vương phủ nghỉ ngơi. Hắn phải đích thân trở về ngoại thành một chuyến, đưa Nghi Lan quận chúa rắc rối trở về.

- Ôi... Cẩm Nhi tỷ tỷ làm vậy là... Chúng ta mau đuổi qua đi thôi!

Công chúa Dục Thái nghe được tin tức này, nhất thời cũng cảm thấy đau đầu. Nàng đoán được, khẳng định Nghi Lan quận chúa nghe nói về chuyện đính hôn giữa nàng và Đường Tiêu, muốn ra mặt thay cho nàng. Tuy nhiên hiện tại chuyện này đã chuyển nhất thời, chuyển nhất thời thôi.

...

Cửa phía tây bên ngoài Nghi Lan Thành.

- Khí Chú Long Đỉnh!

Đường Tiêu nheo mắt lại, nhìn thấy kiếm khí của Nghi Lan quận chúa đang bắn nhanh tới, dĩ nhiên không kịp ngưng khí hóa điều. Lúc kiếm cương bay tới, theo bản năng, một tay hắn vung lên nện về hướng kiếm cương. Bên trong quyền ý mơ hồ hiện ra một con Đieu Long Huyền Thiết Cổ Đỉnh thật lớn, đúng lúc chặn lại kiếm cương sắc bén do Nghi Lan quận chúa đâm nhanh đến.

Một thức này là Cẩm Y Long Quyền trong chiêu thức phòng ngự. Đường Tiêu luyện chưa tính là thuần thục, nhưng trong lúc nguy cấp, hắn theo bản năng phát ra.

Một tiếng nổ vang. Trong nháy mắt, trường kiếm tinh cương giống như đâm vào trong thân Huyền Thiết Cổ lừng lẫy. Mũi kiếm to lớn chém xuống phát ra âm thanh chói tai khác thường. Tất cả sĩ tử đang ở đây đều không nhận được phải che tai lại. Một vài người chưa kịp che tai lại, giờ phút này máu từ tai đều chảy ra ngoài.

Kiểm khí của Nghi Lan quận chúa sau khi đâm thủng Long Đỉnh vẫn chưa dừng lại, vẫn tiếp tục đâm về phía trước, hướng về phía thân thể Đường Tiêu. Bởi vì tốc độ quá nhanh, Đường Tiêu căn bản trốn không thoát, chỉ đành phải cứng rắn chịu một đòn này.

Đầu tiên, kiếm ý thực sự nhẹ nhàng xuyên qua cương khí hộ thể của Đường Tiêu, lại đâm xuyên qua quần áo hần, cuối cùng may mắn bị Âm kim nội giáp hộ thể ngăn lại ở tại bên ngoài cơ thể. Thân thể Đường Tiêu thoáng lắc lư một cái, lập tức đã đứng vững vàng trở lại.

Bởi vì kiếm ý đâm xuyên qua quần áo Đường Tiêu tạo ra dấu vết rất nhỏ, người ngoài căn bản không nhìn ra được. Nhưng nếu không có Âm kim nội giáp, thân thể của Đường Tiêu khẳng định cũng bị kiếm ý này đâm cái xuyên qua.

- Cẩm Y Long Quyền! Người lại dùng Cẩm Y Long Quyền? Người học trộm ở đâu!?

Mặt Nghi Lan quận chúa có vẻ không thể tưởng tượng được. Quyền pháp Cẩm Y Long Quyền chỉ có trong hoàng cung. Chỉ có các hoàng tử công chúa mới có thể tu luyện.

Tuy nhiên nguyên nhân khiến Nghi Lan quận chúa la lên thể hiện sự khiếp sợ trong nội tâm của nàng, cũng không phải vì chuyện này.

Hiện tại điều khiến nàng khiếp sợ nhất, chính là Đường Tiêu – một Nhân Nguyên Cấp tam cấp, lại có thể trong nháy mắt với tốc độ ánh sáng lại xuất ra Khí Chú Long Đỉnh, ngăn cản được sự công kích bằng kiếm ý cực kỳ bá đạo của nàng – một võ giả Nhân Nguyên Cấp tứ cấp. Tiểu tử này thật sự là phết vật võ học trong truyền thuyết sao?

- ừ! Xem như nể mặt Lan Vương, một chiêu này ta nhường người. Không muốn chết thì mau rút về vương phủ Nghi Lan Thành, bằng không ta sẽ không thủ hạ lưu tình!

Đường Tiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn Nghi Lan quận chúa.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Đường Tiêu cũng không bình tĩnh chút nào. Vừa rồi, chỉ một thoáng hần cũng đã nhận ra, với tu vi của hần hiện giờ, còn không đủ để hần trực tiếp đối kháng với Nghi Lan quận chúa.

Nếu lấy sét đánh chết nàng, ngược lại Đường Tiêu nắm chắc mười phần sẽ phá vỡ cương khí phòng ngự của nàng. Nhưng khiến nàng nổ thành mảnh nhỏ thì chỉ là rêu rao mà thôi. Sét đánh chết là ta vật bị phía chính phủ nghiêm cấm. Quân đội Đại Minh Triều trong cũng không thấy nhiều. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, sử dụng nó để giết một quận chúa, khẳng định sẽ không tiện thu dọn.

- Người nhường ta? Buồn cười!

78. Chương 78 : Điều Kiện Của Ta.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 78: Điều kiện của ta.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nghi Lan quận chúa thu kiếm lại sát người:

- Không phải ta coi thường người dùng bàn tay, người nghĩ có thể so quyền với ta sao? Đến đây, ta cho người biết thế nào mới là Quyền pháp chân chính! truyện copy từ

- Ha ha ha ha...

Đường Tiêu diên cuồng mỉm cười. Sau khi hần nói nhỏ với Chu Kiền vài câu, đột nhiên dùng chân khí toàn thân ngưng khí hóa điều, kêu to một tiếng giương cánh vỗ trong không trung, chậm rãi quạt Nghi Lan quận chúa lùi xa tới ba mét.

Đương nhiên, ngưng khí toàn thân thành một con Tuyết Điều to lớn, tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, bay ở trên cao hai mét. Toàn thân trắng như tuyết, từng mảnh từng mảnh giống như những lưỡi dao siêu mỏng sắp khít thành hàng. Sau hi giương cánh rộng tới mấy trượng, nhìn tao nhã tuyệt thế, lộ ra khí chất vô cùng kiêu ngạo và cao quý. Trong lúc nhất thời Nghi Lan quận chúa cũng có chút giật mình.

- Hừ! Người cứ bay đi! Ta xem người có thể bay được bao lâu!

Trong lòng Nghi Lan quận chúa thâm mắng. Lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy ngưng khí hóa điều ở cự ly gần như vậy, hơn nữa còn là một con Tuyết Điều hoa mỹ cực kỳ cao quý. Điều này khiến trong lòng Nghi Lan quận chúa không khỏi hướng tới Hóa Điều Lục Không Thất Thức.

Đây không phải tuyệt học thành danh của Trần Quốc Hầu Đường Uyên sao?

Nghi Lan quận chúa xem xét với tu vi của mình hiện nay, nếu lấy cứng chọi cứng đối chọi với Tuyết Điều có thể sẽ chịu thiệt. Võ học ngưng khí thành hình, thậm chí uy lực phát động công kích vượt quá bản thân võ giả tu vi vừa đến nhị cấp.

Tuy nhiên trong lòng Nghi Lan quận chúa hiểu rất rõ, với tu vi võ giả Nhân Nguyên Cấp tam cấp cầu Đường Tiêu hiện tại, lấy thực hình ngưng khí hóa điều bay trong không trung, chân khí trong cơ thể sẽ tiêu hao rất lớn. Hần không có khả năng chống đỡ quá lâu. Lúc này chỉ cần cẩn thận dùng cương khí hộ thể, phòng công kích của hần là được. Chờ đến khi chân khí của hần bị hao hết. Đến khi đó chỉ có thể tùy theo sự bài bố của mình.

- Vương gia! Sao ngài lại tự mình tới đây?

Chu Kiền lng lẽ đi từ dưới thân Tuyết Điều hướng về phía Nghi Lan quận chúa hô to một tiếng.

Nghi Lan quận chúa hoảng sợ, theo bản năng nhìn lại, sau lưng nào có bóng dáng của Lan Vương? Nàng lập tức hiểu mình mắc mưu của Chu Kiền.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Khi Nghi Lan quận chúa hoảng sợ quay đầu nhìn lại, Đường Tiêu đã ra tay...

Thừa Hiên Vũ Cúc!"

Tuyết Điều to lớn giương cánh vẽ ra một đạo hồ quang đẹp mắt màu trắng, giống như đang múa một vũ khúc cực kỳ hoa mỹ. Hai cánh cuộn cuộn tạo ra vô số cương khí sắc bén, đánh về phía trước mặt Nghi Lan quận chúa giống như vung tay đánh gôn đặt trên mặt đất.

Tuy rằng Nghi Lan quận chúa có cương khí hộ thể của Nhân Nguyên Cấp tứ cấp đỉnh phong, nhưng vừa rồi Đường Tiêu ra tay nắm bắt thời cơ cực kỳ chuẩn xác. Hần rat ay lúc Nghi Lan quận chúa hoảng sợ quay đầu lại. Lúc này Nghi Lan quận chúa nhất thời không tập trung chú ý, là thời điểm cương khí hộ thể bên ngoài cơ thể yếu nhất.

Cánh chim có thể sắc bén ngang với lưỡi dao, rất dễ dàng cắt qua cương khí hộ thể của Nghi Lan quận chúa, khiến thân thể nàng bị thương nặng.

- A!!!

Nghi Lan quận chúa kêu một tiếng thảm thiết. Thân thể giống như một con điều đứt dây, nặng nề bị đánh bay ra ngoài. Nàng vừa định nỗ lực ngưng khí biến hóa, lấy chân khí trong cơ thể ngưng tụ thành một đạo kiếm gát bỏ một đòn này của Đường Tiêu, không ngờ thân thể của nàng bị đánh đập vào tường thành cao dày của Nghi Lan Thành.

Nghi Lan quận chúa nặng nề mà đập vào tường thành Nghi Lan Thành, tạo thành một lỗ nhỏ trên tường thành, chính cô ta thì vô cùng hoàn mỹ kẹt ở trong đó. Không nói tới hình tượng vạn phần chật vật, ngay cả thân thể của nàng cũng vì bị va chạm mãnh liệt dẫn đến trọng thương. Vài chỗ bị gãy xương, diên cuồng nhô ra một ngụm máu tươi. Mãi một hồi lâu cũng chưa có khí lực rời khỏi hố to đó ra ngoài.

Hai cánh Đường Tiêu cùng mở ra, bay tới, sau đó thu hai cánh trắng như tuyết hạ xuống mặt đất. Sau khi khôi phục lại hình người, Về mặt đũa cột nhìn Nghi Lan quận chúa vẫn còn bị kẹt trong lỗ trống trên tường thành, còn không đã quên bình luận thêm vài câu:

- Quận chúa, vừa rồi tư thế người bay vào hồ lớn vô cùng tuyệt đẹp. Quả thực có thể có thể nói Nghi Lan Thành đệ nhất phi nữ à!

- Cầu tặc! Người chờ đấy cho ta, ta... Ta tuyệt không tha cho người!

Nghi Lan quận chúa điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhìn về phía Đường Tiêu cũng tràn đầy lửa giận, đang hùng hực thiêu đốt.

- Người không buông tha ta? Hừ! Hiện tại ta sẽ lột sạch người, sau đó treo lên cửa thành Nghi Lan Thành! Ta xem người không buông tha ta thế nào!

Đường Tiêu lạnh lùng nghiêm mặt, vừa nói vừa vươn tay về hướng thân thể Nghi Lan quận chúa.

- A!!! Không muốn à!!!!!!

Nghi Lan quận chúa hoàn toàn bị hấn dọa tới mức choáng váng, dùng hết sức lực hô to lên.

- Không muốn? Vậy được rồi.

Đường Tiêu thò đầu qua cái hố to:

- Chúng ta nói chuyện giao dịch đi. Nếu người có thể thỏa mãn điều kiện trao đổi của ta, làm ta hài lòng, ta có thể cân nhắc không lột quần áo của người, không treo thân thể lỏa lồ của người.

- Người là một tên dâm tặc...

Nghi Lan quận chúa mắng được một nửa, lại vội vàng muốn đem nói ra nuốt trở về. Bởi vì tay Đường Tiêu đã chộp vào ngực của nàng, hơn nữa bộ dạng có vẻ sẽ lập tức dùng sức xé rách quần áo nàng.

- Không muốn à! Nhanh nói điều kiện của người đi!

Nghi Lan quận chúa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng nhận thua với Đường Tiêu.

Tuy nhiên giờ phút này nàng cũng không phải hoàn toàn chuẩn bị thúc thủ chịu trời. Nàng một mặt nói chuyện với Đường Tiêu, một mặt vận trộm vận chuyển chân khí trong cơ thể, chữa trị thương thế trong cơ thể. Sau đó tính thừa dịp Đường Tiêu phân tán sự chú ý, dùng Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm đâm chết hắc ở khoảng cách gần!

- Đưa kiếm phổ Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm cho ta.

Đường Tiêu không chút do dự đưa ra yêu cầu của hắn. Vừa rồi hắn đã nghe được đám sĩ tử xung quanh lớn tiếng bàn luận, biết Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm là tuyệt học của Lan Vương.

- Người có không làm? Liếm phổ Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm sao? Người cảm thấy ta giao tuyệt kỹ gia truyền của Môn gia cho người sao?

Nghi Lan quận chúa thật sự không dự đoán được Đường Tiêu lại dám mở miệng đòi cái này. Tuy nhiên nàng nhân lúc nói chuyện với Đường Tiêu, tích tụ một vài chân khí cuối cùng trên ngón tay.

Tuy rằng hiện tại ngón tay của Nghi Lan quận chúa đã ngưng khí thành kiếm với uy lực rất nhỏ, nhưng trong phạm vi gần như vậy, nàng vẫn chắc chắn có thể khiến Đường Tiêu bị trọng thương.

- Người không có lựa chọn nào khác. Ta đếm đến ba, nếu người không giao kiếm phổ Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm cho ta, ta sẽ lập tức lấy lột hết quần áo của người, khiến người trần truồng rồi treo người ở phía trên cửa thành.

79. Chương 79 : Khi Nhục Quận Chúa.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 79: Khi nhục quận chúa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu lãnh lùng bắt đầu đếm ngược.

- Tam.

- Nhị.

Khi Đường Tiêu vừa mới định mở miệng nói chữ ‘nhất’, Nghi Lan quận chúa giơ ngón tay lên. Cường khí ngưng tụ trên đầu ngón tay sắp bắn nhanh ra...

- Âm!!

Đường Tiêu sớm đề phòng chiêu này của nàng, một quyền lại đánh ở trước ngực Nghi Lan quận chúa. Nghi Lan quận chúa bị thương nghiêm trọng. Toàn bộ thực khí trong cơ thể đều tập trung trên ngón tay, căn bản không thể ngưng tụ thành cường khí hộ thể trong cơ thể. Một quyền nhất thời đã đánh gãy vài cái xương sườn của nàng. Nghi Lan quận chúa đau đến mức liên tục kêu gào thảm thiết, hầu như muốn ngất đi.

- Đã đến giờ, phải lột quần áo!

Đường Tiêu lạnh mặt, bàn tay đưa tới trước ngực Nghi Lan quận chúa, kéo một cái, khiến phần áo che ngực và nửa vai của Nghi Lan quận chúa đều bị xé rách, da thịt lộ ra ngoài.

- Không muốn! Ta cho người Kiếm phổ là được chứ gì!

Nghi Lan quận chúa vừa đau lại vừa thẹn, không nhịn được khóc rống lên. Nàng dùng tay run rẩy lấy từ trong hồ lô ra kiếm phổ của Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm, đưa về hướng Đường Tiêu.

- Là một quyển này sao?

Đường Tiêu lật xem qua rất nhanh.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, rời khỏi tường thành. Lúc này, bốn gã tùy tùng của Nghi Lan quận chúa kia mới tỉnh lại, vội vàng chạy lại, ba chân bốn cẳng kéo Nghi Lan quận chúa đang bị thương nghiêm trọng ra khỏi vết lõm trên tường thành.

Tuy rằng đám sĩ tử đứng xem ở phía xa xa không ngừng kêu gào, nhưng cũng không một ai dám tới gần. Dường như không ai dám chủ động trêu chọc tới mâu thuẫn giữa hai nhà Trần Quốc Hầu cùng Lan Vương. Chủ nhân của hai bên cũng không là người bọn họ có thể trêu chọc được.

Đặc biệt là Đường Tiêu. Ngay cả Nhân Nguyên Cấp tam cấp đỉnh phong Từ Tiều cũng không phải là đối thủ của hắn. Trong khi đó, võ công của phần lớn sĩ tử chỉ mới đạt đến tu vi Nhân Nguyên Cấp nhất cấp, nhị cấp. Bọn họ lại càng không là đối thủ của hắn. Dám gây chuyện với Đường Tiêu, chẳng phải là tự tìm tới cái chết?

Sau khi trở lại bên cạnh Chu Kiên, Đường Tiêu lập tức lấy Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm kiếm phổ ra, bắt đầu cố gắng ghi nhớ. Trước kia, chuyên gia huấn luyện ma quỷ đã từng truyền thụ cho hắn phương pháp ghi nhớ nhanh nhất. Khi sát thủ chấp hành nhiệm vụ, có rất nhiều thời điểm căn bản không thể mang cameras mini tới hiện trường nhiệm vụ. Các văn kiện tư liệu quan trọng chắc chắn phải thông qua trí nhớ đặc biệt tiến hành ghi nhớ nhanh mới được.

Chưa đến vài phút, Đường Tiêu cũng đã ghi nhớ hết kiếm phổ Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm từ đầu tới cuối. Nghi Lan quận chúa bị thương nghiêm trọng được nâng dậy đang nghỉ ngơi cùng đám sĩ tử ngoài thành. Đúng lúc này, một cỗ xe chở Lan Vương, cùng với đám người Thất hoàng tử, công chúa Dực Thái từ phía cửa thành phía tây Nghi Lan thành tây đi ra, hăng hái chạy như điên đến chỗ Nghi Lan quận chúa thì dừng lại.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, biết Lan Vương khẳng định vì Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm kiếm phổ mà đến. Lúc ấy, khi hắn cầm được kiếm phổ từ trong tay Nghi Lan quận chúa, hắn đã biết những người này nhất định sẽ chạy tới. Tuy nhiên hiện tại không quan hệ, bởi vì toàn bộ bản kiếm phổ Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm đều đã khắc sâu ở trong đầu hắn.

Hiện tại chỉ cần diễn một vở kịch, đưa ta mấy điều kiện trao đổi, sau đó trả lại kiếm phổ cho Lan Vương là được.

- Bá phụ, đây là thế tử Đường gia Trần Quốc Hầu Đường Tiêu, Đường công tử. Đây là bá phụ ta Lan Vương. Hắn là người đã gặp Cẩm Nhi muội muội rồi?

Thất hoàng tử Chu Vũ thật sự có chút xấu hổ khi làm người trung gian giới thiệu Đường Tiêu và Lan Vương một chút.

- Đường Tiêu bái kiến Vương gia.

Đường Tiêu về hướng phía Lan Vương rồi vái chào.

Hiện tại Đường Tiêu không có địa vị, không có chức quan, chỉ có thể xem như người bình dân, bị người ta gọi là tiểu Hầu gia, cũng chỉ là một cách gọi mà thôi. Theo yêu cầu pháp lệnh của Đại Minh Triều, người bình dân nhìn thấy Hầu gia, Vương gia, hoàng tử công chúa đều phải quỳ lạy lễ, nếu không sẽ bị coi là phía dưới phạm thượng.

Tuy nhiên nếu những người này không so đo, cũng không cần giữ lễ tiết như thế.

- Thế tử quả là một nhân tài. Trần Quốc Hầu Hầu gia hổ phụ không sinh khuyến tử à!

Lan Vương Chu Hiền lúng ta lúng túng địa đáp lại Đường Tiêu một câu.

Kiểm phổ gia truyền Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm, không thể trao vào tay người ngoài. Lúc này Lan Vương cũng chỉ có thể bỏ qua tư thái, giả ý khách sáo với Đường Tiêu một phen. Nếu không làm như vậy, hắn cũng chỉ có thể đành dửng dờ sức mạnh.

Tuy rằng Chu Hiền là Vương gia, nhưng luận binh quyền trong tay và địa vị trong triều, cùng với võ học tu vi, cũng không thể bằng với Trần Quốc Hầu Đường Uyên. Đặc tội với Đường gia, bị Đường Uyên tìm một lý do gì đó thượng tấu lên một bản, việc huỷ bỏ chức vị Vương gia của hán cũng là điều có thể.

Trước giờ Lan Vương không thích gây chuyện, cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, Lan Vương sẽ không trêu chọc loại đệ tử thế gia như Đường Tiêu.

Lần này, sau khi Lan Vương Chu Hiền nhìn thấy Đường Tiêu, quả thật vẫn có chút khiếp sợ, nhớ rõ có một lần ở trong yến hội hoàng thất nhìn thấy Đường Tiêu. Đó là một năm trước, khi đó Đường Tiêu không chỉ thấp hơn hiện tại mười cm, hơn nữa cũng không có to lớn như vậy. Dĩ nhiên, hiện nay Đường Tiêu xưa đâu bằng nay, ngôn hành cử chỉ bên trong thực sự có vài phần khí phách của Trần Quốc Hầu năm đó. Cũng khó trách mới chỉ mười chín tuổi mà một Nhân Nguyên Cấp tứ cấp đỉnh phong như Nghi Lan quận chúa cũng phải chịu tổn thất nặng nề trong tay hắn.

- Vương gia khách khí. Mặc dù Nghi Lan quận chúa là hạng nữ lưu, nhưng nữ tử còn không thu đáng mảy râu, thật sự có thể nói nữ trung hào kiệt! Vừa rồi ở ngoài cửa thành, ta đang ngồi trò chuyện với Chu huynh. Cũng không có làm gì. Nàng vừa ra thành khẳng định ta cãi quân lệnh, ở trong quân bịa đặt sinh sự, cấu kết Hải tộc tạo phản, muốn đưa ta ra ngoài Nghi Lan thành xử theo quân pháp! Hơn nữa không cho phép ta phân trần đã xuất ra tuyệt học Vương gia, một cái Trường Hà Lạc Nhật, thiếu điều khiến ta mất mạng!

Kiểm phổ ở trong tay Đường Tiêu, khẳng định là phải trả lại, nhưng chuyện cưỡng đoạt kiếm phổ này, theo đạo nghĩa cũng chắc chắn phải có đủ lý do mới được. Cho nên, điều gì nên nói nhất định phải nói, sau đó lại dùng công phu sư tử ngoạm, đòi phần tốt hơn từ chỗ Lan Vương.

- Cha! Đừng nghe hắn nói bậy! Hắn...

Hiển nhiên, Nghi Lan quận chúa cũng không phải là đèn cạn dầu, lập tức cãi lại.

- Cẩm Nhi câm miệng!

Chu Hiền tức giận khiển trách Nghi Lan quận chúa một câu. Nghi Lan quận chúa có tính tình thế nào chẳng lẽ hắn còn không biết? Tai họa này khẳng định là do nàng chủ động trêu chọc gây ra. Hiện tại Lan Vương chỉ hối hận lúc ấy khi nghênh đón đám người hoàng tử và Phương Kích, không chú ý một chút, lại đồng ý cho nàng lưu lại ở ngoài thành.

80. Chương 8 0: Lan Vương Ra Mặt.

Sát Vương

Chương 80: Lan vương ra mặt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Cầm Nhi là tên của Nghi Lan quận chúa. Nàng vốn tên là Chu Cầm Nhi. Mà tên của công chúa Dực Thai lại vừa vặn gọi là Chu Huyền Nhi, cho nên hai người các nàng một đôi cầm huyền, tính cách cũng cực kỳ hợp nhau. Chuyện lần này cũng là do Nghi Lan quận chúa muốn tìm lại mặt mũi cho công chúa Dực Thai, cho nên mới qua để giáo huấn Đường Tiêu.

Chỉ không dự đoán được, nàng không chỉ không thể giúp công chúa Dực Thai tìm được mặt mũi trở về, chính nàng cũng bị mất mặt. Thật sự là hận cũ chưa tiêu, lại thêm thù mới à!

- Hừ!

Mặt Nghi Lan quận chúa có vẻ đầy mắt hừng, lại không dám nói thêm câu nào.

- Ôi... Thế tử giáo huấn đối với con gái của ta! Đều là do bản vương quản không nghiêm. Vừa rồi, chuyện ở ngoài thành có mạo phạm, còn mong thế tử lượng thứ cho!

Chu Hiền nói xong, lại hướng về phía Đường Tiêu thoáng gật đầu.

Mấy trăm sĩ tử ở cách đó không xa, nghe được Lan Vương nói vậy không khỏi ngạc nhiên. Đường đường là Vương gia Đại Minh Triều, lại tự mình nhận tội với Đường Tiêu? Có lắm hay không?

Nghi Lan quận chúa lại tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, muốn nói cái gì lại nói không nên lời. Lan Vương làm như vậy, còn không là do nàng làm hại?

Đối với hành động này của Lan Vương, thật ra Thất hoàng tử cũng không thấy có gì là khó hiểu. Lan Vương vẫn là người khiêm tốn, có tiếng là người khoan dung nhân hậu trong Đại Minh Triều.

Tuy nhiên người cúi đầu ần ần, nếu không phải đã siêu phàm thoát tục, hẳn nội cũng rất nhiều việc có thể sẽ không muốn người ta biết đến. Ví dụ như vì sao Lan Vương tham dự vào việc tranh giành dòng chính, lại chủ động đứng ở phía đối lập với Đại hoàng tử. Nguyên nhân trong đó thì ngay cả Thất hoàng tử cũng không biết.

- Vương gia nói quá lời! May mắn là do da ta dày, không có bị thương.

Đường Tiêu lại về hướng phía Chu Hiền rồi thì lễ. Một khi Lan Vương đã khách khí như vậy, cũng sẽ không cần thiết phải vì việc nhỏ như vậy mà đối địch với hắn. Huống chi kiếm phổ đã tới tay, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng thôi.

- Da người dày? Chính xác! Ta thấy da mặt người đủ dày!

Quả thực Nghi Lan quận chúa là tức không có chỗ phát tiết. Đặc biệt là khi còn ở trong tường thành bị Đường Tiêu kéo rách quần áo lộ cả ngực. Điều này khiến Nghi Lan quận chúa đến giờ vừa thấy Đường Tiêu, trong mắt liền bốc lửa.

- Cầm Nhi chớ làm càn!

Lan Vương Chu Hiền không thể lại không trầm mặt quát mắng Nghi Lan quận chúa một tiếng.

- Tra kiếm phổ lại cho ta!

Nghi Lan quận chúa đỏ mặt, không để ý đến tiếng quát của Lan Vương, vươn tay về hướng Đường Tiêu.

- Với thái độ hiện giờ của ngươi, dựa vào cái gì ta phải trả kiếm phổ lại cho ngươi?

Cho dù Đường Tiêu cho Lan Vương mặt mũi, cũng sẽ không cho Nghi Lan quận chúa này mặt mũi. Hắn biết Lan Vương sẽ không đến mức bởi vì đám tiểu bối bọn họ cãi nhau mà động thủ với hắn.

- Cầm Nhi, nhận tội với Đường thiếu gia đi!

Chu Hiền nhìn về phía Nghi Lan quận chúa răn dạy một tiếng.

- Không!

Nghi Lan quận chúa quay mặt đi. Ban đầu, khi Lan Vương tới khuyên can, vì kiếm phổ gia truyền, quả thật nàng chuẩn bị cúi đầu nhận tội với Đường Tiêu. Nhưng hiện tại sau khi thấy Đường Tiêu, tức giận trong lòng nàng lại càng lớn!

- Cầm Nhi muốn ngỗ nghịch để phụ thân phải xấu hổ sao! ?

Chu Hiền tăng thêm âm lượng. Nghi Lan quận chúa bị Đường Tiêu đánh, hắn rất đau lòng, nhưng hắn biết tính cách của con gái mình. Quả thật, trong chuyện này là Nghi Lan quận chúa không đúng, không nhận tội với Đường Tiêu, hắn chuyện này không có cách nào chấm dứt được.

nguồn (.)

Chu Hiền ở trong quan trường, đương nhiên đối với lợi hại nặng nhẹ trên các phương diện đều phải cân nhắc, sẽ không giống Nghi Lan quận chúa với tâm tính của một đứa trẻ.

- Biểu muội của ta từ nhỏ được bá phụ và bảy vị biểu ca làm hư. Vừa rồi đã đắc tội, mong Đường công tử lượng thứ. Nếu không, Đường công tử xem như nể mặt bản cung vài phần, trả lại kiếm phổ cho bá phụ ta được không ?

Thất hoàng tử Chu Vũ cũng bỏ qua tư thái, thương lượng với Đường Tiêu.

Thất hoàng tử mở miệng, ta không tiện làm hoàng tử mất mặt. Nhưng ta còn có chuyện muốn biết cho rõ ràng. Vì sao nàng vô duyên vô cớ lại chạy tới đánh ta? Mặc kệ là ai tự nhiên bị người ta đánh như vậy, chung quy vẫn muốn biết rõ ràng về nguyên nhân trong đó chứ? Bằng không về sau nha đầu kia lại đột nhiên nổi điên tới tìm ta gây phiền phức. Đến lúc đó ta tìm ai nói lí lẽ đây?

Lan Vương và Thất hoàng tử đều là người biết nói đạo lý, cũng đều cúi đầu. Tuy rằng Đường Tiêu không hề càn quấy, nhưng nên nói rõ đạo lý hay là muốn phát biểu một lời, ít nhất cũng phải cho Lan Vương và Thất hoàng tử biết, hắn quả thật rất nể mặt bọn họ, khiến Lan Vương và Thất hoàng tử cũng thiếu hẳn một phần nhân tình.

- Cầm Nhi tỷ tỷ là vì chuyện của ta mới đi tìm ngươi. Trong chuyện này có chút hiểu lầm.

Công chúa Dực Thai mở miệng. Nàng không mở miệng không được. Trong chuyện này, nàng không tránh được có liên quan. Khi Nàng vào thành cũng không biết Nghi Lan quận chúa muốn tìm Đường Tiêu gây phiền phức. Nếu lúc đó nàng biết được, khẳng định sẽ ngăn cản.

- Một câu hiểu lầm là có thể giải thích được tất cả sao?

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng. Trước mặt Lan Vương và Thất hoàng tử muốn chú ý cấp vài phần mặt mũi còn được, nhưng với công chúa Dực Thai hắn lại không có gì phải khách khí. đọc truyện mới nhất tại .

- Ta thay nàng nhận tội với ngươi.

Lần này công chúa Dực Thai cũng rất dứt khoát, chủ động gánh vác trách nhiệm.

- Huyền Nhi, ngươi làm gì phải sợ hắn? Sớm hay muộn tỷ tỷ cũng sẽ thay ngươi trừng trị hắn!

Nghi Lan quận chúa rất kinh ngạc nhìn công chúa Dực Thai, không nhận được lại nói ra ý định của mình.

- Nghe một chút! Thái độ nàng như vậy sao? Ta thấy hôm nay không có cách nào khác để nói chuyện được nữa!

Đường Tiêu xem như kéo được tất cả đạo nghĩa về phía mình. Cũng dứt khoát ý thế, trước mặt mọi người lại đùa giỡn lên.

- Cầm Nhi!

Quả nhiên trên mặt Lan Vương đã có chút không nhin được:

- Nếu người còn dám động đến Đường công tử, ta định không tha cho người!

Nghi Lan quận chúa thấy mình lỡ miệng trước mặt mọi người, sau bị Lan Vương răn dạy, không dám tiếp tục miệng khiêu khích Đường Tiêu, nhưng trong lòng cũng càng thêm hận Đường Tiêu, hận không thể lập tức ngủ mê phân thân hấn được.

Thấy Nghi Lan quận chúa oán hận trừng mắt nhìn mình như thế. Trong lòng Đường Tiêu đột nhiên nảy sinh một ý niệm cực kỳ ác độc. Vị quận chúa quả thực là đáng giận. Nhất định phải chỉnh đến mức nàng phải quỳ xuống tại chỗ khóc cầu xin hấn tha thứ mới đủ thích. Cho dù không đạt được mục đích này, cũng phải sỉ nhục nàng đến chết.

81. Chương 81 : Vào Phủ Uống Rượu.

Sát Vương

Chương 81: Vào phủ uống rượu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu suy nghĩ, càng cảm thấy ý niệm trong đầu mình quả thực càng ngày càng độc, rất tuyệt. Tuyệt độc đến mức hấn không nhin được đã muốn lớn tiếng cười ha ha, đặc biệt là khi tưởng tượng đến Nghi Lan quận chúa bị sỉ nhục cực độ, thậm chí là biểu tình thống khổ của nàng, trong lòng hấn lại càng thêm thích thú.

- Vương gia, ta có vài chuyện muốn thương lượng cùng với người. Không biết Vương gia có thể nể mặt không?

truyện copy từ

Đường Tiêu chuyển đề tài, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn về phía Lan Vương Chu Hiền.

- Công tử cứ nói không sao.

Lan Vương Chu Hiền cũng thấy được nụ cười trên mặt Đường Tiêu thực sự có chút quỷ dị. So với một người mới mười lăm tuổi, hấn quả thực có chút không hợp.

Công chúa Dục Thai thấy thấy vẻ mặt Đường Tiêu cười tủm tỉm như vậy, lại cảm thấy sờn gai ốc, nàng biết Đường Tiêu cười như vậy, khẳng định sẽ không phải là chuyện gì tốt.

Đường Tiêu hạ thấp giọng, tiến đến trước người Lan Vương, ánh mắt cũng rất sắc bén liếc mắt nhìn Thất hoàng tử một cái:

- Vương gia trấn thủ Nghi Lan thành, cha ta Đường Uyên trấn thủ Đào Viên thành. Mỗi người trong tay đều nắm giữ trọng binh, đều là trọng thần triều đình, Đại Minh Triều có thể trụ vững, nếu hai nhà có thể liên thủ, cùng phụ tá Thất hoàng tử Chu Vũ anh minh thần võ kế vị thái tử, sẽ là may mắn của Đại Minh Triều!

Đường Tiêu vừa nói vừa quan sát sắc mặt hai người. Hấn sớm nhìn ra quan hệ sâu xa giữa Lan Vương và Thất hoàng tử. Hấn cũng đoán ra lúc này Thất hoàng tử theo đội ngũ huấn luyện quân sự tới Nghi Lan thành, khẳng định không chỉ đơn giản vì huấn luyện quân sự như vậy.

Quả nhiên, Đường Tiêu vừa nói ra những lời này, Lan Vương và Thất hoàng tử đều biến sắc. Nhưng về mặt Lan Vương lập tức đã khôi phục lại bình thường. Thất hoàng tử Chu Vũ thì không được như vậy, tay cũng có chút run rẩy.

Một câu “anh minh thần võ” của Đường Tiêu, sau lại lại nói rõ ràng về kế hoạch ủng hộ hắn. Thất hoàng tử Chu Vũ sao có thể không kích động được. Nếu có Trần Quốc Hầu trấn giữ, Lan Vương sẽ không lại dao động không quyết. Vốn hắn đã không có hy vọng gì về việc giành ngôi vị, hiện tại lại đột nhiên lại thấy được hy vọng trong cảnh khốn cùng.

Thất hoàng tử tuyệt đối không tưởng tượng được mục đích của lời Đường Tiêu vừa nói ra, cũng không phải vì hắn, mà là vì Nghi Lan quận chúa. Đường Tiêu thiết lập tỉ mỉ ván cờ này, chỉ vì muốn hung hăng sỉ nhục Nghi Lan quận chúa một phen. Trong sự kiện này, Thất hoàng tử Chu Vũ chẳng qua chỉ là một quân cờ trên tay Đường Tiêu mà thôi.

Việc giành ngôi vị, ở trong mắt những người khác, ngay đến cả thần thánh bàn luận một hai câu cũng sợ sẽ rơi đầu, nhưng ở trong mắt Đường Tiêu, lại giống như chó má. Hắn cao hứng đến đỡ ai liền đến đỡ người đó. Đường nhiên, lập trường này cũng chỉ đại biểu chính hắn, không có nửa phần quan hệ với Trần Quốc Hầu Đường Uyên.

- Ha ha, công tử đi đường vất vả, không bằng cùng chúng ta hồi phủ uống rượu đi thôi!

Lan Vương cũng không đáp lại lời nói của Đường Tiêu, cười ha ha đưa tay ra kéo tay Đường Tiêu, cũng tự mình lôi kéo hắn lên xe ngựa.

Người phụ tá lớn tuổi ở bên cạnh Lan Vương không khỏi nhú mày lại. Lan Vương kéo tay Đường Tiêu là có ý gì? Đã xong! Nhất định là do Trần Quốc Hầu tham dự tiến vào, chuyện lập thái tử lập tức hóa phức tạp rồi!

Trong ngực Thất hoàng tử đang nhảy loạn, tim đập thình thịch. Lúc trước ở trong võ đài hắn chủ động lấy lòng Đường Tiêu, quả nhiên đã thu được hiệu quả, thành công lôi kéo khiến thiếu gia Đường gia lạc đường biết quay lại. Theo Thất hoàng tử thấy, nếu có thể lấy Đường gia và Lan Vương làm chỗ dựa vững chắc, việc tương lai sắc phong thái tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước của hắn là rất có thể. Thậm chí sẽ vượt lên cả Đại hoàng tử.

- Rốt cuộc tên Đường Tiêu đang chơi trò gì vậy? Vừa rồi hắn hành hung Nghi Lan quận chúa. Hiện tại Lan Vương lại tự mình kéo hắn lên xe ngựa!

- Đúng vậy! Chuyện này rất khó hiểu!

Đám sĩ tử đứng ở cách đó không xa lại xôn xao bàn luận, trong lòng cũng không khỏi nhớ tới giường ấm nệm hoa cùng nha hoàn ôn hương nhuyễn ngọc trong phủ nhà mình ở Thái Kinh Thành. Hiện tại, họ đứng ở ngoài thành này chịu khổ, toàn thân đầy mồ hôi bụi đất, quả thật khiến người ta buồn bực.

Đường Tiêu cũng không khách khí, đi theo Lan Vương Chu Hiền lên xe. Về mặt hắn vẫn cười âm hiểm. Kế hoạch bước đầu đã thành công. Rất nhanh, hắn sẽ trừng trị Nghi Lan quận chúa không biết trời cao đất rộng này đến mức muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cho đến bây giờ, Nghi Lan quận chúa đáng thương còn không biết rằng, vừa rồi Đường Tiêu nói với Lan Vương mấy câu bí hiểm kia, thật ra tất cả đều nhằm về phía nàng.

Tuy rằng hiện tại sắc mặt Lan Vương vẫn rất lạnh nhạt, nhưng nội tâm cũng không yên ổn. Chỉ cần tướng lĩnh làm quan trong Đại Minh Triều, bao gồm cả thân vương được phong đất phong hầu, người nào không muốn giành được chỗ dựa vững chắc là Trần Quốc Hầu Đường Uyên này? Đáng tiếc, Đường Uyên kia ngoại trừ người bạn thân từ thuở nhỏ là Chu Côn (phụ thân của Chu Kiên) ra, cho tới bây giờ đối với sự lấy lòng của những người khác đều cự tuyệt từ ngàn dặm.

Trong quan trường, tất cả đều có hành động muốn chủ động lấy lòng Trần Quốc Hầu Đường Uyên, nhưng tất cả đều như trâu đất xuống biển đều không hề có kết quả. Nếu còn tiếp tục lấy lòng, có thể còn bị hắn mất tới tới mất, biến thành mất hết mặt mũi. Lâu ngày, tất cả mọi người đối với Đường Uyên đều là kính trọng từ đằng xa.

Bình thường, con trai của những vương hầu cũng không chủ động chào đón Đường Tiêu. Điều này cũng không phải không có liên quan đến tính tình cổ quái của Trần Quốc Hầu.

Hiện tại con trai Đường Uyên là Đường Tiêu chủ động đưa ra ý định giao hảo với mình, thậm chí dặt dặt da hổ Đường Uyên để nói chuyện kết minh. Đường nhiên Lan Vương Chu Hiền cầu còn không được. Đường Tiêu là ai? Là con trai duy nhất của Đường Uyên à! Trước kia, Đường Tiêu thật sự không nên thân, nhưng hiện tại hẳn rõ ràng đã thay đổi không ít. Thậm chí từ lời nói cử chỉ có thể thấy, căn bản không giống với một thiếu niên mười lăm tuổi.

Nói không chừng, sau lưng thực sự có ý tứ ngầm của Trần Quốc Hầu gia Đường Uyên!

Chỉ có điều Lan Vương không giống như Thất hoàng tử. Hắn cũng cân nhắc toàn diện, xem xét tới phương diện Đường Tiêu chỉ có tâm tính của một thiếu niên thuận miệng nói vậy. Cho nên tất cả những ý tưởng trong lòng Lan Vương cũng sẽ không bởi vậy mà để biểu lộ ra ngoài. Hắn chỉ yên lặng chờ Đường Tiêu mình tiếp tục nói về chuyện này, để xem xét việc kết minh có thật sự là ý tưởng của Trần Quốc Hầu Đường Uyên hay không. Tới khi đó hẳn mơ hồ cho thấy thái độ của mình cũng không muộn. Nếu như không phải sẽ làm trò cười cho người trong nghề.

82. Chương 82 : Cưới Làm Bình Thê.

Sát Vương

Chương 82: Cưới làm bình thê.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi lên xe ngựa, Lan Vương Chu Hiền lôi kéo Đường Tiêu ngồi ở bên cạnh mình. Tuy rằng vẫn không trả lời câu nói vừa rồi của Đường Tiêu, nhưng theo hành động của hắn, dĩ nhiên xem như đã biểu lộ thái độ của hắn đối với chuyện này.

Những người khác cùng ngồi trong xe ngựa, trong lòng mỗi người đều có mục đích riêng, cẩn thận tính toán trong lòng. Sau khi Đường Tiêu lên xe ngựa, dường như đã quên vấn đề mình vừa nói ra, vẫn cười tủm tỉm nhìn chăm chăm vào Nghi Lan quận chúa đang ngồi phía đối diện. Trong ánh mắt hắn rõ ràng không có thiện ý.

- Vương gia, Nghi Lan quận chúa năm nay hẳn đã mười tám rồi nhỉ?

Đường Tiêu không hề đề cập tới kết minh đề tài vừa rồi, đột nhiên mở miệng hỏi Lan Vương Chu Hiền một câu.

- Đúng vậy, qua hai tháng đã thực sự mười chín tuổi.

Lan Vương Chu Hiền thực sự có phần khó hiểu khi thấy Đường Tiêu đột nhiên hỏi về điều này.

Giờ phút này, người càng cảm giác khó hiểu hơn nữa chính là Nghi Lan quận chúa. Từ trong ánh mắt Đường Tiêu nhìn về phía nàng, nàng mơ hồ cảm thấy ra chút dự cảm không tốt. nguồn (.)

- Ở Đại Minh Triều, hẳn mười tám tuổi có thể xuất giá rồi?

Đường Tiêu hỏi tiếp Lan Vương một câu.

- Ai cần người lo!?

Nghi Lan quận chúa hung tợn trừng mắt nhìn Đường Tiêu. Tuy rằng nàng không biết trong hồ lô của hắn bán loại thuốc gì, nhưng nàng biết, khẳng định không phải thuốc tốt gì.

Chẳng lẽ, hắn muốn giúp nàng giới thiệu một mối hôn sự? Thật sự là quan tâm hàm cá ăn muối nhạt!

- Cầm Nhi!!

Lan Vương lại về hướng phía Nghi Lan quận chúa, giọng nói cao thêm, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Hiện tại Đường Tiêu chính là khách quý của hắn. Một khi Đường gia thực sự có tâm tư kết minh với hắn, giúp Thất hoàng tử lên chính thống, trên cơ bản, tuổi già của Lan Vương có thể không cần lo nghĩ. Thậm chí ở trong triều đình hắn càng tiến thêm một bước. Hắn cũng không muốn sự bướng bỉnh của Nghi Lan quận chúa làm hỏng chuyện tốt này.

Lan Vương ần ần thì ần ần, nhưng là một nam nhân, khát vọng trong lòng đối với quyền lực địa vị, sẽ luôn luôn tồn tại. Huống chi, loại kết minh này, đối với hắn còn ý nghĩa trọng yếu hơn vài thứ khác.

- Tuy rằng Nghi Lan quận chúa rất bạo lực, nhưng làm người vẫn không tồi, là một thiếu nữ tốt.

Đường Tiêu cười hì hì nói tiếp.

Nghi Lan quận chúa bị Lan Vương trấn áp không thể mở miệng, trong lòng vô cùng phẫn nộ. Đột nhiên nghe được Đường Tiêu mở miệng khen nàng, trong lòng không khỏi có chút sồn gai ốc.

- Đúng vậy, thật ra tâm địa Cầm Nhi rất thiện lương, cũng rất hiếu thuận.

Lan Vương không biết Đường Tiêu muốn nói cái gì, cũng theo hắn nói xuống, đồng thời cũng muốn làm dịu đi mối quan hệ giữa Đường Tiêu và Nghi Lan quận chúa.

Trong lòng Đường Tiêu không khỏi cười lạnh. Nếu Nghi Lan quận chúa có thể xứng với hai từ ‘thiện lương’, vậy một đời làm sát thủ cấp đỉnh của hắn ở thế giới trước, quả thực có thể được gọi với từ “thiện gia” rồi.

- Ta có một việc tốt, cả gan muốn nói cho Vương gia nghe. Có chỗ nào không phải, mong Vương gia thứ tội. Đúng lúc Thất hoàng tử cũng ở đây, làm chứng cho chuyện tốt của chúng ta cũng tốt.

Về mặt Đường Tiêu nghiêm túc nhìn Lan Vương, giống như chuẩn bị muốn đi thẳng vào vấn đề chính.

- Công tử cứ nói đừng ngại.

Lan Vương rất bình tĩnh đáp trả Đường Tiêu một câu. Thất hoàng tử Chu Vũ cũng tập trung chú ý cao độ.

- Vương Hân trong Đại Minh Triều thường thường có ba vợ bốn nàng hầu, một thê, hai bình thê, bốn thị thiếp đều là chuyện rất bình thường.

Đường Tiêu không có thiện ý trừng mắt nhìn Nghi Lan quận chúa một cái lúc sau đó lại nói tiếp:

- Ta nói chuyện tốt lớn, chính là muốn hướng Vương gia một mối hôn sự, cũng chính là việc hôn nhân của ta và Nghi Lan quận chúa...

- Im miệng! Tên dân tộc nhà ngươi! Lại dám có chủ ý đánh tới trên đầu ta! Mơ tưởng!

Đường Tiêu vừa dứt lời, Nghi Lan quận chúa tức giận quát lên. Nàng tuyệt đối không thể ngờ được, Đường Tiêu lại có ý với nàng!

Trên thế giới này, nam nhân nàng hận nhất, ghét nhất, lại muốn lấy nàng làm vợ? Nghe giọng điệu này, dường như chỉ để nàng xuất giá về làm một bình thê!? Loại sỉ nhục này, so với bị hắn lột hết quần áo treo lên cả thành Nghi Lan càng khiến nàng có thể chấp nhận được.

- Cầm Nhi! Không được vô lễ!

Lan Vương Chu Hiền cũng không dự đoán được Đường Tiêu lại đưa ra yêu cầu như vậy. Sau khi ngăn trở Nghi Lan quận chúa nói ra những lời vô lễ, Lan Vương suy tư một lát sau, sau đó lấy vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Đường Tiêu:

- Đường công tử đã sớm đính hôn với công chúa Dự Thai. Trong Thái Kinh Thành đều biết, chuyện này...

- Chuyện này có gì đâu? Cầm Nhi và Huyền Nhi là một đôi tỷ muội tốt. Hiện tại ta và Huyền Nhi đã đính thân. Sau khi thành niên sẽ đi đón dâu. Huyền Nhi là công chúa Đại Minh Triều, vị trí chính thê khẳng định là không thể thay đổi. Nếu hai tỷ muội nàng có giao hảo như thế, không bằng để ta cùng cưới Cầm

Nhi vào gia môn. Cho dù sau này ta vào quân ngũ, phòng thủ ở biên cương. Hai tỷ muội các nàng cũng có thể chăm sóc lẫn nhau...

Thật ra Đường Tiêu đã sớm nghĩ kỹ về lí do thoái thác.

- Dâm tặc Người còn nói năng bậy bạ, ta lập tức một kiếm đâm chết người!

Nghi Lan quận chúa xấu hổ và giận dữ. Đường nhiên nàng biết Đường Tiêu cười nàng chỉ vì muốn tra tấn sỉ nhục nàng mà thôi. Rơi vào trong tay hắn, còn không bằng chết ngay lập tức.

- Cầm Nhi!!

Lan Vương Chu Hiền lại trợn mắt ngăn cản Nghi Lan quận chúa.

- Chuyện này ta cũng cảm thấy không hẳn là không thể. Huyền Nhi là công chúa, lập làm chính thê. Cầm Nhi lấy thân phận là quận chúa làm bình thê, cũng không có làm nhục Vương gia. Sau khi hai nhà Trần Quốc Hầu và Vương kết thân, sẽ trợ giúp cho nhau, quả thật là may mắn cho Đại Minh Triều!

Đột nhiên Thất hoàng tử mở miệng, cố gắng tác hợp cho chuyện này.

Việc Thất hoàng tử tác hợp chuyện này thật ra cũng không có gì là khó hiểu. Hơn nữa tất cả điều này đều nằm trong dự đoán của Đường Tiêu. Thất hoàng tử làm như vậy, cùng lúc lôi kéo Đường Tiêu. Về phương diện khác, thúc đẩy quan hệ thông gia giữa Trần Quốc Hầu và Lan Vương, Trần Quốc Hầu Đường gia thật sự cột vào chặt vào chiến xa của Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử nói may mắn cho Đại Minh Triều, nhưng chính xác là may mắn cho Thất hoàng tử hắn. Một Cầm Nhi thì tính là gì? Chỉ là một biểu muội mà thôi. Hy sinh hạn phúc cả đời của nàng, đổi lấy sự ủng hộ của Trần Quốc Hầu Đường gia đối với đại kế của hắn, quả thực rất đáng giá!

Cho nên, Đường Tiêu cười trộm. Thất hoàng tử cười trộm. Lan Vương khẩn cấp suy nghĩ cân nhắc. Mà trong lòng Nghi Lan quận chúa lại bắt đầu muốn đổ máu... Không nghĩ người bình thường tao nhã, ngoài mặt đối với nàng cực kỳ nuông chiều giống với bảy hoàng huynh của nàng, lúc này đột nhiên lộ ra bộ mặt dữ tợn, lại hăng hái quăng nàng vào trong hố lửa!

83. Chương 83 : Giao Dịch Quan Trường.

Sát Vương

Chương 83: Giao dịch quan trường.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên, Nghi Lan quận chúa cũng không biết, hiện tại thật ra nàng đã trở thành lợi thế để những nam nhân trong quan trường tiến hành giao dịch.

- Ha ha, chuyện này quả thật là chuyện vô cùng tốt!

Lan Vương thấy Thất hoàng tử nói như vậy, giống như thoáng cái đã chuyển biến. Đường nhiên, khi nói lời này, Lan Vương cũng vụng trộm liếc mắt quan sát vẻ mặt của Nghi Lan quận chúa một cái, phát hiện vẻ mặt của Nghi Lan quận chúa đầy thống khổ phẫn nộ và tuyệt vọng, không khỏi có chút đau lòng.

Nhưng, có quan hệ thông gia với Đường gia, cùng phụ trợ Thất hoàng tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, tránh cho tử địch Đại hoàng tử đăng cơ. Tầm quan trọng của chuyện này, còn cao hơn hạnh phúc cả đời của Nghi Lan quận chúa.

Lan Vương biết, bởi vì chuyện mười năm trước, một khi Đại hoàng tử đăng cơ, rất có thể đó chính là ngày chết của Lan Vương phủ! Tính cách của Đại hoàng tử âm ngoan. Sau khi Nhân Hoàng qua đời, rất có thể

toàn Lan Vương phủ đề bị huyết tẩy! Cho nên hần không thể không lựa chọn ủng hộ hoàng tử khác thay thế Đại hoàng tử. Hiện tại một bên là mạng sống của toàn bộ mấy trăm người trong vương phủ, một bên là hạnh phúc cả đời của Cẩm Nhi, Lan Vương đương nhiên biết cái nào nhẹ, cái nào nặng.

Lan Vương vốn vẫn đang do dự đối với việc nên ủng hộ Thất hoàng tử hay không, giờ phút này, cuối cùng đã đưa ra quyết định cuối cùng cho chuyện này. Một khi chuyện này đã được quyết định, về sau sẽ không thể có đường lui.

- Ý của Vương gia là đáp ứng sao?

nguồn (.)

Đường Tiêu cũng không biết những điều Lan Vương đã trải qua, cho nên cũng không dự đoán được Lan Vương sẽ có chuyển biến nhanh như vậy.

- Thuở nhỏ tiểu nữ được sủng nịnh thành quen, trong cử chỉ có những thói quen xấu, chỉ sợ sau khi tiến vào Đường phủ, lại trêu chọc khiến Đường công tử mất hứng...

Trong đầu Lan Vương vừa cố gắng suy tính kế hoạch, vừa thuận miệng ứng phó với Đường Tiêu vài câu.

- Vương gia yên tâm, một khi lấy nàng vào cửa, ta nhất định sẽ thương yêu nàng. Còn có Huyền Nhi công chúa ở đó, còn sợ Cẩm Nhi quận chúa bị khi dễ hay sao? Chỉ sợ ta còn bị hai người các nàng khi dễ đến chết.

Đường Tiêu vừa quay về phía Vương gia nói, vừa cười lạnh nhìn Nghi Lan quận chúa.

Nghe Đường Tiêu nói 'cố gắng thương yêu nàng', trong lòng Nghi Lan quận chúa càng thêm không rét mà run. Nàng còn nhớ rõ Đường Tiêu ngoan độc, dùng một quyền nện vào ngực nàng, khiến nàng bị gãy mấy cái xương sườn. Đến bây giờ vẫn còn cảm giác quả thật rất 'đau'.

Thất hoàng tử nhìn hai muội muội của mình như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, trong lòng nghĩ tương lai Đường Tiêu đối với các nàng trái ôm phải ôm, cũng là âm thầm hâm mộ phúc phận của Đường Tiêu. Hần thật sự chưa phát hiện được hành vi này là muốn đẩy Nghi Lan quận chúa vào trong hố lửa mà thôi. Đường công tử có võ học thiên tài, tuyệt thế tào nhã, sau khi phò tá Thất hoàng tử hần, tương lai lại có nền tảng Đại Minh Triều, dù thế nào cũng không thể làm nhục Cẩm Nhi muội muội.

- Trần Quốc Hầu lại thân tự đưa sính lễ lại sao?

Trong lòng Lan Vương Chu Hiền cũng đã thương nghị xong, cũng không muốn tiếp tục giả dạng nữa. Thậm chí hần cũng bắt đầu tìm cách suy tính chuyện về sau.

- Đó là đương nhiên, cho dù cha ta là Đường Uyên có quân tình khẩn cấp không thể đích thân đến, mẫu thân ta Khánh Đô phu nhân khẳng định cũng sẽ đích thân giúp ta đưa sính lễ tới.

Đường Tiêu hướng về Lan Vương rất khẳng định gật đầu. Với sự cưng chiều của Hưng Đô phu nhân đối với hần, khẳng định nàng sẽ đáp ứng chuyện này.

- Vậy thì tốt rồi.

Hiển nhiên, trong lòng Lan Vương Chu Hiền đang vô cùng vui mừng.

- Cha, người cứ như vậy bán con gái đi sao?

Nghi Lan quận chúa mất hết can đảm, vẻ mặt thê lương, không còn vẻ hung hãn vừa rồi.

Hào phú hào quý, nhân tình ấm lạnh, tất cả cũng không ngoài hai chữ 'quyền thế'. Cho dù trước kia vô cùng sủng ái, tới thời điểm này, giao dịch chính là giao dịch, không có người nào là không thể lấy ra tặng.

Nghi Lan quận chúa đang mặt mày hung ác, lúc này như hoa lê gặp mưa, thật ra lại có vẻ xinh đẹp động lòng người. Quả nhiên nang giống với công chúa Dục Thai, khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa càng thêm vài phần thành thực. Nếu so sánh công chúa Dục Thai với nụ hoa mềm mại, thì Nghi Lan quận chúa đã như nụ hoa đã nở thể hiện hết vẻ đẹp của mình.

- Cầm Nhi, sao có thể nói như vậy? Cha làm vậy cũng vì muốn tốt cho con! Gả con vào Đường gia, hạnh phúc tương lai của con mới có thể bảo đảm!

Lan Vương Chu Hiền nghiêm nghị nhìn Nghi Lan quận chúa, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy áy náy, còn có mấy phần yêu thương và lo lắng, nhưng trong lời nói vẫn không biểu lộ ra.

Đường Tiêu vô cùng đắc ý, nhìn dáng vẻ buồn rầu thê lương hiện giờ của Nghi Lan quận chúa, trong lòng hẳn nhất thời cảm thấy vô cùng sáng khoái. Thế nào hả, sớm biết có kết cục hôm nay, lúc trước xem nàng còn dám làm thế không? Muốn tới đây xử trí ta theo quân pháp sao? Đừng mơ tưởng! Ta thấy nàng hiện tại cũng rơi vào kết cục bị ta hạ rồi!

Dực Thai công chúa vẫn cẩn thận quan sát biểu hiện của Đường Tiêu, nàng tựa hồ cũng đoán được động cơ Đường Tiêu làm như vậy, nhưng chuyện đã đến bước này, nàng cũng không thể can thiệp vào được. Nàng cũng đồng cảm với bi phần của Nghi Lan quận chúa, chỉ là thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, nàng chỉ chấp nhận số mệnh trước Nghi Lan quận chúa một bước mà thôi.

Cho dù Dực Thai công chúa có lòng cảm thông với Nghi Lan quận chúa, nhưng cũng chỉ tương tự như lòng cảm thông đối với một nữ tử mới bước vào thanh lâu mà thôi, về sau không chừng nàng còn có thể giúp đỡ khích lệ Nghi Lan quận chúa vài câu.

Cũng may, Đường Tiêu hiện tại đã không còn là tên công tử quần là áo lượt trước kia, chỉ có điều Dực Thai công chúa càng ngày càng không cách nào nhìn thấu được hắn.

- Vương gia, bản kiểm phổ này cũng nên quay về với nguyên chủ rồi, lúc trước ta lấy nó, cũng chỉ vì muốn cho Cầm Nhi một bài học mà thôi.

Đường Tiêu vừa vặn lấy bản kiểm phổ Nhật Nguyệt Luân Hồi kiểm trên người ra.

Lan Vương do dự một lát, đẩy bản kiểm phổ lại cho Đường Tiêu:

- Đường công tử, về sau chúng ta đã là người một nhà rồi, bản kiểm phổ này bốn vương tặng cho người, tuy chỉ là một vật hèn kém không quan trọng, nhưng có thể trợ lực ít ỏi trên con đường võ học tương lai của công tử đã là một chuyện rất tốt rồi.

- Vương gia khách khí rồi, Nhật Nguyệt Luân Hồi kiểm há lại là vật hèn kém không quan trọng sao? Phần hậu lễ này ta thật sự không dám nhận!

84. Chương 84 : Nhạc Phụ Đại Nhân.

Sát Vương

Chương 84: Nhạc phụ đại nhân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu giả vờ khách khí chối từ Lan Vương.

- Công tử không cần khách khí, bốn vương có bảy đứa con bất hiếu, cả ngày chỉ biết sống phóng túng, thật sự làm cho bốn vương vô cùng thất vọng, với tu vi của công tử, về sau nhất định có thể làm rạng danh tuyệt kỹ của bốn vương, đây cũng là vinh hạnh của bốn vương!

Lan Vương tựa hồ rất thiết tình muốn trao tặng kiểm phổ cho Đường Tiêu.

- Nhạc phụ đại nhân đã nói như vậy, vậy tiểu tể cũng không khách khí nữa!

Đường Tiêu mỉm cười, nhận bản kiểm phổ lại.

Hiện tại Đường Tiêu có được bản kiếm phổ này hay không đã không còn quan trọng, bởi vì tất cả nội dung bên trong đều đã được hắn ghi nhớ trong đầu, nhưng quang minh chính đại tiếp nhận bản kiếm phổ này, về sau cũng có thể quang minh chính đại tiến hành tu luyện trước mặt mọi người, không cần che giấu sợ người khác nhìn thấy.

Nhận một nhạc phụ như vậy xem ra không có gì xấu, nếu có thể đổi về một ít bí kíp võ học cao cấp, về sau hắn không ngại nhận thêm mấy người.

- Hiền tể khách khí rồi!

Lan Vương mặt mày hớn hở nhìn Đường Tiêu, Đường Tiêu gọi y mấy tiếng nhạc phụ đại nhân khiến y càng mở cờ trong bụng! Lúc trước y vốn còn chút o dự khi tặng bản kiếm phổ này, lúc này xem ra đã hoàn toàn không còn do dự.

Đường Tiêu và Lan Vương không để ý đến lễ pháp Đại Minh triều, chưa kết thân, đã gọi nhạc phụ, hiền tể loạn lên, điều này cho thấy da mặt hai người đồng dạng dày như nhau. Thất hoàng tử Chu Vũ cũng không nhìn được nổi hết da gà.

Nghi Lan quận chúa, giờ phút này đã phần nộ tuyệt vọng đến cực hạn, không nói được lời nào. Nàng xác thực đã hối hận, hối hận không nên xuất đầu vì Dục Thai công chúa, trêu chọc vào đại ma đầu nàng không nên trêu chọc, kết quả nàng phải hi sinh hạnh phúc cả đời của mình.

Dục Thai công chúa đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn Đường Tiêu, không nói câu nào, phảng phất như hoàn toàn không hề quen biết người này.

.

Đài Kinh thành, Từ phủ Hưng quốc hầu.

- Thiếu gia mắc bệnh mất trí.

Sau khi tiến hành thăm khám cho Từ Tiêu, vị ngự y cung đình có bộ râu hoa râm quay sang nói với Quý phu nhân đứng bên cạnh.

- Mất trí? Có thể chữa được không ?

Quý phu nhân tuyệt vọng hỏi.

- Loại bệnh này, không có thuốc nào có thể chữa được.

Ngự y cung đình lắc đầu:

- Cho dù viết đơn thuốc, cũng chỉ là một số dược vật có thể giúp thiếu gia trấn định lại, hoàn toàn không có tác dụng chữa bệnh này.

- Vậy không có cách nào nữa sao?

Quý phu nhân không cam lòng gặng hỏi tiếp.

- Cách thì có, muốn tháo nút phải tìm người buộc nút, muốn chữa khỏi bệnh mất trí, nhất định phải tìm ra nguyên nhân chứng bệnh, ví dụ như thiếu gia hẳn muốn có cái gì không có được, muốn làm cái gì không làm được...

Ngự y cung đình nói tiếp.

- Ta biết rồi.

Quý phu nhân khẽ gật đầu.

nguồn (.)

Quý phu nhân là Vân Dương phu nhân, là chính thê hiện tại của Hưng quốc hầu Từ Cương, mẹ của huynh đệ Từ Tiêu, Từ Minh. Sau khi tiễn ngự y cung đình ra về, nàng đi đến trước giường Từ Tiêu, nhìn nhi tử ngủ say sau khi dùng thuốc an thần, tim như bị đao cắt.

- Súc sinh Đường Tiêu, người giết Minh nhi của ta, ức hiếp Tiêu nhi của ta, còn cướp đi người Tiêu nhi yêu thương nhất, ép nó thành như vậy, ta không giết người thì không làm người!

Hai mắt Vân Dương phu nhân đỏ thắm, trong giọng nói lộ ra hận thù sâu tận xương tủy.

Sau khi Vân Dương phu nhân tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ lại lời nói của ngự y cung đình.... Muốn tháo nút cần tìm người buộc nút, xem ra không chỉ cần giết chết tên súc sinh Đường Tiêu, mà còn phải thừa dịp Dục Thai công chúa còn chưa bị phá thân, cướp nàng đem về, lột sạch đưa đến trước giường Tiêu nhi, để Tiêu nhi đắc thủ mới có thể trị khỏi căn bệnh mất trí của hắn.

Một nam tử có dáng người vô cùng cường tráng, khoảng hơn ba mươi tuổi từ bên ngoài chạy vào, nhẹ nhàng gọi phu nhân, sau đó cúi đầu đứng bên cạnh.

- Lý Ngạn, người tới rồi à?

Vân Dương phu nhân mặt lạnh liếc nhìn xung quanh, thị tỳ hai bên hiểu ý bước khỏi phòng Từ Tiêu, đồng thời khép cửa lại.

- Tiểu thư vội vàng gọi ta đến không biết có chuyện gì?

Tên nam tử cường tráng tên là Lý Ngạn thay đổi xưng hô, trầm thấp hỏi thăm Vân Dương phu nhân.

- Ta muốn người giết một người cho ta!

Vân Dương phu nhân nghiêng răng nói, dáng vẻ điên cuồng như hận không thể ăn tươi nuốt sống người nào đó.

Lý Ngạn trầm mặc hồi lâu, sau đó lại mở miệng hỏi:

- Ai?

- Đường Tiêu! Con trai của Trấn quốc hầu Đường Uyên! nguồn

Khi nhắc đến cái tên này, vẻ mặt Vân Dương phu nhân đầy thù hận.

Thân thể Lý Ngạn không khỏi run lên, hắn nhìn Từ Tiêu đang nằm trên giường:

- Thiếu gia làm sao vậy?

- Minh nhi không còn nữa, Tiêu nhi cũng mất trí rồi. Tất cả đều do tên tiểu súc sinh đó hãm hại!

Vân Dương phu nhân dùng một loại thanh âm vô cùng thê lương kể lại những chuyện xảy ra gần đây cho Lý Ngạn .

- Phu nhân có thể nghe ta khuyên một câu không?

Sau khi Lý Ngạn nghe xong Vân Dương phu nhân kể lại, liền thử hỏi nàng một câu.

- Nói đi!

- Minh thiếu gia mới mất không lâu, Tiêu thiếu gia lại mới phát sinh mâu thuẫn với tên tiểu súc sinh kia trên khán đài trước mặt mọi người, hiện tại một khi tên tiểu súc sinh đó xảy ra chuyện gì, toàn bộ Đài Kinh thành đều biết là phu nhân sai người làm, thậm chí sẽ còn liên lụy đến Hầu gia.

Lý Ngạn phân tích giúp Vân Dương phu nhân.

- Người có ý tứ gì? Lẽ nào chúng ta không thể báo thù này!

Vân Dương phu nhân thật sự có chút điên cuồng.

Lý Ngạn đang định tiếp tục nói gì đó, Vân Dương phu nhân lại mở miệng:

- Chỉ có giết chết tên tiểu súc sinh kia, tiện nhân Dục Thai mới có thể hết hy vọng, hiện tại chỉ có biến cô ta thành thuốc dẫn phụng dưỡng Tiêu nhi của ta, mới có thể trị khỏi bệnh mất trí cho Tiêu nhi!

Lý Ngạn bất giác run rẩy, giết chết công tử của Trấn quốc hầu, bắt công chúa đương triều tới làm thuốc dẫn, Vân Dương phu nhân nhất định là điên rồi!

- Chuyện này, ý tứ của Hầu gia như thế nào?

Lý Ngạn cố tự trấn định tâm thần, hỏi Vân Dương phu nhân.

- Đừng nhắc đến hần! Tiều nhi và Minh nhi xảy ra chuyện cũng chỉ có ta đau lòng! Con của hần nhiều như vậy, cho dù Minh nhi chết đi, hần cũng vẫn thờ ơ! Trong mắt hần, không có gì quan trọng hơn quan tước của hần!

Vân Dương phu nhân đầy ngập oán hận đối với Hưng quốc hầu.

Đúng là Hưng quốc hầu Từ Cương hạ lệnh, không cho phép nàng có bất kỳ động tác gì đối với Đường gia, cho nên nàng mới âm thầm gọi cận vệ Lý Ngạn khi nàng còn là tiểu thư trước kia đến.

- Hầu gia cũng có chỗ khó xử của ngài.

Lý Ngạn cười khổ, Trần quốc hầu Đường gia, là đối tượng ai cũng có thể trêu chọc vào được hay sao? Đó là còn chưa nói đến chuyện bắt công chúa đương triều.

- Trừ phi người cũng không chịu giúp ta!

85. Chương 85 : Vân Dương Phu Nhân.

Sát Vương

Chương 85: Vân Dương phu nhân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Vân Dương phu nhân sắc mặt âm độc nói.

- Tiểu thư có lệnh, Lý Ngạn chắc chắn xông pha khói lửa, cho dù phải mất mạng cũng không chối từ! Tiểu thư không cần nói ra những lời này.

Lý Ngạn vội vàng trả lời Vân Dương phu nhân.

Vân Dương phu nhân Chung Vân trước khi xuất giá vẫn ở Từ Vân tông, Lý Ngạn chính là cận vệ bên cạnh Vân Dương phu nhân lúc đó, con người Lý Ngạn là người cực kỳ cẩn thận, thủ khẩu như bình, là người được Vân Dương phu nhân tín nhiệm nhất trước kia.

Khi Vân Dương phu nhân còn là khuê nữ cũng không quá an phận, vì trong lúc vô tình có được bản diễm thư, liền chủ động câu dẫn Lý Ngạn lên giường nàng, học những tư thế đùa bỡn trong sách. Hai người lúc ấy ngoại trừ không dám làm chuyện quan trọng nhất, còn lại chuyện gì cũng đã làm, lúc ấy Vân Dương phu nhân thích nhất là để cho Lý Ngạn giống như chú cẩu, dùng đầu lưỡi liếm khắp cơ thể nàng, không bỏ qua bất cứ bộ phận nào.

Khi Vân Dương phu nhân được gả vào Từ gia, lấy thân phận bình thê của Từ Cương, sau khi thành thân chưa đến hai năm, Từ Cương bị phái đến phía nam Áo Bì Đảo chiến đấu với man di, thoáng chốc đã mười năm, mỗi năm chỉ quay lại Đài Kinh thành hai lần.

Vân Dương phu nhân một mình lẻ bóng, dĩ nhiên lại nhớ tới tình nhân cũ Lý Ngạn, cộng thêm sau khi thành thân cũng không còn chỗ cố kỵ, vì vậy những năm qua, Lý Ngạn không ít lần tiêu hao tình nguyên của hần ở chỗ Vân Dương phu nhân. Vân Dương phu nhân còn mượn tay Lý Ngạn tạo ra sự cố xe ngựa, thành công hại chết chính thê Chu thị của Từ Cương, từ đó trở thành chính thê của Hưng quốc hầu.

Những năm qua Lý Ngạn dưới sự trợ giúp của Vân Dương phu nhân, đã làm đến đà chủ quản sự của Đài Kinh thành, còn thành lập một võ quán, tuyển nhận hơn ba trăm tên đệ tử ngoại môn cho Từ Vân tông.

Mỗi ngày tiền hô hậu ủng, xem như cũng có chút thành tựu sự nghiệp, nhưng những năm qua vì vụ huyết án xe ngựa, Lý Ngạn vẫn trải qua những ngày tháng lo lắng chờ đợi, sợ hãi một ngày kia sự việc bị bại lộ.

- Nếu đã nguyện hi sinh tính mạng thì còn gì kiêng kỵ, kêu người giết người cũng khó khăn như vậy sao!

Vân Dương phu nhân chất vấn Lý Ngạn.

- Không phải, tiểu thư nghe ta khuyên một câu, chuyện giết người phải bàn bạc thật kỹ mới được, nếu không.
.....

Lý Ngạn khó xử nói.

- Ta nói cho người biết một bí mật.

Vân Dương phu nhân lạnh lùng nhìn Lý Ngạn, sau khi phát hiện không cách nào thuyết phục được hắn, liền quyết định ném ra một số thứ quan trọng.

Từ Minh của nàng mất tích, hơn phân nửa là đã chết, hiện tại Từ Tiêu cũng mất trí, điên khùng đến mức không nhận ra cả nàng, Vân Dương phu nhân căn bản không thể chờ đợi được nữa. Cộng thêm còn phải bắt được Dục Thai công chúa để cứu Từ Tiêu, cho nên nàng muốn Đường Tiêu lập tức chết mới được, cho dù phải hi sinh Lý Ngạn cũng không chối từ.

- Bí mật gì?

Giọng nói của Lý Ngạn có chút run rẩy, hắn dự cảm những lời Vân Dương phu nhân sắp sửa nói ra, khẳng định không phải chuyện đùa.

- Minh nhi thật ra là con đẻ của người, chuyện này chỉ có ta biết rõ nhất! Trên mộ đất Minh nhi cũng có một cái bớt màu đen giống như người!

Vân Dương phu nhân cuối cùng cũng nói ra bí mật giấu kín mấy chục năm qua.

Lý Ngạn không khỏi mê muội, kỳ thật hắn không phải chưa từng hoài nghi chuyện này, nhưng lần nào Vân Dương phu nhân cũng thề thốt phủ nhận. Hôm nay, cuối cùng nàng cũng đã xác nhận, chỉ có điều, Từ Minh đã mất tích hơn nửa năm rồi.

Lý Ngạn vốn là người thành thật, tính cách vô cùng ngay thẳng, cũng được xem là một kẻ si tình, Vân Dương phu nhân là người hắn rất yêu thương, nhưng thân phận của hai người cách nhau quá xa, chỉ có thể âm thầm gặp gỡ. Hắn vì tấm nhân tình này, đến bây giờ vẫn chưa thành thân, thậm chí còn không lên lút qua lại với những nữ nhân khác. Cho nên, có được một đứa con trai, hơn nữa còn là đứa con của hắn với Chung Vân tiểu thư mà hắn yêu thương, đối với Lý Ngạn mà nói, quả thực là một loại hy vọng xa vời, nhưng không ngờ, hắn thật sự từng có một đứa con trai!

- Minh nhi!

Lý Ngạn lão đảo lui mấy bước về phía sau:

- Minh nhi là con của ta ? đọc truyện mới nhất tại .

- Ta còn lừa người hay sao? Nếu như không phải lúc trước người tính tình nhu nhược, không dám dẫn ta cao chạy xa bay, làm gì ta phải rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy? Người mau trả Minh nhi lại cho ta! Trả Minh nhi cho ta! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Vân Dương phu nhân bắt đầu kêu khóc thảm thiết.

Lý Ngạn vội vàng dùng tay bịt miệng Vân Dương phu nhân, ôm nàng vào trong lòng, trong mắt cũng không kìm hãm được giọt lệ rơi xuống. Sau một lát, ánh mắt của hắn cũng trở nên cực kỳ âm độc, đứng bên cạnh Vân Dương phu nhân gằn giọng nói:

- Ta phải giết chết tên tiểu súc sinh họ Đường kia! Để báo thù cho Minh nhi của chúng ta!

Vân Dương phu nhân từ từ bình tĩnh lại, sau một lúc nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt ôn nhu nhìn Lý Ngạn :

- Minh nhi đã đi rồi, Tiêu nhi lại mất trí, ta không còn gì lưu luyến với Hầu phủ này, hiện tại tên tiểu súc sinh đó đang ở cảng cá Ngạch Phương ở ngoại ô Nghi Lan huấn luyện quân sự, đây chính là thời cơ thích

hợp nhất để giết hấn, A Ngạn sau khi người giết chết tên tiểu súc sinh kia, ta sẽ rời khỏi Hầu phủ, cùng người chạy trốn đến một nơi nào đó!

Lý Ngạn nhìn Vân Dương phu nhân nhẹ gật đầu, sau khi giết chết Đường Tiêu, hấn sợ rằng cũng chỉ có thể lựa chọn con đường này thôi.

- Bây giờ người có thể bắt đầu hành động, phía bên Nghi Lan thành đã dùng bồ câu đưa tin trở lại, nói ngày mai bọn hấn sẽ hành quân tiến về cảng cá Ngạch Phương, con đường núi đó rất gấp ghe, là địa điểm phục kích tốt nhất.

Vân Dương phu nhân suy nghĩ một lát lại bổ sung vài câu:

- A Ngạn, tốt nhất người hãy tự mình động thủ, những kẻ trong võ quán của người có thân thủ quá kém!
- Cái này ta đã có tính toán, cho dù ngày mai không có thời cơ ra tay thích hợp, ta cũng nhất định không để cho tên tiểu súc sinh kia còn sống quay trở lại Đài Kinh thành!

86. Chương 86 : Lý Ngạn Ra Tay.

Sát Vương

Chương 86: Lý Ngạn ra tay.

nguồn (.)

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lý Ngạn ngẩng nhìn Vân Dương phu nhân, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, hấn càng không ngừng lục lọi những ký ức về Từ Minh trong trí nhớ của mình, thật sự không ngờ, Từ Minh lại là con trai hấn!

Đáng tiếc, khi xác nhận được tất cả mọi chuyện, Từ Minh đã mất tích, thậm chí có thể đã âm dương chia cách!

Vân Dương phu nhân rất khéo hiểu lòng người, nàng thò tay mở đai lưng của Lý Ngạn, bắt tay thăm dò thân thể hấn. Lý Ngạn lập tức tỉnh táo lại, hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Hấn nhớ lại lúc được tông chủ Từ Vân tông bổ nhiệm làm cận vệ cho Chung Vân tiểu thư, tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ tiểu thư, lại nhớ lại lần đầu tiên tiểu thư cởi bỏ quần áo của hấn, nhớ lại lúc hai người ở bên nhau...

Nàng thành thân rồi, vừa vào Hầu môn đã phân cách nghìn trùng, muốn gặp mặt cũng rất khó khăn, còn phải tránh tai mắt của người đời. Nhưng nhiều năm trôi qua, trong lòng hấn nàng vẫn vô cùng xinh đẹp, không hề già nua.

Sau khi Hưng quốc hầu Từ Cương quay về Đài Kinh thành ba năm trước, hai người bọn họ lại càng khó có cơ hội gặp gỡ. Hôm nay, trước khi rời đi, hấn muốn cảm thụ lại sự điên cuồng của nàng.

Lý Ngạn mạnh dạn bế Vân Dương phu nhân lên, ôm nàng đặt lên chiếc giường nhỏ bên trong phòng ngủ của nha hoàn thông với gian phòng Từ Tiêu. Hấn điên cuồng cởi bỏ quần áo của Vân Dương phu nhân, lại một lần nữa hôn khắp cơ thể nàng rồi đột nhiên nhào tới, đem tất cả tinh nguyên tích lũy mấy năm qua điên cuồng trút vào trong cơ thể Vân Dương phu nhân.

Vân Dương phu nhân vừa dùng tiếng khóc che dấu những thanh âm kỳ lạ sắp sửa thoát ra, vừa dùng mười ngón tay điên cuồng cào cấu sau lưng Lý Ngạn, như phóng thích tất cả điên cuồng và thù hận tích tụ trong lòng nàng.

.

Bên cạnh tấm cung Nhân Hoàng Tử Cẩm thành, có một tòa cung điện vô cùng to lớn rộng rãi, mái ngói màu vàng, ngay cả mặt đất cũng được lát gạch màu vàng, vừa nhìn giống như được dát một lớp vàng phía trên, cho dù trong đêm tối cũng có thể khiến người ta lóa mắt.

Ba chữ “Kính Thiên cung” được viết phía trên tấm bảng treo trên cửa lớn chính cung, bút pháp cứng cáp có lực, phẳng phất giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa rồng bay lên. Nơi này là tấm cung của Đại hoàng tử Chu Kinh, Đại hoàng tử Chu Kinh lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế to, mí mắt buông xuống, vẻ mặt uy nghiêm ung dung, tựa hồ như đang suy tư điều gì đó.

Giam mình trong thạch lao suy ngẫm ba tháng, sau khi Đại hoàng tử Chu Kinh từ trong địa lao đi ra, cả người như thoát thai hoá cốt, hoặc có lẽ sau chuyện Nhị hoàng tử bị một chương của Nhân Hoàng đập chết, hắn đã mất đi đối thủ cạnh tranh, cộng thêm tu vi võ công cũng thăng lên nhất giai, cho nên khí phách vương giả ẩn giấu trong thân thể đã lâu bắt đầu lộ ra bên ngoài. Cho dù hắn không nói lời nào cũng khiến các thái giám cung nữ đứng bên cạnh có một loại cảm giác bức bách khó thở.

- Xin điện hạ làm chủ cho thần thiếp!

Sau những tiếng bước chân dồn dập và huyền ảo, Từ Tích - trưởng nữ của Từ gia đột nhiên xông tới khóc lớn quỳ lạy trên mặt đất.

truyện copy từ

- Xảy ra chuyện gì?

Đại hoàng tử Chu Kinh mở mắt ra, khẽ nhú mày.

Lúc trước khi còn trẻ, để có thể lấy đại mỹ nhân Từ Tích của Từ gia về làm thê tử, Đại hoàng tử Chu Kinh có thể nói đã hao hết tâm cơ. Từ khi đưa nàng tiến cung, Chu Kinh rất ngoan ngoãn phục tùng nàng, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Nhưng lần này sau khi từ trong địa lao đi ra, tinh thần diện mạo khắp người hắn đều thay đổi, đối diện với vị mỹ nhân đã từng vô cùng nuông chiều đang nỉ non khóc lóc trước mặt tựa hồ cũng lạnh nhạt hơn rất nhiều.

- Điện hạ không làm chủ cho thần thiếp, thần thiếp sẽ quỳ mãi ở đây!

Từ Tích dùng thủ pháp tương đối có hiệu quả từ trước đến nay của mình uy hiếp Đại hoàng tử.

- Hồ đồ! Người phải cho bốn cung biết rõ xảy ra chuyện gì trước mới được chứ?

Chu Kinh nghiêm khắc nói, tinh mang trong mắt lộ ra, đương nhiên đã có sắc thái để vương.

Từ Tích vừa khóc lóc, vừa kể lại chuyện giữa Từ Tiều, Từ Minh và Đường Tiêu cho Đại hoàng tử Chu Kinh.

Tỷ muội Từ Tích và Từ Lệ cũng không biết mẹ đẻ của mình bị Vân Dương phu nhân hãm hại, hai nàng mặc dù cùng cha khác mẹ với Từ Tiều, Từ Minh, nhưng vẫn cực kỳ yêu thương hai đệ đệ của mình. Từ Minh bất ngờ mất tích, hơn nữa nghe người trong nhà nói rất có thể có liên quan đến Đường Tiêu, cũng khiến hai tỷ muội bắt đầu chú ý đến Đường Tiêu. Hiện tại Từ Tiều còn bị Đường Tiêu đánh bại trên võ đài, hơn nữa Từ Tiều còn vì vậy mà mắc bệnh mất trí.

Liên tưởng đến chuyện Đường gia trước kia cường đoạt Dục Thai công chúa, cơn tức giận trong lòng hai tỷ muội càng khó lòng kìm xuống.

Nếu không thể lấy lại công đạo cho Từ gia, tỷ muội Từ gia cảm giác bản thân được gả vào hoàng cung chẳng có chút ý nghĩa gì nữa.

- Tiều nhi không phải đã giành được chức võ trạng nguyên năm ngoái sao? Làm thế nào lại để thua một tên phế vật võ học như Đường Tiêu?

Đại hoàng tử cũng không trả lời Từ Tích, mà chỉ cảm thấy có chút kỳ quái hỏi nàng.

Từ trước đến nay hắn vốn không quá chú ý đến những sĩ tử như Từ Tiều và Đường Tiêu, với thân phận Đại hoàng tử, hiện tại còn phải ứng phó với rất nhiều nhân vật cấp quan trọng trong ngoài triều đình, phải xử lý rất nhiều chuyện, có thể biết Từ Tiều là võ trạng nguyên năm ngoái, Đường Tiêu là phế vật võ học, đã

xem như không tệ rồi. Đương nhiên, cái này cũng vì chuyện thành thân của Đường Tiêu và Dực Thai công chúa quá huyền ảo ở Đài Kinh thành.

- Chuyện này thần thiếp làm sao biết được? Trong Đài Kinh thành có ai không biết Từ Tích ta là ái phi của điện hạ? Người khác đã khi dễ Từ gia chúng ta đến bước này, nếu điện hạ còn bất động không chèn ép bọn chúng, tiếp tục thờ ơ, sau này người ở Đài Kinh thành đều cho rằng điện hạ dễ khi dễ, ngay cả Hoàng Thượng cũng xem thường người...

Từ Tích vừa khóc, vừa âm thầm châm ngòi chiến sự.

- Chèn ép? Loại chuyện đánh nhau giữa trẻ con với nhau, bổn cung nhúng tay vào chẳng phải là chọc cười cho thiên hạ sao?

Đại hoàng tử Chu Kinh lắc đầu.

- Đúng vậy! Ngài không nhúng tay vào! Ngài có biết tên Đường Tiêu kia trên giáo trường đã công nhiên đầu phục Thất hoàng tử Chu Vũ! Ngài cứ để bọn người Thất hoàng tử tiếp tục phát triển, xem xem Thất hoàng tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, sau đó cả đời bị bọn hắc gao dẫm nát dưới chân.

Từ Tích càng nói càng kích động.

- Ha ha ha ha, một tên thiếu gia phế vật ăn chơi, một hoàng tử chỉ có chút thông minh, đám ô hợp bọn chúng có thể làm được chuyện gì to tát thì Đại Minh triều đã có thể quang phục Cửu Châu đại lục đánh bại Đại Mãn triều rồi.

Đại hoàng tử Chu Kinh vẽ mặt khinh thường, khê cau mày.

87. Chương 87 : Nghi Lan Tức Giận.

Sát Vương nguồn

Chương 87: Nghi Lan tức giận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi Nhị hoàng tử qua đời, Đại hoàng tử căn bản không coi trọng Thất hoàng tử. Nhưng Từ Tích nhắc đến chuyện của Đường Tiêu và Thất hoàng tử trên võ đài gần đây, vẫn khiến trong lòng hắn sinh ra mấy phần cảnh giác, suy tư muốn âm thầm tăng thêm số người tâm phúc và động tĩnh của hai người Đường Tiêu, Thất hoàng tử.

- Điện hạ! Minh nhi mất tích lâu như vậy còn không có tin tức, mười phần là bị tên thiếu gia Đường gia kia giết chết rồi, hiện tại nếu như Tiểu nhi lại xảy ra chuyện, thần thiếp cũng không muốn sống nữa!

Từ Tích bắt đầu sử xuất chiêu cuối cùng, đập đầu xuống đất, đến nỗi chảy máu đầu.

- Ái phi đừng vội hồ đồ!

Đại hoàng tử Chu Kinh kêu người đỡ Từ Tích dậy, sau khi có chút trầm tư liền nói với Từ Tích:

- Được rồi, ngươi đứng lên đi, chuyện này ta sẽ phái người đi điều tra.

- Điều tra? Điều tra có tác dụng gì chứ? Bọn hắc đã sớm tiêu hủy chứng cứ rồi! Nếu Đại hoàng tử quả thật muốn làm chủ cho thần thiếp, xin hãy phái người đi bắt Đường Tiêu đến, tra khảo một phen, chẳng lẽ Đại hoàng tử còn sợ lão tặc Đường Uyên sao?

Từ Tích dứt khoát nói.

- Hồ đồ! Bỗng cung chính là người kế vị tương lai, làm sao lại sợ lão nhân Đường Uyên đó chứ? Việc này trong lòng bọn cũng đã có chủ trương, ái phi đừng nói thêm nữa.

Sau khi Đại hoàng tử Chu Kinh nghe thấy cái tên Đường Uyên, lông mày liền nhíu lại, khoát tay áo với Từ Tích.

- Điện hạ đừng để thần thiếp đợi lâu, bằng không, cả nhà Từ gia đều sẽ bị tên tiểu súc sinh kia tiêu diệt, người kêu sau này thần thiếp làm thế nào sống trong cung được nữa?

Từ Tích tiếp tục kêu gào khóc lóc.

- Biết rồi, biết rồi, có ta ở đây, ai dám động đến Từ gia các người?

Trong lòng Đại hoàng tử cũng bắt đầu có chút tức giận.

Nói ra, Đại hoàng tử xác thực cũng có mấy phần oán hận với Đường gia, đương nhiên là oán hận đối với Đường Uyên chứ không phải Đường Tiêu. Trước kia hắn vì muốn có được ủng hộ của Đường Uyên đã năm lần lên núi Dương Minh, ngồi trong gió lạnh rít gào cả ngày cũng không gặp được. Về sau trong một lần hoàng thất mở tiệc chiêu đãi, cuối cùng đã gặp mặt Trần quốc hầu, không ngờ Đường Uyên lại cố ý tán dương võ nghệ của Nhị hoàng tử trước mặt mọi người, hoàn toàn không nhắc đến hắn, tựa hồ như không đặt hắn trong mắt lão.

Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả đường đi lối về, Đại hoàng tử mặc dù tỏ vẻ không thêm đối phó với Đường Tiêu, nhưng bị Từ Tích vừa khóc vừa gây chuyện huyền não như vậy, bất giác cũng bắt đầu chán ghét Đường Tiêu.

- Điện hạ thật sự quá mức nhân từ với bọn chúng, Từ gia sẽ bị bọn chúng nhanh chóng tiêu diệt....

Từ Tích rõ ràng không hài lòng lắm với câu trả lời của Đại hoàng tử, vẫn không ngừng khóc lóc.

Đại hoàng tử nhắm mắt lại, tỏ vẻ không quan tâm đến lời nói của Từ Tích, nhưng trong lòng lại càng thêm buồn bực ...

.....

Nghi Lan thành.

Tiệc rượu trong Lan Vương phủ đã được bày lên, Đường Tiêu và Thất hoàng tử Chu Vũ trở thành khách nhân tôn quý nhất của Lan Vương Chu Hiền, yến tiệc được tổ chức rất linh đình, khách và chủ nâng cốc tương giao, Lan Vương cũng tuyên bố trước mặt mọi người chuyện gả Nghi Lan quận chúa cho Đường Tiêu.

Lúc này mặc dù Phương Kích - thống lĩnh ngự lâm quân xuất hành trận này có hơi cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn biểu thị ý chúc mừng Đường Tiêu và Lan Vương, khi Lan Vương mời rượu Phương Kích và một đám đầu lĩnh ngự lâm quân cũng nhờ vả bọn hắn vài câu, kêu bọn hắn khi huấn luyện quân sự chiếu cố nhiều hơn đến Đường Tiêu.

Phương Kích là người cực kỳ ngạo mạn, bằng hữu rất ít, nhưng quan hệ với Lan Vương và Thất hoàng tử cũng không tệ lắm, chuyện kết thân bất ngờ lần này, ngược lại càng làm quan hệ giữa mấy người bọn họ kéo gần thêm vài phần. Lan Vương muốn hắn chiếu cố Đường Tiêu, hắn đương nhiên cũng phải nể mặt Lan Vương mấy phần.

Mục đích đầu tiên khi Đường Tiêu cầu thân với Lan Vương, chỉ là chọc tức Nghi Lan quận chúa, nếu chuyện không thành cũng khiến nàng xấu hổ, không ngờ vị nhạc phụ này lại thật sự đáp ứng, hơn nữa còn lập tức rất quan tâm chiếu cố đến hắn, khiến trong lòng Đường Tiêu cũng thật sự mong muốn chuyện hôn sự này.

Nghi Lan quận chúa không xuất hiện trong yến tiệc, Đường Tiêu suy đoán hiện tại nàng hơn phân nửa là đang phiền muộn trốn ở nơi nào đó khóc lóc, vừa nghĩ đến dáng vẻ hung thần ác sát muốn giết mình của nàng, Đường Tiêu lại không nhịn được muốn cười to một trận.

Nghi Lan quận chúa hiện tại xác thực đang khóc lóc thê thảm, mặc cho Dục Thai công chúa ở bên cạnh khuyên nhủ thế nào cũng không được.

- Nếu phụ vương cương quyết gả ta cho tên dân tộc đó, ta nhất định sẽ chết!

Nghi Lan quận chúa khóc đến mức cuống họng khản đặc, hiện tại trong lòng nàng đang vô cùng hối hận, vừa nghĩ tới ánh mắt đắc ý của Đường Tiêu, và sau này phải sống cả đời với tên nam nhân này, nàng phiền muộn đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường.

- Gần đây hình như hấn rất hứng thú với võ học, cũng không còn dâm tà như trước....

Dực Thai công chúa thực sự cầu thị nói với Nghi Lan quận chúa.

- Tại sao người lại nói giúp cho hấn?

Nghi Lan quận chúa rất buồn bực nhìn Dực Thai công chúa, lần trước khi Nghi Lan quận chúa đến hoàng cung tìm nàng, nàng khóc còn thê thảm hơn mình, thậm chí mấy lần nhắc đến chuyện tự vẫn để kháng hôn, tại sao lúc này lại thỏa hiệp nhanh như vậy?

- Không phải....Cái này. Ài.

Dực Thai công chúa cũng không biết nói thế nào cho phải.

- Phiền chết đi được! Phiền chết đi được! Hấn chính là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga! Ta thà chết cũng sẽ không gả cho hấn!

Nghi Lan quận chúa giống như phát điên kêu lên.

Nàng vốn vì Dực Thai công chúa mới hành động như vậy, kết quả phải hi sinh hạnh phúc cả đời của mình, nhưng Dực Thai công chúa lại không có một chút đồng cảm, từ đầu đến cuối chỉ giữ im lặng, giống như chuyện này không hề có quan hệ đến nàng ta.

- Hấn thật ra cũng không phải xem thường người, hấn làm vậy chủ yếu là vì người đã chọc giận hấn, cho nên hấn mới cầu thân với Lan Vương, mục đích chỉ là muốn chọc tức người.

Dực Thai công chúa nghe thấy Nghi Lan quận chúa mắng Đường Tiêu là con cóc ghẻ, không biết tại sao trong lòng có chút không vui, dứt khoát nói ra chân tướng sự việc.

- Chọc tức ta? Người nói hấn muốn chọc tức ta, cho nên mới đề xuất chuyện cầu thân với phụ vương ta?

Nghi Lan quận chúa nghe thấy câu nói của Dực Thai công chúa, sau khi lĩnh hội được hàm ý trong lời nói của nàng, lại càng thêm phát điên, cường ép cầu thân với người không thích, chuyện này thật sự khiến người ta rất khó tiếp nhận.

- Đúng vậy.

88. Chương 88 : Ngạch Phương Ngư Càng.

Sát Vương

Chương 88: Ngạch Phương ngư càng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Dực Thai công chúa không muốn nói thêm gì nữa, hiện tại nàng căn bản không hiểu được con người Đường Tiêu, trong ánh mắt hấn nhìn nàng hai ngày nay, căn bản không có bất cứ hàm ý gì, giống như trong vòng một đêm hấn đã hết sạch hứng thú với nàng.

Dực Thai công chúa đã từng chán ghét cực độ sự dâm dục của Đường Tiêu, vô cùng chán ghét ánh mắt mê đắm của hấn, nhưng nửa năm trước, ánh mắt hấn nhìn nàng đột nhiên lại thay đổi, thái độ cũng trở nên rất kỳ quái, phần lớn thời gian căn bản không thấy bóng dáng của hấn, giống như hấn đột nhiên biến mất vậy.

Lần này huấn luyện quân sự, Dực Thai công chúa cũng cùng tới, thật ra có một phần tâm tư chính là vì Đường Tiêu cũng tham gia huấn luyện quân sự lần này, nàng muốn thông qua cơ hội này tiếp xúc thêm với hắn. Mặc kệ Dực Thai công chúa vẫn còn chán ghét Đường Tiêu, căn cứ vào pháp lệnh Đại Minh triều, cả đời này, nàng đã không có cách nào thoát khỏi hắn nữa, cho nên nàng không thể không nghĩ cách tìm cơ hội tìm hiểu hắn, chú ý hắn nhiều hơn.

- Ta muốn giết hắn!

Ánh mắt của Nghi Lan quận chúa bắt đầu trở nên âm tàn, nàng rất phản cảm chuyện Đường Tiêu vừa ý vẻ đẹp của nàng nên cưỡng ép cầu thân, nhưng không được hắn vừa ý, lại bị cưỡng ép cầu thân, chính là sỉ nhục lớn lao với nàng, là một loại nhục nhã khiến người ta phẫn nộ đến phát điên, quả thực là vô cùng nhục nhã!

- Đừng, nếu ngươi lại đi chọc vào hắn, đoán chừng sẽ không bị đánh ột trận đơn giản như vậy.

Dực Thai công chúa rất xấu hổ nhìn Nghi Lan quận chúa, chuyện này xảy ra đều vì nàng, hơn nữa sau khi được nàng khuyên giải chuyện còn tiếp tục chuyển biến xấu.

- Ngươi cũng quá xem trọng hắn rồi? Vừa rồi ở ngoài thành nếu không phải tên mập mạp chết bầm kia giả trò quỷ thì ta đã không thua hắn!

Nghi Lan quận chúa vẻ mặt không phục cộng thêm thần sắc kinh ngạc, Dực Thai công chúa rút cuộc đang suy nghĩ gì vậy? Tại sao nàng lại ra sức bảo vệ cho hắn như vậy?

- Nếu ngươi thật sự muốn hắn hủy bỏ hôn sự, chỉ có một cách.

Dực Thai công chúa không muốn nói tỉ mỉ với Nghi Lan quận chúa, đặc biệt không tiện nhắc tới những lời chần chờ trong tay Đường Tiêu. Nhưng nàng biết rõ, nếu như Nghi Lan quận chúa lại tiếp tục dây dưa với Đường Tiêu, nói không chừng Đường Tiêu tức giận sẽ trực tiếp tiêu diệt nàng ta, trong ánh mắt Đường Tiêu, Dực Thai công chúa cảm giác được, hắn không có gì không dám làm.

- Cách gì?

Nghi Lan quận chúa vội vàng hỏi.

- Hiện tại chuyện thành thân vẫn chỉ là trên miệng, ngươi thừa cơ hội này xin lỗi hắn, thái độ thành khẩn một chút, vừa rồi ở ngoài thành ngươi không phải cố ý nhằm vào hắn, chỉ là hiểu lầm mà thôi. Nếu như hắn không tức giận với ngươi, đương nhiên sau này cũng sẽ không nhắc đến chuyện thành thân nữa, nếu không được, ta sẽ giúp ngươi nói mấy câu, cũng không biết hắn có nể mặt ta hay không, nhưng đây có thể là cách giải quyết vấn đề duy nhất.

Dực Thai công chúa nói ra đề nghị của nàng với Nghi Lan quận chúa. đọc truyện mới nhất tại .

- Kêu ta xin lỗi hắn! Có lắm không vậy?

Nghi Lan quận chúa cực kỳ kinh ngạc nhìn Dực Thai công chúa, nàng quả thực hoài nghi lỗi tai của mình có phải xảy ra vấn đề gì rồi hay không, nếu không thì đầu óc Dực Thai công chúa có vấn đề, tại sao có thể đề xuất một kiến nghị hoang đường như vậy.

- Đúng.

Dực Thai công chúa nhẹ gật đầu.

- Huyền nhi muội muội, muốn ta xin lỗi hắn, trừ phi ta chết! Nhưng ngươi chờ xem, ta nhất định sẽ khiến hắn khóc lóc thảm thiết cầu xin ta chủ động hủy bỏ hôn sự này!

Sắc mặt Nghi Lan quận chúa bắt đầu trở nên âm trầm, nàng đã hạ quyết tâm, nhân lúc Đường Tiêu ở cạnh cá Ngạnh Phương huấn luyện quân sự, sẽ tìm cơ hội trừng trị hắn một trận, đánh cho đến khi hắn chủ động cầu xin tha thứ hủy bỏ chuyện hôn sự này mới thôi.

Còn không được sẽ đánh chết hắn! Nếu Lan Vương và Thất hoàng tử đã tuyệt tình như vậy, thì cũng đừng trách Chu Cẩm Nhi ta không nể mặt đám nam nhân thôi tha các ngươi! Sau khi gây ra một đồng tai họa chồng chất, ta sẽ trốn đi, cục diện rối rắm này là do các ngươi tự rước lấy!

Lẽ nào một võ giả Nhân Nguyên tứ giai đỉnh phong không làm gì được một võ giả Nhân Nguyên tam giai sao?

- Cầm Nhi tỷ tỷ, người nghe ta khuyên một câu, đừng đi tìm hấn, người thật sự không thể trêu vào hấn đâu.

Dực Thai công chúa không biết nên nói gì cho phải.

- Ta không tìm hấn!

Nghi Lan quận chúa phất tay áo với Dực Thai công chúa, trong lòng càng cảm thấy Dực Thai công chúa hiện tại có chút khó hiểu, nhưng nàng cũng không muốn nói gì thêm với Dực Thai công chúa, đến lúc đó nàng muốn làm gì với Đường Tiêu, cứ trực tiếp đi làm là được rồi.

.....

Cảng cá Ngạch Phương là một vùng ngư nghiệp rất trọng yếu trong khu vực nội thành Nghi Lan, hàng năm đều cung cấp số lượng lớn tài nguyên thịt cá hải sản cho Nghi Lan thành. Một bộ phận hải sản có chất lượng tốt nhất sẽ được đưa đến Tử Cấm thành làm cống phẩm, đối với Áo Bì Đảo tài nguyên thiếu thốn mà nói, ngư nghiệp chiếm tác dụng hết sức quan trọng trong toàn bộ nền kinh tế Đại Minh triều.

Phần lớn hải tộc yêu thú sinh sống dưới biển sâu, một số hải tộc yêu thú đẳng cấp cao, trải qua mấy vạn năm tu luyện, đã tiến hóa thành hình người. Nhưng hải tộc vô cùng ỷ lại vào nước biển, thành phần đặc biệt của nước biển, là nguồn gốc phát ra nguyên khí trong cơ thể bọn họ, nhưng cực kỳ kiêng kỵ với thiên địa khô ráo, nếu như bọn hấn tới quá gần lục địa, thân thể sẽ sản sinh ra một số tật bệnh rất kỳ quái, chân khí trong cơ thể xói mòn, tu vi võ học cũng sẽ chịu ức chế rất lớn.

Vương quốc hải tộc có diện tích mặt nước vô cùng bao la, cũng không muốn chiếm lĩnh lục địa, nhưng lại có tính tham lam vô cùng đối với loài người trên lục địa. Tham vọng nhân tính của hải tộc rất mạnh, nam tử hải tộc rất ưa thích sự ngưỡng ngàng của nữ nhân loài người. Đồng dạng, nữ nhân hải tộc cũng rất thích vẻ mạnh mẽ của nam tử loài người. Một số loài hải tộc hung tàn, thậm chí còn trực tiếp lấy con người là thức ăn.

Mặt khác hải tộc cũng cảm thấy hứng thú với thức ăn là con người đã qua xào nấu, tinh huyết hồn phách trên người võ giả loài người, sau khi được bọn chúng thôn phệ, luyện hóa, hấp thu, có thể có tác dụng tăng cường cực độ tu vi võ học của bọn chúng, thậm chí khiến bọn chúng có được lực thích ứng với thổ nhưỡng lục địa. Cho nên, con người quả thực là bảo vật đối với hải tộc.

89. Chương 89 : Phương Kích Hung Hấn.

Sát Vương

Chương 89: Phương Kích hung hấn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ngược lại, con người đồng dạng cũng lấy một số sinh vật hải tộc cấp thấp làm thức ăn, xào nấu các loại món ngon. Con người khi bắt được nữ tử hải tộc đã tu luyện thành hình người, sẽ dùng vại đựng nước lớn chứa nước biển nhốt lại, tiến cống ột số quan lớn quý tộc thích hưởng lạc thú. Thậm chí nhốt trong thanh lâu, để cho các binh sĩ, dân chúng bình thường có cơ hội mua vui.

Cho nên, chiến tranh giữa con người và hải tộc đã kéo dài từ xưa đến nay, chỗ giao giới giữa lục địa và hải dương, bãi biển cảng cá là vùng giao tranh của song phương.

Hơn sáu trăm năm trước, trước khi Thiên Cơ Tông Chính Thủy Tổ bế quan trong huyết động Thất tinh tuyệt bích thiên cơ ở Áo Bì Đảo, cũng đã suy diễn ra chuyện hậu thế, vì vậy đã thiết lập một không gian Truyền Tống Trận cực lớn. Khi Đại Mân triều xâm lược Đại Minh triều, kỵ binh đã cuốn sạch toàn bộ Cửu

Châu đại lục, Tử Nguyệt chân nhân theo chỉ thị của Chính Thủy Tổ, đã khởi động không gian Truyền Tống Trận do Chính Thủy Tổ bố trí, đưa Tử Cầm thành bao gồm cả mấy trăm vạn con dân Đại Minh triều và con cháu hoàng gia đến Áo Bì Đảo .

Từ khi con dân Đại Minh triều tiến vào Áo Bì Đảo, vẫn không ngừng tiến hành chiến đấu bất khuất với vương quốc hải tộc Ba Duy ở eo biển, trải qua vô số lần chiến dịch lớn nhỏ ở bờ biển mấy trăm năm qua, Đại Minh triều không ngừng gây thiệt hại nặng nề cho chủ lực của vương quốc Ba Duy, xác lập ưu thế quân sự cực lớn ở ven bờ Áo Bì Đảo.

Đặc biệt gần một trăm năm qua, Đại Minh triều gia tăng đưa vào tài nguyên ngư nghiệp trên diện rộng, trong các cảng cá cỡ lớn đều điều động quân thường trú tiến hành đóng giữ. Hơn nữa còn đang xây dựng pháo đài Thần Minh cực lớn bên bờ biển, chuyên môn đối phó với số lượng lớn bộ đội hải tộc và cao thủ hải tộc từ biển sâu xông tới.

Cho nên, mặc dù hiện tại cảng cá vẫn đang phải chịu quấy rối của quân đội hải tộc, nhưng cũng không phải là quấy rối quy mô lớn, hơn nữa loại quấy rối này cũng không có khả năng kéo dài.

Các sĩ tử Đài Kinh thành năm nay lựa chọn cảng cá Ngạch Phương để huấn luyện quân sự, bình thường sẽ tiến hành một số chiến đấu thực chiến cơ bản nhất, huấn luyện chiến cương chiến kỹ kết trận.... Nếu trong lúc này gặp phải quấy rối quy mô nhỏ của binh sĩ hải tộc, những sĩ tử này dưới sự bảo vệ của 2000 binh sĩ ngự lâm quân sẽ tiến hành chiến đấu thật sự quy mô nhỏ với binh sĩ hải tộc, tự mình cảm thụ không khí chiến tranh.

Đương nhiên, nếu binh sĩ hải tộc tới quấy rối vô cùng cường đại, Đại thống lĩnh Phương Kích cũng không để mấy trăm sĩ tử này tham chiến, nhiều nhất chỉ để bọn hần trốn ở pháo đài Thần Minh phía xa cảm thụ một chút không khí chiến tranh.

Có một quan đạo vô cùng rộng lớn từ Nghi Lan thành tiến về cảng cá Ngạch Phương, mỗi ngày đều có rất nhiều xe ngựa cỡ lớn chuyên chở các loại hải sản tươi ngon thông hành. Nhưng đám sĩ tử tới huấn luyện quân sự không được cho phép đi con đường này, bọn hần được 2000 binh sĩ ngự lâm quân bảo vệ, vứt bỏ ngựa theo một đường núi uốn lượn vòng qua cảng cá Ngạch Phương, cái này chẳng khác nào là một loại hành quân huấn luyện.

Sáng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng, trên đồng cỏ bên ngoài thành đã tràn đầy sương sớm. Trải qua hai ngày một đêm hành quân vội vã, đám sĩ tử vừa đói vừa mệt vẫn đang ngủ say chưa tỉnh, nhưng vào lúc này, một hồi thanh âm giống như tiếng sấm vang lên ngoài cửa Nghi Lan thành.

- Năm phút sau, xuất phát!

- Trong vòng năm phút còn chưa tiến vào trận hình hành quân, sẽ bị phạt mười quân côn!

Mấy trăm tên sĩ tử đáng thương sau khi bình tỉnh bởi những thanh âm giống như tiếng sấm, ngơ ngàng đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy Đại thống lĩnh ngự lâm quân Phương Kích mang theo một cây Phương Thiên Họa Kích toàn thân tối tăm, giống như hung thần ác sát lơ lửng giữa không trung. Những thanh âm giống như tiếng sấm vừa rồi rất rõ ràng là từ miệng hắn phát ra.

2000 tên binh sĩ ngự lâm quân súng ống sẵn sàng chỉ trong một phút đã sắp xếp xong mấy phương trận hành quân, chiến mã bỏ lại Nghi Lan thành.

- Hôm qua chạy cả một ngày đường, hôm nay trời còn chưa sáng, lại muốn chúng ta bắt đầu chạy, tên Phương điên này thật là biến thái. xem tại

Đám sĩ tử liên tục nhỏ giọng mắng chửi. Sau đó mọi người đưa mắt nhìn nhau, giống như ngầm hiểu ý, vừa ngáp dài, vừa cố gắng kéo dài thời gian, tranh thủ nằm thêm một lát. nguồn

Tối qua sau khi Đường Tiêu ăn tiệc chiêu đãi ở phủ Lan Vương, đã xin cự tuyệt lời mời nghỉ lại trong phòng khách của phủ, quay lại ngoài cửa thành, cùng Chu Càn giản dị ngủ trên chăn đệm trải dưới đất.

Sau khi Phương Kích rống lên, Đường Tiêu vội vàng bò dậy, vừa sửa sang lại đồ đạc của mình, vừa đá vừa đánh thức giục Chu Càn cả ngày ngủ gật cùng hần thu dọn đồ đạc. Chu Càn rất không muốn nhưng cũng vừa vịn cùng Đường Tiêu đứng trong hàng ngũ các sĩ tử trong thời gian năm phút.

Năm phút đồng hồ trôi qua, ngoại trừ Đường Tiêu và Chu Càn, còn có Phương Kích và Thất hoàng tử cùng Dục Thai công chúa từ trong thành đi ra, mấy trăm tên sĩ tử khác còn chưa có ai thu thập xong đồ đạc, có một số thậm chí còn nằm xuống ngủ tiếp.

- Những kẻ chưa bày trận, hầu hạ quân còn hết cho ta!

Phương Kích rống to, 2000 ngự lâm quân đồng loạt hô ứng, sau đó giống như hung thần ác sát lao về hướng mấy trăm tên sĩ tử, bốn, năm tên lính phụ trách một gã sĩ tử, nhanh chóng khống chế tất cả sĩ tử trên mặt đất.

- Đánh!

Những sĩ tử này nhất thời choáng váng, không ngờ Phương Kích nói đánh là đánh, các cây quân còn đồng loạt giơ lên cao, lại nặng nề đánh xuống, bờ mông đám sĩ tử thoáng chốc nở hoa, liên tục kêu khóc thảm thiết bên ngoài Nghi Lan thành.

Toàn thân Chu Càn toát mồ hôi lạnh, trong lòng rất hối hận, nếu như không phải vừa rồi Đường Tiêu bắt buộc hắn thức dậy, kịp thời bày trận, thì bây giờ hắn cũng phải chịu đòn giống như những sĩ tử kia rồi.

- Nếu ai không phục tùng mệnh lệnh, đánh thêm mười côn!

Phương Kích lại rống to.

Sau khi trải qua bữa tiệc gây gộc, đám sĩ tử không còn dám chậm chạp nữa, cố chịu sự đau nhức ở bờ mông, làm chuyện gì cũng rất nhanh chóng, chỉ có điều trong lòng vẫn không ngừng mắng chửi Phương Kích biến thái.

Phương Kích trước kia vẫn ở trong quân, năm nay mới được điều động quay về Đài Kinh thành làm Đại thống lĩnh của mười vạn ngự lâm quân, hắn rất khó chịu trước tác phong công tử của đám sĩ tử Đài Kinh thành, cho nên sáng hôm nay mới cho đám sĩ tử này một đòn phủ đầu.

90. Chương 90: Tới Điểm Tập Kết.

Sát Vương (.

Chương 90: Tới điểm tập kết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì trong đội ngũ có một bộ phận sĩ tử đã tham gia huấn luyện quân sự năm trước, năm trước dẫn đội chính là một gã thống lĩnh họ Diêu, hành quân giống như đi du ngoạn, rất nhẹ nhàng vượt qua. Sau khi nghe bọn hắn giới thiệu xong, tất cả mọi người đều có chút không xem trọng huấn luyện quân sự lần này, nhưng trận quân côn trách phạt lần này lập tức đã khiến bọn hắn hiểu rõ, ngày tháng sau này sẽ không dễ dàng trôi qua dưới tay tên Phương Kích điên này.

Phương Kích sắp xếp tất cả sĩ tử vào trong quân trận; có bốn, năm tên binh sĩ ngự lâm quân phụ trách huấn luyện bảo vệ một gã sĩ tử. Nói là bảo vệ, nhưng thật ra là giám sát, nếu sĩ tử có hành vi lười biếng, những binh sĩ ngự lâm quân này lập tức sẽ dành cho bọn hắn một trận quân côn trừng phạt.

Bốn năm tên binh sĩ ngự lâm quân và một gã sĩ tử tự động hình thành một tổ, tổng cộng hình thành 423 tổ, số tổ này sẽ xuyên suốt toàn bộ thời gian huấn luyện quân sự.

Sau khi phân phối xong nhân viên, quân ngũ mang theo những sĩ tử này liền bắt đầu cuộc hành quân đường núi gian khổ.

Phương Kích đã thiết lập năm điểm nghỉ ngơi tạm thời giữa Nghi Lan thành và cảng cá Ngạch Phương, hơn nữa còn định ra biện pháp trừng phạt, toàn thể mười tiểu tổ cuối cùng đến điểm nghỉ ngơi sẽ phải nhận

trừng phạt mười cây quân côn. Người tiếp nhận trừng phạt là toàn bộ tiểu tổ, chứ không phải sĩ tử trong tiểu tổ, nói cách khác một khi tên sĩ tử nào đó đến nơi nghỉ ngơi cuối cùng, mấy tên binh sĩ ngự lâm quân đi cùng hắn cũng sẽ phải chịu chung hình phạt.

Nếu như phát hiện binh sĩ ngự lâm quân có ý đồ dùng các loại thủ đoạn trợ giúp sĩ tử xuyên qua đường núi nhanh hơn, sẽ phải tiếp nhận hình phạt một trăm lần quân côn, đồng thời bị vĩnh viễn hủy bỏ biên chế ngự lâm quân, cho nên đối với những binh sĩ ngự lâm quân này mà nói, bọn hắn chỉ có thể dùng phương thức không ngừng đe dọa và uy hiếp để sĩ tử trong tổ không làm liên lụy đến mình.

Hành quân đường núi gấp gáp đối với nửa năm gian khổ trong Đường phủ của Đường Tiêu mà nói, quả thực chỉ là trò trẻ con, sau khi bắt đầu hành quân không bao lâu, hắn đã vọt lên hàng đầu tiên của đội ngũ, dẫn đầu rất xa. Hơn nữa chuyện khiến cho Đại thống lĩnh Phương Kích phiêu du trên không trung để tiến hành kiểm tra toàn bộ hành trình của ngự lâm quân cảm thấy có chút xấu hổ chính là, bốn gã binh sĩ ngự lâm quân hắn sai khiến đi theo Đường Tiêu, rõ ràng không theo kịp bước chân Đường Tiêu!

Đường Tiêu cứ đi được một đoạn đường, đều dừng lại đợi bốn gã binh sĩ ngự lâm quân kia đuổi theo, bốn gã binh sĩ ngự lâm quân nhìn Đường Tiêu cũng có chút xấu hổ. Nếu bọn hắn khu động chân khí trong cơ thể khẳng định có thể đuổi kịp Đường Tiêu, nhưng hôm nay phải đi đường núi cả ngày, chân khí trong cơ thể không thể nào chèo chống lâu như vậy, hiện tại cũng chỉ có thể kiên trì theo sát hắn từ xa.

Phương Kích dự tính sau ba giờ mới có thể đến địa điểm mục tiêu thứ nhất, nhưng trong hai giờ Đường Tiêu đã tới nơi, nhưng sau khi hắn tới nơi, cũng không ở tại chỗ nghỉ ngơi, mà lập tức bắt tay vào tu luyện Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm.

Đường Tiêu xem trọng kiếm phổ của Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm, chủ yếu là xem trọng năng lượng đâm xuyên cường đại của nó. Trong lòng hắn đã có một chiến thuật tưởng tượng, đầu tiên lợi dụng lực đâm xuyên cường đại của Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm đục thủng phòng ngự cương khí của đối phương, sau đó dùng tuyệt kỹ “Đạn chì” của hắn bắn lôi chấn tử trúng người đối phương tạo thành bạo sát!

Cứ như vậy, bất luận đối phương có võ học tu vi cao bao nhiêu, chỉ cần có thể dùng Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm đục thủng hộ thể cương khí của đối phương, Đường Tiêu có thể dùng lôi chấn tử đánh hắn thất điên bát đảo.

Bốn gã binh sĩ ngự lâm quân mệt mỏi ngồi co quắp dưới đất cố gắng khôi phục nguyên khí trong cơ thể, rất ngạc nhiên nhìn Đường Tiêu liên tục tập luyện, bọn hắn rất hoài nghi tinh lực của vị Đường thiếu gia này tại sao lại tràn đầy như vậy.

Thật ra Đường Tiêu cũng không phải thoải mái như bề ngoài, chỉ có điều trải qua huấn luyện cực hạn từ kiếp trước xuyên suốt đến nửa năm qua ở kiếp này đã khiến hắn sớm mất cảm giác với đau đớn và mệt mỏi của cơ thể.

Người thứ hai và thứ ba chạy đến điểm tập kết sau Đường Tiêu, lại là Thất hoàng tử Chu Vũ và Dục Thai công chúa! Thất hoàng tử là người chạy tới thứ hai, Đường Tiêu ngược lại không cảm thấy gì cả, nhưng Dục Thai công chúa có thể chạy tới thứ ba lại khiến Đường Tiêu có chút bất ngờ, xem ra Chu Huyền Nhi này xác thực cũng có chút dẻo dai, hoặc là trong lòng có chấp niệm, cũng không phải loại công chúa hoàn toàn được nuông chiều từ bé.

Mặt khác điều này cũng tương đối nói rõ, trong hoàng cung xác thực có số lượng lớn linh đan diệu dược, võ công bí kíp, mới khiến thân thể của đám hoàng tử công chúa có tố chất cao hơn sĩ tử bình thường.

Nhưng sau khi Thất hoàng tử và Dục Thai công chúa chạy tới, cũng không thoải mái như Đường Tiêu, hai người bọn họ đều ngồi dưới đất thở hổn hển, nhìn thấy Đường Tiêu khoan thai tự đắc ngồi ở đó luyện công, trong lòng cảm thấy rất cảm khái.

.....

Lại thêm hai ngày một đêm trôi qua, tới hôm sau, khi trời hoàn toàn tối hẳn, còn có hơn 100 tên sĩ tử chưa thể đến được nơi cắm trại của cảng cá Ngạch Phương. Phương Kích bắt đầu đi, kêu các binh sĩ ngự lâm quân cưỡng ép 100 tên sĩ tử này tới, đương nhiên, hơn một trăm người này không tránh khỏi mỗi người bị phạt 10 quân côn, mười người cuối cùng, ngay cả binh sĩ ngự lâm quân đi theo cũng cùng bị phạt.

Trong doanh địa huấn luyện quân sự của cảng cá Ngạch Phương bắt đầu vang lên tiếng kêu la, có một số sĩ tử thậm chí đã bắt đầu gào khóc thảm thiết, từ nhỏ đến lớn bọn họ chưa bao giờ nếm qua loại cực khổ này, cũng chưa từng chịu phạt như vậy! Mông đít tất cả đều bị đánh nát, buổi tối khi ngủ cũng chỉ có thể nằm sấp.

- Dựa vào biểu hiện này của các người, Đại Minh triều đúng là xong đời! Khi kỵ binh Đại Mãn triều xông đến, các người dùng cái gì để bảo vệ gia viên cuối cùng của chúng ta? Dùng cái gì để bảo hộ con dân Đại Minh triều và người nhà của chúng ta!

Hôm nay, Phương Kích vô cùng thất vọng với mấy trăm tên sĩ tử này, hần bay trên không trung không ngừng rống giận với bọn chúng, tiếng gào khóc thảm thiết trong doanh địa lập tức giảm bớt đi rất nhiều.

- Eo biển rộng như vậy, Đại Mãn triều có thể đánh tới được sao? Hải tộc dễ đối phó như vậy sao? Người chính là muốn lợi dụng chúng ta lấy lòng mọi người! Để giành được quan tước cao hơn mình mà thôi!

Một gã sĩ tử không phục, bắt đầu dả kích Phương Kích, vì tất cả mọi người đều không nói chuyện, kết quả thanh âm của hắn lại cực kỳ rõ ràng.

91. Chương 91 : Kỹ Luật Nghiêm Minh.

Sát Vương

Chương 91: Kỹ luật nghiêm minh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Phương Kích vốn đã vô cùng phẫn nộ, sau khi nghe thấy lời nói của tên sĩ tử kia càng trở nên cuồng giận, hần quang trên người hắn lóe lên, thanh Phương Thiên Họa Kích tối tăm đột nhiên xuất hiện trong tay, đồng thời mãnh liệt ném tới phương hướng thanh âm tên sĩ tử vừa phát ra.

Theo tiếng hét thảm, thân thể của tên sĩ tử kia đã bị Phương Thiên Họa Kích đâm xuyên qua, gắt gao dính trên mặt đất, hần phí công dùng tay nắm lấy cán kích của Phương Thiên Họa Kích cắm trên người mình, sau đó trong miệng đổ máu, thân thể mềm oặt đổ xuống....

Rõ ràng bị Phương Kích giết chết tại chỗ! truyện copy từ

- Hần chết rồi!

Trên mặt đám sĩ tử lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hãi, nguyên một đám nơm nớp lo sợ, thậm chí có tên còn sợ đến mức đái cả ra quần.

- Huấn luyện quân sự lần này, trong đám phế vật các người, ta tổng cộng phải giết chết mười tên kém cỏi nhất! Không tuân thủ kỷ luật nhất! Đây là người đầu tiên! Còn kẻ nào muốn làm người thứ hai không!

Trong cơ thể Phương Kích bay ra một đạo phù triện, tay rút Phương Thiên Họa Kích máu chảy đầm đìa trên người sĩ tử kia, lại hướng về phía toàn bộ cấm trại rống lớn một tiếng.

Lúc này không còn kẻ nào dám lên tiếng nữa, chịu mấy cây quân côn ngược lại không có gì, nhưng không ngờ tên Phương Kích điên này lại dám động tay giết người!

Phải biết rằng trong huấn luyện quân sự trước kia, thống lĩnh ngự lâm quân sẽ cùng đồng hành theo quân, một khi để xảy ra chuyện sĩ tử bỏ mạng, thống lĩnh cũng sẽ bị giáng chức, giáng cấp thậm chí phạt đi phục dịch trong quân. Không ngờ tên họ Phương này không chỉ không bảo vệ an toàn của đám sĩ tử, ngược lại còn chủ động đánh chết một gã sĩ tử, hần thật sự quá điên cuồng.

Đây là ở cảng cá Ngạch Phương, không phải ở Đài Kinh thành, Phương Kịch là cường giả Địa Nguyên duy nhất, cho nên hắn chính là lão đại, nếu không muốn chết, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của hắn.

Đường Tiêu ngược lại cảm thấy không thể trách hắn, trước kia huấn luyện viên ma quỷ thỉnh thoảng cũng lấy thủ đoạn cực kỳ huyết tinh giết một hai người, để đốc thúc những người khác cố gắng hơn. Bọn họ đều từ chiến trường trở về, nhân mạng trong mắt bọn họ không đáng một xu.

Mặt khác Đường Tiêu còn có chút hoài nghi Phương Kịch cố ý làm như vậy, rất có thể hắn không muốn làm Đại thống lĩnh ngự lâm quân ở Đài Kinh thành, cho nên muốn thông qua phương thức này để Nhân Hoàng rút hắn về lại trong quân.

Người ưa thích chiến tranh, giết người, sống ở Đài Kinh thành hòa bình nhất định sẽ rất không quen. Đặc biệt là trong Tử Cẩm thành, những nương nương, hoàng tử kia, hàng ngày thường xuyên thấy mặt, còn phái người tới lôi kéo, điều này khiến Phương Kịch không giỏi xã giao khẳng định vô cùng buồn bực.

Bất luận như thế nào, trong lòng Đường Tiêu ngược lại có thêm mấy phần thiện cảm với Phương Kịch, Đường Tiêu rất ưa thích tính cách của Phương Kịch, bởi vì bọn hắn vốn cùng một loại người.

Không bao lâu sau, trú quân của cảng cá Ngạch Phương, Thái Hằng Đô úy mang theo hơn mười tên bộ hạ kiêng rượu thịt chạy tới, làm lễ cơm rượu tẩy trần cho Phương Kịch. Đám sĩ tử ngồi thấy mùi rượu thịt, nước miếng giàn giụa, nhưng số rượu thịt này không liên quan đến bọn hắn.

Phương Kịch kêu người tới gọi Đường Tiêu đến, cùng Thái Hằng Đô úy và Thất hoàng tử cùng nhau uống rượu. Nhưng Phương Kịch làm như vậy, cũng không phải vì Lan Vương ở Nghi Lan thành có lời giao phó, mà thuần túy vì khắc khổ và tinh thần không sợ chịu khổ Đường Tiêu biểu hiện ra hôm nay, cho nên nguyện ý kết giao với hắn mà thôi.

Nếu đổi thành một người khác, có biểu hiện ưu tú giống như Đường Tiêu, Phương Kịch đồng dạng cũng sẽ kéo đến cùng uống rượu. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, một người cố gắng, một người chịu khổ, một người một lòng muốn trở thành cường giả võ đạo, sản sinh thiện cảm với người có tư tưởng đồng dạng như mình là chuyện rất bình thường.

Khi uống rượu, Phương Kịch chủ động cùng Đường Tiêu nghiên cứu thảo luận chuyện huấn luyện, Đường Tiêu cũng cảm thấy vô cùng hợp ý đối với vị thống lĩnh nghiêm khắc Phương Kịch này, liền nhiệt tình đưa ra một số đề nghị với hắn. Đương nhiên đó đều là một số đề nghị rất chuyên nghiệp tổng kết lại từ kiếp trước, hơn nữa lại có thể áp dụng ở kiếp này, Phương Kịch nghe được cũng liên tục gật đầu, trong lòng càng cảm thấy khen ngợi thích thú với Đường Tiêu.

Đối với Đường Tiêu, gia tăng thiện cảm đối với một người như Phương Kịch không phải là chuyện xấu hổ, hắn muốn đạt thành đại nghiệp, trở thành cường giả trong thế giới này, đương nhiên không thể thiếu được những nhân tài giống như Phương Kịch được.

đọc truyện mới nhất tại .

Một vị tướng lĩnh dẫn binh, không có mấy phần khí phách, không có mấy phần sát khí, không có mấy phần đảm đương, thì còn chiến đấu cái rắm gì nữa?

Sau khi uống rượu xong, quan hệ giữa Phương Kịch và Đường Tiêu lập tức trở nên thân mật hơn rất nhiều, điều này cũng khiến Dực Thái công chúa vốn ở bên cạnh yên lặng quan sát cũng cảm thấy bất ngờ, dù thế nào nàng cũng thể nào nghĩ ra, người cậu coi trời bằng vung, tính tình cổ quái của nàng, tại sao lại có thể trở thành bằng hữu nâng đỡ vui vẻ với Đường Tiêu.

Đường Tiêu càng ngày càng khiến nàng cảm thấy khó hiểu.

.

Nghi Lan thành.

Sa Nam tông nằm gần thôn Nguyệt Mi của huyện Tam Tinh, núi non trùng điệp và dòng suối uốn lượn chảy qua, tạo thành một bức tranh cảnh sắc vô cùng tươi sáng.

Sa Nam tông là một trong những tông phái lớn nhất của Nghi Lan thành.

Trưởng lão Sa Nam tông là Sa Long, dưới trưởng có hai con trai, con trai trưởng là Kim Sa, là thiên tài võ học trẻ tuổi của Sa Nam tông, năm nay gần 23 tuổi, đã là một võ giả Nhân Nguyên lục giai, đang cố gắng đột phá lên võ giả Địa Nguyên.

Thứ tử Kim Nam, năm nay 20 tuổi, võ giả Nhân Nguyên tứ giai.

Khi Kim Sa còn nhỏ, đã đảm nhiệm chức đà chủ phân đà Sa Nam tông trú ở Nghi Lan thành, bình thường đều cùng đệ đệ Kim Nam ở Nghi Lan thành, vừa tuyển nhận đệ tử ngoại môn, vừa giúp đỡ quản lý công việc làm ăn của Sa Nam tông trong nội thành Nghi Lan. Kim gia là đại phú hộ trong Nghi Lan thành, công việc làm ăn của Kim gia chèo chống một phần tư thuế ngân của Nghi Lan thành, qua lại với Lan Vương Chu Hiền vô cùng mật thiết.

Kim Sa cũng vì vậy mà kết bạn với Nghi Lan quận chúa Chu Cẩm, cũng vì khuynh đảo trước vẻ đẹp mỹ mạo của Nghi Lan quận chúa và cá tính đặc biệt của nàng mà nhiều lần đến đề xuất chuyện thành thân, nhưng Lan Vương từ đầu đến cuối đều không chịu trả lời dứt khoát, nhưng những lễ vật mang đến ngược lại đều đón nhận tất cả.

Sa Nam tông là đại tông phái trong khu vực Nghi Lan thành, Kim Sa đã nhiều lần công khai tuyên bố theo đuổi Nghi Lan quận chúa trước mặt mọi người. Lan Vương và Nghi Lan quận chúa cũng chưa từng công khai phủ nhận chuyện này, nên những tông phái, đệ tử nhà giàu khác trong Nghi Lan thành, đương nhiên sẽ nhượng bộ lui binh, không chủ động kết thù kết oán với Sa Nam tông.

92. Chương 92 : Căng Cá Ngạnh Phương.

Sát Vương

Chương 92: Căng cá Ngạnh Phương.

đọc truyện mới nhất tại .

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hôm nay, trong Nghi Lan thành truyền ra một tin tức kinh thiên, nói là Lan Vương Chu Hiền đã gả Nghi Lan quận chúa gả cho Đường Tiêu, công tử Trấn quốc hầu Đường gia ở Đài Kinh thành! Hơn nữa còn là bình thê của công tử Đường gia!

Kim Sa vừa nghe được tin tức này, lập tức nổi giận, người hấn yêu thương, lễ trọng cầu nhiều lần như vậy cũng không được, hiện tại Lan Vương lại dễ dàng gả nàng cho thiếu gia Đường gia, hơn nữa thân phận lại là bình thê kém hơn một bậc!

Chưa nói đến nỗi đau người thương bị người ta cướp mất, chỉ riêng thể diện của Sa Nam tông, Kim Sa đã không nhịn được. Lúc trước hấn ra sức theo đuổi Nghi Lan quận chúa, mỗi năm đều có lễ vật hậu hĩnh, hôm nay lại bị Lan Vương hung hăng ột bạt tai, không lấy được Nghi Lan quận chúa là việc nhỏ, về sau thử hỏi Kim Sa làm thế nào còn dám ngẩng mặt hiên ngang ở Nghi Lan thành nữa?

Vừa ra khỏi cửa không bị người khác nhạo báng mới là lạ!

- Lần trước Trấn quốc hầu Đường gia trong Đài Kinh thành đã cướp đoạt chuyện hôn nhân của Hưng quốc hầu Từ gia, cuối cùng một đứa con trai của Từ gia mất tích, một đứa phát điên, thiếu gia, không thể trèo vào Trấn quốc hầu Đường gia!

Một gã đệ tử Sa Nam tông sau khi đi tìm hiểu tin tức đã trở về, báo cáo tình hình với Kim Sa, hơn nữa còn khuyên nhủ hấn mấy câu.

- Không thể trêu vào? Tên Trần quốc hầu Đường Uyên căn bản không cần ra tay, ta cảm thấy hai đứa con trai của Từ gia quá vô dụng! Ngay cả một võ giả Nhân Nguyên tam giai cũng không làm gì được!

Đệ đệ của Kim Sa là Kim Nam không cho rằng như vậy.

- Tên Đường Tiêu đó hiện tại đang ở đâu?

Kim Sa âm trầm nói, một chưởng vỗ vào tay vịn chiếc ghế bên cạnh, khiến tay vịn nát vụn.

Một võ giả Nhân Nguyên lục giai muốn giết một gã võ giả Nhân Nguyên tam giai quả thực dễ như trở bàn tay, còn nhẹ nhàng hơn giết một con kiến.

- Thiếu gia, tên Đường Tiêu đó hiện tại đang ở cảng cá Ngạch Phương huấn luyện quân sự. Cảng cá Ngạch Phương canh phòng rất nghiêm ngặt, đám sĩ tử huấn luyện quân sự do 2000 tên ngự lâm quân bảo vệ, còn có Đại thống lĩnh Phương Kích trấn thủ, thiếu gia không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Tên đệ tử tên Kim Lực khuyên nhủ Kim Sa.

- Phương Kích thì thế nào chứ? Phương Kích có thể so sánh với phụ thân Kim Long ta sao?

Nhị thiếu gia Phương Nam không cho rằng như vậy, hai huynh đệ ngạo mạn ở Nghi Lan thành đã quen, đây là lần đầu tiên bị người khác khi dễ như vậy.

- Không thể kinh động phụ thân.

Kim Sa đưa tay ngăn cản Kim Nam :

- Đám sĩ tử Đài Kinh thành huấn luyện quân sự, ít nhất phải ở lại cảng cá Ngạch Phương một tháng, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

.

Đêm khuya ở cảng cá Ngạch Phương.

Trên ngọn núi nhỏ cách trại huấn luyện quân sự không xa, có một người mặc áo khoác đen, đầu đội mũ rộng vành đứng hiên ngang.

Không bao lâu sau, một gã mặc y phục màu đen vội vàng chạy tới.

nguồn

Người vừa chạy tới quỳ gối trước mặt gã mặc áo khoác đen, đội mũ rộng vành:

- Bẩm báo Lý đà chủ, đệ tử đã dò xét rõ ràng thân phận của bốn gã binh sĩ ngự lâm quân đi theo tiểu tặc Đường Tiêu, tên của bọn hắn là Trương Bảo, Tạ Nghiễm, Lưu Lãnh, Triệu Tứ; gia cảnh nhà bọn họ cũng đã tìm hiểu rõ ràng.

Người mặc hắc bào sau khi nghe xong, rất hài lòng gật đầu:

- Tốt lắm, lần này ngươi đã lập đại công, sau khi quay về sẽ được trọng thưởng!

- Tạ đà chủ!

Người mặc hắc bào chính là Lý Ngạn, vâng mệnh Vân Dương phu nhân, đến đây săn giết Đường Tiêu, để bảo đảm không có sơ hở nào, hắn tự mình chạy tới cảng cá Ngạch Phương, sau ba ngày khảo sát toàn bộ địa hình cảng cá, liền nghĩ ra một độc kế.

Tin tức tình báo thu thập được đã biểu hiện, huấn luyện quân sự lần này binh sĩ ngự lâm quân và đám sĩ tử phải phân tổ, hơn nữa loại phân tổ này sẽ xuyên suốt toàn bộ thời gian huấn luyện quân sự. Cho nên, Lý Ngạn định ra một kế hoạch mượn đao giết người, mượn một người trong bốn gã binh sĩ ngự lâm quân giết chết Đường Tiêu. Dưới điều kiện tiên quyết thân phận của mình không bị bại lộ, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành không có sơ hở nào, lại để cho Trần Quốc hầu sau đó không điều tra được chứng cứ, không cách nào hoài nghi đến hắn và Vân Dương phu nhân .

Đương nhiên, để cho gã binh sĩ ngự lâm quân được lựa chọn nghe lời, Lý Ngạn sẽ dùng một loại thủ đoạn rất hèn hạ, kêu người của hắn cài vào trong Đài Kinh thành, bắt cóc người nhà của tên binh sĩ ngự lâm quân này, mang tới một ít tín vật để cho gã binh sĩ ngự lâm quân này đi vào khuôn khổ.

.

Thời gian huấn luyện quân sự thoáng cái đã trôi qua một tuần, bên trong cảng cá Ngạch Phương vẫn vô cùng yên tĩnh, hải tộc không có bất cứ khởi xướng quấy rối nào đối với cảng cá, Phương Kích cũng không giết người nữa, bởi vì mấy trăm tên sĩ tử đều trở nên dễ bảo, không có người nào còn dám lười biếng hoặc cãi lại quân lệnh.

Thời gian một tuần trôi qua, ngay cả tên mập mạp Chu Càn cũng gầy đi trông thấy, làn da cũng rám đen không ít, tình huống của những sĩ tử khác cũng không khác biệt.

Duy chỉ có Đường Tiêu vẫn cảm thấy không thỏa mãn đối với lượng huấn luyện Phương Kích dành cho hắn, hắn thường xuyên muốn thêm vào lượng huấn luyện. Phương Kích đương nhiên biết rõ tính tự giác Đường Tiêu, cho nên căn bản mặc kệ hắn, bốn gã binh sĩ ngự lâm quân cũng rất thoải mái, căn bản không cần đốc thúc Đường Tiêu tập luyện.

Trong thời gian một tuần, quan hệ giữa Đường Tiêu và Phương Kích cũng thân mật hơn không ít, những chủ đề hai người đàm luận cũng càng ngày càng rộng. Phương Kích rất kinh ngạc trước sự hiểu biết của Đường Tiêu, hơn nữa Đường Tiêu mới 15 tuổi, nhiều lúc suy nghĩ của hắn còn thấu đáo hơn người hơn 20 tuổi rất nhiều.

- Phương Thống lĩnh, liên quan đến chuyện vận dụng võ học trong quân ngũ, có vài chuyện ta vẫn cảm thấy rất khó hiểu.

Đường Tiêu cũng thừa cơ thỉnh giáo một số chuyện quân ngũ với Phương Kích.

- Công tử ngươi có gì khó hiểu? Cứ mặc sức hỏi, những cái khác không dám nói, vấn đề phương diện quân ngũ, ta đều có thể trả lời ngươi.

Phương Kích ngựa chiến nửa đời, vẫn không ngừng xông pha khắp nơi, chiến đấu với hải tộc, từ một binh lính bình thường trở thành Đại tướng quân, năm nay mới được điều động quay lại Đài Kinh thành đảm nhiệm Đại thống lĩnh ngự lâm quân, đối với phương diện quân ngũ xác thực đáng được xưng tụng là chuyên gia.

- Ví dụ như Đại thống lĩnh ngươi, bây giờ là tu vi Địa Nguyên, võ công sâu xa khó lường, binh lính trên chiến trường bình thường căn bản không cách nào xúc phạm tới ngươi, Đại Thủ Ấn vừa ra, võ một trảo, cũng có thể giết chết trăm tên lính, Đại Minh triều thành lập quân đội làm cái gì? Chi bằng lưu những quân phí này lại, bồi dưỡng thêm một số cao thủ Địa Nguyên, ra trận đối địch, cho dù đối phương có thiên quân vạn mã cũng dễ dàng thu phục, làm gì cần huy động nhân lực, hàng năm tốn nhiều ngân lượng như vậy để nuôi mấy chục vạn đại quân?

93. Chương 93 : Binh Sĩ Ngự Lâm Quân.

Sát Vương

Chương 93: Binh sĩ ngự lâm quân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu xác thực rất hoang mang với vấn đề này, ở kiếp trước, tất cả binh sĩ sau khi trải qua huấn luyện, năng lực không cách biệt nhiều. Còn ở kiếp này, là thế giới cường giả, nếu tu vi võ học cách biệt mấy bậc, một người có thể chống lại mười mấy người. Giống như Phương Kích, trên chiến trường đoán chừng

lấy một địch ngàn người cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại lại phải huấn luyện nhiều binh sĩ như vậy để đóng giữ các nơi.

Phương Kích cảm thấy có chút kỳ quái với vấn đề này của Đường Tiêu, từ một số phương diện nào đó mà nói, phương diện tri thức của Đường Tiêu tương đối uyên bác, nhưng ở một số phương diện khác lại có vẻ hoàn toàn không biết gì cả. Đương nhiên, nếu như Phương Kích biết rõ Đường Tiêu là người xuyên việt, hẳn sẽ không có những nghi hoặc như vậy.

- Vấn đề này của người, qua vài ngày khi ta cho các người tiến hành diễn luyện trận hình, người ắt sẽ minh bạch, nhưng ...hiện tại nói với người cũng không sao....

Phương Kích đứng dậy, chỉ về hướng những binh sĩ ngự lâm quân:

- Một binh sĩ chiến đấu đơn độc, tu vi võ học rất thấp, hộ thể cương khí rất yếu, khi đối mặt với một gã cường giả Địa Nguyên, một ngón tay của cường giả Địa Nguyên cũng có thể giết chết hắn, nhưng một đội binh sĩ, mấy trăm binh sĩ, ngàn vạn binh sĩ, sau khi trải qua diễn luyện trận hình, chân khí trong cơ thể bọn hắn sẽ ngưng tụ lại một chỗ, hình thành chiến cương ngoài trận hình.

- Dưới phòng hộ của chiến cương, một gã cường giả Địa Nguyên phát ra Đại Thủ Ấn mang tính hủy diệt, muốn phát ra công kích với binh sĩ lập trận hình, đầu tiên phải phá hư chiến cương bên ngoài trận hình mới được. Chiến cương do binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh tạo thành, cho dù các binh sĩ trong đó có tu vi võ học rất thấp, nhưng cường độ phòng hộ của chiến cương cũng sẽ vượt xa binh sĩ chưa được huấn luyện.

- Một gã cường giả Địa Nguyên, muốn giết chết mười tên võ giả Nhân Nguyên rất dễ dàng, nhưng nếu như mười tên võ giả Nhân Nguyên này thông qua huấn luyện trường kỳ kết thành trận hình, chiêu số võ học cường đại của võ giả Địa Nguyên này rất có thể không phá được chiến cương của bọn hắn, chứ đừng nói đến giết chết bọn hắn. Lúc này, binh lính bình thường từ trên mặt đất tiến hành công kích với binh sĩ kết thành trận hình, ngược lại còn hữu hiệu hơn công kích mang tính hủy diệt của võ đạo cường giả.

- Nhìn từ ý nghĩa thực chiến của quân đội, võ đạo cường giả và binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh tạo thành trận hình ai cũng có sở trường riêng, chiến cương của trận hình binh sĩ tuy phòng hộ rất cường hãn, thậm chí cao hơn một võ đạo cường giả, nhưng tính di động và tính công kích lại cách xa võ đạo cường giả.

- Thì ra là thế.

Đường Tiêu khẽ gật đầu:

- Bởi vì sự tồn tại của chiến cương, cho nên một gã cường giả có võ học tu vi rất cao, khi đối mặt với số lượng lớn binh sĩ được huấn luyện nghiêm túc trên chiến trường, cường ép công kích cũng không thể chiếm được tiện nghi gì cả.

- Không chỉ như vậy....

Phương Kích nói tiếp:

- Binh lính bình thường còn có thể điều khiển Thần Minh nổ xa, Thần Minh chiến xa trong trận hình. Người nghĩ xem, mấy trăm mấy ngàn chiếc Thần Minh nổ xa đồng loạt bắn ra, dù có bao nhiêu võ đạo cường giả cũng đừng mơ tưởng tới gần!

- Mặt khác, một gã võ đạo cường giả, cho dù võ học tu vi cá nhân rất cao, nhưng không có kinh nghiệm chỉ huy chiến trường, chiến đấu đồng dạng sẽ tan tác. Chiến tranh không chỉ so về năng lực cá nhân của võ tướng, mà nhiều hơn là tài năng chỉ huy và mưu lược của võ tướng, võ học tu vi của cá nhân võ tướng trên chiến trường đương nhiên có thể phát ra tác dụng thù hoa diệt gấm, nhưng lại không cách nào nắm giữ thắng bại của một cuộc chiến tranh!

Phương Kích cuối cùng tổng kết lại:

- Căn cứ vào các địch nhân khác nhau, địa hình thời tiết khác nhau, mà định ra phương án giao đấu khác nhau, để cho võ đạo cường giả và trận hình binh sĩ đều có thể phát huy sở trường, khắc chế địch nhân khắp nơi, mới là chuyện một gã thống soái nên suy nghĩ.

- Đúng, xác thực là đạo lý này.

Đường Tiêu thoáng chốc như mở mang đầu óc.

- Đường công tử có nghi vấn gì xin cứ tự nhiên hỏi ta, vài ngày nữa khi diễn luyện trận hình chiến cương, ta sẽ giao cho ngươi một đội binh sĩ, cho ngươi tự mình chỉ huy cảm thụ một chút.

Phương Kích càng cảm thấy thích thú, đem những kinh nghiệm tâm đắc hần thu thập được trong lúc luyện binh, hành quân những năm qua nói cho Đường Tiêu biết, hai người càng trò chuyện càng cảm thấy tâm đầu ý hợp. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

.....

Trong mấy ngày này, Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm của Đường Tiêu cũng có chút thành tựu, hần hiện tại đã có thể huyền hóa ra một đạo kiếm cương màu xanh rất nhỏ trước ngón tay, trong nháy mắt có thể đục thủng một hòn đá. Lực xuyên thấu của một kích này, rõ ràng mạnh hơn rất nhiều uy lực của Đạn Chỉ thần công sử dụng lúc trước.

Khi Đường Tiêu tập luyện, thường thường sau khi huyền hóa ra kiếm cương, lập tức bắn ra một hòn đá nhỏ đi theo, giả tưởng nó thành một viên lõi chấn tử, trong lòng niệm đọc khiến nó nổ tung khi thời cơ thích hợp. truyện copy từ

Đường Tiêu tin tưởng, tuyệt kỹ này của hần một khi có thành tựu, khẳng định có thể một kích giết địch, làm thay đổi cục diện chiến đấu trong thực chiến với người khác.

.....

Chiều nay, sau khi ngư dân phụ trách đưa đồ ăn tối đến cho doanh địa huấn luyện quân sự trong cảng cá mang đồ đến, theo thường lệ cũng đem tới một số thư tín từ Đài Kinh thành.

Trong bốn gã binh sĩ ngự lâm quân phụ trách huấn luyện Đường Tiêu, binh sĩ tên là Trương Bảo bất ngờ nhận được một bọc hàng, sau khi mở bọc hàng ra, phát hiện bên trong có một phong thư, sau khi đọc xong nội dung bên trong, Trương Bảo liền giật mình kinh hãi.

Bọc hàng này là Lý Ngạn tìm người kêu ngư dân mang hàng đưa đến, trong thư viết rõ, hơn mười người nhà của Trương Bảo đều đã bị bắt cóc, nếu như Trương Bảo muốn người nhà còn sống, nhất định phải giết chết Đường Tiêu. Sau đó còn đưa ra một số đề nghị làm thế nào giết chết Đường Tiêu.

Nếu Trương Bảo không phục tùng mệnh lệnh, người nhà của hần sẽ bị giết chết, nữ nhân trong nhà còn có thể bị cưỡng hiếp, thậm chí là luân phiên cưỡng hiếp, nếu hần giết chết Đường Tiêu theo yêu cầu trong phong thư, người nhà của hần không chỉ không có việc gì, mà hần còn có thể nhận được một phần thưởng rất hậu hĩnh.

Trên thực tế, trong bao thư ngoại trừ mười mấy món tín vật của người nhà Trương Bảo, còn có một trung đỉnh kim nguyên bảo. Ở Đại Minh triều mỗi tiểu đỉnh kim nguyên bảo, chính là một trăm lượng bạc, còn trung đỉnh kim nguyên bảo, giá trị đạt đến năm trăm lượng bạc!

94. Chương 94 : Bến Thuyền Số 3.

Sát Vương

Chương 94: Bến thuyền số 3.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Binh sĩ ngự lâm quân trong thế giới này thuộc về nhân viên công vụ cấp kim lĩnh, bổng lộc một năm không sai biệt lắm là năm mươi lượng bạc, tương đương khoảng hai mươi vạn nhân dân tệ ở kiếp trước của Đường

Tiêu, năm trăm lượng bạc, tương đương với hai trăm vạn tệ, bằng bổng lộc mười năm của bọn hắn, về cơ bản sau này trong nhà không phải lo thiếu ăn nữa.

Theo như trong thư nói, nếu Trương Bảo giết chết Đường Tiêu như ước định trong thư, khi người nhà của hắn được phóng thích, hắn còn có thể thu được mười trung đỉnh kim nguyên bảo giống như vậy! Một mặt là an nguy của người nhà, một mặt khác là thù lao hấp dẫn, Lý Ngạn tin tưởng hắn nhất định có thể đạt được mục đích, loại phương thức mượn đao giết người như vậy có chỗ tốt, chính là bản thân sẽ không dễ dàng bị bại lộ là chủ mưu.

Trong thư Lý Ngạn gửi cho Trương Bảo còn có một điều, nếu như trước sáng sớm ngày mai, Trương Bảo vẫn không mang đầu Đường Tiêu đến địa điểm giao hàng, bọn hắn sẽ luân phiên cưỡng hiếp rồi giết chết một nữ nhân trong nhà Trương Bảo, bắt đầu từ người trẻ, sau đó đến trẻ nhỏ, người già, cứ sau mỗi canh giờ lại luân phiên cưỡng bức rồi giết chết một người, cho đến khi tất cả người nhà Trương Bảo bị giết sạch mới thôi.

Tại sao Lý Ngạn lại lựa chọn Trương Bảo, là vì trong thời gian một tuần, sau khi Lý Ngạn điều tra về bối cảnh gia đình của bốn gã binh sĩ ngự lâm quân bên cạnh Đường Tiêu, phát hiện Trương Bảo là người hiếu thuận nhất, xem người nhà còn quan trọng hơn tính mạng của mình. Đây chính là điểm Lý Ngạn cần có, không chỉ như vậy, Trương Bảo còn là một võ giả có tu vi Nhân Nguyên tứ giai đỉnh phong, trải qua 5 năm nghĩa vụ quân sự, kinh nghiệm thực chiến phong phú, nếu kêu hắn đi giết một gã vừa mới tiến vào Nhân Nguyên tam giai không lâu như Đường Tiêu, hoàn toàn là mượn đao mổ trâu giết gà.

Sau khi Trương Bảo nhận được bọc hàng này, trong lòng cực kỳ thống khổ, lại không dám biểu lộ ra, kim nguyên bảo hấp dẫn chỉ là thứ yếu, thứ hắn lo lắng chủ yếu là an nguy của người nhà. Suy đi nghĩ lại, Trương Bảo cảm giác mình căn bản không còn lựa chọn nào khác, trừ phi giết chết Đường Tiêu, nếu không toàn bộ người nhà của hắn sẽ bị giết chết, thậm chí bốn muội muội hắn thương yêu nhất đều bị luân phiên cưỡng bức hành hạ đến chết, đây là điều hắn căn bản không cách nào tiếp nhận.

Mặc dù biết giết Đường Tiêu, Trần quốc hầu nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng hiện tại Trương Bảo đã không còn quan tâm nhiều như vậy, không giết Đường Tiêu, đến sáng ngày mai, người thân của hắn sẽ bị hành hạ đến chết, giết Đường Tiêu, vứt thi thể của y xuống biển, còn có một tia hy vọng không bị người ta phát hiện, từ đó cứu người nhà của mình thành công.

Lý Ngạn đã điều tra ra, biết rõ Phương Kích rất dung túng Đường Tiêu, thậm chí trong thư gửi cho Trương Bảo, còn dặn dò hắn cách làm thế nào giết chết Đường Tiêu.

.....

Lúc nửa đêm, khi tên binh sĩ ngự lâm quân tên là Triệu Tứ đang ngồi trong khu vực gần lầu của Đường Tiêu chấp hành nhiệm vụ canh gác, Trương Bảo đi về hướng Triệu Tứ, nói cho hắn biết Đại thống lĩnh Phương Kích muốn gặp Đường Tiêu, kêu Triệu Tứ hộ tống Đường Tiêu đi đến bến tàu số 3 của cảng cá gặp mặt.

- Nửa đêm rồi, Phương Thống lĩnh gọi hắn qua đó làm chi?

Triệu Tứ cảm thấy rất kỳ quái.

- Ai biết bọn hắn có gì cổ quái? Dù sao người hộ tống hắn qua đó là được rồi, ở đây cứ để ta thay người bảo vệ.

Trương Bảo nhậm chức tiểu đội trưởng trong Ngự lâm quân, tên binh sĩ tên Triệu Tứ đang cùng hắn bảo hộ Đường Tiêu là một gã võ giả Nhân Nguyên tam giai, cũng là một thuộc hạ của hắn, bình thường rất nghe lời hắn nói.

Mặc dù Triệu Tứ có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đánh thức Đường Tiêu, nói cho Đường Tiêu biết chuyện Phương Kích muốn bí mật gặp mặt hắn. Bởi vì những ngày này Phương Kích thỉnh thoảng cũng kêu người tới gọi Đường Tiêu, hơn nữa Đường Tiêu và mấy tên binh sĩ ngự lâm quân này cũng đã thân quen, cho nên Đường Tiêu cũng không có lòng nghi ngờ Triệu Tứ, trực tiếp mặc xong quần áo đi theo Triệu Tứ về hướng bến tàu số 3.

Mục đích Trương Bảo làm như vậy chính là để cho những lính gác khác nhìn thấy Đường Tiêu đi theo Triệu Tứ rời khỏi đó, do đó không cách nào hoài nghi đến hắn, sau khi đợi hai người Triệu Tứ và Đường Tiêu rời

khỏi, Trương Bảo lặng lẽ theo một con đường khác đi về hướng bến tàu số 3. nguồn

- Phương Thống lĩnh đâu rồi?

Sau khi đến bến tàu số 3, Triệu Tứ có chút nghi hoặc nhìn xung quanh.

- Là ai nói cho người biết Phương Thống lĩnh tìm ta?

truyện copy từ

Đường Tiêu cũng nhíu mày, trên đường đi, hắn theo bản năng chú ý xung quanh, cũng không phát hiện có nguy hiểm gì ẩn nấp

- Là Trương đội trưởng. Trương đội trưởng, người tới rồi?

Khi Triệu Tứ đang trả lời Đường Tiêu, chợt nhìn thấy Trương Bảo đang đi về phía mình.

- Đúng vậy, người có nhìn thấy Phương Thống lĩnh không?

Trương Bảo tiếp tục đi về hướng Triệu Tứ.

- Không có, kì quái thật . . .

Triệu Tứ còn chưa dứt lời, Trương Bảo đột nhiên nện một quyền về phía đầu hắn, bởi vì chênh lệch cấp bậc, hộ thể cương khí của Triệu Tứ lập tức bị phá vỡ, một quyền này rắn chắc đập vào trán Triệu Tứ, lập tức đánh nát tung bay đầu hắn, Triệu Tứ không rên một tiếng ngã xuống mặt đất.

Nơi này cách trại huấn luyện quân sự tương đối xa, thanh âm đánh nhau cũng không truyền đến được.

Tinh khí hồn phách của Triệu Tứ từ trong thi thể của hắn phiêu đảng bay ra, trong nháy mắt, giống như nhận sự dẫn dắt nào đó, bay về hướng cơ thể Đường Tiêu. Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong cơ thể Đường Tiêu bỗng nhiên nhúc nhích, nhanh chóng hút hồn phách tinh khí của Triệu Tứ vào trong, sau đó không nhúc nhích nữa, quá trình này xảy ra cực kỳ nhanh, Trương Bảo và Đường Tiêu đều không phát giác được.

- Có người kêu người giết ta?

Đường Tiêu rất kỳ quái nhìn cử động của Trương Bảo, đồng thời mở miệng hỏi hắn.

- Đúng vậy, ta không thể không làm như vậy, Đường thiếu gia, xin lỗi người!

Trương Bảo lộ vẻ hung quang, nắm chặt hai tay lao về hướng Đường Tiêu.

Mặc dù Đường Tiêu đã từng đánh bại võ giả Nhân Nguyên tứ giai là Nghi Lan quận chúa Chu Cẩm Nhi bên ngoài Nghi Lan thành, hơn nữa Trương Bảo cũng tận mắt nhìn thấy màn này, nhưng Trương Bảo cũng không xem trọng Đường Tiêu, hắn biết rõ Đường Tiêu có thể đánh bại Nghi Lan quận chúa phần lớn là dựa vào lừa gạt và vận khí, hơn nữa Nghi Lan quận chúa rõ ràng không có kinh nghiệm thực chiến gì.

Trương Bảo hắn không còn như lúc trước, hắn ở trong quân đội hơn năm năm, lập không ít chiến công, mới được triệu hồi đến Đài Kinh thành tiến nhập ngũ lâm quân, về cấp bậc lại hoàn toàn áp đảo võ giả nhất giai của Đường Tiêu, trong thế giới này, tu vi võ giả chỉ cần cao hơn một bậc là đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

95. Chương 95 : Trương Bảo Ra Tay.

Sát Vương

Chương 95: Trương Bảo ra tay.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trương Bảo tuyệt đối sẽ không dễ dàng mắc lừa Đường Tiêu giống như Nghi Lan quận chúa, đối với hắn hiện tại mà nói, giết chết Đường Tiêu, cũng đơn giản giống như hắn vừa rồi một quyền đánh chết Triệu Tứ, cho dù Đường Tiêu muốn tìm cách chạy trốn, hắn cũng có thể tung quyền từ phía trên đánh xuống.

Đây chính là chênh lệch của nhất giai.

- Đợi đã!

Đường Tiêu dùng thủ thế ngăn cản Trương Bảo, ngược lại lộ ra vẻ mặt vui vẻ:

- Dù sao ta cũng chết chắc, vậy người nói cho ta biết, là ai bảo người giết ta.

- Thực xin lỗi, ta không biết.

Trương Bảo xác thực không biết, hơn nữa cũng không muốn nhiều lời với Đường Tiêu, hắn biết rõ vị Đường Tiêu thiếu gia này quỷ kế đa đoan, càng nói nhiều với hắn, lại càng dễ dàng mắc mưu của hắn.

Trương Bảo thoạt vừa dứt lời đồng thời cũng đưa tay tung quyền về hướng Đường Tiêu, chiêu thức hắn sử dụng chính là chiêu Hổ Liệt quyền thường gặp nhất ở Đại Minh triều, Đường Tiêu vô cùng quen thuộc với chiêu thức này, đây chính là chiêu thứ nhất Mãnh Hổ Xuất Lung trong Hổ Liệt quyền. Đường Tiêu còn nhớ rõ khi hắn vừa đến thế giới này, đánh nhau với Từ Minh, chiêu đầu tiên Từ Minh sử dụng chính là Mãnh Hổ Xuất Lung. Ngay lúc đó Đường Tiêu còn chưa hiểu võ học trong thế giới này, trên mặt thiếu chút nữa bị quyền cương của Từ Minh gây thương tích.

Đường Tiêu nhớ rất rõ chấn động trong lòng mình lúc đó.

Uy lực của đòn Mãnh Hổ Xuất Lung mà Trương Bảo phát ra mạnh hơn rất nhiều lần so với đòn của Từ Minh lúc trước. Sau khi Trương Bảo ra tay, không khí thành linh ngưng tụ ra hình đầu hổ, mặc dù không ngưng tụ ra hình đầu hổ rõ ràng như Mục Thương lúc trước, nhưng cũng rất dữ tợn.

- Hổ Hành Long Bộ!

Đường Tiêu khẽ nghiêng người, động tác dưới chân cực kỳ nhanh nhẹn, dĩ nhiên tránh né được một kích này của Trương Bảo. đọc truyện mới nhất tại .

Đối với Đường Tiêu mà nói, tránh thoát đòn tấn công cương mãnh có thừa, quyền lộ linh hoạt chưa đủ như Hổ Liệt quyền quả thực dễ như trở bàn tay. Hơn nữa sau khi Đường Tiêu né tránh được đòn Hổ Hành Long Bộ của Trương Bảo, lập tức cũng thuận thế đánh ra một quyền, trên mặt quyền đồng dạng cũng ngưng tụ ra hình đầu hổ, tạo nên khí lãng cường đại mãnh liệt đánh về phía đầu của Trương Bảo.

Một quyền của Trương Bảo thất bại lại lập tức nhìn thấy nắm đấm của Đường Tiêu đánh về phía hắn, trong lòng liền vô cùng khiếp sợ, lúc trước hắn cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy Đường Tiêu và Nghi Lan quận chúa chiến đấu với nhau, cho rằng Đường Tiêu chỉ ỷ vào hóa điều tuyệt học của Trần quốc hầu đầu cơ trục lợi, cho nên vừa rồi hắn mới lựa chọn dùng nắm đấm tấn công Đường Tiêu, giống như hắn đã giết chết Triệu Tứ.

Không ngờ kinh nghiệm thực chiến của tên tiểu tử này lại phong phú như vậy, chiến đấu cận chiến thân thể phải linh hoạt như con cá chạch, nếu một quyền của người không đánh trúng hắn, hắn sẽ lập tức áp sát!

Đường Tiêu có thể nhìn ra thực lực của Trương Bảo, hắn căn bản không sợ tiến hành cận chiến với người này, đây là điểm mạnh của hắn. Trương Bảo muốn giết hắn, đây đúng là một cơ hội thực chiến hiếm có, có thể kiểm nghiệm được thành quả huấn luyện của Đường Tiêu trong thời gian này qua, đồng thời giúp hắn hiểu được ưu thế của võ giả Nhân Nguyên tứ giai trong thực chiến rút cuộc ở chỗ nào.

Ở kiếp trước, khi Đường Tiêu chiến đấu với người khác, càng gặp được cường giả hắn càng hưng phấn, hắn chính là không ngừng đề thăng thực lực của mình trong quá trình giao thủ với cường giả, ở kiếp này vẫn không cách nào từ bỏ được thói quen này.

Trương Bảo nhìn thấy nắm đấm của Đường Tiêu càng lúc càng áp sát mình, cho đến khi nắm đấm của Đường Tiêu chạm vào mặt hắn, lập tức ý thức được một quyền này của Đường Tiêu cho dù không phá được phòng hộ cương khí của hắn, cũng sẽ khiến hắn choáng váng vì khoảng cách quá gần. Cũng may Trương Bảo không phải người chủ quan khinh địch, năm năm ở trong quân ngũ, kinh nghiệm thực chiến tương đối

phong phú, hấn lập tức giơ quyền hóa chưởng, lấy cương khí ngưng tụ trong chưởng triệt tiêu một kích cương mãnh khoảng cách quá gần của Đường Tiêu.

- Âm!

Quyền cương công kích sản sinh ra từ nắm đấm của Đường Tiêu và hộ thể cương khí ngưng tụ trong lòng bàn tay Trương Bảo mãnh liệt va chạm với nhau, lúc này Đường Tiêu bị chấn động bay ngược trở lại, thối lui đến bốn, năm mét mới miễn cưỡng đứng vững lại. Trương Bảo chỉ thối lui mấy bước đã đứng vững lại, tuy không bị thương, nhưng toàn bộ cánh tay của hắn đều bị tê rần, đầu cũng chịu một số trùng kích chấn động. nguồn (.)

- Tu vi của tiểu tử này thấp hơn ta một bậc, vậy mà một quyền này lại có thể khiến đầu óc ta mê muội, ta quả thực quá xem thường hắn rồi!

Trương Bảo âm thầm có chút kinh hãi, hắn biết rõ, nếu như không phải giữa hai người có chênh lệch một bậc, một quyền vừa rồi của Đường Tiêu thậm chí có thể trực tiếp nổ nát bàn tay của hắn!

- Long Hành Hổ Bộ! Uy Vũ Sinh Phong!

Trương Bảo không dám chủ quan nữa, liên tục sử xuất hai phát Hổ Liệt quyền, trong nháy mắt lại một lần nữa áp sát người Đường Tiêu, thân hình hắn lúc này giống như một con mãnh hổ cực kỳ cường tráng, sau khi bị chọc giận vung vẩy móng vuốt sắc nhọn, lao thẳng về hướng Đường Tiêu.

Đường Tiêu vừa mới lách mình tránh thoát một kích của Trương Bảo, Trương Bảo lập tức lại đánh ra, lần này kích đánh ra lại là một kích cương mãnh nhất trong Hổ liệt quyền....

- Hổ Hao Long Bào!

Hổ chính là vua bách thú, hổ thân thể chấn động bách thú ai cũng hàng phục, đem làm một chỉ (cái) mãnh hổ tức giận gào thét lúc, nó hội (sẽ) liền lĩnh, dùng nó rằng nanh rằng nhọn cùng hổ trảo xé nát hết thấy, một trong nháy mắt, cực lớn đầu hổ liền đã ở Trương Bảo hai đấm phía trước ngưng tụ thành hình, dùng thái sơn áp đỉnh xu thế hướng Đường Tiêu mãnh liệt oanh đi qua.

Hai thức đầu tiên của Trương Bảo đều là hư chiêu, bịt kín tất cả phương hướng Đường Tiêu có thể trốn tránh, một thức “Hổ Hao Long Bào” cuối cùng chính là một kích trí mạng dành cho Đường Tiêu, chuẩn bị giải quyết dứt điểm chiến đấu, để tránh đêm dài lắm mộng. Không thể không nói, Hổ Liệt quyền của Trương Bảo đã luyện đến mức vô cùng thành thực, chỉ mấy chiêu thức cơ bản, được hắn dùng thời cơ thích hợp tiến hành tổ hợp, phát huy ra những quyền thức uy lực siêu việt của bản thân.

- Khí Chú Long Đỉnh!

Đường Tiêu không chút suy nghĩ tiếp tục đánh tới, một thức này là từ trong Cẩm Y Long quyền, cũng là chiêu thức phòng ngự hữu hiệu duy nhất lúc này của Đường Tiêu. Hắn đã từng sử dụng qua chiêu này khi đối chiến với Nghi Lan quận chúa, hóa giải một phần uy lực Trường Hà Lạc Nhật kiếm của Nghi Lan quận chúa, lần này chính là sử dụng theo bản năng.

96. Chương 96 : Tuyệt Điều.

Sát Vương

Chương 96: Tuyệt Điều.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trong quyền ý tả quyền của Đường Tiêu mơ hồ xuất hiện một con Điều Long Huyền Thiết cổ đỉnh cực lớn, nghênh đón đầu hổ của Trương Bảo, cùng lúc đó, nắm tay phải của Đường Tiêu hóa quyền vi chỉ, kích xạ ra một thức “Trường Hà Lạc Nhật” trong “Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm” tu luyện những ngày qua.

Đầu hổ nặng nề giao phong với Long đỉnh, phát ra một tiếng “keng” trầm đục, đối oanh lần này, khoảng cách sức mạnh nhất giai của cả hai bên đều lập tức hiện ra. Đầu hổ của Trương Bảo lập tức dừng độ với Long đỉnh của Đường Tiêu, chỉ làm giảm đi một phần uy lực sau đó đột nhiên đâm vào ngực Đường Tiêu.

Cùng với tiếng xương cốt vỡ vụn, Đường Tiêu bị một luồng mãnh lực cực kỳ cường đại đánh trúng, hần buồn bực hừ một tiếng, lập tức bị đánh bay hơn mười mét nằm ngửa trên mặt đất. Năng lực phòng hộ của Âm Kim nội giáp dưới tình huống chưa tế luyện rất có hạn đối với quyền cường cường đại như vậy.

Trên vai trái của Trương Bảo bỗng chốc cảm thấy đau đớn, không thể không nói kinh nghiệm thực chiến của hần rất phong phú, vừa rồi trong tích tắc hần đối oanh với Đường Tiêu, giữa tốc độ như ánh sáng, hần vẫn còn chú ý tới sự cổ quái trên tay phải của Đường Tiêu. Hần lập tức ép người xuống, tránh khỏi bị Trường Hà Lạc Nhật của Đường Tiêu trực tiếp đâm xuyên qua trái tim của hần!

Nhìn thấy vai trái đau nhức, phía trên máu chảy đầm đìa, Trương Bảo âm thầm kinh hãi, hần thật sự không ngờ, tiểu tử này lại có bản lĩnh như vậy! Nếu như không phải hần kịp phản ứng thì đòn này đã trực tiếp đâm xuyên qua trái tim của hần, thì lúc này người ngã trên mặt đất cũng không phải là Đường Tiêu mà chính là hần. đọc truyện mới nhất tại .

Không thể không nói cường độ đòn công kích này của Đường Tiêu rất vừa vặn, khi Trương Bảo phát động đại chiêu Hổ Hao Long Bào, phần lớn chân khí từ trong cơ thể hần lập tức bị rút ra, giờ khắc này là lúc cương khí phòng ngự bên ngoài cơ thể Trương Bảo yếu kém nhất, Đường Tiêu chính là nắm bắt được thời cơ này, nên đã phát động một kích trí mạng về hướng trái tim của Trương Bảo.

Đáng tiếc, đòn công kích này lại bị Trương Bảo tránh được.

Hiện tại Đường Tiêu đã tiêu hao hết toàn bộ chân khí trong cơ thể, bản thân bị trọng thương, ngay cả bò dậy cũng cảm thấy khó khăn.

Trương Bảo lấy tay bịt miệng vết thương trên vai, từng bước đi về hướng Đường Tiêu đang nằm trên mặt đất.

Đường Tiêu nằm trên mặt đất, mượn cơ hội lau máu tươi trên khóe miệng, nhanh chóng nhét một viên đan dược chữa thương hoàng gia vào trong miệng, sau đó chống người đứng dậy, cười tủm tỉm nhìn Trương Bảo đang đi về phía hần.

- Người cười cái gì? Lẽ nào người không biết mình sắp chết rồi sao?

Trương Bảo dừng bước lại, có chút tức giận trừng mắt nhìn Đường Tiêu, tiểu tử này thật sự khó chơi hơn tưởng tượng của hần, thậm chí trước khi chết còn làm vai hần bị thương.

- Ta vốn muốn để người sống, hỏi xem người có phải người Hưng quốc hầu mua chuộc tới giết ta hay không, nhưng người sắp chết đến nơi, vẫn mê muội không chịu thức tỉnh...

Đường Tiêu lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Bảo phẳng phất như nhìn một người chết.

- Ta sắp chết sao? Ha ha ha ha, làm sao ta có thể sắp chết được chứ? Ngược lại người sắp chết chính là người, hiện tại ta tùy tiện tung một quyền là có thể giết người thành cặn bã!

nguồn

Trương Bảo liền cảm thấy buồn cười, vị Đường đại thiếu gia này quả thật cũng quá tự tin? Lẽ nào hần cho rằng dưới tình huống này, hần còn có thể thay đổi cục diện hay sao?

- Người biết vai của người tại sao lại đổ máu không?

Đường Tiêu lạnh nhạt hỏi Trương Bảo.

Trương Bảo thoáng rung mình, vội vàng cảm thụ qua, sau khi phát hiện chỗ đầu vai không có dấu hiệu trúng độc, lúc này mới yên lòng lại.

- Người muốn dùng thủ đoạn hèn mọn di chuyển lực chú ý của ta cũng vô dụng, ta không phải thiếu nữ vô tri như Nghi Lan quận chúa, dễ dàng mắc lừa người.

Trương Bảo hừ lạnh một tiếng, hai tay một lần nữa nắm chặt lại, chuẩn bị tiêu diệt Đường Tiêu.

- Trong người người có một quả lôi chấn tử.

Đường Tiêu thương cảm nhìn Trương Bảo, hắn không muốn Trương Bảo chết không minh bạch, cho nên trước khi y chết, đã nói chân tướng sự việc cho y.

Trương Bảo vội vàng cảm thụ lại một lần nữa, quả nhiên cảm nhận được dị vật trên vết thương ở đầu vai, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, điên cuồng hét lên, lao về phía Đường Tiêu.

- Nổ cho ta.

- Âm!

Đường Tiêu không đợi Trương Bảo tới gần, sau một tiếng quát chói tai, quả lôi chấn tử ẩn thân trong cơ thể Trương Bảo giống như một quả bom được điều khiển, phát ra một tiếng tiếng nổ long trời, khiến thân thể Trương Bảo nát vụn, bay tán loạn khắp nơi.

Cùng lúc đó, Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong cơ thể Đường Tiêu lại một lần nữa phát sinh chuyển động, trong nháy mắt, hút toàn bộ hồn phách tinh khí của Trương Bảo vào, lúc này Đường Tiêu ngược lại có chút cảm ứng, nhưng khi hắn chú ý tập trung đến Luyện Yêu Thối Ma Hồ, tất cả quá trình cũng đã kết thúc.

Sau vài giây, từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ tuôn ra một số lượng lớn chân khí, tràn ngập tứ chi bách hài của Đường Tiêu. Sau một hồi mãnh liệt cuộn cuộn, những chân khí này đột nhiên từ trong cơ thể hắn bắn ra, ngưng khí thành cương, tạo thành một khí tràng mãnh liệt bên ngoài cơ thể Đường Tiêu, khí tràng này trong nháy mắt đã kéo dài tới chỗ bên ngoài cơ thể Đường Tiêu nửa mét, sau đó mới từ từ dừng lại.

Lẽ nào là....Đột phá? Chân khí trong cơ thể khuếch tán ra bên ngoài cơ thể, ngưng khí thành cương, tạo thành khí tràng phòng hộ cường đại?

Ta có nằm mơ không! Đây rõ ràng là đột phá! Đột phá đến cấp Nhân Nguyên tứ giai rồi!

Đường Tiêu muốn tiến thêm một bước ném thử xem mình rốt cuộc có thể mở rộng cương khí phòng hộ ra bên ngoài cơ thể bao xa, kết quả sau khi ném thử, toàn thân kịch liệt đau nhức vô cùng, điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, suýt chút nữa ngất đi.

Niềm vui sướng tấn cấp khiến Đường Tiêu thiếu chút nữa quên mất thân thể vừa bị trọng thương. Mặc dù hắn đã kịp thời sử dụng đan dược chữa thương của hoàng gia, nhưng lần này bị thương thật sự quá nặng, cũng không thể khôi phục trong giây lát.

Phương Kích đang nghỉ ngơi trong doanh địa, sau khi nghe thấy tiếng nổ của lôi chấn tử, lập tức từ trong doanh địa lao như tên bắn về phía địa điểm phát ra tiếng nổ. Hắn cẩn thận quan sát một phen, lại nhìn thấy Đường Tiêu toàn thân đầy máu ngồi dưới đất, bên cạnh là thi thể của một tên binh sĩ ngự lâm quân và một thi thể đã bị nát bấy.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phương Kích kinh hãi, vội vàng lao tới nâng Đường Tiêu dậy.

- Trương Bảo lừa gạt người có việc tìm ta, kêu Triệu Tứ dẫn ta tới đây, hắn giết Triệu Tứ trước, sau đó lại muốn giết ta, kết quả bị ta giết lại, ta đoán chừng hắn bị người khác chỉ dẫn hoặc là bức hiếp mới làm như vậy.

Đường Tiêu nhanh chóng thuật lại chuyện xảy ra với Phương Kích.

97. Chương 97 : Dực Thai Đau Lòng.

Sát Vương nguồn

Chương 97: Dực Thai đau lòng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hơn mười tên binh sĩ ngự lâm quân cũng cùng chạy tới, Phương Kích đỡ Đường Tiêu dậy, thả người nhảy lên, lập tức bay trở về doanh địa huấn luyện quân sự, sau khi đặt Đường Tiêu ngồi dựa vào chiếc giường hành quân của mình, Phương Kích lập tức kêu người đem tất cả hành lý đồ đạc của Trương Bảo đến.

Lá thư đã không còn, nhưng trung đỉnh kim nguyên bảo giá trị năm trăm lượng bạc trong túi hành lý của Trương Bảo đã nói rõ tất cả, nhất định là có người đã mua chuộc hắn làm như vậy.

- Khốn khiếp, trong đội ngũ của ta lại có gian tế trà trộn vào! Thiếu chút nữa làm hại đến tính mạng của Đường công tử!

Phương Kích nhất thời cảm giác thật mất mặt.

- Chỉ sợ không phải gian tế. Phương Thống lĩnh, người xem những vật này.

Đường Tiêu chỉ vào đồng hồ trang sức nam nữ trong túi hành lý của Trương Bảo:

- Những vật này không phải của một người, rất có thể người nhà của Trương Bảo bị cưỡng ép, sau đó đối phương dùng cách này ép buộc hắn đến giết ta.

- Quả nhiên là vậy, Đường công tử thật là có nhãn lực!

Phương Kích nhíu mày suy tư một lát, sau đó kêu một gã binh sĩ ngự lâm quân tới, kêu hắn dùng bồ câu đưa tin, sắp xếp người đi tìm hiểu tình cảnh gia đình của Trương Bảo, tìm kiếm một số manh mối thiết thực. Bất luận như thế nào, Trương Bảo bây giờ là thuộc hạ của hắn, là người Phương Kích an bài bảo hộ Đường Tiêu, kết quả ngược lại làm hại đến tính mạng Đường Tiêu, nếu không điều tra rõ ràng chuyện này, hắn cảm giác rất có lỗi với Đường Tiêu.

- Đường công tử, người nghỉ ngơi, những ngày này người cứ ở chỗ ta dưỡng thương cho khỏe. Những ngày huấn luyện quân sự còn lại, người cứ ở bên cạnh ta, xem còn ai dám động tới người!

Phương Kích nói với Đường Tiêu, rất hiển nhiên trong lòng hắn đã rất xem trọng người bằng hữu Đường Tiêu này. Đương nhiên, giữa hai người còn có một tầng quan hệ, sau khi Đường Tiêu kết thân với Dực Thai công chúa, Đường Tiêu cũng muốn phải gọi hắn một tiếng cậu.

- Đa tạ.

Đường Tiêu mỉm cười với Phương Kích, nằm xuống giường, thân thể của hắn quả thật bị thương nghiêm trọng, xác thực cần một thời gian điều dưỡng nghỉ ngơi.

Đường Tiêu rất nguyện ý kết giao với loại người tâm tính tương đối ngay thẳng như Phương Kích. Ở kiếp trước, hắn vì thân phận đặc thù, căn bản không dám kết giao bằng hữu, ở kiếp này, hắn quyết định thử kết giao với một vài bằng hữu, thậm chí kết giao với một số huynh đệ đối xử chân thành với nhau.

- Người lấy những lời chần chừ đó ở đâu vậy?

Phương Kích cuối cùng vẫn hỏi đến chuyện này, mặc dù hắn cũng không tin Đường Tiêu có bản lĩnh đến cung Nhân Hoàng ăn trộm những thứ này.

- Dực Thai công chúa cho ta, trước kia nàng đã lấy trộm mấy viên trong nhà kho của người...

Khi Đường Tiêu đang nói, Dực Thai công chúa vừa vặn từ bên ngoài xông vào.

- Cậu, Đường công tử bị người ta lừa gạt dẫn đi giết sao?

Sau khi Dực Thai công chúa nghe thấy tin đồn bên ngoài, liền vội vàng xông vào lều của Phương Kịch, bởi vì xông vào gấp gáp, nàng cũng không nghe được đối thoại giữa Đường Tiêu và Phương Kịch.

- Ta tới trễ, hấn sắp không qua khỏi rồi...

Phương Kịch đưa mắt ra hiệu với Đường Tiêu, sau đó vẽ mặt trầm trọng xoay người đi.

Đường Tiêu ngược lại không có tâm tư đi trên chốc Dực Thai công chúa, nhưng Phương Kịch đã ra hiệu như vậy, cũng đành phải phối hợp hành động với hấn.

- Hấn ở đâu?

Dực Thai công chúa run giọng hỏi, sau đó nhìn về phía giường.

Đường Tiêu cũng lười nói nhiều, dứt khoát nhắm mắt lại không nhúc nhích, đồng thời âm thầm điều động chân khí trong cơ thể tiến hành chữa thương, làm hô hấp cũng chậm rãi lại.

- Đừng đụng tới hấn, thương thế trong cơ thể hấn rất nặng, có thể không chống chọi được bao lâu, người đụng tới hấn, đoán chừng sẽ lập tức ra đi.

Sắc mặt Phương Kịch ngưng trọng đưa tay ngăn cản Dực Thai công chúa, không để nàng thăm dò thương thế của Đường Tiêu.

- Hấn. Hấn không qua được sao?

Dực Thai công chúa kinh ngạc nhìn Phương Kịch, trong lòng không biết đang có cảm xúc gì.

- Ngực hấn bị một gã vô giả tứ giai đỉnh phong mãnh liệt đánh vào, người nói hấn có thể chịu đựng được sao?

Phương Kịch cười khổ, sau đó âm thầm quan sát biểu lộ của Dực Thai công chúa.

- Ta. Ở đây ta còn một viên đan dược chữa thương...

Dực Thai công chúa vội vàng lấy ra một chai thuốc đưa cho Phương Kịch.

- Không có tác dụng đâu, vừa rồi ta đã cho hấn ăn một viên, tình huống hiện tại của hấn, đan dược chữa thương đã vô dụng.

Phương Kịch lắc đầu:

- Hiện giờ chúng ta nên suy nghĩ đến làm thế nào ăn nói với Trần quốc hầu Đường gia.

- Hấn. Hấn.

Dực Thai công chúa tựa hồ có chút choáng váng, lắp bắp hồi lâu vẫn không nói nên lời, hiển nhiên nàng rất tin lời Phương Kịch nói.

- Ài. Người không phải vẫn muốn hủy bỏ hôn sự với hấn sao? Lần này hấn khẳng định không sống được rồi, tốt xấu gì về sau người cũng xem như được giải thoát.

Phương Kịch tiếp tục đùa giỡn Dực Thai công chúa, hấn ngược lại rất muốn biết, trong lòng cô cháu ngoại của mình rút cuộc có tình cảm gì với Đường Tiêu hay không.

Dực Thai công chúa tiếp tục nhìn chăm chăm vào Đường Tiêu đang nằm trên giường, không nói một lời, một lát sau, Phương Kịch phát hiện trên mặt nàng đang tuôn trào dòng lệ.

- Huyền Nhi, người khóc gì chứ?

Phương Kịch vội hỏi Dực Thai công chúa.

- Hấn. Hấn. Hấn thật sự hết thuốc chữa rồi sao?

Lúc này trong lòng Dực Thai công chúa vô cùng rối rắm, nàng cũng không biết tại sao mình đột nhiên lại đau lòng như vậy, nước mắt cứ thế chảy ra.

- Cũng không phải hoàn toàn như vậy. Còn có một tia hi vọng cuối cùng, khi ta ở trong núi, nghe nói có một phương thuốc, chỉ có điều...

Phương Kích có chủ tâm muốn tác hợp Dực Thai công chúa với Đường Tiêu, dứt khoát tiếp tục diễn màn kịch này tới cùng.

- Đơn thuốc gì?

Dực Thai công chúa vội vàng hỏi.

- Khó nói quá...

Phương Kích cố ý giả bộ khó khăn.

- Cậu mau nói đi!

Dực Thai công chúa hiển nhiên có chút nóng nảy.

- Thương thế của hần nặng như vậy, trừ phi.

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi. Trừ phi có một thiếu nữ yêu hần thiết tình, hôn lên môi hần, hơn nữa đem chân khí trong cơ thể mình đưa vào trong cơ thể hần, có lẽ còn có một tia hi vọng cuối cùng.

Phương Kích làm bộ rất không tình nguyện nói ra.

- Vậy sao?

98. Chương 98 : Công Chúa Xấu Hổ

Sát Vương

Chương 98: Công chúa xấu hổ

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

nguồn (.)

Dực Thai công chúa cảm giác phương pháp cứu người của Phương Kích thật sự rất kỳ quái.

- Cũng chỉ có một phần hy vọng mà thôi, có thể có hiệu quả hay không, còn phải xem cô gái kia có thật lòng yêu thương hần hay không. Cảm ứng giữa linh hồn với linh hồn, phải có duyên phận mới được, người muốn cứu tính mạng hần, nhất định phải nắm chặt.

Phương Kích nói đến đây, cố gắng nhịn cười, đi ra ngoài doanh địa.

Dực Thai công chúa muốn gọi Phương Kích lại hỏi, nhưng Phương Kích đã vén rèm cửa đi ra ngoài.

Dực Thai công chúa nhìn Đường Tiêu đang nằm trên giường, ra sức dậm chân, trong lòng rất buồn bực, tại sao phải dùng phương thức như vậy mới có thể cứu người? Sau một hồi do dự, nàng quyết định ngồi xuống bên cạnh Đường Tiêu.

Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước kia giữa nàng và Đường Tiêu, Dực Thai công chúa không nhìn được cảm giác muốn khóc, nàng cũng không biết rút cuộc nàng có thật tình yêu hần hay không, hay là nói, nàng có duyên phận với hần hay không. Nhưng Dực Thai công chúa vừa nhìn thấy Đường Tiêu đã tức giận, hơn nữa....nàng cảm thấy....nếu để hần ra đi như vậy....cũng quá tiện nghi cho hần rồi.

Nàng bị hần sỉ nhục nhiều lần như vậy, sao có thể để hần chết dễ dàng như thế chứ?

Không được hấn không thể chết được, trước khi chết cũng phải nói xin lỗi nàng mới có thể chết.

Dực Thai công chúa cắn thậ mà nhìn Đường Tiêu đang mất đi huyết sắc trên mặt, trước đó ở nội cung nàng không dò xét hấn kỹ như vậy, bây giờ ở khoảng cách gần mà nhìn tim nàng bỗng đập loạn thình thịch, một lát sau nghĩ tới hấn sắp chết lòng nàng lại dâng lên một sự lo sợ dữ dội.

Dực Thai công chúa tâm loạn như ma nàng cực lực tìm nhiều nguyên nhân để Đường Tiêu không thể chết, từ từ cúi người xuống đưa cái miệng nhỏ nhắn khẽ chạm vào cặp môi dày của Đường Tiêu.

Càng ngày càng gần... càng ngày càng gần.

Càng ngày càng đến gần tim của Dực Thai công chúa đập càng nhanh hai má ửng hồng nàng trợn tròn mắt ngay cả dũng khí cũng không có, nghĩ tới mình không gặp được hấn nữa, Dực Thai công chúa dứt khoát nhắm mắt lại, đưa cái miệng nhỏ nhắn xuống phía dưới.

- Hừ người tốt rồi đường đường là công chúa của Đại Minh vương triều mà không biết người, rõ ràng muốn thừa dịp bốn thiếu gia đang hôn mê mà hôn trộm.

Thanh âm của Đường Tiêu dọa Dực Thai công chúa kêu to lên một tiếng, lúc Dực Thai công chúa mở to mắt thì thấy mực quang của Đường Tiêu đang nhìn mình chăm chăm về mặt tràn đầy đắc ý, đâu có vẻ gì giống như bị trọng thương sắp chết.

- Người người...

Dực Thai công chúa bị hấn làm cho đỏ cả khuôn mặt, vội vàng giải thích với Đường Tiêu:

- Không... không phải ta...

- Không cần giải thích nữa, ta đã nhìn ra người là một tiểu sắc nữ nhân, còn chưa gả vào nhà Đường gia đã lợi dụng lúc bốn công tử hôn mê mà lợi dụng, thiệt thòi cho người là công chúa, lại làm ra chuyện hèn mọn bỉ ổi như vậy.

Đường Tiêu nhìn thấy biểu lộ chật vật của Dực Thai công chúa thì mở cờ trong bụng.

- Ta ta....

Dực Thai công chúa tức giận muốn phun ra một ngụm máu tươi, nàng muốn giải thích nhưng nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Đường Tiêu thì giải thích không nổi nữa.

- Lúc trước còn nói ta là phế vật nói ta không xứng đáng là phu quân của người, cuối cùng lập hên ước luận võ, giả mù sa mưa tù hôn, sau này lại vụng trộm làm chuyện này với ta, người đường đường là công chúa của Đại Minh vương triều đó, trên đời tại sao lại có người vô sỉ như vậy.

Đường Tiêu thừa cơ làm loạn không cho Dực Thai công chúa có bất kỳ cơ hội giải thích nào.

- A A A!

Dực Thai công chúa thiếu chút nữa thì súp đổ mắt, nàng không ngớt kêu to xông ra bên ngoài, nàng biết rõ nếu nàng không rời khỏi thì nhất định sẽ bị Đường Tiêu làm cho tức giận mà chết mất.

- Ha ha ha.

Ở trong lều truyền tới thanh âm đắc ý của Đường Tiêu.

- Huyền nhi!

Phương Kích gọi Dực Thai công chúa không ngờ Dực Thai công chúa cũng không quay đầu lại mà chạy mất Phương Kích đành phải vén rèm đi vào, sau đó lộ mặt kỳ quái mà nhìn Đường Tiêu.

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Phương Kích vô cùng khó hiểu mà nhìn Đường Tiêu.

- Ta cũng không biết.

Đường Tiêu lộ vẻ vô tội mà nói.

Phương Kích lắc đầu xem ra Đường Tiêu không muốn cho hắn biết chân tướng, đã như vậy thì không cần phải hỏi nữa.

....

Sau hừng đông, Lý Ngạn không thể đợi Trương Bảo mang đầu của Đường Tiêu tới nữa, thời gain một ngày đã trôi qua, cuối cùng tin tức đã mang về, Trương Bảo ngày hôm qua muốn mưu sát Đường Tiêu cuối cùng đã bị Đường Tiêu giết chết.

Dưới sự giận dữ Lý Ngạn phát lệnh, bắt cóc toàn bộ người của Trương gia, tiêu diệt cả nhà.

Kỳ thật cho dù Trương Bảo ở hừng đông mang đầu Đường Tiêu về Lý Ngạn cũng giết hắn để diệt khẩu.

- Đà chủ vài ngày trước ta ở trong Phong Nguyệt lâu có gặp được một tiểu thư ngư nhân, tóc vàng mắt xanh vô cùng xinh đẹp, một đêm chỉ mất một lượng bạc.

Một hắc y nhân tiên lên phía trước hồi báo với Lý Ngạn.

- Người cũng có tâm tình đi tới địa phương đó sao?

Lý Ngạn nhíu mày khẽ quát hắc y nhân kia.

- Đà chủ oan uổng cho ta rồi, ta có một diệu kế có thể lấy đầu của Đường Tiêu tiểu tặc.

Hắc y nhân vô tội mà nói rõ với Lý Ngạn.

- Mưu kế gì mau đứng lên nói, nếu như có thể giết tiểu súc sinh kia ta nhất định sẽ trọng thưởng.

Lý Ngạn nghe nói là có kế giết Đường Tiêu thì tinh thần lập tức trở nên tỉnh táo.

- Đà chủ chuyện là như vậy người cá đó nói tên của nàng là A Đức Lợi Na, nếu như ta chịu cứu nàng ra ngoài thì nhất định sẽ cho ta nhiều chỗ tốt, ta cũng cảm thấy hứng thú cho nên cùng nàng ta hàn huyên.

Nàng nói nà là một thị nữ của công chúa nước Ly Đế Á, với Ly Đế Á công chúa thân như tỷ muội vì lên ra ngoài biển chơi bởi cho nên mới không cẩn thận bị thuyền đánh cá bắt mất, nếu như ta có thể giúp nàng mang một cái bình đặc chế thả trôi xuống biển thì Ly Đế Á công chúa có thể nhận được tin tức của nàng.

- Ý của ngươi là...

Lý Ngạn ngắt lời của hắc y nhân rồi hỏi.

- Lúc huấn luyện quân sự không phải sẽ sắp xếp cho đám sĩ tử tham gia chiến đấu với hải tộc sao, chúng ta không ngại ra điều kiện với A Đức Lợi Na, để cho công chúa phái đại lượng hải tộc cường giả tập kích Phương Kích, khiến hắn trở tay không kịp, sau đó giết được Đường Tiêu chúng ta sẽ thả A Đức Lợi Na ra.

Hắc y nhân đem kế sách của mình nói cho Lý Ngạn.

- Ủ chủ ý này không tệ ngươi mau đi sắp xếp đi.

Lý Ngạn gật nhẹ đầu.

- Đà chủ... Đi Phong Nguyệt lâu gặp ngư nhân tiểu thư cần phải có một lượng bạc.

99. Chương 99 : Dâm Côn

Sát Vương

Chương 99: Dâm côn

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hắc y nhân nhắc nhở Lý Ngạn một câu.

- Người đứng là dân côn. truyện copy từ

Lý Ngạn cười mắng một tiếng, mang mấy lượng bạc ném cho hắc y nhân.

- Sự tình sau khi hoàn thành còn có trọng thưởng, xử lý không thành thì mang đầu và bạc của người cùng một chỗ trả cho ta.

- Vâng dạ chủ cứ yên tâm. xem tại

Hắc y nhân cười dâm nhận bạc, hướng về phía núi mà nhanh chóng rời đi.

Lý Ngạn hơi nhíu mày hẳn dự cảm sau khi kéo hải tặc vào sẽ mang tới động tĩnh lớn nhưng dù sao hẳn đã muốn làm thì phải làm triệt để, còn phải điều một số nhân thủ từ Thai kinh thành tới mới được.

Sau khi tổng hợp cân nhắc, Lý Ngạn đã nói vài câu ột gã thân tín, sau đó xoay người rời đi, hẳn muốn về Thai kinh thành trước một chuyến, có một số chuyện caafn phối hợp với Vân Dương phu nhân.

...

Đường Tiêu nằm ở trên giường, Yêu Thối Ma Hồ ở trong cơ thể của hắn không hề nghỉ ngơi, đối với thân thể của hắn tiến hành tu bổ, qua một ngày thân thể của Đường Tiêu đã hoàn toàn khôi phục trở lại.

Đường Tiêu biết rõ hiện tại luyện Yêu Thối Ma Hồ tuyệt đối không đơn giản như vậy nhưng hiện tại hắn không đủ công lực, không thể phát huy toàn bộ lực lượng của nó.

Không ngờ sau khi rời khỏi Đường phủ, đánh Từ Tiêu một trận, đánh Nghi Lan quận chúa một trận vẫn không đột phá không ngờ một trận chiến với Trương Bảo lại đột phá.

Từ Nhân Nguyên tam cấp tiến tới Nhân Nguyên tứ cấp là một bước tiến rất lớn của võ giả, đã có được cương khí phòng hộ, không thể trong đối chiến một chiêu đã bại, nếu như đề hôm đó Đường Tiêu dùng tu vi hiện tại đối chiến với Trương Bảo thì Trương Bảo không thể dùng một đòn đánh Đường Tiêu bị thương nặng được thậm chí ngay cả cương khí phòng ngự của Đường Tiêu cũng không thể chọc thủng.

Tu vi võ học sau khi tiến vào Nhân Nguyên tứ cấp vẫn chưa là chuyện khiến người ta chờ mong, phải khi tiến vào Nhân Nguyên ngũ cấp mới có thể tế luyện pháp khí, Đường Tiêu hiện tại trong tay đã có một pháp khí Tinh Cương Thước Thi, cùng với Hấp Huyết Hồ là những pháp khí siêu cường, Đường Tiêu cũng muốn biết sau khi hắn tế luyện chúng sẽ mang tới uy lực như thế nào.

Cho nên hiện tại cần phải cố gắng tu luyện thêm sớm ngày đột phá tới ngũ cấp.

Tu vi ngũ cấp có thể đem chân khí ngưng tụ dùng để tế luyện pháp khí, kết thành trận pháp thậm chí có thể thông qua một số công pháp đặc thù, ngưng tụ thành chiêu thức có uy lực cực lớn.

Nhân Nguyên tứ cấp cường giả đến Nhân Nguyên ngũ cấp cường giả là bay vọt về bản chất, một Nhân Nguyên ngũ cấp cường giả có pháp khí cường hãn có thể đánh bại một Địa Nguyên cường giả không có pháp khí.

Nhưng làm sao để nhanh chóng tăng lên ngũ cấp, Phương Kích đã đưa ra một chủ ý cho Đường Tiêu.

Đó chính là thực chiến!

Hơn nữa Phương Kích còn miễn phí bồi luyện cho Đường Tiêu, đổi lại là hai điều kiện, một cái chính là Đường Tiêu phải đối xử tử tế với Dục Thai công chúa cái thứ hai chính là Đường Tiêu sau khi trở thành cường giả hẳn cần phải dẫn con dân Đại Minh vương triều đánh về phía Cửu Châu đại lục, phục lại quốc gia.

Hai điều kiện này không có gì là khó với Đường Tiêu, đối xử tử tế với Dục Thai công chúa, chỉ cần tiểu tiện nhân này đừng tới tìm hắn gây phiền phức là được, nếu như nàng còn tìm tới gây phiền toái thì Đường Tiêu chỉ cam đoan không chọc cho nàng tức chết là được, còn hành hung nàng, hắn không thêm, với tu vi hiện tại của nàng, không đáng cho Đường Tiêu động thủ.

Về phần điều kiện thứ hai của Phương Kịch, Đường Tiều cũng đáp ứng Dực Thai công chúa từ lâu, sớm muộn gì hắn cũng phải tới Cửu Châu đại lục địa sát một phen, ba chuyện gom lại làm một đáp ứng cũng không sao.

Tuy nhiên sau khi phục quốc Đường Tiều sẽ không đem Cửu Châu đại lục cho người khác, vị trí hoàng đế dĩ nhiên là phải do hắn ngồi lên, về phần Phương Kịch, nể tình hắn giúp mình, cho hắn một vương vị, sắc phong một khối đất là được.

....

- Thế nào rồi?

Ở trên sơn đạo vài tên thủ hạ của Lý Ngạn vây quanh một thám tử lén lút mà hỏi.

- Ta chính là đệ tử của Sa Nam tông không biết vị huynh đệ nào ở trên đường?

Người nọ vội báo môn phái của mình ra.

- Sa Nam Tông tới đây làm gì?

Vị ngoại môn đệ tử này không muốn nói thật nhưng sau khi bị đánh ột trận đã phải toàn bộ khai ra.

Hắn đến đây là để dò xét tin tức của Đường Tiều, bởi vì Đường Tiều đã đoạt Nghi Lan quận chúa mà Kim Sa thiếu gia yêu thích cho nên Sa Nam Tông muốn đối phó với Đường Tiều.

Địch nhân của địch nhân là bằng hữu, đạo lý này Lý Ngạn dĩ nhiên là hiểu, cho nên Lý Ngạn lập tức ở Thái kinh thành viết thư cho thám tử, để cho hắn trình lên Kim Sa thiếu gia, phối hợp nhân thủ hành động với Đường Tiều.

.....

Ngạnh Phương ngưng ở bãi đất trống trên bến thuyền.

Đường Tiều chấp tay đứng xung quanh hắn là mấy ngự lâm quân sĩ mà Phương Kịch phái tới cho hắn.

Không thể không thừa nhận điều kiện huấn luyện ở đây thật là tốt, toàn bộ binh sĩ ở đây đều là những lực lượng tinh nhuệ nhất.

- Đánh!

Phương Kịch rống to một tiếng, tự mình đứng ở bên ngoài đốc chiến Đường Tiều huấn luyện, tuy nhiên người ngoài lại có cảm giác hắn đang để ột đám binh sĩ ngự lâm quân đánh Đường Tiều.

Bốn gã binh sĩ ngự lâm quân ôm quyền, đột nhiên hét lớn một tiếng, dùng chiêu thức bất đồng đánh về phía Đường Tiều, bốn tên lính này tu vi đều đã đạt tới Nhân Nguyên tứ cấp, cùng với Đường Tiều ngang hàng, kinh nghiệm thực chiến cũng phong phú.

- Rầm rầm rầm rầm.

Bụi mù vang rền, năm người hỗn chiến thành một bầy, tất cả đều dùng Hổ Liệt quyền của Đại Minh vương triều, thân thể của Đường Tiều linh hoạt vượt xa so với bốn gã ngự lâm binh sĩ, thân hình của hắn phiêu hốt, Phương Kịch phải tập trung tinh thần mới nhìn rõ được.

Đột nhiên một gã ngự lâm quân hét lớn một tiếng theo khói bụi cuộn cuộn mà bị đẩy ra ngoài, tiếp theo là tên thứ hai thứ ba thứ tư cũng kêu thảm thiết mà bay ra, Đường Tiều chấp tay đứng nguyên tại chỗ, thậm chí ngay cả thở gấp cũng không có.

- Tiểu tử này tại sao lại luyện được kỹ xảo chiến đấu thuần thực như vậy?

Phương Kịch hơi ngây người, trước khu huấn luyện hắn đã cố ý nói với đám binh sĩ không được hạ thủ lưu tình, trong thực chiến hắn cũng nhìn ra bọn họ cũng không hề nhẹ tay nhưng bọn họ ngay cả năm phút đồng hồ cũng không trụ được đã bị Đường Tiều đánh từng kích bay ra.

Bốn tên vệ sĩ cũng không làm thỏa mãn Đường Tiều, Phương Kịch đành phải gia tăng nhân số dùng người tối đa để huấn luyện Đường Tiều.

Năm người sáu người bảy người tám người.

Vẫn chưa tới cực hạn của Đường Tiêu, sau đó hắn phát hiện ra chỗ dị thường của mình, chân khí của hắn đặc biệt sung túc sau khi tiêu hao thì tốc độ khôi phục cũng vượt xa so với người bình thường.

100. Chương 1 00: Sinh Tử Khiêu Chiến

Sát Vương

Chương 100: Sinh tử khiêu chiến

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu hoài nghi cái này có liên quan tới Hấp Huyết Hồ Lô, nhưng hắn hiện tại năng lực có hạn không thể tế luyện Hấp Huyết Hồ Lô cho nên tình huống cụ thể thế nào cũng không kết luận được.

Tuy nhiên với tu vi Nhân Nguyên tứ cấp của Đường Tiêu, có thể thắng tám gã cùng cấp vậy công cho thấy tương lai của hắn tiến vào ngũ cấp tế luyện pháp khí cũng không còn xa nữa.

Ngày qua ngày nửa tháng đã trôi qua hiện tại với lực lượng của Đường Tiêu có thể đấu với mười lăm mười sáu tên Nhân Nguyên tứ cấp, nhưng hắn vẫn chưa đột phá tới ngũ cấp được.

Theo lời nói của Phương Kích, một võ giả muốn từ tứ cấp đột phá tới ngũ cấp cần ít nhất ba năm thời gian cho dù thiên tài trác tuyệt cũng cần phải mất một năm, nếu gặp kỳ ngộ linh đan diệu dược cũng cần nửa năm, tuy nhiên trong lòng Đường Tiêu có cảm giác, hắn tấn giai không cần phải lâu như vậy.

Vấn đề này cũng không gấp, từ tam cấp lên tứ cấp Đường Tiêu cũng phải bỏ mất mấy tháng, cuối cùng bản thân bị trọng thương mà đột phá, từ tứ cấp để ngũ cấp xem ra cũng cần có cơ hội đặc thù.

A!

Ở trong Hưng Quốc Hầu Từ phủ, truyền ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa.

Một người mục diện si ngốc điên cuồng gào thét, kinh ngạc đứng ở trước cửa lớn Từ phủ, thần trí tựa hồ đã thanh tỉnh được một chút.

Tứ chi của hắn đang phải chịu đau đớn kịch liệt, chân khí ở trong cơ thể không ngừng bắn ra bên ngoài, đây chính là Từ Tiều điên điên khùng khùng, trong cơn giận dữ ngoài ý muốn này hắn đã đột phá tới tứ cấp.

Không chỉ có thể thần trí của hắn cũng dần dần được khôi phục trở nên rõ ràng một chút.

- Thế nhân cười ta điên ta cười người khác nhìn không thấu.

Ở sau lưng Từ Tiều truyền tới một thanh âm già nua.

- Người là ai?

Từ Tiều xoay người phát hiện ra một lão nhân tay cầm gậy trúc, trên tóc dính đầy tro bụi, mục diện sáng ngời đang nhìn mình.

Ở phía xa xa tới tới nha hoàn đối với vẻ kỳ quái nói chuyện này của Từ Tiều cũng không lấy làm lạ, trong mắt bọn họ, sau lưng của Từ Tiều căn bản không có người.

- Ta là ai không quan trọng, nhưng ta có thể cho ngươi trở nên mạnh mẽ, cho ngươi đạt được tất cả thứ mà ngươi muốn. xem tại

Lão giả râu bạc ánh mắt như điện tựa hồ nhìn thấu nội tâm của Từ Tiều.

- Cường đại ta muốn trở nên cường đại, ta muốn đánh bại hắn.

Từ Tiều rống lớn một tiếng, trong nháy mắt thần trí của hắn như hoàn toàn thanh tỉnh lại.

- Cùng ta rời đi, không được chống cự ý chí của ta...

Lão nhân râu bạc dùng một phương thức thôi miên Từ Tiều.

Đám tối tới nha hoàn kia trở mắt nhìn Từ Tiều điên điên khùng khùng nói một mình, sau đó hắn biến thành một đạo tàn ảnh màu xám, biến mất không còn tăm hơi.

- Đại thiếu gia biến mất rồi.

- Mau đi bẩm báo với phu nhân.

Ở trong Từ phủ tràn ngập thanh âm hô to gọi nhỏ của đám nha hoàn.

- Đường huynh mau trốn đi có người tìm huynh đó.

Mấy ngày nay Đường Tiêu một mực cùng với đám binh sĩ ngự lâm quân kia huấn luyện, lúc này Chu Kiền chạy tới trên mông của hắn còn có hai dấu chân rõ ràng.

- Ai?

Đường Tiêu nhíu mày.

- Là Nghi Lan oan gia của huynh.

Chu Kiền vừa dứt lời một đạo kiếm khí đã tấn công về phía này, Nghi Lan quận chúa xuất hiện cách đó không xa Đường Tiêu bên cạnh Chu Kiền.

- Không phải ta mang nàng ta tới...

Chu Kiền quay đầu giải thích.

Dấu chân trên mông của ngươi là của nàng sao?

Đường Tiêu hỏi Chu Kiền một câu.

- Ủ... ta vốn định chạy tìm người đi báo tin không ngờ nàng ta đã trộm ta hai cái, thật là hèn hạ.

Chu Kiền nhìn về phía Nghi Lan quận chúa phiến muộn mà nios. nguồn

- Đường Tiêu tên rùa đen rút đầu, dám cùng ta ước đấu không?

Nghi Lan quận chúa quát một tiếng, dùng phép khích tướng dụ Đường Tiêu mắc bẫy.

Ở cách đó không xa Phương Kích hơi thương cảm nhìn Nghi Lan quận chúa nàng tại sao hiện tại mới tìm Đường Tiêu báo thù, tới sớm vài ngày may ra còn có cơ hội.

- Ngươi muốn chơi thế nào?

Đường Tiêu tiến lên vài bước, nheo mắt nhìn Nghi Lan quận chúa.

Hơn mười ngự lâm binh sĩ đầy kinh nghiệm thực chiến vây công mà còn không phải là đối thủ của Đường Tiêu, Nghi Lan quận chúa làm sao có thể, nàng giống như một con kiến không biết lượng sức mình muốn cùng với một con voi quyết đấu.

- Chúng ta ký giấy sinh tử, tiến hành luận võ, khi luận võ chết hay bị thương không truy cứu, tên nhất gan nhà ngươi có dám không?

Nghi Lan quận chúa đã nghĩ kỹ nhất định phải khích Đường Tiêu một hồi.

- Ngươi có biết người đá mông của Chu Kiền huynh, mắng ta là rùa đen rút đầu là những lời thô tục không?

Đường Tiêu cười hì hì nhìn Nghi Lan quận chúa.

- Ngươi có đồng ý ký giấy sinh tử quyết đấu với ta không?

Nghi Lan quận chúa cũng cười nhìn Đường Tiêu, nàng hiển nhiên không biết nụ cười mê người là có ý đồ muốn giết người.

- Quận chúa.

Phượng Kích mở miệng định nói gì đó nhưng đã bị Nghi Lan quận chúa cắt đứt:

- Phượng đại thống lĩnh đây là việc tư của ta, xin người không xen vào.

Phượng Kích định nói cho Nghi Lan quận chúa biết nàng không phải là đối thủ của Đường Tiêu ngàn vạn lần không được ký giấy sinh tử với hắn nhưng Nghi Lan quận chúa không thèm để ý dứt khoát không thèm lên tiếng, xem ra nàng nhất định phải chịu thiệt thòi rồi, nhìn tình huống trước mắt nếu như Đường Tiêu muốn hạ sát Nghi Lan quận chúa thì hắn vẫn phải ra tay cản trở.

Nghi Lan quận chúa tới đây dĩ nhiên là có chuẩn bị, cũng đã chuẩn bị sẵn giấy sinh tử, nàng cắn một ngón tay, ấn lên đó một dấu tay máu sau đó dùng chân khí của cơ thể chuyển tờ giấy về phía Đường Tiêu.

Giấy sinh tử mang một lực lượng rất lớn, bắn thẳng về phía hắn.

Đường Tiêu vươn tay dễ dàng mà hóa giải cương khí, đem giấy sinh tử thu trong tay, hắn nhìn qua vài lần cũng cắn ngón tay của mình rồi ấn lên trên đó, sau đó cũng dùng thủ pháp giống như Nghi Lan quận chúa, đem giấy sinh tử ném trả lại.

Nghi Lan quận chúa trong lúc thò tay đón giấy đột nhiên có cảm giác một kiếm ý cường đại phát ra, nàng theo bản năng thu tay về, giấy sinh tử phá rách hộ thể cương khí của nàng, bay sát qua mặt nàng, khẽ rạch một đường nhỏ.

Nghi Lan quận chúa vuốt vuốt mặt, chặt vật cầm tờ giấy sinh tử lên, nàng từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng không trải qua kinh nghiệm chém giết tựa hồ như không ý thức được mình sắp phải gặp một đối thủ rất mạnh mẽ.

- Cầu tặc dám ký giấy sinh tử, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người.

Nghi Lan quận chúa đột nhiên rút một thanh trường kiếm ra, Oanh một tiếng mũi kiếm chỉ thẳng về phía Đường Tiêu, cả người cùng kiếm cũng bắn về phía hắn.

101. Chương 1 01: Nhật Mộ Cùng Đồ Kiếm

Sát Vương

Chương 101: Nhật Mộ Cùng Đồ kiếm

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu mấy ngày nay đánh với ngự lâm quân đã chán ngấy lúc này có Nghi Lan quận chúa thay đổi khẩu vị cho nên hắn cũng không dùng biện pháp tốc chiến tốc thắng, mà là ngưng khí bay lên không trung sau đó lại rơi xuống mặt đất cùng với Nghi Lan quận chúa thay nhau thay đổi vị trí.

- Cầu tặc, người trốn rất nhanh, tuy nhiên người vẫn phải chết mà thôi.

Nghi Lan quận chúa kinh ngạc mà nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu rất lãnh đạm nhìn Nghi Lan quận chúa hắn đối với một hồi né tránh vừa rồi rất hài lòng, ban đầu ở ngoài thành kiếm khí của Nghi Lan quận chúa rất nhanh hắn tránh né không kịp chỉ có thể dùng Cẩm Y Long quyền lấy cứng chọi cứng.

- Quận chúa quần của quận chúa bị rách rồi.

Chu Kiền đột nhiên chỉ vào thân thể của Nghi Lan quận chúa mà hô lớn.

- Tên mập chết bầm người mà quấy rối nữa ta giết người.

Nghi Lan quận chúa hung dữ mắng Chu Kiên một câu, đôi mắt vẫn một mực không rời khỏi thân thể của Đường Tiêu.

- Thật mà, quận chúa mông của quận chúa đều lộ ra rồi, thật là trắng còn có mấy cọng lông...

Chu Kiên không cam lòng mà hô lớn thêm một tiếng.

Nghi Lan quận chúa tức giận tới mức muốn động thủ giết Chu Kiên ngay lập tức nhưng lòng nàng vô cùng rõ ràng, Chu Kiên muốn phân tán lực chú ý của nàng, làm cho Đường Tiêu thừa cơ ra tay với nàng hco nên nàng bất kể thế nào cũng không thể bị lừa.

Phương Kích dùng khí tràng đè nén Chu Kiên lại không cho hắn mở miệng nói bậy nữa, không biết nếu tiếp tục hắn sẽ phát ra những thanh âm hạ lưu nào nữa, hơn nữa hiện tại Đường Tiêu căn bản không cần Chu Kiên hỗ trợ cũng thắng được.

- Cầu tặc người dám chính diện đánh nhau với ta không? Có bản lĩnh thì đừng chạy trốn.

Nghi Lan quận chúa không để ý tới Chu Kiên nữa, tiếp tục khiêu khích Đường Tiêu.

- Được ta không né tránh nữa.

Đường Tiêu khoanh hai tay làm ra một vẻ thần sắc tự đắc, vốn hắn còn muốn cùng với nàng so chiêu không ngờ nàng ta lại tự tìm cái chết hắn cũng không có biện pháp.

- Hừ đi chết đi.

Nghi Lan quận chúa quát to một tiếng, trường kiếm trong tay rung lên, lúc này phát ra từng thanh âm giòn tay loong coong, càng tăng thêm sự cường hãn.

- Băng Hồ Thu Nguyệt.

Trên người của Nghi Lan quận chúa toát ra kiếm ý mãnh liệt như một cục đá ném vào trong hồ, kích động không khí mấy chục thước cũng trở nên lắc lự, cùng lúc đó Nghi Lan quận chúa giẫm chân tại chỗ mà lên, cả người cùng kiếm hợp thành một chỗ, hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc, hướng về phía Đường Tiêu mà phóng ra.

Đây chính là kiếm chiêu mà Nghi Lan quận chúa mới luyện thành, một kiếm này so với Trường Hà Lạc Nhật kiếm mà nàng sử dụng lúc trước thì khác nhau, mang theo một vẻ âm nhu, bắn tới thân thể của Đường Tiêu, đột nhiên hóa thành vô số kiếm hoa.

Kiểm Hồng thể không thể đỡ, trên mặt của Nghi Lan quận chúa hiện ra vẻ đắc ý, lúc này mặc kệ Đường Tiêu có chạy về phía nào cũng không còn kịp, nàng phảng phất như nhìn thấy tình cảnh Đường Tiêu đã bị đâm thành một cái tổ ong.

- Mãnh Hồ Xuất Lung.

Đường Tiêu rõ ràng không trốn tránh cứ thế mà tiếp đón mưa kiếm của Nghi Lan quận chúa, hắn vững vàng trung bình tấn, một quyền phóng ra, chỉ nghe âm một tiếng lớn vang lên, trước quyền của Đường Tiêu đã ngưng tụ một cái hình đầu hổ, gương miệng rộng ra, cứ thế mà nuốt chửng mưa kiếm sau đó hung hăng đánh về phía Nghi Lan quận chúa.

Nghi Lan quận chúa thảm thiết kêu lên một tiếng, mưa kiếm của nàng toàn bộ đã tan biến vô hình, cả người và kiếm đều bay ngược về phía sau, rầm một tiếng nàng đã ngã xuống mặt đất.

Thân thể của nàng ngã xuống đất, cả người đều chặt vật không chịu nổi.

- Mãnh Hồ Xuất Lung mang theo khí thể vô cùng dũng mãnh, trong tay của Nhân Nguyên tứ cấp võ giả, chỉ sợ một mình hắn làm được.

Phương Kích không khỏi thâm kinh hãi kêu lên.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Lúc trước, những ngự lâm quân kia đều không có tuyệt kỹ gì đánh không thắng Đường Tiêu cũng là chuyện bình thường, nhưng Nghi Lan quận chúa có gia truyền tuyệt học, lại bị Đường Tiêu đơn giản đánh một quyền lui về phía sau, hiện tại tu vi của Đường Tiêu đã vượt qua trình độ nhận thức của Phương Kích.

- Chuyện này, làm sao có thể?

Nghi Lan quận chúa đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là Đường Tiêu nửa tháng trước tu vi thấp hơn mình một cấp sao, vốn Nghi Lan quận chúa cho rằng, chỉ cần mình không mắc mưu của hắn thì bằng thực lực có thể giết hắn, không ngờ rằng mình khổ luyện nửa tháng chỉ bằng một chiêu mãnh hổ xuất lung của hắn đã phá kiếm chiêu của nàng, đánh nàng trọng thương.

- Đi chết đi, Nhật Mộ Cùng Đồ kiếm.

Nghi Lan quận chúa phun ra một ngụm máu tươi lên thanh kiếm phát ra chiêu thức vô cùng cường hãn, trường kiếm sau khi được tưới máu ánh lên từng ánh đỏ, phảng phất như nhân tính, đi vào bước đường cùng, cá chết lưới rách, tìm đường sống trong côi chết, huyết tể trường kiếm trong tay, cùng địch nhân toàn lực đánh cược một lần.

Một chiêu kiếm này cho dù đã thương đối thủ mười phần thì mình cũng phải tổn hại tám phần.

Quần áo của Nghi Lan quận chúa bắt đầu chuyển động, trường kiếm xoáy tạo thành từng lớp bụi mù, hóa thành kiếm khí bàng bạc, bao phủ toàn bộ võ trường, khiến cho cảnh tượng cũng trở nên mờ mờ, làm người ta cảm nhận thấy một khí tức thê lương. Trường kiếm cũng mang theo kiếm khí dữ tợn mà bắn về phía Đường Tiêu.

Một chiêu này của Nghi Lan quận chúa vừa xuất ra nếu như không đánh bại Đường Tiêu thì nàng cũng không có khả năng xuất chiêu số tiếp theo rồi.

- Aizzz, người vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

- Àm.

Quyền cương và kiếm cương hung mãnh chạm vào nhau, đất đai đều rung chuyển, thân thể của Chu Kiền cách đó hơn mười thước bị hất tung ra ngoài, bay tới hơn mười bước mới ngồi vững trên mặt đất.

Khói bụi tan hết, trong tay của Đường Tiêu là thanh trường kiếm của Nghi Lan quận chúa, sắc mặt của hắn lạnh lùng nhìn nàng, một cước nặng nề dẫm vào móng của nàng.

Nghi Lan quận chúa thảm thiết kêu lên một tiếng sắc mặt nàng trở nên trắng bệch lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Chu Kiền là huynh đệ của ta, người dám đạp vào móng của hắn, không phải muốn tìm cái chết sao?

Đường Tiêu nói một tiếng xong một lần nữa dẫm vào trên móng của Nghi Lan quận chúa, Nghi Lan quận chúa lại kêu thảm thêm một tiếng nữa, móng của nàng như muốn bị Đường Tiêu đạp nát rồi.

- Cầu tặc tên khốn kiếp ta nhất định phải giết người.

Nghi Lan quận chúa mặt tràn đầy nước mắt, giống như bị bệnh tâm thần mà la to.

- Ta không có trêu vào người, người muốn đưa ta vào chỗ chết mà thôi! Hiện tại người đã gả vào Đường gia mà vẫn hung hãn, người muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho người.

Đường Tiêu giơ cao trường kiếm trong tay.

- Đường công tử, không thể.

102. Chương 1 02: Hạ Thủ Lưu Tình

Sát Vương

Chương 102: Hạ thủ lưu tình

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Phương Kích cũng vội vàng chạy tới ngăn cản Đường Tiêu.

- Đường huynh dừng...

Chu Kiên cũng lục tục đứng lên từ trên mặt đất mà chạy tới.

Nghi Lan quận chúa bị dọa cho sắc mặt trở nên trắng bệch giờ phút này một câu nàng cũng không nói nên lời nữa rồi trong lòng thầm mắng Phương Kích tại sao hiện tại mới can thiệp.

- Đường công tử hạ thủ lưu tình.

Lại có mấy người nữa chạy tới, Thất hoàng tử và Dực Thai công chúa nghe nói chạy tới kêu Đường Tiêu hạ thủ lưu tình chính là lời nói của Thất hoàng tử Chu Vũ.

- Không phải ta không chịu nổi mặt các ngươi nhưng mà nàng ta mấy lần muốn giết ta. Phương Thống Lĩnh vừa rồi cũng thấy, nàng ta một kiếm muốn đưa ta vào chỗ chết nếu như ta không đột phá tới tứ cấp thì hiện tại đã là một cỗ thi thể trên mặt đất rồi.

Đường Tiêu đem giấy ký kết sinh tử ném cho Thất hoàng tử.

- Ngươi đã không thích nàng sao lại còn tới phủ quận vương cầu thân?

Dực Thai công chúa thay Nghi Lan quận chúa giải thích cho Đường Tiêu.

- Ta nhỏ vào là bị ta bức sao? Lúc ở bên ngoài Nghi Lan thành là ai chọc vào ta, nàng ta không biết chuyện gì đã muốn giết ta nếu như lúc đó ta không phản ứng nhanh thì đã bị chết, ta nên tìm ai mà nói lý đây?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng lúc này hẳn tuyệt đối không thể buông tha.

- Đó là hiểu lầm, nàng ta cũng vì vậy mà tìm tới ngươi, nếu ngươi tức giận thì buông nàng ta ra muốn đánh muốn giết tìm ta là được.

Dực Thai công chúa ngồi xuống, bảo vệ Nghi Lan quận chúa, cũng cho nàng uống một viên thánh dược, tạm thời không để Nghi Lan quận chúa đau đớn nữa.

- Đường công tử, biểu muội Cẩm Nhi của ta tính cách hơi thô bạo nhưng những thứ khác đều rất tốt, hơn nữa nàng ta cũng không đánh thắng ngươi, về sau cũng không có khả năng giết ngươi nữa rồi, ngươi nể chút tình với ta, lần này tha cho nàng ta một con đường.

- Thất hoàng tử, ngươi thiếu nợ ta hai phần nhân tình rồi.

Mặt mũi của Đường Tiêu xem như đầy đủ, đúng như Thất hoàng tử nói, với thực lực bây giờ của Nghi Lan quận chúa căn bản không phải là đối thủ của hắn nữa rồi, đã như vậy giết nàng hay không cũng không sao cả, cho thất hoàng tử một mặt mũi cũng tốt.

- Ha ha hai phần nhân tình này bốn cung sẽ nhớ rõ, nhớ kỹ từ đáy lòng không dám quên.

Thất hoàng tử Chu Vũ lộ ra vẻ xấu hổ, không ngớt lời cam đoan với Đường Tiêu.

- Báo.

Một binh sĩ ngự lâm quân vội chạy tới, hình như là có quân tình cấp báo.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phương Kích vội hỏi người lính kia một câu.

- Bẩm Phương đại thống lĩnh, có một đội hải tộc binh sĩ đang đánh lén ngư cảng số năm, quân coi giữ ngư cảng xin chỉ thị của thống lĩnh, lần này có cần đem cơ hội thực chiến nhường cho học sinh không?

Binh sĩ ngư lâm quân hướng về phía Phương Kích xin chỉ thị.

- Đó là điều đương nhiên mau tập hợp đội ngũ.

Phương Kích đã chờ cơ hội này từ lâu, huấn luyện quân sự nghiêm chỉnh nửa tháng rồi mà vẫn chưa tìm được cơ hội thực chiến cho đám học sinh, bây giờ thì có rồi.

Đường Tiêu nghe nói có thể thực chiến với hải tộc thì tràn đầy hứng thú, mượn chuyện này thả Nghi Lan quận chúa ra, cùng với Phương Kích đi tới địa điểm tập hợp huấn luyện.

Mấy trăm học sinh dưới sự huấn luyện của Phương Kích trải qua hơn nửa tháng thân thể và tố chất đều có biến hóa cực lớn, nghe nói có hải tộc tới bọn họ cũng không kìm được hưng phấn muốn kiểm tra quá trình huấn luyện của mình trong một tháng vừa qua.

Phương Kích sau khi sửa lại đội hình lập tức cho vài tên binh sĩ dẫn đường, tới bến thuyền số năm, ở đây hiện tại dĩ nhiên là loạn một bầy, mấy trăm ngư nhân chiến sĩ đang điên cuồng nện bốn phía.

Những ngư nhân chiến sĩ nơi này vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn, thực lực ước chừng chỉ bằng Nhân Nguyên nhị cấp cường giả, đối với chuyện này, xem ra là để thực chiến với đám học sinh.

Đường Tiêu hơi buồn bực vì thực lực của hắn đã đạt tới Nhân Nguyên tứ cấp rồi, đối với những binh sĩ ngư nhân này hắn một quyền đã là đánh bay, căn bản không cần tiêu hao cương khí phòng hộ.

Khả năng ý thức được Đường Tiêu mạnh mẽ đám ngư nhân chiến sĩ này về sau tránh hắn ra, mà Đường Tiêu cũng không muốn đánh nhau với chúng nữa, hắn muốn tìm một vài tên thủ lĩnh ngư nhân chiến sĩ để luyện tập tuy nhiên Đường Tiêu lại thất vọng, hắn chỉ ngẫu nhiên tìm được hai ngư nhân chiến sĩ tiến hóa bậc trung cũng có chiến lực nhưng cũng chỉ là một quyền đánh chết mà thôi.

Ở phía xa xa trên mặt biển bầu trời trở nên u ám, sóng lớn cuộn cuộn, mây đen tràn ngập, một tổ binh sĩ xếp đôi hình chữ thập, dưới sự dẫn dắt của hai mươi mấy tên cường giả hải tộc đang đi về phía Ngạnh Phương ngư cảng mà chém giết.

nguồn (.)

Những ngư nhân chiến sĩ này là tiên quân của hải tộc phái tới đây bố trí mê trận.

Ngạnh Phương Ngư cảng dựa vào một quan khẩu hiểm yếu, ở đây cách biển ước chừng năm nghìn mét, trong đó có xây dựng hơn mười tòa Thần Minh pháo đài mỗi tòa pháo đài đặt Thần Minh pháo, Thần Minh pháo có thể bắn ra Thần Minh đạn.

Phạm vi công kích của Thần Minh Pháo tới ba nghìn thạch, phóng ra Thần Minh đạn với uy lực sấm sét, cho dù Nhân Nguyên lục cấp lĩnh phong mà bị Thần Minh đạn bắn trúng cũng tan thành từng mảnh, vô giả Địa Nguyên cấp bị nó đánh trúng ít nhất cũng bị trọng thương, khả năng chết là vô cùng lớn.

Thần Minh Đạn có tế luyện phù chú đặc biệt, khi nổ tung sẽ tạo thành tổn thương to lớn với cường giả hải tộc cho nên Thần Minh Pháo hiện tại là vũ khí hữu hiệu nhất để đối phó với cường giả này, Thần Minh Pháo lúc phóng ra, sẽ có chỉ dẫn đặc chế, lập tức tìm tới địa điểm mục tiêu, độ chính xác vô cùng cao, mục tiêu công kích bị khóa rất khó có khả năng đào thoát.

Nhưng chu kỳ chế tạo Thần Minh Pháo và Thần Minh đạn khá khó khăn, thành phẩm chế tác rất cao, ở Đại Minh triều tài nguyên thiếu thốn, Áo Bì Đảo trải qua hơn ba trăm năm nhưng chỉ tích lũy được hơn năm trăm khẩu Thần Minh Pháo chủ yếu được xây dựng ở trong Thái kinh thành và bờ tây hải của Cửu Châu đại lục, Ngạnh Phương Ngư Cảng cũng chỉ có mười khẩu mà thôi.

Thần Minh pháo được bảo vệ sâm nghiêm, trên pháo đài còn có đại lượng thần minh nổ để đề phòng quân địch tới pháo đài, từng pháo đài phân phối đầy đủ nhân viên, đạn dược, mũi tên tạo thành một thành lũy không gì phá nổi.

Ở bãi biển do Phương Kích thống lĩnh, hai nghìn ngư lâm quân binh sĩ áp sát ngư chiến sĩ mà thực chiến, lúc này binh sĩ phân biệt đi tới từng tòa Thần Minh pháo đài, khi bọn họ gần ở bên ngoài pháo đài, binh

sĩ pháo đài theo thông lệ cũ đưa lệnh bài đặc chế ra nói bọn họ là người phụ trách kiểm tra và sửa chữa Thần Minh Pháo, cứ mỗi tháng họ sẽ tới một lần.

103. Chương 1 03: Sóng Thần

Sát Vương

Chương 103: Sóng thần

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì có Đường Tiêu, thất hoàng tử những cao thủ như vậy cho nên mấy trăm học sinh nhanh chóng thanh lý xong sơ cấp ngự nhân chiến sĩ, kết quả này khiến cho Phương Kích thỏa mãn, tuy nhiên đúng lúc này ở trên mặt biển bão đột nhiên xuất hiện, Ngành Phương Ngự căng trở nên u ám, tiếng sấm cuộn cuộn.

- Không tốt, biển gầm rồi.

Đứng ở trên trạm gác cao, binh sĩ đem tin tức này truyền xuống.

- Toàn thể quay về.

Phương Kích ở trên không trung gào thét một tiếng, để cho đám binh sĩ quay về.

Ngự Lâm quân binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh cho nên động tác cũng mau lẹ nhanh chóng sau đó, hơn bốn trăm tiểu tổ từng người tập hợp lại, song song lập nên chiến trận, để lại hơn một trăm tên ngự lâm quân cản lại ở phía sau, đem một số ngự nhân chiến sĩ còn lại giết sạch sẽ.

- Lui lại.

Phương Kích một lần nữa rống lớn, hai nghìn đại quân được huấn luyện lập tức mọc lên từ trên mặt đất hướng về phía ngư cảng mà chạy như điên, Phương Kích đối với đội ngũ này hàng ngày huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt, có hẳn ở đây mọi người căn bản sẽ không loạn.

Tam Quân khó cầu tướng tốt, lúc nguy cấp chính là lúc khảo nghiệm năng lực chỉ huy của danh tướng, nếu như bình thường huấn luyện không tốt thì tổ chức đội hình đều không ổn, tình huống nhất định là rối loạn.

Ở bờ biển các tiểu đầu mục thị sát sau khi biết là phát sinh sóng thần thì vội vàng bò lên trạm gác cao quan sát, nhanh chóng sau đó bọn họ đã nhìn ra trong sóng thần cuộn cuộn có thân ảnh của cường giả hải tộc.

- Mau phát tín hiệu, báo cho Thái đô thống có cường giả đột kích, để cho Thần Minh Pháo Lâu chuẩn bị sẵn sàng.

Lại một hỏa thư được mang về, ở trên bờ biển tiếng kèn cảnh báo nổi lên bốn phía, khói đặc đen sẫm phóng lên trên trời, nhưng cũng nhanh chóng bị gió biển thổi tan.

Tin tức truyền ra hơi mười tòa Thần Minh Pháo đã bị hơn mười chi tiểu đội thần bí khống chế, ở bên trong Thần Minh Pháo lâu đã bị khóa chặt cửa lại, người phía ngoài căn bản không tiến vào được.

Hiện tại khống chế Thần Minh Pháo Lâu chính là thủ hạ của Lý Ngạn, còn có một số cường giả chạy tới từ Từ Vân Tông, là người của Sa Nam tông, do Kim Sa phái tới trợ giúp. Bọn họ sau khi lên đánh Nghi Lan thành đã phái người sửa đổi lại nhân viên nơi này, thay đổi trang phục, cầm lệnh bài và công văn khống chế vài chục tòa Thần Minh Pháo Lâu.

Phương Kích suất lĩnh hai nghìn ngự lâm binh sĩ, bảo hộ mấy trăm học sinh Thái kinh thành chạy gấp tới ba dặm cuối cùng cũng ở lại chỗ cao của ngư cảng, đúng vào lúc này, hơn mười tòa pháo lâu phát ra thanh âm ầm ầm.

Hạng pháo sâu kín đang đối diện với hai nghìn ngự lâm quân.

- Âm ầm ầm.

Từng tiếng đinh tai nhức óc vang lên, mang theo khí tức mãnh liệt đánh tới Phương Kích.

- Thần Minh Pháo khai hỏa.

Đám học sinh ở Thái kinh thành nhìn Thần MINH Pháo khai hỏa mà hoan hô lên, tuy nhiên sau một lúc nụ cười trên mặt của bọn họ bị khựng lại vì hơn mười tòa Thần Minh Pháo kia đúng là bắn về phía bọn họ.

Phương Kích thấy tình thế cấp bách liền đánh một cái đem thất hoàng tử Dực Thái công chúa, Nghi Lan quận chúa và hơn mười tên sĩ tử bên cạnh hắn ném ra ngoài, tuy rằng làm như vậy có thể khiến cho bọn họ bị thương nhưng dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với bị Thần Minh đạn bắn trúng.

- Âm ầm ầm. (.

Hơn mười viên Thần Minh đạn bắn về phía bọn họ, mấy trăm ngự lâm quân bị bắn chết, tứ chi nát tan, thất hoàng tử cùng với Dực Thái công chúa cũng bị lọt vào hố sâu tới mười thước.

Những đám học sinh không bị giết chết đều bị dọa cho choáng váng, đám binh sĩ ngự lâm quân vội ôm bọn họ mau chóng chạy về phía bãi biển.

Phương Kích vừa rồi cố gắng nghĩ cách cứu viện Thất hoàng tử và Dực Thái công chúa, không kịp chạy trốn cuối cùng bị viên đạn cách đó không xa làm vỡ tan hộ thể cương khí, đem hắn ném lên trên không trung ngã xuống mặt đất.

Khi Phương Kích rơi xuống mặt đất, da thịt của hắn tê liệt, toàn thân huyết nhục mơ hồ, đau muốn ngất đi, phải là người khác, dĩ nhiên là chắc chắn chết.

- Các người có nhìn thấy cữu cữu Phương thống lĩnh đâu không? xem tại

Được Phương Kích cứu, Dực Thái công chúa nhìn xung quanh trong lòng nàng tràn ngập dự cảm không yên.

Lúc này nếu như không có cữu cữu của nàng là Phương Kích thì nàng nhất định sẽ chết rồi.

Dực Thái công chúa không dám nghĩ nhiều nữa nàng đi kiểm Thất hoàng tử lấy một viên thánh dược chữa thương, sau đó phát động chân khí trong cơ thể, lập tức ngưng khí thành hình hóa thành một tiểu kim long bay về phía chiến trường, Thất hoàng tử không ngăn được chỉ đành phải trợ mắt nhìn Dực Thái công chúa một lần nữa bay vào vòng phạm vi công kích của Thần Minh Pháo Lâu

Một hồi đánh lén đã làm cho hai nghìn quân ngự lâm bị tổn thương thảm trọng không chỉ có đại thống lĩnh Phương Kích sinh tử chưa biết mà hơn mười thân binh phó tướng dưới tay của hắn và các tiểu thống lĩnh cũng không tránh khỏi, hiển nhiên lúc Thần Minh pháo công kích đã nhắm vào bọn họ.

Giờ phút này hơn năm nghìn quân bị ngăn cách bởi Thần Minh pháo đài ở phía tây đã lao ra, Thái Hằng đô úy phát lệnh công kích Thần MINH pháo đài, đại bộ phận hòng pháo liền thay đổi phương hướng, oanh tạc cản bước chân của quân Thái Hằng lại còn lại ba tòa pháo vẫn bắn về phía ngự lâm quân của Phương Kích đang bỏ chạy về phía bãi biển.

Sau khi dò xét chiến trường oanh tạc một hồi, Dực Thái công chúa nhanh chóng tìm được Phương Kích đã ngất đi, chân khí của nàng cũng tiêu hao hết, tiểu kim long cũng biến mất, nàng từ trên không trung ngã xuống đất, sau khi rơi xuống nàng vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Phương Kích.

- Cữu cữu.

Nhìn Phương Kích toàn thân huyết dịch mơ hồ, nước mắt của Dực Thái công chúa như mưa, từ nhỏ đến lớn, cữu cữu này tìm mọi cách che chở với nàng, vô cùng yêu thương lần này vì bảo hộ nàng mà mới bị tổn thương như vậy.

Dực Thái công chúa cho Phương Kích ăn viên thánh dược mà thất hoàng tử đưa cho nàng, nàng biết rằng không thể trì hoãn quá lâu, Thần Minh Pháo sau khi phát hiện ra tiểu kim long bay tới sẽ một lần nữa oanh kích.

Nhưng Dực Thai công chúa phát hiện ra chân khí trong cơ thể của mình đã tiêu hao hết, cộng thêm tu vi võ học của nàng có hạn cho nên không cách nào mang Phương Kích rời khỏi được nàng chỉ có cách cố gắng hết sức ôm lấy thân thể của Phương Kích, cẩn thận kéo tới khu vực an toàn.

- Âm.

Đất trời rung chuyển, Thần Minh Pháo Lâu phát hiện ra tung tích của Dực Thai công chúa thì phát lên một tiếng gầm giận dữ, một quả Thần Minh Đạn phóng ra hướng về phía Dực Thai công chúa và Phương Kích mà bắn.

Dực Thai công chúa vô cùng hoảng sợ mà quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Thần Minh Pháo nhanh chóng bắn về phía nàng, từ một chấm đen nhỏ đang từ từ lớn lên, chuẩn bị đánh lên trên người nàng và Phương Kích.

104. Chương 1 04: Ngoài Lạnh Trong Nóng

Sát Vương

Chương 104: Ngoài lạnh trong nóng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trên mặt của Dực Thai công chúa hiện ra một vẻ tuyệt vọng, lúc này cho dù nàng vứt bỏ Phương Kích cũng không có khả năng chạy thoát khỏi công kích của Thần Minh đạn rồi, đương nhiên với tính cách của nàng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua Phương Kích đang hôn mê.

Đúng lúc này một con chim lông trắng bay nhanh tới, rơi xuống đất tạo thành hình người chắn ở trước mặt Dực Thai công chúa, cùng lúc đó từ trong tay của hắn bắn ra một viên đạn màu đen, va chạm vào Thần Minh đạn phía trước.

- Nổ.

Hai mắt của Đường Tiêu đỏ rực mà hét to một tiếng, Thần Minh đạn cách thân thể của hắn mười thước đã nổ lớn, Đường Tiêu một lần nữa ngưng khí thành một con chim, cứ thế mà mang Dực Thai công chúa và Phương Kích ra khỏi đó.

Hoàn cảnh lúc đó như nghìn cây treo sợi tóc chỉ cần Đường Tiêu chậm một chút thôi thì Dực Thai công chúa và Phương Kích sẽ tan thành từng mảnh vụn.

Trong nháy mắt nước mắt của Dực Thai công chúa ứa ra, nàng thậm chí còn không tin đây là sự thật, thời gian giống như đình trệ lại, con chim lông vũ trắng kia khắc sâu mãi ở trong ký ức của nàng.

Uy lực của Thần Minh đạn phát ra một lần nữa khiến cho Đường Tiêu hiện lại nguyên hình hắn bay về phía trước, nín lấy Dực Thai công chúa mới miễn cưỡng dừng lại được.

Một ngụm máu tươi của Đường Tiêu phun ra, tuy nhiên hắn không dừng lại được, lập tức ngưng khí nỗ lực phóng lên không lướt qua khu vực an toàn.

- Âm âm.

Lại hai quả Thần Minh đạn bay qua, nổ lên trên không trung, may mà Đường Tiêu hiện tại cách mặt đất không xa, bị bắn xuống mặt đất cũng không bị thương quá lớn.

Thất hoàng tử mang theo hơn mười binh sĩ ngự lâm quân đi tới, nghênh đón Phương Kích và Dực Thai công chúa một đoàn người cuối cùng cũng thoát khỏi phạm vi công kích của Thần Minh đạn. nguồn (.)

- Cảm ơn người.

Dực Thai công chúa trần ngập cảm kích mà nhìn về phía Đường Tiêu, hai mắt đầm lệ, nhu tình như nước, nếu như không phải nhờ hắn thì lúc này mình cùng với Phương Kích đã bị Thần Minh đạn làm cho tan xác rồi.

- Ta đi cứu Phương thống lĩnh không phải cứu người.

Đường Tiêu lộ vẻ lạnh nhạt kiểm tra thương thế của Phương Kích.

Dực Thai công chúa nhìn hắn thật sâu cũng không trách hắn.

- Đường công tử ngoài lạnh trong nóng, Huyền Nhi muội cũng không cần quá để ý vừa rồi lúc hỗn loạn hắn là đuổi theo muội mà bay tới đó.

Thất hoàng tử không ngừng an ủi Dực Thai công chúa.

- Cái gì mà ngoài lạnh trong nóng hắn là tên điên, đồ biến thái.

Nghi Lan quận chúa thì thầm một tiếng, trong lòng nàng vẫn suy nghĩ phải làm sao lén đâm Đường Tiêu một kiếm, giết chết hắn.

Cuối cùng nàng kết luận xác suất thành công khi hiện giờ ra tay là không quá cao, hơn nữa thời cơ cũng không thích hợp một khi ra tay sẽ khiến cho nhiều người tức giận cho nên Nghi Lan quận chúa cũng không dám manh động.

- Cứu cứu bị thương nặng nề đường lui đã không còn chúng ta phải làm sao bây giờ/

Dực Thai công chúa ngồi xồm xuống lo lắng mà nhìn Phương Kích.

- Aizz, cũng không biết là người nào thiết kế hại chúng ta, đẩy chúng ta vào tuyệt cảnh.

Thất hoàng tử nhìn bốn phía, trong lòng cũng do dự tính toán.

Sóng thần thổi lui ở trên mặt đất ẩm ướt truyền tới từng tiếng gào thét, tuy thoát khỏi phạm vi công kích của đại pháo nhưng rất nhiều sĩ tử của ngự lâm quân đều bị thương không nhẹ, được vật chữa thương mà bọn họ mang theo có hạn căn bản không đủ để chữa nhiều người như vậy toàn bộ doanh địa trở nên thê bi, thanh âm rú gào không ngừng.

.....

Trong sóng biển cuộn cuộn có một chiếc thuyền lớn đang phiêu du, ở trung tâm ngồi một thiếu nữ xinh đẹp như nước, thiếu nữ có làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, cùng với cư dân Áo Bì Đảo khác biệt, nàng có bộ tóc màu vàng kim, bộ ngực cao ngất, hai bờ môi gợi cảm mười phần trên tay còn cầm một tháp thủy tinh sáng lấp lánh.

Thiếu nữ này bình thường ôn nhu như nước nhưng một khi nàng nổi giận sẽ tạo thành bão cấp mười hai tạo thành sóng ấy chục thước.

Nàng chính là công chúa của đế quốc Ly Đế Á lừng lẫy sóng thần vừa rồi làm hại hai nghìn ngự lâm quân và mấy trăm học sinh chính là kiệt tác của nàng.

Ở bên cạnh Ly Đế Á công chúa còn có mấy thân ảnh đen sì, bọn họ cơ bản đều cao tới hơn hai mét, trong mắt trần ngập khát vọng chém giết, những trang hán này đều là những sát thủ ở trong biển.

Ở cách đó không xa là một chiếc Long Cốt Loan xe màu vàng, rộng tới hơn mười trượng, ngồi trên loan xe là một nam tử hải tộc uy mãnh, cầm trong tay một thanh trọng giáo tới 999 cân, do loại sắt đặc biệt dưới đáy biển tạo thành, hắn chính là người của Ba Duy đế quốc, tu vi ngang ngửa với võ giả cấp Địa Nguyên hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Dưới sự suất lĩnh một đám cường giả hải tộc của Ly Đế Á công chúa và Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử, một cơn song gió động trời xuất hiện, khiến cho ngư cảnh trần ngập âm u, mây đen che lấp bốn phía, Ngạnh Phương Ngư Cánh phảng phất như là đêm tối, đưa năm ngón tay ra phải cố gắng lắm mới nhìn thấy được lờ mờ.

Cường giả hải tộc ở trong biển được huấn luyện khiến cho thị giác vô cùng mẫn cảm, hơn nữa bọn họ cũng không chỉ dựa vào thị giác mà còn dựa vào những giác quan khác.

Dưới sự yểm hộ của hắc ám, cường giả hải tộc sẽ tiến hành cướp bóc trắng trợn với Nganh Phương Ngư Cảng, mục tiêu chủ yếu là hai nghìn binh sĩ ngự lâm quân ở kinh thành, còn có mấy trăm học sinh.

Cường giả hải tộc thích đem cường giả nhân tộc luyện hóa thành đan, có thể tăng tu vi của bọn họ, thậm chí cũng tăng chiến lực cho nên hai nghìn ngự lâm quân binh sĩ đến từ Thai kinh thành tuyệt đối là một đồng thương phẩm đan dược của họ.

Mặt khác nếu như bắt mấy trăm học sinh và hoàng tử công chúa thì có thể tiến hành trao đổi tù binh với Đại Minh vương triều cho dù không thể trao đổi cũng có thể đem bọn chúng đi giết sạch, thực lực của Đại Minh vương triều sẽ bị trọng thương, cho nên lần này giao dịch với Lý Ngạn, nội ứng hành động là do hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan và công chúa Ly Đế Á tự mình đốc quân, đem tất cả cường giả tinh anh của Ba Duy để quốc tới đây, một đòn tất thắng.

105. Chương 1 05: Chu Vũ Thống Lĩnh

Sát Vương

Chương 105: Chu Vũ thống lĩnh

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

nguồn (.)

Đương nhiên hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan còn có một tư tâm đó chính là hấn nghe nói đệ nhất mỹ nữ ở Thai kinh thành Dực Thai công chúa cũng ở Nganh Phương Ngư Cảng này.

Nam tử hải tộc năng lực sinh dục vô cùng cường hãn, bọn hấn thường thờ có thể cả ngày tràn vào nữ sắc mà không bị mỏi mệt, không ảnh hưởng tới sự khỏe mạnh của mình, mỹ nữ của thế giới loài người có thể nói là hưởng thụ cao cấp nhất của họ, đồng thời số mỹ nữ mà bọn họ chiếm đoạt bao nhiêu cũng biểu thị cho thân phận và địa vị của bọn họ trong hải tộc.

.....

Đường Tiêu Dực Thai công chúa hơn hai nghìn người bị nhốt ở trong một khu vực nhỏ hẹp, đối mặt với Thần Minh pháo vô cùng to lớn, mà ở phía trước quân đội hải tộc đang từng bước lên bờ, khiến cho bọn họ bị cô lập, ngay cả tín hiệu cầu viện cũng không thể phát ra bên ngoài.

Những giọt mưa thật nhỏ từ phía trên trời rơi xuống, chưa rơi xuống đất đã bị cuồng phong thổi mất vô ảnh vô tung, màn đêm bao phủ toàn bộ, binh sĩ ngự lâm quân mang theo đèn thấp sáng đặc chế của cung đình tuy ánh sáng có hạn nhưng cũng đủ để cho người ta nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

Đường Tiêu ngồi xuống khôi phục chân khí cơ thể lại, cẩn thận phân tích tình huống hiện tại, cường giả hải tộc đã huy động bão và sóng thần, như vậy mình không thể chính diện đối đầu với bọn họ nếu không sẽ bị xé thành từng mảnh vụn.

Ngư cảng phía nam bị nước biển ngăn trở, lối ra duy nhất chính là vách núi này, nhưng vách núi này thật sự rất cao, với chân khí của Đường Tiêu, một mình bay lên không phải vấn đề lớn nhưng muốn dẫn người lên thì có phần khó khăn.

Chu Kiên cùng với Phương Kích đều có thể trọng không nhẹ, Đường Tiêu nếu như mang bất kỳ ai đó lên trên thì không thể vượt quá được hai mươi trượng mà vách núi này cao tới gần trăm trượng, thứ duy nhất có thể trông cậy vào chính là hi vọng vách núi này có khe hở hoặc hang núi các loại, có thể từ đó mà xuyên qua bên kia mới tìm được sinh cơ.

Đúng lúc này mấy trăm tên hải tộc hung hăng tiến lên trên bờ, hướng về phía chỗ này mà chém giết, binh sĩ ngự lâm quân thấp đèn cung đình khiến ục tiêu của bọn chúng vô cùng rõ ràng.

Binh sĩ ngự lâm quân ở trạm canh gác dò xét một phen, hơn một nghìn tên binh sĩ ngự lâm quân vội giúp nhau trọng chỉnh trận hình ngưng tụ chiến cương, đem mấy trăm sĩ tử bảo hộ sau lưng. Đám binh sĩ này tuy đã là rần mất đầu nhưng vẫn bảo vệ được không rối loạn cho thấy bọn họ được huấn luyện rất nghiêm khắc.

- Thất hoàng tử Phương thống lĩnh không có ở đây, mấy tiểu thống lĩnh cũng đã chết trận chỉ có hoàng tử mới có thể gánh nổi trách nhiệm chỉ huy bằng không tất cả mọi người sẽ loạn thành một đoàn, phiền toái rất lớn.

Đường Tiêu đi tới gần thất hoàng tử nói cho hắn biết.

- Ta ta làm sao được ta còn chưa trải qua chỉ huy chiến đấu chính thức.

Thất hoàng tử Chu Vũ rối loạn một bầy tuy hắn đã tham gia huấn luyện quân sự nhưng căn bản chưa từng gặp phải cục diện hung hiểm như vậy càng không trải qua tình trạng từ phó tướng tới tiểu thống lĩnh đều chết.

- Phải trải qua chiến hảo tẩy lễ thì hoàng tử mới có thể phá kén mà trở thành nam nhân chân chính tương lai đăng cơ làm đế thống nhất đất nước, nếu như cứ vậy về sau này làm sao kế nghiệp được. Cứ tiếp tục ở trong cung sát mổ bôi phần với đám cung nữ.

Đường Tiêu hướng về phía thất hoàng tử nghiêm mặt nói.

- Tất cả mọi người nghe hiệu lệnh của ta ta chính là thất hoàng tử của Đại Minh vương triều Chu Vũ, Phương đại thống lĩnh hôn mê bất tỉnh, bây giờ ở đây do ta chỉ huy.

Thất hoàng tử nghe Đường Tiêu nói xong thì liền lẳng không bay lên trên chiến trường hét lớn.

- Thuộc hạ nguyện ý nghe theo lời điều khiển của thất hoàng tử vượt mọi chông gai, xông pha khói lửa.

Tất cả ngự lâm binh sĩ cùng đám học sinh đều hét lớn đáp lại lời của thất hoàng tử.

Trong lúc hỗn loạn thất hoàng tử xuất hiện khiến cho hai nghìn binh sĩ đang như rần mất đầu tìm được đường thoát tất cả đều tăng vọt sĩ khí ngay sau đó thất hoàng tử đem chiến thuật của Đường Tiêu mang ra tuyên bố khiến cho tất cả binh sĩ ngự lâm quân nhanh chóng xếp theo trận hình của thất hoàng tử.

Cho dù như vậy nhưng cũng đã chậm.

Từng đạo bóng đen bay vút về phía thần minh pháo, ngay lập tức đến Thai kinh thành, nguyên một đám sĩ tử nhanh chóng phân biệt, mà mục tiêu của bọn họ chỉ có một...

Đường Tiêu.

Một số ngự lâm binh sĩ nghe lời thất hoàng tử định chạy tới cứu viện nhưng bọn họ bị quân sĩ hải tộc ràng buộc không quay người lại được.

- Đường Tiêu ở nơi nào?

Mười tên hắc y nhân đạt tới Nhân Nguyên tứ cấp hét lớn, lao về phía Đường Tiêu.

- Lớn mật các ngươi là ai? Dám có gan câu kết với hải tộc, trước mặt bốn cung đương oai không coi pháp lệnh của Đại Minh vương triều vào đâu.

Thất hoàng tử Chu Vũ hét lớn một tiếng chất vấn.

Thất hoàng tử vốn là cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp trên người cũng có vài món pháp khí không tệ, một đối một đã giết được một tên cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp trong đám hắc y nhân lập tức có mấy cường giả Nhân nguyên tứ cấp xúm lại tạo thành trận hình chế trụ hắn, khiến cho hắn không cách nào kêu gọi viện thủ.

Dưới sự đồ sát của hơn mười tên hắc y nhân Nhân Nguyên tứ cấp phòng tuyến của đám ngự lâm quân nhanh chóng bị phá tan, một số học sinh Thái kinh thành bất chấp tính mạng vây quanh Phương Kích và Đường Tiêu bảo vệ.

Đường Tiêu canh giữ ở bên người Phương Kích hơn mười ngự lâm quân vây quanh giữ vững vị trí, hơn mười tên hắc y nhân xúm lại trong đó có một gã thủ lĩnh bước tới chỉ vào đám người rồi nói;

- Dem Đường Tiêu giao ra đây chúng ta không làm tổn thương những người khác.

Đường Tiêu ở đây là để bảo hộ Phương Kích, hắc căn bản không trông chờ những người ở đây có khả năng giúp hắn, tuy nhiên khi hắc chuẩn bị rời khỏi hàng ngũ ngự lâm quân thì Dực Thái công chúa đã bước ra trước.

- Đường Tiêu đã sớm chạy rồi, ở bên trong đều là công chúa hoàng tử của Đại Minh vương triều, các người dám làm tổn thương bất kỳ ai, Đại Minh vương triều tuyệt đối không tha cho các người.

Dực Thái công chúa cầm Long Cốt tiên, lạnh lùng nói với hắc y nhân kia vài câu.

- Ha ha ha, thất hoàng tử ở bên kia, Dực Thái công chúa ở nơi này, hiện tại trong Ngạnh Phương Ngự cảnh còn hoàng tử công chúa nào không, tuy nhiên cho dù là hoàng tử công chúa thì thế nào? Ta đếm ba tiếng, nếu như không giao ra Đường Tiêu thì hôm nay ta sẽ đem các người giết không còn một người.

Hắc y nhân nói xong bắt đầu đếm.

- Các người tìm ta?

Đường Tiêu từ trong trận hình đi ra, hắc thuận tay kéo Dực Thái công chúa lùi lại, lúc này nàng có thể đứng ra vì hắc cho thấy còn có mấy phần lương tâm, Đường Tiêu sau này cũng không làm khó nàng nữa.

- Giết cho ta.

106. Chương 1 06: Tử Vân Thần Quyền.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 106: Tử Vân Thần quyền.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn thấy Đường Tiêu xuất hiện thì cũng không nhiều lời nữa, lập tức chỉ huy thủ hạ hơn mười người hướng về phía Đường Tiêu mà vọt tới.

- Sát.

Đúng vào lúc này Phương Kích đang nằm ở trên mặt đất bỗng nhiên gào lên giận dữ, một kim sắc cổ phù văn bắn lên trên trời, tọa thành một mảnh lực lớn vô cùng.

- Phập phập.

Từng thanh âm sắc bén như lưỡi dao chém vào da thịt, hơn mười tên cường giả hắc y bị vũ vụn cương khí hộ thể, thân thể của bọn họ bỗng như nát như sợi bông, nát thành vài đoá.

Rất nhiều hắc y sát thủ trong thời khắc chết đi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, cảm nhận được dưới thế lực cường đại trước mắt chống cự cũng mất đi ý nghĩa, Phương Kích sau khi tỉnh lại từ hôn mê thở ra một ngụm máu tươi, sau đó lại tiếp tục ngất đi.

Xem một màn huyết tinh trước mắt Đường Tiêu cảm khái không thôi, hẳn trước kia cũng là đỉnh cấp sát thủ tu vi hiện tại cũng không kém nhưng không cách nào dùng một đòn khiến ười tên hắc y cao thủ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Sau khi nhìn thấy tất cả Đường Tiêu càng cảm nhận sâu sắc được sự chênh lệch giữa cường giả Nhân Nguyên và cường giả Nhị Nguyên, Đường Tiêu minh bạch hẳn tuy có kinh nghiệm 23 năm, nhưng ở kiếp này tương lai làm cường giả chân chính còn rất dài, cho dù muốn có thực lực như Phương Kích cũng không thể thành công trong một sớm một chiều.

Thất hoàng tử lúc này cũng giết xong mấy tên hắc y nhân vây đánh mình hướng về phía này mà lướt tới.

- Bờ biển lại xông tới một số lượng lớn binh sĩ hải tộc, chúng ta không ngăn được bao lâu nê làm sao bây giờ?

Thất hoàng tử ở trên không trung sau khi quan sát tình hình chiến đấu thì hỏi Đường Tiêu một tiếng.

truyện copy từ

- Đi về phía phương bắc.

Đường Tiêu chỉ về phía vách đá dựng đứng ở phía bắc.

- Bên kia là tử địa.

Thất hoàng tử nhìn xong thì lắc đầu.

- Thất hoàng tử hoàng tử có thể mang Phương thống lĩnh bay lên trên vách đá không?

Đường Tiêu chỉ chỉ rồi hỏi.

- Không thành vấn đề nhưng ở nơi này có tới mấy trăm người.

- Chuyện đó để ta lo trước hết phải mang Phương thống lĩnh đi đã.

- Được rồi, ta mang Phương thống lĩnh rồi đi người nghĩ biện pháp cứu mấy người ra.

Thất hoàng tử lộ vẻ bất đắc dĩ mang theo Phương Kích nhảy lên trên vách đá, Đường Tiêu cũng dẫn Chu Kiền Dục Thai công chúa mấy người đi tới.

Mấy trăm tên học sinh bên trong Thai kinh thành cũng chạy tới nơi này, nhưng đại bộ phận là luống cuống tay chân.

Sau khi tới vách đá Thất hoàng tử cõng Phương Kích lên trên lưng mà bay lên, Đường Tiêu dọc theo chân núi tìm kiếm một phen nhưng không tìm thấy khe đá nào, thậm chí nơi để leo lên cũng không có.

Một số lượng lớn cường giả hải tộc cũng đã lên bờ đang điên cuồng đồ sát những binh sĩ ngự lâm uqaan kia, xem ra rất nhanh bọn họ sẽ tới nơi này rồi.

Đường Tiêu nhìn về bốn phía mà đi tới sau đó hẳn dừng lại một chỗ, lắng nghe chốc lát, mấy người khác không hiểu cũng kỳ quái tiến tới sau hắn.

- Chính là chỗ này các người lùi ra xa đi.

Đường Tiêu nói xong để mọi người lùi ra xa đó sau đó hắn phát ra một chiêu Trường Hà Lạc Nhật kiếm, ở trên vách đá tạo thành một lỗ thủng thật sâu, đem viên đạn sắt đánh vào lỗ thủng kia.

- Nổ.

Đường Tiêu quát to một tiếng, vách đá nổ tung.

Đường Tiêu lấy ra một cái đèn cung đình nhìn quanh một phen quả nhiên ở bên trong có nước chảy xuống, ở trước mắt là một hang đá vừa vặn ột người đi vào.

- Nước là chảy từ núi xuống, từ nơi này đi lên có thể lên tới đỉnh núi các người đi vào thôi.

Đường Tiêu nói với mọi người.

Chu Kiền Nghi Lan quận chúa cùng với đám học sinh Thai kinh thành nhanh chóng nối đuôi nhau đi vào, Đường Tiêu cũng đang suy tư phải chăng có nên lấp cửa lại để tránh người truy kích, lúc này hai hắc y nhân đã lao tới, rõ ràng bọn họ bị hấp dẫn bởi tiếng nổ mạnh lúc này.

- Các người đi mau nhanh chóng lên đỉnh núi ta ngăn bọn họ lại.

Đường Tiêu hướng về phía mọi người hô lên một tiếng sau đó nhảy ra khỏi ngoài động.

Ta ở cùng người một chỗ.

Chu Kiền cũng theo ra lúc này vứt bỏ Đường Tiêu lại bọn họ đều cảm thấy không nghĩa khí.

Dực Thai công chúa theo sau lưng Chu Kiền chạy ra tựa hồ chuẩn bị nói cái gì đó nhưng sau khi nghe câu nói của Chu Kiền nàng không khỏi có phần buồn bực, nàng quay đầu nhìn theo bóng dáng của Đường Tiêu rời khỏi hang cảm thấy hắn nói không phải không có lý, nàng ở chỗ này cũng không giúp gì được hắn ngược lại sẽ làm cho hắn phân tâm, sau khi Dực Thai công chúa cẩn rằng, Chu Kiền liền tiến về phía chỗ nàng mà đi tới.

Lúc Đường Tiêu nhảy ra hang hai gã hắc y nhân đang từ nơi này lao tới, nhìn thấy Đường Tiêu đi ra cả hai liền phát ra sát chiêu, tu vi của bọn họ đều là Nhân Nguyên ngũ cấp.

- Trường Hà Lạc Nhật.

Hai cánh tay của Đường Tiêu đồng thời phát ra chiêu Trường Hà Lạc Nhật, giống như là sét đánh, theo sau nó là hai viên Lôi Chấn Tử.

Tuy nhiên vì hoàn cảnh không tốt cộng thêm mục tiêu công kích là hai cái cho nên Trường Hà Lạc Nhật kiếm của Đường Tiêu không thể đục thủng hộ thân cương khí của hai gã hắc y nhân, tuy nhiên hai quả Lôi Chấn Tử đã tới gần bọn chúng.

- Bạo bạo.

nguồn (.)

Hai quả lôi chấn tử không bị ngăn cản nữa bắt đầu nổ tung.

Hai quả lôi chấn tử nổ cách hai gã hắc y nhân khoảng hai mươi lý cho dù bọn họ có hộ thân cương khí vô cùng lợi hại nhưng sức nổ của lôi chấn tử vẫn vô cùng mạnh mẽ, lập tức xé rách hộ thân cương khí của bọn họ cũng đem bọn họ đánh bay lên trên không trung, lúc rớt xuống đất bước chân cũng trở nên lảo đảo.

- Bạo bạo.

Đường Tiêu không cho bọn chúng có cơ hội được thở, lại hai quả lôi chấn tử xuất hiện ở trên không trung, hướng về phía hai người mà oanh tạc

Lúc này hai gã cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp vẫn chưa khôi phục lại hộ thân cương khí thì đã nghe âm hai tiếng nữa, hai gã hắc y nhân xương thịt nát tan, linh hồn của bọn chúng từ từ bị Đường Tiêu hút vào trong yêu thối ma hồ.

Lý Ngạn ở phía sau lưng hai gã hắc y nhân nhìn thấy hai thủ hạ Nhân Nguyên ngũ cấp của mình bị Đường Tiêu làm cho nổ phân thân toái cốt thì hét lên giận dữ, thân hình bay thẳng về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu cảm nhận được hắc y nhân này tới đây có khí tức vô cùng mạnh mẽ, hắn lập tức phát ra Trường Hà Lạc Nhật kiếm, đồng thời theo sau cũng là hai quả lôi chấn tử, ý đồ một lần hành động làm nổ chết hắn.

- Tử Vân Thần Quyền

Lý Ngạn là cường giả Nhân Nguyên lục cấp, nhìn thấy thủ hạ của mình sau khi bị tan xác đã sớm có đề phòng với lôi chấn tử của Đường Tiêu, cùng với Trường Hà Lạc Nhật Kiếm của Đường Tiêu và Lôi Chấn Tử ra tay đồng thời, phong quyền đã bay tới, kiếm khí của Trường Hà Lạc Nhật kiếm và Lôi Chấn tử của Đường Tiêu cách đó hai mươi mét đã nổ tung.

107. Chương 1 07: Đối Đầu Với Lý Ngạn.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 107: Đối đầu với Lý Ngạn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tuy nhiên cự quyền không bị nổ, chỉ hơi lay động một chút mà thôi, hư ảnh bị nhạt hơn một nửa nhưng vẫn hướng về phía Đường Tiêu oanh kích.

Cảm nhận thấy cự quyền có uy lực cường đại Đường Tiêu không dám khinh thường hắn lập tức một lần nữa bắn ra một viên lôi chấn tử cuối cùng đem nó nổ thành vô hình, ngay sau đó Đường Tiêu nhanh chóng ngồi xuống mặt đất ngưng thần chú ý.

- Ha ha tiểu súc sanh chỉ bằng chút tài mọn của ngươi mà có thể chống nổi gia gia ta sao?

Lý Ngạn cất tiếng cười to, trải qua một hồi giao thủ hắn cảm thấy Đường Tiêu không phải là đối thủ của hắn hơn nữa Lôi Chấn tử cũng không làm gì được hắn.

- Vậy sao?

Đường Tiêu một lần nữa bò lên từ mặt đất, miệng của hắn lại quát to:

- Bạo.

Lý Ngạn không thấy Đường Tiêu ra tay nhưng sau khi nghe hắn hô một tiếng bạo thì ngẩn người, lại nhìn thấy Đường Tiêu bỏ chạy thì mới biết rằng mình đã mắc lừa Đường Tiêu, hắn thẹn quá hóa giận lập tức đuổi theo.

Tuy nhiên Lý Ngạn vừa chạy được mười mét thì ầm một tiếng không gian dưới chân của hắn đã nổ tung một luồng khí nhấc thẳng hắn lên trên không trung, mặc dù có hộ thân cương khí bảo hộ nhưng nổ ở khoảng cách gần như vậy cũng khiến ột chân của hắn mất đi tri giác ngay cả kinh mạch cũng chịu chút tổn thương.

Lý Ngạn tức giận đến mức gào to, sau khi bay lên trên không trung hắn lập tức mang một quyền đánh ra, chuẩn bị cho Đường Tiêu trở thành một đồng thịt vụn.

Đường Tiêu đã biết sự lợi hại của Tử Vân Thần quyền của Lý Ngạn, hắn lập tức bắn ra ba miếng lôi chấn tử ngăn thần quyền lại.

- Giết! Tên tiểu súc sinh kia ta muốn xem ngươi còn bao nhiêu Lôi Chấn Tử?

Lý Ngạn sau khi rơi xuống mặt đất thì vô cùng tức giận.

Sau khi rơi xuống mặt đất, Lý Ngạn bỗng nhiên cảm thấy nơi mình đặt chân có chỗ không đúng vừa rồi tên tiểu súc sinh xoay người ngồi trên mặt đất làm gì? Đúng lúc Lý Ngạn định phi thân lên thì.... xem tại

- Bạo.

Đường Tiêu một lần nữa quát to, lúc này không gian dưới chân của Lý Ngạn một lần nữa bị nổ tung, uy lực gấp bốn lần trước rõ ràng Đường Tiêu đã thả ở đây đến bốn viên Lôi Chấn Tử.

- A.. tiểu súc sinh xảo trá.

Lý Ngạn gào thảm lên một tiếng, vụ nổ khiến cho hắn bị nhấc bổng lên không trung, kinh mạch của hắn mười chỗ đã bị đứt đoạn toàn bộ xương đùi bị gãy, một chân không biết bị bắn đi nơi nào, hắn mắng to một tiếng một ngụm máu tươi phun ra, vội vàng đem một viên thuốc nuốt vào trong bụng.

Lúc này Lý Ngạn không dám rơi xuống đất nữa cũng chẳng quan tâm tới cái chân bị đứt của mình hắn vận dụng chân khí bức về phía Đường Tiêu, giờ phút này hắn vô cùng tức giận như phát điên:

- Tiểu súc sinh cho dù gia gia chỉ còn ba thành công lực nhưng vẫn đủ để giết ngươi.

Đường Tiêu không thể đi vào hang, lúc này hắn không thể trốn không nói còn dẫn dụ Lý Ngạn vào trong đó, khoảng cách gần như vậy Đường Tiêu cũng không thể sử dụng Lôi Chấn Tử, nếu không mình cũng sẽ bị nổ nát bấy.

Trốn...

Đường Tiêu nhìn lên phía trên, đường chạy trốn đã bị Lý Ngạn phong tỏa rồi, cho dù hóa thành chim điêu thì đối phương cũng có thể phát ra quyền, hơn nữa uy lực cực lớn.

- Tên tiểu súc sanh chết tiệt này, có biết tại sao ta phải giết ngươi không?

Lý Ngạn nhìn Đường Tiêu vẫn chưa hết giận, tựa hồ như để Đường Tiêu chết dễ dàng thì hắn sẽ rất khó chịu.

Lúc trước hắn muốn giết Đường Tiêu là vì Vân Dương phu nhân nhờ vả không ngờ rằng mình vì muốn giết hắn mà đã mất đi mười mấy tên cao thủ, mình cũng bị nổ cho thất điên bát đảo, thực lực yếu hơn ít nhất bảy thành, hiện tại chỉ có rút hồn phách của Đường Tiêu ra, phong nhập pháp khí thì mới hả giận được.

- Ngươi là do Hưng Quốc Hầu phái tới giết ta?

Đường Tiêu đối với chuyện này đã đoán sai Lý Ngạn không phải do Hưng Quốc Hầu phái tới mà là do Vân Dương phu nhân sai tới.

- Không sai, ngươi còn di ngôn gì muốn giao cho ta không? Ta sẽ thay ngươi mang về Trấn Quốc hầu phủ.

Lý Ngạn giống như đã nắm giữ quyền sanh sát của Đường Tiêu hắn hiện tại muốn nhìn thấy tình cảnh Đường Tiêu sợ hãi thậm chí quỳ gối dưới mặt đất cầu xin hắn.

- Ngươi tin rằng giết được ta sao?

Đường Tiêu nheo mắt lại rất bình tĩnh mà nhìn Lý Ngạn ở trên không trung, cả đời hắn làm sát thủ đã sớm không để ý tới chuyện sống chết.

- Hai nghìn ngũ lâm quân binh sĩ hiện tại chỉ còn không tới năm trăm người, hải tộc hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan cùng với công chúa Ly Đế Á tự mình suất lĩnh tới đây vài chục tòa Thần Minh đại pháo cũng nằm trong tay của chúng ta, cho dù Lan vương mang binh tới cũng không cách nào cứu các ngươi được rồi, tiểu súc sanh ngươi còn trông cậy điều gì nữa sao? Ngươi sắp chết đến nơi rồi, ha ha ha ha.

Lý Ngạn nói xong những câu này liền cười lớn, phảng phất giống như phun ra tất cả ả ỉm ức, cả người lẫn linh hồn đều cảm thấy thoải mái.

- Dạ Minh Cửu Cao.

Đường Tiêu thừa dịp Lý Ngạn còn chưa chuẩn bị lập tức ngưng hình hóa thành chim điêu, - toàn bộ con chim điêu tạo thành quyền cương cực lớn hướng về phía Lý Ngạn mà va chạm.

- Con sâu cái kiến, không biết sống chết! Từ Vân Hấp Nguyên trận.

Lý Ngạn khinh thường mà nhìn Đường Tiêu, vô số chân khí của hắn ngưng tụ thành phù lục màu đen phun ra, một cái lồng màu đen rất lớn bao quanh Tuyết Điều.

- Xông ra.

Đường Tiêu một lần nữa thúc giục chân khí cấp tốc lưu chuyển ở trong cơ thể, đại lượng chân khí phá ra ngoài, ngưng tụ ở trên người tuyết điều, mãnh liệt vọt tới cái lồng đen kịt, hung hăng đánh về phía phù trận kia.

- Ầm.

Đường Tiêu giống như đụng phải một tấm thép, ngã xuống mặt đất, hắn phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân nội tạng cũng như muốn phát nổ, chênh lệch hai cấp quả là quá lớn, Đường Tiêu dùng quyền cương mà Lý Ngạn dùng phù trận kết thành trận pháp.

Đường Tiêu thở hổn hển ở trên mặt đất tựa hồ sức lực để đứng lên cũng không còn nữa.

- Luyện hóa thành được cho ta, Từ Vân Hấp Nguyên trận.

Lý Ngạn quát to một tiếng, Đường Tiêu bị nhốt ở trong cái lồng đen nhánh, trong đó phát ra vô số phù triện màu đen, bắt đầu luyện hóa Đường Tiêu, máu của Đường Tiêu bị áp bức làm cho trào ra ngoài cơ thể, từ từ bị Lý Ngạn thu vào trong người của mình. nguồn

- Con mẹ nó, đây là tà thuật gì? Quỷ hút máu sao, muốn đem ta ăn tươi nuốt sống à?

Đường Tiêu cảm thấy máu huyết và chân khí của mình đang từng bước bị rút sách thu vào trong cơ thể của hắc y nhân kia, trong lòng hắn liền hoảng hốt.

Lần trước hắn cũng từng trải qua tình cảnh như vậy chính là lúc hắn trộm hấp huyết hồ tuy nhiên lúc ấy Đường Tiêu không biết rằng thủy tổ ra tay cứu tính mạng của hắn.

108. Chương 1 08: Đột Phá Nhân Nguyên Ngũ Cấp.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 108: Đột phá Nhân Nguyên ngũ cấp.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu vội vàng bình tĩnh trở lại, tính toán tốc độ máu và chân khí thoát ra, hắn biết rõ chỉ trong vài phút đồng hồ nữa thôi mình sẽ bị Lý Ngạn triệt để hút khô, không còn máu huyết và chân khí, thân xác này cũng trở nên thối tha, thân thể tử vong hồn phách không có chỗ ẩn náu, rất có thể cũng bị luyện hóa thành khí linh.

Nếu như hồn phách bị luyện hóa thành khí linh cũng sẽ bị người khác làm thành pháp khí, vĩnh viễn bị giam cầm ở trong bóng tối, thậm chí chủ nhân của pháp khí sẽ dùng thủ đoạn ngày đêm tra tấn, Đường Tiêu cảm thấy hắc y nhân kia là do Hưng Quốc hầu phái tới, rất có khả năng hắn sẽ rút sạch linh hồn của mình luyện hóa thành khí linh, để giải hạn cho Từ gia.

Nhân Nguyên ngũ cấp đã vượt qua ngoài võ giả, nắm được quyền luyện hóa, không chỉ có thể luyện hóa pháp khí mà còn có một số môn đạo độc tà, có thể luyện hóa máu của người ta thành đan dược, luyện hồn phách thành khí linh, đương nhiên luyện hóa những thứ này tiêu hao chân khí vô cùng lớn, nếu như đối phương có tu vi không cao thâm luyện hóa cũng không để làm gì.

Tuy nhiên đối với kẻ thù của mình, rút hồn rút phách của hắn luyện hóa thành khí linh, ngày đêm tra tấn nghe những thanh âm thảm thiết xin tha của hắn thì là một chuyện rất thích ý.

Lý Ngạn càng ngày càng thu chặt Từ Vân Hấp Nguyên trận, chân khí của Đường Tiêu càng ngày càng bị hút không còn gì, nhưng đúng vào lúc nàhen Thối Ma hồ trong người của hắn đột nhiên nhanh chóng xoay tròn, chân khí nồng đậm tràn ngập ở trong người Đường Tiêu, Đường Tiêu rung mình hắn lập tức ý thức được những hộ thể cương khí này ngày càng trở nên căng phồng, đẩy Từ Vân Hấp Nguyên trận của Lý Ngạn ra ngoài.

- Tiểu súc sanh ngươi đang làm gì?

Lý Ngạn kinh hãi hắn vừa rồi rõ ràng đã hút khô chân khí ở trong người của Đường Tiêu, không ngờ ngay lúc đó Đường Tiêu lại tràn ngập chân khí, càng mạnh mẽ hơn so với trước.

- Áp hắn cho ta.

Lý Ngạn một lần nữa lại hét lớn, một ngụm tinh khí mãnh liệt lại xuất ra từ Từ Vân Hấp Nguyên trận, cái lồng đen nhánh một lần nữa trở nên hắc áp, lực lượng cũng trở nên tăng cường, theo đó mà đem cương khí của Đường Tiêu một lần nữa rút vào trong đan điền của Lý Ngạn.

Nhưng giờ phút này chân khí mà Lý Ngạn hút vào đan điền của hắn cùng với chân khí mà Đường Tiêu thoát ra từ trong Yêu Thối Ma Hồ không đáng là gì, cho dù Lý Ngạn phun ra tinh khí, tăng cường lực lượng của Từ Vân Hấp Nguyên trận nhưng Đường Tiêu cũng tiếp tục tăng hộ thể cương khí của mình, giống như nhanh chóng có thể chiến thắng Từ Vân Hấp Nguyên trận thoát khỏi cái lồng màu đen này.

- A.

Đường Tiêu phát ra tiếng gào lớn, Yêu Thối Ma Hồ luân chuyển ngày càng nhanh một lúc sau một tuyết điều trắng toát đã bay ra từ Yêu Thối Ma Hồ, từng mảnh nhỏ tạo thành một phù triện, mỗi phù triện tựa hồ cũng có hình của tuyết điều.

Một hai ba bốn... trọn vẹn tám mươi mốt cái. Đường Tiêu luyện Hóa Điều Lược Không thất thức, trong cơ thể có chín chín tám mươi mốt miếng phù triện cho nên lúc Tuyết Điều thành hình cũng trở thành màu tuyết trắng.

Nhưng tất cả mọi chuyện không dừng lại như vậy.

Không bao lâu sau một thanh tiểu kiếm từ trong Yêu Thối Ma Hồ cũng bay ra, cũng giống như tuyết điều, nó bắt đầu vỡ vụn, tạo thành tám mươi mốt miếng phù triện màu xanh, mỗi miếng phù triện đều có hình tiểu kiếm, đây chính là nguyên nhân của việc luyện Thiên Địa Luân Hồi kiếm. truyện copy từ

Phù triện màu xanh tổng cộng có tám mươi mốt miếng nhưng so với phù triện màu trắng lại nhỏ hơn một chút nguyên nhân rõ ràng là do Đường Tiêu luyện Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm chưa đại thành, không được thuần thực như Hóa Điều Lược Không thất thức, cho nên phù triện của Tuyết Điều cũng nhỏ hơn nhiều.

Mỗi một tuyết kỹ công pháp này một khi vận dụng chân khí đều ẩn nấu phù triện trong đó, sau khi vỡ giả tu luyện đầy đủ sẽ vô tri vô giác khiến cho phù triện có nhan sắc như nó.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Đường Tiêu trong lòng kích động không thối, phù triện chính là trụ cột để tế luyện pháp khí, đan điền ngưng tụ ra phù triện có ý nghĩa trong lúc hắn bị Từ Vân Hấp Nguyên trận áp chế đã đột phá từ Nhân Nguyên tứ cấp lên Nhân Nguyên ngũ cấp.

Tế luyện pháp khí chính là con đường chính thức trở thành cường giả.

Đường Tiêu đã nghe Mục Thương nói qua, tiến vào Nhân Nguyên ngũ cấp, tuy có thể ngưng tụ phù triện để tế luyện pháp khí nhưng cũng không thể hình thành trận pháp để công kích địch nhân, chỉ có thể ngưng tụ một đạo phù triện duy nhất mà thôi, cho dù Đường Tiêu luyện hai công pháp thì cũng chỉ có thể tạo ra phù triện xanh trắng giao nhau không thể tạo thành hai màu sắc độc lập.

Nhưng bây giờ Đường Tiêu thì khác hẳn rõ ràng đã tạo thành hai đạo phù triện độc lập không hề giao nhau.

Đường Tiêu giờ phút này cũng không có quá nhiều suy nghĩ về chuyện dị thường này hắn chỉ biết những chuyện này có liên quan tới Hấp Huyết hồ lô.

Đường Tiêu không thành thực khu động hai đạo phù triện trong người của mình, sau đó quát to một tiếng, hai đạo phù triện xanh trắng phá khỏi thân thể mà xông ra, tạo thành một lực lượng xuyên thấu nhanh chóng đâm về phía cái lồng sắt.

Quyền cương tuy không phá được trận pháp nhưng phù triện thì không như vậy

Phá.

Đường Tiêu quát to một tiếng, Tuyết Điều phù triện cùng với Thanh kiếm phù triện kịch liệt xoay tròn, trong nháy mắt hai đạo phù triện ngưng tụ giống như mũi khoan, đem cái lồng đen nhánh đang bao phủ Đường Tiêu đập cho nát báy.

Lý Ngạn nhìn thấy hai đạo xanh trắng phù triện xuất hiện ở trên cơ thể của Đường Tiêu thì lập tức minh bạch tiểu súc sinh này trong thời khắc sinh tử giao đấu với mình đã đột phá rồi, từ Nhân Nguyên tứ cấp đột phá tới Nhân Nguyên ngũ cấp điều khiến cho Lý Ngạn phiền muộn chính là, tiểu súc sinh này tại sao có thể xuất ra tới hai đạo phù triện?

- Tiểu súc sinh cho dù người đột phá thì cũng không phải là đối thủ của gia gi. Từ Vân Hấp Nguyên trận.
- Lý Ngạn một lần nữa ngưng tụ ra trận pháp cái lồng sắt đen nhánh đánh về phía Đường Tiêu.
- Từ Vân Hấp Nguyên trận lại là Từ Vân Hấp nguyên trận người có thể đổi thành chiêu khác được không tại ta nghe chán ngấy rồi, hãy xem Loa Toàn Giáo Nhục trận của bốn công tử.
- Đường Tiêu nheo con mắt lại một lần nữa quát to, tuyệt điều phù triện cùng thanh kiếm phù triện bay lên trên cao, xoắn lấy chạm vào cái lồng đen nhánh của Lý Ngạn.
- Tên Loa Toàn Giáo Nhục trận dĩ nhiên là do Đường Tiêu tạm thời nghĩ ra hẳn hiện tại nhìn thấy hai đạo phù triện xoắn cùng một chỗ lực công phá rất cường đại cho nên đặt tên như vậy.
- Tu vi võ học của Lý Ngạn dĩ nhiên vẫn cao hơn một bậc so với Đường Tiêu, cho nên đạo phù triện màu đen của Lý Ngạn so với hai đạo phù triện xanh trắng của Đường Tiêu có vẻ lớn hơn.

109. Chương 1 09: Hai Đạo Phù Triện.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 109: Hai đạo phù triện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Âm.

Loa Toàn Giáo Nhục trận cùng Từ Vân Hấp Nguyên trận va chạm vào nhau, ba đạo phù triện xanh trắng đen tản ra về bốn phía, cái lồng đen của Lý Ngạn đã bị Loa Toàn Giáo Nhục trận của Đường Tiêu va chạm nát bấy.

Mà phù triện màu đen cũng không cách nào ngưng tụ thành hình, theo bản năng bay trở về trong cơ thể của Lý Ngạn, nhưng hai đạo phù triện trắng xanh của Đường Tiêu thì khác, vẫn hóa thành dáng vẻ như chiếc mũi khoan, nhanh chóng xoắn tới ngực của Lý Ngạn.

- Âm!

Phù triện màu đen của Lý Ngạn khi quay trở về cơ thể thì hộ thân cương khí cũng phát sinh dị thường, trong nháy mắt này hai đạo phù triện xông tới quấy phá, hai đạo phù triện xanh trắng không hết dư lực trực tiếp phóng tới ngực của Lý Ngạn, Lý Ngạn từ trên không trung ngã xuống mặt đất chân đứng cũng không vững, phụt một tiếng máu tươi từ người của hắn phun ra.

Xương cốt vỡ vụn khiến cho Lý Ngạn cảm thấy vô cùng thống khổ.

Hai đạo phù triện xanh trắng của Đường Tiêu cuối cùng cũng tản ra khắp nơi, không cách nào ngưng tụ thành hình ở trên không trung nữa.

- Đây là có chuyện gì?

Lý Ngạn cố đứng vững khuôn mặt của hắn trở nên xám trắng biến cố thành linh này khiến cho hắn trở tay không kịp hẳn cho dù hiện tại chỉ còn lại ba thành công lực, cho dù Đường Tiêu tiến vào Nhân Nguyên ngũ cấp thì hẳn cũng không thể đơn giản bị phù triện đả bại như vậy.

- Ha ha ta cuối cùng cũng có thể luyện hóa đan dược, không biết cốt nhục của người có tốt không.

Đường Tiêu đắc ý cười.

- Loa Toàn Giáo Nhục trận.

nguồn

Hai đạo tử vong phù triện lại xuất hiện xoay quanh một vòng trên đỉnh đầu của Lý Ngạn, sau đó hóa thành một cái trận pháp lốc xoáy đem thân thể của Lý Ngạn bao phủ vào trong đó.

Đường Tiêu mấy lần sử dụng Loa Toàn Giáo Nhục trận xong cảm thấy bộ pháp này thật lợi hại, vốn phù triện đã được tiền nhân trong thực chiến tìm hiểu mà bố trí lại, trong đó cũng ẩn tàng trận pháp.

Đường Tiêu lúc này sử dụng Loa Toàn Giáo Nhục trận pháp công kích là chuẩn bị cho đòn cuối cùng, toàn bộ huyết nhục của Lý Ngạn sắp bị hấp luyện hóa.

- Làm sao có thể?

Lý Ngạn tuyệt vọng nhìn đạo phù triện này, vừa rồi hắn liên kết hai đạo trận pháp kết quả liên tục bị hai đạo phù triện trắng xanh của Đường Tiêu đánh tan/

Dưới công kích của Loa Toàn Giáo Nhục trận của Đường Tiêu, tầng cương khí cuối cùng của Lý Ngạn cũng bị bong ra, hai đạo phù triện của Đường Tiêu triệt để xoắn hủy hệ thể cương khí của hắn, bắt đầu hướng vào bản thể.

Từng thanh âm gào thảm vang lên, sau khi mất đi hệ thể cương khí, bản thể của Lý Ngạn giống như là thịt cá trên thớt, căn bản không còn chút lực chống cự nào, thân thể của Lý Ngạn bị thái thành từng mảnh nhỏ, máu huyết cốt nhục cũng bị tan nát ra, sau đó dưới cơn lốc xoáy thu nạp vào trong Yêu Thối Ma hồ của Đường Tiêu.

Thân thể của Lý Ngạn sau khi tử vong, hồn phách cũng tự động tiến nhập vào Yêu Thối Ma Hồ.

Cũng không biết những hồn phách lúc trước và hồn phách của Lý Ngạn bây giờ bị Yêu Thối Ma Hồ đưa đến nơi nào, dù sao sau khi thu thập hồn phách cũng chưa từng bao giờ thấy Yêu Thối Ma Hồ thổ ra vật tương ứng.

Tục ngữ nói ăn tươi nuốt sống, Đường Tiêu cảm thấy Hấp Huyết hồ lô này đúng là nuốt hồn không nhả bã.

Lý Ngạn là võ giả Nhân Nguyên lục cấp, thân thể không dễ dàng bị Đường Tiêu luyện hóa như vậy tuy nhiên sau khi hắn bị Đường Tiêu mai phục thì thể ba lần bị Lôi Chấn Tử oanh tạc, kinh mạch trong cơ thể đã bị đứt đoạn, hiện tại thực lực chỉ còn lại ba thành.

Mà ở trong cơ thể của Đường Tiêu lại có chân khí do Thủy Tổ tu luyện mấy vạn năm, sau khi tiến vào Nhân Nguyên ngũ cấp đã sử dụng toàn bộ được nó, cho nên luyện hóa được Nhân Nguyên lục cấp Lý Ngạn cũng không có gì là lạ.

Những máu huyết vừa rồi của Đường Tiêu bị Lý Ngạn hút bây giờ đã nhanh chóng trở lại với Đường Tiêu.

Đường Tiêu ăn tươi nuốt sống Lý Ngạn xong có một cảm giác phong phú không nói nên lời, giống như là ăn cơm no muốn được phóng thích, Đường Tiêu hiện tại muốn thông qua chém giết điên cuồng mà phóng thích chúng ra ngoài.

Cảm nhận được chân khí hùng hậu không dứt thực lực tăng thêm gấp mấy lần, trong lòng Đường Tiêu đại định, hắn cảm thấy thực lực của mình bây giờ ở Ngạnh Phương Ngự cảnh tự bảo vệ mình đã không còn là vấn đề, cho dù gặp cường giả hải tộc cũng có thể chiến đấu một hồi.

Hiện tại Đường Tiêu đã đạt tới Nhân Nguyên ngũ cấp tu vi đã tương đương với Thất hoàng tử, nhưng với thực lực của Đường Tiêu bây giờ hắn sử dụng pháp khí nhất định là sẽ mạnh hơn thất hoàng tử rất nhiều, giống như lúc hắn ở Nhân Nguyên tứ cấp có thể đánh bại mười binh sĩ ngự lâm quân có tu vi tương tự.

Đường Tiêu một lần nữa ngưng hóa chim điêu, nhảy lên trên trời, hắn cảm thấy hiện tại cũng không giống như lúc trước nữa hiện tại cùng lắm hắn chỉ có thể sử dụng một phần chân khí mà thôi.

Hiện tại cánh của Tuyết Điêu do Đường Tiêu ngưng hóa mà thành cũng dài hơn trước một nửa, toàn thân lông vũ trở nên tuyết trắng đẹp mắt, phía trên bao phủ một tầng phù triện tuyết trắng, giống như là một tầng sương vậy, đẹp đẽ vô cùng, Đường Tiêu tự tin rằng với năng lực hiện tại của hắn, cho dù nâng thân thể của tên mập Chu Kiên kia lên cũng dễ dàng qua đỉnh núi trăm trượng cao thấp tung bay hơn mười lần cũng không thành vấn đề.

Cảm thụ được chân khí hùng hậu của mình, Đường Tiêu muốn thỏa thích xung phong liều chết một phen, hắn cũng nóng lòng muốn xác nhận thực lực của mình tăng lên bao nhiêu, nghe hắc y nhân vừa rồi nói, hai nghìn ngự lâm quân hiện tại đã bị hải tộc đồ sát không còn tới năm trăm, Đường Tiêu quyết định bay tới chiến trường xem một phen.

Chiến trường là một nơi dễ dàng nhất đạt được tiện nghi, tăng nhanh kinh nghiệm, cuối cùng trở thành một cường giả quan trọng.

Vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì có thể ngưng khí hóa điều, cánh trắng có thể triển khai, ai cũng không ngăn chặn được.

Đường Tiêu mơ hồ cảm thấy hiện tại mình vô cùng tự tin và đắc ý, hắn không khống chế nổi sự đắc ý ở trong lòng, tứ cấp tiến vào ngũ cấp, đúng là không dễ dàng nhưng mà hắn chỉ dùng thời gian một tháng.

Lúc Đường Tiêu hóa thành Tuyết Điều mà bay vút đi, khí trời của Nganh Phương Ngư Cảnh cũng trở nên biến hóa, lúc này không phải là do công chúa Ly Đế Á gây nên mà là do vòi rồng siêu cấp không biết từ đâu xuất hiện, đang từ mấy nghìn dặm trên mặt biển nhanh chóng tới chỗ này, khí trời bên bờ biển đã bị vòi rồng ảnh hưởng, mưa to như trút nước.

110. Chương 11 0: Thuyền Biển To Lớn.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 110: Thuyền biển to lớn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

nguồn (.)

Màn đêm che lấp bờ biển đen kịt một mảng, sóng lớn ngập trời, khắp nơi đều là mưa to như trút nước.

Một chiếc thuyền dài tới mấy nghìn trượng cao tới hơn nghìn trượng thần bí chạy ở trên bờ biển, trước quái vật khổng lồ này, con người giống như là một hạt bụi nhỏ bé vậy.

Một ngân tu lão nhân áo quần tả tơi cắp lấy một nam tử trẻ tuổi nhanh chóng chạy tới gần quái vật khổng lồ này, người nam tử này cố gắng mở mắt nhìn thấy chiếc thuyền cực lớn ở trên biển thì cực kỳ rung động tựa hồ như tiến nhập vào trong mộng cảnh vậy.

Thuyền biển lớn như vậy không biết nhân lực nào mới xây dựng được đây?

Tuy ở trên biển bão đột nhiên xuất hiện, sóng lớn ngập trời nhưng chiếc thuyền này vẫn ổn như là thái sơn, trấn sóng áp sóng không hề bị bão lớn mà nghiêng ngã.

Cuối cùng ngân tu lão giả cũng ép nam tử kia lên chiếc thuyền cực lớn được, bởi vì tới gần quá cho nên nam tử trẻ tuổi không cách nào nhìn thấy đỉnh thuyền nữa, cả chiếc thuyền biến mất trong bức tường lớn vô biên vô hạn.

Chiếc thuyền lớn nghìn trượng vô cùng cũ kỹ nhưng lại vững chắc, mặc cho sóng to gió lớn vẫn ổn như núi thái sơn, ngân tu lão giả mang người trẻ tuổi đi tới cạnh bờ xong, thân ảnh thoáng chốc tung lên hơn trăm trượng một lát sau, hắc cường ép nam tử kia lên boong thuyền.

Hải thuyền vô cùng lớn ở trên biển như bàn thạch nhưng nếu là người không có tu vi học võ đứng ở trên mặt thuyền nhất định sẽ bị cuồng phong cuốn đi không thể đứng vững.

Ở trên boong thuyền không có một người, cột buồm rách tung tóe, khiến cho nó phát ra một vẻ u linh vô cùng.

Ngân tu lão nhân đặt nam tử lên trên boong thuyền, nam tử sử dụng tru bình tấn cố gắng kháng cự mà đứng thẳng nhưng tất cả chỉ là phí công cả người hần nhanh chóng bị gió cuốn đi, lão nhân kia nhanh tay lẹ mắt lập nên một trận pháp trong nháy mắt đã ấn hần xuống boong thuyền.

Trận pháp trấn thụ thân thể của nam tử, khiến cho hần chỉ lung lay rồi vững vàng ở trên boong thuyền, người nam tử trẻ tuổi này chính là Từ Tiều mất tích thần bí ở trong Từ phủ.

- Từ Tiều, về sau ngươi ở chỗ này luyện công cho tốt, khát đói cần công pháp gì thì tìm ta là được.

Ngân tu lão giả mở miệng nói, tuy gió rất to nhưng thanh âm của lão vẫn rõ ràng mà truyền tới tai của Từ Tiều .

- Ta làm sao tìm được ông?

Từ Tiều vội vàng hỏi một câu.

- Gọi hai tiếng sư tổ ta sẽ xuất hiện.

- Được...

Từ Tiều xoa từng vết mưa ở trên mặt, hướng về phía lão nhân kia mà hỏi một câu:

- Sư tổ khi nào thì con có thể trở về Áo Bì Đảo? đọc truyện mới nhất tại .

- Sau khi cột nước kia biến mất ngươi có thể đi ra.

Ngân tu lão giả chỉ cột nước khổng lồ phía trước rồi nói với Từ Tiều.

- Cột nước?

Từ Tiều quay đầu lại nhìn cột nước mà ngân tu lão nhân chỉ, hần lập tức rung động.

Một cột nước ngập trời mấy nghìn trượng xuất hiện, như thiên long hấp thủy vậy, phiêu du ở trên mặt biển, điên cuồng xoay tròn.

Ở trên bầu trời tràn ngập mây đen, không khí cũng bị cột nước này mà biến thành hình lốc xoáy, lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn.

- Nếu như con về muộn Huyền Nhi có lẽ cũng đã xuất giá rồi.

Khuôn mặt của Từ Tiều tràn ngập vẻ thống khổ, hần đột nhiên hơi hối hận vì đã cùng với ngân tu lão nhân đi tới nơi này.

- Vậy ngươi phải nhanh hơn rồi.

Ngân tu lão nhân nói xong câu đó liền biến mất ở trong sóng to gió lớn.

- Huyền nhi nàng chờ ta ta sẽ trở nên mạnh mẽ, ta nhất định sẽ cứu muội ở trong tay tên khốn kiếp kia, ta nhất định sẽ giết hần.

Từ Tiều ở trong mưa gió tàn sát mà gào thét lên.

Tiếng sấm rung trời vang lên, từng luồng sét ở phía trên bầu trời đánh xuống, bổ lên trên thuyền thật lâu rồi mới biến mất, chiếc thuyền lớn sau khi bị tấn công lay động một thoáng rồi ổn định lại.

....

Ngạnh phương ngư cảng.

Ở trong trận địa mấy trăm ngự lâm binh sĩ tinh anh đang cùng với đại quân hải tộc chiến đấu say sưa khắp nơi đều là máu huyết hỗn phách và thi thể, những binh sĩ hải tộc này cấp bậc tương đương với Nhân Nguyên tứ cấp ngũ cấp nhưng bọn chúng sau khi lên lục địa cũng chỉ có thể phát huy tới tam cấp tứ cấp mà thôi cho nên sau khi đánh nhau với đám ngự lâm quân bọn họ vẫn không thể tiêu diệt hết được.

Mà bây giờ binh sĩ ngự lâm quân sống sót đa phần đều là cường giả Nhân Nguyên tứ cấp, sức chiến đấu vô cùng cường hãn hơn nữa trải qua nghiêm chỉnh huấn luyện, tuy Phương Kích không ở trong trận nhưng bọn họ đã tạo thành trận hình không ngừng chém giết.

Một số cường giả ở trong hải tộc cũng không tham chiến, mà đứng ở bên ngoài nhàn nhã trò chuyện với nhau, tâm tư của bọn họ cũng giống như Phương Kích, muốn cho những thuộc hạ những binh sĩ này có nhiều cơ hội tiến bộ hơn nữa.

Đường Tiêu sau khi hóa thân thành Tuyết Điều thì phi thân tới, rơi xuống mặt đất, dùng một bộ Hổ Liệt quyền đánh về phía trước, với tu vi hiện tại của hắn, so với Nhân Nguyên lục cấp Mục Thương còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Đường Tiêu một đường xông lại giống như là hổ vào bầy dê vậy một quyền phóng ra ba gã hải tộc bị bắn xa mấy chục thước, không đầy một lát sau hắn đã đánh cho toàn bộ hải tộc trận hình đại loạn, mấy trăm binh sĩ ngự lâm ở trong trận hình phòng thủ chém giết, khiến cho hải tộc trận đại loạn, từng thanh âm gào khóc vang rền, thế trận nhất thời bị Đường Tiêu làm cho nghịch chuyển.

- Khắc khắc lại có võ giả mạnh mẽ như vậy thật là tinh khí tinh khiết, ta thích cỗ non đẹp trai như vậy.

Ở đằng xa nữ hải thủ lĩnh yêu thú cười dâm một tiếng sau đó nàng lập tức thả người tiến tới, lặng yên không một tiếng động đánh về phía Đường Tiêu.

- Đường công tử coi chừng.

Có binh sĩ ngự lâm quân phát hiện ra liền nhắc nhở Đường Tiêu một tiếng.

Đường Tiêu đang kịch chiến say sưa, nghe thấy tiếng la thì ngẩng đầu lên thấy một bóng đen đang giáng từ trên trời xuống, hướng về phía hắn mà bay ra một phù triện, tuy nhiên nữ hải yêu này không phải muốn đem hắn đuổi bắt mà là muốn đem về hải tộc hưởng thụ cảm giác mỹ diệu.

Nhìn thấy phù triện che lấp trời đất kia, Đường Tiêu không hề suy nghĩ liền chuyển động thân thể, ngay lập tức hai đạo phù triện trắng xanh của hắn bay ra, đạo phù trine màu xanh hướng về phía quanh người của hắn mà đẩy ra ngay lập tức bảy tám binh sĩ hải tộc bị đẩy bay ra ngoài, đạo phù triện màu trắng thì xoay thành một khiên tròn, đột nhiên hướng lên đỉnh đầu đem phù triện của nữ hải trên đỉnh đầu nện cho nát báy.

- Hay hay thủ đoạn hay!

Nữ hải yêu kia có vẻ trở tay không kịp nàng lập tức thu hồi phù triện đã nát báy đuổi cánh tay ra tạo thành một cái miệng cá mập cực lớn, hung hăng cắn về phía Đường Tiêu.

- Con mẹ nó!

Đường Tiêu ở kiếp trước từng nhìn thấy cá mập lớn như vậy tuy nhiên cái này cũng không ảnh hưởng tới phản ứng bản năng của hắn.

- Loa Toàn Giảo Nhục trận.

111. Chương 111 : Loa Toàn Giảo Nhục Trận.

Sát Vương Tác giả: Không biết

Chương 111: Loa Toàn Giảo Nhục trận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu hét lên một tiếng, hai đạo phù triện trắng xanh một lần nữa bay ra, hóa thành một đạo mũi khoan, hướng về phía cá mập lớn trên đỉnh đầu mà xoắn tới.

Tuy đây là một bộ trận pháp mà Đường Tiêu nghĩ ra cũng không sử dụng nhiều nhưng hắn hiện tại đã có tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp có được hai đạo phù triện mà Địa Nguyên cường giả mới có được, so với những

vô giả bình thường thì lợi hại hơn nhiều, điều này đã được kiểm chứng trong chiến đấu với Nhân Nguyên lục cấp vô giả Lý Ngạn.

Loa Toàn Giáo Nhục trần va chạm cực mạnh với cái miệng cá mập kia, lập tức làm cho nó nát báy. Tuy nhiên Loa Toàn Giáo Nhục trần cũng không tiêu hao hết kinh lực, rơi lả tả bay trở về bên trong Yêu Thối Ma Hồ của Đường Tiêu.

Xem ra nữ hải yêu kia cũng không phải là người bình thường, cho dù là khi lên bờ thực lực của nàng cũng kém Đường Tiêu, hơn mười binh lính ngự lâm lập tức xoay quanh bên người của Đường Tiêu, ngăn chặn các hải tộc khác công kích, để cho hấn yên tâm tác chiến với nữ hải yêu này.

- Trường Hà Lạc Nhật!

Đường Tiêu biết rằng sau nàng còn có những thủ lĩnh hải yêu khác cho nên cần phản tốc chiến tốc thắng, một kích vừa rồi Đường Tiêu không hề lưu tình, sau khi Trường Hà Lạc Nhật kiểm phát ra còn phóng ra một viên Lôi Chấn Tử.

Trường Hà Lạc Nhật kiểm so với lúc còn ở Nhân Nguyên tứ cấp thì ít nhất mạnh hơn gấp đôi.

- Cái gì vậy, tiểu ca đẹp trai muốn cho ta vật đỉnh ước sao?

Nữ hải yêu kia ngạc nhiên cầm lấy Lôi Chấn Tử mà nhìn nhìn.

- Bao.

- Âm!

Lôi Chấn Tử đột nhiên nổ tung, cánh tay của nữ hải yêu liền biến mất, khuôn mặt cũng bị nổ lòi cả xương trắng ra, trước ngực cũng là huyết nhục mơ hồ nếu không phải thân thể hải tộc cứng rắn thì lần này nàng đã mất đi tính mạng.

- Mẹ ơi, ca ca đẹp trai này không dễ chọc vào.

Nữ hải yêu sau khi bị trọng thương thì nhanh chóng dùng pháp khí phi hành Thất Thái san hô hóa thành một luồng thất thái phi về phía xa xa.

- Muốn chạy sao? Ta muốn hóa luyện ngươi thành thuốc.

Đường Tiêu quát to một tiếng, hai luồng phù triện ở trong thân thể của hấn bắn ra, hóa thành hai cái mũi khoan hướng về phía nữ hải yêu, đem nàng từ trên bầu trời đụng rơi xuống đất, tuy nhiên tế luyện chưa thành công,

Nữ hải yêu tuy bị thương nghiêm trọng tuy nhiên Đường Tiêu cứ như vậy muốn luyện chế nàng thành dược hoàn thì cũng không dễ dàng.

Tuy nhiên Đường Tiêu đã nhìn trúng phi hành pháp khí ở trên người của nàng dĩ nhiên hấn không thể bỏ qua, hai đạo phù triện thu về, Trường Hà Lạc Nhật kiểm trong tay của hấn phối hợp với đạn chỉ thần công phóng ra Lôi Chấn Tử, hướng về phía nữ hải tộc kia bắn tới.

- Âm.

Một tiếng vang thật lớn, nữ hải yêu thủ lĩnh làm cho huyết nhục mơ hồ, lại vô lực đào tẩu hay phản kháng, phù triện trong cơ thể của Đường Tiêu một lần nữa phóng ra, lập tức đem nữ hải tộc phân thân toái cốt, bị hai đạo phù triện của Đường Tiêu hút vào trong Yêu Thối Ma Hồ.

Sau khi lấy được huyết nhục của nữ hải yêu Đường Tiêu một lần nữa khôi phục thêm tinh khí của mình vài phần, hấn đối với Hấp Huyết hồ lô có một nhận thức mới, có thời gian nhất định hấn sẽ phải đem nó đi tế luyện, làm cho thực lực tăng cao.

Nữ hải yêu thú ngoại trừ cống hiến một phần huyết nhục và hồn phách của nàng cho Đường Tiêu còn để lại cho Đường Tiêu một Thất Thái san hô sáng chói mắt.

Rõ ràng Thất Thái san hô này là một pháp khí phi hành, nếu như tế luyện thành công Đường Tiêu cũng có thể dùng nó phi hành đi khắp nơi, tiết kiệm không ít chân khí trong cơ thể, Đường Tiêu sau khi thử tế

luyện một chút thì phát hiện ở bên trong thất thải san hô có khí linh, tựa hồ như có vô số hồn phách san hô ở bên trong phản kháng, rất khó luyện hóa, Đường Tiêu tạm thời buông tha cho suy nghĩ luyện hóa muốn sau khi chấm dứt chiến đấu từ từ nghiên cứu.

Từ trong tay của nữ hải yêu Đường Tiêu cũng lấy được hải đồ bản đồ này rất quan trọng, vẽ chi tiết khu vực Ba Duy đế quốc và những nơi gần đó.

Tuy Đường Tiêu tạm thời không ra biển nhưng khó tránh khỏi ngày nào đó hắn sẽ xuyên qua biển rộng lớn đi Cửu Châu đại lục đến lúc đó khó tránh khỏi liên hệ với những cường giả hải tộc này.

Thủ lĩnh nữ hải yêu sau khi bị Đường Tiêu luyện hóa đã tới tai của những thủ lĩnh hải tộc khác, bọn họ liền đình chỉ huấn luyện nhanh chóng suất lĩnh binh lính tinh anh chạy vội tới nơi này.

- Tất cả mọi người đều nghe lệnh của ta, đột kích về phía bắc, ta mang các người rời khỏi đây.

Đường Tiêu ngưng khí hóa thành chim điêu bông bồng ở trên không trung hắn cảm thấy được ở phía đông đang phát động công kích mãnh liệt cho nên liền ban bố mệnh lệnh ấy trăm quân ngự lâm còn sót lại.

Mấy trăm binh sĩ ngự lâm rơi vào tuyệt cảnh, may mà Đường Tiêu kịp thời tiến tới chém giết khiến cho bọn chúng được giảm bớt áp lực, hơn nữa nữ hải yêu sau khi bị luyện chế khiến cho những binh lính này càng ngày càng thuần phục Đường Tiêu, đối với quyền uy của hắn không ai nghi ngờ nữa.

- Nghe tiểu hầu gia nói, lập tức bày trận đột kích về phía bắc. xem tại

Các thủ lĩnh tổ trưởng trong ngự lâm quân liền phối hợp với Đường Tiêu ra mệnh lệnh.

Một lát sau binh sĩ ngự lâm quân đã kết xong trận hình, Đường Tiêu sau đó thành lập nên Loa Toàn Giáo Nhục trận, xông lên phía trước, càn lướt không gì cản nổi.

Phối hợp với Loa Toàn Giáo Nhục trận của Đường Tiêu mấy trăm ngự lâm quân ở đằng sau cũng hợp thành một cái máy ủi đất, binh sĩ hải tộc biến thành vô số cỗ thi thể, sau khi đột phá vòng vây Đường Tiêu lại trở lại phần đuôi mũi tên điên cuồng đánh những binh sĩ hải tộc truy kích.

Một đường chém giết những binh sĩ hải tộc phía sau cuối cùng cũng không truy kích nữa, quay về một phía khác mà liều chết xông tới, hóa ra Thần Minh Pháo Lâu sau khi đã tiêu hao hết đạn, Thái Hằng đồ úy đã suất quân dùng nổ xa thoát lại, sau đó chém giết về phía bên này.

Mấy trăm ngự lâm binh sĩ nhìn thấy có viện quân tới thì sĩ khí tăng lên gấp đôi, một lần nữa đánh lại hải tộc binh sĩ, cố gắng hợp binh với quân Ngạnh Phương Ngự cảng.

Đường Tiêu thấy chiến cuộc bên này ổn định liền đột nhiên nhớ tới thất hoàng tử mang Phương Kích bị trọng thương hôn mê lên trên núi, hắn ngưng khí hóa thành chim điêu sau đó thả người bay lên, võ giả sau khi tấn lên một giai thực lực hiển nhiên đã mạnh hơn rất nhiều.

Chân khí của Đường Tiêu vô cùng dồi dào, hắn sau khi hóa thành chim điêu bay lên trên vách núi rồi trở lại thân thể như cũ tuy nhiên hắn không tìm được nơi hạ lạc của thất hoàng tử và Phương Kích, ngược lại tìm thấy ở trong một cái khe suối, một học sinh Thai kinh thành đã bị trọng thương nghiêm trọng.

112. Chương 112 : Yêu Quy Lợi Hại.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 112: Yêu quy lợi hại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Học sinh ở Thai kinh thành này là người theo chân đoàn người Chu Kiền và Dục Thai công chúa, ời gần còn có một vết máu đen xem ra ở đây đã phát sinh đánh nhau thảm thiết, Đường Tiêu nhíu mày sau đó hắn cúi xuống đất, kéo học sinh kia từ trong khe hở đi ra, dùng một phần chân khí đẩy vào trong cơ thể của hắn, cũng cảm nhận thấy gân cốt của học sinh này toàn bộ đã đứt đoạn trên cơ bản là không sống nổi nữa.

Đường Tiêu lần lần qua lại lần lần tỉnh, nhận ra Đường Tiêu lần lần cố gắng nói, hóa ra bọn họ sau khi xuyên qua hang lên trên đỉnh núi thì phát hiện ra thất hoàng tử đang cùng với người trong hải tộc đánh nhau, vì vậy tiến lên hiệp trợ nhưng song phương thực lực cách xa nhau, Thất hoàng tử và bọn họ nhanh chóng bị đánh ngã xuống đất. (

Người này bị oanh kích ném xa ra ngoài những cường giả kia không phát hiện ra hắn, chỉ đem đám người thất hoàng tử Dực Thai công chúa cất vào trong lồng sắt rồi mang đi, những học sinh bị thương thì vứt bỏ nơi này.

Học sinh này suy đoán cường giả hải tộc khẳng định nhận ra thân phận chân thật của thất hoàng tử và Dực Thai công chúa cho nên muốn bắt bọn họ làm con tin, không giết mà nhốt lại. Sau khi nói xong những lời này với Dực Thai, học sinh Thai kinh thành đã hôn mê rồi hiển nhiên không có hi vọng sống lại.

Đường Tiêu nhíu mày hắn biết rõ lần này có rất nhiều cường giả hải tộc tới đây, thất hoàng tử sau khi bị bắt sẽ rất khó cứu ra được, tuy nhiên Phương Kích đã có ơn với hắn, cứu ra cũng là hợp lý, Chu Kiên và thất hoàng tử là huynh đệ không cứu cũng không được.

Còn có vị Dực Thai công chúa kia tuy trước kia hơi đáng ghét một chút nhưng hiện tại cũng trở nên nhu thuận hơn rất nhiều, còn nữa.... Dù sao cũng đã dính hôn với nàng, nàng bị đám hải tộc kia bắt đi vạn nhất bị ép buộc làm thê thiếp của bọn chúng thì mình không phải cũng bị cầm chừng hay sao?

Căn cứ thời gian thì cường giả hải tộc bắt thất hoàng tử rời khỏi nơi này cũng không quá lâu rồi, được mười lăm phút đồng hồ rồi, Đường Tiêu cảm thấy hiện tại mình đuổi heo vẫn còn kịp.

Bầu trời càng lúc càng trở nên đen kịt lại, tiếng sấm vang rền, từng đợt mưa như trút nước xuống, cuồng phong cũng càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, Đường Tiêu lúc trước tưởng rằng là do hải tộc tác quái nhưng hiện tại hắn đã cảm thấy được không phải như vậy căn cứ vào kinh nghiệm đời trước của Đường Tiêu, cuồng phong này có thể là hiện tượng thiên nhiên.

Đường Tiêu thả người xuống vách núi, gió thổi khiến cho cánh chim của hắn không vững vàng cũng may kiếp trước hắn từng chơi trò tàu lượn cho nên cũng nhanh chóng thích ứng.

Thái Hằng đô úy suất lĩnh mấy nghìn binh sĩ đem hải tộc binh sĩ chém giết ở gần đó, những binh sĩ thủ cảng này tuy không thể so sánh với ngự lâm quân binh sĩ nhưng bọn họ có nhân số đông vũ khí trang bị rất tốt, trận pháp phối hợp thành thạo đối phó với hải tộc cũng có kinh nghiệm cho nên quân thủ cảng nhanh chóng giữ được chiến cuộc.

Ở Đại Minh triều quân chính quy đều có nỗ xe có lực uy hiếp lớn cùng với bạo phá tiễn, một bạo phá tiễn có uy lực bằng một phần mười viên Lôi Chấn Tử ở trong mũi tên đều có tủy độc, tủy độc mang theo nọc độc vô cùng ghê gớm, dính vào không chết cũng bị thương, có tác dụng uy hiếp tâm lý rất lớn.

Đường Tiêu nóng lòng tìm kiếm mấy người Phương Kích thất hoàng tử Chu Kiên, hắn sau khi phóng lên sườn núi thì cũng không ngừng nghỉ, hai cánh tuyết trắng lập tức trượt xuống, nhanh chóng bay vút về phía quân đội hải tộc, mấy cường giả hải tộc nhìn thấy tuyết điều xẹt qua trên bầu trời có mấy tên không biết tự lượng sức mình mà nhảy lên không trung có ý đồ ngăn cản Đường Tiêu.

Tuyết Điều ở trên không trung không ngừng xoay quanh, hai đạo phù triện bắn ra, cắn nát một gã cường giả hải tộc, thu vào trong đan điền, mấy tên hải tộc đều thấm tử mà rơi xuống đất.

Hải tộc hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan nhìn thấy tình cảnh này thì giận dữ, vốn hắn cho rằng mấy hải tộc cường giả kia có thể dễ dàng xử lý tuyết điều không ngờ lại bị tuyết điều nuốt chửng máu và hồn phách điều này khiến cho hắn kim chế không được, chuẩn bị phái mấy nhân vật lợi hại xuất trận.

- Máu trên người bạch điều này thật là tốt mau nuốt nó đi, nếu như nuốt nó thì ngươi có thể có hi vọng hóa thân thành Long Quy rồi.

Mã Khắc Tây Mễ Lan thò tay hướng về phía sau mà nói, ở trên mặt biển đột nhiên truyền tới một làn sóng động trời, cao tới hơn một trượng, một con rùa toàn thân vẩy máu từ trong nước biển xông ra.

Con rùa cực lớn có mai rùa cứng rắn màu vàng nhạt, Rùa bình thường muốn đem mai rùa chuyển hóa thành màu vàng phải mất vạn năm, mà con rùa này màu vàng lại nhạt cho thấy thời gian nó sinh trưởng không

biết bao nhiêu nữa.

Hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan nhảy lên trên người con rùa, phun ra một ngụm tinh khí con rùa này lập tức trở nên nhanh nhẹn, so với con rùa này tuyệt diệu của Đường Tiêu có vẻ thua kém, nhỏ hơn nhiều, tình cảnh trước mắt giống như một con mèo đang bắt một con muỗi trên không vậy.

Con rùa nhảy lên trên mặt nước, cái miệng mở to rất lớn, tựa hồ như muốn nuốt tuyệt diệu vào trong đó vậy.

- Muốn ăn thịt ta? Con rùa nhà ngươi thật ngu ngốc, xem Dạ Minh Cửu Cao.

Đường Tiêu cũng phun ra một ngụm tinh khí, tuyệt diệu nhanh chóng thu hai cánh lại giống như là một mũi tên thật nhọn bắn về phía con rùa, trong nháy mắt đã chui vào miệng đó, con rùa mất đi mục tiêu, đúng lúc nó đang sững sờ thì Đường Tiêu lại từ miệng nó mà vọt ra.

- Yêu quy thật lợi hại, yêu khí thật cường đại.

Đường Tiêu mắng to một tiếng, tuyệt diệu sau khi rời khỏi miệng của con rùa thì thân thể đã thu nhỏ chỉ còn bằng một phần mười so với lúc trước, hiển nhiên sau khi tiến vào trong miệng của con rùa chơi vài giây Đường Tiêu đã bị nó hấp thu một lượng lớn tinh khí, nếu như ở lâu thêm chút nữa thì chỉ sợ bị con rùa này luyện hóa mất. đọc truyện mới nhất tại .

Đường Tiêu phun ra một ngụm tinh khí, thân hình của tuyệt diệu lập tức tăng trưởng, cánh chim vỗ lên, mượn gió bay vút về phía xa hơn trăm thước.

- Nổ cho ta.

Đường Tiêu sau khi thu cánh lại thì liền gào to, miệng của con rùa bỗng nhiên phát ra tiếng nổ vô cùng kịch liệt, con rùa bị nổ thành hai nửa, tuy nhiên thì thể của nó cũng không như vậy mà biến thành mây khói, mà đang rơi thẳng xuống mặt biển.

Tuyệt diệu lúc tiến vào cổ họng con rùa, Đường Tiêu đã hóa thành nhân hình, dùng Trường Hà Lạc Nhật bắn hai mươi viên Lôi Chấn Tử vào trong miệng của nó, sau đó lại ngưng khí hóa diệu bay ra, tiếp đó là đem hai mươi hạt Lôi Chấn Tử nổ tung.

Con rùa này không biết đã tu luyện được bao nhiêu năm, hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan vốn định tương lai chuẩn bị ký khế ước linh hồn, không ngờ Đường Tiêu sau khi chui vào trong miệng nó đã khiến cho nó hương tiêu ngọc vãn.

113. Chương 113 : Mã Khắc Tây Mễ Lan Truy Đuổi.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 113: Mã Khắc Tây Mễ Lan truy đuổi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Một màn nổ tung này khiến cho hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan phải trợn tròn mắt, ruột gan của hắn đứt thành từng khúc Giải Kiềm Kích trong tay của hắn lập tức được cầm ra, tể ra Khí Ngọc san hô nhảy lên không trung, hướng về phía Đường Tiêu mà đuổi tới.

Động tác của Đường Tiêu rất nhanh, hắn biết rõ con rùa này là đồ tốt, không đợi Mã Khắc Tây Mễ Lan chạy tới hắn đã phóng ra hai đạo phù triệu lập tức đem hồn phách của con rùa thu về, thuận tiện đem hai cái mai rùa bắt lấy, nhưng mai rùa thực sự quá lớn, Đường Tiêu chuyển động tâm niệm, lập tức khu động hai đạo phù triệu, quán lấy hai cái mai rùa, nhanh chóng luyện hóa nó.

Mai rùa vẫn còn nóng, phù triệu dễ dàng xâm nhập vào bên trong, bởi vì tu luyện không biết mấy vạn năm cho nên mai rùa đã trở thành một pháp khí cực phẩm, nhưng bên trong lại không có khí linh, cho nên luyện hóa cũng không gặp phải chống cự gì, cộng thêm bản thể hồn phách của con rùa đã bị Đường Tiêu thu vào trong Yêu Thối Ma Hồ cho nên Đường Tiêu ngay lập tức luyện hóa được nó cũng không có gì là lạ.

Sau khi luyện hóa được cái mai rùa Đường Tiêu lại thu nó vào trong Yêu Thối Ma Hồ, Đường Tiêu tạm thời không nghiên cứu cái mai rùa này dùng thể nào, cứ cất kỹ sau đó sẽ để ý tới.

- Chết cho ta.

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan thấy Đường Tiêu đem máu huyết hồn phách và mai rùa thu lại hết thì tràn ngập lửa giận, hần nâng cao Giải Kiềm Kịch trong tay lên, hướng về phía Đường Tiêu đã biến hóa thành tuyết điêu mà đâm tới.

Hai cánh của tuyết điêu đại chấn mãnh liệt, mượn gió biển mà nâng lên cao hơn mười mét, muốn chống lại Giải Kiềm Kịch nhưng điều khiến Đường Tiêu bất ngờ chính là Giải Kiềm Kịch tựa hồ như có linh khí, rõ ràng có thể đuổi theo tuyết điêu sát rạt.

Đường Tiêu cảm nhận được sát khí nồng đậm của Giải Kiềm Kịch, đoán rằng tên gia hỏa này cầm Giải Kiềm Kịch không hề tầm thường, Đường Tiêu phun ra một ngụm tinh khí, thân hình của tuyết điêu dài ra, dùng tốc độ nhanh hơn tránh thoát khỏi sự công kích của Giải Kiềm Kịch.

(.

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan cũng hướng về phía Giải Kiềm Kịch mà phun ra một ngụm tinh khí, tốc độ của Giải Kiềm Kịch liền tăng thêm vài phần, lập tức đuổi theo tuyết điêu, Đường Tiêu tránh né không kịp trong lúc bối rối hần đem mai rùa khổng lồ ở trong Yêu Thối Ma Hồ kéo ra, luống cuống tay chân ngăn cản một đòn của Giải Kiềm Kịch.

- Âm.

Một tiếng va chạm thật lớn vang lên, mai rùa sau khi đụng vào Giải Kiềm Kịch thì cả hai đều bị bắn ra, rơi xuống trên mặt biển, Đường Tiêu vội vàng xuất ra hai đạo phù triệu nhanh chóng thu hồi mai rùa lại vào trong Yêu Thối Ma Hồ, hần cảm nhận được Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử rất mạnh mẽ không thể địch lại được đành dang rộng hai cánh, mượn gió biển mà lao nhanh đi.

- Người muốn trốn sao?

Mã Khắc Tây Mễ Lan hét lớn một tiếng, đồng thời cũng thu hồi Giải Kiềm Kịch hướng về phía sau lưng của Đường Tiêu mà truy đuổi, phù lục trong lòng bàn tay của hần bay ra, hóa thành cái miệng hình cá voi, muốn đem Đường Tiêu hấp thu vào trong trận.

Đường Tiêu cái gì cũng mặc kệ một ngụm tinh khí của hần bắn ra, hai cánh của Tuyết Điêu trở nên dài hơn, tốc độ đột nhiên gia tăng thêm mấy lần, thoát khỏi cái miệng cá voi khổng lồ kia.

Mã Khắc Tây Mễ Lan có tu vi võ công vượt xa Đường Tiêu, tốc độ ngự không phi hành cũng lớn hơn Đường Tiêu rất nhiều tuy nhiên lúc này ở trên mặt biển bão rất lớn khiến cho Mã Khắc Tây Mễ Lan không thể đuổi kịp.

Đường Tiêu mượn gió thổi mà bay vút đi, ở phía trước trên mặt biển là một cái phương trận đông nghịt không ngừng pháp phỏng xem ra là một đội hải tộc binh sĩ, Đường Tiêu dò xét nhanh chóng hai móng cùng với phù triệu xuất hiện, bắt lấy một gã thủ lĩnh hải tộc, sau khi xé rách thành từng mảnh nhỏ thì nuốt vào trong bụng, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

- Là Đường Tiêu.

Ở trên lưng một con rùa biển trong phương trận, trong thiết lung mà Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử bày ra cấm chế, Dực Thai công chúa và Nghi Lan công chúa đang ở đó, khi Đường Tiêu đi qua Dực Thai công chúa liền thốt lên.

- Hần phi hành quá nhanh không nhìn thấy chúng ta.

Dực Thai công chúa lại khê thở dài, tuy nhiên cho dù nhìn thấy nàng đối với việc Đường Tiêu có thể cứu nàng hay không cũng không nắm chắc được, lúc thần minh pháo oanh kích Đường Tiêu nói rằng hần cứu Phương Kích chứ không phải cứu nàng mà.

- Đừng hi vọng hần cho dù hần có nhìn thấy chúng ta cũng không cứu, hơn nữa với thực lực củ hần làm sao dám trêu chọc tới hoàng tử hải tộc, ngay cả bản thân của hần cũng khó có nổi năng lực tự bảo vệ mình.

Nghi Lan quận chúa oán giận mà nhìn lên trên không.

Ở trên vách núi nàng đã từng nhìn thấy thất hoàng tử cùng với Mã Khắc Tây Mễ Lan giao thủ trong vòng một chiêu đã bị bắt, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, mà Đường Tiêu trong ấn tượng của nàng còn thấp hơn một cấp so với thất hoàng tử, không có khả năng thoát khỏi sự săn đuổi của hải tộc hoàng tử.

Hải tộc hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan đang toàn lực truy đuổi Đường Tiêu, đột nhiên một phù triệu đánh tới trước mặt hần, một chương này là do đô úy Ngạnh Phương Ngư Cảnh Thái Hằng phát ra.

Thái Hằng vì lo lắng công chúa và hoàng tử bị bắt đu sẽ bị Lan vương trách phạt cho nên bắt đầu ra tay với Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Mã Khắc Tây Mễ Lan cũng vội vung một chương ra cùng với một chương của Thái Hằng chống đối, song phương khí huyết cuộn cuộn bị đẩy lui về, cả hai đều có tu vi võ học không khác nhau lắm, tuy nhiên Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử bị Thái Hằng đánh như vậy, lập tức mất đi tung tích của Đường Tiêu.

Mã Khắc Tây Mễ Lan không muốn dây dưa nhiều với Thái Hằng, hần hiện tại đang nghĩ cách báo thù Đường Tiêu, vì vậy sau khi chống lại một chương của Thái Hằng thì nhanh chóng đuổi về phía Đường Tiêu, phi hành pháp khí của Thái Hằng quá thấp cho nên không đuổi kịp tốc độ của Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử đành phải bỏ qua truy kích, tiếp tục tìm kiếm đám hoàng tử công chúa bọn họ.

Đường Tiêu dốc hết toàn lực bay loạn, dưới sự trợ giúp của Thái Hằng hần cuối cùng đã thoát khỏi sự dây dưa của Mã Khắc Tây Mễ Lan, chân khí hùng hậu trong cơ thể của hần cũng bị tiêu hao bảy tám phần, sau khi quần ở trong vòng tròn luẩn quẩn, Đường Tiêu men theo trí nhớ tìm về phương trận vừa rồi ở trên biển.

Vừa rồi trong nháy mắt bay qua Đường Tiêu đã nhìn thấy hai người Dực Thai công chúa ở trong lồng sắt.

Lúc này công chúa hải tộc Ly Đế Á đang chỉ huy binh sĩ tinh anh của hải tộc cùng với ngư cảnh binh lính ác chiến, Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử rời khỏi khiến cho phương trận trở nên vô cùng yếu kém.

114. Chương 114 : Lênh Đênh Trên Biển.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 114: Lênh đênh trên biển.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

nguồn (.)

Đường Tiêu lao xuống một cái đuối một cái trảo lẳng không chụp xuống cái lồng điều khiển cho hần bắt ngờ chính là, cái lồng này vô cùng trầm trọng, Đường Tiêu nắm lấy nó bay được vài thước đành phải ném nó xuống nước.

Đường Tiêu ở trên bầu trời quan sát một thời gian sau đó lập tức đáp xuống, hai đạo phù triệu ở trên người nhanh chóng xoay chuyển đem hơn mười binh sĩ ở trong phương trận hút hết hồn phách.

Tuy nhiên những binh sĩ này có tu vi quá nhỏ bé căn bản không đủ để bổ sung tinh khí cho Đường Tiêu, gió ở trên mặt biển lại càng ngày càng lớn, Đường Tiêu có vẻ chống cự không nổi nữa, hần đành phải thu hồi hai cánh khôi phục lại hình người, rơi xuống trên lưng con rùa biển.

Binh sĩ hải tộc trong phương trận chạy trốn chết chỉ có một số nhỏ không biết sống chết xúm lại đánh Đường Tiêu, hai đạo phù triệu của Đường Tiêu lại bay ra đem bọn họ xé thành từng mảnh nhỏ, máu và hồn phách thu vào đan điền của hắn.

- Tên cầu tặc kia rõ ràng lại lên cấp.

Nghi Lan quận chúa thầm mắng một câu ánh mắt kinh nghi bất định mà nhìn Đường Tiêu, khu động phù triệu tiến hành luyện hóa cần phải có tu vi Nhân Nguyên ngoài ngũ cấp mới là được, hiển nhiên Đường Tiêu đã đạt tới trình độ đó, Đường Tiêu một khi tiến vào Nhân Nguyên ngũ cấp bắt đầu có thể thi triển phù triệu luyện hóa pháp khí, thực lực của hai người sẽ kéo cách xa, mỗi thủ đập móng của Nghi Lan quận chúa sẽ không bao giờ có cơ hội báo được.

Đường Tiêu xoay đầu khuôn mặt lộ ra vẻ đậm mạc, giống như không thấy hai người trong lồng sắt toàn lực chú ý tới việc làm sao có thể mở được cái lồng này ra.

Nghi Lan quận chúa và Dực Thai công chúa đối với sự tấn giai của Đường Tiêu vô cùng khiếp sợ và kinh ngạc. Phải biết rằng cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp chỉ có thể có một đạo phù triệu Nhân Nguyên ngũ cấp mà có hai đạo phù triệu thì trừ phi tu luyện một số tà công mới đạt được.

Mà tu luyện tà công vô cùng nguy hiểm bất kỳ khi nào cũng có thể ảnh hưởng tới tính mạng hoặc bị tàn phế, Dực Thai công chúa hai người không biết Đường Tiêu hiện tại cường đại như vậy luyện hóa không phải là vì tà công mà là vì Yêu Thối Ma Hồ trong người của hắn, cũng là do thủy tổ tông chính vận năm tu luyện mà thành.

- Tên tiểu tử kia mau mang bọn ta lên trên bờ, nếu không bọn chúng sẽ quay trở lại.

Nghi Lan quận chúa hướng về phía Đường Tiêu mà hô lớn.

- Công chúa bây giờ là vợ của ta ta nhất định phải cứu tuy nhiên ta và người còn chưa chính thức kết hôn để người ở lại chỗ này, cho đám hải thủy yêu quái tới đây.

Đường Tiêu hả hê liếc nhìn Nghi Lan quận chúa sau đó tiếp tục nghiên cứu cái lồng sắt.

- Người bây giờ tốt nhất nên khách khí với hắn, hắn nói được là làm được đó.

Dực Thai công chúa nhỏ giọng khuyên Nghi Lan quận chúa một câu.

Cho dù Nghi Lan quận chúa ngang ngược thế nào nhưng cũng chán ghét Đường Tiêu, giờ phút này nàng cũng không lên tiếng nữa, hải tộc nam tử có tinh lực cửu hãn, nàng đã sớm nghe, bọn họ mỗi ngày hành sự là tới cả chục lần, hơn nữa hải tộc nam tử còn thích chơi trò tập thể một tập thể thay phiên nhau mấy ngày mấy đêm.

Cái lồng sắt quá mức chắc chắn, ngay cả dây xích cũng không có dường như là sau khi Dực Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa đi vào đã dùng biện pháp đặc biệt nào đó mà đóng cửa, bởi vì lực đóng cửa quá mạnh hèn nên Đường Tiêu thử cả buổi vẫn không có biện pháp mở nó ra.

- Cái lồng sắt này được chế bằng hàn thiết sâu trong biển, là từ mấy vạn thước dưới biển đào lên, cơ hồ là đồ vật cứng rắn nhất trên thế giới, hoàng tử kia còn lập cấm chế trên đó cho thấy chỉ có cường giả Địa Nguyên mới có thể mở được nó.

Dực Thai công chúa nói cho Đường Tiêu một cái, tránh cho hắn mò mẫm.

- Người đưa con rùa biển đuổi tới bờ, lên bờ chúng ta sẽ nghĩ biện pháp sau.

Nghi Lan quận chúa nhin không được mà xen vào.

- Bờ biển bên kia giao chiến, chúng ta đến đó chẳng phải là để cho hải tộc bắt được sao?

Dực Thai công chúa phản đối đề nghị của Nghi Lan quận chúa.

Một tiếng sấm sét nổ vang cách cái lồng sắt không xa, tạo thành cột nước ngập trời ở trên mặt biển, vòi rồng ngày càng hung hãn, bầu trời u ám, từng giọt mưa to như hạt đậu càng trở nên mãnh liệt, nếu như không phải con rùa biển có thân hình khá lớn bơi cũng tốt thì đã sớm bị sóng biển làm cho lật tung lên rồi.

Dực Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa toàn thân bị thấm ướt, bọn họ bị tiếng sấm vừa rồi làm cho run rẩy, nếu như bị một đạo thiên lôi như vậy đánh trúng thì các nàng sẽ biến thành thi đen.

Đường Tiêu một lần nữa ngưng hình hóa thành chim điêu mạnh mẽ bay lên trên không trung, hướng về bốn phía mà nhìn, sau khi nhìn về phía đông nam hắn kinh hãi một hồi một cột nước vô cùng lớn đang cuốn tới nơi này, trong gió mà dịch chuyển, xem tình thế này bọn họ không cách nào tránh né nổi. xem tại

Ở kiếp trước Đường Tiêu chưa bao giờ nghe nói tới lối xoáy mạnh như vậy có thể lên tới nghìn trượng, với tu vi của Đường Tiêu hiện tại thì thoát khỏi nơi này chạy về nhà cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn không muốn vứt bỏ đám người Dực Thai công chúa mà thoát đi.

Vứt bỏ các nàng vói rồng sẽ cuốn các nàng lên trên không trung sau đó ném về phía xa xa, con rùa biển bị ném như vậy sẽ trở nên hôn mê, đem toàn bộ lồng sắt chìm sâu vào trong biển, hai nàng chắc chắn phải chết.

Cho dù Đường Tiêu tiếp tục ở đây thì những chuyện hắn có khả năng làm rất có hạn, với tốc độ ánh sáng cột nước bắn tới hai nữ hài tử cũng nhìn thấy, liền sợ choáng váng trở mắt nhìn nó, càng ngày càng gần, đem các nàng cuốn vào.

Với tốc độ ánh sáng, cột nước cự thô lao thẳng tới, hai nữ tử kia nhìn thấy thì liền sợ tới mức choáng váng, càng ngày càng gần, như muốn đem các nàng hấp vào.

- Hừ đã tới thời khắc mấu chốt, tên cầu tặc kia quả nhiên đã chạy đi ta biết hắn căn bản không đáng tin cậy.

Nghi Lan quận chúa cuối cùng cũng không nhịn được mà mắng lên.

- Người mắng hắn là cầu tặc vậy sau này người gả cho hắn chẳng phải trở thành chó hoang sao??

Dực Thai công chúa lúc này bỗng nhiên nghĩ tới câu nói trước kia của Đường Tiêu.

- Cái gì mà loạn thất bát tao như vậy?

Nghi Lan quận chúa kinh ngạc mà nhìn Dực Thai công chúa nàng mới còn nhỏ làm sao mà hiểu được.

- Rít.

Một tiếng rít gào vang lên, tuyết điêu từ trên bầu trời lao xuống khi tới gần chiếc lồng sắt thì biến ảo thành hình người chộp chặt lấy nó.

- Ta biết hắn sẽ không bỏ chúng ta mà.

Dực Thai công chúa kích động mà la lên một tiếng, không đợi Nghi Lan quận chúa trả lời, toàn bộ cái lồng sắt cùng với rùa biển nghìn năm cùng bị vói rồng cuốn lên trên trời.

115. Chương 115 : Lồng Sắt Khó Phá.

Sát VươngTác giả: Không biết

Chương 115: Lồng sắt khó phá.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Dưới áp lực của lực xoay tròn cực đại, Đường Tiêu tiêu hao rất nhiều chân khí trong cơ thể mới khiến cho cái lồng sắt không bị văng ra chiếc lồng sắt va vào vai của Nghi Lan và Dực Thai công chúa khiến cho hai người kêu thảm liên tục, từng thanh âm rắc rắc như rang đậu liên tục vang lên.

- Năm lấy song sắt.

Đường Tiêu hướng về phía trong lồng mà rống lớn một tiếng.

Dực Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa vừa chịu đựng xương vai gãy vô cùng đau đớn vừa khu động chân khí tro cơ thể mở miễn cưỡng giữ chặt song sắt được, nhưng với tu vi của hai nàng cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Dực Thai công chúa có tu vi kém hơn Nghi Lan quận chúa không ít, xoay tròn ở trong lồng sắt một thời gian chân khí của nàng muốn tiêu hao tới mức gần như không còn, hệ thể cương khí cũng biến mất, Dực Thai công chúa trong lồng vô cùng hoảng sợ, nàng biết rõ một khi mất đi hệ thể cương khí, mất đi chân khí ở trong cơ thể nàng sẽ lập tức bị lồng sắt đánh trúng, toàn thân gãy xương đau đớn mà chết.

Nhưng đúng lúc này ở bên ngoài lồng sắt có một bàn tay hữu lực nắm lấy cánh tay của nàng, một chút chân khí truyền vào người của nàng, nhanh chóng tu bổ xương vai bị thương, Dực Thai công chúa lập tức cảm thấy khỏe lên không ít, tuy cái lồng sắt vẫn xoay tròn không ngừng trên không trung, khắp nơi đều là nước nhưng Dực Thai công chúa biết rõ, cánh tay bên ngoài kia vẫn không ngừng giúp nàng chữa thương.

Giờ khắc này nàng nhịn không được mà muốn khóc, nam nhân lạnh lùng khi nhục nàng bình thường thời khắc này lại ra tay cứu nàng.

Kỳ thật hắn cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Đường Tiêu vốn là võ giả Nhân Nguyên ngũ cấp, chân khí cường hoành của hắn không ngừng truyền vào trong cơ thể của Dực Thai công chúa, tu bổ vết thương cho nàng đồng thời còn khiến cho nàng có một áp lực rất lớn, Dực Thai công chúa bỗng nhiên phát hiện ra mình xuất hiện một lớp hệ thể cương khí mới, hơn nữa cương khí cũng không ngừng dày đặc lên.

Dực Thai công chúa đầu ông lên một tiếng, chẳng lẽ mình đột phá rồi?

Nàng ở Nhân Nguyên tam cấp đã nhiều ngày rồi, tuy nhiên nàng cũng nhận thức được rằng tu vi của mình chỉ là Nhân Nguyên tam cấp trung kỳ mà thôi, rất khó có khả năng đột phá, vậy mà hiện tại cứ như vậy đã tiến vào tứ cấp.

Tu vi võ giả thực sự không thể nhờ ngoại lực trợ giúp được, Dực Thai công chúa hiện tại đột phá là do cơ thể nàng quán chú với chân khí cường đại của Đường Tiêu, cùng với thiên tư của nàng, tâm tình có quan hệ mà thôi. Tuy nhiên không không thừa nhận rằng, biến hóa trong lòng của nàng có quan hệ rất lớn với Đường Tiêu, công lao của Đường Tiêu dĩ nhiên rất nhiều.

Sau khi đột phá, Dực Thai công chúa lập tức cảm nhận thấy được chân khí của mình so với lúc trước mạnh hơn không ít, nàng nắm lấy lồng sắt cũng không khó khăn hơn nữa, hô hấp cũng thuận tiện hơn rất nhiều. đọc truyện mới nhất tại .

Con rùa biển nghìn năm cực lớn bị cuốn tới nghìn mét trên không trung, rơi xuống rồi lại bị cuốn vào, mấy lần như vậy nó đã tách khỏi cái lồng sắt.

Trong đầu Đường Tiêu tự hỏi, nếu như cứ tiếp tục rơi xuống như vậy đoán chừng Dực Thai công chúa trước khi cái lồng sắt rơi xuống đã tàn phế, cho dù không chết lúc đó thì cái lồng sắt chìm sâu xuống mặt nước cũng phải chết đuối.

Đường Tiêu vội vàng suy nghĩ cuối cùng cũng nhớ tới cái mai rùa màu vàng nhạt mà mình vừa luyện hóa xong hắn lập tức xuất ra, đặt dưới cái lồng sắt cuối cùng cũng khiến cái lồng lập tức ổn định.

Mai rùa cực lớn ở trong không khí sinh ra lực cản trở rất lớn, giống như là nhảy dù vậy rõ ràng đem cái lồng sắt hạ xuống chậm lại rồi, hơn nữa ở phía xa xa nhìn cái mai rùa rơi xuống sẽ giống như là một cái lá cây cực lớn từ từ rơi xuống mặt nước.

Cái lồng sắt sau khi ổn định lại Dực Thai công chúa mới phát hiện ra Nghi Lan quận chúa đã ngất đi.

Dực Thai công chúa vội vàng đỡ Nghi Lan quận chúa, rút ra một thánh dược trị thương cho nàng uống.

Cho dù tốc độ chậm lại nhưng sau khi mai rùa đáp xuống mặt biển vẫn khiến cho sóng biển vọt lên cao năm sáu thước, Dực Thai vừa khôi phục một chút thân khí vội vàng dùng hai đạo phù trận cực lực kéo cái mai

rùa tránh cho nước biển lật úp nó cuối cùng chiếc mai rùa cũng đã ổn định lại, bên trong tuy tiến vào một chút nước nhưng không quá nhiều.

Đường Tiêu nhanh chóng xuất ra hai đạo phù triện xanh trắng, đem nước biển ở trong mai rùa đẩy hết ra ngoài, chiếc mai rùa màu vàng nhạt triệt để ổn định lại, Đường Tiêu đưa mắt nhìn bốn phía, ở đây tuy vẫn còn có một chút gió bầu trời có nhiều mây nhưng đã không còn gió của vòi rồng nữa, không biết ở đây có xa Áo Bỉ Đảo lắm không.

Chu Kiền Phương Kích cùng với thất hoàng tử bọn họ bị bắt ở nơi nào?

Đường Tiêu hướng về phía Dục Thai công chúa ở trong cái lồng sắt hỏi một tiếng.

- Không biết sau khi bị bắt ta cùng với Cầm nhi tỷ tỷ bị nhốt ở trong lồng, người mau cứu Cầm nhi tỷ tỷ ấy bị thương rất nặng.

Dục Thai công chúa không nghĩ tới chuyện của thất hoàng tử, chỉ nhìn Nghi Lan quận chúa bị thương nặng ở trong ngực của mình, thương tâm mà khẩn cầu Đường Tiêu.

- Không cứu!

Đường Tiêu lạnh lùng xoay người đi mà nói.

Dục Thai công chúa có phần tuyệt vọng mà nhìn theo bóng lưng của Đường Tiêu. Nàng liền cắn răng, dốc sức liều mạng truyền một chút chân khí ít ỏi của mình vào trong người của Nghi Lan quận chúa, Nghi Lan quận chúa sau khi phục dụng thánh dược của hoàng gia, lại được Dục Thai công chúa rót chân khí vào cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, tuy nhiên trên người của nàng nhiều chỗ vẫn bị gãy xương nên oa oa kêu loạn lên.

Đường Tiêu cuối cùng cũng quay đầu lại, khuôn mặt có phần hả hê, Nghi Lan quận chúa muốn chửi ầm lên nhưng ý thức được tình huống này đắc tội với Đường Tiêu tuyệt đối không có chỗ tốt, cuối cùng đành phải cắn răng chịu đựng.

Dục Thai công chúa sốt ruột cứu người, tiêu hao quá nhiều chân khí khiến cho khuôn mặt của nàng trắng bệch thoáng cái đã hôn mê đi rồi.

Đường Tiêu nhíu mày lại xoay người quan sát hình ảnh trên mặt biển.

- Người không muốn cứu ta, Huyền Nhi không đắc tội với người người cũng mặc kệ nàng ta chứ?

Nghi Lan quận chúa nhìn đau hướng về phía Đường Tiêu mà hô lớn một tiếng.

- Ta cứu nàng, ta liều mạng tiêu hao chân khí trị thương cho tiểu tiện nhân này sao? Mơ tưởng.

Đường Tiêu quay đầu lại dựng ngón giữa lên cho Nghi Lan quận chúa sau đó lại rời đi.

- Cầu tặc người chết không yên lành đâu.

Nghi Lan quận chúa mắng xong lại ai ôi kêu thảm lên.

116. Chương 116 : Luyện Hóa Pháp Khí.

Sát Vương

Chương 116: Luyện hóa pháp khí.

Nhóm dịch: Black nguồn (.)

Nguồn: Vipvandan

- Dám mắng ta có tin ta sẽ làm cho người đau thêm không?

Đường Tiêu quay đầu hung dữ uy hiếp Nghi Lan quận chúa thêm một tiếng.

Nghi Lan quận chúa cắn chặt môi lại nàng lần đầu nhìn thấy Đường Tiêu lộ vẻ không thương hoa tiếc ngọc như vậy nói đánh là đánh hơn nữa ra tay còn vô cùng ngoan độc, mặc dù trong lòng mắng Đường Tiêu một nghìn lần nhưng ngoài miệng nàng cũng không dám nhiều lời nữa.

Đường Tiêu hiện tại sau khi tổn hao chân khí vẫn chưa khôi phục trở lại được, ngưng khí hóa điều phi không quan sát có phần miễn cưỡng không biết khi nào binh sĩ hải tộc sẽ tiếp tục tới đây, hắn liền khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tiếp tục tĩnh dưỡng, Yêu Thối Ma Hồ trong cơ thể của Đường Tiêu từ từ xoay tròn, thỉnh thoảng có một số chân khí ở trong hồ lô bật ra, bổ sung vào trong thân thể của Đường Tiêu, khiến cho tốc độ khôi phục của Đường Tiêu nhanh hơn rất nhiều.

Không bao lâu sau, chân khí của Đường Tiêu rốt cuộc cũng đã khôi phục ba bốn thành, hắn ngưng thần hóa điều mà nhảy người lên, đưa mắt nhìn ra bốn phía thì thấy bốn phía là từng bờ biển tối tăm mù mịt, bởi vì mây đen chưa tản đi, mặt trời vẫn chưa thấy cho nên hắn hiện tại cũng khó phân biệt được nam bắc.

Đường Tiêu đành phải trở về mai rùa, Dực Thai công chúa cũng tỉnh lại, nàng đang nhỏ giọng nói thầm với Nghi Lan quận chúa cái gì đó.

Đường Tiêu cũng không quản bọn họ nữa, ngồi xuống trên mai rùa, hắn đang lo lắng làm sao rời khỏi đây không bằng thừa cơ hội này, luyện hóa mấy món pháp khí và đan dược như vậy cho dù gặp nguy hiểm có pháp khí và đan dược vẫn thông dụng hơn rất nhiều.

Đầu tiên Đường Tiêu rút ra cái Tinh Cương Thước Thi, gào to một tiếng, hai đạo phù triện từ trong người bay ra, đem Tinh Cương Thước Thi bao vây quanh, dưới tác dụng của hai đạo phù triện, kim quang của Tinh Cương Thước Thi bắt đầu lóe lên, phân nhỏ thành vô số đạo phù triện màu bạc, nhanh chóng tiến vào trong Yêu Thối Ma Hồ của Đường Tiêu.

Tinh Cương Thước Thi này không có khí linh, tế luyện lúc đầu vô cùng dễ dàng, sau vài phút cẩn thận bốn binh sĩ thiết giáp cầm thiết đao đã bay ra từ trong Yêu Thối Ma Hồ, xoay tròn liên tục.

- Ra!

Đường Tiêu hét lớn một tiếng, ở quanh người hắn hàn kim lóng lánh, bốn binh sĩ tinh tốt phân thành bốn phương đông tây nam bắc vây quanh người của Đường Tiêu, bốn binh sĩ này nếu đổi lại là người khác tế luyện khả năng chỉ có thể cao hai mét, nhưng Đường Tiêu tế luyện bằng Yêu Thối Ma Hồ, cho nên rõ ràng cao tới hơn một trượng, tương đương với ba bốn mét. Tuy nhiên có vẻ như bốn gã binh sĩ này dinh dưỡng không đủ cho nên giống như bốn khô lâu binh.

Đường Tiêu một lần hô lên, bốn gã tinh cương sĩ tốt này liền bay về trong Yêu Thối Ma Hồ của hắn, hắn hô lên một tiếng bốn người này lại vây quanh người của Đường Tiêu, theo ý niệm của Đường Tiêu mà chuyển động linh hoạt, lòng của Đường Tiêu đại hỉ, bốn gã tinh cương sĩ tốt này đã chế tạo thành, khi đánh nhau với người khác có thể mang ra phía trước làm khiên tăng cường lực phòng hộ cho hắn, hơn nữa bọn họ được chế từ tinh thép cho nên cũng có lực công kích nhất định.

Sau khi triệu hồi tinh cương sĩ tốt đến bên mình, Đường Tiêu còn chế biến thêm một thứ nữa, trong đó bốn gã tinh cương có thể hợp thành làm một tinh cương cực lớn, Tinh cương khi đó có lực công kích cường đại, tuy nhiên khi làm như vậy cần phải hao tổn vài lần chân khí.

Sau khi đem tinh thép và Tinh Cương Thước Thi tế luyện thành công, có thể cường hóa tinh cương sĩ tốt lên, nếu như tìm được tài liệu luyện hóa đầy đủ, nếu như dùng thanh đồng có thể biến thành thanh đồng thống lĩnh, năng lực so với tinh cương sĩ tốt hiện tại hơn gấp bội.

Thanh Đồng Thống Lĩnh sau đó dùng bách luyện bạch ngân có thể khiến cho nó trở thành Bạch Ngân Chiến tướng, Bạch Ngân chiến tướng lúc đó rất khó có vật làm nó bị tổn thương. Bạch Ngân Chiến Tướng phối hợp với tài liệu đặc thù, tiếp tục luyện hóa có thể mạnh hơn cả Vạn Kim Chi Vương thời thượng cổ, lúc đó cho dù thần binh lợi khí công kích cũng chưa hấn khiến cho nó bị tổn thương mấy may.

Thượng Cổ Vạn Kim Chi Vương phối hợp với một số tài liệu đặc thù, tiến thêm một bước có thể luyện hóa thành viên cổ Hắc Kim Đế Hoàng, Hắc Kim Đế Hoàng là Vạn Kim Chi Vương siêu việt tồn tại dùng một lượng lớn vàng ròng trải qua hàng vạn lần tôi luyện chế thành hắc kim, mà Hắc Kim Đế Hoàng có sự cường đại thậm chí có thể nghiền nát chân không, vượt qua cực hạn tưởng tượng của nhân loại.

Tuy nhiên ở trong lịch sử mấy nghìn năm của Cửu Châu cũng chỉ có người tế luyện được Bạch Ngân Chiến Tướng mà thôi, tế luyện ra Vạn Kim Chi Vương cần tài liệu rất lớn, cũng tiêu hao cực kỳ tinh lực, ngay cả cường giả cấp Địa Nguyên thu thập đủ tài liệu cũng rất khó Đường Tiêu thật sự không ngờ rằng, một chút Tinh Cương Thước Thi nhỏ nhỏ có thể luyện ra Hắc Kim Đế Hoàng mặc dù quá trình còn khó hơn lên trời nhưng với sự hấp dẫn của Hắc Kim Đế Hoàng hẳn khó mà kìm chế ham muốn được.

Sau khi đem Tinh Cương Thước Thi thu nhập vào trong Yêu Thối Ma Hồ, Đường Tiêu lại bắt đầu tế luyện mấy pháp khí khác, lần này thứ hắn lấy ra chính là pháp khí thất thải san hô lấy được từ trên người của nữ hải yêu, sau khi tế luyện xong pháp khí này hắn có thể thay thế cho việc ngưng khí hóa điều phi hành, hóa điều phi hành đối với chân khí tiêu hao rất lớn, mà pháp khí phi hành thì khác, không tốn sức lực chút nào.

Sau khi thành công luyện hóa Tinh Cương Thước Thi, Đường Tiêu đối với việc tế luyện pháp khí rất tâm đắc hắn liền điều khiển hai đạo phù triện trắng xanh bao phủ quanh thất thải san hô, thất thải san hô không giống như Tinh Cương Thước Thi, thất thải san hô có khí linh, trong lúc tế luyện phát ra từng thanh âm gợn sóng, đại lượng san hô trong đó tựa hồ muốn cản trở lại hồn phách của Đường Tiêu.

- Vào.

Đường Tiêu quát to một tiếng hai đạo phù triện chui vào bên trong thất thải san hô, hào quang bên trong thất thải san hô lập tức bùng cháy mạnh mẽ, sau đó từng hình ảnh hải yêu thú từ bên trong vọt ra ngoài, tuy nhiên chúng không thành công thoát đi, liền bị hai đạo phù triện cứ như thể túm vào trong thất thải san hô.

- Tôi.

Đường Tiêu quát to thêm một tiếng nữa, thất thải san hô lập tức phân giải trở thành vô số đạo phù triện, dưới sự vây công của hai đạo phù triện hóa thành một thất thải tường vân rất lớn, một hồi lâu sau, thất thải tường vân mới rút cuộc trở thành thất thải san hô như cũ hơn nữa theo ý niệm của Đường Tiêu mà chuyển động.

117. Chương 117 : Cẩm Chế Khó Phá.

Sát Vương

Chương 117: Cẩm chế khó phá.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu đã thành công luyện hóa được thất thải san hô nhưng chân khí trong cơ thể của hắn tiêu hao hầu như không còn, hắn đem thất thải san hô từ từ chăm sóc sau đó cũng nhắm mắt nghỉ ngơi vài phút đồng hồ.

Đợi sau khi chân khí của mình hồi phục được ba bốn thành, Đường Tiêu mới mở mắt ra, hừ không mà quát to một tiếng:

- Lên.

Thất thải san hô từ trong Yêu Thối Ma Hồ mà tán loạn bay ra, ở trên không trung đón gió lập tức biến thành thất thải tường vân dài tới mấy trượng lặng yên phiêu dật trên đó.

- Ha ha, chân đạp thất thải tường vân Đường Tiêu ta muốn làm thần tiên.

Đường Tiêu cuồng hỉ một hồi, ý niệm của hắn thay đổi, thất thải tường vân tiến vào dung nhập trong cơ thể của hắn, cùng với hồn phách của Đường Tiêu hợp thành một thể, Đường Tiêu cảm thấy toàn thân nhẹ như khô.

- Lên.

Đường Tiêu quát to một tiếng, hần bay lên trời không cần ngưng hình hóa điều cũng đứng trên không trung được.

- Cầu tặc kia có thể bay lên không trung rồi.

Nghi Lan quận chúa trầm thấp nói thầm với Dực Thai công chúa một câu, trong lòng của nàng xuất hiện một sự sợ hãi không hiểu nổi với Đường Tiêu.

Lúc ở Nghi Lan thành hần chỉ có tu vi Nhân Nguyên tam cấp Nghi Lan quận chúa suy nghĩ lúc ấy với tu vi Nhân Nguyên tứ cấp của mình không mắc mưu của hần có thể dùng lực lượng đả bại hần, đáng tiếc không được như thế, lúc ở Ngạnh Phương Ngư Cảng, nàng có thể giáo huấn hần một phen không ngờ lúc đó hần đã tiến vào tứ cấp, mình tuy đồng cấp nhưng đã không phải là đối thủ của hần nữa.

Hiện tại kinh khủng hơn rồi hần không chỉ tiến vào ngũ cấp mà có được hai pháp khí vô cùng lợi hại, lúc này một ngón tay cũng đủ để giết nàng, kết thù với người như vậy Nghi Lan quận chúa làm sao không kinh sợ cho được.

- Đường công tử!

Dực Thai công chúa hướng về phía Đường Tiêu kêu lên một tiếng, hơn nữa lần này tràn ngập sự dịu dàng.

- Sao

Đường Tiêu lẳng không đi qua, nhìn Dực Thai công chúa ở trong cái lồng sắt.

- Huynh có thể sử dụng pháp khí vừa rồi mở cái lồng sắt này ra không?

Dực Thai công chúa chỉ vào cái lồng sắt mà nhắc nhở Đường Tiêu một phen, nàng hiện tại đã biết, hung hăng với Đường Tiêu chỉ chuốc lấy đau khổ, cầu xin hần cũng không hiệu quả gì, chỉ bằng nói với hần, hần đồng ý tự nhiên sẽ làm, hần không đồng ý coi như nàng chưa nói.

Gọi hần mấy tiếng Đường công tử là vì lúc này ở trong mưa gió, hần không vứt bỏ nàng mà đi, một mực dùng nội lực khiến cho bản thân nàng không bị trọng thương, cho nên trong lòng bất đắc dĩ thừa nhận mình hơi yêu thích hần, nữ nhân tâm tình rất dễ cảm động đặc biệt nam nhân bề ngoài lạnh lùng như sắt này ngẫu nhiên lộ ra sự quan tâm khiến cho càng nàng cảm thấy rất trân quý.

Đường Tiêu ngược lại không phải không muốn khai mở cái lồng sắt này tuy nhiên vừa rồi hần chuyên tâm tế luyện pháp khí, không có chú ý tới chuyện này mà thôi, Dực Thai công chúa nói như vậy hần cũng phải có chú tâm sử dụng thử một phen.

Một tiếng được hô lên, bốn gã tinh cương sĩ tốt theo ý niệm của Đường Tiêu bắt đầu khai mở chiếc lồng sắt, bốn người tám cái tay kéo lồng sắt ra tứ phía.

- Khai mở.

Đường Tiêu quát to một tiếng, bốn gã tinh cương sĩ tốt dùng sức, ra sức kéo cái lồng sắt, tuy nhiên cái lồng vẫn y nguyên không bị sút mẻ gì cả.

- Cái lồng sắt này đã có cấm chế, người muốn mở trước hết phải trừ bỏ cấm chế đã.

Nghi Lan quận chúa nhắc nhở Đường Tiêu một câu, dù sao chuyện mở cái lồng sắt và khôi phục tự do cho nàng cũng liên quan trọng yếu với nhau.

Đường Tiêu liếc nhìn Nghi Lan quận chúa cũng không chủ động hỏi nàng, hần biết rõ nàng ta sẽ tự nói tiếp.

- Ta hiểu cấm chế nhưng làm sao có thể bài trừ cấm chế này đây?

Dực Thai công chúa hỏi Nghi Lan quận chúa một câu.

- Ta nhìn thấy những hoàng tử hải tộc kia bày ra cấm chế.

Nghi Lan quận chúa chỉ dưới cái lồng sắt:

- Đường công tử có thể khai triển phù triện, bài trừ cấm chế lồng sắt này cần phải oanh kích tiếp điểm của nó, dùng phù triện có thể cảm ứng được tiếp điểm chỉ cần đem tiếp điểm nổ nát đi thì cấm chế dĩ nhiên tự hủy bỏ, cấm chế hủy bỏ, Đường công tử dùng tinh cương sĩ tốt là có thể mở được lồng sắt.

- Người nói sớm sẽ chết sao?

Đường Tiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn Nghi Lan quận chúa, vừa rồi hóa ra hắc đã hao phí không ít chân khí vô dụng.

Nghi Lan quận chúa không lên tiếng nữa, không phải nàng không muốn nói mà là nàng cho rằng nói cũng vô dụng, Đường Tiêu làm sao có khả năng đánh bay cấm chế của hoàng tử hải tộc, phải biết rằng giải trừ cấm chế và xông vào cá chế khác nhau, muốn giải trừ cấm chế của đối phương cần phải có tu vi không khác biệt với đối phương cho lắm.

Đường Tiêu thu hồi tinh cương sĩ tốt, bắt đầu ngồi xuống trên mai rùa, hiện tại chân khí của hắc tiêu hao trầm trọng, cần phải bổ sung mới giải trừ cấm chế được.

- Người tại sao không nói cho hắc sớm biết phương pháp?

Dực Thai công chúa cũng nhỏ giọng chất vấn Nghi Lan quận chúa một câu.

- Ta nói cũng vô dụng, hắc không có khả năng mở cấm chế ra đâu.

Nghi Lan quận chúa giải thích một phen với Dực Thai công chúa.

- Cái đó nếu chúng ta không trở về Áo Bì Đảo đại lục được thì không phải cũng bị nhốt ở đây rồi sao/

Dực Thai công chúa buồn bực nói.

- Chuyện này làm sao được... a....

Nghi Lan quận chúa kêu thảm lên một tiếng, nàng so với Dực Thai công chúa thì hảm hại hơn, cho dù có thánh dược chữa thương của Dực Thai công chúa thì nàng cũng chỉ khôi phục được một nửa, hiện tại cử động một chút ở trong chiếc lồng sắt cũng đau đớn muốn chết.

- Người xin lỗi hắc đi, có đủ thành ý, không chừng hắc có thể chữa thương cho người.

Dực Thai công chúa thấp giọng khuyên can Nghi Lan quận chúa.

- Ta... không cần.

Nghi Lan quận chúa hận không thể giết chết Đường Tiêu, muốn bồi tội xin lỗi với hắc, vừa nghĩ tới cũng rất bực mình rồi.

- Tu vi của ta thấp hơn so với người, muốn giúp người chữa thương coi như là muốn bỏ biển, hắc tu vi cao hơn người một bậc, vài khắc là có thể thừa xong cho dù cái lồng sắt này sau đó được mở người muốn đi ra cũng không được rồi, mà ta thì không mang người ra theo được nói không chừng bị hắc bỏ lại nơi này.

Dực Thai công chúa tiếp tục khích lệ Nghi Lan quận chúa, nàng cũng không phải hù dọa, Đường Tiêu chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Nghi Lan quận chúa phiền muộn mà cúi đầu xuống, Dực Thai công chúa nói rất có đạo lý, tình thế bây giờ bức người đặc biệt là xương của nàng phát ra từng cơn đau, trị liệu muộn màng vạn nhất để lại di chứng thì làm sao bây giờ?

- Chăm nhĩ tỷ tỷ tỷ nghĩ kỹ chưa, nghĩ kỹ thì ta gọi hắc tới.

Dực Thai công chúa thấy thần sắc của Nghi Lan có vẻ trầm mặc thì liền hỏi nàng một câu.

118. Chương 118 : Thủy Tinh Thấp.

Sát Vương

Chương 118: Thủy tinh thấp.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Hắn sẽ không giúp ta đâu.

Nghi Lan quận chúa lộ vẻ tuyệt vọng, nàng mấy lần muốn giết Đường Tiêu, Đường Tiêu cũng không phải là loại người thương hoa tiếc ngọc.

- Người xin lỗi hắn thành khẩn sẽ không có vấn đề gì đâu, hắn không hư hỏng như người tưởng tượng.

Dực Thai công chúa tiếp tục khích lệ Nghi Lan quận chúa.

Nghi Lan quận chúa trầm mặc một hồi, cảm giác gãy xương thật là khó chịu, cuối cùng nàng cũng gật nhẹ đầu với Dực Thai công chúa.

.....

Ngạnh Phương ngư cảng.

Cột nước cực lớn dĩ nhiên đã tán đi, cùng với bên sóng êm bề lặng của Đường Tiêu không giống nhau, ngư cảng vẫn đang tiếp tục cuộc chiến, thủy chất đầy đồng mà sau khi công chúa Ly Đế Á và hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan tham chiến thì chiến trường xoay chuyển không còn có lợi với quân coi giữ ngư cảng nữa, binh sĩ cùng hải tộc thủy chất đầy đồng, nói lên sự thảm thiết của cuộc chiến này.

- Các người nhanh lên cho ta, đem bọn họ đuổi ra khỏi ngư cảng thì chúng ta có thể sống ở trên đất liền.

Một nam tử hải tộc hung hãn quát lên, chỉ huy binh sĩ hải tộc phát sinh thế công như thủy triều.

- Xem người chạy đi chỗ nào?

Ở trên bầu trời hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan cầm lấy Giải Kiềm Kích hung hăng đuổi theo đô úy Thái Hằng, ở trên biển một mực đuổi tới ngư cảng.

Thái Hằng đô úy rõ ràng không chống đỡ nổi nữa, hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan quát lớn một tiếng, Giải Kiềm Kích trầm trọng đột nhiên ném tới sau lưng Thái Hằng đô úy một cái, mang theo yêu khí tối đen như mực.

Thái Hằng đô úy phun ra một ngụm tinh khí thân hình bỗng nhiên cúi xuống, sau đó cầm lấy một binh sĩ hải tộc làm một cái khiên thịt, mũi tên hàn thiết xuyên qua thân thể binh sĩ này, tuy nhiên chủ thể của Giải Kiềm Kích vẫn như hình với bóng đuổi theo thân thể của Thái Hằng đô úy.

- Nhận lấy.

Thái Hằng đô úy bất đắc dĩ đem toàn bộ Thần Minh Chiến giáp mà mình tế luyện được ném qua, chạm vào Giải Kiềm Kích, ầm một tiếng Bách Luyện Thần Minh chiến giáp bị làm cho nát bấy, một đạo phù trận được Thái Hằng đô úy thu vào trong đan điền, nhưng Giải Kiềm Kích vẫn bình yên vô sự, kinh lực cũng tiêu hao hết thu vào trong tay của Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử.

- Chiến giáp của người đã bị ta đập cho nát bấy, xem người còn năng lực gì kháng cự với ta?

Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử cuồng tiếu một phen, thân hình dài ra mấy lần một đạo phù trận cường tráng bay ra, lẳng không hóa thành một bàn tay khổng lồ hướng về phía Thái Hằng đô úy mà đánh tới.

- Vậy sao, ném thử Thối Huyết Hỏa Vân Phù Văn Tiên của ta.

Thái Hằng đô úy từ trên trời hạ xuống mặt đất, thuận thế lăn tới bên cạnh một Thần Minh nổ xa, từ trên người lấy ra một Hỏa Vân Phù Văn Tiên, hắn cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, Phù Văn tiên lập

tức bị thiêu đốt, Thái Hằng Đô Úy nhập nó vào trong Thần Minh Nổ xa, nhắm về phía Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử mà bắn tới.

- Giết.

Mã Khắc Tây Mễ Lan ý thức được đại sự không ổn, thân mình nhoáng cái chuyển động, chớp lấy cự chưởng của Thái Hằng đô úy đang muốn chạy trốn.

Hỏa Vân Phù Văn Tiễn không giống như mũi tên bình thường, do ka lai ni trát, lưu huỳnh tinh dầu vác các loại tài liệu phát nổ khác chế tạo, còn tiêu hao khá lớn máu huyết chủ nhân của nó, một cao thủ Địa Nguyên cấp cần phải tốn mấy tháng thời gian mới chế tạo ra một cái, uy lực vô cùng, hiển nhiên Thái Hằng đô úy bình thường chế tạo là để phòng ngừa vạn nhất.

Cộng với thần minh nổ của Đại Minh triều cũng vô cùng hung mãnh, phối hợp với Hỏa Vân Phù Văn Tiễn như là hổ thêm cánh, Mã Khắc Tây Mễ Lan đã nghe qua sự hung hãn của Hỏa Vân Phù Văn Tiễn đương nhiên không dám chính diện đối chiến với nó.

- Muốn chạy sao, ha ha quá muộn rồi.

Thái Hằng đô úy đắc ý mà bóp cơ quan của Thần Minh Nổ xa.

- Vèo.

Thần Minh Nổ xa vang lên một tiếng thật lớn, không khí gợn sóng một hồi, một mũi tên gào thét bắn ra một đạo hỏa diễm xuyên qua thân thể của Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử, sau đó một tiếng nổ kinh trời, Mã Khắc Tây Mễ Lan thảm thiết kêu lên một tiếng thân thể bị nổ tung giống như điều đứt dây vậy.

- Là người nào đã thương hoàng tử Ba Duy để quốc chúng ta?

Công chúa Ly Đế Á nắm lấy thủy tinh tháp trong tay xuất hiện ở trên không trung.

Cùng lúc đó thủy tinh tháp toát ra một lượng lớn phù triện, như sóng lớn rít gào, hướng về phía đỉnh đầu của Thái Hằng đô úy mà đánh xuống, cự chưởng này xuất hiện, không khí đột nhiên gợn sóng một hồi, vô số hải ma thủy yêu không ngừng gào thét, giương nanh múa vuốt muốn xé thành từng mảnh nhỏ.

Một chưởng này lộ ra lực lượng áp đảo của Ly Đế Á công chúa với Thái Hằng đô úy, Thái Hằng đô úy tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng, cho dù dùng hỏa vân phù văn tiễn cũng không có tác dụng, vì hỏa vân phù văn tiễn thuộc hệ hỏa căn bản không ngăn được thủy tinh tháp.

Thái Hằng đô úy không suy nghĩ nữa hướng về phía ngư cảnh cấp tốc chạy trốn, hắn vừa mới trốn được vài trượng, từng dòng nước đã hung hăng áp hắn xuống mặt đất.

- Âm.

Một chưởng giáng xuống đất trời rung chuyển, mặt đất bị chưởng vô cùng lớn khiến cho tạo thành hố sâu mấy thước, ở trên mặt đất của ngành phương ngư cảnh cũng xuất hiện một cái hồ lớn, Thái Hằng đô úy hít một hơi lạnh, một chưởng của công chúa Ly Đế Á vung ra hắn không thể nào chống cự được, nếu như hắn chạy trốn không nhanh, thì thân thể của hắn đã hồ phi phách tán rồi.

xem tại

- Vị công chúa này nhất định đã có lực lượng ngoài địa nguyên tứ cấp, tu vi của ta không thể chống cự được không trốn thì chỉ có con đường chết.

Thái Hằng đô úy hoảng sợ mà phán đoán.

Phán đoán của Thái Hằng đô úy có phần sai lầm, công chúa ly đề á đúng là có thực lực địa nguyên cấp nhưng chưa đạt tới tứ cấp, tuy nhiên trên tay của nàng là một pháp khí hải tộc vô cùng cường hãn khiến cho lực chiến đấu của nàng cũng tăng cao hơn rất nhiều.

Sương mù bao đầy trời, Thái Hằng đô úy quay đầu nhìn lại lại không thấy Ly Đế Á ở đâu hết nữa, hắn liền hét to:

- Rút lui, toàn thể kết trận lui về Thần Minh pháo lâu lợi dụng Thần Minh pháo lâu phòng thủ, chờ đợi quân giúp đỡ của Nghi Lan nội thành.

Thái Hằng hướng về phía đám binh sĩ mà rống to lên, sau đó dẫn đầu chạy về phía Thần Minh pháo lâu, hẳn biết rõ hẳn bây giờ chính là mục tiêu công kích hàng đầu của công chúa Ly Đế Á.

Quả nhiên một lượng lớn cường giả hải tộc cũng phóng lên trời, có ý đồ giữ chặt Thái Hằng đô úy lại hiệp trợ Ly Đế Á công chúa, bọn họ biết rõ chỉ cần tiêu diệt được Thái Hằng đô úy, quân phòng thủ ở ngành phương ngư cảng sẽ như rắn mất đầu, khẳng định một đòn công kích mà tan.

119. Chương 119 : Định Dung Hầu Ra Tay.

Sát Vương

Chương 119: Định Dung Hầu ra tay.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Cường giả đạt tới Địa Nguyên cấp như Thái Hằng đô úy cũng không phải là đồ vô dụng, hẳn xẹt qua người ngã ngựa đổ, những cường giả hải tộc bình thường căn bản không cách nào ngăn cản đường đi của hắn trở về thần minh pháo lâu được.

- Chạy đi có tác dụng sao?

Thanh âm của Ly Đế Á công chúa một lần nữa truyền tới từ trên không trung, một thủy chưởng to lớn vung tới, đánh lên trên đỉnh đầu của Thái Hằng đô úy, hiển nhiên một đòn này đã dùng toàn lực.

Thái Hằng đô úy vội vàng thối lui về phía đằng sau hung hiểm mà tránh khỏi một thủy chưởng này, ở phía trước hắn nổ mạnh một hồi, cực lớn thủy chưởng đã đập vào một tòa thần minh pháo lâu, đem tòa thần minh pháo lâu này đánh thành một đồng phế tích.

- Còn không đầu hàng sao?

Ở trên bầu trời truyền tới thanh âm điên cuồng, công chúa Ly Đế Á đứng ở trên tháp, ở trên bầu trời mà phiêu hốt, Thái Hằng đô úy và các binh sĩ đang trốn về phòng thủ, tuy hiện tại nàng thiên tư quốc sắc mái tóc mượt mà nhưng khuôn mặt lạnh như băng khiến cho các binh sĩ coi nàng như tử thần.

Thái Hằng cảm giác nếu như nàng phát ra một chưởng nữa thì hắn không thể trốn sẽ bị đập chết ở chỗ này.

- Tất cả mọi người kết trận.

Thái Hằng hô lớn một tiếng, thân là đại tướng của Đại Minh vương triều hẳn là chết cũng không thể đầu hàng, nếu không toàn bộ thái gia sẽ hổ thẹn vì hắn hẳn biết mình chết trong sớm tối hiện tại chỉ có thể dùng những binh lính này nỗ lực chèo chống một phen.

- Không chịu đầu hàng sao? Cũng thế đã đến lúc chấm dứt tất cả rồi.

nguồn

Công chúa Ly Đế Á đảo quanh toàn trường, thủy tinh tháp này một lần nữa phát ra sóng nước kinh thiên.

Một chưởng này đánh ra khiến cho trên bầu trời tràn ngập sóng trận, đủ để bao phủ phương hướng trốn chạy của Thái Hằng đô úy, từ trên đỉnh đầu phòng xuống hiển nhiên đã đem toàn bộ đường chạy trốn của Thái Hằng đô úy phong kín, trong mắt của Thái Hằng đô úy hiện ra vẻ tuyệt vọng, hẳn quát to một tiếng, dùng toàn bộ cự quyền của mình ứng đối với thủy chưởng kia.

Thủy chưởng đè nén xuống, ngay lập tức làm cho cự quyền của Thái Hằng đô úy nát báy, khuôn mặt của Thái Hằng đô úy xám như trong hắn nhìn vô số hải ma thủy yêu ở trên đầu đang dữ tợn công kích.

- Âm.

Thân thể của Thái Hằng đô úy lập tức bị thủy chưởng cực lớn này khiến cho trở thành một đồng thịt vụn, hồn phách của hắn không cam lòng mà du đăng gần đó một hồi mới biết mất vô hình.

- Hừ! Nhân loại như con kiến cũng dám đối kháng với đại quân hải tộc ta!?

Công chúa Lý Đế Á tay cầm tháp thủy tinh đứng giữa trời, biểu tình kiêu ngạo như nắm giữ sinh tử vạn vật trong tay.

- Chúng ta đầu hàng! Công chúa tha mạng!

Còn lại mấy trăm binh sĩ ngành phương ngư cảng thấy Thái Hằng chết rành rành ra đó, xung quanh lại bị binh sĩ hải tộc bao vây, biết đoàn kết chống cự cũng vô dụng, tập thể giao ra vũ khí, quỳ lạy công chúa Lý Đế Á.

- Hừ! Một đám hải yêu thủy quái ô hợp, lại dám đến Đại Minh Triều ta giường oai!

Phương xa đột nhiên bay đến một người thanh niên áo trắng, tuổi chừng hai mươi mấy, lạnh lùng nhìn công chúa Lý Đế Á và binh sĩ hải tộc.

Người tới là Định Dung Hầu. Nhận được chỉ thị của Tử Nguyệt chân nhân, biết ngành phương ngư cảng xảy ra việc lớn, y chạy đến cứu cấp. Bởi vì lúc trước ăn đồ không sạch sẽ, trên đường không ngừng tiêu chảy, nên so với thời gian dự tính trễ tới một canh giờ, khi y tới nơi thì chiến đấu đã sắp kết thúc.

Công chúa Lý Đế Á giường mảy liễu:

- Mắng chúng ta là đám ô hợp? Vậy ta sẽ để tên không biết trời cao đất rộng nhà người xem thử sự lợi hại của đám ô hợp!

Công chúa Lý Đế Á vừa dứt lời, tháp thủy tinh trong tay lập tức phát ra Thủy Quang Đại Thủ Ấn chớp hướng Định Dung Hầu.

- Tài mọn cũng dám khoe khoang trước mặt bổn hầu! Ta...phi!

Định Dung Hầu không ra tay, chỉ ở cuối cùng một chữ 'phi' thì miệng phun ra hơi thở, sóng xung kích chấn động lao tới, chớp mắt đánh tan Thủy Quang Đại Thủ Ấn của công chúa Lý Đế Á, dư ba đánh vào người Lý Đế Á, khiến cô từ giữa không trung bị đập mạnh xuống đất.

- Yêu đạo từ đâu đến! Lại phá được Thủy Quang Đại Thủ Ấn của bổn cung!

Công chúa Lý Đế Á bò dậy, lòng rất không phục. Cô đột nhiên nâng lên tháp thủy tinh, đem tất cả chân khí đều rót vào nó. Tháp thủy tinh toát ra một luồng thủy văn phù triệu cực kỳ thô to, nhanh chóng ở không trung ngưng tụ thành một chân thân Hải Thần viễn cổ, cao hơn mười trượng, ánh mắt hung ác, uy nghiêm không thể xâm phạm.

Hải Thần viễn cổ này không bằng Thủy Quang Đại Thủ Ấn, trong cả trận hình phù triệu phong bế nước biển mật độ cao cấu thành thân thể, so với Thủy Quang Phủ Ấn thì nhiều oán linh hải ma thủy yêu gấp mấy chục lần. Những oán linh hải ma thủy yêu này không ngừng phát ra tiếng gào thê lương, người có linh hồn không đủ kiên định sẽ bị hồn phách của chúng câu đi.

Hải Thần viễn cổ vung ra một đám nặng nề, vô số hải ma thủy yêu bay ra khỏi nắm đấm, giường nanh múa vuốt nhào hướng Định Dung Hầu, như muốn xé y thành trăm mảnh, ngay cả vụn linh hồn cũng phải nuốt vào bụng.

Dường như Định Dung Hầu bị cảm, y đón gió hắt xì một cái, trong miệng lại phun ra một ngụm hơi thở va chạm với nắm đấm của Hải Thần viễn cổ.

Vô số hải ma thủy yêu lao tới đụng phải hơi thở của Định Dung Hầu tựa như thiêu thân gặp lửa, chưa phát ra tiếng hét thảm thì đã tan thành mây khói. Sau đó là nguyên cánh tay của Hải Thần viễn cổ, sau đó là cả người...không ngờ bị Định Dung Hầu nhảy mũi một cái thì đã tan tành!

Hất xì tạo thành sóng xung kích không giảm thế đi, lao thẳng tới công chúa Lý Đế Á. Công chúa Lý Đế Á lại lần nữa bị đụng bay ra, lần này rõ ràng bị trọng thương, liên tục học mấy búng máu, hơn nửa ngày không thể bò dậy.

- Mau rút lui!

Lần này công chúa Lý Đế Á dốc sức công kích, xem như triệt để lĩnh giáo sự lợi hại của Định Dung Hầu, không dám hiếu chiến.

Các cường giả hải tộc nghe được mệnh lệnh vội nâng lên công chúa Lý Đế Á trọng thương, liều mạng chạy trốn vào biển. Thậm chí quên cả đám thất hoàng tử và Phương Kích bị xích sắt khóa ở bến cảng cá. Định Dung Hầu đuổi theo mấy chục thước thì đột nhiên bụng lại đau đớn khó nhin, chỉ đành ngừng lại truy đuổi, kiểm chỗ không người đáp xuống, tại chỗ giải quyết vấn đề.

120. Chương 12 0: Giao Dịch Với Nghi Lan Quận Chúa.

Sát Vương

Chương 120: Giao dịch với Nghi Lan quận chúa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Công chúa Dực Thai kêu lên với Đường Tiêu:

- Đường Tiêu, có thể nói một câu không?

Đường Tiêu không xoay người lại, nhắm mắt dưỡng thần, mở miệng:

- Nói.

Công chúa Dực Thai vội vàng nhắc nhở Đường Tiêu:

- Cẩm nhi tỷ tỷ muốn xin lỗi người, có thể cho ta mặt mũi, để tỷ ấy nói mấy câu với người không?

Đường Tiêu chậm rãi xoay người qua, nhìn công chúa Dực Thai:

- Ồ? Cô ta xin lỗi ta? Ta xem ra là đau đến chịu hết nổi, muốn ta giúp cô ta chữa thương chứ gì?

Công chúa Dực Thai thấy ‘âm mưu’ bị Đường Tiêu xuyên qua, chỉ đành nhỏ giọng khép nép cầu xin hẳn:

- Người là đại anh hùng đừng so đo với con gái chúng ta chứ! Chúng ta đã sớm không phải đối thủ của người. Cẩm nhi tỷ tỷ biết sai rồi, tỷ ấy thật sự muốn xin lỗi người, người có lòng tốt cứu giúp tỷ ấy đi.

Nếu là công chúa Dực Thai bị thương thì cô chưa chắc nhỏ nhẹ van xin Đường Tiêu, nhưng thật tình không thể nhìn biểu tỷ quận chúa Nghi Lan khó chịu như vậy.

- Xin lỗi thì có ích gì? Ta chưa bao giờ nhận lời xin lỗi của bất cứ ai, người chọc giận ta chỉ có một chữ chết. Không giết cô ta coi như là ta nể mặt Lan vương và công chúa Dực Thai người.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu đi.

Công chúa Dực Thai thuyết phục Đường Tiêu không được, chỉ còn cách thử giao dịch với hẳn:

- Đừng tuyệt tình như vậy thôi? Không bằng...chúng ta bàn điều kiện đi?

- Ồ, nói nghe chút.

Đời trước Đường Tiêu làm không ít việc lấy tiền không giết người, cũng có thể dẫn đo cầm tiền cứu người, nhưng điều kiện không đủ hậu hĩnh thì chắc chắn là không được.

Quận chúa Nghi Lan khẩn trương nói với Đường Tiêu:

- Người cứ nêu lên đi, chỉ cần ta có thể làm được.

- Cô có thể cho ra điều kiện gì?

Đường Tiêu không ngại thừa cơ bắt chẹt quận chúa Nghi Lan một phen. Trong tay hắc đàn được luyện công đã dùng hết, nếu không ra ngoài cướp bóc thì phải nghĩ cách kiếm chút tiền.

Quận chúa Nghi Lan hợp thời đề nghị với Đường Tiêu:

- Người thiếu bạc không?

Đường Tiêu rất là có hứng thú xoay người lại:

- Cô có bao nhiêu?

Mặt quận chúa Nghi Lan đỏ hồng hơn nửa ngày mới mở miệng nói:

- Năm mươi lượng.

Đường Tiêu cười phá lên:

- Ha ha ha ha...sao cô không đi chết đi?

Quận chúa Nghi Lan vội vàng kêu lên với Đường Tiêu:

- Trên người ta tổng cộng chỉ có một tấm ngân phiếu một trăm lượng!

Bây giờ dù lòng cô hận chết Đường Tiêu nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Đường Tiêu lập tức há to miệng:

- Một ngàn lượng cây. Ừm, nếu là một ngàn lượng thì ta giúp cô chữa khỏi một khúc xương gãy.

- Người!

Quận chúa Nghi Lan tức đến nước mắt ứa ra. Trên người cô gãy ít nhất mấy chục khúc xương, chẳng phải là sẽ mất tới mấy vạn lượng bạc?

- Muốn trị hay không thì tùy.

Đường Tiêu không nhiều lời, tiếp tục khoanh chân tu dưỡng chân khí.

Công chúa Dực Thai lên tiếng thương lượng với Đường Tiêu:

- Ta viết giấy nợ hai vạn lượng cho người thì sao? Quay về Thai kinh thành sẽ đưa người.

- Ta muốn tiền của cô làm gì? Tiền của cô chính là của ta. Đúng rồi, ta đó giờ không ghi sổ, viết giấy nợ cũng vô dụng.

Đường Tiêu xua tay hướng công chúa Dực Thai, ý bảo cô đừng xen vào.

Quận chúa Nghi Lan lần nữa mở miệng, dường như đã đặt quyết tâm:

- Người thiếu tiền tiêu chứ gì? Ta đưa người hoàng kim thì sao nào?

Lúc này Đường Tiêu cười hì hì quay đầu lại:

- Hoàng kim? Lấy cho ta xem xem.

- Ta có một tấm bản đồ tàng bảo, là khoảng sản tài nguyên hoàng kim ở trung ương sơn mạch, bên trong có mấy ngàn vạn tấn hoàng kim. Nếu người chịu trị thương cho ta, ta sẽ đưa tấm bản đồ này cho người.

Quận chúa Nghi Lan rốt cuộc chịu bỏ vốn gốc. Cô tạm thời không dùng được tấm bản đồ này.

Trung ương sơn mạch từ nam đến bắc Áo Bì Đảo, dài hơn ba trăm dặm, rộng hơn tám mươi dặm, có sáu mươi hai ngọn núi cao trên ba ngàn mét. Trong đó có hai mươi hai ngọn cao hơn ba ngàn năm trăm mét. Sơn mạch phạm vi cực kỳ rộng lớn, thêm vào núi non trùng điệp, hiểm thấy dấu chân người, có nhiều yêu

thú sinh sống, trong đó không thiếu yêu thú thực lực tương đương với yêu thú địa nguyên hoặc là đỉnh địa nguyên, tại núi hoang thiết lập nhiều cấm chế, dù là cường giả cấp địa nguyên kết bạn đến cũng không dám xâm nhập vào sơn mạch quá sâu.

Quận chúa Nghi Lan nói khoáng sản hoàng kim là có thật. Mạch khoáng hoàng kim khổng lồ ở mặt sau quỹ môn quan giữa Hợp Hoan Sơn và Đại Vũ Lĩnh. Địa thế hiểm yếu, lại bởi vì có hoàng kim tắm bổ địa khí từ xa xưa, cho nên có rất nhiều yêu thú, ngay cả quân đội Đại Minh Triều cũng không dám tùy tiện tiến đến.

Tấm bảo đồ này là năm đó Lan Vương từ Nghi Lan thành suất binh nam hạ chinh phạt hoang dã nam bộ, thu được từ tay cường giả hoang dã. Lúc Quận chúa Nghi Lan mới bắt đầu luyện võ rất muốn sau này có thể đi mạo hiểm trong trung ương sơn mạch một phen, thấy địa đồ trung ương sơn mạch thì thuận tay mô phỏng lại. Sau này luyện võ sâu hơn, biết thực lực cách biệt thì ý nghĩ mạo hiểm dần nhạt đi, nhưng tấm bản đồ luôn cất trong hồ lô trữ vật của cô. (.

Tấm bảo đồ này không chỉ có phân bố khoáng sản tài nguyên hoàng kim, còn có rất nhiều ngân khoáng, đồng khoáng. Quận chúa Nghi Lan cảm thấy hoàng kim có lực hấp dẫn với Đường Tiêu lớn hơn chút cho nên chỉ nói mạch khoáng hoàng kim.

- Lấy ra coi thử!

Nghe nói có tới vạn tấn hoàng kim, Đường Tiêu nổi lên hứng thú. Hắn phải tế luyện ra Hắc Kim Đế Hoàng, cần rất nhiều hoàng kim. Dù bây giờ không cần thì tấm bảo đồ này mai sau sẽ có lúc sử dụng.

Quận chúa Nghi Lan chần chờ một lát, muốn uy hiếp Đường Tiêu trước trị thương cho cô rồi mới đưa bảo đồ, nhưng rất nhanh phủ định ý nghĩ này. Bây giờ chọc giận Đường Tiêu không phải là cách hay, nói không chừng hắn trực tiếp giết cô cướp bảo đồ. Lại trừng Đường Tiêu một cái, quận chúa Nghi Lan gian nan từ hồ lô trữ vật lấy ra bảo đồ, nhờ công chúa Dực Thai lấy giùm đưa tới bên lòng sắt cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu thấy bản đồ phân bố toàn bộ khoáng sản tài nguyên trung ương sơn mạch, mặt trên có đồng khoáng, ngân khoáng, mỏ vàng và mười mấy loại tài nguyên sắt thép thường thấy khác, tất cả đều đầy đủ. Nhìn từ bản đồ thì hiển nhiên là có người chăm chú vẽ ra, không khả năng là đồ giả. Đường Tiêu lòng thầm mừng, thật là ý trời! Mới vừa tế luyện ra sĩ tốt tinh cương thì được đến tấm bảo đồ, xem ra tế luyện Hắc Kim Đế Hoàng có thành công hay không là nhờ vào bản đồ này.

Đường Tiêu cất bảo đồ vào hồ lô trữ vật, sẵn khoái đồng ý cuộc giao dịch.

- Được rồi, thành giao!

Thế này quận chúa Nghi Lan mới yên lòng, thầm nghĩ tuy người đàn ông này ra tay ngoan độc nhưng còn giữ chữ tín.

121. Chương 121 : Bách Thảo Vương.

Sát Vương

Chương 121: Bách Thảo vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tổ chức sát thủ có tôn chỉ hàng đầu là lấy tiền của người, giúp người tiêu tai, vẫn luôn ước thúc sát thủ trong tổ chức như vậy. Dĩ nhiên Đường Tiêu nói được thì làm được, cất bảo đồ, hắn đi tới lòng sắt, duỗi tay vào kéo quận chúa Nghi Lan tới gần, sờ soạng trên người cô, trước ngực, dưới nách, bụng, bắp đùi, không chừa chỗ nào.

Quận chúa Nghi Lan đỏ mặt tía tai, đây là lần đầu tiên trong đời cô bị một người đàn ông sờ soạng khắp người. Nhưng thân thể cô bị thương nghiêm trọng, không tiện tránh thoát, chỉ đành tức giận quát Đường Tiêu.

- Ê! Người trị thương thì trị, sờ loạn làm gì? Có biết lễ phép hay không hả?

- Lễ phép? Nếu cô muốn lễ phép thì ta không trị cho cô nữa, dù sao bảo đồ đã vào tay.

Đường Tiêu dứt khoát đẩy quận chúa Nghi Lan ra sau. Quận chúa Nghi Lan toàn thân xương cốt đứt gãy lập tức phát ra tiếng hét thê thảm.

Trong lòng Đường Tiêu vốn không hề nghĩ chuyện nam nữ, chỉ là theo kinh nghiệm đời trước dò xét vết thương của quận chúa Nghi Lan mà thôi. Ngược lại quận chúa Nghi Lan đã suy nghĩ nhiều.

Công chúa Dực Thai nhỏ giọng khuyên quận chúa Nghi Lan vài câu:

- Chỗ này điều kiện có hạn, lại không ai thấy, cũng cần trị thương, Cầm nhi tỷ tỷ đừng để ý mấy chuyện như vậy. Huống gì, sớm muộn gì tỷ đều sẽ bị hấn...sờ...

Cô hơi hiểu biết về Đường Tiêu, biết trong lòng hắn không có bất cứ ý nghĩ xấu xa gì, toàn là quận chúa Nghi Lan hiểu lầm. Hơn nữa Đường Tiêu này nặng mưa thất thường, không chừng hấn chột không vui vẻ thì không chịu chữa trị cho quận chúa Nghi Lan nữa.

Quận chúa Nghi Lan mất một lát sau mới bình tĩnh lại, mặt lúc đỏ lúc trắng, rốt cuộc cắn môi gật đầu với công chúa Dực Thai.

công chúa Dực Thai vội vàng kêu Đường Tiêu đã đi tới phương xa.

- Đường công tử, người tiếp tục trị thương cho Cầm nhi tỷ tỷ đi, tỷ ấy sẽ không nói gì nữa.

Đường Tiêu quay đầu lại, trừng công chúa Dực Thai một lát mới đi tới bên lồng sắt, không kiên nhẫn kéo quận chúa Nghi Lan lại.

- Cô cho rằng mình lớn lên quốc sắc thiên tư, kiêu quý không để người đụng vào chắc? Có đẹp hơn nữa cũng chỉ là cái xác thối tha mà thôi, chết rồi người đầy giò bọ, còn thối hơn cả chó ị ra hôi nhất! Cô nghĩ rằng đôi tay ta muốn dính mùi hôi trên người cô lắm à!?

Đường Tiêu nói xong còn chưa hả giận ở bên cạnh phun nước miếng, hai mỹ nữ trong lồng sắt mặt lúc đỏ lúc trắng. Người cứ giả bộ thánh nhân đi, nếu đã nói chúng ta thân xác thối tha, nguyên rửa người chúng ta đầy giò bọ, thối còn hơn cả chó ị thì người cần gì miễn cưỡng dính hôn với chúng ta?

Con gái ghét nhất là bị người háo sắc đùa giỡn, ghét nhất bị người ép buộc, nhưng cũng rất ghét bị người ta xem thường và coi rẻ. Đặc biệt là cô gái đẹp, càng thêm khó chịu bị người khinh thường.

.....

Trên mặt biển gần ngư cảng.

Công chúa Ly Đế Á mặt trắng bệch nói chuyện với hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan bị trọng thương.

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan vẻ mặt không tin hỏi:

- Người nào lợi hại như vậy? Chỉ hất xì mà đã làm cô trọng thương như vậy?

- Chúng ta cứ đi về trước đi, có người này ở đây, lần này chúng ta sẽ không được lợi gì đâu.

Hiển nhiên công chúa Ly Đế Á bị Định Dung Hầu đánh sợ.

- Cô đi về trước đi, ta còn có một số việc cần làm, lát quay về sau.

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan còn đang nhớ thương hai mỹ nữ trong hàn lung! Lần này ở ngành phương ngư cảng không được lợi cái gì, nếu không bắt được hai mỹ nữ này nữa thì cũng quá uất ức.

Hàn lung nốt hai người công chúa Dực Thai có cấm chế và tiêu ký thần thức hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan hạ, từ tiêu ký thần thức xem phương vị đại khái thì hàn lung rơi vào trong biển. Nếu là không phải ở trên lục địa thì hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan không cần lo lắng cái gì.

Công chúa Ly Đế Á lấy làm lạ hỏi hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan một câu:

- Người bị thương nặng như vậy còn đi đâu?

- Đi tìm lòng kim ti của ta, rơi xuống biển rồi. Ta không lên đất liền, không cần phải lo cho ta.

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan nói xong cười ngọc san hô hướng tới vị trí hàn lung.

Công chúa Ly Đế Á trợn trắng mắt với bóng lưng hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan, cô đương nhiên biết lòng kim ti của gã là dùng làm gì.

.....

- Sư tổ, đệ tử đã đến muộn. Thiên cương tinh họ Đường đại khái rơi xuống biển, đệ tử cũng không biết hắt trôi tới đâu, xin sư tổ lại bói một quẻ nữa.

Định Dung Hầu vẻ mặt ủ rũ báo cáo với Tử Nguyệt chân nhân.

- Thiên ý a thiên ý!

Tử Nguyệt chân nhân ngửa đầu nhìn trời, liếc Định Dung Hầu một cái, sau đó lắc đầu quay lưng đi.

Định Dung Hầu thấy Tử Nguyệt chân nhân lắc đầu, tưởng là ngại y làm việc bất lực, vội vàng giải thích với ông:

- Sư tổ, ngày hôm qua người ở Thất Tinh Nhai cho đệ tử ăn bảo ngư dường như không mới mẻ lắm, hôm nay đệ tử đau bụng cả ngày cho nên mới làm lỡ thời gian.

Tử Nguyệt chân nhân giả bộ làm ra vẻ mặt kinh ngạc:

-Ồ? Có chuyện này sao?

- Là thật! Đệ tử không dám nói hoang!

Định Dung Hầu mặt như đưa đám. Sư tổ này cũng thật là, tính thiên tính địa mà không tính ra mấy bảo ngư đó không mới mẻ sao?

- Là nguyên nhân do bảo ngư sao?

Tử Nguyệt chân nhân nghiêm túc bấm đốt ngón tay một lúc, mới lại nói:

- Đích thực là thiên ý!

- Thiên ý?

Định Dung Hầu trợn to mắt, có chút khó hiểu nhìn Tử Nguyệt chân nhân.

- Ai...

truyện copy từ

Tử Nguyệt chân nhân một tay ôm bụng, một tay khác vội vươn hướng Định Dung Hầu.

- Mới rồi sư tổ cẩn thận tính qua, trên người người chắc còn lại một cuộn giấy, mau lấy ra cho sư tổ!

- Ngay cả trên người đệ tử còn một cuộn giấy mà sư tổ cũng có thể tính ra?

Định Dung Hầu chấn kinh, vội lấy ra cuộn giấy hai tay dâng lên, trong lòng bỗng chốc tăng thêm mấy phần sùng bái Tử Nguyệt chân nhân.

Tử Nguyệt chân nhân đi hai bước lại quay người, nói:

- Đúng rồi, hai tháng sau, một trong tứ đại yêu vương Bách Thảo vương sẽ xuất quan tuần sơn. Người đi gặp ả ta, xem coi có thể thừa dịp này thu ả không.

- Vâng, đệ tử tuân mệnh!

Định Dung Hầu gật đầu. Nếu có thể thu Bách Thảo vương thì thực lực của y sẽ tăng lên một bậc.

- Đừng xem thường Bách Thảo vương, hai tháng này người đừng quan tâm chuyện khác, chăm chỉ bế quan tu luyện...khụ khụ...vì sư không nói thêm nữa.

Tử Nguyệt chân nhân ôm bụng nhanh như chớp chạy mất.

- Sư tổ...đừng dùng hết giấy! Đây là cuộn cuối cùng trên người đệ tử đó!

Định Dung Hầu ôm bụng cuống cuống đuổi theo Tử Nguyệt chân nhân.

122. Chương 122 : Chữa Thương

Sát Vương

Chương 122: Chữa thương

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

truyện copy từ

Đường Tiêu lần thứ hai triệt để kiểm tra toàn thân quận chúa Nghi Lan, đại khái xác định mấy chỗ bị thương nghiêm trọng trên người cô. Sau đó hần thúc đẩy phù triện trong người chui vào thân thể quận chúa Nghi Lan, cẩn thận cảm nhận tình hình vết thương của cô.

Sau khi đột phá bậc năm, Đường Tiêu đã có được năng lực nội thị phù triện sơ cấp, thậm chí có thể thông qua lực lượng phù triện sơ bộ nội thị thân thể người khác. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Quả nhiên, quận chúa Nghi Lan bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Trừ gãy xương ra, có nhiều mạch máu bị đứt. Nếu không có thánh dược trị thương của công chúa Dục Thai, và cường ép vận chân khí bảo vệ trong thân thể cô xuất huyết trầm trọng, chắc chắn quận chúa Nghi Lan đã chịu không nổi chết rồi.

Đời trước khi Đường Tiêu làm sát thủ từng học y thuật từ một danh y có cùng họ Đường. Hắn rất hiểu về giải phẫu, kinh mạch, nội tạng xương cốt trong thân thể người. Cho nên Đường Tiêu không vội một hơi trị thương cho quận chúa Nghi Lan mà thử dùng phù triện bao bọc xương tay bị gãy, giúp chúng nó từng chút một trở về vị trí cũ, sau đó dùng lực lượng phù triện tu sửa vết thương bên trên.

Cách chữa trị như vậy có chút lạ nhưng hiệu quả thì chính xác hơn cách kia nhiều, bộ phận được chữa trị hoàn toàn hồi phục như lúc ban đầu. Dù là thánh dược trị thương của hoàng gia, trị thương bằng chân khí bên ngoại hoặc bản thân thì đều không thể làm được trị mĩ như vậy. Đặc biệt là dưới tình huống vết thương khá nặng, dù uống dược hay lấy chân khí tu thân thể đều cần người bị thương tự điều dưỡng trong thời gian rất dài.

Đường Tiêu làm vậy với quận chúa Nghi Lan không phải vì tốt cho cô, muốn nhanh chóng trị thương cho cô. Hắn đơn giản là thấy tò mò về cách dùng phù triện chữa thương, dùng quận chúa Nghi Lan làm thí nghiệm mà thôi.

Cách trị thương như vậy thống khổ hơn uống thuốc, lấy chân khí trị thương nhiều. Phù triện di chuyển xương cốt, xoay chuyển kinh mạch tạo thành đau đớn không phải người bình thường có thể chịu đựng. Quả nhiên, quận chúa Nghi Lan đau đến mặt trắng bệch, liên tục hét thảm. Đang khi quận chúa Nghi Lan nghi ngờ Đường Tiêu rốt cuộc làm cái gì thì cánh tay bị gãy xương nghiêm trọng đã hoàn toàn lành lặn. Tất cả mảnh xương đều trở về vị trí cũ, không thấy đau gì hết, cảm giác cánh tay bình thường như ban đầu.

Theo Đường Tiêu thúc đẩy ý niệm tiếp tục xâm nhập vào người quận chúa Nghi Lan, cô đột nhiên có loại xấu hổ bị Đường Tiêu nhìn thấu thân thể. Cảm nhận hai phù triện của Đường Tiêu tiến đến trước ngực mình, chỗ đó xuất hiện cảm giác tê tê, khuôn mặt nhỏ nhắn của quận chúa Nghi Lan đỏ hồng. Nhưng ở trước mặt công chúa Dục Thai, cô không nói ra lời.

‘Cái tên dân tộc này! Lại nhân dịp này lên dân loạn mình! Thật là...’ Quận chúa Nghi Lan lòng rối loạn, cho rằng Đường Tiêu cố ý làm vậy.

Khi phù triệu thần thức của Đường Tiêu càng tiến một bước xâm nhập vào bụng cô, khiến ‘chỗ kín’ bắt đầu ngứa ngáy thì mặt quận chúa Nghi Lan đã đỏ đến mức suýt ngất xỉu.

Quận chúa Nghi Lan không biết rằng bây giờ Đường Tiêu chỉ là đi tìm vết thương của cô, rèn luyện thí nghiệm y thuật trị thương kiểu mới mà thôi. Đối với ‘thân xác thối tha’ của cô, ở trong mắt hắn chẳng qua là đạo cụ thực nghiệm bình thường, không có chút hứng thú.

Đường Tiêu tu sửa xương gãy mạch máu đứt trong người quận chúa Nghi Lan, tuy tiêu hao nhiều chân khí nhưng hắn ngày càng hưng phấn. Đời trước dù hắn khá hiểu về y thuật nhưng không thể thực hiện cách chữa trị thần kỳ như vậy. Đời này tu vi võ học tăng tiến, có nhiều chuyện đời trước không thể làm đời này biến thành hiện thực.

Rèn luyện xong y thuật này, Đường Tiêu không còn sợ bị thương nữa. Làm sát thủ một đời, thân thể thường chịu các loại thương tổn, nhiều lúc Đường Tiêu dựa vào tự cứu mới giảm bớt nỗi đau đớn rồi sống chết sống sót trở về, đương nhiên hắn hiểu rõ tầm quan trọng của y thuật đối với một sát thủ.

Đời này, đây là thế giới võ học thuần túy, hiển nhiên y thuật càng quan trọng hơn cả đời trước. Cho nên có cơ hội luyện tập thể này thì tuyệt đối không thể bỏ qua. Vì nó mà Đường Tiêu thậm chí mấy lần đem bộ phận hiểm yếu khó chữa của quận chúa Nghi Lan, chỗ xương cốt và kinh mạch vừa mới nắn lại xong lần nữa cắt đứt, rồi tiếp tục sửa chữa. Quận chúa Nghi Lan đau đớn thật là chết đi sống lại, cuối cùng ngất xỉu, nhưng Đường Tiêu rất nhanh dùng chân khí đánh thức cô dậy. Cái gì gọi là sống không bằng chết, hiện tại quận chúa Nghi Lan chân chính thể nghiệm một phen.

Đường Tiêu tốn ba canh giờ mới hoàn thành quá trình trị liệu cho quận chúa Nghi Lan. Không lên tiếng đã lấy cô làm vật thí nghiệm y thuật thì hình như hơi quá đáng, nhưng Đường Tiêu đã tiện tay đem một ít kinh mạch luôn tắt nghẽn không thông trong người quận chúa Nghi Lan, một ít bệnh cũ trầm kha cũng trị liệu luôn, biến tướng tẩy căn phạt tủy cho cô.

Sau khi Đường Tiêu trị liệu hoàn thành, quận chúa Nghi Lan phát hiện mình chẳng những trọng thương lành lại, tình trạng thân thể nhẹ nhàng hơn trước khi bị thương nữa, có cảm giác phấn chấn tinh thần. Điều này khiến cô cực kỳ kinh ngạc, thậm chí quên cả quá trình chữa trị như địa ngục vừa rồi, chỉ là lòng còn ghi hận việc Đường Tiêu dùng hai phù triệu ‘sờ’ khắp người cô.

Công chúa Dực Thai kiểm không được hỏi Đường Tiêu:

- Đường công tử, khi nào thì mới mở lồng sắt giúp chúng ta?

Đường Tiêu quay lưng đi ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, nhàn nhạt đáp một câu:

- Ta tiêu hao chân khí quá lớn, cần tĩnh dưỡng một lúc.

Công chúa Dực Thai liếm môi khô nứt, không cam lòng lại hỏi Đường Tiêu một câu:

- Đói chết mất, trong hồ lô của các người có đem theo đồ ăn không? Cho miếng nước uống cũng được.

- Ta không mang theo...

Quận chúa Nghi Lan nghe công chúa Dực Thai nêu ra thì cũng cảm giác được khát nước và đói bụng.

Họ nói chuyện nhắc nhở Đường Tiêu, lúc hắn trị liệu cho quận chúa Nghi Lan thì đã sớm đói bụng, chẳng qua quá tập trung sức chú ý nên quên đi việc này, kết quả đói tới cực độ thì ngược lại không còn cảm giác gì nữa. Làm con người lấy ăn là trên hết, lúc đói bụng không nghĩ đến thực vật thì thôi, lúc nghĩ đến rồi sẽ thấy thật khó thể chịu đựng. Xem ra sau này trong hồ lô trữ vật phải cất giữ chút thực vật mới được. Lỡ đâu gặp chuyện ngoài ý muốn, bị nhốt ở đâu đó thì cũng không đến mức đói chết.

Nhưng chuyện này không làm khó được Đường Tiêu. Trong mệnh môn nước biển, chắc chắn không thiếu cá biển, đói quá bắt mấy con cá là được. Động ý niệm, Đường Tiêu đã triệu hoán ra pháp khí bay thất thái san hô, hóa thành thất thái tường vân hợp nhất với thân thể, Đường Tiêu từ mai rùa nhảy lên trên sau đó chui vào trong nước biển.

123. Chương 123 : Cá Tươi.

Sát Vương

Chương 123: Cá tươi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

xem tại

Ngưng hóa khí điều và thúc đẩy pháp khí bay thất thải san khô, ở mặt phi hành có lợi và hại riêng. Sau khi ngưng hóa khí điều thì thực lực sẽ tăng mạnh lớn, hơn nữa so sánh với pháp khí bay thất thải san hô xem như hạ phẩm thì tốc độ của ngưng hóa khí điều có ưu điểm rất lớn. Nhưng dùng pháp khí bay thất thải san hô thì ưu điểm lớn nhất là chân khí tiêu hao so với ngưng hóa khí điều gần như không cần tính tới.

(.

Nếu pháp khí bay có thể bay trên không, tiến vào nước biển rồi đương nhiên có thể lợi dụng nó nhanh chóng xuyên qua trong biển. Hải dương nhiệt đới có rất nhiều cá biển, Đường Tiêu thoải mái ở trong nước bắt mười mấy con cá to nặng đến vài ký, chốc lát sau đã bay trở về trên lưng rùa khổng lồ.

- Cá tươi đó, ăn đi.

Đường Tiêu bóp nát đầu hai con cá bị đang liều mạng giãy dụa, ném chúng vào lồng sắt.

- Ăn cái này?

Hai cô gái kinh ngạc nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu lấy làm lạ nhìn lại hai cô gái:

- Không ăn cái này chứ ăn cái gì?

Sau đó hắn một hơi cắn con cá đang vui vẻ vùng vẫy, xé xuống một khối thịt cá, nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Hai cô gái nhìn nhau, vẻ mặt kinh hãi. Cái tên này...không ngờ ăn cả cá sống! May là dưới biển có cá. Nếu không lẽ hắn cực kỳ đói bụng mà không tìm ra cái gì để ăn, rất có thể sẽ ăn luôn hai người họ.

Đối với Đường Tiêu mà nói, cá sống có thể coi như mỹ vị. Lúc tiếp nhận huấn luyện ma quỷ cái gì đều phải nuốt hết, thịt sống, cá sống coi như là đồ ngon rồi. Bọ cánh cứng, rết cây, thậm chí là da giày của mình, có cái gì hắn chưa từng ăn?

Đường Tiêu rất nhanh đã tiêu diệt xong một con cá sống, đang chuẩn bị nhắm vào con thứ hai thì quay đầu phát hiện hai cô gái vẫn không đụng cá chết nằm trong lồng.

Hắn mặt không biểu tình nói với họ:

- Nếu các người có thể nhóm lửa thì nướng nó ăn, nếu không nhóm được lửa, lại không chịu ăn cá sống thì chờ đói chết đi.

Công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan không thể làm ra lửa, dù bây giờ họ thật sự làm được cũng không có đồ nhóm lửa! Cá nướng là không hy vọng rồi, nhưng...cá sống làm sao ăn đây? Mặt trên còn có vảy!

Công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan mặt như đĩa muối, nhìn lẫn nhau, ai cũng không đụng vào hai con cá bị Đường Tiêu bóp chết. Đường Tiêu ăn như hùm hổ đem mười mấy con cá to nằm trên đất quét sạch không còn một mảnh. Ngay cả đầu cá còn lười bóp, thẳng đến ăn sạch thịt trên mình nó chỉ còn lại cái đầu và xương, ném trên mai rùa con cá vẫn không ngừng nhảy nhót.

Đường Tiêu ăn no nê xong lần thứ hai xếp bằng nhập định, một mặt là để tiêu hóa mới rồi ăn cá sống, mặt khác là cố gắng hồi phục chân khí bị tiêu hao hết trong người. Sắc trời dần tối đi, xem ra đêm đến sắp buông xuống. Trên mặt biển dấy lên gió nhẹ nhưng không đổ mưa. Rốt cuộc thì chân khí trong người Đường Tiêu hồi phục được bảy, tám phần, hắt lại mở mắt ra, đi tới cạnh hàn lung.

Công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan không ăn cá Đường Tiêu bắt đến, họ ôm nhau co ro một góc trong lồng, dường như mệt quá đã thiếp ngủ.

Đường Tiêu thúc đẩy phù triện một xanh một trắng tìm tòi tận cùng hàn lung, quả nhiên cảm nhận được bên trong có cấm chế, cũng tìm ra hai tiết điểm trận pháp ổn định cấm chế. Hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan hạ cấm chế trong hàn lung cũng có hình dạng cái lồng, tất cả đều xuyên ở giữa các song sắt. Chính là những cấm chế này đem hàn lung thành một chỉnh thể, cực kỳ cứng cỏi, bốn sĩ tốt tinh cương hợp sức cũng chưa chắc kéo nó ra được.

Đường Tiêu thử dùng phù triện công kích một trong hai tiết điểm. Nhưng liên tục mấy lần oanh kích mà tiết điểm không chút động dấy khiến Đường Tiêu cực kỳ buồn bực. Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chắc có tu vi tương đương với cấp địa nguyên đi? Tại sao hạ cấm chế mạnh mẽ như vậy?

Tuy Đường Tiêu có thể dùng thân thể miễn cưỡng xuyên qua cấm chế của Tử Nguyệt chân nhân hạ trong Tử Cầm thành, nhưng đó chỉ là xuyên qua chứ không phải bài trừ. Lấy tu vi hiện tại của hắn, muốn bài trừ cấm chế do võ giả cấp địa nguyên hạ thì đúng là khó khăn. Không đối phó được cấm chế này, Đường Tiêu quyết định từ bỏ, tiếp tục tế luyện pháp khí của mình. Trên người hắn còn có vài pháp khí cần tế luyện, cái thứ nhất là nội giáp lấy từ người Tử Minh, cái thứ hai là giết đại ngạc quy của Mã Khắc Tây Mễ Lan được đến mai ngạc quy sắc ám kim.

Hai thứ này đều là lợi khí dùng để phòng thủ, trong lúc mấu chốt có thể cứu mạng. Sau khi tế luyện thành công, chắc chắn sẽ tăng lớn thực lực phòng ngự của Đường Tiêu. Đặc biệt là mai rùa ám kim khổng lồ kia, lúc trước chỉ luyện hóa sơ sơ đã có thể cản Giải Kiềm Kích của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan dốc sức ra một kích. Nếu như hoàn toàn luyện hóa thành, thậm chí từ hấp huyết hồ tìm ra hồn phách của nó phong vào mai ngạc quy làm khí linh, lực phòng ngự và thần lực chắc chắn sẽ lần thứ hai tăng nhiều.

Quyết định xong, Đường Tiêu không đi nhìn hàn lung nữa mà tới mép mai rùa, bắt đầu đối mặt biển tế luyện nội giáp ám kim.

Đường Tiêu động ý niệm, nội giáp ám kim rơi khỏi người, cùng lúc đó, trong cơ thể hắn bay ra hai đạo phù xanh và trắng, chớp mắt phân giải nội giáp bay trước mắt thành vô số mảnh vụn vàng. Mảnh vụn vàng hợp với hai phù triện một xanh một trắng chui vào đan điền Đường Tiêu, lại tổ hợp thành một nội giáp áp kim cực nhỏ và rất xinh xắn, bị thu vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ đang bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Cơ thể Đường Tiêu rung lên, nội giáp ám kim lập tức bay ra khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ bình bồng trước mặt hắn. Đường Tiêu huyết sáo một tiếng, nội giáp ám kim biến thành tầng hộ giáp mỏng manh vòng quanh người Đường Tiêu, gần như bao phủ cả người hắn. Rất rõ ràng, nội giáp ám kim này không có khí linh, cho nên tế luyện cực kỳ đơn giản. Sau khi luyện hóa pháp khí thì không cần cầm trong tay hoặc mặc trên người, bình thường thu vào đan điền, khi gặp kẻ địch sẽ theo ý niệm mà động, thậm chí chủ động hiện thân hộ chủ. Hộ giáp ám kim này tuy mỏng nhưng cực kỳ cứng rắn, chặn một kích của võ giả cùng cấp chắc không thành vấn đề.

Đan điền của Đường Tiêu bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ chiếm cứ, những pháp khí khác sau khi luyện hóa xong nên thu vào trong đan điền ôn dưỡng, bây giờ đều bị vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Chỉ là đến bây giờ Đường Tiêu vẫn gọi cái hồ lô trộm từ trong hoàng cung ra là hấp huyết hồ. Nếu đương kim hoàng thượng Chu Hi biết, chắc chắn sẽ vì cái tên tâm thường này mà phun búng máu.

124. Chương 124 : Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.

Sát Vương

Chương 124: Luyện Yêu đại thủ ấn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nghĩ rằng đã tế luyện thành công nội giáp ám kim, Đường Tiêu lại huyết sáo một tiếng, tầng ám kim vòng quanh người hắn co rút lại hợp thành nội giáp ám kim rơi vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ đang chậm rãi xoay tròn trong đan điền Đường Tiêu.

xem tại

Giải quyết xong nội giáp ám kim, tiếp theo tới phiên mai ngạc quy vạn nằm dưới chân. Nhưng mai ngạc quy này hiện tại không tiện tế luyện. Nếu mai rùa chỉ có một mình Đường Tiêu thì không sao, hắn có thể dùng pháp khí bay trên mặt biển. Nhưng còn có hai người công chúa Dực Thai, quận chúa Nghi Lan ở trong hàn lung, một khi rút đi mai rùa thì hàn lung sẽ mang theo hai người chìm vào đáy biển.

Đường Tiêu tạm thời không thể tế luyện ra mai ngạc quy này, nhưng hắn có một bảo vật khác cực kỳ quan trọng phải cẩn thận nghiên cứu, thậm chí tế luyện một phen. Đó chính là Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong đan điền của hắn, bảo bối hắn tự đặt tên là hấp huyết hồ.

Vì tránh cho công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan thấy được, gây ra phiền phức không cần thiết, Đường Tiêu đập thối thái san hô bay ra xa, chỉ cần còn trong phạm vi cảm nhận được vị trí pháp khí mai ngạc quy sắc ám kim hắn đã sơ bộ tế luyện là được. Không lâu sau, Đường Tiêu đã đi tới chỗ bốn phía mênh mông mặt biển, tin tưởng công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan không thể nào thấy được mình, Đường Tiêu mới ngừng lại.

Tuy trời đã tối nhưng mây trên trời bị gió mạnh thổi đi, ánh trăng treo cao, mặt biển một mảnh ánh bạc, cảnh tượng xung quanh rất rõ ràng.

Đường Tiêu quát một tiếng:

- Lên!

Luyện Yêu Thối Ma Hồ theo tiếng hóa thành luồng sáng trắng bay ra khỏi đan điền Đường Tiêu, sau đó hóa thành hình dạng hồ lô bình bông trước mặt hắn.

Đường Tiêu động ý niệm, dùng phù triệu một xanh một trắng vòng quanh Luyện Yêu Thối Ma Hồ, không gặp phải bài xích gì, dường như là pháp khí đã được tế luyện qua. Ngay khi Đường Tiêu định dùng phép nội thị xem xét bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ rốt cuộc chứa cái gì thì đột nhiên, bên cạnh hắn lấp lóe ánh sáng, mặt biển mênh mông xung quanh không thấy đâu nữa. Khi ánh sáng ngừng lấp lóe, Đường Tiêu phát hiện mình đã ở trong một thạch thất!

Đường Tiêu hoảng sợ, chuyện gì thế này? Không gian truyền tống ư?

- Thu!

Đường Tiêu nhắm mắt lại, quát to một tiếng, dùng ý niệm khống chế phù triệu xanh và trắng trở vào thân thể, thần thức trong chớp mắt rời khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Khi Đường Tiêu lại mở mắt ra, hắn đã trở về mặt biển, Luyện Yêu Thối Ma Hồ cũng trở lại đan điền của hắn.

Suy tư giây lát, Đường Tiêu nhanh chóng hiểu ra. Mới rồi tiến vào thạch thất chắc chỉ là thần thức của hắn mà thôi, thân thể vẫn đang ở trên mặt biển. Chắc thạch thất này có liên quan đến hấp huyết hồ, rất có thể trong hấp huyết hồ ẩn chứa không gian. Xem ra cần phải dò xét bí mật của hấp huyết hồ, không nhất định lấy ra nó, chỉ cần thần thức len lỏi vào là được.

Tin tưởng có thể tùy thời từ thạch thất quay về, Đường Tiêu không có gì phải lo lắng, lần này hắn không lấy ra hấp huyết hồ mà trực tiếp dùng thần thức len vào trong. Bên người lại lấp lóe ánh sáng, hắn lần nữa đi tới thạch thất bịt kín.

Thạch thất không có lối ra, hoàn toàn kín mít, bên trong bình bông vài pháp khí của Đường Tiêu nhưng hình thể biến nhỏ xíu, cỡ bàn tay. Chia khóa tinh cương, hộ giáp ám kim, Giải Kiềm Kích. Rất nhanh, Đường Tiêu ở trên vách đá phát hiện vài chữ:

[Tam Hoàng Ngũ đế, dùng hồ này luyện yêu tôi ma, vì vậy hồ này lấy tên đó...]

Đường Tiêu theo chữ trên vách đá biết ra tên chân thật của hồ lô này. Thì ra nó không gọi là hấp huyết hồ lô mà là Luyện Yêu Thối Ma Hồ, không ngờ là bảo vật để lại từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế. Luyện yêu tôi ma, không lẽ có nghĩa là trong hồ lô này chứa đầy hồn phách của vô số yêu ma quỷ quái từ Tam Hoàng Ngũ Đế đến nay ư?

Chỉ là thạch thất này nhỏ như vậy, sợ rằng không thể chứa bao nhiêu hồn phách đi? Đường Tiêu dùng thần thức cảm nhận kỹ càng, phát hiện trong thạch thất trừ hắc và mấy pháp khí bản thu nhỏ bình bồng ra, không cảm giác được bất cứ thần thức nào. Có lẽ vì tu vi quá thấp nên không cảm nhận được chúng chăng? Đường Tiêu thu lại thần thức tra xét, tập trung sức chú ý lên vách đá mật thất.

- Kết ngũ hành cứu chuyển trận, toái thân thể, thu tinh huyết, đoạt hồn phách, ngưng tụ luyện yêu đại thủ ấn, hàng yêu phục ma, thu vào trong hồ rèn luyện....uy lực một chương, phục nhật nguyệt quang hoa, hoàn càn khôn lãng lãng...

Đường Tiêu càng đọc thì lòng ngày càng kích động. Trên vách đá điêu khắc không ngờ lại là pháp quyết tu tập Luyện Yêu Đại Thủ Ấn! Đường Tiêu nhớ lại lúc trước mỗi khi hắc giết một võ giả, máu thậm chí là hồn của họ, thịt xương đều bị hút vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Không biết những tinh huyết hồn cốt bị thu này cất giấu ở chỗ nào, không thấy trong thạch thất. Nói không chừng thạch thất còn có đường bí mật thông hướng thạch thất khác, chẳng qua tu vi của mình chưa tới nên không thể mở ra, chỉ có thể ở tại thạch thất sơ cấp nhỏ hẹp này.

Lúc trước Đường Tiêu từng thấy một số cao thủ cấp địa nguyên, ví dụ như Phương Kích đuổi tay một cái là bầu trời sẽ hóa ra một bàn tay khổng lồ, trực tiếp kéo hắc ở trên tuyết điêu ngưng hóa khí thành từ trên trời rơi xuống. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn này chắc cũng đại loại là tu luyện bàn tay như thế? Bên dưới pháp quyết Luyện Yêu Đại Thủ Ấn còn có một ít trận pháp đồ, đại khái là ngũ hành cứu chuyển trận mà pháp quyết đã nói.

Nhìn chăm chăm mấy trận pháp đồ, nghiền cứu nó thật lâu sau, Đường Tiêu thúc đẩy phù triện xanh và trắng dọc theo trận pháp trên vách đá, tuần hoàn chín lần xong một trận pháp hoàn chỉnh kết thành. Trận pháp hoàn chỉnh ngưng tụ thành một chữ ‘thổ’ rơi vào tay Đường Tiêu. Tại đầu ngón tay của hắc thành tiết điểm của ngũ hành cứu chuyển trận.

Sau khi hình thành tiết điểm chữ ‘thổ’, chân khí trong người Đường Tiêu gần như bị tiêu hao sạch. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn này cần phải ngưng tụ lần lượt năm tiết điểm thổ, hỏa, thủy, mộc, kim hoàn tất mới sử dụng được. Nhưng càng về sau thì tiêu hao chân khí ngưng tụ tiết điểm càng nhiều, thành công ngưng kết càng khó khăn. Nhưng phải ngưng tụ xong năm tiết điểm kim mộc thủy hỏa thổ thì mới luyện ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn hàng yêu phục ma được.

Nhưng hiện tại chắc chắn Đường Tiêu không thể làm ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn này. Lấy chân khí cực kỳ hùng hậu của Đường Tiêu mà chỉ có thể miễn cưỡng tế luyện ra tiết điểm chữ ‘thổ’, mặt sau mỗi tiết điểm càng khó ngưng tụ hơn cái đầu, tiêu hao chân khí càng nhiều. Có thể tưởng tượng, khi ngưng tụ hết năm tiết điểm, hình thành Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thì uy lực khủng bố cỡ nào.

125. Chương 125 : Phát Hiện Ra Bí Mật Mới.

Sát Vương

Chương 125: Phát hiện ra bí mật mới.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Phát hiện ra bí mật của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, trong lòng Đường Tiêu cực kỳ hưng phấn. Tưởng tượng tương lai một ngày nào đó, khi hắn ngưng tụ thành Luyện Yêu Đại Thủ Ấn rồi, khi đấu với người khác thì bàn tay to vừa chop tới, thịt hồn cái gì đều cho hắn luyện hóa hết!

Đường Tiêu rời đi không lâu thì bên công chúa Dực Thai, quận chúa Nghi Lan đã tỉnh dậy. Hai người bụng đói cồn cào, giương mắt nhìn xung quanh phát hiện không thấy Đường Tiêu đâu. (.

Quận chúa Nghi Lan có chút hoảng loạn nói:

- Cái tên sát ngàn đao kia bỏ mặc chúng ta, một người chạy về Áo Bỉ Đảo rồi!

Công chúa Dực Thai chỉ mai rùa to cỡ chiếc thuyền bên dưới lồng sắt, nói:

- Mai rùa còn đây mà? Đây là tế luyện pháp khí của hắn, tỷ cho rằng hắn sẽ bỏ cái mai rùa khổng lồ này sao?

- Ai mà biết được!?

Quận chúa Nghi Lan uống công rung lắc song sắt hàn lung. Bị nhốt ở đây so với ngồi tù càng khó chịu. Không chỉ chật chội, còn vừa đói vừa khát. Người ta ngồi tù ít nhất có cơm tù ăn!

- Tỷ xem, hắn đã trở về!

Công chúa Dực Thai cách song sắt chỉ hướng phía xa. Một bóng đen đưa lưng về phía trăng sáng trời đêm lao nhanh hướng bên này, ngày càng gần.

Quận chúa Nghi Lan cũng nhìn theo hướng đó, ai ngờ thấy rõ người đến thì cô và công chúa Dực Thai sắc mặt biến trắng bệch. Người đến không phải Đường Tiêu, không ngờ chính là hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan tay cầm Giải Kiềm Kích to lớn!

Mã Khắc Tây Mễ Lan dựa theo cấm chế hạ ở hàn lung tìm ra chỗ này!

Thấy mai rùa quen thuộc của vạn năm ngọc quy tọa kỳ yêu quý của mình, Mã Khắc Tây Mễ Lan lần nữa đỏ mắt nổi trận lôi đình. Gã thúc đẩy pháp khí bay ngọc san hô xoay quanh một hồi lâu cũng không tìm ra tung tích tuyệt diệu, mới từ trên trời đáp xuống. Thấy hai mỹ nhân còn trong hàn lung, tâm tình của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan đỡ hơn chút. Người hải tộc bản tính dâm dục, từ khi Mã Khắc Tây Mễ Lan bắt được hai mỹ nhân công chúa Dực Thai, quận chúa Nghi Lan thì luôn muốn cùng hai nàng dâm loạn một phen. Chỉ là bận rộn chiến đấu tại ngành phương ngư cảng, vẫn không có thời gian rảnh tìm các cô.

Lúc này hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan nổi máu háo sắc, nhưng thấy mai ngọc quy dưới chân thì gã liền biết tuyệt diệu đáng giận kia chắc chắn cách không xa. Gã bị trọng thương, lại một đường thúc đẩy chân khí chạy nhanh tới, tiêu hao hơn phân nửa chân khí trong người, lỗ đầu đang cùng hai mỹ nhân loạn lạc mà tuyệt diệu giết trở về thì hậu quả thật khó tưởng tượng nổi.

Suy tư nửa ngày, hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan kiểm chế ý nghĩ mây mưa cùng hai mỹ nữ, chui vào trong nước biển dưới mai ngọc quy, bắt đầu tĩnh dưỡng, chuẩn bị hồi phục hơn phân nửa chân khí rồi mới lên mặt biển hành lạc. Hơn nửa canh giờ sau, có nước biển tắm bổ, phối hợp với đan dược hải tộc đặc chế, tuy hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan trọng thương chưa lành nhưng chân khí trong người đã hồi phục hai, ba phần. Bởi vì thật quá khao khát hai mỹ nữ, trong lòng Mã Khắc Tây Mễ Lan ngứa ngáy khó nhịn, không kiềm được nữa vọt lên mặt biển, đứng cạnh hàn lung.

Phụ nữ nhân loại so với đàn bà hải tộc thì e thẹn về mặt kia nhiều, cho nên đàn ông hải tộc rất thích tìm phụ nữ nhân loại hành lạc. Những phụ nữ nhân loại này khi đối mặt đàn ông hải tộc xâm phạm, biểu hiện ra ngoài cái loại ngại ngùng, sợ sệt tăng cảm giác chiếm hữu và dâm dục trong lòng đàn ông hải tộc lên đến cực độ.

Quả nhiên, khi Mã Khắc Tây Mễ Lan *bùm* một tiếng chấn vỡ y phục toàn thân, uy vũ hùng tráng đứng ngoài lồng sắt, công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan bị cây trụ trần hải thần của gã hù sợ, kinh thanh thét chói tai xoay người đi.

Mã Khắc Tây Mễ Lan đắc ý cười to:

- Ha ha ha ha ha...

Cái tên này rõ ràng có sở thích lỏa thể mà, lúc này trong đầu đang ảo tưởng cùng hai mỹ nhân điên cuồng mây mưa.

Đang lúc Mã Khắc Tây Mễ Lan khom lưng chống hông định xóa cấm chế dưới hàn lung, chui vào kinh nhồn hai mỹ nữ thì đột nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng.

Xèo!

Một kiếm khí cực mỏng phá không bay ra, không sai một ly vừa lúc bắn vào cúc hoa nở rộ của Mã Khắc Tây Mễ Lan, nhân lúc hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chưa kịp chuẩn bị đã xé rách phần cương khí hộ thể.

Theo sát kiếm khí kia còn có ba viên Lôi Chấn Tử.

Đáng tiếc, khi Lôi Chấn Tử tới gần hông hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan hơn hai mươi ly thì không thể nhích lên chút nào.

- Nổ cho ta!

Đường Tiêu quát to một tiếng, ba viên Lôi Chấn Tử cùng nổ tung, lực bạo tạc to lớn rút cuộc xé rách cương khí hộ thể còn lại của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan. Chớp mắt tạc hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan không còn cúc hoa và nguyên cái hông, ngay cả trần hải thần trụ đằng trước kiêu ngạo dựng thẳng cũng bị tạc chỉ còn một miếng thịt lủng lẳng trên người, xương đùi và xương hông trắng hếu lộ ra ngoài.

Uy lực của ba viên Lôi Chấn Tử thật là quá lớn, khí lãng cường đại dù bị cúc hoa của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chặn hơn phân nửa nhưng vẫn đánh vào hàn lung, tạc bay hai mỹ nữ công chúa Dục Thai, quận chúa Nghi Lan chỉ còn tu vi cấp nhân nguyên bậc bốn, hiển nhiên đã bị thương nặng. Nếu không phải Đường Tiêu sợ lỡ tay tạc chết công chúa Dục Thai, lần này chắc chắn hẳn đã bắn mười mấy Lôi Chấn Tử qua, nói không chừng có thể hạ đo ván hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan ngay tại chỗ.

nguồn

Khi hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan xoay người chính diện đối kháng Đường Tiêu, nhật nguyệt luân hồi kiếm của hắn rất khó lại xé rách cương khí hộ thể của gã.

- Cúc hoa tàn, mấn địa thương, nụ cười của người héo úa...

Đường Tiêu vừa ca hát vừa cười tùm trìm nhìn hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan bị tạc trọng thương cực trầm trọng.

Đổi lại lúc trước thì Đường Tiêu không có năng lực chính diện đối đầu với hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan. Nhưng hắn vừa mới tế luyện xong vài bộ pháp khí, lúc này đúng dịp thử nghiệm uy lực của chúng. Hơn nữa Đường Tiêu không biết là hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan trúng huyết tối hỏa vân phù văn tiền của đô úy Thái Hằng, bị trọng thương chưa hồi phục, ba viên Lôi Chấn Tử đã tạc bay nửa phần công lực còn sót lại của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Cúc hoa không có, trụ trần hải thần cũng nát, nguyên phần eo đau rát, đau đến Mã Khắc Tây Mễ Lan nhảy cẫng lên cạnh hàn lung. Gã sơ xẩy nhảy đứt luôn dây gân cuối cùng của trụ trần hải thần, rơi cái bịch xuống mai rùa. Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan cực kỳ giận dữ trừng Đường Tiêu, nhờ Lôi Chấn Tử mà gã đã nhận ra hắn chính là tuyệt diệu đó. Giờ phút này thù mới hận cũ gom chung một chỗ, gã hận không thể một ngụm nuốt Đường Tiêu vào bụng luyện hóa.

- Nhân loại nhỏ bé! Cho dù bốn hoàng tử có bị trọng thương thì vẫn dễ dàng giết chết người được!

126. Chương 126 : Gặp Lại Hoàng Tử Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 126: Gặp lại hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan vừa dứt lời lập tức nhảy vọt lên không trung, Giải Kiềm Kích trong tay đột nhiên ném hướng Đường Tiêu. Giải Kiềm Kích cuốn theo một luồng yêu khí đen cuồn cuộn ngưng tụ lửa giận của Mã Khắc Tây Mễ Lan bị đoạn quy bạo cước, giương nanh múa vuốt, mắt thấy sắp xuyên qua người Đường Tiêu!

Đường Tiêu huyết sáo một tiếng, hai đạo phù xanh và trắng bay ra khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ, ngưng tụ thành trận lốc xoáy nghênh đón Giải Kiềm yêu kích màu đen mà Mã Khắc Tây Mễ Lan ném ra.

Mã Khắc Tây Mễ Lan hừ lạnh một tiếng:

- Tu vi chỉ nhiều đó mà cũng dám múa búa trước mặt Lỗ Ban!?

Phụt!

Gã phun ngưng hơi thở vào Giải Kiềm Kích, yêu khí đen trên Giải Kiềm Kích càng đậm đặc hơn. Thân kích mạnh vọt lên, chớp mắt chấn vỡ hai phù lục xanh trắng của Đường Tiêu, tiếp tục đâm tới trước.

Đường Tiêu lại lần nữa quát một tiếng:

- Xuất!

Trước mặt hần ánh sáng lấp lánh, bốn sĩ tốt tinh cương xếp hàng chỉnh tề chắn trước người hần.

Giải Kiềm Kích của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan tiếp tục xông tới trước, yêu khí đen chớp mắt nổ nát một sĩ tốt tinh cương đứng trước nhất. Liên tục phát ra tiếng *bùm bùm*, không ngờ đánh nát bốn sĩ tốt tinh cương! Thực lực hai bên cách biệt quá lớn, Giải Kiềm Kích vô cùng dũng mãnh, dù bốn sĩ tốt tinh cương nhìn thì vô cùng rắn chắc nhưng bị Giải Kiềm Kích điên cuồng công kích, chớp mắt tan thành mây khói.

May là sau khi Giải Kiềm Kích liên tục nổ nát hai phù triệu, bốn sĩ tốt tinh cương của Đường Tiêu xong rồi cuộc kiệt sức, bị hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan thu trở lại. Hai mỹ nữ trong hàn lung thấy vậy khê kêu lên. Bây giờ quận chúa Nghi Lan không rảnh tính chuyện ân oán với Đường Tiêu, trong lòng chỉ mong hần đánh bại được hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan. Bởi vì nếu Đường Tiêu thất bại thì khó bảo đảm thân trong sạch của hai người.

Phù triệu một xanh một trắng nhanh chóng bao lấy mảnh vỡ của sĩ tốt tinh cương, bay trở lại Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong đan điền của Đường Tiêu ôn dưỡng. Luyện Yêu Thối Ma Hồ bắt đầu nhanh chóng xoay tròn. Đường Tiêu không chờ đợi, chớp mắt ngưng hóa khí điều, một thủ tiễn hàm châu đánh hướng Mã Khắc Tây Mễ Lan. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Nhân loại đáng thương, chỉ có chút năng lực thể thôi!

Mã Khắc Tây Mễ Lan vẻ mặt khinh thường nhìn Đường Tiêu, một quyền đánh hướng tuyệt điều loa nhanh tới.

Bùm!!! nguồn

Ánh vàng chớp lóe, nội giáp ám kim tạc nổ, thân thể tuyết điều phát ra tiếng chấn trầm đục, máu bắn tung tóe, hóa thành hình người bay ngược ra mấy chục mét, chìm vào trong biển, máu loãng lập tức lan tràn trên mặt biển. Thấy hình ảnh tuyết điều bị đánh bay, công chúa Dục Thai và quận chúa Nghi Lan triệt để tuyệt vọng. Đường Tiêu hóa thân thành tuyết điều đã bị Mã Khắc Tây Mễ Lan một đấm đánh chết rồi.

Mã Khắc Tây Mễ Lan cười to:

- Nhân loại nhỏ bé! Luôn không biết lượng sức mình! Giết người đơn giản tựa như giết một tép riu trong nước bùn! Ha ha ha ha ha....

Khi xoay người chuẩn bị mở hàn lung thì hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chợt ngừng, gã đột nhiên phải hiện mình không có cột trụ, không có nó thì không có cách hưởng thụ hai mỹ nữ. Hoàng tử không thể không quay đầu tìm chốc lát, rốt cuộc nhìn thấy nó rớt trên mai rùa. Gã đang định nhặt lên nghĩ cách nối lại với thân thể, ai ngờ dưới mai rùa, chỗ tuyết điêu bị đánh chết truyền đến từng tiếng vang. Mã Khắc Tây Mễ Lan lòng thầm chấn kinh. Tuy gã tự tin thực lực của mình cao hơn đối thủ một mảng lớn, nhưng tuyết điêu đó thật sự bị đánh chết rồi sao?

Cái con tuyết điêu kia rất gian xảo, tốt nhất đừng khinh thường hấn, để tránh lại mắc bẫy bị hấn sau lưng bạo cú.

Vì để tránh cho Đường Tiêu giả chết nhân lúc gã mở lồng sắt thì tạc nổ gã, hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chần chờ một lát, nhảy người bay tới mặt biển chảy máu loãng, nhìn chăm chăm vào nó. Nhưng trong bãi máu lờ mờ khó thấy rõ, dường như không có thi thể, chỉ có thứ gì đó màu bạc đung đưa.

- Nguy rồi!

Dường như Mã Khắc Tây Mễ Lan nhận ra cái gì nhưng đã không còn kịp.

Một tinh cương thống lĩnh khổng lồ cao đến ba, bốn trượng đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước, một đám đánh vào mặt Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Mã Khắc Tây Mễ Lan vội vàng rút lui, cũng đánh ra một chưởng đón nắm đấm của tinh cương thống lĩnh. Một chưởng của gã đón gió biến ra, chớp mắt đã dài đến hơn trượng, cứng rắn chặn một đấm của tinh cương thống lĩnh xong dư lực chưa tiêu, tiếp theo đánh vỡ nửa cánh tay tinh cương thống lĩnh. Ngay khi Mã Khắc Tây Mễ Lan và tinh cương thống lĩnh đánh nhau thì Đường Tiêu lặn lẽ từ một bên mai rùa vọt năm nhảy lên trên. Mặt hấn trắng bệch, rõ ràng là bị thương nặng.

Mới rồi Mã Khắc Tây Mễ Lan đánh một đấm kia nổ nát nội giáp ám kim Đường Tiêu mới vừa tế luyện xong, đem tuyết điêu hấn ngưng hóa khí thân đánh về nguyên hình, khung xương kinh mạch đứt mấy chục chỗ. Chẳng qua có Luyện Yêu Thối Ma Hồ bảo vệ mới giữ cho đan điền không bị hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan một quyền đánh nát.

Lúc Đường Tiêu chìm xuống biển thì căn răng chịu đựng đau đớn chết đi sống lại vì mạch máu xương cốt đứt đoạn, liều mạng triệu hoán ra tinh cương thống lĩnh. Bản thân thì núp dưới mai rùa, nhanh chóng thúc đẩy chân khí trong đan điền, tu sửa từng đoạn kinh mạch, xương cốt bị đánh gãy.

Khi Mã Khắc Tây Mễ Lan và tinh cương thống lĩnh đối đầu thì Đường Tiêu vừa mới tu xong một xương cánh tay, hấn kiềm nén toàn thân đau nhức nhảy lên mặt biển. Đường Tiêu biết, lúc Mã Khắc Tây Mễ Lan và tinh cương thống lĩnh đánh nhau thì hấn chỉ có một giây cơ hội ra tay. Nếu bỏ lỡ, hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chắc chắn lập tức xuống biển lòng bắt hấn. Bây giờ thân thể hấn trọng thương, không có lực lượng nào đánh trả được.

Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan và thống lĩnh tinh cương đụng độ, đem hết chân khí trong người tập trung đến xung quanh bàn tay, khi bàn tay to của gã đón gió biến lớn cũng là lúc cương khí hộ thể mỏng manh nhất, ngay lúc này, Đường Tiêu lại ra tay.

- Trường Hà Lạc Nhật!

Một kiếm khí sắc bén bắn vọt ra từ đầu ngón tay phải Đường Tiêu, mục tiêu là sau lưng Mã Khắc Tây Mễ Lan. Đằng sau kiếm khí còn kéo theo mười mấy viên Lôi Chấn Tử.

Cơ hội duy nhất! Thành bại là đây!

Bây giờ hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan cách hàn lung khá xa, tuy uy lực mười mấy Lôi Chấn Tử tuy lớn nhưng còn chưa đến mức lần nữa ngộ thương hai cô gái trong lồng.

Bùm!!!

Mười mấy viên Lôi Chấn Tử nổ cách lưng Mã Khắc Tây Mễ Lan ba mươi lý, khí lãng bạo tạc chớp mắt nổ nát cương khí hộ thể của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan, tạc ra lỗ máu sau lưng gã. Cùng lúc đó, khí lãng mạnh mẽ đẩy gã vọt tới trước.

127. Chương 127 : Tiêu Diệt Hoàng Tử

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 127: Tiêu diệt hoàng tử

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Chết đi!

Ngay lúc mười mấy Lôi Chấn Tử nổ thì Đường Tiêu chỉ huy tinh cương thống lĩnh dùng nắm đấm tay trái đánh vào hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan. Bị khí lăng bạo tạc đẩy mạnh, đầu Mã Khắc Tây Mễ Lan gần như đưa tới trước nắm đấm của tinh cương thống lĩnh.

Cương khí hộ thể còn lại của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan đụng nát nắm tay tinh cương thống lĩnh, tiếp đó là cánh tay. Nhưng cánh tay trái tàn tật của tinh cương thống lĩnh rốt cuộc đột phá cương khí hộ thể, thẳng tắp đâm vào đầu hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan.

Bùm! một tiếng đâm xuyên qua! Óc màu trắng, tím, đỏ của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan bắn tung tóe. Hoàng tử hải tộc từng cuồng vọng không ai bì nổi cứ như vậy chết trước đòn tập kích liên tiếp của Đường Tiêu.

Khi Đường Tiêu chỉ huy tinh cương thống lĩnh đánh nhau với hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan thì cùng lúc đó, khí lăng bạo tạc mãnh liệt của mười mấy Lôi Chấn Tử cũng khiến Đường Tiêu bắn ngược ra sau, ngã vào mặt biển bên kia mai rùa vạn năm.

Trong hàn lung, công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan bởi vì trọng thương mà mặt trắng bệch sột ruột nhìn hướng Đường Tiêu rơi xuống. Mới rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, họ thậm chí chưa thấy rõ rốt cuộc là sao, chỉ cảm giác sóng xung kích bạo tạc mãnh liệt, sau đó Đường Tiêu và hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan lần lượt bị khí lăng hất ra hai bên Mai Ngạc Quy. Nhưng không biết hai người này ai sẽ trước tiên bay lên mai rùa.

Rốt cuộc, công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan thở dài một hơi, bởi vì Đường Tiêu vùng vẫy chậm rãi bò lên khỏi mặt biển, nhưng bên hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan thì vẫn không có động tĩnh.

Trong người Đường Tiêu bay ra hai phù triệu xanh và trắng, thu tinh cương thống lĩnh bị tổn hại trầm trọng trở về, thuận tiện thu mấy vật Mã Khắc Tây Mễ Lan đánh rơi ra. Luyện Yêu Thối Ma Hồ lặng lẽ đem máu, hồn, xương thịt của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan thu vào hết. Làm xong tất cả, Đường Tiêu té trên mai rùa vạn năm, hôn mê. Ý chí cứng cỏi hơn người thường của hắn bây giờ đã chống đến cực hạn. Thân thể hắn trừ đan điền được Luyện Yêu Thối Ma Hồ bảo vệ ra, gần như không chỗ nào lành lặn.

Tuy bây giờ Đường Tiêu hôn mê nhưng hai phù triệu xanh và trắng trong người hắn thì không ngừng. Theo Luyện Yêu Thối Ma Hồ chậm rãi chuyển động, từng chút một tu sửa kinh mạch, xương cốt bị tổn hại nghiêm trọng.

Quận chúa Nghi Lan nói với công chúa Dực Thai:

- Giường như cái tên hoàng tử hải tộc chết rồi. Gã chết thì cấm chế gã hạ tại hàn lung cũng sẽ tự động giải trừ, chúng ta hợp sức đánh mở hàn lung đi!

- A? Vậy chúng ta mau thử xem!

Công chúa Dực Thai rất lo lắng vết thương của Đường Tiêu, vội vàng chống đỡ thân thể trọng thương, cùng quận chúa Nghi Lan đánh mở hàn lung. Cấm chế hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan hạ đích thực đã biến mất, nhưng lấy tình hình hiện tại của quận chúa Nghi Lan và công chúa Dực Thai thì vẫn không thể mở nó ra. Hai người cố gắng nửa ngày, cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

....

Mãi đến sáng ngày thứ hai trời sáng tỏ, mặt trời mọc lên thì Đường Tiêu mới tỉnh lại. Hắn duỗi thắt lưng, phát hiện thân thể bị thương trầm trọng đã lành lặn như lúc ban đầu, hơn nữa chân khí trong người cũng hồi phục hoàn toàn. Đường Tiêu nhảy dựng lên, đi tới cạnh lồng sắt, phát hiện công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan ở trong lồng không tỉnh lại. Đường Tiêu thò qua lồng sắt bắt mạch, phát hiện mạch tượng biến yếu ớt.

Đường Tiêu bắt đắc dĩ đưa vào ít chân khí cho họ, đánh thức họ tỉnh dậy để hai cô tự chữa thương, còn hắn thì bắt đầu nghiên cứu cấu tạo lồng sắt. Hàn lung có một mặt là cửa lưới sắt, bên dưới là chốt khóa, Mã Khắc Tây Mễ Lan ở giữa hai chốt khóa này thiết lập hai tiết điểm cấm chế, khiến Đường Tiêu lúc trước không thể mở nó ra.

Bây giờ đã không còn tiết điểm cấm chế, chỉ cần sức đủ mạnh là có thể mở ra hai chốt khóa này. Đường Tiêu nghiên cứu kỹ càng xong, đánh ra hai đấm.

Bùm, bùm!

Nắm đấm đánh vào chốt khóa. Nhưng khiến hắn không ngờ là, vẫn không thể đánh mở chốt khóa, Đường Tiêu rất kinh ngạc. Phải biết rằng nắm đấm hiện giờ của hắn không thể so sánh với đời trước, thế mà không đánh mở hàn song sắt này được.

Nếu là song sắt do tinh cương rèn thành, dù có thô gấp mấy lần đi nữa thì bây giờ cũng sẽ bị Đường Tiêu đánh thành bụi phấn. Do đó có thể tưởng tượng, hàn thiết biển sâu cứng hơn tinh cương gấp mấy lần. Đường Tiêu không biết kỹ thuật tinh luyện kim loại của thế giới này, hắn cũng không biết chế tạo ra hàn thiết biển sâu lồng sắt này là do hải tộc vớt ra từ đáy biển sâu đến mấy vạn mét. Những hàn thiết biển sâu chịu được áp lực nước lắng đọng vài chục vạn năm, tạp chất đều bị tẩy trừ hết, mật độ và cường độ đạt đến trình độ khó tin, có thể so với thiên luyện thần minh thiết của Đại Minh Triều.

Công chúa Dực Thai tỉnh lại, suy yếu hỏi Đường Tiêu một câu:

- Vẫn không thể mở ra sao?

Đường Tiêu nhún mày:

- Đang nghĩ cách đây.

Lấy độ cứng của hàn lung này, dù Đường Tiêu có triệu hoán ra tinh cương thống lĩnh thì cũng không thể mở chốt khóa được. Tinh cương và hàn thiết biển sâu hoàn toàn không cùng cấp bậc, căn bản không thể so sánh. xem tại

Cách duy nhất chỉ có nước luyện hóa nó.

Lúc trước không thể luyện hóa nó là vì hàn lung bị hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan hạ cấm chế. Bây giờ hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chết rồi, cấm chế của gã đã mất đi hiệu lực.

Trước khi bắt đầu mọi chuyện, Đường Tiêu theo thường lệ nhảy vào trong biển, bắt mấy chục cá lớn ném lên mai rùa. Giống như ngày hôm qua, hắn bóp nát đầu hai con cá quăng vào trong hàn lung. Đường Tiêu thì gió cuốn mây tán ăn sạch mười mấy con cá to, thúc giục phù triện một xanh một trắng trong người xâm nhập vào song sắt, lợi dụng kỹ năng tra xét của phù triện, rất nhanh đã tìm ra chốt khóa. Sau đó hắn dùng phù triện từng chút một xâm thực, phân giải hàn thiết biển sâu chỗ chốt khóa.

Từng viên hàn thiết biển sâu nhỏ xíu xiu bị phù triện xanh trắng hóa giải từ chốt khóa ra, thu vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong đan điền Đường Tiêu. Những pháp khí này, viên thiết nhỏ tiến vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ thì khác với hồn phách tinh huyết bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ hấp thu. Đường Tiêu có thể cảm nhận thậm chí xem xét chúng nó, tùy thời triệu hoán chúng ra, giống như hồ lô trữ vật vậy.

Đường Tiêu liên tục luyện hóa, lưới khóa cái chốt song sắt chậm rãi bị ăn mòn ra một vết mỏng, sau đó biến thâm. Khoảng hơn một canh giờ sau, Đường Tiêu rút cuộc làm đứt một lưới khóa trong hai chốt khóa.

128. Chương 128 : Tế Luyện Giải Kiềm Kịch

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 128: Tế luyện Giải Kiềm Kịch

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Công chúa Dực Thai nhàm chán cầm lấy một con cá trong hàn lung. Con cá này trải qua hơn một canh giờ bị gió mưa thổi bắt đầu hơi khô.

Quận chúa Nghi Lan hỏn hển hỏi công chúa Dực Thai:

- Huyền Nhi muối muối, chắc không phải muối muốn ăn nó chứ?
- Nếu còn không ăn gì nữa thì chúng ta không thể chịu đựng nổi, thêm nữa không biết chúng ta sẽ ở trên biển bao lâu nữa đây.

Đường như công chúa Dực Thai đã đặt quyết tâm.

Đang lúc công chúa Dực Thai chuẩn bị thử cạo vảy đi, Đường Tiêu đột nhiên phát động phù triện cướp con cá từ tay cô. Sau đó Đường Tiêu dùng phù triện giơ con cá lên. Phù triện trắng ở trên không trung hợp thành thấu kính lồi hình cung đem ánh nắng tụ tập vào người con cá đã khô quắt.

Đây là một ý kiến đột phá của Đường Tiêu, hắc kiếm không được muốn thí nghiệm một phen.

Rất nhanh, mùi thịt cá bay ra, Đường Tiêu thao túng phù triện xanh lật con cá ra mặt trước, tiếp tục nướng trong chảo lát. Nướng nó hai mặt đều chín, hắc thao túng phù triện xanh ném cá chín vào trong hàn lung.

Công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan tựa như hai con mèo đói bị nhốt trong lồng, thấy con cá nướng chín thì đều nhào vào nó. Đói một ngày một đêm, thịt cá thơm ngào ngạt như vậy đối với họ là mỹ vị ngon vô cùng. Hai mỹ nữ không thềm để ý hình tượng, ăn như hùm hổ đem cá lớn nặng mười mấy ký ăn sạch chỉ còn bụng và xương sống lưng, sau đó nằm ngả ra hàn lung, lần này không phải đói, là no nứt bụng.

Đường Tiêu tiếp tục tập trung tinh thần dùng phù triện luyện hóa lưỡi khóa của chốt khóa hàn lung. Càng luyện hóa, hắc thao túng phù triện ngày càng quen tay. Độ quen thuộc tăng cao thì tốc độ luyện hóa hàn thiết biến sâu cũng ngày càng nhanh. Lưỡi khóa thứ nhất Đường Tiêu mất hơn một canh giờ mới luyện hóa xong, nhưng cái thứ hai thì hắc chỉ tốn một nửa thời gian đã luyện hóa nó vỡ ra.

Theo hai lưỡi khóa bị đứt đoạn, Đường Tiêu lần nữa đi tới bên hàn lung, tay chớp lấy song sắt quát to một tiếng: truyện copy từ

- Lên!

Cửa lưới sắt nặng nề của hàn lung rốt cuộc bị mở ra.

Công chúa Dực Thai và quận chúa Nghi Lan vội vàng chui ra khỏi cửa sắt. Bị nhốt trong hàn lung lâu như vậy, sau khi đi ra thì hai người vô cùng kích động, nhưng hai người chỉ kích động trong chảo lát. So với bị nhốt trong hàn lung, bây giờ phạm vi hoạt động của họ chỉ lớn hơn một chút thôi, vẫn bị hạn chế trên mai rùa. Xung quanh mai rùa là biển lớn mệnh mông không thấy tận cùng.

Đường Tiêu lấy vài đồ vật của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Một là vũ khí chủ chiến Giải Kiềm Kịch của gã, một là ngọc san hô pháp khí bay, còn có một ốc biển trữ vật. Bây giờ Đường Tiêu không có vũ khí tiện tay, Giải Kiềm Kịch đối với hắc thật là đến quá đúng lúc.

Hai đạo phù một xanh một trắng bay ra, xâm nhập vào Giải Kiềm Kịch, tra xét ra linh hồn một yêu của. Không biết con yêu của này bao nhiêu tuổi, khi tế luyện thì đôi khi phát ra tiếng hét sắc nhọn, cực kỳ ngoan cố chống trả thần thức của Đường Tiêu. Đường Tiêu đánh với nó hơn hai canh giờ, mấy lần hao hết chân khí trong người rốt cuộc trấn áp được nó.

Thanh Giải Kiềm Kích này dài hơn trượng, cực nặng, hiển nhiên là dùng hàn thiết biển sâu chế tạo ra. Nếu không phải nhờ vào lực lượng phù triệu, tu vi bây giờ của Đường Tiêu chỉ có thể cầm lấy nó, chưa thể giống Mã Khắc Tây Mễ Lan thoải mái vung lên. Đường Tiêu và khí linh trong Giải Kiềm Kích vừa mới bị thu phục còn đang trong thời kỳ ma sát, nếu tưởng phát huy uy lực lớn nhất của nó trong chiến đấu thì còn cần thời gian.

Sau khi Giải Kiềm Kích bị Đường Tiêu tế luyện, cùng với pháp khí khác bị Đường Tiêu dễ dàng thu nhỏ lại rơi vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong đan điền.

- Lên!

Đường Tiêu huyết sáo một tiếng, Giải Kiềm Kích nghe tiếng bay ra, hóa thành yêu khí đen mạnh vọt tới hàn lung cách mười thước. Hàn lung cực kỳ cứng rắn phát ra tiếng két két chói tai, không ngờ bị Giải Kiềm Kích đụng gãy! Mặt vỡ cực kỳ trơn nhẵn giống như bị vũ khí sắc bén cắt ra.

Nhìn thấy tình hình này Đường Tiêu thầm chấn kinh, đồng thời cũng mừng như điên. Hèn chi Giải Kiềm Kích có thể thoải mái nổ nát bốn sĩ tốt tinh cương của hắn, đồ chế tạo bằng tinh cương so với hàn thiết thâm hải thật là kém quá xa. Đường Tiêu không biết rằng, Giải Kiềm Kích của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan không chỉ là hàn thiết biển sâu chế tạo mà còn là vật chí bảo của hoàng thất hải tộc, luyện vạn hàn thiết biển sâu chế thành. Khí linh phong ấn vào trong chính là đại ngao của đã tu luyện lâu đến mấy vạn năm.

Chất liệu và khí linh là hai yếu tố quan trọng quyết định phẩm chất pháp khí. Không thể nghi ngờ, Giải Kiềm Kích này xứng đáng được gọi là thần binh lợi khí. Nếu không phải hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan bị trọng thương, công lực còn lại chưa tới một phần, một kích của gã sẽ không đơn giản chỉ đánh vỡ hai phù triệu và bốn sĩ tốt tinh cương mà thôi.

Nghiên cứu một phen xong, Đường Tiêu phát hiện trừ cách tấn công bình thường ra thì Giải Kiềm Kích còn ẩn giấu cơ quán. Chính là trong cang của có một cơ quát đạn lưới mạnh mẽ, có thể bỏ một mũi tên vào hoặc mười mấy viên Lôi Chấn Tử.

Thật sự là quá tuyệt vời! Đường Tiêu lập tức tưởng tượng cách tập kích. Trong thời gian này, Đường Tiêu luôn lấy Lôi Chấn Tử làm vũ khí chủ công, hơn hai trăm viên Lôi Chấn Tử đã tiêu hao hơn phân nửa, bây giờ chỉ còn hơn một trăm. Giải Kiềm Kích xuất hiện giải quyết khó khăn cho hắn. Đường Tiêu đã nghĩ kỹ rồi, sau này không tới lúc bắt buộc dĩ thì vẫn nên tiết kiệm dùng hơn trăm Lôi Chấn Tử.

Đường Tiêu rất là vừa lòng cất Giải Kiềm Kích vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Dù là mai rùa vạn năm cũng tốt, sĩ tốt tinh cương cũng được, hay là nội giáp ám kim, tất cả đều là dùng để phòng ngự. Có vũ khí siêu mạnh này, khi hắn đối chiến thì đa phần có thần binh lợi khí phá địch trí thắng, thậm chí khiến thực lực của hắn trực tiếp tăng lên mấy cấp.

Mở ốc biển trữ vật của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan ra, Đường Tiêu tìm thấy một ít đan dược hải tộc luyện chế. Bởi vì không biết về dược nên hắn không dám tùy tiện thử, tạm thời tiếp tục lưu trữ trong ốc biển. Trừ đan dược hải tộc ra, trong ốc biển còn có một khối mảnh vỡ sắt thép, màu bạc đen, nắm trong tay thì rất nặng, bên trên có đồ án kỳ lạ. Bởi vì là mảnh vỡ nên không biết được đồ án đó có ý nghĩa gì. Đường Tiêu nghiên cứu chốc lát sau lại bỏ nó vào trong ốc biển.

Tế luyện xong Giải Kiềm Kích, việc tế luyện ngọc san hô nhẹ nhàng hơn nhiều. Ngọc san hô là pháp khí bay của hoàng tử hải tộc, đương nhiên so với thất thải san hô của thủ lĩnh nữ hải yêu Bồ Lai Đức Ly thì tốt hơn gấp nhiều lần. Đường Tiêu thử một chút, quả nhiên tốc độ bay nhanh hơn thất thải san hô nhiều, tiêu hao chân khí ít chút. Tựa như đời trước đổi xe mới vậy, tăng tốc độ thì không hao xăng bao nhiêu.

129. Chương 129 : Thật Lòng?

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 129: Thật lòng?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nghiên cứu hàn thiết khóa lấy từ hàn lung ra, Đường Tiêu có loại trực giác những viên khóa hàn thiết nhỏ bé bị hấn luyện hóa ra nếu có thể cùng luyện với sĩ tốt tinh cương thì chắc chắn sẽ tăng lớn độ cứng của chúng lên gấp mấy lần. Tuy hàn lung rất lớn nhưng song sắt không quá thô, nếu phân giải áp bẹp ngược lại có thể hoàn toàn cất vào ốc biển trữ vật. Trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ dường như có thể chứa rất nhiều vật phẩm, nhưng đồ chưa tế luyện thì không thể thu vào, chỉ có nước bỏ vào hồ lô, ốc biển có công năng trữ vật.

Đường Tiêu lấy ra Giải Kiềm Kích, tốn hết nửa canh giờ mới thông cửa, mở ra hàn lung, áp súc, vừa lúc nhét hết vào ốc biển trữ vật. ốc biển trữ vật và hồ lô trữ vật đều có thể thu vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ, biến thành bản nhỏ bèn bồng trong thạch thất, bây giờ Đường Tiêu không cần mang cái gì trên người. Nếu có người đánh bại Đường Tiêu mà không tiến vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ được, vậy sẽ không thể lấy bất cứ bảo vật pháp khí nào từ người hấn.

Hôm này tiết trời tốt, dựa theo mặt trời, Đường Tiêu nhanh chóng xác định đại khái hướng đông tây nam bắc. Dù bị cột nước dài phong khổng lồ quăng đến lạc phương hướng nhưng theo Đường Tiêu suy đoán, lực lượng dài phong chắc không thể cùng ném ba người ra khỏi phạm vi Áo Bì Đảo, dọc theo hướng tây chắc chắn có thể quay về đảo.

Giết hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan, bây giờ Đường Tiêu rất lo lắng mai rùa to bèn bồng trên mặt biển bị hải tộc phát hiện. Nghe nói dưới biển sâu có rất nhiều cường giả siêu cấp, một khi họ phát hiện hoàng tử hải tộc bị giết, những cường giả hải tộc này muốn lên biển săn bắt Đường Tiêu báo thù cho Mã Khắc Tây Mễ Lan thì dễ hơn cả đè bẹp một con kiến.

Tế luyện xong hết các bảo vật, Đường Tiêu suy nghĩ là lúc quay về Áo Bì Đảo. Hấn thu lại mai rùa to, một tay một nàng, túm công chúa Dục Thai và quận chúa Nghi Lan, thúc đẩy ngọc san hô cướp được từ hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan bay nhanh hướng tây. Sau khi luyện hóa ngọc san hô này, mang hai người đi so với lúc trước có được thất hải san hô một người bay thì nhanh gấp hai lần.

Túm hai người cùng bay so với bay một mình thì tốn sức hơn nhiều, cũng rất tiêu hao chân khí, nhưng so với ngưng khí hóa điều cần hao chân khí thì coi như nhẹ nhàng hơn. Vốn quận chúa Nghi Lan có chút khó chịu bị Đường Tiêu túm bay đi, nhưng nhìn dưới chân mặt biển mênh mông thì không dám hó hé. Cô không ngu ngốc, lúc này chộc giận Đường Tiêu chắc chắn sẽ bị hấn ném tại đây, tứ cố vô thân, lúc đó muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Tốn nửa canh giờ sau, chân khí trong người Đường Tiêu hao hơn phân nửa, vì tránh cho đột nhiên gặp cường địch không thể đối kháng, Đường Tiêu triệu hoán ra Mai Ngạc Quy. Vì không khiến người chú ý, chỉ hóa nó thành thuyền nhỏ cỡ năm thước, ba người ngồi bên trên tạm nghỉ ngơi.

- Đường công tử, người dám khẳng định bên đó là phía tây sao?

Quận chúa Nghi Lan kiểm chuyện hỏi Đường Tiêu vẫn đang quan sát phương hướng, trong giọng nói rõ ràng có ý cầu hòa.

Đường Tiêu không quay đầu lại, lạnh lùng đáp với quận chúa Nghi Lan:

- Nếu cô cảm thấy không phải thì có thể ở lại một mình, không ai muốn mang cô đi.

Quận chúa Nghi Lan ở sau lưng Đường Tiêu đầm đá không khí, biểu đạt nổi tức giận trong lòng. Nhưng bây giờ cô chỉ dám làm sau lưng hấn. Từ trận chiến giữa hai người tại ngoài cửa thành Nghi Lan đến hôm nay mới một tháng ngắn ngủi, cái tên này lại từ nhân nguyên bạc ba thăng lên đến nhân nguyên bạc năm, lại còn giết cả hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan, có được pháp khí siêu mạnh, thực lực tăng nhanh đến khiến người giận sôi.

Quận chúa Nghi Lan rất bị ai phát hiện, cô chịu uất ức, mắt mặt mũi vào tay Đường Tiêu sẽ vĩnh viễn không khả năng tìm trở về. Lấy tốc độ tăng cấp tu luyện khủng bố như bây giờ của hấn, chênh lệch giữa hai người sẽ ngày càng lớn.

Chân khí trong người hồi phục gần đầy đủ, Đường Tiêu thu lại mai rùa to, tiếp tục túm hai cô gái bay nhanh hướng tây. Bây giờ hắn lo lắng nhất là ở trên biển gặp phải nhiều cường giả hải tộc. Nhưng loại chuyện này có muốn trốn cũng tránh không thoát, cho nên không suy nghĩ tới nữa, cứ bay là được.

Bay nửa canh giờ, nghỉ mười mấy phút, tốc độ không tính quá nhanh nhưng cũng không quá chậm. Mấy đợt sau, mặt trời khuất núi, sắc trời chậm rãi tối đen. Rất nhanh, trăng treo cao, nung ánh trắng, Đường Tiêu tiếp tục bay nhanh tranh thủ sớm thấy đất liền.

Nhưng lần này Đường Tiêu mới bay nhanh khoảng năm phút thì từ trên trời rơi xuống mặt biển, không triệu hoán ra cả mai rùa, trực tiếp quăng công chúa Dực Thai, quận chúa Nghi Lan vào nước. Hai người mở miệng định hỏi hắn thì Đường Tiêu ra dấu với họ, khiến các cô im miệng.

Không có lửa làm sao có khói? Trên mặt biển giờ đây không có chút gió nào, phương xa ánh trăng chiếu lấp lánh, có từng đợt sóng cao chừng hai thước ập lại đây. Đường Tiêu ở trên không trung trước tiên phát hiện, lập tức đáp xuống. Theo hắn đoán thì rất có thể là cường giả hải tộc đến gần. Nếu không phải thì tốt, nếu có thì Đường Tiêu phải cẩn thận, hắn giết hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan, khả năng cường giả hải tộc tìm đến báo thù rất cao.

- Ta đi trước dò xét, các người ở đây đừng động dấy lung tung.

Đường Tiêu lấy ra một hồ lô trống có tiêu ký thần thức của mình, dùng phù triện thổi thành hồ lô lớn giao cho công chúa Dực Thai, quận chúa Nghi Lan ôm, thế thì họ không đến mức chết chìm trong nước, khi hắn đi không đến nỗi không tìm thấy họ ở đâu.

- Không phải chứ? Quăng chúng ta trong nước?

Quận chúa Nghi Lan dường như không vui nửa đêm ngâm mình trong nước.

- Không muốn bị hải tộc bắt thì ít nói lại, ẩn núp kín chút!

Đường Tiêu không muốn giải thích nhiều. Mai rùa mục tiêu quá lớn, rất dễ dàng bị người chú ý. Hắn tùy thân mang mai rùa, ra ngoài trình sát lỗ gặp cường giả hải tộc, có đánh nhau thì cũng có thêm tầng phòng ngự.

- Người đi đi, không cần lo cho chúng ta, cẩn thận.

Công chúa Dực Thai không nói nhảm như quận chúa Nghi Lan, cho người cảm giác cô mới mười lăm tuổi mà tính cách trưởng thành hơn quận chúa Nghi Lan mười chín tuổi nhiều.

Đường Tiêu ngoái đầu liếc công chúa Dực Thai một cái, không nói tiếng nào, bay đi.

Sau khi Đường Tiêu đi, quận chúa Nghi Lan bĩu môi nói với công chúa Dực Thai:

- Xem ra muội thật lòng với hắn.

Công chúa Dực Thai mặt ửng hồng, làm bộ khó chịu đáp trả quận chúa Nghi Lan: (.

- Nếu hắn xảy ra chuyện thì chẳng phải chúng ta cứ trôi nổi tại đây ư?

Quận chúa Nghi Lan gật đầu:

- Có lý.

130. Chương 13 0:ra Tay Với Công Chúa Ly Đế Á.

Sát Vương

Chương 130:Ra tay với công chúa Ly Đế Á.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Cô bắt đầu lo lắng an toàn của Đường Tiêu. Đương nhiên là vì sợ Đường Tiêu xảy ra chuyện cô sẽ vẫn trôi trên biển, mãi đến khi chết đói hay chết khát. Hoặc là bị đàn ông hải tộc bắt lấy tập thể mây mưa.

.....

Đường Tiêu dần mặt biển tới gần trung tâm sóng biển. Sau khi tới gần thì hần lần thứ hai bay lên trời nhìn hướng phía xa. Quả nhiên, giống hệt như hần suy đoán, sóng gợn từng vòng hình tròn, rõ ràng là từ tâm điểm nào đó một đường tới đây. Xem sóng gợn này tuyệt đối không phải thiên nhiên hình thành, trung tâm chắc chắn có khác thường.

Đường Tiêu lại lần nữa dần mặt biển, nhanh chóng bay hướng trung tâm sóng gợn. Khoảng một khắc sau, nường ánh trắng nhìn phương xa, góc mặt biển lơ mơ trôi nổi một vật khổng lồ đen thui như thuyền. Đường Tiêu nín thở, tiếp tục tới gần bên đó, rốt cuộc thấy rõ ràng. Vật khổng lồ trên mặt biển là một đại hải kinh!

Nghe mấy binh sĩ quân chúa Nghi Lan nói, tọa kỵ của công chúa Ly Đế Á để quốc Ba Duy hải tộc chính là một cá voi khổng lồ. Trên lưng cá voi đó chắc không phải là công chúa Ly Đế Á đó chứ? Lại tới gần một ít, Đường Tiêu nhanh chóng phát hiện, bên cạnh cá voi còn có hai mươi mấy bóng dáng đen thui, dường như là có một ít trai tráng cưỡi trên lưng cá mập, chỉnh tề xếp hàng cạnh cá voi như đang khai hội.

Đường Tiêu đoán không sai, ngồi trên đại hải kinh đích thực là hải tộc công chúa Ly Đế Á. Cô chờ ở địa điểm và thời gian đã hẹn lâu rồi mà không thấy hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan trở về nên đi tìm kiếm. Bởi vì Đường Tiêu dọc theo đường cũ Mã Khắc Tây Mễ Lan đến cho nên mới vừa lúc đụng công chúa Ly Đế Á tại đây!

Ngay khi Đường Tiêu ở phía xa quan sát, công chúa Ly Đế Á đem hơn hai mươi kỵ sĩ ngân sa phái ra ngoài, một đội hướng phía trái, một đội đi hướng phải, chia nhau tìm tòi tung tích hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan. Đường Tiêu lòng máy động, xem ra công chúa Ly Đế Á này ra quyết định sai lầm. Phái ra hết hộ vệ kỵ sĩ ngân sa, bỏ lại cô lẻ loi ở trên lưng cá voi, đó chẳng phải là tạo cơ hội cho hần sao?

Đường Tiêu lấy được Giải Kiềm Kích từ tay hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan, đang muốn thử xem uy lực thực chiến của nó, hiện tại là cơ hội không tồi. Giết hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan được không ít đồ tốt, giết công chúa này chắc chắn cũng có thứ tốt. Nhưng công chúa này chắc chắn không phải hạng người dễ đối phó, tùy tiện khiêu chiến không chừng sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Vì cẩn thận, Đường Tiêu trước tiên bình tĩnh quan sát trong chốc lát, kết quả kỵ sĩ ngân sa hoàn toàn rời khỏi tầm mắt hần, nường ánh trắng, Đường Tiêu còn phát hiện mặt công chúa Ly Đế Á trắng bệch, dường như bị trọng thương!

Cơ hội tốt! Trời à không bắt lấy là lỗi lớn!

Hơn hai mươi hộ vệ kỵ sĩ ngân sa của công chúa Ly Đế Á bị phái ra, cô một mình ngồi trên lưng cá voi, ngửa đầu nhìn trắng treo trên cao, không biết đang nghĩ cái gì. Bị trọng thương nhưng cô dám một mình ở lại đây tất nhiên là có ách chủ bài.

Đường Tiêu chậm rãi tới gần cá voi, giống như con báo săn mồi, thân thể đột nhiên vọt lên khỏi mặt biển. Thân thể và Giải Kiềm Kích trong tay hợp thành một thẳng tắp bắn hướng công chúa Ly Đế Á. Ngay khi khoảng cách giữa hai người còn hơn hai mươi thước thì công chúa Ly Đế Á nâng lên tháp thủy tinh trong tay, một phù triện vàng như vẩy cá bắn ra khỏi người cô, bỗng nhập vào trong tháp thủy tinh linh lung.

Mặt biển thoáng chốc kéo mây đen dày đặc, ánh trắng cũng bị che lấp. Mặt biển có sấm sét chớp lóe âm ùng. Từng đợt tiếng sấm tia chớp thô to từ trên trời giáng xuống, vừa lúc rơi vào trước mặt Đường Tiêu cách hai thước, liên miên bất tận, chấn nước biển văng khắp nơi, sóng cuộn biển gầm. Bỗng chốc tựa như trời sụp đất nứt. Nường ánh sáng tia chớp, Đường Tiêu phát hiện không còn thấy bóng dáng công chúa Ly Đế Á, xung quanh mặt biển tối đen.

Đổi thành người khác thì lúc này có hơn phần nửa sẽ bị kinh biến làm ngậy ra, nhưng Đường Tiêu chỉ chấn kinh giây lát liền phát hiện khác thường.

Một là Lỵ Đế Á và cá voi không thể nào trốn mau như vậy. Thứ hai, cách lôi điện to cỡ thùng nước gần như thế vậy mà Đường Tiêu không hề cảm giác sức nóng, hay mùi đặc biệt khi không khí có điện. Chính là nói, thị giác và xúc giác của Đường Tiêu không có cùng cảm ứng! Đối làm người khác có lẽ sẽ không phát hiện khác biệt nhỏ đó, nhưng Đường Tiêu làm sát thủ một đời, các giác quan nhạy cảm vượt xa người thường. Dựa theo những khác thường này, Đường Tiêu rất nhanh làm ra phán đoán.

Tuy mấy lôi điện hung mãnh nhưng không phải chân thực, hơn phân nửa là tháp thủy tinh trong tay công chúa Lỵ Đế Á gỡ trò quỷ! Tháp thủy tinh kia chắc chắn là pháp khí trí huyền! Thân hình Đường Tiêu chẳng chút tạm ngừng, cứng rắn xông vào trong tia chớp to trước mặt, Giải Kiềm Kích trong tay đột nhanh tăng tốc ném hướng vị trí lúc trước công chúa Lỵ Đế Á ở.

Phập!

Dường như Giải Kiềm Kích đâm trúng vật gì đó rất dính đặc, dựa theo kinh nghiệm của Đường Tiêu thì rất có thể là đâm trúng cương khí hộ thể của công chúa Lỵ Đế Á! Đường Tiêu không chút chần chờ, khi Giải Kiềm Kích hết không thể đâm tới trước nữa thì hắt quát to một tiếng:

- Bắn! đọc truyện mới nhất tại .

Ba viên Lôi Chấn Tử bị nhét vào cơ quan Giải Kiềm Kích chớp mắt bắn ra, xông lên hơn mười ly sau thì bị Đường Tiêu kích phát.

Bùm! một tiếng nổ thật lớn phát sinh bạo tạc kịch liệt.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, mây đen ảo ảnh, sấm vang điện chớp ảo giác trước mắt Đường Tiêu lập tức tan biến. Bầu trời vẫn là trắng sáng ngời, xung quanh gió biển phát phơ. Đại hải kinh tọa kỳ của công chúa Lỵ Đế Á vẫn ở nguyên chỗ cũ không động đậy. Dưới chân Đường Tiêu, thân thể nó bị ba viên Lôi Chấn Tử tạc nổ cái lỗ máu to.

Công chúa Lỵ Đế Á đột nhiên bị tập kích, bỗng chốc không biết gì về đối phương, không kịp phản ứng, cho nên vội dùng năng lực ảo cảnh của tháp thủy tinh định quấy nhiễu Đường Tiêu. Kết quả mục đích không thành, bị Giải Kiềm Kích phá hơn phân nửa cương khí hộ thể, ba viên Lôi Chấn Tử thì cách cô không tới hai mươi ly nổ tung, tạc cô toàn thân đầm máu bay ra hơn mười thước, hộc máu mấy bãi mới ổn định thân thể.

Cảm ứng đối phương tập kích đã dùng vũ khí Giải Kiềm Kích chuyên dụng của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan, công chúa Lỵ Đế Á trực giác cực kỳ bất an.

Lực bạo tạc lan đến, Đường Tiêu bị đẩy lui vài bước, công kích ảo giác khác lạ của công chúa Lỵ Đế Á khiến hắn thâm chấn kinh. May mắn vừa rồi phản ứng kịp thời, dùng Giải Kiềm Kích cộng thêm Lôi Chấn Tử phá ảo cảnh của công chúa Lỵ Đế Á, nếu bị ảo cảnh vây khốn, nói không chừng sẽ chết trong tay người đàn bà này!

131. Chương 131 : Thu Vào Nơi Nào?

Sát Vương

Chương 131: Thu vào nơi nào?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Công chúa Lỵ Đế Á đứng ổn định lại, mắng Đường Tiêu một câu:

- Dám đánh lén bổn tọa, ngươi muốn tìm chết mà!

Cùng lúc đó, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện cột nước thô to trong suốt, ở trên không trung nó nhanh chóng biến thành bàn tay nước khổng lồ, đột nhiên đánh hướng Đường Tiêu.

Trong tình huống bình thường, công chúa Ly Đế Á ở trên mặt biển thao túng lực lượng nước biển hình thành đại thủy chưởng so với ở trên đất liền thì uy lực lớn gấp mấy lần. Nhưng cô ở ngành phương ngư cảng bị Định Dung Hầu trọng thương, lại bị Đường Tiêu tập kích tạc một lần, công lực giảm đến không đủ một phần vốn có. Đường Tiêu biết loại đại chưởng ấn này đều là võ giả tu vi từ cấp địa nguyên trở lên mới phóng ra được, hơn nữa uy lực to lớn. Hắn vội lấy ra Mai Ngạc Quy vạn năm nghênh đón đại thủy ấn.

Bùm! một tiếng nổ to, không ngờ thủy ấn võ Mai Ngạc Quy ra vết nứt!

May là Mai Ngạc Quy đủ cứng rắn, chặn một kích của công chúa Ly Đế Á. Đường Tiêu còn chưa kịp thu lại Mai Ngạc Quy thì chưởng thứ hai đã đánh tới! Song chưởng liên kích!

Bóc! một tiếng, không ngờ Mai Ngạc Quy bị đại thủy ấn đánh vỡ, sau đó tiếp tục đánh hướng Đường Tiêu!

‘Con bé này quá mạnh, đánh không lại rồi!’ Đường Tiêu thấy ra sự lợi hại của công chúa Ly Đế Á, không ham chiến, thu lại mảnh vỡ Mai Ngạc Quy ôn dưỡng trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, bản thân nhanh chóng ngưng khí hóa điều bay nhanh phía xa.

- Muốn chạy!?

Ngay khi Đường Tiêu ngưng khí hóa điều nhanh chóng bay đi thì sau lưng truyền đến tiếng nổ to, tựa như Lôi Chấn Tử bạo tạc vậy. Tuy uy lực không mãnh liệt như Lôi Chấn Tử nhưng cũng tạc Đường Tiêu khí huyết dâng trào suýt bị đánh hồi nguyên hình té xuống mặt biển. Đường Tiêu mượn lực nổ mạnh phun hơi thở, tốc độ bay của tuyết điều lần nữa tăng cao, chớp mắt thoát khỏi phạm vi tầm mắt của công chúa Ly Đế Á.

Vốn công chúa Ly Đế Á sẽ không để Đường Tiêu nhẹ nhàng trốn thoát như vậy, nhưng cô bị trọng thương, ít nhất tổn thất chín phần sức chiến đấu, liên tục vỡ ra hai chưởng đã tiêu hao nhiều chân khí, tốc độ không bằng bình thường, cho nên không thể đuổi theo Đường Tiêu hóa thành tuyết điều.

Mới rồi cô tạc Đường Tiêu không phải Lôi Chấn Tử mà dùng phù triệu bao cột nước biển, ngưng tụ áp súc hình thành phù triệu thủy lôi. Gần như là một hồ nước nhỏ bị áp súc cô động thành một giọt nước. Giọt nước bị áp súc cao độ bỗng nhiên nổ tung, uy lực khá lớn.

Công chúa Ly Đế Á không cam lòng để Đường Tiêu cứ thế chạy đi. Giải Kiềm Kích rơi vào tay hắn, rất có thể hoàng tử Mã Khắc Mễ Tây Lan cũng nằm trong tay hắn hoặc là đã bị giết! Một khi để hắn chạy trốn, sau này muốn bắt lại thì rất khó. Công chúa Ly Đế Á biết cách ngưng hóa khí hình như Đường Tiêu chắc chắn không bay xa được. Vậy nên cô bỏ tọa kỵ đại hải kinh tốc độ chậm, cũng không chờ đám kỵ sĩ ngân sa bị phá ra ngoài quay trở về, đạp pháp khí bay lao nhanh hướng Đường Tiêu chạy trốn.

Công chúa Ly Đế Á dán mặt biển truy đuổi nhanh hơn mười phút vẫn không thấy bóng dáng Đường Tiêu ở đâu, chớp mắt trong lòng cô có chút bất an. Nhưng khi cô định xoay người quay về, triệu tập đám kỵ sĩ ngân sa cùng lại đây sưu tầm thì xảy ra dị biến!

Một bóng dáng bạc đột nhiên từ dưới mặt biển vọt lên, cách công chúa Ly Đế Á khá gần. Vừa xuất hiện thì lập tức vung cương đao chém xuống! Công chúa Ly Đế Á vội ra tay, một chưởng đánh nát cương đao lẫn người. Nhưng ngay lúc này, sau lưng cô vang tiếng động, một bóng dáng khác từ dưới nước vọt lên, cũng tay cầm cương đao mạnh chém hướng công chúa Ly Đế Á.

Công chúa Ly Đế Á vội xoay người, lại một chưởng đánh nát bóng dáng đó. Nhưng ngay lập tức, lại xuất hiện hai bóng người một trái một phải, tất cả đều giơ cương đao mạnh chém xuống công chúa Ly Đế Á.

Những người đột nhiên lao ra khỏi mặt biển đương nhiên đều là sĩ tốt tinh cương của Đường Tiêu, dùng nó hấp dẫn sức chú ý và sức chiến đấu của công chúa Ly Đế Á. Ngay khi hai bàn tay công chúa Ly Đế Á đánh ra hai bên, Đường Tiêu nhảy ra khỏi mặt biển, tay cầm Giải Kiềm Kích ngoan chuẩn đâm hướng ngực công chúa Ly Đế Á.

Công chúa Ly Đế Á chấn kinh, lúc trước từng chịu thiệt thòi bởi Giải Kiếm Kích và Lôi Chấn Tử từ hắc, đối mặt một kích sát thần trăm quỷ của Đường Tiêu, nếu không thể tránh thoát thì rất có thể sẽ bị tạc đến không toàn thân! Nếu bây giờ công chúa Ly Đế Á thu lại công kích đánh hướng hai sĩ tốt tinh cường, chưởng vào Đường Tiêu thì lấy võ học tu vi của cô rất có thể sẽ đánh hắc thành thịt nát, nhưng chịu cô không dám bảo đảm mình chịu đựng Lôi Chấn Tử xong có thể sống sót hay không.

Trong đường tơ kẽ tóc, công chúa Ly Đế Á làm ra quyết định, dùng mạng công chúa của mình đổi mạng tiểu tử không biết tên này thì không có lợi chút nào. Cho nên công chúa Ly Đế Á lựa chọn là dốc sức lùi ra sau!

Trong khoảnh khắc, công chúa Ly Đế Á đã lùi ra hơn mười thước, tránh đi một lần tập kích phá trời rạch đất. Không thể không nói, tu vi võ học của cô cao hơn Đường Tiêu rất nhiều, chỉ nói lần này rút lui trong thoáng giây đã không phải Đường Tiêu hiện tại có thể làm được.

- Bao!

Đường Tiêu làm sát thủ, nếu đã tập kích thì chắc chắn hết sức bày mưu tính kế, để lại một ít thủ đoạn. Khi công chúa Ly Đế Á vội vàng lùi đến một vị trí thì Đường Tiêu hét to một tiếng. Mười mấy mai rùa bị thu nhỏ lại bồng bềnh trên mặt biển chờ Lôi Chấn Tử cùng nổ tung. Lực phá hoại to lớn chớp mắt tạc hủy cương khí hộ thể của công chúa Ly Đế Á, tạc cô hấp hối. Dấy lên sóng nước cuộn cô bắn lên giữa trời.

- Chết đi!

Đường Tiêu lao nhanh ra, tiếng vừa ra thì người đã đến, tay cầm Giải Kiếm Kích nặng đến chín trăm chín mươi chín cân mạnh đâm vào người công chúa Ly Đế Á ở giữa không trung.

Phập!

Cùng với tiếng vũ khí sắc bén đâm vào da thịt, công chúa Ly Đế Á không thể tin nhìn Giải Kiếm Kích của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan đâm xuyên qua ngực cô.

- Người...là ai?

Công chúa Ly Đế Á mồm miệng đầy máu, tay vô lực bắt lấy thân đen Giải Kiếm Kích,

Đường Tiêu ép hỏi công chúa Ly Đế Á:

- Nói! Phương thống lĩnh và thất hoàng tử ở đâu!?

- Bọn chúng? Ha ha...đều...đều bị ta luyện hóa!

Công chúa Ly Đế Á mặt đầy oán hận trừng Đường Tiêu. Cô vô cùng hối hận, không nên truy đuổi thiếu niên này, xem tu vi võ học của hắc không tính quá cao, ai ngờ quỷ kế đa đoan khó mà đối phó.

Đường Tiêu giận dữ hét một tiếng:

- Đi chết đi!

Giải Kiếm Kích mạnh xoắn trong ngực công chúa Ly Đế Á, thân thể cô thoáng chốc mềm rũ xuống.

Hai phù triệu xanh và vàng bay ra khỏi người Đường Tiêu, chuẩn bị cuốn xác công chúa Ly Đế Á vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Nhưng không ngờ xác công chúa Ly Đế Á đột nhiên biến mất, tháp thủy tinh trong tay cô vừa hiện thân liền biến vô hình, cùng lúc đó, Luyện Yêu Thối Ma Hồ điên cuồng xoay tròn.

Đường Tiêu vội vàng dùng thần thức cảm ứng, nhưng không thấy tháp thủy tinh ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Hắc vội vàng lặn xuống nước tìm bốn phía nhưng vẫn không tìm ra tung tích tháp thủy tinh kia! Đường Tiêu cẩn thận nhớ lại tình cảnh cuối cùng trước khi công chúa Ly Đế Á biến mất, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đường Tiêu suy đoán Luyện Yêu Thối Ma Hồ không thể nào vô duyên vô cớ xoay nhanh, cũng không thể nào để xác công chúa Ly Đế Á và tháp thủy tinh trốn thoát được. Có lẽ chúng nó đã bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ thu đi, nhưng tu vi võ công của Đường Tiêu chưa tới, tạm thời không biết đã bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ thu đến chỗ nào.

Tuy hơi thất vọng nhưng Đường Tiêu hiểu rằng không thể ở đây lâu hơn, kỵ sĩ ngân sa tùy thời chạy tới. Trước hết nên quay về chỗ công chúa Dực Thai, quận chúa Nghi Lan đã, tránh đi những kỵ sĩ ngân sa này, đợi an toàn rồi lại xâm nhập vào mật thất cẩn thận nghiên cứu tháp thủy tinh đi về đâu.

132. Chương 132 : Áo Bỉ Gia.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 132: Áo Bỉ gia.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Cường giả đạt tới Địa Nguyên cấp như Thái Hằng đô úy cũng không phải là đồ vô dụng, hấn xẹt qua người ngã ngựa đổ, những cường giả hải tộc bình thường căn bản không cách nào ngăn cản đường đi của hấn trở về thần minh pháo lâu được.

- Chạy đi có tác dụng sao?

Thanh âm của Ly Đế Á công chúa một lần nữa truyền tới từ trên không trung, một thủy chưởng to lớn vung tới, đánh lên trên đỉnh đầu của Thái Hằng đô úy, hiển nhiên một đòn này đã dùng toàn lực.

Thái Hằng đô úy vội vàng thối lui về phía đằng sau hung hiểm mà tránh khỏi một thủy chưởng này, ở phía trước hấn nổ mạnh một hồi, cực lớn thủy chưởng đã đập vào một tòa thần minh pháo lâu, đem tòa thần minh pháo lâu này đánh thành một đồng phế tích.

- Còn không đầu hàng sao?

Ở trên bầu trời truyền tới thanh âm điên cuồng, công chúa Ly Đế Á đứng ở trên tháp, ở trên bầu trời mà phiêu hốt, Thái Hằng đô úy và các binh sĩ đang trốn về phòng thủ, tuy hiện tại nàng thiên tư quốc sắc mái tóc mượt mà nhưng khuôn mặt lạnh như băng khiến cho các binh sĩ coi nàng như tử thần.

Thái Hằng cảm giác nếu như nàng phát ra một chưởng nữa thì hấn không thể trốn sẽ bị đập chết ở chỗ này.

- Tất cả mọi người kết trận.

Thái Hằng hô lớn một tiếng, thân là đại tướng của Đại Minh vương triều hấn thà chết cũng không thể đầu hàng, nếu không toàn bộ thái gia sẽ hổ thẹn vì hấn hấn biết mình chết trong sớm tối hiện tại chỉ có thể dùng những binh lính này nỗ lực chèo chống một phen.

- Không chịu đầu hàng sao? Cũng thế đã đến lúc chấm dứt tất cả rồi.

Công chúa Ly Đế Á đảo quanh toàn trường, thủy tinh tháp này một lần nữa phát ra sóng nước kinh thiên.

Một chưởng này đánh ra khiến cho trên bầu trời tràn ngập sóng trận, đủ để bao phủ phương hướng trốn chạy của Thái Hằng đô úy, từ trên đỉnh đầu phòng xuống hiển nhiên đã đem toàn bộ đường chạy trốn của Thái Hằng đô úy phong kín, trong mắt của Thái Hằng đô úy hiện ra vẻ tuyệt vọng, hấn quát to một tiếng, dùng toàn bộ cự quyền của mình ứng đối với thủy chưởng kia.

Thủy chưởng đè nén xuống, ngay lập tức làm cho cự quyền của Thái Hằng đô úy nát báy, khuôn mặt của Thái Hằng đô úy xám như trong hấn nhìn vô số hải ma thủy yêu ở trên đầu đang dữ tợn công kích.

- Âm.

Thân thể của Thái Hằng đô úy lập tức bị thủy chưởng cực lớn này khiến cho trở thành một đồng thịt vụn, hồn phách của hấn không cam lòng mà du dương gần đó một hồi mới biết mất vô hình.

Đánh một trận xong, Đường Tiều cảm thấy chân khí trong cơ thể hao tổn không còn, hần ăn mấy viên bổn khí đan hơn mười phút đồng hồ sau, mới về tới bên người Dực Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa, vì đạt được mục đích an toàn, Đường Tiều lại nuốt thêm mấy viên nữa mới chạy về phía xa xa.

Trên đường đi cũng không gặp phải những ngân sa kỳ sĩ, xem ra không thể gặp lại bọn họ rồi, tuy nhiên hiện tại cho dù trở về Áo Bì Đảo cũng không thể tới Ngạnh Phương Ngư Cảng rồi.

Không biết công chúa Ly Đế Á trước khi chết nói thật hay là giả, nếu như Chu Kiền, Phương Kích Thất hoàng tử đã bị nàng luyện hóa thì mình cũng hơi đau lòng, dù sao bọn họ cũng là một trong số những bằng hữu không nhiều ở thế giới này của mình.

Trở lại bờ tìm hiểu rồi tính sau, đến lúc đó đau lòng vẫn chưa muộn.

.....

Tuy biển rất lớn nhưng vận khí của Đường Tiều cũng không tệ, sau nửa ngày bay hần cuối cùng cũng tới ven biển, không bao lâu sau Đường Tiều mang hai nữ tử đặt lên trên bờ khuôn mặt uể oải nửa ngày cũng không muốn cử động.

Sau khi khôi phục một chút khí lực, Dực Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa liền đi hái dứa ăn, hai ngày nay ăn cá các nàng đã muốn ói rồi hơn nữa lại không có nước uống đối với hai vị công chúa quận chúa quen sống sung sướng thì có thể nói là thống khổ đến cực điểm. Dực Thai công chúa hái được trái dứa lớn, giống như nịnh nọt mà đưa tới trước mặt Đường Tiều, Nghi Lan quận chúa cũng do dự sau đó đưa tới trước mặt hần.

Thế gian này người hung ác phải dùng người hung ác trị, nắm đấm chính là đạo lý, bất kể Dực Thai công chúa hay Nghi Lan quận chúa cũng thế, đều đã là những người vô cùng ngang ngược, nhưng bây giờ lại thuần phục trước mặt Đường Tiều ngoan ngoãn như một cô vợ nhỏ, không nghe lời sẽ bị đánh cho nên bọn họ không ngốc không đối nghịch với hần nữa.

Đường Tiều lấy một đầu ngón tay đâm vào trái dứa, sau đó nhấc lên đem nước dứa đổ toàn bộ vào trong miệng, hai ngày nay hần khát khô cổ, giờ phút này có nước dứa tươi sốt rót vào, thoải mái từ đầu tới chân.

Chu gia tỷ muội thấy Đường Tiều uống cạn hai trái dứa thì lại mang thêm mấy trái nữa, Đường Tiều cũng mau chóng uống cạn hướng về phía hai nàng mà gật đầu:

- Mấy trái dứa này không tệ so với dứa trước kia ta uống thì ngon hơn nhiều, cây dứa lớn hơn, nước dứa cũng vô cùng ngọt. truyện copy từ

- Người trước kia chưa từng ăn qua loại dứa này sao?

Dực Thai công chúa hơi kỳ quái hỏi Đường Tiều một câu.

Đường Tiều phát hiện ra mình lỡ miệng, liền im lặng.

- Dứa trên Áo Bì Đảo của chúng ta đương nhiên là không bình thường, những cây dứa này được gọi là Áo Bì dứa, là cực phẩm trong tất cả các loại dứa, lúc trước Đại Minh triều chúng ta còn ở Cửu Châu đại lục, Áo Bì dứa với tư cách là cống phẩm đã đưa vào Tử Cấm thành.

Nghi Lan quận chúa đắc ý mà nói.

- Áo Bì dứa không chỉ có những cây dứa bình thường này ta còn nghe nói trong truyền thuyết Áo Bì lửa ma hình như là cây dứa sống mấy vạn năm thành tinh tu luyện thành hình người, cho nên cũng lấy đạo hiệu của mình là Áo Bì Gia.

Dực Thai công chúa nhớ ra cái gì đó liền thốt lên.

- Cây dứa sống tới mấy vạn năm, còn tu luyện thành hình người chuyện này xem ra khá thú vị.

Đường Tiều nhin không được cảm khái một câu, thế giới này đúng là khác biệt với thế giới trước của hần, cây dứa cũng có thể tu luyện thành hình người.

- Một chút hứng thú cũng không có, nghe nói Áo Bì Gia lão ma thích nhất là ăn người sống, những cô gái nhỏ là hần thích nhất, cứ một hơi nuốt xuống hần còn có thói quen, đem máu người thu thập được biến

thành nước dừa, đặt ở ven đường lừa gạt những cô gái nhỏ kia uống hết, sau khi uống nước máu dừa này xong các cô gái nhỏ cũng biến thành dừa trên đảo này, có khi... những cây dừa này là do bọn họ biến thành.

Dực Thai vừa nói vừa chỉ những cây dừa lắc lư xung quanh.

Đường như để tô đậm cho sức hấp dẫn nói chuyện của Dực Thai công chúa, ở gần bỗng nhiên nổi lên một hồi quái phong, thổi ấy cây dừa rung động, giống như mấy cô gái nhỏ đang khóc vậy.

- Đây đây, đừng dọa người như vậy.

133. Chương 133 : Hồ Liệt Tứ Tướng.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 133: Hồ Liệt tứ tướng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nghi Lan quận chúa tuổi tuy lớn hơn Dực Thai công chúa tính cách cũng hung hãn hơn rất nhiều nhưng lá gan lại nhỏ hơn một chút.

- Người biến thành cây dừa thật thú vị.

Đường Tiêu quay đầu liếc nhìn hai tỷ muội bọn họ:

- Hai người các ngươi đều không phải là mấy cô gái nhỏ nữa rồi, nếu như biến thành cây dừa, p hía trên sẽ biến thành trái dừa....

Ánh mắt của Đường Tiêu nhìn thẳng vào hai bộ ngực của bọn họ, hai vị mỹ nhân lập tức đỏ bừng cả mặt, hóa ra quả dừa trong miệng của hắn là có ý đó, bọn họ liền đem tất cả những trái dừa cầm trong tay ném về phía Đường Tiêu.

- Áo Bì dừa này thật là không tệ.

Đường Tiêu cũng không cự tuyệt nữa, đem tất cả dừa mà các mỹ nữ ném qua uống sạch hắn mau chóng phát hiện sau khi uống Áo bì dừa xong eo và chân đã hết đau, chân khí cũng dần hồi phục, thể xác và tinh thần khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều.

Hai vị mỹ nữ đỏ mặt nhìn Đường Tiêu uống sạch dừa ném đầy đất, lòng rất tức giận tuy nhiên bọn họ cũng biết mình không phải là đối thủ của hắn, chỉ có thể dùng ánh mắt giết hắn mà thôi, đáng tiếc Đường Tiêu da mặt rất dày, miễn dịch với chuyện này.

Đường Tiêu vừa rồi nói tới quả dừa cũng không phải cố ý mở miệng đùa giỡn, chỉ là sau khi nhìn thấy thấy rất giống nên mới thuận miệng nói ra mà thôi.

- Công chúa ngươi vừa rồi nói Áo Bì dừa kia tu luyện vạn năm, thành lão ma, vậy lão ma kia tu vi thế nào? Ví dụ như cùng với cửu cữu người Phương đại thống lĩnh thì sao?

Đường Tiêu hướng về phía Dực Thai công chúa hỏi thăm một chút.

- Lão ma kia có tu vi võ công vô cùng cao còn trình độ thế nào ta cũng không biết, tuy nhiên hai năm trước cửu cữu của ta từng so chiêu với một đệ tử của lão ma, Bách Thảo vương, một trong tứ đại yêu vương, sau một hiệp thảm bại mà trốn đi.

Dực Thai công chúa nói tới đây vội vàng nói cho hai người:

- Chuyện này chỉ có vài người biết, các ngươi không được đem đi nói lung tung.

- Tứ đại yêu vương, cái gì là tứ đại yêu vương?

Đường Tiêu lần đầu tiên nghe danh của tứ đại yêu vương thì lập tức tăng lên hứng thú, vội vàng hỏi Dục Thai công chúa một câu.

- Chuyện này người không biết sao? Tứ đại yêu vương... Ngọc sơn Bách Thảo vương, Đại Vũ Thạch Miêu Vương, Tuyết Sơn Tuyết Điều vương, Kỳ Lai Hỏa Hùng vương!

Nghi Lan nói một hồi ra toàn bộ sau đó kỳ quái mà nhìn Đường Tiêu:

- Đúng rồi Đường công tử, cha của người không phải trong lúc đầu pháp với Tuyết Điều vương đột nhiên hiểu ra tuyệt kỹ Tuyết Điều sao? Người tại sao lại không biết?

Dục Thai công chúa nghe Nghi Lan quận chúa nói như vậy cũng kỳ quái mà nhìn Đường Tiêu,.

- Trước đây ta cũng không chú ý tới chuyện này.

Đường Tiêu hơi chột dạ mà đáp, hấn vội vàng chuyển chủ đề:

- Bách thảo vương trong vòng một hiệp đánh cho Phương thống lĩnh chạy trốn sao, nếu như tứ đại yêu vương lợi hại như thế, Đại Minh triều làm sao có chỗ đứng chân ở Áo Bì Đảo?

- Ở tổng núi sâu tuy có tứ đại yêu vương nhưng cao thủ của Đại Minh triều cũng không ít, không nói tới phụ hoàng của ta cũng không nói tới những thân vương hầu gia thần công cái thế, chỉ nói tới Hồ Liệt tứ tướng, thực lực đều ở trên tứ đại yêu vương, hơn nữa tứ đại yêu vương cũng không muốn bị triều đình vây diệt cho nên rất ít khi rời khỏi thâm sơn.

Dục Thai công chúa đối với chuyện này rõ ràng đương nhiên đa phần là nghe từ miệng thất hoàng tử Chu Vũ.

- Hồ Liệt tứ tướng, cái gì là tứ tướng?

Đường Tiêu bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, trước kia hấn quá yếu sau khi tới thế giới này liền chuyên tâm luyện võ không quan tâm những thứ này, mà thị vệ Mục Thương của hấn lại là người ít nói, Đường Tiêu không chủ động hỏi, hấn cũng không nói nhiều.

Sau khi huấn luyện quân sự xong thực lực của Đường Tiêu tăng lên, dĩ nhiên là hấn quan tâm tới tình huống của các cường giả!

Cường giả Áo Bì đảo đối với người có chí lớn như Đường Tiêu là một khối lửa thử vàng, chỉ khi chinh phục cường giả trên đảo này tương lai hấn mới có thể xưng hùng ở Cửu Châu đại lục.

- Thần vũ tướng Lâm Chấn, Uy Vũ tướng Thần Lương, Vũ Dũng tướng Lữ Hạo, Oai Hùng tướng Tiêu Âm, bốn người này được gọi là Hồ Liệt tứ tướng của Đại Minh vương triều, đều khoảng từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, nhưng cũng từng thân kinh bách chiến, làm tướng quân uy chấn Đại Minh vương triều một phương, tu vi võ học của bọn họ tương xứng với tứ đại yêu vương.

- Trên hồ liệt tứ tướng còn có các vị thân vương hầu gia, Long Minh Tứ Thánh, tọa trấn Đại Minh vương triều, Tứ đại yêu vương còn dám làm loạn sao?

Dục Thai công chúa nhìn ra được Đường Tiêu rất quan tâm tới chuyện này cho nên kỹ lưỡng giới thiệu cho hấn biết.

- Con mẹ nó, Long Minh Tứ thánh là nhân vật cỡ nào?

Đường Tiêu sau khi giết Mã Khắc Tây Mễ Lan và Ly Đế Á xong cảm thấy vô cùng đặc chí hấn cảm thấy mình ở trên Áo Bì Đảo cũng có thể coi là một nhân vật rồi, nhưng khi nghe Dục Thai công chúa nói vậy thì cảm thấy hụt hẫng hơn.

- Long Minh tứ thánh cụ thể thế nào ta cũng không biết.

Dục Thai công chúa lắc đầu:

- Vũ ca ca từng nói qua Long Minh tứ thánh lúc nguy cấp sẽ xuất hiện bây giờ thiên hạ thái bình, phụ hoàng đều sắp xếp để bọn họ yên tâm tu luyện.

Nghe Dực Thai công chúa giải thích, Đường Tiêu suy đoán Long Minh tứ thánh này hơn phân nửa là do hoàng tộc kéo ra để dọa người khiến cho đám sơn tặc yêu thú phải kiêng kỵ mà thôi, giống như đời trước các quốc gia tuyên bố mình đã phát minh ra vũ khí hạt nhân khiến cho đối phương định áp dụng hành động quân sự phải kiêng kỵ.

Mặc kệ Long Minh tứ thánh kia là thật hay giả, Đường Tiêu vẫn suy tư, sau này có cơ hội rồi hẳn cần phải đi vào trong núi chiếu cố tứ đại yêu vương kia, hoặc là đi bái phỏng hổ liệt tứ tướng, xem bọn họ đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại, khiến cho Dực Thai công chúa nhắc tới là ánh mắt tỏa sáng.

- Vậy còn tứ đại yêu vương, tất cả có phải chiếm núi làm vua không? Ở trong những sơn mạch kia có thể tìm được bọn họ không?

Đường Tiêu hỏi Chu gia tỷ muội một phen, đã tới đây phải hỏi thăm cho thật tinh tường.

- Tứ đại yêu vương cũng không hay xuất hiện, với thực lực của người bây giờ, tốt nhất đừng đi tìm họ, hơn nữa những yêu vương này bình thường vô sự nhưng ở trong núi có rất nhiều cấm chế, bẫy rập liên tục, tiến vào đó cái mạng nhỏ của người sẽ bị mất.

Dực Thai công chúa chân thành nói cho Đường Tiêu biết, nàng biết rõ Đường Tiêu này trời không sợ đất không sợ chuyện nào cũng có thể dám làm.

- Tứ đại yêu vương này có địa vị gì? Có đặc điểm gì? Người có biết không/

Đường Tiêu khoát tay áo tiếp tục hỏi Dực Thai công chúa.

134. Chương 134 : Trở Về Nghi Lan Thành.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 134: Trở về Nghi Lan thành.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đây là lần đầu tiên Dực Thai công chúa nói nhiều như vậy trong lòng nàng cũng có ý muốn mượn cơ hội này kéo gần khoảng cách hơn với hắn, liền thành thực:

- Ta nghe Vũ ca ca nói thì Bách Thảo vương chính là một cái cây sinh trưởng không biết bao nhiêu vạn năm, mười mấy năm trước vì nhân duyên xảo hợp mà vô tình chạm vào một cái hồ lô dứa, ở trong đó cất chứa một phần thân của Áo Bỉ lão ma, kết quả có ma lực luyện hóa thành con người, tuy nàng hiện tại chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi nhưng sự phụ của nàng Áo Bỉ lão ma thì đã sống hơn mười vạn năm, luyện hóa thành hình người võ công thâm trầm không đoán được.

- Phần thân của Áo Bỉ lão ma chuyện này xem ra ngày càng thú vị rồi, Áo Bỉ lão ma tại sao phải trốn ở bên trong cái hồ, thân thể thực của hắn đâu rồi?

Đường Tiêu kỳ quái hỏi Dực Thai công chúa một câu.

- Không phải là cái hồ, là hồ lô.

Dực Thai công chúa cười mà nói với Đường Tiêu:

- Áo Bỉ lão ma sống mấy vạn năm, xem như là dân bản địa sớm nhất ở Áo Bỉ Đảo rồi, yêu thuật và tu vi thâm trầm không đoán được, theo như truyền thuyết thì từ hơn sáu trăm năm trước. Theo truyền thuyết thì đại đế sáu trăm năm trước, Thiên Cơ Tông chính thủy tổ ở trên Cửu Châu đại lục trong lúc tìm kiếm

tiên được bay tới Áo Bửu Đảo đã cùng với Áo Bửu lão ma gặp nhau hai người một người tu tiên một người tu ma, đạo khác nhau cho nên đã xảy ra một hồi tiên ma đại chiến, đánh suốt ba mươi năm....

- Cuối cùng Áo Bửu lão ma công lực bất lực, bị thủy tổ đánh cho hồn phi phách tán, chín hồn của hắn không tản ra mà ẩn thân ở bên trong chín quả dưa, tránh thoát khỏi sự dò xét của thủy tổ. Chín quả dưa này về sau gặp đại chấn chôn sâu vào trong lòng đất, trải qua mấy trăm năm yên lặng, Áo Bửu lão ma đã tu luyện thành chín cái hồ lô dưa có uy lực cực lớn.

- Bách Thảo vương kia cũng là gặp cơ duyên xảo hợp cho nên mới tìm thấy một cái hồ lô dưa, cuối cùng luyện hóa thành hình người, trở thành thân thể yêu vương, nghe nói một khi chín cái hồ lô dưa được tìm thấy toàn bộ thì Áo bửu lão ma sẽ sống lại. Hắn nhất định sẽ trả thù nhân loại điên cuồng, Áo Bửu đảo sinh linh đồ thán, thế giới đại loạn, những cô gái nhỏ đều phải trốn, bằng không sẽ bị áo bửu lão ma nuốt chửng biến thành một cây dưa nhỏ.

Nghi Lan quận chúa nghe tới đây thì che miệng cười, cười đến mức hai người không hiểu.

- Truyền thuyết này là để hù dọa tử ngữ sao?

Đường Tiêu đối với mấy lời nói của Dực Thai công chúa không cho là đúng, yêu ma ăn thịt người còn phân biệt giới tính tuổi tác, chỉ chọn những cô gái nhỏ mà ra tay, Áo Bửu lão ma này thật cổ quái.

- Người cười cái gì?

Dực Thai công chúa cũng không trả lời Đường Tiêu mà cổ quái nhìn Nghi Lan quận chúa hỏi một câu.

Theo như nàng nói chỗ này chỉ còn cách Nghi Lan thành khoảng vài trăm dặm dùng tốc độ của Đường Tiêu thì phi hành khoảng nửa canh giờ là tới nơi rồi, Đường Tiêu mang hai nàng chạy tới trước cửa thành Nghi Lan, tướng lĩnh thủ thành sau khi nhận ra Nghi Lan quận chúa thì vội vàng dùng xe ngựa đem ba người đi vào trong vương phủ.

Vốn Lan vương còn cho rằng Nghi Lan quận chúa và Dực Thai công chúa bị hải tộc bắt đi cầm tù rồi, đang thương tâm và sốt ruột bây giờ nghe nói hai người đã được Đường Tiêu cứu sống thì vô cùng cảm động, ba người sau khi tắm rửa thay quần áo xong, Lan vương bày ra yến hội chúc mừng Đường Tiêu ba người bình an trở về. xem tại

Thất hoàng tử, Chu Kiên, Phương Kích bọn họ cũng ở lại trong phủ của Lan vương, ngày đó hải tộc xâm chiếm, thần minh phao đài bị đoạt, sự tình sau khi truyền tới Nghi Lan thành, Lan vương mang theo hơn mười tên cao thủ hỏa tốc tới ngành phương ngự cảng, nhưng ngành phương ngự cảng chỉ còn lại đám người thất hoàng tử, Phương Kích và Chu Kiên, đầu thấy bóng dáng của Nghi Lan quận chúa và Dực Thai công chúa.

Lúc này chuyện ngành phương ngự cảng xảy ra chuyện đã lan ra, lan vương đã dùng khoái mã cấp tốc báo lên Thái kinh thành, nhưng hắn vẫn đợi sau khi thương thế của Phương Kích chuyển biến tốt đẹp sẽ cùng bọn họ trở về đó. Dực Thai công chúa bình an trở về đối với lan vương và Phương Kích mà nói đó là một đại hi sự, lần này hải tộc thông đồng với nội gián ở đó làm loạn, tuy quân ngự lâm bị tổn thất thảm trọng nhưng thất hoàng tử, Dực Thai công chúa vẫn an toàn, con như là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

- Lần này trách nhiệm đều thuộc trên người của ta, may mà có Đường công tử, Cẩm nhi Huyền nhi bình an trở về, tâm tình của ta cũng thoải mái hơn nhiều rồi, sau khi trở về Thái kinh thành cho dù bị hoàng thượng xử trí thế nào cũng không sao cả.

Trên tiệc rượu Phương Kích kính Đường Tiêu một ly.

- Trách nhiệm lần này không thể đổ lên đầu Phương thống lĩnh được, những người kia đều có chuẩn bị, trước giả trang làm quân ta sau đó lại trắng trợn tàn sát ở ngành phương ngự cảng, sau lưng chắc chắn có gian nhân ở trong triều đình hỗ trợ nếu không bọn chúng sẽ không đắc thủ dễ dàng như vậy, chúng ta sau khi trở về kinh thành sẽ bẩm báo với phụ hoàng, đem sự tình nói ra tỉ mỉ chắc không có chuyện gì đâu.

- Đa tạ thất hoàng tử, tuy nhiên lần này chết nhiều binh sĩ như vậy, hoàng thượng muốn bảo vệ ta cũng khó. Lần này các vương hầu quý tộc đều tức giận, việc này mặc kệ thế nào ta cũng phải gánh chịu trách nhiệm, dù sao không làm việc ở Thái kinh thành, bị giáng chức đi tới biên quan cũng được.

Phương Kích đối với chuyện này đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Lan vương một mực không lên tiếng chuyện này xảy ra ở khu vực Nghi Lan thành hắc cũng khó tránh khỏi tội trạng, cho dù Phương Kích đem toàn bộ trách nhiệm ôm lấy thì lần này hắc cũng sẽ bị hoàng thượng giận dữ, có thể miễn đi tước vị thân vương của hắc, cất chức làm thứ dân, cũng không biết thân gia mình mới kết, trấn quốc hầu Đường Uyên có thể giúp mình nói vài câu hay không.

Đường Tiêu cũng không nghĩ nhiều như vậy hắc ở trên biển ăn cá nhiều ngày, miệng lưỡi đều chán ngấy, giờ phút này ngoại trừ lúc nâng chén rượu lên, còn lại hắc đều ăn uống như gió cuốn mây tan, Lan vương thấy vị con rể này ăn uống như bay thì liền phân phó cho đầu bếp chuẩn bị thêm nhiều thức ăn hơn nữa.

Sau khi ăn cơm Đường Tiêu trở về phòng ở của mình, đem cửa phòng đóng lại, những người khác cũng biết hắc mệt mỏi trở về phòng ngủ cho nên cũng không quấy rầy, Đường Tiêu hiện tại cũng không phải là ngủ, hắc trong lúc phi hành đã một mực suy nghĩ một chuyện, cần phải thí nghiệm một thoáng xem có thành công hay không.

135. Chương 135 : Mối Thù Đoạt Thê.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 135: Mối thù đoạt thê.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bốn tinh cương sĩ tốt sau khi được tế luyện có thể trở thành Thanh Đồng thống lĩnh hoặc Bạch Ngân chiến tướng, hiện tại Đường Tiêu đang cân nhắc một chuyện, hắc muốn đem cái lồng sắt kia luyện hóa, tăng năng lực cho Tinh cương sĩ tốt.

Nếu như thành công, uy lực của tinh cương sĩ tốt tăng cường thì thực lực của Đường Tiêu cũng tăng cường, vì trên đường đều cân nhắc chuyện này cho nên hiện tại Đường Tiêu ở trong phòng một hồi không thể chờ được mà muốn thử một lần.

Sau khi ổn định tâm thần, Đường Tiêu hô lên một tiếng bốn gã tinh cương sĩ tốt xuất hiện từ bên trong Yêu Thối Ma Hồ mà đi ra, những tinh cương sĩ tốt này thân cao hơn một trượng, diện mục lạnh lùng uy nghiêm, hàn quang phóng ra bốn phía, đứng ở trước mặt Đường Tiêu giống như là sát thần vậy, tuy nhiên sau khi trải qua một trận chiến với Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử, Đường Tiêu cảm thấy rằng những tinh cương sĩ tốt này chưa đủ cứng cỏi, dễ dàng bị Mã Khắc Tây Mễ Lan hoàng tử dùng Giải Kiềm Kích xuyên qua.

Còn với công chúa Ly Đế Á, một chuông của nàng đã đập nát, giống như là đập một khối đậu hũ vậy.

Thép bình thường đối với một số cường giả cấp cao không chịu nổi một đòn nhưng hàn thiết cứng rắn ở sâu dưới đáy biển thì khác, Đường Tiêu hiện tại đang suy nghĩ nếu dùng nó để luyện hóa khung xương cho các tinh cương sĩ tốt này thì năng lực kháng đòn của bọn chúng sẽ tăng lên gấp bội.

- Lên

Đường Tiêu một lần nữa quát to một tiếng, hai đạo phù trận một xanh một trắng một lần nữa bay ra khỏi cơ thể của hắc, đem hàn thiết ở trong Yêu Thối Ma Hồ một lần nữa lôi ra.

- Đi.

Đường Tiêu quát to một tiếng đem hai đạo phù triệu đánh vào trong một thân thể của tinh cương sĩ tốt mà bao trùm, hiện tại hàn thiết mà Đường Tiêu luyện hóa được không có nhiều lắm chỉ có thể đủ dùng ột gã tinh cương sĩ tốt mà thôi.

Kế tiếp Đường Tiêu bắt đầu rèn luyện mấy thứ pháp khí, trước ki hần đã nghe Mục Thương đề cập tới những pháp khí này nếu như có khí linh thì uy lực sẽ tăng lên nôi, cái gọi là khí linh thực tế là hồn phách của yêu thú hoặc võ giả, hồn phách càng mạnh thì pháp khí càng mạnh, Ở bên trong Yêu Thối Ma Hồ của Đường Tiêu có không ít hồn phách nhưng những hồn phách kia rất cuộc được Yêu Thối Ma Hồ thu tới nơi nào thì Đường Tiêu không biết, cho nên tạm thời cũng không thể nhập khí linh vào pháp khí. truyện copy từ

.....

Đoàn xe của Lan vương đã chuẩn bị xong, hần lần này tự mình tiến thất hoàng tử Dực Thai công chúa bọn họ trở về kinh thành đồng thời cũng tiến cung nhận tội, sau trận chiến ở ngạnh phương ngư cảng vẫn còn sót lại năm trăm quân ngự lâm, bọn họ đi theo hộ tống để phòng ngừa tập kích ở trên đường.

Đoàn xe lúc tập hợp ở Nghi Lan võ đài thì bỗng nhiên có một hồi vó ngựa truyền tới đây.

- Là ai?

Năm trăm quân ngự lâm lập tức chạy về phía vó ngựa.

- Vương gia là Kim sa của sa nam tông cầu kiến.

Một tiếng hô từ bên ngoài truyền tới.

- Sao, là Kim thiếu gia? Để cho hần tới đây.

Lan vương khoát tay áo, các binh sĩ liền lui ra hai bên một nam nhân trán kiện đi tới, đi tới bên cạnh Lan vương thì quỳ xuống thi hành đại lễ, sau đó mới đứng lên.

- Kim thiếu gia hôm nay đột nhiên tới đây không biết là có chuyện gì?

Sa Nam tông ở Nghi Lan thành làm rất nhiều việc buôn bán, hàng năm nộp rất nhiều thuế ngân đồng thời Lan vương cũng muốn nhờ bọn họ giữ bình an cho Nghi Lan thành ở vùng xung quanh cho nên đối với người của Kim gia vô cùng khách khí.

Nghe nói Lan vương đem Cầm Nhi gả ột vị Đường công tử?

Kim Sa ồm ồm hỏi Lan vương.

- Ha ha đúng là có chuyện này...

Lan vương cười cười chuyện này đã sớm truyền ra khắp Nghi Lan thành cũng không có gì giấu diếm nữa.

- Vương gia nên biết kim sa rất thích Cầm Nhi, mà vương gia lần này lại làm như vậy, Kim Sa không phải muốn cho vương gia phải khó xử nhưng mà Kim Sa muốn xem xem vị công tử của Trấn Quốc hầu này có năng lực gì mà có thể xứng đôi với Nghi Lan quận chúa.

Kim Sa hướng về phía Lan vương chấp tay sau đó ánh mắt hung ác quét tới một người mà hần mới xác nhận, chính là Đường Tiêu.

Thất hoàng tử cùng với Dực Thai công chúa đều đưa mắt nhìn về phía Đường Tiêu, bọn họ mơ hồ cảm giác, Đường Tiêu cho dù đi tới chỗ nào cũng có người muốn trả thù với hần, đương nhiên chuyện này là do Đường Tiêu chủ động gây nên, đang yên đang đẹp hần lại muốn thành thân với con gái của Lan vương, Nghi Lan quận chúa, khiến cho những người theo đuổi Nghi Lan quận chúa phải khó chịu.

Dực Thai công chúa khẽ thở ra một hơi, cảnh tượng của Từ Tiêu ở bên trong Thai kinh thành một lần nữa hiện lên trong đầu của nàng.

Lan vương biết rõ vị Kim Sa công tử này có tu vi Nhân Nguyên lục cấp, theo Lan vương suy đoán thì Đường Tiêu không phải là đối thủ của hần, y đưa mắt ra hiệu ý bảo Đường Tiêu lui về phía sau sau đó sẽ mở miệng

giúp Đường Tiêu ngăn cản việc này lại, không ngờ Đường Tiêu lại hiểu lầm ý của Lan vương tự mình đi ra khỏi hàng.

- Người tìm ta?

Đường Tiêu sau khi đi ra mặt không biểu tình mà hỏi Kim Sa công tử một câu, vừa rồi hắn đã hỏi người bên cạnh thì biết được Kim Sa là cường giả Nhân Nguyên lục cấp lần này ở ngành phương Đường Tiêu kiếm được nhiều pháp khí như vậy xem ra đây là cơ hội để luyện tập.

- Người chính là Đường Tiêu?

Kim Sa trợn mắt nhìn Đường Tiêu một phen, sau đó hét to một tiếng, giờ phút này hiển nhiên hắn đã hận Đường Tiêu đến cực điểm, không thể xé xác Đường Tiêu ra thành từng mảnh.

- Là ta người có ý kiến gì không?

Đường Tiêu tiến lên một bước, mặt đối mặt với Kim Sa, sau đó cao thấp đánh giá Kim Sa công tử một phen, cảm thấy đối thủ của mình cũng không tệ một thân cơ bắp.

- Rút lui khỏi hôn sự của Cầm Nhi ta sẽ cho người nhẹ nhàng rời khỏi Nghi Lan thành.

Kim Sa nắm chặt hai đấm, bắt đầu uy hiếp Đường Tiêu.

- Chỉ bằng vào người? Nực cười ta dùng một đầu ngón tay cũng đủ để tiêu diệt người.

Đường Tiêu neho mắt lại lạnh lùng nhìn Kim Sa công tử, rõ ràng tỏ vẻ chọc giận đối phương.

- Ha ha, tiêu diệt ta, người muốn... tiêu diệt ta?

Kim Sa quay đầu nhìn đệ đệ Kim Nam mà nở ra nụ cười.

Kim Nam hướng về phía Đường Tiêu dựng một ngón tay cái lên sau đó lại chỉ xuống mặt đất:

- Vị Đường công tử này da mặt thật là dày, công phu ngoài miệng cũng thuộc hàng số một, thật là bội phục.

136. Chương 136 : Kim Sa Tức Giận.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 136: Kim Sa tức giận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Kim Nam còn chưa dứt lời, từ trên người của Đường Tiêu đã thoát ra hai đạo phù triện nhanh chóng ngưng tụ thành bàn tay, một phát nặng nề tát lên trên mặt của Kim Nam, đem cả người của hắn đánh bay ra ngoài, cách đó ba mươi mét mới rớt xuống, mặt mũi của Kim Nam tràn đầy máu, hiển nhiên đã bất tỉnh nhân sự rồi.

- Người người...

Kim Sa nhìn Đường Tiêu mà kinh ngạc, tình báo lúc trước sai sao? Không phải nói tiểu tử này chỉ có tu vi Nhân Nguyên tam cấp sao?

Điều khiển phù triện đem một chưởng đập bay Kim Nam có tu vi Nhân Nguyên tứ cấp cho thấy tiểu tử này ít nhất đã đạt tới Nhân Nguyên ngũ cấp.

Còn hai phù triện, làm sao có thể?

- Hắn muốn thưởng thức công phu trên tay của ta, ta cho hắn biết có gì không được sao?

Đường Tiêu lạnh nhạt mà nói một câu với Kim Sa.

- Hai vị công tử...

Lan vương vội vàng chuẩn bị khuyên can.

- Được được người diên rồi giáp tiếp nhận sinh tử khiêu chiến của ta, cùng ta ký giấy sinh tử đi.

Kim Sa giờ phút này không biết đệ đệ Kim Nam của mình sống chết thế nào, thù mới hận cũ chạy lên trên não, hướng về phía Đường Tiêu mà rống to.

Lúc trước Kim Sa biết rõ Lan vương tới đây chỉ muốn khiêu chiến Đường Tiêu trước mặt Nghi Lan quận chúa và Lan vương, tên Đường Tiêu có tu vi Nhân Nguyên tam cấp kia không dám ứng chiến, mình làm nhục hắn một phen là được. Nhưng mà lúc này hắn đánh Kim Nam trọng thương, thì không phải hắn làm Đường Tiêu bị mất mặt mà là Kim Sa hắn bị mất mặt, cơn tức này hắn nuốt không trôi.

- Kim công tử Đường công tử năm nay mới mười lăm tuổi, tiểu hài tử không hiểu chuyện mà thôi...

Lan vương vội vàng khuyên Kim Sa một câu, Đường Tiêu nếu như bị đả thương, Trần Quốc hầu cũng không buông tha cho Kim Sa.

- Giấy sinh tử, hay lắm bốn công tử cũng đang ngứa tay, người muốn chết thì ta thành toàn cho người.

Đường Tiêu cắt đứt lời nói của Lan vương, trong mắt hiện ra sát cơ, cả đời hắn làm sát thủ, coi tính mạng như là rơm rác, chém chém giết giết đã là thói quen của hắn.

Nghe thấy Đường Tiêu nói những lời này, trong mắt của Kim Sa cũng hiện ra một hồi sát ý, Đường Tiêu có can đảm ký giấy sinh tử cho thấy mình có thể giết hắn, giấy sinh tử còn có sức lực cao hơn cả pháp luật của Đại Minh vương triều, trước mặt Lan vương và các vị công chúa hoàng tử ký lập Trần Quốc hầu cũng không dám quang minh chính đại đến tìm Sa Nam tông mà gây phiền toái.

Cừu hận tràn ngập, hiện tại Kim Sa cũng không cân nhắc hậu quả được nữa.

- Lan vương các vị hoàng tử công chúa, các người tận mắt nhìn thấy, Đường công tử ký giấy sinh tử với ta, ở trong võ đài sống chết đều do thiên mệnh.

Kim Sa ở bên cạnh hô to, hắn dùng huyết thủ ấn ký tên rồi ném tới cho Đường Tiêu.

- Hai vị công tử nhất định không thể...

Lan vương vội vàng ngăn hai người lại, hai người bọn họ đánh ở đâu không đánh lại đánh ở trong Nghi Lan nội thành, vui đùa thì cũng thôi đi còn ký giấy sinh tử, mặc kệ bên nào bị thương thì sắc mặt của Lan vương cũng rất khó coi.

- Lan vương đương kim hoàng thượng cổ vũ dân chúng luyện võ giấy sinh tử có giá trị cao hơn cả luật pháp Đại Minh, con dân của Đại Minh vương triều há có thể vi phạm ý chỉ của hoàng thượng?

Kim Sa lớn tiếng hô to, rõ ràng lời này để ọi người đều nghe thấy.

- Lan vương chuyện hôm nay cùng với ông vô can, ta cùng với Kim công tử có ân oán cá nhân, cứ để cho chúng ta kết thúc với nhau.

Đường Tiêu cũng nói với Lan vương một phen sau đó đem giấy sinh tử ném trở về.

- Là ta già rồi, vẫn là đám trẻ các người nóng tính thái thịnh.

Lan vương bắt đầu dĩ lui trở về, sự tình đã tới bước này hắn rất đau đầu, tuy nhiên nếu như lúc đánh nhau xuất hiện tình thế trọng thương thì Lan vương sẽ tách hai người ra.

Lan vương sau khi lùi về những người khác cũng lui ra, đem võ đài nhường cho hai người trẻ tuổi, Phương Kích trọng thương chưa lành cũng ngồi ở trên xe hống thú nhìn Đường Tiêu ở phía trước, hắn biết rõ tính cách của Đường Tiêu, đã chấp nhận sự khiêu chiến của Kim Sa cho thấy hắn có năng lực đối ứng lại, tuy nhiên tốc độ tấn giai của hắn cũng thật quá nhanh, Phương Kích còn nhớ rõ lúc trước khi mình hôn mê,

Đường Tiêu mới tiến vào tứ cấp không lâu, hiện tại điều khiển phù triện cho thấy hắn đã tiến vào ngũ cấp, hơn nữa còn có hai đạo phù triện.

Tuy nhiên cho dù Đường Tiêu tiến vào Nhân Nguyên ngũ cấp cùng Nhân Nguyên lục cấp Kim Sa đấu sinh tử với nhau, liệu có nắm chắc hay không?

Ở trên võ đài mọi người đều biết rõ Lan vương không đi quá xa là để tùy thời can thiệp trận đấu này, với thân phận của Lan vương, cho dù ngăn cản một người giết người kia thì người còn lại cũng không tiếp tục đánh nữa.

- Đường công tử ta lớn tuổi so với người không muốn để người cảm thấy ta khi dễ người người xuất chiêu trước đi.

Kim Sa ngạo mạn mà nios với Đường Tiêu, thậm chí còn muốn thỏa thích làm nhục Đường Tiêu, làm cho hắn mất mặt trước mặt Nghi Lan và Lan vương.

- Ta một khi ra tay người nhất định phải chết, ta không muốn người ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có.

Đường Tiêu vẫn chấp hai tay lại lạnh nhạt mà nói với Kim Sa.

Biểu lộ của Kim Sa có vẻ vụn vặt hắn phát hiện ra bất kể thế nào hắn muốn làm nhục Đường Tiêu cũng bị Đường Tiêu làm nhục lại, mặc dù biết mình lớn hơn Đường Tiêu tám tuổi lấy lớn hiếp nhỏ sẽ bị người ta xem thường nhưng Kim Sa cũng không thể do dự nữa, hai người nếu như không ra tay, chẳng phải chịu thiệt dưới tay của tên họ Đường này sao? Hắn sẽ cho rằng Kim Sa không dám đánh hắn.

Kim Sa đi tới phía trước một bước rồi quát to một tiếng:

- Đường Tiêu người dám cùng ta ký giấy sinh tử còn ba hoa trong vòng một chiêu tiêu diệt ta, ta xem người đến tột cùng có bản lĩnh gì.

Thanh âm vang lên, Kim Sa lập tức ra tay, một tinh thép của Sa Nam Tông lập tức bay ra, bao quanh người của hắn, đồng thời hai thanh trường đao cũng xuất hiện trên tay, khiến cho thân thể vốn cường tráng của Kim Sa trở nên vô cùng có sát khí, hiển nhiên Kim Sa cũng không phải là một người không biết suy nghĩ, hắn tuy có chiến lược coi rẻ Đường Tiêu nhưng về chiến thuật cụ thể, hắn vẫn cẩn thận vô cùng, hắn mặc khôi giáp toàn thân Đường Tiêu liệu có thể làm gì được hắn?

- Đến đây đi.

Đường Tiêu vẫn lộ vẻ vui vẻ, hai tay chấp sau lưng hoàn toàn không để Kim Sa vào mắt.

Kim Sa tức giận đến mức mạch máu cũng muốn phát nổ, tên tiểu tử quần áo là lượt trước mặt muốn chết thì mình cần gì khách khí, Kim Sa cũng không do dự nữa, khu động chân khí trong cơ thể, ngưng tụ phù triện hung hãn đánh về phía Đường Tiêu.

- Phá Không Nhất Kích.

137. Chương 137 : Quyết Đoán Giết Người.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 137: Quyết đoán giết người.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Nương theo tiếng hét to, Kim Sa thúc giục chân khí trong cơ thể bức bách đao thép trong tay, vô số phù triện như núi bổ, hướng về phía Đường Tiêu bổ chém xuống, môn công phu này chính là tuyệt học của Sa

Nam tông, cũng chính là đạo pháp thập bát thức của Sa Nam tông, đạt tới tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp mới luyện được.

- Lên.

Đường Tiêu hô lên một tiếng cái mai rùa trong cơ thể của hắn liền bay ra, cứ thế mà đón một đòn của Kim Sa, đòn tấn công của Kim Sa va vào mai rùa, trong nháy mắt hóa thành hư hình.

Kết quả này nằm ở trong dự liệu của Đường Tiêu, tu vi của hắn trước kia đã tương đương với Mã Khắc Tây Mễ Lan cấp bậc Địa Nguyên, hiện tại Kim Sa có tu vi Nhân Nguyên lục cấp làm sao có thể phá được mai rùa này.

- Đây là pháp khí gì?

Kim Sa mở to hai mắt mà nhìn, hắn sinh hoạt trên biển nhiều năm dĩ nhiên là biết đây là một cái mai rùa tuy nhiên mai rùa lớn như vậy màu sắc lại vàng nhạt hắn từ trước tới giờ vẫn chưa từng thấy, không cần phải nói hắn không phá được cái mai rùa này thì trận đấu này Đường Tiêu vĩnh viễn ở thế trận bất bại.

- Được rồi ta nên xuất thủ.

Toàn thân của Đường Tiêu bỗng nhiên xuất hiện Giải Kiềm Kích cực lớn, theo một tiếng gào to của Đường Tiêu, Giải Kiềm Kích cực lớn bắt đầu nhanh chóng đâm tới Kim Sa, hắn đã khoe khoang trong vòng một chiêu giết được Kim Sa thì nhất định sẽ hạ thủ không thể lưu tình, đây là tác phong của hắn.

- Đường công tử.

Lan vương nhìn thấy Giải Kiềm Kích hung mãnh thì biết là không ổn y muốn ra tay nhưng mà...

- Âm.

Giải Kiềm Kích toàn thân có màu đen đã bay tới trước người của Kim Sa, mang theo khí tức vô cùng bá đạo, Kim Sa còn chưa kịp phản ứng thì Giải Kiềm Kích đã xuyên qua người của hắn, đem ngực của hắn xuất hiện một lỗ thủng.

Kim Sa trở mắt nhìn yêu khí màu đen tản đi, khuôn mặt của hắn khiếp sợ mà nhìn Đường Tiêu, mãi đến khi chết hắn vẫn không tin nổi Đường Tiêu vẫn không cho hắn cơ hội xuất thủ.

Kim Sa trong miệng tuôn ra máu đồng thời từ từ trương lên, Lan vương có ý định truyền chân khí giữ mạng cho Kim Sa, nhưng không ngờ Đường Tiêu lại quát to một tiếng:

- Xoắn.

Giải Kiềm Kích bắn vào trong cơ thể của Kim Sa đột nhiên xoay một phen, chỉ nghe véo một tiếng Giải Kiềm Kích đã được thu trở về, trên người của Kim Sa xuất hiện một cái lỗ máu lớn, chết không thể chết lại thêm lần nữa, trong vòng một chiêu cường giả Nhân Nguyên lục cấp Kim Sa cứ như vậy chết trong tay cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp Đường Tiêu, toàn bộ quá trình chiến đấu Kim Sa hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

Máu và hồn phách của Kim Sa tất nhiên cũng bị hai đạo phù triện của Đường Tiêu thu vào trong Yêu Thối Ma Hồ, thi thể của hắn hoàn toàn bị nghiền nát cùng với chiến giáp và chiến đao. Những thứ này hoàn toàn không có tác dụng với Đường Tiêu nên hắn cũng không để ý tới.

- Đại thiếu gia.

Một đám đệ tử Sa Nam Tông đỡ thi thể trắng bệch của Kim Sa, nơm nớp lo sợ mà nhìn Đường Tiêu.

- Aizzz.

Lan vương thở dài một tiếng, vừa rồi ông chưa kịp ra tay cứu Kim Sa thì hắn đã chết rồi xem ra từ nay mình phải kết thù oán với Sa Nam tông.

Thất hoàng tử Chu Vũ đang xem cuộc chiến thì há hốc mồm hắn thật sự không ngờ rằng Đường Tiêu hiện tại cũng là Nhân Nguyên ngũ cấp như hắn nhưng thực lực rõ ràng đã vượt trội hơn hắn rất nhiều Cường giả

như vậy may mắn mình là bạn của hắn không phải là địch nếu không một ngày chết ở trong tay của hắn cũng không biết mình chết thế nào.

Phượng Kích gạt đầu Đường Tiêu ra tay đối với Kim Sa vừa quyết đoán vừa ngoan độc thật hợp với tâm ý của hắn, một người võ giả đã giết là giết đến cùng, trong sinh tử quyết đấu mà còn do dự thì không thể nào trở thành cường giả chân chính.

Nghi Lan quận chúa mặt mày xám như trong tuyết nàng đối với Kim Sa không có cảm tình gì nhưng cũng không có ác cảm, vốn cho rằng bọn họ sẽ đánh nhau một phen sau đó Kim Sa làm Đường Tiêu bị thương, Lan vương kịp thời ra ngăn cản là kết thúc, không ngờ rằng Đường Tiêu cứ như vậy dù một đòn giết chết Kim Sa, Nghi Lan quận chúa nghĩ tới chuyện trước kia mình khiêu khích Đường Tiêu thì sắc mặt trở nên trắng bệch, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Dực Thai công chúa im lặng, Đường Tiêu cho dù biểu hiện thực lực cường thịnh nhưng đều không vượt qua dự liệu của nàng, trong lòng nàng bắt đầu tin tưởng, Đường Tiêu sớm có một ngày trở thành người mạnh nhất Áo Bì Đảo, dẫn dắt con dân Đại Minh vương triều quay trở lại Cửu Châu, khôi phục đại quốc.

- Chuyện hôm nay là do Đường Tiêu ta con của Trần Quốc hầu làm, không quan hệ với Lan vương, các người đem giấy sinh tử này về, tông chủ trưởng lão các người muốn báo thù thì cứ tới Thai kinh thành tìm ta.

Đường Tiêu chỉ vào giấy sinh tử rồi nói với mấy đệ tử của Sa Nam tông một tiếng, minh xác việc này không liên quan tới Lan vương.

- Chuyện này nguyên nhân cũng là vì hôn nhân của tiểu nữ, không quan hệ với Đường công tử, Sa Nam tông các người nếu có dị nghị thì đến tìm bổn vương.

Lan vương nghe Đường Tiêu nói như vậy thì vội vàng mở miệng chủ động gánh vác, dù sao Đường Tiêu cũng là con rể tương lai của hắn rồi, trong ngoài có khác, dù sao cũng đã đắc tội với Sa Nam tông vậy thì đành đắc tội tới cùng, lúc này mà sợ hãi rụt rè, để cho tiểu bối gánh trách nhiệm thì sẽ bị Đường phủ xem thường.

Đường Tiêu cười cười không nói, tuy nhiên Lan vương làm như vậy cho thấy Lan vương cũng là người có trách nhiệm hắn cũng không khách khí, trong đáy lòng thầm thừa nhận nhạc phụ này, sau này cũng không hành hạ Nghi Lan quận chúa nữa.

Một đám đệ tử Sa Nam tông thu thập thi thể của Kim Sa, mang Kim Nam đang hôn mê trọng thương rời khỏi Nghi Lan thành, nửa canh giờ trước bọn họ còn uy phong lẫm lẫm tới đây vậy mà hiện tại tất cả đều nhục nhã rời đi.

Điều khiến cho bọn họ không cam lòng chính là, nếu như trưởng lão Kim Long biết con của mình bị giết, không biết sẽ giận dữ cỡ nào.

Khuôn mặt của Lan vương lộ vẻ ngưng trọng sau khi đoàn người Sa Nam tông rời đi, hắn nhanh chóng thúc đoàn xe rời khỏi võ đài, hướng về phía Nghi Lan thành mà đi ra, nường vào nhà của Trần Quốc hầu này là phú hay là họa Lan vương cũng không biết tuy nhiên đã tới nước này cũng chỉ có thể kiên trì như vậy mà thôi.

Dù sao việc tối trọng yếu hiện tại chính là phải đem đám hoàng tử công chúa này an toàn trở về Thai kinh thành, sau đó giải quyết cục diện rối rắm ở Nghi Lan thành.

138. Chương 138 : Kim Long Chu Kiêu.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 138: Kim Long Chu Kiều.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Trời tối dần đội nhân mã lúc đi tới chân núi Tuyết sơn thì một đoàn bóng đen giáng xuống hóa thành một trung niên, chặn ở trước bọn họ.

- Là ai dám cản trở xe ngựa của hoàng gia?

Một binh sĩ Nghi Lan thành hướng về phía bóng đen mà quát to.

Kết quả hần chưa đợi đến lúc trung niên nhân kia trả lời đã nghe thanh âm ầm ầm vang lên, một cái bàn tay lớn phá vỡ hư không, đem hần ném ra ngoài, hiển nhiên đối phương hạ thủ lưu tình cũng không muốn lấy tính mạng của hần.

Đúng vào lúc này có một bóng trắng rơi xuống, đứng ở bên cạnh trung niên nam nhân.

- Là ai cả gan cản trở xe ngựa hoàng gia của bốn vương? Còn không mau lui xuống?

Thanh âm của Lan vương vang lên thanh âm này vô cùng hùng hậu giống như có thực lực phá tan đá vụn vậy, theo trận thế phía trước mà phóng ra

- Chu Hiền vị con rể kia của người giết con trai Kim Sa của ta, ta muốn dẫn hần về nói vài câu, người chỉ cần giao hần cho ta là được, ta cũng không làm khó dễ những người khác.

Nam nhân trung niên mở miệng thanh âm rất nhỏ như sợi tơ khiến cho người nghe có cảm giác không thoải mái.

Người đến có hai người nam tử áo đen là trưởng lão Kim Long của Sa Nam tông, mà nữ nhân áo trắng chính là thê tử của hần Chu Kiều, Đường Tiêu giết con trai Kim Sa của bọn họ, nhìn thấy Kim Sa chết thảm hai vợ chồng thương tâm vô cùng, không thèm để ý tới luật pháp của Đại Minh nữa, ngăn chặn xe hoàng gia của Lan vương dưới chân núi Tuyết Sơn, chuẩn bị cưỡng ép Đường Tiêu trở về Sa Nam tông.

Một khi để đoàn xe lướt qua Tuyết sơn mạch tiến vào khu vực Thai kinh thành muốn báo thù cho nhi tử là chuyện không thể nào nữa rồi.

- Hóa ra là Chu Kim nhị trưởng lão các vị vì chuyện sinh tử trên võ đài Nghi Lan thành mà tới đây sao? Sinh tử giấy kia là do lệnh công tử chủ động nói ra, ở đây tất cả mọi người đều chứng kiến, sinh tử ước đầu bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản, Kim Sa chết chỉ trách hần học nghệ không tinh lại chủ động gây chuyện không thể trách ai.

Lan vương hóa thành một đạo kiếm quang thanh sắc, đột nhiên xông lên phía trước quay mặt về phía Kim Long Chu Kiều.

- Pháp lệnh của Đại Minh vương triều? Chó má, pháp lệnh quân được Sa Nam tông sao? Bạch y phu nhân kia duỗi bàn tay khổng lồ ra, một chưởng nặng nề chụp về phía một khối thạch cách đó không xa. Ầm ầm hai tiếng vang lên khối cự thạch liền bị đánh cho nát bét.

Ái tử đã chết vị nữ tử Chu Kiều này phần nộ đến cực hạn, nói chuyện cũng không che đậy miệng nữa rồi.

- Lớn mật Sa Nam tông không phải ở trên Áo Bỉ Đảo hay áo cư dân ở trên Áo Bỉ Đảo không phải là con dân của Đại Minh vương triều? Những lời đại nghịch bất đạo như vậy mà còn dám nói, Sa Nam Tông hần là muốn tạo phản rồi.

Lan vương lúc này nếu như còn nhu nhược trước những lời bất kính với vương triều Đại Minh như vậy truyền ra sẽ là trò cười cho thiên hạ.

- Ha ha ha.

Chu Kiều nở ra nụ cười:

- Chu Hiền niệm tình người giao hảo với Sa Nam tông chúng ta cũng không làm khó dễ người nữa, nhưng tên tiểu súc sinh giết con của chúng ta chúng ta cũng không thể bỏ qua, người nếu như ngăn cản chúng ta sẽ bắt giam một nghìn người ở đây.

- Chớ có cuồng vọng!

Lan vương véo ra một tiếng, chuôi kiếm giống như một miếng bạch ngọc bắn ra hiển nhiên không hề tầm thường.

Bạch y phu nhân Chu Kiều cùng Lan vương nói chuyện với nhau nam tử Kim Long vẫn một mực không lên tiếng, đau đớn mất đi nhi tử khiến cho hắn quả thực khó nhin được muốn dùng thân phận trưởng lão công khai khiêu chiến với Đại Minh vương triều, nhưng điều đó cũng có nghĩa liên lụy tới hai nghìn người của Sa Nam tông từ nay sẽ trở thành khâm phạm của triều đình, trong lúc này hắn không biết làm thế nào.

Tuy nhiên bạch y phu nhân không suy nghĩ nhiều như Kim Long nàng thấy Lan vương xuất kiếm thì lập tức phóng lên không trung, toàn bộ chân núi Tuyết Sơn đều rung chuyển, vô số những lá cây màu xanh ngưng tụ ở sau lưng của nàng, thân thể của nàng hóa thành một xà yêu cực lớn, trên người quần vô số dây leo màu lục toàn thân toát ra một khí tức hoang vu.

Chu Kiều vừa ra tay đã dùng tuyệt học lớn nhất của nàng, hiển nhiên nàng đã muốn dốc sức liều mạng với Lan vương rồi.

Nam tử áo đen Kim Long vẫn đứng nguyên tại chỗ mà bất động tựa hồ như vẫn do dự quan sát tình thế phát triển, lúc nào ra tay thì phù hợp.

- Yêu nghiệt, Chu Hiền ta ắt hẳn không ra tay, giao hảo với Sa Nam Tông các người các người thấy vậy khi dễ ta phải không?

Lan vương trong lòng đã xác định mình sẽ kết minh với Trần Quốc hầu rồi, lúc này cũng không còn cố kỵ nữa, dù sao mạng của Kim Sa cũng không thể vẫn hồi sớm muộn gì cũng phải xé rách mặt với Sa Nam Tông không bằng làm sớm hơn một chút.

Đúng lúc Chu Kiều ngưng khí hóa thành rắn, Lan vương rống to một tiếng, tê giác gào thét, bản thân của Lan vương đã ngồi ngay ngắn lên trên của nó, giống như hợp thành một thể với tê giác vậy rõ ràng Lan vương đã đạt tới tu vi Địa Nguyên tứ cấp lập linh hồn khế ước với tê giác, trong chiến đấu có thể tùy thời triệu hoán ra.

- Địa Nguyên yêu thú.

Hoàng tử công chúa và chúng học sinh của Thai kinh thành lập tức kinh hô, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy võ giả Địa Nguyên cấp triệu hồi yêu thú hơn nữa yêu thú này thân hình vô cùng lớn, làm cho người ta phải rung động.

Máu huyết trong người của Địa Nguyên yêu thú hùng hậu, thân thể vô cùng rắn chắc phát ra công kích thì rung chuyển cả núi rừng, võ giả Địa Nguyên tứ cấp một khi kết linh hồn khế ước với yêu thú võ công và tu vi liền tăng lên, Lan vương lúc này triệu hồi cự tê rõ ràng cho thấy hắn muốn liều mạng rồi, hơn nữa cũng lập uy trước mặt Đường Tiêu và chúng học sinh Thai kinh thành để cho bọn họ biết Lan vương không phải là người bình thường.

- Trường Hà Lạc Nhật.

Tê giác sau khi hiện thân thì gào thét lên một tiếng, một cái đầu lâu hất lên, vung ra một đạo kiếm khí, mang theo lực lượng cường hân bắn về phía Chu Kiều. (.

Lan vương tự mình sử ra Trường Hà Lạc Nhật cùng với Trường Hà Lạc Nhật kiếm Đường Tiêu sử dụng hoàn toàn khác nhau, giống như là một giọt nước so với trường gia vậy.

- Bát hoang đại thủ ấn.

Ở trên mặt đất, nam tử áo đen Kim Long bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, hai đạo linh phù tạo thành một bàn tay màu đen vô cùng to hướng về phía cự tê của Lan vương mà đánh, một trảo này mang theo khí thế thiên băng địa liệt, thôn phệ núi sông.

Đường Tiêu hiện tại chỉ có hai đạo hù triện hơn nữa cũng chưa trải qua rèn luyện địa hỏa, hai đạo phù triện ý nghĩa cho thấy, Sa Nam Tông trưởng lão đã có tu vi ngoài Địa Nguyên ngũ cấp, uy lực lớn vô cùng.

139. Chương 139 : Tuyết Sơn Cự Tê.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 139: Tuyết Sơn cự tê.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Ở trên phố của Thái kinh thành có một lời đồn đại đa số cường giả trên Áo Bì Đảo đều ẩn thân trong các tông phái những người này bình thường vô sự để làm tu thân luyện võ không đơn giản chọc vào triều đình, cho nên cũng ít khi xuất hiện, chọc giận Kim Long mấy chục năm nay cũng chỉ có Đường Tiêu mà thôi.

Tuyết Sơn đại mạnh, vạn long hai đạo linh phù cuối cùng cũng đánh tới trước mặt Lan vương, bề vụn đạo kiếm khí mà Lan vương đánh tới Chu Kiều, sau đó lại chộp tới Tuyết Sơn cự tê của Lan vương, cường giả Kim Long sau khi đạt tới Địa Nguyên ngũ cấp có thể xuất ra hai đạo linh phù nếu không phải Lan vương có yêu thú Địa Nguyên thì không cách nào đối kháng với hắn.

- Ngao.

Tuyết Sơn Cự Tê ngồi xổm xuống tích sức lực lượng điên cuồng gào thét một tiếng toàn bộ hướng về phía bàn tay đen kia mà đánh tới, độc thủ chương lập tức bị nó cắn cho nát bấy tuy nhiên đúng lúc Tuyết Sơn Cự Tê chuẩn bị va chạm vào thân thể của Kim Long thì Kim Long lại phun ra một ngụm tinh khí, một bát hoang đại thủ ẩn ngưng tụ thành hình đột nhiên vô lên trên người của tuyết sơn cự tê.

Tuyết sơn cự tê ầm một tiếng rơi xuống mặt đất, khiến cho toàn thân kịch liệt run rẩy, nó gào thét một tiếng sau đó toàn thân bạo xuất điện quang, sau đó một đạo kiếm sắc sắc bắn bắt đầu bắn tới Kim Long.

- Lan vương người lui ra đi, ta không thể giết người, mau đem tên tiểu súc sinh kia ra.

Kim Long quát lên một tiếng chói tai, bàn tay khổng lồ thu trở về, nhưng đúng lúc này mấy đạo kiếm khí công kích đã lắc lư.

Tuyết sơn cự tê nỗ lực đứng vững, bàn chân đã loạn choạng, Kim Long lúc này giống như một con mèo vờn chuột vậy, tuyết sơn cự tê cuối cùng cũng không đứng vững bị đánh cho nghiêng xuống mặt đất.

- Vị Kim trưởng lão này có tu vi vượt xa Lan vương, Đường công tử chọc vào một vị cường giả ẩn nấu rồi.

Phương Kích đang xem cuộc chiến bỗng nhiên làm ra phán đoán.

Lan vương triệu hồi yêu thú Địa Nguyên cự tê, nhưng không cách nào khống chế cục diện được ngược lại một chương của Kim Long lại đánh tới khiến cho Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm của Lan vương không cách nào thi triển, điều này cho thấy võ học tu vi của Kim Long ở phía trên của Lan vương, từ Địa Nguyên tam cấp tấn cấp đều trở nên vô cùng gian nan tuy nhiên sau khi tấn cấp tu vi võ công đều tăng lên rất lớn.

Kim Long so với Lan vương chỉ cao hơn một cấp nhưng Lan vương triệu hồi Địa Nguyên yêu thú hỗ trợ vẫn ở thế hạ phong điều này cho thấy yêu thú mà Lan vương thu thập có phẩm tính không quá tốt, nếu như thu được một yêu thú lợi hại hơn thì có lẽ không gặp phải gian nan nguy cấp như vậy nữa.

Các cường giả ở Áo Bì Đảo ngoài Địa Nguyên tứ cấp đều có thể đánh tới tứ đại yêu vương, một Địa Nguyên cường giả kết linh hồn khế ước với tứ đại yêu vương không biết sẽ trở nên đáng sợ tới mức nào, tuy nhiên tứ đại yêu vương không phải dễ thuần phục như vậy.

- Muốn mang Đường công tử đi trước hết phải đạp qua thi thể của ta.

Lan vương rống lớn một tiếng, điều khiển tuyết sơn cự tê liều mạng chống lại Kim Long.

- Người còn chấp mê bất ngộ vậy đừng trách ta không khách khí.

Kim Long lại phun một ngụm tinh khí ra, dùng một chưởng mạnh mẽ đập xuống tuyết sơn cự tê xem ra hẳn lúc này muốn hạ sát thủ rồi.

Kim Long cho dù không hạ sát thủ thì ít nhất lần này cũng phải cho Lan vương bị rọng thương mất đi năng lực ngăn cản hẳn giết Đường Tiêu, nhưng điều mọi người không ngờ chính là đúng lúc hắn đập lên trên đầu tuyết sơn cự tê thì một cái mai rùa cực lớn đã xuất hiện.

- Âm âm.

Cái mai rùa kia bị đập cho nát báy, hào quang của nó cũng nhanh chóng phai nhạt, sụp đổ ngay trước mặt của tuyết sơn cự tê, Lan vương thừa cơ hội này phát ra Băng Hồ Thu Nguyệt kiếm, vô số kiếm hoa cùng với đại thủ ấn phóng tới, rốt cuộc cũng hóa giải được công kích của Kim Long.

Mai rùa bị Kim Long đập một chưởng vỡ tan cũng không phải là mai rùa không đủ rắn chắc mà là vì hiện tại Đường Tiêu cùng với Kim Long có tu vi võ học khác nhau quá xa, uy lực không giống nhau, võ công tu vi càng cao thì pháp khí cũng sẽ càng mạnh hơn.

Đúng lúc mai rùa bị Kim Long dùng một chưởng đập nát thì một thanh Giải Kiềm Kích đã phóng ra lực lượng rất lớn, hóa thành yêu khí màu đen bắn về phía Kim Long.

- Hóa ra là tên tiểu súc sinh này.

Kim Long liếc mắt đã nhận ra Giải Kiềm Kích, đây là thứ vũ khí khiến cho Kim Sa ái tử của hắn táng mạng, những đệ tử đi theo đã miêu tả thật chi tiết cho Kim Long biết.

Kim Long nhìn bốn phía không thấy thân ảnh của Đường Tiêu hắn liền đuổi chưởng ra bàn tay cực lớn chụp tới đem Giải Kiềm Kích của Đường Tiêu thu vào trong tay, Giải Kiềm Kích dưới tác dụng thần thức của Đường Tiêu điên cuồng gãy dựa nhưng không cách nào thoát khỏi tay của Kim Long được.

Đang cấp thua nhau quá lớn pháp khí có đôi khi bị đối phương cưỡng chế lấy đi.

Nghĩ tới đứa con yêu của mình táng thân trong Giải Kiềm Kích này Kim Long phảng phất giống như nhìn thấy cảnh tượng Giải Kiềm Kích xuyên qua ngực của con mình, trong lòng hắn tức giận thành ra bị mất tập trung trong nháy mắt Giải Kiềm Kích đột nhiên gãy dựa, hướng về phía Kim Long là phóng tới, từ bên trong phun ra hơn mười miếng Lôi Chấn Tử.

- Âm.

Một thanh âm kinh thiên động địa nổ vang, hơn hai mươi miếng Giải Kiềm Kích bắn ra khoảng cách gần như thế, Kim Long muốn trốn cũng không còn kịp rồi.

- Tiểu súc sinh.

Kim Long mắng to một tiếng trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ cực độ, Đường Tiêu lựa chọn thời cơ nổ vô cùng đúng, hắn tựa hồ như biết rõ Kim Long sẽ nắm lấy Giải Kiềm Kích bị tức giận làm ất tập trung vậy, trong nháy mắt hắn bắn ra hai mươi viên Lôi Chấn Tử rồi cho bọn chúng phát nổ.

Lúc lâm địch, dự đoán trước đối thủ sẽ dùng chiêu số gì, có phản ứng gì, thì mới có thể lấy yếu thắng mạnh, xuất kỳ bất ý giết chết đối phương, Đường Tiêu cả đời làm sát thủ, liệu trước mọi chuyện đã là thói quen của hắn, thậm chí không cần chủ động suy nghĩ cũng có thể đem cuộc chiến sớm suy diễn ra.

Hơn mười miếng Lôi Chấn Tử đã giết được hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan lúc này đối thủ của hắn mạnh hơn nhiều chính là trưởng lão Sa Nam Tông Kim Long, Đường Tiêu quyết đoán dùng hai mươi viên Lôi Chấn Tử, hơn hai mươi viên này tụ hợp cùng một chỗ bạo tạc nổ tung đem Kim Long và Chu Kiều hai vợ chồng bắn ra ngoài, lao mạnh tới vách đá rồi mới rơi xuống.

140. Chương 14 0: Lan Vương Nhân Từ

Sát Vương

Chương 140: Lan vương nhân từ

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Đương nhiên vụ nổ này cũng liên quan đến Tuyết Sơn Cự tê của Lan vương, hơn hai mươi miếng Lôi Chấn Tử bạo tạc như vậy khiến cho da lông của nó bị thương tổn máu tươi đầm đìa, Lan vương hét to một tiếng vội vàng thu hồi yêu thú của mình vào trong đan điền, vì triệu hồi yêu thú cho nên Lan vương cũng dùng chung thân thể với tuyết sơn cự tê, nhưng tổn thương chủ yếu là do tuyết sơn cự tê nhận lấy Lan vương cũng không bị thương quá nặng.

nguồn (.)

Mấy tên binh sĩ gần Lan vương và Kim Long cũng bị nổ tung bay lên trời, sau khi rơi xuống bị gãy mấy khúc xương, tuy nhiên chỉ bị thương nhẹ không đến nỗi chết.

Lan vương thu hồi tuyết sơn cự tê xong lấy ra một cái hồ lô trữ vật nuốt vài viên đan dược hiển nhiên đây là những đan dược thượng phẩm mà Lan vương cất giấu đại bộ phận dùng để sẵn sóc cho tuyết sơn cự tê bị thương.

So với việc Lan vương bị thương vợ chồng Kim Long còn thê thảm hơn nhiều, cánh tay của Kim Long nắm lấy Giải Kiềm Kích dĩ nhiên là bị làm cho gãy vụn, toàn thân huyết nhục mơ hồ, sau khi ngã xuống từ trên vách đá, đã không đứng lên nổi nữa rồi.

- Long ca.

Chu Kiều nước mắt như mưa, nàng bị thương không nghiêm trọng bằng kim long, ngưng khí một chút là đứng dậy hóa thành một con xà yêu cực lớn hướng về phía Lan vương mà lao tới. xem tại

Đột nhiên một Tinh cương sĩ tốt xuất hiện ngăn cản đường của xà yêu, vung đao lên chém vào cổ.

- Chút tài mọn mà cũng khoe khoang trước mặt ta.

Chu Kiều hừ lạnh một tiếng, xà yêu hướng về phía trước mà nhổ ra một phù triện màu xanh lá phù triện này mang theo chất độc vô cùng lập tức bao trùm lấy thân thể của bốn tên tinh cương sĩ tốt.

Một lúc sau ba gã tinh cương sĩ tốt liền bị đạo phù triện này ăn mòn sạch sẽ, cuối cùng một tinh cương sĩ tốt chỉ còn lại khung xương tuy nhiên nó vẫn đứng cảm xông lên phía trước, chém lên trên xà yêu một đao đáng tiếc là không thể phá bỏ lớp phòng thủ.

Lan vương thừa dịp này phóng Nhật Nguyệt Luân Hồi kiếm, một đạo kiếm khí lăng lệ bắn tới, lập tức xuyên qua tạo thành một cái lỗ máu trên người của xà yêu, đem Chu Kiều đánh cho hiện nguyên hình, Lan vương tuy không địch lại Kim Long nhưng đối phó với Chu Kiều thì dư sức.

- Người đi đi ta không muốn giết người.

Lan vương cứ thế mà phát ra một đạo kiếm khí tuy nhiên niệm giao tình những năm nay hẳn không ra tay với Chu Kiều.

- Các người đám khốn kiếp này tay sai của triều đình dám giết con của ta, làm tổn thương phu quân của ta ta liều mạng với các người.

Chu Kiều quả nhiên đã điên lên, cuối cùng phát hiện ra Đường Tiêu ở sau lưng Lan vương liền vung một chưởng mong muốn đánh chết Đường Tiêu.

- Yêu nghiệt sao người còn chấp mê bất ngộ.

Một đạo kiếm khí trên người của Lan vương bắn ra, lập tức xuyên qua cánh tay của Chu Kiều, tạo thành một lỗ máu, chưởng của nàng bắn về phía Đường Tiêu cũng tan biến trong vô hình.

Kim Long bị Đường Tiêu làm cho nổ tung nửa chết nửa sống, mà Lan vương e ngại cũng chỉ có Kim Long, còn Chu Kiều cho dù Lan vương không dùng tuyết sơn cự tê cũng thừa sức đánh bại Chu Kiều.

Đường Tiêu cũng theo đó mà vung một đòn Trường Hà Lạc Nhật Kiếm về phía Chu Kiều, muốn tiêu diệt phụ nhân này chấm dứt hậu hoạn, tuy nhiên không ngờ đạo kiếm khí mạnh mẽ này của Đường Tiêu chạm vào thân thể của Chu Kiều lại biến mất vô hình vô ảnh, hiển nhiên Lan vương có thể dễ dàng xuyên qua hộ thể cương khí của Chu Kiều nhưng Đường Tiêu thì không thể.

Dù sao hiện tại hắc cũng chỉ là cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp, so với cao thủ cấp Địa Nguyên thì còn kém quá xa.

- Tiểu súc sanh ta giết người.

Chu Kiều thấy Đường Tiêu ra ám chiêu muốn đưa nàng vào chỗ chết thì như bị bệnh tâm thần mà la to, nàng lại e ngại Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm của Lan vương nên không dám tùy tiện phát chiêu.

- Người còn không đi đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Lan vương thở dài một hơi một đạo kiếm khí trong tay của ông lại phát động ra.

Chu Kiều hướng lên không trung mà rú lên, lồng lộn một tiếng đúng là nàng không dám ra tay với Đường Tiêu nữa, nàng quay đầu ngưng khí hóa xà, ôm lấy Kim Long bị thương nghiêm trọng mà chạy gấp về phía xa, mất đi hình dáng.

- Trảm thảo vạ tận gốc, Lan vương ông quá nhân từ rồi, ngày sau sẽ gặp phiền toái nhiều.

Đường Tiêu đi tới nhìn phương hướng vợ chồng Chu Kiều biến mất mà nói với Lan vương.

Lan vương quay đầu nhìn Đường Tiêu, hai mắt nhắm lại, Đường Tiêu nói không sai, hắc quá mềm lòng rồi nếu như không có nhược điểm này thì hiện tại có lẽ hoàng đế Đại Minh vương triều không phải là Chu Hi mà là thuộc về Chu Hiền hắc rồi, vì hắc là ca ca của Chu Hi, tuy nhiên nếu như hắc không mềm lòng như vậy thì Chu Hi cũng không cho hắc làm thống lĩnh Nghi Lan thành.

- Khởi giá, hộ tống hoàng tử công chúa trở về kinh thành.

Lan vương cũng không nói thêm gì nữa, vung tay lên xe ngựa lập tức khởi động dọc theo tuyết sơn sơn mạch mở ra quan đạo hướng về phía Thái kinh thành mà xuất phát.

.....

- Thiếu gia người trở về rồi.

Ở đường phủ Trấn quốc hầu trong thần mã quán, một đám tiểu nha đầu nhìn thấy Đường Tiêu thì thân thiết mà đón chào.

Đường Tiêu cười cười với bọn họ, chuyển đi huấn luyện quân sự này cực kỳ hưng phấn, ở võ đài Thái kinh thành tiến hành trận chiến với Từ Tiểu, ở Nghi Lan thành đấu với Nghi Lan quận chúa Ngạnh phương ngư cảng giết Trương Bảo, lại đấu với Nghi Lan quận chúa lần nữa, tru sát hắc y nhân Lý Ngạn, tru sát hoàng tử hải tộc Mã Khắc Tây Mễ Lan, hải tộc công chúa Ly Đế Á, ở võ đài Nghi Lan thành giết Sa Nam Tông Kim Sa, dưới chân tuyết sơn đại mạch làm bị thương vợ chồng Kim Long.

Đối lại những hưng phấn đó trong vòng một tháng Đường Tiêu đã từ Nhân Nguyên tam cấp đột phá tới Nhân Nguyên ngũ cấp, chính thức bước vào con đường cường giả, hiện tại hắc đấu với Mục Thương, cũng chưa chắc đã thua.

Sau khi về nhà không biết vì nguyên nhân gì mà Đường Tiêu có một cảm xúc thân thiết không nói nên lời, trong lòng tràn đầy về ô nhòa, những tiểu nha đầu bình thường lú lú khiến người ta chán ghét hiện tại trở nên vô cùng thân thiết.

Đường Tiêu sau khi tắm rửa thì đi gặp Hưng Đô phu nhân sau khi được Hưng Đô phu nhân ôm ấp thân mật hắc liền tới Nhật Nguyệt Hồ nằm xuống để đám nha đầu đám bóp tay chân cho.

Đường Tiêu ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, cảm thụ một chút chim hót hoa nở tâm tình trầm tĩnh bỗng trở nên nhộn nhạo, hắc hướng về phía xung quanh nhìn một vòng sau đó bỗng nhiên ôm lấy một nha đầu mười bốn tuổi gần đó.

- Thiếu gia.

Nha đầu bị ôm kia run rẩy mà nhìn Đường Tiêu.

- Người tên là gì?

Đường Tiêu ôn hòa hỏi một câu thần sắc ngữ khí đều rất mập mờ.

- Bẩm thiếu gia nô tỳ tên là Chỉ Diên.

Tiểu nha hoàn liền vội vàng trở lời Đường Tiêu, ở trước mặt mọi người nàng bị Đường Tiêu ôm cảm thấy hơi hoảng hốt cũng hơi ngượng ngùng.

141. Chương 141 : Muốn Ăn Thịt Người

Sát Vương

Chương 141: Muốn ăn thịt người

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên sau khi thiếu gia thay đổi tâm tính ôm nàng.

Tiểu nha hoàn Chỉ Diên khẽ giãy một cái nhưng không thoát khỏi vòng tay của Đường Tiêu, trong lòng cầu nguyện không biết ở trước mặt mọi người Đường Tiêu có làm chuyện gì khác người với nàng hay không.

- Chỉ Diên hóa ra là vậy.

- Thiếu gia có thể buông nô tỳ ra được không?

Tiểu nha hoàn Chỉ Diên thấy ở trước mặt nhiều người như vậy bị Đường Tiêu thì cảm thấy rất thẹn thùng.

- Ta là Tuyết Điều nàng là Chỉ Diên chúng ta đúng là một đôi ha ha.

Đường Tiêu cười đậm nở ra nụ cười.

- Thiếu gia đừng như vậy.

Chỉ Diên nhìn ra trong mắt thiếu gia có một khí tức nguy hiểm giống như là lang sói vậy nàng lập tức trở nên hoảng sợ.

- Ta với người thương lượng một chuyện.

Ngữ khí của Đường Tiêu đột nhiên trở nên nghiêm túc.

- Thiếu gia có chuyện gì vậy?

Chỉ Diên tiểu nha hoàn nơm nớp hỏi Đường Tiêu.

- Ta gần đây luyện võ công cần ăn thịt người sống để tăng công lực, ta thấy người xem ra rất thích hợp cho nên muốn thương lượng một chút để ta ăn thịt người được không? đọc truyện mới nhất tại .

Đường Tiêu cười cười nhìn Chỉ Diên tiểu nha hoàn nói.

- Thiếu gia tha mạng cho nô tài, nô tài còn chưa muốn chết...

Chỉ Diên tiểu nha hoàn bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, không ngớt xin tha, vốn nàng tưởng thiếu gia muốn đâm loạn nàng, không ngờ còn muốn ăn thịt nàng như vậy thà bị hấn đâm loạn bảo trụ cái mạng nhỏ còn hơn.

- Thiếu gia đừng như vậy, thả Chỉ Diên muội muội đi.

Manh Ngọc kéo hơn mười nha hoàn khác cùng nhau quỳ xuống hướng về phía Đường Tiều mà cầu tình.

- Ha ha ha.

Đường Tiều cười to ôm Chỉ Diên vào lòng Chỉ Diên sợ tới mức oa oa khóc lớn, dốc sức liều mạng giãy dụa ở trong lòng hắn.

Đường Tiều nhú mày chỉ đùa một chút thôi mà đã bị dọa thành ra như vậy, sau khi lắc đầu một hồi Đường Tiều thả nàng ra còn mình thì đứng lên.

Mấy tiểu nha hoàn khác sắc mặt cũng trắng như tờ giấy, chỉ Diên nơm nớp chấp tay nhìn Đường Tiều phía xa xa.

Đường Tiều bước vài bước thò tay kéo Manh Ngọc qua một bên, nhỏ giọng hỏi nàng một câu:

- Chỉ Diên ở trong phủ là nha hoàn loại mấy?

- Hồi bẩm thiếu gia Chỉ Diên ở trong phủ là nha hoàn loại ba.

- Dem nàng ta trở thành nha hoàn loại một đi, vừa rồi trêu chọc làm sợ nàng ta coi như bù đắp.

Đường Tiều cả đời làm sát thủ, cho tới nay chỉ biết tới thiết huyết, không có nhu tình lần này sau khi trải qua huấn luyện quân sự cừ tử nhất sinh trở về khó tránh khỏi có cảm giác ôn hòa, đem mấy tiểu nha đầu hù dọa một phen coi như là giảm bớt căng thẳng.

- Cám ơn thiếu gia, nô tỳ biết thiếu gia chỉ là nói giỡn với Chỉ Diên.

Khóe mắt của Manh Ngọc tràn ra nước mắt nàng cuối cùng cũng biết thiếu gia đùa giỡn, trong lòng thầm nghĩ, thiếu gia cứ như vậy mà nói giỡn không sợ hù chết người khác sao?

.....

Thiếu gia cậu đã đạt tới tu vi Nhân Nguyên Ngũ cấp rồi sao/

Mục Thương vô cùng khiếp sợ nhìn Đường Tiều.

Mục Thương cũng không biết, kỳ thực dùng thực lực Nhân Nguyên lục cấp của hắn bây giờ chính diện đối kháng với Đường Tiều cũng không thể thắng nổi, lần này Trần Quốc hầu sai hắn bảo vệ cho Đường Tiều, không đây một năm sau hắn đã mất đi ý nghĩa thiếp thân thị vệ.

Chủ tới hai người đang nói chuyện thì ở trong phủ Trần Quốc hầu bỗng nhiên trở nên náo nhiệt, là hoàng đế Chu Hi sau khi nghe được Dực Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa nói được Đường Tiều cứu giúp liền đặc biệt sai người mang tới phần thưởng. (.

- Khánh Đô phu nhân tự mình bước ra khỏi hậu phủ, nghênh đón thánh chỉ.

- Ta chúa long ân...

.....

Đường Tiều cùng với Kim Sa ở Nghi Lan thành trải qua một lần sinh tử quyết đấu cuối cùng cũng đã truyền tới lỗ tai của từng người, kể cả chuyện vợ chồng Sa Nam Tông chặn đường giết Đường Tiều cũng đã dẫn tới sự giận dữ của hoàng đế, ở trong Tử Cấm thành còn phái ra cường giả tiến về Sa Nam Tông, mệnh cho tông chủ ước thúc môn hạ không được để Kim Long và Chu Kiều một lần nữa rời tông trả thù, nếu như phát hiện Sa Nam Tông còn đối phó với Đường gia thì dùng tạo phản mà luận xử khi đó triều đình sẽ phái ra một vạn quân tinh nhuệ san bằng Sa Nam Tông.

Sa Nam Tông mặc dù trong phái có nhiều cao thủ nhưng so với Đại Minh triều đình thì giống như là kiến so với voi vậy, tông chủ Sa Nam Tông cân nhắc cho hai nghìn người của tông môn mình cho nên phải đè nén chuyện này xuống, hạn chế để Kim Long và Chu Kiều hành động, tránh khỏi việc rước lấy họa diệt tông, đương nhiên Kim Sa cũng biết chuyện sinh tử quyết đấu trước đây vợ chồng Kim Long cũng không có lý.

.....

- Tiêu nhi có tiền đồ không đầy mười sáu tuổi đã được phong làm nam tước, để cho vi nương cảm thấy thật phong quang.

Khánh Đô phu nhân ôm lấy Đường Tiêu, rồi lại hôn hân, vẻ mặt toát ra sự tự hào.

- Ha ha nam tước thì đáng gì hài nhi về sau còn muốn được phong làm hầu tước, để cho Đường gia có hai hầu.

Đường Tiêu khẽ giãy ra khỏi lồng ngực của phu nhân, giờ phút này trong lòng hắn cũng vô cùng đắc ý, tuy nhiên cứ bị Khánh Đô phu nhân ôm như vậy hắn cũng thấy quái dị.

- Aizzz, bất tri bất giác tiểu nhi của ta đã lớn rồi, còn cao hơn cả ta rồi, đáng người cũng xấp xỉ hầu gia rồi.

Khánh Đô phu nhân tựa hồ như ý thức được điều gì đó liền kiễng chân ôm lấy Đường Tiêu.

Nhớ rõ năm ngoái hắn còn gầy nhỏ ôm hắn có cảm giác như ôm tiểu hài tử vậy mà hiện tại đã thoát thai hoán cốt hoàn toàn trở thành một nam nhân chân chính.

- Mẫu thân.

Đường Tiêu cảm nhận được tình thương mẫu tử của Khánh Đô phu nhân thì khẽ thò tay ôm Khánh Đô phu nhân vào trong ngực, từ kiếp trước đến kiếp này, nữ nhân trước mắt hắn là người duy nhất khiến cho hắn cảm thấy có tình người hắn thề phải mau chóng mạnh mẽ hơn bảo hộ nàng tuyệt đối không cho nàng có bất kỳ tổn thương gì.

Khánh Đô phu nhân ngẩng đầu nhìn Đường Tiêu tuấn lãng trước mắt, cảm thụ được cánh tay hữu lực của hắn, trong lòng nàng bỗng dâng lên sự kiêu ngạo, nữ nhân cho dù bản thân nhỏ yếu nhưng có thể sinh ra nam tử cường đại như thế, trực tiếp nhìn thấy nam nhân này từ khi cất tiếng khóc chào đời cho tới khi oai phong một cõi, đây quả là một cảm thụ người bình thường không dễ cảm nhận được.

....

Sau khi ở lễ bộ hoàn thành thủ tục xong xuôi, Đường Tiêu cùng với Mục Thương đi tới khối đất mình được phong mà thị sát.

Hoàng đế Chu Hi phong cho Đường Tiêu là bách hộ, đất phong ở Hồ Vĩ thôn ngay ngoài Thái kinh thành, là chỗ ngư dân bắt cá, ở đó tổng cộng có một trăm mười tám gia đình, nguyên thuộc về quản hạt của Đạm Thủy trấn, hiện tại đã toàn bộ giao cho Đường Tiêu, thuế phú cũng là do Đường Tiêu chế định, đương nhiên một trăm mười tám nhà này đều là ngư dân, cũng không hoàn toàn dựa vào mấy mẫu ruộng ở đây mà sinh sống.

142. Chương 142 : Hồ Vĩ Thôn.

Sát Vương

Chương 142: Hồ Vĩ thôn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ - xem tại

Hồ Vĩ Thôn ở vị trí vô cùng tốt, Đạm Thủy sông cũng là một trong ba sông thượng đẳng ở Áo Bì Đảo, uốn lượn qua Thái kinh thành về phía tây, theo Hồ Vĩ Thôn mà tập hợp chảy vào biển.

Từ Thái kinh thành vận chuyển vật tư vào đây rất thuận tiện, một đường xuôi dòng mà xuống, đương nhiên một số đặc sản trong thôn cũng có thể mang về Thái kinh thành, toàn bộ Hồ Vĩ Thôn khắp nơi đều là cây dừa, nước ngọt trong sông thoải mái phì nhiêu, ngư nghiệp phát đạt nên ở đây cũng tương đối giàu có có

thể thu được không ít thuế ngân, xem ra hoàng đế Chu Hi cũng là muốn thật tâm ban thưởng cho Đường Tiêu không lừa dối hắn.

- Thôn trang như vậy Trấn Quốc hầu ở Áo Bì Đảo có hơn năm trăm cái, mỗi cái thôn trang hàng năm đánh bắt chăn nuôi làm ruộng cất rượu... thu nhập tới bảy tám vạn lượng.

Mục Thương sau khi đi dạo cùng với Đường Tiêu một phen liền nói cho Đường Tiêu nghe.

Đường Tiêu nheo mắt lại khó trách ở trong phủ có thể nuôi nhiều miệng ăn như vậy, xem ra sản nghiệp của phụ thân không chỉ năm trăm thôn trang, vốn Đường Tiêu có được khối đất phong này rất hưng phấn nhưng sau khi nghe Mục Thương nói như vậy thì lập tức bị đả kích, Đường Tiêu ở khối đất phong này có thể thu được hơn hai trăm lượng bạc đã xem như là không tệ rồi, nhưng mà đối với tiêu dùng của Đường Tiêu mà nói hai trăm lượng bạc vẫn là quá ít.

Trừ phi về sau có nhiều đất phong hơn nữa xem ra khối đất này không cần hao tâm tổn trí cứ giao cho Mục Thương quản lý là được.

Thu nhập của đám vương công quý tộc đa phần cũng từ nơi này mà ra, nếu không chỉ dựa vào bổng ngân mà hoàng đế cấp cho, hầu phủ nào cũng phải đóng cửa luôn rồi, ở bên ngoài Đại Minh triều có quy củ vương công quý tộc không thể làm thương nhân một số tổ chức thương hội lớn đều thuộc về sở hữu của Đại Minh triều.

Tiểu Hồ Hầu Chu Côn chính là phụ thân của Chu Kiền là một tên nghiệp quan điển hành mặc dù hắn vì Đại Minh triều quản lý buôn bán tiền bạc nhưng những món hời bí mật vẫn có rất nhiều, Chu gia sinh ý trải rộng khắp Áo Bì Đảo, nhưng chủ yếu tập trung ở Đào Viên thành nơi đó là nơi Đường Uyên đóng quân cho nên Chu Côn cùng với Đường Uyên có rất nhiều quan hệ bí mật.

Đường Tiêu ở Hồ Vĩ Thôn đi dạo mấy vòng sau đó liền trở về Đường phủ, Mục Thương thì ở Hồ Vĩ thôn nghỉ ngơi vài ngày, thay Đường Tiêu coi sóc hơn một trăm hộ dân ở đây, các khế đất cũng chuyển sang tên của Đường Tiêu.

Sau khi trở thành nam tước Đường Tiêu coi như có được đất phong chính thức của mình có một trăm con dân phụ thuộc mặc dù chỉ là một thôn dân nhỏ nhoi nhưng cũng có thể xây dựng một tòa phủ của mình ở Thái kinh thành, tuy nhiên Đường Tiêu không làm như vậy hiện tại hắn hứng thú nhất vẫn là luyện hóa pháp khí.

Sau khi tiến hành một trận chiến với Chu Kiền, Chu Kiền phun độc khí khiến cho ba gã Tinh cương sĩ tốt khác đều tan nát chỉ có tinh cương sĩ tốt luyện hóa từ cái lồng sắt là không bị sao, điều này cho thấy hàn thiết dưới biển sâu mạnh mẽ đến thế nào, cho nên cần phải mau chóng để cho tinh cương sĩ tốt thoát thai hoán cốt, đem nhiều hàn thiết rót vào trong cơ thể bọn chúng, nâng cao lực chiến đấu của chúng.

Cùng Đường Tiêu được phong thưởng thì Lan vương Phương Kích Thái Hằng và những người liên quan đều phải chịu xử phạt, Lan vương lột bỏ quan tước bổng lộc ba cấp tuy nhiên vẫn được ở Nghi Lan thành, Phương Kích thì thâm hiểm rồi bị bãi miễn chức đại thống lĩnh ngự lâm quân sung quân đi tới nơi hoang vu ở trung ương sơn mạch.

Trong bữa tiệc tiễn Phương Kích đi Phương Kích cũng không hề lộ vẻ khó chịu, có thể thường xuyên ở trong sơn mạch đánh yêu thú cũng là tâm nguyện của hắn, so với suốt ngày ở Thái kinh thành thì thú vị hơn nhiều, Đường Tiêu nhìn thấy dã tính khát vọng của Phương Kích thì biết rằng hắn thích sinh hoạt ẩn dật, cho nên cũng không mở miệng an ủi, chỉ cùng nâng cốc cười đùa ước định sau này có cơ hội sẽ gặp lại nhau.

Tiễn Phương Kích đi, thất hoàng tử nhắc nhở Đường Tiêu về chuyện kết thân với Lan vương, thất hoàng tử nếu như không đề cập tới chỉ sợ Đường Tiêu đã quên mất, trên đường tới Thái kinh thành, Lan vương đã bảo hộ hắn, Đường Tiêu cũng không thể bất nghĩa với Lan vương, cho nên sau khi trở về Đường phủ Đường Tiêu liền tìm Khánh Đô phu nhân, đem sự tình tất cả nói cho bà biết.

Sau khi biết được Lan vương đã đồng ý mối hôn sự này rồi, Khánh Đô đương nhiên cũng không muốn làm hư mất chuyện tốt của nhi tử, vì vậy nàng liền cho người đi báo tin cho Đường Uyên đồng thời mang theo năm trăm quân tinh nhuệ từ Đường phủ tới Nghi Lan thành, đem sinh lễ tiễn tới Nghi Lan vương phủ.

Tuy Đường Uyên không đích thân tới nhưng mà Khánh Đô phu nhân lại tới sính lễ cũng rất nặng khiến cho Lan vương vô cùng hài lòng, Khánh Đô phu nhân lúc trở về kinh thành ,Lan vương tự mình tiễn tới Tuyết Sơn sơn mạch, ngoại trừ Nghi Lan quận chúa thăm đau lòng thì tất cả đều vui tươi, thậm chí Lan vương mấy lần muốn hỏi tuổi của Đường Tiêu, muốn vào sinh nhật mười sáu tuổi của hắn đem Nghi Lan gả vào Đường phủ.

(.

.....

Trải qua nửa tháng, cũng là mười tháng kể từ khi Đường Tiêu đến thế giới này, Đường Tiêu trong thời gian này cũng tiếp nhận ngày sinh nhật thứ mười sáu của hắn, căn cứ theo pháp lệnh của vương triều Đại Minh, sau khi tới mười sáu tuổi có thể cưới vợ.

mặt khác nam tử của gia đình quý tộc từ thời kỳ mười sáu tới hai mươi tuổi phải tham dự hai năm nghĩa vụ quân sự, nếu như không phải tình huống đặc biệt trong vòng mười ngày đầu của tròn mười sáu tuổi phải đi báo danh, nguyên nhân đặc thù phải được bộ binh phê chuẩn nếu không phải đợi tới tháng thứ hai.Đường Tiêu đối với chuyện này không hề phản đối, ở trong quân đội hắn có thể phát triển nhanh hơn nữa còn có thể lập nhiều quân công, sớm tăng tước vị,sớm ngày được phong hầu.

Ngày thứ hai sau khi hắn tròn mười sáu tuổi Đường Tiêu đã đến bộ binh báo danh, phân công cụ thể đến chỗ nào thì một tháng sau bộ binh sẽ báo tới.

Từ bộ binh trở về Mục Thương muốn dẫn Đường Tiêu đi tới một chỗ chính là chỗ mà Trần Quốc hầu Đường Uyên đã dẫn Mục Thương dẫn hắn đi. Ở kiếp này Đường Tiêu cũng chưa từng gặp qua phụ thân Đường Uyên của mình không biết tại sao phụ thân của hắn lại một mực trốn tránh.

Mục Thương lúc này không phải đưa Đường Tiêu đi gặp Đường Uyên mà là đi tới một lối nhỏ ở trên núi Dương Minh, hai người tiến vào trong sơn động, vào trong một gian phòng, vài tên trang hán đã đợi sẵn ở trong đó, Mục Thương sau khi mang Đường Tiêu đến mấy trang hán hỏi Mục Thương một câu:

- Có thể đi xuống không?

143. Chương 143 : Địa Đạo Bí Mật.

Sát Vương

Chương 143: Địa đạo bí mật.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Mục Thương cũng đơn giản trả lời:

- Đi xuống đi.

Vài tên trang hán mình trần lập tức tiến xuống phía dưới, Đường Tiêu cũng theo Mục Thương đi vào trong huyết động hướng về phía dưới mà nhìn nhì, huyết động lúc này cao tới hơn chục trượng, ở trong lòng đất không nhìn thấy ánh sáng.

- Thiếu gia hiện tại ngưng khí hóa điều bay xuống không có vấn đề gì chứ?

Mục Thương nhìn Đường Tiêu mà cười hỏi.

Đường Tiêu nheo mắt cười hắn cũng không ngưng khí hóa điều mà từ từ nghiêng người một cái trực tiếp bay xuống huyết động.

- Thiếu gia.

Mục Thương thấy Đường Tiêu từ từ rơi xuống huyết động thành kinh hoàng, sau đó cũng chạy theo.

Lúc đi xuống thấy Đường Tiêu đang tiêu diêu tự tại nhìn bốn phía, Mục Thương lúc này mới thở ra một hơi, hóa ra thiếu gia đã tìm được pháp khí phi hành của mình, ngay cả chuyện ngưng khí hóa điều đã không cần nữa, vừa rồi mình thực sự lo lắng thừa rồi. Đường Tiêu rất nhanh xuống động cùng với Mục Thương, ở đây cảm giác nóng hơn phía trên rất nhiều, vài tên trang hán mình trần đang chờ ở nơi đó Đường Tiêu cùng Mục Thương đi xuống cũng không nhiều lời với bọn chúng tiếp tục tiến nhanh vào trong huyết động.

Huyết động này có hơi dốc hơn nữa càng đi xuống thì độ dốc càng cao, tuy nhiên hiện tại đối với Đường Tiêu mà nói, khu hành pháp khí giống như dẫm lên trên đất bằng vậy, vài tên trang hán mình trần thấy Đường Tiêu thông dong như vậy cũng không khỏi kinh hãi, thiếu gia trải qua mới một năm mà tu vi đã cường hãn như thế.

- Thiếu gia hiện tại đã hơn mười sáu tuổi cũng đã trình diện bộ binh, hầu gia nói, trước khi thiếu gia đi nên luyện chế cho thiếu gia một bộ khôi giáp.

Mục Thương cuối cùng cũng giải thích cho Đường Tiêu nguyên nhân tới đây.

- Ủ ta cũng muốn có một bộ khôi giáp ỳnh.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu cùng với Mục Thương tiến tới nơi này, hần cảm nhận thấy địa hỏa ngày càng trở nên nóng, đối với mục đích tới đây cũng đoán được vài phần.

Một đoàn người cấp tốc lao về phía trước, vốn Mục Thương còn tưởng rằng Đường Tiêu cần phải hần ôm mới đuổi kịp được không ngờ Đường Tiêu phải hạn chế tốc độ mới không vượt quá.

Trên đường đi mọi người đều không nói lời nào, chỉ một đường mà bay vút, đường đi quanh co khúc khuỷu khi thì rộng khi thì hẹp.

Một canh giờ sau mọi người đã tới một chỗ cực lớn, Đường Tiêu đánh giá một hồi dùng tốc độ của mọi người thì này giờ đã đi ít nhất một trăm dặm rồi.

Đây chính là quảng mỗ tài sản riêng của Đường gia chuyên dùng để chế tạo Thần MINH chiến giáp, ở đây cách xa Thai kinh thành tuy nhiên lại có bí đạo tương thông với Trấn Quốc hầu phủ.

Mục Thương giải thích một phen với Đường Tiêu.

- Ủ.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu cũng không nói thêm gì, trong lòng hần đối với phụ thân Trấn Quốc hầu của mình càng thêm sự bội phục ở trong lòng đất tu kiến bí đạo như thế cho dù phát sinh chiến sự Thai kinh thành bị công phá cũng có thể từ bí đạo mà đào thoát ra ngoài, nghĩ tới Tử Cẩm Thành của Chu Hi chắc cũng có nhiều bí đạo thông ra ngoài.

- Thiếu gia đánh chết Thân Minh Chiến Giáp đã chuẩn bị xong tất cả đều là Vạn Luyện Thần Minh Thiết, hiện tại thiếu gia cần phải đem máu huyết và phù triện của mình đánh vào trong đó để cho Thân Minh chiến giáp nhận chủ, trở thành một pháp khí tùy tâm sở dục.

Vài tên trang hán mình trần dẫn Đường Tiêu tới một chỗ rền sắt, chỉ vào một tấn Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp mà nói với Đường Tiêu.

Ở trong cơ thể của Mục Thương bay ra một đạo phù triện xoáy lên một khối Vạn Luyện Thần Minh Thiết ném vào trong lò, độ nóng của địa hỏa cực cao trong nháy mắt Vạn Luyện Thần Minh Thiết đã bị nung cho đỏ bừng.

- Đại Minh triều bình thường dùng thần minh thiết chỉ là Bách Luyện Thiết, ngẫu nhiên thì có Thiên Luyện Thiết nhưng Hầu gia chúng ta thì chuẩn bị cả Vạn Luyện Thần Minh Thiết Vạn Luyện Thần Minh Thiết có giá trị vượt xa hơn cả hoàng kim.

Mục Thương quan sát Vạn Luyện Thần Minh Thiết trong lò hâm mộ nói với Đường Tiêu.

- Vượt xa hoàng kim?

Đôi mắt của Đường Tiêu bắt đầu tỏa sáng nếu như vậy thì những Vạn Luyện Thần Minh Thiết có giá trị rất cao sao?

Bỗng nhiên lúc đó Đường Tiêu đối với việc mình ở trong sông bạc trắng được năm vạn lượng bạc không còn hào hứng nữa, năm vạn lượng bạc so với giá trị của Vạn Luyện Thần Minh Thiết đều kém rất xa.

Những Vạn Luyện Thần Minh Thiết này ở trăm năm trước Đường gia từ Cửu Châu đại lục lấy được, một đời truyền xuống cuối cùng cũng chỉ còn một tấn này thôi đủ để cho thiếu gia đánh chế một bộ Vạn Luyện Thần Minh Thiết.

Mục Thương tiếp tục nói.

- Thần Minh thiết khó luyện như vậy sao?

Đường Tiêu hỏi Mục Thương một câu.

- Bách Luyện thần minh thiết chỉ cần bảy tám năm là thành công, thiên luyện thần minh thiết cần phải tốn trăm năm mới ra, Vạn Luyện Thần Minh Thiết thì cần phải hơn một nghìn năm.

Một gã trang hán mình trần trả lời thay Mục Thương.

Đường Tiêu một lần nữa á khẩu không nói nên lời, luyện chế Vạn Luyện Thần Minh Thiết đã triệt để tan khỏi suy nghĩ của hắn, hơn một nghìn năm, với tu vi võ công của hắn nếu như không thể siêu việt hơn Thiên Nguyên cấp thì đã sớm tan thành mây khói rồi.

- Những thần minh thiết này lúc đầu không phải gọi là thần minh thiết chứ?

Đường Tiêu đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, tính cả thời gian trên Cửu Châu đại lục, Đại Minh vương triều mới tồn tại không quá trăm năm, căn bản không có Vạn Luyện Thần Minh Thiết tồn tại.

- Trước kia không gọi là Vạn Luyện Thần Minh Thiết, đây là kim loại thuật thể hệ viêm hoàng nhiều lần truyền thừa lại, ở Đại Minh vương triều mới gọi là thần minh thiết.

Mục Thương hướng về phía Đường Tiêu mà gật đầu cười cười.

- Một tấn Vạn Luyện Thần Minh Thiết này chẳng phải là truyền thừa từ tiền triều sao?

Đường Tiêu hỏi một câu.

- Hắn là vậy tuy nhiên Vạn Luyện Thần Minh Thiết cũng không nhất định phải trải qua một nghìn năm luyện chế một số cường giả có tu vi cao dùng năng lực bản thân đem phù triệu vân triệu các loại đánh vào bên trong có thể khiến cho quá trình luyện chế được nhanh hơn.

- Võ giả tu vi cao, đánh chế thần minh thiết không phải quá nhàn chán sao?

Đường Tiêu nhếch miệng cười hơn một nghìn năm không biết bao nhiêu thế hệ mới có thể đánh chế thành công nếu như hắn trở thành cường giả tuyệt đối sẽ không đem thời gian lãng phí vào đây.

nguồn (.)

- Bất kỳ đời nào triều đình sẽ xuất tiền mời người đánh chế thần minh thiết, đây cũng là cơ sở từ đời Viêm hoàng truyền lại.

Mục Thương phản bác lời nói của Đường Tiêu.

- Ủ cái này thì có khả năng.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu:

- Một võ giả cho dù cường đại thế nào cũng phải kiếm cơm nuôi gia đình chỉ cần xuất ra đủ tiền lương khẳng định sẽ có người làm chuyện nhàn chán này.

- Cái gì là tiền lương?

144. Chương 144 : Vạn Luyện Thần Minh Thiết.

Sát Vương

Chương 144: Vạn Luyện Thần Minh Thiết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Một người khó hiểu nhìn Đường Tiêu hỏi.

- Chính là bổng ngân.

Đường Tiêu biết rõ mình đã xuất hiện sơ hở lời nói, hấn quay đầu nhìn Thần Minh Thiết Đỉnh mà hỏi Mục Thương một câu:

- Thiết đỉnh này nung xong chưa?

- À có lẽ là đánh chế được rồi.

Mục Thương gật nhẹ đầu hấn vung tay lên một đạo phù triện bay ra, đeo thỏi sắt ném lên trên đài nắm lấy thiết chùy gõ hai cái.

Đường Tiêu chú ý tới lúc Mục Thương đánh chế, đạo phù lục cũng tiến vào bên trong.

- Hiện tại đánh chế cần phải đem phù triện lực lượng của mình ném vào cho tới khi thần trí hoàn toàn có thể cảm nhận được sự tồn tại của khối thần minh thiết này, cuối cùng dùng máu huyết bản thân tôi vào, khiến cho khối thần minh thiết có kinh mạch máu huyết giống như cơ thể cùng với cơ thể con người huyết mạch tương liên để thần minh thiết giáp cũng trở thành một bộ phận của công tử.

Mục Thương ở bên cạnh nói với Đường Tiêu.

- Ừ cái này xem ra thú vị.

Đường Tiêu vung cự chùy lên, khổng chế phù triện trong cơ thể, bắt đầu ra sức dùng chùy đánh lên Thần Minh Thiết.

- Thần Minh Chiên Giáp tương đương là một pháp khí pháp triện cùng với huyết mạch tương thông cho nên phẩm chất của những pháp khí này được quyết định bằng tu vi của chủ nhân nó, nếu như người yếu nó sẽ không chịu nổi một đòn nếu như người mạnh thì nó càng mạnh hơn nữa, không gì phá nổi.

Mục Thương lại tiếp tục nói.

- Nó theo ta là được rồi tránh cho đồ tốt không được trọng dụng.

Đường Tiêu mỉm cười trả lời Mục Thương, đương nhiên Trần Quốc hầu cũng có ý như vậy nếu không sẽ không đem Vạn Luyện Thần Minh Thiết cho Đường Tiêu.

Theo Đường Tiêu gõ vào, hai đạo phù triện mòng xanh một trắng không ngừng nhảy múa trên thần minh thiết đỉnh khiến cho thần minh thiết đỉnh có phát ra một chút màu sắc xanh.

- Thiếu gia có chân khí rất dồi dào.

Mục Thương cùng vài tên trang hán nhìn thấy Đường Tiêu như vậy thì giật mình, đem phù triện đánh vào trong thần minh thiết đỉnh, vô cùng tiêu hao chân khí nhưng Đường Tiêu đã đánh nửa canh giờ rồi mà vẫn không có biểu hiện mệt mỏi, với tu vi của bọn họ, cũng chỉ có thể kiên trì trong hai mươi phút mà thôi.

Đường Tiêu cũng không đáp lời hấn suy đoán chân khí của hấn vì sao lại dồi dào như vậy, có thể có quan hệ với Yêu Thối Ma Hồ tuy nhiên Đường Tiêu đã đoán sai chân khí của hấn dồi dào như vậy chính là do thủy tổ cho hấn, đối với Yêu Thối Ma Hồ hiện tại Đường Tiêu cũng không hiểu rõ nó lắm.

Một canh giờ sau, theo một cái búa nặng nề giáng xuống, Đường Tiêu cuối cùng cũng hơi nóng hần cởi áo và quần ngoài của mình ra, mình trần trụi trực, tiếp theo đó mười phút Đường Tiêu cuối cùng cũng đã kiệt sức hần tìm một nơi ngồi xuống, khôi phục chân khí ở trong cơ thể.

Nửa canh giờ sau Đường Tiêu lại tiếp tục đứng dậy làm nhiệm vụ buồn tẻ này.

Tôi nước lạnh vào, gõ rồi lại tôi nước lạnh.

- Nghe nói khi hầu gia còn trẻ bỏ ra ước chừng hai mươi lăm ngày đã hoàn thành đánh chế thần minh chiến giáp, không biết thiếu gia sẽ tốn bao nhiêu thời gian.

Vừa rồi Mục Thương chỉ thuận miệng nói mà thôi nhưng Đường Tiêu nghe xong thì lại nổi lên lòng hiếu thắng, quyết định phải luyện chế thần minh chiến giáp này xong trước Đường Uyên.

Vạn Luyện Thần Minh Thiết ở đây có tổng cộng mười khối mỗi khối nặng một trăm cân vốn chỉ cần tám khối là đủ để luyện thần minh chiến giáp rồi nhưng Đường Tiêu quyết định dùng hết mười khối, theo như Mục Thương đoán tình huống này Đường Tiêu phải tốn hai ngày để luyện chế thiết, đại khái cần hai mươi ngày mới xong.

Tuy nhiên tiềm năng của Đường Tiêu đã vượt qua sự mong đợi của Mục Thương, hai ngày sau Đường Tiêu đã làm cho khối sắt này xuất hiện màu đen của Vạn Luyện Thần Minh Thiết.

Đường Tiêu dùng phù triện trong cơ thể đầu nhập vào bên trong Thần Minh thiết, sau khi máu huyết đi vào lập tức trải ra toàn bộ thần minh thiết khiến màu xanh của thần minh thiết có vài màu sắc đỏ cũng khiến cho khối Vạn Luyện Thần Minh Thiết có khí tức tính mạng.

khối Vạn Luyện Thần Minh Thiết đầu tiên Đường Tiêu mất hai ngày thời gian mới thành công, đương nhiên hai ngày này Đường Tiêu cũng chỉ ngủ có bốn giờ đồng hồ, vuốt ve khối thần minh thiết được luyện chế thành công Đường Tiêu có cảm giác nó như là huyết mạch tương liên với mình giống như là tay chân của mình vậy.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ cũng khiến cho người ta phải phấn chấn, Đường Tiêu lập tức bắt tay vào việc luyện chế khối thần minh thiết thứ hai, đã có kinh nghiệm từ khối thứ nhất, khối thứ hai Đường Tiêu dùng thời gian ngắn hơn nhiều, khối thứ ba còn ngắn hơn nữa, rốt cuộc Đường Tiêu tiến vào trong huyết động này tới ngày thứ mười hai thì hần đã toàn bộ huyết tôi xong thần minh chiến giáp.

- Xem ra công tử luyện chế còn nhanh hơn cả hầu gia lúc trước.

Mục Thương kinh ngạc nhìn Đường Tiêu, mười hai ngày trời à, mười hai ngày đã đem mười khối Vạn Luyện Thần Minh Thiết tôi huyết xong rồi, phía sau là mười ngày đánh chế chiến giáp cũng không thể rút ngắn nhưng huyết tôi nhanh như vậy nhanh hơn cả Trần Quốc hầu hồi thiếu niên tới ba ngày. nguồn

Hơn nữa thứ mà thiếu gia luyện chế là mười khối Vạn Luyện Thần Minh Thiết, so với hầu gia lúc trước còn nhiều hơn hai khối, Đường Tiêu thiếu gia liệu tương lai có vượt mặt Trần Quốc hầu Đường Uyên không?

Đối với việc huyết tôi Vạn Luyện Thần Minh Thiết thì khó khăn nhưng đánh chết Thần Minh chiến giáp thì đơn giản hơn rất nhiều bởi vì Vạn Luyện Thần Minh Thiết đã nhận chủ cho nên toàn bộ quá trình này cũng không cần Đường Tiêu tham dự Mục Thương cùng với vài tên trang hán có thể làm. Lợi dụng cơ hội này Đường Tiêu đem tinh cương sĩ tốt và một số tài liệu ném vào trong lò luyện địa hỏa, chuẩn bị tôi huyết thành một thiết hoàn hảo.

Giải Kiềm Kích mà Đường Tiêu lấy được trong tay của hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan là binh khí dài quá mức trầm trọng thích hợp với tấn công ở cự ly xa sử dụng tiêu hao rất nhiều chân khí, nếu như có thể luyện ra một thanh đao thì có thể tạo thành hiệu quả xuất kỳ bất ý. đọc truyện mới nhất tại .

Một ngày một đêm Đường Tiêu cuối cùng cũng đem khối hàn thiết kia huyết tôi thành công, sau khi huyết tôi Đường Tiêu ném cho những trang hán kia để cho bọn họ dùng phương thức đánh chế Thần Minh Chiến giáp giúp mình chế tạo đoản đao thành hình.

.....

Mười ngày đêm sau Đường Tiêu cuối cùng cũng đã huyết tột thành công thần minh chiến giáp và hàn thiết, trải qua hơn mười lần đánh chế, Thần Minh Chiến Giáp và đoản đao cứ như vậy mà ra lò ở phía trên xuất hiện rất nhiều thượng cổ phù văn.

Bởi vì hai đạo phù triệu xanh trắng ở trong người và việc huyết tột của Đường Tiêu cho nên thần minh chiến giáp cùng với đoản đao cũng lưu chuyển óng ánh ba màu trắng xanh và đỏ.

- Lên.

145. Chương 145 : Huyết Luyện Thần Minh Chiến Giáp.

Sát Vương

Chương 145: Huyết luyện thần minh chiến giáp.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Shared by: MTQ -

Đường Tiêu quát to một tiếng hai đạo phù triệu xanh trắng nâng thần minh chiến giáp lên, sau đó Đường Tiêu lại hô một tiếng nữa, thần minh chiến giáp liền rơi xuống, chăm chú bao bọc quan người của Đường Tiêu, thanh hàn thiết bảo đao thì rơi vào trong tay của hắn.

Một tấn Thần Minh Chiến Giáp nếu như là ở kiếp trước rơi vào trên người của Đường Tiêu thì hắn đã bị đè chết rồi nhưng ở kiếp này mặc một bộ áp giáp tại thân Đường Tiêu cảm thấy không khác gì mặc một chiếc áo sơ mi như kiếp trước vậy, thử đi vài bước, Đường Tiêu có cảm giác mình giống như đã hóa thân thành kỵ sĩ thời trung cổ.

Một tiếng hô vang lên, Thần minh chiến giáp đã tiên vào trong cơ thể của Đường Tiêu, ở trong đan điền một lần nữa ngưng tụ thành hình, sau đó bắt đầu chui vào Yêu Thối Ma Hồn.

Đây đã là pháp khí phòng hộ của Đường Tiêu, lúc Đường Tiêu gặp phải công kích của người khác bốn gã tinh cương sĩ tốt sẽ giúp Đường Tiêu ngăn ngừa công kích lại, vạn nhất không ngăn được thì tới phiên mai rùa hóa giải, nếu hơn nữa thì tới lượt thần minh chiến giáp, đương nhiên ở bên trong người của Đường Tiêu còn có một ánh kim nội giáp lúc cần thiết Đường Tiêu có thể đem bộ Thần Minh Chiến giáp này đặt trước người, tự mình điều khiển để tăng thêm lực công kích.

Hiện tại Đường Tiêu chỉ có tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp nhưng lực phòng hộ đã tăng lên rất lớn, cho dù là Địa Nguyên nhất cấp thậm chí là Địa Nguyên nhị cấp cũng chưa chắc đã thắng được hắn.

Sau khi luyện được thần minh chiến giáp, Đường Tiêu lấy ra hàn thiết đoản đao, hướng về phía một khối thần minh chiến giáp khác mà đậm mạnh, từng tiếng gió xẹt ra đột nhiên xuyên thủng vào thần minh chiến giáp.

- Vào.

Đường Tiêu thu hồi đoản đao hắn rất hài lòng mà thu phục vào trong đan điền, đám Mục Thương xung quanh thậm chí còn không thấy hắn làm gì.

- Thiếu gia về sau tìm một số hồn phách của hung thú hoặc võ giả, nhập vào trong thần minh chiến giáp này thì nó sẽ có khí linh, khi có khí linh rồi thần minh chiến giáp sẽ càng mạnh.

Mục Thương bổ sung nói với Đường Tiêu.

- Khí linh làm sao mà tìm được, sau này làm sao để phong nhập vào trong pháp khí?

Đường Tiêu hỏi Mục Thương một câu, chuyện này hắn cũng muốn biết một chút.

- Mỗi pháp khí đều có không gian khí linh nhất định phẩm chất càng tốt thì không gian khí linh càng lớn, càng nhiều không gian thì có thể chứa càng được nhiều khí linh, muốn rút ra khí linh thì võ giả cần phải đạt tới cấp Địa Nguyên.

Mục Thương nói sơ lược với Đường Tiêu, loại chuyện này hắn cũng không biết rõ, tại vì chưa từng trải qua.

.....

Hưng Quốc Hầu trong thư phòng.

- Từ huynh cái tên họ Đường kia mấy ngày nữa sẽ tới binh bộ báo danh chính thức tòng quân rồi, Lưu đô úy theo yêu cầu của chúng ta đã quay trở lại kinh thành báo cáo công tác với binh bộ, chuyện của chúng ta đệ đã nói với hắn, nhất định sẽ ở trên đường tìm cơ hội giết tên tiểu tử kia.

Hoàng Ích tiến tới trước mặt Từ Cương mà báo cáo một thoáng.

- Ngàn vạn lần không được sinh ra sai lầm gì, tên Đường tiểu súc sinh kia rất xảo hoạt không dễ đối phó, đúng rồi tên Lưu Đình kia đáng tin cậy không?

Từ Cương lộ ra vẻ không yên tâm.

- Yên tâm đi, Lưu đô úy sớm đã đạt tới cấp Địa Nguyên với thực lực của hắn giết một Nhân Nguyên võ giả nhỏ nhoi giống như là bóp chết một con kiến vậy huống chi lần này hắn trở về kinh còn mang theo ba mươi người thân tín, nhiều người như vậy còn sợ tên Đường Tiêu có hành động gì bịp bợm sao?

nguồn (.)

Hoàng Ích hướng về phía Từ Cương mà cam đoan.

- Ta không phải lo điều này ta chỉ lo có làm sạch sẽ hay không mà thôi, để Đường Uyên chú ý tới chúng ta cũng không có chuyện gì tốt, gây ra đại sự đại hoàng tử cũng không bảo vệ nữa.

Từ Cương nhíu mày một cái rồi nói.

- À chuyện này thì không thành vấn đề Từ huynh có lẽ không biết tên Lưu Đình không phải họ Lưu mà là họ Ngụy, là con của Ngụy Thành thẩm án diệt môn của Ngụy gia trước kia chắc Từ huynh còn nhớ chứ? (.

Hoàng Ích âm hiểm cười.

Từ Cương suy nghĩ một lát rồi nghĩ ra:

- Ý người nói là tám năm trước Đường Uyên nghìn dặm trở về kinh dò xét suốt đêm chuyện Ngụy phủ làm phản? Vị đô úy này đã họ Ngụy, năm đó bị diệt cả nhà?

- Đúng thế lúc đó Lưu Đình không phải tên là Lưu Đình mà là Ngụy Ân, Đường Uyên diệt cả nhà của hắn, nghe nói sau đó hắn trốn vào thâm sơn, vì đệ cũng có chút giao tình với Ngụy gia cho nên sau thẩm án đó, Ngụy Ân đã tự hủy diện mục dùng tên giả trà trộn làm môn hạ của đệ.

- Đệ không dám lưu hắn lại ngầm cho hắn một cái thân phận hộ tịch về sau đem hắn tiến vào trong quân, tên Lưu Đình này vô cùng cố gắng chưa bao giờ quên đi mối thù với Đường Uyên, nghe nói có cơ hội giết con trai độc nhất của Đường Uyên hắn ăn ngủ cũng không yên, mỗi ngày đều mài đao trong mắt hắn cho dù đồng quy vu tận với tên Đường tiểu tử kia cũng không đáng tiếc.

- Cừu hận quá sâu có khi có chỗ sai lầm.

Từ Cương vẫn không yên tâm.

- Từ huynh yên tâm chuyện này sau khi thành công đệ sẽ sai người giết hắn diệt khẩu, không để lại bất kỳ hậu hoạn nào.

Hoàng Ích hướng về phía Từ Cương giải thích.

- Được rồi đệ đi làm đi lần này đừng để phát sinh sai lầm gì.

Biểu lộ của Từ Cương có phần ngưng trọng, đã đến bước này, Đường Tiêu chưa diệt trừ được thì hấn chưa cảm thấy an toàn. Từ gia sẽ ngày càng bất lợi, tuy nhiên giết Đường Tiêu đồng thời cũng sẽ nhắc lên sóng to gió lớn ở Thai kinh thành.

.....

Tử Cẩm Thành Kinh Thiên cung.

- Điện hạ chẳng lẽ đã quên chuyện nhục ở trên núi Dương Minh sao, nếu như Đường Uyên chưa diệt thì cho dù sau này điện hạ được lập thái tử thậm chí khi hoàng thượng trăm tuổi đồng thời cũng sẽ phải bị các thế lực chèn ép, trước hết chỉ có một Đường Uyên sau này còn có đứa con của hấn nữa, phụ tử của hấn phát triển giang sơn này về sau chẳng phải là thuộc về phụ tử Đường thị bọn chúng sao?

Từ Tích nhắc tới chuyện xưa, khích hoàng tử vài câu.

Đại hoàng tử Chu Kinh nhú mày lại năm ngoái ở trên núi Dương Minh hấn chủ động lấy lòng Đường Uyên không ngờ Đường Uyên đối với hấn lại hồ hững căn bản không để vào mắt, nếu vậy thì cũng thôi đi, nhưng vài ngày sau đại hoàng tử nghe nhị hoàng tử đến núi Dương minh Đường Uyên lại trò chuyện vui vẻ thậm chí còn chỉ điểm võ nghệ cho nhị hoàng tử.

146. Chương 146 : Gia Nhập Quân Ngũ.

Sát Vương

Chương 146: Gia nhập quân ngũ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Vì chuyện này mà nhị hoàng tử lúc ấy có khả năng trở thành kẻ lập đích đại hoàng tử đối với chuyện này canh cánh trọng lòng hiện tại may mà nhị hoàng tử bị người ta đánh chết rồi không thì đại hoàng tử sẽ vì chuyện này mà phiền muộn lâu hơn.

- Đường Tiêu vừa chết nói không chừng Đường Uyên sẽ đại khai sát giới ở Thai kinh thành, hiện tại chúng ta cần phải dự phòng một khi hấn đại khai sát giới, khiến long diện không vui nói không chừng hoàng thượng sẽ hạ thủ bắt hấn, coi như là giải quyết nỗi lo về sau của điện hạ.

Từ Tích lại nói với đại hoàng tử vài câu.

- Phụ nhân đừng tham dự chính sự nữa.

Đại hoàng tử Chu Kinh trầm mặc một lúc rồi nghiêm mặt trách cứ Từ Tích.

- Điện hạ người....

Từ Tích lộ vẻ tràn ngập ủy khuất nhìn đại hoàng tử.

- Đứng nghỉ ngơi lung tung nửa nửa tháng sau, bổn cung muốn đi Ngọc Sơn một chuyến xử lý một số đại sự, đến lúc đó nàng đi ra ngoài giải sầu đi.

- Thần thiếp đã biết, tạ điện hạ.

Từ Tích mặc dù biết hoàng tử nói vậy nhưng trong lòng vẫn nghe vào một ít lời nàng nói cho nên cho dù hoàng tử tức giận cũng không buồn.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- Nàng lui ra đi.

Đại hoàng tử nhắm mắt lại khoát tay nói với Từ Tích.

Từ Tích sau khi rời khỏi một gã thái giám tiến tới, cúi xuống hồi báo cho đại hoàng tử;

- Điện hạ vừa rồi nhận được thư bồ câu đưa tin, nói Thần Vũ tướng quân cùng với đội thân vệ hai ngày nữa muốn khởi hành lên Hoa Liên thành trở về.

- Thế thì tốt lắm.

Chu Kinh nghe thấy vậy thì tức giận chuyển thành hưng phấn:

- Lý công công lập tức khởi hành, tuyển hai mươi tráng sĩ cường tráng, ta tự mình đi tới Nghi Lan thành, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai lầm gì.

nguồn

- Vâng lão nô đi chuẩn bị.

Lý công công cong người lại lùi khỏi tấm cung của hoàng tử.

- Lâm Chấn ơi là Lâm Chấn người cũng trở về kinh thành rồi, người làm cho bốn cung thật vui mừng.

Đại hoàng tử lấy từ trên tường xuống một thanh kiếm, gảy một cái sau đó đóng cửa lại.

....

Bộ binh của Đại Minh triều.

Binh bộ thị lang tươi cười chân thành nhìn Đường Tiêu:

- Tiểu tước gia căn cứ vào luật pháp của Đại Minh vương triều, tiểu tước gia tuy có tước vị tại thân lại là cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp nhưng lúc tòng quân phải từ tầng lớp sĩ tốt thấp nhất mà lên, tuy nhiên với tu vi võ học của tiểu tước gia sẽ nhanh chóng lập được quân công, phong chức vị cao.

- Tất cả theo luật pháp Đại Minh triều.

Đường Tiêu đối với chuyện này cũng không phản đối.

- Căn cứ theo Đại Minh triều luật pháp, tiểu tước gia tòng quân phải theo biên chế, không thể sắp xếp ở gần chỗ Trấn Quốc hầu trấn thủ.

Định Dung bổ sung một câu.

- Còn có bao nhiêu luật pháp không cần nói tỉ mỉ, cứ theo bộ binh an bài.

Đường Tiêu đối với những chuyện này lạnh nhạt hẳn từ trước tới giờ chưa từng muốn dựa vào Đường Uyên mà lập công lao trái lại hẳn muốn xông vào hoàn cảnh đau khổ.

Ở hoàn cảnh càng gian khổ càng khiến cho người ta hăm hở tiến lên tu vi võ học càng tăng lên nhanh chóng.

- Vậy thì tốt.

Định Dung nhìn hồ sơ rồi nói:

- Gần đây ở vùng phía Nam sơn tặc hoành hành, đặc biệt là vùng núi Bình Đại An, Phượng Lâm trấn nơi Lưu đô úy trấn giữ tình thế vô cùng nghiêm trọng, lần này Lưu đô úy trở lại kinh xin quân, mà bộ binh hiện tại cũng nghèo nàn không có binh lính nhiều, đành phân phối cho hắn ba mươi lão tân binh, trong đó có người.

Định Dung không biết chuyện của Hoàng Ích và Từ Cương, cũng không biết thân phận thực sự của Lưu Đình tất cả hẳn làm đều là do binh bộ thượng thư Tần Thông an bài, cho nên Đường Tiêu cũng không nhìn ra dị thường ở trong mắt của hắn.

- Phượng Lâm trấn...

Đường Tiêu nhìn bản đồ quân sự dò xét một phen.

- Là chỗ này sao.

Đường Tiêu cầm lấy địa đồ của Nghi Lan quận chúa đưa cho rồi nhìn, ở gần đó có khoáng sản thanh đồng, có thể khai thác khiến cho tinh cương sẽ tốt tiến lên thành thanh đồng thủ lĩnh.

- Vậy thì ta đồng ý.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu dù sao đi chỗ nào cũng là đi, đi Phượng Lâm trấn vừa có thể đào mỏ thanh đồng coi như là một nơi không tệ với hắn.

- Được ba ngày sau Lưu đô úy sẽ ở võ đài điểm binh tiểu tước gia cũng đi cùng họ, có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Định Dung cười cười mà đặt công văn lên trước mặt Đường Tiêu, lại giảng cho hắn chú ý một số hạng mục trong quân.

sau khi Đường Tiêu đi ra khỏi đại môn binh bộ hắn đã chính thức trở thành một thành viên trong quân đội Đại Minh vương triều.

.....

Ở Hoa Liên thành bên kia từ trước tới giờ là địa bàn của Hưng Quốc Hầu, thần võ tướng Lâm Chấn cũng là người của đại hoàng tử và Hưng Quốc Hầu, cho dù hiện tại Từ Cương trở về kinh hành nhưng chỗ đó hơn phân nửa là thuộc hạ của hắn, nhà mẹ đẻ của Văn Dương phu nhân cũng ở bên cạnh.

- Quân đóng ở Phượng Lâm trấn rất hung hãn, tình cảnh nơi đó có thể nói là hung hiểm vô cùng, thiếu gia có vững tin đi không, nếu không thì ta đi nói với Hầu gia, để cho bộ binh sắp xếp một lần nữa.

Mục Thương nghe thấy Đường Tiêu nói bộ binh an bài thì chau mày nói.

- Hoa Liên thành rất tốt ta đi qua đó vừa vặn thừa cơ gạt bỏ vây cánh của Từ gia để cho bọn họ không cách nào hung hãn được nữa.

Đường Tiêu tỏ vẻ không cho là đúng.

Hoa Liên thành chính là ở khu vực Nam Đầu thành mặc dù lấy núi làm chủ nhưng diện tích rất lớn, Hưng Quốc Hầu Từ Cương mười năm sống ở đây, ở khu vực này tới năm năm, các đại tướng ở đây đều là do hắn cất nhắc lên, tổng binh lực ở hai địa phương này khoảng bảy vạn người, chủ yếu ở phía đông duyên hải chống lại hải tộc và sơn tặc các khu vực, lần này Đường Tiêu đi chuyến này đúng là có một chút vẻ đi vào hang hổ.

.....

- Tiểu súc sinh kia đồng ý đi Hoa Liên thành còn đi tới Từ Vân Tông địa đầu của chúng ta?

Ở hầu phủ Văn Dương phu nhân ngồi dậy ánh mắt lập lòe tựa hồ không tin là thật.

- Đúng là như thế nghe nói là bộ binh sắp xếp tiểu tử kia vài ngày nữa là đi rồi.

Một trung niên nam tử hơn ba mươi tuổi nói với Văn Dương phu nhân.

Trung niên nam tử này họ Chu tên Thịnh là biểu đệ của Chu Kiều của Sa Nam Tông, hắn chính là đệ tử của Từ Vân tông môn, Kim Sa bị giết, Kim Long bị thương, Sa Nam Tông ước thúc đệ tử khiến cho Kim Long Chu Kiều không thể nào ra ngoài, đành phải ủy thác cho Chu Thịnh bí mật tới Thái kinh thành, tìm được Văn dương phu nhân xong kể lại mọi chuyện, lên kế hoạch giết chết Đường Tiêu.

147. Chương 147 : Chu Thịnh.

Sát Vương

Chương 147: Chu Thịnh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Chu Thịnh mang cho Vân Dương phu nhân công văn viết tay phía trên chính là lý lịch báo danh tòng quân chẳng chịt của học viên, đầu tiên là tên của Đường Tiêu, Vân Dương phu nhân đối với Đường Tiêu rất căm thù một mực đều giấu Từ Cương nàng không biết rằng Từ Cương đã sắp xếp hết rồi.

- Người có kế hoạch không?

Vân Dương phu nhân nhìn Chu Thịnh mà hỏi.

- Yên tâm đi lần này tiểu tử này tới Hoa Liên thành tất sẽ tới địa đầu của Vân Dương tông đến lúc đó hẳn có chạy bằng trời.

Chu Thịnh dùng một quyền đâm lên trên bàn, trên mặt tràn ngập biểu lộ bi phẫn.

- Được tốt nhất là đừng để cho hắn tiến vào bên trong Hoa Liên, bằng không thì Hầu gia cùng với Vân Tông hội cũng có nhiều phiền toái không cần thiết, chuyện này tự mình người đi thao tác là được đặc biệt không để uội muội ta Chung Lam biết rõ, nếu không sẽ xảy ra đại sự.

Vân Dương phu nhân nghe Chu Thịnh nói xong liền giao cho hắn một câu.

Từ Vân Tông chính là mẹ đẻ của Vân Dương phu nhân, Vân Dương phu nhân không muốn bọn họ cuốn vào phân tranh của Đường gia và Từ gia, mặt khác Vân Dương phu nhân thủy chung vẫn biết muội muội tính tình nóng nảy, làm việc chưa bao giờ nghĩ tới hậu quả, Chung Lam mà biết Đường Tiêu đắc tội với mình sẽ ra tay làm hư mất đại sự.

- Ta nắm chắc rồi.

Chu Thịnh gật nhẹ đầu.

- Không nên coi thường tên tiểu súc sinh này.

Vân Dương phu nhân vẫn lộ ra vẻ lo lắng y nguyên:

- Ta lần trước phái Lý Ngạn đi giết hắn, Lý Ngạn người biết tu vi rất cao ở Thai kinh thành, nhưng mà vẫn chết trong tay của tên tiểu súc sinh này.

Vân Dương phu nhân nhắc tới Lý Ngạn trong lòng lại quặn đau, nàng cùng với Lý Ngạn cầu thủ nhiều năm như vậy bây giờ hắn chết nàng mới phát hiện ra hắn không đơn thuần là một công cụ tiết dục như mình nghĩ.

- Cao cấp võ sư ở Thai kinh thành? truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Chu Thịnh khinh thường lắc đầu:

- Lý Ngạn ở Thai kinh thành lâu rồi tu vi võ học vẫn đình trệ lâu rồi một mực không tiến triển lúc lâm chiến thì khinh thị đối thủ cho nên mới chết ở trong tay của tiểu súc sinh này Chu Thịnh ta tự mình sắp xếp hành động cam đoan khiến cho tên tiểu súc sinh kia không cách nào trốn thoát rời khỏi Thai kinh thành.

- ừ Thai kinh thành tới Nghi Lan thành có đi qua một con đường núi hiểm trở, cho tên tiểu súc sinh đó rớt xuống dưới vực, hoặc bị yêu thú gì ăn mất thì cũng không có ai hoài nghi....

Vân Dương phu nhân lại nhắc nhở Chu Thịnh.

- Phu nhân yên tâm ta sẽ an bài tất cả.

Chu Thịnh nhẹ nhàng cười cam đoan, sau đó vươn tay ra nói với phu nhân:

- Phu nhân lần này ta đi ra trong tông không xuất tiền hơn nữa đi dò xét tổn không ít ngân lượng.

- Người cầm lấy một trăm lượng bạc đi sau khi thành công sẽ có trọng thưởng.

Vân Dương lấy từ trong ngực ra mấy tấm ngân phiếu đưa cho Chu Thịnh.

- Một trăm lượng bạc, có ít quá không? Ta còn phải tìm người hỗ trợ.

Chu Thịnh lộ vẻ khó xử.

- Trên người ta hiện tại chỉ có từng đó thôi.

Vân Dương phu nhân nhú mày lần trước Lý Ngạn hành động đã lấy hết của nàng đi rồi nếu như ở trong hầu phủ thiếu hụt quá lớn sẽ khiến cho hưng quốc hầu chú ý.

- Trời mưa to ở ngoài hành sự thật là không dễ dàng gì, chúng người chúng ta muốn giết lại chính là công tử của Trần Quốc hầu không riêng gì sát nhân mà giải quyết hậu quả cũng cần bạc.

Chu Thịnh lộ vẻ mất hứng, vốn hấn cho rằng Vân Dương phu nhân sẽ cho hấn ngân phiếu một nghìn lượng.

Vân Dương phu nhân buồn bực suy nghĩ sau đó nàng lấy hộp trang sức của mình ra, chọn mấy thứ đưa cho Chu Thịnh:

- Đây đều là trang sức tốt người cầm lấy đi đổi bạc đi.

- Được rồi phu nhân yên tâm ta sẽ làm cho thỏa đáng.

Trên khuôn mặt của Chu Thịnh nở ra một nụ cười.

- Còn nữa giúp ta tìm kiếm nơi hạ lỵ của Tiều Nhi Minh Nhi.

Vân Dương phu nhân lại nói thêm một câu với Chu Thịnh.

- Chuyện này ta sẽ một mực nghe ngóng, một khi có tin tức sẽ báo cho phu nhân.

Chu Thịnh gật nhẹ đầu rồi xoay người rời đi.

Hai đứa con trai trước sau không có tin tức, tình nhân tư thông nhiều năm cũng không có, Vân Dương phu nhân hiện tại chỉ còn có một mục tiêu nhân sinh duy nhất đó là báo thù, giết chết Đường Tiêu.

Đáng tiếc nàng không nhờ vả được người tốt nhất, tên Chu Thịnh kia đánh bạc đã thành thói quen, cầm tiền của nàng đi đánh bạc đã thua sạch rồi, hấn sau khi rời khỏi trong lòng đã có kế hoạch, sai người viết một phong mật thư đem mật thư trở về Từ Vân Tông, nói tất cả mọi chuyện uội muội của Vân Dương phu nhân là Chung Lam.

Hấn biết rõ với tình hình của Chung Lam thì nàng sẽ thay tỷ tỷ của nàng báo thù, giết chết Đường Tiêu, về phần chuyện Vân Dương phu nhân giao cho làm như vậy sẽ liên lụy tới Từ Vân tông, dẫn tới nhiều nhiễu loạn, cũng không phải là thứ mà Chu Thịnh thích làm. Mớ bạc và đồ trang sức kia dĩ nhiên là đồ để hấn đánh bạc.

Nghe nói thiếu gia muốn tòng quân, thậm chí còn vắng nhà hai năm, mười tiểu nha đầu giống như khóc hết nước mắt, đặc biệt là nha hoàn Chu Diên, trước đó nàng đầu tiên hiểu lầm thiếu gia sau đó cảm thấy áy náy muốn xin lỗi mà không có cơ hội.

Khánh Đô phu nhân cũng lo lắng không thôi, tràn đầy nước mắt ôm lấy Đường Tiêu, Đường Tiêu sau khi cùng nàng nói lời tạm biệt liền rời khỏi Đường phủ một mực đi tới võ đài của Thái kinh thành, hấn không mang theo Mục Thương, Đường Tiêu cảm thấy không cần thiết, cộng thêm lần này tòng quân hấn còn muốn từ từ thăng chức, nếu như mang theo thân binh thì không phù hợp với quy củ của Đại Minh vương triều.

Lưu Đình Lưu đô úy đã sớm ở bên trong võ đài chờ đợi bởi vì dung diện của hấn đã bị thiêu hủy rồi cho nên đô úy đã dùng một khối thanh đồng chế ra mặt nạ, lộ ra hai con mắt và cái lỗ mũi, người ngoài không biết mặt của hấn được. Tuy nhiên Đường Tiêu cả đời làm sát thủ, - trong thời khắc ngắn ngủi đối mặt với Lưu đô úy lại phát hiện ra hấn trong mắt có hàn ý thật sâu, hơn nữa đối với mình lại có sát ý và địch ý mãnh liệt.

Bởi vì là địa đầu quân hạt của Từ Cương cho nên Đường Tiêu cũng sớm đề phòng, cho dù Lưu Đình không có địch ý gì với hấn hấn cũng sẽ cẩn thận.

.....

nguồn

Khí trời tháng năm dĩ nhiên là nắng gắt như lửa, từ Thai kinh thành t ới cửa nam ở trên quan đạo bùn đất đều bị nắng chiếu muốn nứt ra, trên đường hơn ba mươi người có hai con ngựa, Lưu đô úy cùng với một gã giáo úy cưỡi ngựa còn ba mươi người còn lại kể cả Đường Tiêu đều phải đi bộ hành quân, tuy nhiên hiện tại đối với Đường Tiêu mà nói, khổ cực này chỉ là trò con nít mà thôi.

148. Chương 148 : Mối Thù Diệt Môn.

Sát Vương

Chương 148: Mối thù diệt môn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Buổi trưa hơn ba mươi người ở Tuyết Sơn sơn mạch đồn trú vui vẻ nấu cơm, tất cả như lúc hành quân tác chiến vậy, mà chỗ họ đồn trú giống như là một bãi tha ma.

- Người chính là Đường Tiêu?

Một người cưỡi ngựa mang cấp hàm giáo úy cường tráng tiến tới hỏi hắn, thanh âm bén nhọn giống như là tiếng muỗi va chạm vào bát sứ vậy thật khiến cho người ta khó chịu, hơn nữa trong lời nói còn kèm theo vài ý trêu tức, ánh mắt nhìn Đường Tiêu giống như là nhìn con mồi vậy.

- Người có việc gì?

Đường Tiêu lạnh lùng mà nhìn giáo úy này, hắn có thể cảm giác được đối phương là lai giả bất thiện, từ khi đám người không đi khỏi con đường lớn nữa, Đường Tiêu cũng càng đề phòng nhiều hơn.

Lưu Đình cũng hướng về phía này mà nhìn qua, cách mặt nạ không ai nhìn ra hắn có biểu lộ thế nào, trong lòng hắn suy nghĩ không ngừng.

Mối thù diệt môn, bất cộng đái thiên, con của cừu nhân Đường Tiêu hiện tại ngay ở trước mắt, mà Lưu Đình hắn đã đạt tới Địa Nguyên cấp, ở Đại Minh vương triều ẩn nhẫn nhiều năm như vậy mục đích chính là hãm hại Đường Uyên, báo thù rửa hận, nhưng giết Đường Uyên dễ như vậy sao, đường tu vi dài đằng đặc Lưu Đình cảm thấy cố gắng cả đời cũng đừng hòng mong vượt qua Đường Uyên.

Tuy nhiên trước mắt có một cơ hội, giết con của Đường Uyên là Đường Tiêu, đối với Lưu Đình mà nói đây là cơ hội tốt nhất để hắn làm cho Đường Uyên đau đớn báo mối thù năm xưa, vì chuyện này hắn có thể mất mạng nhưng đối với hắn chuyện đó cũng không quá cần thiết.

Vì cừu hận có thể nung đỏ cơn sát hủy hoại diện mục của mình thì còn có thể tiếc điều gì khác sao? Đường Tiêu hiện tại giống như là một con chuột bị mình vờn, cái quan trọng là phải làm sao để cho hắn chết thật nhục nhã, chà đạp làm sao cho hắn và Đường Uyên đau đớn nhất, đây là vấn đề mà Lưu Đình đang tự hỏi.

Người này chính là Ân Dương giáo úy, chính là do Lưu Đình phái ra để lừa giỡn làm nhục Đường Tiêu, mà ba mươi sĩ tốt đang vui vẻ nấu cơm cũng chẳng phải tân binh gì cả, giống như Ân Dương tất cả đều là thân tín của hắn.

- Ta đương nhiên có chuyện không thấy giày của ta bị bẩn sao còn không mau lau cho ta.

Ân Dương vênh vác tự đắc nhìn Đường Tiêu, ngồi xuống một tảng đá một chân thò ra đưa cho Đường Tiêu.

- Để cho bốn công tử lau giày cho người, chỉ sợ người không nhận nổi.

Đường Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, hắn đương nhiên biết rõ, người này cố ý gây chuyện.

- Ha ha.

Ân Dương giáo úy nhìn Đường Tiêu nở ra nụ cười tiếng cười cực kỳ khó nghe, hơn nữa còn mang theo ý tứ giễu cợt.

- Cười đủ chưa cười đủ rồi thì mau cút, đừng làm hư mắt tâm tình của bốn công tử.

Đường Tiêu nhú mày không ngờ lần này hành quân tòng quân lại gặp xui xẻo như vậy vốn hắn không muốn gây chuyện nhưng nếu đối phương đã tự mình tìm tới tận cửa thì Đường Tiêu cũng phải giải quyết.

- Người nói cái gì nói lại lần nữa cho ta nghe. Hay lắm dám phạm thượng người đầu đem tiểu súc sinh này vả vào miệng hắn một trăm cái cho ta.

Ân Dương đang muốn gây chuyện không ngờ Đường Tiêu lại tức giận, hắn lập tức lấy được có.

Mấy tên lính nghe được liền vội xông tới chuẩn bị vả vào mặt của Đường Tiêu.

Ở bên cạnh Lưu Đình là hơn ba mươi thân vệ, phần lớn là sơn tặc thu phục mà thành, nguyên một đám gia hỏa chỉ biết nghĩa khí, những người này trước kia vì đủ loại nguyên nhân nhà tan cửa nát, một mực đối nghịch với Đại Minh, được Lưu Đình thu phục, cùng hắn uống cay ăn mặn, nữ nhân cũng cùng chơi cho nên trong lòng không có Đại Minh vương triều chỉ có Lưu Đình mà thôi, lần này mục đích bọn họ trở về kinh rất đơn giản là giúp Lưu Đình báo thù, cho nên vừa nghe thấy có cơ hội động thủ bọn họ liền xông tới.

Đô úy Lưu Đình bất ngờ mà nhìn về phía bên này, Ân Dương đúng là do hắn sai khiến tới gây chuyện với Đường Tiêu, nhưng không ngờ tên tiểu tử này lại hung hăng can quấy như vậy không biết sống chết, cũng không cần nhắc mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Ân Dương mới nói một câu hắn đã mắng lại, quả nhiên là thiếu gia ăn chơi ở kinh thành, không biết trời cao đất rộng là gì.

- Làm càn.

Đường Tiêu đứng lên chỉ vào mũi Ân Dương mà mắng:

- Người là cái đồ vật chó má gì, bốn tước gia là nam tước được hoàng thượng thân phong, là mệnh quan của Đại Minh vương triều người thân phận hạng gì mà muốn cho bốn tước gia lau giày. Người hôm nay nếu như không tự vả vào miệng một vạn cái, quỳ xuống đất dập đầu một vạn lần thì bốn tước gia sẽ tự mình động thủ xử lý người.

Vài tên sĩ tốt ngăn người tại chỗ, một tên tân binh lại muốn cho giáo úy của mình tự vả vào miệng, thật là hung hăng.

- Ha ha.

Ân Dương cười lớn:

- Ta tự vả vào miệng một vạn cái, ta muốn nhìn xem tên tiểu súc sinh nhà ngươi hôm nay làm sao xử lý ta, ngươi cho rằng đây là Thái kinh thành sao, ý vào cha ngươi mà có thể hung hăng, nói cho ngươi biết, tiểu tử tính lại đi nơi này là quân ngũ phải theo quy củ của quân ngũ, hiểu chưa?

- Ở chỗ này đô thống của chúng ta là lão đại, mấy người các ngươi còn đứng đó làm gì mau vả vào miệng hắn cho ta, cho tên tiểu súc sinh này vắng hết răng xem hắn còn dám loạn phun hay không?

Ân Dương hướng vài tên sĩ tốt chỉ chỉ sau đó lui ra.

Bảy tám tên sĩ tốt lập tức xông lên, chuẩn bị đem Đường Tiêu ấn xuống mặt đất, trước hết tạo uy phong đã sau đó sẽ từ từ tra tấn, tuy nhiên điều khiến bọn chúng không ngờ chính là, sau khi bọn họ chuẩn bị ấn Đường Tiêu xuống thì hai mắt của Đường Tiêu phát lạnh, thân thể lập tức bay lên trên trời phù triệu bay ra, hai miệng gầm lên.

- Âm ầm ầm.

Thân thể của tám tên sĩ tốt liền run lên, cùng bị Đường Tiêu đánh bay ra bên ngoài, rơi xuống trên mặt đất, nguyên một đám mặt mũi đầy máu, kêu thảm thiết liên tục, cực kỳ thống khổ mà vụn vụn trên mặt đất, xem ra nếu cứu chữa cũng không sống được bao lâu nữa.

Những người xung quanh đều không nhìn ra Đường Tiêu ra tay thế nào mà khiến tám tên sĩ tốt thành ra như vậy.

- Hay công nhiên cãi lời quâ lệnh, đánh bị thương binh sĩ trong doanh, Đường Tiêu người cũng biết quân pháp của Đại Minh vương triều, người đây là phạm vào tử tội.

Ân Dương cũng không ngờ Đường Tiêu nói là ra tay hơn nữa lại còn ra đòn sát thủ, căn bản không có kỳ điều gì.

truyện copy từ

Phải biết rằng ba mươi sĩ tốt đều là thân tín của Lưu Đình, Đường Tiêu cho dù giết những người này cũng không kiêng kỵ Lưu Đình sao?

Nhìn thấy huynh đệ xuất sinh nhập tử của mình bị Đường Tiêu đánh cho bị trọng thương, hấp hối sắp mất mạng hai mươi sĩ tốt còn lại đổ cả mắt, bọn họ cùng đứng lên tay cầm vũ khí, tựa hồ như đợi Lưu Đình hạ lệnh cùng một chỗ chém chết Đường Tiêu.

149. Chương 149 : Hung Hăng Càn Quấy.

Sát Vương

Chương 149: Hung hăng càn quấy.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Tử tội sao, tốt bốn công tử thừa nhận phạm vào tử tội, chỉ sợ người không có bốn sự thi hành án.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng vẻ mặt đầy khinh thường mà nhìn Ân Dương.

Ân Dương không ngờ sự tình lại phát triển đến như vậy, trong chốc lát hắn như muốn loạn thần, vốn hắn tưởng tượng ý vào Lưu Đình cùng với ba mươi tên sĩ tốt khi nhục được Đường Tiêu không ngờ hắn không e sợ điều gì.

Cho dù hắn có được tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp nhưng có thể khoa trương như vậy sao? Ân Dương thân là thống binh giáo úy đã là Nhân Nguyên lục cấp, mà Lưu Đình đã tiến vào Địa Nguyên cấp, bên người còn có ba tên thiên phu trưởng tư vi Nhân Nguyên ngũ cấp và tám gã Nhân Nguyên tứ cấp bách phu trưởng, chẳng lẽ Đường Tiêu cho rằng hắn tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp đã là ghê gớm rồi sao/

Ân Dương nhìn về phía Lưu Đình, hắn mở miệng trừng trị Đường Tiêu vào tử tội mà Đường Tiêu còn chủ động xin hãn chấp hành, nếu Ân Dương nói mà không làm thì sau này còn mặt mũi nào đứng trước các huynh đệ ra lệnh.

Tuy nhiên Lưu Đình còn chưa nói hãn động thủ sát nhân hãn cũng không dám loạn động.

Lưu Đình đem đầu chuyển về phía khác giống như không thấy chuyện xảy ra vậy.

Ân Dương minh bạch ý của Lưu Đình, Lưu Đình đã đồng ý để Ân Dương ra tay, khởi sát tâm với Đường Tiêu, dù sao đây cũng là do bọn họ thương lượng từ trước hơn nữa ba mươi huynh đệ đều có thể thay Lưu Đình làm nhân chứng tố về Đường Tiêu chết ở trên đường do gặp sơn tặc quan trọng hơn là, Lưu Đình đã hứa trước sau khi giết được Đường Tiêu sẽ có phần thưởng bạc ngàn cho bọn họ, nếu như Đường gia muốn truy tra sẽ có người thông tri cho bọn họ chạy trốn, sau này không cần lo.

Ân Dương trước kia là sơn tặc, ở núi lại tiếp tục làm sơn tặc đối với hãn cũng không phải là quyết định khó khăn. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Ân Dương xuất ra sát ý mãnh liệt muốn đích thân xuất thủ, đã làm thì phải làm lớn một phen, nếu như sự tình giết Đường Tiêu có thể che giấu sau này có thể tiếp tục ở trong quân, nịnh nọt Lưu Đình về sau cơ hội thăng chức càng lớn, còn không thì tiếp tục nhận ngân lượng, về núi làm cướp, tiếp tục như trước kia.

Ân Dương trong lòng đã quyết chủ ý không được chùn bước liên quát lớn:

- Tiểu súc sinh ngươi cho rằng ngươi họ Đường thì ta không dám giết ngươi sao?

Ân Dương lấy ra mã tấu luyện chế cầm trong tay gào thét một tiếng rồi tùy thời có thể lấy đầu Đường Tiêu.

Những sĩ tốt khác đều lui ra, cho Đường Tiêu và Ân Dương một khoảng trống, Lưu Đình thì quay đầu lại vài tên Nhân Nguyên ngũ cấp cao thủ liếc mắt ra ý ám chỉ bọn họ nếu như Ân Dương dùng vũ lực thì bọn họ có thể tùy thời vây giết Đường Tiêu không cần để ý đến chuyện nhiều đánh ít.

Tuy nhiên những cao thủ Nhân Nguyên ngũ cấp này không để Đường Tiêu vào mắt, bọn họ là võ giả trong quân thực lực viễn siêu, những đám học viên ở Thái kinh thành căn bản không so sánh với bọn họ được.

Cho dù như thế bọn họ vẫn chuẩn bị nếu như Ân Dương thua thì phải xông lên lấy thủ cấp của Đường Tiêu.

- Giết ta đợi kiếp sau đi.

Đường Tiêu nhàn nhạt nói một câu, trước mắt ở trong đám người khiến hắn hứng thú chỉ có duy nhất một mình Lưu Đình mà thôi, những người khác đều giống như đã chết hết rồi.

- Chết đi.

Ân Dương quát to một tiếng, Đường Tiêu khinh thường chọc giận hắn khiến cho Ân Dương nhân chiến đao trên tay của mình lên, nhảy lên cao dùng thế mãnh hổ xuống núi bổ về phía Đường Tiêu, tựa hồ như muốn dùng một đao kia chém Đường Tiêu thành hai khúc.

Cùng với một võ giả thực lực thấp hơn mình quyết đấu hoàn toàn có thể dùng vũ khí bình thường cường sát đồ iphuwz, bởi vì lực lượng khi đó có thể phá bỏ lớp phòng hộ, cho nên khoảng cách gần, dùng võ công chiến pháp chém giết là tiết kiệm chân khí tiêu hao nhất.

Ân Dương nghĩ như vậy Đường Tiêu cũng nghĩ như vậy.

- Ngươi muốn chết bốn công tử cung thành toàn cho ngươi.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng thả người nhảy tới trước mặt Ân Dương.

Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại bởi vì phản ứng của Đường Tiêu đều vượt qua dự liệu của bọn họ hiện tại trong tay của hắn không có bất kỳ vũ khí gì, rõ ràng tay không đối địch với Ân Dương.

- Phập.

Một tiếng vang nhỏ, hai người lướt qua nhau.

Ở trên không khí tức của mọi người đều ngừng lại, là đao của ai cắm vào thân thể của ai?

Trong tay của Đường Tiêu không có đao Ân Dương lại có đao chẳng lẽ Ân Dương đã đem tiểu súc sinh này gì đi.

Quả nhiên trong tay áo của Đường Tiêu nhỏ ra vài giọt máu tươi.

Chúng sĩ tốt đều hoan hô, chúc mừng Ân Dương, tuy nhiên trong mắt của Lưu Đình lại xuất hiện một tia hàn ý, người khác không nhìn rõ nhưng hắn nhìn rõ, trong tay áo của Đường Tiêu có một đoạn đao cực mỏng, trên sống đao còn đang chảy ra một đường máu tươi rơi xuống mặt đất.

Điều này cho thấy máu không phải của bản thân hắn.

Lách cách, chiến đao của Ân Dương đã bị gãy làm hai đoạn, rơi xuống mặt đất, trên tay của Ân Dương chỉ còn lại chuôi đao, ngay sau đó rơi xuống, cổ của Ân Dương hiện tại đã bị chém đứt một đường hiển nhiên là do đao của Đường Tiêu gây ra.

Đường Tiêu xoay người lại đi tới vài bước, thò tay cầm lấy cái đầu của Ân Dương, trên thi thể của Ân Dương liền phun ra một luồng máu tươi, cùng lúc đó mắt của Đường Tiêu cũng nhìn về phía những người khác trong mắt tràn ngập hàn ý.

Giết Ân Dương Đường Tiêu dùng khoai đao ở kiếp trước của hắn, trước kia hắn đã từng tôi luyện rất nhiều mới luyện thành.

Ân Dương chết khiến ọi người phải trợn mắt há hốc mồm bọn họ liền lập tức bỏ đi sợ khinh thị Đường Tiêu, quyết định dùng chiến thuật biến người.

- Các huynh đệ cùng lên đi.

Một gã thiên phu trước cấp bậc Nhân Nguyên ngũ cấp liền hét lên.

- Muốn chết.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, cả người hấn hóa thành một đạo bóng đen quỷ dị vọt tới.

- Phụt.

Thân thể Đường Tiêu quỷ dị tên thiên phu trưởng chưa kịp ra tay đã bị đoản đao của Đường Tiêu cắt đứt cổ.

Giờ khắc này Đường Tiêu tựa hồ sống lại kiếp trước, cầm đoản đao trong đêm tối mà giết cóc, tuy nhiên hiện tại nhờ đạt tới Nhân Nguyên ngũ cấp mà hấn mới có thể xuyên qua hộ thể cương khí của đối phương.

- Phập phập phập.

Thanh âm đao xuyên qua huyết nhục không ngừng vang lên, Đường Tiêu trong chớp lát đã giết hơn mười tên lính, từng độc tác đều nhanh nhẹn gọn gàng vô cùng, sau đó hấn ôm tay đứng trước người Lưu Đình:

- Đao thật nhanh. nguồn (.)

Lưu Đình cuối cùng cũng mở miệng.

- Khoái đao giết chó không có ý nghĩa không biết hôm nay sói có thể giết hay không.

Đường Tiêu nheo mắt lại hấn hiện tại rất chờ mong cuộc quyết đấu với Lưu Đình, trực tiện giết một cao thủ Địa Nguyên cấp chính là khảo nghiệm thành quả tu luyện của hấn một năm qua.

150. Chương 15 0: Đấu Với Lưu Đình.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 150: Đấu với Lưu Đình.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Hơn mười tên sĩ tốt còn lại đứng ở sau lưng Đường Tiêu, tay cầm đao nhưng không dám tiến tới gần, ngay cả đánh lén cũng không dám.

- Người biết vì sao ta phải giết người không?

Lưu Đình tràn ngập hận ý cất tiếng nói hiển nhiên là cường giả cấp Địa Nguyên, hấn đối với việc giết chết Đường Tiêu nắm chắc mười phần.

Đường Tiêu cho dù có vung đao nhanh hơn nữa, với hộ thể cương khí của cường giả Địa Nguyên cũng chỉ là uống công mà thôi, Ân Dương có thể nhanh chóng dễ dàng bóp chết một võ giả Nhân Nguyên.

- Không cần biết.

Đường Tiêu lộ vẻ lạnh nhạt, hỏi một sát thủ tại sao người bị đuổi giết thì giống như hỏi tại sao đói bụng lại bị ăn cơm vậy, vấn đề này nhàm chán vô cùng.

- Người một chút cũng không hiểu kỳ sao?

Lưu Đình kìm chế hận ý trong lòng mình lại hỏi Đường Tiêu một câu. (.

- Người nhanh chóng chết đi rồi ta tò mò với một xác chết làm gì?

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng.

- Hừ người giống hệt như lão tử tập chủng của người cùng cuồng vọng cực độ.

Lưu Đình phần hận tới cực điểm, Đường Tiêu lớn lên giống hệt với Đường Uyên, khiến cho hắn không khỏi tức giận vô cùng.

Diệt môn chi thù, bắt cộng đại thiên.

- Cuồng vọng sao, nếu như ngày nào đó người cũng mạnh như ta thì người cũng có thể cuồng vọng.

Đường Tiêu đối với sự chửi rủa của Lưu Đình không chút nào để ý, một người động thủ giết chó, còn để ý tới chó sửa làm gì.

- Người mạnh? ha ha ha Nhân Nguyên cấp mà cũng nói là mạnh, chết đi!

Lưu Đình cũng không nói thêm nữa, nếu như để Đường Tiêu nói tiếp hắn không chịu nổi nữa.

Bàn tay của Lưu Đình lộ ra một liễu diệp đao tràn ngập hàn ý đánh tới Đường Tiêu, cùng lúc đó thần minh chiến giáp cũng bọc lên trên người của hắn, hướng về phía Đường Tiêu mà lao tới, hiển nhiên hắn mặc kệ Liễu Diệp đao có đánh trúng mục tiêu hay không hắn cũng phải cò cưa chiêu thức với Đường Tiêu.

Cường giả Địa Nguyên cấp phát động công kích, cùng với võ giả Nhân Nguyên cấp hoàn toàn không thể so sánh.

Đường Tiêu tuy bề ngoài coi khinh Lưu Đình nhưng ở trong chiến đấu hắn không hề dám chủ quan, thứ nhất hắn có tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp đối phó với một võ giả Địa Nguyên cấp, song phương thực lực đối lập rất nhiều, thứ mà Đường Tiêu dựa dẫm chỉ là pháp khí cường hãn của hắn.

Mai rùa lập tức hiện lên, ngăn cản trước mặt liễu diệp đao tuy vẫn bị xuyên thủng tuy nhiên mai rùa đã ngăn cản một phần lực đạo và kinh lực, Tinh cương sĩ tốt sau đó liền xuất hiện, triệt để ngăn cản lực đạo của liễu diệp đao sau đó Đường Tiêu thu hồi mai rùa và tinh cương sĩ tốt thân hình ngưng khí hóa điều phi thân bay lên, đập bay chuỗi liễu diệp đao đã hết lực.

Tuy thế đao mà Lưu Đình phát ra rất ác liệt và lăng lệ nhưng không thể qua được hai tầng phòng ngự pháp khí của Đường Tiêu, khiến cho Đường Tiêu trong lòng đại định xem ra võ giả Địa Nguyên công kích cũng không có gì mạnh hơn.

Lưu Đình mượn thế đao mà phi thân vọt tới một đạo phù triện bay ra lập tức hóa thành cự chưởng dùng thế thái sơn áp đỉnh, hướng về phía tuyết điều mà hung hăng đánh tới, muốn cho hắn trở thành một đồng thịt vụn.

Đường Tiêu không tránh không né, một tiếng hô vang lên, Giải Kiềm Kích hiện ra phá tan hư không đánh về phía Lưu Đình, trong nháy mắt khi Giải Kiềm Kích bay ra, yêu khí xung quanh bắt đầu rung động lắc lư, phù triện bàn tay khổng lồ mà Lưu Đình ngưng kết bị xuyên qua Giải Kiềm Kích thế vẫn không giảm tiếp tục tấn công về phía bản thể của Lưu Đình.

Bàn tay khổng lồ của Lưu Đình tuy bị Giải Kiềm Kích xuyên thủng nhưng tàn chưởng của hắn vẫn tiếp tục đánh tới Đường Tiêu, mai rùa một lần nữa bay ra chắn trước ngực của Đường Tiêu, vừa rồi liễu diệp đam tuy đâm thủ mai rùa hiển nhiên đã được Đường Tiêu đưa vào trong Yêu Thối Ma Hồ chữa trị rồi.

Lưu Đình vùng chưởng ra hiển nhiên đã quyết tâm bóp chết Đường Tiêu hắn điều động chân khí ở trong cơ thể, một ngụm tinh khí phun ra, bàn tay khổng lồ ngưng tụ thành hình lực đạo cường đại như muốn bể vụn mai rùa của Đường Tiêu, tiếp tục hướng về phía Đường Tiêu đã ngưng hình thành tuyết điều mà đánh tới, hiển nhiên Lưu Đình muốn dùng một chưởng này làm chung kết chiến đấu với hắn.

Cùng lúc đó Giải Kiềm Kích của Đường Tiêu cũng tới trước mặt của Lưu Đình, cánh tay của Lưu Đình vùng lên, muốn dùng một đòn mạnh mẽ này ngăn cản lại hắn không ngờ rằng Giải Kiềm Kích lại vô cùng

uy mãnh, căn bản hẳn không thể nào chống cự được, chỉ nghe hai tiếng rắc rắc vang lên, bàn tay đã bị Giải Kiềm Kích làm cho gãy lìa, xương trắng cũng lộ ra.

Lực đạo của Giải Kiềm Kích cũng không giảm trực tiếp đâm vào ngực của hắn, khiến cho hắn bị vỡ đi vài khúc xương sườn, thân thể của hắn từ trên không trung mà nặng nề rơi xuống, nương theo một tiếng hét thảm, cả người Lưu Đình đã rơi xuống mặt đất.

Bàn tay khổng lồ của Lưu Đình cũng đã tung chưởng Chop tới con tuyệt diệu do Đường Tiêu hóa thân thành, hai đạo phù triệu một xanh một trắng từ trong người tuyệt diệu theo đó mạnh mẽ phóng ra, những mong cự lại lực đạo từ cự trảo đó quét qua nhưng ai ngờ trong giây lát đã bị nghiền cho nát bấy. Cùng lúc đó Đường Tiêu cũng khôi phục nguyên trạng hình người, đem Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp bọc lại trên người.

Lưu Đình sau khi dùng đơn chưởng khổng lồ bóp nát hai đạo phù triệu một xanh một trắng kia thì quy trảo ngoặt sang trực tiếp tấn công bản thể của Đường Tiêu, thật lực định bóp nát đối phương vào trong lòng bàn tay. Đáng tiếc, lần này hắn không thể bóp chết Đường Tiêu mà chỉ khiến cho Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp rung động chút ít, chỉ hơn mười giây sau, lực đạo trong cự chưởng vừa rồi rốt cục đã tiêu hao hết không còn lại chút vết tích.

- Làm sao có thể chứ!

Lưu Đình trong mắt mười phần khiếp sợ nhìn Đường Tiêu, “tên này không phải chỉ có tu vi cấp năm Nhân Nguyên sao? Cự chưởng toàn lực rõ ràng lại không bóp chết được hắn! Mà chiến kích vừa đen vừa nặng hắn vừa ném tới là loại thần binh lợi khí gì? Lực công kích mới uy mãnh làm sao! Đơn giản vậy mà đã phá được Bách Luyện Thần Minh Chiến Giáp của hắn!”

Đường Tiêu chậm rãi đáp xuống mặt đất, toàn thân là một bộ Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp màu bạc, lấp lánh hiện ra ba màu xanh trắng hồng trên đó, trong tay cầm theo một cây Giải Kiềm Kích toàn thân toát ra yêu khí màu đen, từng bước một tiến về phía Lưu Đình như một chiến thần sừng sững đứng trước mặt hắn.

Đường Tiêu trong nội tâm thực ra cũng không bình tĩnh nổi chứ chả thông dong như những gì vừa cố thể hiện. Chiêu thức ban nãy quả thực hung hiểm, Lưu Đình đem hơn phân nửa chân khí đều ngưng tụ ở một chưởng kia với lực đạo quét qua. Nếu như không có Ngạc mai rùa và Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp bảo vệ, Đường Tiêu dĩ nhiên đã bị một chưởng kia của cao thủ cấp Địa Nguyên, Lưu Đình đánh cho tan xương nát thịt rồi!

151. Chương 151 : Lưu Đình Tuyệt Vọng.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 151: Lưu Đình tuyệt vọng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Lưu Đình nếu như không phải là phán đoán sai thực lực của Đường Tiêu, nghĩ rằng chỉ dựa vào Bách Luyện Thần Minh Chiến Giáp đã đủ sức hộ thể, mà đem phần lớn chân khí tiêu hao nhằm bóp chết Đường Tiêu ngay trong lòng bàn tay thì cương khí hộ thể của hắn cũng sẽ không yếu ớt như thế, đơn giản đã bị Giải Kiềm Kích đột phá. Vừa rồi, Lưu Đình dĩ nhiên đã sử xuất ra một chiêu thức liều mạng, bất chấp tất cả mà dồn sức vào một chưởng đó, hẳn là hắn muốn đánh nhanh thắng nhanh, một đòn mà kết liễu tính mạng của Đường Tiêu vậy!

Kết quả lại hoàn toàn vượt ra ngoài ý muốn của Lưu Đình, hắn buông lỏng phòng bị để ra một đòn tấn công tổng lực, Đường Tiêu không những bình yên vô sự, lại còn phản kích rất sắc bén, dùng vũ khí thần bí trong tay choáng nát Bách Luyện Thần Minh Chiến Giáp của hắn, vừa chặt đứt cánh tay lại gây tổn thương nghiêm trọng đến phần ngực.

- Chỉ dựa vào sức người mà cũng muốn giết ta sao?

Đường Tiêu đi đến phía trước Lưu Đình, nhìn thấy trong ánh mắt của hắn tràn ngập sự thương cảm.

- Người thật sự không muốn biết ta vì cái gì mà giết người sao?

Lưu Đình đưa tay lau máu chảy ra nơi khoe miệng rồi diên cuồng cười lên sằng sặc, giờ phút này hắn như một con dã thú bị trọng thương, đang dồn toàn lực vào một đòn công kích cuối cùng.

- Nếu người chịu nói ra, thì ta sẽ cho người sống lâu thêm một chút.

Đường Tiêu cho tới thời điểm này vẫn ra vẻ quan tâm đến câu chuyện của Lưu Đình, có điều trong lòng thì luôn cảnh giác cao độ.

Lưu Đình trong mắt hiện lên một tia sát ý, bàn tay phải chưa bị thương vừa nhấc lên thì chỉ nghe vút một tiếng, một mũi tên lông vũ màu đỏ thẫm từ trong tay hắn phóng ra, bắn thẳng vào mặt Đường Tiêu ở cự ly gần!

Hỏa Vân Phù Văn Tiến! Ban đầu ở Ngành Phương Ngư Cảng, hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan chính là bị thứ này của Đô úy Thái Hằng làm trọng thương, về sau mới đã bị chết trong tay Đường Tiêu!

Có điều, ra tay đánh lén trong lúc đang nói chuyện là thủ đoạn thường dùng của Đường Tiêu, hắn sao có thể để cho Lưu Đình đánh lén mà có cơ hội thành công được? Cơ hồ cùng lúc Lưu Đình phóng ra Hỏa Vân Phù Văn Tiến, bốn Tinh Cương Sĩ Tốt cao hơn trượng chính tề xông ra chắn trước mặt Đường Tiêu như một bức tường thép.

- Uyển! !

Hỏa Vân Phù Văn Tiến đụng vào thân thể Tinh Cương Sĩ Tốt tự động kích nổ, lập tức đã khiến hai gã Tinh Cương Sĩ Tốt ở giữa nát bấy bầy nhầy. Sóng địa chấn khiến vô số vụn sắt như đạn bắn leng keng vào Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp của Đường Tiêu. Đáng tiếc là tất cả đều bị bật ngược trở lại, không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho bản thể Đường Tiêu cả.

- Chiến giáp người đang mặc rốt cuộc là thứ gì? ?

Lưu Đình trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng, Đường Tiêu có bộ chiến giáp này trên người, Lưu Đình dùng lực đạo của võ giả cấp Địa Nguyên Cấp không bóp chết được hắn, đánh lén trong khoảng cách gần cũng không giết nổi hắn. Vốn cho là có thể nhẹ nhõm hành hạ đến chết tên Đường Tiêu này, vậy mà hiện tại với Lưu Đình mà nói, đó đã trở thành một nhiệm vụ hão huyền toàn bất khả thi.

- Cứ nói ngắn gọn dễ hiểu đi nhé? Đây là Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp gia truyền của bốn công tử, há loại người thôn dã nông phu như người có thể nhận biết hay sao?

Đường Tiêu vẻ mặt cuồng vọng hung hăng hết sức, kiếp này vũ thuật của hắn đã vô cùng cương mãnh, lại có được chỗ dựa gia thế rất mực hùng hậu, dựa vào cái gì mà hắn không cuồng vọng? Không hung hăng càn quấy đây! ?

- Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp!

Lưu Đình nghiêng răng nghiêng lợi, trong nội tâm vô cùng khiếp sợ mà lại cộng thêm đôi phần ghen ghét. Trong lòng hắn thầm nghĩ, Đại tướng quân triều Đại Minh là Hầu gia trên người cũng chỉ đeo có Thiên Luyện Thần Minh Chiến Giáp cũng đã xem là thần khí rồi, ấy vậy mà trên người Đường Tiêu chính là một bộ Vạn Luyện Thần Minh Chiến Giáp!

Biết rõ chính mình không có khả năng giết chết Đường Tiêu, Lưu Đình phi thân một cái, dùng phi hành pháp quay người định bỏ chạy vào sâu trong Tuyết Sơn sơn mạch.

- Người chạy nổi không?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, duỗi bày tay trái ra, trên đó năm kết ấn kim mộc thủy hỏa thổ đã thành hình, đây cũng là lần đầu tiên Đường Tiêu thử nghiệm uy lực của Đại Thủ Ấn trong thực chiến. xem tại

Lưu Đình, người vừa rồi muốn bóp chết bốn công tử? Ha ha ha ha, xem bốn công tử một chưởng bóp chết người đây này!

- Luyện Yêu Đại Thủ Ấn!

Một thủ chưởng hai màu xanh trắng rất lớn do vô số phù triện tạo thành hiển hiện ngay giữa không trung, mang theo một đạo khí lực cực kỳ quỷ dị thần bí bỗng nhiên đánh ra nhằm phía Lưu Đình.

Lưu Đình cảm nhận được uy lực của đòn đánh phía sau lưng, vội vàng xoay người qua một bên vội vàng thối lui để nhìn xem cự chưởng sắp tiếp cận thân thể của hắn rốt cuộc là gì, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi kinh nghi. Hắn nghĩ đến nát óc cũng không thông, một võ giả cấp Nhân Nguyên Cấp sao có thể phát ra chưởng lực hùng hồn hậu như thế? Uy lực ở đây như thái sơn áp đỉnh, so với võ giả cấp Địa Nguyên đều không chút thua kém, căn bản không phải thứ mà thân thể trọng thương hiện tại của hắn có thể ngăn cản được.

Chẳng lẽ tên tiểu súc sinh này đã tiến vào cấp Địa Nguyên? Tiêu rồi! Bị tên tiểu súc sinh này lừa gạt rồi!

Đường Tiêu đương nhiên chưa thể tiến vào cấp Địa Nguyên, Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của hắn phải bỏ ra đến nửa tháng mới ngưng tụ ra được một cái, không thể so với Đại Thủ Ấn do võ giả cấp Địa Nguyên phát ra, tốc độ kết thành rất nhanh, tiện tay cứ một trảo chính là một cái. (.

Lưu Đình trong lúc tuyệt vọng vẫn cố đem hết toàn lực phóng ra một chưởng, nhưng chưởng kia do hắn đánh ra khi cùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn chạm nhau thì lập tức bị đánh cho nát bấy, mà Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thì vẫn đang không hề hấn gì mà tiếp tục truy kích về phía hắn với uy lực long trời lở đất.

Ầm ầm một tiếng, thân thể Lưu Đình lập tức đã mất đi toàn bộ sức sống mà phủ phục trên mặt đất như con muỗi bị đập cái bếp trên tường, máu me bầy nhầy văng ra đầy đất, trên người hắn bộ đồ Bách Luyện Thần Minh Chiến Giáp cũng bị đập cho vỡ vụn hết thảy, cả người dĩ nhiên là đã bị triệt tiêu hết mọi sự sống. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn dư thế không giảm, đột nhiên trảo xoáy lên tất cả máu thịt xương xẩu của Lưu Đình, lập tức luyện hóa thành một đám huyết vụ, thu hết vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong huyết đàn điền của Đường Tiêu.

Lại nói hơn mười sĩ tốt đi theo Lưu Đình kia thấy Lưu Đình bại vào tay Đường Tiêu thì đã chạy biến đi tuyệt không thấy bóng dáng. Đường Tiêu kêu to một tiếng, ngưng khí hóa điều đột ngột từ mặt đất bay lên, dò tìm giấy lát trên Tuyết Sơn sơn mạch, phút chốc đã tìm được hơn mười người đang điên cuồng chạy trốn kia.

152. Chương 152 : Thần Hồn Lưu Đình.

Sát Vương

Tác giả: Không biết

Chương 152: Thần hồn Lưu Đình.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Tuyết Điều chao liệng bổ xuống, quắp lên một gã sĩ tốt, đôi tuyết trảo dùng sức xé một phát, đem thân thể của hắn kéo thành hai nửa, sau đó một ngụm nuốt ực xuống dưới, cứ thế mà đem thân thể đám sĩ tốt chuyển thành một đồng huyết tương tinh khí thu nhập vào trong cơ thể, lập tức hắn lại cứ thế lao xuống.

Khi Tuyết Điều không bỏ sót mà xé nuốt luôn hơn mười người sĩ tốt kia thì một lần nữa trở xuống đến mặt đất, Đường Tiêu toàn thân máu huyết trở nên vô cùng tràn đầy, loại cảm giác này vô cùng thoải mái thích ý. Trong giây lát đó, Đường Tiêu cảm giác mình đã hóa thân trở thành một phệ huyết ác ma, cái loại nhìn thấy người là muốn xé nát một ngụm nuốt mất kia vậy.

Sau khi giết chết hơn ba mươi người kia, Đường Tiêu chỉ lấy được từ chỗ Lưu Đình một bộ phi hành pháp khí, mấy miếng liểu điệp phi đao, cùng một bộ tên nổ có thể giấu trong ống tay áo.

Gần đây qua mấy lần chiến đấu sau khi tiến vào cấp Nhân Nguyên, Đường Tiêu quả thật đã cảm nhận được pháp khí mạnh là vô cùng trân quý, hắn hiện tại cũng đã sưu tập rất nhiều pháp khí thượng đẳng. Nhưng tên Lưu Đình này thân là võ giả cấp Địa Nguyên mà trên người mới chỉ có một bộ phi hành pháp khí hạ phẩm không tốt gì cho lắm, phi đao với tên nổ cũng chỉ có thể được coi là ám khí, cũng khó trách võ công của hắn tu vi cao hơn Đường Tiêu nhiều như vậy, cuối cùng lại đã bị chết ở trong tay Đường Tiêu hắn.

Trên người hơn ba mươi tên sĩ tốt của Lưu Đình ngược lại đã cung cấp cho Đường Tiêu không ít ngân phiếu, tổng cộng có ba, bốn ngàn lượng có hơn, xem như niềm vui ngoài ý muốn rồi. Đương nhiên, chỗ... ngân phiếu này là có người đưa cho Lưu Đình mua cái mạng của Đường Tiêu, hiện lại rơi vào tay Đường Tiêu, cũng coi như là ý trời cho “vật quy nguyên chủ”.

Cầm giấy gọi nhập ngũ trong tay, Đường Tiêu trầm nghĩ sau khi giết chết Lưu Đình, hiện tại hắn chỉ có thể một mình tiến về nơi đóng quân ở Phượng Lâm trình diện. Chỉ là giấy gọi nhập ngũ này vẫn cần trình lên trưởng quan Lưu Đình Lưu Đô úy của nơi đóng quân ký tên xác nhận mới có thể phản hồi lại bộ binh, Lưu Đình đã chết, đến lúc đó cũng không biết nên đi tìm ai ký tên cho rồi.

Quan sát một lát hắn từ chỗ Lưu Đình thu được binh phù ấn tín Đô úy và dây đeo triện, Đường Tiêu suy nghĩ, nếu hắn tiến vào trong quân ngũ, về sau há chẳng phải là có thể trực tiếp ngồi lên vị trí Đô úy sao? Không đúng không đúng, muốn làm Đô úy, tựa hồ cũng phải lập hồ sơ ở bộ binh trước, phải lấy được xác nhận của thống lĩnh quân đội Hoa Liên thành mới xong? Mặc kệ nó, cứ đến điểm đóng quân đã rồi nói sau. Đến Phượng lâm cứ làm vương làm tướng ở đó đã, ai dám không phục thì công tử sẽ đánh cho hắn chịu phục mới thôi. nguôn

Đột nhiên, trong huyết đàn điền của Đường Tiêu có chuyển động lạ, sau khi kiểm tra sơ bộ, Đường Tiêu phát hiện Luyện Yêu Thối Ma Hồ tựa hồ đã to ra! Cái này lúc trước chưa bao giờ có, rất có thể là vừa rồi Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thi triển thành công liền mở ra mật thất che dấu bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ!

Trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ rốt cuộc là cất dấu bí mật gì? Trong mật thất vừa mở lại sẽ có niềm vui bất ngờ chi đây? Đường Tiêu trong nội tâm rất là chờ mong. Hắn do dự một lát rồi quyết định tìm một chỗ không ai quấy rầy lên vào đó tra xét rõ ràng Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Thả người bay lên trên không trung quan sát bốn phía xong, Đường Tiêu hướng vào trong tuyết sơn sơn mạch mà bay nhanh tới.

Tuy thời gian là mùa hè nhưng tuyết sơn sơn mạch vẫn rét lạnh vô cùng, toàn bộ núi cũng bị đóng thành hàn băng, cuối cùng Đường Tiêu ở trong hàn băng tìm được một chỗ ẩn giấu tốt.

Khoanh chân ngồi xuống, Đường Tiêu dùng thần thức tập trung tới Yêu Thối Ma Hồ mà tu luyện, đưa thân vào trong một thạch thất.

Đây chính là không gian bên trong của Yêu Thối Ma Hồ.

Tuy nhiên lúc này ở trên thạch bích đã hiện lên hai chữ một chữ thân một chữ hồn, ba chữ phân biệt tạo thành tam giác xuất hiện trên cửa đá, Đường Tiêu thậm chí mơ hồ còn cảm thấy thanh âm kêu rên.

Là thanh âm rên rỉ của Lưu Đình?

Đường Tiêu cẩn thận phân biệt một thoáng, hắn phát hiện ra tiếng kêu này từ trong một hòn đá nhỏ truyền tới, Đường Tiêu vô ý thức mà nhìn vào bên trong, bỗng nhiên có một luồng lực mãnh liệt kéo vào khiến cho Đường Tiêu cứ thế mà đi vào bên trong đó.

Sau khi tiến vào trong đó Đường Tiêu kinh ngạc phát hiện, ở bên trong rõ ràng ràng có một cái mật thất lớn giống như mật thất ở bên ngoài.

Tuy nhiên hiện tại thân thể của Đường Tiêu đã thu nhỏ so với chữ hồn của tiểu thạch môn còn nhỏ hơn cho nên bên ngoài.

Trong lòng Đường Tiêu thỉnh thoảng trực nhảy, xem ra không gian của Yêu Thối Ma Hồ tương đối lớn nhất định trong lúc lơ đãng hắn đã mở tầng không gian thứ hai, nhưng cụ thể làm thế nào để mở ra Thân và Hồn hai đạo bí môn này thì Đường Tiêu đoán chừng có quan hệ tới Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.

Lúc trước Đường Tiêu chỉ dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn để bẻ vụn cành cây quá lớn còn lần này hắn đã dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh chết cường giả.

Vừa rồi hắn ở ngoài cửa đã nghe rõ ràng, phát hiện ra trên vách tường của tòa mật thất có cái tiểu thạch môn này, mà ở trong tiểu thạch môn cái gì cũng không có gì, chỉ là trên một cái cửa có viết hai chữ Lưu Đình, tiếng rên cũng từ nơi đó mà phát ra.

Vì có kinh nghiệm cho nên Đường Tiêu biết phương pháp tiến vào cái cửa đá nhỏ Đường Tiêu cũng không tiến vào tiểu thạch môn nơi Lưu Đình phát ra tiếng kêu mà tiến về phía một tiểu thạch môn không có tên mà vào trong xem xét, sau một hồi hấp lực, Đường Tiêu đã tiến vào.

Ở trong thạch thất cũng không có một bóng người.

Sau đó Đường Tiêu rời khỏi tiến vào tiểu thạch môn viết chữ Lưu Đình, Lưu Đình quả nhiên ở bên trong này, nhưng hắn là một quang ảnh phiêu du, căn bản không có thân thể chỉ miễn cưỡng ngưng tụ thành hình người mà thôi, nhìn thấy Đường Tiêu hắn rú thẳm đánh về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu vội vàng vung một quyền đánh qua, quyền vừa tiếp xúc với Lưu Đình thì đoàn quang ảnh kia đã thê thảm la lên một tiếng, giống như là bị lửa đốt cháy vậy nhanh chóng lui về một góc của mật thất, tuy cừu hận nhưng hắn cũng vô cùng sợ hãi mà nhìn Đường Tiêu, giống như là nhìn ma quỷ vậy.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn đoàn quang ảnh này mà suy tư.

Chẳng lẽ đây chính là thần hồn của Lưu Đình.

Bởi vì Lưu Đình bị Đường Tiêu dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh chết, cho nên hồn phách của hắn cũng không giống như những võ giả trước kia, bị giam cầm ở trong mật thất này.

153. Chương 153 : Thân Hồn Nhân.

Sát Vương

Chương 153: Thân Hồn Nhân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu vô ý thức nhìn thân thể của mình, sờ lên thân thể của mình, hắn nhận không được mà cười cười, kỳ thật chính hắn cũng là một đoàn quang ảnh ngưng tụ thành hình người mà thôi tuy nhiên lúc trước tiến vào trong không gian này chỉ có mình hắn cho nên hắn không phát hiện ra điều dị thường.

Bản thể của Đường Tiêu hiện tại đang ngồi ở trên tuyết sơn đỉnh, tiến vào bên trong chỉ là linh hồn của hắn mà thôi, cho nên hắn cũng chỉ là một đoàn quang ảnh, dựa vào trí nhớ thân thể của mình mà ngưng tụ thành hình người.

Đối với thần hồn cường đại của Đường Tiêu, Lưu Đình quả thực không chịu nổi mồn đòn, hơn nữa đây là Luyện Yêu Thối Ma Hồ Đường Tiêu chính là chúa tể của nơi này cho nên vừa rồi thần hồn của Lưu Đình có ý đồ công kích thần hồn của Đường Tiêu thiếu chút nữa là bị Đường Tiêu đánh tan.

Ít nhất hắn cũng đau khổ không chịu nổi không dám đánh Đường Tiêu nữa.

Nhìn linh hồn của Lưu Đình trốn ở trong góc mà run rẩy, trong lòng của Đường Tiêu đột nhiên xuất hiện ý niệm, hắn lập tức dùng thần thức dò xét Lưu Đình ở phía bên đó, Lưu Đình muốn tránh khỏi dò xét của Đường Tiêu tuy nhiên căn bản tránh né không được, thần hồn của hắn bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ bày cấm chế không cách nào rời khỏi mật thất, chỉ có thể để mặc thần thức của Đường Tiêu thăm dò.

Bỗng nhiên ngay sau đó, rất nhiều trí nhớ của Lưu Đình truyền vào trong thần thức của Đường Tiêu trí nhớ của hắn ba mươi năm nay võ học hỉ nộ ái ố đau khổ sầu muộn cùng vô tận cảm xúc đều truyền vào trong đầu của Đường Tiêu, giống như là trí nhớ của Đường Tiêu vậy.

Đồng thời hắn cũng có một cảm giác khác chính là Đường Tiêu hoàn toàn khống chế được tất cả hành vi của thần hồn, hắn căn bản không cách nào kháng cự, Đường Tiêu bắt hắn quay về bên trái thì hắn quay về bên trái quay về bên phải thì hắn quay về bên phải, Lưu Đình tuyệt đối không ngờ rằng mình sau khi chết thần hồn cũng bị Đường Tiêu bắt được phải chịu sự trêu đùa bốn cột tùy ý của hắn, vấn đề hiện tại hắn muốn chết cũng không xong rồi vì hắn đã chết.

Tình huống này khiến cho Lưu Đình mất hết can đảm, cái gọi là sống không bằng chết hắn cuối cùng cũng ý thức được.

Thần hồn rời khỏi thân thể quá lâu sẽ trở nên yếu ớt, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán nhưng thần hồn của Lưu Đình bị Đường Tiêu dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn làm cho tiến vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ trừ phi là Đường Tiêu động thủ hủy diệt hắn nếu không hắn không cách nào tiêu tán.

Đường Tiêu từ trong linh hồn của Lưu Đình cũng lấy được trí nhớ và mọi việc phát sinh hết thảy, hắn không ngờ rằng chuyện này cùng với binh bộ thượng thư Tần Thông cũng có liên quan.

Hừ hừ các người chờ xem đợi khi bốn công tử đầy đủ mạnh mẽ sẽ từng bước thu thập các người.

Tiếp tục xâm nhập vào trong linh hồn trí nhớ của Lưu Đình Đường Tiêu phát hiện ra chuyện này cũng có liên hệ với Sa Nam Tông, sau khi điều tra bọn họ biết Đường Tiêu cũng có thù với Kim Sa môn cho nên đã liên hệ với Chu Kiều, mưu đồ giết Đường Tiêu, rõ ràng Lưu Đình có thể tự tin giết Đường Tiêu nhưng sợ trên đường có biến nên vẫn để người của Sa Nam Tông ở sườn đồi chờ Đường Tiêu tiến tới.

Nhưng Chu Kiều bị tông chủ của Sa Nam Tông ước thúc cho nên Chu Kiều chỉ có thể nhờ đệ tử ngoại môn ra tay.

Tiếp tục xâm nhập xuống phía dưới Đường Tiêu từ từ hiểu được Lưu Đình tại sao phải giết mình hóa ra Đường Uyên mười năm trước phải tru sát toàn bộ nhà ngục gia, cũng biết Lưu Đình vốn tên gọi là Ngụy Ân mà thôi

Sau khi xâm nhập vào trong trí nhớ của Lưu Đình, Đường Tiêu phát hiện ra trong lòng mình cũng tràn ngập cừu hận và lệ khí, thậm chí cừu hận Trần Quốc hầu Đường Uyên, một lát sau Đường Tiêu vội vàng ổn định tâm thần không tiếp tục xâm nhập trí nhớ của Lưu Đình nữa, loại xâm nhập này thật nguy hiểm, thậm chí còn ảnh hưởng tới tâm trí của Đường Tiêu, giống như một người khác thay thế trên người của mình, mình cũng có hỉ nộ ái ố giống hắn.

May mà linh hồn của Đường Tiêu đủ cứng cỏi không bị cừu hận của Lưu Đình cản trở tuy nhiên Đường Tiêu cũng biết Lưu Đình cừu hận khắc sâu với Đường Uyên cỡ nào, thế cho nên ý niệm cường đại đó mới có thể cản trở linh hồn của Đường Tiêu. Về phần Đường Uyên vì sao mười năm trước đến diệt cả nhà ngục gia Đường Tiêu cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu nữa.

Đường Tiêu buông tha dò xét Lưu Đình dù sao hiện tại hắn đã khống chế được thần hồn của Lưu Đình rồi, Đường Tiêu phát hiện ra sau khi hắn khống chế được, thần hồn của Lưu Đình không bị cấm chế mật thất ước thúc nữa, Đường Tiêu điều khiển hắn đi sau mình, nhẹ nhàng đi ra từ trong phòng.

Đường Tiêu rõ ràng cảm nhận được Lưu Đình lúc ở mật thất trong lòng có sợ hãi cực ớn tuy nhiên sau khi đem ra khỏi phòng đã bình thường hơn rất nhiều. Đường Tiêu mang theo Lưu Đình đi vào trong thạch thất lúc mới bắt đầu hắn nhìn lên tiểu thạch môn có chữ thân trong lòng đột nhiên nhớ tới cái gì đó vì vậy hắn không chế linh hồn của Lưu Đình, cùng nhau tiến vào.

Đường Tiêu mạnh mẽ kéo hắn đi vào tiểu thạch môn chữ thân cũng giống như tiểu thạch môn có chữ hồn ở bên trong có viết hai chữ Ngụy Ân hiển nhiên Đường Tiêu biết hắn là Ngụy Ân nên tên cũng thay đổi luôn rồi.

- Hay vẫn nên gọi hắn là Lưu Đình.

Đường Tiêu tâm niệm chuyển động danh tự ở bên trong tiểu thạch môn liền biến hóa trở thành hai chữ Lưu Đình, nương theo động tác nhỏ nhoi này Đường Tiêu cảm thấy mô hình không gian trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ hẳn chính là chúa tể.

Đường Tiêu mang theo Lưu Đình tiến vào thạch thất có hai chữ Lưu Đình kia, lúc này Đường Tiêu cảm thấy được hồn của Lưu Đình rất muốn chui vào trong thi thể của hắn, tuy nhiên Đường Tiêu đã khống chế hắn căn bản không vào được.

Đường Tiêu cân nhắc trong chốc lát bỏ qua khống chế với Lưu Đình để hắn tùy ý tiến vào trong thi thể kia, nhìn xem sẽ phát sinh ra chuyện gì, thi thể của Lưu Đình trên mặt đất liền có động tĩnh, trên mặt rên rỉ lộ ra vẻ thống khổ.

Nhưng vài giây đồng hồ sau, thân thể của Lưu Đình không bị khống chế tung bay ra ngoài, đến trước cửa chữ thân, sau đó lại tiếp tục đi, Đường Tiêu không khống chế nổi Lưu Đình, đành phải theo sát hắn thấy hắn đã tiến vào tiểu thạch môn có chữ Nhân.

Đường Tiêu theo Lưu Đình đi vào trong gian mật thất này gian mật thất này giống như gian mật thất có chữ Hồn và chữ Thân như đúc, trên tường cũng viết hai chữ Lưu Đình, nhưng mà thân thể của Lưu Đình không ngừng đi vào trong đó, theo biểu lộ của Lưu Đình lúc này không chỉ là Đường Tiêu không cách nào khống chế thân thể của hắn mà là hắn cũng không khống chế được thân thể này của mình.

154. Chương 154 : Lại Tới Nghi Lan Thành.

Sát Vương

Chương 154: Lại tới Nghi Lan thành.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đường Tiêu cùng hắn tiến vào bên trong, sau khi tiến vào nơi này Lưu Đình tựa hồ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều thanh âm thống khổ cũng giảm bớt.

Vốn Đường Tiêu bận tâm vạn nhất thân thể của Lưu Đình khôi phục có thể phát động công kích với hắn tuy nhiên lúc này hắn mới phát hiện, vừa rồi sau khoảng khắc Lưu Đình khống chế được mình Đường Tiêu đã khôi phục toàn bộ quyền khống chế hắn. Lưu Đình tuy rằng trong lòng sinh ra ý muốn công kích Đường Tiêu nhưng Đường Tiêu cũng cảm nhận được chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc thôi.

Đường Tiêu nhanh chóng ý thức được chuyện này có ý vị thế nào với hắn.

Lưu Đình hiện tại toàn bộ là con rối và nô bộc của Đường Tiêu hơn nữa toàn bộ tư duy của con rối này đều do Đường Tiêu giám sát và điều khiển.

Cho dù Đường Tiêu hiện tại để cho Lưu Đình cởi sạch quần áo trước mặt mọi người hắn cũng không do dự mà chấp hành mệnh lệnh, điều này giống hệt như Đường Tiêu điều khiển thân thể của mình vậy.

Đường Tiêu rút lui ra khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ sau đó dùng thần thức đem Lưu Đình ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ lấy ra, quả nhiên Lưu Đình vẫn trọng thương nằm trên mặt đất trong mắt tràn ngập cừ hận với Đường Tiêu, tuy nhiên sau đó hắn liền lắc lắc đầu hiển nhiên bên ngoài ý thức độc lập của mình hắn hoàn toàn đã trở thành tay chân là con rối trong tay của Đường Tiêu.

Vững tin điều này, Đường Tiêu đột nhiên thu một pháp khí, đem Lưu Đình nhốt vào trong mật thất có chữ nhân, bởi vì trên thân thể của Lưu Đình đã có ấn ký cho nên Đường Tiêu tùy thời có thể khôi phục thân thể của Lưu Đình ra ngoài.

Để cho hần từ từ tỉnh dưỡng, đối với đô úy Địa Nguyên cấp này vẫn còn có tác dụng với Đường Tiêu, khổng chế Lưu Đình có thể khổng chế hướng đi sau này của Đường Tiêu, còn có thể khiến cho quân ở Phượng Lâm Trấn thuộc quyền sử dụng của hần.

Sắc trời đã tối Đường Tiêu tùy tiện lấy ra thất thải san hô sau đó hướng về phía Nghi Lan thành mà bay tới, Đường Tiêu tự nhiên phải đi bái phỏng nhạc phụ đại nhân tương lai củ mình, cũng nghỉ ngơi một đêm ở Nghi Lan vương phủ.

Lan vương nhìn thấy Đường Tiêu tới dĩ nhiên là thân mật mở yến hội chiêu đãi hần, tuy nhiên Nghi Lan quận chúa nhìn thấy Đường Tiêu thì giống như là chuột thấy mèo mặt mũi tràn ngập vẻ sợ hãi, Lan vương từ khi có được con rể này xong cũng không có gì tốt, bị hoàng thượng giảm ba cấp không nói Nghi Lan thành còn thường xuyên bị khủng bố tập kích, trị an rõ ràng loạn hơn so với lúc trước nhiều.

Kể cả Lan vương cũng lo lắng Sa Nam Tông trả thù, trong vương phủ lúc nào cũng ở trong tình trạng cảnh giác cao, Nghi Lan quận chúa cũng bị cấm túc ra ngoài, những điều này đều là do con rể tương lai của họ Đường Tiêu ban tặng, tuy nhiên Lan vương cũng không hối hận hần đang đánh bạc cho tương lai.

- Vị Lưu đô thống kia cũng tới Nghi Lan thành sao, tại sao chỉ có một mình hiền tể tới đây? Hay là cũng gọi bọn họ tới đây bốn vương cũng muốn nói chuyện với họ vài câu không làm chậm trễ hiền tể đâu.

Lan vương ở trong bữa tiệc hỏi Đường Tiêu một thoáng.

- Không cần phải gặp bọn họ, trên đời này không ai dám lãnh đạm với ta.

Đường Tiêu bóc một con tôm hùm lớn đỉnh đặc nói với lc.

- Vậy cũng được...

Lan vương cười cười vị hiền tể này chính là tiểu bá vương ai dám lãnh đạm với hần muốn chết sao?

Ở phía nam Áo Bì Đảo, Hoa liên thành.

Tây Ngoại Ô Từ Vân Sơn.

Từ Vân Sơn mây mù bay lượn khí hậu ôn hòa ban đêm thường xuyên xuất hiện mưa phùn ban ngày thời tiết tốt thiên địa nguyên khí dồi dào, sơn thể lạnh lùng tốt ột người tu thân tập võ.

- Tiểu lam, con muốn đi chặt đầu tên tiểu súc sinh họ Đường kia sao? Với tu vi hiện tại của muội có phải là dùng dao mổ trâu đi giết gà không? Hơn nữa chúng ta ai cũng biết, rất nhiều người ra tay với hần, liệu có phải là lãng phí thời gian không?

Tông chủ Từ Vân Tông Chung khuê hướng về phía một nữ tử trẻ tuổi mà nói.

Nữ tử này khoảng chừng hai mươi ba tuổi, chính là Chung Lam trong miệng của Chung Khuê, cũng là đệ tử tu vi cao nhất của Chung Khuê, đã đạt tới Địa Nguyên nhị cấp hơn nữa nàng còn có một pháp khí thượng phẩm, Từ Vân Tịch Tinh Kiếm.

Từ Vân Tịch Tinh Kiếm là một khối Từ Vân Liên được vớt lên ở trong suối, độ cứng rắn có thể so sánh với thiên luyện thần minh thiết, nhưng với tư cách pháp khí, Từ Vân Tịch Tinh Kiếm hấp thu cao hơn pháp khí bình thường rất nhiều.

Chung Lam lúc còn nhỏ thiên phúc học võ quá lớn, cùng với đệ tử cùng tuổi không ai theo kịp mấy tháng trước nàng từ trong tông độ sức với những người khác cuối cùng cũng lấy được ngôi vô địch, ở trong tông mấy vị sư tổ đức cao vọng trọng quyết định ban thưởng thanh kiếm này cho nàng.

Chung Lam một mực không chịu thua kém, mặc dù năm nay hai mươi ba tuổi ngoài thiên tư quốc sắc ở trong tông cũng có rất nhiều người theo đuổi nàng, người cầu hôn từ quan lại quyền quý tới tông sư học võ đều không dứt, nhưng nàng một mực thủ thân như ngọc một lòng luyện võ tuyệt không có tạp niệm, điều này cũng khiến cho các vị sư tổ yêu quý.

Chung Lam chính là muội muội của Vân Dương phu nhân Chung Vân, nàng vừa rồi đang luyện kiếp pháp bỗng nhiên nhận được thư bỏ câu do Chung Thịnh truyền tới, đem chuyện của Từ gia trước sau nói hết

trong thư còn nói Đường Tiêu ít ngày nữa sẽ tới gần Hoa Liên thành, tên tiểu tử súc sinh này một ngày còn chưa trừ diệt tương lai Từ gia và Từ Vân tông cũng bị diệt trong tay của hắn.

Chung Lam lửa giận tràn ngập nàng hướng về phía tông chủ Chung Khuê đề nghị đi giết tên tiểu nhị Đường gia này, vì vậy tông chủ Chung Khuê liền gọi các trưởng lão tới đây bàn bạc, thân là tông chủ ông đối với chuyện phát sinh ở trong Thai kinh thành nắm như bàn tay cho nên cũng không nghi ngờ gì.

- Tông chủ không cần nói thêm gì, chuyện này phải đích thân con đi làm.

Khéo miệng của Chung Lam hơi nhếch lên, khuôn mặt xinh đẹp hơi chuyển động lộ ra biểu lộ cực kỳ âm tàn:

- Con muốn xem tên tiểu súc sinh này có bao nhiêu năng lực mà có thể giết Lý Ngạn, đem cả nhà tỷ tỷ rơi vào tình trạng như vậy.

- Đã như vậy chúng ta không khuyên giải con nữa.

Chung Khuê gật đầu:

- Con mau chóng đi giải quyết hắn rồi trở về, qua vài ngày nữa đại hoàng tử tới Từ Vân Tông sẽ muốn gặp con, đúng rồi Lam nhi, chúng ta Từ Vân Tông tuy không sợ Đường gia tuy nhiên cũng không nên để lại cho bọn họ chứng cứ gì cả.

- Đó là dĩ nhiên con sẽ luyện hóa toàn bộ tên tiểu tử kia, hồn phách cũng nhập vào trong pháp khí khiến cho không ai có thể đối chứng được nữa.

Chung Lam rút ra Từ Vân Tông hướng về phía bầu trời mà ném đi, cả người hóa thành một đạo phù triện bay đi, lập tức hướng về phía Từ Vân Sơn bắn tới.

155. Chương 155 : Nghi Lan Quận Chúa Quan Tâm.

Sát Vương

Chương 155: Nghi Lan quận chúa quan tâm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sáng ngày hôm sau Đường Tiêu tìm bốn phía không thấy Lan vương chỉ thấy Nghi Lan quận chúa ở đằng xa xa hai hoa vừa nhìn thấy Đường Tiêu đi tới nàng liền xoay người bỏ chạy, tuy nhiên Đường Tiêu đã sớm thấy ăng đem một đạo phù triện bay qua nhẹ nhàng bắt nàng về.

- Người làm gì vậy?

Nghi Lan quận chúa sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nàng lớn tiếng hỏi Đường Tiêu một câu tuy nhiên bốn gã thị vệ của nàng cũng chỉ dám đứng xa xa không dám tiến tới.

- Phụ thân của người đâu rồi?

Đường Tiêu đặt Nghi Lan quận chúa xuống đất.

- Ngày hôm qua ở trong đêm hoàng đế có lệnh gấp phụ vương đã đi vào Thai kinh thành rồi.

Nghi Lan quận chúa vừa trả lời Đường Tiêu vừa lùi về phía sau.

- À hóa ra là như vậy.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu:

- Vậy được rồi ta mấy ngày nữa đi tới Hoa Liên thành đến lúc đó Lan vương còn chưa quay trở lại nói cho ông ấy biết ta cảm ơn ông ấy đã chiêu đãi.

Đường Tiêu quay người rời đi sau lưng Nghi Lan quận chúa bỗng nhiên gọi hắn lại.

- Chuyện gì vậy/

Đường Tiêu quay đầu hỏi.

Nghi Lan quận chúa tiến tới hai bước do dự một lúc rồi nói:

- Sa Nam tông biết rõ ngươi định đi Hoa Liên thành cho nên phái người mai phục ngươi cần phải cẩn thận một chút.

- Sao thế sao ngươi lại quan tâm tới lão công riề?

Đường Tiêu cười hì hì nhìn Nghi Lan quận chúa, Sa Nam Tông phái người mai phục là chuyện của hắn, không cần quận chúa nhắc nhở hắn cũng đoán được

- Phì đi chết đi.

Nghi Lan quận chúa hai má đỏ ửng quay người bỏ đi.

Đường Tiêu sau khi trở lại phòng ngủ của mình thì bị quản gia đại tiên sinh ngăn lại nói là Lan vương đã chuẩn bị cho hắn bốn gã thị vệ tất cả đều là cao thủ Nhân Nguyên ngũ cấp có thể đưa hắn an toàn tới Phượng Lâm trấn. Đường Tiêu sau khi suy nghĩ một chút từ chối ý của Lan vương đoạn đường này cũng không yên bình nhiều người mục tiêu lớn hơn, hành động lại bất tiện.

Còn có một nguyên nhân đó là võ giả Nhân Nguyên ngũ cấp trước mắt đối với Đường Tiêu mà nói không phải là cao thủ gì cả, nếu xảy ra chuyện không biết là ai bảo vệ ai nữa.

Đường Tiêu ở Nghi Lan thành nghỉ ngơi vài ngày, chủ yếu là muốn để cho Lưu Đình dưỡng thương cho tốt một đường xuôi nam cần phải nhờ cậy vào hắn nhiều. Trước khi rời đi, Đường Tiêu còn muốn dò xét một vòng ở Nghi Lan nội thành, hắn biết rõ, hiện tại người đuổi giết hắn khẳng định không chỉ là Lưu Đình, còn có những người khác nữa, nhất định sẽ ở Nghi Lan thành để lại chút manh mối.

Đường Tiêu kiếp trước đã học qua thuật dịch dung, tuy không thần kỳ như trong tiểu thuyết võ hiệp nhưng thông qua trang điểm vẫn khiến cho người khác không nhận ra hắn.

Rời khỏi Thái kinh thành, Đường Tiêu đã thay đổi dịch dung một lát sau Đường Tiêu đã đem ăn mặc của mình cải trang thành một thương gia trung niên, khoát trên người một bao bạc trên mặt còn có một nốt ruồi, bộ dáng này cho dù thông phòng nha hoàn Mạnh Ngọc và Khánh Đô phu nhân cũng không thể nhận ra.

Vì để ngăn cản miệng lưỡi của người trong phủ cho nên Đường Tiêu hóa thành một đạo thanh sắc kiếm khí chạy khỏi Lan vương, sau đó mới ra ngoài.

Đường Tiêu đi tới quán rượu đây là nơi tốt nhất để lấy tin tức, hắn vừa tới thì đã có tiểu nhị tiến tới, biết đây là nhà giàu mới nổi không dám chậm trễ, xoay người mời Đường Tiêu đi vào. Lầu một vô cùng ồn ào, tiểu nhị dẫn Đường Tiêu đi lên lầu ba, ở đây có thể ngắm được toàn cảnh của Nghi Lan thành.

xem tại

- Khách quan bằng hữu của cậu đâu, tổng cộng mấy người?

Tiểu nhị nhanh tay lẹ chân mà hỏi hắn.

- Có mình ta.

- Phòng lớn như vậy chỉ có mình khách quan thôi sao?

Tiểu nhị bắt gặp ánh mắt Đường Tiêu.

- Không được sao?

Đường Tiêu nhún mày.

- Không không khách quan muốn ăn mới gì?

Tiểu nhị nhìn mặt nói chuyện cũng không dám làm trái ý Đường Tiều.

- Có món ăn gì đặc sắc giới thiệu cho ta nghe.

Đường Tiều thuận tay ném một khối bạc cho tiểu nhị.

Tiểu nhị mặt mày hớn hở, hẳn biết Đường Tiều tuy nhiều tiền cũng không keo kiệt, thái độ càng thêm cung kính.

- Khách quan chắc lần đầu tiên tới Nghi Lan thành? Mỹ thực ở đây nổi tiếng nhất chính là gà hầm vò gổm, vịt thưởng, kim táo, cao tra kẹo đậu phộng mút hoa quả các loại...

Tiểu nhị trôi chảy nói ra cho Đường Tiều nghe.

- Nghe nói ở đây cao tra rất ngon, tuy nhiên không biết dùng làm sao?

Đường Tiều nghe Manh Ngọc mấy lần nói tới cao tra ở Nghi Lan thành nói hẳn lần sau quay lại Thai kinh thành nhớ đi qua Nghi Lan thành mua một chút mang về cho đám tiểu nha đầu bọn họ nếm thử cho nên Đường Tiều liền hỏi tiểu nhị một thoáng.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

- Khách quan đúng là có nhãn lực tốt, cao tra đúng là món ăn cực kỳ đặc sắc, dùng thịt gà thịt heo cùng tôm bóc vỏ trộn vào,

sau đó trộn với canh loãng nấu lên cho đến khi cứng lại rồi cắt thành từng khối. Cao tra này ngoài lạnh trong nóng hệt như tính tình của người Nghi Lan thành.

- Trong nóng ngoài lạnh sao? Ta thấy người hơi nhiệt tình đó.

Đường Tiều cười cười:

- Dem mỹ thực mang lên đi, ta muốn nếm thử.

- Tất cả đều một phần sao, đồ ăn chúng tiểu điểm phân lượng đều đủ, chỉ sợ một mình công tử ăn không hết.

Tiểu nhị nhắc nhở Đường Tiều một tiếng.

- Chúng ta đánh cuộc nếu như đồ người mang ra ta đều ăn hết thì bữa ăn này là do người mời ta còn nếu như ta ăn hết ta sẽ trả cho người tiền ăn gấp mười, thế nào?

Đường Tiều cười hì hì nhìn tiểu nhị kia.

- Khách quan thật nói đùa, tiểu nhân làm sao dám đánh bạc với khách quan, để tiểu nhân mang lên.

Tiểu nhị cũng cười rời khỏi phòng.

Lan Quế thường sinh ý rất tốt, đồ ăn cũng nấu rất nhanh một lát sau đồ ăn đã ứng lên mấy cái bánh ngọt quả nhiên không tệ, hương khí xộc vào mũi ăn vào trong miệng còn lưu lại dư âm mặt khác các món khác cũng đặc sắc. Đường Tiều một lúc sau ăn như gió cuốn mây tan, hơn mười bàn ăn đều hết sạch bích không còn một chút, tiểu nhị hầu hạ hẳn phải há hốc mồm hoảng sợ.

- Cái này, cái này, lại cái này, tất cả mang đến hai phần. Thêm mười phần bánh ngọt và thịt vịt nữa, bỏ bao cho ta mang đi.

Đường Tiều bảo tiểu nhị mang thức ăn ỳnh.

- Ta lập tức làm cho công tử ngay.

Gã tiểu nhị nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Không bao lâu sau, những gì mà Đường Tiều muốn ăn toàn bộ được mang lên. Cộng thêm cả bánh ngọt và thịt vịt cũng được bỏ bao cho hắn. Đường Tiều trực tiếp bỏ tất cả vào trong hồ lô trữ vật. Hồ lô trữ vật lại được thu vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

156. Chương 156 : Gây Rối Tử Lâu.

Sát Vương

Chương 156: Gây rối tử lâu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đúng lúc này, ở dưới lầu truyền đến tiếng bước chân ầm ầm, còn có tiếng vũ khí va chạm nhau. Một đội hai mươi binh sĩ mặc chiến giáp Bách Luyện Thần Minh từ phía dưới vọt lên. Bọn hắn người nào ánh mắt cũng sắc bén, quanh người bao phủ một khí thế rất cường đại. Vừa mới lên lầu đã khiến không khí trên lầu trở nên ngưng trọng.

- Tất cả những căn phòng trên lầu ba này đều được quan phủ trưng dụng. Những người không có phận sự thì lập tức lui ra ngoài. Nếu không thì đừng trách đao kiếm không có mắt.

Một gã thống lĩnh quát to một tiếng, khí chất cao ngạo, khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

- Bọn gà què này ở đâu vậy nhỉ? Ta đang ăn cơm, tự dưng nói trưng dụng là trưng dụng sao?

Đường Tiều hỏi tên tiểu nhị đứng bên cạnh.

Tiểu nhị nhìn ra ngoài thăm dò, rồi lại vội vàng rút trở về:

- Khách quan, bọn họ trên mũ giáp đều có kim long chi hình. Có thể là từ kinh thành đến. Quân chúng như chúng ta nên tránh đi thì hơn.

Ồ! Đường Tiều nhíu mày. Nghe tiểu nhị nói như vậy, chẳng lẽ là Ngự Lâm quân ở Tử Cấm Thành?

Đường Tiều nhìn qua khe hở của tấm vách, thấy được một số tên binh sĩ mặc chiến giáp Bách Luyện Thần Minh, bên hông còn vác theo cây đao Bách Luyện Thần Minh của binh sĩ Ngự Lâm quân. Từ khí thế trên người bọn họ, Đường Tiều thoáng nhìn cũng cảm giác được đây không phải là những binh sĩ Ngự Lâm quân bình thường, rất có thể là thân binh của Hoàng tử nào đó. Tất cả đều là cao thủ Nhân Nguyên cấp năm, cấp sáu.

- Tại sao ở đây vẫn còn có người? Không nghe nói chỗ này quan phủ sẽ trưng dụng sao? Để chút nữa Tôn Tướng quân tới, nếu các người vẫn chưa biến mất thì coi chừng đầu của các người đấy.

Một giọng nói như vệt the the vang lên. Đường Tiều nghe xong cũng biết là thái giám trong nội cung.

Không biết vị Tôn Tướng quân kia là người nào, cũng không biết thái giám nội cung cùng thân binh Hoàng tử vì sao lại đến đây. Nhưng không thèm quan tâm bọn họ là ai, quây rầy Đường Tiều đang ăn cơm thì thật là mất lịch sự.

- Vị đại gia này, ngài có cần đi xuống tránh mặt không? Những người này không dễ chọc đâu. Còn có tướng quân gì nữa sẽ tới. Toàn bộ lầu ba đều được bao hết rồi.

Gã tiểu nhị vội vàng thấp giọng khuyên Đường Tiều vài câu.

- Hắn nói trưng dụng thì trưng dụng sao? Ngược lại ta còn muốn xem xem ai dám đụng đến cái đầu của ta?

Đường Tiều hướng tiểu nhị khoát tay, bảo y không cần khuyên can nữa.

Bên ngoài truyền đến một trận ồn ào. Sau đó là thanh âm của Thần Minh chiến đao được rút ra khỏi vỏ. Rầm, rầm! Một bàn ăn bị lật tung trên mặt đất. Không bao lâu sau, ngoại trừ Đường Tiều còn ở trên lầu, những người khác đều bị hai mươi tên giáp sĩ này đuổi đi hết.

Ầm! Tấm vách phòng ăn của Đường Tiều cũng bị đẩy ngã, đập vào bàn thức ăn, khiến một số món ăn bắn tung tóe ra ngoài, dính lên trên áo Đường Tiều một thân dầu cải ô.

Đường Tiêu đã thật sự nổi giận.

- Lỡ tai người điếc hay sao vậy? Sao còn chưa chịu rút đi? Bộ muốn tìm cái chết sao?

Một gã Ngự Lâm quân hùng hổ hướng Đường Tiêu rống lên một tiếng, cũng giơ cao chiến đao Thần Minh trong tay.

Gã Ngự Lâm quân này sắc mặt thô bạo, ánh mắt hung tàn, vênh váo tự đắc, hẳn là trường kỳ đi theo bên cạnh nhân vật quan trọng nên quen thói ương ngạnh, hoành hành kia.

đọc truyện mới nhất tại .

- Các người tự xưng là quan phủ, vậy là quan phủ nào? Một quán cơm bình dân, các người nói trưng dụng thì trưng dụng ngay, ai cho các người quyền lực lớn như vậy?

Đường Tiêu lạnh nhạt chất vấn lại tên Ngự Lâm quân vài câu.

- Đây là cơ mật quốc gia, người không có tư cách để biết. Bữa cơm này của người chúng ta sẽ thanh toán. Mau đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi đây. Nếu không đừng trách sao đao không có mắt.

Một binh sĩ Ngự Lâm quân đi tới, thái độ có phần khách khí hơn so với tên binh sĩ lúc này.

- Đập phá đồ ăn, làm văng đầy quần áo của người khác, khiến người khác mất hứng khi đang ăn cơm, người cảm thấy bổn đại gia sẽ chịu để yên chuyện này sao?

Đường Tiêu cười tủm tỉm, nhìn về đám binh sĩ Ngự Lâm quân.

- Đập phá đồ ăn của người? Đập cái đầu người đấy. Đừng chọc giận bổn quan. Một đao sẽ khiến cho đầu của người bị bổ ra như quả dưa. Đến lúc đó để ta xem người còn chịu để yên nữa hay không?

Tên vừa rồi đập gãy vách phòng Đường Tiêu gào thét lên, nhìn bộ dạng giống như muốn động thủ.

- Thần Vũ đại tướng quân đến rồi. Đừng để cho cái loại không biết sống chết, nhà giàu mới nổi này làm mất nhã hứng của Thần Vũ đại tướng quân. Mau một đao chém xuống đi, xem nó còn nói nhảm cái gì được nữa hay không?

Một binh sĩ Ngự Lâm quân khác thúc giục một tiếng.

- Mấy người các người còn không mau rút xuống dưới?

Một binh sĩ khác rất phối hợp mà đuổi mấy tên tiểu nhị xuống dưới lầu. Rất hiển nhiên là muốn giết người nhưng không muốn người khác chứng kiến.

Một số tên tiểu nhị, kể cả cái tên đứng bên cạnh Đường Tiêu cũng sợ đến mức té đái trong quần, vội vã chạy xuống. Một gã binh sĩ Ngự Lâm quân cũng đi theo, khóa chặt cái cửa gỗ đi lên lầu.

- Trên người của người đang mặc là chiến giáp Bách Luyện Thần Minh à?

Đường Tiêu nhìn đám binh sĩ Ngự Lâm quân hùng hổ xông lên, rất nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Và người cũng biết chiến đao trên tay ta cũng là chiến đao Bách Luyện Thần Minh, chém sắt như chém bùn, chuyên uống máu người không?

Một gã Ngự Lâm quân cầm cây đao xuống dưới bàn trước mặt Đường Tiêu, giống như một lưỡi dao sắc bén cắm vào miếng đậu hũ, khiến cho cái bàn vốn đã rệu rã lập tức cùng với đồ ăn đổ ào vào ngực Đường Tiêu. Chiến đao Bách Luyện Thần Minh quả thật chém sắt như chém bùn. Chỗ vết chém vẫn còn sáng như mới.

- A, không biết cái thanh đao mỏng manh này của ta có thể xuyên thấu chiến giáp Bách Luyện Thần Minh của người không?

Đường Tiêu cho tay vào trong áo, một bóng đen trên tay run lên, đem hàn thiết đoản đao lần lượt bắn ra ngoài, sau đó lại nhanh chóng thu tay về.

Một tia máu phóng ra từ ngực của một binh sĩ Ngự Lâm quân. Tên binh sĩ này có chút không thể tin nổi nhìn xuống ngực, vừa muốn nói với Đường Tiêu cái gì đó thì thân thể đã mềm nhũn mất đi sức lực, sau đó cùng với bộ áo giáp nặng mấy trăm cân ngã ầm xuống mặt đất. Đến chết gã cũng không biết chiến giáp

Bách Luyện Thần Minh của mình như thế nào lại bị người trước mặt này cắt như cắt miếng đậu hũ, đâm thẳng vào trong tim của gã.

157. Chương 157 : Người Của Đại Hoàng Tử.

Sát Vương

Chương 157: Người của đại hoàng tử.

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

Đường Tiêu trong cơ thể thoát ra hai đạo phù triện, nhanh chóng xoáy lên người tên binh sĩ Ngự Lâm quân đang chảy máu, chậm rãi thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Trung.

- Tạo phản, dám giết người của Đại hoàng tử. Người đâu, mau bắt hắn lại cho ta.

Tên đầu lĩnh Lý công công chất giọng the thé lại vang lên.

Đường Tiêu con mắt nhắm lại, trong lòng thầm nhủ là do bọn chúng hung hăng càn quấy.

Đại hoàng tử lấy con gái của Hưng Quốc Hầu Từ gia.

Diệt Hồ Hầu Hoàng Ích và Hưng Quốc Hầu qua lại với Đại hoàng tử rất gần. Hắn bị săn đuổi chính là do tên Đại hoàng tử này sai khiến.

Đã như vậy, thì dứt khoát không bỏ sót một tên nào. Dem tất cả bọn chúng giết sạch, gạt bỏ đi nanh vuốt của đám người Chu Kinh.

Vốn Đường Tiêu bị quấy rầy trong lúc ăn, lại còn bị làm bẩn quần áo nên nội tâm cực kỳ khó chịu, muốn giết người. Hiện tại biết những người này là của Đại hoàng tử thì càng không muốn lưu bọn chúng lại.

Nghe được mệnh lệnh của Lý công công, hai gã binh sĩ đứng gần Đường Tiêu dĩ nhiên là rút chiến đao Thần Minh ra, hướng Đường Tiêu lao đến.

Trong quán rượu này, đại hình pháp khí được thi triển.

Đường Tiêu hô lên một tiếng, đem chiến giáp Bách Luyện Thần Minh khoác lên người, bao trùm toàn thân, chỉ chừa đôi mắt.

Trên tay còn cầm theo một cái kích hình cang của màu đen nặng 999 cân, hướng hai gã binh sĩ Ngự Lâm quân lao đến.

Bốp!

Sức mạnh từ cây binh khí bằng sắt cuốn lấy tinh khí từ trong cơ thể Đường Tiêu phát ra ngoài, lập tức xuyên qua chiến giáp Bách Luyện Thần Minh của một gã Ngự Lâm quân.

Hơn nữa còn xuyên qua thi thể của gã, giống như quân bài domino, đụng ngã hai tên binh sĩ phía sau đang xông lên.

Một tên binh sĩ khác nhìn thấy có cơ hội, lập tức vung chiến đao Bách Luyện Thần Minh hướng Đường Tiêu chém xuống.

Chiến đao Bách Luyện Thần Minh đột phá kim khí hộ thể của Đường Tiêu phát ra một tiếng keng.

Chiến đao Bách Luyện Thần Minh chém trúng chiến giáp Bách Luyện Thần Minh, lưỡi đao lập tức cong lại.

Đường Tiêu tay phải cầm lấy cây kích, tay trái cầm lấy cây đoản đao, trực tiếp xả xuống cổ của tên binh sĩ Ngự Lâm quân.

Đầu của gã cộng với cái mũi giáp nhanh như chớp lặn xuống mặt đất, một dòng máu từ cổ bắn ra ngoài.

Hai đạo phù triện trong cơ thể của Đường Tiêu lại như một trận gió cuốn mây tan, nhanh chóng bao vây đồng máu, một giọt cũng không để lại trên sàn.

Cây kích cùng với hàn thiết chiến đao một dài một ngắn, một nặng một nhẹ xuất quỷ nhập thần trên tay Đường Tiêu, phối hợp không chê vào đâu.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chăm .

Kiếp trước, kỹ thuật giết người cự ly gần của Đường Tiêu đã đạt đến mức thành thục.

Nhưng cũng không thể điều khiển cùng một lúc hai thứ vũ khí một cách nhẹ nhàng như vậy.

Ở kiếp này tu luyện, tu vi võ học của hắn cùng với sức mạnh đã tăng lên rất nhiều. Hết thủy đều biến thành sự thật.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu lại. Đường Tiêu bây giờ là một bước giết một người.

Thanh âm chát chát vang lên, tất cả đều là phát ra từ cây kích và hàn thiết đoản đao khi đâm vào người.

Hai mươi tên Ngự Lâm quân đang mặc chiến giáp Bách Luyện Thần Minh đều bỏ mạng, bị một kích một đao trong tay Đường Tiêu chém xuống giống như cắt đồ ăn.

- Người...người là ai? Sao dám giết người của hoàng gia? Người có biết ta là ai không?

Lý công công lúc trước vênh mặt hất hàm sai khiến nay bị Đường Tiêu dồn đến chân tường, lui không thể lui. Nhìn Đường Tiêu như Sát thần đang tiến tới gần thì sợ đến vãi ra quần.

- Ta đếch cần biết người là ai? Ta đang ăn cơm thật ngon thì bị các người quấy rầy, còn hỏi ta vì sao giết các người?

Đường Tiêu cười hắc hắc, một kích xuyên thẳng qua đầu Lý công công, mũi kích hướng lên trên. Thịt cùng với óc của Lý công công như suối bắn ra ngoài. nguồn

Bữa tiệc cuồng sát này ngược lại lại sảng khoái vô cùng. Thứ nhất, là có thể giết hết đám người của Đại hoàng tử Chu Kinh. Đường Tiêu đã sớm nhìn thấy đám người này chương mắt rồi. Thứ hai, giết hết người thì căn bản về sau sẽ không còn ai nhận biết ra hắn. Thứ ba, cái đám binh sĩ Ngự Lâm quân này khi giết người không muốn ai chứng kiến nên đã đuổi toàn bộ tiểu nhị trong tiệm xuống lầu, lại còn chốt cánh cửa gỗ đi lên lầu. Kết quả lại khiến cho bọn chúng bị giết mà không ai nhìn thấy.

Hơn nữa, trong lúc chiến đấu, Đường Tiêu căn bản không có sử dụng pháp khí, chỉ dùng áo giáp cùng với hai thanh vũ khí siêu cường để giết chết hai mươi tên binh sĩ Ngự Lâm quân mặc áo giáp sắt. Cảm giác này giống như một mình đơn độc chiến đấu cả thiên hạ.

Đường Tiêu lại lục lợi trong thi thể của đám người này, ngược lại còn kiếm được ngân phiếu mấy ngàn lượng. Trên người của gã Lý công công còn lục soát được một phần thư tín, là của Đại hoàng tử gửi cho Thần Vũ Lâm Chấn. Đại hoàng tử trong bức thư rất mập mờ cho thấy việc y được xác lập làm thái tử trên cơ bản đã thành kết cục đã định. Nhân hoàng cũng đã đáp ứng để cho Lâm Chấn quay trở lại kinh thành làm Thái tử Thái bảo của y.

Lâm Chấn! Đường Tiêu lăm lăm cái tên, quyết định phải cố gắng tìm hiểu xem vị Thần võ này là người như thế nào. Từ lúc Đường Tiêu xuyên việt đến kiếp này, giết Từ Minh, Bức Phong rồi Từ Tiêu, cùng Thất hoàng tử kết giao, Đường Tiêu biết rõ bản thân mình không thể né tránh việc đứng ở vị trí đối lập với Đại hoàng tử. Cường giả, mãnh tướng dưới trướng của Đại hoàng tử đương nhiên phải tìm hiểu rõ hơn một chút.

Biết mình biết người mới trăm trận trăm thắng.

Cánh cửa gỗ lên lầu ba của Lan Quế Phường vẫn chưa được mở ra. Ông chủ của tiệm và tiểu nhị không dám tự tiện lên mở cửa. Cho đến một canh giờ sau, Thần Võ cùng với Tôn đại tướng quân đứng hẹn bước vào Lan Quế Phường, lên lầu mới phát hiện trên lầu là một hiện trường ngổn ngang, nhưng không có bất luận một bóng người nào.

Sau khi giết người, Đường Tiêu làm như không có việc gì, trực tiếp trở về Lan Vương phủ, tại căn phòng mà Lan Vương phủ đã chuẩn bị ỉnh đánh một giấc thật ngon.

Dùng thần thức cảm ứng, bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Lưu Đình đã khôi phục lại một ít. Với tốc độ tẩm bổ như thế này, khả năng chỉ cần vài ngày thì thân thể của y sẽ khôi phục lại như ban đầu, trở thành nô bộc rất mực trung thành của Đường Tiêu. Đường Tiêu biết rõ đoạn đường này hung hiểm, sau khi Lưu Đình khôi phục lại thì sẽ tiến về nơi đóng quân ở Phượng Lâm Hoa Liên nhanh hơn một chút. Đến lúc đó sẽ theo mệnh lệnh của hắn mà dò đường trước. Lấy tu vi Địa Nguyên cấp của y, một võ giả bình thường không thể gây thương tổn cho y, thậm chí còn bị y phóng ấy cú đánh sấm sét. Nếu sau này gặp được cường thủ, thì trực tiếp đem y làm quả bom thịt người.

158. Chương 158 : Thành Hoa Liên.

Sát Vương

Chương 158: Thành Hoa Liên. đọc truyện mới nhất tại .

Nhóm dịch: Black

Nguồn : vipvanda

Đường Tiêu ngược lại còn có một chuyện quan trọng cần làm, chính là khi đối phó với Lưu Đình, việc luyện tập “Luyện Yêu Đại Thủ Ấn” bên tay trái đã luyện xong, nhưng bên tay phải thì do Luyện Yêu Đại Chế Thần Minh Chiến Giáp làm trễHvS7V nải.

Cho nên cần có vài ngày thời gian mới có thể luyện tập được trên tay phải.

Đoạn đường cần đi này thập phần nguy hiểm.

Nếu như có thể dùng “Luyện Yêu Đại Thủ Ấn” bắt một gã võ giả Địa Nguyên cấp làm bảo tiêu thì nhất định sẽ an toàn rất nhiều.

Cho nên, Đường Tiêu quyết định phải luyện thành “Luyện Yêu Đại Thủ Ấn” cho tay phải. Sau khi sức khỏe Lưu Đình hồi phục thì sẽ rời khỏi Lan Vương phủ ở Nghi Lan thành, tiến về nơi đóng quân Phượng Lâm trấn.

Thành Hoa Liên phía bắc, Tú Lâm trấn.

Tú Lâm trấn nằm ở trung tâm sườn đông của ngọn núi, địa thế cao ngất, dốc thẳng đứng, khí hậu rất lạnh.

Tú Lâm trấn là nơi sinh sống của cư dân Thái Lỗ bản địa ngày xưa.

Người dân Thái Lỗ từ năm ngàn năm trước đã sinh sống trên Áo Bỉ đảo, vốn ở đầu khe suối phía bắc hình thành làng xóm. Hiện tại Đại Minh triều đã an bài cư ngụ tại Tú Lâm trấn.

Khi đến hoàng hôn, trên con đường bên ngoài Tú Lâm trấn càng thêm quạnh quẽ.

Một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, dáng người khô quắt, mở to con mắt đục ngầu.

Xem khí sắc của ông thì chắc không còn sống được bao lâu.

Chính giữa đường có một cô bé khoảng năm sáu tuổi, ngơ ngác nhìn về phía Hoa Liên thành.

- Ông ơi, cha mẹ con sẽ đến đón con chứ?

Cô bé sôi nổi chạy về phía ông cụ.

- Chắc chắn mà. Tiểu Anh đáng yêu như thế này, ba mẹ con làm sao mà bỏ con được.

Ông cụ yêu thương vuốt ve mái tóc của cô bé, nước mắt lại rơi xuống từ đôi mắt đục ngầu.

Trong lúc ông cháu đang nói chuyện, một nữ tử từ hướng Hoa Liên thành bay nhanh đến.

Khi còn cách ông cháu một đoạn thì liền đáp xuống. Sau đó hướng Tú Lâm trấn mà đi tới.

- Mẹ!

Cô bé đột nhiên hướng người phụ nữ đó chạy đến.

Người phụ nữ đi trên đường hoảng sợ, vội vàng lui về sau mấy bước, dùng thanh kiếm trong tay chỉ vào cô gái nhỏ, không cho cô bé đến gần.

Người phụ nữ này là Chung Lam của Từ Vân Tông đến để chuẩn bị chặn giết Đường Tiêu.

Cô ta xuất phát từ Từ Vân Tông, dọc theo Hoa Liên thành, sau đó một đường hướng bắc, lại theo quan đạo hướng Nghi Lan thành tìm kiếm.

Theo như tình báo lúc trước, Đường Tiêu mấy ngày nữa sẽ đến đây.

- Mẹ ơi, con đói.

Cô bé ngơ ngác nhìn Chung Lam. Cô bé cũng không biết bộ dạng mẹ mình ra sao nữa.

Khi vừa nhìn thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi, liền nhịn không được hô to lên.

Chung Lam trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng vẫn thu kiếm vào, từ trong người lấy ra vài nén bạc vụn:

- Cầm lấy đi.

Cô bé nhỏ tới gần, không thò tay lấy mấy miếng bạc vụn mà đột nhiên ôm chầm lấy Chung Lam, khóc rống lên:

- Mẹ ơi, ông bị bệnh rồi, bệnh nặng lắm. Mẹ đừng bỏ Tiểu Anh đi nữa nhé.

- Người là ai? Mẹ? Mau buông tay ra.

Bộ quần áo sạch sẽ của Chung Lam bị cô bé này làm bẩn hết, nên rất tức giận.

- Mẹ, đừng đi mà!

Cô bé nhỏ ngẩng đầu, ánh mắt đáng thương nhìn Chung Lam.

- Buông ra, nếu không buông thì đừng trách ta không khách khí.

Chung Lam trong mắt hiện lên tia sát khí. Từ nhỏ đến lớn rất ít khi rời khỏi núi, nên căn bản chuyện này nàng không có kinh nghiệm xử lý.

- Tiểu Anh, buông dì ra đi.

Ông cụ ngồi ven đường hướng cô bé hô lên một tiếng.

- Mẹ...!

Cô bé mặc dù có chút sợ hãi nhưng theo bản năng vẫn ôm lấy Chung Lam không chịu buông tay.

- Thật sự là chán ghét!

Chung Lam vận chân khí trong cơ thể, một cước đá bay cô bé nhỏ ra ngoài. Lần này dùng sức hơi mạnh, nên cô bé khi văng ra ngoài, đầu đập một cái xuống đường, máu văng ra, nằm im không nhúc nhích.

Chung Lam nhìn thấy cô bé đã chết liền hơi chút chột dạ. Nàng vốn không muốn giết chết cô bé.

Ông cụ sắp chết ngồi ven đường, thấy cảnh như vậy, liền có chút ngầy người. lát sau ông giống như người điên, hướng Chung Lam đánh tới.

Choang! Chung Lam từ trong tay rút thanh Vân Tịch Tinh Kiếm ra khỏi vỏ. Sau đó nhanh chóng thu trở về. Ông cụ chưa chạm đến người nàng thì đã bị thanh kiếm của nàng cắt thành hai khúc.

“Chỉ là thôn dân sơn dã, cô bé chết rồi, giết ông già đi cho đỡ thương tâm” Chung Lam âm thầm tìm lý do, đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước thì lại phát hiện có một cặp vợ chồng cùng một đứa bé trai hơn mười tuổi, hiển nhiên là đã thấy cảnh tượng vừa rồi. Tất cả đều sợ đến mức bất động tại chỗ.

- Ta không phải cố ý muốn giết chết bọn họ. Các người làm gì nhìn ta như vậy? Các người thấy hết rồi à? Vậy thì đừng trách ta.

Chung Lam bật ra một đạo kiếm. Một lát sau, chính giữa đường lại có thêm ba thi thể.

Vài ngày sau, Đường Tiêu cuối cùng cũng luyện được “Luyện Yêu Đại Thủ Ấn” cho tay phải. Lưu Đình thương thể cũng khôi phục. Đường Tiêu lại dùng Luyện Yêu Thối Ma Hồ, đem tất cả pháp khí, công văn, ấn thụ tất cả đều trả lại cho hắn.

Tuy Lưu Đình giờ phút này hận không thể giết chết Đường Tiêu, nhưng y đã bị thức thần của Đường Tiêu khống chế. Chỉ cần trong nội tâm hiện lên ý niệm giết chết Đường Tiêu, thì Đường Tiêu ngay cả trong giấc mộng cũng phát giác được. Đường nhiên, Đường Tiêu nếu buồn ngủ, khẳng định trước tiên sẽ đem Lưu Đình giống như một pho tượng pháp khí bình thường, dùng Luyện Yêu Thối Ma nhốt vào.

Đường Tiêu căn cứ tin tức thăm dò vào những ngày này để phát ra một lộ trình kế hoạch, quyết định buổi sáng sẽ xuất phát từ Nghi Lan thành, buổi tối ngủ lại núi Đầu Chấm. Dựa theo bản năng của một sát thủ, Đường Tiêu đương nhiên là phải dịch dung rồi mới rời khỏi Lan Vương phủ. Hơn nữa, còn phi thân qua tường, tránh cho việc có người theo dõi bên ngoài.

Trên đường đi, Đường Tiêu không đi thẳng một đường mà là đi một chút, nghỉ một chút, trước giờ cơm tối chạy đến núi Chấm Đầu.

Núi Chấm Đầu nằm ở phía nam Nghi Lan thành. Phía bắc dựa vào núi là một con sông có đá ngầm san hô và một mảnh đất được bồi đắp phù sa thành thung lung bình nguyên. Tọa lạc trên đó là một thị trấn nhỏ tên là Chấm Đầu trấn. Tương truyền thời xa xưa có một vị tiên nhân đột nhiên bẻ gãy hai đầu đòn gánh. Một đầu đưa về Viên Sơn, một đầu đưa về phía bắc. Tiên nhân làm ột bên đầu hơi dẹp một chút để làm gối nghỉ ngơi. Bởi vì ngọn núi này có hình dạng giống cái gối, nên hậu nhân gọi nó là núi Chấm Đầu.

Đặc sản của địa phương núi Chấm Đầu là làm mứt hoa quả. Khắp ngọn núi đều trồng cây đào và cây lý. Vào mùa xuân, cả ngọn núi đều bao trùm mùi thơm của hoa đào, hoa lý, hoa mai. Nên người dân còn gọi ngọn núi này là “Chấm Sơn Xuân Hải”.

159. Chương 159 : Chung Lam Cô Nường.

Sát Vương

Tác giả: Không rõ

Chương 159: Chung Lam cô nường. xem tại

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Có câu nói không phải oan gia không gặp mặt. Phu nhân Vân Dương Chung Vân và em gái Chung Lam lên kế hoạch muốn tại núi Chấm Đầu giết chết Đường Tiêu. Đường Tiêu nếu như dừng lại ở núi Chấm Đầu thì hai bên chắc chắn sẽ gặp nhau. Nhưng hết lần này đến lần khác, Đường Tiêu đều chọn lựa những chỗ khác nhau để đặt chân.

Chấm Đầu trấn rất nhỏ. Đường Tiêu không có trực tiếp đi vào, mà trước tiên đem Lưu Đình từ Luyện Yêu Thối Ma Hồ trình sát bốn phía. Lưu Đình trong lúc thăm dò một lỗ điểm duy nhất ở Chấm Đầu trấn thì đụng phải Chung Lam từ trong lỗ điểm đi ra. Chung Lam hai ngày nay mai phục tại núi Chấm Đầu nhưng vẫn không thấy bất cứ một nhân vật khả nghi nào. Đang chuẩn bị đến thị trấn mua một ít đồ, sáng sớm mai sẽ về Nghi Lan thành để tìm hiểu tin tức. Kết quả là đụng phải Lưu Đình ở lỗ điểm.

Chung Lam và Lưu Đình cũng không quen biết nhau, nhưng cũng từng gặp mặt một lần. Lưu Đình ấn tượng đối với Chung Lam rất sâu. Đối với hạng mỹ nữ sống ở núi rừng này, đều lưu lại ấn tượng sâu sắc cho tất cả đàn ông. Đường Tiêu lục trong trí nhớ về Lưu Đình, phát hiện Lưu Đình sau khi gặp mặt Chung Lam một lần thì có chút thâm mến.

Đương nhiên, Lưu Đình một lòng muốn báo thù cho Ngụy gia, đối với việc thăm mếu Chung Lam chỉ là một ý niệm thoáng qua. Bất quá thời điểm này, đột nhiên gặp được Chung Lam, Lưu Đình rõ ràng vẫn còn có chút tâm động lướt qua nhanh chóng.

Chung Lam thấy Lưu Đình đeo mặt nạ dừng bước trước mặt mình, đột nhiên nhớ đến người đàn ông mang mặt nạ đồng, dường như là người trong quân đội Hoa Liên của Đại Minh triều. Trong lần yến hội ở Hoa Liên thành đã gặp mặt qua, nhưng Chung Lam chỉ nhớ rõ người này mang mặt nạ đồng xanh mà thôi.

- Người là quan quân Hoa Liên thành?

Chung Lam chủ động mở miệng hỏi Lưu Đình một câu.

Đường Tiêu cũng chưa dò xét xong toàn bộ trí nhớ của Lưu Đình, cho nên cũng còn chưa biết rõ Chung Lam là đến giết hắn. Bởi vì biết rõ Lưu Đình đối với cô gái này có vài phần cảm mến. Hơn nữa, trong hồi ức ngắn ngủi vừa rồi của Lưu Đình, Đường Tiêu cũng biết cô gái này là một võ giả Địa Nguyên cấp. Cho nên hắn hiện tại không khống chế hành vi của Lưu Đình, chỉ là dùng thần thức giám sát Lưu Đình sẽ nói gì với cô gái này mà thôi.

- Chung cô nương vẫn còn nhớ rõ ta?

Lưu Đình trong giọng nói hơi có chút kích động.

- Anh có quen biết với Đô úy Lưu Đình của Phụng Lâm trấn không?

Chung Lam hiển nhiên là không có ấn tượng gì sâu sắc đối với Lưu Đình, chỉ biết y là quan tướng của Hoa Liên thành. Cho nên, cũng không đem cái mặt nạ đồng xanh liên hệ với Lưu Đình.

- Cô....tìm anh ta có việc?

Lưu Đình nghe Chung Lam nhắc đến tên mình, có chút kích động nên nói năng hơi lộn xộn.

- Quen hay không quen?

Chung Lam nhíu mày. Nàng cũng không còn lòng dạ nào mà cùng người đàn ông này nói chuyện phiếm. Hiện tại, nàng chỉ muốn tìm Lưu Đình để nghe ngóng hành tung của Đường Tiêu.

- Ta chính là Lưu Đình, xin hỏi Chung cô nương tìm ta có việc gì?

Lưu Đình rốt cuộc là bình tĩnh lại một chút.

- Người chính là Lưu Đình?

Chung Lam lập tức đề cao cảnh giác:

- Lưu Đô úy chuẩn bị về nơi đóng quân ở Phụng Lâm trấn sao?

- Chung cô nương làm sao lại biết được?

Lưu Đình có chút kỳ quái hỏi Chung Lam một câu.

- Đừng nói nhảm nữa, người cùng một chỗ với người Đường Tiêu đâu rồi?

Chung Lam lập tức xuất ra một câu chất vấn Lưu Đình.

Thông qua thần thức quan sát tình huống, Đường Tiêu đột nhiên nghe thấy cô gái đề cập đến tên của mình, liền nâng cao độ cảnh giác.

- Đường Tiêu? Cô nương tìm hắn có việc gì?

Lưu Đình nghe xong những lời này đột nhiên tỉnh ngộ. Chung Lam không phải là người của Từ Vân Tông sao? Hơn nữa, Vân Dương phu nhân của Hưng quốc hầu phủ không phải cũng họ Chung sao? Sao mình lại quên mất điểm này chứ?

Lưu Đình cũng không biết Chung Lam chặn đường để giết Đường Tiêu. Cho tới bây giờ mới đặt Chung Lam với Vân Dương phu nhân vào cùng một chỗ. Sau khi biết rõ Chung Lam muốn giết chết Đường Tiêu,

Lưu Đình lập tức ý thức được y chỉ cần suy nghĩ như vậy thì Đường Tiêu cũng sẽ biết được chuyện này, vội vàng mở miệng chuẩn bị nhắc Chung Lam rời khỏi đây, tránh gặp phải Đường Tiêu trên đường.

Lưu Đình tư tưởng biến hóa, bị thần thức của Đường Tiêu dò ra. Đường Tiêu lập tức hiểu rõ, vị Chung cô nương này nguyên lớn lên ở núi Linh Thủy Tú, lại là em gái nhỏ nhất của Vân Dương phu nhân. Hơn nữa, mục đích đến núi Chấm Đầu chính là giết chết mình.

- Người không cần biết rõ.

Thanh kiếm trong tay Chung Lam rút ra một cái vèo, đặt ngay lên cổ Lưu Đình.

- Nói cho ta biết tung tích của hắc, nếu người không muốn chết.

- Chung cô nương muốn giết hắc, chẳng lẽ không biết Lưu Đình ta cùng Đường gia có mối thù không đội trời chung sao?

Lưu Đình thần sắc tự nhiên hỏi Chung Lam một câu.

Đương nhiên, thần hồn của Đường Tiêu đã thay thế thần hồn của Lưu Đình, quyết định quyền khống chế thân thể của và Chung Lam nói điều này, đáng thương là Lưu Đình chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Tiêu mở miệng lừa Chung Lam cô nương, nhưng không có cách nào khống chế lại thân thể của mình, nhắc nhở Chung Lam đừng bị lừa.

- A, người cùng hắc có thù không đội trời chung sao?

Chung Lam ánh mắt nheo lại, nhưng nàng cũng vẫn không rút thanh kiếm trên cổ Lưu Đình về.

Lưu Đình hiện tại rất muốn nói cho Chung Lam biết, bảo nàng đứng cách xa y. Bởi vì kế tiếp y không thể nào đoán được Đường Tiêu sẽ làm gì với Chung Lam. Y biết rõ, Đường Tiêu để lại trên người y rất nhiều thuốc nổ.

- Chung cô nương, chúng ta tìm một chỗ nào nói chuyện được không?

Lưu Đình nhìn bên trái bên phải, ra vẻ thần bí nói.

Chung Lam do dự một chút rồi cùng với Lưu Đình rời khỏi lữ điểm, đến một chỗ hẻo lánh bên ngoài thị trấn.

Lưu Đình dưới sự khống chế của thần hồn Đường Tiêu, trong lòng cảm phần nhắc đến thảm án diệt môn của Ngụy gia nói cho Chung Lam biết. Mỗi lần nói đến chỗ thảm thiết thì lại than thở khóc lóc. Y lấy ra bức huyết thư giết chết Đường Tiêu nhằm báo thù thảm họa diệt môn cho Chung Lam xem, kể cả việc y cùng với Diệt Hồ Hầu Hoàng Ích thương lượng với nhau sẽ giết chết Đường Tiêu trên đường quay trở lại nơi đóng quân. Tất cả đều một năm một mười nói cho Chung Lam biết.

Bởi vì đều là lời nói thật, hơn nữa lại có liên quan đến một số người Chung Lam cũng biết, còn có bức huyết thư với vết máu đã cũ, cho nên Chung Lam rất nhanh đã tin lời Lưu Đình.

160. Chương 16 0: Đấu Với Chung Lam.

Sát Vương

Tác giả: Không rõ

Chương 160: Đấu với Chung Lam.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Chương 160: Đấu với Chung Lam.

- Bọn hắc chắc là đang trên đường đến thị trấn. Ta trên đường vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để ra tay. Chung cô nương muốn giết hắc, ta chắc chắn sẽ không ngăn cản.

Lưu Đình hướng Chung Lam biểu đạt lập trường của mình.

- Giết thẳng nhãi con đó mà còn cần phiền toái như vậy sao? Như thế này, người hãy lừa hắn đến đây, ta trực tiếp động thủ giết hắn là được.

Chung Lam vừa nói vừa cời miếng vải đen trên mặt.

- Đúng rồi, có chuyện muốn nhờ Chung cô nương một chút. Không biết có bất tiện không nữa.

Lưu Đình hướng Chung Lam nói ra.

- Chuyện gì?

Chung Lam cũng không muốn quá thân thiết với gã mặt nạ Lưu Đình, nhưng vì muốn giết Đường Tiêu, còn cần y hỗ trợ, nên cố gắng nói với y vài lời.

- Ta từ kinh thành đến đây tiêu không ít bạc. Hiện tại trên người không còn đồng nào, muốn cầm chai Bối Khí Đan này đổi cô nương mười mấy lượng bạc. Ta đã ở ở thị trấn, nhưng dường như không có người cần loại vật này.

Lưu Đình vừa nói vừa đưa một cái bình thuốc bằng sứ cho Chung Lam.

- Muốn bạc sao? Cho người này.

Chung Lam cũng không cầm lấy bình thuốc của Lưu Đình, trực tiếp cầm lấy một chút bạc vụn ném cho Lưu Đình.

- Ta không thể lấy không của cô nương. Bình đan dược này cô nương nhất định phải nhận.

Lưu Đình cố chấp đưa bình đan dược lại cho Chung Lam.

Chung Lam có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn vô thức cầm lấy bình đan dược, tránh cho Lưu Đình tiếp tục dây dưa.

- Không tốt rồi, cái tên tiểu súc sanh kia lại đến.

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm .

Lưu Đình hét to một tiếng, liên tục lui lại vài bước. Chung Lam ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng không phát hiện được gì. Đột nhiên cảm thấy có chút gì không được ổn lắm, cúi đầu nhìn xuống cái trong tay. Hết thấy lúc này đều đã muộn.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Bên trong bình thuốc là hơn mười viên thuốc nổ, phát nổ cùng một lúc lập tức đem Chung Lam nổ bay ra ngoài hơn 10m mới rơi xuống mặt đất.

Điều khiến cho Đường Tiêu cảm thấy rất phiền muộn chính là, Chung Lam bị hơn mười viên thuốc nổ nổ trúng ở cự ly gần nhưng lại không giết chết được cô ta. Theo như Đường Tiêu dự đoán, lần này Chung Lam cho dù không chết ngay lập tức, nhưng cơ thể toàn thân kinh mạch đều đứt đoạn, vô lực phản kháng.

Chung Lam xác thật là đã trúng thuốc nổ, nhưng sau khi rơi xuống đất liền phun ra mấy ngụm máu tươi, nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất. Tay phải cầm bình thuốc của nàng bị nổ banh, chỉ còn lại xương cốt. Nửa bên mặt và nửa bên người máu tươi đầm đìa. Đại mỹ nhân bây giờ nhìn giống như cương thi, hiển nhiên là đã bị trọng thương.

Hơn mười viên thuốc nổ nổ bung từ khoảng cách gần, nhưng không giết chết được Chung Lam, không phải là tu vi của nàng có thể kháng trụ lại hơn mười viên thuốc nổ, mà là trên người nàng có hai kiện pháp khí phòng ngự rất mạnh. Một cái tượng người bằng gỗ đào, và một bộ áo giáp thân gai bạc da thú, giúp nàng tránh được tổn thương lớn.

- Cẩu tặc rốt cuộc là người nào? Rõ ràng dám đánh lén ta? Xem Hoàng Trần Đại Thủ Ấn của ta đây.

Chung Lam sau khi phát hiện mình bị lừa thì liền nổi cơn giận. Hai đạo phù triệu mạnh mẽ từ trong người bay ra, ngay tại chỗ xoáy lên một trận cuồng phong. Bên ngoài Chấm Đầu trấn cát đất, bụi đá đều bị cuốn

lên không. Sau đó ngưng tụ lại thành một chỗ, hóa thành một bàn tay cực lớn, năm ngón tay ác liệt hướng thẳng đầu Lưu Đình lao xuống.

Rất hiển nhiên, Đại Thủ Ấn của Chung Lam bên trong ngưng tụ năm lực ngũ hành, dùng bụi đất cát đá bỏ vào thêm toàn bộ Đại Thủ Ấn khiến cho uy lực công kích có thể tăng gấp đôi.

Nếu như không phải vừa rồi nàng bị hơn mười miếng thuốc nổ làm cho bị thương, bị một trảo này đụng phải, Lưu Đình cho dù là cùng Địa Nguyên cấp cũng sẽ bị đánh trọng thương. Hơn nữa, nếu bị cái đám bụi đất kia ôm trọn lấy thì rất có thể sẽ trở thành đồng thịt vụn, huyết nhục vô tồn.

Đường Tiêu lập tức điều khiển cây liễu điệp phi đao trong tay Lưu Đình phóng ra ngoài. Một bóng xanh bay qua, hung hăng xuyên thấu vào bên trong cái bàn tay cực lớn kia. Cái bàn tay trở nên chậm lại nhưng hình dạng cũng không mỏng đi. Chung Lam ngập tràn lửa giận, một ngụm tinh khí cuồng phun ra ngoài, lập tức bàn tay biến hình càng thêm kiên cố, điên cuồng hướng đầu Lưu Đình lao xuống lần nữa.

Một cái mai rùa cực lớn rất kịp thời từ đằng xa đánh tới, vừa vặn đâm vào cái bàn tay mà Chung Lam một lần nữa ngưng tụ. Cát đất màu vàng bị đâm tán loạn, rốt cuộc không còn cách nào ngưng tụ thành hình. Bầu trời đầy cát bụi màu vàng, cơ hồ muốn che khuất cặp mắt con người. Ngạc mai rùa cũng nhận lấy một chưởng, từ đó xuất hiện nhiều vết rạn, bị hai đạo phù triện trong cơ thể Đường Tiêu thu hồi vào trong Luyện Yêu Thối Ma Trung.

Một tiếng vèo vang lên, Đường Tiêu từ xa lao đến, trong tay còn cầm theo cái kích màu đen. Từ trong cát bụi đầy trời nhanh chóng đâm về phía Chung Lam. Cùng lúc đó, Đường Tiêu lại khống chế Lưu Đình, khiến thanh liễu điệp phi đao trong tay y lại lần nữa hướng Chung Lam đâm tới. Công kích nước đôi này một lần nữa sẽ làm Chung Lam bị trọng thương hoặc là phá vỡ tuyến phòng hộ cuối cùng của nàng. Sau đó dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đem nàng nhốt vào trong Yêu Thối Ma Hồ Trung. Một khi thành công, Đường Tiêu lại có thêm một hộ vệ Địa Nguyên cấp.

- Người chính là tiểu súc sanh họ Đường? Cho rằng như vậy có thể giết chết ta sao?

Chung Lam thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn Đường Tiêu vừa mới hiện thân, thanh Vân Tịch Tinh Kiếm từ trong tay run lên, lập tức chặt đứt thanh liễu điệp phi đao đang bắn đến. Sau đó dùng mũi kiếm chống đỡ cây kích của Đường Tiêu lao tới.

Chiếc kích hình cang của đánh trúng cây Vân Tịch Tinh Kiếm, từ thanh kiếm phát ra một tiếng xoẹt rất lớn, tựa hồ như muốn đứt gãy làm đôi. (.

- Cái gì thế này? To lớn một cách kỳ lạ?

Chung Lam thu hồi cây Vân Tịch Tinh Kiếm, đột nhiên chồm người ra phía trước, chụp lấy cây kích của Đường Tiêu. Cây kích này được Đường Tiêu tế luyện qua, bên trên có thần thức của hắn, nhưng lại bị Chung Lam nắm thật chặt, lập tức mất đi động lực. Hơn nữa, Đường Tiêu cũng không cách nào lấy nó về từ tay Chung Lam.

“Cái bà la sát Chung Lam này tu vi còn cao hơn Lưu Đình. Không biết là Địa Nguyên cấp mấy nữa. Chí ít cũng là cấp hai” Đường Tiêu trong nội tâm liên hoảng sợ.

Hoảng sợ thì hoảng sợ, nhưng cú nắm lỗ mông của Chung Lam, thậm chí còn dùng thần thức cướp lấy cái kích của Đường Tiêu, chính là tự nguyện chịu thiệt trước Đường Tiêu. Hắn vừa rồi còn đang phiền muộn vì cây kích của mình không phá được phòng vệ của Chung Lam, không cách nào xâm nhập vào bên trong, đưa thuốc nổ vào sát thân thể nàng ta. Nhưng bây giờ thì nàng ta lại đưa đầu vào rọ.

161. Chương 161 : Thu Phục Chung Lam.

Sát Vương

Tác giả: Không rõ

Chương 161: Thu phục Chung Lam.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

- Yêu nghiệt, mau chóng đầu hàng cho ta.

Chung Lam quát to một tiếng, muốn đem thần thức của Đường Tiêu bức ra ngoài. Nàng hiển nhiên là nhận ra cây kích này là một pháp khí công kích rất dũng mãnh.

Vô hồn tu vi của Đường Tiêu chỉ mới là Nhân Nguyên cấp, nhưng thần hồn rất cứng cỏi. Chung Lam tuy tu vi vô hồn cao hơn Đường Tiêu, nhưng không có cách nào xóa đi thần thức bên trong cây kích của hắn, cũng không có cách nào đoạt nó vào tay. Hai người một người muốn một người không, mấy hiệp chiến đấu khiến trận chiến lập tức đẩy lên cao trào.

- Bắn một phát cho ta!

Đường Tiêu cảm giác thời cơ đã chín muồi, không chút do dự đem cơ quan của cây kích mở ra. Mấy viên thuốc nổ từ bên trong bắn ra ngoài, bắn thẳng vào gương mặt của Chung Lam, lập tức phát nổ.

Ầm!

Một tiếng nổ không lớn lắm vang lên. Lần nổ trước đã làm vỡ nát hai pháp khí phòng ngự của Chung Lam, nay lại phát nổ thêm một lần nữa, phỏng chừng Chung Lam đã đi đời nhà ma. Đó cũng không phải là kết quả mà Đường Tiêu mong muốn.

Mấy viên thuốc nổ phát nổ trong khoảng cách gần khiến pháp khí bảo hộ của Chung Lam bị phá hư. Chung Lam lúc này đây không còn may mắn như lần trước. Cả người lần nữa bay ra ngoài, sau đó ngã ào xuống mặt đất. Lúc này vô luận như thế nào cũng không còn đứng thẳng lên nổi.

- Cầu tặc quá âm hiểm!

Mất đi hai tay, toàn thân đều đầy máu, mơ hồ chẳng còn nhận ra bộ dạng, Chung Lam cố gắng ngồi dậy, không nghĩ tới rõ ràng bị đối thủ phát nổ hai lần, hơn nữa đều là bị lừa.

- Ta mà âm hiểm hả? Chỉ trách ngươi quá ngu xuẩn mà thôi, còn muốn tới giết ta à? Hừ hừ, ăn một chưởng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của ta đây.

Đường Tiêu cũng chẳng muốn nói dài dòng, một chưởng phát ra dài cả mấy trượng, hướng Chung Lam gào thét trào tới.

- Kiểm lên!

Chung Lam cố gắng khởi động thanh Tịch Tĩnh bảo kiếm đang nằm trên mặt đất chống đỡ Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu, nhưng thể lực chống đỡ hết nổi. Thanh Vân Tịch Tĩnh Kiếm từ trên mặt đất bay lên khoảng hai thước thì rơi xuống.

Đáng thương cho Chung Lam. Ngay cả uy lực của Vân Tịch Tĩnh Kiếm cũng không phát huy ra được, đã bị Đường Tiêu hai lần cho nổ khiến bây giờ không còn năng lực để phản kháng. Giờ phút này, Chung Lam mất hết can đảm. Nàng thật sự không nghĩ ra, hơn hai mươi năm hung hăng càn quấy, bây giờ lại bị giết chết dưới tay một võ giả Nhân Nguyên cấp Đường Tiêu, liên tục hai lần bị trúng kế, giống như trải qua hai lần ác mộng, làm cho không người nào có thể tin.

Điều khiến cho Chung Lam không thể tưởng tượng được chính là, ác mộng của nàng bây giờ mới bắt đầu.

- Thu về cho ta!

Đường Tiêu quát to một tiếng, Luyện Yêu Đại Thủ Pháp liền bao trùm thân thể của Chung Lam. Hai đạo phù trận một xanh một trắng tung bay, bắt lấy thân thể lẫn thần hồn của Chung Lam, cùng một chỗ thu vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Đại cáo công thành!

Pháp khí trên người Chung Lam không hề ít. Một thanh Từ Vân Tịch Tinh Kiếm, hiển nhiên là pháp khí công kích cực phẩm. Một bức tượng hình người bằng gỗ, có thể ghép với cái bình sĩ bằng thép của Đường Tiêu, vừa có thể công vừa có thể thủ. Còn có thêm một bộ áo giáp thân gai bạc da thú. Nhưng Đường Tiêu không định chiếm hết những pháp khí này. Hắn tiến vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, dùng thần thức khổng chế trấn áp thần hồn của Chung Lam, rồi đem những pháp khí này trả lại cho nàng. Như vậy, dưới trướng Đường Tiêu lại có thêm một hộ vệ cường lực.

Bị khổng chế, Lưu Đình, Chung Lam hai người không chỉ là tay chân, nô bộc đơn giản mà trên thực tế, bọn họ đã trở thành hai cái phân thân của Đường Tiêu. Về sau, trong những trận chiến tương đối nguy hiểm hoàn toàn có thể đem bọn họ ra đăng trước, Đường Tiêu núp ở đằng sau thừa cơ đánh lên.

Đáng tiếc, chữ “người” trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ chỉ còn hai chỗ trống. Điều này có nghĩa Đường Tiêu chỉ có thể dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đem hai hình nộm ra sử dụng. Bằng không, Đường Tiêu rất nhanh có thể dựng lên một đại quân hình nộm, ví dụ như bắt hơn mười võ giả Địa Nguyên cấp tùy ý đem ra sử dụng. Về sau mặc kệ đi đến chỗ nào, thấy người nào giết người đó.

Ha ha ha ha ha.

Tại vùng phụ cận núi Chấm Đầu cười lớn một hồi, Đường Tiêu không muốn rêu rao thái quá. Vì vậy sau khi bảo Lưu Đình đến thị trấn mua một ít đặc sản về ăn, lại thu y vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Sau đó hắn lại theo hướng tây nam khu trừ ngọn san hô đi vào bên trong núi.

Ở chốn thâm sơn này, nếu tiến vào không sâu thì sẽ bị cao thủ đi ngang qua phát hiện. Nếu tiến vào quá sâu thì có thể sẽ đụng phải bọn yêu thú rất lợi hại. Cho nên, Đường Tiêu chỉ phi vào trong chốc lát, tìm một vách đá dựng đứng rồi núp vào. Bên cạnh để cho Lưu Đình trông coi bảo hộ. Hiện tại, Đường Tiêu bản thể thần hồn tuy chìm vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhưng Đường Tiêu vẫn có thể thông qua tầm mắt Lưu Đình quan sát hết những gì phát sinh bên ngoài. Cái này chính là ưu điểm của thuật phân thân. Nếu có gì bất thường, bản thể thần hồn của hắn có thể kịp thời thoát ra khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Sau khi thần hồn của Đường Tiêu tiến vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ, đem những gì lúc trước làm với Lưu Đình nay áp dụng cho Chung Lam. Đối với sự chống cự của Lưu Đình lúc trước, Chung Lam lần này điên cuồng hơn nhiều. Nàng không ngừng dùng phương thức tự sát kiểu tập kích va chạm vào thạch thất giam hãm, công kích thần hồn của Đường Tiêu. Đáng tiếc, hết thấy đều phí công. Nhưng nàng vẫn không ngừng làm điều này, cho đến khi Đường Tiêu cưỡng ép xâm nhập vào thần hồn của nàng. Một tia thần thức của Đường Tiêu rơi xuống, trở thành chúa tể của nàng, thì lúc này mới chịu yên tĩnh một chút.

Trí nhớ của Chung Lam cũng bị thần thức của Đường Tiêu dò xét. Tất cả những cảm xúc vui buồn, khổ đau cùng những gì xảy ra trong hơn hai mươi năm qua hết thảy đều rơi vào thần thức của Đường Tiêu, tựa hồ như Đường Tiêu cũng trải qua những điều đó. Chung Lam cũng giống như Lưu Đình lúc trước, đều bị Đường Tiêu lột sạch, từ thân thể cho đến linh hồn. Tất cả bí mật lần không bí mật đều hiển hiện trước mặt Đường Tiêu. Nàng hiện tại trong lòng muốn cái gì, đều lập tức bị Đường Tiêu dò xét ra ngay.

So với Lưu Đình, Chung Lam càng thêm thống khổ khi thần hồn và thân thể bị Đường Tiêu khổng chế. Dù sao nàng cũng là một cô gái, hơn nữa còn là cô gái trinh tiết hai mươi ba năm. Bây giờ lại bị Đường Tiêu cưỡng đoạt quyền khổng chế thân thể, có thể tùy thời thông qua tầm mắt của nàng để quan sát hết thảy hành động của nàng, giám sát tư tưởng của nàng, bắt nàng làm cái gì thì nàng nhất định phải làm cái nấy.

162. Chương 162 : Phản Kháng Vô Dụng.

Sát Vương

Tác giả: Không rõ

Chương 162: Phản kháng vô dụng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sư Tầm

Chung Lam rất nhanh liền ý thức được tình hình nghiêm trọng này.

Vạn nhất Đường Tiêu khổng chế được nàng, bắt nàng làm gì, nàng hoàn toàn không thể phản kháng. Cái đó chính là một cảm giác thống khổ.

Sống không bằng chết.

Nhưng bây giờ Chung Lam có muốn chết cũng không còn cách nào khác.

Võ giả Địa Nguyên cấp một luyện bì trúc mô. Võ giả Địa Nguyên cấp hai luyện tẩy huyết hoán tủy. Võ giả Địa Nguyên cấp ba luyện thoát thai hoán cốt. Cho nên, ban đầu Lưu Đình bị Luyện Yêu Đại Thủ Ấn tiến vào, cốt tủy tận tàn thân thể chỉ còn lại lớp da. Sau đó trên cơ sở lớp da bắt đầu trùng kiến.

Sau khi Chung Lam bị bắt vào, lớp da của cơ thể còn bao phủ một lớp huyết tủy. Trùng kiến thân thể so với Lưu Đình dễ dàng hơn rất nhiều. Đường Tiêu dứt khoát tạm thời ở trong núi, yên lặng chờ Chung Lam khôi phục. Sau đó tiếp tục dùng phù triệu ngưng kết Luyện Yêu Đại Thủ Ấn. Có được Lưu Đình và Chung Lam hai cường giả Địa Nguyên cấp làm tay chân, sau này khi hắn có thể bắt được thêm một gã cường giả Địa Nguyên cấp mạnh hơn, đến lúc đó có thể thay thế cho Lưu Đình. truyện copy từ

Đường Tiêu đương nhiên sẽ không lưu lại một hậu hoạn nào ình. Một gã khác được thay thế, cũng đồng nghĩa với việc người này sẽ chết đi, từ thần hồn đến nhục thể, hết thảy đều bị triệt tiêu.

Ba ngày sau, thân thể của Chung Lam cơ bản đã hoàn toàn hồi phục. Đường Tiêu sau khi khổng chế được nàng, lại hướng vào trong cơ thể nàng đưa vào một ít chân khí, đồng thời tiến nhập vào trong cơ thể nàng tự mình cảm thụ một phen. Rất nhanh Đường Tiêu đưa ra kết luận, tu vi võ học của Chung Lam so với Lưu Đình còn cao hơn nhiều. Hơn nữa, võ học của Từ Vân Tông rất phong phú. Một khi Đường Tiêu có thể tiến vào Địa Nguyên cấp, những công pháp như “luyện da trúc màng”, “tẩy huyết hoán tủy” có thể cho hắn với tư cách tham khảo.

Đương nhiên, có lẽ Đường Tiêu sẽ không luyện theo những công pháp này, mà lựa chọn công pháp khác để tu luyện. Luyện Yêu Thối Ma Hồ nói không chừng sẽ mở ra cho hắn một số công pháp mới. Công pháp Luyện Yêu Thối Ma Hồ khẳng định là đồng dạng với Luyện Yêu Đại Thủ Ấn, sẽ cho ra một số công pháp nghịch thiên.

Sau khi thân thể hoàn toàn khôi phục, được thả ra ngoài, Chung Lam càng thêm không thích ứng với việc bị Đường Tiêu khổng chế. Nhưng nàng chỉ cần sinh ra ý niệm muốn công kích Đường Tiêu, hoặc ý niệm chạy trốn, lập tức sẽ bị Đường Tiêu khổng chế ngay. Loại khổng chế hoàn toàn không thể phản kháng này, về sau, khi Đường Tiêu bảo nàng ngồi thì nàng nhất định phải ngồi; bảo nàng ngồi cạnh thì nhất định nàng phải ngồi cạnh.

Nhưng Chung Lam vẫn cứng đầu chống lại Đường Tiêu. Chỉ cần Đường Tiêu không chủ động khổng chế nàng, nàng lập tức muốn ra tay công kích Đường Tiêu. Bất đắc dĩ, Đường Tiêu phải tiến hành một phen uy hiếp đối với nàng. Đường Tiêu để cho Chung Lam tự tát vào mình, véo vào hai má của mình....Sau khi thử qua nhiều phương pháp ác độc, Chung Lam vẫn rất ngoan cố muốn công kích Đường Tiêu, hoặc chạy trốn. Đường Tiêu cuối cùng phải xuất ra thủ pháp hạ lưu đối phó nữ nhân để ngăn cản Chung Lam.

- Nếu cô cứ tiếp tục làm loạn, có muốn trước mặt ta và hắn cởi sạch hết y phục của mình không? Ta cái gì mà chẳng làm được.

Đường Tiêu uy hiếp Chung Lam một câu.

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm .

Đứng ở một bên, Lưu Đình nghe được lời nói của Đường Tiêu, xuyên qua mặt nạ đồng màu xanh vô ý đánh giá Chung Lam một phen. Thậm chí trong đầu y còn tưởng tượng cảnh Chung Lam cởi sạch y phục. Đường Tiêu lập tức cảm nhận được, trừng mắt nhìn Lưu Đình. Lưu Đình vội vàng dời ánh mắt của mình khỏi Chung Lam.

- Người giết ta đi.

Chung Lam khóc một cách thê lương. Bị người khác khống chế, làm chủ thân thể của mình, đối với nữ nhân mà nói thì sống không bằng chết.

- Cô muốn giết ta, ta há lại để cho cô chết dễ dàng như vậy sao?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Nếu cô còn dám có ý đồ công kích ta hoặc chạy trốn hay tự sát thì ta lập tức sẽ bắt cô cởi sạch quần áo. Thậm chí còn trong tình trạng không mảnh vải che thân chạy đến Hoa Liên thành hoặc Từ Vân Tông, trên đường cái khắp nơi tìm người hợp thể. Ta đã cho cô rất nhiều cơ hội, đừng khảo nghiệm lòng kiên nhẫn của ta nữa.

- Phản kháng cũng vô dụng thôi. Muốn chết cũng vậy. Nếu có thể thì ta đã sớm thử rồi.

Lưu Đình rất đồng tình nhìn Chung Lam. Tâm trạng tuyệt vọng bây giờ của Chung Lam, y hiểu rất rõ so với những người khác.

Chung Lam mất hết can đảm, không thể tiếp nhận cái sự thật tàn khốc này. Đường Tiêu có thể tùy tiện điều khiển cô cởi sạch y phục, là điều khiến cô lo lắng nhất. Hơn nữa, nàng cũng không biết Đường Tiêu lúc nào sẽ ra tay đối phó với nàng, hủy đi thân thể bằng thanh ngọc khiết của nàng.

Khỏi cần phải nói, cho dù tên tiểu tử họ Đường kia không muốn làm điều này với nàng nhưng về sau làm sao mà tắm rửa? Một khi cởi quần áo ra, chính mình chứng kiến thân thể của mình, cũng tương đương với việc để cho hắn nhìn thấy hết tất cả. Cái này phải như thế nào cho phải? Khi đó hắn lại sinh ra ý đồ gì xấu, hết thấy đều coi như xong.

Thật muốn chết nhưng chết lại không được. Đây mới chính là điều đáng sợ nhất.

Thấy Chung Lam đã không còn làm loạn nữa, Đường Tiêu cũng không làm động tác gì dư thừa với nàng, chỉ tiếp tục tiến hành dò xét trí nhớ của nàng, hiểu được hết thấy về Từ Vân Tông, kể cả chuyện của chị Chung Lam là Vân Dương phu nhân Chung Vân. Cùng với việc Chung Vân muốn Chung Lam ra tay đối phó với Đường Tiêu, trên đường chặn giết hắn. Ngoài ra, Đường Tiêu còn trong trí nhớ của Chung Lam biết việc nàng đã gặp qua người của Sa Nam Tông ở đồi Thanh Thủy.

Sa Nam Tông cùng với Từ Vân Tông trước đây cũng có qua lại. Tuy Chung Lam không có nói chuyện về Đường Tiêu với người của Sa Nam Tông, nhưng Đường Tiêu suy đoán, người của Sa Nam Tông canh giữ vùng phụ cận đồi Thanh Thủy nhất định là vì hắn.

Căn cứ vào phán đoán của Đường Tiêu, từ đồi Thanh Thủy đến nơi đóng quân ở Phượng Lâm, ven đường có không ít thám tử của Sa Nam Tông. Bởi vì Sa Nam Tông ở chính giữa Hoa Liên thành và nơi đóng quân Phượng Lâm sắp đặt một phân đà Khê Khẩu, từ Hoa Liên thành chiều mộ đệ tử. Bình thường tất cả đều tập trung tại phân đà Khê Khẩu. Nhân số đại khái cũng có mấy trăm người. Tuy tông chủ Sa Nam Tông Cát Long cùng Chu Kiều hành động, nhưng con cái của bọn họ bị giết chết, khẳng định là đã lên ột số đệ tử ra ngoài làm chuyện mờ ám.

Từ Nghi Lan thành một đường hướng nam, sẽ tới thạch đầu chi thành ở Áo Bỉ đảo: Hoa Liên thành.

Phía đông Hoa Liên thành là một bờ biển vô tận. Điều này khiến cho sự quấy rối của hải tộc đối với Hoa Liên thành bị khống chế trong một phạm vi nhỏ. Sau này, hải tộc lên đất liền rồi lại lên núi, cách xa biển nên trên cơ bản đã suy yếu.

163. Chương 163 : Thiên Hương Lâu.

Sát Vương

Chương 163: Thiên Hương lâu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Phía tây Hoa Liên thành là trung ương sơn mạch cao vút đến tận mây. Ngọn núi kéo dài đến mấy trăm km, bên trong có một số lượng lớn sơn tặc, yêu thú sinh sống. Thịnh thoảng sẽ có sơn tặc từ ngọn núi Trung Ương xuống tiến hành tập kích quấy rối Hoa Liên thành. Phía nam Hoa Liên thành thì giao với vùng đảo chưa khai phá của Đại Minh triều áo Bì đảo và phía nam Man Hoang.

Đại sơn đại thủy tạo nên một vẻ đẹp tự nhiên nguyên thủy cho Hoa Liên thành. Núi non trùng điệp che giấu sự tráng lệ. Trên những đồng ruộng có thể nhìn thấy cả mây bay. Đường Tiêu trong lúc đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng trong lòng cũng cảm thấy rất thoải mái.

Việc khai thác mỏ của Hoa Liên thành so với Nghi Lan thành thì phát đạt hơn. Sản lượng khoáng sản hàng năm gấp ba Nghi Lan thành, là nơi sản xuất vũ khí trọng điểm của Đại Minh triều. Hai năm gần đây, Thần Vũ Đại tướng quân Lâm Chấn thống lĩnh bốn vạn quân đóng tại nơi này, chủ yếu là tác chiến với bọn thổ dân sơn tặc vùng phía nam Man Hoang.

Thần Vũ Đại tướng quân Lâm Chấn, Uy Vũ Đại tướng quân Thần Lương, Dũng Vũ Đại tướng quân Lữ Hạo, Anh Vũ Đại tướng quân Tiêu âm được xưng là Hổ Liệt tứ tướng trẻ tuổi của Đại Minh triều. Tu vi võ học vượt xa những người bạn cùng lứa tuổi, được Hoàng đế Chu Hỉ xem là tương lai, trụ cột của quốc gia.

Mấy ngày trước đây, Đại tướng quân Lâm Chấn được khải cấp triệu hồi về kinh thành. Trước mắt bốn vạn đại quân ở Hoa Liên thành tạm thời do đệ đệ của y là Lâm Quý thống lĩnh. Tuy nói Lâm Quý chỉ là thống lĩnh thay, nhưng một khi chức Thái tử Thái bảo của Lâm Chấn được xác định, Lâm Quý khẳng định thuận thể liền trở thành Đại thống lĩnh chính thức của bốn vạn đại quân Hoa Liên thành.

Trải qua gần hai mươi năm xâm nhập vùng phía nam Man Hoang, tiêu diệt toàn bộ cùng với việc xây dựng cơ sở quân sự, hiện tại Hoa Liên thành đã bền vững rất nhiều. Đại lượng thổ dân ở đây quy thuận triều đình Đại Minh. Con dân của Hoa Liên thành trở thành con dân của Đại Minh triều. Nhưng bên trong núi Trung Ương và vùng phía nam Man Hoang vẫn còn có hơn hai mươi vạn dân bản địa thủ vững trên lãnh địa cuối cùng của mình, cùng chiến đấu lại với thế lực xâm lấn của Đại Minh triều.

Đại Minh triều bị người Mãn Châu chạy đến áo Bì đảo, cưỡng chiếm đất đai và cư dân trên áo Bì đảo. Đối với người dân bản địa ở đây, Đại Minh triều trong mắt bọn sơn tặc, man di mà nói, thì giống như người Mãn Châu đối với Đại Minh triều.

Thiên Hương lâu, Hoa Liên thành.

Một đám đàn ông mỗi người trong ngực đều ôm một mỹ nữ, trên bàn bày đầy thức ăn và rượu, phi thường náo nhiệt.

- Haha, chúc mừng Lâm tướng quân thắng nhiệm chức Đại thống lĩnh. Đến đây, chúng ta nâng ly.

Một người tên là Hồng Khang Đô úy giờ ly đứng dậy.

- Chỉ là Đại thống lĩnh tạm thời.

Bị một đám người vây quanh trên bàn tiệc, Lâm Quý tỏ ra khiêm tốn nhưng kỳ thật vẻ mặt rất đắc ý.

- Lâm tướng quân, huynh trưởng chính là Thần vũ Đại tướng quân của Đại Minh chúng ta. Lần này trở lại kinh thành tất nhiên là được trọng dụng. Nói không chừng, rất nhanh có thể được phong hầu. Lâm tướng quân tài trí hơn người, võ công cái thế. Thăng nhiệm chức Đại thống lĩnh Hoa Liên còn không phải là chuyện sớm muộn hay sao? Huynh đệ chúng ta tình nguyện vĩnh viễn đi theo làm quân tùy tùng cho Lâm tướng quân.

Một người đàn ông khác bên cạnh Hồng Khang cũng đứng lên nói. Gã là đệ đệ của Hồng Khang tên Hồng Tu, là một trong bốn giáo úy đóng đô tại Phượng Lâm trấn.

- Khách khí quá rồi, Lâm mỗ ta nào dám bạc đãi hai huynh đệ nhà anh chứ? Nào, các vị chư quân đang ngồi đây, chúng ta cùng nhau uống một chén.

Lâm Quý cũng đứng lên, cùng với đám người xung quanh tung hô một tiếng rồi uống cạn một hơi.

- Nghe nói Lâm tướng quân được thăng chức, lão phu đặc biệt đến chúc mừng.

ông chủ của Thiên Hương lâu Khúc Lương mang theo loại rượu Hoa Thanh ngon nhất, mở cửa phòng ra, bên trong phòng lập tức mùi rượu bay bốn phía.

- Xin chào, xin chào!

Mọi người đang ngồi đều là khách quen của Thiên Hương lâu nên đều nhận ra ông chủ Khúc này.

- Mau rót rượu cho các vị đại gia. Hương Nhi, Quế Nhi, các người cần phải mời các vị đại gia thật nhiệt tình vào.

Khúc Lương cười nịnh bợ bước đến bên cạnh đám người Lâm Quý, cũng tự mình rót đầy chén rượu.

Sau khi kính rượu hết tất cả mọi người ngồi trong phòng, Khúc Lương vừa khách khí vừa cong người từng bước một thối lui ra ngoài. Lâm Quý hiện nay đã trở thành người nắm quyền ở Hoa Liên thành, Khúc Lương buôn bán tại Hoa Liên thành, đương nhiên là phải hầu hạ Lâm Quý cho tốt rồi.

- Khúc gia, đã xảy ra chuyện.

Khúc Lương vừa mới rời khỏi phòng thuê của Lâm Quý không lâu, một gã hộ vệ của Thiên Hương lâu đã chạy đến hồi báo với ông ta một tiếng.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Khúc Lương nhíu mày.

- Trương lão đầu lần trước thiếu nợ chúng ta hai mươi lượng do đánh bạc nay một mực không trả. Chúng ta có nên đem con gái của ông ta đến Thiên Hương lâu để gán nợ không?

- Làm sao vậy? Đến chuyện này mà cũng hỏi ta sao?

- Ai, là như thế này. Vừa rồi có một vị có tiền chấm được ả ta. Sau khi uống nhiều rượu đã đưa ả ta vào trong phòng xử lý rồi. Khả năng là dùng sức mạnh để cưỡng bức, không nghĩ tới là cô gái này tính tình mạnh mẽ. Rõ ràng là thừa dịp khách nhân không chú ý, đâm đầu vào tường chết rồi.

- Sao lại không chú ý một chút? ả ta chết thì là việc nhỏ, mấy vị quân gia ở chỗ này uống rượu, để các vị quân gia mất nhã hứng người gánh được không? Mau chóng đem ả ta xử lý đi. Ngoài ra, tận lực bắt Trương lão đầu lòi ra hai mươi lượng bạc.

Khúc Lương rất không cao hứng mà nói với tên hộ vệ kia vài câu.

- Vấn đề ở chỗ Trương lão đầu kia đúng lúc tới, còn đem theo hai mươi lượng bạc để chuộc người. Nói con gái của ông ta mới mười ba tuổi. Luật pháp của Đại Minh triều quy định thiếu nữ dưới 14 tuổi không được phép xuất hiện tại nơi gió trăng. Vạn nhất làm cho chuyện này lớn ra, sẽ rất phiền toái. Vừa rồi ông ta xông vào đằng sau phòng trọ, phát hiện ra thi thể của con gái, thì ở đó khóc rống một hồi. Từ tình huống này mà xem, hai mươi lượng bạc khẳng định là không lấy được rồi.

- Dưới 14 tuổi thì làm sao? Bộ muốn gây chuyện với ta à?

Khúc Lương sắc mặt trầm xuống, tựa hồ ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Đại Minh triều ra lệnh cưỡng chế không cho thiếu nữ dưới 14 tuổi xuất hiện nơi lầu xanh, nếu bị phát hiện sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. Hoặc sẽ làm tán gia bại sản, hoặc bị nhốt vào đại lao, thậm chí sẽ bị phán tội chết.

164. Chương 164 : Lưu Đô Thống Trở Về.

Sát Vương

Chương 164: Lưu đô thống trở về.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bấm nút “Thu gọn” để thu gọn nội dungThu gọn

- Lúc ấy không có nhìn ra. Khúc gia có chỗ không biết, con gái nhà ông ta trưởng thành rất sớm. Mười ba tuổi mà cứ nhìn như mười lăm mười sáu tuổi. Khi bắt ả ta cũng quên hỏi bao nhiêu tuổi.

- Trương lão đầu kia làm dữ lắm à?

Khúc Lương khoát tay hỏi một câu.

- Đúng vậy, ông ta nói nếu không bồi thường một ngàn lượng thì quyết không bỏ qua. Muốn đi cáo quan, thậm chí là kiện tới kinh thành.

- Bậy bạ, rõ ràng là ụ hiếp ta mà.

Khúc Lương giận dữ mắng một câu, sau một lát bình tĩnh trở lại thì nói với tên hộ viện kia:

- Trong nhà Trương lão đầu còn có ai nữa không?

- Dạ, còn vợ của ông ta.

- Tốt, tốt. Chúng ta cứ dựa theo phương pháp cũ để xử lý. Đem việc này xử lý thật sạch sẽ cho ta. Bằng không thì dùng tác phong con bạc đi. Lúc này cho dù đưa cho ông ta một ngàn lượng thì ông ta cũng vẫn tìm đến chỗ này thôi. nguồn

Khúc Lương nói xong liền lấy từ trên người một đỉnh bạc giao cho tên hộ viện.

- Khúc gia yên tâm, tiểu nhân sẽ xử lý xong.

Tên hộ viện cầm đỉnh bạc trong tay, nội tâm như nở hoa. Biện pháp xử lý cũ đương nhiên là dùng gậy đánh chết, sau đó vứt xác nơi hoang dã.

Đội quân bốn ngàn của Lưu Đình đóng ở Phụng Lâm trấn, so với Hoa Liên thành của áo Bỉ đảo thì ít hơn rất nhiều. Phụng Lâm trấn địa hình đồng bằng chiếm hơn một nửa, còn lại là sông ngòi, núi non. Phụng Lâm trấn còn được gọi là “Đa Khê Chi Trấn”. Phía tây là suối Thọ Phong, phía bắc là suối Thanh Thủy, suối Vạn Lý, suối Mã Thái An. Phía bắc nam là Hoa Liên suối, thổ nhưỡng phì nhiêu, nông sản phong phú, là căn cứ lương thực quan trọng của Hoa Liên thành.

Tương truyền Phụng Lâm lúc trước khi khai phá là một rừng cây tươi tốt, khắp nơi đều là cây mộc lan. Từ bên ngoài nhìn vào giống như “Phụng hoàng giương cánh”. Cho nên, đến khi con cháu Đại Minh triều đến đây khai phá thì gọi nơi này là Phụng Lâm.

Phụng Lâm trấn nơi đóng quân phía tây là trung ương sơn mạch, phía nam là khu vực Man Hoang. Nếu có sơn tặc cùng với binh sĩ Man Hoang tấn công Hoa Liên thành thì Phụng Lâm trấn sẽ đứng mũi chịu sào bị công kích đầu tiên.

Theo tình huống Đường Tiêu hiểu biết lúc trước, nơi đóng quân ở Phụng Lâm trấn tổng cộng có hơn bốn ngàn binh lính, phân làm bốn giáo úy doanh trại. Mỗi doanh trại có một ngàn người. Một giáo úy doanh trại của Đại Minh triều biên chế hai ngàn người nhưng nơi đóng quân ở Phụng Lâm trấn hiển nhiên là nguồn binh lính cung cấp không đủ. Bốn gã giáo úy tên là Hồng Tu, Ân Dương, Khuyết Thát và Hồ Nhuận. Tất cả đều là cường giả Nhân Nguyên cấp sáu, hiện tại Ân Dương đã chết trong tay Đường Tiêu.

Theo pháp lệnh của Đại Minh triều, tu vi võ học đạt đến Nhân Nguyên cấp sáu thì mới có thể đảm nhiệm giáo úy chỉ huy trong quân đội. Giống như Lưu Đình là Đô úy, ít nhất phải đạt đến Địa Nguyên cấp một thì mới có thể đảm nhiệm. Đây là quy định cứng rắn, ai cũng không làm giả được.

Nhưng tân binh mới nhập ngũ, cho dù tu vi võ học đạt đến Nhân Nguyên cấp sáu, nhưng chưa lập đủ công thì cũng không thể đảm nhiệm chức vị tương ứng. Giống như Đường Tiêu, hiện tại là Nhân Nguyên cấp năm, dưới tình huống bình thường, trong quân ngũ có thể đảm nhiệm một chức vụ Thiên Phu Trưởng. Nhưng bởi vì hắn chưa lập được thành tích nào, cho nên trước hết chỉ làm một binh sĩ bình thường.

Hoàn cảnh đóng quân có chút chênh lệch, kém hơn so với Đường Tiêu đã dự kiến. Một cái giáo trường trống trải, lẻ loi đứng trên mặt đất biên giới Phụng Lâm trấn, chung quanh xây dựng không ít doanh trại. Khi Đường Tiêu đến, giáo trường trống rỗng. Chỉ có một số binh sĩ ngồi bên cạnh giáo trường đánh bạc. Trên người bọn họ không có khô giáp, chỉ mặc binh phục bình thường đã cũ nát.

Đường Tiêu liền nhíu mày. Khi còn ở kinh thành, nhìn thấy quân đội của Đại Minh triều uy vũ hùng tráng, như thế nào ở đây lại tan hoang như vậy?

- Quân phí phân phối xuống phần lớn đều ở Hoa Liên thành. Do không đủ quân phí nên đành chấp nhận điều kiện như thế này. Chỉ sợ công tử không thể chịu khổ nổi.

Lưu Đình nhìn ra Đường Tiêu đang suy nghĩ cái gì, liền thuận miệng giải thích với hắn một câu.

Hiện tại báo thù diệt môn đã vô vọng, lại còn bị con của cừu gia là Đường Tiêu bắt làm nô bộc bên cạnh, nội tâm sớm đã tuyệt vọng. Cho nên, cứ sống một ngày thì tâm trạng cũng không được vui một ngày. Vốn y đã không muốn quản việc tại nơi đóng quân Phượng Lâm trấn, nay lại càng không muốn quản.

- Người hãy tập trung tất cả binh sĩ lại đây.

Đường Tiêu đến nơi này cũng không phải để chơi. Trước khi đến đây, hắn đã suy nghĩ, thứ nhất là lập một số chiến công để nhanh chóng lên chức. Thứ hai là muốn mượn lương của Đại Minh triều để bồi dưỡng thuộc hạ của mình. Hiện tại tình huống như thế này thì không thể làm được rồi.

- Lưu đô thống đã trở về?

Một vài tên binh sĩ đang vây quanh bàn đá đánh bạc trong giáo trường ngẩng đầu lên, thấy Lưu Đình thì vẻ mặt cười hì hì, căn bản không có sự uy nghiêm trong quân ngũ mà Đường Tiêu đã tưởng tượng.

- Truyền lệnh của ta, tập trung bốn...à không, ba giáo úy đến phòng nghị sự. Sau đó tập hợp mọi người ở giáo trường này.

- Vâng!

Một vài tên binh sĩ không tình nguyện rời khỏi bàn đá, cò kè lẫn nhau thương lượng một phen. Sau đó để ột gã binh sĩ lớn tuổi nhất vào Phượng Lâm trấn tìm ba gã giáo úy kia.

Đường Tiêu đi theo Lưu Đình vào phòng nghị sự. Cái gọi là phòng nghị sự chỉ là một gian doanh trại mà thôi. Cửa gỗ cũ nát không chịu nổi. Khi đẩy cửa bước vào, một mùi mốc xông vào mũi, cảm giác giống như là mấy tháng rồi không có quét dọn.

- Ở đây không phải là tuyến đầu trận địa sao? Lâu rồi cũng chưa đánh qua trận chiến nào à?

Đường Tiêu rất không minh bạch hỏi Lưu Đình một tiếng. Vốn đáp án này hắn có thể dùng thần thức thăm dò trong đầu Lưu Đình, thì có thể tìm ra. Nhưng hắn không muốn tìm kiếm khó khăn như vậy, nên để cho Lưu Đình trực tiếp trả lời.

- Ngay cả quân lương còn không có, lấy đâu ra trận chiến mà đánh chứ? Những báo cáo ấy đều là lừa dối cả đấy. Sơn tặc đều rất thân quen với chúng ta. Mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, bọn hắn xuống núi cướp đồ, cướp được có khi còn chia cho chúng ta một nửa. Nếu muốn đánh thì bọn chúng sẽ đánh thẳng vào Hoa Liên thành. Ở đây hơn một ngàn người già yếu cũng không đủ cho bọn chúng giết.

Lưu Đình thì ngoài cười nhưng trong không cười, trả lời Đường Tiêu.

165. Chương 165 : Hồ Nhuận.

Sát Vương

Chương 165: Hồ Nhuận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Suu tam;

- Hơn một ngàn binh sĩ? Không phải bốn ngàn sao?

Đường Tiêu nhìn công văn trên tay. Biên chế binh lính của nơi đóng quân Phụng Lâm là tám ngàn người. Hiện tại là bốn ngàn người, thiếu mất một nửa. Nhưng nghe Lưu Đình nói như vậy, chẳng lẽ lại còn giảm không phải chỉ một nửa?

- Lĩnh lương chính là hơn bốn ngàn người. Nhưng con số thực tế chưa đến hai ngàn người. Còn lương của hai ngàn người còn lại đều thuộc về huynh đệ họ Lâm ở Hoa Liên thành. Lưu lại trong hai ngàn người này còn có năm trăm thôn dân của Phụng Lâm trấn.

Lưu Đình hướng Đường Tiêu giang tay ra, trên mặt nhin không được hiện lên một ít thần sắc đùa cợt. Đại khái là cảm thấy buồn cười khi thấy Đường Tiêu chăm chú lắng nghe.

- Tình trạng binh lính như thế này còn muốn quay trở lại Cửu Châu Đại lục để phản mãn phục quốc sao?

Đường Tiêu nhin không được lắc đầu. Lý tưởng cùng sự thật chênh lệch quá lớn.

-Phản mãn phục quốc? Hahahaha.....

Lưu Đình phá lên cười, giống như đã nghe thấy một sự kiện cực kỳ buồn cười.

Chứng kiến biểu hiện của Lưu Đình, Đường Tiêu muốn tát cho y một cái chết cho rồi. Nhưng hiện tại không phải lúc. Chính hấn còn không có chính thức nắm giữ binh quyền. Dù sao Lưu Đình vẫn còn giá trị lợi dụng. Cứ cho y cười đi, cũng chẳng còn cười được mấy ngày đâu.

Đường Tiêu tuy đã đáp ứng công chúa Dục Đài, nhưng trên thực tế hấn cũng không có chí lớn quay trở lại Cửu Châu Đại lục phản mãn phục quốc. Hấn muốn từng bước thành lập quân đội của mình, tăng cường thể lực, sau đó nhất thống thiên hạ. Nhưng mục tiêu này của hấn, trong giai đoạn này ngược lại cũng chẳng khác gì mục tiêu phản mãn phục quốc của Đại Minh triều.

Một nhà còn chưa quét xong làm sao có thể quét hết thiên hạ? Cho nên, nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt Đường Tiêu, là lợi dụng Lưu Đình chinh đồn lại hơn một ngàn binh sĩ, lập chút quân công, phối hợp với sự thắng tiến võ học, sớm ngày thắng nhiệm Đô úy, Tướng quân, Đại tướng quân thống lĩnh phụng quân mã, vì mục tiêu rộng lớn về sau của mình mà lót đường.

Gần nửa canh giờ trôi qua, bên trong võ đài đã thừa thốt trở về hơn mười tên lính. Bóng dáng của ba giáo úy vẫn chưa thấy một ai. Đường Tiêu có chút tức giận, điều khiển Lưu Đình đi ra cửa, tại võ đài mắng to vài tiếng, bắt đám binh sĩ trong vòng mười phút phải gọi được ba gã giáo úy kia về. Nếu không sẽ theo quân pháp xử trí.

Mười phút sau, một gã giáo úy nào cũng không thấy. Nửa tiếng sau thì giáo úy Hồ Nhuận trở về, còn hai gã giáo úy khác vẫn bất vô âm tín.

- Đô thống bảo chúng ta trở về có việc gì không?

Hồ Nhuận vọt vào doanh trại, đỉnh đặc hỏi Lưu Đình một câu. Nhìn dáng dấp của bọn họ cũng không tệ, căn bản không như Đường Tiêu đã tưởng tượng về sự uy nghiêm của hạ cấp và thượng cấp.

- Lính của người đâu? Toàn bộ gọi vào võ đài hết cho ta.

Đường Tiêu điều khiển Lưu Đình hỏi Hồ Nhuận truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Đô thống có chuyện gì cứ nói với ta một tiếng. Ta sẽ sắp xếp. Tập trung mọi người vào võ đài chỉ cho phiên toái.

Hồ Nhuận có chút kỳ quái nhìn lướt qua Lưu Đình, rồi lại nhìn Đường Tiêu đang ngồi trong phòng.

- Người muốn chống đối lại quân lệnh sao?

Lưu Đình bộ dạng rất tức giận. Đương nhiên là Đường Tiêu tức giận.

- Đô thống, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hồ Nhuận vẽ mặt hoang mang.

- Ta bảo người gọi mọi người đến võ đài. Có cần ta nói lại lần thứ hai sao?

Lưu Đình hướng Hồ Nhuận rống lên một tiếng.

- Vâng, để ta đi tìm ngay.

Hồ Nhuận trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, lại nhìn Đường Tiêu ở trong phòng rồi lui ra ngoài.

- Ngày bình thường có rất nhiều chuyện đều nhờ đến bọn họ làm. Bọn họ làm việc cũng rất nhanh nhẹn, không cần phải hung dữ với bọn họ như vậy.

Lưu Đình sau sự khống chế của Đường Tiêu, nhịn không được nói với Đường Tiêu một câu.

- Rất nhiều chuyện? Giúp người lừa gạt Hoa Liên thành? Thương lượng với bọn sơn tặc chia đồ cướp của dân chúng như thế nào?

Đường Tiêu bây giờ thật sự là có chút nổi giận. Tuy hẳn chẳng phải là người cao thượng gì, nhưng cho đến nay đều tự lo liệu lấy công việc. Khi làm việc gì cũng đều làm cho trót chứ không làm qua loa như Lưu Đình.

“Tùy người, thích sao thì tùy” Lưu Đình dứt khoát không nói nữa, chỉ cười lạnh.

- Bẩm báo Đô thống, Hồng giáo úy có công vụ đến Hoa Liên thành rồi. Khuyết giáo úy tối hôm qua quân vụ bận rộn nên đi ngủ muộn. Hiện tại còn chưa dậy. Hồ giáo úy thì vừa rồi đã trở về.

Tên binh sĩ gây yếu mới nãy mồ hôi nhỏ giọt quay trở lại hồi báo cho Lưu Đình.

- Hồng giáo úy đi công vụ gì ở Hoa Liên thành vậy? Khuyết giáo úy tối hôm qua bận rộn công việc gì?

Đường Tiêu điều khiển Lưu Đình nghiêm nghị chất vấn gã binh sĩ gây yếu.

- Cái này...cái này...

Gã binh sĩ gây yếu không biết phải trả lời như thế nào.

Đường Tiêu cùng với Lưu Đình bước ra khỏi doanh trại, bước lên đài điểm tướng giữa giáo trường đã bị sụp một nửa. Đường Tiêu cảm giác thái độ hiện tại của Lưu Đình, cũng không mệnh lệnh cho y làm cái gì, chỉ trực tiếp dùng thần thức cầu mình để thao túng thân thể của y, còn mình thì điềm nhiên ngồi ở một góc, tiếp tục ngưng luyện Luyện Yêu Đại Thủ Ấn vẫn còn dang dở.

Phía dưới đài lúc này đại khái có hơn bốn trăm người. Cho dù trong miệng Lưu Đình có đến một ngàn năm trăm binh sĩ, nhưng sau khi nghe được mệnh lệnh trở về cũng chưa tới một phần ba.

- Hồ giáo úy!

Đường Tiêu hướng giữa giáo trường hô to một tiếng.

- Đô thống, tìm ta có việc gì?

Hồ Nhuận đi tới, rất hoang mang ngẩng đầu nhìn Lưu Đình.

- Thuộc hạ của người thật sự có bao nhiêu người?

Đường Tiêu hỏi Hồ Nhuận một câu.

- Hơn năm trăm người?

Hồ Nhuận nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu:

- Lúc trước không có quân lương nên đã bỏ đi một số. Hiện tại khả năng chỉ còn hơn bốn trăm thôi.

- Người thân là giáo úy, nhưng ngay cả binh lính của mình mà không biết bao nhiêu sao?

Đường Tiêu nghiêm nghị chất vấn Hồ Nhuận một câu.

- Đô thống, ngài quay trở lại kinh thành một chuyến, chẳng lẽ quên hết mọi việc ở đây sao?

Hồ Nhuận cực kỳ buồn bực mà nhìn Lưu Đình, giống như là đang nhìn một người ngoài hành tinh. nguồn

- Cho người nứa nén hương để tổng kết thuộc hạ của mình có bao nhiêu người. Sai một người thì đánh một gậy. Cho người thêm một nén hương để tập hợp tất cả binh sĩ đến đây, thiếu một người thì đánh một gậy.

Đường Tiêu sắc mặt âm trầm ban bố mệnh lệnh xuống dưới.

- Đô thống.

Hồ Nhuận vẻ mặt kinh ngạc, vẫn đứng im tại đài điểm tướng không đi.

- Người đang chậm trễ thời gian của mình đấy.

Đường Tiêu đem một nén hương cắm phía trước đài điểm tướng.

166. Chương 166 : Đường Công Tử Tài Trợ.

Sát Vương

Chương 166: Đường công tử tài trợ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Suu tam:

Hồ Nhuận lắc đầu, nhưng vẫn tranh thủ thời gian để thương lượng với nhóm thân binh của mình, trong nội tâm rất có chút tức giận. Mình thì tốt rồi, hai gã kia chỉ biết ăn ngủ, tán gái, đã không đến lại còn không có trách nhiệm. Bản thân mình đến thì lại bị uy hiếp cho ăn đòn. Làm gì có đạo lý như vậy chứ?

Mặc dù bị uy hiếp cho ăn gậy, Hồ Nhuận vẫn trước nửa nén nhang đem số lượng thuộc hạ báo lên, tổng cộng có 393 người. Sau đó lại trong một nén nhang bắt đầu đi tìm kiếm, tìm được hai trăm người, cộng thêm số người ở giáo trường này tổng cộng là 393 người cho Lưu Đình.

- Hiện tại, ta ra lệnh cho người dẫn người đi tìm Hồng Tu, Khuyết Thất trái lệnh không đến cho ta. Trong thời gian một nén nhang phải hoàn thành. Nếu hoàn thành nhiệm vụ thì được thưởng mười lạng bạc. Nếu không hoàn thành thì cho ăn gậy.

Đường Tiêu lại ra mệnh lệnh mới cho Hồ Nhuận.

- Khuyết giáo úy thì có thể tìm, nhưng Hồng giáo úy thì đã đi Hoa Liên thành, phải hơn nửa đêm mới quay trở về được. Thời gian một nén nhang thì thật sự không có cách nào bắt y quay trở về.

Hồ Nhuận hướng Lưu Đình giải thích một câu.

- Trước tiên đem Khuyết giáo úy đến đây cho ta.

Đường Tiêu thấy Hồ Nhuận nói có lý nên cũng không làm khó y.

Chưa đến một nén nhang, Hồ Nhuận đã đưa Khuyết Thất đang còn ngái ngủ trở về. Sau đó chạy lên đài điểm tướng để tìm Lưu Đình nhận ban thưởng.

- Mười lạng bạc do Đường công tử tài trợ, cầm lấy đi.

Đường Tiêu điều khiển Lưu Đình tự đạo diễn, rồi tự mình lấy mười lạng bạc thưởng cho Hồ Nhuận.

Dưới giáo trường liên vang lên tiếng xôn xao. Lúc trước có người cho rằng Lưu Đình không nói thật. Mười lạng bạc là một năm quân lương của một binh sĩ bình thường.

- Đa tạ Đô úy, đa tạ Đường công tử.

Hồ Nhuận nét mặt tươi cười. Y vừa rồi chỉ là thuận miệng đến lấy phần thưởng, căn bản không nghĩ rằng Lưu Đình nói thật.

- Hồ Nhuận nghe lệnh đem Khuyết Thất xuống đánh hai mươi gậy cho ta.

Lưu Đình sau khi ban thưởng cho Hồ Nhuận xong thì quay đầu sai khiến y làm việc mới.

Hồ Nhuận do dự một chút, thoáng suy nghĩ về ngữ điệu khi nói của Lưu Đình, như thế nào cũng không giống như là đang nói đùa, chỉ biết an bài người đem Khuyết Thất đến giá trụ.

- Đô thống hôm nay làm sao vậy? Nói đánh là đánh sao?

Khuyết Thất đang ngái ngủ lập tức tỉnh lại ngay. Cái tên Lưu Đình đó hôm nay uống lộn thuốc rồi à? Trước kia là bạn tốt với nhau, nay sao lại trở mặt?

- Làm sao vậy? Bảo các người đến giáo trường tập hợp, xem quân lệnh của bản Đô thống là trò đùa à? truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Lưu Đình hung thần ác sát nhảy từ đài điểm tướng xuống đất:

- Chẳng lẽ muốn bản đô thống tự mình động thủ?

Trên giáo trường rất nhanh truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Một trận mưa gậy này, Đường Tiêu điều khiển dùng hơn phân nửa kinh lực của Lưu Đình, đánh ông đít của Khuyết Thất da tróc thịt bong, huyết nhục tuôn ra.

Khuyết Thất sau khi bị trận mưa gậy của Lưu Đình, biết Lưu Đình không nói giỡn, vịn vào bọn thủ hạ, rồi cho gọi tất cả những binh sĩ dưới trướng của mình đến. Hồ Nhuận cũng giúp gọi thuộc hạ của Hồng Tu. Giáo trường rốt cuộc đã có hơn 14000 binh sĩ. Ngoại trừ Hồng Tu cùng một vài tên thân tín của hắn, thì tất cả trên cơ bản đã đến đông đủ.

- Từ hôm nay trở đi, tất cả đều phải tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Mỗi ngày sẽ huấn luyện bốn phương pháp, theo thứ tự là huấn luyện cơ sở, huấn luyện chém giết, huấn luyện trận hình và huấn luyện khí giới. Mỗi lần huấn luyện là nửa canh giờ.

Đường Tiêu điều khiển Lưu Đình đem quân quy ra nói với mọi người.

- Đô thống đại nhân, một ngày luyện tập bốn phương thức thì không có vấn đề. Nhưng quân lương hiện tại không có, nên sức khỏe và thân thể của các huynh đệ trụ không được.

Hai gã giáo úy cùng một vài tên Thiên Phu Trưởng nói qua với Lưu Đình.

- Ta cho các người nói chuyện sao? Ai còn dám xen vào thì gậy chờ sẵn đấy.

Lưu Đình hướng ba người khiển trách một tiếng.

Quy củ là quy củ, về sau muốn giải quyết sự tình quả thật còn không ít.

Đội ngũ gần 1500 người, binh khí thì chưa tới 500, khôi giáp chưa tới 300. Phần lớn đều bị gỉ sét, căn bản không thể sử dụng được. Nỗ xe, chiến mã các loại quân giới đều không có. Hơn một ngàn người này, phần lớn đều là võ giả Nhân Nguyên cấp một, cấp hai. Năm trăm người còn lại là dân chúng, góp vào cho đủ số. Ngay cả võ giả cũng không phải. Một ngàn năm trăm miệng ăn, mỗi ngày một người há miệng cũng tốn đến mười mấy lạng bạc. Một tháng phải mất đến bốn năm trăm lượng.

Càng đừng nói đến khôi giáp, vũ khí, chiến mã, quân giới những thứ xa xỉ phẩm đó.

- Đường công tử sẽ tài trợ hai ngàn lượng bạc. Tạm thời dùng làm quân phí cho nơi đóng quân Phượng Lâm của chúng ta. Nhưng mượn tiền thì phải trả lãi. Trước tiên bắt tay vào tập luyện, tháng sau chúng ta ra ngoài tìm quân phí. (.

Sau khi phát biểu xong, Lưu Đình triệu tập hai gã giáo úy, một vài tên Thiên Phu Trưởng trong phòng nghị sự bàn phương hướng cho tương lai.

- Vị này chính là Đường công tử...

Hai gã giáo úy cùng một chỗ nhìn về phía Đường Tiêu.

- Con trai của Trần quốc hầu Đường Uyên.

Đường Tiêu cũng không giấu diếm thân phận của mình, mượn lời Lưu Đình nói ra. Đường nhiên, loại chuyện này cũng không cần giấu diếm.

- Đường công tử hạnh ngộ hạnh ngộ.

Một vài tên quan tướng chấp tay chào Đường Tiêu. Những tên không cùng một chỗ với Lưu Đình, cứ tưởng rằng là quan tướng cùng đi với Lưu Đình, căn bản không biết cừu hận giữa Lưu Đình và Đường gia.

- Khách khí!

Đường Tiêu cũng không nói nhiều. Hiện tại có Lưu Đình ở phía trước, hắn cũng không cần làm náo động quá, tìm cơ hội lập chút quân công, tăng võ học tu vi lên, mau chóng tiến vào Nhân Nguyên cấp sáu mới là quan trọng nhất. Còn chuyện bên trong quân ngũ, vẫn mượn uy nghiêm của Lưu Đình để áp chế thì tốt hơn.

Đường Tiêu cũng không phải coi tiền như rác. Hai ngàn lượng bạc đầu nhập vào cũng không phải hắn tự bỏ tiền túi ra. Cùng Lưu Đình đánh một trận ở Tuyết Sơn Sơn Mạch kiếm được ba bốn ngàn lượng. Ở Lan Quế phường cũng có được gần ba ngàn lượng. Trên người Chung Lam cũng vơ vét được hơn một ngàn lượng. Đừng nói đến địa vị của Chung Lam ở Từ Vân Tông, nếu có thể trực tiếp đến Từ Vân Tông thì ít nhất có thể kiếm được một vạn tám ngàn lượng.

Nếu như tăng thêm mảnh khốe bịp người vô sỉ của Đường Tiêu, dùng danh nghĩa Chung Lam, bên ngoài Từ Vân Tông, trong Hoa Liên thành giả danh lừa bịp một phe, những đệ tử trong môn, hoặc quan to quyền quý trong Hoa Liên thành mỗi người cũng có thể gạt được mấy ngàn lượng bạc.

167. Chương 167 : Quân Lệnh Nghiêm Minh.

Sát Vương

Chương 167: Quân lệnh nghiêm minh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên, cho dù không đi ra ngoài lừa gạt, lần đầu nhập vào nơi đóng quân ở Phượng Lâm trấn hơn hai ngàn lượng bạc tất nhiên phải có hồi báo. Hơn một ngàn người này sau khi được huấn luyện, tất cả đều trở thành tay chân của Đường Tiêu. Đi ra ngoài tiêu diệt một số kẻ phản bội thì cũng có thể tùy tiện kiếm trở về trên vạn lượng bạc. Hai ngàn lượng bạc này càng chẳng đáng là cái gì.

- Lưu đô thống khi quay trở lại kinh thành có mang theo ba mươi thân binh nay đâu rồi?

Rốt cuộc một gã Thiên Phu Trưởng nhện không được, cất tiếng hỏi.

- Khi chúng ta đến Tuyết Sơn Sơn Mạch, bị sơn tặc phục kích. Bọn họ đều chết hết cả. Việc này ta đã bẩm báo Bộ Binh.

Lưu Đình làm ra vẻ thống khổ nói.

Sau khi hội ý xong, mọi người đều ra về. Chết một vài chục người trong quân đội cũng chẳng đáng là cái gì. Đặc biệt là quan tướng cao cấp chết rồi thì có người khác nhảy vào thay vị trí. Thậm chí có người còn để ý mừng thầm.

Ngày hôm sau, Hồng Tu bị Hồ Nhuận dùng lời lẽ mật ngọt dụ trở về từ Hoa Liên thành. Tiểu tử này ý mình có bối cảnh sau lưng nên cũng không đem Lưu Đình để vào mắt. Kết quả chọc giận đến Đường Tiêu. Dưới sự khống chế của Đường Tiêu, Lưu Đình chỉ huy một đám người đem y đánh ột trận, ngay cả một đám cận vệ của Hồng Tu cũng bị đánh.

Lưu Đình đột nhiên trở mặt, khiến cho các tướng quân cũng hơn một ngàn binh sĩ trăm mối vẫn không có cách giải. Tuy là ăn gây rất đau, nhưng cách làm của Lưu Đình lại không trái với quân kỷ. Trải qua một phen chinh đồn, từ nay về sau, không còn người nào dám lơ là như lúc trước. (.

Anh trai của tên giáo úy Hồng Tu chính là Hồng Khang, thủ hạ của Đại thống lĩnh tạm thời của Hoa Liên thành Lâm Quý, được xem như dòng chính của Lâm Quý. Hồng Tu tối hôm qua bởi vì nhậ nhệ phóng túng với Hồng Khang ở Hoa Liên thành, nửa đêm cũng không về nổi nơi đóng quân Phụng Lâm trấn. Lúc này bị Lưu Đình hành hung liền ghi hận trong lòng, vụng trộm sai người đến Hoa Liên thành, báo cho anh trai Hồng Khang biết Lưu Đình đã đánh y.

Đường Tiêu dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn bắt người vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Giống như Lưu Đình, Chung Lam, Đường Tiêu có thể dùng thần trí của hần để ngăn chặn bản thể cùng thần hồn của bọn họ, hoàn toàn có thể do thám được tư tưởng của bọn họ, đồng thời khống chế được hành động. Nhưng Đường Tiêu cũng phát hiện một điều, nếu như để Chung Lam và Lưu Đình vượt quá khoảng cách nhất định đối với hần, thì lực khống chế của hần với bọn họ cũng sẽ yếu đi. Hơn nữa, việc tiêu hao năng lượng cũng sẽ gia tăng gấp bội nếu khống chế từ xa.

Cho nên, Đường Tiêu muốn khống chế Chung Lam từ xa, để Chung Lam quay trở lại Từ Vân Tông ở Hoa Liên thành để lừa gạt. Còn nhất định phải lưu Lưu Đình ở lại nơi đóng quân Phụng Lâm trấn, an bài thỏa đáng sự việc rồi sau mới có thể tiến hành. Nếu không thì hần không thể hai đầu chiếu cố, khống chế không được bọn họ. Lại để cho bọn họ chạy trốn hoặc tự sát, người tổn thất chính là Đường Tiêu.

Sau khi đến nơi đóng quân ở Phụng Lâm trấn, vì ngăn ngừa phiền toái không cần thiết, Đường Tiêu một mực đem Chung Lam nhét vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, không thả ra ngoài. Chung Lam bị nhốt trong thạch thất chữ “ngườ” trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, các phương pháp trốn chạy đều thử qua nhưng thất bại. Bất đắc dĩ phải như lúc trước, một lòng luyện võ, về sau tái tìm cơ hội thoát khỏi Đường Tiêu.

Nơi đóng quân Phụng Lâm trấn bình thường không có tiến hành quá trình huấn luyện chính quy. Bị Đường Tiêu nghiêm khắc huấn luyện, sau hai canh giờ, hơn một ngàn binh sĩ tất cả đều nằm dài trong giáo trường, nói cái gì cũng không chịu đứng lên.

Đường Tiêu thấy thế cũng không do dự, lại để cho Hồ Nhuận cùng một số thủ hạ dùng gậy đánh loạn xạ, không lưu tình. Nghe được tiếng kêu thảm thiết, hơn nữa không biết đám gậy đó có rơi trên đầu mình hay không, không bao lâu sau, hơn một ngàn binh lính đang nằm rạp dưới đất tất cả đều bò dậy.

Giữa trưa, mùi canh thịt bốc lên từ đằng xa. Đám binh sĩ huấn luyện sau hai canh giờ mệt đến kiệt sức, nghe được mùi thịt thơm thì tinh thần phấn chấn trở lại. Thức ăn được cải thiện, đối với đại bộ phận binh sĩ mà nói thì rất có sức hấp dẫn. Nếu như có thể có được bữa ăn đều như vậy, bọn họ cũng không quan tâm huấn luyện cực nhọc như thế nào.

Ngày thứ ba, tại giáo trường Phụng Lâm trấn tiếp tục huấn luyện với cường độ cao. Hôm nay, luyện tập chính của buổi huấn luyện chính là học cách chiến đấu. Diễn luyện trận hình chủ yếu là huấn luyện chiến thuật vây giết khi mọi người hợp kích, cần rất nhiều người cùng một chỗ phối hợp thành thạo mới có thể phát huy ra uy lực. Các binh sĩ chỉ có thuần thực nắm giữ các loại trận hình, khi hai bên chiến đấu với nhau mới có thể phát huy uy lực chân chính của trận hình. Khi đối mặt với võ đạo cường giả thì mới có thể rất nhanh ngưng tụ ra sức chiến đấu.

- Hãy nhìn vào lá cờ của ta, nghe ta hiệu lệnh huấn luyện trận hình. Nếu còn phạm sai lầm thì quân côn sẽ hầu hạ ngay.

Căn cứ vào phương pháp diễn luyện theo biểu hiện của cây kích, những binh sĩ trong giáo trường rất nhanh mà kết thành trận hình, theo lệnh kỳ thống nhất điều hành. Trên giáo trường khói bụi cuộn cuộn. Dĩ nhiên là đã có chút khí thế chiến đấu.

Ngay khi các binh sĩ đang huấn luyện khí thế ngất trời trên giáo trường, Trưởng trấn Phụng Lâm trấn cùng với Đô úy Hồng Khang tới tìm Lưu Đình. Hồng Tu từ xa nhìn thấy Hồng Khang tới, bụm lấy bờ miệng, nước mắt nước mũi vọt tới trước mặt Hồng Khang:

- Huynh trưởng, anh phải giành lại công đạo cho em.

Sau khi kiểm tra một chút thương thế của Hồng Tu, Hồng Khang liền giận dữ, mang theo một đám thân binh, hùng hổ vọt đến trước mặt Lưu Đình:

- Lưu đô úy đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhân chứ? Ngươi đây là có ý gì?

- Ta trách phạt thuộc hạ, người có ý kiến gì à?

Đường Tiêu điều khiển Lưu Đình, lạnh lùng nhìn Hồng Khang.

Hiện tại, Lưu Đình giống như tay sai của Đường Tiêu. Hơn nữa còn là một tay sai rất nghe lời. Về phần thù hận hay bằng hữu trước kia của Lưu Đình, Đường Tiêu bây giờ không quan tâm. Hồng Khang công nhiên tìm tới Lưu Đình, Đường Tiêu còn muốn hỏi tên Hồng Khang này đánh chó có nhìn mặt chủ hay không đây.

Hồng Khang thấy Lưu Đình nói như vậy, nghẹn cả buổi mới mở miệng được:

- Hồng Tu là Giáo úy của Đại Minh triều, cũng coi như trụ cột quốc gia. Người nói đánh là đánh. Ta thấy người đang lạm dụng hình pháp, trái với quân lệnh.

- Hồng Tu cãi quân lệnh, trước đó không báo cáo lại tự tiện ra ngoài. Bản đô thống đã bảo Hồ Nhuận gọi y trở về. Từ Hoa Liên thành về đến đây chỉ mất nửa canh giờ mà y đi đến hai canh giờ. Như thế là công nhiên cãi lại quân kỷ. Xin hỏi Hồng Đô úy ta có nên phạt hần hay không?

Lưu Đình lập tức bác bỏ lời nói của Hồng Khang.

168. Chương 168 : Định Dung Hầu Xuất Hiện.

Sát Vương

Chương 168: Định Dung Hầu xuất hiện.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hiện tại Lưu Đình thấy Đường Tiêu đang khống chế thân thể của gã. Thời điểm này gã hoàn toàn không có biện pháp khống chế lời nói cùng hành động của mình. Thấy Đường Tiêu mượn thân thể của mình đắc tội với nhiều người, liền vừa giận vừa tức, một chút biện pháp cũng không có.

- Được, tiểu tử người hãy đợi đây.

Hồng Khang nói xong, liền cho người đỡ Hồng Tu, quay người chuẩn bị đi ra.

- Bắt người lại!

Lưu Đình quát to một tiếng. Hồ Nhuận lập tức dẫn người ngăn cản đoàn người Hồng Khang.

Hồ Nhuận không có bối cảnh, trước kia bị ba gã Giáo úy khác đè đầu. Mấy ngày qua, gã bối vì nghe lời nên không chỉ không bị đánh mà còn thu được không ít chỗ tốt từ Lưu Đình. Cho nên, bây giờ cái gì cũng nghe Lưu Đình nói.

- Người dám cản đường ta?

Hồng Khang liền nổi giận, xoay người vẽ mặt hung ác trừng mắt nhìn Lưu Đình.

- Ai cho phép người dẫn người của ta đi chứ?

Lưu Đình hai tay nắm thành quyền, từng bước một hướng Hồng Khang đi tới.

Cái hình nộm này lúc trước là cùng Chung Lam đánh một trận, hơn nữa lại là phương thức đánh lén. Đường Tiêu hiện tại muốn điều khiển hình nộm tìm một người đối mặt đánh một trận, nhìn xem tình huống như thế nào. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đã có uy lực, Đường Tiêu về sau khẳng định còn có thể bắt một số võ giả cường hãn về làm hình nộm. Hiện tại trước tiên dùng Lưu Đình để luyện tập độ thuần thục của hình nộm.

- Người muốn làm cái gì?

Hồng Khang thấy Lưu Đình lai giả bất thiện, lập tức cảnh giác quát to một tiếng. Cùng lúc đó, một vài tên thân binh tất cả đều rút vũ khí ra.

- Ta bảo người để người lại.

Lưu Đình ra lệnh cho Hồng Khang, từ trong thân thể bay ra một thanh liễu diệt phi đao hóa thành một đạo lục sắc quang ảnh, hướng mặt Hồng Khang đâm tới. Cùng lúc đó, cả người hắn cũng giang hai tay chưởng hướng Hồng Khang mãnh liệt trao tới. Đây là Đường Tiêu khi cùng với Lưu Đình giao thủ tại Tuyết Sơn Mạch, Lưu Đình đã sử dụng nó, dùng liễu diệt phi đao thu hút sự chú ý của người khác, rồi lại phát ra độc môn tuyệt kỹ “Tử Trư Thủ” ực tiêu một kích trí mạng.

Độc môn tuyệt kỹ của Lưu Đình “Tử Trư Thủ” là y đã bỏ ra một số tiền rất lớn từ trong chợ đen tìm thấy. Mặc dù cái tên hơi khó nghe nhưng lại rất thực dụng. Bởi vì lúc luyện tập, dùng tay làm cho nước sôi lên, khi giết lợn không cần phải đun nước nóng, cho nên được gọi là “Tử Trư Thủ”. Lưu Đình lúc cùng người đối chiến, sẽ không đem cái tên này ra ngoài mà nói cho người khác biết, cảm giác quá mức thô tục.

Vô công tâm pháp, danh tự như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là độ thực dụng của nó. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

- Muốn chết!

Ngân quang trên người Hồng Khang chợt lóe lên, đột nhiên xuất ra một Thần Minh thuẫn đã được tế luyện qua, ngăn được một kích này của Lưu Đình. Sau đó thẳng một quyền ngêng đón chiêu “Tử Trư Thủ” của Lưu Đình.

Một tiếng ầm vang lên thật lớn. Không khí bị chấn động mạnh. Quyền thủ chạm vào nhau, hai người đều thối lui năm sáu bước sau đó đứng vững lại. Từ một chiêu này cho thấy, tu vi võ học của hai người bên tám lạng, bên nửa cân, có thể nói là tương đương nhau.

- Chỉ bấy nhiêu thủ đoạn mà cũng muốn trước mặt ta thể hiện sao?

Hồng Khang vẻ mặt khinh thường nói.

Chính vào lúc này, một cây kích hình cang của toàn thân đen kịt, mang theo yêu khí, trước mặt gã bay qua. Hồng Khang cảm giác được thanh thể trong đó, liền hoảng hốt vội vàng lui vài bước vào bên cạnh thân binh của gã. Một vài tên thân binh bước lên phía trước, trong tay cầm tấm chắn Thần Minh, chuẩn bị thay Hồng Khang tiếp nhận một kích này.

Cái kích hình cang của thật hung mãnh. Hơn nữa là do Đường Tiêu trốn ở sau lưng Lưu Đình toàn lực ném tới. Những tấm chắn Thần Minh này làm sao mà ngăn cản được? Cây kích lập tức chọc sâu qua tấm chắn Thần Minh, xuyên qua đầu của tên lính kia khiến gã bay ra ngoài, rồi tiếp tục hướng trước mặt Hồng Khang đánh tới.

Hồng Khang được những thân binh này giúp đỡ ngăn cản được một lúc. Sau đó cũng vội vàng đưa tấm chắn Thần Minh trên người mình ra để ngăn cản cây kích của Đường Tiêu. Chỉ nghe một tiếng “băng” thật lớn. Thần Minh thuẫn của Hồng Khang đã bị đâm nát, cây kích đâm thẳng vào hộ thể cương khí của Hồng Khang, cuối cùng không thể công tiến, bị Đường Tiêu thu trở về.

- Chúng ta đi!

Hồng Khang cùng với Trương trấn Phượng Lâm trấn bỏ đi, mặc kệ Hồng Tu ở lại. Y biết rõ hôm nay đã gặp cao thủ, khẳng định sẽ không thắng được.

Hừ! Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng. Nếu như không phải bên trong quân ngũ, hơn nữa Đại Thủ Ấn còn chưa luyện thành, nên không dễ ra tay bắt người. Lần này hẳn khẳng định sẽ bắt Hồng Khang làm hình nộm ỉn.

Nhưng chữ “người” chỉ có hai gian phòng. Nếu như muốn bắt Hồng Khang, khả năng trước tiên phải đem Lưu Đình xử lý mới được. Nhưng thực lực của Hồng Khang cùng Lưu Đình không kém bao nhiêu. Nếu bắt hẳn lãng phí mất một lần Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thì tựa hồ có chút không đáng.

Hồng Khang sau khi rời khỏi, tất cả đều nhìn về Đường Tiêu phía sau lưng Lưu Đình. Vừa rồi cái thanh kích hình cang của giống như là Đường Tiêu ném ra. Vốn một quyền vừa rồi của Lưu Đình và Hồng Khang bất phân thắng bại, nhưng một kích ném này của Đường Tiêu, lập tức khiến cho bên kia phải bỏ chạy lấy người. Cho nên trình độ cao thấp lập tức được phân biệt.

- Hồng Tu trái với quân kỷ, lợi dụng huynh trưởng nhậm chức ở Hoa Liên thành ý đồ quan báo tư thù. Loại tác phong bất lương này cần phải nghiêm khắc ngăn chặn. Yêu cầu đánh năm mươi quân côn cho ta.

Lưu Đình rống lên một tiếng.

- Đô thống, năm mươi quân côn, đoán chừng sẽ đánh chết người đấy.

- Các người muốn thay gã chịu phạt hay sao?

Lưu Đình nhìn xung quanh tả hữu một vòng. Tất cả mọi người đều im miệng.

- Cứ đánh chết cho ta. Có chết thì ta chịu trách nhiệm.

Lưu Đình lại rống lên một tiếng, quay người trở về doanh trại.

Bị Đường Tiêu ngăn chặn, Lưu Đình khóc không ra nước mắt. “Họ Đường kia, người đánh chết người rồi bắt ta chịu trách nhiệm? Dùng thân thể của ta để rước rắc rối cho người thật thú vị lắm sao?”

Định Dung Hầu đang thăm dò việc né tránh quản chế. Tại núi Ngọc Sơn sử dụng thuật phi hành, đột nhiên trên mặt đất xuất hiện vô số cây mây kéo tay chân y lại.

- Vị đại hiệp này tới tìm ta sao?

Giọng nói của một thiếu nữ vang lên, phát ra từ bên trong đám cây mây.

- Yêu nghiệt, hiện tại rõ ràng ngay cả cây mây cũng thao túng được. đọc truyện mới nhất tại .

Định Dung Hầu hét lớn một tiếng, đám cây mây quấn quanh người hần lập tức bị kéo căng, giống như tán hoa rơi xuống mặt đất.

- Công phu cũng không tệ lắm.

Cây mây rơi lả tả xuống đất. Trên không trung phía trước Định Dung Hầu xuất hiện một cô gái mặc chiếc áo xanh, tóc xanh, làn da cũng xanh, dáng người uyển chuyển cùng với khuôn mặt mỹ lệ. Một đôi mắt thật to, trong trẻo nhìn qua hướng Định Dung Hầu.

169. Chương 169 : Bách Thụ Thiên Thảo.

Sát Vương

Chương 169 : Bách Thụ Thiên Thảo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nếu như thiếu nữ này ẩn vào trong rừng cây, bằng mắt thường căn bản không cách nào phân biệt được.

- Hahahaahaha! Ta Định Dung Hầu cả đời bắt vô số yêu ma. Công phu còn đáng để cho bọn yêu ma như người bình luận sao?

Định Dung Hầu phá lên cười, cười xong lại gơ tay sờ cằm, đại khái là cảm giác vừa rồi mình có chút khoa trương.

Tuy trên mặt lộ ra nét lạnh nhạt, nhưng Định Dung Hầu giờ phút này nội tâm một chút cũng không dám buông lỏng. Thiếu nữ đối diện này, xem bộ dạng thì yếu đuối nữ nhi, nhưng nàng ta chính là một trong bốn Đại Yêu Vương Bách Thảo Vương Bạc Hà. Bất cứ người nào dám công nhiên tiến vào núi Ngọc Sơn, khiêu chiến người của nàng thì không ai còn sống sót. Nghe nói tất cả đều bị nàng đem luyện thành nhân đan.

Định Dung Hầu cùng thiếu nữ này đối mặt, cũng cảm nhận được võ học tu vi của nàng là sâu không lường được. Hoặc nói là tu vi của nàng không thể xưng là võ học, mà gọi là yêu thuật thì chuẩn xác hơn.

- Ta khen cho công phu của ngươi giỏi. Nếu như đem ngươi đem luyện thành nhân đan, hẳn sẽ là một viên nhân đan thượng phẩm.

Thiếu nữ cười hắc hắc, ánh mắt nhìn kỹ Định Dung Hầu, giống như đang nhìn một viên thảo dược. truyện copy từ

- Yêu nghiệt, cây thần kiếm trong tay bản hầu còn thiếu linh khí, vừa vận thu lấy yêu phách của ngươi nhập vào trong đó.

Định Dung Hầu lập tức nói với Bách Thảo Vương vài câu. Trước khi đánh nhau, thì mắng nhau một phen. Đây là lệ cũ. Nếu như ai bị làm cho khiếp sợ thì trước hết đã thua một hiệp rồi.

Khí thế bị thua sẽ khiến tâm e sợ, phát huy không tốt. Nói không chừng thật sự thua trên tay đối phương.

- Vị đại thúc này, ngươi tự tin có thể trấn áp được ta sao?

Bách Thảo Vương Bạc Hà vẻ mặt tò mò nhìn Định Dung Hầu. Gió nhẹ thổi qua, thổi tới những cọng tóc màu xanh của nàng, làm cho nàng càng thêm lộ ra nét thanh thuần động lòng người.

- Đại thúc? Bản hầu bộ trông già lắm sao? Bản hầu năm nay chỉ vừa mới hai lăm, chưa lấy vợ, không bằng cái lão yêu tinh sống hơn mười vạn năm như ngươi.

Định Dung Hầu có vẻ mất hứng.

-Ồ, vẫn còn là xử nam à? Chưa hề có quan hệ nam nữ, luyện thành nhân đan hiệu quả càng tốt hơn. Nói không chừng còn là cực phẩm đấy.

Bách Thảo Vương Bạc Hà lộ ra bộ dạng hưng phấn, rất muốn đem Định Dung Hầu luyện hóa thành nhân đan cho rồi.

Bách Thảo Vương lời vừa dứt, cảnh sắc bên cạnh Định Dung Hầu lập tức thay đổi. Trong nháy mắt, Định Dung Hầu cảm giác mình như lạc vào một rừng rậm nguyên thủy. Những cây cổ thụ cao lớn che khuất cả bầu trời. Khắp nơi trên mặt đất đều là cành khô lá rụng. Dĩ nhiên là nhìn không thấy trời, sờ không thấy đất. Vô số những cây mây từ trong rừng duỗi ra, lúc này đây so với vừa nãy càng mạnh hơn. Cây mây tuy rằng rất nhỏ, nhưng thẳng ở số lượng nhiều, dày đặc kết thành một mảnh lưới. Cây mây này đều là từ gốc cổ thụ ngàn năm tu luyện ra, nên cứng rắn như sắt. nguồn

- Trận “Bách thụ thiên thảo” này của Bách Thảo Vương quả nhiên rất mạnh. Đang nói chuyện, đột nhiên ra tay muốn đem bản hầu đi tế luyện. Nếu như Định Dung Hầu ta không phải tuần tú lịch lãm, võ công cái thế, hồng phúc tế thiên thì lần này chắc chết trong tay nàng. Nhưng cái “Bách thụ thiên thảo” trận này của ngươi có thể làm gì bản hầu chứ? Để bản hầu phá nát cho ngươi xem.

Định Dung Hầu quát to một tiếng.

Bách Thảo Thiên bị Định Dung Hầu một tiếng quát to ngăn cản lại. Nhưng lập tức một lần nữa hướng quanh người y, phảng phất như tơ ngọc, càng cắt bỏ càng mọc ra.

- Vô lượng thiên cơ, sư tổ thần uy, tử nguyệt phổ chiếu, yêu ma lui tán.

Định Dung Hầu niệm một phen thần chú. Sau lưng một đạo ánh trăng màu tím hiện lên, biến thành một bàn tay màu tím khổng lồ, gãi quanh người y. Bàn tay khổng lồ đi qua chỗ nào, chỗ đó như có lửa thiêu đốt. Bách Thảo Thiên toàn bộ đều bị đốt cháy.

Nhưng “Bách Thụ Thiên Thảo” trận kia giống như rừng cây nguyên thủy, sinh sôi không ngừng. Mặc cho bàn tay màu tím khổng lồ kia có hoành hành như thế nào cũng chỉ có thể xua tan những cây mây muốn tới gần Định Dung Hầu, nhưng không cách nào chính thức phá vỡ “Bách Thụ Thiên Thảo” trận.

- Thế gian phàm trần, phong mê mắt ta, đánh thức thiên cơ, ngưng tụ tâm thần, yêu ma nghiệp chướng, dám can đảm phá vỡ đại khí thiên cơ, tụ.

Định Dung Hầu lại một lần nữa quát to một tiếng. Bàn tay màu tím lập tức căng to lên như quả khinh khí cầu, lửng không một trảo, hình thành một quyền có đường kính mấy trăm trượng. Sau đó bắt đầu tụ lại, sau vài giây liền trở thành một viên đạn châu giống như khí châu, hạ xuống Định Dung Hầu.

Một quyền khổng lồ đến mấy trăm trượng bao vây trong không khí, ngưng tụ thành tiểu châu, trong đó ẩn chứa một năng lượng cực lớn. Một khi nổ tung thì uy lực tương đương với hơn mười viên thuốc nổ mà Đường Tiêu đã sử dụng.

Lại thêm hai bàn tay khổng lồ màu tím trước sau xuất hiện, cuối cùng biến thành tiểu khí châu rơi vào trong tay Định Dung Hầu.

- Phá cho ta!

Định Dung Hầu phát ra ba miếng khí châu, phân biệt nhau hướng “Bách Thụ Thiên Thảo” trận nhắm tới.

Rầm rầm rầm!

Ba tiếng nổ to vang lên, điểm chuẩn xác ba tiêu điểm của “Bách Thụ Thiên Thảo” trận. Toàn bộ “Bách Thụ Thiên Thảo” trận trong nháy mắt đều bị phá nát, vô số nhánh cây dây leo từ trên không trung rơi xuống, tất cả đều hóa thành từng đạo linh phù màu xanh lá, bị Bách Thảo Vương Bạc thu vào trong cơ thể.

“Bách Thảo Vương rõ ràng có thể sử dụng linh phù trận pháp ngưng tụ không gian. Tu vi của nàng ta sợ là đã đạt đến đỉnh điểm của Địa Nguyên cấp, thành tựu Thiên Nguyên cấp rồi”. Định Dung Hầu ý thức được tu vi của Bách Thảo Vương hiện tại không thua gì mình. Hôm nay muốn bắt được nàng ta, thậm chí rút thần hồn của nàng thì sẽ rất khó khăn.

- Cọng cỏ non kia có làm được không? Có cần ta ra tay giúp người không?

Một giọng nói lười biếng từ nơi không xa truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Định Dung Hầu liền cả kinh. Là cao thủ nào vậy? Đến gần như thế mà y cũng không cảm nhận được?

Nhìn theo hướng của giọng nói, Định Dung Hầu phát hiện một con mèo nhỏ màu vàng, đang nằm ngửa trên tảng đá phơi nắng. Điều này khiến cho Định Dung Hầu rung mình trong lòng. Nếu như đoán không sai, thì con mèo nhỏ này là một trong bốn Đại yêu vương Đại Vũ Thạch Miêu Vương?

Đối phó với một Bách Thảo Vương của núi Ngọc Sơn thì còn nắm chắc phần thắng, không ngờ tới Đại Vũ Thạch Miêu Vương cũng có mặt ở đây.

- Ở một bên nghỉ ngơi đi, ai cần người hỗ trợ?

Bách Thảo Vương tựa hồ như không thèm chấp nhận ân tình của Thạch Miêu Vương.

170. Chương 17 0: Thạch Miêu Vương.

Sát Vương

Chương 170: Thạch Miêu vương.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thạch Miêu Vương liếm cái bàn chân của mình: nguồn (.)

- Được thôi, các người cứ tiếp tục đánh. Tốt nhất là đánh cho lưỡng bại câu thương. Nam thì ta đem đi luyện nhân đan hết. Nữ thì sinh cho ta một con mèo nhỏ.

- Cái thứ như người cũng không biết sinh ra từ cái hòn đá nào, ngay cả trống mái còn không biết phân biệt rõ ràng. Cái gì mà sinh cho người một con mèo nhỏ chứ?

Bách Thảo Vương mắng Thạch Miêu Vương, hồn nhiên không để ý đến Định Dung Hầu đang đứng cách nàng không xa.

- Có thể sinh con hay không, cọng cỏ non người thử qua chưa mà biết rõ? Hahahaha!

Thạch Miêu Vương nằm trên tảng đá cười ngật ngưỡng.

- Con mèo hạ lưu kia cút qua một bên.

Bách Thảo Vương trong tay cầm một nhánh cây ném tới, kết quả bị Thạch Miêu Vương một phát bắt được, đem làm thành món đồ chơi.

Nếu như Thạch Miêu Vương không lên tiếng, có người sẽ cho rằng đây chỉ là một con mèo nhà bình thường, chỉ là toàn thân màu vàng mà thôi.

Định Dung Hầu trong lúc Thạch Miêu Vương đang nói chuyện với Bách Thảo Vương, cảm giác được nếu như Bách Thảo Vương bị rơi xuống hạ phong, Thạch Miêu Vương nhất định sẽ ra tay. Hơn nữa, Thạch Miêu Vương giỏi che dấu khí tức bản thân, thừa dịp người khác không chú ý sẽ phát động tập kích, là một nhân vật rất khó đối phó. Nhưng Định Dung Hầu đã đáp ứng Tử Nguyệt Chân Nhân muốn tới nơi này thí luyện, thu Bách Thảo Vương. Lúc này, khẳng định không thể tay không trở về. Bằng không nhất định sẽ bị Tử Nguyệt Chân Nhân cười nhạo.

- Khí đàn của Thiên Cơ Tông, vị Hầu gia này là người của Thiên Cơ Tông à?

Bách Thảo Vương Bạc Hà đã quay sang Định Dung Hầu, tò mò hỏi y một câu.

- Yêu nữ biết được không ít đấy. Bản hầu đúng là đệ tử chân truyền duy nhất Vương Lâm của Thiên Cơ Tông, phong danh Định Dung Hầu.

Định Dung Hầu đem danh tánh của mình báo ra ngoài.

- Ứng khuyến của triều đình mà thôi.

Bách Thảo Vương nhếch miệng, vẻ mặt khinh thường.

- Sơn dã yêu nữ, sao biết được sự nghiệp thống nhất đất nước của Cửu Châu Viên Hoàng ta? Triều đình là gì? Triều đình tồn tại là vì trăm họ muôn dân. Nếu như không có Đại Minh triều quân chế, chắc thiên hạ đã đại loạn rồi? Thiên hạ loạn thì muôn dân trăm họ cũng loạn theo.

Định Dung Hầu lập tức phản bác Bách Thảo Vương.

- Hừ, dân chúng khổ, dân chúng khổ...Đã biết sự nghiệp thống nhất đất nước của Cửu Châu, sao lại đến Áo Bỉ đảo của ta chiếm một phương. Có bản lĩnh thì quay lại Cửu Châu đại lực đi.

Bách Thảo Vương thở dài, mang theo một chút mỉa mai mà nói Định Dung Hầu vài câu.

- Cửu Châu đại lực sớm muộn gì cũng sẽ quay lại được. Nhưng loại yêu nghiệt như các người nhất định phải diệt trừ đầu tiên. Các người thật sự là tai họa ngầm của Đại Minh triều chúng ta.

Định Dung Hầu bị Bách Thảo Vương nói một câu khiến nội tâm không kiềm được sự tức giận, trường kiếm trong tay bắn ra, lập tức thanh âm ong ong nổi lên bốn phía, khiến một gốc cây cổ thụ thô đều run rẩy không thôi.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay Định Dung Hầu một đạo kiếm cầu vòng từ bên trong xuất ra. Kiếm thể cầu vòng rõ ràng ngưng tụ lại thành một thanh kiếm giống thanh kiếm trong tay Định Dung Hầu, xé rách hư không, trực tiếp hướng ngực của Bách Thảo Vương Bạc Hà xuyên qua.

- Thiên cơ thần kiếm. Quả nhiên là truyền nhân của Thiên Cơ tông. Hihi, bảo vật này nhất định phải thuộc về ta.

Bách Thảo Vương nói xong, trước người xuất hiện một linh phù màu xanh lá, hóa thành một gốc cây cổ thụ to lớn, chắn ngang trước mặt mình. Sau khi cây cổ thụ hiện thân, khe vượn tay bắt được cây kiếm cầu vòng Thiên Cơ Thần Kiếm, dùng sức thật mạnh, đem thanh kiếm ngưng tụ tách thành hai đoạn.

Định Dung Hầu tay trái giơ lên. Một mảnh linh phù thật lớn lập tức kết thành một đạo Thiên Địa Huyền Hoàng, phong ấn cổ thụ tinh. Lập tức Định Dung Hầu hô lên một tiếng, bên cạnh y liền xuất hiện một pho tượng chiến binh màu trắng thời Trung cổ đội chiếc nón bạc, mang áo giáp màu bạc, đeo thanh đao màu bạc cưỡi trên một con chiến mã sáng long lánh đột ngột từ dưới đất hiện lên, dùng thế lôi đình vạn quân từ trên xuống dưới hướng thân thể của Bách Thảo Vương chém xuống.

- Thiên Cơ Thần Kiếm, chiến tướng bạch ngân trong Thiên Địa Huyền Hoàng, quả nhiên không hổ danh là truyền nhân của Thiên Cơ Tông. Ta đã xem thường ngươi rồi.

Bách Thảo Vương trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Cùng lúc đó, trong cơ thể nàng mấy đạo linh phù lục sắc bay ra. Có vài đạo nhập định vào trong trận Thiên Địa Huyền Hoàng của Định Dung Hầu, còn lại thì vọt đến trước mặt chiến tướng bạch ngân Trung cổ mà Định Dung Hầu triệu hồi ra.

- Yêu nghiệt, xem Rút Hồn Đại Thủ Ấn của ta đây.

Một bàn tay cực lớn từ trước người Định Dung Hầu bay ra, hướng Bách Thảo Vương lao tới. Cái bàn tay khổng lồ này vừa xuất hiện, trong không khí đều phát ra thanh âm vỡ vụn từng đợt. Bầu trời ở núi Ngọc Sơn vốn đang nắng ấm, nay thậm chí vì vậy mà bị mờ đi.

Có Thạch Miêu Vương ở một bên nhìn xem, Định Dung Hầu không muốn đánh lâu, nắm lấy thời cơ lập tức sử dụng tuyệt học Rút Hồn Đại Thủ Ấn của y. Đây một môn cường hãn công pháp cùng loại với Luyện Yêu Đại Thủ Ấn. Nếu đánh trúng đối phương có thể lập tức đem thần hồn của người hoặc yêu thú từ trong cơ thể hút vào một trận pháp hoặc pháp khí. Đây là mục đích cuối cùng của việc Định Dung Hầu khiêu chiến Bách Thảo Vương.

Vốn xung quanh Bách Thảo Vương có một số linh phù màu xanh lá, đã ngưng tụ thành cỏ cây giống như một bình phong canh giữ Bách Thảo Vương. Nhưng khi Định Dung Hầu xuất Đại Thủ Ấn, thì những phù triệu màu xanh lá này khi bị chạm vào đều tan thành mây khói, trực tiếp lộ thân hình của Bách Thảo Vương dưới sự công kích của Định Dung Hầu.

Bách Thảo Vương Bạc Hà lúc trước một mực khinh thường đối phương, nhưng giờ phút này cũng trở nên khẩn trương. Định Dung Hầu so với tướng tượng của nàng mạnh hơn rất nhiều. Nội một cái Rút Hồn Đại Thủ Ấn này cũng có khả năng đoạt hồn. Bách Thảo Vương biết rõ giờ phút này nàng ứng đối hơi có sai lầm, linh hồn bị phách tán, thì từ nay về sau vạn kiếp bất phục.

- Ta chỉ là một bụi cỏ nhỏ của thế gian, không tranh quyền thế. Mặt trời mọc thì vui, khi có mưa thì buồn. Gió bắt đầu thổi thì hát ca nhưng lại có người muốn phá tiên cảnh của ta, chặt cây của ta, chà đạp lên cỏ của ta, muốn lấy thân thể của ta, Áo Bì lão ma, mau chóng hiện thân cứu linh hồn của ta.

Bách Thảo Vương Bạc Hà miệng nói năng lộn xộn, trong tay lại đột nhiên xuất hiện một cây dứa thật lớn.

Cây dứa này không biết đã trải qua bao nhiêu năm mưa gió, nên sớm đã trở nên khô héo. Nhưng sau khi được Bách Thảo Vương lấy ra, dùng linh phù màu xanh lá, lập tức như được hồi sinh, giống như vừa mới hái trên cây xuống.

171. Chương 171 : Thái Gia Kết Giới.

Sát Vương

Chương 171: Thái gia kết giới. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Bách Thảo Vương điều khiển đạo linh phù màu xanh trong cơ thể vào cây dứa trên tay. Cây dứa khô héo chuyển thành tươi tốt lập tức trở nên cực lớn, chắn phía trước Rút Hồn Đại Thủ Ấn.

Ầm! Đại Thủ Ấn nặng nề va vào cây dừa. Đại Thủ Ấn lập tức hóa thành hư ảo. Và trên cây dừa cũng hiện lên nhiều vết nứt rạn. Nhưng rất nhanh trở lại nguyên như cũ. Hơn nữa lại còn to hơn thêm, trong nháy mắt đã to đến mấy trăm trượng. Trái dừa nhanh chóng xoay tròn, hướng Định Dung Hầu lao đến.

- Thu!

Bách Thảo Vương khẽ kêu lên một tiếng. Định Dung Hầu bị quả dừa hút vào, lập tức quả dừa nhỏ lại, nhanh chóng chui vào tay Bách Thảo Vương.

- Thái gia chi kết giới!

Định Dung Hầu tránh không được, bị thu vào bên trong quả dừa. Quanh người là một mảnh tối đen, đưa tay cũng không nhìn thấy năm ngón.

Quả dừa thật lớn này, hiển nhiên là một trong chín đại phân thân của Áo Bì lão ma. Áo Bì lão ma phân thân dùng mấy trăm năm thời gian, trong quả dừa tạo thành “liễu gia chi kết giới”. Bị giam cầm trong kết giới của quả dừa, tương đương với việc bị phong ấn ở một không gian khác, giống như Đường Tiêu dùng mật thất bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Nếu tu vi võ học không đủ mạnh để thoát ra thì cuối cùng cũng sẽ bị quả dừa luyện hóa mất.

- Vô lượng thiên cơ, không ai có thể chịu được phá. Thân thể của ta bị nguy, nhưng thần trí của ta không nguy.

Định Dung Hầu thở ra một ngụm tinh khí, hóa thành một vài ngôi sao xuất hiện xung quanh người của y. Quả nhiên, y bị giam cầm trong kết giới của quả dừa. Thành quả dừa cổ xưa khắc đầy những loại phù văn, tựa hồ có thể giam cầm hết thủy lực lượng.

Trên đỉnh đầu của Định Dung Hầu có một hình tròn không có điêu khắc phù văn. Xem ra giống như bị sương mù che phủ, bị Định Dung Hầu dùng ánh sáng để chiếu lên, có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài. Nhưng cái lỗ nhỏ hình tròn này đang nhanh chóng thu nhỏ lại, lập tức toàn bộ lấp đầy.

- Hừ, muốn mê hoặc bản hầu sao? Người còn kém một chút.

Thanh trường kiếm trong tay Định Dung Hầu hướng lên một ngón tay. Một tiếng rít gào vang lên, lập tức nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một kiếm khí sắc bén, bắn vào chính giữa cái lỗ nhỏ.

Sau khi bị giam cầm vào trong kết giới của quả dừa, Định Dung Hầu phát hiện trước mắt tất cả đều xanh biếc. Sau đó lại tiến nhập một kết giới khác.

- Một chút thủ đoạn, vẫn là cái “Bách Thủ Thiên Thảo” trận, có thể gạt được bản hầu sao?

Trường kiếm trong tay Định Dung Hầu vẽ hư hư về phía trước một cái. Một ánh sáng màu xanh hiện lên, không khí trước mặt y nứt ra một khe hở, lập tức cả người y cũng theo khe hở mà nhảy ra ngoài.

Không ngờ tới cái cây dừa của Bách Thảo Vương Bạc Hà lại được “Bách Thủ Thiên Thảo” trận canh giữ bên ngoài. Định Dung Hầu từ trong trận “Bách Thủ Thiên Thảo” nhảy ra, vừa vặn bị cái miệng quả dừa một lần nữa hút trở lại. Quả dừa này có được lực phân thân của Áo Bì lão ma nên hấp lực nuốt vào là vô tận.

Lúc này đây, Định Dung Hầu thấp sáng đầy sao, chuẩn bị một lần nữa nhân kiếm hợp nhất lao ra khỏi kết giới của quả dừa, thì phát hiện một lão già mặc áo xanh khoanh chân ngồi ngay lối ra.

- Áo Bì lão ma?

Định Dung Hầu lập tức nhận ra.

Hahahaha! Từ bên ngoài cây dừa truyền đến giọng cười đắc ý của Bách Thảo Vương Bạc Hà:

- Vừa nãy ta không có mời sư tôn phân thân đến trấn áp ngươi, để ngươi chạy thoát ra ngoài. Hiện tại, ta lại phong ấn ngươi một lần, để cho sư tôn giúp ta canh gác. Xem ngươi còn cách nào để thoát ra ngoài?

Bách Thảo Vương Bạc Hà trong lúc nói chuyện hướng quanh người bày ra “Bách Thủ Thiên Thảo” trận. Cho dù lúc này Định Dung Hầu có từ bên trong lao ra ngoài, nàng cũng một lần nữa tổng hấp vào bên

trong. Mỗi lần như vậy sẽ làm tiêu hao của y vài tia chân khí, xem y có thể ở trong quả dừa kia chống cự bao lâu.

Phân thân của Áo Bửu lão ma vốn cường đại vô cùng. Tuy ở trong quả dừa chỉ có một tia chân khí của Áo Bửu lão ma nhưng trong thiên hạ có bao nhiêu người địch lại?

Định Dung Hầu lần nữa hóa thành kiếm hình, muốn vượt qua phân thân của Áo Bửu lão ma. Nhưng Áo Bửu lão ma đột nhiên vươn một bàn tay khổng lồ như cành cây khô, hướng kiếm khí của Định Dung Hầu bắt tới, giống như là bắt lấy một vật bình thường. Thanh kiếm khí được ném vào lại bên trong quả dừa.

- Muốn chết!

Định Dung Hầu mắng to một tiếng. Thiên Cơ Thần Kiếm trong tay hóa thành mười hai đạo kiếm cầu vòng, hướng phân thân của Áo Bửu lão ma đâm tới. nguồn (.)

- Tĩnh!

Phân thân của Áo Bửu lão ma cũng không trợn mắt, một ngón tay vẽ trước mặt một vòng tròn, ngưng tụ thành một màng đạo quang. Trên màng đạo quang được khắc một chữ “tĩnh”, lập tức màng quang này nhanh chóng được mở rộng, chắn ngay trước người ông ta.

Bên trong quả dừa lập tức không còn âm thanh nào cả. Mười hai đạo kiếm cầu vòng của Thiên Cơ Thần Kiếm tất cả đều bị Lớp màng ánh sáng này ngăn cản bên ngoài. Muốn đâm vào giống như là một cây gỗ đâm vào miếng da trâu. Càng dùng sức thì lại bị bắn ngược trở lại. Định Dung Hầu phun ra một ngụm tinh khí lên Thiên Cơ Thần Kiếm. Mười hai đạo kiếm cầu vòng dùng sức tiếp tục hướng chữ “tĩnh” trên lớp màng ánh sáng đâm tới. Nhưng vô luận Định Dung Hầu dùng sức cỡ nào cũng không cách nào đâm thủng chữ tĩnh trên lớp màng ánh sáng.

- Lão quái vật kia không phải đã bị Thủy tổ phong ấn rồi sao? Rõ ràng là ở chỗ này làm loạn.

Định Dung Hầu giận dữ, liên tục trong tay ngưng tụ hơn mười khí đạn, hướng chữ tĩnh trên lớp màng ánh sáng lao tới.

Lớp màng ánh sáng bị bắn không ngừng rung rung. Chữ tĩnh cũng mờ đi, nhưng Áo Bửu lão ma rất nhanh duỗi một ngón tay, một lần nữa viết lên một chữ “tĩnh”. Lớp màng ánh sáng lập tức ổn định trở lại.

- Người thật lợi hại!

Định Dung Hầu không thể không yên tĩnh trở lại. Nếu cứ như vậy, một khi thể lực bị tiêu hao, tránh không được việc bị Áo Bửu lão ma này luyện hóa mất. Nhất định phải tìm biện pháp khác mới được.

Cẩn thận ngẫm lại, nếu như lần này không hàng phục được Bách Thảo Vương, bị nàng ta đem ra luyện hóa, Tử Nguyệt Chân Nhân không có khả năng suy tính ra hậu quả nghiêm trọng này. Có thể vì cái gì mà ông ta đến đây chứ? Sẽ không phải lão già đó tính toán sai rồi sao? Nếu thật như vậy thì lần này xui xẻo lớn rồi.

Định Dung Hầu nhìn Áo Bửu lão ma trước mặt, trong nội tâm nhiều lần tự đánh giá, có nên hay không lộ ra con át chủ bài cuối cùng. Nhưng vạn nhất sử dụng ra ngoài, nếu vẫn không xong thì chẳng phải chết ở chỗ này sao? Định Dung Hầu cho rằng Bách Thảo Vương hiện tại cũng không dám trực tiếp dùng thần hồn điều khiển phù văn trong quả dừa tiến hành luyện hóa hắn. Nàng nhất định sẽ bỏ dúi y mấy tháng. Đợi y suy yếu rồi mới tiến hành luyện hóa sau.

172. Chương 172 : Uy Hiếp Chung Lam.

Sát Vương

Chương 172: Uy hiếp Chung Lam.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: (.

Dịch: Nhóm dịch black

Cho nên, trước không nên gấp, nghỉ ngơi một chút, cùng Áo Bì lão ma đấu lại một trận, tranh thủ áp dụng át chủ bài để thoát khỏi quả dứa. Chỉ cần phá vỡ quả dứa này, Bách Thảo Vương sẽ chẳng còn trò bịp bợm nào, chỉ có thể thúc thủ chịu trời.

Suy nghĩ như vậy, Định Dung Hầu khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt định thần, khiến cho chân khí trong cơ thể chậm rãi khôi phục.

- Cọng cỏ non, cái này của ngươi không đơn giản. Ngươi luyện hóa hắc không được, bỏ đói hắc cũng chẳng có ích gì, ngược lại có khả năng bị hắc phá hư mất pháp khí của ngươi.

Thạch Miêu Vương từ trên tảng đá nhảy xuống, thân thể cọ qua cọ lại mắt cá nhân Bách Thảo Vương, đôi mắt mèo nháy nháy nhìn cô.

- Lão Miêu chết tiệt ngươi có chủ ý gì?

Bách Thảo Vương đá Thạch Miêu Vương một cái.

Thạch Miêu Vương rất nhanh mà tránh cú đá của Bách Thảo Vương, sau đó thả người nhảy lên quả dứa trong tay Bách Thảo Vương, neho mắt nhìn vào bên trong:

- Cho dù tập hợp chỉ lực của hai đại yêu vương chúng ta cũng không luyện hóa được người này. Ta bế quan đã mười năm, xem ra ta nên đi tìm hai vị bằng hữu cũ rồi. Nếu như có thể tìm được bọn họ, tự khởi uy lực của ba Đại yêu vương, có thể nhẹ nhàng đem hắc luyện hóa. Đến lúc đó ngươi đem luyện ra ba phần nhân đan, ba Đại yêu vương chúng ta mỗi người lấy một phần.

- Hắc là do ta bắt được, quả dứa này cũng là của ta. Dựa vào cái gì mà chia phần cho ngươi? Biện đi lão Miêu chết tiệt.

Bách Thảo Vương dùng sức lắc lắc cái quả dứa, muốn đem Thạch Miêu Vương ném xuống, đáng tiếc là ném không được.

- Như vậy đi, luyện hóa nhân đan thành bốn phần. Ngươi hai phần, ta và ba yêu vương khác tất cả lấy một phần. Như thế nào?

Thạch Miêu Vương một lần nữa lại ra điều kiện.

- Chờ ta luyện hóa y xong rồi nói sau.

Bách Thảo Vương dùng tay tóm cổ Thạch Miêu Vương, bắt nó xuống khỏi quả dứa rồi quăng nó thật xa ra ngoài.

- Quyết định vậy nha!

Thạch Miêu Vương trước khi đi hướng Bách Thảo Vương hô to một tiếng.

- Ai hứa với ngươi chứ?

Bách Thảo Vương ôm quả dứa, rất không cao hứng mà trả lời Thạch Miêu Vương.

Năm ngày sau.

Giáo trường Phượng Lâm trấn.

- Ta không cần biết. Hết thấy sự tình đều do Hồ Nhuận làm chủ, huấn luyện không ngừng. Nếu như trở về phát hiện huấn luyện không như mong muốn, Hồ Nhuận ngươi tự lĩnh 100 quân côn. Nếu có người dám trái quân lệnh của Hồ Nhuận, thì cũng giống như trái quân lệnh của ta. Chờ ta trở lại tất dùng loạn côn mà đánh chết.

Sự việc của nơi đóng quân Phượng Lâm trấn cơ bản đã được giải quyết. Đường Tiêu chuẩn bị đến Từ Văn Tông một chuyến. Trước khi cùng Lưu Đình rời đi, Đường Tiêu đem nhiệm vụ huấn luyện phó thác cho Hồ Nhuận. Mấy ngày nay, biểu hiện của Hồ Nhuận khiến cho hắn rất hài lòng. Hắn nghĩ để cho Hồ Nhuận phụ trách một vài ngày thì cũng chẳng có vấn đề gì quá lớn.

- Đô thống, ngài cứ yên tâm đi làm việc. Tại đây nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Hồ Nhuận hướng Lưu Đình cam đoan một phen.

- Mấy ngày nay ta rời khỏi đây cũng là cho người một cơ hội chứng minh thực lực của mình. Nếu người biểu hiện tốt, Đường công tử về sau sẽ không bạc đãi người.

Lưu Đình nói xong dùng ánh mắt hướng Hồ Nhuận ý bảo y nói với Đường Tiêu phía sau.

Đương nhiên, đây là Đường Tiêu mượn Lưu Đình dụng cách thu nhân tâm mà thôi. Những ngày này, Đường Tiêu bối cảnh thâm hậu đã lan truyền khắp nơi đóng quân của Phương Lâm trấn. Tất cả mọi người cho rằng, Lưu Đình vì trèo lên cảnh cao của Đường gia cho nên mới thay đổi, trở nên hung hăng càn quấy như vậy.

- Xin Lưu Đô thống và Đường công tử cứ yên tâm. Thuộc hạ nhất định sẽ đem hết toàn lực huấn luyện bọn họ. Tuyệt đối sẽ không để cho hai vị thất vọng.

Hồ Nhuận không ngắt lời hướng hai người Đường Tiêu cam đoan.

Áo Bỉ Đảo phía đông nam Hoa Liên thành.

Tây Ngoại ô Từ Vân Sơn.

Đường Tiêu sau khi từ chân núi về tới đã thu Lưu Đình vào người, đem Chung Lam phóng ra ngoài.

Chung Lam bị nhốt sở trong một gian phòng chữ nhân cả ngày sống không bằng chết đành phải luyện võ giải buồn sau khi đi ra nàng hân không thể lập tức giết Đường Tiêu nhưng lại sợ hấn dùng thân thể của mình làm loạn hư mất thanh danh của mình cho nên về mặt tràn ngập cừu thị mà nhìn Đường Tiêu.

- Người cứ như vậy mà nhìn ta ta sẽ cỗi hết y phục của người, đi bốn vòng trong Từ Vân sơn trang.

Đường Tiêu uy hiếp Chung Lam một câu.

Chung Lam phát hiện ra trước ngực của mình khác thường nàng cúi đầu nhìn thì thấy tay của mình đã chạm vào nút thắt trên ngực tùy thời có thể cởi bỏ quần áo ra, trong lòng nàng vô cùng hoảng sợ, mặc dù nàng tức giận cực điểm với Đường Tiêu nhưng mà ngay cả trợn mắt với hắn cũng không dám nữa

Đường Tiêu đem bản thể của mình ở trong một lỗ điểm an nghỉ sau đó ngưng tụ đại thủ ấn, dùng thần hồn điều khiển Chung Lam vào trong Từ Vân Sơn rang, Chung Lam không khống chế được thân thể của mình cũng không đoán được Đường Tiêu mượn thân thể mình đi vào trong Từ Vân sơn trang làm gì nhưng nàng biết rằng đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Quần áo trang sức của Từ Vân Tông đều là một đạo bào màu xám lúc này ở bên ngoài tông môn đệ tử bận rộn không dứt.

- Chào sư tỷ.

- Sư tỷ trở về rồi hả?

Ở trên đường núi có rất nhiều đệ tử ngoại môn chủ động chào hỏi Chung Lam, thái độ cung kính vô cùng có nhiều nam nhân đều mang theo ánh mắt mập mờ, hiển nhiên là trong lòng thầm yêu thích Chung Lam nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Đường Tiêu sử dụng thân thể của Chung Lam nghiêm mặt lại ai nói cũng không liếc nhìn trực tiếp đi tới Từ Vân sơn trang bởi vì bình thường Chung Lam cũng như vậy cho nên mọi người cũng không thấy lạ.

Men theo trí nhớ của Chung Lam Đường Tiêu nhanh chóng tiến vào trong Từ Vân sơn trang vào sâu trong nội phủ.

- Sư muội muội trở về rồi sao?

- Lam nhi con về rồi sao?

Lúc này một số nhân vật cao tầng của Từ Vân Tông cũng đã xuất hiện Đường Tiêu y nguyên theo thói quen trước kia của Chung Lam hướng về phía bọn họ gật nhẹ đầu, xem như một loại khách khí.

Ở trong thân thể người khác có trí nhớ của người khác đây là một loại trải nghiệm rất kỳ lạ, Đường Tiêu cho tới bây giờ chưa từng trải qua, hẳn có thể cảm nhận võ học tu vi thậm chí cường hãn pháp khí của bọn họ, mãi cho đến khi tới gian phòng của Chung Lam Đường Tiêu liền kinh hãi, hẳn biết được ở trong Từ Vân Tông cường giả như vân khắp nơi đều là cao thủ Địa Nguyên cấp.

Không ngờ rằng những nhân vật lợi hại như vậy lại tụ tập ở trong một rừng núi nhỏ bé như vậy không biết Sa Nam Tông tình hình thế nào nếu như cũng giống như Từ Vân Tông thì Đường Tiêu đóng quân cần phải chú ý một chút.

Dù sao trên người của hắn cũng không có nhiều binh mã, chưa tới một nghìn năm trăm người hơn nữa đều là những người già yếu bị đào thải trong thời gian ngắn không thể hình thành chiến lực.

- Lam cô nương đi đâu vậy vừa rồi tông chủ còn tìm cô nương, lúc này các vị trưởng lão cũng đang ở trong nghị sự đường chờ cô nương tới.

173. Chương 173 : Khúc Ngang.

Sát Vương

Chương 173: Khúc Ngang.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Một lão bà tử hơn năm mươi tuổi tiến tới, hướng về phía Chung Lam mà nói to.

Đường Tiêu từ trong trí nhớ của Chung Lam biết được bà lão này là quản sự ở trong tông hắn cũng cảm nhận được sự chán ghét của Chung Lam với bà lão này, cũng không biết tại sao Đường Tiêu cũng phát sinh ra một cảm giác chán ghét hẳn biết mình đã bị cảm xúc của Chung Lam ảnh hưởng liên ổn định tâm thần lại.

Tiến vào trong Từ Vân sơn trang bởi vì khoảng cách kéo dài cho nên Đường Tiêu không chế Chung Lam cần phải hao phí tinh thần, cùng năng sống chung một chỗ tinh thần đặc biệt mệt nhọc không chế thân thể của người khác, không chế hồn niệm của con rối, độ lao động hỗn phách vô cùng lớn, vô cùng tổn hao tâm thần, đúng là không phải một chuyện dễ dàng.

Đường Tiêu vừa mới buông lỏng, Chung Lam đã bắt đầu chuyển động năng nghĩ cách làm thế nào để thoát khỏi Đường Tiêu, cầu xin cao thủ trong tông trợ giúp trong đó kể cả chuyện tự trói mình lại để cho cao thủ xuống núi giết Đường Tiêu.

- Đừng làm chuyện vô ích, nếu không ta sẽ cởi quần ngươi.

Đường Tiêu cảm nhận được suy nghĩ của Chung Lam thì lập tức uy hiếp nàng một câu.

- Ngươi tên súc sinh chết đi.

Chung Lam nghe thấy lời nói hạ lưu của Đường Tiêu thì liền khó thở.

- Cô nương mắng ai?

Lão bà tử phía trước quay đầu lại kinh ngạc nhìn Chung Lam đang tức giận.

- Ta mắng chính mình.

Đường Tiêu trả lời lão bà tử thay cho Chung Lam.

Chung Lam giờ phút này không nói ra lời được chỉ trong lòng cảm hận Đường Tiêu thêm mười phần.

Đường Tiêu cũng biết rõ nữ nhân này nổi giận rồi, vì vậy cũng không nói thêm nữa để nàng ngồi xuống làm ra vẻ sắp cởi quần.

- Ta không dám mắng không dám mắng nữa.

Chung Lam vội vàng cầu khẩn Đường Tiêu.

- Đừng khiêu khích sự chịu đựng của ta, người còn có ý định thoát khỏi ta, hoặc là để cho người trói người lại đi bắt ta thì ta sẽ làm cho người vạn kiếp bất phục không có khả năng chạy thoát.

Đường Tiêu một lần nữa nghiêm túc cảnh cáo Chung Lam.

- Không dám ta không dám.

Chung Lam trong lòng khóc lớn, lòng nàng chảy máu nhưng không dám mắng lại Đường Tiêu.

- Nếu như người thành thật phối hợp, ta sẽ không làm ô uế thân xác này của người ngược lại một ngày nào đó sẽ thu thần hồn lại cho người được tự do nếu không ta sẽ cho người tìm một trăm tên ăn mày tăng tịu với nhau tràn ngập thống khổ.

Đường Tiêu một lần nữa uy hiếp Chung Lam.

- Ta sẽ không...

Tất cả định ý chống cự của Chung Lam lúc này triệt để sụp đổ.

- Chung cô nương, cô nương ngồi xuống đất làm gì vậy?

Lão bà tử phía trước phát hiện ra Chung Lam không cùng đi với mình mà ngồi xuống mặt đất thì vội vàng hỏi nàng. truyện copy từ

- Ta làm rớt một viên trân châu.

Chung Lam giải thích cho lão bà tử kia.

- Một viên trân châu thì đáng giá gì cô nương mau đi đi tông chủ đang chờ cô nương đó.

Lão bà tử mất hứng mà thúc giục Đường Tiêu.

- Ta biết rồi.

Chung Lam tâm phiền ý loạn trả lời sau đó từ từ đi theo lão bà tử tới phòng nghị sự.

Ở trong phòng nghị sự có hơn tông chủ Chung Khuê cất tiếng hỏi nàng:

- Lam nhi con trở về rồi sao, sự tình xử lý ổn thỏa chưa?

- Hơi khó giải quyết tuy nhiên con sẽ làm xong xuôi tông chủ không cần hỏi nhiều.

Đường Tiêu thay Chung Lam trả lời một câu, sau đó để Chung Lam đi tới chỗ bình thường của nàng ngồi xuống.

Ở trong phòng có rất nhiều người đã có tu vi Địa Nguyên, Đường Tiêu dĩ nhiên phải chuẩn bị toàn bộ tinh thần để ứng đối, tự mình không chế Chung Lam để cho nàng không thể thừa cơ làm gì đó.

- Sự tỷ cảm xúc không tốt lắm sao?

Ở bên cạnh một nam tử hai mươi hai hai mươi ba tuổi quan tâm nhìn Chung Lam.

Đường Tiêu từ trong trí nhớ của Chung Lam biết được nam tử này họ Khúc tên Ngang chưa kết hôn là một trong những người theo đuổi Chung Lam, quan trọng nhất là nam tử này trong nhà mở tửu quán Hồng Di viện là kỹ viện cỡ lớn ở Áo Bì Đảo, đặc biệt phụ thân Khúc Lương của hắn âm thầm làm không biết bao nhiêu chuyện bực con gái nhà lành làm kỹ nữ.

Khúc gia cũng là người trọng yếu ở trong Từ Vân tông, hàng năm cung cấp cho Từ Vân Tông năm nghìn lượng bạc, Từ Vân tông thu tiền tài của người ta dĩ nhiên cũng bảo hộ Khúc gia, Khúc Ngang đầu nhập cũng là tiện cho song phương cầu kết với nhau.

Chung Lam trong lòng rất ấn tượng với vị sư đệ có tiền nguồn gốc không sạch sẽ này, Đường Tiêu đã quyết rồi loại người ngu này nhất định phải lừa gạt cho táng gia bại sản.

- Khúc sư đệ quay đầu lại ta có chuyện muốn tìm đệ đệ tới phòng của ta đừng cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy.

Chung Lam hướng về phía Khúc Ngang nói nhỏ một tiếng.

- Được xong việc đệ liền tìm tỉ. (.

Khúc Ngang lần đầu tiên nghe thấy sư tỷ mời mình tới phòng, trong lòng hân hưng phần nhận nhạo vô cùng.

Đường Tiêu nhìn Khúc Ngang từ trên xuống dưới thấy đây đúng là một con dê béo, Khúc Ngang lại hiểu lầm ánh mắt của Chung Lam cho rằng nàng đang liếc mắt đưa tình, vì vậy lại si tình nhìn lại Chung Lam, Đường Tiêu vội vàng để Chung Lam dời ánh mắt đi.

- Lam nhi con trở về vừa đúng lúc chúng ta có chuyện muốn tìm con thương nghị.

Tông chủ Chung Khuê đưa ánh mắt nhìn về phía Chung Lam rồi nói.

- Có chuyện gì vậy?

Chung Lam hỏi Chung Khuê một câu.

- Là như thế này ở bên trong Tử cấm thành có đại hoàng tử Chu Kinh ngày hôm qua đến Hoa Liên thành, viết thiệp mời cho chúng ta.

Chung Khuê nói xong đưa thiệp mời cho Chung Lam xem.

Chung Lam duỗi ngón tay ra kẹp lấy thiệp mời rồi đưa tới trước mắt mà nhìn.

Đại hoàng tử tới Liên Hoa thành sao, Đường Tiêu trong lòng thầm nghĩ, theo nội dung của thiệp mời thì đại hoàng tử trưa mai tới Phúc Hưng lâu hẹn gặp các môn phái khác nhau ở đó. Hơn nữa còn đưa cho Chung Lam một thiệp mời đặc biệt.

Hóa ra đại hoàng tử vì Từ Tích mà đưa tới bình thường Từ Tích và Chung Lam có quan hệ vô cùng tốt sau khi Từ Tích tiến cung, hai người gặp mặt ít hơn hẳn, mỗi lần gặp mặt Từ Tích và Chung Lam có không hết chuyện để nói.

Là này gửi thiệp mời cho Chung Lam, là do Từ Tích tự mình viết.

- Đại hoàng tử sẽ nhanh chóng được sắp lập thành thái tử yển hội ngày mai đối với tông môn chúng ta rất trọng yếu.

Chung Khuê tiếp tục nói.

Vốn định lừa gạt Từ Vân Tông chủ một chút bảo bối bây giờ Đường Tiêu nghe thấy chuyện này thì thấy cần phải ở đây thêm mấy ngày ,ngày mai tham gia tiệc chiêu đãi của đại hoàng tử, sau đó tìm hiểu một số tình báo, thuận tiện tìm cơ hội lừa một ít ngân phiếu bảo bối của đại hoàng tử.

.....

174. Chương 174 : Mượn Tiền.

Sát Vương

Chương 174: Mượn tiền.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by:

Bấm nút “Thu gọn” để thu gọn nội dungThu gọn

Nghị sự chấm dứt Chung Lam sau khi quay về chỗ ở của mình không lâu thì Khúc Ngang quả nhiên vụng trộm tiến tới phòng của nàng, Đường Tiêu cũng đuổi những nha hoàn nô tài ra bên ngoài, trong phòng cũng chỉ có một mình Chung Lam như hoa như ngọc ở bên trong Khúc Ngang tim đập rộn lên.

- Lam... tỷ tỷ không biết... tìm sư đệ... có gì phân phó?

- Gần đây ta có một chuyện cần Khúc sư đệ trợ giúp tương trợ.

Chung Lam tránh ánh mắt của Khúc Ngang, đi tới bên cửa sổ về mặt nghiêm túc nói.

- Chuyện gì, tỷ nói mau đi chỉ cần đệ làm được nhất định sẽ xông pha khói lửa.

Miệng của Khúc Ngang không ngừng run lên vội vàng hướng về phía Chung Lam mà nói.

- Không cần đệ xông pha nơi khói lửa, chỉ cần mượn tài lực của đệ ta cần một số tiền lớn, đương nhiên chỉ cần mượn một lúc mà thôi, sau khi chuyện thành công cả vốn lẫn lời đều trả lại cho đệ.

Chung Lam cũng không quanh co lòng vòng.

- Tỷ muốn bao nhiêu, cứ nói đi không cần phải mượn đệ sẽ cho tỷ.

Khúc Ngang không chờ được mà hướng về phía Chung Lam biểu đạt.

- Không nếu như sư đệ cho chứ không mượn thì ta không lấy.

Chung Lam lắc đầu.

Đường Tiêu trong lòng cười lạnh muốn câu cá lớn phải đùa giỡn một chút mới được.

- Aizz sư tỷ tại sao lại khách khí như vậy.

Khúc Ngang làm ra vẻ coi tiền như rác.

- Là một số tiền lớn hơn nữa nhất định sẽ trả trong vòng một tháng trả ngay ngay cả vốn lẫn lời chỉ là không biết sư đệ có thể kiếm được không mà thôi.

Chung Lam đứng ở bên cửa sổ quay đầu nói.

- Bao nhiêu vậy?

Khúc Ngang thử thăm dò một câu.

- Mười vạn lượng bạc.

Đường Tiêu lập tức dùng công phu sư tử ngạo.

- Sư tỷ tỷ cần nhiều bạc như vậy làm gì?

Khúc Ngang sợ hãi kêu lên, vốn hấn tưởng rằng Chung Lam chỉ muốn mượn một hai nghìn lượng là cùng nhiều lắm là năm nghìn lượng không ngờ nàng mượn tới mười vạn lượng bạc.

- Sư đệ khó xử thì thôi vậy ta sẽ nhờ người khác nghĩ biện pháp vốn ta tưởng rằng nhà sư đệ gia tài vạn quan một chút tiền này không coi là gì.

Chung Lam quay đầu đi lộ vẻ rất thất vọng.

- A... cái này... mười vạn lượng... sư tỷ đừng nóng vội, đệ quay trở lại Hoa Liên thành một chút nói không chừng có thể kiếm được tuy nhiên... trong ba ngày mới xong và chỉ được một vạn lượng thôi.

Khúc Ngang bị Chung Lam nói làm cho xấu hổ, hấn trước kia cũng không ít lần phô trương sự giàu sang của mình trước mặt Chung Lam, lúc này đột nhiên ỉu xiu như vậy há chẳng phải là để Chung Lam xem thường.

Khúc Ngang không bỏ qua cơ hội nịnh nọt Chung Lam, hơn nữa Chung Lam cũng cường điệu trong một tháng sẽ trả cả vốn lẫn lời cho hấn, nếu như bề bộn này cũng không giúp được thì hấn cũng không có cơ hội kề cận Chung Lam nữa rồi.

- Vậy phiền toái sư đệ.

Ngũ khí của Chung Lam cuối cùng cũng ôn nhu hơn, quay về phía Khúc Ngang vũ mị mà cười.

Khúc Ngang hai mắt ngây ngốc nhìn Chung Lam.

Đường Tiêu thâm mắng khó trách ở kiếp trước có một số nữ sát thủ không có thực lực gì cũng chỉ có gương mặt xinh đẹp nhưng hoàn thành nhiệm vụ còn gọn gàng hơn cả Đường Tiêu, xem ra vũ khí sắc đẹp của nữ nhân thật lợi hại, ở kiếp này cũng vậy pháp khí không phải là vật lợi hại nhất mà là khuôn mặt xinh đẹp có sức sát thương lớn với nam nhân.

- Cám ơn gì chứ, đây là điều đệ phải làm.

Khúc Ngang cười ngây ngô khuôn mặt si tình mà nhìn Chung Lam, tiến lên vài bước tựa hồ như muốn đột phá.

- Aizz... sư đệ chỉ giúp ta có một vạn lượng bạc xem ra ta cần phải tìm Lý công tử cùng Thi công tử bọn họ một phen rồi.

Đường Tiêu theo trí nhớ của Chung Lam nhớ ra mấy cái tình địch, mấy vị phú gia công tử ở Hoa Liên thành rồi nói vài câu.

Khúc Ngang nghe nói tới Lý công tử và Thi công tử bọn họ thì sắc mặt liền trở nên khó nhìn muôn phần:

- Lam tỷ tỷ hay vẫn để đệ nghĩ biện pháp tranh thủ mười vạn lượng bạc xoay sở đủ cho tỷ, trong vòng một tháng có khả năng mượn mấy vị bằng hữu được, tỷ cũng đừng tìm Lý công tử và Thi công tử gây phiền toái.

- Thời gian cấp bách....

Chung Lam quay đầu lại nửa cười mà như không cười nhìn Khúc Ngang.

- Trong vòng mười ngày có được không?

Khúc Ngang hỏi Chung Lam một câu, với tính cách của Chung Lam Khúc Ngang biết rằng nàng không phải là loại lừa gạt người khác vì tiền.

- Mau lên đi.

Chung Lam gật nhẹ đầu.

- Lam tỷ tỷ....

Khúc Ngang tiến về phía trước một bước tựa hồ muốn kéo Chung Lam.

- Ta chờ tin tức tốt của đệ.

Chung Lam mặt lạnh xuống rõ ràng là trước khi cầm được ngân phiếu nàng sẽ không cho Khúc Ngang chỗ tốt nào.

- Ủ, đệ sẽ không khiến cho tỷ phải thất vọng.

Khúc Ngang hơi không cam lòng nhưng cũng không dám lỗ mãng trước mặt Chung Lam, hiện tại tu vi võ công của Chung Lam cao hơn hẳn nhiều hẳn tuyệt đối không thể mạnh bạo với nàng.

- Được rồi ta đi hai ngày bây giờ mệt rồi muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn muốn tham gia yến hội của đại hoàng tử, thời gian còn dài mà.

Chung Lam cảm thấy muốn tiễn khách rồi tuy nhiên nàng không quên để lại chút mong nhớ cho Khúc Ngang.

- Ủ Lam tỷ tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt.

Khúc Ngang gật nhẹ đầu lưu luyến không muốn rời đi, Chung Lam nói câu sau cùng khiến cho nhiệt huyết của hắn phải sôi trào.

- Người đến tốt cùng muốn làm gì?

Khúc Ngang sau khi đi Đường Tiêu buông lỏng khống chế với Chung Lam, Chung Lam lập tức hỏi Đường Tiêu một câu, vốn muốn hỏi cầu tặc người muốn làm cái gì nhưng dù sao hiện tại nàng cũng không dám mắng Đường Tiêu nữa, trước kia Đường Tiêu đã cho nàng một hi vọng tự do.

- Ta sẽ không làm hỏng thân thể của người về phần những thứ khác người không cần phải hỏi nhiều.

Đường Tiêu khống chế Chung Lam lâu như vậy có hơi mệt mỏi cho nên cũng không phí tinh lực mà nói chuyện.

- Người cứ như vậy lừa gạt tiền bạc của người ta, chẳng phải đem thanh danh của ta làm hư mất tất cả sao? Chung Lam hướng về phía Đường Tiêu bắt đầu chất vấn.

Đường Tiêu dứt khoát không để ý tới nàng đem tinh lực tiếp tục ngưng luyện lấy đại thủ ấn.

Chung Lam ngồi ở trong phòng mình cả buổi không được Đường Tiêu đáp lại nàng bắt đầu hoài nghi phải chăng mình đã thoát ly khỏi khống chế của Đường Tiêu, trong đầu của nàng đã xuất hiện ý niệm muốn tìm tông trưởng lão và các vị sư tổ để nghĩ biện pháp đem thần thức của Đường Tiêu trục xuất ra khỏi đầu cơ thể của mình, nghĩ một lát xong Chung Lam phát hiện ra không có gì dị thường nàng hoài nghi mình thoát khỏi sự khống chế tạm thời của Đường Tiêu, vì vậy định há miệng gọi thiếp thân nha hoàn tới.

- Người đi...

Đúng lúc này thanh âm của Đường Tiêu vang lên trong đầu nàng:

- Ta cho người biết đừng sinh ý niệm gì không có tác dụng đâu, nếu không sau này người cho dù đi tiểu cũng không đơn giản như trước.

- Người đi ra ngoài.

175. Chương 175 : Đại Hoàng Tử Đến.

Sát Vương

Chương 175: Đại hoàng tử đến.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Share by:

Bấm nút “Thu gọn” để thu gọn nội dungThu gọn

Chung Lam vội vàng đem thiếp thân nha hoàn đuổi ra ngoài cúi đầu xem xét phát hiện ra áo bào phía dưới đều ướt hiển nhiên là bị Đường Tiêu làm.

Chung Lam liền biết rằng xem ra nàng vĩnh viễn không thoát khỏi tên ác ma này rồi.

- Đi rửa đi, ta đối với thân xác thối tha của người không có hứng thú.

Chung Lam vừa thẹn vừa xấu hổ, nàng một biện pháp cũng không có, đành phải cầu khẩn Đường Tiêu:

- Ta không phản kháng nữa, kính xin Đường công tử giữ lời lúc ta tắm rửa khống chế thân thể của ta.

- Đi thôi đừng dài dòng.

Đường Tiêu tựa hồ không kiên nhẫn được nữa khống chế thân thể Chung Lam từ xa, cùng nàng dùng tâm niệm nói chuyện cực kỳ tiêu hao tinh thần của hắn.

Chung Lam đi tới trước nơi tắm rửa đóng cửa sổ lại, nhắm mắt lại lực lại tắm rửa, lúc tẩy rửa ngực và thân thể nàng vẫn có cảm giác bị ai đó giám thị nàng biết rõ Đường Tiêu không có thị giác của nàng nhưng cũng có xúc giác của nàng, chẳng lẽ cuộc sống sau này cứ vậy mà tiếp tục sao?

.....

Hoa Liên thành Phúc Hưng lâu.

- Lam đi.

Ái phi của đại hoàng tử mỹ nữ nổi danh Từ Tích vừa nhìn thấy Chung Lam thì vội tiến tới nắm cánh tay của nàng.

Nàng không biết hiện tại không chế Chung Lam không phải là Chung Lam trước kia.

- Tiểu Tích, người tới khi nào vậy?

Chung Lam gọi Từ Tích một tiếng hiển nhiên đây là xưng hô Đường Tiêu lấy được từ trong trí nhớ của nàng.

- Tối hôm qua, vốn muốn cùng Lệ Lệ đi Từ Vân Tông thăm lam Di nhưng điện hạ nói hôm nay Lam đi sẽ tới nên ta không đến.

Từ Tích liền giải thích cho Chung Lam nghe một thoáng.

Đường Tiêu mượn con mắt của Chung Lam mà quan sát vị mỹ nữ của Từ gia này, đúng là đẹp như hoa xứng đáng là mỹ nữ ở Thái kinh thành.

Tuy nhiên biết rõ mỹ nữ này vì Từ Tiều Từ Minh mà một lòng muốn giết mình, Đường Tiêu cũng không có hảo cảm gì với các nàng.

- Lam cô nương đã tới?

Ngũ hoàng tử Chu Bác cũng tiến tới chào Chung Lam một tiếng.

Nhìn ánh mắt của Chu Bác nhìn Chung Lam có vẻ gì khác Đường Tiêu nhanh chóng từ trong trí nhớ của Chung Lam tìm hiểu một phen, kết quả phát hiện, ngũ hoàng tử Chu Bác cũng là một trong những người theo đuổi Chung Lam.

Nếu như Chung Lam quả thực gả cho ngũ hoàng tử, Hưng Quốc Hầu Từ gia thì Từ Vân tông cùng với đại hoàng tử sẽ có quan hệ càng thêm thân mật tuy nhiên Chung Lam một mực hướng võ đối với thế ngoại làm nơ cho nên ngũ hoàng tử cũng chỉ có thể đơn phương ái mộ.

- Bái kiến hoàng tử điện hạ.

Đường Tiêu theo diễn xuất ôn hòa trước kia của Chung Lam mà nói với ngũ hoàng tử một câu.

Từ Tiều cùng với Từ Lệ kéo Chung Lam tới cái bàn nhỏ của các nàng cũng may ở bên cạnh cách đại hoàng tử bọn họ chỉ có một cái bình phong, ở đây nghe rất rõ ràng.

Đường Tiêu dựa vào câu chuyện phiếm của bọn họ nhanh chóng có được tin tức:

- Tứ hoàng tử cùng ngũ hoàng tử đều đi cùng đại hoàng tử tới chỗ này, ở bên kia uống rượu còn có người của Từ Vân Tông, Sa Nam Tông còn có Lâm Chấn Lâm Quý hai vị huynh đệ, Đường Tiêu thầm buồn cười, xem ra hẳn xuyên việt tới kiếp này kẻ nhất định phải là kẻ địch với đại hoàng tử rồi.

Bởi vì đại hoàng tử mở tiệc chiêu đãi này chính là để giết Đường Tiêu.

- Đại hoàng tử tứ hoàng tử ngũ hoàng tử tới Hoa Liên thành không biết có đại sự gì?

Chung Lam hướng về phía Từ Tích tỷ muội mà hỏi thăm một tiếng, Đường Tiêu biết rõ, ba vị hoàng tử dắt tay tới đây khẳng định có chuyện trọng yếu hơn giết hấn.

- À đại hoàng tử sắc lập thành thái tử đã định phụ hoàng có ý chỉ cần hoàng tử ký kết với linh hồn yêu thú Địa Nguyên là có thể tuyên bố sắc lập, chuyện này a di biết là được đừng nói với người khác.

Từ Tích nhỏ giọng nói với Chung Lam.

Đường Tiêu hờ hững hẳn không quan tâm tới tranh đấu trong nội cung không ngờ sắc lập thái tử đã định hơn nữa đại hoàng tử còn phải ký kết linh hồn khế ước với yêu thú Địa Nguyên, thực lực lúc đó sẽ tăng lên nhiều, thất hoàng tử Chu Vũ khi đó không còn hi vọng gì nữa, mặc kệ Đường Tiêu có ủng hộ thất hoàng tử thật tình hay không nhưng đại hoàng tử một khi được sắc lập thành thái tử thì tương lai đối với Đường gia khẳng định không phải là chuyện tốt.

- Cùng yêu thú Địa Nguyên ký kết linh hồn khế ước sao? Lần này đã tìm được mục tiêu chưa?

Chung Lam hỏi Từ Tích một phen.

- À mục tiêu lần này chính là một trong tứ đại yêu vương, ngọc sơn Bách Thảo Vương. truyện copy từ

Từ Tích cũng không nói dối Chung Lam.

- Ngọc Sơn Bách Thảo vương? Chính là cái gốc cây sống hơn mười vạn năm?

Đường Tiêu càng thêm chấn kinh.

- Đúng thế tứ đại yêu vương khó đối phó, cho nên đại hoàng tử muốn mời những tông phái này tới giúp đỡ, ỏi bên trong cao thủ xuất mã, lên núi săn bách thảo vương.

Từ Tích gật nhẹ đầu nâng ở bên cạnh đại hoàng tử những chuyện này trước giờ đại hoàng tử chưa bao giờ giấu nàng.

- Cho dùng có thể bắt được bách thảo yêu vương này đại hoàng tử có thể cùng với nó ký kết khế ước linh hồn thành công sao? Nghe nói linh hồn khế ước cần phải song phương đồng ý theo ta được biết bách thảo yêu vương đã được Áo Bỉ lão ma chỉ điểm võ công tu vi đã đạt tới Địa Nguyên đỉnh phong đại hoàng tử làm sao làm cho nàng phục tùng ký khế ước?

Đường Tiêu dứt khoát mượn cơ hội này hỏi vài câu với Từ Tích tỷ muội hẳn cũng sắp tiến vào Địa Nguyên cấp đạt tới tứ cấp cũng muốn tìm một yêu thuật Địa Nguyên để ký kết khế ước, cho nên tìm hiểu tin tức cũng là chuyện nên làm.

- Những... cái này ta cũng không rõ lắm.

Từ Tích lắc đầu vấn đề Chung Lam hỏi nàng nàng đúng là không biết.

- Tiểu Tích người mời ngũ hoàng tử tới đây ta muốn tìm hẳn hỏi một chút.

Đường Tiêu đối với vấn đề này rất quan tâm dứt khoát mở miệng thăm dò.

-Lam đi sao đi không tự mình đi tìm hẳn? Lam đi vừa gọi hẳn nhất định sẽ vui vẻ mà tới.

Từ Tích tỷ muội che miệng mà cười.

- Nha đầu chết tiệt giúp ta mau đi.

Chung Lam làm bộ tức giận.

- Hì hì tiểu di chờ ta ta sẽ đi gọi hẳn.

Từ Lệ đứng dậy nhanh chóng mang ngũ hoàng tử Chu Bác tới. đọc truyện mới nhất tại .

- Bác nhi Lam đi có chuyện hỏi người.

Từ Tích lộ vẻ thần bí mà nhìn ngũ hoàng tử Chu Bác, bởi vì Chu Bác là người hiền hòa cho nên Từ Tích cũng xưng hô khá tùy ý.

- Lam cô nương mờ ta?

Chu Bác cười cười nhìn Chung Lam, trong mắt không che giấu được sự chờ mong.

- Đại hoàng tử chuẩn bị đi bắt bách thảo vương hẳn.

176. Chương 176 : Tắm Suối Nước Nóng.

Sát Vương

Chương 176: Tắm suối nước nóng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Chung Lam đem chuyện vừa rồi hỏi Từ Tích hỏi lại ngũ hoàng tử.

- Cái này cũng không khó lần này đại hoàng tử có hôn tông nhân hỗ trợ, hôn tông nhân có một loại bí pháp có thể thông qua phương thức tế luyện làm suy yếu thần hồn của yêu thú, dưới tình huống này tỷ lệ cường chế ký kết khế ước với linh hồn yêu thú là rất cao, đại hoàng tử lần này từ Hoa Liên thành tới, chính là muốn mời Hôn tông, Từ Vân Tông Sa Nam Tông mấy đại tông phái cùng nhau vây bắt bách thảo vương.

- Nếu yêu vương này đi theo đại hoàng tử cũng tốt rồi nếu nàng không nghe theo thì đành phải mời cao thủ hôn tông tế luyện, nhược hóa thần hồn của nàng, một khi đại hoàng tử cùng với Bách thảo vương ký kết linh hồn thành công, thực lực của đại hoàng tử cũng tinh tiến trở thành cường giả hiếm có ở trên Áo Bì Đảo.

Ngũ hoàng tử đối với chuyện này vô cùng tinh tường, giải thích cặn kẽ cho Chung Lam biết.

- Lần này đi sẵn người sẽ đi sao?

Chung Lam hướng về phía ngũ hoàng tử mà hỏi.

- Đi hức, ta mới tiến vào trong Địa Nguyên cấp không lâu, tuy không thể giúp hoàng huynh nhưng mà có thể mở rộng tầm mắt, tích lũy kinh nghiệm thực chiến.

Ngũ hoàng tử nhẹ giọng gật đầu.

- Loại chuyện lạ nghìn năm khó gặp này ta cũng muốn đi cùng các người, ngũ hoàng tử người nói với hoàng huynh người một tiếng.

Chung Lam dùng một giọng nói dịu dàng với ngũ hoàng tử.

- Đó là đương nhiên chuyện này ta thay hoàng huynh làm chủ là được ngày mai sáng sớm chúng ta xuất phát.

Ngũ hoàng tử nghe nói Chung Lam muốn cùng đi thì hưng phấn không thôi hai mắt tỏa sáng không ngừng xoa tay.

- Lần này đi có mấy thành nắm chắc bắt được bách thảo vương?

Chung Lam hỏi thêm một phen.

- Chúng ta nhận được tin tức vài ngày trước Bách Thảo vương và Định Dung Hầu đại chiến một hồi đoán chừng hai bên có kết cục lưỡng bại câu thương hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để đuổi bắt nàng tuy nhiên cho dù nàng ta không bị thương với lực lượng của đại hoàng tử hôm nay cũng đủ để bắt nàng ta rồi.

Ngũ hoàng tử đối với Chung Lam không hề giấu diếm, người của Từ Vân Tông vốn thuộc về phe cánh thế lực của đại hoàng tử, Chung Lam cũng là thân thích của đại hoàng tử ngũ hoàng tử đối với nàng dĩ nhiên không có gì giấu diếm.

Khoảng cách từ Ngọc Sơn tới Từ Vân sơn không xa, lúc này Đường Tiêu cũng dứt khoát muốn đi theo đại hoàng tử một phen, hẳn muốn nhìn xem yêu thú Địa Nguyên bắt như thế nào ký kết linh hồn khế ước thế nào, về sau khi Đường Tiêu đạt tới Địa Nguyên tứ cấp cũng biết cách mà làm.

Không chỉ có thể Đường Tiêu cũng có thể mượn thân thể của Chung Lam tìm cơ hội phá hư kế hoạch bắt Bách Thảo vương của đại hoàng tử một khi đại hoàng tử thật sự đắc thủ thực lực của hắn tăng cường thì đối phó với hắn càng khó.

Bọn họ nói thêm mấy câu nữa ngũ hoàng tử liền trở về bồi tửu với đại hoàng tử.

Tiệc rượu tan không lâu Chung Lam từ chỗ ngũ hoàng tử nhận được tin tức, đội ngũ bắt Bách Thảo vương đã định, đại hoàng tử ngũ hoàng tử, tông chủ Sa Nam Tông Sa bàn, tông chủ Từ Vân Tông Chung Khuê, trưởng lão Hồn Tông Triệu pháp sư, một trong hổ liệt tứ tướng Tôn Chấn, cùng với mười cao thủ ở trong triều đình cấp bậc đã vượt qua Địa Nguyên tứ cấp, còn có thân vệ của đại hoàng tử hơn năm trăm người.

Đội ngũ như vậy ở Áo Bỉ Đảo có thể gọi là đội hình xa xỉ rồi hơn mười cao thủ triều đình và năm trăm thân vệ đi tới ngọc sơn, mật thiết giám thị tình huống nơi này.

Đường Tiêu từ trong trí nhớ của Chung Lam nhanh chóng biết được tông chủ Sá Bàn, tông chủ Chung Khuê trưởng lão Triệu pháp sư hổ liệt tứ tướng Tôn Chấn đều là cao thủ Địa Nguyên đỉnh phong thậm chí gần đạt tới Thiên Nguyên, xem ra lúc trước Đường Tiêu đã đánh giá thấp thực lực của đại hoàng tử rồi.

Xem ra đại hoàng tử vẫn không chính thức để Đường Tiêu vào trong mắt, dù sao với thực lực bây giờ của Đường Tiêu, trong mắt những người này chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

.....

Buổi chiều đoàn người đại hoàng tử tới Hoa Liên thành tắm rửa, nơi này có suối nước nóng, trong đó có các loại khoáng chất đối với tu vi võ học có lớn rất lớn.

Từ gia tỷ muội kéo Chung Lam vào một cái hồ, ở chỗ này vô cùng ưu tĩnh, tường ười mét, hồ cũng không phải nhân tạo mà là do tự nhiên tạo thành, dưới đáy hồ có rất nhiều đá cuội, cho nên gọi là Thiên Trì.

Từ gia tỷ muội quả là một đôi mỹ nhân bại hoại, làn da trắng như ngọc sau khi cởi sạch quần áo thì càng xinh đẹp chói mắt, hai người mông ngực vểnh lên càng lộ ra vẻ vũ mỵ.

- Lam đi nhìn chúng ta làm gì vậy mau cởi quần áo xuống hồ tắm đi.

Từ Tích và Từ Lệ nhắc nhở Chung Lam một tiếng.

- Người có thể không vô sỉ như vậy không?

Chung Lam nhin không được mắng Đường Tiêu một tiếng nàng đương nhiên biết rõ mắt của Đường Tiêu hiện giờ đang quét về phía nào.

- Mỹ nữ trên thế gian này ta nhìn thấy nhiều rồi người cho rằng ta sẽ thấy hứng thú với mấy thân xác thối tha này sao, hơn nữa còn là mấy thân xác đã bị người ta cán nát chà đạp.

Đường Tiêu lập tức nói lại Chung Lam vài câu.

- Người nói chuyện cần tôn kính một chút đại hoàng tử và tứ hoàng tử chà đạp là thế nào, Từ gia tỷ muội là vợ con của bọn họ, người đạo đức bại hoại như người mới rình coi chuyện xấu xa của người khác nếu như người là chính nhân quân tử thời điểm này không nhìn mới đúng cũng không được khồng chế thân thể của ta.

Chung Lam nghiêm nghị nói với Đường Tiêu.

- Từ lúc nào người lại ra lệnh với ta rồi hả?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng hẳn chỉ tùy ý nhìn Từ gia tỷ muội mấy lần, tuy nhiên chỉ thấy làn da của hai người không tẻ mà thôi, trong lòng không sinh dục niệm gì cả.

Nhưng bị Chung Lam mắng là đạo đức bại hoại, Đường Tiêu có phần nổi giận hẳn muốn vốn tạm thời buông tha cho Chung Lam nhưng lại đổi ý niệm hướng chỉ hẳn còn muốn mượn cơ hội này tìm hiểu rõ thêm về đại hoàng tử.

- Người đứng là đồ dâm tặc bề ngoài thì lộ vẻ đạo mạo bên trong thì hèn mọn bỉ ổi, tiểu nhân vô sỉ.

Chung Lam lại kích động mắng Đường Tiêu.

- Mắng ta để ta cho người biết cái gì thực sự là dâm tặc.

Đường Tiêu bị Chung Lam mắng cho phiền phức mở miệng uy hiếp nàng một câu.

Chung Lam bị dọa nhưng vẫn thẳm nói một câu:

- Người nhìn chăm chăm vào bọn họ chính là tâm hồn có dâm niệm.
- Ta nhìn sao? Ta nhìn thì đã sao, bốn công tử làm việc há để người nói này nói kia?

Đường Tiêu nổi giận lập tức cởi quần áo của Chung Lam trong nháy mắt khiến cho nàng trần truồng.

177. Chương 177 : Hạ Lưu Vô Sĩ.

Sát Vương

Chương 177: Hạ lưu vô sĩ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Người... tên dâm tặc người không được cúi đầu xuống.

Chung Lam tức giận cực điểm nàng biết nếu Đường Tiêu cúi đầu xuống sẽ thấy thân thể của mình hai mươi ba năm qua chưa từng được nam nhân nào nhìn thấy.

- Ta vốn không muốn cúi đầu đối với thân xác thối tha của người không có hứng thú nhưng người nhục mạ uy hiếp ta ta không những cúi đầu còn muốn..

Đường Tiêu dùng ý niệm đi tới trước ao hồ không những cúi đầu xuống còn thờ tay nâng ngực của Chung Lam lên.

Ngực của Chung Lam hai mươi ba năm qua còn chưa được nam nhân sờ qua so với ngực của Từ thị tỷ muội thì còn cao ngất hơn, càng kiều diễm vô cùng, nguyên nhân cũng là vì nam nhân chưa đụng qua, hiện tại bị Đường Tiêu đụng vào nàng lập tức hoảng sợ.

A....

Chung Lam mang theo một sự tuyệt vọng phát điên ma kêu lên, nhưng nàng không điều khiển được thân thể của mình tiếng kêu của nàng cũng chỉ mình Đường Tiêu nghe thấy.

- Ta muốn móc mắt chặt hai tay của người.

Chung Lam tức giận vô cùng thần trí muốn thác loạn rồi.

- Đây là mắt của người tay của người người muốn tự chặt sao? Có muốn ta giúp người một tay không?

Đường Tiêu bình tĩnh hỏi Chung Lam một tiếng.

Chung Lam khóc rống lên, đau đớn vô cùng.

- Lam đi tại sao lại tự sờ ngực mình vậy? Thấy nó rất đẹp sao?

Từ Tích và Chung Lam vui đùa đã quen thấy Chung Lam tiến vào hồ vẫn bảo trì tư thế này vì vậy nửa đùa nửa thật trêu chọc nàng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Đó là đương nhiên.

Đường Tiêu cười cười, hắn bỏ tay xuống lúc này hắn không thể buông lỏng khống chế đối với Chung Lam, nếu không hiện tại không biết nàng sẽ nói ra những gì nữa.

Từ Tích liếc qua Chung Lam phát hiện ra ngực của nàng rất đẹp cao ngất vô cùng, đều là nữ nhân, bọn họ đều hiểu là duyên cớ gì ngay lập tức hai mặt của bọn họ ửng hồng, cảm thấy hơi kỳ quái, trước kia Lam đi cùng bọn họ tắm rửa qua nhưng chưa từng thấy nàng làm ra động tác kỳ quái như vậy chẳng lẽ là nàng động tình với ngũ hoàng tử sao?

- Lam đi nếu như tiến cung về sau chúng ta gặp mặt sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Từ Tích làm ra chủ đề với Chung Lam?

- Tiến cung?

Đường Tiêu không đếm xỉa tới câu nói của Từ Tích hấn nhảm mắt lại cảm thụ suối nước nóng, ánh mặt trời chiếu vào khiến cho hấn có cảm giác mỹ diệu.

Dùng một thân thể người khác cảm thụ thể giới, là một chuyện rất kỳ diệu, Đường Tiêu thậm chí nhin không được dùng tay vuốt ve cái bụng phía trước, vừa vặn chạm vào chỗ cấm địa của Chung Lam, Chung Lam giở như phát điên muốn khóc thét lên, biết rằng Đường Tiêu đang muốn khinh bạc nàng.

- Lần trước ta ở trong nội cung cùng với một vị nương nương nói chuyện phiếm phụ hoàng sau khi lấy Tần phi đều có tỷ muội di chất thậm chí là mẹ con, đại hoàng tử lấy tiểu lệ tứ hoàng tử lấy ta, Lam đi gả cho ngũ hoàng tử cũng không trái với lễ phép của Đại Minh vương triều.

Từ Tích tiến tới nói nhỏ với Chung Lam.

- Các người nói thầm gì với nhau vậy, ở đây không có người ngoài tại sao phải tránh ta?

Từ Lệ ở bên cạnh kháng nghị.

- Gả vào trong cung thì có gì là tốt, những hoàng tử kia tối ngày ăn chơi đàng điếm, tối ngày đều trái ôm phải ấp, chuyện này phải bội phục các người có thể nhin được.

Đường Tiêu nhếch miệng thuận miệng nói với Từ Tích vài câu.

- Đúng thế những nam nhân này thực sự đáng giận.

Đường Tiêu thuận miệng nói mấy câu không ngờ chọc vào chỗ đau của Từ Tích.

Lúc bọn họ mới vào trong nội cung đại hoàng tử tìm mọi cách yêu thương các nà, giữ chặt trong tay như sợ bay mất, mỗi ngày đều ôm nàng cùng các nàng lên giường nhưng lâu rồi thì cũng không tốt lành gì, đã mất đi tình thú.

Không cần phải nói đại hoàng tử gần đây có mấy tháng rồi chưa cùng nàng thân mật, mỗi lần hàm súc muốn đều bị hấn dùng lý do tu thân cự tuyệt, nhưng Từ Tích có thể nghe được đại hoàng tử đang ở trong cung cùng với một tiểu yêu tinh khác tối ngày hoan thanh tiểu ngữ, giống như là kim châm vào trong lòng của nàng vậy.

Mỹ nữ đều dễ bị ăn dấm chua, khi đó cũng hóa thành người đanh đá.

- Tỷ tỷ tỷ làm sao vậy tại sao lại nói như vậy?

Từ Lệ càng hoảng sợ.

- Sợ cái gì, ở đây chỉ có ba người chúng ta cũng không sợ có người ngoài nghe được.

Từ Tích thở dài sắc mặt càng trở nên khó coi.

- Sao vậy dường như tiểu Tích ở trong nội cung cũng chịu ủy khuất, nói cho a đi nghe một chút.

Đường Tiêu làm ra bộ dáng lăm liết hiên ngang hiện tại dù sao cũng nhàn rồi, hấn cũng không ngại thuận tiện nhóm lên một mối lửa trong nội viện của đại hoàng tử, nói không chừng còn đem ra hiệu quả ngoài ý muốn.

- Aizzz. một lời khó nói hết.

Từ Tích nhin không được đem làn nước đắng trong người đổ ra.

- Chuyện này đơn giản, chỉ cần nghĩ biện pháp đem tiểu yêu tinh kia giết đi là được.

Đường Tiêu sau khi nghe Từ Tích nói xong thì xuất ra chủ ý độc ác.

- Như vậy làm sao được, làm như vậy hấn sẽ tức giận, khi đó sẽ rất dọa người....

Từ Tích lắc đầu lộ vẻ buồn rầu.

- Người đưa ra chủ ý gì vậy muốn hại chết tiểu Tích sao?

Chung Lam bị Đường Tiêu áp bách trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên mở miệng.

- Hại chết nàng ta thì thế nào? Bọn họ là người của Từ gia Từ gia đều muốn giết ta sớm muộn gì ta cũng sẽ diệt sạch bọn họ, người hôm nay chọc giận ta sẽ có ngày ta dùng chính bàn tay của người đi giết bọn họ.

Đường Tiêu nói với Chung Lam vài câu.

- Người....

Chung Lam hiện tại không dám cường ngạnh nữa, nàng khóc lên rồi nói:

- Đường công tử, ta cầu xin người người làm gì với ta cũng đừng đừng làm tổn thương hai người bọn họ.

- Người luôn tính sai thân phận của mình người thấy người và ta có thể đàm luận điều kiện sao/

Đường Tiêu lạnh lùng cười.

Chung Lam không nói gì, nàng tiếp tục khóc lên, bị Đường Tiêu khống chế mấy ngày nay, nàng cảm thấy cái gì gọi là không có thiên lý, sống không bằng chết.

Đường Tiêu hiện tại đương nhiên không muốn dùng tay Chung Lam giết Từ Tích tỷ muội, một là không quan trọng thứ hai là Chung Lam và Từ Tích quan hệ rất tốt hẳn muốn mượn quan hệ này kìm chế Chu Kinh, đây là điều rất trọng yếu.

Ở trong suối nước nóng ngâm mình nửa ngày, Từ Tích đứng lên đưa lưng về phía Chung Lam, đem mông hướng về phía Chung Lam, Đường Tiêu nhíu mày khẽ đẩy mông của nàng một cái.

- Người làm gì vậy sao lại sờ mông Tiểu Tích? Thật là hạ lưu vô sỉ.

Chung Lam lại mở miệng giáo huấn Đường Tiêu.

- Ta sờ sao? Là ta đẩy nàng nàng đưa mông chĩa vào mặt người người còn cao hứng sao? Vậy để lần sau ta đem mặt người đụng vào mông ta hôn một cái.

Đường Tiêu tức giận mắng Chung Lam vài câu.

178. Chương 178 : Băng Thanh Ngọc Khiết.

Sát Vương

Chương 178: Băng thanh ngọc khiết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

- Tỷ muội bọn họ đều là nữ tử đã gả cho người khác, một mực tuân thủ nữ tắc bị tên dâm tặc nhà người sờ hủ hoại danh dự, thật là buồn nôn.

Chung Lam tiếp tục chính nghĩa nói cho Đường Tiêu nghe.

- Băng thanh ngọc khiết hai người bọn họ sao? Buồn nôn chết ta.

- Người tên dâm tặc này, thật là ghê tởm, rõ ràng người không có hảo ý với bọn họ.

Chung Lam nhin không được mà kịch liệt nói.

Đúng lúc này Chung Lam đột nhiên cảm thấy giữa hai chân của mình hơi đau, giống như có cái gì sắp rách vậy, sau đó cũng cảm nhận thấy ngón tay của mình đang đưa vào tử huyết chuẩn bị phá huyết mà tiến vào, trong lòng nàng kinh hãi.

- Đừng tưởng rằng ta hiện tại không ở cạnh ngươi thì không thể phá thân ngươi được.

- Ta không nói nữa.

Sắc mặt Chung Lam trắng bệch, nàng hiện tại nằm ở trong tay của Đường Tiêu, hẳn tùy tiện có thể làm nàng chết đi nàng một chút biện pháp cũng không có.

....

Ngâm mình ở trong suối nước nóng xong, Chung Lam cùng với Từ thị tỷ muội nằm gần nhau để cho nha hoàn phục thị dùng tịnh thủy xông tã thân thể, sau đó lại đi vào trong phòng có ba cái giường lớn phân biệt mà nằm xuống.

- Các nàng rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Chung Lam bị giam cầm nhị không được mở miệng, ngâm suối nước nóng xong không mặc quần áo mà đi đi lại lại khiến cho nàng rất xấu hổ tuy ở đây không xuất hiện nam nhân nhưng nếu bây giờ Chung Lam không chế được thân thể sẽ mặc quần áo mà rời đi.

- Khả năng muốn làm chút chuyện bằng thanh ngọc khiết.

Đường Tiêu hơi đùa cợt nói với Chung Lam một câu.

- Mồm chó nhà ngươi không nhả được ngà voi.

Chung Lam mắng một tiếng.

- Ngươi nói cái miệng này của ngươi là mồm chó sao/

Chung Lam nhin không được đúng thế Đường Tiêu lên tiếng cũng chính là nàng lên tiếng, nàng nói miệng chó chẳng khác nào cũng tự mắng mình.

Từ Tích chủ động tới gần Chung Lam thần thần bí bí để nàng nằm xuống trên giường sau đó để cho àng từ từ hưởng thụ bí pháp mất xa ở trong nội cung.

Đường Tiêu cũng không cự tuyệt hẳn nhắm mắt lại, ngâm mình trong suối nước nóng cũng đã đã đời, hôm nay trải nghiệm kỹ nghệ massa ở trong nội cung cũng tốt.

- Nay ngươi mặc y phục vào là được rồi.

Chung Lam mở miệng thúc giục Đường Tiêu, tựa hồ đối với chuyện này có phần Ợ hời, nàng nhìn ra trong mắt của Từ Tích có phần không đúng lắm.

- Ngươi nói với bọn họ đi.

Đường Tiêu lười biếng nhắm mắt không nhúc nhích.

- Ta nói bọn họ nghe được hay không, ngươi không biết là ngươi đang khống chế ta sao?

Chung Lam oán hận nói.

Đường Tiêu dứt khoát không để ý tới nàng nữa.

Ba cung nữ đi tới sau đó phân biệt đứng trước giường nội dung sau đó không vượt quá sự dự liệu của Đường Tiêu, trên người của bọn họ được bôi trét một thứ tinh dầu sau đó bắt đầu được massa các loại.

Khi massa tới ngực và vùng bẹn thân thể của Chung Lam liền trở nên khô nóng nàng đối với chuyện này không thể thích ứng, một lúc sau Chung Lam nhin không được mà mở miệng:

- Làm gì không làm tại sao lại loạn thất bát tao như vậy?

- Sao lại có thể nói là loạn thất bát tao đây chính là do hai đứa cháu bằng thanh ngọc khiết của ngươi làm, ngươi cũng đừng làm xấu danh dự của bọn họ.

Đường Tiêu lập tức mĩa mai trả lời nàng.

Chung Lam lập tức im lặng tuy nhiên Đường Tiêu cảm thấy tim của nàng đập vô cùng nhanh.

Loại massa này trên thực tế rất sạch sẽ, nhưng Chung Lam từ nhỏ không trải nghiệm qua cũng chưa có người đụng vào thân thể của nàng cho nên nàng hiện tại quá mức miễn cảm, Đường Tiêu phát hiện ra Chung Lam có tư tưởng thật là phong kiến.

Tuy bị cung nữ mát xa tất cả đều là nữ nhân nhưng Chung Lam lúc này vẫn cảm nhận được có một nam nhân vô sỉ ở bên cạnh mình.

Ba cung nữ mát xa cho Chung Lam, Từ thị tỷ muội xong sau đó lại khóa trái cửa lại giống như là sợ bị người bên ngoài biết vậy.

- Thoải mái không?

Từ Tích ở cách đó không xa hỏi Chung Lam một câu.

- Thoải mái.

Đường Tiêu mở mắt liếc Từ Tích sau đó nhắm lại.

- Vô sỉ hạ lưu.

Chung Lam mắng vài câu vì nàng vừa cảm nhận được Đường Tiêu vừa nhìn ngực của Từ Tích.

Đường Tiêu chẳng muốn lý luận với Chung Lam, hắn vừa rồi nhìn chỗ đó cũng không cố ý, hơn nữa Đường Tiêu theo góc độ khoa học mà nói, Chung Lam vô ý thức mở mắt ra cũng sẽ nhìn vào chỗ đó đầu tiên mà thôi.

- Tiếp theo sẽ thoải mái hơn nữa có khả năng a di không thích ứng, một lát sau sẽ biết.

Trên mặt của Từ Tích hơi ửng hồng hiển nhiên là rất chờ mong nội dung kế tiếp, đồng thời cũng thăm dò trình độ tiếp nhận của Chung Lam.

- Ừ.

Đường Tiêu cũng miễn cưỡng lên tiếng, ở kiếp trước mát xa hắn còn chưa hưởng thụ qua sao? Cái gì là thích ứng hay không thích ứng... Tuy nhiên Chung Lam thì không được như hắn.

Từ Tích thấy Chung Lam không có phản ứng dị thường tỏ vẻ rất hưởng thụ thì để cho các cung nữ tiếp tục làm.

Nội dung kế tiếp quả nhiên không giống như bình thường, hơn nữa Đường Tiêu ở kiếp trước cũng chưa được chứng kiến, ba cung nữ sau khi tới bên giường của Chung Lam và Từ thị tỷ muội thì đều cúi y phục trên người.

Đường Tiêu mở mắt nhìn một chút cảnh tượng này khiến cho hắn khiếp sợ, nếu như ở đây chính là mấy nam nhân thì hắn cũng không kinh ngạc nhưng ba nữ nhân cúi sạch quần áo định làm gì vậy?

Lúc này ba cung nữ so với ba cung nữ massa trước thì đẹp hơn nhiều, nguyên một đám mắt thu trong veo, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cũng tương đương với Dục Thai công chúa, hắn là rất được Từ gia tỷ muội ưa thích.

- Nay các nàng muốn làm gì vậy, chúng ta mau rời khỏi nơi này.

Chung Lam nhìn thấy tất cả thì bắt đầu lo sợ.

- Các nàng muốn làm gì? Muốn làm một chút sự tình bằng thanh ngọc khiết thôi mà.

Đường Tiêu làm ra một dáng vẻ đùa cợt, hắn suy đoán chuyện kế tiếp sẽ khiến cho Chung Lam phát điên.

- Có thể bắt đầu chưa?

Cung nữ cúi đầu xuống nhỏ giọng xin chỉ thị của Đường Tiêu.

- Bắt đầu cái gì?

Chung Lam quả nhiên đã phát điên lên rồi thân thể của nàng bắt đầu gào lớn.

- Bắt đầu đi.

Đường Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu sau đó nhìn mấy cung nữ, hẳn cũng rất tò mò xem kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Cung nữ thấy Chung Lam đồng ý thì chuyên nghiệp cúi người xuống đưa miệng tới trước ngực Chung Lam sau đó...

Rõ ràng đây không phải là dùng tay.

Đường Tiêu nhanh chóng cảm nhận được tiếng gào to của Chung Lam , tuy nhiên Đường Tiêu biết được Chung Lam hoàn toàn đứng đắn, hiện tại phương thức mát xa này so với lúc trước khác nhau rất lớn.

179. Chương 179 : Hai Ả Tiện Nhân

Sát Vương

Chương 179: Hai ả tiện nhân

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi tới giai đoạn sau, cung nữ đem chỗ massa chuyển tới phía dưới, tử huyết của Chung Lam bắt đầu phun nước như mưa, trong đầu của Đường Tiêu tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của Chung Lam, đáng tiếc đều bị Đường Tiêu chế trụ.

Từ thị tỷ muội thì không giống như vậy hai người đều rên rỉ tỏ vẻ mê loạn.

- Hay ột đôi tỷ muội nữ hài bằng thanh ngọc khiết, hay ột đôi nữ nhân tuân thủ nữ tắc, bổn công tử kính ngưỡng vô cùng.

Sau khi chuyện kết thúc Đường Tiêu lại đùa cợt Chung Lam một câu.

Cái này đối với tỷ muội bọn họ xem ra cũng thật ác tâm, rõ ràng bọn họ bị hoàng tử làm cho vắng vẻ, thân thể không được thoải mái cho nên đành dùng nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi thay các nàng giải quyết, những cung nữ này chắc chắn là không tự nguyện, Từ thị tỷ muội sau khi xuất cung còn làm như vậy xác thực ở trong Tử cấm thành còn dâm loạn hơn nhiều, không cách nào tưởng tượng.

- Ta muốn giết hai ả tiện nhân này.

Chung Lam thở phì phò nàng nhận nhin cả buổi cuối cùng cũng thốt ra một câu này.

- Thật không ta sẽ không ngăn người.

Đường Tiêu ha ha phá lên cười hẳn đột nhiên cảm thấy nữ nhân Chung Lam này thật thú vị đặc biệt sau khi phát sinh chuyện vừa rồi tâm lý của nàng đã biến hóa.

Hành hạ nữ nhân tự mình là thanh cao này là một hưởng thụ không tệ.

Chung Lam không lên tiếng nữa, nàng không cử động nhúc nhích cho dù hiện tại Đường Tiêu đem thân thể của nàng giao lại cho nàng nàng cũng không nhúc nhích.

- Còn muốn nữa không?

Cung nữ cúi đầu hỏi Chung Lam một câu.

Chung Lam lúc này mới phát hiện ra mình đã khôi phục sự khống chế đối với thân thể hơn nữa hai cái chân lại còn mở rộng ra, nàng mắc cỡ khép lại vội vàng định nói với cung nữ một câu:

- Không muốn.

Nhưng Chung Lam cuối cùng chữ thốt ra ngoài miệng lại là muốn, hơn nữa lại còn rất to, Từ thị tỷ muội đều giật mình nhìn lại mở to mắt nhìn về phía bên này, đương nhiên từ muốn này là do Đường Tiêu thay Chung Lam hô lên, cùng lúc đó Đường Tiêu lại cưỡng ép Chung Lam đem hai cái đùi mở ra.

Từ gia tỷ muội lộ ra vẻ mập mờ đại khái cảm thấy chuyện dụ dỗ Chung Lam đã có thành tựu.

Sắc mặt cung nữ trở nên ửng hồng nàng lại cúi đầu xuống.

- Người... a...

Chung Lam muốn nói gì nhưng cuối cùng lại bị chặn miệng không nói ra lời.

- Ta biết ngươi còn muốn ta thay ngươi thành thật trả lời.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, tử huyết của Chung Lam giống như mưa xuân tàn phá, hấn làm sao không cảm nhận được.

- Ngươi sao không chết đi luôn đi....

Hiện tại ngay cả khí lực thâm thiết kêu la của Chung Lam cũng không có nữa rồi...

....

Buổi tối Chung Lam cùng với Từ Tích ngủ cùng giường, trải qua chuyện này khiến cho Đường Tiêu hiểu rất nhiều sự tình ở trong Tử Cẩm thành, đại bộ phận đều thuộc về những chuyện nhằm chán, tuy nhiên hấn ở trong miệng của Từ Tích Đường Tiêu cũng biết được một chút tin tình báo có giá trị. Tuy nhiên đang lúc hai người đang nói chuyện, đại hoàng tử Chu Kinh uống rượu say đột nhiên xông vào trong gian phòng, vén màn lên, mê đắm nhìn Từ Tích ở bên cạnh Chung Lam.

- Đêm nay bốn cung ngủ ở chỗ này ái phi mau hầu hạ bốn cung thoát y.

Chu Kinh thân thể hơi nghiêng một cái ngồi xuống bên cạnh hai người.

Từ Tích lập tức ý thức được gì đó nàng hơi bối rối nói với đại hoàng tử:

- Thần thiếp lúc trước đã bẩm báo với điện hạ đêm nay Lam di ngủ cùng thần thiếp, điện hạ đột nhiên xâm nhập không phải hư mất lễ phép của Đại Minh vương triều hay sao, nếu như để cho ngũ đệ biết được...

- Hừ nói năng bậy bạ gì đó, bốn cung làm sao biết được Lam di ở đây.

Đại hoàng tử muốn nhân lúc bị say chiếm tiện nghi Chung Lam không ngờ lại bị Từ Tích vạch trần liên thẹn quá hóa giận phẩy tay một cái bỏ đi. truyện copy từ

Vốn hấn muốn mượn rượu say để cưỡng chiếm Chung Lam không ngờ lại bị Từ Tích vạch trần.

Từ Tích tức giận vô cùng, nàng sau đó cố gắng cùng với Chung Lam tiến vào trong giấc ngủ.

.....

Ngày hôm sau sau khi ăn điểm tâm đội ngũ đã xuất phát, Chung Lam cũng xin phép không cùng bọn họ xuất phát căn cứ theo Đường Tiêu đoán chừng những nhân vật cấp bậc tông chủ này chỉ cần nửa canh giờ là tới nơi mà với tu vi của Đường Tiêu hiện tại hấn bay từ Hoa Liên thành tới Ngọc Sơn kể cả nghỉ ngơi cũng phải mất hai canh giờ.

Chung Lam lúc theo mọi người xuất phát những tông chủ này sẽ mang theo bọn họ, như vậy cơ thể của nàng sẽ thoát khỏi sự khống chế của Đường Tiêu.

Đường Tiêu đem Chung Lam thu vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, hấn bỏ ra hai canh giờ đi tới gần phụ cận trú quân ở Ngọc Sơn sau đó thả nàng ra, khống chế nàng tiến vào nơi trú quân của hoàng tử.

Vốn Chung Lam rất lo lắng sau màn phát sinh kia Đường Tiêu sẽ dâm tặc với mình một phen không ngờ hấn không làm bất kỳ động tác dư thừa nào.

Tuy nhiên Chung Lam cũng không hoàn toàn yên tâm, nàng hiện tại thấy Đường Tiêu hơn phần nửa là vội vàng đối phó với đại hoàng tử cho nên không ra tay với nàng sau khi đối phó với hoàng tử sau chưa chắc hấn sẽ buông tha, trong mắt của Chung Lam, nam nhân không có ai là không háo sắc.

Ngũ hoàng tử đang ở trong doanh nói chuyện với binh sĩ, thấy Chung Lam đi tới hần vội vàng nhiệt tình nghênh đón, lúc này đây ngũ hoàng tử thấy Chung Lam khác trước rất nhiều nàng nói chuyện nhiều hơn, tựa hồ thái độ đối với hần cũng buông lỏng hơn khiến cho ngũ hoàng tử mãnh liệt tấn công Chung Lam.

- Hôm nay có thể bắt Bách Linh Thảo vương sao?

Chung Lam hỏi ngũ hoàng tử một phen.

- Tông chủ Hồn Tông BI Thiên pháp sư đã học được tuyệt học cơ tông có được diễn thiên cơ thần lực theo hần suy diễn Định Dung hầu và Bách Thảo vương quyết đấu với nhau vào hôm nay sẽ phân thắng bại.

Ngũ hoàng tử hướng về phía Chung Lam mà gật nhẹ đầu.

- Hồn tông rất lợi hại sao, ta tại sao chưa nghe qua?

Đường Tiêu lục lợi trí nhớ của Chung Lam một phen rồi hỏi ngũ hoàng tử một câu.

- Hồn tông dĩ nhiên là lợi hại rồi tông chủ của hồn tông Bi Thiên pháp sư chính là một trong Long Minh tứ thánh, đây là cơ mật cao nhất của Đại Minh vương triều.

Ngũ hoàng tử không nhận được nói chuyện cơ mật nhất này với Chung Lam.

Đường Tiêu thầm lắc đầu ngũ hoàng tử này không chú ý rồi chuyện cơ mật cao nhất như vậy tại sao lại dễ dàng nói ra miệng đây còn nói là chuyện cơ mật cao nhất sao? Hay là chuyện không cơ mật người cố tình hí lộng truyền hự, hù dọa người khác?

- Bi Thiên pháp sư thân là Hồn Tông trưởng lão, là Địa Nguyên đỉnh phong, Bi Thiên pháp sư là tông chủ Hồn Tông, đứng ở trong Long Minh Tứ Thánh của Đại Minh vương triều, võ công tu vi gần tới Thiên Nguyên cấp rồi sao?

Chung Lam hỏi một thoáng.

- Đúng thế.

Ngũ hoàng tử cũng chỉ biết như vậy chỉ có thể hàm hồ trả lời cho Chung Lam.

Đường Tiêu neoh con mắt lại hần cảm nhận được con đường tu luyện dài đằng dặc, Thiên Nguyên cấp tồn tại mà hần hiện tại mới ở trạng thái Nhân Nguyên ngũ cấp.

180. Chương 18 0: Tinh Dầu Hỏa Công.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 180: Tinh dầu hỏa công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Tin tức của Ngũ hoàng tử cũng là toàn bộ rồi, bọn họ với Chung Lam không hề đề phòng.

Chung Lam làm ra bộ hiếu kỳ ở trong ngọc sơn doanh đi tới đi lui, ngũ hoàng tử cũng không làm phiền đi sát theo nàng, dẫn đường giải thích cho nàng nghe.

- Cái này để làm gì vậy?

Chung Lam chỉ vào một cái hắc hồ lô ở bên tường hỏi ngũ hoàng tử một câu.

- Ở đây chứa tinh dầu vạn năm đào từ dưới lòng đất lên chuyên môn để đối phó với Bách Thảo vương.

Ngũ hoàng tử cũng không lừa gạt nói cho Chung Lam biết.

- Tinh dầu thứ này làm sao đối phó với Bách Thảo vương được?

Đường Tiêu lục soát trong trí nhớ của Chung Lam thấy không có tin tức của tinh dầu thì liền hỏi.

- Bách Thảo vương thuộc họ mộc, sợ nhất là hỏa công tinh dầu này nằm ở sâu trong lòng đất gặp lửa là cháy bùng, chỉ cần nhỏ một giọt có thể đốt ra một ngọn lửa rất lớn, chính là dị hỏa hủ hân nhất trên thế gian, Bách Thảo vương hiện tại tuy tu vi rất cao nhưng trước dị hỏa thì năng lực ta cũng không có biện pháp.

- Vậy tại sao không cất ở trong hồ lô trữ vật, cầm trên tay vác lên trên lưng không phải an toàn hơn sao?

Đường Tiêu hỏi một phen.

- Không được.

Ngũ hoàng tử cười cười;

- Loại tinh dầu vạn năm này thuộc về dị hỏa một khi cho vào hồ lô trữ vật sẽ là không gian bí cảnh nó sẽ cháy bùng làm cho hồ lô nổ tung, dẫn tới tai nạn rất lớn cho nên cũng chỉ có thể cất ở hồ lô thường mà thôi.

- Cổ quái như vậy sao?

Chung Lam nhếch miệng.

- Có thể đưa cho ta một hồ lô được không?

- Cái này... tinh dầu vạn năm cũng không dễ đưa giỡn, chỉ có thần võ tướng Lâm Chấn, Sa Nam Tông tông chủ Sa Bàn phụ thân Chung Khuê của cô nương cùng với Bi Thiên đại sư mới khống chế được nó, nếu như đưa cho cô nương một hồ lô, cô nương không chừng sẽ tự thiêu mình đó hơn nữa ở đây cũng chỉ có ba hồ lô tinh dầu mà thôi.

- Vậy có thể mở nắp cho ta nhìn thêm một chút không?

Chung Lam hơi thất vọng tỏ vẻ ngạc nhiên mà hỏi một câu.

- Nó màu đen có gì hay mà xem đâu rất nguy hiểm.

Ngũ hoàng tử bất đắc dĩ nói với Chung Lam một câu.

- Ta muốn nhìn xem một chút.

Chung Lam lộ vẻ mất hứng nhìn ngũ hoàng tử.

- Được được nhìn xem.

Ngũ hoàng tử bị Chung Lam giận dữ thì xương cốt mềm nhũn, vội vàng cẩn thận gỡ một cái hồ lô xuống, sau đó cho Chung Lam nhìn.

- Cô nương nhìn xem màu của nó đen sẫm.

- Ừ để ta nhìn.

Chung Lam đưa con mắt ghé sát miệng hồ lô cũng không nhìn thấy rõ ràng cho lắm.

- Mau mau lên rất nguy hiểm đó.

Ngũ hoàng tử khẩn trương nói với Chung Lam hẳn biết rõ tinh dầu này một khi bốc cháy với tu vi của hẳn hiện tại cũng bị đốt thành tro bụi.

- Đại hoàng tử tới?

Chung Lam hướng về phía ngoài doanh của ngũ hoàng tử nhìn nhìn hỏi.

Ngũ hoàng tử vội vàng quay đầu lại không thấy gì cả đúng lúc này Chung Lam đứng lên nói:

- Hình như đại hoàng tử mới đi qua cửa chúng ta tới tìm huynh ấy đi.

- Ừ.

Ngũ hoàng tử gật đầu vội vàng bịt kín miệng hồ lô lại hẳn hồn nhiên không biết vừa rồi Chung Lam thừa dịp hẳn quay đầu lại đánh hét một quả Lôi Chấn Tử vào trong hồ lô.

Hai người đi ra doanh trại cũng không gặp đại hoàng tử tuy nhiên ngũ hoàng tử cũng không để tâm lắm có thể ở cùng Chung Lam hẳn cũng không muốn có người chen chân.

- Ngũ hoàng tử điện hạ gần đây có pháp khí gì tốt hay không, có công pháp gì hay hay không cho ta nhìn đi. Đường Tiêu thấy ngũ hoàng tử theo đuôi Chung Lam thì thuận tiện nói một câu.

- Có.

Ngũ hoàng tử vội vàng mang một bộ phi hành pháp khí ra:

- Mấy ngày trước đây phụ hoàng ban cho ta một lưu ly thuyền, làm một phi hành pháp khí, tuy nhiên phải có hai đạo phù triện mới sử dụng được.

- Ừ để ta thử xem.

Hai đạo phù triện trong cơ thể Chung Lam bay ra, nhanh chóng đem lưu ly thuyền luyện hóa cả người bay lên trong nháy mắt đã lướt đi mấy trăm mét.

- Xem ra nhanh gấp hai lần ngọc san hô của ta.

Đường Tiêu cảm khái một cái.

- Người sẽ không nuốt chửng pháp khí của ngũ hoàng tử chứ?

Chung Lam nhin không được hỏi Đường Tiêu một câu.

- Người cứ như vậy gạt đông gạt tây ta sau này làm sao làm người được.

Chung Lam trong lòng tức giận vô cùng.

- Người cần nhắc xem ra nhiều lắm.

Đường Tiêu cũng không để ý tới tức giận của Chung Lam, Chung Lam hiện tại chỉ là một công cụ của hắn mà thôi, tuy rất náo động nhưng hành hạ nàng cũng là niềm vui của hắn.

Một lúc sau Chung Lam liền từ nơi trú quân bay trở về sau khi rơi xuống hạ tới trước mặt của ngũ hoàng tử.

- Ngũ hoàng tử điện hạ có thể cho ta mượn cái lưu ly thuyền này một thời gian được không? Chờ sau khi hoàng tử tiến vào Địa Nguyên nhị cấp ta sẽ trả lại.

Chung Lam hướng về phía ngũ hoàng tử nói.

Ngũ hoàng tử biết theo đuổi Chung Lam cần phải trả một cái giá lớn, tuy mượn lưu ly thuyền hắn trong lòng rất đau đớn nhưng vẫn cắn răng đáp ứng:

- Được Chung cô nương cứ lấy mà dùng, chờ sau khi ta tiến về Địa Nguyên nhị cấp trả cho ta là được.

- Đa tạ ngũ hoàng tử điện hạ, điện hạ còn có pháp khí hùng mạnh nào không để ta được tăng thêm kiến thức.

Chung Lam lộ ra vẻ vui vẻ, kỳ thực là lòng tham của Đường Tiêu chưa đủ thì đúng hơn.

- Ta ngoài phi hành pháp khí thì những thứ còn lại đều không tốt lắm ngược lại hoàng huynh có pháp khí rất cường hãn.

Ngũ hoàng tử sau khi suy nghĩ một thoáng liền nói cho Chung Lam hắn lo lắng Chung Lam lại nhìn trúng một pháp khí nào đó của hắn, hỏi mượn hắn thì thật là tai họa.

- Pháp khí mạnh nhất trên tay của đại hoàng tử là gì?

Chung Lam hỏi một câu.

- Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà là phụ hoàng gần đây mới ban tặng cho huynh ấy.

Ngũ hoàng tử nhiệt tình trả lời Chung Lam, dù sao cũng không phải là đồ của mình, Chung Lam vừa ý cũng không sao.

- Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà là cái gì vậy, rất mạnh sao?

Chung Lam hỏi đến cùng.

- Phật Đà chính là giác ngộ người bao hàm Đoạn, Chứng, Công Đức, Tứ Thân Ngũ Trí, hiện tại hoàng huynh đã luyện tới cảnh giới Đoạn nếu như đạt tới Ngũ Trí thì sẽ vượt qua giới phàm trần, không gì sánh kịp trong khắp thiên hạ không ai địch lại, nhưng ngũ trí là thượng cảnh không chỉ cần phải tế luyện mà cần phải có cơ duyên mới tiến vào được.

- Phúc tạp như vậy sao? Ý của huynh là muốn thành công với pháp khí này thì cần phải kiên nhẫn, phát triển từng giai đoạn cuối cùng ngũ trí là giai đoạn cuối cùng. Sau khi thành đạt ngũ trí có thể vô địch khắp thiên hạ?

Chung Lam tổng kết lại hỏi ngũ hoàng tử.

181. Chương 181 : Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 181: Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

- Đúng thế Chung cô nương thật thông minh đại khái là như vậy.

Ngũ hoàng tử tán thưởng Chung Lam một câu.

- Ngũ trí Phật Đà hiện tại mới tới mức Đoạn phải chăng là rất yếu?

- Hắc hắc tuy mới chỉ tới Đoạn cảnh nhưng uy lực đã vô cùng cường hãn cô nương nhìn thấy tự nhiên sẽ biết, lúc này đi đối phó với Bách Thảo vương đại hoàng tử nhất định sẽ dùng nó.

Ngũ hoàng tử lúc nói tới Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà thì có vẻ hơi ghen ghét.

Đường Tiêu cảm thấy thần sắc của ngũ hoàng tử thì đoán rằng đại hoàng tử sử dụng Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà mình có nên nghĩ cách để Chung Lam lừa gạt lấy nó hay không.

- Người ngay cả chủ ý với đại hoàng tử mà cũng dám không muốn sống nữa sao?

Chung Lam ở trong thân thể bị giam cầm nhàm chán thỉnh thoảng không nhịn được phun vài câu nói với Đường Tiêu.

- Đại hoàng tử thì tính là gì?

Đường Tiêu không nói câu kế tiếp bảo bối của hoàng đế cũng bị hắn trộm hướng chỉ là đại hoàng tử.

- Âm.

Đúng vào lúc này ở trong núi đột nhiên truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa, mấy đạo bóng đen từ nơi trú quân liên lao ra, chính là Chung Khuê Kim Bàn Bi Thiên đại sư trở về.

- Mau mau dùng hồ lô áp chế Bách Thảo vương hai người hiện tại đánh nhau đều bị thương rồi đúng là cơ hội để chúng ta trấn áp Bách Thảo vương.

Chung Khuê Kim Bàn Bi Thiên đại sư vừa rơi xuống đất đã hướng về phía Lâm Chấn và doanh trại của đại hoàng tử hô lớn.

- Đã chuẩn bị xong.

Đại hoàng tử Chu Kinh đang nghỉ ngơi trong gian phòng lập tức vọt ra.

Bi Thiên đại sư đi ngang qua nhìn thấy Chung Lam và ngũ hoàng tử thì liếc nhìn không nói một tiếng nào, hai người nhảy lên trên mặt đất dùng tốc độ thật nhanh cuốn lấy bọn họ lao đi.

Đường Tiêu trở tay không kịp bản thể của hắn ở gần đó, Chung Lam bị BI Thiên pháp sư cuốn đi hướng về phía Ngọc Sơn mà chạy gấp lập tức thoát ly khỏi phạm vi khống chế của hắn, Đường Tiêu không dám lãnh đạm lập tức mang ngọc san hô đuổi theo tuy nhiên càng lúc hắn càng bị kéo dẫn với các đại cao thủ này rồi.

Muốn cùng với các cường giả thượng đỉnh của Áo Bì Đảo này chơi đùa ngoài trí tuệ còn cần phải có thực lực, thực lực của mình quá xa cách bọn họ, Đường Tiêu chỉ còn cách nhanh chóng tiến tới gần khu vực của Bách Thảo vương nhanh chóng phát hiện ra Chung Lam mà cảm ứng với nàng.

..... xem tại

Ở trong Ngọc Sơn động, Định Dung hầu lẳng lặng ngồi ở bên trong hồ lô dứa, bên cạnh là một trăm ngưng khí đạn rơi lả tả những ngưng khí đạn này toàn bộ đều đỏ như máu hắn có thể nhìn ra máu tươi của mình đều gia nhập vào trong ngưng khí đạn này.

Ngưng tụ ngưng khí đạn thật không ổn định nhập máu của mình vào trong đó còn có thể khống chế trong thời gian dài.

Bách Thảo vương mấy lần ngưng tụ đến bên trong hồ lô dứa đều bị Định Dung hầu dùng Thiên Cơ thần kiếm đánh trở về thủy chung không cách nào luyện hóa Định Dung hầu được, Bách Thảo vương cũng không tha cho chuẩn bị trước tiên đem Định Dung Hầu tế luyện mấy tháng nhưng nàng không ngờ Định Dung Hầu mấy ngày hôm nay đã ngưng tụ 100 viên ngưng khí đạn chuẩn bị làm nổ hồ lô dứa này.

So với phân thân vô thức của Áo Bì Đảo thì hồ lô dứa chỉ tồn tại mấy trăm năm yếu hơn rất nhiều, một khi nổ tung thì hồ lô dứa không cách nào vây khốn Bách Thảo vương được nữa, Định Dung Hầu cảm thấy máu trong cơ thể của mình ngày càng trở nên thiếu hụt, hơn năm ngày hắn không có một hột cơm nào vào bụng nếu như không làm nổ được hồ lô dứa này thì hắn cũng sẽ chết vì đói mất.

- Phức tạp như vậy sao? Ý của huynh là muốn thành công với pháp khí này thì cần phải kiên nhẫn, phát triển từng giai đoạn cuối cùng ngũ trí là giai đoạn cuối cùng. Sau khi thành đạt ngũ trí có thể vô địch khắp thiên hạ?

Chung Lam tổng kết lại hỏi ngũ hoàng tử.

- Đúng thế Chung cô nương thật thông minh đại khái là như vậy.

Ngũ hoàng tử tán thưởng Chung Lam một câu.

- Ngũ trí Phật Đà hiện tại mới tới mức Đoạn phải chăng là rất yếu?

- Hắc hắc tuy mới chỉ tới Đoạn cảnh nhưng uy lực đã vô cùng cường hãn cô nương nhìn thấy tự nhiên sẽ biết, lúc này đi đối phó với Bách Thảo vương đại hoàng tử nhất định sẽ dùng nó.

Ngũ hoàng tử lúc nói tới Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà thì có vẻ hơi ghen ghét.

Đường Tiêu cảm thấy thần sắc của ngũ hoàng tử thì đoán rằng đại hoàng tử sử dụng Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà mình có nên nghĩ cách để Chung Lam lừa gạt lấy nó hay không.

- Người ngay cả chủ ý với đại hoàng tử mà cũng dám không muốn sống nữa sao?

Chung Lam ở trong thân thể bị giam cầm nhàm chán thỉnh thoảng không nhận được phun vài câu nói với Đường Tiêu.

- Đại hoàng tử thì tính là gì?

Đường Tiêu không nói câu kế tiếp bảo bối của hoàng đế cũng bị hắn trộm hướng chỉ là đại hoàng tử.

- Âm.

Đúng vào lúc này ở trong núi đột nhiên truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa, mấy đạo bóng đen từ nơi trú quân liên lao ra, chính là Chung Khuê Kim Bàn Bi Thiên đại sư trở về.

- Mau mau dùng hồ lô áp chế Bách Thảo vương hai người hiện tại đánh nhau đều bị thương rồi đúng là cơ hội để trúng ta trấn áp Bách Thảo vương.

Chung Khuê Kim Bàn Bi Thiên đại sư vừa rơi xuống đất đã hướng về phía Lâm Chấn và doanh trại của đại hoàng tử hô lớn.

- Đã chuẩn bị xong.

Đại hoàng tử Chu Kinh đang nghỉ ngơi trong gian phòng lập tức vọt ra.

Bi Thiên đại sư đi ngang qua nhìn thấy Chung Lam và ngũ hoàng tử thì liếc nhìn không nói một tiếng nào, hai người nhảy lên trên mặt đất dùng tốc độ thật nhanh cuốn lấy bọn họ lao đi.

Đường Tiêu trở tay không kịp bản thể của hắn ở gần đó, Chung Lam bị BI Thiên pháp sư cuốn đi hướng về phía Ngọc Sơn mà chạy gấp lập tức thoát ly khỏi phạm vi khống chế của hắn, Đường Tiêu không dám lãnh đạm lập tức mang ngọc san hô đuổi theo tuy nhiên càng lúc hắn càng bị kéo dẫn với các đại cao thủ này rồi.

Muốn cùng với các cường giả thượng đỉnh của Áo Bỉ Đảo này chơi đùa ngoài trí tuệ còn cần phải có thực lực, thực lực của mình quá xa cách bọn họ, Đường Tiêu chỉ còn cách nhanh chóng tiến tới gần khu vực của Bách Thảo vương nhanh chóng phát hiện ra Chung Lam mà cảm ứng với nàng.

.....

Ở trong Ngọc Sơn động, Định Dung hầu lẳng lặng ngồi ở bên trong hồ lô dứa, bên cạnh là một trăm ngưng khí đạn rơi lả tả những ngưng khí đạn này toàn bộ đều đỏ như máu hắn có thể nhìn ra máu tươi của mình đều gia nhập vào trong ngưng khí đạn này.

Ngưng tụ ngưng khí đạn thật không ổn định nhập máu của mình vào trong đó còn có thể khống chế trong thời gian dài.

182. Chương 182 : Ngư Ông Đắc Lợi.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 182: Ngư ông đắc lợi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Bách Thảo vương mấy lần ngưng tụ đến bên trong hồ lô dứa đều bị Định Dung hầu dùng Thiên Cơ thần kiếm đánh trở về thủy chung không cách nào luyện hóa Định Dung hầu được, Bách Thảo vương cũng không tha cho chuẩn bị trước tiên đem Định Dung Hầu tể luyện mấy tháng nhưng nàng không ngờ Định Dung Hầu mấy ngày hôm nay đã ngưng tụ 100 viên ngưng khí đạn chuẩn bị làm nổ hồ lô dứa này.

So với phân thân vô thức của Áo Bỉ Đảo thì hồ lô dứa chỉ tồn tại mấy trăm năm yêu hơn rất nhiều, một khi nổ tung thì hồ lô dứa không cách nào vây khốn Bách Thảo vương được nữa, Định Dung Hầu cảm thấy máu trong cơ thể của mình ngày càng trở nên thiếu hụt, hơn năm ngày hắn không có một hột cơm nào vào bụng nếu như không làm nổ được hồ lô dứa này thì hắn cũng sẽ chết vì đói mất.

Định Dung hầu khẽ nâng tay lên, hơn một trăm viên ngưng khí đạn trải qua huyết tủy đều nổi lên, vây quanh người hắn xoay tròn rồi dung hợp với nhau, tạo thành một quả thần minh đạn cực lớn.

Huyết tủy khí đạn này cực kỳ không ổn định phía trên huyết sáng lóng lánh, tùy thời có thể bạo tạc nổ tung Định Dung Hầu giờ tay lên trong hư không nhanh chóng kết thành một đạo phòng ngự đem mình bảo hộ vào trong đó.

Uy lực của bạo tạc nổ tung này có thể so với một viên thần minh đạn, lập tức nổ tung hồ lô dứa của Bách Thảo vương Bách Thảo vương bị bắn ra bên ngoài sợi hồn của Áo Bỉ lão ma cũng bị nổ bay nhưng nhanh chóng tụ lại thành một viên quang châu tạm thời trốn vào trong ngực của Bách Thảo vương.

Thiên cơ bí trận của Định Dung Hầu phá tan thành từng quang ảnh chính hấn cũng bị nổ cho thành huyết nhục mơ hồ tuy nhiên cuối cùng hấn cũng thành công mà vọt ra từ hồ lô dứa, Bách Thảo vương đem mảnh võ hồ lô dứa thu vào trong đan điền tuy nhiên nàng trong thời gian ngắn không thể nào chữa trị hồ lô dứa được.

- Hầu gia quả nhiên có vài phần thủ đoạn nếu như không phải Áo Bỉ lão ma có ý thức của mình thì người khẳng định đã bị bốn vương luyện hóa được.

Bách Thảo vương từ từ bò lên trên mặt đất, nhìn tình cảnh có hơi chật vật.

Tuy nhiên lúc này Định Dung Hầu không còn hình tượng ngọc thụ lâm phong nữa mà trở thành một cái huyết nhân.

- Thiên Cơ Quang Minh ngưng huyết thành đan tụ đan nhập kiếm ,giết cho ta.

Định Dung Hầu nghiêng răng nghiêng lợi lập tức xuất ra Thiên Cốt thần kiếm hướng về phía Bách Thảo vương mà công kích chuôi kiếm này còn ngưng tụ năm miếng huyết tủy đan còn chưa dùng xong

Kiểm khí như là cầu vòng Bách Thảo vương không có cách nào đón đỡ được nàng liền hợp với linh phù màu xanh trong cơ thể tạo thành bình chướng, ý đồ ngăn cản một kiếm này của Định Dung Hầu.

- Phụt phụt phụt.

Năm thanh âm xuyên qua vòng tròn phòng ngự vang lên, trong tay của Định Dung Hầu thiên cơ thần kiếm dễ dàng xuyên qua hàng rào của Bách Thảo vương đâm vào mi tâm của nàng.

- Nổ cho ta.

Định Dung hầu quát to một tiếng cả kiếm lẫn người phun ra năm đạo huyết quang, bắn ra từng luồng huyết vụ, ở trên người của Bách Thảo vương kịch liệt bạo tán.

Bách Thảo vương chỉ né tránh một chút nhưng không cách nào tránh thoát được, bị tạc bay ra bên ngoài, cả người thấm thiết kêu vang bay ra hơn mười mét phía xa xa.

- Yêu nghiệt xem bản hầu làm thế nào để thu phục người.

Định Dung Hầu phát ra một luồng khí lập tức hóa thành cự chưởng đánh về phía Bách Thảo vương.

Một trảo này đánh ra, như thái sơn áp đỉnh làm trọng thương Bách Thảo vương khiến cho nàng không có cơ hội chống lại.

Sáu trăm năm trước Chính thủy tổ và Áo Bỉ lão ma ở trên Áo Bỉ Đảo đại chiến ba mươi năm cuối cùng Thủy tổ trọng thương Áo Bỉ lão ma hồn phách phi tán, sáu trăm năm sau tiên ma truyền nhân một lần nữa đại chiến tuy trận chiến này chỉ có năm ngày nhưng kết cục so với lúc trước cũng không có gì bất đồng.

- Hầu gia xin chậm xuống tay.

Bốn cái bàn tay cực lớn thò ra đỡ đại thủ ấn của Định Dung Hầu, Định Dung Hầu lay động thân thể một hồi, hơi đứng không vững. truyện copy từ

Định Dung Hầu đói bụng đã năm ngày máu huyết trong cơ thể cơ hồ đều phóng ra để tu luyện thành đan, hiện tại còn bị nổ thành huyết nhục mơ hồ vừa rồi ra tay công kích liên tục với Bách Thảo vương đã tiêu hao hết khí lực.

Bốn nhân ảnh rơi xuống trước mặt Bách Thảo vương, rơi xuống ở tứ phương vị dịch duy thiếu nháo của Tứ Mạch Hồn Nguyên Trận gắt gao khổng lồ phương hướng mà Bách Thảo vương có thể bỏ trốn, bốn đạo nhân ảnh này theo thứ tự là tông chủ Chung Khuê, tông chủ Sa Bàn, thần võ tướng Lâm Chấn, cùng với Hồn tông Bi Triều pháp sư.

Tứ Mạch hồn nguyên trận ở trong hồn tông chính là thiên la địa võng, do bốn vị cường giả đỉnh cấp tạo thành uy lực có thể tưởng tượng được.

- Chính là tứ mạch hồn nguyên trận, muốn vây khốn bản hầu sao?

Định Dung Hầu vùng thiên cơ thần kiếm rút gào nói, nhân kiếm hợp nhất đánh về phía võ tướng Lâm Chấn.

- Hầu gia xin cứ đi.

Lâm Chấn cũng không hoàn thủ, cũng không ngăn cản Định Dung Hầu mà mở trận hình ra, ý đồ thả Định Dung hầu ra ngoài.

- Chuyện hôm nay bản hầu sẽ không để yên.

Định Dung hầu đã biết mình bị người ta ngư ông đắc lợi trong lòng thầm oán hận, nhưng tình thế bức người đành phải lui.

- Hầu gia là người nước ngoài sớm đã siêu thoát ý, tiểu tướng cả gan khích lệ hầu gia một câu, yêu vương này là người của hoàng tử, bất kể hầu gia đã thu nàng chưa đại hoàng tử cũng sẽ bắt lấy, chung quy là vì triều đình Đại Minh trừ hại, hầu gia cần gì phải nghĩ nhiều tới thế gian sự tình.

Định Dung Hầu tuy đã đi xa nhưng võ tướng Lâm Chấn vẫn từng câu từng chữ truyền tới tai của hắn.

- Chó má.

Định Dung hầu đã đi xa nhưng vẫn lớn tiếng mắng.

- Doan.

Định Dung Hầu quá to một tiếng một cái dấu ấn phật đà xuất hiện trước mặt của hắn, Bách Thảo vương phát ra trường mâu uy lực vô cùng lớn nhưng đụng phải phật đà khiến cho nó nát bấy, căn bản không công kích được hoàng tử.

Bách Thảo vương nhìn Phật Đà màu vàng trước mặt hoàng tử hơi ngẩn người một phen pháp khí này cũng thật lợi hại, linh phù trường mâu của nàng không có cách nào xuyên qua, đương nhiên tứ mạch hỗn nguyên đối với song phương cũng có tác dụng tăng giảm thực lực cực lớn.

- Pháp khí này tên là Nhất Tôn Ngũ Trí Phật Đà pháp lực vô biên, trấn áp người dễ dàng bốn cung nhân hậu ân trạch thiên hạ không muốn người bị thương, nếu như người nguyện ý ký kết linh hồn khế ước với bốn cung bốn cung sẽ chấm dứt trận này không cần đánh nhau.

Đại hoàng tử sau khi trải qua tỷ thí thì tin tưởng tăng lên nhiều hơn.

- Si tâm vọng tưởng.

Bách Thảo vương mặc dù thân lâm tuyệt cảnh vẫn không hề có ý khuất phục.

183. Chương 183 : Muốn Uống Rượu Phật.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 183: Muốn uống rượu phật.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Đường Tiêu ở trong thân thể của Chung Lam không khỏi sinh ra vài phần kính ý với Bách Thảo vương, phạm vi kích nổ của Lô Chấn Tử rất ngắn, bản thể của hắn đang lạng lẽ tiến tới gần hỗn nguyên trận nhưng nếu kinh động mấy vị cao thủ này, thì thật phiền phức.

Vì thế Đường Tiêu không thể không thu liễm khí tức, dùng cách đi thật nhẹ nhàng của quân đội hành quân kiếp trước mà tiến gần tới.

- Người đứng là rượu mời không muốn uống muốn uống rượu phật.

Đại hoàng tử cuối cùng không nhịn được sự tức giận, kết cục sắc lập thái tử của hắn định rồi tất cả mọi người sẽ trở nên cung kính hắn hơn nhiều.

- Ngũ Trí Phật Đà này người không thể chống lại hiện tại vừa rồi chỉ là năng lực phòng thủ nhỏ nhoi của nó, hiện tại ta cho người nhìn năng lực công kích của nó, Bạc Hà cô nương là người bức bách ta ra tay.

Đại hoàng tử hét lớn, mạnh mẽ để Phật Đà phun ra một ngụm tinh khí, thân thể của Phật Đà lập tức phình lên tới hai trượng, hai tay của hoàng tử đột nhiên khai triển, tạo thành một dấu ấn đánh về phía Bách Thảo vương.

- Đi.

Cánh tay của Bạc Hà đột nhiên duỗi ra, lập tức dài ra lập tức đón nhận điện quang trảo kia ngưng tụ thành một cây đại trượng

- Âm.

Điện quang lóng lánh, cây đại trượng đã bị đốt thành tro bụi, Bách Thảo vương kêu thảm lên một tiếng, toàn bộ cánh tay phải biến mất thành đồng tro tàn, cùng lúc đó thân thể của Bách Thảo vương cũng nhanh chóng khô héo lại, một lát sau trở thành một cái lá bạc hà nhỏ, một đạo lực quang lóe lên, đột nhiên bay ra bên ngoài trận tứ mạch hỗn nguyên.

Xem ra Bách Thảo vương tinh tường rằng mình không phải là đối thủ của những người này cho nên đánh một chiêu sau đó tìm cớ chạy trốn.

- Hao tâm tổn trí vô ích thôi người chạy không thoát đâu.

Đại hoàng tử cười lạnh một tiếng, một quyền đánh về phía Bách Thảo vương đang bỏ chạy.

Bách Thảo vương đâm vào biên giới hỗn nguyên trận giống như đâm phải một chất lỏng vô cùng nhớt, căn bản không thể nào đột phá ra được, đại hoàng tử vừa rồi ngưng tụ Hàng Long Thôn Nhật biến thành một quyền thể, muốn nuốt cả Bách Thảo vương vào trong bụng.

- Cho người nuốt.

Chiếc lá bạc hà hóa thành hình người Bách Thảo vương nhanh chóng phóng ra một cành cây cự đại vào trong miệng của Hoàng Long Thôn Nhật.

Hiển nhiên bản thể tu vi của đại hoàng tử không thể bằng Phật Đà pháp khí trong tay của hắn, Hoàng Long thôn nhật không chỉ không nuốt được đại mộc của Bách Thảo vương ngược lại còn bị đánh tan thành từng mảnh tiêu tán vô hình.

Cự mộc tiếp tục hướng về phía thân thể của đại hoàng tử bắn tới đáng tiếc bị Phật Đà màu vàng ngăn cản lại, nổ thành từng đồng gỗ vụn, tiêu tán ở vô hình.

- Người hôm nay bất kể thế nào cũng chạy không thoát ngoạn ngoạn nghe theo bốn cung đi bằng không ta sẽ cưỡng ép người ký kết linh hồn khế ước hồn phi phách tán, làm cho người uống phỉ vụ năm tu vi.

Đại hoàng tử mở miệng khuyên Bách Thảo vương vài câu.

- Người... không xứng.

Bách Thảo vương vẫn lộ vẻ đùa cợt phẳng phất giống như đại hoàng tử trước mặt nàng không bằng cả chó má.

Đại hoàng tử bị chọc giận hắn tự nhận mình là thiên tử tương lai thiên hạ là vương thổ của hắn không ngờ một yêu vương nhỏ nhoi dám chống lại làm nhục hắn trước mặt mọi người, đại hoàng tử gào thét, đột nhiên Phật Đà hoàng sắc bắn ra một luồng tinh khí sau khi bắn ra trên Phật Đà bắt đầu lưu chuyển điện quang vân triện tung bay.

- Yêu nữ ta cho người mặt mũi còn sĩ diện, muốn chết!

Đại hoàng tử hét lớn một tiếng, Phật Đà hoàng sắc đột nhiên lao tới trước, trận hình cũng bắt đầu vận vẹo lúc này cho dù cường giả Địa Nguyên đỉnh phong bị nó đánh không bị chết cũng bị tổn thương.

- Phật Đà hoàng lợi hại lắm sao bốn vương lúc ở trong hồ lô của lão ma đã tìm được một pháp khí hôm nay cho người xem uy lực.

- Thiên Kỵ Uy Vũ.

Bách Thảo vương Bạc Hà nhìn phật đà kim sắc trong giấy lát sau đó khẽ kêu lên một tiếng, bốn gã kỵ binh thân kim giáp kim nón kim ngựa kim xuất hiện ở trước mặt hắn ruổi ngựa giương đao đón nhận phật đà phóng tới.

Trên mũ của bốn kỵ giáp này khắc bốn chữ khác nhau Nghịch Mẫn Đấu Phá, mỗi tên đều cầm một thanh đồ long chiến đao, trong tay cầm thương bằng vàng ròng một đôi hắc ngân chiến chùy, bắt đầu hướng về phía bản thể của đại hoàng tử mà lao tới.

Đại hoàng tử liền ngạc nhiên hắn không tưởng được, Bách Thảo vương cùng đồ mật lộ lại còn có pháp khí lợi hại như vậy, nếu như không phải có tứ mạch hỗn nguyên trận ở xung quanh không chết thì chỉ sợ thiên kỵ pháp khí này với tu vi của hắn không thể nào chống lại.

Thần võ tướng Lâm Chấn thấy tình thế không ổn liền dùng tứ mạch hỗn nguyên trận trấn áp, tuy vậy đại hoàng tử vẫn có khả năng bị thương hắn liền vươn tay kéo đại hoàng tử ra khỏi trận, bốn con kỵ mã mất đi mục tiêu công kích liền vung vẩy thanh đao hướng về phía Thần Võ tướng Lâm Chấn đánh tới.

Nhưng bốn kỵ mã này chỉ tiến tới cách đó hai thước sau đó không cách nào tiến tới được nữa, bốn đỉnh cấp cao thủ này cũng không giống như người bình thường muốn lao ra khỏi trận của bọn họ trừ phi là thực lực rất lớn hoặc có công pháp phá toái hư không còn không thì rất khó thoát ra ngoài.

- Bốn cung nói lời cuối cùng nếu như yêu nữ này vẫn chấp mê bất ngộ thì phát hỏa đốt nàng.

Sau khi bại trận lui ra khỏi hỗn nguyên trận đại hoàng tử then quá hóa giận hướng về phía bốn tên thủ hạ ra lệnh.

Tông chủ Từ Văn Tông Chu Khuê lấy ra một cái hồ lô, quát to một tiếng, sau đó từng giọt dầu bay lên không trung hướng về phía tứ mạch hỗn nguyên trận.

Bốn kỵ mã cầm vũ khí trong tay đang chạy tới bên người Bách Thảo vương thì một giọt tinh dầu bắn chối, ầm một tiếng lập tức bốn kỵ mã và Bách Thảo vương tràn ngập trong ngọn lửa địa ngục.

Thân thể của Bách Thảo vương toát ra từng đạo phù triện màu xanh, đem năng lượng tăng tăng bao vây lại, phảng phất giống như một quả trứng lớn,

- Đi.

Thần võ tướng Lâm Chấn cũng lấy ra một hồ lô đổ vào trong tứ mạch hỗn nguyên trận sau đó tông chủ Sa Nam Tông Kim Bàn cũng làm như thế.

Ở bên trong tứ mạch hỗn nguyên trận ánh lửa trùng thiên, từng giọt tinh dầu bắn vào mật độ ngày càng cao, tập trung thiêu đốt trong trận, giống như là mặt trời nhỏ ở trong nhân gian vậy, tuy nhiên lửa không cháy ra khỏi ngoài tứ mạch hỗn nguyên trận được, có thể cho thấy phong ấn của bốn cường giả mạnh mẽ thế nào.

Thân thể của Bách Thảo vương tạo thành lớp vỏ trứng màu xanh lúc đầu tuy nhiên lúc này đã biến thành màu vàng khô, một số chỗ đã xuất hiện màu đen cuối cùng ầm một tiếng triệt để vỡ vụn, một hỏa diễm địa ngục nhanh chóng hướng về phía thân thể của nàng bắn tới, cách Bách Thảo vương mười phân thì dừng lại.

Không thể bội phục bốn cường giả này đối với phạm vi thiêu đốt của hỏa diễm cũng không chế vô cùng chính xác.

- Bách Thảo vương mau đầu hàng nếu không bốn cung sẽ gai tăng hỏa diễm thêm vài phần ngươi chỉ còn con đường chết mà thôi.

184. Chương 184 : Thạch Miêu Vương Xuất Hiện.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 184: Thạch Miêu vương xuất hiện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Định Dung Hầu ở bên ngoài Hỗn Nguyên trận hướng về phía Bách Thảo vương uy hiếp.

Bách Thảo vương không trả lời đại hoàng tử, chỉ mở to hai con mắt nhìn hỏa diễm địa ngục bốn phía nàng có lẽ ý thức được hôm nay khó thoát khỏi cái chết trên mặt hiện ra vẻ đau thương nhưng nàng căn bản không muốn hàng phục.

- Yêu nữ cho rằng ta hù dọa ngươi sao?

Đại hoàng tử hỗn hển mà rống lên.

Giờ phút này Đường Tiêu vẫn không cảm ứng được Lôi Chấn Tử ở bên trong hồ lô cần phải bò thêm vài bước nhưng càng về sau càng dễ tạo thành động tĩnh, mượn đôi mắt của Chung Lam, Đường Tiêu nhìn thấy Chung Khuê đang nhìn về phía mình hiển nhiên hẳn đã phát giác.

- Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh, dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh

Trên mặt của Bách Thảo vương hiện ra một vẻ mệt mỏi tuyệt vọng nhưng vẫn thấp giọng niệm vài câu, quanh người của nàng lục quang đại thạch đột nhiên bạo phát đem những lửa địa ngục kia bức lui trở về, từng tắc từng tắc đại địa bắt đầu rung rung, toàn bộ tứ mạch hỗn nguyên trận cũng trở nên không ổn định.

Cỏ non chính là thứ yếu nhất trên thế gian này, gió thổi dầm mưa băng tuyết bao trùm, động vật dùng làm thức ăn, lửa rừng đốt cháy, nhưng chỉ cần mùa xuân đến cỏ non sẽ mang theo sinh lực mạnh mẽ phổ biến khắp trên mặt đất không có bất kỳ người nào hoài nghi sự cường đại của nó, có được sinh mệnh mạnh mẽ như thế, trên đời này cũng chỉ có cỏ non.

Nhìn thấy tứ mạch hỗn nguyên trận càng ngày càng không ổn định bốn cao thủ càng ngày càng trở nên ổn định bọn họ không ngừng hấp thu tinh khí mà hỗn nguyên trận phun ra, sau đó lại đem từng giọt tinh dầu bắn vào trong trận, đem lửa cháy từ từ áp bức về phía Bách Thảo vương.

Thân thể xanh nhạt của Bách Thảo vương bắt đầu khô héo hiển nhiên là nàng đang thiêu đốt tính mạng của mình đối phó với sự vây công của mấy cường giả, Bách Thảo vương có tôn nghiêm của Bách Thảo vương, chết cũng được nhưng đừng mơ nàng cúi đầu.

- Ngươi tại sao vẫn chấp mê bất ngộ?

Đại hoàng tử phát hiện ra Bách Thảo vương bắt đầu thiêu đốt tính mạng của mình thì như phát điên rồi hẳn biết Bách Thảo vương đã quyết tâm cho dù lúc này sử dụng hồn tông bí pháp với nàng cũng không thể.

Bách Thảo vương mỉm cười trên mặt lộ ra vẻ thần nhiên, phẳng phất như không coi trọng tính mạng của mình nữa nàng một lần nữa thiêu đốt tính mạng của mình, thân thể màu xanh nhạt cũng toàn bộ bị biến thành khô héo, lửa địa ngục cũng bị nàng bức lui hơn mười mét toàn bộ tứ mạch hỗn nguyên trận chuẩn bị sụp đổ.

Bi Triều trưởng lão cắn lưỡi phun máu tươi vào trong tứ mạch hỗn nguyên trận khiến cho trận thể sắp sụp đổ ổn định lại vài phần.

- Bạo.

Đường Tiêu xông vội lên phía trước vài bước sau khi cảm nhận được Lôi Chấn Tử trong hồ lô của Sa Nam Tông hẳn lập tức để cho nó phát nổ.

Hồ lô của Sa Bàn lập tức nổ tung, đem tinh dầu vạn năm thiêu đốt hắt thành một hỏa nhân, tứ mạch hỗn nguyên trận triệt để thất thủ, trong nháy mắt trở nên sụp đổ, hỏa diễm trung thiên bắt đầu lan ra, ba người khác cũng bị hỏa diễm vây quanh hai tiếng bạo nổ, Thần Võ Tướng Lâm Chấn cùng với tông chủ Chung Khuê cũng bị đốt thành hỏa nhân.

Bốn bên ba bên đã thất thủ, tứ mạch hỗn nguyên trận triệt để sụp đổ, Bách Thảo vương bị nhốt ở trong lửa cũng điên cuồng nhảy ra nhanh chóng chạy đi, Đường Tiêu cũng phát động hộ thể cương khí bảo hộ bản thân ngưng khí hóa điều mang Chung Lam thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ sau đó quay đầu bỏ chạy.

Vài đạo quang ảnh trước sau theo lửa cháy mà bắn ra, tuyết điều bay tới gần chiếc lá cây Bách Thảo vương cũng không nhiều lời lập tức cưỡi lên trên lưng tuyết điều chỉ đường cho Đường Tiêu nhanh chóng bay ra khỏi sau đó nằm sấp xuống trên người của hắn.

Đường Tiêu kỳ quái tại sao Bách Thảo vương lại tín nhiệm mình như vậy, giống như là quen biết mình vậy tuy nhiên lúc này hắn cũng không có thời gian đan tưởng mang theo chân khí hùng mạnh đưa vào trong cơ thể của Bách Thảo vương, giương cánh thoát khỏi khu vực đám cháy.

Hơn mười đạo quang ảnh phóng lên trên trời đuổi theo tuyết điều tốc độ còn cao hơn cả Đường Tiêu, trong chớp lát đã đuổi kịp.

- Ngoao.

Đúng lúc này một tiếng mèo kêu kinh thiên động địa vang lên chỉ thấy một con mèo nhỏ từ trong núi chạy tới, nhảy lên không trung lập tức hóa thân cao hơn mười trượng đón lấy hơn mười thủ kia.

Một trảo này con mèo bẻ vụn mười thủ ấn khổng lồ, thậm chí còn đánh chết một người trên không trung, Thạch Miêu vương cũng không thèm nhìn đem người kia nhét vào trong miệng, giống như là hai củ cải vậy ngon lành nuốt xuống.

- Lão Miêu không phát uy các ngươi coi ta là bệnh hổ sao?

Thân thể của Thạch Miêu vương mang theo thanh âm ma sát cự thạch, đột nhiên dài ra gấp mấy trăm lần, giống như là một con cự hổ, uy phong lẫm lẫm chắn đường đi của hơn mười đạo quang ảnh truy kích lại.

Đường Tiêu nghe qua ba chữ Thạch Miêu vương thì cảm thấy nơi này không đúng lắm, tuy nhiên nhìn bộ dạng uy mãnh của nó thì cũng xứng với cái tên này.

- Kết trận.

Thần võ tướng Lâm Chấn lập tức hô mọi người kết trận để phòng ngừa Thạch Miêu vương ra tay lần nữa.

Hơn mười đạo quang ảnh lập tức kết trận, những người này đều có tu vi Địa Nguyên tam cấp trở lên người vừa rồi bị Thạch Miêu vương nuốt chửng cũng có tu vi Địa Nguyên tứ cấp.

Bách Thảo vương nằm sấp ở trên người tuyết điều đứng thẳng lên, vỗ vỗ tuyết điều ý bảo nó không cần chạy nữa, Đường Tiêu triển khai cánh chim tạo thành một đường vòng cung, xoay người trở lại sau đó ở sau lưng Thạch miêu vương nhìn về phía đám đại hoàng tử bên kia.

- Tam đại yêu vương tề tựu tại ngọc sơn hiện tại lực lượng chúng ta không cách nào địch nổi hoàng tử điện hạ tạm thời lui rồi nghỉ biện pháp.

Lâm Chấn dấn đầy bùn đất nói với đại hoàng tử.

Đám người đại hoàng tử không ai cho rằng tuyết điều là do Đường Tiêu hóa thân bọn họ đều cho rằng tuyết điều vương chính là Đường Tiêu, tuy tuyết điều này thực lực có vẻ rất yếu nhưng linh hồn lực lại cường đại giống như Thạch miêu vương và Bách Thảo vương ai cũng không ngờ một nhân nguyên ngũ cấp như Đường Tiêu lại chen chân tới nơi này.

- Chúng ta không đánh sao? Chúng ta có bốn vị cường giả đỉnh phong mà Bách Thảo vương hiện tại toàn thân khô héo suy yếu, không chịu nổi nữa rồi, Tuyết Điều vương thì hai mươi năm chưa xuất hiện thực lực của nó bây giờ cũng rất yếu cho nên mới trốn ở sau lưng Thạch miêu vương, chúng ta hiện tại chỉ cần phải đối phó với thạch miêu vương nói không chừng có thể bắt được ba người bọn họ.

185. Chương 185 : Bách Thảo Vương Mời Cơm.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 185: Bách Thảo vương mời cơm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Sắc mặt của đại hoàng tử âm trầm hiển nhiên hẳn không cam lòng.

Hơn nữa một trận chiến tiêu diệt ba yêu vương công lao này vô cùng to lớn.

Lâm Chấn lắc đầu:

- Đứng nhìn Bách Thảo vương hiện tại suy yếu nàng ta là bách thảo chi vương, thiên địa nguyên khí đều theo cây cỏ mà thay đổi liên tục, ở xung quanh nơi này linh khí nồng đậm, nàng ta sẽ liên tục bổ sung thiên địa nguyên khí ỉnh, chúng ta cho dù có nhiều người hơn nữa cũng khó đánh bại hơn nữa trận chiến vừa rồi hai vị tông chủ đều bị trọng thương.

Lâm Chấn vừa nghe được những lời này liền hiểu ra đây chính là điều mà Đường Tiêu đang nghi hoặc hẳn phát hiện chỗ này thiên địa nguyên khí vô cùng dày đặc ngưng khí hóa điều tiêu hao rất nhiều chân khí nhưng hẳn hô hấp một lúc là khôi phục trở lại cho nên ở bên cạnh Bách Thảo vương hẳn hoàn toàn có thể duy trì trạng thái hóa điều.

Thạch Miêu vương đồng thời cũng hưởng thụ nguyên khí dày đặc của Bách Thảo vương, nó duỗi trào ra về phía đám đại hoàng tử gào to:

- Đám chuột nhỏ các ngươi còn dám tái chiến với ta sao, mau ra tay đi.

Thanh âm của Thạch Miêu vương từ phía đối diện truyền tới giống như là dư âm trùng kích vậy thân thể của đại hoàng tử thiếu chút nữa thì không đứng vững toàn thân khí huyết đều dâng lên, những cường giả cấp thấp hơn đại hoàng tử đều lộ vẻ khó chịu.

Thạch Miêu vương điều khiển núi đá giống như trò đùa nếu như khiến nó chọc giận một ngọn núi dời đi làm vũ khí cũng không thành vấn đề, bản thể của Thạch Miêu vương lại vô cùng rắn chắc không phải là thứ mà người bình thường có thể chống được, có thêm Bách Thảo vương cung cấp thêm Địa Nguyên khí trợ lực giờ phút này nó đủ sức để vênh vao tự đắc.

- Lão Miêu à ngươi lừa gạt bốn vương theo ngươi đi ra nếu như không có cực phẩm nhân đan bốn vương sẽ luyện ngươi thành miêu đan mà nuốt vào.

Một thanh âm hùng hồn từ trên bầu trời truyền tới, một lát sau khí tức nóng lên ở bên cạnh Thạch Miêu vương đột nhiên xuất hiện thêm một con gấu lớn, toàn thân lộ ra một vẻ hỏa hồng chói mắt, như là mặt trời nhỏ vậy, nhìn xa xa khiến người ta cảm thấy nóng rực.

Ai cũng không phát hiện ra con gấu này xuất hiện như thế nào chẳng hề thấy thanh âm của nó, sau đó nó xuất hiện bên người của Thạch Miêu vương, hiển nhiên vừa rồi nó mai phục ở gần đó, Hỏa Hùng vương thuộc hệ hỏa, điều khiển hỏa diễm ở Áo Bỉ Đảo không ai bằng có Bách Thảo vương ở bên cạnh trợ lực nó có thể dễ dàng tiêu hủy một thành trì.

- Thật nhiều nhân đan đều là phẩm chất đỉnh cấp, ngươi tùy tiện để Tiểu Thảo luyện hóa giúp ngươi vài viên là được.

Thạch Miêu vương duỗi móng vuốt chỉ chỉ về phía đại hoàng tử.

Đại hoàng tử vẫn còn tâm tư muốn đại chiến với ba địa yêu vương nhưng sau khi Hùng Hoàng đàn tới hấn đã trở nên lo lắng, tứ đại yêu vương tề tựu hổ liệt tứ tướng liên thủ cũng chưa chắc có thể thắng được chỉ sợ chỉ phụ hoàng mình và Trần Quốc hầu ra tay hoặc Long Minh tứ thánh tới mới có thể trấn áp.

- Hoàng tử diện hạ, chúng ta lui thôi.

Thần võ tướng Lâm Chấn lại trầm thấp khuyên đại hoàng tử một câu, Lâm Chấn hiện tại cũng không phải sợ chiến đấu mà là với thực lực của hấn, Tứ Đại Yêu vương cũng không làm gì được hấn chỉ là đại hoàng tử và ngũ hoàng tử ở đây vạn nhất hai vị hoàng tử này bị thương thì Lâm Chấn không gánh nổi trách nhiệm.

Đôi mắt của đại hoàng tử lộ vẻ âm trầm bất định lộ ra vẻ cực kỳ không cam lòng tuy nhiên hấn vẫn còn bình tĩnh:

- Truyền lệnh toàn quân rút khỏi ngọc sơn.

Một đoàn người bảo hộ đại hoàng tử và ngũ hoàng tử đầu vào đây mà rút lui xuống núi, lúc này ngũ hoàng tử mới phát hiện ra Chung Lam không thấy đâu rồi, hấn chợt dạ lúc ấy hấn bỏ mặc Chung Lam mà chạy trốn cho nên cũng không có ý nhắc lại, ngũ hoàng tử trong lòng tiếc hận mình mới cùng với vị mỹ nữ kia giao hảo nà đã chết oan uổng, một phương diện khác hấn cũng phiền muộn vì lưu ly thuyền không cách nào lấy lại được rồi.

....

Đoàn người đại hoàng tử lui về ba vị yêu vương cũng không đuổi theo sau khi trải qua sinh tử chém giết, bọn họ cũng muốn nhàn nhã nói chuyện với nhau, yêu thú ở trong sơn dã, nhàn tản đã quen bản tâm cũng không muốn là kẻ địch của nhân loại nhưng cũng hơi hâm mộ sinh hoạt của nhân gian, cho nên mới cố gắng tu luyện thành hình người để mong được nhân loại tán thành mà thôi.

Tuy nhiên nhân loại tham lam vĩnh viễn không có chừng mực luôn luôn ngấp nghé da lông cốt nhục nội đan cùng với các đặc sản khác của bọn họ, tiến quân khai phá núi hoang chiếm lĩnh lãnh địa củ yêu thú, đi săn yêu thú ăn thịt luyện hóa nội đan... nói những yêu thú này là nghiệt, gây tai họa cho nhân gian.

Nhân loại dùng yêu thú làm thức ăn thì bình thường nhưng yêu thú dùng nhân loại làm thức ăn thì chính là tội nghiệt bởi vì nhân loại là người thắng là kẻ thống trị thiên nhiên cho nên nhân loại tu thành chính quả là tiên còn cầm thú tu luyện thì gọi là ma.

Cho nên người và thú không thể cùng nhau tồn tại trừ phi yêu thú cam tâm tình nguyện bỏ qua tôn nghiêm của mình là nô bộc của nhân loại bằng không thì bọn họ vĩnh viễn có chiến tranh.

Đoàn người đại hoàng tử sau khi rời khỏi Đường Tiêu trong lòng thầm kêu khổ hấn đương nhiên biết rõ ở Áo Bì Đảo người và thú đã kết linh hồn khế ước thì thành chủ tớ còn không sẽ là đối thủ người sống ta chết, hiện tại hấn ở cùng một chỗ với ba đại yêu vương, ba đại yêu vương đều là cường giả cao cấp ở Áo Bì Đảo chỉ cần một ngón tay là đủ khiến hấn phải chết rồi, Đường Tiêu hiện tại chỉ có cách cẩn thận không lộ ra thân phận thực sự sau đó từ từ tìm cách thoát đi.

- Các người đều tới tìm ta sao, vậy đi vào trong động phủ của ta nghỉ một chút.

Bách Thảo vương lên tiếng hiển nhiên tỏ vẻ cảm tạ đối với sự xuất thủ tương trợ đối với bọn họ.

- Lão Miêu cực phẩm nhân đan đâu?

Hỏa Hùng vương không để ý tới Bách Thảo vương tiếp tục không buông tha mà đòi hỏi Thạch Miêu vương.

- Hồ lô dưa nổ nhân đan chạy mất ta mời các người đi ăn cơm ta sẽ tặng mỗi người một cực phẩm linh đan coi như là đền bù tổn thất.

Bách Thảo vương thay Thạch Miêu vương trả lời Hỏa Hùng vương.

Tuy nàng hóa thân thành hình người mới hơn mười lăm năm nhưng dùng thân thể thảo yêu đã tồn tại rất lâu rồi mặt khác cùng với ba đại yêu vương trước kia cũng có chút ít quan hệ cho nên bọn họ vài chục năm không gặp cũng không có gì lạ, trong núi không có ngày tháng đám yêu thú cũng không có khái niệm thời gian, thậm chí mấy trăm mấy nghìn năm gặp mặt cũng có thể xưng là bạn cũ, cách xa mấy trăm dặm từng người chiếm núi làm vua cũng là hàng xóm.

186. Chương 186 : Nơi Ở Của Bách Thảo Vương.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 186: Nơi ở của Bách Thảo vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Nghe nói Bách Thảo vương muốn tặng cực phẩm linh đan, Thạch Miêu vương cùng với Hỏa Hùng vương đều hơn hớn, Bách Thảo vương ra hiệu lệnh thiên hạ bách thụ thiên thảo không ai dám không nghe theo, vạn niên chi linh đối với nàng chỉ là rác rưởi, nàng tùy tiện xuất ra cũng là cực phẩm dược thảo thế gian hiếm gặp.

Tam đại yêu vương cùng với Đường Tiêu giả mạo yêu vương cùng đi vào trong Bách Thảo cốc của Bách Thảo vương Đường Tiêu ngưng khí hóa điều cấp tốc phi hành, tốc độ của hắn chậm hơn mấy đại yêu vương kia rất nhiều, tuy nhiên Hỏa Hùng vương và Thạch miêu vương cũng không nóng nảy, theo sát tốc độ của hắn từ từ đi vào sâu trong núi, Thạch Miêu vương thậm chí còn lười biếng nhảy vào trong ngực của Bách Thảo vương ở trên lưng của Tuyết Điều lần qua lần lại, kéo cổ Tuyết Điều mà nhảy nhót.

- Lão Điều ta không tìm được người tại sao người lại chạy tới đây vậy/

Thạch Miêu vương ghé vào cổ của tuyết điều khẽ nói.

Đường Tiêu quay đầu mổ vào cổ của Đường Tiêu một cái hắn không dám trả lời chỉ sợ bọn họ nhận ra thanh âm của mình, ở cùng với một yêu vương này đa rất nguy hiểm rồi, hơn nữa là cùng với ba đại yêu vương.

Vị trí chính thức của Bách Thảo vương ngoại trừ Bách Thảo vương ra thì ai cũng không biết rõ, toàn bộ Bách Thảo vương bị trận pháp cấm chế vạn năm khổng lồ, người có tu vi võ công thấp không cách nào tiến vào, cho dù có người có tu vi võ công cao như Bách Thảo vương muốn bài trừ những cấm chế này cũng không phải là điều dễ dàng.

Một đoàn người tiến vào Ngọc Sơn, Bách Thảo vương bảo mọi người ngừng lại để cho tuyết điều hạ xuống nàng nhảy xuống trên người tuyết điều Đường Tiêu cảm thấy rất kỳ quái bách thảo cốc rốt cuộc ở nơi nào hắn cũng không dám mở miệng chỉ có thể ở bên cạnh lặng yên mà chờ.

Bách Thảo vương từ trên người Đường Tiêu nhảy xuống xong đi tới đá Thạch Miêu vương một cước:

- Hôm nay ta mời các người tới ăn cơm nhưng Bách Thảo vương không có thịt để ăn lão Miêu người bắt chút chim cá mang về.

- Ngoao, người mời ta ăn cơm còn bắt ta chuẩn bị thức ăn sao?

Thạch Miêu vương ở trên mặt đất lần qua lần lại không chịu rời đi.

- Không đi cũng được vậy người đừng vào trong cốc linh dược cũng không có phần

Bách Thảo vương đá vào Thạch miêu vương một cước.

- Được được ta phục người rồi.

Thạch Miêu vương nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Hắc hắc lão miêu đáng chết.

Hỏa Hùng vương cũng không nói gì, hắn vừa mừng rỡ vừa ngây ngô đồng thời vừa hả hê.

không bao lâu sau Thạch miêu vương đã chạy về không biết hắn từ nơi nào mang về mấy cái ổ chuột béo mập bị buộc đuôi lại với nhau, hắn đem mấy con chuột ném xuống mặt đất, những con chuột này vẫn còn sống, sau khi rơi xuống đất chạy trốn bốn phía, nhưng đuôi của chúng buộc lại với nhau lại chạy trốn bốn phương tám hướng kết quả ai cũng không chạy thoát.

- Lão Miêu à lúc trước ta lần đầu tiên tới Đại Vũ Sơn người còn mời ta ăn chuột lúc đó ta có ăn mấy thứ đó đâu, người có thể đổi khẩu vị bắt mấy con cá được không

Hỏa Hầu vương hiển nhiên không hài lòng lắm với món thịt chuột.

- Người thì hiểu cái gì, đây chính là mỹ vị nhất trên thế gian, lần trước ta mời người là tốt rồi đó, người ném qua đi sẽ biết món này ngon.

Thạch Miêu vương khinh thường mà nhìn Hỏa Hùng vương hiển nhiên trong khoảng thời gian này hẳn ở Ngọc Sơn của Bách Thảo vương kiếm được không ít chỗ tốt.

- Lão Hùng người muốn ăn cá sao? ở cách phía đông năm dặm có một con sông lớn ở đó có rất nhiều cá.

Bách Thảo vương thuận thế sai sử Hỏa Hùng vương một phen.

- Có phải không đi bắt cá thì không có linh được không

Hỏa Hùng vương buồn bực hỏi Bách Thảo vương.

- Đó là đương nhiên.

Thạch Miêu vương hả hê trả lời Hỏa Hùng vương sau đó còn đá vào mông Hỏa Hùng vương một cái.

- Ta vừa rồi tại sao lại lắm miệng làm chi?

Hỏa Hùng vương phiền muộn sờ mông bay lên trời chạy gấp về phía đông.

Hỏa Hùng vương cũng không đi lâu trong lòng hẳn nóng lòng thưởng thức mỹ vị lại có linh được của Bách Thảo vương nên không bao lâu sau hẳn đã bắt một cái lồng cá trở về, cá cũng không chết tất cả đều tươi ngon, trên mỗi con cá đều có dấu tay gấu.

- Cả hai đều ngoan.

Bách Thảo vương cười cười tán thưởng hai yêu vương sau đó xoay người quay mặt nhìn về phía sườn đồi nổi lên phù chú căn cứ vào tư thế của nàng Đường Tiêu cảm thấy nàng đang di dời cấm chế, ngay sau đó nàng bước tới một bước bóng hình liền biến mất.

Thạch miêu vương và Hỏa Hùng vương trước sau đi vào, Bách Thảo vương đi vào Đường Tiêu cũng nhẹ nhàng đi theo sau họ, giương cánh tìm tòi trên không trung.

Rất nhiều đại tông phái ở trước sơn môn bày ra cấm chế, đem sơn môn ẩn náu ngăn cản người ngoài tiến vào, mà Bách Thảo vương thiết hạ cấm chế này ngoại trừ ngăn ngừa còn có ý nghĩa truyền tống loại cấm chế này có chỗ tốt là cho dù nàng dẫn người khác trực tiếp tiến vào Bách Thảo cốc thì cũng không cách nào tìm được cửa vào, cho dù đã qua được cấm chế nhưng nếu không phải được Bách Thảo vương tự mình mở cửa cũng không đi vào không gian truyền tống được.

Đường Tiêu giương cánh bay về phía trước không khí xung quanh giống như sóng nước khai mở, trong tai truyền tới từng tiếng kim thạch oanh ô, không bao lâu sau Đường Tiêu đã tiến tới một thế giới hoàn toàn khác, đưa thân vào trong sơn cốc mắt nhìn bốn phía hẳn không thể phán đoán được đến tột cùng đây là nơi nào của Ngọc Sơn.

Ở trong Bách Thảo cốc hương thơm tràn ngập mùi thuốc mê người được Bách Thảo vương xây dựng giống như là một tiểu hoa viên, nàng từ đáy nước đi tìm kiếm đá cuội rải lên trên đó tạo thành một phong cảnh hài hòa tự nhiên.

Hỏa Hùng vương đối với vườn được thảo của Bách Thảo cốc ngấp nghé không thôi tuy nhiên không có Bách Thảo vương dẫn đường bọn họ căn bản không tới đây được lúc này tiến vào trong bách thảo cốc đã có cơ hội trộm không ít tiên thảo. Bốn phía lúc này cũng tràn ngập mùi thuốc vô giả cấp thấp như Đường Tiêu chỉ ngửi mùi thuốc thôi đã là cực kỳ bổ dưỡng.

- Tiểu thảo ở đây quá đẹp so với cái ổ mèo của ta thì đẹp hơn nhiều.

Thạch miêu nhảy lên một lát sau chạy xung quanh bách thảo cốc mấy lần đáng tiếc rằng nó dù tiến vào Bách Thảo cốc nhưng khắp nơi vẫn là cấm chế muốn trắng trợn cướp bóc một phen cũng không được.

Đường Tiêu không muốn gây phiền toái theo sát sau lưng của Bách Thảo vương, giống như một con chim bình thường từ từ chạy may mà hẳn hàng ngày nhìn ngắm chim chóc cho nên bất chước cũng không phải là chuyện khó khăn.

- Tiểu thảo thật muốn giết người sau đó cướp sạch thảo dược ở đây hoặc là đổi thành ổ mèo của ta.

187. Chương 187 : Chúng Yêu Vui Đùa.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 187: Chúng yêu vui đùa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Thạch Miêu vương rất phiền muộn chạy tới bên cạnh Bách Thảo vương bắt đầu cọ chân vào chân của nàng.

- Chỉ bằng vào người? Lăn đi.

Bách Thảo vương cũng không nể tình một cước đá bay Thạch Miêu vương, động tác cực nhanh Thạch Miêu vương cũng không kịp trốn tránh.

Hỏa Hùng vương ở bên cạnh cười hắc hắc nhìn Thạch Miêu vương mà hả hê.

Tuy Bách Thảo vương hiện tại toàn thân khô héo vô cùng suy yếu nhưng tựa hồ cũng không ngại cùng với hai đại yêu vương khác sống chung cùng một chỗ thậm chí còn dẫn bọn họ vào sào huyệt của mình, Đường Tiêu suy đoán rằng bọn họ có tình cảm với nhau vô cùng tốt cùng nhau cõng đỡ cùng nhau chung hoạn nạn, không giống như cuộc sống bình thường của nhân loại, lục đục đề phòng lẫn nhau.

- Lão Điều người có phải mệt rồi không ta cảm thấy trạng thái của người rất không đúng.

Thạch miêu vương ở trước mặt Bách Thảo vương mất mặt liền tìm Đường Tiêu kiếm chuyện vui vẻ.

Đường Tiêu trong lòng cảnh giác vẫn không để ý tới nó đuổi cái mỏ mà mổ xuống, Thạch Miêu vương ngửa mặt lên trời nằm ngả trên mặt đất ha ha cười bốn vuốt đánh với điều mỏ của Đường Tiêu, nó tựa hồ rất thích được đùa như vậy thần sắc và động tác so với con mèo ở kiếp trước của Đường Tiêu cũng không có gì khác nhau.

Đường Tiêu ở kiếp trước có một thời gian nuôi mèo, mỗi lần xong nhiệm vụ đều chọc cười với nó một hồi bây giờ cùng với Thạch miêu vương vui đùa khiến cho hẳn nghĩ tới tình cảnh kiếp trước, tuy nhiên Đường Tiêu không dám biến thành nhân hình đành phải dùng mỏ điều chọc ghẹo Thạch Miêu vương mổ vào từng chỗ trên người của nó, Thạch Miêu vương vô cùng thích ý mà lăn lộn qua lại trong miệng còn ngoao ngoao gọi bậy.

Lăn lộn một lúc Thạch Miêu vương đã tiến tới sau lưng của Hỏa Hùng vương, Hỏa Hùng vương vừa vặn thu chưởng về dẫn vào cái đuôi của Thạch Miêu vương, Thạch Miêu vương kêu lên một tiếng sau đó đột ngột nhảy lên từ trên mặt đất đến tận trên đầu của con gấu, dùng móng vuốt chải một đường xuống dưới.

- Đừng làm rộn nữa đi làm cơm đi.

Bách Thảo vương ngăn Thạch miêu vương và Hỏa Hùng vương lại, tay của nàng cầm lấy một đồng chuột và cá không còn nội tạng tất cả đều được xuyên qua một cành cây.

- Không phải nấu chín rồi ăn sao?

Thạch Miêu vương và Hỏa Hùng vương tỏ vẻ thất vọng.

Bách Thảo vương đưa cái xiên cá và xiên chuột đứng giữa hai chân của Thạch miêu vương sau đó lại nín lấy lỗ tai của Hỏa Hùng vương để nó cúi xuống bên người của Thạch Miêu vương.

- Hôm nay nướng ăn các ngươi một người phụ trách làm khung sậy một người phụ trách thổi lửa, ta thì thêm gia vị.

Bách Thảo vương tiến thành phân công.

- Thiêu đốt à? Ta thích.

Hỏa Hùng vương hắc hắc nở ra nụ cười.

- Ưa thích thì cũng làm thổi lửa.

Bách Thảo vương cũng níu lấy lỗ tai của Hỏa Hùng vương ấn nó xuống mặt đất.

- Thêm một đồng lửa không được à, sao lại muốn ta thổi?

Hỏa Hùng vương ngồi xuống mặt đất lộ vẻ không vui.

- Ngươi không thổi vậy được ngươi ở bên cạnh xem chúng ta ăn linh được cũng không có phần.

Bách Thảo vương khẽ nặng nề gõ vào đầu Hỏa Hùng vương một cái.

- Được rồi ta thổi.

Hỏa Hùng vương bắt dắc dĩ nằm rạp xuống mặt đất hướng về phía xiên thịt chuột và xiên cá trên người của Thạch miêu vương mà thổi.

- Tiểu thảo ngươi có biết không ta là một con mèo lại là một con mèo vĩ đại đứng yên không nhúc nhích là một chuyện con mèo bình thường rất khó chịu được đó.

Thạch Miêu vương giờ hai cái xiên thịt lên càng không ngừng tả hữu tới lui.

- Như thế này vậy cho ngươi đứng ở một bên xem chúng ta ăn thịt chuột mập xem ngươi có chịu được không.

Bách Thảo vương không chút khách khí mà đá vào mông của Thạch miêu vương một cái.

- Hắc hắc lão miêu ta phát hiện một chuyện rất kỳ quái.

Hỏa Hùng vương bỗng nhiên cất tiếng nói với Thạch Miêu vương?

- Chuyện gì?

Thạch Miêu vương hỏi lại một câu.

- Tại sao ta và ngươi làm việc lão điều kia vẫn không nhúc nhích?

Hỏa Hùng vương rất cảm giận bất bình nhìn tuyết điều mà liếc.

- Đúng thế!

Thạch Miêu vương cũng phát hiện ra vấn đề này.

- Bởi vì hắc đẹp trai không giống hai người quái dị các ngươi.

Bách Thảo vương vừa cảm gia vị đi tới vừa trả lời hai đại yêu vương.

- Đẹp trai thì làm được làm sao so được với sự tươi trẻ của ta.

Thạch Miêu vương nghiêng đầu mở to mắt mèo nhìn Bách Thảo vương.

- Hắc hắc ta cũng....

Hỏa Hùng vương nghĩ nửa ngày phát hiện ra mình cũng không đẹp trai và tươi trẻ liền im bặt.

- Ngươi cái gì?

Bách Thảo vương hỏi lại Hỏa Hùng vương một câu...

- Vô cùng....

Hỏa Hùng vương gãi đầu:

- Ta xấu, nhưng ta rất dịu dàng....Hắc hắc.s

Thạch Miêu vương đem hai cái xiên thịt ném lên trên trời, ngựa mặtm bụng cười bò, cười đến ngựa tới ngựa lui, Bách Thảo vương cầm lấy hai xiên thịt hung ác nhìn nó, Thạch miêu vương liền duỗi móng chân ra đem hai xiên thịt bắt về, lại xoẹt một tiếng nữa đứng yên bất động.

Kỹ năng nấu nướng của Bách Thảo vương đúng là không tệ, nàng phối hợp nguyên liệu rất đầy đủ, chỉ nguyên một cái xiên thịt chuộtđã cho tới hơn một trăm loại gia vị, ngon lành vô cùng.

Ăn thịt nướng mỹ vị Đường Tiêu chợt nhớ tới một đồ đệ kiếp trước của hắn, một nữ tử gốc Mỹ, mỗi lần trở về nàng ta đều nấu cho Đường Tiêu ăn những mỹ thực ngon lành vô cùng.

.....

- Tiểu thảo ta yêu người lắm rồi làm vợ của ta.

Thạch miêu vương ăn xong mấy con chuột mập mấy con cá lớn no bụng ngựa mặt lên trời lăn qua lăn lại.

- Hắc hắc.. ta cũng muốn.

Hỏa Hùng vương tiếp tục cười ngây ngô.

- Lăn.

Bách Thảo vương đá một cước lăn Thạch miêu vương đi, lại nắm lấy lỗ tai của Hỏa Hùng Vương:

- Người muốn sao? Cũng không nhìn xem bộ dạng gấu của người thì có ai dám theo người.

- Cha mẹ sinh ra không thể trách ta.

Hỏa Hùng vương dùng bàn tay gấu ôm lấy mặt bộ dạng rất thương tâm.

- Tiểu thảo người quá bạo lực rồi tuy nhiên ta thích.

Thạch Miêu vương sau khi rớt xuống thì tiến tới tròn tròn mắt làm ra vẻ ngây thơ.

Sau khi ăn uống xong, Bách Thảo vương cho Thạch Miêu vương vàHỏa Hùng vương mỗi người một viên linh đan, sau nửa ngày trời Bách Thảo vương lại cho bọn họ thiên niên linh chi các loại dược thảo nhưng cái gì cũng chưa cho Đường Tiêu, Đường Tiêu cũng không lên tiếng cũng không mở miệng gyeu cầu, theo ba yêu vương cùng nhau ra Bách Thảo cốc.

- Ta muốn bế quan, gặp lại các người sau.

Bách Thảo vương hướng về phía Thạch Miêu vương và Hỏa Hùng vương kêu lên một tiếng.

- Tiểu thảo gặp lại sau, hắc hắc.

- Tiểu thảo ta sẽ nghĩ tới người nhớ đi Đại Vũ tìm ta.

188. Chương 188 : Đỉnh Núi Ngọc Sơn.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 188: Đỉnh núi Ngọc Sơn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Hỏa Hùng vương cùng với Thạch Miêu vương từng người nói với Bách Thảo vương cho dù bọn họ không cam lòng nhưng nhìn thấy Bách Thảo vương mặt lạnh đuổi khách cũng chỉ có thể từng người ra đi, Đường Tiêu chuẩn bị giường cánh muốn rời khỏi thì bị BáchThảo vương gọi lại đi về phía hắn.

Đường Tiêu đứng vững, Bách Thảo vương xoay cổ cười lên trên lưng của Đường Tiêu:

- Đi chúng ta đến đỉnh núi xem.

Đường Tiêu nhìn thoáng qua mặt trời trên đỉnh đầu cảm thấy hiện tại đã là giữa trưa mặt trời còn chưa xuống núi, không biết Bách Thảo vương dẫn hắn đi xem là có ý gì, tuy nhiên Đường Tiêu cũng không hỏi nhiều, dứt khoát giả vờ không nói gì mở hai cánh chỏ Bách Thảo vương bay lên.

Cùng Bách Thảo vương sống cùng một chỗ Đường Tiêu cảm thấy rất thoải mái, nàng ta ngưng tụ thiên địa nguyên khí, khiến cho người ta cảm thấy lúc hô hấp có rất nhiều lực lượng.

Đường Tiêu hưởng thụ cảm giác này vì vậy thỏa thích tung bay trên bầu trời ngẫu nhiên nhanh chóng lao thẳng xuống, khiến cho Bách Thảo vương ở trên lưng hắn cả kinh cười ha ha, sau một lát Bách Thảo vương mới ý thức được tuyệt diệu đang chọc cười mình trên khuôn mặt khô héo hiện lên vẻ ửng hồng.

Từ trên không trung nhìn xuống phía dưới Ngọc Sơn dùng địa hình lòng chảo làm chủ, núi cao tuần mãng, Áo Bì Đảo không biết bao nhiêu năm không kết tuyết không kết sương, nhưng Ngọc sơn đỉnh vì rất cao cho nên thường xuyên có tuyết có sương bao bọc, lên càng cao thì càng ẩm.

Cũng may có Bách Thảo vương bên người Đường Tiêu có thể tùy thời nghĩ cách bảo tồn chân khí cho dù nhiệt độ thấp hắn cũng không cảm thấy rét lạnh.

Một đường phi lên trên đỉnh núi Đường Tiêu phát hiện ra nơi này càng trở nên cao vời vợi, không trung cấm chế dày đặc chỉ có dưới sự chỉ dẫn của Bách Thảo vương Đường Tiêu mới không đụng với những cấm chế kia những cấm chế này không giống nhau đại bộ phận là bố trí không có nguy hại, dùng để truyền tống khi đụng vào cũng chỉ truyền đi một địa điểm khác, khiến cho hoàn cảnh quanh người phát sinh biến hóa, lạc đường không rõ phương hướng.

Cũng có một số cấm chế vô cùng nguy hiểm, tu vi võ học không cao ngộ nhập vào có thể bị chết, cho dù tu vi võ học cao tới thiêu điểm nhất định gặp những cấm chế này cũng sẽ bị thương, điều khiến cho người ta khó có thể tham dò chính là đại bộ phận cấm chế đều trôi nổi di động trên không trung, nay ở chỗ này mai ở chỗ khác cho nên có người muốn thông qua thăm dò đều không có khả năng.

Đường Tiêu đối với tính nguy hiểm của nguyên thủy sơn mạch đã có nhận thức. Yêu thú lợi hại đều phân chia địa bàn sinh hoạt ở trong núi rừng căn bản không có khái niệm thời gian thường thường sẽ tạo địa bàn vững chắc, thiết hạ đũa cấm chế.

Rốt cuộc Bách Thảo vương cũng đã mang Đường Tiêu tới địa điểm cần tới.

Ở đây cơ hồ là chỗ cao nhất của Ngọc Sơn, đóng đầy băng nhưng sinh cơ vẫn y nguyên dạt dào, ở đây mây mù lượn lờ ít ai lui tới ánh mặt trời vô cùng yếu ớt nước suối cũng lạnh băng nhưng vĩnh viễn không kết băng, quanh đường sinh trưởng những dược thảo quý hiếm, những dược thảo này đã lâu năm thậm chí còn có linh tính, Bách Thảo vương hiện thân bên cạnh chúng cũng lễ bái với nàng.

Đường Tiêu nhìn thấy Bách Thảo vương Bạc Hà cuốn ống tay áo lên, đại lượng kỳ dị trần thảo bay trước mặt của nàng, cái gì là vạn niên chi thảo vạn niên tuyết liên vạn niên hà thù ô, vạn niên sơn sâm vạn niên mê lương, vạn niên đương quy... những thứ này đều là cực phẩm dược thảo trên thế gian đều ở chỗ này.

Dùng vạn năm để hình dung dược thảo nơi này có lẽ không thỏa đáng bởi vì ở đây không có nhân thể phạm trần quấy nhiễu, rất nhiều dược thảo đều sinh trưởng tới mấy chục vạn năm trở lên tuy nhiên không có cơ duyên trùng hợp như Bạc Hà cho nên nhiều lắm chỉ có thể có thân thể thảo yêu không có trí tuệ.

Ý niệm đầu tiên của Đường Tiêu chính là nếu như Bách Thảo vương đem những thảo dược này thì mình đại phát tài rồi, ý niệm thứ hai là làm sao có thể bắt bọn họ vào trong tay.

Phù linh trong cơ thể của Bách Thảo vương bay ra lập tức ngưng kết thành dược đỉnh, từ trong dược đỉnh Đường Tiêu có thể ngửi thấy mùi thuốc bắt đầu khuếch tán, mùi thuốc phiêu dạt một đàn dược bắt đầu từ từ hình thành.

Bản thân của Bách Thảo vương là một cây bạc hà sinh trưởng hơn mười vạn năm, ở đây cũng không biết ăn bao nhiêu dược thảo, thú mà nàng luyện ở trong dược đỉnh cũng là linh đan diệu dược khiến thế gian điên cuồng.

Hai ba canh giờ sau mặt trời dần ngả về phía tây, Bách Thảo vương từ trong được đỉnh lấy ra năm viên đan dược thành hình cuối cùng Bách Thảo vương cắn nát ngón tay, đưa vào năm viên thuốc năm giọt chần lỏng màu xanh lá, dùng linh phù luyện hóa lần cuối sau đó bỏ vào thêm mấy thứ đồ dùng kèm theo khác bọc lại đưa tới trước mặt của Đường Tiêu.

- Cảm ơn người hôm nay xả thân cứu giúp ta.

Hai mắt của Bạc Hà lóng lánh lưu quang, chân thành mà nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu ngậy cả người chuyện hôm nay quả thực là trùng hợp xả thân thì không tới, cần thận nhớ lại hấn nổ rớt đại hoàng tử và tể tướng hỗn nguyên xong muốn chạy trốn khi đó vừa vận chạm phải Bách Thảo vương Bách Thảo vương cái gì cũng không nói trực tiếp xoay người leo lên lưng của hấn.

Rất có thể Bách Thảo vương đã hiểu lầm lúc đó hấn vì nàng mà tới.

Đối với Bách Thảo vương mà nói, một người xả thân vì nàng trong lúc lửa địa ngục đang đốt cháy dĩ nhiên so với tình cảm mà Thạch miêu vương và Hỏa Hùng vương nửa đường xuất hiện có giá trị hơn rất nhiều. Huống chi tuyệt diệu tu vi thấp mà có thể mạo hiểm vì nàng như vậy cho nên Bách Thảo vương đặc biệt đem đan dược ở đây tặng cho tuyệt diệu.

Suy nghĩ cẩn thận xong Đường Tiêu cũng không khách khí một đạo phù triệu màu trắng bay ra đem năm viên tuyệt phẩm đan dược và mấy thứ kèm theo kia thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Vốn hấn còn muốn tìm Bách Thảo vương dò hỏi một số bản hướng dẫn sử dụng đan dược nhưng cân nhắc mình có thể bạo lộ thân phận cho nên cũng im lặng cùng lắm thì sau khi xuống núi tìm một số người biết đan dược hướng dẫn mình là được.

- Lão Điều sau khi người rời khỏi thi thể thì võ học tu vi giảm nhiều nếu như ngày sau gặp nguy hiểm có thể nuốt viên dược hoàn này bảo vệ tính mạng, tu luyện gặp bình cảnh khó phá cũng có thể nuốt một viên dùng để đột phá, đây chính là lễ mọn của ta, tỏ vài phần biết ơn của Bạc Hà.

Bách Thảo vương hướng về phía tuyệt diệu cúi đầu thi lễ, sau đó giải thích cho Đường Tiêu biết những thứ này dùng để làm gì.

189. Chương 189 : Năm Viên Đan Dược.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 189: Năm viên đan dược. đọc truyện mới nhất tại .

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Sưu Tầm

Đường Tiêu mừng rỡ trong lòng lúc nguy hiểm có thể cứu mạng thì hấn phải thử qua mới biết được nhưng võ học tu vi chạm phải bình cảnh không cách nào đột phá, có năm viên đan dược này xem ra là đơn giản rồi, chỉ cần tu vi đạt đến ăn một viên thì tỉ lệ đột phá sẽ tăng hơn nhiều.

Đường Tiêu thậm chí tính toán năm viên đan dược này hấn hiện tại là Nhân Nguyên ngũ cấp đột phá tới Địa Nguyên tứ cấp đều có chỗ bảo đảm, Bách Thảo vương tiện tay tặng năm viên đan dược sau khi đạt tới Địa Nguyên tứ cấp lại đến tìm nàng nói không chừng có thể kiếm thêm vài viên nữa, há không phải một lần hành động tiến vào Thiên Nguyên cấp sao, ha ha lần này đúng là kiếm lợi lớn.

- Tuyệt phẩm đan dược ở trên đỉnh hầu như tiêu hao không còn nếu muốn tái sinh nữa thì phải chờ tới mấy vạn năm nữa.

Bách Thảo vương nhìn ngọc sơn đỉnh mà cảm khái nói một tiếng.

Ảo mộng của Đường Tiêu vừa rồi lập tức tan vỡ hóa ra Bách Thảo vương dùng hết trân tàng của nàng mới luyện chế ra năm viên đan dược này, nếu thế thì năm viên đan dược này dùng để đột phá đúng là không đáng rồi, có lẽ dùng nó để bảo vệ tính mạng của mình sẽ có lợi hơn.

Nhìn sợi tóc khô héo của Bách Thảo vương, bởi vì luyện chế đan dược vừa rồi mà trở nên khô héo Đường Tiêu bỗng nhiên có cảm giác không đành lòng, vừa rồi trải qua trận chiến với đại hoàng tử nàng có khả năng đã bị thương bằng không sẽ không khô héo tiêu tụy như vậy vốn Đường Tiêu đối với Bách Thảo vương cũng không có cảm tình đặc biệt gì, nhưng được người ta tặng ân huệ lớn như thế không báo đáp cũng không phải là tính cách của Đường Tiêu.

Đường Tiêu đem năm viên tuyết phẩm đan dược đẩy ra đưa tới trước mặt của Bách Thảo vương.

Bách Thảo vương suy tư một lát tựa hồ minh bạch ý của tuyết điều nàng đem năm viên đan dược đẩy trở về:

- Những đan dược này đối với người có ích nhưng đối với ta thì vô dụng rồi.

Đường Tiêu suy nghĩ lời của Bách Thảo vương nói ý là tuyết phẩm đan dược này chỉ có tác dụng với tu vi võ công thấp võ công tu vi cao sau này không có tác dụng lớn hẳn đành thu về Đường Tiêu rất muốn mở miệng hỏi nàng một câu nhưng không thể làm, nếu như nàng ta biết mình không phải là Tuyết Điều vương không chừng có thể giết mình.

Sau khi luyện hể đan dược mặt trời cũng xuống núi, Bách Thảo vương hướng về phía đỉnh vách đá đi tới ngồi xuống dưới hướng về phía mặt trời đang dần lặn đi, Đường Tiêu giương cánh bay ra một vòng sau đó dừng lại bên người của Bách Thảo vương cúi đầu nhìn lại thì thấy phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Ở kiếp trước cho dù thân là sát thủ đỉnh cấp Đường Tiêu đối với vực sâu vạn trượng này cũng phát sinh vài phần sợ hãi, tuy nhiên kiếp này thì khác ngưng khí hóa điều xong hẳn tự do bay lượn trên trời cao vạn dặm.

Đường Tiêu ở bên người của Bách Thảo vương mà ngồi xuống cả người trấn tĩnh lại cảnh giác nhìn chiến đấu lúc này tất cả cánh chim trở nên xóp vô cùng đây là một trạng thái hoàn toàn buông lỏng, chỉ có vũng tin xung quanh không có bất kỳ uy hiếp gì mới có thể được như vậy.

Bách Thảo vương thò cái đầu nhỏ tựa vào thân thể xóp của tuyết điều đôi mắt vẫn mong ngóng chờ mặt trời lặn, Đường Tiêu nhìn thấy biểu lộ của nàng vào giờ phút này thì trong lòng không hiểu tại sao nàng lại thích xem mặt trời xuống núi.

- Ta trước kia sinh trưởng ở chỗ này, từ một hạt giống mọc rễ nảy mầm cho đến khi cành lá rậm rạp hơn mười vạn năm mỗi ngày đều nhìn mặt trời mọc nhìn mặt trời lặn.

Bách Thảo vương thì thảo tưởng niệm.

Hơn mười vạn năm Đường Tiêu hít một hơi lạnh hẳn không lý giải được mười vạn năm là khái niệm gì. (.

Hơn mười vạn năm cứ như vậy nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn, một con người khi còn sống sống tới trăm tuổi cũng chưa từng có cảm nhận nhân sinh như vậy nghĩ như thế Đường Tiêu đột nhiên hiểu ra tại sao Bách Thảo vương lại ở chỗ này ngắm mặt trời lặn.

Đường Tiêu có hơi ngậy người tư tưởng của hắn tập trung cảm nhận mười vạn năm thời gian

Thân thể tuyết điều điên cuồng xoay tròn may mà Đường Tiêu ngồi ở trên mặt đất nếu không rất có thể sẽ ngã vào trong vực sâu muôn trượng, Đường Tiêu phục hồi tinh thần lại đột nhiên tỉnh ngộ hẳn nhất định là đã đột phá, vừa rồi trong cảm ngộ mười vạn năm hắn vô tình đột phá từ Nhân Nguyên ngũ cấp đột phá lên Nhân Nguyên lục cấp.

Tuy nhiên giờ phút này Đường Tiêu cũng không mừng rỡ, một lần đột phá với cảm nhận mười vạn năm quả thực không đáng nhắc tới.

Đường Tiêu quay đầu nhìn Bách Thảo vương Bạc Hà thân thể khô héo của nàng bao trùm một tầng màu vàng đôi mắt to nhìn về phía trước, trong ánh sáng tàn này không biết nàng nghĩ tới điều gì chẳng lẽ lại nhớ tới cảm giác mười vạn năm nàng đã từng trôi qua sao?

Đường Tiêu biết rõ hẳn vĩnh viễn không đọc được cảm giác của Bách Thảo vương trừ phi hắn cũng ngồi ở trên vách núi này mười vạn năm.

Cuối cùng mặt trời cũng đã ngã về phía tây ở đằng kia một vòng kim quang biến mất ở chân trời, hai dòng nước từ trên mắt của Bách Thảo vương cuối cùng cũng lẫn xuống rơi ở cánh chim trắng của Đường Tiêu. Đường Tiêu cũng không biết tại sao hắn cũng có một cảm giác đau thương nhàn nhạt.

Là người của hai thế giới Đường Tiêu chưa từng có cảm xúc này bởi vì hắn biết rõ một cường giả vĩnh viễn không được có cảm xúc này cũng vì điểm này cho nên Đường Tiêu một mực đóng băng bản thân mình cho tới bây giờ vẫn không có cảm tình với bất kỳ người nào.

Sau khi mặt trời lặn trên đỉnh Ngọc Sơn bao la sắc trời mờ mịt, Bách Thảo vương nằm ở trên lưng của tuyết điều lộ ra vẻ vô cùng mỏi mệt và suy yếu, Đường Tiêu đem Bách Thảo vương đến miệng hang Bách Thảo cốc, đã đến lúc hắn phải rời đi rồi có khả năng vĩnh viễn không gặp lại nàng nữa.

- Cấm chế xuống núi ta đã dời đi hoàn toàn, người có thể từ nơi này trực tiếp đi xuống.

Bách Thảo vương chỉ chỉ đường xuống núi.

Tuyết Điều gật nhẹ đầu cũng không nói gì nữa.

- Một trận chiến hôm nay ta bị thương nghiêm trọng cần phải bế quan một vạn năm một vạn năm sau chúng ta gặp lại.

Bách Thảo vương cuối cùng tam biệt Đường Tiêu, tựa hồ như nói với hắn ngày mai chúng ta gặp lại vô cùng bình thản.

Đường Tiêu trầm mặc im lặng vạn năm đối với nàng chỉ ý nghĩa với một phần mười của tính mạng mà thôi, nhưng đối với hắn mà nói chính là vĩnh viễn không gặp lại, cho dù tương lai hắn may mắn tiến vào Thiên Nguyên nhưng tuổi thọ đại nạn vạn năm sau có thể trở thành tro bụi đất về với đất rồi.

Đúng lúc Bách Thảo vương đột nhiên quay đi Đường Tiêu đột nhiên nhớ tới điều gì đó gọi nàng một tiếng.

190. Chương 190: Đào Thần Chi Tâm.

Sát Vương

Chương 190: Đào thần chi tâm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Bách Thảo vương quay đầu lại Đường Tiêu lấy ra một cái bình thuốc dùng phù triệu đưa tới trước mặt nàng, đây là bình thuốc Đường Tiêu trộm ở trong hoàng cung hắn căn bản không biết dùng để làm gì, cũng không tùy tiện nuốt được hơn nữa tang vật này để bên mình cũng không tốt..

Bách Thảo vương khẳng định biết đan dược này nếu đưa cho nàng không chừng có thể có chỗ trợ giúp.

Bách Thảo vương kỳ quái nhìn tuyết điều sau đó nàng nhìn bình thuốc kia, nghĩ qua Bách Thảo vương hiện lên một vẻ kinh ngạc khiếp sợ đặc biệt là sau khi nghĩ nàng như muốn kinh hô lên.

- Đào Thần chi tâm?

Cây đào sau khi sinh trưởng tới nghìn vạn năm luyện thành thốc có thể khiến cho vật vô cơ sinh ra tính mạng đồng thời có lực hủy diệt vạn vật, cho nó quay trở về với nguyên tố vô cơ.

Đào Thần chính là vua của vạn mộc, hiệu lệnh cây cối trong thiên hạ không ai không dám không nghe theo, Đào Thần chi tâm bề ngoài là một hạt đào vô cùng cứng cỏi, đây chính là lúc gặp kiếp nạn Đào Thần luyện hóa thân thể máu huyết trở thành đan dược dùng chôn tị nạn của hồn xác, cho nên kết thành hạt đào cũng không phải toàn bộ của Đào Thần chi tâm mà phải là toàn bộ Đào Thần.

Đào Thần chính là cây cối thần linh linh hồn cực kỳ thanh khiết không có tạp niệm nào Đào Thần chi tâm chính là tiên đan hiếm thấy trong thế gian, ở bên trong là sinh mệnh cường đại Đào Thần thần hồn có thể luyện chế chiến giáp mà các chất liệu bình thường không thể nào làm được.

Nếu xem độ cứng rắn của Đào Thần chiến giáp với Thần minh chiến giáp, Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp của Đường Tiêu thì Vạn Luyện Thần Minh Thiết yếu ớt như một tờ giấy mỏng vậy.

Ở trong tầm cung của Tử Cấm Thành có một số lượng lớn đồ vật cướp đoạt từ tiền triều nhưng căn bản không cách nào luyện hóa sử dụng được ví dụ như Luyện Yêu Thối Ma Hồ của Đường Tiêu, Đào Thần Chi Tâm.

Cửu Châu đại lục triều đại thay đổi lực của mấy triều đại cũng không đủ để luyện hóa Đào Thần chi tâm này cho nên với tu vi của Đường Tiêu hiện tại nắm được Đào Thần chi tâm cũng chỉ có thể vuốt ve một phen mà thôi cho dù sau này hắn tiến tới Địa Nguyên đỉnh phong thậm chí gặp được kỳ duyên tiến vào Thiên Nguyên thì cũng khó có khả năng luyện hóa được Đào Viên chi tâm, hơn nữa cho dù hắn luyện hóa được cũng chưa chắc có thể dung hợp thần lực của đào thần.

Tuy nhiên Bách Thảo vương thì khác nàng cùng với Đào Thần cùng thuộc hệ mộc, cơ duyên xảo hợp Đào Thần có lẽ sẽ ưu ái đặc biệt nàng, buông lỏng thần hồn cấm chế, cho nàng luyện hóa cũng cho nàng thu nạp thần lực của Đào Thần, thậm chí có thể cho Bách Thảo vương thoát thai hoán cốt tẩy hồn tôi phách, tu thành Thiên Nguyên chân nhân cho nên Đào Thần chi tâm đối với Bách Thảo vương mà nói vô cùng trân quý, không cần nói cũng biết Đường Tiêu đã tặng vật đúng người rồi.

- Đào Thần chi tâm này quá mức trân quý so với vạn vật trên thế gian nếu như luyện hóa được nó ta cũng không cần phải bể quan rồi.

Đường Tiêu lẳng lặng nhìn nàng mà không nói gì hắn đưa binh thuốc cho nàng chính là hi vọng có thể trợ giúp nàng, trời đất đưa đẩy làm sao khiến cho nàng có thể khôi phục vậy thì không thể tốt hơn được rồi.

- Thế nhưng mà ta có gì trao đổi với người đâu...

Bách Thảo vương do dự nàng cảm thấy hắn mang tất cả trân tàng tặng nàng, hơn nữa tuyệt diệu có ơn cứu mạng nàng không thể lấy đồ đạc của hắn.

- Mang lòng của người.

Đường Tiêu nở ra nụ cười hắn biết rõ đến bước này mình không cần phải che giấu thân phận nữa cho dù Bách Thảo vương biết hắn không phải Tuyệt Diệu vương cũng không làm khó hắn.

Với tính cách của Bách Thảo vương nàng là một người trọng tình nghĩa, Tuyệt Diệu xả thân cứu nàng nàng lấy toàn bộ đan dược trân quý tặng lại, nếu như Đào Thần chi tâm là vật trân quý như vậy nàng thiếu Đường Tiêu một nhân tình lớn được một yêu vương tình thông luyện được nợ một nhân tình sau này Đường Tiêu không cần lo vấn đề đan dược nữa.

- Lòng ta/

Bách Thảo vương thấy Tuyệt Diệu vương mở miệng nói chuyện lại là một nam tử trẻ tuổi thì hơi thất thần.

- Ha ha ha.

Đường Tiêu rung lông vũ toàn thân rồi nói:

- Ta không phải Tuyệt Diệu vương hi vọng người có thể luyện hóa Đào Thần chi tâm cho người mau chóng hồi phục sinh mệnh.

- Người là ai tại sao lại cứu ta? Còn tặng ta đại lễ như vậy/

Bách Thảo vương rối loạn không ngớt hỏi Tuyệt Diệu.

- Một người cùng người ngắm mặt trời xuống núi.

Đường Tiêu nói xong những lời này xong thì thả người bay lên, hướng về phía dưới Ngọc Sơn bay nhanh mà đi.

Bách Thảo vương giật mình, nàng định hỏi Tuyệt Diệu nữa thì Tuyệt Diệu đã bay đi không còn hình bóng trước mặt nàng nữa.

Hồi tưởng lại một màn phát sinh ban nãy lòng nàng liền nhảy dựng.

Hắn muốn lòng của nàng là có ý gì?

Sắc mặt của Bách Thảo vương trở nên ứng hồng ý tứ trong lời nói của Đường Tiêu nàng tại sao không hiểu.

Xả thân cứu giúp còn tặng Đào Thần chi tâm ân tình như vậy trừ phi lấy thân báo đáp ngoài ra không cách nào trả.

Hoặc là sau khi luyện hóa được Đào Thần chi tâm giúp hắn chế tạo một bộ phận Đào Thần chiến giáp.

Càng nghĩ tâm tình của Bách Thảo vương càng loạn.

Đường Tiêu đột nhiên rời đi nhưng thực ra là dùng sách lược lạt mềm buộc chặt, Bách Thảo vương là một người có ân tất báo đối với loại người này làm ra vẻ cò kè mặc cả thì càng không nên.

Còn nàng muốn biết mình là ai mình có thể lưu lại một không gian tưởng niệm, hơn nữa Đường Tiêu biết rõ cho dù hắn không nói hắn là ai, với năng lực của Bách Thảo vương tìm được hắn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi dù sao ở Áo Bì Đảo ngoại trừ bản thân Tuyết Điều vương có năng lực hóa thành Tuyết Điều cũng chỉ có một mình công tử của Trần Quốc hầu gia mà thôi.

Sau khi nàng luyện hóa được Đào Thần chi tâm khôi phục lại sinh mệnh chủ động tìm tới khẳng định là một mực đi theo hắn.

Đại hoàng tử hao hết tâm tư tổn hao mỗi đến tứ đại cao thủ, bọn họ cũng bị trọng thương nhưng không thể nắm được Bách Thảo vương mà Đường Tiêu nếu như có thể thu hoạch được phượng tâm của Bách Thảo vương để cho nàng cam tâm tình nguyện ký linh hồn khế ước thì hắn đã lời rất lớn.

Kỳ thật với một yêu nhân có trí tuệ cao như Bách Thảo vương mà nói một khi thu được lòng nàng ký khế ước linh hồn với nàng cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Đường Tiêu trước sau một mực rất tự tin, tự tin với tài ăn nói của hắn công thêm với việc hắn xả thân cứu giúp tặng Đào Thần chi tâm sẽ khiến cho Bách Thảo vương thiên tâm vạn khổ tìm tới hắn... được rồi không suy nghĩ lung tung nữa, vạn nhất bị lạc đường.

191. Chương 191 : Trở Lại Phượng Lâm.

Sát Vương

Chương 191: Trở lại Phượng Lâm. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan

Sau khi phi hành xuống núi, Đường Tiêu không còn thiên địa nguyên khí của Bách Thảo vương bảo hộ nữa, hắn phi hành tiêu hao rất nhiều chân khí trong cơ thể, sau khi xuống mặt đất hắn đem lưu ly thuyền mà Chung Lam lừa gạt ngũ hoàng tử ra luyện hóa lưu ly thuyền cần phải có hai đạo phù triệu cường giả ngoài Địa Nguyên nhị cấp mới sử dụng được tuy nhiên hiện tại Đường Tiêu mặc dù tu vi Nhân Nguyên lục cấp cũng có thể xuất ra hai đạo phù triệu cho nên luyện hóa Lưu Ly thuyền cũng không có vấn đề gì chỉ là không phát huy toàn bộ tốc độ của nó mà thôi..

Mặc dù như thế Lưu Ly thuyền này so với Ngọc san hô trước kia cũng nhanh hơn rất nhiều, đương nhiên cũng một phần nguyên nhân là vì Đường Tiêu thăng cấp.

Bỏ ra ước chừng nửa canh giờ, Đường Tiêu đi từ Ngọc Sơn về tới Phượng Lâm sơn, sau khi hạ xuống hắn tiến nhập vào trong đồn trú gọi Hồ Nhuận và vài tên giáo úy tới, tìm hiểu tình huống đóng quân ở đây một phen, có phát sinh chuyện gì dị thường hay không.

Hồ Nhuận nói cho Lưu Đình các binh sĩ huấn luyện tất cả đều bình thường tuy nhiên ngày hôm qua Hồng Khang và Hồng Đô hai giáo úy đã từ HOA Liên thành làm một tờ điều lệnh, thừa dịp Đường Tiêu không có ở đây đã đem quân của đệ đệ hắn là Hồng Tu điều tới Hoa liên thành, Hồng Tu lúc mang đi còn để lại lời để Hồ Nhuận chuyển tới Lưu Đình hắn sẽ không bỏ qua chuyện này.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, Hồng Khang huynh đệ nếu không gây chuyện thì thôi nếu như quấy nhiễu đến hần hần tìm cơ hội thu thập ngay cả linh hồn cạn bã cũng không để lại.

Ngoài ra còn có một thương nhân từ Thái kinh thành đến đóng quân đi Lưu Duyên thấy Lưu Đình không ở đây cho nên để lại lời mấy ngày nữa Lưu Đình trở lại hãy đi Hoa Liên thành tìm hần, Đường Tiêu men theo trí nhớ nhanh chóng xác định ra thương nhân này thật ra là người trả tiền cho Lưu Đình giết Đường Tiêu ở trên đường, bây giờ tới đây chính là để hỏi thăm kết quả.

Quả nhiên vị thương nhân đến từ Thái Kinh Thành này còn hỏi bóng hỏi gió Hồ Nhuận chuyện của Đường Tiêu hiển nhiên đối với việc Đường Tiêu còn sống hần vô cùng bất mãn.

Nếu như là lúc khác Đường Tiêu cũng sẽ đi Hoa Liên thành thuận tiện khảo vấn hần tuy nhiên hiện tại hần có chuyện trọng yếu phải làm.

Nghe vài tên giáo úy bẩm báo tình huống các nơi đóng quân, Đường Tiêu đóng doanh trại lại hần hiện tại trong lúc cùng với Bách Thảo vương ngắm mặt trời đã đột phá tới Nhân Nguyên lục cấp hiện tại cần phải tiêu hóa thành quả của quá trình tấn cấp, xem Luyện Yêu Thối Ma Hồ có biến hóa gì không, kể cả Luyện Yên Đại Thủ Ấn có trở nên dễ dàng sử dụng hơn nữa không.

Đầu tiên Đường Tiêu đem phù triện trong cơ thể phóng ra ngoài nhắm mắt để cho phù triện tung bay không bao lâu sau hần có cảm giác Nhân Nguyên ngũ cấp sau khi tấn giai tới Nhân Nguyên lục cấp thì có đặc thù cơ bản nhất là linh hồn của mình có thể bám chắc vào phù triện.

Hiện tại Đường Tiêu cảm giác được cho dù hần nhắm mắt lại cũng có thể chứng kiến những người xung quanh không chỉ chứng kiến mà toàn bộ phương vị đều cảm giác được, giống như mỗi phù triện đều là đôi mắt cánh tay của hần, phù triện tiếp xúc chỗ nào là hần có thể cảm nhận được chỗ đó.

Mặc dù đạt tới Nhân Nguyên lục cấp đỉnh phong muốn tiến tới Địa Nguyên cấp là chuyện trọng yếu nhưng mà có thể cho linh hồn của mình bám vào phù triện xâm nhập địa hỏa tẩy lễ cũng là điều rất tốt rồi.

Tu vi võ công đến Nhân Nguyên lục cấp đỉnh phong trong cơ thể phù triện đầy đủ mạnh mẽ mới có thể tiến giai tới Địa Nguyên cấp.

Nhưng Đường Tiêu hiện tại xúc động muốn đem hai đạo phù triện đánh vào trong lòng đất mang theo linh hồn của mình tiếp thu khảo nghiệm địa hỏa, thiêu đốt hấp thu đầy đủ Địa Nguyên, sau đó một lần hành động tiến tới hàng ngũ Địa Nguyên cấp cường giả.

Đường Tiêu hiện tại có một viên Địa Nguyên đan lại có năm viên linh dược mà Bách Thảo vương tặng cho hi vọng có thể thành công tấn giai tới Địa Nguyên cấp.

Tuy nhiên Đường Tiêu cũng không ăn đan dược hần muốn tự mình khảo nghiệm khả năng xâm nhập lòng đất của mình để cho linh hồn tiếp nhận địa hỏa tẩy lễ cùng với Địa Nguyên dung hợp xem có chuyện gì xảy ra, sau khi hiểu rõ quyết định xem có nên ăn Địa Nguyên đan hay linh dược mà Bách Thảo vương tặng cho hay không.

Ý niệm chuyển động Đường Tiêu liền điều khiển phù triện trong cơ thể của mình thăm dò xuống lòng đất, sau khi thử một lần Đường Tiêu mới phát hiện so với mình dự tính thì khó khăn hơn rất nhiều, hai đạo phù triện xâm nhập cũng không phải là nước thấm vào trong đất mà là giống như từng lưỡi đao xé rách mặt đất vậy, cưỡng ép mà đi vào, đương nhiên chỉ có cảm giác thôi chứ không để lại vết rách nào.

Trước mắt một đạo phù triện xông vào trong lòng đất, cả hai đạo phù triện một đạo mở đường vô cùng cường đại tiến vào đừng nói là địa hỏa ngay cả một tầng vỏ quả đất cũng có thể xuyên qua.

Địa Nguyên chỉ tồn tại sâu trong lòng đất phù triện đột phá từng lớp, bao gồm lớp nước lớp vỏ cây, lớp khí lớp nham thạch mà Nhân Nguyên cấp sau khi tiến vào Địa Nguyên cấp phải phát huy hết phù triện và linh hồn mới có thể dưới địa hỏa tẩy lễ cùng Nhân Nguyên kết hợp tiến vào trong hàng ngũ võ giả Địa Nguyên đỉnh cấp.

Nếu không cho dù có người đào sâu bên cạnh địa hỏa trực tiếp đem phù triện tới địa hỏa cũng không có khả năng thành công.

Điều khiến cho Đường Tiêu vô cùng xấu hổ chính là hắn xâm nhập vào trong lòng đất mới được mười trượng đã đem phù triện đánh cho hầu như không còn rồi, muốn một lần nữa xâm nhập cũng khó khăn.

Mà địa hỏ chính là chỗ vực sâu vạn trượng ở trong lòng đất.

Đường Tiêu cuối cùng cũng tiến vào nhận thức độ khó của Địa Nguyên cấp, xem ra hai đạo phù triện của hắn khó có thể tiến vào bên trong với tu vi hiện tại của hắn cho dù ăn Địa Nguyên đan hay Bách Thảo vương làm trợ lực cũng không có tác dụng quá lớn, trừ phi tu vi của hắn đạt tới Nhân Nguyên đỉnh phong cơ thể đầy đủ sự cường đại mới có thể tiến vào.

Cũng khó trách Mục Thương dừng lại ở Nhân Nguyên lục cấp lâu như vậy cũng không đột phá tới Địa Nguyên lục cấp đây quả thực là một chuyện không dễ dàng, huống chi Đường Tiêu hiện tại mới đạt tới Nhân Nguyên lục cấp chưa đủ một ngày, muốn một lần hành động tiến tới Địa Nguyên cấp đúng là si tâm vọng tưởng.

Liên tục hai lần thí nghiệm đều thất bại Đường Tiêu như muốn kiệt sức đầu óc cũng chậm chậm bình tĩnh lại hắn chợt nhớ tới Chung Lam đã đột phá tới Địa Nguyên cấp, trong đầu của hắn có trí nhớ tiến vào Địa Nguyên cấp nên điều tra một chút xem có kinh nghiệm gì không để tham khảo.

Nương theo trí nhớ mà tìm tòi, hắn phát hiện ra Lưu Đình dừng ở Nhân Nguyên lục cấp bốn năm mới có thể tấn giai tới Địa Nguyên cấp.

192. Chương 192 : Tuyền Qua Tru Sát Trận.

Sát Vương

Chương 192: Tuyền Qua Tru Sát Trận.

Nguồn: Vipvandan

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Chung Lam so với Lưu Đình thì may mắn hơn nàng được ăn được vật của Từ Vân Tông thân thể tốt hơn nhiều, năm hai mươi tuổi đã tiến tới Nhân Nguyên lục cấp về sau bỏ ra hai năm thời gian dưới sự chỉ dẫn của các vị trưởng lão ăn đan dược đặc chế, hai mươi hai tuổi đã đột phá thành công, trước sau cũng chỉ mất hai năm thời gian.

Đương nhiên quá trình đột phá của bọn họ cũng không thuận buồm xuôi gió Lưu Đình sau khi đạt tới trạng thái đỉnh phong trước sau cũng ít nhất thử qua vài chục lần, Chung Lam ở Nhân Nguyên đỉnh phong mười bảy lần mới có thể tiếp xúc tới Định Dung Hồn lại có đan dược mà Từ Vân Tông chế tạo trợ giúp hoàn thành quá trình đột phá Địa Nguyên cấp vô cùng gian khổ.

Đường Tiêu ra sức gãi đầu cứ như vậy xem ra trong thời gian ngắn hắn không thể đột phá tới Địa Nguyên cấp được rồi trừ phi có một bí pháp nào đó khiến cho hai đạo phù triện trở nên mạnh mẽ.

Đường Tiêu nhanh chóng nhớ tới Luyện Yêu Thối Ma Hồn trong đan điền của mình không biết tấn giai tới Nhân Nguyên cấp nó có biến hóa gì không, ví dụ như xuất hiện một số công pháp dùng để tăng sức mạnh của phù triện nếu có không chừng có thể có đường tắt để mình tiến tới Địa Nguyên cấp.

Đem thần thức truyền vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồn, bên trong quả nhiên có biến hóa lớn.

Ở trên vách tường bên cạnh Luyện Yêu Đại Thủ Ấn có công pháp Tuyền Qua Tru Sát Trận có thể ngưng tụ nội phù bố trí, Quỷ Viên Phiêu ba tiếp điểm sau đó từ ba tiếp điểm hình thành vòng xoáy dùng vòng xoáy hình thành thể tru sát đối với địch nhân.

Cẩn thận nghiên cứu môn công pháp này xong Đường Tiêu cuối cùng cũng hiểu cái gì là Trận, giống như lúc trước hắn ngưng tụ thành Loa Toàn Giáo Nhục trận căn bản cũng không bố trí tiết điểm uy lực vô cùng có hạn, nếu như bày một số tiết điểm uy lực sẽ tăng lên không ít.

Luyện Yêu Đại Thủ Ấn bởi vì có năm tiết điểm cho nên nếu cử chuyển sẽ tạo thành bốn mươi lăm tiết điểm, uy lực vô cùng to lớn, Tuyền Qua Tru Sát Trận trận có tổng cộng ba tiết điểm như vậy uy lực nhất định sẽ gấp mấy lần Loa Toàn Giáo Nhục trận.

Tuy nhiên đối với Đường Tiêu mà nói Tuyền Qua Tru Sát Trận có ý nghĩa không lớn hao tổn thời gian lập ba tiết điểm đối thủ đã sớm bỏ chạy hoặc là ra tay với mình mà bây giờ Đường Tiêu hai tay ngưng kết Luyện Yêu Đại Thủ Ấn càng không có khả năng đem Tuyền Qua Tru Sát Trận làm đồ dự bị trong tay.

Tuy nhiên Đường Tiêu vẫn nhớ kỹ Tuyền Qua Tru Sát Trận công pháp yếu điểm đây là để tìm hiểu yếu lĩnh kết trận, sau này có thể trong thực chiến mà nghiên cứu, Loa Toàn Giáo Nhục trận cũng gia tăng thêm hai tiết điểm như vậy uy lực cũng cao hơn.

Nghiên cứu xong Tuyền Qua Tru Sát Trận Đường Tiêu đưa ánh mắt dời sang nơi khác, vốn ở trên vách tường chỉ có hai tiểu thạch môn chỉ có sắp xếp hai con rối mà thôi nhưng hiện tại lại nhiều hơn hai cái nữa. Hiện nhiên Đường Tiêu hiện tại có thể dùng hai con rối ỉnh sử dụng rồi, ở bên cạnh gian phòng chữ nhân còn có thêm một gian phong chữ Pháp, gian phòng này dùng để cho Luyện Yêu Thối Ma Hồ khôi phục cho con rối sau đó vài ngày khôi phục mới thả ra cho Đường Tiêu sử dụng.

Không chỉ có thể ở trên vách tường còn có mấy chữ viết một chữ Đỉnh Đường Tiêu sau khi đi vào ở gian phòng kia phát hiện ra một cái đỉnh lớn, có thể dùng phù triệu làm hóa, tế luyện các loại đan dược.

Ở trong gian phòng chữ đỉnh sâu trong đó là một tiểu thất, có thể chứa các loại đan dược, luyện chế đan dược cần phải có dược liệu dùng thần thức đem các loại dược liệu bỏ vào đỉnh là được.

Không chỉ có chữ Đỉnh trên vách tường của gian phòng còn có một tiểu thạch môn khác ở trong đó là tàng thư thất nhưng chỉ có một bộ phận tàng thư là giải trừ phong nã.

Đường Tiêu tùy tiện đọc qua thì phát hiện ra đó là bí pháp luyện chế Nhân Đan Địa Nguyên đan Trúc Màng đan... và các phương pháp luyện chế đan dược cao cấp khác.

Nhân Đan cùng với Địa Nguyên đan phương pháp luyện chế đều là một thể phương pháp luyện chế Địa Nguyên đan ở đây có phần khác biệt so với bên ngoài, xem ra có vẻ rất tàn khốc, sau khi bắt được con rối người sống sẽ đem vào trong đỉnh, xé da rút màng thu tinh liễm huyết tươi sống mà luyện chế thành một Nhân đan. nguồn

Nhân đan luyện chế phụ thuộc vào giai tầng một gã Nhân Nguyên võ giả luyện chế Nhân đan sau đó ăn vào sẽ trở thành Nhân Nguyên nhị cấp mà Địa Nguyên cấp sau khi luyện hóa có thể có được một trung phẩm nhân đan, ăn vào cũng có thể tấn giai.

Tuy nhiên nhân đan cũng không thể ăn bấy bọ, nếu như đem một võ giả Địa Nguyên cấp luyện hóa thành nhân đan, tu vi quá thấp thậm chí có thể bị chết mất khác tu vi đạt tới ngoài Địa Nguyên cấp nuốt nhân đan cũng chỉ là bổ khí đan mà thôi, kh có cơ hội lên cấp nhiều.

Tuy nhiên đan dược này có tác dụng phụ là cường hóa phù triệu đây là điều Đường Tiêu muốn có nhất Luyện Yêu Thối Ma Hồ quả nhiên cung cấp cho Đường Tiêu một con đường tắt.

Luyện Yêu Thối Ma Hồ tựa hồ như thông linh theo năng lực của chủ nhân tăng lên nó cũng mở thêm công dụng hơn nữa những công dụng này đều là những thứ mà thế gian điên cuồng, ví dụ như là bắt người khác làm con rối, luyện chế thành nhân đan hoặc Địa Nguyên đan, tuy nhiên những chuyện này có phần hơi tàn nhẫn có thể thấy Luyện Yêu Thối Ma Hồ có mang theo vài phần tà khí.

Luyện hóa nhân đan không những làm cường hãn phù triệu của Đường Tiêu mà còn có thể tăng uy lực của Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.

Đường Tiêu ngược lại cân nhắc hiện tại trong tiểu thạch môn của chữ Nhân chỉ có bốn gian một khi lấp đầy vậy thì con rối đương nhiên phải luyện hóa thành đan hơn nữa không được để lại hậu họa nào.

Cũng như Lưu Đình nếu như Đường Tiêu về sau bắt được một tên võ giả Địa Nguyên cấp hai chức quan cũng đô úy thì hẳn trong thời gian ngắn cũng không có khả năng để cho Đường Tiêu chạy thoát.

Lúc Đường Tiêu thăng nhiệm làm đô úy thì Lưu Đình còn có khả năng sử dụng tuy nhiên khi Đường Tiêu tăng sự cường đại của phù triệu lên thì trong thời gian ngắn sẽ không động tới Lưu Đình.

Đặc biệt hẳn bắt một số cường giả Địa Nguyên làm phong phú đội ngũ con rối, đem nhiều người đầu nhập vào trong luyện chế thì có thể luyện chế thành Địa Nguyên đan, về phần chuyện nuốt nhân đan Đường Tiêu cũng không có áp lực tâm lý gì dù sao sau khi ngưng khí hóa điều hẳn cũng không chỉ một lần nuốt qua người sống.

193. Chương 193 : Bái Sơn.

Sát Vương

Chương 193: Bái sơn.

Nguồn: Vipvandan

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Luyện Yêu Thối Ma Hồ cường đại như thế, nếu như rơi vào trong tay của người xấu thì hậu quả không tưởng tượng được Đường Tiêu một mực không inh là người tốt nhưng ít xấu thì hẳn cũng không phải là loại người gặp là bắt gặp là giết.

Đương nhiên kẻ luyện chế đan dược cùng Địa Nguyên đan ngoại trừ cần đại lượng người sống còn cần phải mua sắm một số dược liệu hơn nữa đều là dược liệu giá trị xa xỉ, đến lúc đó cần dùng một số lượng bạc lớn. Đường Tiêu rất nhanh ý thức được mấu chốt buôn bán chính là chế tạo ra Địa Nguyên đan mang tới phòng đấu giá một viên tới tám đến mười lượng bạc, vận khí tốt không chừng có thể bán giá lớn hơn mười vạn lượng bạc.

Chỉ cần có thể liên tục không ngừng bắt võ giả Địa Nguyên về sau muốn có bao nhiêu bạc là có bấy nhiêu.

Tuy nhiên bắt những cường giả Địa Nguyên cấp này hàng phục vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ cũng không phải là chuyện dễ dàng, đầu tiên Đường Tiêu muốn đem Luyện Yêu Đại Thủ Ấn ngưng tụ không có Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thì những cường giả này sở hữu tất cả thần hồn cốt nhục cũng không biết Luyện Yêu Thối Ma Hồ đem bọn họ tới nơi nào cũng lãng phí thì giờ mà thôi. Cường giả Địa Nguyên cấp hẳn lớn tập trung ở triều đình và các tông phái, ngẫu nhiên mới gặp một hai người về sau cần phải chú ý nhiều hơn các đại tông phái và triều đình, Đường Tiêu quyết định trước hết phải thử với các đầu lĩnh sơn tặc sau khi thành công đã có quân công mình có thể danh chính ngôn thuận để cho Lưu Đình đề bạt mình làm giáo úy.

Giáo úy chỉ là mới bắt đầu, mục tiêu của Đường Tiêu là tranh đoạt phong hầu.

Ngày hôm sau Đường Tiêu gọi Hồ Nhuận tới bên người làm ra vẻ nói chuyện phiếm hời tình hình sơn tặc ở gần đây, những điều này Đường Tiêu xâm nhập vào trong trí nhớ của Lưu Đình mà đạt được tuy nhiên hẳn không muốn phí công phu kia, không bằng cứ tìm người hỏi một phen không cần phải tổn hao tinh lực của mình.

- Phỉ ỏ sơn tặc cách chúng ta gần đây, ở Vạn Lý Kiều Sơn bọn họ tự xưng là Âm Dương tông luyện tập các loại tà thuật, chủ yếu là dân bản địa không muốn quy phục Đại Minh vương triều ngoan cố mà thôi. Hồ Nhuận biết rõ vị Đường công tử này bối cảnh thâm hậu trước đây ở cùng một chỗ với Lưu Đình cho nên thái độ rất cung kính hỏi gì đáp nấy biết gì nói nấy không hề lừa gạt.

- Những sơn tặc này thường xuyên ăn cướp, đem những tử tội phạm nhân cứu đi hoặc du thuyết những nam tử không tìm được vợ thu làm đệ tử của Âm Dương tông truyền tà thuật cho bọn họ, sau đó quay về mang người tập kích, bắt người cướp bóc.

Nói tới đây Hồ Nhuận thở dài;

- Chúng ta ở đây lực lượng mỏng, quân lương cũng thường xuyên không phát xuống, cho nên đô úy để chúng ta tiến hành đàm phán nhiều lần, để cho bọn họ thu liễm một chút.

Lâm Chấn kia không phải là Thần Vũ đại tướng quân, đóng ở Liên thành sao, một nho nhỏ sơn tặc cũng không làm gì được sao? Phái một vạn binh mã vây quanh Vạn Lý Kiều sơn, bao nhiêu sơn tặc cũng có thể tiêu diệt.

Đường Tiêu nhíu mày hỏi Hồ Nhuận một phen. truyện copy từ

- Hoa Liên thành đúng là phái binh điều tới tiêu diệt mấy lần nhưng có rất nhiều sơn tặc ẩn náu trong dân chúng đại quân tiến tới tất khiến cho sơn tặc chú ý, bọn họ lập tức trốn vào trung tâm sơn mạch, đợi đại quân lui ra khỏi Hoa Liên thành xong lại trở về Vạn Lý Kiều Sơn tập kích quấy rối chúng ta, Đường công tử có lẽ không biết, hải tộc dễ phòng sơn tặc khó chơi, bọn họ cùng chúng ta đúng là chơi du kích chiến.

Hồ Nhuận nói tất cả những điều hắn biết, hắn cũng không nói nguyên nhân Lâm Chấn ở Hoa Liên thành hai năm, thuế phú của dân chúng cực kỳ thảm trọng, xã hội rối loạn dân chúng tự mình chiếm núi làm vua bốn phía chiêu mộ người đối với sự tiêu diệt của quan phủ thì càng căm hận.

Lâm Chấn ở nơi này hai năm sau khi trở về bên người đại hoàng tử hắn cũng không chính thức dụng tâm tiêu diệt khiến ình gặp phiền toái không cần thiết, huống chi đại quân vừa ra khỏi thành Lâm Chấn cũng không còn chống nổi nữa đương nhiên hắn cũng không để ý.

- Những sơn tặc này có thực lực thế nào? Có bao nhiêu người bên trong có võ giả Địa Nguyên cấp sao?

Đường Tiêu tiếp tục hỏi.

- Thủ lĩnh sơn tặc tên là Nhung Thương tự xưng là Âm Dương tông tông chủ, thực lực đại khái chỉ tới Địa Nguyên nhị cấp, với thực lực của hắn các trưởng lão trong đại tông phái cũng không làm gì được dù sao cũng là hang ổ của sơn tặc cho dù hắn làm tổ sư Âm Dương tông cũng không có người quản lý, vị Nhung Thương tông chủ này nửa năm nay rất ít hiện thân tại Vạn Lý Kiều Sơn nghe nói là ẩn náu trên Đại An núi.

- Trên Âm Dương tông chủ còn có hai gã trưởng lão phân biệt gọi là Thiết Vũ và Tham Viêm đều là cường giả Địa Nguyên nhất cấp ba người bọn họ là ba người mạnh nhất ở trong Âm Dương tông bình thường Tham Viêm mang bốn trăm tiểu sơn tặc đóng ở Vạn Lý Kiều Sơn những tiểu sơn tặc khác thì nằm trong tổng bộ của núi Đại An nhân số đại khái khoảng chừng nghìn người trong dân chúng khoảng chừng còn có 400-500 người những sơn tặc này đều có thực lực Nhân Nguyên tam cấp Nhân Nguyên ngũ cấp đại khái hơn hai mươi người đều là những nòng cốt ở trong phi tặc thực lực không thể xem thường.

- Những người này vất vả tu luyện tới Địa Nguyên cấp tại sao lại làm sơn tặc.

Đường Tiêu lắc đầu trước kia hắn nghe nói trùng kích tới Địa Nguyên cấp rất khó tới hôm qua hắn cũng thử đột phá một lần đối với Địa Nguyên cấp đã có nhận thức căn bản.

- Đạo bất đồng thôi đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Hồ Nhuận trầm giọng nói một câu.

- Người cùng với Lạc Viên kia rất quen thuộc.

Đường Tiêu hoài thoảng một cái hiển nhiên hắn đã có mục tiêu đầu tiên.

- Đúng là quen thuộc.

Hồ Nhuận đảo mắt một vòng cuối cùng hướng về phía Đường Tiêu mà nói:

- Quen thuộc chưa nói tới nhưng đã ở trong Vạn Lý Kiều Sơn uống rượu một lần tuy nhiên chuyện này Đường công tử biết là được truyền đi sẽ khiến người ta quan phủ một nhà.

- Những điều này là bình thường.

Đường Tiêu cười cười lấy ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Hồ Nhuận:

- Người mang hậu lễ nói với Tham Viêm nói một tiếng nói Đường công tử muốn bãi sơn.

- Bái sơn...

Hồ Nhuận do dự một chút:

- Những sơn tặc này rất giảo hoạt bọn họ sẽ không đồng ý cho công tử mang theo nhiều người còn mang theo ít người thuộc hạ sợ rằng bọn họ sẽ gây bất lợi với công tử.

- Ta đi một mình.

Đường Tiêu khoát tay áo hướng về phía Hồ Nhuận bổ sung một câu.

- Công tử đi một mình vạn nhất những sơn tặc kia làm gì công tử... Bọn họ đều là những người mang theo pháp lệnh có đôi khi không bảo vệ được mà xông tới công tử.

Hồ Nhuận vẫn do dự.

- Dài dòng người cứ theo lời của Đường công tử mà làm.

Lưu Đình nói:

194. Chương 194: Tham Viêm.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 194: Tham Viêm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Sau đó người mang thêm một nghìn nhân mã cùng với Đường công tử xuất phát đi Vạn Lý suối phàm là có sơn tặc lui tới ở Vạn Lý Kiều Sơn thì bắt hết lại cho ta, nếu như có chim bay qua thì bắn hết xuống cho ta.

- Vâng đô thống.

Hồ Nhuận nghe theo mệnh lệnh của Lưu Đình không nói gì thêm bắt tay vào xử lý.

Đương nhiên đây cũng là do Đường Tiêu mượn miệng của Lưu Đình phổ biến kế hoạch tiêu diệt sơn tặc của hắn, bắt giữ kẻ thủ lĩnh sơn tặc để luyện đan, lập quân công cho Đường Tiêu thăng chức.

- Đường công tử cố ý kết giao với hào kiệt núi rừng, Tham trưởng lão đã ờ

Hồ Nhuận theo như lời của Tham Viêm nói với Đường Tiêu.

Tham Viêm nheo mắt lại nhìn tuy trong lòng hoài nghi những nghĩ tới Đường Tiêu là một võ giả Nhân Nguyên cấp một mình tới đây không có khả năng gây ra chuyện gì ở trong Vạn Lý Kiều Sơn hơn nữa hắn còn mang theo lễ vật xa xỉ cho nên Tham Viêm mà đáp ứng Hồ Nhuận nói hắn sẽ mở yến tiệc ở đây chiêu đãi vị Đường công tử.

Ngày hôm sau Đường Tiêu cầm bài thiếp độc thân tiến vào trong Vạn Lý Kiều Sơn dự tiệc.

Sau khi tiến vào trong Nhân Nguyên lục cấp nội phủ của Đường Tiêu đã mơ hồ quan sát cho dù che kín con mắt hắn cũng có thể nhìn thấy tình cảnh bốn phía, tuy nhiên Đường Tiêu không làm như vậy trước khi thấy Tham Viêm hắn không thể tùy tiện lộ ra thực lực của mình.

Bật mắt lại Đường Tiêu hướng về phía phòng nghị sự mà nhìn sang, ở trong đó mấy sơn tặc đang nghị sự, một gian phòng bố trí giống như phòng của triều đình đám sơn tặc chia làm hai bên ở phía chính diện một nam tử ba mươi tuổi tinh tráng đang ngồi ở đó nhìn đáng vẻ thì chính là trưởng lão Tham Viêm theo lời miêu tả của Hồ Nhuận.

- Công tử Trần Quốc hầu bồng vương mới từ trong sơn trại đi ra hắn là công tử muốn dò xét sơn trại hư thật mang quân công trở về>

Thanh âm của Tham Viêm như chuông lớn vỗ bàn một cái tựa hofo như muốn trước hết trấn áp Đường Tiêu.

Đối với sơn tặc mặc kệ đối phương lên núi với mục đích gì bọn họ cũng phải hù dọa một phen.

- Sơn trại này có chỗ tốt để thăm dò hay sao? Bồn công tử tới chính là để bắt mấy tên tiểu mao tặc các người lập quân công.

Đường Tiêu mỉm cười phe phẩy quạt xếp một đường hướng về phía Tham Viêm.

Trong phòng nghị sự liên xôo, vị Đường công tử này ước chừng cũng chỉ mười sáu tuổi bộ dạng chỉ là tu vi Nhân Nguyên cấp tại sao lại có khẩu khí lớn như vậy, phải biết rằng ở trong phòng nghị sự, ngoại trừ Tham Viêm có tu vi Địa Nguyên cấp còn hơn m ười người đều đạt tới Nhân Nguyên ngũ cấp lục cấp.

- Đường công tử đùa sao?

< id="abd_vidinpage">

< id="pva">

195. Chương 195: Tru Diệt Sơn Tặc.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 195: Tru diệt sơn tặc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu cũng không đuổi theo bọn họ mà đem Lưu Đình phóng ra ngoài cùng với Chung Lam ở trong phòng nghị sự, hấn để cho hai người hộ pháp còn hấn tiến vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ dùng thần thức của mình không chế Tham Viêm, trả nhục thể lại cho hấn, cùng sử dụng bổ dưỡng đại pháp trị liệu cho hấn một phen, Tham Viêm ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ một lần nữa muốn công kích Đường Tiêu, đáng tiếc thân thể của hấn sau khi bị khống chế cũng không thể cử động.

Đường Tiêu xem xét trí nhớ của Tham Viêm hấn đã biết được toàn bộ tình huống của những sơn trại phòng giữ nơi này, sau đó hấn đem Lưu Đình và Chung Lam thu về, mình thì trốn ở trong phòng nghị sự khóa lại điều khiến Tham Viêm bò ra.

- Cứu ta.

Tham Viêm lộ vẻ bị thương nặng gọi lớn vài tiếng.

Vài tên sơn tặc trốn ở phía xa xa liền ba chân bốn cẳng đỡ Tham Viêm lại quay đầu nhìn lại thì không thấy thân ảnh của Đường Tiêu đâu.

- Tham trưởng lão không sao chứ. Chúng ta đã phái người cầu cứu tông chủ.

Sơn tặc hồi báo cho Tham Viêm một thoáng.

- Ta không sao bọn họ chạy đi rồi các người bẩm báo tông chủ thế nào rồi? Tông chủ nhận được tin tức rồi sao sẽ mau chóng tới đây chứ?

Tham Viêm trầm tư hỏi.

- Đúng thế chúng ta cũng kỳ quái.

- Đại An sơn chín phần mười đã xảy ra chuyện các huynh đệ lập tức cùng ta chém giết trở về Đại An sơn trong vòng mười khắc đồng hồ tất cả các người tới bờ suối dưới chân núi tập hợp.

Tham Viêm nâng người dậy ra lệnh với mọi người.

Đám sơn tặc nghi hoặc ở trong lòng vốn trước kia bọn họ cũng đã có kinh nghiệm ở trong Đại An sơn bình thường sơn trại quản lý vô cùng nghiêm khắc, Tham Viêm nói một là một nói hai là hai cho nên thủ hạ của hắn nhanh chóng tập hợp ở bờ suối của Đại An sơn.

Đường Tiêu ra mặt thất ăn mặc giống như một tiểu sơn tặc bộ dáng không gần không xa quan sát Tham Viêm, sau khi hạ sơn Tham Viêm bắt đầu chỉ huy:

- Trương Hoa người lĩnh năm mươi quân tiên phong một đường chạy đi tới Đại An sơn nhìn xem bên tông chủ kia có xảy ra chuyện gì không.

- Lý Đồng người lĩnh một trăm trang hán làm trung quân theo mặt suối đi về phía nam những người còn lại ở bên cạnh ta được rồi từng người chỉnh đốn đội hình bắt đầu xuất phát.

Một số sơn tặc khôn khéo thấy Tham Viêm điều binh có vấn đề nhưng bọn họ cũng không nhiều lời cứ theo lời hắn mà làm.

Trương Hoa dẫn năm mươi tinh anh của Vạn Lý Kiều Sơn hướng về phía Đại An sơn mà chạy gấp đi, vừa vận dụng phải một nghìn mai phục của Hồ Nhuận cường nỗ bắn xuống năm mươi tinh anh sơn tặc tổn thất hơn mười người còn lại toàn bộ thúc thủ chịu trời, cuối cùng Tham Viêm tự mình dẫn hai trăm tàn quân không chống cự mà đầu hàng, quỳ xuống làm tù binh của Hồ Nhuận.

Sơn tặc theo hung hiểm trốn về sơn trại chỉ còn lại một phần ba, trực tiếp gặp phải vòng vây không thể không thua bởi vì thời gian cấp bách một số gian tế cũng không thể hướng lên sơn trại báo tin.

Một trận chiến gọn gàng hơn bốn trăm tên sơn tặc ở Vạn Lý Kiều Sơn bị bắt ngay lập tức Hồ Nhuận dẫn một nghìn binh mã trở lại Vạn Lý Kiều Sơn trại đem những vàng bạc binh khí ở trong đó lôi ra dò xét thu hoạch không tính chuẩn xác nhưng ít nhất cũng giá trị ba bốn nghìn lượng.

- Lần này nhờ có Đường công tử một thân tiến vào hiểm địa chúng ta mới sở Vạn Lý Kiều Sơn bắt nguyên một hồ hơn nửa võ công tu vi của Đường công tử cũng đạt tới Nhân Nguyên lục cấp Hồng tu giáo úy mấy ngày trước nói rằng Phụng Lâm trấn cần thêm một giáo úy bản đô thống chính thức bổ nhiệm Đường công tử làm giáo úy, thống lĩnh bốn trăm binh mã, công văn đã mang tới Hoa Liên thành.

Trở lại Phụng Lâm trấn Lưu Đình trong bữa tiệc ăn mừng liền nói với mọi người.

- Đúng thế Đường công tử quả nhiên là thiếu niên anh hùng, một mình dự địch lừa Tham Viêm hốt hoảng bỏ chạy thực mạng bốn trăm sơn tặc bị chúng ta bắt giữ gan dạ hơn người chúc mừng Đường công tử.

Đám thủ lĩnh nhanh chóng bưng chén rượu biểu thị chúc mừng Đường Tiêu.

- Khách khí rồi.

Đường Tiêu cũng bưng chén rượu lên cùng cạn với bọn họ, đương nhiên hắn căn bản không để chức vụ giáo úy vào mắt, theo công lực tăng lên hắn ở trong quân sẽ làm quan ngày càng lớn lĩnh binh cũng ngày càng nhiều cuối cùng sẽ trở thành người cầm quyền thực tế ở Đại Minh vương triều.

Hơn nữa Đường Tiêu cũng thăm dò ra một con đường tấn chức vô cùng nhanh đó chính là đem thủ trưởng của mình bắt vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ mà khống chế lại sau đó thăng chức ình, lúc đó chức quan không còn cao sao?

Vạn Lý Kiều Sơn trại sau khi bị đám sơn tặc phá hoại các sơn tặc ở Đại An sơn đều tiến hành cướp bóc ở vùng gần đó, đều là quý mô nhỏ quấy rối, hơn nữa Nhung Thương Thiết Vũ hai người cũng một mực không lộ diện.

Đường Tiêu hiện tại có nhu cầu cấp bách chính là tìm một con rối phù hợp với thực lực hiện tại của mình, đồng thời hắn còn muốn luyện chế Địa Nguyên Nhân đan, tu luyện hai đạo phù trận để sớm ngày tiến vào trong Địa Nguyên cấp trước mắt bốn cái danh ngạch con rối đã có ba cái hơn nữa còn hai cái là Địa Nguyên cấp, Tham Viêm sau khi thu phục lại có thể ẩn núp ở trên núi bắt Nhung Thương và Thiết Vũ cũng không

khó khăn nhưng Đường Tiêu không muốn phí lực như vậy hấn hiện tại việc cấp bách không phải lập quân công mà chính là tiến vào Địa Nguyên cấp.

Chỗ nào mới bắt được nhiều cường giả Địa Nguyên cấp như vậy? Đường Tiêu suy tư trong chốc lát liền nghĩ tới Từ Vân Tông.

Từ Vân Tông chính là tông phái lớn nhất ở Áo Bì Đảo, là chỗ dựa của Hưng Quốc Hầu Từ Cương người ủng hộ đại hoàng tử tranh vị sau màn, ở trong tông phái cao thủ tụ tập rất nhiều hơn nữa lần trước Chung Lam muốn giết Đường Tiêu mặc kệ thế nào bọn họ cũng sẽ xem Đường Tiêu là cường địch.

Không bằng nhân cơ hội này làm suy yếu thực lực của bọn họ, để cho Chung Lam quay về tông phái lừa gạt mấy lão sắc quỷ sau đó từng người từng người một thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ luyện hóa thành đan được một phương diện làm suy yếu Từ Vân Tông một phương diện làm cho thực lực của mình tăng cao nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi cẩn thận điều tra trí nhớ của Chung Lam một phen Đường Tiêu phát hiện trong Từ Vân Tông có mười một Địa Nguyên nhất cấp sáu Địa Nguyên nhị cấp ba Địa Nguyên tam cấp.

Mà một khi đột phá tới Địa Nguyên tứ cấp ở trong Đại Minh vương triều có thể phong hầu cho dù là đại môn phái trưởng lão cũng có không nhiều, những người này đạt tới tu vi Địa Nguyên tam cấp muốn một mực ở trong tông tu luyện, sau khi đột phá tới tứ cấp rồi mới mưu đoạt chức vị, cũng có một phần không thích sinh hoạt ở trong triều đình cam tâm tình nguyện ở lại môn phái.

196. Chương 196: Luyện Chế Nhân Đan.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 196: Luyện chế nhân đan.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Những tông phái này đều có đại thương hộ cung phụng, bản thân cũng có một chút sinh ý cho nên không cần làm gì cũng có thể hưởng sinh hoạt không tệ, lưỡi biếng quen rồi không thích truy đuổi công danh lợi lộc, cuối cùng ở trong tông phái cả đời tu luyện trải qua thời gian vẫn đã hạc nhàn.

Đường Tiêu từ trong trí nhớ của Chung Lam chọn lựa kỹ một phen trong lòng thầm quyết định vì vậy đem quân ở Phượng Lâm trấn giao cho Hồ Nhuận còn hấn thì tự mình mang mấy con rối thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, dùng Lưu Ly thuyền nhanh chóng bay đi.

Dưới chân núi của Từ Vân Tông có một tiệm thuốc, thuộc về Từ Vân Tông, chủ quầy tiệm thuốc họ Khổng tên Đạt năm nay ba mươi bảy tuổi là một tên Địa Nguyên nhất cấp là đệ tử nội môn của Từ Vân Tông cư ngụ ở đây mặc dù không phải là người theo đuổi Chung Lam nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng là hấn lại động sắc ngẫu nhiên còn sai người mang dược liệu đi tặng Chung Lam.

Bởi vì Lỗ Đạt này bình thường ở đây cho nên tương đối cô lập, là mục tiêu đầu tiên mà Đường Tiêu chọn trúng.

Sau khi đến gần tiệm thuốc Lỗ Đạt lúc này vừa vận đang ở dưới đại thụ hóng mát hai tiểu tỷ đang ở bên cạnh hầu hạ mát xa cho hấn, Lỗ Đạt thỉnh thoảng không có hảo ý sờ ngực sờ hông bọn họ.

Chung Lam đột nhiên xuất hiện khiến cho trên mặt của Lỗ Đạt nở ra nụ cười tươi như hoa, Đường Tiêu không nói nhiều lời đi thẳng vào chính đề điều khiển chl nói chuyện với Lỗ Đạt cùng với nàng đi ra sau rừng cây của tiệm thuốc, sau khi tới địa điểm Đường Tiêu liền hiện thân đánh cho Lỗ Đạt bị trọng thương dễ dàng thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ

Trải qua một phen trị liệu Lỗ Đạt liền được Đường Tiêu phóng ra ngoài hấn mang theo Chung Lam và Đường Tiêu đi vào trong tiệm thuốc lại lấy dược liệu tốt nhất ra hiếu kính Đường Tiêu về mặt tươi cười hòa

nhã tiếp tục nằm xuống cái ghế kia để cho hai tiểu tỳ hầu hạ tuy nhiên hiện tại không sờ ngực sờ hông bọn họ nữa rồi.

Đường Tiêu cũng không đi nữa, hắn ở trong tiệm thuốc nghỉ ngơi, đem Chung Lam thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ thần hồn của hắn cũng tiến vào trong đó, bắt đầu luyện chế nhân đan đầu tiên, bởi vì vừa rồi Lỗ Đạt hiểu kính cho nên hiện tại Đường Tiêu cần được hoàn nào thì cũng đầy đủ rồi nếu như vận khí tốt thì ngoài nhân đan còn có thể thu hoạch được một viên Địa Nguyên đan.

Đường Tiêu đem Chung Lam Lưu Đình cùng Tham Viêm tới gian phòng chữ Đỉnh, Chung Lam và Lưu Đình tròn tròn mắt chỉ thấy Tham Viêm cởi hết quần áo tiến vào trong được đỉnh sau đó Đường Tiêu thúc giục chân khí ở trong cơ thể bắt đầu luyện chế nhân đan cùng Địa Nguyên đan đầu tiên.

Dưới sự tác dụng của liễm huyết Tham Viêm phát ra từng thanh âm thấm thiết từng khối da trên người của hắn bị tróc ra cứ thế mà rơi vào trong thùng gỗ.

Tuy Chung Lam và Lưu Đình vẫn bị Đường Tiêu khống chế bản thể sống không bằng chết nhưng nhìn thấy Tham Viêm rơi vào trạng thái máu chảy không ngừng của Chung Lam và Lưu Đình bị dọa cho tái nhợt bọn họ có dự cảm tương lai mình cũng có thể có kết cục như vậy tuy nhiên không biết là lúc nào.

Chung Lam đối với chuyện xé ra rút màng kia vô cùng kinh khủng nếu sau này cũng bị như Tham Viêm bị Đường Tiêu cởi hết quần áo đặt ở trong được đỉnh chịu sự phá vỡ da thịt đặc biệt là nội tạng cũng lộ ra ngoài thì vô cùng ảnh hưởng đến hình tượng thực nữ.

truyện copy từ

- Đường công tử tha cho ta ta nguyện làm một đời trâu ngựa chóc ông tử.

Ở trong lạc hỏa thấm thiết, -Tham Viêm không ngừng hét lên.

Đường Tiêu ở kiếp trước bất kỳ cực hình biến thái nào hắn cũng đã làm cho nên lúc này thần sắc vô cùng khoan thai, căn bản không thêm để ý tới lời cầu khẩn của Tham Viêm hắn ở bên cạnh dùng chân khí xoay tròn thúc dục Được đỉnh thỉnh thoảng lại thêm được liệu vào trong đó một mực luyện chế nhân đan.

Ở trong được đỉnh Tham Viêm kêu gào vô cùng, thấy Đường Tiêu không thả hắn, hắn thấm thiết chửi mắng tổ tông mười tám đời của hắn.

Chung Lam cùng với Lưu Đình rất muốn cùng nhau chửi bới Đường Tiêu như Tham Viêm nhưng lo lắng sau khi chọc giận Đường Tiêu cũng bị lột sạch mà bỏ vào được đỉnh đó, cho dù không luyện thành nhân đan cũng chịu sự thống khổ xé da xé thịt.

Tham Viêm sau khi mệt mỏi nhìn từng làn da của mình bị tróc bong ra sau đó máu huyết chân khí từng chỗ từng chỗ ngưng tụ thành thuốc cuối cùng hắn ngoại trừ tủy sống bên ngoài thì còn lại chỉ có hai viên đan được một viên màu đỏ một viên tinh sắc.

Luyện chế vẫn tiếp tục ở bên ngoài được đỉnh thỉnh thoảng có được liệu ném tới theo luyện chế tiên hành, từng viên từng viên bị thanh trừ, hồng đan cùng với tinh đan cũng từng cái mà bị thu nhỏ, nhan sắc trở nên ngày càng tinh khiết, sau nửa canh giờ hai viên đan được thu nhỏ giống như quả banh tennis toàn thân lấp lánh phát sáng, nhìn không ra một chút tạp chất.

Lại có một số được liệu được ném đến, luyện chế vẫn tiếp tục, viên đan được tiếp tục thu nhỏ lại cho dù nhìn không ra tạp chất gì nhưng tiếp tục tế luyện vẫn có một số căn bản được bài trừ cho đến khi hai viên đan được trong suốt như thủy tinh trên châu mới thôi.

Tất cả chuyện này đều ở dưới mắt của Tham Viêm tiến hành bởi vì đầu của hắn không bị luyện hóa đương nhiên đây cũng là trình tự luyện hóa nhân đan và Địa Nguyên đan, phần đầu để lại là để luyện chế Địa Nguyên đan, mà Địa Nguyên đan có thành công không mấu chốt là ở bước này.

Sau khi luyện hóa linh hồn của Tham Viêm, trừ đi căn bản ở trong đó lưu lại tinh khiết hồn tinh, nếu như có thể thuận lợi dung hợp thì sẽ thành công.

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau Đường Tiêu cuối cùng cũng đã luyện hóa xong Địa Nguyên đan.

Thành công.

Đường Tiêu đã lần đầu tiên luyện hóa ra một viên Địa Nguyên đan.

Tuy quá trình có nhiều lần thất bại nhưng cuối cùng cũng thành công Đường Tiêu không che giấu được kích động trong lòng của mình thứ này ít nhất cũng phải có giá trị tám vạn tới mười vạn lượng bạc.

Tuy nhiên quan trọng nhất là sau khi học được cách luyện chế Địa Nguyên đan sau này hắn sẽ có thể có được bộ hạ trung thành tận tâm ví dụ như Mục Thương ở trong Đường phủ khổ cực nhì năm như vậy, một mực làm thị vệ của mình, hiện tại mình cho hắn một viên Địa Nguyên đan cũng không sao cả.

Viên Địa Nguyên đan lần đầu tiên luyện hóa thành công cũng khiến cho Đường Tiêu thấy được một bức tranh tươi sáng, hắn có thể bồi dưỡng được một đám võ giả Địa Nguyên cấp trung thành đồng thời cũng có thể điều khiển một đám con rối Địa Nguyên cấp hơn nữa đội ngũ này sau này còn có thể không ngừng lớn mạnh, ở Áo Bỉ Đảo này ai còn có thể là đối thủ của Đường Tiêu.

197. Chương 197: Oan Hồn Tiểu Quỷ.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 197: Oan hồn tiểu quỷ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Sau khi luyện hóa hoàn thành, Đường Tiêu đem Lưu Đình Chung Lam Lỗ Đạt bọn họ tới gần hộ pháp sau đó uống viên đan được vừa mới luyện chế xong.

Cơ thể Đường Tiêu một mực quay cuồng giống như là bị đứt hết ruột vậy, đau nhức kịch liệt, nếu không phải lúc này hắn có sức chịu đựng lớn thì đã gào rú lên.

Gắng gượng một lúc sau tinh thần của Đường Tiêu cũng đại chấn, hắn đem hai đạo phù triện một xanh một trắng phóng ra bên ngoài, quả nhiên hai đạo phù triện so với lúc trước thì cường tráng hơn gấp bội, nhân đan quả nhiên mang tới hiệu quả phi phàm, ít nhất đã tiết kiệm nửa năm tu luyện của Đường Tiêu.

Nhìn hai đạo phù triện cường tráng gấp bội so với trước kia, Đường Tiêu tin tưởng tăng thêm lại thử trùng kích lên Địa Nguyên cấp lúc này Đường Tiêu dễ dàng xuyên thủng phù triện vào sâu trong mặt đất một nghìn năm trăm trượng.

Đáng tiếc cũng chỉ mới tới mà thôi, phù triện sau khi gần tới thì lực lượng tiêu hao hết tan biến vô hình, thần hồn cũng tự động trở về vị trí cũ, Đường Tiêu muốn đột phá sâu hơn nữa cũng không có khả năng.

Ăn một viên nhân đan có thể từ vài chục trượng đột phá tới 1500 trượng Đường Tiêu tin tưởng rằng nếu như hắn nuốt tới bảy tám viên nhân đan thì có thể vào trong lòng đất vạn trượng rồi.

Nếu như có thể Đường Tiêu sẽ không ăn Địa Nguyên đan tiếp nhận một chút địa hỏa tẩy lễ nhìn xem mình có thành công hay không nếu như không thể thành công vậy thì mất một viên Địa Nguyên đan cũng không sao.

Sau khi Đường Tiêu chuẩn bị thu nhập vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ Chung Lam cuối cùng nhịn không được mà mắng Đường Tiêu vài câu;

- Người tại sao lại tàn nhẫn đem người sống rút gân lột da sau đó nuốt vào người ngay cả cảm thú cũng không bằng.

-Dám mắng ta sao?

Đường Tiêu nheo mắt lại đánh giá Chung Lam:

- Còn dám mắng ta ta sẽ làm chuyện cảm thú cũng không bằng với người.

Chung Lam bị ánh mắt của Đường Tiêu nhìn thì toàn thân có cảm giác như bị lột sạch ngay cả một tiếng cũng không dám thốt ra.

....

Vài ngày sau đã tới thời gian ước định với Khúc Ngang Chung Lam tìm được Khúc Ngang không ngờ Khúc Ngang đã gom cho nàng ngân phiếu mười vạn lượng.

- Khúc sư đệ vất vả cho đệ rồi.

- Sư tỷ có việc đệ xông pha khói lửa chết cũng không chối từ.

Khúc Ngang tiến tới một bước ánh mắt nóng bỏng nhìn Chung Lam, hấn bốn phía hỏi mượn ở trong nhà kiếm được bao nhiêu thì lấy hết bấy nhiêu còn mượn hết tất cả những bằng hữu mà mình biết.

Mười vạn lượng không phải là một con số nhỏ nếu như không phải Khúc gia ở Áo Bì Đảo bốn phía mở sòng bạc khai mở kỹ viện bức hiếp lương nữ thì Khúc Ngang khó có thể kiếm được nhiều tiền như vậy mà giao cho Chung Lam, đương nhiên bằng hữu của Khúc gia cũng bị Khúc Ngang hỏi mượn sạch.

Khúc Ngang làm như vậy đương nhiên không chỉ lấy được nụ cười của mỹ nhân Chung Lam là một người trọng danh dự nàng nói một tháng sau trả là nhất định sẽ hoàn lại nếu như có thể đem Chung Lam gia nhập Khúc gia về sau Khúc gia cùng Từ Vân Tông quan hệ càng thân mật có Từ Vân Tông làm chỗ dựa Khúc gia cũng kiếm được nhiều tiền hơn.

- Khúc sư đệ đó là cái gì? nguồn

Chung Lam chỉ vào sau lưng Khúc Ngang.

- Sao?

Khúc Ngang theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Một thanh Từ Vân Tịch Tinh Kiếm xuyên qua hổ thể cương khí và cổ của hấn, hấn bùm lấy cổ quay đầu nhìn Chung Lam thì ngay cả lời cũng không nói ra được nữa bất kể thế nào hấn cũng không nghĩ ra Chung Lam lại ra tay với hấn, hạ độc thủ như vậy với hấn.

- Người quá độc ác với Khúc sư đệ rồi làm ra chuyện như vậy ngày sau người sẽ bị dày xuống địa ngục.

Chung Lam nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Khúc Ngang nhận không được mà nguyên rửa Đường Tiêu.

- Ta không xuống địa ngục người ngược lại sẽ bỏ vào trong đực đỉnh.

Đường Tiêu nói với Chung Lam một câu hấn xuất ra một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đem thân thể Khúc Ngang vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

0 Người mau mau bỏ ta vào đực đỉnh mà luyện hóa, đừng dùng ta làm những chuyện thương thiên hại lý này nữa.

Chung Lam bắt đầu hung hăng nói.

- Thương thiên hại lý người không có tư cách nói những lời này với ta.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, Chung Lam giết cả nhà ba người qua đường chuyện này người khác không biết nhưng Đường Tiêu lại biết rành mạch.

Nếu như nói thương thiên hại lý thì hai người ngang nhau ít nhất Đường Tiêu từ trước tới giờ còn chưa làm sát kẻ vô tội...

.....

Mười ngày gần đây ở trong Từ Vân Tông mất tích hơn mười tên đệ tử Địa Nguyên nhất cấp bọn họ mất tích một hai người thì có lẽ là vào trong nơi nào đó tu hành nhưng đột nhiên quy mô mất tích mười người trải qua điều tra của các vị trưởng lão bọn họ đoán chừng nghi án mất tích này có gì đó không bình thường.

Không cần phải nói đại bộ phận đã trở thành nhân đàn của Đường Tiêu.

Nuôi nhiều nhân dân như vậy hai đạo phù triệu của Đường Tiêu trở nên vô cùng cường tráng, hắn tìm một chỗ an toàn lại một lần nữa thử trùng kích Địa Nguyên cấp.

Sau khi trùng kích Địa Nguyên cấp thành công Đường Tiêu mới chính thức đi vào con đường cường giả mới có thể thay huyết đổi tủy thoát thai hoán cốt, từng bước trở thành chân chính cường giả võ đạo.

Hai đạo phù triệu ở trong thân thể của Đường Tiêu cắm xuống đất lập tức chìm vào bên trong như hai bàn tay xuyên qua nghìn trượng tiến nhập vào trong đó, tiếp nhập lớp nước mà lớp nước vô cùng âm lãnh một số chỗ còn có lệ quỷ oan hồn trên thể gian trốn ở trong lớp nước này.

Linh hồn nếu như bám vào phù triệu không đủ cứng cỏi thì sẽ căn bản không ngăn cản được lệ quỷ oan hồn này công kích phù triệu một khi mất đi sự chỉ huy của linh hồn cũng không cách nào xuyên qua nữa điều này khiến cho lần đột phá Địa Nguyên cấp của Đường Tiêu lại thất bại một lần nữa.

Một hồi gió âm thổi tới mang theo mười âm hồn lệ quỷ giương nanh múa vuốt đánh tới tựa hồ muốn cắn nuốt phù triệu linh hồn của Đường Tiêu, thậm chí còn mượn cơ hội quay trở lại mặt đất cướp đi bản thể dương thân của hắn

- Loa Toàn Giảo Nhục trận.

Đường Tiêu không phải lần đầu tiên chém giết, hơn nữa những lệ quỷ ở dưới nước này không làm gì được hắn, ngược lại sẽ là dinh dưỡng phụ trợ hắn tiến vào xâm nhập trong lòng đất.

Hai đạo phù triệu ở trên mặt nước xoắn ốc trong nháy mắt hòa thành gió lạnh giết chết lệ quỷ sạch sẽ.

- Tiểu nhi vô tri chết cho ta.

Một oan hồn hung hăng đánh tới nhe cái miệng đỏ thẫm tới trước mặt của Đường Tiêu.

- Con mẹ nó.

Đường Tiêu thầm mắng một tiếng, rồi rằng hắn lần đầu tiên tiến vào lớp nước vận khí không tốt lắm.

198. Chương 198: Âm Tiên Vương.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 198: Âm Tiên vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lần này Đường Tiêu đã chạm phải Âm Tiên vương, là ác mộng của võ giả tấn công Địa Nguyên theo tiền nhân tổng kết chỉ có vận khí cực kỳ không tốt mới gặp phải sau khi gặp gỡ thần hồn phù triệu sẽ bị Âm Tiên vương cắn cho nát bấy đột phá Địa Nguyên chắc chắn là thất bại, xui xẻo nhất là khí tức của võ giả cũng bị Âm Tiên vương nhớ kỹ mỗi lần đột phá về sau cũng bị hắn nhớ kỹ.

Lòng đất thế giới tuy hỗn loạn nhưng võ giả mà đột phá lần tiếp theo cho dù cách xa vạn dặm Âm Tiên vương cũng sẽ xuất hiện đạo lý nguyên do ở bên trong đó không ai biết được.

Cũng không phải bất kỳ võ giả nào đột phá cũng gặp phải Âm Tiên vương nghe nói xác suất gặp phải chỉ là một phần nghìn, mà Đường Tiêu lần này gặp được cho thấy hắn quá xui xẻo đến cực hạn rồi.

Âm Tiên vương ở trong lòng đất chỗ khí âm sâu đậm mượn nhờ lực khí âm này lộ ra vẻ thần thông quảng đại, khủng bố dị thường, vừa hiện thân đã đánh tới linh hồn phù triệu của Đường Tiêu, giờ cao cái tiên thép trong tay muốn đánh tan hai đạo phù triệu thành từng mảnh nhỏ.

Đường Tiêu biết rõ mình hiện tại đang ở trong tình huống hung hiểm dị thường, căn cứ theo kinh nghiệm tổng kết của Lưu Đình và Chung Lam, bọn họ đã từng nghe trưởng bối nói qua nếu như lúc này tiếp tục xâm nhập vào trong lòng đất hoặc đi về phía khác tránh né Âm Tiên vương thì kết cục cũng chỉ có con

đường chết, lúc trước một võ giả đột phá Địa Nguyên cấp một khi gặp Âm Tiên vương căn bản chịu thua con đường tu luyện võ giả cũng bị phế đi.

Đường ra duy nhất là đánh bại Âm Tiên vương nhưng hầu như không có người nào thành công, cường giả Nhân Nguyên cấp phù triệu yếu ớt căn bản không phải đối thủ của Âm Tiên vương.

- Giết Âm Tiên vương mà thôi Đường Tiêu ta cần già phải sợ, thử xem Tuyền Qua Tru Sát Trận của ta.

Đường Tiêu mắng to một tiếng lập tức hai đạo phù triệu bay lên, phân làm hai đường xiên tới sau lưng của Âm Tiên vương.

Hai đạo phù triệu sau khi bay mấy trượng phân biệt đột nhiên tụ hợp lại với nhau.

- Tuyền Qua tru sát.

Quỳ Viên Hạo ba tiếp điểm nhanh chóng hình thành một phù triệu vòng xoáy đem Âm Tiên vương bao vào trong đó hai đạo phù triệu như hai con dao sắc nhọn điên cuồng xoay tròn xoắn giết Âm Tiên vương.

Tuyền Qua Tru Sát Trận ba tiết điểm sau khi bố trí thành công lập tức phát huy uy lực gấp mấy lần Loa Toàn Giáo Nhục trận uy lực của Âm Tiên vương mặc dù cường hãn nhưng trí tuệ có hạn không biết rằng Đường Tiêu đang bố trí trận pháp vẫn không ngừng dùng cái xiên thép đuổi giết hai đạo phù triệu.

Loa Toàn Giáo Nhục trận Đường Tiêu đã sử dụng thành thục và có kinh nghiệm cho nên khi sử dụng Tuyền Qua Tru Sát Trận trận hấn hành động rất thông thạo, hai luồng phù triệu xanh trắng xoắn lại có ý đồ giết Âm Tiên vương.

Hai đạo phù triệu một xanh một trắng triệt để xoay tròn tạo thành một vòng xoáy trận pháp vô cùng lớn, giống như là lốc xoáy ở trong biển, so với lực của vòi rồng còn tấn ra lực lượng mạnh mẽ hơn.

Âm Tiên vương tựa hồ phát hiện ra có chỗ không đúng, hấn nhảy mấy cái thiếu chút nữa là nhảy từ bên trong Tuyền Qua Tru Sát Trận xông ra bên ngoài nhưng sau đó rất nhanh bị hút vào trong trung gương Đường Tiêu lập tức điều khiển hai đạo phù triệu gấp rút công kích với Âm Tiên vương để cho hấn triệt để nát báy ở trong Tuyền Qua Tru Sát Trận trận nhưng Âm Tiên vương kia không phải là hạng người bình thường há đơn giản bị Tuyền Qua Tru Sát Trận tiêu diệt .

- Âm Hồn Quy Vị Thần Xoa Vô Định.

Âm Tiên vương rống lớn vài tiếng thân hình tăng lên gấp đôi, hai đạo phù triệu xanh trắng công kích lên trên người của hấn giống như là hai lưỡi dao cạo không ngừng xoáy lên.

Trên tay của Âm Tiên vương giơ cao cái xiên thép nện lên trên phù triệu của Đường Tiêu giống như sẽ nhanh chóng tiêu diệt vậy. Rõ ràng Tuyền Qua Tru Sát Trận của t cũng không thể lập tức tru sát Đường Tiêu mà cũng giống như Âm Tiên vương không ngừng phản kích.

- Loa Toàn Giáo Nhục trận.

Thần hồn Đường Tiêu lại điều khiển một bộ phận phù triệu, ở trong Tuyền Qua Tru Sát Trận tạo thành một Loa Toàn Giáo Nhục trận cỡ nhỏ tập trung toàn bộ lực lượng chui vào trong người của Âm Tiên vương.

Âm Tiên vương thấy rõ ràng mạnh mẽ dùng một xiên hướng về phía một tiết điểm trên Loa Toàn Giáo Nhục trận mà đâm tới.

- Rầm.

Loa Toàn Giáo Nhục trận tấn ra mọi nơi tuy nhiên ba cái xiên thép của Âm Tiên vương cũng bị đụng cho nát báy.

Ba cái xiên thép vỡ thành từng mảnh nhanh chóng bị Loa Toàn Giáo Nhục trận thôn phệ mang về bên trong Tuyền Qua Tru Sát Trận tựa hồ như đang từ từ hóa thành lực phù triệu, Đường Tiêu lại thúc giục Tuyền Qua Tru Sát Trận đem những phù triệu ảm đạm kia xếp đặt ra bên ngoài của Tuyền Qua Tru Sát Trận sau đó đem phù triệu cường tráng tập trung một chỗ lại một lần nữa phát động công kích.

- Loa Toàn Giáo Nhục trận.

Âm Xiên vương trên tay không có vũ khí cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ hãi, đem Loa Toàn Giảo Nhục trận một lần nữa tới bên hắn, Âm Xiên vương huy động nắm đấm mạnh mẽ oanh kích trận phong của Loa Toàn Giảo Nhục trận.

Loa Toàn Giảo Nhục trận trong nháy mắt mờ đi, một quyền này của Âm Xiên vương khiến cho Loa Toàn Giảo Nhục trận đột nhiên phát lực, buộc chặt cả đầu trên và cánh tay của Âm Xiên vương lại trong nháy mắt đem cả đầu và cánh tay của Âm Xiên vương xoắn lại chỉ còn tàn cốt.

Cánh tay bị xoáy nát tạo thành từng mảnh vỡ Tuyền Qua Tru Sát Trận hấp thụ vào Âm Xiên vương rú thẳm một tiếng thu cánh tay lại trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi không còn vẻ kiêu ngạo như lúc đầu nữa.

Trái lại Đường Tiêu sau khi cắn nát cánh tay của Âm Xiên vương xong ngược lại giống như được bổ sung dinh dưỡng trở nên cường tráng vô cùng, Loa Toàn Giảo Nhục trận ở gần cũng lập tức thôn phệ năng lượng dư thừa toàn bộ lực lượng của Tuyền Qua Tru Sát Trận tăng lên không ít.

Ha ha đả thương Âm Xiên vương phù triệu có thể thôn phệ thân thể của hắn mà tạo thành lực lượng đặc lực.

Sau nửa canh giờ Đường Tiêu cũng đem thân thể của Âm Xiên vương xoắn lại chỉ còn một cái đầu lâu, Âm Xiên vương ở trong trung tâm vòng xoáy không cam lòng mà tru lên, tuy rằng đe dọa nhưng cũng vô cùng sợ hãi. nguồn

- Đánh nát cho ta.

Tuyền Qua Tru Sát Trận dưới sự thúc dục của thần hồn Đường Tiêu nhanh chóng đột nhiên xoay tròn đem đầu của Âm Xiên vương xoáy cho nát báy, tất cả đều bị Tuyền Qua Tru Sát Trận làm cho tiêu trừ sạch sẽ, ngay cả cặn bã thần hồn cũng không dư thừa.

199. Chương 199: Phù Triệu Thứ Ba.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 199: Phù triệu thứ ba.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu liên cảm khái Luyện Yêu Thối Ma Hồ thật là cường đại ngay cả võ giả Địa Nguyên cấp cũng là ác mộng với nó, Âm Xiên vương toàn thân bị làm cho nát báy là điều từ trước tới giờ chưa ai làm được.

Không chỉ có thể Đường Tiêu còn có thể làm cho hai đạo phù triệu xanh trắng kịp thời nghỉ ngơi hồi phục, lại có thêm một đạo phù trine đen kịt, có nhan sắc giống như thân thể của Âm Xiên vương mỗi đạo phù triệu đều có hình dữ tợn của hắn bay múa lướt qua tuy nhiên hiện tại nó đã thuộc về Đường Tiêu.

- Con mẹ nó còn có chuyện tốt như vậy sao?

Đường Tiêu không tin đường hắn vui vô cùng, trong lúc đột phá gặp Âm Xiên vương tưởng rằng đã là vận rủi vô cùng không ngờ mình sau khi đánh chết Âm Xiên vương còn đem thần hồn thân thể của hắn luyện được thành đạo phù triệu thứ ba.

Phải biết rằng võ giả Địa Nguyên nhị cấp mới có thể có được ba đạo phù triệu mà Đường Tiêu vẫn chưa đột phá tới Địa Nguyên cấp đã có được, cho thấy đạo phù triệu mới thu có thuộc tính rất đặc biệt.

Có thể đánh bại Âm Xiên vương không phải tất cả đều là nhờ Luyện Yêu Thối Ma Hồ, mà một phần nguyên nhân cũng nhờ linh hồn cứng cỏi và cường đại của Đường Tiêu ở kiếp trước.

Lại có một đám oan hồn lệ quỷ tiến tới gần ba đạo phù triệu của Đường Tiêu giương miệng rộng như muốn ăn tươi nó, tuy nhiên sau khi phát hiện đạo phù triệu màu đen là do Âm Xiên vương biến thành thì bọn chúng hoảng sợ muốn trốn đi.

- Trốn đi đâu.

Đường Tiêu hét lớn một tiếng lập tức đem mấy âm hồn lệ quý này luyện hóa khiến chúng nó trở thành trợ lực dinh dưỡng của ba đạo phù triện.

Mà oan hồn lệ quý ở trong lớp nước cơ hồ vô cùng vô tận vĩnh viễn không giết hết, ba đạo phù triện của Đường Tiêu được ăn no bụng trở nên cường tráng vô cùng, tràn đầy lực lượng có thôn phệ nữa cũng không có ý nghĩa Đường Tiêu không ở lâu nữa hắn điều khiển ba đạo phù triện cắm xuống mặt nước không ngừng đột tiến nhanh chóng tiến tới lớp nước giữa hai nghìn ba nghìn trượng.

Không bao lâu sau Đường Tiêu đã chạm vào một tầng ở đây chôn dấu thi thể cây gỗ mấy vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm trước kia, những cổ mộc này cũng không phải chết mà rơi xuống đây mà là trải qua thiên tai kịch liệt, toàn bộ bị áp xuống mặt đất tuy mộc thân đã sớm hóa thành đá nhưng những linh hồn cổ mộc không tan thủy chung ở tầng này tìm cơ hội sống lại.

Nhân loại mang theo phù triện xuống dưới này cũng mang theo thần hồn tươi sống khiến cho những cổ mộc này khát vọng đã lâu chúng vừa nhìn thấy phù triện của võ giả giống như ăn mỳ đói lâu ngày được bánh mì nướng vội vàng xúm tới muốn nuốt những phù triện này vào bụng.

- Khắc khắc ,mặt trời ta cảm thấy hương vị của mặt trời.

- Không phải là mặt trời mà là nhân loại, cạc cạc nuốt hắn đi.

Ngàn năm vạn năm cổ mộc yêu linh mất đi thân thể ở trong tầng mộc vô hình vô chất mất đi bộ phận trí nhớ chỉ còn lại ý thức đơn giản hiện tại chúng đói khát dương khí vừa ngửi thấy mùi khí tức này sẽ điên cuồng lao tới đem những thần hồn bám vào phù triện này thôn phệ thành từng mảnh.

Tuy nhiên ba đạo phù triện của Đường Tiêu rất cường tráng Đường Tiêu thậm chí chẳng muốn kết trận, điều khiển ba đạo phù triện há to miệng ra như muốn nuốt chửng.

Hướng về phía sau mười trượng ở trong mộc tầng xuất hiện khe hở thật lớn khoảng chừng độ cao trăm trượng, ba đạo phù triện của Đường Tiêu sau khi rút xuống mặt đất đã xây dựng lên một gian phòng ốc đơn giản gian phòng ốc đều được bao phủ bởi đá thạch bởi vì Đường Tiêu bây giờ là linh hồn bám lên phù triện cho nên thị giác của hắn không có vấn đề gì cho dù lòng đất đen kịt hắn cũng có thể nhìn rõ ràng.

Một hồn thể đen nhánh đi ra từ trong lớp than đá thấy ba đạo phù triện thì lập tức kêu lên hô gọi bắt đầu vây công.

Không ngờ rằng ở dưới lòng đất tại tầng cây này lại có sinh vật tồn tại Đường Tiêu suy đoán rằng những linh hồn ở đây là thụ yêu, cho nên mới có thể xây dựng được xã hội như thế giới con người.

Đường Tiêu hơi mệt mỏi hắn cũng không gấp rút đào đất mà đem hắc sắc phù triện một lần nữa ngưng tụ thành hình Âm Tiên vương tay cầm tiên thép cùng với những môi nhân này đấu với nhau.

Môi nhân không chịu nổi một đòn, cái tiên thép của Âm Tiên vương đâm vào cái những thi thể kia ngã xuống đồng bạn nhìn sang lộ vẻ rất thương tâm, Đường Tiêu nhanh chóng bay hai đạo phù triện ra cắn nát những linh hồn môi nhân này sau đó nuốt chửng, tuy nhiên lại không thấy chút dinh dưỡng nào.

Trong lúc ba đạo phù triện của Đường Tiêu chuẩn bị đào đất thì ở trên không trung môi nhân bốn phía bay tới một cái toàn thân đen nhánh thân cao lao tới, lúc tới những môi nhân kia không chịu nổi một đòn tuy nhiên hiện tại môi nhân này thì khác xem ra có vẻ rắn chắc vô cùng.

Đường Tiêu suy đoán nếu như nuốt chửng môi nhân này thì sẽ tăng thêm lực lượng cường đại cơ phù triện cho nên hắn cũng không vội lại để Âm Tiên vương kia tiến lên đấu với môi nhân kia.

Môi nhân kia tuy rất dũng mãnh nhưng hình thể cồng kềnh, động tác không đủ linh hoạt mà phù triện màu đen tạo thành Âm Tiên vương lại tạo ra tốc độ vô cùng nhanh thình thoảng tiến tới sau lưng của môi nhân đem hắn đánh vỡ từng mảnh vụn rồi nuốt chửng quả nhiên môi nhân này giống như điểm tâm ăn xong có tác dụng rất lớn đối với phù triện.

Cảm nhận được chỗ tốt Đường Tiêu cũng không hề do dự điều khiển Âm Tiên vương một lần nữa hóa trở lại thành đạo phù triện sau đó ba đạo phù triện đề xuất hiện, quay quanh khu vực của môi nhân, bày ra

Quỳ Viên Hạo ba tiết điểm, lập tức ba đạo phù triện tạo thành một vòng xoáy cực lớn, uy lực so với hai đạo phù triện kết thành gấp tới hai ba lần.

Dưới sự xoắn giết của Tuyền Qua Tru Sát Trận cự nhân kia đã nhanh chóng tan rã, bởi vì nguyên nhân tương hợp cho nên cự nhân kia chủ yếu là cung cấp dinh dưỡng cho phù triện màu đen, điều này khiến cho không lâu sau phù triện màu đen trở thành phù triện to nhất trong ba đạo. Đường Tiêu cũng hơi hoài nghi cho dù hắn chưa tiến vào Địa Nguyên nhưng sau khi trở về mặt đất dùng ba đạo phù triện này ngưng tụ thành Tuyền Qua Tru Sát Trận và Loa Toàn Giáo Nhục trận thì giết một Địa Nguyên võ giả cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên hắn chỉ suy đoán mà thôi Nhân Nguyên và Địa Nguyên cấp khác biệt nhau rất lớn chuyện này không thể khinh thường bất kể thế nào một lần thăm dò này nếu như có thể đột phá tiến tới Địa Nguyên cấp thì vẫn tốt hơn, dùng tu vi của Địa Nguyên cấp có thể có được ba đạo phù triện, có thể liều mạng với Địa Nguyên nhị cấp rồi.

200. Chương 200: Nhược Điểm Của Người Là Gì?

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 200: Nhược điểm của người là gì?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Cự nhân mặc dù đối với ba đạo phù triện là dinh dưỡng phong phú nhưng cùng với Âm Xiên vương thì kém quá xa chỉ có thể bổ sung lực lượng một chút mà thôi cũng không sinh ra đạo phù triện thứ tư, kỳ thật Đường Tiêu đối với chuyện mình có ba đạo phù triện cũng không hiểu rõ nguyên lý lắm, cho nên trước khi tiến vào Địa Nguyên cấp hắn cũng không biết rằng hắn có thể có được đạo phù triện thứ tư hay không ở trong mặt đất ngoại trừ đột phá xoắn giết nuốt chửng cũng không có chuyện gì khác để làm.

Mà ở lớp nước thu Âm Xiên vương lớp mộc thu cự môi nhân Đường Tiêu tiếp tục xuống đã tới sáu nghìn trượng, tới khí tầng.

Tuy chưa bao giờ tới nơi sâu như vậy nhưng Đường Tiêu vừa mới tới đã biết đây là khí tầng đơn giản là vì nơi này nhẹ hơn trong lòng đất khá nhiều, rõ ràng ở đây tràn ngập hỗn hòa khí thể.

Không chỉ có thể những khí thể này còn có những cô hồn dã quỷ phiêu đảng rất nhiều bọn chúng ngưng khí thành hình, mọc ra hình trạng thiên kỳ bách quái có những cái giống như hình hoa loa kèn có cái giống như chân trùng, có cái mơ hồ giống như mặt người. Bởi vì những cô hồn dã quỷ này hơi phân nửa là từ lớp nước và lớp mộc mà trốn phiêu lãng tới đây, bị tầng khí mỏng này áp bách nhiều năm sau ngưng khí thành hình một lần nữa có được thân hình quái dị.

cho dù biến ảo thành mặt người nhưng phiêu đảng dưới lòng đất không biết bao nhiêu vạn năm, hơn phân nửa cũng không còn trí nhớ của nhân loại nữa, mặt người mơ hồ kia có lẽ là chú trí nhớ duy nhất của bọn họ.

Đường Tiêu nhanh chóng hướng về phía đó mà đi lúc trước hắn theo trí nhớ của Chung Lam và Lưu Đình mà biết rõ người gặp vận khí không tốt ở tầng khí sẽ gặp quái vật gọi là Mị Ma có thể khiến cho những thần hồn ở đây ngủ say vĩnh cửu sau đó tiến vào một cảnh khiến cho trong giấc mơ cảm nhận thấy cảm xúc hoàn mỹ đến tận cùng, triệt để suy sụp ý chí, để cho thần hồn sụp đổ.

Đối với sự miêu tả của Mị Ma có nói Mị Ma có năng lực đọc trí nhớ của con người tự động tìm tới người nào đó nó quan tâm nhất, sau đó bày ra một quái cảnh làm cho ý chí bị hấp sâu trong đó không thoát ra được, người ý chí không kiên định không rõ chân thật mộng cảnh thậm chí cả bản thể trên mặt đất cũng ngủ say bất tỉnh.

Nhưng có một truyền lưu rằng những thứ mà Mị Ma dệt trong mơ đều chân thật phát sinh một số người đi qua chỗ không biết một số người thì đi tới tương lai sắp sửa xảy ra cơ bản ý nói Mị Ma này có thể có cơ năng xé rách thiên cơ, thông hiểu tương lai, đương nhiên đều là truyền thuyết, trong trí nhớ của Chung Lam và Lưu Đình cũng không gặp Mị Ma cho nên chân tướng thế nào Đường Tiêu phải tự mình trải qua mới biết được.

Tỷ lệ gặp Mị Ma ở lớp khí so với tỷ lệ gặp Âm Tiên vương ở lớp nước còn thấp hơn một chút nhưng Đường Tiêu cảm thấy mình đã gặp Âm Tiên vương hiện tại cho dù gặp Mị Ma cũng không có gì kỳ quái.

Tuy Đường Tiêu tin tưởng linh hồn của mình đủ cứng cỏi không bị Mị Ma công kích nhưng mà quái vật công kích thật khiến cho người ta chán ghét, Đường Tiêu cũng không muốn khảo thí chí lực của mình cho nên hắn điều khiển phù triện mãnh liệt xuyên thủng về phía trước tranh thủ xuyên thấu qua khí tầng sau đó tới Địa Hỏa rèn luyện tẩy lễ cùng Địa Nguyên kết hợp trở thành Địa Nguyên chi thần.

- Nhân loại nhược điểm của ngươi là gì?

Một thanh âm đột nhiên vang lên ở phía xa.

Cùng lúc đó ba đạo phù triện của Đường Tiêu ngưng lại tựa hồ cảm nhận thấy gặp phải chỗ cực kỳ cứng cỏi căn bản không cách nào xâm nhập Đường Tiêu cả kinh chẳng lẽ lần này hắn lại gặp Mị Ma nếu như thật sự gặp Mị Ma rồi thì loại đình trệ này chỉ là một ảo giác mà thôi nhưng ảo giác này vô cùng chân thật khiến cho Đường Tiêu vô cùng tức giận.

Kỳ thật Đường Tiêu lúc trùng kích Địa Nguyên cấp đã gặp tảo ngộ Âm Tiên vương và cự môi nhân hiện tại lại gặp Mị Ma không phải là vì vận khí của hắn quá kém mà là vì thần hồn của hắn quá mạnh mẽ khiến cho các âm hồn mạnh mẽ ở trong lòng đất chú ý tới.

- Loa Toàn Giảo Nhục trận.

Đường Tiêu không nói nhiều lời điều khiển lấy ba đạo phù triện ngưng tụ thành một mũi khoan hướng về chỗ ngưng trệ đâm tới.

- Ngươi là người không có khả năng không có nhược điểm.

Mị Ma phát ra thanh âm giễu cợt.

- Ngươi chết đi.

Đường Tiêu phát hiện ra mình giống như bị nhốt ở trung ương của khí tầng vậy.

Tuy đây chỉ là ảo giác nhưng Đường Tiêu vẫn không ngừng nhắc nhở mình, cho dù cảm giác không thấy vẫn phải tiếp tục đi tới, hắn điều khiển ba đạo phù triện tiếp tục dò xét mãnh liệt xuống phía dưới tranh thủ có thể thoát khỏi phạm vi khống chế của Ma Mị.

- Nhân loại trước khi thoát khỏi ảo cảnh của ta ngươi không cách nào tiếp tục được đâu đừng uống phí khí lực nữa.

Mị Ma lại phát ra thanh âm giễu cợt.

- Ta tin ngươi sao?

Đường Tiêu phát ra thanh âm khinh thường.

Mị Ma xuất hiện khiến cho Đường Tiêu nhớ tới một câu chuyện trước kia lúc hắn còn ở trong tổ chức sát thủ.

- Đường Tiêu ta đã điều tra rồi bán đứng ngươi chính là Sarah nàng ta sau khi biết chuyện cha mẹ nàng ta bị ám sát trước đó vài ngày ta đã kiếm được một số ảnh chụp phát hiện ra nàng ta cùng Quốc An cục ở cùng một chỗ...

Một huấn luyện viên đeo mặt nạ ma quỷ nghiêm túc nói với Đường Tiêu.

- Chuyện của kiếp trước kiếp này ta còn quan tâm sao?

Đường Tiêu giờ sủng lục trong tay lên, chỉ lên trên trán của ma quỷ huấn luyện viên.

- Đường Tiêu người làm gì vậy?

Ma quỷ huấn luyện viên kinh hãi.

- Cái này người diễn giống như thật rồi ai bán rẻ ta chuyện này chỉ quan trọng ở đời trước mà thôi hiện tại ta đã hoàn toàn không để ý.

Đường Tiêu mở cái chốt an toàn của khẩu súng xuống.

- Người không phải muốn biết rõ thân thể của người sao? Giết ta vĩnh viễn người không thể biết.

Ma quỷ huấn luyện viên tiếp tục uy hiếp Đường Tiêu một câu.

- Khôi hài người cũng không thực sự là ma quỷ huấn luyện viên làm sao biết được thân thể của ta?

Đường Tiêu nheo con mắt lại hần mơ hồ cảm thấy có chuyện xấu bỗng nhiên không hạ thủ được rồi hần muốn xem đến tột cùng thân thể của mình mặc dù chỉ biết rằng Mị Ma này là ảo thuật mà thôi.

- Đường Tiêu người biết người có thể làm một gã sát thủ đỉnh cấp thậm chí là một vua sát thủ, trở thành thần tượng của sát thủ nguyên nhân là vì sao không?

Ma quỷ huấn luyện viên tiếp tục hỏi Đường Tiêu vài câu.

- Bởi vì ta không sợ hãi bách chiến bách thắng.

Đường Tiêu trấn định tâm thần hỏi lại ma quỷ huấn luyện viên một câu chỉ cần thần hồn của hần không bị đầu độc hần không ngại cùng với vị ma quỷ huấn luyện viên này nói chuyện trong chốc lát.

- Sai.

201. Chương 201: Vì Sao Đường Tiêu Chết.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 201: Vì sao Đường Tiêu chết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Moa khởi động lại bộ này cho tới FULL nhé. Ae thank nhiệt tình vào

Ma quỷ huấn luyện viên lắc đầu:

- Người không sợ hãi là thật nhưng cũng không phải bách chiến bách thắng người có nhiều nhược điểm lỗ mãng tự phụ coi trời bằng vung tự ỉnh là đúng, thường xuyên chuyên quyền độc đoán, nếu như không phải có ta ở sau lưng bảo kê người không biết đã chết biết bao nhiêu lần rồi.

- Người bảo kê ta?

Đường Tiêu nổi giận một lát sau đó hần nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hần cảm thấy Mị Ma này có chủ tâm châm ngòi quấy nhiễu trí não của hần.

- Đến bây giờ người vẫn chưa hỏi cái ta hỏi người lúc vừa mới vào trong thế giới này người tự động thủ sát nhân gây họa kết thù trên đường nhục ma công chúa, ban đêm xông vào hoàng cung, người cho rằng sau lưng của người nếu như không có người bảo kê thì cái mạng của người có thể kéo dài sao?

- Ta hiện tại không phải vẫn sống tốt sao? Điều này không phải khiến cho người thất vọng sao?

Đường Tiêu chân thành mà nhìn lại mặt ma quỷ huấn luyện viên hần nhớ lại khuôn mặt của ma quỷ huấn luyện viên ở kiếp trước giống hệt như bây giờ tất cả hành động của hần đều bị y khống chế nhưng ở kiếp này không có ai khống chế chỉ huy hần nữa rồi.

- Cho dù người chạy trốn tới thế giới này cũng không có kết quả tốt, người cuối cùng vẫn dấn vào vết xe đổ trước đi cho rằng người có thể thoát ly khỏi ta mà tồn tại nhưng ta vẫn chú ý tới người. nguồn

Ma quỷ huấn luyện viên cười lạnh một tiếng.

- Những điều người muốn nói với ta là những điều này sao?

Đường Tiêu một lần nữa gơ họng súng lên.

- Người có biết vì sao vị Trần Quốc hầu phụ thân của người tại sao một mực không gặp người không? Người có biết vì sao kiếp trước ta vì sao luôn đeo mặt nạ không?

Ma quỷ huấn luyện viên hỏi Đường Tiêu vài câu trong giọng nói tràn ngập vẻ ngạo mạn.

- Người đeo mặt nạ hẳn là giống như tên Lưu Đình kia tự mình đem mặt mình đốt đi.

Đường Tiêu không cho là đúng đáp lại ma quỷ huấn luyện viên vài câu tuy kiếp trước hẳn cũng rất ngạc nhiên vì sao ma quỷ huấn luyện viên vì sao một mực đeo mặt nạ ma quỷ nhưng ở kiếp này hẳn đã không chú ý tới chuyện này nữa rồi.

Ma quỷ huấn luyện viên đột nhiên đem hắc kim mặt nạ bỏ xuống đôi mắt nhìn qua Đường Tiêu, đem mặt diện chân thật của mình cho Đường Tiêu xem, trong tức khắc Đường Tiêu tâm thần đại loạn cực kỳ khiếp sợ, tư duy trong nháy mắt đã trở nên đình trệ.

Làm sao có thể?

- Ta muốn cho người hiểu rõ ta tại sao...

Sau khi tháo mặt nạ xuống ma quỷ huấn luyện viên đã mở miệng tựa hồ rất hài lòng với phản ứng của Đường Tiêu.

- Đoàn.

Đường Tiêu bóp cò súng theo tiếng súng nổ, ma quỷ huấn luyện viên bị xuyên thủng mặt nạ trên trán cũng hiện ra một lỗ máu thân thể nặng nề mà té xuống mặt đất, Đường Tiêu cảm thấy tâm thần của mình đã đại loạn hẳn nổ súng là không muốn để a quỷ huấn luyện viên nói tiếp nếu nói tiếp hẳn nhất định sẽ trúng phải đòn của ma mị bị hãm sâu nơi này không cách nào rời khỏi.

Theo ma quỷ huấn luyện viên ngã xuống cảnh sắc xung quanh tất cả tan thành mây khói Đường Tiêu lại nhớ tới tầng khí tầng bên trong

Ma quỷ huấn luyện viên trúng đạn cũng không phải là do Đường Tiêu biểu hiện kiên định ở kiếp trước trong khi là nhiệm vụ hẳn cũng đi điều tra thân thể của mình, hẳn muốn biết cha mẹ ruột của mình là ai, hẳn muốn biết tại sao năm mình ba tuổi lại bị đưa vào tổ chức sát thủ, hẳn không muốn vận mệnh của mình nằm trong tay kẻ khác.

Nhưng điều tra của hẳn chưa xong thì hẳn đã bị gian tặc trong tổ chức bán đứng sau đó phải chấp hành án tử hình.

Vừa rồi ma quỷ huấn luyện viên nói Shrah bán đứng hẳn khiến cho Đường Tiêu không thể tập trung.

Sarah có tên hiệu là Diệu Thủ Mỹ Trù Nương là người mỹ gốc hoa so với Đường Tiêu thì ít hơn bốn tuổi Đường Tiêu quen nàng năm mười hai tuổi khi đó Đường Tiêu giả trang làm cảnh sát xâm nhập vào nhà của nàng giết cha mẹ của nàng trong lúc hẳn tiến vào phòng ngủ của nàng chuẩn bị ra tay thì bị ánh mắt của nàng mà làm cho do dự.

Đây là lần duy nhất do dự của Đường Tiêu trong cuộc đời sát nhân.

Đường Tiêu mang Sarah về trong tổ chức sát thủ bảy năm với tư cách thân phận đồ đệ mà nuôi nấng này trong vòng bảy năm này Sarah cũng từ một tiểu cô nương trở thành mỹ nữ, vì năm mười hai tuổi cha mẹ của nàng bị giết cho nhà tan cửa nát nên nàng một mực u buồn, Đường Tiêu cũng là người duy nhất mà nàng dựa vào.

Tuy Đường Tiêu không thừa nhận nhưng trên thực tế hẳn đối đãi với nàng như là với con gái của mình mãi cho tới gần đây Đường Tiêu bị người ta bán đứng phải chấp hành án tử hình.

Mà nhiệm vụ gần đây người biết chỉ có Đường Tiêu, Sarah và ma quỷ huấn luyện viên, Đường Tiêu sau khi bị bắt lúc nhàm chán phân tích chuyện này hẳn thấy khả năng hẳn bị bán đứng chỉ có hai một là ma quỷ huấn luyện viên hai là Sarah.

Hôm nay Mị Ma này dùng thân phả ma quỷ huấn luyện viên xác nhận là Sarah.

Nghĩ đến những chuyện này Đường Tiêu không khỏi cảm thấy buồn bực.

Sarah chính là nhược điểm xứng đáng nhất của Đường Tiêu ở kiếp trước, là người mà hắn duy nhất quan tâm. Ở trong cảm giác của Sarah Đường Tiêu chính là một băng nhân, Đường Tiêu ở cùng nàng bảy năm mặc kệ Sarah cố gắng tươi cười đón chào thế nào Đường Tiêu cho tới bây giờ vẫn chưa từng cho nàng một sắc mặt tốt thậm chí để cho Sarah một lần tưởng rằng hắn chán ghét nàng.

Đường Tiêu không phải chán ghét nàng mà là tự cảm thấy thẹn với nàng, bảy năm trước khi chuyện đó xảy ra Đường Tiêu vẫn muốn tự mở miệng nói chân tướng cho nàng biết nhưng mỗi lần chạm phải ánh mắt dịu dàng của nàng lời nói của hắn tới bên miệng lại nuốt trở về.

Nếu đúng là Sarah bán rẻ hắn, Đường Tiêu trong lòng thật sự bình thường hắn thiếu nợ nàng cuối cùng cũng đền mạng cho nàng.

Thân bất do kỷ đau đớn nhất kiếp trước của Đường Tiêu là chuyện đó cho nên hắn chỉ có thể đóng băng mình không cho bất kỳ kẻ nào đi vào nội tâm của mình hắn thậm chí cảm thấy được sớm muộn hắn cũng có ngày giống như ma quỷ huấn luyện viên dùng mặt nạ che mặt mình lại.

Mãi cho đến vừa rồi ma quỷ huấn luyện viên tháo mặt nạ xuống trong lòng Đường Tiêu mới khiếp sợ không thôi, khuôn mặt của ma quỷ huấn luyện viên được một cái mặt nạ hắc kim bao bọc ẩn tàng trong tổ chức sá thủ tới hai mươi năm khiến cho Đường Tiêu căn bản không tin đây là chân thực, chính vì khuôn mặt này mà Đường Tiêu mới quyết đoán khai súng với ma quỷ huấn luyện viên.

- Người không muốn biết thân thế của người sao? Người không muốn biết ai bán đứng người sao? Người không muốn biết người tại sao phải xuyên viên tới thế giới này sao? Vừa rồi người có cơ hội duy nhất để vạch trần chân tướng.

Thanh âm kia có phần không cam lòng nói với Đường Tiêu vài câu.

- Cho dù ta có muốn biết cũng không lấy từ miệng của người.

202. Chương 202: Nhân Sinh Đau Khổ.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 202: Nhân sinh đau khổ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu hừ lạnh một chút vừa rồi hắn thiếu chút nữa mà mất đi lý trí, đặc biệt là sau khi hắn nhìn thấy khuôn mặt của ma quỷ huấn luyện viên.

Tuy nhiên hiện tại hắn đã hoàn toàn bình tĩnh giống như ở kiếp trước đem toàn bộ mọi chuyện đóng băng lại thân là một sát thủ Đường Tiêu rõ ràng làm sao để nhanh xua tan cảm xúc không tốt.

Bỗng nhiên ngay lúc đó toàn thân Đường Tiêu lại phát sinh biến hóa....

Hắn phát hiện mình về tới bên trong Đường phủ của Trần Quốc hầu một đội binh sĩ xuyên qua vào trong Đường phủ gặp người là chém một gã đại thống lĩnh đeo mặt nạ hắc kim đang ở trước mặt Đường Tiêu đâm một đao vào hậu tâm của Khánh Đô phu nhân sau đó quay mặt nhìn Đường Tiêu mà cười rộ.

Nhìn khuôn mặt kia Đường Tiêu có cảm giác không thở nổi ở kiếp này sau khi tự do hẳn mới phát hiện ra rằng ma quỷ huấn luyện viên của hắn ở kiếp trước kỳ thực không phải là thầy cũng không phải là bạn mà là một ác mộng không cách nào thoát ra.

- Khuất phục đi ta là người cho ngươi tính mạng là huấn luyện viên của ngươi là người vô số lần cứu sống tính mạng của ngươi một tay đem ngươi tạo thành truyền kỳ ngươi vĩnh viễn cũng không thoát khỏi sự khống chế của ta.

Thanh âm của huấn luyện viên âm trầm phát ra từ mặt nạ hắc kim, từng bước đi tới gần Đường Tiêu, cường đại khí tức bóp méo cả không gian.

Dực Thai công cháu không biết từ khi nào quên mình lao tới trước mặt Đường Tiêu, kết quả bị hắc kim mặt nạ cưỡng ép làm con tin.

- Như vậy thì sao, người mà ngươi bắt cũng không phải là Khánh Đô phu nhân giết công chúa Dực Thai điều ngoa kia thì có quan hệ gì tới ta.

Đường Tiêu rống lớn một tiếng một quyền đánh ra quyền cương kéo dài trong không khí không biết là đụng nát cái gì xung quanh trở nên bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ.

- Những điều này chưa đủ để ngăn cản ngươi sao vẫn chưa đúng người mà ngươi quan tâm sao?

Thanh âm của Mị Ma trở nên hỗn hển tăng khí lại xuất hiện vô số vòng xoáy hiện ra đại lượng yêu ma chúng dốc sức liều mạng giãy dụa phát ra tiếng gào thét sóng to gió lớn.

Quanh người của Đường Tiêu lại phát sinh biến hóa.

Lúc này ở trên đỉnh núi Ngọc Sơn.

- Ta trước kia sinh trưởng ở chỗ này đầu tiên là một hạt giống mọc rễ nảy mầm đến khi cành lá rậm rạp hơn mười vạn năm ngày nào cũng nhìn mặt trời mọc xem mặt trời lặn.

Bách Thảo vương thì thảo nói, tựa hồ như đang ở bên cạnh Tuyết Điều.

Chuyện này mới phát sinh cách đây không lâu.

Không biết từ lúc nào Đường Tiêu đột nhiên phát hiện ra hắc cũng không phải là thân thể Tuyết Điều mà là dùng bản thể của hắn ôm lấy Bách Thảo vương Bạc Hà, cùng nàng ở cùng một chỗ nhìn mặt trời phía tây.

Ở trong ngực của nàng mặc quần áo nhân loại tóc màu đen hai mắt cũng màu đen đôi má hồng nhuận hai đôi mắt vẫn mở to như trước vô cùng sáng.

Rốt cuộc ánh mặt trời cũng ngả về tây ở phía kia vòng kim quang biến mất ở đường chân trời, đồng thời hai dòng nước mắt của nàng cũng chảy xuống rơi vào tay của Đường Tiêu khiến cho Đường Tiêu không hiểu mà cảm thấy nhói đau.

- Ngươi nguyện ý vĩnh viễn cùng ta ngắm mặt trời sao

Bạc Hà mở miệng hỏi Đường Tiêu một câu.

- Ta nguyện ý nhưng ta không thể....

Một câu nói thời gian tựa hồ trôi qua mấy trăm năm.

Đường Tiêu bỗng nhiên giật mình phát hiện ra râu tóc của mình bạc trắng thân thể hư yếu cực độ cũng được Bạc Hà ôm vào trong ngực tóc của nàng vẫn đen tuổi trẻ y nguyên xinh đẹp y nguyên.

Trong nháy mắt Đường Tiêu phảng phất thời gian đã lấy đi tính mạng của hắn, cũng như lấy đi mặt trời hắn đã đến đường cuối cùng một cảm giác tuyệt vọng không rõ thấm thấu vào toàn thân của Đường Tiêu trong nháy mắt hắn thấy cả đời này mình vì trở nên cường đại cũng là một chuyện buồn cười.

- Tại sao ngươi lại già đi?

Bạc Hà rơi nước mắt như mưa.

- Thật xin lỗi.

Đường Tiêu không phản bác được hẳn cả đời kháng lại trời đất cả đời tranh giành thống trị tất cả chôn vùi tất cả nhưng không chống lại được đại nạn sinh tử.

Để cho nàng đau khổ như vậy hẳn thà rằng lúc trước khi quen biết nàng không cùng nàng tới ngắm mặt trời ở chỗ này.

Trong lòng Đường Tiêu chưa bao giờ có cảm giác đau khổ như hiện tại, ý chí của Đường Tiêu chưa bao giờ yếu ớt như hiện tại.

- Thần phục ta ta cho người nhìn thấy ngày mai ta cho người tất cả kể cả tính mạng nhưng tùy thời cũng có thể tùy thời khiến cho người trở nên hai bàn tay trắng.

Thanh âm của ma quỷ huấn luyện viên ở kiếp trước lại quen thuộc vang lên, cùng lúc đó một Tuyết Điêu vô cùng lớn che kín bầu trời che kín ánh mặt trời, sau đó dừng ở trước không trung biến ảo thành hình người hắc kim mặt nạ cũng trở nên dữ tợn.

- Cho dù hai bàn tay trắng cũng đừng hòng để ta khuất phục.

Trong lòng Đường Tiêu tuôn ra từng đợt tức giận, lập tức thiêu đốt tất cả những thống khổ yếu ớt của hắn cũng thiêu đốt cả tính mạng của hắn, Đường Tiêu ngưng hình hóa điều thả người đột nhiên đụng vào hắc kim mặt nạ, trong nháy mắt không khí bạo liệt kim loại nổ vang, huyết sáng long lanh tất cả lại trở về khí tầng.

- Người cho rằng người đủ mạnh mẽ để chiến thắng ta sao? Thứ ta cho người xem tất cả đều chân thật tồn tại đó, cũng là chân tướng phát sinh sự thật.

Thanh âm của Mị Ma như tâm thần cuồng loạn mà thốt lên, thăm dò thần hồn của Đường Tiêu, vài lần hãm hắn ở trong ảo cảnh dĩ nhiên tiêu hao không ít năng lượng của Mị Ma, nhưng cuối cùng vẫn không thể để hắn rơi vào trầm mê.

- Người mê hoặc ta vẫn còn chưa đủ, đáng tiếc người không còn cơ hội nữa.

Thanh âm của Đường Tiêu lạnh lùng thốt lên sau đó ba đạo phù triện trong tay của hắn xuất hiện lập tức cách đó không xa hắn cũng bày ra ba tiết điểm Quỷ Viên Hạo.

- Tuyền Qua Tru Sát Trận.

Ba đạo phù triện kịch liệt xoay tròn cùng lúc đó khí tầng bao phủ một tầng sương mù màu đỏ cuốn vào trong Tuyền Qua Tru Sát Trận.

- Nếu người công kích ta ta sẽ cho tất cả ác mộng kia thành sự thật.

Mị Ma bị cuốn vào trong Tuyền Qua Tru Sát Trận hung dữ uy hiếp Đường Tiêu.

- Ha ha ác mộng mệnh của ta không phải là do ông trời quyết định một sinh vật cấp thấp như người mà cũng có thể uy hiếp ta sao?

Đường Tiêu điên cuồng nở ra nụ cười.

- Vô tri nhân loại cuồng vọng, người có biết người cuồng vọng tới mức buồn cười không?

Mị Ma không cam lòng mà giãy dụa găm thét.

- Xoay.

Đường Tiêu không hề nói một câu đạo phù triện nhanh chóng xoay tròn một lần sương mù bao phủ bốn phía gào thét nhưng không cách nào thoát được ra ngoài, sau đó mị ma đánh thay đổi sách lược trong chớp lát biến thành Sarah biến thành Khánh Đô phụ nhân biến thành Dục Thai công chúa lại biến thành Bạc Hà thanh âm đối lại cũng không ngừng cầu khẩn Đường Tiêu.

203. Chương 203: Giết Chết Mị Ma.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 203: Giết chết Mị Ma.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu không nhúc nhích chút nào hấn không ngừng khu động ba đạo phù triện, xoắn chết tất cả Mị Ma điên cuồng gào thét hóa thành khuôn mặt của Đường Tiêu không cầu khẩn nữa mà lộ ra vẻ cười cợt sau đó lại khoắc một hắc kim mặt nạ phát ra thanh âm giống như tiến hàn đe dọa Đường Tiêu.

Hắc kim mặt nạ bị xoắn làm cho tan thành từng mảnh vỡ, thân thể của Mị Ma là dinh dưỡng vô cùng phong phú, đủ để Đường Tiêu xuyên qua tầng nham thạch.

Đánh bại Mị Ma Đường Tiêu cũng lặng yên ở bên trong tầng khí tuy Mị Ma đã diệt tuy nhiên sau khi tiến vào kiếp này tín niệm và nội tâm cứng rắn của hấn lần đầu tiên đã bị dao động, vừa rồi thời điểm sắp chết ở trong ngực của Bạc Hà khiến cho hấn cảm thấy mình quá yếu ớt và tuyệt vọng chân thực quá mức khiến cho Đường Tiêu mất đi phương hướng đối với một cường giả truy cầu mạnh mẽ mà nói, đây đúng là một sỉ nhục.

Tuy chiến thắng Mị Ma nhưng tâm tình của Đường Tiêu lại xấu đến cực điểm mệt mỏi vô cùng bao phủ lấy hấn, căn bản không cách nào phát tiết được hấn cho dù dùng phương pháp nào cũng không xua được cảm xúc không tốt này đi.

Yên lặng khoảng gần nửa canh giờ, Đường Tiêu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, ba đạo phù triện nhanh chóng xuyên qua khí tầng dễ dàng sau nửa canh giờ đã tiến vào trong lòng đất tám nghìn trượng, vỏ trái đất càng ngày càng trở nên cứng rắn, hiện tại đã tới tầng nham thạch.

Tâm tình của Đường Tiêu cũng quay vòng, hấn có một cảm ngộ thật sâu, nếu đối thủ mạnh mẽ không bằng công kích vào lòng của hấn tâm trí của đối phương bị nhiễu loạn làm cho đối phương yếu ớt nếu như muốn trở thành một cường giả thì trong lòng không được ràng buộc ở chỗ nào mới có thể triệt để quét dọn tất cả yếu ớt ở trong lòng, không để cho địch nhân có thể có cơ hội nào.

Nhi nữ tình trường chỉ là vô vị hèn yếu, tu võ đường dài đằng đẳng chỉ có triệt để bằng tâm chặt đứt tư tình mới có thể tạo thành chính quả.

Thần hồn của Đường Tiêu sau khi trải qua tẩy lễ của ma mị ngày càng trở nên cường đại hơn rồi lại càng thêm kiên định. Ba đạo phù triện của hấn lại tiếp tục đột phá nham thạch có thể tiếp xúc tới địa hỏa rồi Đường Tiêu không ngờ lúc này hấn lại có thể tới nơi sâu như vậy thậm chí có khả năng vào thẳng trong đó.

Không ăn Địa Nguyên đan mà cứ như vậy xông ra hơn nữa lại vọt sâu như vậy tuy nhiên đã đến tầng nham thạch cho dù không ăn Địa Nguyên đan Đường Tiêu cũng muốn thử qua một lần địa hỏa tẩy lễ cường giả chân chính không cần đan dược phù trợ dung hợp Địa Nguyên tiến vào Địa Nguyên cấp mới hoàn mỹ.

Tuy nhiên trước hết phải vượt qua tầng nham thạch mới được.

.....

Mà tầng nham thạch .

Ở đây nóng hổi vô cùng, Đường Tiêu nếu không ở trạng thái hồn phách mà da thịt đến đây thì đã bị đốt thành tro rồi, đi tới tầng này phù triện nếu không đủ mạnh mẽ thì cũng khó có thể xuyên qua nham thạch cứng rắn tiến vào địa hỏa tầng. nguồn

Toàn bộ xung quanh nham thạch thanh âm nổi lên bốn phía, mà ở nham thạch chính là nơi sinh hoạt của Nham Ái Nhân, cơ hồ tất cả đều là cao thủ, có đủ vũ khí võ trang khô giáp.

Đường Tiêu sau khi lọt vào tầng nham thạch thấy một hàng Nham Ái Nhân đang sắp xếp trận thế chỉnh tề để huấn luyện hàng ngày.

Ngoài ra ở đây cũng có rất nhiều lò luyện, bởi vì nơi này cách mặt đất rất cao cho hơn nữa nhiệt độ còn lên tới mấy trăm cho nên nhân loại không có cách nào tiến vào đây làm giao dịch với những Nham Ải Nhân được nếu như có cách có thể giao dịch thì sẽ có được một đại lượng khôi giáp vũ khí vô trang.

Đường Tiêu theo phù triệu tiến sâu tới sáu nghìn trượng tiêu hao rất lớn sức lực cho nên phải ở tầng nham thạch tiếp tế mà Nham Ải Nhân phân chia thành nhiều đẳng cấp cấp thấp nhất dễ dàng kiếm được nhưng dinh dưỡng cho phù triệu cũng chỉ có hạn, mà tướng lĩnh Nham Ải Nhân cấp cao nhất thì rất khó săn hơn nữa vô cùng nguy hiểm, nhưng bọn họ lại cung cấp khá nhiều dinh dưỡng.

Bất kể thế nào phải thông qua tầng nham thạch nhất định trong thời gian ngắn nhất đạt được thật nhiều tiếp tế mới có thể bảo chứng phù triệu và linh hồn rèn luyện tẩy lễ trở thành cường giả Địa Nguyên cấp.

Căn cứ theo kinh nghiệm lúc trước của Chung Lam và Lưu Đình thì những Nham Ải Nhân này một khi công kích thì sẽ lập tức phát ra cảnh báo toàn bộ quân đội sẽ đồng thời xuất động thần hồn phù triệu bị bọn họ vây khốn thì hành trình đột phá tới đây là kết thúc rồi.

Đừng nhìn những Nham Ải Nhân này ở trên tầng nham thạch sinh hoạt ở trên mặt đất bọn họ có kỹ năng đặc biệt có thể bay lên trên không trung mà tiến hành chém giết hơn nữa thân thể của bọn chúng cũng vô cùng rắn chắc, từ nơi cao rơi xuống cũng không bị thương.

Đường Tiêu biết rõ đây vẫn còn chưa phải là chân chính địa hỏa tẩy lễ mới chỉ là thử lực lượng mà thôi nếu như phù triệu của hắn không đầy đủ mạnh mẽ thần hồn của hắn không đủ cứng cỏi thì sẽ đau đớn trả mê càng không nói tới chân chính tẩy lễ.

Đường Tiêu chịu đựng sự thống khổ tiếp tục chạy trốn xuống phía dưới ty nhiên mật độ của hỏa vân tinh linh càng ngày càng tăng thêm, vô số hỏa vân hình thành thành lõi điện ở bốn phía đều có thanh âm khùng bố.

Trong chớp lát Đường Tiêu có ảo giác những hỏa vân này tràn ngập đang nhìn thần hồn của Đường Tiêu loại cảm giác này Đường Tiêu muốn tránh cũng không được hắn chợt nhớ lại tảo ngộ mà hắn gặp ở tầng khí liên từ từ ổn định thần hồn tránh cho ba đạo phù triệu bị hỏa tinh dẫn dụ Đường Tiêu cảm khái linh hồn cứng cỏi như hắn có đến ba đạo phù triệu xuyên qua còn gian nan như vậy khó trách Mục Thương ở Nhân Nguyên đỉnh phong nhiều năm như vậy mà vẫn chưa thể đột phá.

Một lát sau ba đạo phù triệu của Đường Tiêu vượt qua hỏa vân khoảng cách tới địa hỏa ngày càng gần khi càng đi gần tới địa hỏa hỏa vân ngày càng nhiều, nhưng không lưu lại khó khăn gì.

Đường Tiêu cũng không biết những võ giả khác sau khi tiến tới tầng địa hỏa có gặp phải đối đãi như hắn hay không nhưng chính vì linh hồn của hắn mạnh mẽ cho nên đã hấp dẫn một lượng lớn hỏa tinh đến đây có ý đồ cắn nuốt phù triệu và thần hồn của hắn.

Từ một phương diện này cho thấy mạnh mẽ cũng không phải là chuyện tốt.

- Giết.

Đường Tiêu mắng to một tiếng hắn biết rằng tình huống của hắn gặp phải không giống như Chung Lam và Lưu Đình trước kia hắn hét thật lớn hỏa vân tinh linh cơ hồ lúc này đã xuất động hoan nghênh hắn.

Bất đắc dĩ Đường Tiêu chỉ có thể dựa vào hi vọng và may mắn, hắn có được ưu thế mà bất kỳ gã cường giả Nhân Nguyên nào cũng không bị được đó là ba đạo phù triệu.

- Ra.

204. Chương 204: Linh Hồn Thêm Cứng Cỏi

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 204: Linh hồn thêm cứng cỏi

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Theo tiếng quát chói tai của Đường Tiêu đạo phù triện màu đen lập tức xuất ra Âm Tiên vương tiếng gầm kịch liệt vang lên Âm Tiên vương động tay một phát lấy cứng chọi cứng điên cuồng công kích những hỏa vân này có ý đồ khai thông một con đường, để cho hai đạo phù triện có thể nhanh chóng tiến vào trong dung nham địa hỏa.

Theo hướng về phía bên trong tầng hỏa vân đột kích thân ảnh của Âm Tiên vương dần trở nên phai nhạt hiển nhiên đạo phù triện màu đen đang được lực lượng cường đại bao phủ hết mà Âm Tiên vương thì bám vào thân hồn của Đường Tiêu một mực nhấn nhin đau khổ dày vò trong nháy mắt khiến cho Đường Tiêu toàn thân gặp một ảo giác toàn thân nát bấy.

- Linh hồn cứng cõi trọn đời bất diệt tới đây, là vì ta chinh phục chinh phục.

Đường Tiêu rống lên một tiếng xua đi tất cả yếu ớt và hoài nghi của bản thân, một lần nữa nổi lên vạn phần dũng khí và tin tưởng, thắng lợi ở phía trước thời điểm này hẳn tuyệt đối không thể buông tha.

Mắt nhìn thấy đạo phù triện màu đen biến ảo thành Âm Tiên vương càng trở nên mờ nhạt, tầng hỏa vân cũng một mực bao trùm hơn nữa ý chí của Đường Tiêu cho dù kiên định lại linh hồn cứng cõi cũng khó có thể đột phá.

Bởi vì tầng hỏa vân triệt để vây quanh cục diện vạn lôi oanh đỉnh sắp xuất hiện.

Tuy nhiên cục diện ác liệt như vậy đột phá đã không còn hi vọng quá lớn còn gì phải lo lắng.

Buông tay đánh cược một lần ỉnh sinh cơ cuối cùng hi vọng cuối cùng.

Từng là một sát thủ tín niệm là đảm bảo cho tất thắng cho dù hi vọng thành công có một phần van, Đường Tiêu cũng không thể buông tha.

Hỏa vân tinh linh rất lợi hại sao, tầng hỏa vân rất lợi hại sao? Hỏa Vân lôi điện rất lợi hại sao, không chém giết một hồi làm sao có thể biết được.

Hào khí của Đường Tiêu lập tức trung thiên sợ hãi rụt rè không phải là bản tính của hắn đại sự muốn thành công thì cần phải trải qua đau khổ mà người bình thường không chịu được, vượt qua nguy hiểm mới trở thành cường giả chân chính.

Quỳ Viên Hạo, bày ra cho ta.

Đường Tiêu rống lớn một tiếng thu hồi phù triện màu đen của Âm Tiên vương sau đó ba đạo phù triện tung bay, ở trong hỏa vân tầng chiếm những vị trí nhỏ nhỏ xung quanh vó số hỏa vân tinh linh giương nanh múa vuốt đánh tới, muốn đem ba đạo phù triện này nuốt chửng vào bụng của chúng.

- Muốn nuốt chửng ta ta còn muốn nuốt chửng các người, xem ai lợi hại hơn Tuyền Qua Tru Sát Trận.

Đường Tiêu một lần nữa rống to ba đạo phù triện kết hợp với nhau ở Hỏa Vân tầng tạo thành một vòng xoáy không hiểu được, vòng xoáy một khi hình thành thì sẽ điên cuồng mà vận chuyển ở trong hoàn cảnh hung hiểm lưu lại khí tức là một chuyện ngu xuẩn.

Càng nhiều hỏa vân tinh linh chạy tới đại bộ phận bị cuốn vào Tuyền Qua Tru Sát Trận, bọn chúng điên cuồng giãy dụa, một bộ phận khá thì xoay quanh Tuyền Qua Tru Sát Trận liều mạng tiến hành công kích ra bên ngoài nhiều khi Đường Tiêu cảm thấy mình không kiên trì nổi nữa thân hồn thống khổ mệt mỏi đến cực điểm, loại cảm giác này giống như là cương châm đâm vào, làm cho thân thể như muốn được nấu nhừ.

Lôi điện hủy diệt chi nguyên đồng thời cũng sáng tạo ra chi nguyên mỗi tắc mỗi tắc địa hỏa lôi điện ba đạo phù triện tới tiền tới biên giới sinh diệt một bộ phận phù triện thậm chí bị đánh tan thành khói bụi nhưng kỳ tích cũng có một bộ phận phù triện bắt đầu hấp thu điện quang thoát thai hoá cốt giống như càng cường đại hơn.

Sau một hồi gian khổ giằng co Đường Tiêu đã mệt mỏi đến cực hạn, nhiều lần hắn cũng không nhin được mà nói với bản thân của mình, cho dù buông tha cho lần sau sẽ có cơ hội đột phá hoặc là sau khi trở về tu dưỡng một thời gian ngắn ăn Địa Nguyên đan đột phá cũng được.

Nhưng thân cả đời làm sát thủ, ở kiếp trước chịu bao nhiêu gian khổ bao nhiêu đường mạo hiểm, hẳn không phải cần rằng kiên trì hay sao, vứt bỏ tất cả những suy nghĩ nhu nhược trong lòng, kiên trì đến cùng chiến đấu đến cùng tuyệt không thể bỏ.

Theo ý chí của Đường Tiêu một lần nữa kiên định mấy địa hỏa lôi điện bị gột rửa cũng trở nên long lanh trong suốt hơn,.

Đột phá Địa Nguyên cấp cũng là xâm nhập vào trong lôi điện địa hỏa, cùng địa nguyên ngưng luyện cùng một chỗ, triệt để khu trừ tạp chất bên trong phù triện, khiến nó trở nên thuần sắc và mạnh hơn, phù triện của Đường Tiêu đã mạnh lên gấp bội thậm chí còn biến đổi sắc màu tựa hồ ý nghĩa ấy phù triện này đã toàn bộ tấn cấp tới Địa Nguyên.

Tuy nhiên một võ giả Nhân Nguyên muốn hoàn toàn tiến vào Địa Nguyên thì phải sở hữu tất cả phù triện hoàn thành tẩy lễ hiện tại Đường Tiêu ngoại trừ mấy phù triện dị thường lớn mạnh những cái khác đều âm đạm yếu nhược vô cùng vẫn cần trợ giúp để trở nên mạnh mẽ.

- Nuốt nuốt nuốt.

Đường Tiêu một lần nữa gào lớn, tiếp tục toàn lực thôi động Tuyền Qua Tru Sát Trận đem hỏa vân tinh linh xoắn giết ở trong trận đem toàn bộ tinh hoa Địa Nguyên của chúng chiết xuất làm cho những phù triện yếu ớt càng trở nên cường tráng.

Phù triện óng ánh xuất hiện bên cạnh Tuyền Qua Tru Sát Trận ngày càng như từ lúc đầu có mấy cái biến thành mười cái sau đó là mười mấy hai mươi mấy cái.

Nương theo sự tăng lên của phù triện, Tuyền Qua Tru Sát Trận ngày càng trở nên lớn mạnh lúc trước Tuyền Qua Tru Sát Trận mất nửa phút mới tru sát được một hỏa vân tinh linh hiện tại chỉ cần nửa giây là được rồi.

Dưới sự cường đại của hỏa vân Tuyền Qua Tru Sát Trận không chỉ không bị chôn vùi mà ngày càng trở nên lớn mạnh hỏa vân tinh linh hiện tại cho dù công kích được tiết điểm của Tuyền Qua Tru Sát Trận nhưng không thể làm nó dao động mấy may, Đường Tiêu biết rõ những hỏa vân tinh linh này lúc này không cách nào xúc phạm tới hồn của phù triện nữa, chỉ cần làm cho hồn của phù triện cường đại hơn mà thôi.

Trong chốc lát hỏa vân tinh linh bỏ chạy tứ tán nhìn bọn chúng bỏ chạy Đường Tiêu cũng không đuổi theo hiện tại hẳn chỉ có một khát vọng mãnh liệt đó chính là xuyên qua lòng đất tiến hành tẩy lễ dung hợp cùng Địa Nguyên.

Đã không còn hỏa vân tinh linh ngăn trở ba đạo phù triện của Đường Tiêu càng ngày càng óng ánh một đường đâm vào bên trong địa hỏa dung nham.

Ba thanh âm vang lên, giống như ba giọt nước tung tóe rơi vào nồi chảo, vừa tới bên trong dung nham của địa hỏa, Đường Tiêu cảm nhận được sự lợi hại của nó, cơ hồ muốn lập tức hủy diệt hòa tan địa hỏa vào bên trong. xem tại

Căn cứ theo trí nhớ của Chung Lam và Lưu Đình lưu lại thì phù triện thần hồn đầu tiên đi vào trong dung nham địa hỏa không thể dừng lại quá lâu, nếu không sẽ dễ dàng nổ tung làm cho hồn phi phách tán cảm thụ một lúc sau Đường Tiêu phải thoái lui để cho phù triện có thời gian thích ứng.

205. Chương 205: Tấn Cấp Thành Công.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 205: Tấn cấp thành công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Giống như một người có một chậu nước nóng đột nhiên bỏ tay vào sẽ bị bỏng rát nhưng hai cánh tay chỉ hơi bỏ vào một thoáng sau đó lập tức lấy ra sẽ chỉ khiến cho bàn tay ửng đỏ, không đến mức bị thương tiếp tục thử thêm mấy lần sẽ không còn khó chịu như trước nữa, đương nhiên đây chính là một tuyệt kỹ mà Lưu Đình tổng hợp được.

Ba đạo phù triện của Đường Tiêu tiến vào trong dung nham của địa hỏa xong lập tức lại từ bên trong bay ra, sau khi bay ra tất cả phù triện đều phát ra thanh âm xì xì cùng lúc đó linh hồn của Đường Tiêu sinh ra một cảm giác ngứa ngáy tới tận xương tận tủy nhưng lại không gây được khiến cho ý chí của con người ta cơ hồ muốn sụp đổ.

Nhưng sau cơn ngứa thì lại là một cảm giác thoải mái vô cùng, giống như là miệng vết thương được kết vảy rồi vảy làn da bắt đầu tái sinh, điều này cho thấy đã dung hợp quá trình Địa Nguyên thành công.

Cứ như vậy lặn xuống rồi bay lên ba đạo phù triện tổng cộng hai trăm bốn mươi ba miếng phù triện tất cả đều phát ra ánh sáng long lanh thuần túy một bộ phận bên trong còn có điện quang rõ ràng là do kết quả cắn nuốt đại lượng hỏa vân tinh linh, hai canh giờ trôi qua thần hồn của Đường Tiêu đã mệt mỏi cực độ, nhưng ba đạo phù triện vẫn vô cùng long lánh ánh sáng hiển nhiên hẳn đã đột phá thành công tới Địa Nguyên cấp.

Càng về lúc cuối ba đạo phù triện của Đường Tiêu tiến vào trong dung nham địa hỏa càng dài, lặn vào trong đó càng sâu, Đường Tiêu cảm nhận được ở trong dung nham địa hỏa có một đồ vật thần bí hẳn nhiên không được muốn thâm nhập sâu vào một chút, nghiên cứu một phen.

Sau khi xâm nhập Đường Tiêu nhanh chóng vững tin ở trong đó có đồ vật gì đó, đúng lúc này một đoàn bóng đen đột nhiên đánh tới hẳn, càng tới gần càng hiện ra một mặt người dọa cho Đường Tiêu kêu to một tiếng đợi Đường Tiêu muốn đuổi theo thì tất cả các phù triện như muốn văng tung tóe vậy.

Ở sâu bên trong địa hỏa dung nham, đối với thần hồn phù triện bị tổn thương quá lớn chủ nhân ngẫu nhiên vài giây đồng hồ còn chịu được nhưng nếu xuyên vào quá sâu, thần hồn nhất định có thể bị tan thành mây khói, Đường Tiêu đương nhiên minh bạch đạo lý này hơn nữa thần hồn của hắn trải qua thời gian dài tẩy lễ như vậy cũng đã cực độ mệt mỏi, thành công tiến vào Địa Nguyên cấp Đường Tiêu cảm thấy mình nên trở về là được.

Không dùng Địa Nguyên đan Đường Tiêu chỉ muốn dò xét một phen không ngờ cứ vậy mà tiến tới mặt đất nuốt chửng Âm Xiên vương cự môi nhân, mi ma và đại lượng hỏa vân tinh linh cuối cùng hẳn đã đột phá vào Địa Nguyên.

Từ nay Đường Tiêu chính thức là một cường giả Địa Nguyên ở Áo Bửu Đảo với ba đạo phù triện của hắn cộng thêm pháp kính cường đại, tất cả cường giả Nhân Nguyên trong mắt hắn như con sâu cái kiến vậy không chịu nổi một đòn đuổi một ngón tay ra là có thể giết chết hiện tại cho dù gặp cường giả Địa Nguyên nhị cấp bình thường cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Tiến vào Địa Nguyên cấp xong Đường Tiêu tin tưởng Luyện Yêu Thối Ma Hồ có biến đổi lớn, hẳn cần phải nghiên cứu một phen.

- Tiểu tặc kia rõ ràng đã tiến vào Địa Nguyên cấp.

Chung Lam miệng há hốc giống như cá mắc đều muốn rớt xuống vậy.

- Người khó chịu có cần ta giúp người thoải mái một phen không?

Đường Tiêu nheo đôi mắt lại.

- Chết đi tên đâm tặc.

Chung Lam mắng một tiếng.

- Xem ra bốn công tử không đâm người một phen thì người không chịu thôi.

Đường Tiêu giận dữ hướng gần tới Chung Lam tay khoác lên vai của nàng.

- Ta không muốn... ta sai rồi ta không dám mắng công tử nữa.

Thân thể của Chung Lam không thể động đây sợ tới mức trắng bệch chỉ đành mở miệng cầu xin Đường Tiêu tha thứ.

- Người nói sai là được sao thấy bốn công tử còn trẻ nên lừa gạt phải không?

Đường Tiêu trượt xuống đầu vai của Chung Lam một chút.

- Người muốn thế nào.

Chung Lam trơ mắt nhìn Đường Tiêu chuẩn bị sờ tới ngực của mình can đảm trong lòng của nàng tan biến hết.

- Quỳ xuống.

Đường Tiêu hướng về phía Chung Lam quát to một tiếng.

Chung Lam kinh ngạc nhìn Đường Tiêu quỳ xuống đúng là rất nhục nhã.

- Không chịu sao?

Đường Tiêu lại tiếp tục đưa tay xuống chuẩn bị chạm vào ngực của nàng rồi.

Chung Lam nhìn thấy Đường Tiêu mắt đầy dục hỏa thì trong lòng đại loạn hiện tại ở chỗ này chỉ có nàng và Đường Tiêu mà thôi quỳ xuống thì thật nhục nhã một khi bị hấn sờ ngực về sau cũng không dám cam đoan hẳn có tiến thêm vài bước nữa hay không, tấm thân này bị làm nhục tất cả mọi chuyện đều đã xong.

Dưới sự đe dọa tâm lý cực lớn nàng đành phải quỳ xuống trong lòng giận dữ và xấu hổ vô cùng nhưng cũng không dám mắng Đường Tiêu nữa.

.....

- Đường công tử xin công tử thả chị dâu ta ra.

Hơn mười ngày sau, Đường Tiêu triệu hồi Chung Lam ra một lần nữa chuẩn bị đi tới Từ Vân Tông gây chuyện một phen thì Chung Lam đã xin Đường Tiêu.

- Thả nàng, trừ phi ta điên rồi.

Đường Tiêu biết rõ trong bảy con rối của hắn ngoài Chung Lam còn có một nữ nhân khác.

Nữ nhân kia có tu vi Địa Nguyên nhị cấp là vợ của sư huynh Chung Lam họ Văn tên Oanh là Đường Tiêu lợi dụng nàng lừa gạt ra khỏi núi dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn mà bắt lấy.

- Nàng ta mang thai đã có thai ba tháng người ngay cả phụ nữ có thai cũng không buông tha sao?

Chung Lam bi phẫn nói với Đường Tiêu một thoáng.

Đường Tiêu ngây cả người không trả lời chất vấn của Chung Lam.

- Đường công tử ta biết người không phải là loại người cùng hung cực ác ta biết trong lòng người vẫn còn thiện tâm, trong bụng của chị dâu ta còn có hải tử vô tội nếu như người hại mạng chị ấy thì chính là hai nhân mạng.

- Thiện tâm nực cười!

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Ta thả nàng ta ra nàng ta trở về Từ Vân Tông nói hết mọi chuyện các cao thủ tới đây tru sát ta ta còn sống được sao?

- Ta bị người bắt ngay cả trái tim cũng sớm mất còn sống là bởi vì không chết được mà thôi căn bản không chờ đợi có ngày trở về ta chỉ xin người có lòng từ bi ấu tử bọn họ một con đường sống Đường công tử ta biết người không phải người xấu.

- Từ trước tới giờ chưa ai nói qua ta là người tốt ta cũng căn bản không muốn làm người tốt không cần dài dòng ta trực tiếp bỏ nàng ta vào trong đống đing luyện chế là được.

Đường Tiêu cắt đứt lời của Chung Lam mà nói.

Những người ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ đề biết bí mật Luyện Yêu Thối Ma Hồ của Đường Tiêu cho dù chạy một người Đường Tiêu cũng phải đuổi cùng giết tuyệt, hắn còn không ngốc đến độ vì nhân từ mà bỏ qua tình trạng của bản thân.

- Người đồ trời đánh.

206. Chương 206: Sơn Tặc Hoành Hành.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 206: Sơn tặc hoành hành.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Chung Lam lại mắng tuy nhiên vừa mới ra tới miệng nàng đã im bật, những ngày nay nàng bị Đường Tiêu không ngừng sửa trị hơi phản kháng chút là sẽ chịu uy hiếp sờ ngực sờ hông, quỳ gối tự bạt tai là chuyện bình thường.

Chung Lam cảm thấy trong tất cả con rối bên trong hắn đặc biệt chiều cổ mình.

Đường Tiêu tâm phiền ý loạn lúc này đây hắn cũng không muốn uy hiếp Chung Lam mà đem nàng thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Theo đạo lý những con rối này có rất nhiều người không phải trực tiếp là địch nhân của hắn hơn nữa cũng không phạm phải tội ác tày trời luyện hóa bọn họ có vẻ lam sát người vô tội nhưng bọn họ là người của Từ Vân Tông là địch của Đường Tiêu đã là địch vậy thì cần phải tranh giành chiến đấu chém giết với nhau trong chiến trường cũng không thể nói ai là chính nghĩa, được làm vua thua làm giặc mà thôi.

Trong chiến tranh thắng làm vua bại làm nôhò nên Đường Tiêu bắt bọn họ thì bọn họ chính là nô lệ của Đường Tiêu thà thuộc quyền sở hữu của Đường Tiêu, mặc kệ Đường Tiêu bắt bọn họ làm con rối hay là luyện chế đan dược thì cũng đó là chuyện của hắn giống như hắn lấy được một thanh gỗ hoặc là bắt nó thành củi thiêu hủy hoặc là làm bàn làm ghế toàn bộ theo tâm ý của hắn. xem tại

Trái lại nếu như Đường Tiêu bị bọn bắt nội tâm cũng phải ôm tín niệm chết đi bị bọn họ tra tấn cũng là lẽ thường.

Đường Tiêu sau khi thu Chung Lam vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ liền đem chị dâu của nàng phóng ra ngoài tìm tòi trí nhớ của nàng nửa ngày cuối cùng đã tìm được mục tiêu phù hợp, cần phải cho nàng giả danh lừa bịp đủ tám con rối.

Tám người ở trong gian chữ nhân sáu nam hai nữ giam ba Địa Nguyên nhị cấp năm Địa Nguyên nhất cấp như vậy có thể tạo thành chiến đoàn nho nhỏ rồi, Đường Tiêu đi tới gần tiệm thợ may, cho tám con rối một bộ trang phục màu trắng đen thống nhất lại đeo mặt nạ tránh sau này bỏ ra ngoài có người phát hiện.

.....

Lại nói về thất hoàng tử sau khi trở về Nghi Lan thành từ Ngạnh Phương ngư cảng, thất hoàng tử Chu Vũ mấy ngày nay không được chào đón nữa mà đại hoàng tử thể lực càng thịnh, lờn đồn rằng ít ngày nữa sẽ được sắc lập thành thái tử tâm tình của thất hoàng tử vì vậy mà càng thêm buồn bực.

Lan vương làm xong việc ở Thái kinh thành thì liền Nghi Lan thành, thất hoàng tử cũng muốn đồng hành với Lan vương, đi vào trong quân xem Đường Tiêu một chuyến sau đó chu du Áo Bì Đảo, giải quyết xong tâm nguyện

Lúc này thất hoàng tử hấp thụ cuộc giáo huấn quân sự lúc trước ngoại trừ hia mươi tên thân vệ bên ngoài còn dẫn theo một đám nội cung võ công tu vi cao đạt tới Địa Nguyên nhị cấp. Dực Thái công chúa nghe nói

thất hoàng tử muốn đi Nghi Lan thành sau đó tới Hoa Liên thành tìm Đường Tiêu thì cũng đi theo, thất hoàng tử dĩ nhiên là đồng ý.

Bởi vì thất hoàng tử Chu Vũ biết rõ Chu Kiền là bạn bè của Đường Tiêu vì vậy trước khi đi cung thông báo cho Chu Kiền biết tin tức Chu Kiền ở nhà đã muốn chán ngấy rồi nghe nói thất hoàng tử và Dực Thai công chúa muốn đi tìm Đường Tiêu thì cũng thu thập hành lý gia nhập đội ngũ của hắn.

Mấy người bọn họ ở Nghi Lan thành hai ngày sau đó Dực Thai công chúa liền xuất phát, tuy Dực Thai công chúa cực lực khuyến khích nhưng Nghi Lan quận chúa cũng không đồng hành hiện tại nàng trốn Đường Tiêu còn không kịp làm gì có chuyện chủ động đi tìm hắn. Thất hoàng tử Chu Kiền cùng Dực Thai công chúa sau khi tới Nghi Lan thành thì đi qua Hoa Liên thành cũng không chủ động tiếp xúc với Lâm Quý đóng quân ở đây, khoái mã chạng vạng tối đã tới nơi đóng quân ở Phượng Lâm trấn.

Hoàng tử và công chúa đột nhiên giá lâm khiến cho quân tốt kinh hoảng một hồi, tuy nhiên Đường Tiêu lại không có ở đây.

Thất hoàng tử và Dực Thai công chúa hơi thất vọng nhưng hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời rời khỏi Phượng Lâm trấn chờ hai ngày nữa có gặp Đường Tiêu hay không rồi quyết định bước tiếp theo.

Ngày hôm sau thất hoàng tử và Dực Thai công chúa hơi thất vọng cũng chỉ có thể chờ Đường Tiêu và Lưu Đình trở về bọn họ đi tới khách sạn ở Phượng Lâm trấn nghỉ ngơi.

Âm Dương tông chủ Nhung Thương mang theo trưởng lão Thiết Vũ cùng với một nghìn sơn tặc ở Đại An sơn ở Phượng Lâm trấn đóng quân phối hợp tác chiến đột nhiên ban đêm đánh lên Phượng Lâm trấn, trong nhất thời đại quân rối loạn cũng không biết bao nhiêu quân giới bị hủy, toàn bộ bị sơn tặc trú đóng.

Đám sơn tặc này khẩu hiệu là bắt sống công chúa và hoàng tử hiển nhiên bọn họ đã được gian tế trong quân báo cho biết thất hoàng tử và Dực Thai công chúa tới đây cho nên mới chủ ý đánh tới.

Cũng có khả năng những sơn tặc này không có được Đường Tiêu liền muốn bắt công chúa và hoàng tử bức bách Đường Tiêu nghe theo mình hoặc trực tiếp trao đổi với Đại Minh vương triều dùng hoàng tử và công chúa trừ bỏ Đường Tiêu, trừ bỏ cừu nhân của bốn trăm huynh đệ bọn họ.

Sự tình phát sinh đột nhiên khiến cho đại bộ phận binh sĩ không hề phòng bị sau khi bị công kích liên tục đầu hàng sơn tặc vào thời khắc mấu chốt mấy trăm tên thân binh mà Hồ Nhuận huấn luyện phát huy tác dụng không nhỏ kết thành trận hình đem hoàng tử và công chúa và đám Chu Kiền vây ở trung tâm bảo vệ an toàn của bọn họ.

- Ta đường đường là hoàng tử của Đại Minh vương triều há có thể bị ai đó tùy ý khi nhục sao?

Thất hoàng tử Chu Vũ vô cùng tức giận hắn ở Ngạnh Phương Ngư Cảng bị hải tặc đột kích đến Phượng Lâm trấn lại bị sơn tặc vây quanh còn lớn tiếng hô hào bắt giam hoàng tử khiến cho hắn phiền muộn cực kỳ.

Thất hoàng tử có chỗ không biết những vận rủi này đều là Đường Tiêu ban cho hắn, bất kể ở Ngạnh phương ngư cảng hay là Phượng Lâm đóng quân đều có mặt của Đường Tiêu đương nhiên hiện tại kết giao cùng với Đường Tiêu sẽ so nguy hiểm tuy nhiên sau khi nguy hiểm chính là hồi báo ở tương lai.

Thất hoàng tử nổi giận hắn thỉnh thoảng theo chiến trận xung phong dưới sự bảo vệ của tám gã thiếp thân thị vệ mỗi lần chém giết đều mang về tính mạng của sơn tặc. Hắn hiện tại tu vi tuy chỉ là Nhân Nguyên ngũ cấp đỉnh phong nhưng với pháp khí lợi hại của hắn đối địch với cường giả Nhân Nguyên lục cấp cũng không có vấn đề gì.

Dực Thai công chúa lần nào cũng theo thất hoàng tử đi chém giết có tu vi Nhân Nguyên tứ cấp so với binh lính bình thường cũng mạnh hơn không ít rồi ngẫu nhiên cũng chém giết được một lượng lớn sơn tặc.

Rốt cuộc đám sơn tặc dưới sự chỉ huy của Thiết Vũ đã vây quanh hắn đột nhiên vọt tới thân thể thoát ra một đạo phù trận cường tráng hóa thành cự trảo hướng về phía thất hoàng tử mãnh liệt đánh tới rõ ràng muốn dùng cầm nã thủ pháp bắt thất hoàng tử vào trong tay.

207. Chương 207: Dư Công Công.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 207: Dư công công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lão thái giám Dư công công của thất hoàng tử trốn ở đằng sau Hồ Nhuận nhìn cuộc chiến một mực không dám ra tay, lúc này cự trào của Thiết vũ phong ra trong cơ thể hai đạo phù triện cường tráng của hắn cũng tung bay, hóa thành một cự quyền, một quyền đánh ra lập tức nổ nát cự trào của Thiết Vũ quyền cương tiếp tục đánh xuống từ trên không trung.

- Lão thái giám này là cao thủ Địa Nguyên nhị cấp sao?

Thiết Vũ sắc mặt trở nên trắng bệch cấp thiết lui ra ngoài trận, đối mặt với hai lão thái giám Địa Nguyên nhị cấp hắn một trào vừa rồi giống như chộp vào trong tấm thép.

- Nơi này có cao thủ Địa Nguyên nhị cấp sao?

Sơn tạc đầu lĩnh tông chủ Âm Dương Tông Nhung thương lộ vẻ âm trầm bất định.

- Ừ.

Thiết Vũ phun ra một búng máu hướng về phía Nhung Thương mà gật nhẹ đầu.

- Ta sẽ đi gặp bọn hắn.

Nhung Thương cuối cùng cũng ra quyết định hai quân giao chiến với nhau tối trọng yếu nhất là binh sĩ tiểu binh tướng lĩnh cấp thấp thăm dò ẩn náu thực lực của đối phương, hiện tại cường giả Địa Nguyên nhị cấp ra tay Nhung Thương không xuất thủ không được.

Nhung Thương xác thực bị người ta sai sử mà tới, nếu như có thể bắt thất hoàng tử và công chúa một phương diện có thể dùng để áp chế Đại Minh vương triều giao ra Đường Tiêu một phương diện có thể có được xa xỉ tài phú.

Bởi vì đối phương có hai cao thủ cùng là Địa Nguyên nhị cấp cho nên lần hành động này không phù hợp với tính toán, theo thám thính Địa Nguyên nhất cấp Lưu Đình trong quân cũng không có ba gã giáo úy đều là tu vi Nhân Nguyên lục cấp trước mặt Nhung Thương giống như là con sâu cái kiến hiện hắn chỉ cần dốc toàn lực là có thể chế trụ hai Địa Nguyên nhị cấp, còn lại giao cho Thiết Vũ là được.

- Thái giám chết bầm người mau rút ra để ta đấu với đại vương ba trăm hiệp.

- Bản công công ra tay các người còn có mạng sống sao?

Dư công công cũng theo từ trong trận đi ra biết là mình sớm bị phát hiện với tình thế trước mắt sớm muộn gì cũng phải đi ra, hiện tại chủ soái đối phương đã ra muốn giữ được sự an toàn cho hoàng tử và công chúa cũng không nổi rồi. Dư công công cũng chỉ có thể một kích chế trụ đối phương không chế cục diện mà thôi.

- Nói khoác không biết ngưng ăn một cái búa của ta.

Nhung Thương quát lớn một tiếng thân thể khẽ rung lên, từ trong cơ thể bay ra hai đạo phù triện cực kỳ lớn, biến thành lợi búa sau khi bay lên không trung bỗng mạnh xuống không khí phát ra từng thanh âm dứt gãy.

Nhung Thương có võ công là Địa Nguyên nhị cấp trải qua tu luyện đã thay đổi tủy huyết lực đạo ra tay rất mạnh chân khí trong cơ thể cũng hùng hậu hắn vừa ra tay toàn bộ giáo trường có cảm giác rung chuyển.

Lợi búa biến ảo phát ra xem ra Nhung Thương cùng với vị Dư công công này có thực lực tương đương với nhau nhưng Nhung Thương thân là thủ lĩnh sơn tạc kinh nghiệm chiến đấu hẳn là hơn lão thái giám kia rất nhiều.

- Địa Nguyên nhị cấp sơn tặc này tu vi không thấp phải cẩn thận ứng phó mới được.

Kiến thức của Dư công công cũng không tệ hẳn lãng không nghiêm nghị nói:

- Huyền Vũ Kim Thuần.

Lão thái giám tuy nghiêm nghị nhưng trên mặt cũng toát ra không ít bối rối thông dong tiếp nhân hai đạo phù triện, ngưng tụ thành đường kính vuông vừa vặn ở phía trên hai lưỡi búa.

Lưỡi búa này cũng thế khiên tròn cũng thế, đều chỉ là do song phương thăm dò thực lực của nhau mà thôi dùng phù triện trong cơ thể ngưng tụ mà thành, để đánh giá tu vi nông sâu của đối phương sau khi kiểm tra sẽ quyết định dùng phương pháp đấu với nhau.

- Âm.

Phù triện hóa thành lợi búa và khiên tròn đều tan biến vô hình, chạm vào nhau tạo thành hư không, đem không gian kịch liệt chấn động, những binh sĩ gần đó đều bị bắn ra ngoài.

Nhung Thương cũng với lão thái giám đều bị bay ra ngoài mấy trượng, lúc này bọn họ mới ổn định thân thể lại, song phương đối binh chứng minh cho thấy thực lực của hai bên ngang nhau, nhưng lực lượng ngang nhau ý nghĩa cho thấy quân đóng ở Phượng Lâm trấn vẫn ở thế hạ phong dù sao đối phương còn có một võ giả Địa Nguyên cấp là Thiết Vũ ở bên cạnh nếu như Nhung Thương và lão thái giám khó phân thắng bại thì hẳn sẽ xông vào cải biến chiến cuộc.

- Kết trận bảo hộ hoàng tử và công chúa.

Hồ Nhuận vốn nghĩ rằng đi theo Đường Tiêu và Lưu Đình sẽ được trọng dụng về sau nếu như không xảy ra chuyện bất ngờ hẳn sẽ thăng chức càng lúc càng làm cao, nhưng bây giờ nguy cơ lớn đương nhiên hẳn chỉ cần bảo vệ an toàn của hoàng tử và công chúa đã là công lớn rồi, nếu như hoàng tử và công chúa không có chuyện gì xảy ra hẳn sẽ lập được công.

Muốn thăng chức cơ hội và nguy hiểm luôn tương đồng với nhau, nguy hiểm càng lớn thì cơ hội càng lớn nhưng nguy hiểm quá lớn mình không nắm chắc thì gây chuyện không tốt mình sẽ không còn gì hết.

Song phương đối chiến đều cẩn trọng cả hai đều cảm thán lẫn nhau.

- Thiên uy của Đại Minh vương triều nhật quang phổ chiếu các người là sơn tặc lại dám làm xằng làm bậy, ý đồ cướp bóc ta khích lệ các người mau bỏ vũ khí xuống tự thú khấu tội còn không triều đình mang mấy vạn đại quân tới đây tất cả nhà các người sẽ bị giết sạch.

Dư công công biết rõ tình thế bất lợi liền phát động công kích tâm lý, ý đồ dùng lời nói đánh bại đối phương.

Ở đây một số sơn tặc nghe Dư công công nói cũng hơi run run động tác trên tay trở nên hơi bất lợi.

- Thuế phú trầm trọng dân chúng lầm than, giá hàng lên nhanh thịt heo cũng không mua nổi mà ăn là quan bức dân phản dân không thể không phản vào rừng làm giặc cũng là do các người, chúng ta sinh tử không để ý muốn giết thì cứ giết đi. Ha ha chúng ta là đàn ông tám trượng dưới háng có vận mệnh, cận kề cái chết cũng không khuất phục vì hai chữ tự do há có thể giống cái đồ nam không ra nam nữ không ra nữ cả đời làm nô của người.

Nhung Thương thấy đám thủ hạ nơm nớp lo sợ liền biết bọn họ bị lời nói của lão thái giám này đầu độc, vì vậy liền hùng hồn đáp lại đám sơn tặc nghe xong hẳn nói nhiệt huyết trở nên sôi trào, tay cũng trở nên cứng chắc hơn, trái lại mấy trăm binh sĩ Phượng Lâm trấn lại uể oải.

- Các huynh đệ Dực Thai công chúa kia chính là đệ nhất mỹ nữ của Đại Minh vương triều bắt được nàng ta đêm nay mỗi người đều ném thử tư vị phò mã thế nào?

Thiết Vũ bắt đầu gào to trong đám sơn tặc. đọc truyện mới nhất tại .

- Dưới ta muốn công chúa.

- Ta cũng muốn.

- Ta cũng muốn.

Đám sơn tặc điên cuồng gào thét hoác môn xuất hiện toàn bộ ý khiếp đảm liền tiêu tán nguyên một đám dững mãnh gấp đôi.

208. Chương 208: Vạn Tiễn Toàn Tâm.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 208: Vạn Tiễn Toàn tâm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Dực Thai công chúa nghe thấy đám sơn tặc gào thét thì khuôn mặt trở nên tái nhợt sợ tới mức không đứng vững nổi, trong lòng hấn hiện tại chỉ có hi vọng duy nhất chính là Dư công công có thể đánh bại đầu lĩnh sơn tặc kia, bằng không thì nàng chỉ còn cách rút kiếm tự vẫn.

Những lời của Nhung Thương đã triệt để chọc giận Dư công công hấn tuy ở trong hoàng cung nhưng mọi người ở bên ngoài cũng không có ít người cười nhạo chuyện thái giám không có thứ duy trì nòi giống, lúc này Nhung Thương ở trước mặt mọi người làm nhục, Dư công công làm sao có thể chịu đựng được.

- Tiểu tặc nạp mạng đi.

Lão thái giám run cả người phun ra một đồng cát kèm theo một ngụm tinh khí rất nhiều cát vàng óng ánh liền bắn ra.

- Muốn liều mạng già sao? Thử xem Vạn Tiễn Toàn Tâm của ta.

Nhung Thương cười lạnh một tiếng đột nhiên hai tay lộ ra một bộ cung tiễn mạnh mẽ uy vũ đánh ra.

Bị chân khí của lão thái giám thúc giục Vạn Tiễn Toàn Tâm giống như khí cầu từng bước từng bước tấn công.

- Đi.

Lão thái giám gân xanh nổi lên hai đạo phù triện ở trong cơ thể bay ra mang theo chân khí mạnh mẽ quét ngang lập tức đem hơn mười mũi tên triệt để quét sạch.

Mũi tên tan hết Nhung Thương lại từ phía sau lao lên hai đạo phù triện cũng tạo thành hai lợi búa song song dùng thế bài sơn đảo hải chém về phía lão thái giám, hai đạo phù triện của lão thái giám mới thu hồi vội vàng không kịp chuẩn bị tránh né cũng không kịp bị lợi búa này chém tan hộ thể cương khí nặng nề chém tiếp về phía bả vai đứt một cánh tay lùi lại vài bước mới ổn định thân thể.

Một chiêu này đã cho thấy uy lực cao thấp của hai bên, đồng thời cũng cho thấy kinh nghiệm lâm chiến của bọn họ đều là Địa Nguyên nhị cấp nhưng Nhung Thương một lần hành động đã làm đối phương bị thương nặng.

Hồ Nhuận và mấy trăm người của Phượng Lâm quân thấy đại thế đã mất binh lính phía trước liên tục đầu hàng để tự bảo vệ mình, thế trận phòng thủ lập tức rối loạn.

- Đại ca hoàng tử thì cầm lấy để đổi lấy đường tiêu còn công chúa thì cho các huynh đệ thoải mái một đêm.

Thiết Vũ chỉ vào Dực Thai công chúa mà nói với Nhung Thương.

Dực Thai công chúa lộ ra vẻ tuyệt vọng nàng cầm lấy đoản kiếm kề cổ mình định cắt thắt hoàng tử và công chúa một trái một phần nhìn nàng tự tận cũng không khuyên bảo.

- Thô bỉ

Nhung Thương cười trách cứ Thiết Vũ một câu, sau đó Phù Triện Kính ra, cương ép đánh rút đoản kiếm trong tay công chúa Dực Thai:

- Thất hoàng tử điện hạ, công chúa Dực Thai, sự việc hôm nay đã đắc tội nhiều, tuy nhiên bốn Đại Vương lại không có ý làm khó dễ nhị vị, chỉ hận Đường Tiêu đó đã giết huynh đệ nhà ta, hiện tại ở hoàng tử công chúa và bốn đại vương đi núi Đại An một chuyến, cho dù nhị vị ăn uống no say trên núi, chỉ cần Đường Tiêu đó mang theo tiền chuộc và cái đầu của hắc tử, Bốn Đại vương cam đoan, nhất định lập tức đưa về Thành Hoa Liên mà nguyên vẹn.

- Đầu của ta, cũng dễ có được sao?

Một giọng nói cực kỳ hùng hồn từ xa truyền lại, giọng nói khiến ý chí đè nén rất mãnh liệt, thoáng qua. Một số võ học võ cấp bậc không cao trong võ đài, dĩ nhiên sắc mặt trắng bạch, có chút đứng không vững vàng.

- Là Đường công tử.

Dực Thai công chúa có phần kích động hô lên, giọng nói này cô ta đã quá quen thuộc rồi.

- Hắc tử đây há chẳng phải tự chui đầu vào dọa sao?

Thất hoàng tử nói thầm một câu, sau đó vội vàng hô lớn lên

- Đường công tử bọn họ đông người, cậu lo inh trước đi, những sơn tặc này không dám làm gì chúng ta.

- Có người đập phá võ đài của ta, lừa gạt huynh đệ chúng ta, còn muốn chiếm lấy vợ ta, chẳng lẽ ta có thể đi một mình?

Khi mấy câu nói đó hô lên sau lưng Đường Tiêu, đương nhiên giọng nói rất rõ, tiếng gào uy lực mạnh hơn, một số võ giả cấp bậc thấp trong võ đài đã không thể kiên trì nổi, ôm đầu quỳ trên mặt đất.

- Có bản lĩnh thì đừng giấu đầu hở đuôi, ra quyết một trận với bốn Tông chủ.

Nhưng Thương không dấu nổi rất vẻ kinh hãi, hắc tử nghe ra việc tu vi của Đường Tiêu dường như không phải cấp nhân nguyên đã nghe nói trước đó, nhưng một thiếu niên mười sáu tuổi, thì tiến đến cấp nguyên địa, cũng thực sự quá khó.

Tuy nhiên nghĩ đến tiểu tử này nhiều nhất cũng chỉ là vừa mới tiến lên cấp nguyên địa mà thôi, có một nghìn sơn tặc của Thiết Vũ ở bên cạnh, Nhưng Thương không đến mức phải sợ Đường Tiêu.

- Giấu đầu hở đuôi sao?

Người quá đề cao bản thân rồi.

Theo tiếng cười lạnh này của Đường Tiêu, mấy mươi tên sơn tặc bị ném lên tận mây xanh, khi ngã trên mặt đất trước mặt Nhưng Thương, dĩ nhiên tay chân bị gãy đã cắt đứt đi tất cả nguyên khí.

Lại là một trận kêu gào thảm thiết truyền ra, hơn một nghìn tên sơn tặc xúm lại gần võ đài, cứ như vậy mở ra một con đường máu, Đường Tiêu mặc một áo bào trắng, bên cạnh có tám tên mặc đồ đen đi theo, với cao thủ cấp địa nguyên dùng vải đen che mặt, thì cứ như vậy giết người.

Nhìn thấy Đường Tiêu đột nhiên xuất hiện, còn có tám tên cường giả dùng vải đen che mặt, sắc mặt Nhưng Thương trở nên âm u bất ổn, hắc tử đã cảm nhận được, vị Đường công tử này đến có mục đích, chắc chắn là có chỗ dựa nên không sợ, cho nên mới dám xuất hiện với cách bá đạo này.

- Tiểu súc sinh ngươi sử dụng gian kế giết huynh đệ tao, dám một đấu một với tao không?

Thiết Vũ đột nhiên xuất hiện, dùng tay chỉ Đường Tiêu ở phía xa, dường như là kiêng kỵ tám tên cao thủ áo đen bên cạnh Đường Tiêu, cho nên nói kích hắc tử.

- Đấu một? Không cần, hai huynh đệ các người cùng xông tên đi.

Sau khi Đường Tiêu quan sát một hồi, trực tiếp thu hai con rối cảnh giới thứ nhất địa nguyên vào luyện được đỉnh trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, giữ lại sáu con rối áo đen ở tại chỗ, tự hắc tử bay đến chỗ Thiết Vũ và Nhưng Thương đang đứng cách đó mười mấy mét, với vẻ mặt ngạo nghễ.

- Đường công tử, bọn họ có ý kích công tử, đừng để bọn họ đạt được mục đích.

Thất hoàng tử vội vàng cao giọng nhắc nhở Đường Tiều một tiếng, hần nhìn ra được những người áo đen đi theo sau Đường Tiều đều không phải hạng người bình thường, nhưng Đường Thiều dần thân hiểm mình, thoát ly khỏi sự bảo vệ của bọn họ, một mình bay tới trước mắt Thiết Vũ và Nhung Thương.

- Hoàng tử, Chu huynh đường xa đến đây, Đường Tiều không đón tiếp từ xa, đợi huynh thu xong bọn phi này, lại cùng uống rượu mừng với các huynh.

Đường Tiều hành lễ với Thất công tử, Chu Càn nói mấy câu, không để ý đến Nhung Thương và Thiết Vũ. “Thu” chữ này, càng hiện rõ hần cơ bản không để ý đến hơn một nghìn sơn tặc.

209. Chương 209: Đường Tiều Ra Tay.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 209: Đường Tiều ra tay.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Hừ, cái đồ không biết trời cao đất dày chết đi.

Thiết Vũ bị Đường Tiều tinh thần thần nhiên của hần chọc cho tức, một trường gậy sắt trong tay hướng xuống đất, trên người bay ra một phù trường lớn, hóa thành một cái móng vuốt lớn, rợp trời kín đất hướng đến Đường Tiều. Móng vuốt phát ra tiếng “xoẹt xoẹt”. Đường như lập tức nắm trọn mọi thứ trong tay, bóp thành bùn. xem tại

Khi Thiết Vũ và Thất hoàng tử vừa mới đối chiến, cái vuốt đó chưa xuất ra lực, chỉ muốn bắt Thất hoàng tử lại, nhưng cái vuốt chụp hướng về phía Đường Tiều, lại dốc toàn lực, muốn một phát giết chết Đường Tiều.

Thất hoàng tử nhìn vào móng vuốt uy lực lớn, không khỏi ngậm kinh hãi, nhưng không dám nói thêm lời nào, để tránh phân tâm của Đường Tiều, chỉ ngậm lo lắng cho Đường Tiều trong lòng. Dực Thai công chúa bên cạnh Thất hoàng tử sắc mặt càng trắng bạch, trong lòng ngậm oán trách biểu hiện của Đường Tiều, không ngờ đen cả cao thủ qua, lại không để bọn họ ra tay, lại muốn mạo hiểm thân mình, đấu trực diện với hai cao thủ cấp địa nguyên là Nhung Thương và Thiết Vũ.

Ba đạo phù triệu của Đường Tiều khi luyện dưới nhiệt độ thấp, tất cả đều biến thành màu óng ánh, sau đó trở lại mặt đất, chỉ có thể phân ra chút màu sắc vốn có, tuy nhiên uy lực của ba đạo phù triệu này đã hơn xưa rất nhiều. Khi vuốt lớn của Thiết Vũ chụp tới, Đường Tiều chỉ khởi động hai đạo phù triệu trong cơ thể đuổi hướng vào vuốt lớn đó. Tuy nhiên đã đủ rồi, hai đạo phù triệu đuổi tấn công rải rác vào vuốt lớn của Thiết Vũ không nói, còn trực tiếp trúng đến bên cạnh Thiết Vũ.

Hai đạo phù triệu lần lượt chụp lên hai bên người Thiết Vũ, nâng Thiết Vũ lên cao, sau khi Thiết Vũ bị hai đạo phù triệu của Đường Tiều chụp lại, toàn thân giống như bị điện giật, không ngờ một chút lực khí cũng không khiến được, căn bản không có cách nào giãy giụa, sau đó hai đạo điện quang phù triệu của Đường Tiều từng cái một hướng về hai bên, xé cơ thể Thiết Vũ thành hai nửa.

Sở hữu tất cả những thứ này, dường như xảy ra giữa tốc độ ánh sáng, mọi người trong võ đài căn bản đều không nhìn rõ, trong vòng một chiêu, Thiết Vũ đã bị Đường Tiều giết tại chỗ, sau đó một chiếc vuốt bay đến trước người Đường Tiều, một vuốt chụp tới, hút Thiết vũ vào luyện trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, rõ ràng trường mạng này là đại thủ ấn của Đường Tiều, thu gọn Thiết Vũ vào.

Sau khi tiến đến cảnh giới thứ nhất của cấp địa nguyên, luyện yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiều nửa canh giờ có thể ngưng tụ thành một cái, hơn nữa uy lực cũng lớn gấp mấy lần, đã đạt đến mức thứ 8, có thể khiến hần cùng lúc thu nạp tám tên múa rối vào. Không ngờ nửa trở lại, thì để hần gặp phải hai người Thiết Vũ và Nhung Thương, hai phòng vừa mới bỏ trống, đúng lúc ỗi người bọn họ một phòng. Còn hai tên cao thủ

cảnh giới thứ nhất địa nguyên mà Từ Văn Tông bắt được, thì rất không may bị ném vào trong được đỉnh “xóa bỏ”.

- Hai đạo phù triện.

.

Nhung Thương nhìn thấy trận chiến của Nhung Thương và Thiết Vũ, trong lòng không khỏi kinh hãi, vũ giả mới tiến vào cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên, dưới tình hình bình thường chỉ có thể dùng một đạo phù triện, không ngờ Đường Tiêu này có hai đạo phù triện Nhung Thương biết, nếu Đường Tiêu dùng hai đạo phù triện, thì đã có sức mạnh đánh trực tiếp một trận với hắn, hơn nữa trong một chiêu của Đường Tiêu đã tiêu diệt Thiết Vũ, cũng khiến Nhung Thương rất sợ hãi, tự hắn hỏi hắn cũng chưa chắc có thể làm được điều này.

- Cung thần ngư.

Nhung Thương không hề do dự, lập tức tổng ra pháp khí siêu mạnh của hắn, muốn chặn trước, rồi dùng cách giết chết lão thái giám Dư công công, một lần hành động tiêu diệt Đường Tiêu. Cung thần ngư trong tay Nhung Thương lập tức được kéo mạnh dây cung, bắn một tên về phía Đường Tiêu.

- Ngàn mũi tên nhắm vào tim.

Nhung Thương lại hét to lên một tiếng, sau khi tên của cung thần ngư được bắn ra, lập tức huyền hóa thành vô số cung tên trong không trung, bắn tập trung về phía Đường Tiêu một cách điên cuồng.

- Tập trung cái đầu người

Đường Tiêu hô lên một tiếng, lập tức khoác một bộ chiến giáp vạn luyện thần minh lên người, trong tay cũng rất nhiều của kim kích, đột nhiên đón mưa tên ném tới.

- Coi chừng tên sơn tặc giấu trong mưa tên, Thất hoàng tử mắt thấy lão thái giám Dư công công lúc trước chính là bởi vì trúng một chiêu này của Nhung Thương, bị cắt gãy tay, sau đó mất mạng, hắn vội vàng hô lớn chỉ về phía Đường Tiêu.

Tuy nhiên sự lo lắng của Thất hoàng tử rõ ràng là quá thừa, Nhung Thương không thể xông lại yểm trợ từ mưa tên, ngược lại trong mưa tên truyền đến một tiếng thảm thương, sau đó toàn thân máu tươi phun ra ngã xuống trong mưa tên.

Cùng lúc đó, cung thần ngư trong tay Nhung Thương bắn ra mũi tên đinh đinh đang đang đâm vào trên chiến giáp vạn luyện thần minh của Đường Tiêu, toàn bộ đứt gãy rơi xuống đất, tiêu tan đi trong vô hình, mà chiến giáp vạn luyện thần minh của Đường Tiêu lại còn nguyên vẹn.

- Người người

Nhung Thương nhìn Đường Tiêu, sắc mặt lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ, giống như thấy ma vậy.

Hắn thực sự đập trúng ma, phù triện thứ ba của Đường Tiêu vẫn chưa xuất ra, hắn đã bại rồi, điều này cũng có nghĩa là, trận đánh giữa Đường Tiêu và hắn, chỉ lộ ra 6, 7 phần sức mạnh mà thôi.

Một nắm tay của Đường Tiêu, cùng lúc các thu lại của kim kích, cũng nắm Nhung Thương vào trong hồ luyện yêu thối ma, chỉ có điều sau một lát, hắn Nhung Thương và Thiết Vũ cơ thể đã hồi phục một nửa ném ra ngoài. Sau khi luyện đến cấp địa nguyên, Đường Tiêu lại học một môn công pháp, có thể nhanh chóng chữa trị những con rối được luyện yêu đại thủ ấn bắt bỏ vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, khiến chúng sau khi bị bắt vào mười mấy giây, thì có thể hồi phục nguyên hình ra kể lừa gạt.

Thất hoàng tử, Chu Càn và Dục Thai công chúa không dấu nổi có chút choáng váng, lão thái giám Dư công công là ai? Trong lòng bọn chúng không lộ ra nhân vật cao thủ và hủ lĩnh sơn tặc Nhung Thương khổ chiến mấy hiệp, cuối cùng chết thảm trong tay Nhung Thương. Còn Đường Tiêu lại tiêu diệt Nhung Thương trong một chiêu duy nhất.

- Tất cả huynh đệ nghe lệnh của ta, từ hôm nay trở đi, toàn thể chúng ta quy hàng Đường Tiêu Đường công tử, bất cứ kẻ nào to gan dám làm trái chính là thách thức với ta.

Nhung Thương sau khi từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ ra, lập tức lớn tiếng ban bố một cái lệnh cho tất cả sơn tặc chuẩn bị chạy trốn.

- Về sau ai dám không nghe lời Đường công tử, là đối phó với Tông chủ, cũng là đối phó với Thiết Vũ ta, nghe hiệu lệnh của Tông chủ toàn thể bỏ vục khí xuống quy hàng Đường công tử, Thiết vũ cũng ở bên hô mấy câu.

Những sơn tặc vốn định tháo chạy, nghe thấy mệnh lệnh của Nhung Thương và Thiết Vũ, lại đứng yên tại chỗ, dường như trong nhất thời có chút chưa nghĩ ra, không biết nên làm sao bây giờ.

210. Chương 210: Nhung Thương Quy Phục.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 210: Nhung Thương quy phục.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thất hoàng tử, Chu Càn và Dục Thai công chúa lại ngơ ngác nhìn nhau, Đường Tiêu chỉ dựa vào sức một mình hấn, trong hai chiêu lần lượt tiêu diệt võ giả Thiết Vũ cảnh giới Địa Nguyên nhất cấp và võ giả Nhung Thương cảnh giới Địa Nguyên nhị cấp, đã rất huyền ảo và phi thường, nhưng hiện tại điều càng khiến họ cảm thấy phi thường hơn là, Nhung Thương và Thiết Vũ không ngờ nhanh như vậy đã quy hàng Đường Tiêu rồi.

Một tháng trước rời khỏi thành Đài Kinh tông quân, Đường Tiêu không phải cảnh giới thứ năm nhân nguyên sao? Trong một tháng này, hấn đã trải qua những gì? Làm sao đã trở thành cường giả cấp địa nguyên rồi, hơn nữa còn có thể dễ dàng hành hạ một cao thủ cảnh giới thứ hai cấp địa nguyên?

- Các huynh đệ dám làm trái mệnh lệnh của ta sao?

Gặp bọn sơn tặc thì đều không có phản ứng, Nhung Thương không dấu nổi sự tức giận, rống lên một tiếng.

Bình thường bọn sơn tặc trước giờ chưa cãi lại mệnh lệnh của Tông chủ Nhung Thương, vừa rồi chỉ là bởi vì sự việc chuyển hướng quá nhanh, đầu óc không phản ứng kịp trở lại mà thôi. Hiện tại tiếng rống của Nhung Thương, bọn họ lập tức giao hết vũ khí, quy hàng Đường Tiêu và Hồ Nhuận. Vừa rồi mấy trăm tên đóng quân ở Phụng Lâm trấn đầu hàng sơn tặc trong cuộc chiến, lúc này cũng vội vàng lại một lần nữa đứng trở lại bên người Hồ Nhuận, giả hồ giả cáo thu nạp những sơn tặc vừa mới bắt hàng phục, nhất thời số người đóng quân ở Phong Lâm trấn nhanh chóng tăng lên gần ba nghìn người.

- Khuyết Thất, cho những binh sĩ mới quy hàng này soạn sổ hiệu, pha trộn trong bốn doanh trại của Giáo Uy.

- Là thuộc là thì phải làm theo.

Giáo Uy Khuyết Thất vừa mới đầu hàng xấu hổ khó mà lên tiếng, vội vàng làm theo yêu cầu của Đường Tiêu. Tuy hiện giờ Đường Tiêu và bọn họ cùng là giáo úy, nhưng sức thực lực mà Đường Tiêu đã bày ra và bối cảnh gia thế của hấn sớm muộn đều muốn thăng chức Đô Úy thậm chí là Tướng Quân, Khuyết thất lúc này không tự giác xưng hấn là thuộc hạ.

- Kỹ Mông, người bố trí người quét dọn sạch sẽ doanh trại, để binh cũ và binh mới sống cùng nhau.

Đường Tiêu lại phát hạ một lệnh tới một nghìn tướng khác.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Nghìn tướng cùng lúc cuối đầu, sau khi nhận lệnh lập tức dẫn người đi bố trí.

- Hồ Nhuận, cầm lấy ngân lượng, mang theo hai trăm người đi mua rượu ngon, thịt ngọt, rau xanh trở lại cho ba nghìn người, lại mời tất cả đầu bếp gần trấn mời đến, đêm nay ta mở tiệc chiêu đãi Thất hoàng tử và Chu Càn, cũng để tân binh lão binh bọn họ đóng ở đây cùng nhau ăn uống no say một bữa.

Đường Tiêu nắm một ngân lượng ra từ người, ném cho Hồ Nhuận.

- Là thuộc hạ phải làm theo.

Hồ Nhuận vội vàng đem người rời khỏi.

Lúc này, không ngờ không có ai đặt câu hỏi về tung tích của thủ lĩnh thực tế đóng quân Đô Úy Lưu Đình, tất cả đều ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Đường Tiêu, dường như Đường tiêu mới là lão đại thực sự ở đây.

Phong Lâm trấn bị hơn một nghìn tên sơn tặc đánh lén, bốn phía chem. Giết tối tăm cả đất trời, lão thái giám Dư công công đã chết, quân đội đóng giữ liên tục đầu hàng, Thất hoàng tử và Dục Thai công chúa cô lập một mình, lập tức rơi vào trong tay sơn tặc chịu sự hành hạ thê thảm, tình thế đang bị đe dọa. Nhưng điều khiến đoàn người Thất Hoàng tử, Dục Thai công chúa bất ngờ chính là, Đường Tiêu vừa trở lại, tình thế lập tức nghịch chuyển, trong hai chiêu của hắn đã bình định bọn sơn tặc, mấy mệnh lệnh tiếp, hơn một nghìn sơn tặc lập tức quy hàng dưới trướng của hắn, mọi thứ giống như đang mơ.

Càng ly kỳ hơn là, võ công hiện tại của hắn, đã là võ giả cấp địa nguyên 16 tuổi, thực sự làm người nể kinh hãi hơn nữa. Nhưng Thương cảnh giới thứ hai địa nguyên, trước mặt hắn hoàn toàn không chịu nổi một đòn tấn công với Dục Thai công chúa, ngược lại thản nhiên hơn nhiều so với Thất hoàng tử, điều này đã không phải lần đầu tiên Đường Tiêu khiến cô ta cảm thấy giật mình, trong lòng cô ta cũng sớm nhận định Đường Tiêu là một kỳ tài võ học.

Thất hoàng tử và Chu Càn ngược lại rất tò mò về Đường Tiêu, những ngày này đã có sự kỳ ngộ gì, nhưng việc này, người khác không nói, cũng không cần chủ động hỏi. Hàng năm Triều Đại Minh tổ chức cung đình độ võ một lần. Trong thành Đài Kinh các sĩ tử từ 15 tuổi đến 17 tuổi tham gia, lần trước là võ giả cảnh giới thứ ba cấp nhân nguyên Từ Tiều đoạt Trạng Nguyên, Thất hoàng tử không thể tưởng tượng nếu Đường Tiêu tham gia cung đình độ võ năm sau với thân phận võ giả cấp địa nguyên, với những người võ giả cảnh giới hai, thứ ba cấp nhân nguyên, cùng đài thi đấu, rốt cuộc sẽ có cảnh tượng buồn cười như thế nào.

Bởi vì, đến khi Đường Tiêu chỉ cần mở miệng rống một tiếng, thì có thể rống chết đối thủ rồi.

- Chúng ta phải cùng hơn một nghìn sơn tặc này uống rượu phải không?

Thất hoàng tử nhìn hai người Nhung Thương và Thiết vũ bên cạnh, lại nhìn hơn một nghìn sơn tặc trong võ đài, không khỏi có chút hoảng sợ trong lòng.

- Đã đến lượt thần, Hoàng tử điện hạ không cần lo lắng chuyện vật vãn như vậy, đi, trước tiên vào phòng nghị sự uống trà nói chuyện với thần.

Đường Tiêu một tay kéo Thất Hoàng tử, một tay kéo Chu Càn, kéo hai người đó vào trong phòng nghị sự. Dục Thai công chúa bĩu môi, cảm giác bị bỏ rơi không dễ chịu cho lắm, nhưng cũng chỉ có thể theo sau lưng ba người vào phòng nghị sự.

Tam huynh đệ uống trà trò chuyện trong phòng nghị sự, không bao lâu, Hồ Nhuận mang theo hai trăm quân sĩ trở về, trên võ đài treo mấy trăm cái nồi lớn, lửa lên cháy lên, những cái xương lớn, tảng thịt lớn được nấu trong nồi, tỏa mùi thơm ra bốn phương, ánh lửa rực đỏ khuôn mặt tham lam của ba nghìn quân sĩ và nước miếng chảy ra bên miệng.

Sau đó từng vò rượu ngon được mở ra, mùi rượu thơm trộn lẫn với mùi thịt thơm ngập cả võ đài, hơn một nghìn quân lính đóng quân và hơn một nghìn sơn tặc từng người hợp lại một, bắt đầu tha hồ ăn uống.

- Đường công tử, những sơn tặc này có thể thu vào quân chính thức triều Đại Minh không? Ngộ nhớ bọn chúng tạo phản bất ngờ phải làm sao? truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Một đoàn người và Đường Tiêu cùng đi ra phòng nghị sự, sau khi Lộ Thiên người chủ trì yến tiệc của võ đài ngồi xuống, Thất hoàng tử có chút lo lắng hỏi Đường Tiêu một câu.

- Sơn tặc, và những quân lính đóng quân thì không có gì khác biệt, tuy nhiên bởi vì chưa đóng nổi thuế, chưa thu được đất, chỗ ở cũng bị hủy, ăn cũng không đủ no, không được ăn thịt, không lấy được vợ, cho nên mới bắt đả đĩ làm sơn tặc. bây giờ ta để bọn họ có cơm no, có thịt ăn, có rượu uống, có tôn nghiêm làm người, sau khi cầm quân thưởng nuôi gia đình vợ con đều không thành vấn đề, bọn họ ai còn muốn làm sơn tặc? Và làm sao sẽ bắt nạt làm phản chứ? Đường Tiêu nắm lấy một xương đùi ném cho Thất hoàng tử, để hắn không cần lo lắng quá.

211. Chương 211: Yêu?

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 211: Yêu?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Các huynh đệ đi theo Đường công tử, chúng ta đều có thịt ăn, đều có rượu uống, còn có thể lấy được vợ, các huynh đệ nói xem có tốt không?

Nhung Thương và Thiết Vũ đều thay y phục hàng ngày, đứng ở phía bên võ đài, rống lên mấy tiếng lớn hướng về phía các sơn tặc trong võ đài.

- Đúng

Bọn sơn tặc vừa ăn thịt, vừa lớn tiếng trở đáp lại Nhung Thương và Thiết Vũ một tiếng.

- Chúng ta mãi mãi đi theo Đường công tử.

Nhung Thương và Thiết Vũ lại hô lên một tiếng.

- Mãi mãi đi theo Đường công tử.

Nhung Thương và lính đóng quân cùng lúc ứng lại một tiếng, tiếng gầm của ba nghìn người, khiến cho đất trời rung chuyển.

Uống rượu, múa quyền, lính đóng quân và sơn tặc đã là gọi huynh đệ lẫn nhau, toàn bộ cùng thống nhất như một nhà.

- Haaaaaaaaa...

Đường Tiêu đắc ý cười lớn lên, màn này, cũng là chính hắn đạo diễn ra.

- Hai thủ lĩnh của sơn tặc làm sao một mực theo người nhanh như vậy?

Thất hoàng tử còn không chịu nổi, liền hỏi Đường Tiêu một câu.

- Cái này gọi là phí khách Vương giả.

Chu Càn cắn mạnh một miếng thịt lớn, thay Đường Tiêu trả lời Thất hoàng tử một câu.

- Khí thế con rùa?

Dục Thai công chúa nghe chưa ra, nhìn Chu Càn có vẻ nghi hoặc, sau đó lại nhìn con rùa đỏ mắt trong địa bàn trước mặt cô ta.

- Là Vương, giả, khách, phí.

Chu Càn vội vàng giải thích với Dục Thai công chúa một lát.

- Ăn trứng rùa, đừng nói mò.

Đường Tiêu dùng đũa gấp một cái chứng rùa nhét vào trong miệng của Dục Thai công chúa, để tránh cô ta lại nói những lời gì đó kinh người.

Hơn một ngàn sơn tặc, tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của Đường Tiều, sau khi ăn uống no say, mức độ trung thành tăng lên không ít. Nghe hơn một nghìn lính đóng quân nói, nếu luyện tập kỹ lưỡng, theo vị Đường công tử này, sau này sẽ thường có rượu thơm thịt ngọt, còn có sự kích động nhiệt huyết của hai thủ lĩnh Nhung Thương, Thiết Vũ. Về cơ bản 90% đều thật lòng quy thuận.

Còn 1% còn lại rất do dự, là bởi vì cảm thấy việc tối nay quá quái lạ, tuy nhiên bọn họ đã không lật nổi sóng lớn, cũng không dám cổ động những sơn tặc khác tạo phản.

Tâm trạng Đường Tiều rất tốt đã uống không ít rượu, sau khi vào đêm khuya, dưới sự tụ tập của một đoàn người Thất Hoàng tử, Chu Càn trở lại phòng của mình, sau khi đợi cho tất cả mọi người đều tản ra thay hẳn đóng cửa phòng, lúc này Tiều phát hiện Dục Thai công chúa chưa đi, đang ngồi trên ghế mềm dài, nhìn hẳn một cách lén lút.

Đường Tiều đi tới, ngồi xuống bên cạnh Dục Thai công chúa, nhìn cô ta một lượt từ trên xuống dưới, Dục Thai công chúa đánh bạo quay lại nhìn Đường Tiều, tim đập thành thịch trong lòng.

- Muộn như vậy còn chưa đi, ở lại trong phòng, trừ khi là muốn***?

Đường Tiều nhìn Dục Thai công chúa cười.

Dục Thai công chúa đột nhiên có chút sợ hãi, nàng ta đứng dậy muốn rời khỏi, không ngờ bị Đường Tiều nắm chặt tay kéo trở lại, và ôm cô ta vào lòng. Dục Thai công chúa nhìn Đường Tiều có chút hoảng sợ, toàn thân không ngừng run rẩy, nhưng lại không có bất kì sự phản kháng nào. Khi Đường Tiều xích lại gần cô ta, trong lòng cô ta rất căng thẳng, dứt khoát nhắm mắt lại.

- Người hôi thối này mà ngoại hình quả thực xinh đẹp.

Đường Tiều sát lại trước mặt Dục Thai công chúa, nhìn kỹ khuôn mặt trái xoan của cô ta.

- Ta hôi sao?

Dục Thai công chúa mở mắt nhìn có vẻ không vui.

- Ta ngửi thử...

Đường Tiều sát lại cổ của Dục Thai công chúa, hít bốn phía trước ngực nàng ta, sau đó đưa ra kết luận:

- Ủ, không thối.

Dục Thai công chúa bị những động tác của Đường Tiều làm hai má ửng đỏ, hơi thở có chút gấp gáp không đều đặn.

- Người làm gì mà mặt đỏ như vậy? Có phải đang nghĩ gì đó bậy bạ không?

Đường Tiều ôm Dục Thai công chúa một lát, để lên đùi hẳn.

- Người mới bậy bạ ấy.

Dục Thai công chúa nũng nịu lên, nhưng tất cả đều là phí công sức, hơn nữa sau khi được Đường Tiều ôm vào lòng, cơ thể cô ta cũng đã bắt đầu mềm ra.

Đường Tiều dứt khoát đứng dậy, ôm Dục Thai công chúa vào phòng ngủ, Dục Thai công chúa kinh hãi, vội vàng đập trước ngực hẳn mấy cái:

- Làm gì thế? Đừng xằng bậy à.

- Giả vờ cái gì mà giả vờ? Quá nửa đêm còn ở trong phòng ta không đi, trừ phi chỉ muốn nói chuyện với ta?

Đường Tiều nhìn Dục Thai công chúa trong vòng tay một cách kỳ lạ.

- Ta đâu cóta chỉ làngây người có một chút , kết quả là Người thoáng cái đã đi mất rồi....

Dục Thai công chúa chắc chắn không có nói dối , Thất hoàng tử, khi Chu Càn và Đường Tiều nói chuyện ở trong phòng, nàng ta liên tục nhìn trộm Đường Tiều ,trong đầu nghĩ đến bao nhiêu chuyện lung tung . Kết quả khi tỉnh lại, phát hiện trong phòng chỉ còn lại cô ta và hẳn.

- Người ngẩn người vì cái gì? Nhìn trộm ta ư?

Đường Tiêu lập tức vạch trần nguyên nhân công chúa ngẩn người ra.

- Talàm gì có?” Dực Thai công chúa e lệ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vội vàng giải thích.

- Đây là cái gì?

Đường Tiêu đột nhiên giật lấy một vật ở trước ngực công chúa.

- a! Trả lại cho ta.

Dực Thai công chúa kinh hãi, muốn đoạt lại nhưng lại không kịp, hai má càng thêm đỏ bừng.

Đường Tiêu cầm vật đó của Dực Thai công chúa để trước mặt nhìn ngắm , mới phát hiện đó là một viên đá chưa được khắc xong, khuôn mặt thì hầu hết đã hoàn thành , vừa nhìn thì giống như dựa vào diện mạo của Đường Tiêu mà khắc vậy!

- Hahayêu ta rồi?

Đường Tiêu xoay người lại , đẩy cái trán đang cúi xuống của Dực Thai công chúa , giống như đang trêu đùa con mèo nhỏ vậy.

- Ta

Dực Thai công chúa lúc này đây nói không ra lời, nàng từ nhỏ đã được giáo dục rằng cần phải thành thật , trước đây nàng không hề biết nàng rốt cục có yêu hắn hay không , nhưng mấy ngày không gặp hắn , những ngày ở trong cung, Dực Thai thì không kìm nén được nỗi nhớ mong hắn , nhớ như in những việc đã xảy ra cùng hắn.

Sau đó càng nghĩ về hắn thì càng nhớ hắn, thậm chí cả ngày không giây phút nào là không nhớ tới hắn, giống như bị mê hoặc vậy.

Vì từ bé nàng đã học qua điêu khắc, cho nên khi Dực Thai công chúa ở trong cung không biết làm gì , liền quyết định tự mình khắc ra một hình Đường Tiêu , về sau có thể cầm trong tay ngắm nghía.Nhưng nàng lại không muốn bị người khác nhìn thấy , cho nên thỉnh thoảng lúc không có người mới lấy ra làm, dẫn đến tiến độ cực kỳ chậm chạp , hôm nay sau khi nhìn thấy Đường Tiêu, liền nhin không được bỏ trước ngực để đối chiếu xem có điểm nào không giống.

212. Chương 212: Nghệ Thuật Khỏa Thân.

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 212: Nghệ thuật khỏa thân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Chưa từng nghĩ đến lúc thần thờ vừa rồi , vẫn chưa kịp giấu viên đá khắc đó đi, kết quả lại bị Đường Tiêu nhìn thấy, điều này há chẳng phải mất mặt chết đi được?

Còn chuyện yêu hay không yêu hắnsau khi đến trấn Phong Lâm đều không ngừng tìm hắn, trong lòng rất là hụt hẫng, lúc gặp nguy hiểm ở võ đài, suýt chút bị bọn sơn tặc hãm hại, hắn như thần tiên hạ phàm, đánh tan bọn sơn tặc, lại một lần nữa cứu nàng và Thất hoàng tử , một nam nhi cường tráng, một kì tại võ học hoàn mĩ như thế , bảo sao nàng không yêu?

- Điêu khắc cần phải khỏa thân thì mới là nghệ thuật.

Đường Tiêu buông Dực Thai công chúa ra, dùng một tay kéo bỏ áo của hắn, phơi bày ra bộ ngực rắn chắc và cơ bắp cuộn cuộn của hắn trước Dực Thai công chúa.

- Ái

Dực Thai công chúa cực kì lúng túng, đứng dậy vội vàng muốn chạy trốn, kết quả lại bị Đường Tiêu giữ lấy.

- Ha ha , sợ cái gì chứ? Ta vẫn chưa cỗi hết.

Sau khi Đường Tiêu đưa công chúa quay trở lại , liền kéo nàng vào trong ngực.

Dực Thai công chúa toàn thân đều run rẩy, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn Đường Tiêu.

- Cho ngươi sờ thử, điều khắc không có người làm mẫu, tưởng tượng không có cơ sở là không có tính nghệ thuật và sức sống.

Đường Tiêu cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Dực Thai công chúa, đem tay nàng đặt ở trên ngực mình.

Dực Thai công chúa toàn thân run rẩy, Đường Tiêu nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp này của nàng, không nhịn được liền hôn lên đôi môi bé nhỏ của nàng, trong nháy mắt , cơ thể cô gái 16 tuổi Dực Thai công chúa toát ra mùi hương nhẹ nhàng, khiến cho thần trí của Đường Tiêu không khỏi ngơ ngẩn, hẳn thậm chí có chút không nhận được mà cắn lấy đôi môi đỏ mọng của nàng.

Cơ thể của Dực Thai công chúa lại một lần nữa run rẩy, một thời khắc, nàng đột nhiên như ý thức được vẫn chưa được gả cho hắn, mà đã bị hắn ôm, hôn, còn sợ linh tinh trên thân thể hắn , những hành vi này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến kỉ cương phép nước, là sẽ bị hạ bệ và bị khinh thường.

- Đừng

Tuy trong lòng Dực Thai công chúa không muốn đẩy Đường Tiêu ra nhưng vẫn là dùng hai tay liều mạng chống đỡ đầu của hắn, không cho hắn tiếp tục hôn.

Bất chợt trợn mắt nhìn một cái, trên người Đường Tiêu hoàn toàn trần truồng, Dực Thai công chúa không kiềm được hoảng loạn, vội vàng dời ánh mắt đi nơi khác.

- Tù ngươi.

Đường Tiêu cũng không ép nàng, về sau đầu óc thoáng chút u ám, nhẹ nhàng đặt công chúa Dực Thai lên ghế mềm..

- Ngươi giận ta rồi à?

Dực Thai công chúa có chút bất an hỏi Đường Tiêu, ánh mắt lại thừa cơ nhìn lên bờ ngực trần của hắn thêm vài lần.

- Giận?

Đường Tiêu lắc đầu, sau đó che miệng ngáp một cái :

- Bỏn công tử muốn ngủ rồi, công chúa, nếu nàng không muốn chung giường chung gối qua đêm nay với ta, vậy xin mời về đi.

- Cùng giường.....Vậy là muốnsau khi ngươi phải vào cung hỏi cưới ta thì mới được.....nếu không đó chẳng phải là làm bại hoại thuần phong mỹ tục , có hành vi bôi xấu lễ nghi phong tục ư?

Dực Thai công chúa nhỏ giọng nói mấy câu.

- Làm chuyện này thì đã làm sao? Cũng chỉ có ngươi biết, ta biết mà thôi, sợ cái gì?

Đường Tiêu không biết xấu hổ dụ dỗ tiểu cô nương.

- Ta ở chỗ ngươi, Vũ ca và tên béo họ Tử sao lại không biết?

Dực Thai công chúa vội vàng giải thích.

- Bọn họ là người anh em tốt nhất của ta, chẳng lẽ lại đi ra ngoài nói lung tung sao? Bọn họ còn ước gì ngươi và ta mau mau có chuyện mừng đây.

Đường Tiêu đùa cợt vui cười trở lại.

- Ngươi

Dực Thai công chúa giậm chân, tựa hồ như muốn nói gì đó, rồi lại có chút do dự, hoặc là lại nghĩ cách từ chối Đường Tiêu mà lại không khiến hắn nổi giận. Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa.

- Đường công tử đang nghỉ ngơi ư?

Là giọng nói của Hồ Nhuận.

- Ta đi đây

Dực Thai công chúa nói ra lời mà lúc này đã mấy lần phải nuốt vào. Tim hoảng loạn chạy đi giúp Đường Tiêu mở cửa và đi ra ngoài, sau khi mở cửa, nàng mới ý thức được việc Đường Tiêu hẳn không mặc áo, nhưng lúc này đã chẳng còn quan tâm nữa, nàng đành che mặt chạy thực mạng về phòng của mình.

- Đường công tử, thuộc hạ thật sự không biết..... athuộc hạ không nhìn thấy gì hết

Hồ Nhuận nhìn thấy Dực Thai công chúa mặt đỏ bừng chạy từ trong phòng Đường Tiêu chạy ra, hơn nữa trong phòng chỉ có hai người bọn họ. Trên người Đường Tiêu lại trần truồng, lập tức liền hiểu rõ mình đã đến không đúng lúc.

- Có chuyện gì không?

Đường Tiêu mặc áo vào, xua tay về phía Hồ Nhuận.

- Là như thế này, lúc này thuộc hạ đi khắp nơi cũng tìm không được Lưu Đô Úy, lần trước khi công tử rời khỏi nơi đóng quân, Lưu Đô Úy muốn cất nhắc công tử đảm nhiệm chức giáo úy, công văn viết ra bắt thuộc hạ phải đích thân đưa tới thành Hoa Liên. Chuyện này vốn chỉ cần có công trạng là đủ rồi, võ công luyện đã đủ rồi, Lưu Đô Úy làm chủ, thành Hoa Liên bên đó sau khi kiểm tra võ nghệ qua loa cho xong chuyện là được rồi, nhưng dường như từ đó có người cản trở, Lâm tướng quân cuối cùng bác bỏ chức giáo úy của công tử, nói muốn tiếp tục xem xét một thời gian.....

- Lâm Quý đó phải không?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng.

- Vâng, Lâm Quý anh trai của tướng quân, là Đại tướng Lâm Chấn, một trong những bốn tướng dũng mãnh của triều Đại Minh. Nghe đồn sẽ lên chức Thái Tử Thái Bảo, công tử chắc chắn không thể đắc tội với bọn họ. Thuộc hạ đoán chắc chắn là huynh đệ Hồng Khang giở trò quái quỷ, Hồng Nhuận cẩn thận nói với Đường Tiêu.

- Không có gì, ngày mai ta sẽ đi thành Hoa Liên gặp mặt Lâm Quý, hỏi thử võ giả cấp địa nguyên này, lại từng bình phục được nhiều đồi núi và sơn tặc của núi Đại An, vì sao ngay cả chức Giáo úy cũng không cho ta làm.

Đường Tiêu mỉm cười, trong lòng đương nhiên là đã có chủ ý.

Võ công hiện tại của Đường Tiêu quá phi phàm làm Đô úy thì quá hợp lí, vậy mà ngày mai đi thành Hoa Liên tìm Lâm Quý chỉ để xin một chức Giáo úy thì quá đơn giản rồi.

- Vậy thuộc hạ xin lui.

Hồ Nhuận hành lễ với Đường Tiêu, sau đó chuyển mình lui về phía cửa.

- Sự việc vừa rồi không được nói lung tung.

Đường Tiêu nhắc nhở với Hồ Nhuận một tiếng, hắn tuy không sao cả, nhưng vẫn muốn giữ thể diện cho Dực Thai công chúa.

- Khi thuộc hạ đến, trong phòng chỉ có mỗi một mình công tử, không nhìn thấy cái gì nữa.

Hồ Nhuận vội vàng giải thích với Đường Tiêu.

213. Chương 213: Tội Thiếu Làm Người.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 213: Tội thiếu làm người.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Được rồi, người lui đi.

Đường Tiêu hướng tới Hồ Nhuận khoát khoát tay.

Buổi tối, khi đang nằm ở trên giường, Đường Tiêu bỗng nhiên lại nhớ đến cảnh ôm hôn Dục Thai công chúa lúc nãy, bỗng nhiên có chút khó ngủ.

Kiếp trước, theo những lời của người huấn luyện, phụ nữ là thuốc phiện đối với võ giả mà, là điều tối kị của người học võ, là thứ mà người luyện võ tuyệt đối không được dễ dàng dính vào, sau khi dính vào loại thuốc phiện này sẽ nghiện, một khi dính vào độc tố này rất khó bỏ hẳn, hơn nữa phụ nữ đẹp thì càng độc, cho nên ở kiếp này sau khi Đường Tiêu nhìn thấy phụ nữ đẹp đa số dưới tình huống như vậy, đều một đao cắt cổ bọn họ.

Ở kiếp này tuy Đường Tiêu có cảm giác của sự sinh tồn rất mạnh, nhưng so với kiếp trước, lại thấy kém xa. Kiếp trước, nhiệm vụ này nối tiếp nhiệm vụ khác, cơ hồ không có thời gian cho hắn hoang phí, kiếp này lại không như thế, mục đích luyện võ của hắn chỉ vì muốn bản thân mạnh mẽ, cũng không cần phục tùng bất kỳ nhiệm vụ được sắp xếp một cách chằng chịt của ai đó để đi thực hiện.

Hướng hồ khi tiến đến cấp Địa Nguyên, ma quỷ đã chỉ thần tiên ma quái trong ý nghĩ của Đường Tiêu đã không ngừng bị tiêu tan, hơn nữa kiếp này vất vả tu luyện lâu như vậy, Đường Tiêu cũng nghĩ nên thả lỏng bản thân, dù chỉ một ngày.

Cho nên, mới có Đường Tiêu đêm nay uống rượu, nằm ngủ không được và còn nghĩ ngợi lung tung.

Đường Tiêu cảm thấy lúc này đây, nếu ôm một người nữ nhi trong lòng, có thể sẽ không phải trần trọc, mà mất ngủ.

Nữ nhi...

Do dự một lát, Đường Tiêu đem hồ luyện yêu thôi ma ra gọi Chung Lam ra.

- Công tử muốn làm gì ?

Chung Lam đứng ở trước giường của Đường Tiêu, cảm thấy tình huống lúc này có chút gì đó không đúng lắm.

Đường Tiêu cũng không nói lời nào, điều khiển Chung Lam leo lên giường, nằm bên cạnh hắn, sau đó thì hắn nghiêng người, cẩn thận đánh giá thân hình lồ lộ của Chung Lam.

Bộ ngực Chung Lam rất đẹp, vòng eo mềm mại, cái mông căng tròn, làm ắt Đường Tiêu cuồng lên dục vọng, tim gan đập điên đảo, hận không thể lập tức vật Chung Lam ra.

Nếu như nói Dục Thai công chúa vẫn là nụ hoa non nớt thì Chung Lam thì giống như đóa hoa đào thành thực vậy, kiều diễm xinh tươi, chạm một lát thì dịch ngọc giàn giụa.

Hương thơm của thực nữ so với sự thanh khiết của thiếu nữ hoàn toàn là hai loại cảm giác khác nhau..

- Sơn tặc cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt ghê tởm.

Chung Lam lớn tiếng la hét, khóc lóc lên, chỉ có điều những tiếng kêu khóc của cô ta bị tinh thần Đường Tiêu chế ngự, chỉ có bản thân Đường Tiêu nghe được.

Đường Tiêu cũng không hề mắng lại, mà ghé sát mặt Chung Lam, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ta một lát một cách tỉ mỉ.

Da của Chung Lam rất đẹp, cũng khó trách biết bao nhiêu đàn ông chạy theo cô ta, khuôn mặt đáng người đều rất thanh tú, thuần khiết tự nhiên không chút tô hoa điểm phấn, trời sinh ra một vật cứng, sau khi ném vào trong hồ luyện yêu thối ma nuôi lâu như vậy, da thịt càng thêm hồng hào, mềm mại, làm cho cô ta còn đẹp hơn vài phần so với trước khi Đường Tiêu bắt được cô ta.

Chung Lam nhìn ra sự ngại ngùng của Đường Tiêu, nhìn Đường Tiêu hàm hồ, trong mắt sắp phun ra lửa, lại không có biện pháp gì với Đường Tiêu. Tuy sau khi cô ta bị bắt, vẫn lo lắng ngày này sớm muộn sẽ có ngày này, nhưng khi ngày này chính thức đến, cô ta vẫn rất sợ hãi và khó tiếp nhận.

- Cầu xin người, đừng làm tổn thương ta...

Chung Lam rốt cuộc không chịu nổi sự sợ hãi của nội tâm, chủ động cầu khẩn Đường Tiêu.

- Ta đụng đến ta sao?

Đường Tiêu lắc lắc đầu. Hắn vẫn nhìn Chung Lam từ khoảng cách gần, dường như còn hít mùi cơ thể cô ta, nhưng không chạm đến cơ thể cô ta.

Chung Lam giật mình, quả thực, đêm nay Đường Tiêu triệu đổi cô ta, nhưng cho tới bây giờ, vẫn chưa có chạm đến bất cứ chỗ nào trên cơ thể cô ta, nhiều nhất là áp sát lại gần cô ta nhìn một cách chăm chú như thú hoang ngửi ngửi cô ta mà thôi.

Tuy nhiên, sau khi tới gần cơ thể cô nương có khoảng cách nhất định, dường như có sự không vừa ý của sự xâm phạm, còn Đường Tiêu đem Chung lam lên giường, mấy lần đều sát cô ta thiếu một chút thôi, nhìn ánh mắt rùng rục của hắn, nói không muốn xâm phạm cô ta ai tin hả?

Chung Lam nhìn Đường Tiêu một cách rất sợ hãi, không dám nói gì thêm nữa, nhưng rất lo lắng nói sai gì đó, kích được thú tính của Đường Tiêu, sau đó muốn làm chuyện ấy với cô ta.

Đường Tiêu hít một đường từ trước ngực xuống bụng dưới của cô ta, hắn cảm nhận được Chung Lam chưa từng được đàn ông chạm đến cơ thể, chỉ có điều cảm thấy làm chuyện ấy với cô ta như vậy, dường như luôn có chút gì đó...

Tuy Đường Tiêu không phải chính nhân quân tử, hơn nữa kiếp trước hắn giết người như cỏ rạ, làm việc không phân thiện ác, chính là tên có tội ác tày trời. Nhưng thật sự làm chuyện đó với Chung Lam, thì liên quan đến vấn đề tối thiểu của việc làm người. Còn bản chất của Đường Tiêu, kiếp này, vẫn muốn có chỗ cải thiện.

Cho nên, tuy Đường Tiêu rất muốn, nhưng vẫn nhịn được, chỉ có điều đối với việc quấy rối Chung Lam, chỉ dừng lại ở thị giác và khứu giác, và không thật sự đụng đến cơ thể Chung Lam.

Chung Lam vẫn luôn nhìn Đường Tiêu một cách dè chừng, không nói một lời, cô ta biết đây là thời khắc rất nguy hiểm, tấm thân trong sạch của cô ta lúc nào cũng có thể bị mất trong tay thiếu niên này, kết quả cuối cùng như thế nào, hoàn toàn do sự quyết định trong lòng thiếu niên này, cô ta hoàn toàn bất lực với chuyện này.

Làm, không làm, làm, không làm, làm, không làm...

Sau khi trong lòng Đường Tiêu rối loạn lên do dự một lúc lâu, vẫn quyết định tiếp tục duy trì điểm tối thiểu làm người trong kiếp này, thu Chung Lam vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Sau khi Chung Lam trở lại với chính mình, gào khóc một hồi, Văn Oanh ở bên cạnh đợi nàng tỉnh táo lại, sau khi hỏi rõ nguyên do, cũng không khỏi vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, dù sao cũng đều là nữ giới, rơi vào trong tay đàn ông, điều sợ nhất chính là chuyện này.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Chung Lam khóc đến nỗi không còn sức lực, buồn bã hỏi Văn Oanh một câu, kỳ thực cũng là đang hỏi chính cô ta.

Văn Oanh cũng có lời nào hay để an ủi Chung Lam, chỉ biết khóc cùng cô ta, bị người xấu bắt đi, chà đạp ngược đãi, ức hiếp, cuối cùng cũng có thể tử tử, cũng xong xuôi hết mọi chuyện. Duy chỉ bị Đường Tiêu bắt lấy, giam giữ tại nơi lạ lẫm, muốn chết cũng hết không xong.

Đặc biệt là, trong bụng Văn Oanh còn có một hài tử chưa ra đời.

Đại lục Cửu Châu.

214. Chương 214: Hoàng Đế Mãn Thanh.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 214: Hoàng đế Mãn Thanh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thành Ngọc Kinh, cung Càn Thanh.

- Bẩm bệ hạ, vi thần đã cùng tiếp xúc qua với đế quốc Hải tộc Ba Duy rồi, Hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan và công chúa Ly Đề Á của bọn họ thực sự bị những kẻ còn sống sót của triều Minh trên đảo Áo Bì. Lần này, đế quốc Ba Duy nguyện mở ra đường biển, dẫn thuyền chiến của chúng ta tiến vào đảo Áo Bì.

Một tên đáng vẻ tướng lãnh khom người xuống, báo cáo cho hoàng đế triều Đạo Mãn nằm trên ghế rồng.

- Điều kiện bọn chúng đưa ra sao?

Hoàng đế triều Đại Mãn nắm mắt lại, hỏi tướng lĩnh đó một câu.

- Không có điều kiện, chính là để chúng ta bắt sống một tên của đảo Áo Bì Đường Tiêu tặng cho bọn chúng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, bọn chúng dường như rất căm hận người của đảo Áo Bì gọi là Đường Tiêu.

- Thần cho rằng không thể.

Một lão thần đầu tóc hoa râu đã ngắt lời tướng lĩnh đó:

- Một là, Hải tộc Ba Duy không hề tín nghĩa, lần trước đáp ứng cho chúng ta tiến vào đảo Áo Bì, lại cử người cướp đội thuyền của chúng ta giữa đường. Lần này chúng ta làm sao có thể chắc chắn bọn họ thành tâm chứ? Hai là pháo đài đảo Áo Bì cao chót vót, cho dù chiến thuyền bằng sắt cũng không tiến lại gần bờ được, cưỡng ép đánh thì tổn thất quá lớn, bất lợi cho triều Đại Mãn chúng ta và đại cục ổn định. Ngỡ nhờ những dân đen trong nước thừa cơ làm loạn, làm hỏng đến căn cơ thống trị của triều Đại Minh ta....

- Vi thần nguyện dùng cả già trẻ lớn bé đảm bảo, lần này Hải tộc sẽ không bội bạc, ngoài ra việc Lý đại nhân đã lo lắng, ta cũng sớm có sắp đặt. Lần này tiến công, chỉ đem trăm chiếc chiến thuyền, mười vạn binh mã, ta đã giao ước với thủ lĩnh Ma tộc của bờ biển mạch núi. Từ bờ biển mạch núi của Ma tộc vào đất liền, sau đó một đường về hướng bắc, đánh úp, lấy Hoa Liên, chiếm Nghi Lan, với sức mạnh sấm vang chớp giật một phát đánh vào đảo Áo Bì thành Đài Kinh.

- Trăm chiếc chiến thuyền, mười vạn binh mã, viễn chinh ra ngoài biển đảo hoang, phải tiêu tốn bao nhiêu bạc à.

Hoàng đế triều Đại Mãn dường như co vẻ do dự.

- Bệ hạ thu phục đảo Áo Bì, nhưng tán dương công lao thiên thu vạn thế à.

Tướng lĩnh đó vội vàng nói một câu.

- Ái khanh, nếu không như vậy, trước tiên trăm cho khanh 50 chiến thuyền, năm vạn binh mã, và 50 loại pháo, cũng không cần khanh phải đánh một trận chiếm được kinh thành, chỉ cần lấy được thành Hoa Liên, thu được vật liệu tài chỗ, đứng vững ở trên đảo Áo Bì sau đó xây dựng nên Truyền Thống Trận, đợi sau khi

trăm vạn đại quân thiên triều ta Truyền Thống qua, lại giúp khanh một phát chiếm được thành Đài Kinh, khanh thấy thế nào?

Hoàng đế triều Đại Mãn mở mắt ngồi dậy.

- Bệ hạ anh minh thần không dám thoái thác.

Tướng lĩnh đó vốn dĩ chỉ trông cậy có thể muốn được 20 chiến thuyền, hai vạn binh mã thì được rồi, không ngờ có được năm vạn cả người và ngựa, 50 chiếc thuyền chiến, còn ban thêm 50 loại pháo, đây là niềm vui bất ngờ.

Phải biết rằng uy lực của triều Đại Mãn và pháo, đó là đứng thứ hai, không nơi nào dám xưng đệ nhất, ngôn ngữ dân gian có câu: “sau khi bắn pháo, cây cỏ chết hết, cũng không phải nói ngoa.

Về sự việc xây Truyền Tống Trận trên đảo Áo Bì, tướng lĩnh này lại không dám nghĩ xa, hơn nữa Truyền Tống Trận đó cũng không phải một lúc thì có thể xây dựng được, trước tiên cần nắm được tiền bạc binh quyền, sau đó ra biển, đó chính là tướng ở ngoài, quân lệnh không nhận được, nói không chừng còn có thể với Hoàng đế triều Đại Minh chia đảo để trị trên đảo Áo Bì, làm một hoàng đế nhỏ.

- Cái đó trăm đang đợi tin tốt của khanh.

Hoàng đế triều Đại Minh nhắm mắt lại, lại nằm trở lại trên ghế. Trong mắt ông ta, lãnh thổ Đại lục Cửu Châu khá lớn, đến hiện tại ông ta cũng không thể thị sát hết đảo Áo Bì rồi cuộc là ở đâu, có bao nhiêu tuổi, trong lòng ông ta đảo Áo Bì là một khái niệm mở hồ mà thôi. Chỉ có điều văn võ triều Đại Mãn và một nhóm dân đen luôn nói, nếu triều Đại Mãn không lấy lại đảo Áo Bì, thì không thể coi là thành công mỹ mãn, cho nên ông ta mới không thể không suy nghĩ nhiều về việc này.

Lãnh thổ lớn có lời gì? Thi thoảng nhà cháy, cầu sập, động đất, lũ lụt, lam haij đến Hoàng đế triều Đại Mãn thì thoảng bị các đại thần ép đi an ủi dân bị nạn. An ủi cũng được thôi, còn không thể không đóng kịch- - - giả vờ chảy nước mắt cá sấu với việc dân chúng bị nạn chết người. Kết quả là nhóm dân đen này vẫn không biết tốt xấu, phong cho hán “giờ để”, thực sự có chút sĩ nhục trong đó.

Ngày hôm sau, sau khi Thất hoàng tử đã nghe nói Đường Tiêu đi thành Hoa Liên, không khỏi có chút giận dữ, Thất hoàng tử rất rõ người huynh đệ Lâm Chấn đó là người của Đại hoàng tử, Đường Tiêu rất có khả năng là bởi vì sự việc này mới bị bọn họ chèn ép.

- Ta và khanh cùng về thành Hoa Liên chiếu kiến Lâm tướng quân đó.

Thất hoàng tử đề xuất với Đường Tiêu.

Thất hoàng tử muốn đi, Chu Càn và Dục Thai công chúa cũng muốn đi theo, Đường Tiêu lại không cần được bọn họ. Sau khi dân chúng nghe qua về bữa cơm sáng liền ngồi lên xe ngựa lên đường, không đến nửa canh giờ thì đã đến thành Hoa Liên.

Toàn bộ khu vực cổng nam của thành Hoa Liên là một võ đài rất lớn, gần võ đài đều là doanh trại, trong doanh trại ứng với mỗi đại điện ấy tượng, bên trên cổng chính của đại điện treo một tấm biển rất lớn, trên đó viết ba chữ lớn màu vàng uy nghiêm: Điện tướng quân.

- Hoàng tử điện hạ, mời. Lâm tướng quân đang nghị sự trong đại sảnh.

Sau khi thông báo, thị vệ của phủ tướng quân đi ra, truyền một tiếng với đoàn người của Thất hoàng tử.

Sắc mặt của Thất hoàng tử lập tức trầm ngâm lại, hất ống tay áo lên, dường như không muốn vào điện tướng quân. Tuy không phải máu mủ, nhưng tốt xấu gì hán cũng từng là hoàng tử, tương lai cũng là thân vương, Lâm Quý một chức tướng quân con con, không ngờ dám lấy chuyện nghị sự làm lí do, không chịu nghênh đón ở cửa chính, quả thực là không xem vị hoàng tử này ra gì rồi.

- Điện hạ không nên tức giận, cảm thấy mất mặt, đợi lát nữa thần giúp người tìm lại.

Đường Tiêu ngược lại không tức giận, mở miệng khuyên Thất hoàng tử một câu.

- Ai....chuyện nhỏ, nhần nhin đi. Đường công tử cũng đừng nghĩ thay ta lấy lại thể diện, bổn cung không tính toán với tên tiểu nhân họ Lâm này.

Thất hoàng tử lắc lắc đầu, đúng là vẫn bỏ mặc thể diện, dẫn đầu tiến vào đại điện tướng quân.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, theo sau lưng Thất hoàng tử đi vào.

215. Chương 215: Lâm Quý Hưng Hăng.

nguồn

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 215: Lâm Quý hưng hăng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Trong đại điện rộng lớn hiện lên vẻ rất âm trầm, các chư vị Giáo úy, Đô úy, Thiên tướng quân..v..v..của thành Hoa Liên đứng đầy hai bên. Lâm Quý lấy thân phận Thiên tướng quân thay chức Hành tướng quân, tập hợp tất cả những người tinh anh trong thành Hoa Liên lại một chỗ, giả bộ như đang bàn bạc đại sự. Kỳ thực khi đoàn người Thất hoàng tử tiến vào thành Hoa Liên, Lâm Quý đã có được tin tức, lúc này cũng có ý làm giả bàn nghị sự, muốn chơi trò uy phong trước mặt Thất hoàng tử và Đường Tiêu.

Trú quân Hoa Liên thay thống lĩnh mặc một bộ áo giáp, ngồi ngay ngắn giữa đại điện, ngồi trên ghế bao phủ bởi lớp da hổ, đầu hổ giẫm dưới chân Lâm Quý, nổi bật lên thể uy phong lâm liệt.

Da mặt của Lâm Quý trắng nõn, lông mi sắc, cho người ta một cảm giác dễ chịu. Dựa vào cách nói kiêu này của Đường Tiêu, chính là một khuôn mặt trắng, nhỏ nhắn, nhưng lại khuôn mặt trắng, nhỏ cảm quyền cũng rất khiến người ta chán ghét, chán ghét hơn so với thái giám cảm quyền.

Đặc biệt là hấn việc hấn ép Đường Tiêu lên chức Giáo úy, còn cố ý làm nhục Thất hoàng tử.

- Lâm tướng quân rất bận à!

Sau khi Thất hoàng tử bước vào đại điện, bước lớn về phía Lâm Quý ở chính giữa đại điện, trong lòng đang suy nghĩ Lâm Quý này dám thấy hấn mà không rời chỗ ngồi, không tuân theo phép tắc triều Đại Minh phải không?

- Thất hoàng tử đã tới.

Lâm Quý khẽ mỉm cười với Thất hoàng tử, vẻ mặt đùa cợt như muốn trêu tức:

- Lâm mỗ việc quân bận rộn, binh giáp trên người, không có cách nào hành lễ, mong Thất hoàng tử thứ lỗi.

Các cấp tướng quân hai bên điện, Đô úy, Giáo úy đồng thanh, dường như đã có mệnh lệnh của Lâm Quý từ trước, có chủ tâm hôm nay không cho Thất hoàng tử thể diện.

Trong lòng Thất hoàng tử phần nộ đến cực độ.

Vốn dĩ hấn qua thành Hoa Liên là muốn lấy thân phận Thất hoàng tử chèn ép Lâm Quý, sau đó chất vấn hấn, với quân công, vũ lực của Đường Tiêu hiện giờ, đảm nhiệm chức Đô úy cũng đã quá đủ, vì sao lại muốn bác bỏ việc Đường Tiêu tấn chức Giáo úy, không ngờ được nhìn thấy tình hình hiện tại, đừng nói đề lên đối phương nữa, Lâm Quý này cơ bản không coi trọng Thất hoàng tử.

- Đi theo sau Thất hoàng tử là những ai? Ai cho phép người không quan không chức mà tiến vào đại điện? Người đâu! Bắt lại cho ta!

Hồng Khang đứng bên cạnh Lâm Quý đột nhiên lên tiếng, Chu Càn và Dục Thai công chúa không vào điện tướng quân, Hồng Khang rõ ràng là đến vì Đường Tiêu.

- Không được vô lễ!

Thất hoàng tử giận dữ mắng Hồng Khang một tiếng.

- Đường công tử hiện tại lính đóng quân ở Phụng Lâm trấn, hai lần rơi vào hiểm cảnh.

Tiêu diệt thu phục vạn dặm song núi và hơn một nghìn năm trăm sơn tặc núi Đại An, lập nhiều chiến tích hiển hách, luyện công đã đạt tới cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên! Hắn vừa nói tên đó không chức không quyền, được thôi, hôm nay bỗng cung đến đây, chính là muốn hỏi Lâm tướng quân một câu, vì sao quân công của Đường công tử tu vi võ học đều đảm nhận một chức Đô úy, ngay cả một chức Giáo úy cũng muốn bác bỏ đi?

Nghe thất Đường Tiêu đã đến cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên, trên dưới điện tướng quân lập tức nhỏ giọng bàn bạc, rõ ràng là những tướng quân này, Đô úy, những Giáo úy đều bị khiếp sợ.

Tuy Lâm Quý khê biến đổi sắc mặt, nhưng chần chờ lại rất nhanh, dù sao hắn đã đạt đến đỉnh cao cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, rất nhanh chóng sẽ đột phá lên cảnh giới thứ tư.

Vô giả cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên, trong mắt hắn giống như con sâu con kiến, căn bản không đáng gì.

- Thất hoàng tử đến vì chuyện này sao?

Lâm Quý kéo dài giọng điệu, bộ dạng giải quyết việc chung.

- Như thế nào?

Sắc mặt Thất hoàng tử càng thêm khó coi.

- Người là hoàng tử của triều Đại Minh càng phải hiểu rõ, trong quân có quy tắc trong quân, việc binh tướng thăng chức liên quan đến quốc gia, vị tân binh họ Đường này cho dù là công tử của Trần Quốc Hầu, vào biên chế trong thành Hoa Liên, đương nhiên chịu như quân chế của thành Hoa Liên. Nếu Thất hoàng tử có gì thắc mắc về quyết định của Lâm mỗ, rất có thể đi chất vấn bộ binh, không phải vô duyên vô cớ làm loạn trong điện tướng quân, đánh mất đi sự tôn nghiêm của đội quân triều Đại Minh ta!

- Người, làm càn!

Thất hoàng tử kiềm chế.

Lúc này cũng có chút không nhịn được.

- Người đâu! Lôi Đường Tiêu ra, quy tắc trong quân không thể bỏ! Điện tướng quân này không có chức quan, không nhận được triệu kiến, cấm vào trong!

Lâm Quý hoàn toàn không nhìn thấy sự phẫn nộ của Thất hoàng tử.

Đem những lời lớn tiếng vừa rồi của Hồng Khang nói lại một lần nữa, nói rõ chính là làm nhục người bên cạnh Thất hoàng tử theo quân pháp, người có thể làm gì ta?

- Vâng!

Hai tên binh sĩ vũ trang mang nón trụ áo giáp nặng lập tức đi lại chỗ Đường Tiêu, chuẩn bị khiêng hắn ra ngoài.

- Khoan!

Thất hoàng tử chặn trước mặt Đường Tiêu, sự phẫn nộ trong lòng đã đến cực điểm.

- Bỗng cũng không quan không chức, vào điện tướng quân của người, có phải cũng phải chịu 50 quân côn!?

- Ha ha, thân thể tôn quý của hoàng tử, điện tướng quân này đương nhiên là vào được, bỗng tướng quân làm như vậy cũng chỉ vì kỷ cương quân nghiêm, bằng không ai vào điện tướng quân cũng đem theo chó, heo à, sự uy nghiêm của điện tướng quân ở đâu?

Lâm Quý cười nham hiểm... rõ ràng là đang mắng Đường Tiêu là heo, là chó.

Nghe thấy Lâm Quý làm nhục Thất hoàng tử như vậy, những người hai bên của đại điện cũng cười theo lên, trong lòng cũng càng không dám xem thường Lâm Quý. Đại ca của hắn Lâm Chấn là tâm phúc bên cạnh

Đại hoàng tử, lập tức sẽ thăng chức Thái tử Thái Bảo, thái tử tương lai đăng cơ, thì Lâm Chấn trở thành người dưới một người trên vạn người. Đệ đệ Lâm Quý đương nhiên cũng có thể coi trọng Thất hoàng tử đã mất sủng ái, theo hai huynh đệ nhà họ Lâm lẫn lộn, chắc chắn sẽ không sai.

- Điện hạ không cần tức giận, để bọn chúng lại bắt thần thử.

Đường Tiêu ngược lại rất bình tĩnh, sau khi đẩy Thất hoàng tử ra, thò hai tay ra, một dáng vẻ chuẩn bị thủ thế chịu trời.

Hai tên binh sĩ nhìn nhau, sau đó người bên trái người bên phải đi về phía Đường Tiêu, chuẩn bị lời sai bảo của Lâm Quý đem ra khỏi đại điện tướng quân còn trách. Tuy nhiên chính lúc bọn họ lại gần Đường Tiêu chưa được một mét, một chuyện kỳ lạ xảy ra, Đường Tiêu dơ hai tay ra:

- Hai tiếng Khoan! Khoan!, như thổi bay hai tên binh sĩ trước mặt mọi người, đâm vào trên vách tường điện tướng quân ra ngoài mười mét mới rớt xuống, rơi xuống đất, rõ ràng đã chết tươi rồi.

- Phản rồi, phản rồi!

Sắc mặt Lâm Quý tái nhợt ngồi trên ghế đao hổ đập một trưởng:

- Đường Tiêu to gan! Không ngờ dám, trước mặt bổn vương dám công nhiên giết người! Hồng Khang!

- Có thuộc hạ!

Hồng Khang sải bước lớn ra khỏi hàng, đứng vững dơ tay trước mặt Lâm Quý.

- Bắt phản tặc này lại cho ta!

- Vâng!

216. Chương 216: Vào Điện Tướng Quân.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 216: Vào điện tướng quân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Sau khi Hồng Khang nhận lệnh, chuyển người, tay cầm một chiến đao, hùng hổ tiến lại gần Đường Tiêu. Đến trước mặt đoàn người của Thất hoàng tử, Hồng Khang đã chủ động xin Lâm Quý đi đối phó với Đường Tiêu, cho nên Lâm Quý cũng giao cơ hội báo thù này cho Hồng Khang, để hấn báo thù bị Phượng Lâm trấn bị làm nhục.

Những gì bọn chúng đã đợi chính là lấy cơ mà thôi. Hiện tại Đường Tiêu ngang nhiên giết người trong điện tướng quân, với quân pháp quốc pháp đều có thể lập tức xử tử, huống hồ Lâm Quý tự cao lãnh binh một phương, trong thành Đài Kinh lại có huynh trưởng thần vũ đại tướng quân Lâm Chấn làm chỗ dựa. Cho nên càng không sợ làm lớn chuyện, xử hay không xử tử Đường Tiêu trước tiên không nói đến, bắt hấn cho quân còn hành hung cho nhục nhã một trận, chắc chắn không có vấn đề gì.

- Chuyện ở đây, điện hạ chỉ đứng ngoài quan sát thì được.

- Xem thần xử lý trấn ép đám tặc này thế nào.

Đường Tiêu lại đi lại chỗ Thất Hoàng Tử một lần nữa, nói nhỏ một câu, để hấn không phải can thiệp vào.

- Đường công tử yên tâm.

Thất hoàng tử vừa tức giận, vừa lo lắng, nhưng lúc đó lại không làm được gì, chỉ có thể mặc Đường Tiêu tự xử lý.

- Đường Tiêu nhóc con, người nên biết người giết người trong điện tướng quân của ta là phạm tội!

Hồng Khang bước lại từng bước một, âm thanh như tiếng chuông, dường như sau đó vì hấn sắp làm một số chuyện làm bước đệm.

- Mình người chết mà thôi, có tư cách gì hỏi tội ta?

Đường Tiêu nheo mắt lại. Hấn là nam tước mà hoàng đế phong, Lâm Quý với lý do không chức không quyền bắt hấn, ngược lại là vô lý, tuy nhiên Đường Tiêu căn bản không khinh thường việc nói lý lẽ với những người này.

Vũ lực có thể trực tiếp giải quyết, chít chít như con chim à!

- Người chết! Khẩu khí thật là mạnh! Xem Hồng Khanh ta một tay xem.

Hồng Khang hét lớn một tiếng, duy chuyển chiến đao trong tay một đao vung ra, hướng đúng đến Đường Tiêu chém, rõ ràng là muốn trực tiếp lấy mạng Đường Tiêu!

- Chạm cái chân con mẹ mày!

Đường Tiêu nói lại một câu với Hồng Khang, cùng lúc hấn nói, một kiếm kích phóng lên, cả thân hình Đường Tiêu giống như điện bắn và những kim xích cang cưa trong tay cùng đâm về phía Đường Tiêu.

- Khoan! ...!

Hai người va vào nhau, một ánh sáng lóe lên, hình ảnh lập tức định dạng lại...

Đao của Hồng Khang cơ bản không chém được, nhưng bộ ngực của hấn dĩ nhiên bị kiếm xích cang cưa trong tay Đường Tiêu đâm xuyên! Bộ áo giáp rất nặng trên cơ thể hấn, dưới sự công kích của kim xích, giống như bã đậu phụ không chịu nổi sự công kích nữa!

Sự đối kháng của hai tên võ giả cảnh giới thứ nhất địa nguyên, chỉ có một hiệp thì kết thúc chiến đấu rồi!

Tuy Đường Tiêu và Hồng Khanh đều là võ giả cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên, nhưng sức mạnh của một trưởng và ba trưởng trùng chính diện, không phải tìm đến cái chết rồi sao?

- Muốn giết người của ta cũng chỉ có một con đường chết, người cũng sẽ không phải ngoại lệ.

Đường Tiêu xoay người, chỉ ngón trỏ vào Hồng Khang khẽ lắc lắc một chút, phù triện trong người cùng lúc thu về các kim xích, một trưởng luyện yêu đại thủ ẩn bay ra, bắt được Hồng Khang vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ, trực tiếp ném vào trong được đỉnh.

Hồng Khang này chỉ là võ giả cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên, trong mắt Đường Tiêu đã không có giá trị làm lính, nhưng lấy được nguyên đan và nhân đan vẫn là điều không tồi.

- Đường Tiêu to gan! Lại dám ở trước mặt bốn vương sát hại mệnh quan điều trình! Còn thực hiện yêu thuật đoạt hồn! Người đâu! Bắt hấn lại cho ta! Chém. Đầu treo ở ngoài cổng Nam!

Lâm Quý giận dữ. Vốn dĩ hấn cũng không dám công nhiên cần mạng Đường Tiêu như vậy, để tránh đụng đến Trần Quốc Hầu Đường Uyên nổi giận.

Lúc trước Lâm Quý giao trách nhiệm đuổi bắt Đường Tiêu và đánh hấn 50 quân còn là vì giết chết Đường Tiêu và uy phong của Thất hoàng tử, để Đường Tiêu thành thật một chút, đồng thời cũng để nịnh hót và thuận phục Đại hoàng tử, không ngờ Đường Tiêu dám giết hai tên sĩ tốt chấp hành mệnh lệnh của hấn trước mắt hấn, còn cùng lúc giết chết Đô úy của triều Đại Minh! Nếu không xử Đường Tiêu, về sau những quan quân cấp dưới ai còn tín nhiệm Lâm Quý?

- Hôm nay là việc riêng giữa bốn công tử và Lâm Quý tiểu nhân, các người không muốn chết thì đừng lại gần! Nếu không nhà họ Đường ta gót sắt đi qua, cả nhà già trẻ các người đều thành tinh bột! Tru di cứu tộc!

Đường Tiêu quát lớn một tiếng, những kim xích trong tay đã chỉ. Trong những điện tướng quân đó đang do dự có cho những quan tướng rat ay dừng lại toàn bộ không liều mạng nữa không.

Tuy trong những người ở điện tướng quân, bất luận như thế nào cũng muốn để Lâm Quý có một phần thể diện, nhưng những người này cũng không bình thường với huynh đệ Hồng Khang, Hồng Tu có hận thù cơ

nào với Đường Tiêu và nhà họ Phương. Thật sự động thủ với công tử của Trần Quốc Hầu, những người này ai cũng sẽ không ngốc đến nỗi đứng ra đầu tiên.

- Ân oán cá nhân chỉ dựa vào những lời bậy bạ của một tiểu tử, ăn nói bữa bãi, thì có thể tùy ý tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, chu di cửu tộc cả nhà quan triều đình triều Đại Minh ta sao? Người đem vị trí của hoàng đế triều Đại Minh đặt ở đâu? Trừ khi nhà họ Đường người muốn tạo phản tự không vương sao?

- Lâm Quý nhìn chỉ thẳng vào Đường Tiêu, không ngờ để trong điện tướng quân hân lạng ngắt như tờ, vì vậy vội vàng chụp mũ Đường Tiêu.

- Lâm Quý, bớt nói sàm bậy đi, người nhà họ Lâm các người dám thực sự động thủ sao? Chỉ cần đánh thế này đừng để quỳ xuống xin bốn công tử tha thứ là được.

Sau khi Đường Tiêu đã chấn áp những quan tướng trong điện tướng quân, xoay người lại rất nhanh nhìn Lâm Quý ngồi trên ghế phủ da hổ.

- Cầu xin ta tha thứ?

Hahahahaha...đây là chuyện nực cười nhất mà bốn vương nghe thấy từ khi sinh ra tới giờ, Đường Tiêu công nhiên sát hại mệnh quan triều đình trong điện tướng quân ngày hôm nay bốn vương sẽ đưa hân ra chính pháp, đến lúc đó xem thử ai cầu xin tha thứ ai.

Lâm Quý đứng dậy từ chiếc ghế phủ da hổ nó.

Vốn dĩ Lâm Quý cảm thấy với sức mạnh đỉnh cao của cấp thứ ba địa nguyên, đến đối phó với một tên thiếu niên vừa mới tiến vào cảnh giới thứ nhất địa nguyên là điều đơn giản, cho nên mới hạ lệnh để thuộc hạ giam giữ Đường Tiêu. Nhưng hiện tại bị mấy câu cuồng phong của Đường Tiêu làm cho tức giận, nổi trận lôi đình, không nhìn nổi phải đích thân ra tay.

217. Chương 217: Lấy Uy.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 217: Lấy uy.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đương nhiên Lâm Quý biết đại ca hân Lâm Chấn và Hưng Quốc Từ Cương rất hận Trần Quốc Hầu nhà họ Phương và trước mặt tiểu tử này, hân còn nghe được Đại hoàng tử gặp phải chuyện gì trắc trở ở Trần Quốc Hầu từ chỗ Lâm Chấn, chắc hẳn Đại hoàng tử cũng rất không thoải mái với người nhà họ Đường. Hôm nay giết Đường Tiêu, xem như là đối đầu với Đại hoàng tử, cho dù không giết Đường Tiêu, cứ như vậy ném hân vào đại lao, lại chứng thực tội danh sát hại mệnh quan triều đình trong điện tướng quân, giao cho bộ binh xử lý cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Cho dù cuối cùng Trần Quốc Hầu Đường Uyên mượn quyền lực trong tay cho Đường Tiêu tử tù, nhà họ Đường cũng nhất định sẽ bị các quan lên án mạnh mẽ trong dư luận, dù sao việc công nhiên sát hại mệnh quan triều đình trong điện tướng quân, cũng không thể xem như chuyện nhỏ trong triều Đại Minh.

Thấy Lâm Quý đích thân ra tay, các quan cũng trở nên nhàn rãi, không cần cân nhắc có nịnh nọt nhà họ Đường hoặc là việc đắc tội với Trần Quốc Hầu nhà họ Đường hay không nữa. Tuy nhiên trong lòng tất cả mọi người đều có chút suy nghĩ. Công tử của nhà Trần Quốc Hầu, cũng 16 17 tuổi rồi, hân có lợi hại đi nữa, theo cách nói của Thất hoàng tử cũng chẳng qua là tu luyện ở cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên mà thôi. Với tu luyện cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên của hân, làm sao có thể chống lại đỉnh cao cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên của Lâm Quý? Tiểu tử này cũng quá ngông cuồng đấy?

Không nói đến đỉnh cao cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên đã hoàn thành quá trình luyện da trúc măng, rửa máu đổi tủy, rất nhanh chóng thì có thể thoát thai hoán cốt, hơn nữa Lâm Quý còn có sáu phần công lực

của phù triệu, cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên của Đường Tiêu này chỉ có một phần công lực phù triệu, muốn đo với sáu phần công lực phù triệu của Lâm Quý, thực sự chính là tìm đến cái chết.

Sau phần phù triệu, không sử dụng như công pháp, chỉ tùy ý đánh một trường, sức mạnh tuyệt đối này thì có thể giết một võ giả cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên một cách nhẹ nhàng.

Lâm Quý đột nhiên đứng dậy khỏi ghế phủ da hổ, hần đứng dậy trong nháy mắt, bưng bưng sát khí, bao trùm lên cả điện tướng quân. Hần chấp hai tay sau lưng, đi từng bước từ bảo vị da hổ lại, mỗi bước đi, đầy sát khí bao trùm lên cả điện tướng quân. Trong cơ thể hần sẽ thoát ra một phù triệu, lượn vòng dữ tợn, giống như sáu con rắn độc, có vẻ như không có cái chết nào ghê gớm bằng.

- Sáu đạo phù triệu.

Dưới thế uy hiếp đùng đùng đầy sát khí của hần, Thất hoàng tử vẫn ở cảnh giới thứ năm cấp nhân nguyên thậm chí còn có cảm giác khó thở. Theo quan sát trước đó của hần, khi Đường Tiêu và Nhung Thương đối chiến cũng chẳng qua là công lực của hai phù triệu mà thôi, cơ bản không có khả năng là đối thủ của sáu phù triệu Lâm Quý.

Nhưng trái lại sắc mặt Đường Tiêu lại không hề run sợ, hiện tại Thất hoàng tử càng cảm thấy sự thần bí của Đường Tiêu, tuy hần luôn cho rằng hần là bạn tốt của Đường Tiêu.

Sau khi Lâm Quý đi đến gần Đường Tiêu, đột nhiên mọc từ dưới đất lên sáu phù triệu cực kỳ ác liệt giống như sáu cự mãng, treo hần giữa điện tướng quân, không biết có phải để thể hiện trước mặt Thất hoàng tử và các quan khác không, Lâm Quý cố tình làm, để sát khí chấn áp khắp điện, bao phủ lên từng người trong điện tướng quân.

Dưới tình hình bình thường, võ giả cảnh giới thứ nhất cấp địa nguyên là một phù triệu, võ giả cảnh giới thứ hai cấp địa nguyên là hai phù triệu, võ giả cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên là từ ba đến sáu phù triệu, sáu phù triệu của Lâm Quý có nghĩa là hần đã trong những võ giả cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, đã có thể gọi là người nổi bật rồi.

Bất luận là sát hại Đường Tiêu, hay bắt sống Đường Tiêu, hôm nay Lâm Quý phải ra đánh một trận lấy uy trong điện tướng quân, hần muốn chứng minh với thế gian, Lâm Quý hần cũng như một cường giả trên đảo Áo Bỉ, sát phạt quyết đoán, không hề sợ hãi, sẽ vĩnh viễn không sống dưới ánh hào quang của huynh trưởng Lâm Chấn của hần.

- Tiểu tử nhà họ Đường cúi đầu chịu chém bây giờ vẫn còn kịp.

Lâm Quý quát lớn một tiếng, giang hai tay, đánh xuống trận pháp, sáu phù triệu biến thành sáu con mãnh thú hung dữ, gào thét âm ỉ bên cạnh hần, sau đó tập hợp lại một chỗ thành một nắm đấm khổng lồ, sức mạnh tựa chớp giạt sấm rền, đuối về phía Đường Tiêu.

Lần đầu tiên Đường Tiêu trực tiếp giao đấu với cường giả cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, Lâm Quý vừa mới ra tay, Đường Tiêu lập tức cảm nhận được sức mạnh của đối thủ. Không nói đến bị một quyền đánh trúng sẽ có hậu quả gì, chỉ cần lúc này cơ thể Lâm Quý phát ra sát khí mạnh, áp chế được không khí ngưng tụ lại, để toàn thân cơ bắp Đường Tiêu không buộc chặt lại, cử động cũng có chút trở ngại.

Đường Tiêu hô lên một tiếng, mấy thứ pháp khí bay ra trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, áo giáp sát thân phòng hộ, chiến giáp luyện thần mình gắn trên người hần, thủ lĩnh Tinh Cương đứng trước, một tay hần mang theo kim xích cang của nặng 999kg bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phản kích, một tay khác thì dùng lực lớn ném mai rùa ra bên ngoài, đầu lại sức mạnh của Lâm Quý, muốn một trường kết thúc chiến đấu.

- Khoan.

Mai rùa hiện ra những vết rạn, rơi ra từng mảnh, nhưng không ngờ sức mạnh còn lại đã ngăn lại được lực mạnh của Lâm Quý đè trên người thủ lĩnh Tinh Cương, đè thủ lĩnh Tinh Cương thành một khung xương, nhưng quyền của Lâm Quý cũng hoàn toàn tiêu tán trong vô hình, mượn lực càn của mai rùa và thủ lĩnh Tinh Cương, Đường Tiêu vận chân khí trong cơ thể, dùng lực dưới chân một trường bay ra ngoài điện tướng quân. Không gian trong điện tướng quân quá nhỏ, không tiện xê dịch, rõ ràng có lợi cho Lâm Quý một chút.

- Hahahaha...làm bể mai rùa của người và làm nát vụn, người còn có thể cậy vào cái gì?

Lâm Quý lại xuất ra một quyền, hoàn toàn đánh thủ lĩnh tinh thép thành vụn vỡ, cũng như vậy dưới chân đạp mạnh, đạp vỡ gạch lát đất dày trong điện tướng quân, một bước đuổi theo, rõ ràng là không định tha cho Đường Tiêu.

Điều để Lâm Quý bất ngờ chính là, khi hắn đuổi theo Đường Tiêu, không ngờ bị người mặc đồ đen, dùng tấm vải đen che mặt, mà người đó cho hắn một cú đấm, hơn nữa vẫn là một tu vi võ công đạt đến công kích toàn lực của cường giả cảnh giới hai cấp địa nguyên.

- Người nào?

Lâm Quý rống một tiếng lớn.

218. Chương 218: Phản Kích.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 218: Phản kích.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Người chặn đường đương nhiên là một trong những kẻ theo Đường Tiêu, để Chung Lam dùng kế lừa gạt mà bắt ra các môn đệ Từ Vân Tông vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, tên gọi là Chung Dịch. Tuy Chung Dịch này chỉ có hai sức mạnh của phù triện, nhưng đột ngột hiện thân, khoảng cách đuổi giết rất gần. Lâm Quý né không kịp, cố gắng chỉ một cú đấm của hắn, cơ thể lập tức bị ngăn cản không cách nào tiếp tục truy kích Đường Tiêu, toàn thân khí huyết cuộn cuộn, rõ ràng đã chịu nội thương không nhỏ.

Sau khi Chung Dịch đánh trúng một trường vào Lâm Quý, không lui người về sau, lại tiếp tục vùng vẫy toàn lực bật lên mạnh mẽ, hoàn toàn là một cách liều mạng. Dưới sự tức giận của Lâm Quý, một ngọn giáo bay từ trong cơ thể ra “phụt”, một tiếng đâm thủng không gian, lập tức xuyên qua cơ thể Chung Lam. Vốn dĩ Chung Lam có thể tránh, nhưng sau khi ngọn giáo đâm qua cơ thể, không ngờ tiếp tục đâm mạnh về phía trước, không màng đến cơ thể bị thương, lại dùng một trường rắn chắc đánh vào ngực Lâm Quý.

Mặc dù Lâm Quý là võ giả cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, khí công bảo vệ cơ thể cực kỳ mạnh, nhưng bị một tên võ giả cảnh giới thứ hai cấp địa nguyên dùng toàn lực đánh vào ngực ở khoảng cách gần như vậy, tuy cách khí bảo vệ cơ thể vẫn đánh cho cơ thể hắn khí huyết tuôn ra, thiếu chút nữa phun ra một bụng máu. Lâm Quý tức giận, lập tức dùng ngực phản lại Chung Lam một trường, đẩy cơ thể hắn vào ngọn giáo làm xương cốt hắn vỡ vụn ra.

Từ đầu đến cuối, Chung Lam không hề nói tiếng nào, giống như cơ thể không có cảm giác đau đớn da thịt, sau khi Lâm Quý đánh bay, trực tiếp bị Đường Tiêu thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ dưỡng khí. Tuy bề ngoài Chung Lam không nói lời nào, nhưng trong lòng hắn lại rất hận Đường Tiêu. Với thân phận võ giả cảnh giới thứ hai cấp địa nguyên tấn công một cường giả đỉnh cao của cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, hoàn toàn là tìm đến cái chết nhưng nàng không khổng chế nổi bản thân, chỉ có hể mặc cho Đường Tiêu để hắn đi vào cái chết, chịu sự thương tổn toàn thân, sau đó bị thu trở lại.

- Dưới ánh sáng ban ngày, lại dám sử dụng thuật yêu tà, hôm nay bốn vương hải trừ hại thay dân, tiêu diệt kẻ không màng hoàng người, lạm dụng tà thuật, sát hại quan triều đình, tiểu tử không biết trời cao đất dày là gì.

Lâm Quý bị Đường Tiêu sử dụng ám khí một lần, cơ thể cũng bị thương, nhưng hiện tại vẫn chưa có thể dùng đến một sợi lông của Đường Tiêu, không khỏi nổi giận dưng dưng. Hắn từng bước tiến lại gần Đường Tiêu, kéo gần khoảng cách hai người lại chưa đầy 10m, đây cũng là phạm vi hữu hiệu lớn nhất, công kích uy lực của võ giả cấp địa nguyên.

- Hahahaha, chịu một búa giáng trời của ta.

Đột ngột xuất hiện một người bên trái Lâm Quý, đúng là thủ lĩnh sơn tặc đó Nhung Thương, lúc đó giống như bị thay một bộ đồ đen, với khăn đen treo mặt. Sau khi Nhung Thương quát lớn một tiếng, cơ thể run rẩy, bay ra hai phù triệu từ trong đan điền, gặp gió biến ảo thành một hai mặt búa sáng loáng, sau khi bay vào không trung, gặp gió mạnh, phá vỡ không khí ở trước mặt nên mạnh về phía cơ thể Lâm Quý.

Lúc này Lâm Quý đã có đề phòng, đánh một trường lại hai mặt búa, không ngờ trong chốc lát thì đem búa của Nhung Thương dùng phù triệu hóa thành đập thành những mảnh vỡ, lập tức ngọn giáo trên tay khác trực tiếp tụ lại đánh vào mặt Nhung Thương. Hiện tại Lâm Quý rõ ràng là lợi dụng ưu thế của cấp bậc, đuổi giết Đường Tiêu, ngăn cản tất cả người của hắn.

Đương nhiên, trong những người ở đây, không có ai biết những người đột nhiên xuất hiện rốt cuộc là ai, càng không thể tưởng tượng được bọn chúng là những kẻ bị Đường Tiêu khống chế.

Có lẽ là chứng kiến Lâm Quý không rơi vào thế bất lợi, hơn nữa cũng không kêu gọi người giúp đỡ, tăng thêm trở ngại cho Thất hoàng tử, hơn nữa Đường Tiêu là con trai của Trần Quốc hầu Đường Uyên, những quan viên trong điện tướng quân không rat ạy yểm trợ Lâm Quý, chỉ là mỗi người ở nguyên tại chỗ nhìn cuộc tranh đấu. Không phải không dám nói “Trong những người này, hơn một nửa là đang xem” sau khi nghĩ đến Lâm Quý và Đường Tiêu đấu đến một mất một còn, lại quyết định đứng ở bên ai.

Đang lúc Lâm Quý một giáo đâm tới Nhung Thương, một thân hình xuất hiện bên cạnh Lâm Quý nhoe và ồm hơn Đường Tiêu và Nhung Thương một chút, cùng lúc đó, một thanh kiếm cực kỳ sắc nhọn từ bên phải Lâm Quý hướng đến phía cổ của Lâm Quý Khoảng cách rất gần, uy lực rất lớn”, cùng lúc đó là một võ giả tu vi cảnh giới thứ hai cấp địa nguyên phát ra một chiêu.

Đương nhiên rồi, cú đánh lên này là của Chung Lam, sau khi Đường Tiêu thử sức mạnh của cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, biết rõ đánh đơn rất có thể chịu thiệt thòi, cho nên không chút do dự bày ra chiến thuật, đây cũng là lần đầu tiên bày ra trận quy mô lớn, thay nhau đưa ra từng chiêu trong chiến thuật, hai trong một thậm chí là ba trong một, người người trong một điều khiển chiến thuật, nếu không luyện tập khi chiến đấu sẽ không phát huy được uy lực, hiện tại đang là một cơ hội luyện binh tốt nhất.

Sau khi đánh lên, Đường Tiêu lập tức từ bỏ khống chế Chung Lam, để cô ta tự đối phó với phản kích của Lâm Quý. Như vậy chính hắn cũng dễ chuyển sự chú ý sang Nhung Thương với cơ thể hắn.

Lâm Quý cảm nhận được mũi kiếm sắc nhọn đó mang theo sát khí mạnh, căn bản không dám lãnh đạn. ngọn giáo dài vốn dĩ đâm về phía Nhung Thương đột nhiên chuyển hướng, đột nhiên xoay lại, va vào kiếm của Chung Lam, khi ngọn giáo Bá Vương đâm về phía Nhung Thương, lực đạo rất mạnh, nhưng xoay lại như vậy, lực đạo đã không được mạnh chỉ bằng 1/3 ban đầu, và đâm vào tịch tinh kiếm, không ngờ thoát khỏi cả hai!

- Chết đi!

Lâm Quý dứt khoát không để ý đến giáo bá vương, biến móng vuốt thành quyền, một quyền đánh về phía Chung Lam, Chung Lam kiểm soát được cơ thể, theo bản năng nhanh chóng lùi lại phía sau, con búp bê làm bằng gỗ và giáp da thú đã thay năng ngăn được hơn một nửa sự công kích, mặc dù vậy, quyền của Lâm Quý dư thế còn đánh bay năng về phía sau mười mấy mét.

- Dâm tặc chết tiệt!

Chung Lam nằm trên giường mắng lớn Đường Tiêu một tiếng, Đường Tiêu mặc kệ nàng, nàng dứt khoát nằm trên giường không dậy.

- Ngàn mũi tên đâm vào tim!

Cùng lúc Lâm Quý ra quyền cung kích Chung Lam, trên tay Nhung Thương xuất ra một cây cung thần ngư, bước đi mạnh mẽ uy vũ ngồi xuống lập tức kéo lên, tên bắn ra sắp thành mưa tên. Sau đó Nhung Thương phun ra một tinh khí về phía muaw tên, hướng đến gần Lâm Quý trong gang tấc thì bắn qua.

219. Chương 219: Khói Lửa Nổ Tung.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 219: Khói lửa nổ tung.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Tuy Lâm Quý có tu vi cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, nhưng lúc này khoảng cách quá gần cũng dễ luống cuống tay chân, bối rối, mấy đạo phù triện trong cơ thể bay ra tán loạn, lập tức xếp thành một tấm chắn, chặn lại ngàn tên của Nhung Thương, và vung ra một tay, đột ngột đánh một quyền, đánh bay Nhung Thương ra ngoài. Thực lực đỉnh cao cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên không dễ khinh thường, Lâm Quý chỉ ra quyền bình thường, ba tên võ giả cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên được Đường Tiêu cử ra, Chung Lam bị một quyền đánh cho gần chết, dưới tình hình Chung Lam xuất ra hai pháp khí đều không thể đỡ lại sức mạnh của địch, còn bị thương nặng đến tính mạng, lần công kích cuối cùng này, Nhung Thương cũng bị đánh đến hấp hối.

Đường Nhiên dám công nhiên khiêu chiến Lâm Quý đỉnh cao cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, cũng không nắm chắc phần thắng, nhưng Đường Tiêu ngược lại nắm chắc trong trường hợp đánh không thắng, dùng một quân liều mình quá nhiều, sau đó hấn thừa cơ hội bỏ chạy, Lâm Quý cũng không thể bắt được hấn.

Tuy nhiên hiện tại Đường Tiêu vẫn chưa đến mức phải xoay người bỏ chạy, đối với thực lực võ giả đỉnh cao cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên thể hiện ra không gì kinh hãi bằng, động tác cơ thể Đường Tiêu cũng không dừng lại, Nhung Thương và Chung Lam vừa mới liều mình tấn công, đều chỉ là làm bước đệm cho hấn ra tay một chiêu toàn lực.

- Chết đi!

Trong lúc Lâm Quý đánh bay Nhung Thương và Chung Lam, Đường Tiêu tìm được cơ hội tốt nhất ra tay, Giải Kiếm Kích từ trong tay phóng ra, ba đạo phù triện lóe ra điện quang hình thành nên đỉnh ốc xoắn giết xoay quanh kim kích, dùng lực phá vỡ hư không trực tiếp xông vào trước ngực Lâm Quý!

Sức mạnh của ba đạo phù triện so với sức mạnh của sáu đạo phù triện, thực sự còn kém xa, thậm chí còn không chịu nổi sự công kích, kim kích và ba đạo phù triện cùng xuất ra là để bù vào sự chênh lệch này.

Lâm Quý đánh phải trái mỗi bên một trường, trước ngực không hề phòng kịp, tuy nhiên hấn cũng không thêm để ý, chính lúc Đường Tiêu dốc toàn lực đánh đến người hấn, một pháp khí hình bát kiem quang đột nhiên phun ra, cứ thế mà tấn công vào Đường Tiêu.

Hai binh khí chạm nhau tạo thành tiếng kêu lớn, dường như phá vỡ màng tai của tất cả mọi người trong điện tướng quân.

Sắc mặt Lâm Quý lộ ra vẻ tươi cười, hấn lấy được vũ khí phòng ngự rất mạnh từ trong tay hун trưởng hấn Lâm Chấn, ít nhất đến bây giờ vẫn chưa bị bất kỳ đối thủ nào phá vỡ được.

- Người cho rằng ta không phá được phòng ngự của hấn sao?

Đường Tiêu hừ một cái lạnh lùng, đột nhiên phun ra một tinh khí vào trần Loa Toàn Giáo Nhục, điện quang trong mỗi phù triện trong trần Loa Toàn Giáo Nhục đều mạnh thêm vài phần, xoắn vào kim bát của Lâm Quý, thì giống như đem máy khoan điện rùi vào tấm thép.

Phù triện vỡ vụn ra, nhưng điện quang trong đó lại phát sáng rùng rục, ma sát sự phóng điện của phù triện và kim bát lập tức nâng cao độ ẩm trung tâm kim bát lên cả ngàn độ!

Điện phát lửa, lửa có thể luyện kim, trung tâm pháp khí của kim bát, không ngờ bắt đầu nóng chảy trở mềm ra, Đường Tiêu một trường đẩy ra, tiếp thu lấy phù triện điện quang trợ lực và trung tâm kim bát, với khí thể sấm vang chớp giạt xông về phía ngực Lâm Quý!

Phù triện điện quang nhiệt độ cực cao, dùng sức của đỉnh ốc trong hộ thể cương khí, thành công đưa kim kích đến gần Lâm Quý, đâm nát chiến giáp bách luyện thân mình, và cuối cùng là đâm vào ngực hấn!

Chỉ có điều rất tiếc, khi Loa Toàn Giảo Nhục và Giải Kiềm Kích xuyên qua bát đồng đâm vào hộ thể cương khí của Lâm Quý, đã tiêu hao hết khí lực, cuối cùng không thể xuyên qua cơ thể Lâm Quý, chỉ thành công làm Lâm Quý bị thương, làm cho ngực hắn làm thủng mũ và áo giáp sắt, có cả vết máu.

- Người cũng có chút tài cán sao?

Lâm Quý đánh cả buổi, vẫn chưa chạm đến cơ thể Đường Tiêu, lại bị Đường Tiêu một đoàn đã làm vỡ pháp khí của hắn, làm ngực hắn bị thương, không khỏi tức giận .

- Hắn không để ý Giải Kiềm Kích còn cắm vào ngực, đánh một trường mạnh về phía Đường Tiêu. Khả năng trị thương trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ không gì sánh bằng, mai rùa vừa rồi bị Lâm Quý đánh vỡ đã hồi phục như ban đầu.

Lúc này lại bay lên một lần nữa chặn Đường Tiêu, tuy nhiên cũng bị sức mạnh quyền trường của Lâm Quý đánh cho nát nát. Đường Tiêu mặc chiến giáp vạn luyện thần minh giống như một tảng đá, bị một trường này của Lâm Quý đánh ra điện tướng quân, bay ra mười mấy mét nằm bất động trên mặt đất, dường như bị đánh chết rồi.

- Đường công tử!

Thất hoàng tử có ý muốn đuổi theo ra điện tướng quân, tra xem Đường Tiêu sống hay chết, kết quả là bị Lâm Quý chặn lại, không thể cử động.

- Hahahaha...

Lâm Quý cười lớn. Hắn vung một tay ra kim kích trong tay Đường Tiêu đâm vào tay, ngực không ngừng chảy máu, đi ra điện tướng quân, dừng lại trong không trung trước mặt Đường Tiêu.

- Tiểu súc sinh! Giả chết sao? Hôm nay bốn vương giết người thì làm sao?

Sắc mặt Lâm Quý hiện lên vẻ vô cùng dữ tợn, trong lúc vô cùng tức giận, hắn đã không quan tâm đến kết quả nữa, chuẩn bị cường ép chiếm lấy pháp khí công kích siêu mạnh này, sau đó dùng nó kết liễu mạng của Đường Tiêu.

- Ta giả chết sao?

Đường Tiêu ngồi dậy từ trên mặt đất, sắc mặt đờ đẫn nhìn Lâm Quý, Lâm Quý thực sự rất độc, một quyền đánh nát mai rùa, nện trên chiến giáp vạn luyện thần minh của Đường Tiêu. Tuy chưa hư hại đến chiến giáp vạn luyện thần minh, nhưng đã đánh gãy xương cốt và mười mấy kim mạch trên người Đường Tiêu.

Nhưng sau khi Đường Tiêu luyện đến cấp địa nguyên, phù triện nhập vào sức mạnh lôi điện, khả năng chữa trị cũng đã hơn ban đầu, chính trong thời gian hắn ngã nằm xuống đất, những vết thương trong người hắn đã hồi phục bảy tám phần rồi.

- Không chết? Tốt lắm! Lần này để người chết thật?

Lâm Quý mấy lần ý đồ xóa linh hồn của Đường Tiêu mà chưa thành công, dứt khoát ném ra của kim kích, lại chém ra một quyền, đánh mạnh về phía Đường Tiêu.

- Bùm!

Tiểu hầu gia Đường Tiêu cực kì vô sỉ hèn hạ, khi đối chiến sử dụng tất cả thủ đoạn tồi tệ nào có thể. xem tại

Khi Giải Kiềm Kích vừa rồi đâm vào ngực Lâm Quý, không ngờ hắn nhân cơ hội giấu hai quả sét trong ngực Lâm Quý!

Đây cũng là hai quả cuối cùng, ném toàn bộ về phía Đường Tiêu rồi.

- Bùm!

Trước ngực Lâm Quý giống như khối lửa muốn nổ tung ra, toàn thân cũng như đứt dây bị ném về điện tướng quân, toàn thân đầm máu, nằm trên mặt đất cả buổi cũng không đứng dậy được.

220. Chương 220: Quỷ Xuống Thỉnh Tội.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 220: Quỷ xuống thỉnh tội.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lôi Chấn Tử có uy hiếp rất lớn với võ giả cấp nhân nguyên, nhưng bình thường, rất khó nổ tung hộ thể cương khí của võ giả cảnh giới thứ ba cấp địa nguyên, nhưng không giống như nổ ra từ trong cơ thể.

Đã hoàn thành luyện thành da trúc măng, rửa máu cho tủy, Lâm Quý sắp hoàn thành việc đầu thai, hai sét đánh tử trong cơ thể nổ ra mà không chết, không thể không nói hẳn thực sự dũng mãnh không hề biết sợ!

Khi Đường Tiêu đứng dậy nhặt những cưa kìm kích rơi trên mặt đất, đi từng bước vào điện tướng quân, Lâm Quý toàn thân đầy máu không ngờ cũng bò đứng dậy khỏi mặt đất.

- Tiểu súc sinh! Vô sỉ tội tặc tiểu súc sinh! Ngươi lại dám sử dụng vật triều đình cấm đến ám toán bổn tọa! Ngươi! Ngươi!

Lâm Quý cuồng phun bãi máu tươi. Bây giờ đầu óc gã trống rỗng, không hiểu nổi tại sao gã là võ giả Địa Nguyên đỉnh tam cấp, chiến đấu với Đường Tiêu, một võ giả Địa Nguyên nhất cấp lại bị đánh thành như vậy.

Trong mắt Đường Tiêu tràn đầy cuồng vọng và khinh thường:

- Lâm Quý, hãy quỷ xuống thỉnh tội với thất hoàng tử đi, bổn công tử tha ngươi tội chết!

Tội tặc thì sao chứ? Khi chiến đấu sinh tử đương nhiên sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào. Được làm vua thua làm giặc, kẻ thất bại vĩnh viễn chỉ có thể dập đầu chịu nhục. Khi người thắng leo lên trên ngôi cao, xóa đi đoạn lịch sử đấu tranh ti tiện đó, lập tức chính là hình tượng vĩ nhân quang huy, ai thêm để ý người làm sao đoạt chính quyền?

- Quỷ xuống!? Ha ha! Tiểu súc sinh hãy đi chết đi!

Lâm Quý hai mắt đỏ rực, rống lớn một tiếng, vung ra nắm đấm, toàn thân tập trung tất cả sức lực vọt hướng Đường Tiêu. Hiển nhiên gã biết mình sắp chết nên liều mạng chiêu cuối.

Chung Lam bị Lâm Quý đánh bị thương bồng vọt lên trên, dốc sức đánh một đấm vào Lâm Quý. Lâm Quý tức đến ói máu, bây giờ không dám chậm trễ, nắm tay hướng bên cạnh va chạm với nắm đấm của Chung Lam, lại lần nữa đánh bay Chung Lam ra ngoài. Lần này Chung Lam thật sự không gượng dậy nổi, nằm đó thở dốc chửi mắng Đường Tiêu.

Lâm Quý bị thương đánh một quyền với Chung Lam xong hao hết sức lực, trơ mắt nhìn trong người Đường Tiêu bay ra ba đạo phù triện, hóa thành một nắm tay khổng lồ đập mạnh vào người gã.

- Mãnh Hổ Xuất Lồng! xem tại

Một đấm của Đường Tiêu là thứ thứ nhất trong Hổ Liệt Tha Thiết Pháp, cũng là chiêu chính thống nhất trong quân ngũ Đại Minh Triều. Lấy lực lượng ba phù triện đánh ra so với nắm đó hẳn còn là Nhân Nguyên thì uy lực hoàn toàn không thể so sánh.

Giây phút cuối cùng, Lâm Quý bản năng muốn triệu hoán ra phù triện trong người đón đỡ một quyền như thái sơn của Đường Tiêu. Tuy nhiên, lòng có dư mà lực không đủ, cuối cùng gã triệu hoán ra một tàn nhược phù triện miễn cưỡng ngưng tụ hình quyền nghênh đón nắm tay của Đường Tiêu.

Bùm!!!

Đường Tiêu lấy lực lượng ba phù triệu chớp mắt đánh nát nắm tay yếu đuối của Lâm Quý, còn phá hủy cương khí hộ thể không còn bao nhiêu của gã, nặng nề đập vào ngực Lâm Quý vốn đã bị thương rất nghiêm trọng, đánh gã bay ra mấy chục thước, lấy tư thế cực kỳ chật vật là mông hướng ghế da hổ tướng quân điện.

Lâm Quý dùng bàn tay đầm máu che ngực, không gượng dậy nổi nữa, chỉ đành cầu viện với hai mươi mấy vị tướng quân trong tướng quân điện.

- Chúng tướng nghe lệnh! Bất phản tặc này lại cho ta!

Đường Tiêu rống lớn một tiếng:

- Ai dám lại đây!? Giết không tha!

Năm cao thủ Địa Nguyên áo đen quần đen vải đen che mặt có trật tự xuất hiện quanh người hắn. Những người này hành động nhất trí, đôi mắt lộ ra ngoài chất chứa sát khí sắc bén, cùng Đường Tiêu thì tựa như sáu sứ giả đến từ địa ngục.

Trong tướng quân điện, một số tướng quân có tu vi thấp bị chấn nhiếp chân run cầm cập suýt chút quỵ rạp trên mặt đất. Lâm Quý là Địa Nguyên đỉnh tam cấp mà còn không phải đối thủ của Đường Tiêu và ba người áo đen, những tướng quân bọn họ trừ một là mới tiến vào Địa Nguyên tam cấp ra, còn lại đa số là tu vi Địa Nguyên nhị cấp và thấp hơn nữa. Bây giờ bên người Đường Tiêu có thêm ba người dường như đều là cao thủ trên Địa Nguyên, không tướng quân nào cho rằng mình có năng lực khiêu chiến họ.

Nhưng đây không phải nguyên nhân căn bản nhất. Hai mươi mấy tướng quân trong Tướng Quân Điện cùng xông lên cũng không phải không là đối thủ của Đường Tiêu, mấy người áo đen này. Nguyên nhân căn bản nhất là tâm mấy tướng quân này không đồng lòng. Họ lấy bổng lộc là Đại Minh Triều, tướng quân Đại Minh Triều không phải là tư quân của Lâm gia. Trước kia có Lâm Chấn ở, vì sợ vũ lực cường đại của gã cho nên các tướng quân không dám cãi lệnh. Nhưng Lâm Quý này kém xa Lâm Chấn, uy vọng trong quân chưa xây dựng. Bây giờ gã đã mất đại thế, đối phương lại là con trai của Trần Quốc Hầu Đường Uyên, ai mà muốn liều chết ra mặt cho Lâm Quý chứ?

Đường Tiêu từng bước một tới gần, ngón tay chỉ vào Lâm Quý, lớn tiếng trách mắng:

- Thân là tướng quân trấn thủ một phương cho triều đình lại bởi vì tranh đấu đảng phái, vì dục vọng bản thân, ngăn cản quốc gia đề bạt hiền lương anh tài tựa như bốn công tử. Lâm Quý, ngươi đã biết tội!?

- Ngươi! Ngươi là cái thá gì? Chỉ biết sử dụng chút tà ma ngoại đạo! Còn tự xưng là hiền lương anh tài!? Tiểu binh tầm thường không quan không chức mà dám giáo huấn bốn tạ!?

Lâm Quý ngồi trên mặt đất, tay bấu mặt đất, không ngừng rụt lui, dường như muốn ngồi lên ghế da hổ của gã.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Bốn công tử giáo huấn ngươi không cần thân phận, chỉ cần một đám là được.

Từ đời trước đến đời này, bên trong Đường Tiêu chính là tên bạo lực cuồng chính cống. Chính phục và trấn áp, khiến tất cả đối thủ của hắn trước bạo lực bức hiếp phải dập đầu khuất phục, đó là tín điều duy nhất để hắn đứng trong thiên hạ.

Lâm Quý lần nữa hét với xung quanh, giọng nói bắt đầu run rẩy:

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Sao không tới giết tên phản tặc này? Chẳng lẽ muốn kháng quân lệnh!?

Lâm Quý từ khi sinh ra tới nay luôn trưởng thành dưới cánh chim của huynh trưởng Lâm Chấn. Mười sáu tuổi nhập quân ngũ, đến nay mười mấy năm tuy cũng trải qua chút đau khổ, nhưng chưa từng chật vật, sợ hãi như hôm nay. Đường Tiêu đứng trước mặt gã, ý chí cứng cỏi như sắt thép, trong mắt tràn ngập sát ý cuồng bạo, tựa như sát thần. Bây giờ Lâm Quý từ tận xương đến linh hồn đều run lấy bầy.

Chẳng biết từ khi nào thất hoàng tử đã tới trước ghế da hổ Tướng Quân Điện, lớn tiếng tuyên cáo với người trong Tướng Quân Điện.

- Lâm Quý tại chức vị mà chuyên quyền, chèn ép tài tuấn của Đại Minh Triều ta. Bỏ cung chính mắt thấy, không lâu sau bỏ cung sẽ đích thân báo cáo việc này lên phụ hoàng. Các vị lấy bổng lộc Đại Minh Triều ta, xin hãy phân rõ phải trái, đừng vì tiểu nhân này mà làm tiền đồ!

221. Chương 221: Thu Phục Lâm Quý.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 221: Thu phục Lâm Quý.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lâm Quý thấy người trong Tướng Quân Điện bình thường nhìn nọt gã nay đều khoanh tay đứng nhìn, vẻ mặt lạnh lùng, tức giận ngập đầu, bắt đầu ăn nói không kiêng dè:

- Huynh trưởng của ta là Thần Võ đại tướng quân Đại Minh Triều! Không lâu sẽ tấn chức làm thái bảo thái tử, những cớ đầu tường các ngươi hôm nay can đảm kháng lại quân lệnh của ta, huynh trưởng ta và đại hoàng tử sớm muộn gì sẽ tru sát cừu tộc các ngươi!

Đương nhiên cách nói tru sát cừu tộc là Lâm Quý học được từ chỗ Đường Tiêu. Đại khái là Lâm Quý cảm thấy câu nói của Đường Tiêu có lực chấn nhiếp với mọi người trong Tướng Quân Điện nên lúc này bắt giặc lỗi ra.

Đường Tiêu kéo mấy tấm da hổ ngựa chính nghia, từng bước một tới gần Lâm Quý.

- Tru sát cừu tộc? Người là cái thứ gì? Cũng dám ăn nước miếng bọn công tử? Nhân hoàng để người trấn thủ nhất phương là vì bảo hộ bách tính tứ phương an cư lạc nghiệp, chứ không phải để Lâm Quý người chuyên quyền độc đoán, chèn ép lương tài! Dù sau này đại hoàng tử có được sắc lập thành thái tử, nếu dám làm chuyện lỗ mãng như thế này thì Đường Tiêu ta bảo đảm hẳn không dể cơ được, không làm được hoàng đế! Hôm nay bọn công tử ẩn theo quốc pháp phế đi người là thay trời hành đạo! Vì giang sơn xã tắc Đại Minh Triều!

Lâm Quý ngồi trên mặt đất đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, nhân lúc Đường Tiêu đang mắng sừng miệng thì bắn ra Bá Vương Mâu trong đàn điện, chớp mắt mâu biến dài đến trượng tám, kéo ra làn sóng kinh thiên bắn tới người Đường Tiêu.

- Ha ha ha ha! Đi chết đi!

Lâm Quý đắc ý cười phá lên, mới rồi Đường Tiêu từng bước một đi hướng gã thì gã đã luôn chờ đợi cơ hội này, hiện tại rốt cuộc chờ tới rồi. Võ giả Địa Nguyên tam cấp, Bá Vương Mâu dốc sức một kích!

Đinh! một tiếng vang thật lớn, Bá Vương Mâu đâm vào chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh, không ngờ để lại hố nhỏ sâu đến mấy thước! Đáng tiếc chỉ tới đó mà thôi. Nên biết rằng chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh của Đường Tiêu nặng cỡ nửa tấn, toàn thân chỗ mỏng nhất cũng dày đến hai công phân!

Lâm Quý đứng là độc, nếu như không trọng thương thành như vậy, một mâu này nói không chừng thật sự xuyên qua chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh!

Đường Tiêu nổi giận. Năm người bên cạnh hắn chia làm hai tổ, cùng Đường Tiêu thành hình tam giác bao vây Lâm Quý, đứng ở ba tiết điểm quỳ, viên, đỉnh.

Lâm Quý thấy ra năm người áo đen và Đường Tiêu dường như đang kết trận, muốn tru sát gã, vội lớn tiếng uy hiếp mấy câu.

- Ta là mệnh quan triều đình, đại tướng quân, đại thống lĩnh trấn thủ Hoa Liên thành! Các ngươi cùng dám phản tặc này giết ta không sợ ngồi tù sao? Ta chết rồi, huynh trưởng của ta, Lâm Chấn và đại hoàng tử tuyệt đối không tha cho các ngươi!

Đường Tiêu thâm cười, loại uy hiếp này đã mất hiệu quả với đám tướng quân trong Tướng Quân Điện có ý thức tự chủ, thì nói gì đến những con rối đã mất quyền khống chế thân thể?

- Tuyền Qua Tru Sát Trận!

Đường Tiêu quát to một tiếng. Thân thể cùng với năm con rối dùng sức, chớp mắt kết thành Tuyền Qua Tru Sát Trận uy lực to lớn, mười mấy phù triệu bay ra khỏi thân thể sáu người, dung hợp một chỗ, kịch liệt xoay tròn.

Lâm Quý cảm nhận được nguy hiểm tử vong. Tay gã vỗ một cái, đột nhiên vọt lên khỏi mặt đất, vung Bá Vương Mâu trong tay đâm mạnh hướng một tiết điểm, rõ ràng là ngoan cố chống cự đến cùng.

Đường Tiêu thâm cảm thán, Lâm Quý thật đúng là con gián đánh không chết. Mới rồi Đường Tiêu vốn định trực tiếp dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thu Lâm Quý. Tuy nhiên vì sợ Lâm Quý bị thương không đủ nặng, lãng phí Luyện Yêu Đại Thủ Ấn mà không thu được gã, cho nên mới lấy ra Tuyền Qua Tru Sát Trận, ai ngờ cái tên này đúng là còn vài phần sức lực.

Đáng tiếc là lực lượng mười mấy phù triệu không phải Lâm Quý trọng thương có thể ngăn cản được. Gã liều chết xung phong còn chưa tới mép vòng xoáy thì đã bị vô số phù triệu kéo trở lại trung tâm vòng xoáy. Lâm Quý ở trong trung tâm vòng xoáy không ngừng giãy dụa, rống giận. Cương khí hộ thể mới hồi phục chút ít đang từng chút một bị mười mấy phù triệu phá nát hóa giải, rốt cuộc bị những phù triệu này công kích đến bản thể.

Lâm Quý phát ra tiếng hét thảm diên cuồng. Da thịt, xương cốt từng chút một bị vô số phù triệu cắt nát, phân giải. Giáp rách rưới tan rã, trên người không có chỗ da thịt lành lặn. Rốt cuộc, khi hơi thở của gã ngày càng yếu, mắt thấy giây sau sẽ mất mạng trong Tuyền Qua Tru Sát Trận, thì Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu vươn ra túm gã vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Trận này đánh đến kinh tâm động phách, biến đổi bất ngờ. Tất cả người chính mắt thấy đều tâm tình kích động, trợn mắt há hốc mồm.

Không lâu sau, Lâm Quý mặt trắng bệch, trọng thương nhưng không hấp hối nữa bị Đường Tiêu ném ra khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ, quỳ rạp trên mặt đất, liên tục xin lỗi nhận sai với thất hoàng tử, Đường Tiêu. Sắc mặt gã tràn ngập cung kính với thất hoàng tử, Đường Tiêu.

Không cần phải nói, Đường Tiêu lại thêm một con rối siêu mạnh Địa Nguyên đỉnh tam cấp.

Đường Tiêu mỉm cười nói:

- Lâm Quý thấy hoàng tử điện hạ mà không hành lễ, nghiêm trọng vi phạm lễ pháp Đại Minh Triều. Trách phạt như thế nào xin hoàng tử điện hạ ban lệnh.

Từ khi tiến vào Tướng Quân Điện thì hắn đã nói rồi, sẽ kiểm trở lại mặt mũi cho thất hoàng tử, hiện tại coi như hoàn thành hứa hẹn này.

Thất hoàng tử nghi hoặc khó hiểu nhìn Lâm Quý, lại ngó Đường Tiêu. Tuy mới rồi chính mắt thấy toàn quá trình chiến đấu nhưng y vẫn không tin nổi mọi chuyện đang xảy ra.

Đám tướng quân trong Tướng Quân Điện cũng là hai mặt nhìn nhau, lặng ngắt như tờ. Không ai ngờ cuối cùng là kết cục như vậy. Tuy Đường Tiêu cuồng vọng nhưng đích thực hắn có tư cách cuồng vọng đó. Nói được thì làm được, khiến Lâm Quý quỳ xuống hướng hắn cầu xin tha thứ, quỳ nhận tội với thất hoàng tử, hoàn toàn lấy lại mặt mũi cho thất hoàng tử. Lâm Quý muốn dựa vào trận chiến Tướng Quân Điện lập uy nay chẳng những không thành, ngược lại khiến Đường Tiêu lập uy tại Tướng Quân Điện.

Thất hoàng tử là người thông minh, biết mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát của Đường Tiêu, cho nên không dám tự quyết định chuyện này, hỏi lại ý kiến Đường Tiêu:

- Nếu Lâm Quý đã nhận tội, ý của công tử như thế nào?

Đường Tiêu không khách sáo, vung tay lên, thay thất hoàng tử quyết định:

- Ta xem Lâm Quý này nếu đã trối tay nhận tội thì tạm thời bỏ qua cho lần này đi. Nếu có tái phạm thì nghiêm trị không tha.

Bởi vì Đường Tiêu đã thu phục Lâm Quý, Hoa Liên Thành cũng gián tiếp thuộc về Đường Tiêu cai quản. Sau này có thể chậm rãi giống như tại trấn Phụng Lâm, tru sát kẻ chống đối, nuôi dưỡng thân tín, khiến Hoa Liên Thành hoàn toàn trở thành địa bàn của Đường Tiêu. Giai đoạn hiện tại còn cần Lâm Quý đứng đằng trước làm con rối giữ cục diện, tránh cho gây chuyện quá lớn, dẫn đến Lâm Chấn và đại hoàng tử đích thân đến thì không hay.

222. Chương 222: Tướng Quân Điện.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 222: Tướng Quân điện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thất hoàng tử đã lấy lại được mặt mũi, không nói gì nhiều nữa:

- Nghe theo Đường công tử vậy.

Một số người trong Tướng Quân Điện có khứu giác nhạy cảm về mặt chính trị, đã từ chỗ trận chiến sinh tử giữa Đường gia và Lâm gia, đối thoại của Đường Tiêu và thất hoàng tử thấy ra một chút dấu vết hướng đi tương lai của Đại Minh Triều. Rất rõ ràng, Đường gia Trần Quốc Hưu đến đời của Đường Tiêu, ngày sau chắc chắn sẽ nâng đỡ thất hoàng tử tranh đoạt hoàng vị. Một khi việc thành, tương lai Đường gia không chỉ là không suy sụp, thậm chí chân chính thay thế Chu gia nắm giữ triều chính.

Điều duy nhất khiến người khó hiểu là thái độ cung kính trước sau khác hẳn của Lâm Quý, chỉ có thể cho rằng là tà thuật.

.....

Hoa Liên Thành, ngoài Tướng Quân Điện.

Lâm Quý quỳ dưới đất, hô to với đám người thất hoàng tử, Đường Tiêu sóng vai đứng.

- Thần, Lâm Quý, đại thống lĩnh trú quân Hoa Liên Thành cung nghênh thất hoàng tử điện hạ, công chúa Dục Thai điện hạ giá lâm Hoa Liên Thành!

- Chúng thần cung nghênh thất hoàng tử điện hạ, công chúa Dục Thai điện hạ!

Ngoài Tướng Quân Điện không ngừng phát ra tiếng y giáp ma sát, bùm bùm quỳ xuống đất.

Chu Kiên thấy tình huống rầm rộ như vậy, hai chân run rẩy nhỏ giọng hỏi Đường Tiêu:

- Chúng ta không cần quỳ hả?

Đường Tiêu ánh mắt như mũi tên, ngữ điệu bình thản đáp lại Chu Kiên:

- Làm huynh đệ với ta, thiên hạ này không có người người phải quỳ.

- Người nói đúng!

Chu Kiên lòng bỗng dâng trào khí phách, vội vàng đứng thẳng gần bên Đường Tiêu.

- Các vị ái khanh hãy bình thân.

Thất hoàng tử nhẹ gật đầu, vung ống tay áo, khoanh tay đứng nhìn hướng tây bắc có Cửu Châu Đại Lục.

Công chúa Dục Thai nhìn thất hoàng tử, lại nhìn Đường Tiêu, lòng thầm suy nghĩ điều gì đó.

.....

Sau khi Lâm Quý bị khống chế thì nhanh chóng hiểu ra là có chuyện gì. Nhưng gã đã mất quyền khống chế thân thể, bây giờ chỉ còn cách điên cuồng mắng chửi Đường Tiêu.

Đường Tiêu khống chế Lâm Quý tại Tướng Quân Điện đầu ra đẩy hạ lệnh. Đầu tiên lấy lý do Hồng Khang mở miệng bất kính với thất hoàng tử, nhục mạ mệnh quan triều đình là Nam Tước Đường Tiêu được nhân hoàng phong cho, chụp gã cái mũ kháng quân lệnh, tội danh ý muốn tạo phản, bị xử tử ngay lập tức. Các tướng quân trong Tướng Quân Điện trở thành nhân chứng nhìn thấy sự việc xảy ra hôm nay. Hồng Tu, đệ đệ của Hồng Khang và các thân tín Hồng Khang thì bị lấy tội danh tạo phản nhốt vào ngục, sau này nếu không thật sự hối cải thì chắc chắn sẽ chết trong ngục hoặc là bí ẩn mất tích.

Trong lòng các tướng quân vô cùng thắc mắc, nhưng Lâm gia và Đường gia không phải đối tượng họ có thể dây vào. Trong tướng tượng của họ thì đại khái Lâm Quý âm thầm làm giao dịch với Đường Tiêu, đa số tướng quân cho rằng việc không liên quan mình, mắt lạnh nhìn. Chỉ có số ít người thầm suy tư, muốn đem sự việc xảy ra hôm nay trong Tướng Quân Điện, trận đánh kỳ lạ, Lâm Quý sau này hành động khác thường lên viết thư báo cho Lâm Chấn ở trong Đài Kinh Thành.

- Việc hôm nay tất cả mọi người đã tận mắt thấy, nếu dám ở bên ngoài hồ ngôn loạn ngữ, chính là đối đầu với bốn tọa, âm mưu phá hủy cục diện chính trị an ninh đoàn kết tốt đẹp của Hoa Liên Thành Đại Minh Triều ta. Một khi để bốn tọa biết, sẽ lấy tội mưu phản xử quyết, giết ngay lập tức!

Cuối cùng Lâm Quý tổng kết lại, sau đó giải tán đa số tướng quân.

Cục diện chính trị an ninh đoàn kết tốt đẹp, thật là khiến đa số tướng quân trong lòng nức nở. Lâm tướng quân quả nhiên văn hay chữ giỏi, nói chuyện sâu sắc cảm động như vậy, nhưng cũng thật là đầy ẩn ý.

Đường Tiêu dựa theo ký ức của Lâm Quý, đem một số thủ hạ của Lâm Quý và tâm phúc không giao thiệp gì với Lâm Chấn ở lại một mình, khiến họ giới nghiêm toàn thành, nghiêm ngặt chú ý hướng đi của các tướng quân trong Tướng Quân Điện. Nếu có ai ra ngoài nói lung tung, gieo rắc ‘tin đồn’, phá hư ổn định lập tức bắt lấy hoặc là giết ngay tại chỗ.

Từ đời trước lại đây, chưa ăn thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy. Tuyệt chiêu ‘duy ổn’ vừa ra, vừa học vừa làm, quả nhiên rất có tác dụng.

Đường Tiêu thao túng Lâm Quý sắp xếp xong sự việc xảy ra trong Tướng Quân Điện ngày hôm nay. Tiếp theo Lâm Quý đem đám thất hoàng tử rời khỏi Tướng Quân Điện, đón họ vào Lâm phủ ở tại Hoa Liên Thành, chuyên môn tìm biệt viện tạm nghỉ ngơi. Sắp xếp đám thất hoàng tử ở tại Lâm phủ một là vì an toàn, thứ hai là, Đường Tiêu muốn lấy người nhà Lâm Quý làm con tin, dạy dỗ và hiếp bức Lâm Quý đi vào khuôn khổ. Nếu không thì lúc nào cũng dùng thần hồn áp chế Lâm Quý sẽ hao phí tâm thần rất nhiều.

Lâm gia ở tại Áo Bỉ Đảo coi như là đại hộ gia đình. Lâm phủ này là hai năm trước Lâm Chấn xây tại Hoa Liên Thành, chiếm diện tích cực lớn, trong phủ cực kỳ xa hoa, có thể so với Trấn Quốc Hầu phủ tại Đài Kinh Thành. Tuy Lâm Chấn đi Đài Kinh Thành nhưng gia quyến lớn nhỏ của gã đều ở trong Lâm phủ tại Hoa Liên Thành.

Dàn xếp xong đám thất hoàng tử lòng tràn đầy thắc mắc ở tại biệt viện Lâm phủ, Đường Tiêu tìm cơ rời đi, tạm thời để bản thể tránh trong một gian phòng, chữa trị cho Lâm Quý xong tập trung dùng thần thức dạy dỗ gã.

Lâm Quý này sau khi bị bắt, mãi cho đến bây giờ vẫn mắng chửi không ngừng, không chịu nghỉ một giây. Chỉ cần Đường Tiêu hơi thả lỏng tâm thần là gã cố gắng phản kháng trốn thoát sinh sự ngay.

Con rồi mới bị bắt luôn trải qua thời kỳ này, nhưng sau khi Đường Tiêu chuyên môn uy hiếp dạy dỗ, đa số là một canh giờ sau liền ngoan ngoãn. Có số ít cương liệt như Chung Lam, nhưng bị Đường Tiêu hăm dọa, hiện giờ ngoan rất nhiều, cơ bản khống chế không tiêu hao tâm thần Đường Tiêu bao nhiêu.

Con rồi khác có dạy dỗ tốt hay không cũng không quan trọng, nhưng khống chế Lâm Quý thì khác. Bởi vì Lâm Quý là đại thống lĩnh Hoa Liên Thành, nếu như thường xuyên mất tích, hành động quá khác lạ, hấp dẫn huynh trưởng Lâm Chấn của gã từ Đài Kinh Thành trở về thì không tốt, sẽ phá hư kế hoạch từng bước khống chế, hợp nhất Hoa Liên Thành của Đường Tiêu.

Dù sao bây giờ Đường Tiêu chỉ có thực lực Địa Nguyên nhất cấp, còn thua xa nếu muốn ngay mặt đối đầu với Lâm Chấn và đại hoàng tử. Dùng thế lực bắt ép Lâm Quý, lợi dụng đoạn thời gian này giảm xóc, tăng mạnh thực lực của mình. Trước khi tăng sức mạnh, tạm thời không đối diện đại hoàng tử, Thần Võ đại tướng quân Lâm Chấn vô cùng cường đại.

Cho nên Đường Tiêu nhất định phải khiến Lâm Quý khuất phục, triệt để khuất phục. Tránh cho ở trên người gã tiêu phí quá nhiều tâm thần hoặc làm ra sai lầm nào đó.

223. Chương 223: Thủ Đoạn Với Lâm Quý.

đọc truyện mới nhất tại .

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 223: Thủ đoạn với Lâm Quý.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thủ đoạn nhỏ hăm dọa Chung Lam kiểu như cưỡi đồ, học con chó cái hiển nhiên là không thể trấn áp Lâm Quý được. Đường Tiêu nhất định phải mở ra lối đi khác, hốt thuốc mạnh vào mới được.

‘Tiểu súc sinh mau thu lại yêu thuật của ngươi nếu không bốn tọa chắc chắn sẽ giết ngươi lột da rút gân!’ Lâm Quý ở trong thân xác điên cuồng uy hiếp Đường Tiêu. Xem tình huống thần trí của gã thì hiển nhiên đã tới trạng thái điên cuồng sắp tan vỡ.

Đường Tiêu thầm cười. Lâm Quý này tới bây giờ còn không nhận rõ tình hình. Nếu thật sự lột da rút gân, không biết là lột da ai, rút gân ai đây. Đường Tiêu sẽ không để Lâm Quý cứ tiếp tục phát điên đến tan vỡ. Hắn không chế được Lâm Quý tương đương với không chế cả tòa Hoa Liên Thành, thậm chí gián tiếp không chế Lâm Chấn. Hiện giờ Lâm Quý là quân cờ quan trọng trong tay hắn.

‘Ngươi đã trở thành con rối của ta, đừng làm gãy dựa vô ích nữa. Nếu không thì bốn công tử sử dụng thủ đoạn đề tiện, chắc chắn sẽ khiến ngươi sưng đến chết.’ Đường Tiêu không chế Lâm Quý trở lại biệt viện thường ngày gã ở, bắt đầu quá trình dạy bảo.

Một nha hoàn vội vàng đi tới bẩm báo với Lâm Quý:

- Nhị gia, đại nãi nãi kêu người đi qua.

Đường Tiêu thuận miệng đáp lại:

- Sao nàng biết ta đã trở về?

Tiếp theo hắn ở trong đầu lục tìm, tập tức hiểu ra đại nãi nãi này là chính thê của Lâm Chấn, tẩu tẩu của Lâm Quý, Chân thị phu nhân. Chân thị bị bọn hạ nhân trong phủ xưng là đại nãi nãi bởi vì Lâm Chấn, Lâm Quý vẫn chưa tách ra ở riêng. Cho nên chính thê của Lâm Chấn xưng là đại nãi nãi, chính thê của Lâm Quý thì gọi là nhị nãi nãi.

Nha hoàn đáp lại Lâm Quý:

- Lúc nhị gia và các hoàng tử, công chúa vào cửa thì vừa lúc đại nãi nãi ngắm hoa ở gần đó.

- Biết rồi, ta đi qua ngay.

Đường Tiêu ở trong đầu Lâm Quý lục tìm địa thế Lâm phủ, rất nhanh tra ra biệt viện chỗ Chân thị, chính thê của Lâm Chấn ở, sau đó lên kiệu đi hướng bên đó.

Sự việc xảy ra trong Tướng Quân Điện sẽ không nhanh chóng rơi vào tai chính thê Lâm Chấn, Chân thị. Đường Tiêu ngồi trên kiệu, vẫn đang tiếp tục tìm kiếm trí nhớ của Lâm Quý, sau đó suy đoán vào lúc này

chính thê Lâm Chấn, Chân thị tìm đến Lâm Quý là vì chuyện gì. Cùng lúc đó suy nghĩ xem dùng cách nào mới có hiệu quả nhất buộc Lâm Quý đi vào khuôn khổ.

Lục lục tìm tìm, ngược lại Đường Tiêu phát hiện ra một tâm sự bí mật của Lâm Quý.

Thần Võ đại tướng quân Lâm Chấn thường xuyên không ở trong phủ, xã giao bên ngoài nhiều, tập trung tinh thần vào triều đình. Chân thị này vốn là tiểu thư một đại gia đình trong Hoa Liên Thành, có vài phần tài tình, trước khi chưa xuất giá có quan hệ không tề với hai huynh đệ Lâm gia. Tuy rằng sau này ả gả cho Lâm Chấn, nhưng khi gã không ở trong phủ thì thường xuyên cùng Lâm Quý một chỗ đánh cờ, đọc sách, ngâm thơ, ngắm tranh.

Về mặt võ học Lâm Quý kém xa Lâm Chấn, nhưng về văn chương thì Lâm Quý vượt xa Lâm Chấn nhiều, thậm chí được nhân hoàng ngay mặt khen ngợi. Trên thực tế, sau khi Chân thị gả vào Lâm phủ mới cảm giác ra ả và Lâm Quý càng hợp ý hơn. Nhưng bây giờ đã là thê tử của người ta, bình thường dù ả mượn nhiều việc gặp gỡ với Lâm Quý nhưng chỉ là mặt ngoài khiêm cung.

Lâm Quý có chút yêu mến tài tình của Chân thị, nhưng từ khi ả gả cho Lâm Chấn thì Lâm Quý thu lại suy nghĩ. Bình thường dù có giao lưu mặt tinh thần với Chân thị cũng chưa bao giờ có ý nghĩ tăng tị, càng không làm ra việc khác thường gì.

Đường Tiêu tra ra điều này thì thầm cười trong bụng, hẳn đã tìm ra nhược điểm của Lâm Quý này. Dùng thứ này ức chế, không sợ Lâm Quý sau này không ngoan ngoãn trước mặt hắn.

Khi Lâm Quý đi vào chỗ ở Chân thị thì ả lên tiếng hỏi gã:

- Mới rồi cùng thúc thúc vào cửa chính thất hoàng tử, công chúa Dực Thai à?

Đường Tiêu mượn miệng Lâm Quý đáp lời:

- Tẩu tẩu hỏi là chuyện này sao? Bọn họ đích thực là thất hoàng tử, công chúa Dực Thai từ Đài Kinh Thành tới đây, còn có một Đường gia Trần Quốc Hầu công tử Đường Tiêu.

Bởi vì Đường Tiêu có thể tìm kiếm tất cả trí nhớ của Lâm Quý, cho nên bây giờ ở trước mặt Chân thị, cách nói chuyện, hành động đều giống hệt Lâm Quý trước kia, không để Chân thị phát hiện khác lạ. Chân thị trông thật là hồng nhan họa thủy. Tuổi đã khoảng ba mươi nhưng bảo dưỡng rất tốt. Bởi vì hiểu chút thi thư nên trên nét mặt bất giác hiện ra lịch sự tao nhã của tài nữ, nói chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ, khiến người như tắm gió xuân. Đương nhiên, ả có tình cảm khác lạ với Lâm Quý mà đành dần xuống đáy lòng. Hơn nữa Lâm Quý là em chồng của ả, nói chuyện với gã càng thêm dịu nhẹ.

Lâm Quý nén giận tạm thời không mắng Đường Tiêu. Tẩu tẩu Chân thị dù sao cũng là chốn thanh khiết trong lòng gã. Thấy Chân thị khiến tâm tình hôm nay gần như sụp đổ của gã bình tĩnh lại một chút, tuy bây giờ gã vẫn không thể khống chế thân thể mình được.

Chân thị nhắc nhở Lâm Quý:

- Nếu các hoàng tử, công chúa đã đến thì sao không báo cho cả phủ viện đi ra ngoài nghênh đón? Như vậy sẽ làm mất thân phận cấp bậc lễ nghĩa của Lâm gia ta.

Đường Tiêu không muốn giải thích nhiều về chuyện này, thuận miệng qua loa:

- Tẩu tẩu không cần lo lắng, thất hoàng tử không phải là đại hoàng tử, việc này ta đã có sắp xếp.

Lâm Quý thì vô cùng kinh hãi. Từ khi Đường Tiêu khống chế thân thể gã, mới rồi làm việc, lời nói đều bắt chước giọng điệu gã, thậm chí một số cách hành xử bí ẩn cũng giả bộ giống hệt, Tất cả điều này khiến đáy lòng gã không rét mà run, có loại sợ hãi mọi thứ của mình bị Đường Tiêu cướp hết.

- Ha ha, nếu thúc thúc đã có sắp xếp thì ta không tiện hỏi nhiều. Đúng rồi, tháng trước Hồng Tú Phường đưa tới một ít vải vóc thượng đẳng, ta may cho huynh trưởng thúc hai bộ đồ lót, hẳn mặc nói rất thoải mái, dễ chịu. Vải còn dư đủ may hai bộ, mấy ngày nay vừa lúc ta rảnh rỗi, cũng muốn may cho thúc thúc hai bộ. Hôm nay thúc thúc tới, vừa vận đo kích cỡ.

Chân thị hỏi việc hoàng tử, công chúa là giả, muốn mượn cớ kêu Lâm Quý tới mới là thật.

- Vậy thì cảm ơn tẩu tẩu.

Đường Tiêu cười với Chân thị, con mắt thuận thế tạm dừng trên người ả lâu hơn.

Dù Lâm Quý rất có hảo cảm với Chân thị, nhưng ngại cho thân phận thúc tẩu, chưa bao giờ dám có ý muốn hoặc hành động vượt rào. Mỗi lần cùng Chân thị một chỗ đều là tâm tư ngay thẳng. Đường Tiêu ánh mắt vừa nhúc nhích Lâm Quý liền phát giác ra khác thường. Bởi vì rõ ràng Đường Tiêu mấy lần liếc phần nhô lên trước ngực Chân thị, điều này khiến Lâm Quý rất khó thể chịu đựng.

224. Chương 224: Chân Thị.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 224: Chân thị.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

‘Tiểu súc sinh! Đừng hòng vô lễ với tẩu tẩu của ta! Nếu không thì...’ Lâm Quý lập tức cảnh cáo Đường Tiêu, hiển nhiên còn chưa thích ứng thân phận con rồi hiện giờ của mình.

‘Người đang nhắc nhở ta ư?’ Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, đáp trả Lâm Quý.

Lâm Quý lòng thẳm kinh hãi, bắt đầu rít gào với Đường Tiêu.

- Thúc thúc hãy theo ta.

Không biết có phải Chân thị cảm giác ra hôm nay ánh mắt Lâm Quý khác lạ, sắc mặt đỏ hồng nhưng vẫn đứng dậy mời gã vào nhà.

Thước đo, các loại công cụ cắt may đều đặt trong phòng ngủ. Trước kia Lâm Quý cũng từng vào phòng ngủ của huynh trưởng và tẩu tẩu, nên Chân thị mời gã tiến vào không có gì là lạ. Chỉ là lúc này đây, Chân thị dẫn người vào phòng không phải Lâm Quý mà là Đường Tiêu.

Áo Bì Đảo bốn mùa mát mẻ, quần áo trên người phụ nữ không nhiều, dù mặc áo quần dài cũng chỉ là một tầng thôi. Cho nên phụ nữ Áo Bì Đảo đáng người đặc biệt hiện ra thướt tha. Đường Tiêu vốn có mục đích giày vò Lâm Quý, buộc gã đi vào khuôn khổ, cho nên không thèm giấu diếm hành vi của mình, ở sau lưng đánh giá Chân thị, ánh mắt liếc không được nhìn vào cặp mông căng tròn.

Chân thị là thân thể phu nhân trưởng thành, so sánh với Chung Lam, công chúa Dục Thai thì có phong tình khác hẳn.

Cảm giác ánh mắt Đường Tiêu khác lạ, Lâm Quý lại lần nữa mắng to. Đường Tiêu không thèm để ý gã, Lâm Quý càng mắng sướng miệng thì sau này càng khiến gã mất mặt xấu hổ hơn thôi.

Vì có ý nghĩ này nên Đường Tiêu không thèm kiểm chế ánh mắt và hành vi của mình trong người Lâm Quý. Hắn nhìn chằm chằm mông Chân thị trong chốc lát, phần thân dưới Lâm Quý cũng căng phồng lên, đương nhiên là vì Đường Tiêu nãy ra ý định xấu xa với Chân thị.

Lâm Quý phát hiện Đường Tiêu dùng thân thể gã ngó chừng tẩu tẩu Chân thị đã xảy ra hiện tượng cương, tức giận mắng chửi Đường Tiêu thêm điên cuồng.

Cùng lúc đó, trong lòng Lâm Quý tràn ngập sợ hãi, rất lo lắng chuyện xảy ra tiếp theo.

‘Nếu người lại mắng ta thì ta sẽ dùng thân xác của người hiếp ả!’ Đường Tiêu nhân lúc Lâm Quý tạm dừng mắng nhàn nhạt ném một câu.

Lâm Quý lập tức câm miệng. Nếu Đường Tiêu dùng thân thể của gã cưỡng hiếp Chân thị, sau này gã còn mặt mũi nào ở trước mặt huynh trưởng và tẩu tẩu đây?

‘Đồ tiểu súc sinh! Nếu ngươi dám đụng vào một sợi lông của tẩu tẩu, ta lập tức băm vằm ngươi thành trăm mảnh!’ Im lặng lát sau Lâm Quý lần nữa uy hiếp Đường Tiêu.

‘Bây giờ ngươi mất quyền khống chế thân thể, làm sao băm thây ta ra vạn đoạn hả?’ Đường Tiêu cười hỏi ngược lại Lâm Quý.

‘Huynh trưởng ta là Thần Võ đại tướng quân sẽ băm thây ngươi ra vạn đoạn!’ Lâm Quý đành đổi giọng nói.

‘Huynh trưởng Thần Võ đại tướng quân của ngươi có muốn băm thây vạn đoạn thì cũng là băm thây ngươi, vạn đoạn ngươi!’ Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng.

Chân thị cầm một sợi dây mềm muốn đo ngực cho Lâm Quý:

- Thúc thúc, giờ cánh tay lên nào.

- Ừm.

Đường Tiêu giơ hai tay lên, ánh mắt xấu xa nhìn Chân thị.

Chân thị cảm giác rõ ràng hôm nay ánh mắt nóng bỏng của Lâm Quý khác xa ngày xưa, tim ả bắt đầu đập loạn. xem tại

Hôm nay Lâm Quý làm sao vậy? Tóm lại...cảm giác không đúng lắm.

Đo ngực xong Chân thị lại đo vòng eo Lâm Quý, sau đó là hông. Khi đo tới hông thì Chân thị phát hiện đũng quần của Lâm Quý phồng lên, cảm thấy hoảng hốt, cũng nhận ra lý do hôm nay Lâm Quý không bình thường

‘Ngươi là tiểu súc sinh! Ta muốn giết ngươi!’ Lâm Quý nhìn thấy biểu tình trên mặt Chân thị thì trong lòng phần nộ đến cực độ. Ở trước mặt tẩu tẩu thất lễ như vậy, sau này làm sao gặp mặt huynh trưởng Lâm Chấn nữa đây?

Tuy Chân thị phát hiện bí mật nhỏ của Lâm Quý nhưng tay chỉ ngừng khoảng hai, ba giây, sau đó giả bộ như không có chuyện gì, bắt đầu đo vòng hông Lâm Quý.

Tuy trong lòng Chân thị không bình tĩnh như mặt ngoài, nhưng vào lúc này giả bộ không biết gì mới là lựa chọn tốt nhất, bằng không thì...

Đường Tiêu vốn đang chần chờ có nên ra tay với Chân thị không, lúc này nghe Lâm Quý chửi mắng và uy hiếp, lập tức bốc lên lửa giận. Hắn đột nhiên vươn tay bắt lấy tay Chân thị, sau đó nắm tay ả cách quần Lâm Quý sờ vật cứng cứng, hỏi lại ả.

- Tẩu tẩu, kích cỡ tại đây của thúc thúc thế nào? Tẩu không tự mình đo một phen sao?

- A! Thúc thúc đang làm cái gì đó!

Chân thị kinh hãi, ngẩng đầu, ánh mắt cực kỳ bối rối nhìn Lâm Quý. ả giật mình tay quên rời khỏi chỗ đó của Lâm Quý.

Đổi làm người khác làm chuyện như vậy với ả thì Chân thị đã sớm lớn tiếng kêu cứu rồi. Nhưng Lâm Quý là đệ đệ của Lâm Chấn, chuyện này một khi bị người khác biết, đặc biệt là Lâm Chấn thì hậu quả không thể tưởng tượng. Khi đó Lâm Quý thật sự bị băm thây vạn đoạn. Còn Chân thị chỉ có một con đường là nhảy sông tự vẫn.

- Tẩu tẩu đo xem, chỉ có đo rồi tẩu tẩu mới biết thúc thúc dài ngắn, thúc thúc mới có thể biết tẩu tẩu sâu cạn.

Lâm Quý lộ ra nụ cười thâm đả, đương nhiên đó là Đường Tiêu đang cười thâm tà. Kiểu xưng hô thúc thúc, tẩu tẩu khiến Đường Tiêu kêu có chót không được tự nhiên.

- Thúc thúc đừng làm vậy, loại vui đùa này không giỡn được đâu, mau thả tay ta ra...

Chân thị ngây ra một lát, mặt đỏ rực nói xong câu này mới tượng trưng rút tay lại.

Theo phản ứng của Chân thị, Đường Tiêu cảm giác ra thúc tẩu này chắc chắn có vấn đề. Ít nhất thì tận đáy lòng Chân thị rất có hảo cảm với Lâm Quý, nếu không thì đã phản ứng kịch liệt rất nhiều. Chẳng qua từ khi Chân thị gả cho huynh trưởng Lâm Chấn thì Lâm Quý đã chủ động cắt đứt tơ tưởng về mặt này. Dù trong lòng gã cũng yêu thích mến mộ Chân thị nhưng không biểu lộ với ả bao giờ.

Nói cách khác, trước kia Lâm Quý và Chân thị dù để ý lẫn nhau cũng chỉ là trên tinh thần mà thôi, một khi liên quan đến thể xác thì chuyện này biến thành nghiêm trọng. Bây giờ điều Đường Tiêu làm là tùy ý giẫm lên những thứ tốt đẹp nhất trong lòng Lâm Quý.

- Thả tẩu tẩu ta ra, tiểu súc sinh! Đồ hèn hạ nhà ngươi sẽ không chết tử tế!

Bây giờ Lâm Quý đã tức giận đến sắp tan vỡ điểm giới hạn. Đường Tiêu làm động tác đơn giản và nói mấy câu triết để phá hủy tín niệm, cách đối nhân xử thế cho đến hôm nay của gã, và cả liêm sỉ tôn nghiêm của Lâm gia.

Sau khi nhân loại tiến vào xã hội văn minh, dựa theo các loại quan hệ phức tạp giữa người với người hóa thành đạo đức lý niệm, đốc thúc con người sẽ không hành động vì dục vọng nguyên thủy, đây mới là có lễ nghĩa, liêm sỉ. Nhưng con đường này đi nhằm chỉ cần một ý niệm mà thôi. Một ý niệm đủ khiến con người rơi vào vực tội ác sâu thăm thẳm không hề thoát ra.

225. Chương 225: Lâm Diệu.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 225: Lâm Diệu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu không chỉ không thu tay lại mà còn ôm chặt Chân thị vào lòng.

- Ta biết tẩu tẩu luôn thích ta, kỳ thật ta cũng rất thích tẩu tẩu.

- A...ừ...

Rõ ràng Chân thị bị hù sợ, bản năng vùng vẫy, nhưng thân thể lập tức mềm rũ trong ngực Lâm Quý. Mấy năm qua ả và phu quân Lâm Chấn tụ thì ít mà ly thì nhiều, Lâm Chấn có tam thê tứ thiếp, dù có ở lại phủ thì hiếm khi ghé thăm mưa móc ả.

Đàn ông có mới nói cũ, chính thê là ‘cũ’ trước tiên.

Hơn ba mươi tuổi chính là thời kỳ tình dục cao nhất của phụ nữ. Chân thị ở tuổi này lại nhiều năm không cảm nhận được đàn ông ôm ấp và mưa móc, ả thường xuyên cùng Lâm Quý đánh đàn ngâm thơ, chính là một loại biến tướng nhìn me giải khát mà thôi, ả sẽ không thừa nhận. Bây giờ khi thân thể đàn ông rắn chắc của Lâm Quý ôm lấy ả, hơi thở giống đực ập đến khiến một chỗ trong người ả kiềm không được bắt đầu biến ẩm ướt.

- Tẩu tẩu, thân thể tẩu thật mềm... xem tại

Lâm Quý tiến lên định hôn Chân thị.

- Thúc thúc đừng làm vậy, việc này tuyệt đối không được!

Tuy thân thể Chân thị đã nổi lên dục vọng nhưng vẫn nhớ kỹ lễ pháp Đại Minh triều, và cả hậu quả nghiêm trọng trong chuyện này, tất cả những điều đó buộc ả quay mặt đi bắt đầu giãy dụa. Thấy vùng vẫy mà Lâm Quý không chịu buông ra, Chân thị liều mạng muốn tránh thoát.

- Có gì không được chứ? Mấy ngày nay ta nhớ tẩu tẩu muốn chết!

Đường Tiêu không quan tâm Lâm Quý ở trong người mình mắng chửi um sùm, hấn ôm Chân thị chặt hơn, thậm chí dùng vật cứng dưới thân cạ bụng Chân thị, mặt lại áp sát ả định hôn.

- Thúc thúc còn làm như vậy thì nô gia chỉ còn cách chết cho xong.

Chân thị lệ rơi như mưa, tư tưởng giữ trinh phong kiến ảnh hưởng ả rất nhiều, khiến cảm giác thân thể và tinh thần trái ngược nhau.

Đường Tiêu cảm giác được Chân thị khẫu thị tâm phi, nổi lên ý trêu chọc. Hấn ôm Chân thị lên giường, xé rách quần áo Lâm Quý, lấy ra vật cứng của gã, sau đó đột nhiên cởi quần Chân thị ra, thân thể mạnh mẽ đè xuống. Vật cứng thuận theo bản năng nguyên thủy bắt đầu để ở huyết động đang tuôn trào của Chân thị.

Chân thị liều mạng giãy dụa, liều chết cầm chặt quần không để Lâm Quý kéo nó xuống hết. Đường Tiêu không đủ kinh nghiệm, chính diện cường công mấy lần không thành công, ngẫm nghĩ một lát, lật người Chân thị nằm sấp trên giường, kéo quần ả xuống hết lộ ra cái mông trắng nõn, từ phía sau bắt đầu tấn công.

Vật cứng chạm tới cái mông mềm mịn của Chân thị đem đến cảm giác cực kỳ sung sướng, nó càng biến hùng dũng hơn. Ngay khi sư tử sắp trầm xuống sông chuẩn bị lao vào một phen, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng cười vui của bé gái.

- Nương thân, thúc thúc đã tới đây chưa ạ?

Chân thị lắc người, quỳ xuống cầu xin Lâm Quý:

- Thúc thúc mau dừng tay, hôm nay đừng làm vậy nữa, đừng để Diệu nhi trông thấy!

Đường Tiêu chần chờ chốc lát, mới rồi phần khởi quá sắp tới điểm quan trọng, giờ ngừng lại thì hơi khó chịu...

Nhưng nếu đem chuyện này làm quá đáng thì không tiện thu thập. Hấn ở trong đầu Lâm Quý tra xét ra cô bé này là con của Lâm Chấn, tên là Lâm Diệu, năm nay bảy tuổi. Con nít ở tuổi này đã hiểu chuyện, nếu để cô bé thấy thúc thúc nằm ở trên lưng mẹ, sau này nói cho Lâm Chấn nghe thì Lâm Quý sẽ gặp phiền phức.

Bây giờ Đường Tiêu còn cần Lâm Quý ổn định Lâm Chấn, vậy nên không thể làm quá đáng.

Chần chờ vài giây, Đường Tiêu cảm thấy nếu đã đến tận hòng, cũng nên dạy cho Lâm Quý một bài học. Phải để Lâm Quý và Chân thị thật sự xảy ra chút chuyện gì, khiến Lâm Quý sau này triệt để ngoan ngoãn. Vậy nên Đường Tiêu thao túng thân thể Lâm Quý đột nhiên đâm tới trước, đột phá cửa vào, đâm đến tận bên trong sau đó đột nhiên rút về.

Cảm giác này giống như đi tàu siêu tốc đột nhiên tới độ dốc cao lao xuống, sau đó lần thứ hai bay lên, thật là sướng chết ngắt. Nhưng thời gian không còn kịp, chỉ có thể làm một lần, không thể tiếp tục nữa.

Chân thị kinh kêu một tiếng, bỗng chốc hiểu ra vừa rồi xảy ra chuyện gì, tuy chỉ có một cái nhưng tất cả đều thành chuyện đã rồi.

Lâm Quý nhanh chóng cất đi công cụ gây án, sau đó kéo quần áo ngồi xuống ghế dựa lớn bên giường. Bởi vì cái kia còn đang căng cứng nên gã ngồi thì đỡ hơn chút, không để cháu gái Diệu nhi thấy ra cái gì.

Lúc này, Lâm Quý bị nhốt trong thân thể mình không rên một tiếng, Đường Tiêu không thèm tìm tòi nghiên cứu xem gã nghĩ cái gì. Nhưng có thể tưởng tượng được, mới rồi một tiến một ra như chơi tàu siêu tốc, Đường Tiêu cảm nhận được thì Lâm Quý cũng có thể. Hơn nữa người Lâm Quý xằng bậy là tấu tấu của gã, bây giờ nội tâm tội ác và cảm giác rung động trong lòng gã chắc chắn không bình thường.

Chân thị nhanh chóng mặc quần vào, sửa sang lại quần áo và sợi tóc, xong đó chạy chậm tới trước bàn, cầm lấy chỉ và kéo làm bộ như đang cắt sửa đồ.

- Thúc thúc!

Lúc này con gái của Lâm Chấn, Lâm Diệu đã nhảy nhót vào phòng Chân thị, vừa tiến vào liền nhào tới chỗ Lâm Quý, nhảy vào ngực gã ngồi xuống. Hiển nhiên ngày thường cô bé ít khi gặp phụ thân Lâm Chấn nên rất thích bám dính Lâm Quý.

- Ha ha, Diệu nhi càng lớn càng xinh.

Lâm Quý hơi nhú mào, mới rồi Lâm Diệu chạy tới đột nhiên ngồi trong ngực gã, khiến vật cứng rút ra khỏi người Chân thị còn chưa xếp xuống bị đè đau.

- Trong người thúc thúc giấu cái gì vậy?

Lâm Diệu bị vật cứng cộm mông nhỏ, lấy làm lạ xoay người, cúi đầu muốn xem là thứ kỳ lạ gì cần cô bé.

- Không có gì hết!

Lâm Quý vội xoay người Lâm Diệu lại, để cô bé đưa lưng hướng mình, tránh cho bé tiếp tục xoay quanh vấn đề vừa rồi. Đến lúc này Lâm Quý mới phát hiện Đường Tiêu không thao túng thân thể gã nữa.

Nhưng cảm giác này càng khiến gã lúng túng hơn. Đường Tiêu gây cho gã phiền phức lớn sau đó vỗ tay đi mất, để lại đồng hồ loạn cho gã thu xếp, không thu xếp cũng không được.

- Cho xem đi mà cho xem đi mà!

Lâm Diệu cười khanh khách, hai chân nhỏ đung đưa không ngừng vịn vịn, muốn xem coi rốt cuộc là thứ gì đã cần cô bé.

Cô bé động đậy khiến hai chân không cẩn thận kẹp vật cứng của Lâm Quý. Cái đó bây giờ đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, bị Lâm Diệu cọ sát, thân thể Lâm Quý rất nhanh bị kéo tới điểm giới hạn, sau đó đột nhiên vượt qua lần ranh, chớp mắt bùng phát.

‘Người quá vô dụng đi, như vậy mà cũng...’ Thần thức Đường Tiêu chưa rời đi, cảm giác chuyện đó thì nhịn không được cười nhạo Lâm Quý.

‘Người...’ Bây giờ Lâm Quý đang chìm trong cảm giác đó, xấu hổ mất mặt, đặc biệt là cháu gái còn đang ngồi trong lòng mà gã, không ngờ lại bị cô bé...

- Cái gì vậy? Sao lại có nước? Thúc thúc đang chơi súng nước à?

Lâm Diệu không biết có phải cái quần bị làm ướt không, bản năng vươn tay sờ mông mình.

226. Chương 226: Chơi Súng Nước.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 226: Chơi súng nước.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Chân thị nghe thấy lời của Lâm Diệu, mặt lúc đỏ lúc trắng, mắt không ngừng liếc trộm Lâm Quý nhưng không nói nên lời.

- Ta cũng muốn chơi súng nước, sao thúc thúc giấu đi một mình chơi vậy?

Lâm Diệu ôm lấy Lâm Quý không thể động, thân thể nhỏ bé không ngừng giãy giụa.

Đường Tiêu vui sướng khi người gặp họa, thay Lâm Quý hù cô bé:

- Ha ha...súng này bắn nước rất khủng bố, sẽ dọa người sợ.

- Hì hì...ta mới không sợ đâu!

Lâm Diệu cũng cười càng vui vẻ, nghĩ là thúc thúc cố ý đùa bé, lần nữa lắc lư thân thể.

Chân thị trừng Lâm Quý một cái, hiển nhiên đang suy nghĩ mới rồi gã rút cuộc làm cái gì mà khiến Lâm Diệu cho rằng gã chơi súng nước.

- Ai, bị người phát hiện rồi, thúc thúc đầu hàng, giao ra súng nước đây.

May là Lâm Quý phản ứng mau, kịp lúc từ hồ lò trử vớt lấy ra một đạn bình chứa nước thuốc lỏng, mở nắp bình lắc lư trước mặt Lâm Diệu.

Quả nhiên Lâm Diệu bị dụ, cho rằng thứ mới cần cái móng nhỏ của mình là nó, vội cướp lấy đạn bình từ tay Lâm Quý.

- Là cái này ạ?

Lâm Diệu nhủ mày, bóp đạn bình, cảm giác không giống lắm.

Chân thị tức giận rầy Lâm Diệu một câu, đại khái hiểu ra tại sao Lâm Quý lúng túng.

- Diệu nhi đừng gây rối nữa, trả nó cho thúc thúc!

- Thúc thúc, mới rồi con ở trong hoa viên thấy một con trùng kỳ quái lắm, có hai cái sừng dài thật dài, ta dẫn thúc đi xem, thúc bắt nó giúp ta được không?

Lâm Diệu bị la, vội nhảy khỏi ngực Lâm Quý, kéo tay gã lôi ra khỏi phòng Chân thị. Rút cuộc vẫn là con nít, dễ dàng bị dời sức chú ý.

- Diệu nhi, thúc thúc đang bận, đừng làm phiền...

Chân thị kêu lên với Lâm Diệu nhưng cô bé đã kéo Lâm Quý chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Chân thị. Ắ bỏ xuống kéo chỉ, lặng lẽ lui tới bên giường, ngồi xuống. Chỗ đó còn giữ lại cảm giác bị Lâm Quý xâm nhập. Tuy chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, nhưng cảm giác kia dường như đã lan tràn toàn thân ả, khiến ả vô cùng xấu hổ rồi lại ngọt ngào, thỏa mãn khó nói thành lời.

‘Sao mình và hắn có thể làm chuyện như vậy chứ!’ Trong chớp mắt Chân thị cực kỳ sợ hãi. Một khi bị người khác hay là Lâm Chấn biết chuyện này thì sự việc sẽ biến cực kỳ nghiêm trọng, khi đó ả chỉ có nước chết đi. Hơn nữa dù ả chết rồi vẫn sẽ khiến Chân gia và Lâm gia mất mặt, khiến Lâm Chấn, Lâm Quý, hai người đàn ông ả yêu nhất đời không thể ngẩng đầu nhìn người.

Nếu hai anh em vì thế mà trở mặt thành thù, Lâm Chấn giận dữ giết Lâm Quý, Chân thị sẽ càng khó chịu đựng hơn.

Mất mặt chết được! Tự xưng tài nữ cái gì, cuối cùng trở thành tiện nhân dụ dỗ em chồng!

Nhưng qua chốc lát, trong lòng Chân thị kiếm không được có chút mong chờ. Đã bao lâu rồi Lâm Chấn không đụng chạm ả? Mới rồi Lâm Quý làm hành động khiến ả như trở lại ngày tân hôn với Lâm Chấn, không chỉ thân thể mà cả tâm lý trào dâng cảm giác không thể nói rõ, tim đập nhanh, xấu hổ, mong chờ, thỏa mãn và nhẹ nhàng hạnh phúc ngọt ngào.

‘Nếu người dám mắng ta nữa thì lần sau không chỉ đơn giản hiếp tẩu tẩu của người thôi đâu.’ Đường Tiêu uy hiếp Lâm Quý, cùng lúc đó sờ mặt Lâm Diệu.

‘Người còn muốn làm gì? Cái tên...’ Lâm Quý cảm thấy lời của Đường Tiêu có ẩn ý, chợt ngừng tiếng mắng.

- Ca ca, hôm nay về sớm vậy, nghe nói các hoàng tử, công chúa đến phủ?

Một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi trông thấy Lâm Quý thì lập tức đi hướng bên này. Đường Tiêu ở trong ký ức của Lâm Quý nhanh chóng lục tìm, thiếu nữ này là tiểu muội muội của Lâm Chấn và Lâm Quý, tên là Lâm Linh.

Nhà giàu người ta cưới đều là mỹ nữ trên đời, cho nên các đời truyền xuống sinh ra con gái đều là người đẹp. Lâm Linh này lớn lên không tệ, dáng người cao ráo, mắt to tròn, diện mạo đoan trang. Đặc biệt là giọng nói của cô khiến lòng người ngứa ngáy, nhưng nhìn cô nói chuyện, làm ra biểu tình thì thấy không phải cố ý làm dáng, dường như bẩm sinh thanh âm đã như vậy.

Lâm Quý nghe giọng yêu kiều của Lâm Linh muội muội ruột thì đương nhiên sẽ không có sinh lý phản ứng, nhưng bây giờ khổng chế người gã là Đường Tiêu. Đường Tiêu từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Linh, bên dưới thật vô sỉ cứng rắn, kỳ thật biến cứng là thân thể Lâm Quý, khiến gã xấu hổ muốn lập tức đập đầu vào tường chết ngay. Nhưng thân thể không bị gã khổng chế, muốn chết cũng không được.

Hôm nay Lâm Quý từ thành nam trở về Lâm phủ, trước tiên là ở trong phòng hiệp tẩu tẩu, lại bị Lâm Diệu vô ý làm bắn, lúc này vì thấy muội muội Lâm Linh mà cương, tinh thần Lâm Quý đã sắp tan vỡ, rốt cuộc biết nổi thống khổ muốn sống không được muốn chết chẳng xong từ các con rỗi của Đường Tiêu.

Đường Tiêu không có ý tốt đi tới sờ khuôn mặt Lâm Linh:

- Tiểu Linh càng lớn càng đẹp.

Hiển nhiên Lâm Linh không chú ý tới sự khác thường, và mình sắp gặp phải nguy hiểm gì, còn nói:

- Ca làm gì vậy? Đáng ghét!

‘Đường công tử, xin người có chừng mực, đừng làm quá đáng.’ Lâm Quý nhỏ giọng cầu xin hẳn. Gã rất cuộc biết chỗ độc ác của Đường Tiêu thật là không có giới hạn.

‘Xem ra người chịu cam tâm tình nguyện làm con rỗi của ta?’ Đường Tiêu lần nữa đánh giá Lâm Linh một phen, rốt cuộc thu tay lại.

‘Người thắng, ta không mắng người nữa là được.’ Lâm Quý rốt cuộc triệt để thỏa hiệp. Gã không chút nghi ngờ, nếu còn tiếp tục chửi Đường Tiêu thì hẳn sẽ dùng thân thể gã khi dễ Lâm Linh, thậm chí là...

Chuyện như thế nếu xảy ra thì chính là vạn kiếp bất phục.

‘Chỉ không mắng ta thôi?’ Đường Tiêu không buông tha hỏi Lâm Quý.

‘Ta sẽ ngoan ngoãn, tất cả đều nghe lời người được chưa? Chỉ cần người tha cho người nhà ta.’ Lâm Quý đối mặt dâm uy của Đường Tiêu, triệt để quy phục.

Đường Tiêu không đáp lại Lâm Quý mà ngẩng đầu cười hỏi Lâm Linh một câu:

- Tiểu Linh, có muốn gặp hoàng tử, công chúa không?

‘Người có thể hứa tha cho người nhà ta không?’ Lâm Quý vội vàng muốn Đường Tiêu xác nhận.

‘Người vốn không có tư cách nói điều kiện với ta! Nhưng nếu người biểu hiện tốt thì người nhà người sẽ bớt bị khi dễ chút. Nếu không thì bốn công tử không bảo đảm Lâm gia sẽ xảy ra việc xấu gì chấn kinh nhân luân cả Áo Bỉ Đảo.’ Đường Tiêu hừ lạnh.

Lâm Quý câm miệng.

- Được ạ! Là thất hoàng tử và công chúa Dục Thai ư? Nghe nói... thất hoàng tử là mỹ nam đẹp nhất Thai kinh thành!

Trong mắt Lâm Linh lộ ra si mê. Cô vốn không biết trong cung hoàng tử tranh giành, cũng không ai nói cho biết, vậy nên cô không hề biết thất hoàng tử và Lâm gia vốn không chung đường.

227. Chương 227: Ngắm Mỹ Nam.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 227: Ngắm mỹ nam.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lâm Diệu ở một bên nhảy nhót vỗ tay nói:

- Ta cũng muốn đi xem mỹ nam! truyện copy từ

Đường Tiêu sờ đầu Lâm Diêu, đáp lời Lâm Linh:

- Thất hoàng tử đẹp trai lắm sao? Ta cảm thấy so với hần thì Đường công tử càng đẹp trai hơn.

‘Người có thể vô sỉ hơn nữa không hả? Làm ơn đừng dụ dỗ muội muội ta!’ Lâm Quý kiềm không được lại mở miệng chất vấn Đường Tiêu.

‘Ta vô sỉ? xem ra người muốn thấy người cùng muội muội người ở trước bàn dân thiên hạ hôn môi? Tới lúc đó cho toàn thiên hạ phán xét xem ai vô sỉ hơn?’ Đường Tiêu lập tức uy hiếp Lâm Quý.

Lâm Quý bắt đắc dĩ, vội cầm miệng. Đường Tiêu này thật là đại ma đầu không kiêng dè gì, không chuyện ác nào không làm, chọc hần thì hậu quả thật quá nghiêm trọng.

Lâm Linh dường như bị gọi lên hứng thú:

- Thế à? Trong Thái kinh thành còn có mỹ nam đẹp hơn cả thất hoàng tử?

- Muội gặp mặt sẽ biết.

Đường Tiêu âm trầm cười, lòng thầm nghĩ, Lâm Chấn không ai bì nổi chỉ sợ không bao giờ nghĩ ra người nhà đều đã rơi vào ma chướng của hần.

Lâm Linh và Lâm Diêu bị Lâm Quý đưa đi tới chỗ thất hoàng tử nghỉ ngơi. Khi đoàn người tới đây thì Đường Tiêu đang cùng thất hoàng tử, Chu Kiên bàn bạc cái gì. Đường nhiên Đường Tiêu sớm biết họ sẽ đến nên đem bản thể của mình lại đây.

Một phen giới thiệu và khách sáo qua đi, chủ khách ngồi xuống uống trà. Lâm Quý nhân lúc Lâm Diêu và thất hoàng tử, Chu Kiên sôi nổi trò chuyện thì dựa vào sát vào Lâm Linh nhỏ giọng hỏi một câu.

- Thất hoàng tử và vị Đường công tử này đẹp trai không?

Hỏi câu này đương nhiên là Đường Tiêu. Có câu nói có không thấy lư sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại đây chi trung. Đường Tiêu muốn biết rõ mình rốt cuộc đẹp trai hay không, thông qua cách đó chắc có thể biết được thực tình.

Lâm Linh dường như hơi ngại ngùng, nói:

- Đều không tệ.

Lâm Quý hỏi tiếp:

- Vậy ai đẹp trai hơn?

- Sao so sánh được? Khí chất của hai người khác nhau, một ôn nhu văn nhã, một hùng dũng bá đạo.

Lâm Quý lại hỏi Lâm Linh:

- Vậy muội thích loại văn nhã hay hùng dũng?

Lâm Linh liếc Lâm Quý một cái, mặt ửng hồng:

- Đều thích.

- Đừng ngại ngùng, một nữ sao có thể thích hai nam?

Chủ nghĩa nam nhân của Đường Tiêu lại bắt đầu nổi lên, đương nhiên cũng là vì Lâm Linh không chịu nói hần đẹp trai hơn thất hoàng tử.

Lâm Linh không phục đáp trả Lâm Quý:

- Ca quân được sao? Gã mập đó cũng thực không tệ, đáng yêu, muội cũng thích!

Đường Tiêu mắng Lâm Linh một câu:

- Tiện nhân!

Lâm Linh nhường mày liễu, tròng Lâm Quý:

- Ca mới nói gì?

Đường Tiêu trầm ngâm một lát, chuyển sang khiêu khích Lâm Linh:

- Ta cảm thấy a, ánh mắt muội có vấn đề. Rất rõ ràng thất hoàng tử càng đẹp trai chút, Đường công tử kia có thể so với ngài ấy sao?

Quả nhiên Lâm Linh mắc mưu:

- Hừ! Ánh mắt ca mới có vấn đề! Đường công tử đẹp trai hơn!

Bản thể Đường Tiêu đứng lúc tiếp lời huynh muội Lâm thị:

- Ta rất đẹp trai sao?

- A...

Lâm Linh gò má đỏ hồng, ánh mắt không dám nhìn thẳng Đường Tiêu.

Công chúa Dực Thai nhịu mày, hung dữ tròng Lâm Linh. Lâm Linh chú ý tới ánh mắt của công chúa Dực Thai, bị khơi dậy lửa giận, cũng hung tợn tròng lại.

Đường Tiêu thầm vui sướng trong lòng.

Lúc tối, trải qua nửa ngày bị Đường Tiêu dạy dỗ, Lâm Quý triệt để ngoan ngoãn. Bởi vì lo lắng Đường Tiêu ác ma dùng thân thể gã hiếp Lâm Diệu, Lâm Linh khiến Lâm phủ mang tiếng xấu, thậm chí ô nhục thanh danh huynh trưởng Lâm Chấn, nên bây giờ Lâm Quý triệt để đánh mất can đảm chống đối.

Thấy Lâm Quý ngoan ngoãn nhiều, Đường Tiêu thả lỏng khống chế gã, chỉ cảm ứng từ xa hành vi và suy nghĩ của gã thôi. Chỉ cần gã không làm việc gì muốn thoát khỏi khống chế, hay bị người biết gã là con rối thì Đường Tiêu mặc kệ gã hoạt động trong phủ.

Trời tối, bởi vì kiêng dè Đường Tiêu có thể cảm ứng được mọi thứ từ mình, Lâm Quý từ chối lão và bốn tiểu thiếp muốn hợp hoan, một mình ở trong phòng ngủ, nào kiềm không được nhớ lại ban ngày bị Đường Tiêu cưỡng ép tiến vào tẩu tẩu Chân thị.

Tuy chỉ vào một chút liền đi ra, nhưng một cái đó cảm giác sinh lý và tâm lý lại rung động khó quên. Nghĩ tới liền khiến Lâm Quý thấy vô cùng tội lỗi xấu hổ, rồi lại cực kỳ kích động. Lúc trước bởi vì gã bận rộn công việc Hoa Liên thành nên quên cùng phụ nữ mây mưa kích tình nay lại bốc cháy.

Không được đến mới là tốt nhất, nếm mà chưa thỏa mãn là khó chịu nhất. Có cùng Lâm Quý bắn khoản tơ lòng chính là Chân thị, chính thê của Lâm Chấn. Buổi tối tắm rửa xong, ả như vẫn có thể cảm nhận được cảm giác động lại bị Lâm Quý đột nhiên xâm nhập vào thân thể. Tuy Lâm Quý còn chưa đã thềm nhưng tốt xấu sau đó bị Lâm Diệu vô ý cọ xát biến tướng giải quyết vấn đề. Còn trong lòng và thân thể Chân thị khao khát, bây giờ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, khiến ả cực kỳ khó chịu.

Đáng thương Chân thị còn không biết loại 'Tự an ủi', cho nên chỉ có thể tự mình chịu đựng cả đêm rơi lệ hai chân ẩm ướt sàng, một mình sầu não đến trời sáng. Xã hội bảo thủ vạn ác, chế độ đa thê nam tôn nữ ti, nhiều ít khiến phụ nữ tuổi như Chân thị đã độc thủ khuê phòng, sống một ngày bằng một năm không chỗ phát tiết lửa lòng.

Đáng hận nhất là Đường công tử, việc tốt không làm đến cùng, hại Lâm Quý và Chân thị hữu tình nhân khó thành việc tốt, lại nói là: thống nhất hạ, tác thiển thương, dạ lai xuân mộng khó thành song. Không tư lượng, tự khó quên, độc thủ không phòng, vô xử thoại thê lương.

Rốt cuộc vẫn là tài nữ, ngâm nga u sầu.

Giai đoạn hiện tại, khống chế được Lâm Quý tương đương với nắm cả tòa Hoa Liên thành. Không chỉ là chức hiệu úy của Đường Tiêu không thành vấn đề, còn được Lâm Quý dựa theo tu vi võ công hiện tại của Đường Tiêu trực tiếp thăng tới chức đô úy, điều vào thủ bị phụ trách nam môn Hoa Liên thành.

Đường Tiêu mượn tay Lâm Quý đem ba ngàn sĩ tốt mình huấn luyện tại trấn Phượng Lâm đổi về Hoa Liên thành. Tuy ba ngàn sĩ tốt này Đường Tiêu không dẫn dắt bao lâu, nhưng so với cướp bộ hạ cũ trong tay người khác tại Hoa Liên thành thì độ trung thành cao hơn chút.

Bởi vì có Lâm Quý đặc biệt chiếu cố, lương lậu ba ngàn người không có vấn đề nữa. Đường Tiêu sửa lại đôi chút kế hoạch huấn luyện, lực thực đao hồ nhuận dầu thượng, khiến hấn bảo đảm đãi ngộ cho binh sĩ cùng lúc đó mỗi ngày tăng huấn luyện để tăng lên chiến lực tổng thể. Trong thành Hoa Liên có một vạn năm ngàn thủ bị quân, Đường Tiêu cũng thao túng Lâm Quý sắp xếp các doanh hằng ngày huấn luyện, còn sắp đặt người định kỳ đốc thúc điều tra.

Trong quân công việc bề bộn, quản càng nhiều người thì địa bàn càng lớn, càng mệt mỏi. Nhiều lúc Đường Tiêu thậm chí không thể không buộc Lâm Quý tới xử lý mấy chuyện này.

228. Chương 228: Lâm Chấn Trở Về.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 228: Lâm Chấn trở về.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lâm Quý năm lần bảy lượt định thoát khỏi Đường Tiêu nhưng thất bại, nhiều lần bị hấn xử phạt, uy hiếp hăm dọa sẽ hiếp Lâm muội thậm chí là Lâm mẫu, Lâm Quý dưới dâm uy của Đường Tiêu biến ngày càng ngoan. Sau này Đường Tiêu đa phần thả lỏng khống chế Lâm Quý, sửa thành nói cho gã phải làm gì, sau đó để gã hoàn thành việc mình giao, cứ thế Đường Tiêu nhẹ nhàng rất nhiều.

Còn về việc Đường Tiêu thăng chức, tuy Lâm Quý phải báo lên bộ binh Thái kinh thành lập hồ sơ, nhưng theo thông lệ Đại Minh triều, nhậm chức quân dưới đô úy thì chỉ cần tu vi võ công và quân công đạt tiêu chuẩn là được. Lâm Quý làm đại hành đại thống lĩnh hiện tại của Hoa Liên thành, là có quyền tăng chức cho cấp dưới. Nhưng trên đô úy, nếu sau này Đường Tiêu còn muốn thăng làm tướng quân, thống soái càng nhiều binh sĩ thì cần phải quay lại binh bộ Thái kinh thành tiến hành báo cáo và khảo sát.

Tuy các tướng Hoa Liên thành rất thắc mắc Lâm Quý ở trận chiến tướng quân điện thượng thua Đường Tiêu rồi, nay tính cách biến đổi lớn như vậy, làm việc cũng kỳ cục, nhưng chỉ lén bàn với nhau mà thôi. Tuy nhiên, có một ít người tò mò, một ít thuộc hạ cũ của Lâm Chấn chưa mang theo về Thái kinh thành, đối với tình trạng thái hiện nay của Lâm Quý tỏ ra vô cùng nghi ngờ, lặng lẽ sai người chuyển lời cho Lâm Chấn ở tại Thái kinh thành. Nhưng họ không dám viết thái quá, dù sao Lâm Quý là đệ đệ ruột của Lâm Chấn, lỡ Lâm Chấn nói cho gã biết vụ phong thư, rất có thể họ sẽ thành vật hy sinh giữa hai huynh đệ.

Lâm Chấn vừa vào Thái kinh thành, bên người rất nhiều sự vụ phức tạp, nghe nói Đường Tiêu ở tướng quân điện đánh bại Lâm Quý, sau được gã thăng làm đô úy thì trong lòng cũng thầm kinh ngạc. Nhưng y tạm thời không thể phân thân, thêm vào trong thư viết từ ngữ mơ hồ, Lâm Chấn chưa đoán được đã xảy ra chuyện gì, chỉ viết một phong thư, kêu thân tín mang đi Hoa Liên thành, hỏi Lâm Quý xảy ra chuyện gì, kêu gã phải tự quay lại giải đáp.

Đương nhiên bây giờ Lâm Quý đã thành con rối của Đường Tiêu. Phong thư của Lâm Chấn bị Lâm Quý thấy được, thì tất nhiên Đường Tiêu cũng biết. Từ ngữ điệu của Lâm Chấn thì thấy ra y có chút chú ý Đường Tiêu, còn lơ mơ ám thị với gã, giữa đại hoàng tử và Đường gia không thân thiện, để gã làm việc phải nắm chừng mực.

Đường Tiêu mượn tay Lâm Quý viết phong thư đưa cho Lâm Chấn, kêu y đừng lo lắng việc ở Hoa Liên thành, nói gã chỉ là tạm thời nhậm nhện, vì ổn định Đường Tiêu và thất hoàng tử, hiểu biết hướng đi tương lai của họ, tranh thủ tra xét một ít tình báo có ích cho đại hoàng tử và huynh trưởng, đối với việc huynh trưởng đã nói thì lòng tự biết chừng mực, vân vân và vân vân.

Thân tín Lâm Chấn phái đi làm theo lời y sai bảo, quan sát trên dưới Lâm phủ bao gồm cả bên Chân thị để biết thêm về Lâm Quý, phát hiện Lâm phủ trong ngoài bình thường, Đường Tiêu và thất hoàng tử không gây ra mầm họa gì tại Hoa Liên thành, cho nên mang theo phong thư Lâm Quý chính tay viết trở lại Thái kinh thành báo cho Lâm Chấn. Tuy lòng Lâm Chấn còn có chút nghi ngờ nhưng tình lực có hạn, tạm thời không quản được nhiều, nghĩ rằng đợi lần sau về Hoa Liên thành thì sẽ nói chuyện kỹ hơn với Lâm Quý.

- Ta nói sẽ để người đăng cơ làm hoàng đế Đại Minh triều, đã nói được thì làm được, có nhiều mặt ta tự có sắp xếp riêng, hoàng tử điện hạ không cần hỏi nhiều.

Đường Tiêu đặt ra quy tắc giữa hần và thất hoàng tử, để tránh cho sau này phiền phức mỗi việc mỗi báo cáo với y.

Thất hoàng tử gật đầu:

- Ta biết rồi.

Về việc thái độ Lâm Quý đối xử với Đường Tiêu trước sau biến đổi khiến thất hoàng tử rất là nghi hoặc, Đường Tiêu không muốn giải thích nhiều về chuyện này, chỉ nói Lâm Quý ở tướng quân điện thua hần cho nên sợ hần, bởi vậy hần nói gì nghe vậy.

Tuy thất hoàng tử không tin lời giải thích những cuội này của Đường Tiêu, nhưng chuyện này đối với y là chuyện tốt không có xấu. Hoa Liên thành biến tướng nằm trong tay Đường Tiêu sẽ suy yếu thế lực của đại hoàng tử rất nhiều.

Mặc kệ Đường Tiêu làm việc quái lạ thế nào, hần là thế lực đáng tin nhất trước mắt của thất hoàng tử. Mặc kệ tương lai Đường Tiêu có thật như lời đã nói giúp thất hoàng tử đăng cơ không, chỉ cần hần có tấm lòng đó, là bạn không phải địch là được. Đường Tiêu nói đừng hỏi nhiều vậy thì sau này y thật sự sẽ không hỏi hần cái gì, tất cả cứ để hần sắp đặt.

Lần này tại Hoa Liên thành Đường Tiêu thắng Lâm Quý một trận chiến, cũng khiến thất hoàng tử tăng hứng thú với hần. Vốn y chuẩn bị du lịch bốn phương, bây giờ ngược lại ở tại Hoa Liên thành, muốn tiếp xúc với Đường Tiêu nhiều hơn, tăng tiến tình cảm. Cùng lúc đó, y cũng muốn biết nguyên nhân chân chính tu vi võ công của Đường Tiêu đột nhiên tăng vọt. Nếu có thể học được một, hai phần tăng tu vi của bản thân thất hoàng tử, cố gắng tiến vào bậc sáu, thậm chí là giống như Đường Tiêu tiến vào cấp địa nguyên, đối với thất hoàng tử là một việc cực kỳ khao khát.

Cho nên mỗi ngày thất hoàng tử không ra ngoài, ở trong biệt viện Lâm phủ thảo luận về võ học, cùng nhau tu luyện với Đường Tiêu. Có thất hoàng tử ở, công chúa Dục Thái không sợ Đường Tiêu lại 'khí dễ' mình, thêm nữa càng có nhiều cơ hội ở chung cùng Đường Tiêu, cho nên cũng cùng họ luyện công.

Đường Tiêu đem vài chục vạn lượng trong thời gian này đã lừa gạt được giao hết cho Chu Kiên, để gã thu mua một ít sản nghiệp kiếm tiền tại Hoa Liên thành. Nếu gặp phiền phức thì Đường Tiêu không tự ra mặt, sai Lâm Quý làm tôi đòi đi khắp nơi, bảo vệ sản nghiệp Chu Kiên đã thu mua. Bởi vì nắm binh quyền, trong Hoa Liên thành không có ai không dám nể mặt Lâm Quý.

Sau khi tiến vào cấp địa nguyên, năng lực thần thức khổng lồ con rối của Đường Tiêu tăng mạnh lớn, phủ lên nguyên Hoa Liên thành cũng không thành vấn đề. Bây giờ Lâm Quý ở trong Hoa Liên thành có thể tự do hành động, nhưng lời nói và việc làm, suy nghĩ đều bày ra trước mắt Đường Tiêu, ngẫu nhiên có suy nghĩ không yên phận lập tức bị Đường Tiêu cảnh cáo. Bởi vì Lâm Quý lo lắng Đường Tiêu tức giận sẽ buộc gã hiếp muội muội, cháu gái, mẫu thân, cho nên không dám vượt lằn ranh nửa bước, hết sức mình làm việc giúp Đường Tiêu, trở thành trung thành con hơn cả nô bộc.

Công chúa Dục Thái mặt dày mày dạn theo sát bên cạnh Đường Tiêu còn có một mục đích, đó là giám thị 'không biết liêm sỉ' Lâm gia tiểu thư, Lâm Linh, không cho cô ta có cơ hội tiếp cận Đường Tiêu. Về mặt này thì công chúa Dục Thái đã lo quá mức, bây giờ Đường Tiêu không có tâm tư hái hoa ngắt cỏ, hiện nay hần quan tâm nhất là làm sao để mình tiến vào cấp địa nguyên bậc hai.

229. Chương 229: Đàn Bà Không Làm Được Việc Lớn.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 229: Đàn bà không làm được việc lớn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Cấp địa nguyên từ bậc một tiến vào bậc hai, xem trong tư liệu thì trừ luyện tập công pháp Bì Trúc Đan ra, còn có một con đường tắt khiến Đường Tiêu nhanh chóng vào cấp địa nguyên bậc hai. Đường tắt này là dùng Trúc Mô đan. Trong Luyện Yêu Tồi Ma Hồ có cách luyện chế Trúc Mô Đan, đa số được liệu thì Đường Tiêu đã sắp đặt người chọn mua, có bạc, chịu khó chạy đi nhiều nơi chút thì rất nhanh sẽ mua được hết.

Nhưng tài liệu luyện Trúc Mô Đan trong đó có nội đan yêu thú địa nguyên, ở trên thị trường vốn không thể mua được nó. Đối với Đường Tiêu, cách tốt nhất là vào núi săn bắt. Nhưng trước mắt trong Hoa Liên thành có quá nhiều việc cần xử lý, Đường Tiêu tạm thời không thể phân thân. Còn nữa, các được liệu khác chưa chuẩn bị đầy đủ, nên việc vào núi bắt yêu thú địa nguyên chỉ có thể tạm gác lại, chờ rảnh chút sẽ đưa vào lịch hành trình của Đường Tiêu.

Nuốt Trúc Mô Đan là việc mạo hiểm rất lớn, người thành công cực kỳ ít, một khi thất bại thì khả năng lớn nhất là nổ đan điền, sau này võ công phế bỏ, trở thành phế vật võ học thật sự. Nhưng Đường Tiêu không sợ. Hắn có Luyện Yêu Tồi Ma Hồ trấn thủ đan điền, dù toàn thân nổ nát thì đan điền của hắn sẽ không sao. Chỉ cần đan điền không nổ, dù khắp người có bị thương nặng tới đâu hắn đều có thể dùng điện quang phù triệu nhanh chóng tu sửa lại hết.

.....

Diệt Hồ Hầu Hoàng Ích báo cáo với Hưng Quốc Hầu Từ Cương:

- Hầu gia, Lưu Đình kia không giết tiểu súc sinh, ngược lại còn thăng hắn làm hiệu úy, hơn nữa cắt đứt liên hệ với người chúng ta, sau này không tìm được gã nữa, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện...

Từ Cương nhíu mày:

- Mất liên hệ với Lưu Đình?

Hoàng Ích nói tiếp:

- Vâng, còn có việc kỳ lạ khác, là về Lâm Quý, đệ đệ của Lâm Chấn thần võ đại tướng quân. Hầu gia biết đấy, Lâm Chấn là quân cơ nhân hoàng dùng để củng cố thực lực đại hoàng tử, tương lai kiêm chế Đường Uyên. Bây giờ Lâm Chấn sắp thăng làm thái bảo của thái tử. Lâm gia và Đường gia bất hòa từ lâu, không có khả năng âm thầm hòa giải cùng Đường gia. Thế nhưng Lâm Quý đệ đệ, Lâm Chấn lại thăng tiểu súc sinh làm đô úy Hoa Liên thành, sự việc này thật là kỳ lạ.

- Trừ phi tiểu súc sinh này làm yêu thuật gì? Mê hoặc Lâm Quý?

- Đúng thế, nếu không thì nên giải thích mọi chuyện thế như nào?

Hoàng Ích vẻ mặt bất đắc dĩ. Gã không thể ngờ được đối phó một Đường Tiêu nho nhỏ lại khó khăn đến thế. Phải nhiều người như vậy, tiêu tốn hàng đồng bạc đến nay vẫn không giải quyết xong. Hơn nữa xem tiểu tử này trong một tháng ngắn ngủi đã thăng chức quan hai cấp, tu vi võ công cũng tới cấp địa nguyên.

- Người nói vậy thì ta cũng có chút nghi ngờ. Từ Vân Tông gần đây xảy ra vụ án mất tích cũng có liên quan đến tiểu súc sinh này.

Từ Cương biểu tình cực kỳ buồn bực, năm ngón tay không ngừng gõ mặt bàn. Dù trước kia gã nhẫn nhịn cỡ nào thì trải qua nhiều chuyện như vậy, đã không thể nhịn được nữa.

Hoàng Ích vội khuyên Từ Cương vài câu:

- Đúng thế, ta cũng luôn buồn bực, sao Từ Vân Tông đột nhiên mất tích nhiều người như vậy? Nếu thật sự có liên quan đến tiểu súc sinh thì hầu gia cần phải nhanh chóng hành động, không tiếc trả bằng mọi giá xử lý hắn, không để hắn đứng vững gót chân, sớm muộn gì có ngày đạp trên đầu chúng ta.

Từ Cương hỏi Hoàng Ích:

- Việc ta đối phó với Đường gia, bên đại hoàng tử nói sao?

Hoàng Ích thử thăm dò hỏi Từ Cương:

- Chẳng phải khuê nữ nhà ngươi theo bên đại hoàng tử sao?

Từ Cương lắc đầu:

- Đàn bà không làm việc lớn được.

Gần đây Từ Tích mấy lần về nhà đều khóc lóc thảm thiết, dường như đã bị thất sủng, nhưng chuyện này tốt nhất đừng để người ngoài biết.

Hoàng Ích quan sát Từ Cương hồi lâu mới nói tiếp.:

- Đại hoàng tử tâm cơ sâu, mấy ngày nay Lâm tướng quân luôn theo sát bên đại hoàng tử, theo y phán đoán theo tuy đại hoàng tử biết phải nể trọng chúng ta nhưng vẫn không chết tâm với Đường gia, muốn bắt cả hai đầu. Về việc có giết tiểu súc sinh trừ hậu hoạn hay không vẫn không tỏ thái độ rõ ràng.

- Hắn cảm thấy có thể khống chế được Đường Uyên sao? Thật sự là tự đại!

Từ Cương buồn bực cầm chén trà lên uống, cố gắng bình tĩnh cảm xúc.

Hoàng Ích suy đoán:

- Ta cảm thấy nếu chúng ta có thể diệt trừ tiểu súc sinh, cắt đứt niệm tưởng Đường gia tương lai, tuy ngoài mặt đại hoàng tử không nói nhưng chắc chắn trong lòng rất vui.

- Chưa chắc.

Từ Cương nhắm mắt lại.

- Chúng ta trung thành tận tâm với đại hoàng tử, một lòng giúp hắn kế thừa đại thống. Nhưng trong lòng hoàng tử không cho là vậy.

Hoàng Ích vội hỏi:

- Ý của hầu gia là chúng ta rốt cuộc có xử lý tiểu súc sinh đó không?

Từ Cương lắc đầu:

- Liên tục thất bại mấy lần, gần đây không nên hành động quá nhiều. Qua mấy ngày sẽ đẩy lên nạn đao binh, đến khi đó để Tần thượng thư bộ binh sắp xếp, có thể mượn tay người khác, thần không biết quỷ không hay trừ tiểu súc sinh đó, cũng để Đường Uyên không thể nói gì được. Chúng ta hãy chịu đựng một đoạn thời gian đi.

Hoàng Ích cầm chén trà khựng bên miệng, có chút kinh ngạc nhìn Từ Cương:

- Sẽ đẩy đao binh? Người nào? Man tộc sao?

Từ Cương mở mắt ra:

- Là người Mãn.

- Người Mãn!?

Chén trong tay Hoàng Ích rơi xuống đất.

.....

Ngày này trong biệt viện Lâm phủ chỉ có thất hoàng tử, công chúa Dự Thai và Chu Kiên ở.

Đường Tiêu hỏi bọn họ:

- Các người muốn tăng tu vi võ học không?

Đường Tiêu luyện chế một đồng Địa Nguyên Đan, những đan dược cực phẩm này bây giờ đối với hắn đã không còn tác dụng gì, bán đi thì có thể đổi lấy nhiều bạc nhưng dễ dàng khiến người chú ý. Lại thêm bây giờ Đường Tiêu không thiếu tiền, lấy chúng giúp đám thất hoàng tử, Chu Kiên tăng thực lực thì cũng không tệ lắm. Khiến họ tăng sức mạnh tương đương với tăng mạnh thể lực của Đường Tiêu, cũng tăng độ trung thành của họ với hắn.

Tương lai cần quét Cửu Châu đại lục, dù sao cũng phải tìm huynh đệ đáng tin trợ giúp. Du muốn thu nhiều con rôi hơn, khi thao tác vẫn phải cần Đường Tiêu hao phí tâm thần, còn huynh đệ trung tâm thì khác.

Thất hoàng tử không biết Đường Tiêu inh ăn là đan dược gì, nhưng một viên nhân đan nuốt vào bụng, trong đó bao gồm chân khí bàng bạc, tinh huyết cực thô bạo lập tức khiến y hiểu được đan dược này lợi hại. Nuốt xuống viên nhân đan không lâu sau, thất hoàng tử hoàn thành một lần đột phá, từ cấp nhân nguyên bậc năm biến vào cấp nhân nguyên bậc sáu, lại nuốt một viên, khiến y gần như lên tới đỉnh bậc sáu cấp nhân nguyên!

Cái giá là trong người thất hoàng tử có vài kinh mạch bị đứt, nhưng điều này không đáng lo, có Đường Tiêu ở một bên hỗ trợ thì rất nhanh sẽ lại lành lặn như ban đầu.

230. Chương 230: Chu Kiên Hấp Hối.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 230: Chu Kiên hấp hối.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Tuy rằng thất hoàng tử có thể đạt tới tu vi đỉnh bậc sáu cấp nhân nguyên, nhưng bây giờ y không thể trùng kích tới cấp địa nguyên. Bản thân Đường Tiêu cũng vừa mới tiến vào cấp địa nguyên, hiệu quả trị liệu tùy theo tu vi võ học của mục tiêu mà sẽ giảm dần, hơn nữa thất hoàng tử cần có một đoạn thời gian điều chỉnh, tiêu hóa thực lực cưỡng ép tăng lên này.

Nhân đan tăng tu vi võ học giống như kéo cỗ cho lớn, tựa như di chuyển khí quan của người khác vào thân thể mình, cần cơ thể có một đoạn thời gian thích ứng thì mới khiến khí quan phát huy tác dụng chân chính, trở thành của chính mình.

Thành công giúp thất hoàng tử tăng vọt, tiếp theo Đường Tiêu cũng nuốt một viên nhân đan cho công chúa Dục Thai. Chân khí tinh huyết mạnh mẽ của nhân đan chạy loạn trong người công chúa Dục Thai, làm đứt mấy chục kinh mạch trên người khiến cô đau đến liên tục kêu thảm.

May là Đường Tiêu kịp lúc đem phù triệu xâm nhập vào người cô, giúp cô tu sửa lại mấy chục kinh mạch bị đứt.

Có viên nhân đan trợ giúp. Công chúa Dục Thai thuận lợi tiến vào cấp nhân nguyên bậc năm, trong người toát ra một phù triệu nhỏ màu vàng, nhưng rất yếu. Lấy tu vi hiện tại của công chúa Dục Thai còn chưa thể giống thất hoàng tử một hơi nuốt hai nhân đan. Cô cũng cần thời gian điều chỉnh tiêu hóa, nếu không cứ bật cổ tăng lên chỉ sợ cô cũng bị nổ đứt luôn.

Chu Kiên mất thấy Đường Tiêu có đan dược thần kỳ, lại có thể trực tiếp tăng tu vi võ học của người, có chút nóng lòng muốn thử. Một 'phế vật võ học' giống như gã, cho đến bây giờ tôi hèn còn không thành công nữa là, Đường Tiêu không biết ăn nhân đan có hiệu quả với gã không. Bởi vì mặt này không có thành quả nghiên cứu của người đi trước để tham khảo.

Đường Tiêu nhắc nhở Chu Kiên:

- Người nuốt vào thứ này rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Chu Kiền hỏi lại Đường Tiêu:

- Có nguy hiểm tính mạng không?

Đường Tiêu suy đoán một lúc, nói:

- Có ta ở chắc sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

- Vậy cho ta ăn đi!

Nghe Đường Tiêu nói thế thì Chu Kiền yên lòng, nhưng gã còn không quá hiểu biết Đường Tiêu bây giờ. Đường Tiêu bây giờ là một kẻ cực kỳ to gan và rất thích mạo hiểm, đánh cược. Hắn nói chắc là không nguy hiểm tính mạng, ‘chắc là’ này chỉ là bảy phần nắm chắc mà thôi.

Đường Tiêu tổng hợp suy tư một phen, đem một viên nhân đan chia thành ba phần, để Chu Kiền ăn một phần, sau đó dùng phù triệu bao bọc bảo hộ thân thể gã, cảm ứng tình hình biến hóa bên trong.

Phản ứng trong người Chu Kiền cực kỳ mãnh liệt. sau khi ăn một phần ba nhân đan thì miệng mũi chảy máu, tất cả kinh mạch trên người đứt đoạn, đan điền không chịu nổi bắt đầu vỡ từ bên trong. Đường Tiêu dốc hết sức dùng ba phù triệu bao phủ đan điền của Chu Kiền, thế này mới tránh cho thảm họa đan điền gã triệt để tan tành.

Không thể không nói Chu Kiền căn cơ quá yếu, một phần ba nhân đan đối với gã đã vượt rất xa cực hạn có thể chịu đựng. Tuy Đường Tiêu giữ cho đan điền Chu Kiền chưa hoàn toàn vỡ ra, nhưng bây giờ gã không khác gì người hấp hối.

Nửa canh giờ qua đi, Đường Tiêu luống cuống tay chân, Chu Kiền vẫn đang thất khiếu chảy máu, hơi thở ngày càng yếu. Thậm chí Đường Tiêu sắp hao hết chân khí vẫn không thể biến đổi mọi chuyện, hiển nhiên thân thể Chu Kiền không chịu đựng được thương tổn không thể chống lại này.

- Đường huynh, hoàng tử điện hạ, công chúa, ta không được rồi. Ai, Chu Kiền ta chỉ có một tiếc nuối duy nhất là đời này còn chưa tìm được người đẹp như tiên mà thật tình yêu ta!

Chu Kiền thở dài một tiếng, lòng có chút hối hận hành vi lỗ mãng vừa rồi, nhưng thực rõ ràng bây giờ có hối hận cũng không còn kịp.

Yên lành sống tốt bao nhiêu, còn có nhiều gái đẹp chờ gã cua, mắc mớ gì muốn luyện võ chứ?

Đường Tiêu cứu không nổi Chu Kiền, chỉ có thể an ủi vài câu:

- Chu huynh, hãy an nghỉ đi, mỗi năm ta sẽ mang theo vài mỹ nữ đi mộ phần của huynh đốt tế huynh.

Không ngờ bằng hữu thứ nhất trong thế giới này, cũng là bằng hữu tốt nhất của mình cứ thế chết.

- Hảo huynh đệ! Khắp thiên hạ chỉ có huynh biết lòng ta! Quen biết huynh đệ, ta đã thỏa mãn!

Chu Kiền lệ rơi như mưa, nắm chặt tay Đường Tiêu. Rốt cuộc, con người Chu Kiền tan rã, nhẹ buông tay, chân giật một cái, mắt thấy sắp đi.

- Ê ê ê! Đường công tử, mới rồi người nói đốt là giấy hay người sống vậy?

Công chúa Dục Thai nghe Đường Tiêu nói cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Đường Tiêu không đáp công chúa Dục Thai, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội ôm Chu Kiền vào một gian phòng, đóng cửa lại, nhanh chóng làm ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn bắt Chu Kiền, kéo vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhân tự gian, ở bên trong ôn dưỡng. Hắn dùng y thuật trị liệu vết thương nghiêm trọng trên người Chu Kiền.

Bây giờ chỉ đành đem ngựa chết cứu thành ngựa sống, dù cứu không sống thì cứ coi như lấy xác gã làm thí nghiệm.

Luyện Yêu thối Ma Hồ nhân tự gian có hiệu quả trị liệu không tầm thường. Khi Đường Tiêu ném Chu Kiền vào vốn gã hấp hối sắp hôn phi phách tán thì chậm rãi tỉnh dậy, dần khỏe mạnh.

Nhân tự gian đối với con rối bị thương là tẩm bổ từ thân thể đến thần hồn, tiêu hao tinh huyết, chân khí, hồn phách không vì sinh ra mà là nó tự động lấy từ những người mới chết. Ví dụ như đám Trương Bảo, Lý Ngạn, và cả hoàng tử hải tộc Mã Khắc Mễ Tây Lan, đám Lưu Đình thân binh đều bị ăn sống nuốt tươi, bao gồm cả hai mươi ngự lâm quân đại hoảng tử phái đi Nghi Lan thành đón Lâm Chấn.

Về điểm này thì Đường Tiêu cũng là chậm rãi mới khám phá ra. Nói đến thì Luyện Yêu thối Ma Hồ này chính là ma hồ ăn con người, ăn càng nhiều người sắp chết thì nó càng biến mạnh hơn.

Chỗ nào nhiều người sắp chết nhất?

Là chiến trường, cho nên Luyện Yêu thối Ma Hồ cũng được xưng là chiến trường hồ.

Hai canh giờ sau, Chu Kiền hồi phục như cũ. Gã thắc mắc hiện tại mình đang ở đâu, nhưng Đường Tiêu không chịu nói cho biết, còn cảnh cáo gã sau khi ra ngoài không được nói lung tung. Khi Đường Tiêu định đem Chu Kiền ra khỏi Luyện Yêu thối Ma Hồ thì phát hiện hắn còn chưa bỏ thần thức vào đầu Chu Kiền, không thể nào đưa gã ra được.

Bất đắc dĩ, Đường Tiêu khắc thần thức vào đầu Chu Kiền xong, giống lấy pháp khí đem gã triệu hoán ra.

Chu Kiền bây giờ không ngờ đã đạt tới tu vi võ giả cấp nhân nguyên bạc ba!

Đường Tiêu một khi không làm thì thôi, đã làm là không ngừng, cùng lúc cũng là vì thí nghiệm, đem nhân đan hai phần ba khiến Chu Kiền nuốt xuống, sau đó lại lần nữa bỏ Chu Kiền vào Luyện Yêu thối Ma Hồ. Đợt lần này đưa Chu Kiền ra khỏi Luyện Yêu thối Ma Hồ thì gã từ một kẻ ngay cả tôi hồn còn không thành công chỉ là phế vật võ học, bị Đường Tiêu cứng rắn vun đắp sao tăng lên đến cấp nhân nguyên bạc bốn!

- Oa! Ô!

231. Chương 231: Cứu Sống.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 231: Cứu sống.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Chu Kiền khó thể tin vung đám đá cước, toàn thân dồi dào sức mạnh khiến gã vui sướng vô cùng.

Đường Tiêu dặn dò Chu Kiền một tiếng:

- Việc xảy ra trong mật thất đừng để người ngoài biết.

Sau đó đem thần thức lạc ấn từ thần hồn của Chu Kiền thu trở về, hắn không cần biến gã thành con rối của mình.

- Tất nhiên rồi!

Lực lượng trên người Chu Kiền không có chỗ tiết ra, dùng sức nhún, đầu đụng nóc phòng, không ngờ đụng cái nóc lủng một lỗ lớn, hù gã nhảy dựng, nhưng sờ đầu thì phát hiện mình không bị thương.

Chu Kiền cuồng cười:

- Ha ha ha ha ha.

Gã chuẩn bị tiếp tục làm vài cái, kết quả hết đà té từ trên trời xuống ngã chổng vò, trên mặt đất bị gã đập ra một cái hố to chữ 'Người'.

Đường Tiêu cười híp mắt. Tăng thực lực bản thân là đáng mừng, nhưng dùng thủ đoạn miễn cưỡng tạo ra mấy đồng bạn cường giả cũng là một việc thành tựu.

Đường Tiêu đem Lâm Quý con rối đặc biệt này để bên ngoài, khiến y làm một ít hoạt động tự do trong hạn chế, vẫn để lại một phần thần niệm trên người y, tùy thời cảnh giác tâm lý y biến hóa.

Ngày này ăn cơm chiều xong, trạng thái tâm lý của Lâm Quý bỗng nhiên xảy ra dao động kịch liệt. Đường Tiêu đang nhắm mắt dưỡng thần vội vận chuyển thần thức, dù chưa khống chế thân thể Lâm Quý nhưng cũng cần thận cảm ứng chuyện xảy ra.

Nguyên nhân chính là Chân thị sai nha hoàn tới truyền lời, bảo đã làm xong đồ cho Lâm Quý, kêu gã qua lấy. Đường Tiêu nổi lên lòng tò mò, thật ra Chân thị này làm xong đồ rồi kêu nha hoàn đưa tới là được, cần gì khiến Lâm Quý qua lấy chứ?

Nghĩ tới chỉ có một nguyên nhân, đó là mấy ngày nay Chân thị vượt qua cảm giác xấu hổ ban đầu, chắc hẳn rất mong chờ lần nữa gặp Lâm Quý. Nhưng chờ hoài chờ mãi, đợi lâu rồi vẫn không thấy Lâm Quý chủ động tìm ả, cho nên kiếm không được mượn việc làm xong đồ tới thử Lâm Quý.

Đường Tiêu không khống chế thân thể Lâm Quý, chỉ yên tĩnh quan sát biểu hiện và hoạt động trong nội tâm gã.

Lâm Quý nghe lời của nha hoàn xong trong đầu thoáng hiện tình hình lúc ấy, đã nhiều ngày gã không gặp tẩu tẩu Chân thị, nhưng mấy ngày nay hay nhớ lại một đám mềm mại mang đến cảm giác kích động. Cho nên khi nghe Chân thị truyền lời tâm tình mới dao động đến thế.

Phật viết: tiền thế năm trăm lần quay mắt nhìn, đổi lấy kiếp này duyên phận lướt qua nhau. Năm trăm kiếp trước sát vai lại đổi lấy kiếp này mềm mại một đám. Thật không dễ dàng! Muốn cùng một người đàn bà hợp thể, không lẽ tiền thế phải quay mắt hai mươi lăm vạn lần? Chỉ sợ xương cổ gãy mất.

Nha hoàn đến truyền lời chỉ ngắn ngủi vài giây, Lâm Quý đã suy nghĩ hết kiếp trước kiếp này đoạn tình nghiệt với Chân thị.

Lâm Quý đỏ mặt nói với nha hoàn đang chờ lệnh:

- Người quay về nói với tẩu tẩu, lát nữa ta sẽ qua.

Nha hoàn không chú ý tới Lâm Quý khác thường, đáp một tiếng xong rời khỏi biệt viện của Lâm Quý, quay về trả lời cho Chân thị.

Lâm Quý lại bắt đầu rối loạn tắc lòng, chuyện này ngay từ đầu đã là sai lầm, nhưng điều duy nhất khiến gã thấy nhẹ lòng là lỗi lầm không phải gã làm ra. Tuy gã không làm lỗi nhưng đối với Chân thị không có gì khác biệt, bây giờ ả kêu gã đi qua, gã nên làm sao đối diện ả đây?

Lại thêm xảy ra việc như vậy mà ả còn dám kêu gã qua chỗ ả, trừ phi, tục ngữ nói, thê không bằng thiếu, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng muốn mà chẳng được.

Chân thị không phải thê của Lâm Quý, không phải thiếp của gã, mà là chính thê của Lâm Chấn, vốn không khả năng trộm được. Nhưng không trộm thì đành thôi, lần trước đã trộm được chút chút, vào sơ liên ngừng, ngược lại khiến Lâm Quý ngày đêm mong nhớ khó yên.

Đi rồi thì nên làm sao đây? Lâm Quý nghĩ gã không có can đảm như Đường Tiêu, càng không dám làm hành vi lúc trước đối với ả.

Nếu không dám thì đi tới chỗ ả có ý nghĩa gì chứ?

Hai người gặp mặt, có phải là sẽ rất lúng túng?

Còn có Đường công tử đáng giận kia, bây giờ có chú ý đến chỗ này không? Mặc kệ ở bên Chân thị xảy ra chuyện gì, bị họ Đường nhìn lên thì cứ thấy khó chịu đứng ngồi không yên.

Cuộc sống a! Vì sao bị kịch như vậy? Lại trở thành con rối của người khác.

Lâm Quý than thở một câu, rốt cuộc vẫn lên kiệu đi hướng biệt viện Chân thị.

Trên đường đi Lâm Quý không phát hiện Đường Tiêu khống chế thân thể mình, hơi yên lòng chút. Nhưng gã đột nhiên nhận ra cái của mình đứng thẳng lên, điều này khiến gã rất lúng túng, không lẽ mình đối với Chân thị luôn có ý nghĩ quấy rối sao?

Đoạn đường ngắn ngủi, Lâm Quý đắn đo suy nghĩ, nhin không được nghĩ lung tung, lòng rối loạn. Không thể không nói, lần trước tăng tị với Chân thị quá kích động, là việc mạo hiểm kích thích nhất trong nửa đời trước của gã, khiến gã thật lâu khó quên. Hơn nữa bởi vì Lâm Diệu đột nhiên xâm nhập đánh gãy, khiến cảm giác kia vừa tiếp xúc liền trôi qua, càng làm Lâm Quý không thể thích ứng.

Xuống kiệu đi tới biệt viện của Chân thị, Lâm Quý từng bước tiến vào, trong đầu nghĩ lung tung khiến lòng bước chân gã bay bổng. Bởi vì suy nghĩ chuyện sắp xảy ra, tiếng hít thở của gã có chút dồn dập.

- Thúc thúc tới ạ?

Thanh âm vui vẻ của Lâm Diệu bưng tỉnh Lâm Quý, cùng lúc đó có bóng dáng nhỏ xinh nhào vào người gã. Lâm Quý ôm lấy Lâm Diệu nhìn vào phòng Chân thị, phát hiện trừ ả và Lâm Diệu ra còn có hai nha hoàn, ba chủ tớ đang trò chuyện.

Thấy Lâm Quý tới, Chân thị và hai nha hoàn cùng đứng lên.

Chân thị cười vui vẻ nói với Lâm Quý, trông sắc mặt không thấy có gì lạ thường:

- Thúc thúc, lần trước hai bộ y phục đã làm xong, đặt trong phòng huynh trưởng của thúc. Để Xuân Nhi mang thúc vào thử, nếu có kích thước không đúng thì ta sửa lại để người mang qua.

- A, làm xong rồi...

Lâm Quý một đường nghĩ lung tung, cứ nghĩ gã và Chân thị ở một chỗ thì làm sao xuống tay, không ngờ nơi này còn có nhiều người như vậy, bỗng chốc không biết nên nói gì.

Nha hoàn tên Xuân Nhi đi tới hành lễ với Lâm Quý:

- Nhị gia, để ta mang gia đi thử y phục.

Mặt Lâm Quý nóng lên, vẻ mặt lúng túng, vội đáp một tiếng:

- Ủ, được, đi thôi. đọc truyện mới nhất tại .

Gã bỏ Lâm Diệu xuống, bước nhanh đi hướng phòng ngủ của Lâm Chấn.

Sau khi vào phòng, Xuân Nhi chuẩn bị hầu hạ Lâm Quý thay đồ, nhưng gã ngẫm nghĩ một lát, đuổi Xuân Nhi ra khỏi phòng, nói gã một mình thử là được, không cần hầu hạ. Kỳ thật nguyên nhân chân chính là bây giờ Lâm Quý cương cứng ngắt, trong chốc lát khó mà xệp xuống, gã lo lắng bị Xuân Nhi nhìn ra cái gì.

232. Chương 232: Thư Của Đại Ca.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 232: Thư của đại ca.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Hôm nay Chân thị biểu hiện khiến trong lòng Lâm Quý có chút thất vọng. Vốn tưởng ả kêu gã lại đây chắc đã sai tất cả nha hoàn thị tỳ đi đâu đó, sáng tạo cơ hội hai người một mình, ai dè sự việc không như gã tưởng.

Là mình vẫn luôn đơn phương mong muốn sao?

- Ai, thân thể tẩu tẩu bằng thanh ngọc khiết đã bị ta điểm ô, tẩu không trách ta bây giờ ta còn nghĩ tới những việc cầu thả, ta có còn là người không?

Lâm Quý tự trách mình, thậm chí đã quên việc lần trước không phải ý của gã.

Vừa nghe đến suy nghĩ trong lòng Lâm Quý, bốn chữ bằng thanh ngọc khiết thì Đường Tiêu kiềm không được muốn cười, nhớ tới tỷ muội Từ gia. Nhưng hắn vẫn cố nén không để Lâm Quý phát hiện ra.

Lâm Quý trong lòng không yên thử đồ xong, trở lại gian ngoài nói với Chân thị rằng y phục rất vừa người, lại đùa Lâm Diệu mấy câu sau chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Chân thị gọi lại Lâm Quý:

- Xin thúc thúc dừng bước.
- Tẩu tẩu còn có chuyện gì?

Lâm Quý không quay đầu lại. Có mặt người ngoài, gã cố gắng tránh cho chính diện đối mặt cùng Chân thị, để tránh khiến họ nghi ngờ.

- Huynh trưởng của thúc sai người đưa thư nhà trở về, bên trong có một ít sự việc quan trọng muốn thúc biết, kêu ta tự tay đưa cho thúc.

Chân thị cầm lên phong thư giờ trước mắt Lâm Quý, như là cố ý cho hai nha hoàn cùng Lâm Diệu thấy.

Lâm Chân đích thực có gửi phong thư nhà, bởi vì lo lắng dưới tay Lâm Quý có người không sạch sẽ, nên vì cẩn thận, giả bộ là thư nhà đưa tới Chân thị, để ả chuyển giao cho Lâm Quý.

- A?

Lâm Quý xoay người, nghe tới hai chữ huynh trưởng thì gã rất lo lắng:

- Ca ca ở Thai kinh thành có khỏe không?
- Cũng được.

Chân thị biểu tình rất nghiêm túc liếc mắt hai nha hoàn:

- Xuân nhi, Đông Nhi, ta và nhị gia có chuyện rất quan trọng cần bàn, việc này lão gia không muốn để người khác biết, các người mang Diệu nhi ra ngoài chơi, sau đó sai người canh giữ viện tử, không được để người nào tiến vào.
- Vâng, phu nhân.

Xuân Nhi, Đông Nhi không hề nghi ngờ, lên tiếng xong dẫn Lâm Diệu đi ra cửa phòng, còn đóng cửa lại, sau đó cẩn thận canh giữ ở cửa viện.

Đường Tiêu luôn núp trong người Lâm Quý không ra tiếng cũng không làm hành động gì, vốn đang nghi ngờ hôm nay Chân thị kêu Lâm Quý tới là vì chuyện gì, giờ thấy thì đã hiểu rõ ràng.

Chân thị này đã dám cùng Lâm Quý một mình một chỗ, chắc là không để ý chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, ngược lại còn muốn cùng Lâm Quý tiến thêm một bước. Nhưng ngại Lâm phủ trên dưới nhiều người miệng lưỡi nhiều, lúc trước khi hai người còn ngay thẳng thì không sợ ai nói gì, xảy ra việc kia lòng có quỷ, sợ người khác nghi ngờ họ.

Đường Tiêu đoán, Lâm Chấn gửi thư từ Thai kinh thành về nhà chắc chắn là thật. Chân thị đưa thư cho Lâm Quý xem là được rồi, nhưng lại giống trống khua chiêng kêu hai nha hoàn đến, ở trước mặt họ biểu thị chuyện này là Lâm Chấn nhờ, sau đó để hai cô lui ra canh chừng giúp ả và Lâm Quý, rõ ràng có ẩn ý gì đó.

Nhưng không thể không nói người đàn bà này tâm tư kín đáo, không uống danh hiệu tài nữ. Làm như vậy thì hai nha hoàn sẽ không nghi ngờ giữa Chân thị và Lâm Quý có gian tình, sẽ thay hai người canh cửa không để bất cứ ai đi vào, yểm hộ cho gian tình sắp xảy ra trong phòng. Hơn nữa tránh cho bị kịch đột trước, đang làm việc tốt thì bị đánh gãy giữa chừng.

Trong phòng chỉ còn lại Lâm Quý và Chân thị. Chân thị cố ý nhìn vào mắt Lâm Quý, đáng tiếc gan gã quá bé, trốn tránh ánh mắt ả.

Gã vái chào với Chân thị, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói:

- Tẩu tẩu, xin đưa thư của đại ca cho ta xem.
- Ừ.

Chân thị chần chờ giây lát, sau đó xoay người đi hướng buồng trong.

- Thúc thúc hãy theo ta đến, bên trong dễ nói chuyện hơn.

Thấy Chân thị đi hướng nơi lần trước xảy ra chuyện, tim Lâm Quý đập loạn, chần chờ một lát, cũng nhắc chân theo sau.

Nhưng gã không to gan bắt cần đòi như Đường Tiêu, không dám sau khi đi vào chủ động ôm Chân thị.

- Thư ở đây, mời thúc thúc xem.

Đi vào phòng, mặt Chân thị đỏ hồng. Ắ làm đàn bà, không thể nào chủ động trong chuyện này, chỉ biết làm bộ dẫn Lâm Quý đi xem thư mà thôi. Nếu Lâm Quý có ý, lại giống lần trước cưỡng ép ả thì ả chỉ cần giả bộ từ chối một chút, sau đó mặc kệ gã làm gì thì làm.

Lâm Quý cầm lấy thư nhưng không xem lọt một chữ, giả bộ nhìn mặt chữ mà tim đập thành thịch, mặt đỏ như bị hơi than nóng.

Chân thị cầm lấy mảnh vải thêu hoa trên bàn, chủ động bắt chuyện với Lâm Quý:

- Đã lâu thúc thúc không đến đây ngồi, gần đây vẫn khỏe chứ?

Lâm Quý đáp Chân thị:

- Tốt, tốt, tốt lắm.

Gã nói thế mà mắt vẫn nhìn thư, dĩ nhiên vẫn không xem vào một chữ nào.

Chân thị tiếp tục bắt chuyện:

- Huynh trưởng của thúc đi Thai kinh thành, vào trong Tử Cấm Thành, không biết có thói quen không.

- Đúng thế, trong cung tranh đấu dữ dội, ca ca ở cạnh đại hoàng tử, mỗi ngày có rất nhiều công vụ phải xử lý.

Lâm Quý nghe Chân thị nhắc tới Lâm Chấn thì trong lòng cực kỳ xấu hổ, ý niệm xấu xa thoáng chốc giảm vài phần, hận không thể tát mình hai bạt tai.

- Ai...đúng thế, thật khiến người lo lắng...

Vốn Chân thị đã sắp đặt mọi thứ muốn dụ dỗ Lâm Quý lại không hiểu cảm kị, nếu ả không nhắc tới Lâm Chấn thì không chừng Lâm Quý sẽ kiềm lòng không được làm cái gì với ả. Kết quả ả nhắc đến Lâm Chấn thì như tạt bồn nước lạnh vào đầu Lâm Quý.

- Tẩu tẩu, thư này...ta cầm đi xem cẩn thận, tẩu tẩu sớm nghỉ ngơi đi.

Lâm Quý đứng dậy, có xúc động muốn lập tức chạy trốn ngay.

- À...

Chân thị hơi giật mình nhìn Lâm Quý. Lần trước là gã chủ động đề ả ra, tuy chỉ có một cú nhưng vẫn là đúng nghĩa gian tình. Lần này ả vốn nghĩ hoàn cảnh như đợt trước, chắc Lâm Quý sẽ lần nữa ra tay, ai dè gã đột nhiên đòi đi.

Lâm Quý muốn đi, Chân thị không có cách nào mở miệng giữ lại gã. Loại chuyện này sao đàn bà chủ động được, vốn đã không mặt mũi gặp người, giờ chủ động nữa sẽ thành hạ tiện.

- Vậy...tẩu tẩu, ta đi đây...

Lâm Quý cầm thư, đứng đó trù trù giây lát rồi vội vàng lao ra ngoài.

Không ngờ đi tới cửa phòng, Lâm Quý đột nhiên đứng lại. Không phải gã đứng lại mà bước chân không cách nào nhắc lên, dường như bị người khổng chế.

‘Đường công tử! Người làm cái gì đó?’ Lâm Quý thoáng chốc hiểu ra nguyên nhân, vội thầm hỏi Đường Tiêu.

Đường Tiêu không đáp lời gã, nhưng Lâm Quý không nhắc chân được đứng là tại hần. Tình huống vụng trộm yêu đương bản sống động thế này dễ nhìn hơn coi phim nhiều, hơn nữa là thị giác cùng với trang bị

toàn cảm quan. Nhưng trò hay vừa mở màn đã định kết thúc, khiến Đường Tiêu háo hức chờ xem cam lòng sao?

233. Chương 233: Cây Kim.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 233: Cây kim.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Chân thị thấy Lâm Quý muốn đi mà còn đứng lại, có chút chờ mong vội hỏi gã:

- Thúc thúc, còn có chuyện gì không?

Lâm Quý lắp bắp đáp lại Chân thị:

- Không...không có gì...ta...ta đi đây.

Gã nhắc chân lên, kết quả vẫn là không thể đi.

- Nếu thúc thúc muốn ở lại trò chuyện thêm thì hãy ở lại thêm chút nữa đi.

Trong khoảnh khắc dường như Chân thị phát hiện mình sai lầm ở đâu, không nên trước mặt Lâm Quý nhắc tới Lâm Chấn. May mắn Lâm Quý không thật sự đi, nếu gã bước ra khỏi phòng này, mai sau muốn sáng tạo cơ hội tốt như vậy chỉ sợ không có nữa. Chỉ sợ này ả đàn ông độc thủ không phòng, thê lương không nói nên lời.

- A...cái này...

Lâm Quý đi không được nhưng lại sợ Chân thị nhìn ra cái gì, chỉ đành lùi về phòng. Gã lùi về không bị Đường Tiêu ngăn cản, quay lại chỗ ngồi vừa nãy.

Chân thị kiểm lời nói hỏi Lâm Quý:

- Thúc thúc, y phục có vừa người không?

- Mới thử qua, rất vừa người, cảm ơn tẩu tẩu.

- Thúc thúc khách sáo.

Chân thị lấy can đảm liếc Lâm Quý, đáng tiếc gã vẫn không dám đối diện ánh mắt của ả.

Lâm Quý ngơ ngác ngồi đó, đi không được mà ở lại thì không dám làm gì hết. Lần này Đường Tiêu không thay gã làm, thật khiến gã rối rắm khó xử.

Chân thị một bên thêu hoa một bên giả bộ vô tình hỏi Lâm Quý nửa ngày không lên tiếng:

- Thúc thúc đang nghĩ cái gì vậy?

- Không, không nghĩ cái gì.

Lâm Quý ngẩng đầu liếc Chân thị, thấy khuôn mặt trắng nõn nà, lại nhớ tới việc lần trước, miệng lưỡi khô khốc, đứng quên lại căng phồng.

Đàn bà lòng có tà niệm thì chỉ mình mình biết, nhưng đàn ông vừa có ý gì là dễ dàng bị tiểu huynh đệ của mình bán đứng.

Tuy Chân thị thêu hoa nhưng khéo mắt chăm chú quan sát Lâm Quý, cho nên biến hóa nhỏ của gã không thể tránh thoát ánh mắt ả.

Xem ra gã cũng rất muốn, nhưng không hiểu tại sao can đảm lần trước biến đâu mất rồi? Chân thị có chút bối rối.

Phải nghĩ cách gì cho gã lý do hành động mới được.

Chân thị không phải người trời sinh đã dâm dục, nhưng từ chỗ Lâm Chấn, ả cũng biết một ít cách đàn bà dụ dỗ đàn ông gió trắng. Trong ký ức của Chân thị có một hình ảnh ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Sau khi Lâm Chấn cưới vài phòng thiệp thì đã lâu không lâm hạnh ả. Có một ngày Lâm Chấn tới chỗ ả, vừa lúc Chân thị chống mộng nằm trên giường kiểm cây kim. Khi đó là ngày hè, Chân thị chỉ mặc quần mỏng, không ngờ Lâm Chấn đột nhiên nhào tới dùng tay bóp mạnh mộng ả, tiếp theo đổi vài tư thế điên cuồng làm ả ba đợt.

Chuyện lần đó khiến Chân thị ghi nhớ kỹ, cũng khiến ả hiểu một điều, muốn đàn ông điên lên thì người phải trước tiên phóng đảng mới được. Nhưng sau này Chân thị ở trước mặt Lâm Chấn phóng đảng hơi quá, kết quả Lâm Chấn thiêu đốt kích tình nhanh, sau này mau chóng mất hứng thú với ả.

Nhưng những việc này không có ai ngoài ả và Lâm Chấn biết. Chân thị nghĩ chiêu này dùng để đối phó Lâm Quý chắc cũng có chút hiệu quả.

- Ủa? Kim của ta đâu rồi?

Chân thị giả bộ không thấy cây kim, quỳ sấp trên giường, chống mộng cao lên, làm bộ tìm cây kim, mắt liếc trộm hướng Lâm Quý.

Quả nhiên ánh mắt Lâm Quý bị cái mộng vĩnh của Chân thị hấp dẫn. Ngày hè quần rất mỏng, Chân thị chống mộng lên quần áo căng chặt, hình dạng lộ rõ ràng, khiến gã bất giác nhớ tới lần trước lột đồ Chân thị từ sau lưng liếc mắt nhìn cảnh xuân. Hơn nữa bây giờ gã rất muốn lại tuột quần Chân thị.

- Không thấy cây kim à?

Lâm Quý đi tới bên giường, nhưng không dám như Lâm Chấn cuồng sờ mộng Chân thị, chỉ là cúi người xuống giả bộ giúp Chân thị tìm cây kim trên giường.

Chân thị có chút thất vọng. Vị thúc thúc này! Tại sao hôm nay biến khờ như vậy? Tại sao cứ không nhảy vào cái hố đào sẵn nhỉ?

Đàn bà, có thể làm tới nước này đã không dễ dàng, chẳng lẽ phải chủ động nhào vào ngực gã mới được ư?

Chân thị chần chờ một lát, vẫn là không đủ dũng khí chủ động với Lâm Quý.

Nhưng tài nữ chính là tài nữ, rất nhanh ả nghĩ ra một cách có thể cho Lâm Quý có lý do đầy đủ hành động.

- A!

Chân thị kêu khẽ một tiếng, dường như bị kim đâm trúng.

Lâm Quý vội vàng hỏi Chân thị:

- Tẩu tẩu bị sao vậy?

Chân thị nhú mày sờ mộng mình:

- Dường như kim đâm vào quần ta.

- A? Đâm vào quần?

Lâm Quý bản năng nhìn chỗ Chân thị sờ.

Chân thị ỷ bảo Lâm Quý:

- Thúc thúc nhìn xem giúp ta đi, có phải kim đâm vào quần không?

- Ừ.

Lâm Quý ừ một tiếng, sau đó khom lưng đằng sau người Chân thị, kết quả chỉ thấy cái mộng bị quần mỏng kéo căng, đâu có cây kim nào?

Chân thị lại nhắc nhở Lâm Quý một tiếng:

- Thúc thúc nhìn kỹ xem...kim đâm ở chỗ nào?

- Ừ.

Lâm Quý lại đáp, ngồi xổm xuống, dòm gần sát mông Chân thị, kết quả đã quên bém việc tìm cây kim, nảy ý muốn vươn tay sờ một cái.

Thích sờ mông đàn bà là bản năng của đàn ông, đặc biệt là khi đàn bà vênh mông lên.

- Không tìm thấy à?

Chân thị thấy Lâm Quý đã tới gần rồi mà còn chậm chạp không chịu ra tay, lòng sốt ruột.

- A...đang kiểm...

Ánh mắt Lâm Quý quét qua mông Chân thị, đột nhiên phát hiện chính giữa quần mông của Chân thị có chút ướt, và có dấu hiệu lan rộng ra.

Chân thị lại lần nữa nhắc nhở Lâm Quý:

- Có lẽ cây kim đâm vào trong vải, phải dùng tay sờ mới đụng tới nó được.

Chân thị nói xong thì mặt mày đỏ rực, đây là đã là điều ả có gan làm nhất rồi, nếu Lâm Quý còn không chịu bước ra thì ả không có cách nào khác nữa.

Lâm Quý giả bộ nghiêm túc đáp:

- Ồ? Đâm vào trong vải rồi sao? Vậy...để ta sờ xem...xem coi có thể tìm ra nó không.

Gã lại chần chờ một lúc, một bàn tay đặt lên mông Chân thị, cẩn thận sờ soạng.

Bàn tay truyền đến cảm giác thật tuyệt, rốt cuộc gan Lâm Quý to hơn chút, một tay khác cũng chạm vào.

Gã vừa sờ vừa lầm bầm:

- Rốt cuộc cây kim đâm ở đâu ta?

Đường Tiêu thấy tình cảnh thúc tẩu giả bộ nghiêm túc thì đáy lòng thầm mắng, chẳng phải hông người đang giắt cây kim vừa đen vừa to à? Á ta đang chờ người lấy ra đâm kìa!

Chân thị bị Lâm Quý sờ đến cả người nhũn ra, khối vải ướt cũng lan rộng, ả thậm chí không kiềm được khe thở hắt ra.

- Rốt cuộc kim này ở đâu thế nhỉ?

Lâm Quý cảm giác Chân thị có phản ứng, tiện tay sờ chỗ vải ướt, cái của gã cũng càng hưng phấn hơn. Cảm giác tội lỗi vì trộm lẳng nhăng với tẩu tử và thấy thẹn với huynh trưởng sớm bị quăng lên chín tầng mây.

234. Chương 234: Noãn Dương Dương

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 234: Noãn Dương Dương

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Chân thị bị Lâm Quý sờ đến chỗ mẫn cảm đã lâu chưa được người mưa móc, toàn thân run rẩy cứng ngắt, kiềm không được kêu ra tiếng.

Chân thị bị tiếng rên của chính mình làm giật mình, vội che lấp bảo:

- Thúc thúc còn chưa tìm ra kim ư?

- Có lẽ...đâm vào trong quần, bên ngoài...nhìn không thấy.

Lâm Quý nổi lên máu dê thì lá gan cũng to ra, có ý định dẫn dắt sự việc hướng tới mặt kia.

- A? Vậy nên làm sao đây?

Chân thị quay đầu liếc Lâm Quý một cái rồi vội vàng xoay trở về.

- Không bằng...ta gỡ ra xem coi rốt cuộc kim giấu ở đâu?

Bây giờ Lâm Quý có chút sốt ruột muốn kéo quần Chân thị xuống, ngoài miệng thì nói lời đứng đắn.

Đường Tiêu ở trong người Lâm Quý nhìn màn ảnh AV có xúc động muốn đập đầu vô tường. Hai người các người đã củi khô lửa bốc rồi, có cần giả dối vậy không trời?

Chân thị mềm mại đáp lại Lâm Quý một câu:

- Ừm, vậy thúc thúc hãy tìm giúp ta đi.

- Được rồi.

Đôi tay Lâm Quý có chút run, nhìn chăm chăm mặt sau Chân thị, rốt cuộc đánh bạo mở ra vạt áo của ả, kéo xuống cái quần mỏng.

Vừa thấy bên trong lộ ra da thịt trắng mềm thì tim Lâm Quý bắt đầu đập nhanh. Gã kiềm không được kéo tuột xuống hết, đằng sau Chân thị lộ ra cả ngoài. Tuy không phải lần đầu tiên gặp thân thể phụ nữ, nhưng đời này Lâm Quý chưa từng kích động như vậy giờ, dục vọng xen lẫn cảm giác tội lỗi sâu đậm và một chút sợ hãi, gã kiềm không được nhích lại gần hơn.

Chân thị lại nhỏ giọng hỏi Lâm Quý một câu:

- Thúc thúc đã tìm ra cây kim chưa?

Sau đó ả vênh đàng sau lên, ai dè đụng vào mũi Lâm Quý, hơn nữa là cái mũi nhỏ đụng vào cái mũi to. Chân thị và Lâm Quý cùng kinh kêu.

- Còn chưa...có lẽ giấu bên trong.

Đôi tay Lâm Quý ấn xuống tách ra hai bên, đem mọi thứ của Chân thị bày ra trước mắt mình. Kim không tìm được cây nào nhưng lông thì có vài cọng.

Chân thị rất là rụt rè lại hỏi Lâm Quý:

- Tìm thấy rồi chưa?

Lâm Quý nhìn mọi thứ trước mắt, miệng đột nhiên thốt ra một câu:

- Có lẽ...rớt vào trong động nước.

- Phải không?

Chân thị uốn éo thân thể, sau đó nhỏ giọng bảo:

- Thế, thúc thúc tìm cái móc vớt nó lên đi?

- Móc...

Lâm Quý giật mình, rốt cuộc hiểu ra:

- Ha ha, trên người ta có một cây móc, tẩu tẩu muốn ta dùng nó vớt lên không?

- Ừ...a...

Chân thị yêu kiều ngậm khế, không đáp lại Lâm Quý mà càng vênh lên cao hơn, dường như rất mong chờ.

- Móc đầu...móc đầu...móc tới rồi!

Lâm Quý sốt ruột cởi đồ mình ra, đột nhiên nhào lên lưng ả, muốn củi khô lập tức dúm vào lửa cháy. Nhưng ai ngờ đụng tới rồi, đâm đâm chọt chọt nhưng làm sao cũng không vào được, giống như đụng vào cấm chế vậy.

- A...thúc thúc đừng...đùa nữa...

Hiển nhiên Chân thị chịu không nổi, đều tới lúc này rồi Lâm Quý vẫn giậm chân tại chỗ, thật là khiến người sốt ruột chết mất.

- Ta...

Lâm Quý lại dùng sức nhưng vẫn không thể tiến tới, rốt cuộc hiểu ra tại vì sao.

‘Đường công tử, xin gờ cao đánh khẽ cho.’ Lâm Quý cầu xin Đường Tiêu. Gã đang nóng muốn chết, kết quả Đường Tiêu đem gã thành khung thành trong đội túc cầu, tới cổng rồi mà cứ bắn lên trời.

‘Ha ha ha...’ Đường Tiêu chơi đủ rồi, rốt cuộc buông tha Lâm Quý.

Xích một tiếng, củi khô một bước đâm vào lửa cháy, bành bạch bốc cháy lên.

- A...ô...

Chân thị đã không nói ra lời. Mấy ngày nay chỉ có trong mộng mới xuất hiện tình cảnh rốt cuộc xảy ra trong hiện thực.

Lâm Quý vui sướng gầm lên:

- Đâm! Đâm chết người!

‘AV này xem không tệ, có cảm ứng thân thể mà còn không cần tiêu hao khí lực tinh nguyên của mình.’ Đường Tiêu rất là thoải mái nhắm mắt lại, tự nói với mình.

- AV là cái gì?

Công chúa Dực Thai lặng lẽ lên vào phòng Đường Tiêu kiểm không được hỏi một câu.

- AV chính là...ha ha...ta với cô...

Đường Tiêu như sói đói nhào hướng công chúa Dực Thai.

Một cô gái đẹp trên chộc người đàn ông đang xem AV, chắc chắn không có kết quả tốt.

- Cứu mạng!!!

Công chúa Dực Thai hét to trốn ra khỏi phòng Đường Tiêu.

- Giả dối!

Đường Tiêu nhìn bóng lưng công chúa Dực Thai khuất xa, hừ lạnh một tiếng, ngồi trở lại ghế.

Lâm Chấn sai Chân thị đưa thư cho Lâm Quý đích thực là có việc rất quan trọng. Trong thư có nhiều giấy, có chữ có tranh có địa đồ. Chủ yếu là nói gần Hoa Liên thành, trên Đột Trụ Sơn có tộc quần dương yêu ngàn năm, vô tình tìm được con Gia Hồ thứ hai trên Áo Bì Đảo!

Áo Bì Lão Ma chín phân thân ẩn thân Gia Hồ, bất cứ người nào hoặc yêu thú được đến, tu luyện mười mấy năm thì sẽ nhanh chóng trở nên cường đại như Bách Thảo vương. Cho nên chín con Gia Hồ này được võ giả trên Áo Bì Đảo coi là thần khí tu võ.

Phong mật thư của Lâm Chấn nói ngày mai hoặc hôm sau nữa y sẽ từ Thai kinh thành nhích người tới Hoa Liên thành, vào Đột Trụ Sơn, nhân lúc dương yêu chưa hoàn toàn tế luyện con Gia Hồ này thì cướp đoạt. Một khi Lâm Chấn đỉnh địa nguyên có được con Gia Hồ kia, rất có thể sẽ tăng mạnh thực lực, một bước đột phá tới buộc của địa nguyên, tu thành thiên nguyên chân thân!

Trong thư của Lâm Chấn còn vẽ một bức tranh dương yêu thiếu nữ mỉm cười có được Gia Hồ. Đường Tiêu nhìn thấy bức tranh kia thì ghen hòng.

- Đây chẳng phải là Noãn Dương Dương sao?

Đám công chúa Dực Thai, Chu Kiền ở một bên xem thư hỏi lại Đường Tiêu.

- Noãn Dương Dương? Người biết cô ta?

- Các người không biết Noãn Dương Dương? A...không đúng...cái này...

Đường Tiêu vỗ trán mình, Noãn Dương Dương, Hỉ Dương Dương và Hôi Thái Lang là chuyện đời trước mà? Bình thường Sa Lạp hay xem phim hoạt hình cho nên Đường Tiêu mới thấy chúng rất quen mắt, giờ thấy bức tranh kia thì suýt nhìn lầm.

Mọi người lại hỏi Đường Tiêu:

- Cái gì không đúng?

- Không có gì không đúng, chúng ta trước đi tìm Noãn Dương Dương đi, tranh thủ cướp Gia Hồ trước Lâm Chấn.

Đường Tiêu không giải thích, đơn giản đem thiếu nữ dương yêu đặt tên thành Noãn Dương Dương.

Trong thư Lâm Chấn còn kêu Lâm Quý đi trước Đột Trụ Sơn dò đường, dựng doanh trại. sau khi y từ Thái kinh thành lại Hoa Liên thành sẽ trực tiếp lên doanh Đột Trụ Sơn. Đáng tiếc mật thư vào tay Đường Tiêu, cho nên hành động của Lâm Chấn tương đương với báo tin trước cho hắn. Đường Tiêu không đợi trời sáng, xem xong mật thư, kêu Lâm Quý gửi lại phong thư nhà cho Lâm Chấn, ngay đêm đó chỉnh lý các vật cần thiết, mang theo đám thân binh lên đường tới Đột Trụ Sơn.

Đường Tiêu âm hiểm kêu Lâm Quý lừa Lâm Diêu đi ra, nói là dẫn cô bé đi du sơn ngoạn thủy vài ngày.

Từ khi Chân thị và Lâm Quý có một chân rồi, đương nhiên càng tin cậy gã, để gã mang Lâm Diêu đi.

235. Chương 235: Đột Trụ Sơn.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 235: Đột Trụ Sơn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đi Đột Trụ Sơn, Đường Tiêu còn có một mục đích, chính là ở rừng sâu săn bắt nội đan yêu thú cần thiết luyện chế Trúc Mô Đan. Các tài liệu khác để luyện chế Trúc Mô Đan đã đầy đủ hết, bây giờ chỉ thiếu nội đan yêu thú. Một khi luyện chế thành công vài viên Trúc Mô Đan, Đường Tiêu nuốt xong rất có thể sẽ trước tiên tiến vào cấp địa nguyên bậc hai.

- Đi tới trước thì sẽ tiến vào Đột Trụ Sơn, cách nơi này không xa là Kỳ Lai chủ sơn Hồ Hùng vương ở.

- Đột Trụ Sơn này thật là cao! Chỉ sợ có hơn một ngàn trượng đi?

- Gần như vậy.

Đoàn người Đường Tiêu bay đi cả ngày, chạng vạng ngày thứ hai tới dưới Đột Trụ Sơn. Nơi này đã coi như là vào rừng sâu, trong tầm mắt một mảnh xanh biếc, dãy núi liên miên trập trùng, không thấy yên khí người cư trú. Khắp nơi đều là rừng rậm, tảng đá to lớn, còn có sơn cốc giữa hai núi, phong cảnh nguyên thủy vô cùng đồ sộ.

Đường Tiêu bay lên giữa không trung, dưới ánh trời chiều, nhìn xuống cảnh sắc núi hoang vu bốn phía, khắp nơi sơn mạch liên nhau, liếc mắt không thấy giới hạn, không có cả đường đi vào. Trong ánh chiều tà, núi mông lung tràn ngập yêu khí khiến người sinh ra cảm giác hướng tới thế giới thần bí chưa biết và dục vọng thám hiểm.

Đương nhiên, thần bí cũng có nghĩa là rất ít người tới gần, ẩn giấu nhiều nguy hiểm không biết.

Thất hoàng tử bàn bạc với Đường Tiêu:

- Hôm nay sắc trời đã tối, nơi này địa thế không tệ, chúng ta ở đây nghỉ ngơi lấy sức một đêm, ngày mai mới vào núi đi.

- Ủ, cũng được.

Đường Tiêu gật đầu.

Mọi người chọn một nơi tránh gió, bắt đầu dựng lều, thổi lửa nấu cơm.

Đây là lần đầu tiên Lâm Diêu vào núi hoang rừng vắng chơi, tỏ vẻ cực kỳ phấn khởi. Hơn nữa không biết vì sao, cô bé không bám Lâm Quý mà ngược lại dính chặt Đường Tiêu.

Lâm Quý biết Đường Tiêu kèm Lâm Diêu chắc chắn là có mục đích âm hiểm, rất có thể là vì đối phó huynh trưởng Lâm Chấn của gã, nhưng bây giờ gã cũng bó tay hết cách.

Lần này đi ra, Đường Tiêu chuẩn bị rất đầy đủ. Trong bảo bối trữ vật cất giữ không ít lương thực, nước ngọt, than củi, dược vật, băng vải và các loại vật tư dùng trong sinh hoạt, công cụ sinh tồn tại dã ngoại.

Một đêm yên tĩnh, ngày thứ hai trời vừa tờ mờ sáng thì Đường Tiêu là người thứ nhất chui ra khỏi lều. Đợi mọi người đều tỉnh lại, hắn đã ở xung quanh bay trinh sát một vòng lớn.

Ăn xong điểm tâm, đoàn người thu dọn đồ đạc tiến sâu vào rừng. Lần này hành trình cướp Gia Hồ, họ từ chỗ Lâm Chấn được đến tình báo chỉ biết trên Đột Trụ Sơn sinh hoạt hàng ngàn yêu thú, cũng biết vị trí đại khái cấm chế truyền tống ở sào huyệt thủ lĩnh. Nhưng mấy yêu thú này cụ thể rải rác ở đâu thì không biết rõ ràng.

Đường Tiêu phải hành động gấp, nếu không lấy tu vi của Lâm Chấn, chỉ cần y lên đường tới Hoa Liên thành, tùy thời đều sẽ đuổi kịp bọn họ. Mục đích Đường Tiêu mang theo Lâm Diêu bên cạnh chính là giữ cô bé làm con tin. Một khi Lâm Chấn đuổi theo, có Lâm Diêu và Lâm Quý trong tay, chắc y ném chuột sợ vỡ òa. đọc truyện mới nhất tại .

Trong rừng rậm cỏ mọc đầy rẫy, cây cối rậm rạp, ẩm ướt âm u. Xâm nhập vào không lâu sau thì bắt đầu có ít đường mòn. Rất rõ ràng, đường mòn này không phải con người đạp ra, nếu đã không phải do con người thì chắc chắn là đám yêu thú. Có thể ở trong rừng đạp ra đường mòn, đã chứng minh số lượng dã thú và yêu thú các loại trong Đột Trụ Sơn vô cùng nhiều.

Vì tránh cho Lâm Diêu có gì bất trắc, Đường Tiêu gạt cô bé uống xuống nước có chứa Trầm Miên Đan, sau đó nhét cô bé giấu vào trong Luyện Yêu Tội Ma Hồ.

Đám thất hoàng tử đã sớm nhìn quen chuyện này, đối với họ thì đây là bí mật không công khai trong phạm vi nhỏ của Đường Tiêu.

Đoàn người chậm rãi tiến sâu vào rừng, trên đường đi các loại nhện độc, rắn độc, muỗi độc to cỡ nắm tay, xem khiến người không rét mà run. Tuy mọi người đều có cương khí hộ thể, nhưng những độc trùng số lượng rất nhiều, lớp trước ngã xuống thì lớp sau tiến lên, khiến mọi người tiêu hao chân khí nhanh gấp mấy lần.

Đường Tiêu luôn đi đằng trước nhất, khi hắn phát hiện một ít yêu thú sơ cấp thì sẽ kêu Chu Kiên qua, để gã đối chiến với yêu thú, rèn luyện kinh nghiệm thực chiến. Gặp phải yêu thú cao cấp hơn chút, Chu Kiên không đối phó được thì đến lượt thất hoàng tử, công chúa Dục Thai ra trận. Cho đến tận đây, không tới phiên Đường Tiêu ra tay.

Dù trên đường cực kỳ cẩn thận nhưng Chu Kiên vẫn bị rắn độc cắn một cái, cách quần cắn vào mông. Rắn độc trong rừng rất độc, miệng vết thương bị cắn nhanh chóng biến thành đen. Đường Tiêu không chút chần chờ lấy ra dao găm, mặc kệ Chu Kiên liên tục hét thảm, tuốt quần gã ở trên mông rạch dấu chữ thập, nặn máu đen ra, dùng phù triệu kiểm tra một phen, xác nhận độc đã nặn ra hết mới chữa trị giúp và bao miệng vết thương lại.

Dù động tác của Đường Tiều rất thô lỗ, trong lúc trị liệu khiến Chu Kiền hét thảm nhưng cuối cùng gã vẫn tỏ vẻ rất biết ơn Đường Tiều.

Bọn họ không có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã, nếu không phải Đường Tiều dẫn dắt thì họ tùy thời sẽ dễ mạng lại đây.

Không lâu sau công chúa Dực Thai bị một nhện độc công kích cắn ở mu bàn tay. Mu bàn tay mềm mại chớp mắt biến thành xanh đen, sưng phù, khiến cô sợ đến hô to gọi nhỏ. Đường Tiều bất đắc dĩ, đành tiến lên bắt lấy tay cô, dùng miệng hút đi máu độc, sau đó chữa trị cho cô, lấy băng vải bao lại.

Chu Kiền cắn nhằn Đường Tiều:

- Trọng sắc khinh nghĩa, đối xử với lão bà quả nhiên khác hẳn! Lúc mông ta trúng độc người không nói lời nào trực tiếp cầm dao cắt, đau chết mất! Lão bà trúng độc thì dùng miệng hút, còn dịu dàng như vậy.

Đường Tiều nghe Chu Kiền lẩm bẩm, lập tức phản bác:

- Bà nội nó! Liên quan gì đến huynh đệ hay lão bà? Trị liệu phải chia bộ vị chứ? Nếu cô ta bị thương ở mông thì ta cũng sẽ không dùng miệng!

Chu Kiền không phục đáp trả Đường Tiều:

- Ai biết được? Nếu cô ấy bị thương ở mông, không chừng người muốn dùng miệng liếm cũng sẽ không để các huynh đệ thấy đâu.

- Tên mập đáng chết! Muốn ăn đòn mà!

Công chúa Dực Thai mặt đỏ rực chạy tới đá vào mông Chu Kiền, vừa lúc trúng ngay vết thương, đau đến gã nhảy bắn ba thước.

Thất hoàng tử ở một bên vội vàng khuyên hai người:

- Ai...phải hòa thuận, đừng thô tục, càng đừng nên bạo lực.

Mấy ngày nay cùng Đường Tiều một chỗ, đám thất hoàng tử, Chu Kiền học được không ít từ ngữ mới.

Lại đi trong chốc lát, mọi người tới gần một khe núi. Đường Tiều móc ra bảo đồ lúc trước lấy được tay quận chúa Nghi Lan, xác định nơi này là thượng du long Khê, lại tiến lên trước chính là Mạc Lai sơn cốc. Tận cùng Mạc Lai sơn cốc có một ào huyện Ngân Thứ Thú. Bên ngoài Dương thôn dương yêu có dày đặc cấm chế, không dễ tìm địa điểm. Ngược lại sào huyết Ngân Thứ Thú giấu cấm chế truyền tống cố định đến dương thôn, coi như là đường tắt tới thôn.

236. Chương 236: Ngân Thứ Thú

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 236: Ngân Thứ Thú

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đoàn người nghỉ ngơi ở long Khê một lát lại tiếp tục lên đường. Đi chừng nửa canh giờ, trước mặt quả nhiên xuất hiện một sơn cốc lớn. Không cần nói, chắc chắn đã tới Mạc Lai sơn cốc. Đường Tiều dừng bước, dường như hẳn nghĩ được hơi thở nguy hiểm, nhưng nguy hiểm đến từ đâu thì còn chưa cảm giác được.

- Các người ở lại đây đừng động đậy, ta trước tiến lên nhìn xem.

Đường Tiều nói với mọi người xong thì thu Lâm Quý, đem chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh mặc trên người, nhún mũi chân, thân thể vọt lên không dán sát mặt đất sơn cốc nhanh chóng bay ra ngoài. Loại động tác nửa bay nửa chạy này là gần nhất Đường Tiều phát hiện ra cách tiết kiệm thể lực và chân khí, hơn nữa ẩn thân rất mạnh, không giống lúc bay giữa không trung dễ dàng bị coi thành bia ngắm.

Đường Tiêu từ rừng cây xông vào Mạc Lai sơn cốc, bay qua khỏi suối nhỏ đá vụn, không lâu sau, mười mấy con Ngân Thứ Thú đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn. Loại Ngân Thứ Thú nằm sấp trên mặt đất nhìn từ xa như con nhím, nhưng hình thể lớn hơn nhím nhiều, đứng thẳng cao hơn cả người. Toàn thân mọc đầy gai bạc, gặp kẻ địch thì sẽ đem gai bạc thành vũ khí bắn ra. Giáp da thú trên người Chung Lam chính là từ cường giả Từ Vân Tông tỉ mỉ tuyển chọn trên người loại yêu thú này mà ra.

Một võ giả cấp địa nguyên bậc một bình thường, ở núi hoang gặp mười mấy Ngân Thứ Thú thì phải chú ý cẩn thận. Mười mấy Ngân Thứ Thú liên tục công kích từ xa có thể nhanh chóng hao hết cương khí hộ thể của võ giả, tươi sống bắn thành con nhím. Khi Ngân Thứ Thú co rút người thành vòng tròn, dùng lưng có gai bạc cứng rắn và thú giáp dày đôi mặt bên ngoài thì võ giả căn bản không thể làm gì nó được. Cho nên Ngân Thứ Thú ở trong rừng núi là một yêu thú khiến võ giả cực kỳ đau đầu.

Sau khi Ngân Thứ Thú phát hiện Đường Tiêu, trong cổ họng phát ra từng đợt kêu quái dị, lập tức cong lưng thấp người bày ra tư thế công kích.

Vèo vèo vèo vèo!

Mười mấy cây gai như mũi tên bắn nhanh hướng Đường Tiêu.

Tốc độ mấy cây gai bạc này cực nhanh, khi Đường Tiêu thấy chúng nó bắn ra thì đã tới gần hắn. May là chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh không phải vật bình thường, một trận đinh leng keng, đa số gai bạc bị chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh bắn ngược ra, nhưng có một số ít không ngờ đâm vào chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh, do đó có thể thấy lực công kích của gai bạc cường cỡ nào.

Đường Tiêu cứng rắn chống đỡ mấy gai bạc này, vùng Giải Kiềm Kích xông lên. Một kích đâm vào ngực Ngân Thứ Thú gần hắn nhất, bụng Ngân Thứ Thú là chỗ yếu duy nhất. Bị Đường Tiêu một kích đâm thủng, Ngân Thứ Thú lập tức chết ngay, nặng nề rớt xuống đất.

Mười mấy Ngân Thứ Thú khác lập tức phát hiện Đường Tiêu cường đại, cho nên đều co thành một đoàn nằm trên mặt đất, thành quả cầu cai. Thính giác của Ngân Thứ Thú cực kỳ nhạy bén, tuy nằm sấp trên mặt đất, mắt cũng bị che đi nhưng chỉ cần Đường Tiêu hơi động đậy là chúng nó lập tức cảm giác được ngay, lưng hướng tới chỗ có tiếng động bắn ra gai bạc.

Đường Tiêu dựa vào có chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh hộ thể, vùng Giải Kiềm Kích hung mãnh đập xuống thân thể Ngân Thứ Thú. Nhưng Ngân Thứ Thú biến thành hình cầu thì giáp gai bạc đã phân tán chịu lực, Đường Tiêu mạnh như vậy, Giải Kiềm Kích vô cùng uy mạnh mà đập mười mấy phút mới đập mở ngân giáp của một Ngân Thứ Thú.

Rất rõ ràng, Ngân Thứ Thú đã là yêu thú khá lợi hại, nếu không thì chúng nó không thể tu luyện giáp gai bạc cứng rắn như vậy. Nói cách khác, nếu không phải Đường Tiêu mà đổi làm thất hoàng tử, Chu Kiên hay công chúa Dục Thai thì đành bó tay với mấy Ngân Thứ Thú.

Đường Tiêu lấy từ thân thể hai Ngân Thứ Thú đã chết ra hai nội đan yêu thú, nhìn từ màu sắc có thể xem như là nội đan hạ phẩm. Nhưng dù là loại nội đan hạ phẩm thì giá thị trường một viên cũng cỡ vài ngàn lượng bạc. Dù là luyện đan hay chế dược, nó đều là tài liệu hiếm có. Bây giờ Đường Tiêu luyện chế Trúc Mô Đan, loại nội đan yêu thú phẩm cấp cỡ này không dùng được, lấy đến chỉ có thể đổi bạc mà thôi. Nhưng cứ từng chút một đập cầu gai bạc thì hơi bị tốn sức.

Phía xa mười mấy bóng người dường như nghe được tiếng động đều xúm lại đây. Kẻ dẫn đầu cao hai trượng, toàn thân trước sau đều bị giáp gai bạc bao bọc, không ngờ là một con Ngân Thứ Thú đã biến ảo thành hình người!

Không cần nói, con này chắc chắn là thủ lĩnh Ngân Thứ Thú, hơn nữa có thể biến thành hình người, tu vi ít nhất tương đương với võ giả cấp địa nguyên bậc ba! Nhưng tuy rằng thủ lĩnh Ngân Thứ Thú tương đương với võ giả cấp địa nguyên bậc ba không có nghĩa là có thể sử dụng tuyệt chiêu của võ giả cấp địa nguyên bậc ba. Ví dụ thủ lĩnh Ngân Thứ Thú tương đương với cùng võ giả cấp địa nguyên bậc ba, chính diện đối kháng sẽ không yếu thế hơn.

- Giết tộc nhân của ta, lấy đi nội đan, bốn vương phải giết người!

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú thấy trên đất có hai xác Ngân Thứ Thú, và Đường Tiêu đang tiếp tục đập cầu gai bạc khác thì bốc cháy lửa giận, quát to hướng Đường Tiêu, hùng hổ xông tới.

Đường Tiêu từ trong thư của Lâm Chấn đã biết tới thủ lĩnh Ngân Thứ Thú, là một trong các cường giả thuộc hạ Hồ vương sơn ban, nếu như giết được nó, lấy đi nội đan của nó thì giá trị ít nhất khoảng mười vạn lượng bạc.

Nội đan của thủ lĩnh Ngân Thứ Thú này dùng để luyện chế Trúc Mô Đan chắc chắn rất hợp, lại lấy đầu nó cầm về Hoa Liên thành có thể tính là quân công. Một khi Đường Tiêu luyện thành công Trúc Mô Đan, tiến vào cấp địa nguyên bậc hai, tu vi võ công sẽ có tư cách tăng lên chức tướng quân Đại Minh triều.

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú tương đương với tu vi cấp địa nguyên bậc ba, cái đầu của nó đủ đổi quân công, Đường Tiêu nhất định lấy bằng được. Vậy nên dù là từ mặt nào thì Đường Tiêu cảm thấy hẳn phải giết thủ lĩnh Ngân Thứ Thú này.

- Các người giết hẳn cho ta!

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú tiến tới gần Đường Tiêu vài bước đột nhiên nhanh chóng lùi lại, vung tay ý bảo đám lâu la Ngân Thứ Thú tấn công Đường Tiêu.

Mấy lâu la Ngân Thứ Thú bên cạnh nó xông lên, chúng tiến hóa nhiều hơn Ngân Thứ Thú trước đó, không ngờ chế được đao thuấn thô sơ. Những đao thuấn này rõ ràng do chất liệu bạch ngân chế thành, mấy binh sĩ Ngân Thứ Thú thân thể vạm vỡ, khô giáp đao thuấn lóe ánh bạc, đồng loạt xông tới cho người cảm giác thể không thể đỡ.

Đường Tiêu đánh giá ban đầu là chiến lực của đám binh sĩ Ngân Thứ Thú võ trang đầy đủ này về mặt đơn thể chắc tương đương với võ giả cấp địa nguyên bậc một bình thường. Yêu thú trong hoang sơn đúng là không thể khinh thường. Giống như một đám mười mấy Ngân Thứ Thú này, có thủ lĩnh Ngân Thứ Thú dẫn dắt, chiến lực đủ so với hơn trăm binh sĩ Hoa Liên thành.

237. Chương 237: Chém Giết.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 237: Chém giết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Ngay khi mấy binh sĩ Ngân Thứ Thú xông lên thì thủ lĩnh Ngân Thứ Thú lại vội vàng lùi ra sau, chớp mắt đã lao ra xa, dường như muốn quan sát thực lực của Đường Tiêu, mới quyết định có đích thân ra tay không. Xem ra yêu thú này có vài phần trí tuệ của nhân loại.

Tuy Đường Tiêu chỉ có tu vi cấp địa nguyên bậc một, nhưng hẳn dựa vào chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh đao thương bất nhập, Giải Kiềm Kích thì vô cùng uy mãnh, vậy nên ngay mặt nghênh đón mười mấy binh sĩ Ngân Thứ Thú đụng độ.

Ba người thất hoàng tử, Chu Kiên, công chúa Dục Thai lặng lẽ theo lại đây, đứng phía xa núp sau tảng đá nhìn qua bên này. Không có Đường Tiêu cho phép, họ không dám tùy tiện xông lên hỗ trợ. Dù sao tu vi võ công chênh lệch, lỡ mãng lao ra không chỉ không giúp gì cho Đường Tiêu, nói không chừng còn khiến hắn phân tâm. Bây giờ trong mắt họ, Đường Tiêu giống như xe tăng bọc thép đột nhiên xông vào trận địa binh sĩ Ngân Thứ Thú.

Đường Tiêu biết mấy tấm chắn khô giáp của Ngân Thứ Thú rất dày, thế nên không dám sử dụng cách ám sát Giải Kiềm Kích nữa mà khép lại kiếm cưa, khiến Giải Kiềm Kích biến thân thành Giải Kiềm Chùy dùng để đập.

Oành!

Thân có chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh vô cùng chắc chắn, tay cầm Giải Kiềm Chùy nặng nửa tấn, Đường Tiêu cứ thể xông vào trận Ngân Thứ Thú. Giải Kiềm Chùy trong tay hắn mạnh đập vào ngân thuẫn trong tay một binh sĩ Ngân Thứ Thú. Cả ngân thuẫn bị va đụng lõm vào, binh sĩ Ngân Thứ Thú ở mặt sau tấm thuẫn bị đánh bay, cùng với mấy binh sĩ Ngân Thứ Thú sau lưng bay ra ngoài.

Tuy mấy binh sĩ Ngân Thứ Thú trọng lượng vượt xa Đường Tiêu nhưng hắn có võ trang đầy đủ thì tựa như cây cột sắt, chúng nó không thể đối kháng.

Đường Tiêu huấn luyện khắc khổ hơn người khác, lại luyện tập công pháp độc môn Luyện Yêu Tội Ma Hồ, lực lượng mạnh hơn võ giả cấp địa nguyên bậc một nhiều. Giải Kiềm Chùy nặng chín trăm chín mươi chín cân ở trong tay hắn nhẹ hẫng, vung lên không người đón đỡ. Lại thêm mặc chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh, xông pha chiến đấu thì đao thương bất nhập, càng khiến hắn tăng mấy phần hào hùng.

Đối với binh sĩ Ngân Thứ Thú thuẫn giáp dày thì chùy kích là cách phá trận tốt nhất. sức mạnh của Đường Tiêu có thể nói là dùng đúng chỗ.

Đường Tiêu vọt vào tựa hồ vào bầy dê, đánh mười mấy binh sĩ Ngân Thứ Thú hoảng loạn, một số binh sĩ Ngân Thứ Thú hốt hoảng đánh lẫn nhau, ngân thuẫn bị đụng mở. Đường Tiêu nhân dịp khe hở Giải Kiềm Chùy lập tức vung qua, khoanh khắc có ba, bốn binh sĩ Ngân Thứ Thú đã ngã trên mặt đất.

- Các người mau qua giết!

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú đứng ở chỗ cao, giống như tướng quân chỉ huy chiến đấu.

Có thủ lĩnh Ngân Thứ Thú chỉ huy, hai binh sĩ Ngân Thứ Thú giơ lên đại đao ánh bạc trong tay vòng qua sau lưng Đường Tiêu, cùng nhau chém xuống. Nhưng sau lưng Đường Tiêu như mọc con mắt, mấy đại đao ánh bạc vừa nâng lên, lộ ra sơ hở trước ngực Ngân Thứ Thú, Đường Tiêu lập tức xoay người. Trước đó Đường Tiêu đã chuyển hóa Giải Kiềm Chùy thành Giải Kiềm Kích, một cái quét ngang, máu bắn tung tóe, hai binh sĩ Ngân Thứ Thú đánh lên trúng thương ngã xuống đất.

- Đã thật, nếu ngày nào ta có thể xung phong liều mạng như Đường huynh thì dù có chết cũng sướng!

Chu Kiên trốn sau tảng đá phía xa thấy Đường Tiêu tựa chiến thần giết một đám binh sĩ Ngân Thứ Thú tan tác, trong lòng cực kỳ hâm mộ.

Thất hoàng tử cũng nhin không được thăm cảm thán.

- Bây giờ Đường công tử thực lực ở cấp địa nguyên bậc một, mà đã vượt qua cường giả cấp địa nguyên bậc hai, thậm chí so với cường giả cấp địa nguyên bậc ba thì chỉ hơn chứ không kém.

Sua khi Đường Tiêu thu chùy lấy kích, lại một kích đâm ra, đâm vỡ lồng ngực binh sĩ Ngân Thứ Thú, sau đó kích vung một cái, ngược lại biến kích thành chùy, lại là từng chùy đánh bay một binh sĩ Ngân Thứ Thú. Tiếp theo cong người, thân thể có chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh bảo hộ làm chùy to đột nhiên đụng bay đám Ngân Thứ Thú kèm theo tấm thuẫn, mấy chiêu nối liền, đánh sướng vô cùng.

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú đứng trên tảng đá cao nhìn tình hình chiến đấu bên dưới, tức đến trợn mắt giậm chân, dường như không được muốn giết xuống dưới rồi lại kiên dè Đường Tiêu lợi hại, thoáng chốc chần chờ do dự.

Đường Tiêu chìm đắm trong tàn sát, như đã trở lại đời trước, thể giới đao quang kiếm ảnh, từ mười ba tuổi thì hắn đã chính thức trở thành cỗ máy giết chóc. Có đôi khi Đường Tiêu thậm chí cảm thấy chỉ có giết chóc mới là ý nghĩa sinh tồn của hắn, khiến sinh mạng của hắn đạt đến thăng hoa.

Chiến trường, chém giết là cách tốt nhất tăng tu vi võ đạo. Chỉ có tại đây mới khiến thần hồn và ý chí võ đạo của con người hoàn toàn dung hợp thành một chỗ, phát ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Theo một binh sĩ Ngân Thứ Thú cuối cùng ngã xuống đất, rốt cuộc thủ lĩnh Ngân Thứ Thú không thể kiềm được nữa, trường đao ánh bạc trong tay rạch phá hư không, chém xuống đầu Đường Tiêu. Uy thế một đao kia không chỉ là lực lượng rạch không gian, còn có uy áp của Ngân Thứ Thú, đè ép Đường Tiêu gần như không thể động đậy.

‘Công lực tên này có thể so với Lâm Quý ở tướng quân điện.’

Đường Tiêu đối mặt uy thế trường đao ánh bạc, đột nhiên cứng ngắc nâng Giải Kiềm Kích nghênh đón đại đao ánh bạc. Nhưng tốc độ của đại đao ánh bạc nhanh hơn Đường Tiêu gấp mười lần. Ánh bạc chợt lóe đã đập vào thân kích, thoáng chốc đánh bay Giải Kiềm Kích trong tay Đường Tiêu.

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú đánh giá Đường Tiêu từ trên xuống dưới, nổi lên lòng mến hiền tài:

- Thân thủ không tệ, nếu làm đồ đệ của ta thì sẽ tha ngươi một mạng.

Đường Tiêu khinh thường quát một tiếng:

- Ta phi, chỉ bằng ngươi?

Sau đó hất vung tay lên, một người sắt khổng lồ cao hai trượng xuất hiện trước mặt Đường Tiêu. Thật rõ ràng, đây là Đường Tiêu triệu hoán ra tinh cương thống lĩnh.

- Oa oa oa oa oa!

Tinh cương thống lĩnh quát kêu vung đại đao tinh cương chém hướng Ngân Thứ Thú.

- Cái gì? Còn cao hơn cả ta?”

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú rất kinh ngạc nhìn tinh cương thống lĩnh trước mắt, đột nhiên chém một nhát hướng nó.

Đường Tiêu thuận thể thu lại Giải Kiềm Kích, triệu hoán ra Lâm Quý. Thực lực của Lâm Quý vốn cao hơn thủ lĩnh Ngân Thứ Thú, giờ hiện thân, bá vương mâu đột nhiên đâm hướng thủ lĩnh Ngân Thứ Thú. Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú không biết Lâm Quý từ đâu chui ra, bất ngờ không kịp phòng bị một mâu đâm ngay ngực, đâm ra một cái lỗ hồng trước ngực nó.

238. Chương 238: Ngân Thứ Thú Đầu Hàng.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 238: Ngân Thứ Thú đầu hàng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lâm Quý xoắn bá vương mâu, chớp mắt xoáy ra lỗ hồng to trước ngực thủ lĩnh Ngân Thứ Thú, trọng thương nó. Thực lực áp chế là không thể khinh thường. Đường Tiêu bị thủ lĩnh Ngân Thứ Thú áp chế đến người cứng đờ, còn bị đại đao ánh bạc đập bay Giải Kiềm Kích. Mà Lâm Quý vừa ra một mâu thì đã trọng thương thủ lĩnh Ngân Thứ Thú. Tuy Lâm Quý sử dụng là thủ đoạn đánh bất ngờ, Đường Tiêu là chính diện đón địch, nhưng chênh lệch giữa cấp địa nguyên bậc một và bậc ba đích thực không thể bỏ qua.

Nhân lúc Lâm Quý một mâu trúng đích, Đường Tiêu nhanh chóng triệu hoán ra mấy con rối, phân biệt đứng ở ba tiết điểm ‘Quý’, ‘Viên’, ‘Hạo’, mười mấy đạo phù trận kết thành một Tuyền Qua Tru Sát Trận mãnh liệt. Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú bị trọng thương một đao đánh bật bá vương mâu của Lâm Quý, quay đầu lại muốn tấn công Đường Tiêu nữa thì phát hiện bị vây trong trận, không thể thoát ra.

Tuy thủ lĩnh Ngân Thứ Thú tương đương với tu vi cấp địa nguyên bậc ba, hơn nữa giáp gai bạc trên người cực kỳ cứng rắn, nhưng mười mấy phù trận mãnh liệt kết thành Tuyền Qua Tru Sát Trận, giống như vài thanh đao hợp thành một từng chút một mài giáp bạc của nó. Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú bị trọng thương một lần lại một lần đánh ra ngoài trận, chậm rãi tiêu hao hết thể lực.

Chớp mắt, giáp bạc trên người thủ lĩnh Ngân Thứ Thú đã bị tách ra, nó phát ra tiếng hét thảm cực thê lương. Nhưng hiển nhiên nó không muốn bó tay chịu trói. Nó bỗng nhiên dùng đao vạch một đường trên người mình, mùi máu bao bọc một ít gai bạc ngưng tụ thành hình cầu đột nhiên bắn hướng Đường Tiêu đứng. Cầu gai bạc máu tinh khí nổ tung bên cạnh Đường Tiêu, tạc hấn bay đi hơn năm thước, gai bạc cũng đâm vào chiến giáp Vạn Luyện Thần Minh, đáng tiếc không thể xuyên thủng.

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú nhân cơ hội này suýt chút nữa vọt ra khỏi Tuyền Qua Tru Sát Trận, nhưng Đường Tiêu nhanh chóng đứng dậy lao tới tiết điểm trận hình, lần nữa buộc thủ lĩnh Ngân Thứ Thú quay lại Tuyền Qua Tru Sát Trận.

Trong Tuyền Qua Tru Sát Trận, mười mấy phù triện bay đầy trời, lực cắt cực kỳ sắc bén, công kích liên tục, gần như có thể mài nhỏ bất cứ vật thể cứng rắn trên đời này. Đương nhiên là dưới tình huống mục tiêu cấp bậc không chênh lệch quá lớn.

‘Hắn mặc là giáp gì thế này? Còn cứng hơn cả giáp gai bạc của ta, gai tinh huyết đều không thể tạc thương hắn, xem ra hôm nay gặp phải cao nhân rồi.’ Trong lòng thủ lĩnh Ngân Thứ Thú vô cùng chấn kinh và hối hận, cảm thấy mình thật sự không nên chủ động trêu chọc Đường Tiêu.

- Ta đầu hàng, sau này nguyện cống hiến sức lực cho người!

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú đánh một chiêu cuối cùng thất bại, biết ngoan cố chống lại thì mạng nhỏ khó giữ, nên chủ động đầu hàng với Đường Tiêu.

Đường Tiêu không thêm đáp lại gã, tiếp tục dùng Tuyền Qua Tru Sát Trận ma sát thủ lĩnh Ngân Thứ Thú bị vây trong trận, mãi đến nó hấp hối mới dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn túm nó vào Luyện Yêu Tội Ma Hồ. sau khi đào thải một võ giả cấp địa nguyên bậc một xếp chót, trong đại quân con rối của Đường Tiêu bây giờ lại thêm một yêu thú hoang dã tương đương với võ giả cấp địa nguyên bậc ba.

Thu phục thủ lĩnh Ngân Thứ Thú xong, ba người thất hoàng tử tụ tập lại đây, một hàng bốn người giúp Đường Tiêu đào ra nội đan Ngân Thứ Thú, mới tiếp tục đi sâu vào rừng.

Thủ lĩnh Ngân Thứ Thú ở trong Luyện Yêu Tội Ma Hồ ôn dưỡng một lúc sau, Đường Tiêu thao túng nó tiến vào động huyết Ngân Thứ Thú. Có nó dẫn đường, trên đường đi không gặp bất cứ trở ngại nào, đoàn người trực tiếp tới truyền tống trận sâu trong đáy động, không lâu sau tiến vào một động huyết khác. Đó là một truyền tống trận song hướng, khi trở về thì chỉ cần quay lại huyết động này, truyền tống về động huyết Ngân Thứ Thú là được. Đi ra khỏi động, một hàng bốn người tới bình nguyên dương.

Xuyên qua mộ hai sơn cốc tiến vào động huyết Ngân Thứ Thú là có thể truyền tống đến bình nguyên dương, đây là Đường Tiêu từ trong thư của Lâm Chấn tìm ra đường đi. Đương nhiên còn có một con đường khác để tiến vào bình nguyên dương, chỉ là trước mắt Đường Tiêu mới biết một lối đi này mà thôi. Thiếu nữ dương yêu vô tình phát hiện Gia Hồ thứ hai cùng với mấy trăm tộc nhân chính là chủ nhân của bình nguyên dương này.

Những dương yêu thật rất biết hưởng thụ sinh hoạt. Chúng ở trên bình nguyên dương xây một dương thôn chiếm diện tích rất lớn. Chính giữa dương thôn còn lợi dụng đá núi nguyên thủy xây thành bảo khổng lồ. ‘Noãn Dương Dương’ và mấy trăm dương yêu trong tộc nếu gặp phải nguy hiểm thì sẽ trốn vào thành dương này.

Đường Tiêu đi ra xa trinh sát một lúc sau bay trở về, ý bảo ba người thất hoàng tử giữ bình tĩnh.

- Có người đã tới trước chúng ta, đã phá dương thôn, bây giờ đang tấn công thành dương, chúng ta trước tiên quan sát tình hình rồi tính tiếp.

Thất hoàng tử hỏi Đường Tiêu:

- Là người nào?

- Tạm thời còn chưa biết.

Đường Tiêu lắc đầu. Theo hắn quan sát thì mấy người này không giống người của đại hoàng tử, hay là Lâm Chấn.

Tin tức về Gia Hồ thứ hai không biết là người hay yêu thú thả ra, xem ra được đến tin tức không chỉ có thể lực phía Lâm Chấn. Theo Đường Tiêu suy đoán, chắc chắn dương thôn có nội gian, lấy tin tức này bán khắp nơi, kết quả vài thế lực đều biết tin.

Diện tích bình nguyên dương trong sơn cốc này khá lớn, bốn phía đều là vách đá cao ngàn trượng, hình thành bình chướng thiên nhiên. Nếu không phải trước đó Đường Tiêu được đến tình báo đường đi, muốn

tiến vào nơi sâu trong trung ương sơn mạch thì không dễ dàng như vậy. Bình nguyên dương đất đai phì nhiêu, cỏ tươi ngon, có nước suối trong suốt chảy qua, là chỗ thích hợp cho dương yêu sinh hoạt nhất.

Đứng trước thành dương, một thị vệ báo cáo với người thanh niên áo trắng rõ ràng chính là thủ lĩnh:

- Thiếu chủ, phía đông có người tới.

Người thanh niên áo trắng hừ lạnh một tiếng:

- Bàng Thái, Bàng Sơn, huynh đệ hai người dẫn theo năm trăm đao phủ thủ đi giết người tới. Lần hành động này nhất định phải thành công, bất cứ ai cản trở bốn tọa lấy Gia Hồ đều phải chết!

Người thanh niên họ Hộ tên Bạt, cái tên khá là huênh hoang, chức đại tướng quân, là đại thống lĩnh đương nhiệm của trú quân Nam Đầu thành, cũng là thiếu chủ Lang Thần tông. Lang Thần tông là tông phái lớn nhất Nam Đầu thành, đệ tử nội ngoại môn tổng cộng hơn ba ngàn người.

Tông chủ Lang Thần tông Hộ Dung là mẫu thân của Hộ Bạt. Từ nhỏ Hộ Bạt đã không có phụ thân, mấy năm trước từ chỗ mẫu thân mới biết được y là con riêng của nhân hoàng Đại Minh triều Chu Hi. Mỗi lần Chu Hi đến Nam Đầu thành đều tới Lang Thần tông gặp gỡ với Hộ Dung. Bởi vì Hộ Dung không muốn tiến Tử Cẩm Thành, thế nên nhân hoàng Chu Hi chỉ có thể thăm chăm sóc hai mẹ con.

239. Chương 239: Hồ Bạt.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 239: Hồ Bạt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Từ khi biết mình là con riêng của nhân hoàng, Hộ Bạt liền thề mặc kệ trả giá bao nhiêu cũng phải tăng sức mạnh, mở rộng thế lực của mình, một ngày kia buộc nhân hoàng công khai thừa nhận thân phận của y, sắc lập y làm thái tử. Sau khi y đăng cơ, phải sắc phong mẫu thân y làm mẫu hậu.

Đương nhiên việc này có rất ít người biết đến, ngay cả đại hoàng tử là nhân vật nổi tiếng nhất đều không hay biết gì.

- Vâng!

Hai huynh đệ Bàng Sơn, Bàng Thái tuân mệnh lập tức dẫn theo năm trăm đao phủ vọt hướng đoàn người Đường Tiêu ở.

Huynh đệ Bàng Thái đi rồi, Hộ Bạt vung tay áo, bên cạnh y xuất hiện một pháo đài thần minh cỡ nhỏ. Hộ Bạt hét to một tiếng, pháo đài thần minh cỡ nhỏ *oành!* phát ra thần minh đạn cỡ quả bóng bàn. *Bùm!* một tiếng đùng vào cửa đá to lớn của thành dương.

Ba đạn thần minh loại nhỏ oanh tạc xong, cửa đá thành dương bị nổ tung.

Cửa thành dương mở rộng, Hộ Bạt huyết sáo một tiếng, một cây côn chẳng biết là do hợp kim gì chế tạo ra xuất hiện trong tay y. Vũ khí này xuất hiện lập tức đón gió phát ra tiếng sói tru, dường như có sinh mệnh vậy. Đây là một trong chí bảo trấn tông của Lang Thần tông, Lang Thần bổng, bên trong phong cấm hồn phách Lang Thần vạn năm.

Tiếng sói tru này chấn động hồn người, từ phía xa đã nghe thấy, coi như là người thường khi trông thấy bộ dạng hung tàn của Lang Thần bổng thì đều đoán được đây là vũ khí hung hãn giết người vô số.

Một luồng khói đen bay ra từ trong Lang Thần bổng, vòng quanh người Hộ Bạt. Vài giây sau, *Bùm!* một tiếng, y phục trên người Hộ Bạt vỡ từng mảnh, quần áo trắng bây giờ y biến thành trần như nhộng. Nhưng thân thể lơ lửng rất nhanh bị một tầng yêu vụ bạc đen bao bọc.

Lang Thần bỗng không chỉ là vũ khí, khi nó xuất hiện trong tay Hộ Bạt thì thần hồn của Lang Thần vạn năm bay ra khỏi Lang Thần bỗng, hóa thành yêu vụ bao bọc cả người Hộ Bạt. Rất nhanh, làn da lõa lồ của Hộ Bạt mau chóng hình thành áo giáp có chất sừng bạc đen.

Áo giáp sừng bạc đen này dán chặt người Hộ Bạt tựa như làn da y, bao vây Hộ Bạt xong trên giáp sừng nhanh chóng mọc ra một ít lông sói thô ngắn, cả người Hộ Bạt bỗng chốc biến thành một Lang Thần đến từ thời viễn cổ.

Hộ Bạt mặc thân da sói này, cuồng vọng cất tiếng cười:

- Lang Thần bỗng chính là thủy tổ Lang Thần tông ta năm đó dùng da thịt máu Lang Thần luyện ra. Giáp Lang Thần là thần hồn Lang Thần tế luyện thành, chất liệu cực kỳ cứng rắn, không gì có thể xuyên thủng, mặc vào sẽ hiện hình sói, tung hoành nhảy vọt, xé dịch tránh né, mạnh mẽ như sói, không người chần được, ha ha ha ha ha....

Y có tư cách cuồng vọng. Y mặc vào giáp Lang Thần thì tu vi vốn là cấp địa nguyên bậc bốn sức mạnh đủ so với võ giả cấp địa nguyên bậc năm.

Bây giờ làn da của Hộ Bạt đã hoàn toàn chuyển hóa thành da sói, một tầng chất sừng bạc đen, vô số lông sói như gai thép tỏa ra ánh sáng sắt thép, miệng nhô ra, mõm có một cái đuôi sói dài. Nếu lúc này bị Đường Tiêu trông thấy, chắc chắn hẳn sẽ cho rằng người sói trong phim đời trước hiện thân ở đời này.

Đột nhiên, Hộ Bạt nhảy vọt lên trời, mang theo vệt đen rạch phá không khí, vèo một tiếng lao ra hơn mười thước, lại vèo một tiếng bay trở về. Mới rồi y không bay mà chỉ nhảy hai cái, nhưng trong mắt người ngoài thì đó chính là bay, bởi vì y nhảy một cái ấy chục trượng, xa mấy trăm trượng.

- Từ xưa đến nay, lang vĩnh viễn ăn dương. Lang Thần a, hôm nay ta sẽ để người ăn no trong thành dương!

Trong mắt Hộ Bạt lộ ra tia hung tàn tựa sói đói.

Lang Thần bỗng đáp lại Hộ Bạt là tiếng hú dài, sát ý tràn ngập.

- Cùng ta giết tiến vào!

Hộ Bạt lấy ra Lang Thần bỗng, vèo một tiếng xông vào trong thành dương. Lối vào thành có hai thương sừng dê đâm hướng Hộ Bạt, bị Lang Thần bỗng của y quét ngang. Phát ra hai tiếng hét thảm, hai dương yêu trai trắng lập tức thành quỷ dưới bóng của y.

Sau khi Hộ Bạt xông vào thành dương, tựa như sói vào bầy dê, không con dê nào chặn lại được. Y thỏa thích tung hoành trong thành dương, tuy thỉnh thoảng có tên bắn lên nhưng đa phần bị Lang Thần bỗng đánh bật ra, còn sót lại thì đụng vào chiến giáp Lang Thần trên người y, tựa như đụng vào tường sắt bắn ngược ra.

Mấy cường giả theo Hộ Bạt cũng bám sát sau người y, tả xung hữu đột, một đường giết vào giữa thành dương.

.....

- Người tới là ai?

Thất hoàng tử đứng cạnh Đường Tiêu lạnh lùng chất vấn huynh đệ Bàng Thái đột ngột xuất hiện. Y nhận ra huynh đệ Bàng Thái, Bàng Sơn mặc chiến giáp thần minh, hơn nữa xem hình dáng nhan sắc thì chắc là trú quân phía Nam Đầu thành.

- Chúng ta có cần bày tỏ thân phận cho người chết biết sao?

Đệ đệ Bàng Sơn hừ lạnh một tiếng, tay hiện ra rìu chiến, bên người năm trăm đao phủ thủ cũng lấy ra rìu chiến, chiến thuận.

Bàng Thái mắt lạnh quan sát. Tuy đây chỉ là chiến dịch nhỏ nhưng hai quân đối chọi, chủ tướng không được sơ sẩy, trừ phi đối thủ bày ra tất cả thực lực.

Thất hoàng tử giật dờ quát hướng Bàng Sơn.

- To gan! Các người là quân đội Đại Minh triều vậy mà không lên tiếng đã dám đến giết bổn hoàng tử, muốn tạo phản sao?

Tuy hai huynh đệ Bàng Thái mặc quân phục quân đội Đại Minh Triều, thuộc về biên chế quân đội Đại Minh triều nhưng hai người là đệ tử Lang Thần tông, trong lòng chỉ có Lang Thần tông, không có khái niệm Đại Minh triều. Mới rồi Hộ Bạt đã ra lệnh, mặc kệ là ai khác phải giết không tha, cho nên họ không thêm để ý đối phương là hoàng tử, công chúa cái gì.

Thấy Bàn Sơn bỏ qua lời của mình, thất hoàng tử không nói gì thêm, thanh Long Minh kiếm mang ra từ hoàng cung bay bên người, bị một đoàn phù triệu vàng cuốn lấy, lực lượng phá không bay nhanh hướng Bàn Thái.

Bàng Sơn cũng ném ra búa chiến cực lớn trong tay, va chạm với Long Minh kiếm của Thất hoàng tử.

Một tiếng “ầm” vang lên, búa kiếm chạm vào nhau, mùi tanh của kim loại phá không lập tức tràn ngập trong không khí, vũ khí của cả hai người đều bị bắn ra, được Thất hoàng tử và Bàn Sơn phân biệt thu về.

Đường Tiêu cảm giác, đòn xuất thủ này của Bàn Sơn nhiều lắm là tương đương với thực lực của Thất hoàng tử, nắm tên đao phủ thủ bản lĩnh kém hơn một chút, vừa vận lưu lại cho Dục Thai công chúa và Chu Kiên luyện tập. Cho nên hắn cũng không quan tâm đến chiến cuộc bên này nữa, tìm kích trong tay đột nhiên run lên, phát ra những tiếng hí cuồng, trực tiếp giết tới hướng Bàn Thái . xem tại

Bàng Thái thấy Đường Tiêu hung mãnh lao tới, không dám chủ quan, lập tức giơ búa nghênh đón Đường Tiêu, hai người lập tức quần nhau tại chỗ.

C

240. Chương 240: Thu Phục Bàn Thái.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 240: Thu phục Bàn Thái.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Yến Thiên Long Ngâm!

Bên kia Đường Tiêu đối địch với Bàn Thái, bên này Thất hoàng tử cũng một lần nữa khu động Long Minh kiếm đâm về hướng Bàn Sơn, lúc này Long Minh kiếm hiển nhiên đã được rút thêm nhiều sức mạnh hơn nữa.

Bàng Sơn đồng dạng vẫn giơ búa nghênh đón, nhưng chiến phủ trong tay lần này lại bị Long Minh kiếm mạnh mẽ chém nứt ! Long Minh kiếm chỉ phát ra một tiếng bạo ngâm, chứ không chịu bất cứ tổn thương nào. Nhìn từ góc độ tỷ thí pháp khí, Long Minh kiếm trong tay Thất hoàng tử nhất định là trội hơn chiến phủ trong tay Bàn Sơn.

Long Minh kiếm không công phá được phòng ngự của Bàn Sơn, lại thuận thế vung đuôi, xoát một tiếng chém về phía Bàn Sơn, một gã đao phủ thủ đứng bên cạnh không tránh kịp, bị chém thẳng vào eo! Hắn trở mặt nhìn nửa người phía trên của mình tách rời với nửa người phía dưới, nằm trên mặt đất rú thảm mấy tiếng, vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn.

Bốn gã đao phủ thủ khác đang chuẩn bị lao về hướng Thất hoàng tử bỗng nhiên đứng ngay tại chỗ, rất hiển nhiên bọn hắn ý thức được mình cũng không phải là đối thủ của Thất hoàng tử.

Đối phương vừa chần chừ, ba người Thất hoàng tử, Dục Thai công chúa và Chu Kiền lại thuận thế xông tới giết chết bốn gã đao phủ đang ở trước mặt, sau đó ba người cùng vây công Bàn Sơn. Không bao lâu sau Dục Thai công chúa nhìn thấy cơ hội liền dùng long cốt tiên quần lấy cánh tay Bàn Sơn, Thất hoàng tử tay mất lạnh lẽo chém một kiếm từ bả vai dọc xuống cánh tay Bàn Sơn, sau đó sử dụng mũi kiếm đâm về hướng cổ họng Bàn Sơn.

- Nói! Ai phái ngươi đến giết bốn cung!

Thất hoàng tử nghiêm nghị bắt đầu chấn vấn Bàn Sơn.

Bàn Sơn cũng không nói gì, nhìn thoáng qua huynh trưởng Bàn Thái ở bên cạnh dĩ nhiên cũng đã đại bại dưới tay đối thủ, đồng thời đưa ánh mắt chết chóc về phía hắn. Trong mắt Bàn Sơn hiện ra thần sắc tuyệt vọng, lập tức cắn nát túi độc giấu trong miệng, thả ra vật kịch độc trong đó, trong khoảnh khắc trong thất khiếu đều chảy ra máu đen, lập tức chết không kịp trơ trọi.

Bên kia Bàn Thái đánh nhau với Đường Tiêu cũng giống như vậy, sau khi chiến bại lập tức uống thuốc độc tự vẫn, để không rơi vào tay đối thủ.

- Muốn chết?

Đường Tiêu lạnh lùng quát, vươn tay tát Bàn Thái vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, không bao lâu thả lại, dĩ nhiên đã thay hắn giải kịch độc vừa rồi.

Bọn người Thất hoàng tử đều biết môn tà thuật này của Đường Tiêu, Đường Tiêu không chịu nói, bọn hắn đương nhiên cũng không hỏi nhiều. Sau khi Đường Tiêu biến Bàn Thái thành con rối, lập tức sai khiến hắn đi về phương hướng Dương Thôn Miên Dương thành bảo.

Đường Tiêu tìm tòi trong trí nhớ Bàn Thái một phen, rất nhanh hiểu rõ được thân phận của Hồ Bạt, phát hiện người này lại là Đại thống lĩnh của Nam đầu thành. Bàn Thái cũng không biết thân phận con riêng của Hồ Bạt, cho nên Đường Tiêu cũng không thể thăm dò điểm này. Từ trong trí nhớ của Bàn Thái, Đường Tiêu còn tìm hiểu được Hồ Bạt là cao thủ mãnh giai Địa Nguyên, trên người có một thanh pháp khí lang thần bỗng cực kỳ cường hãn.

Mặt khác lần này Hồ Bạt đến bình nguyên Miên Dương, bên người tổng cộng mang theo năm vị cao thủ cấp Địa Nguyên, hai người có tu vi Địa Nguyên tam giai, ba người có tu vi cấp Địa Nguyên nhị giai, Bàn Thái chính là một gã cao thủ có tu vi cấp Địa Nguyên nhị giai trong đó. Những tên đao phủ thủ khác đều rất bình thường, chỉ có tu vi khoảng cấp Nhân Nguyên ngũ giai. Đường Tiêu nghĩ ngợi với tu vi trước mắt của mình, cho dù tăng thêm mấy tên khôi lỗi cấp Địa Nguyên nhị giai, cũng chưa hẳn là đối thủ của loại thể lực như Hồ Bạt.

Cho dù hắn từng bước lừa gạt, thu phục cao thủ dưới trướng Hồ Bạt, sau đó lại tập trung lực lượng đối phó Hồ Bạt, cũng chưa hẳn có thể chiến thắng được hắn.

Mãi cho tới bây giờ, Đường Tiêu vẫn chưa từng có kinh nghiệm giao thủ với võ giả cấp Địa Nguyên tứ giai, hắn cũng không dám tùy tiện tiến đến khiêu chiến một gã cường giả cấp Địa Nguyên tứ giai. Phải biết rằng dưới tình huống bình thường, một gã cường giả Địa Nguyên tứ giai có thực lực bình thường, ít nhất tương đương với thực lực của tám đến mười tên võ giả cấp Địa Nguyên tam giai giống như Lâm Quý liên hợp lại. Còn Đường Tiêu cộng thêm một đám khôi lỗi của hắn, thực lực nhiều lắm cũng chỉ tương đương với ba đến bốn tên võ giả cấp Địa Nguyên tam giai mà thôi.

Chưa nói đến sau khi Hồ Bạt biến thân thành người sói, thực lực đã có thể so sánh với cường giả cấp Địa Nguyên ngũ giai siêu cấp!

Bàn Thái tiến vào Miên Dương thành bảo đã bị bạo tạc, trên đường đi vào, khắp nơi đều có dê yêu bị giết chết, phong cách trong lâu đài vốn như phim hoạt hình, giống như thế ngoại đào nguyên, đáng tiếc hiện tại bên trong chính là máu chảy thành sông.

Xem ra tên Hồ Bạt này rất độc ác, hắn tới đây cũng không muốn thu phục dê yêu được Đường Tiêu gọi là Noãn Dương Dương, mà trực tiếp muốn giết chết nàng để cướp dứa hồ lô!

Đương nhiên, từ điểm này mà nói, Đường Tiêu và Hồ Bạt cũng không có gì khác nhau.

Đoàn người bốn người Đường Tiêu lặng lẽ đi sau lưng Bàn Thái, hướng về phía trung tâm Miên Dương thành bảo, thông qua tầm mắt của Bàn Thái, Đường Tiêu thấy được Hộ Bạt sau khi biến thân thành người sói, hấn vung vẩy một cây lang nha bổng cực lớn, cùng với bốn vị cao thủ đang mặc thần minh chiến giáp bên cạnh, đang liên thủ vây giết hai gã lão niên dê yêu râu tóc bạc trắng.

Đường Tiêu ra hiệu ọi người dừng bước lại, nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ, còn hấn tập trung tinh lực lên trên người Bàn Thái, tranh thủ lợi dụng Bàn Thái kiếm được một chút lợi ích gì đấy từ chỗ Hộ Bạt.

Sau khi Bàn Thái đi tới, Hộ Bạt cũng không hỏi thăm hấn làm chuyện vừa rồi như thế nào, hiển nhiên hấn cũng không thêm để ý đến đoàn người tới từ phía đông. Bàn Thái còn sống, đương nhiên có nghĩa là những người kia đã bị Bàn Thái giết chết, người ngay cả Bàn Thái cũng đánh không thắng, đương nhiên không đáng để Hộ Bạt để mắt tới.

Nếu như bọn hấn có thể giết chết Bàn Thái và nắm tên đao phủ thủ, vậy thì lại là chuyện khác.

Nhưng Hộ Bạt tuyệt đối không nghĩ ra, Bàn Thái này đã không còn là Bàn Thái trước kia nữa.

Rất nhanh một gã lão niên dê yêu khí lực không đủ liền bị chém giết ngay tại chỗ, trong trận chỉ còn lại một gã lão niên dê yêu cuối cùng. Hộ Bạt vung tay lên, ra hiệu cho những người khác lui ra phía sau, hấn muốn một mình chiến đấu với lão niên dê yêu kia.

Lão dê yêu cuối cùng này chính là tộc trưởng thôn dê, vừa rồi khi năm người bọn họ đối chiến với Hộ Bạt, hấn đã biểu hiện ra thực lực vô hạn gần đến cấp Địa Nguyên ngũ giai! Tâm tư hiện tại của Hộ Bạt là muốn khi lang thần chiến giáp đang ở trên người, kiểm nghiệm xem thực lực của mình rút cuộc mạnh như thế nào.

241. Chương 241: Tộc Trưởng Dê Yêu.

Sát Vương

Chương 241: Tộc trưởng dê yêu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu mượn tầm mắt của Bàn Thái, biết được thực lực của tộc trưởng dê yêu này, trong lòng liền âm thầm hồ thẹn. Với thực lực hiện tại của hấn, căn bản không phá được Miên Dương thành bảo, cho dù phá được Miên Dương thành bảo, cũng không địch lại được vị tộc trưởng dê yêu này.

Nhưng tồn tại của Hộ Bạt tựa hồ lại khiến cho Đường Tiêu tìm được cơ hội làm ngư ông đắc lợi.

- Dương Mi Thổ Khí!

Sau khi những cao thủ vây giết tản ra, áp lực của lão dê yêu suy giảm, gân cốt toàn thân đồng loạt chấn động, phụt ra một ngụm tinh khí, hóa thành một đạo đao cương sắc bén, chém về phía Hộ Bạt.

Hộ Bạt chỉ thấy ngân quang trước mắt, sát ý đao ý giống như thái sơn áp đỉnh, điên cuồng lao về phía hấn, tựa hồ như không cách nào né tránh. Hộ Bạt biết rõ nếu mình không có Thần lang chiến giáp hộ thể, một đao kia chém tới, cho dù mình có tu vi cấp Địa Nguyên tứ giai, làm không tốt sẽ bị băm thây thành vạn đoạn.

- Lang Hào Tứ Dã!

Lang thần bổng rời khỏi tay Hộ Bạt, nặng nề đánh vào đao cương của lão niên dê yêu. Đao bổng chạm vào nhau phát ra tiếng nổ rung trời, một sói một dê trong nháy mắt lao vào nhau.

Không bao lâu, Hộ Bạt nhìn thấy một khe hở, liền lập tức thi triển sát chiêu trong lang thần bổng, tung một kích mãnh liệt, hung hăng đâm vào trước ngực lão niên dê yêu, lập tức khiến lão niên dê yêu lùi lại mấy bước, trong miệng cuồn cuộn phun ra mấy ngụm máu.

Hộ Bạt thả người nhảy lên, giơ cao lang nha bổng trong tay, từ trên không nện đánh xuống người lão niên dê yêu, lần này hắn không đánh vào đầu lão niên dê yêu, mà đánh thẳng bả vai của hắn. Cùng với thanh âm “răng rắc” vang lên, một cánh tay của lão niên dê yêu lập tức bị phé, sau đó lang thần bổng trong tay Hộ Bạt lại quét ngang, nện đứt hai đùi của lão niên dê yêu.

Dưới tình huống Hộ Bạt chiến đấu đơn độc, dùng tu vi cấp Địa Nguyên tứ giai, đánh bại lão niên dê yêu có tu vi vô hạn gần đến cấp Địa Nguyên ngũ giai!

- Lão già kia, thành thực giao ra đi! Dừa hồ lô hiện ở đâu?

Hộ Bạt thu hồi lang thần bổng, giữa các móng vuốt trên tay lóe ra mấy lưỡi dao sắc bén, chỉ vào cổ họng tộc trưởng dê yêu.

- Kim Cương Lang?

Đường Tiêu thông qua tầm mắt Bàn Thái nhìn thấy màn này, trong đầu không khỏi kích động.

- Đừng mơ tưởng!

Tộc trưởng dê yêu nhắm mắt lại, vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên không chịu trả lời câu hỏi của Hộ Bạt.

- Kéo tất cả bọn chúng qua đây!

Hộ Bạt quát to một tiếng, đám thủ hạ của hắn lập tức kéo tới mười mấy tên dê yêu nhỏ tuổi.

- Bàn Thái! Đếm đi!

Hộ Bạt kêu Bàn Thái.

- Vâng!

Bàn Thái lên tiếng, bắt đầu đếm số, đương nhiên người đếm thật sự là Đường Tiêu. Xem ra Bàn Thái là kẻ có tu vi vô công tương đối kém trong những người này, cho nên luôn bị Hộ Bạt kêu đi làm những chuyện vụn vặt.

- Từ giờ trở đi, mỗi khi hắn đếm xong từ mười đến hết, ta sẽ giết một gã dê non, cho đến khi người mở miệng nói ra thiếu nữ dê yêu và dừa hồ lô đang ở đâu mới thôi! Hoặc là chờ ta giết sạch bọn chúng.

Trên mặt Hộ Bạt lộ vẻ hung quang, uy hiếp tộc trưởng dê yêu.

Đường Tiêu nghe thấy câu nói này của Hộ Bạt, ngược lại vô thức đếm số chậm hơn.

- Gia gia! Gia gia! Cứu chúng con!

Đám dê con bị trói gô lại đồng thanh lớn tiếng kêu gọi tộc trưởng dê yêu.

Trong mắt tộc trưởng dê yêu chan chứa nước mắt, hắn nhắm đôi mắt già nua lại, tựa hồ như không đành lòng nhìn thấy những chuyện này. Từ khi thiếu nữ dê yêu phát hiện ra dừa hồ lô, tộc trưởng dê yêu đã có dự cảm không tốt, thần khí đồng dạng cũng là hung vật, không cẩn thận sẽ đưa tới tai hoạ ngập đầu, kết quả không lâu sau, trong thôn dê quả nhiên xuất hiện nội gian, truyền tin tức này ra ngoài.

Thiếu nữ dê yêu rèn luyện dừa hồ lô vốn là để bản thân trở nên cường đại hơn, sau đó là để bảo vệ an toàn cho bình nguyên Miên Dương, nhưng vì trong thôn dê có nội gian bán đứng, con người tham lam đột nhiên tấn công bình nguyên Miên Dương yên tĩnh. Dê thôn bị tàn sát, vị thiếu nữ dê yêu được Đường Tiêu gọi là Noãn Dương Dương, cho dù hiện tại nàng đã tu luyện được dừa hồ lô, cũng không thể bảo vệ dê dân trên bình nguyên Miên Dương được rồi.

Một tiếng “răng rắc” vang lên, Hộ Bạt hạ móng vuốt, đầu của một gã dê non theo đó rơi xuống, máu tươi phun ra, đám dê con bên cạnh lập tức sợ hãi choáng váng, hét vang “Gia gia! Gia gia”, hy vọng tộc trưởng dê yêu có thể cứu mạng bọn chúng.

- Được rồi, được rồi!

Nước mắt tộc trưởng dê yêu tuôn đầy mặt, dùng tay chỉ lên không trung, một không gian Truyền Tống Trận hiện ra trên không trung, dừng lại trên mặt đất. Lão dê phun ra một ngụm tinh khí, không gian Truyền Tống Trận lập tức mờ hồ hiện ra.

- Ném tất cả bọn chúng vào trong!

Hộ Bạt quả nhiên âm độc, hấn lo lắng tộc trưởng dê yêu sẽ bố trí bẫy rập, cho nên vừa kêu thủ hạ ném đám dê con vào trong, vừa âm thầm quan sát thần sắc của tộc trưởng dê yêu.

Thần sắc của tộc trưởng dê yêu vẫn không có gì thay đổi, cũng không chảy nước mắt nữa, sau khi Hộ Bạt ném tộc trưởng dê yêu vào trong, bên ngoài cũng chỉ còn lại hấn và thủ hạ.

- Thiếu chủ, bên kia có thể có mai phục hay không?

Mấy tên thủ hạ cao thủ của Hộ Bạt hơi có chút do dự.

- Cho dù có mai phục, bốn tọa sợ gì chứ? Các người vào trước đi!

Hộ Bạt nheo mắt lại, dáng vẻ tràn đầy tự tin.

Cấm chế truyền tống chỉ nguy hiểm đối với những người có tu vi võ học không cao, Hộ Bạt tự tin với tu vi cấp Địa Nguyên tứ giai của hấn, sau khi mặc thêm Lang Thần chiến giáp lên người, thực lực tăng vọt đến cấp Địa Nguyên ngũ giai, đã có thể được xem là cường giả đếm trên đầu ngón tay ở Áo Bỉ Đảo, có người mai phục hấn, chẳng phải là muốn chết hay sao? Sau khi toàn bộ thủ hạ của Hộ Bạt đều tiến vào trong cấm chế truyền tống, Hộ Bạt kêu lên một tiếng rồi cũng nhảy vào. Bàn Thái tiến vào cấm chế truyền tống, Đường Tiêu lập tức mất đi cảm ứng đối với hấn. Sau khi Đường Tiêu tiến vào cấp Địa Nguyên, phạm vi cảm ứng đối với khôỉ lồi đã tăng thêm rất nhiều, Bàn Thái mất đi cảm ứng, chứng tỏ nơi truyền tống đi đến cách Miên Dương thành bảo tượng đối xa. Đường Tiêu xông đến, nhìn thấy cấm chế truyền tống càng lúc càng mờ nhạt, giống như muốn đóng cửa, hấn không kịp nghĩ nhiều, lập tức hóa thành một đạo kiếm khí thanh sắc bay vào trong cấm chế. Dực Thai công chúa đi theo Đường Tiêu, cũng liền vội vàng hóa thành một con tiểu long màu vàng đi theo sau lưng hấn, lao vào trong cấm chế truyền tống. Khi Thất hoàng tử và Chu Kiên kịp phản ứng, cấm chế truyền tống dĩ nhiên đã đóng cửa, trong nháy mắt di chuyển lên không trung, tìm không thấy nữa.

- Xong rồi, chúng ta chậm một bước rồi!

242. Chương 242: Ngư Ông Đắc Lợi.

Sát Vương

Chương 242: Ngư ông đắc lợi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Chu Kiên đi vòng xung quanh chỗ cấm chế truyền tống dừng lại lúc này, có chút buồn bực sờ lên đầu mình.

- Chậm cũng chậm rồi, nói không chừng hai người bọn họ cố ý muốn để chúng ta lại đây.

Thất hoàng tử trêu ghẹo nói.

- Đúng vậy!

Chu Kiên chợt bình tĩnh đại ngộ:

- Hắc hắc, hai người chúng ta đi theo, bọn họ quả thực không thoải mái lắm.

- Chúng ta đi tìm một chỗ ẩn náu trước đã, nói không chừng bọn hấn sắp trở về rồi.

Thất hoàng tử và Chu Kiên nhanh chóng bàn bạc.

- Được.

Chu Kiên khẽ gật đầu.

Trên trời đột nhiên lóng lánh, rất rõ ràng có người ở nơi nào đó, mở ra một đạo cấm chế truyền tống đưa tới nơi này. Thất hoàng tử và Chu Kiên đang chuẩn bị tìm một chỗ trốn đi, từ chỗ lấp lánh trên bầu trời có hai thiếu nữ từ trong cấm chế truyền tống bay ra. Một người khoảng chừng 14,15 tuổi, trên đầu có hai cái sừng dê, một người trên đầu có hai sừng nai, đáng vẻ khoảng chừng 16, 17 tuổi.

Hai thiếu nữ chậm rãi rơi xuống mặt đất, đồng thời nhìn thấy Thất hoàng tử và Chu Kiên.

- Thiếu nữ dê yêu này có thân hình thật đáng yêu, ta rất thích dạng có thân hình đầy đặn.

Ánh mắt Chu Kiên có vẻ không thể nào di chuyển khỏi thân hình của thiếu nữ dê yêu.

- Có phiền toái rồi.

Thất hoàng tử thầm cảm thấy không ổn, theo suy đoán của hắn, vị thiếu nữ dê yêu đột nhiên xuất hiện trong không trung này, không chừng chính là Noãn Dương Dương mà Đường Tiêu nhắc đến.

- Hồng Trần tỷ tỷ, đây là... xảy ra chuyện gì vậy?

Sau khi thiếu nữ dê yêu rơi xuống mặt đất, nhìn thấy thi thể của dê yêu vương vãi xung quanh, liền rất khiếp sợ, nàng có chút bất lực nhìn về phía thiếu nữ nai yêu bên cạnh.

- Nhất định là bọn hắn làm!

Thiếu nữ nai yêu được thiếu nữ dê yêu gọi là Hồng Trần tỷ tỷ chỉ về phía hai người Thất hoàng tử và Chu Kiên.

- Không liên quan đến chúng ta.

Thất hoàng tử vội vàng giải thích với Noãn Dương Dương.

- Không liên quan đến các người!

Thiếu nữ dê yêu và thiếu nữ nai yêu hiển nhiên không tin lời Thất hoàng tử, từng bước ép về phía hắn và Chu Kiên.

- Noãn Dương Dương muội muội, đúng là như vậy, người xem ta và người đều béo như nhau, người béo tuyệt đối không phải người xấu, người nhất định phải tin tưởng ta.

Chu Kiên lộ ra vẻ mặt tươi cười về phía thiếu nữ dê yêu.

Trên mặt biển phía đông bắc Cửu Châu đại lục có bốn hòn đảo cực lớn, hòn đảo nào cũng lớn hơn Áo Bì Đảo, bốn hòn đảo này được người của Cửu Châu đại lục thống nhất gọi là quần đảo Đông Doanh.

Mười chiếc tàu chiến cực lớn ở bến tàu phía nam của quần đảo Đông Doanh hiện đang chuẩn bị lên đường, trên mỗi chiếc chiến hạm đều treo một cây cờ lớn có một mặt bằng vải trắng, chính giữa cây cờ là một vòng mặt trời chói chang, phía trên có thêu một chữ vàng "Doanh".

Có hai người một già một trẻ mặc trang phục võ sĩ đứng trên boong tàu, dùng doanh ngữ nói chuyện với nhau.

- Thái tử điện hạ, chiến thuyền của người Mãn đã xuất. Không lâu nữa sẽ đến Áo Bì Đảo, chiến sự sau này ở Áo Bì Đảo rất khó dò, lần này đi khá hung hiểm, điện hạ nhất định phải đích thân đi sao?

Người già hỏi người trẻ một câu.

- Người Mãn và người Minh tranh giành nhau, ta vừa vặn ngồi làm ngư ông thủ lợi, tại sao không đi?

Trong ngôn ngữ của người trẻ tràn đầy khí phách kiêu ngạo.

- Thần có một kế, không cần động đao binh, vẫn có được Áo Bì Đảo.

- Sao? Người nói nghe xem? Ta vừa vặn cũng có một kế, không biết kế của ái khanh như thế nào.

- Ha ha, kế của thần chính là mượn tay giết địch, sau khi chiến hạm Đại Doanh ta đến Áo Bửu Đảo, có thể phái người tới Thái kinh thành, gặp mặt hoàng đế của người Minh, ưng thuận giúp hấn chống lại tiến công của người Mãn, kêu hấn để cho hạm đội chúng ta cập bờ, đại quân tiến vào trong Thái Kinh thành tiến hành tiếp tế. Đến lúc đó một khi ba vạn võ sĩ Đại Doanh ta vào thành, Thái kinh thành không cần đánh cũng bị hạ.

- Ái khanh cũng có cùng suy nghĩ với trẫm, chỉ có điều đến lúc đó ta sẽ đích thân đến gặp hoàng đế của người Minh, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Trận chiến này ta nhất định phải lấy được Áo Bửu Đảo! Sau đó lại tiến lấy Cửu Châu, để Đại Doanh ta cùng thực hiện mộng tưởng quang vinh huy hoàng.

- Thần xin chúc mừng điện hạ trước! Trận chiến này nếu như ta lấy được Áo Bửu Đảo, vị trí thiên hoàng tương lai của Đại Doanh ta, ngoài điện hạ còn ai có thể ngồi đây!

Người lớn tuổi biểu thị lòng cung kính vô cùng đối với trí tuệ và khí phách của người trẻ tuổi.

- Ha ha ha ha ha....

Người trẻ tuổi nhìn về phương hướng Áo Bửu Đảo, nở nụ cười cuồng ngạo.

Sau khi Đường Tiêu xuyên qua cấm chế truyền tống kia, chuyện đầu tiên hấn nghĩ đến chính là làm thế nào né tránh đoàn người Hộ Bạt, nhưng sau khi hấn chính thức truyền tống đến, lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì, nơi truyền tống đến quả thực náo nhiệt giống như một phiên chợ, tiếng người huyên náo khắp nơi, hơn nữa địa điểm truyền tống tới tựa hồ là tùy cơ, hiện tại Đường Tiêu phóng mắt nhìn chung quanh, căn bản không nhìn thấy đoàn người Hộ Bạt.

Nhưng Đường Tiêu vừa truyền tống tới, lập tức có thể cảm nhận được tồn tại của Bàn Thái, hiện tại Bàn Thái cách chỗ hấn ước chừng hai, ba ngàn thước. Đường Tiêu nhanh chóng khống chế tâm trí Bàn Thái kiểm tra trí nhớ vừa rồi của hấn, phát hiện hấn cũng không ở cùng với Hộ Bạt.

Đường Tiêu đến bây giờ mới thôi, còn chưa biết Dục Thai công chúa cũng cùng tới, cũng không biết Thất hoàng tử và Chu Kiền chưa kịp nhảy vào trong truyền tống trận. Nhưng ngoại trừ hội hợp với bọn họ, hiện tại hấn phải khẩn cấp tìm hiểu, nơi hấn truyền tống đến là nơi nào, tại sao lại có nhiều người tụ tập như vậy, những người này rút cuộc đang làm những gì.

Cẩn thận quan sát y phục của những người này, ước chừng hơn phân nửa đều là trang phục của người Mãn, trong đó còn có một số người tây dương tóc vàng mắt xanh, tạo cho người ta cảm giác giống như đã đến một hội chợ quốc tế.

Tộc trưởng dê yêu hiển nhiên cũng không nói vị trí thật sự của Noãn Dương Dương cho Hộ Bạt, mà lừa gạt bọn chúng tiến vào nơi rất kỳ quái.

- Vị huynh đệ kia, mới tới sao?

Một gã mặc trang phục thợ săn, trên lưng công cung tiễn đi về hướng Đường Tiêu, chấp tay hỏi.

Đường Tiêu nheo mắt lại quan sát đánh giá hấn, cũng không trả lời câu hỏi của hấn, nhưng Đường Tiêu vẫn có thể nhìn ra, người tới cũng không phải là loại thợ săn sơn dã, mà là đệ tử thế gia người Mãn, bím tóc cuộn lên, ăn mặc thành thợ săn nhất định là muốn che dấu thân phận thật sự của mình.

243. Chương 243: Lôi Hồng

Sát Vương

Chương 243: Lôi Hồng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Một người muốn thay đổi cách ăn mặc dung mạo rất dễ dàng, nhưng muốn thay đổi khí chất lại rất khó. Đệ tử thế gia và loại thợ săn sơn dã trong, thật sự rất khó có khí chất đồng dạng. Người này che giấu tung tích, đương nhiên có mưu đồ, Đường Tiêu cũng đề cao vài phần cảnh giác với hắn.

- Một người đơn độc ở chỗ này rất khó sinh tồn, xem võ công tu vi của công tử cũng không thấp, chỉ bằng kết thành một tổ với chúng ta, chúng ta có hơn mười người đều là tu vi trên cấp Địa Nguyên, nếu kết thành một tổ có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ta là một gã tán tu, họ Lôi tên Hồng, tiểu huynh đệ họ gì? Là người ở đâu?

Người này tựa hồ cảm thấy rất hứng thú để Đường Tiêu nhập bọn.

- Người nói cho ta biết trước, nơi này là nơi nào?

Đường Tiêu cũng không bóc trần thân phận của Lôi Hồng, hắn mới đến, ngược lại cũng nên dò xét một ít tin tức trước.

- Xem ra tiểu huynh đệ cũng đến làm chỗ rồi.

Lôi Hồng cười cười:

- Đây là một không gian bí cảnh, hơn nữa là một không gian bí cảnh chỉ rộng hơn mười km.

- Không gian bí cảnh? truyện copy từ

Đường Tiêu không khỏi thất thần, ở kiếp trước hắn thật ra chỉ từng nghe nói đến các loại như không gian đạo mộng...hơn nữa cũng chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, trong phim điện ảnh, còn đây là lần đầu nghe nói đến không gian bí cảnh.

- Ngay cả không gian bí cảnh, tiểu huynh đệ ngươi cũng không biết sao?

Lôi Hồng có chút buồn bực nhìn Đường Tiêu, hắn thân là đệ tử thế gia, có thể cảm nhận được khí chất của Đường Tiêu đồng dạng giống như hắn, cũng là đệ tử nhà đại hộ, nhưng ngay cả không gian bí cảnh mà hắn cũng không biết thì có chút kỳ quái rồi.

Đường Tiêu không lên tiếng, chờ Lôi Hồng nói tiếp.

- Thế giới mà chúng ta sống chính là một không gian bí cảnh cực lớn, ví dụ như Cửu Châu đại lục là một không gian bí cảnh vô cùng lớn, còn ở đây chỉ là một không gian bí cảnh rất nhỏ. Giữa những không gian bí cảnh này, phải thông qua một số Truyền Tống Trận đặc biệt mới có thể xuyên hành. Giống như ta vì ở trong núi săn bắn, trong lúc vô tình chạm phải một Truyền Tống Trận nào đó, bị truyền tống và giam cầm ở đây.

Lôi Hồng giải thích thoáng qua cho Đường Tiêu, nhưng câu nói ở trong núi săn bắn cuối cùng lại hiện rõ là lời nói gạt người.

- Giam cầm ở đây? Ngươi ở đây bao lâu rồi?

Đường Tiêu có chút kỳ quái hỏi Lôi Hồng.

- Ta ở chỗ này đã hơn nửa năm rồi, nhưng ta như vậy cũng chưa được tính là lâu, ở đây có một số người đã bị giam cầm mấy chục năm rồi, thậm chí còn có một số người ở đây vài thế hệ. Ài. . . . Cũng không biết người nhà của ta hiện tại như thế nào, bọn họ nhất định tưởng rằng ta đã bị dã thú ăn thịt.

Lôi Hồng thở dài.

- Giam cầm ở đây mấy thế hệ rồi? Tại sao bọn họ không trở về?

Đường Tiêu ngược lại cảm thấy kinh hãi trước lời nói này.

- Ngươi xem ở đây nhiều người như vậy, ai không muốn trở về? Nhưng nếu không phá giải được phong ấn của không gian bí cảnh thì không ai có thể trở về. Theo tin tức chúng ta thăm dò, nhất định phải đánh bại Đại ma vương tầng thứ mười dưới lòng đất, đồng thời cởi bỏ bí cảnh phong ấn, không gian bí cảnh này mới có thể sụp xuống, những người bị giam cầm như chúng ta mới có thể quay về nơi trước khi truyền tống đến.

Lôi Hồng tiếp tục giải thích cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu nghe Lôi Hồng nói, liền nhớ tới một việc khác, nếu như mỗi thế giới đều là một không gian bí cảnh độc lập, như vậy. . . Thế giới kiếp trước của hắn có phải cũng chỉ là một không gian bí cảnh tồn tại độc lập hay không? Sau khi hắn bị chấp hành tử hình, thần hồn bất diệt, trong lúc vô tình bay trên không trung, tiến nhập Truyền Tống Trận nào đó, cho nên bị truyền tống đến trong bí cảnh của Áo Bửu Đảo và Cửu Châu đại lục?

Đúng là rối loạn, tốt nhất không nên nghĩ nhiều làm gì.

- Theo như ngươi nói, nơi này chỉ có diện tích hơn mười km, đã có đến mấy trăm người, vậy bọn họ ăn cái gì, uống cái gì, làm thế nào để sinh tồn?

Đường Tiêu ngược lại rất nhanh nghĩ tới một vấn đề rất thực tế.

- Lòng đất không phải có mười tầng địa lao sao? Bên trong có một số vết nứt không gian, không ngừng ném một số lượng lớn yêu thú từ không gian bí cảnh khác vào trong địa lao, những yêu thú này bị phong ấn ở tất cả tầng trong địa lao, không cách nào lên tới mặt đất, nhưng chúng ta lại có thể xuống địa lao săn chúng. Mặt khác trong bí cảnh còn có rất nhiều võ giả tu vi rất thấp, thậm chí một số người không có võ công tu vi. Sau khi bọn hắn tiến vào, liền đào rãnh khơi mương tạo kênh, trồng trọt, dệt vải, sản xuất lương thực rau quả, tiến hành trao đổi với người đi săn, cho nên mặc dù người ở đây có hơn mấy trăm người, nhưng đã tạo thành một xã hội nhỏ, sinh tồn cũng không phải vấn đề lớn.

- Ta chỉ có tu vi Địa Nguyên nhị giai, nếu đơn độc một mình chỉ có thể tiến vào tầng địa lao thứ ba, thứ tư tiến hành đi săn, muốn đi săn yêu thú cao cấp hơn, thâm nhập vào tầng địa lao sâu hơn, nhất định phải kết bạn với người khác mới được. Trước mắt chúng ta đã tạo thành tiểu đội mười người, xem như là tiểu đội mạnh nhất trong bí cảnh này, đã có thể xâm nhập đến tầng địa lao thứ sáu, thứ bảy; nếu như có thể mời được nhiều cao thủ giống như người gia nhập liên minh, chúng ta còn có thể thăm dò tầng địa lao sâu hơn.

Lôi Hồng cuối cùng cũng nói ra mục đích hắn tới tìm Đường Tiêu.

- Ta còn có vài đồng bạn, đợi ta tìm đủ bọn họ rồi hãy nói đến chuyện tổ đội.

Đường Tiêu cũng không trả lời Lôi Hồng rõ ràng, đối với người mình không biết rõ, tùy tiện lập tổ đội, nhất định phải đề phòng bị những người này đâm dao sau lưng, nếu như vậy, chỉ bằng một mình đơn độc chiến đấu còn hơn.

- Hành tẩu trong này vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, người không có đồng bạn, rất có thể sẽ bởi bị những người khác để ý, rước họa vào thân.

Lôi Hồng tựa hồ có chút thất vọng với thái độ của Đường Tiêu.

- Đa tạ.

Đường Tiêu bình thần mỉm cười, lập tức dán xuống mặt đất lướt đi.

- Nghĩ xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta, thời gian tiểu đội chúng ta xuống địa lao đến rồi, sau này gặp lại.

Lôi Hồng hô lớn sau lưng Đường Tiêu.

- Ta biết rồi.

Đường Tiêu đáp lại lời Lôi Hồng, sau khi bay cao hơn một chút lại giảm thấp thân hình, nếu bay cao tầm mắt nhất định sẽ khoáng đạt hơn, nhưng Đường Tiêu không muốn gây sự chú ý quá mức, nơi xa lạ, cao thủ như mây, nếu tận lực ít xuất hiện một chút cũng không có gì không tốt.

244. Chương 244: Trung Tâm Bí Cảnh.

Sát Vương

Chương 244: Trung tâm bí cảnh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu lướt về phía giải đất trung tâm của không gian bí cảnh, hần rất nhanh phát hiện càng tiến vào giải đất trung tâm bí cảnh, lượng người ngày càng ít. Đường Tiêu rõ ràng cảm giác được, không khí trung tâm giải đất cực kỳ nồng đặc, sau khi người tiến vào đây, thể lực tinh lực tiêu hao rất lớn, cũng khó trách đại đa số mọi người tận lực ở bên ngoài giải đất biên giới của không gian bí cảnh.

Càng tiến xuống sâu, nham thạch trên mặt đất ngày càng nhiều, giữa nham thạch với nham thạch có vô số động đất bất quy tắc. Từ trong động đất phụt ra một số lượng lớn yêu khí kỳ dị, tựa hồ như có huyền lực cường đại, nếu cường giả không có tu vi đạt đến cấp Địa Nguyên, đoán chừng sẽ rất khó chống lại loại yêu khí này.

Trên những khối nham thạch cực lớn, có một số cường giả cao thủ cấp Địa Nguyên mặt không biểu tình ngồi rải rác, tất cả bọn hần đều khoanh chân nhắm mắt, tựa hồ như đang tu luyện, hoặc đang tiến hành nghỉ ngơi ngắn ngủi, chuẩn bị một lần nữa xâm nhập vào trong địa lao. Căn cứ vào khí tràng những người này phát tán ra, Đường Tiêu cảm giác bọn hần phần lớn đều chỉ có tu vi Địa Nguyên nhất giai, nhị giai, cơ bản không nhìn thấy cường giả có tu vi ngoài cấp Địa Nguyên tứ giai.

Đường Tiêu vốn muốn đi vào địa lao dò xét một phen, đột nhiên nhớ tới ba người Thất hoàng tử, Dực Thai công chúa và Chu Kiền không biết đã tiến vào chưa, hần quyết định tìm ba người bọn họ trước, nếu như không tìm thấy bọn hần, xuống địa lao tìm kiếm cũng không muộn.

.

- Tiểu thư xinh đẹp, đừng chạy, ha ha.

Một gã nam tử bạch y, tay cầm một thanh quạt sắt, cản đường Dực Thai công chúa.

- Tránh ra.

Dực Thai công chúa đang chạy khắp nơi tìm kiếm Đường Tiêu, không ngờ bị tên nam tử bạch y này bám theo, long cốt tiên trong tay nàng lập tức quất về phía tên nam tử bạch y.

Tên nam tử bạch y giơ tay, lập tức bắt được long cốt tiên, long cốt tiên hóa thành tiểu kim long ra sức liều mạng giãy dụa trong tay nam tử bạch y, nhưng vẫn không cách nào thoát được. Dực Thai công chúa không muốn ném long cốt tiên đi, kết quả bị nam tử bạch y từng bước kéo về phía hần.

Mấy nữ tử bạch y đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này đều cười âm hiểm:

- Tiểu thư, cô đã lọt vào mắt xanh của Âu Dương thiếu chủ, sau này hãy cùng chúng ta hầu hạ thiếu chủ.

Dực Thai công chúa cảm nhận được vô công tu vi của đám người kia đều cao hơn nàng, nếu không rời đi rất có thể bị bọn hần khi dễ, lúc này cũng đành phải buông tay từ bỏ long cốt tiên, quay người hóa thành một con tiểu kim long bay đi. truyện copy từ

Không ngờ tên nam tử bạch y tên Âu Dương này lập tức chộp tay vào không trung, kéo Dực Thai công chúa về lại mặt đất, dùng khí tràng ép nàng nằm trên mặt đất không cách nào đứng dậy, sau đó từng bước ép về hướng Dực Thai công chúa.

Tên nam tử bạch y này họ Âu Dương tên Khắc, là thiếu chủ Bạch Đà tông của Cửu Châu đại lục, một năm trước khi cùng mấy nữ đệ tử săn bắn trong rừng sâu, vô tình xâm nhập vào không gian bí cảnh, bị giam hãm ở đây.

- Bốn công tử bị giam hãm ở đây hơn một năm rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô nương xinh đẹp như vậy, nhưng bốn công tử không thích ép buộc, ngươi có muốn đi cùng ta không?

Âu Dương Khắc đi đến trước mặt Dực Thai công chúa, vẻ mặt nham hiểm, quan sát cơ thể Dực Thai công chúa.

- Cút.

Dực Thai công chúa dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng khí tràng của Âu Dương Khắc quá mức cường đại, nàng căn bản không thể động đậy.

- Xem ra người cũng đồng ý đi chung với bốn công tử rồi?

Âu Dương Khắc ngồi xổm xuống, duỗi tay đến trước ngực Dục Thai công chúa, tựa hồ như chuẩn bị cởi bỏ nút áo của nàng.

- Lớn mật cuồng đồ dám động thủ động cước với bốn cung, người có biết đang phạm tử tội không hả?

Trong lòng Dục Thai công chúa vô cùng sợ hãi, nhưng ngoài miệng vẫn lớn tiếng trách cứ.

- Bốn cung?

Âu Dương Khắc ngậy người, sau đó đóng đũa quạt sắt trong tay, cười lớn:

- Lê nào là công chúa của nước nào đó? Lần này bốn công tử kiếm được món lợi lớn rồi.

- Cô ta là công chúa, vậy thiếu chủ chính là phò mã gia rồi.

Đám nữ tử bạch y bên cạnh Âu Dương Khắc lập tức cũng cười phụ họa theo.

- Nếu là công chúa, vậy bốn công tử ban thưởng cho người tự cởi y phục, bằng không để cho bốn công tử động thủ, công chúa sẽ chặt vật đấy.

Âu Dương Khắc nhìn Dục Thai công chúa nằm trên mặt đất giống như mèo bắt được chuột, mặc dù hẳn rất muốn lập tức bỏ nhào lên người nàng, giật tung y phục của nàng, hợp làm một thể với nàng, hưởng thụ thú vui hoan lạc. Nhưng trêu chọc nàng một chút sẽ càng thú vị hơn.

- Đồ khốn khiếp, người nhất định phải chết.

Mặc dù khẩu khí của Dục Thai công chúa rất cứng cỏi, nhưng trong lòng lại vô cùng tuyệt vọng, bắt đầu lo lắng phải chăng nên cắn lưỡi tự vẫn để bảo toàn trinh tiết của mình.

- Ha ha ha ha, ta chết chắc rồi? Cho dù bốn công tử chết chắc rồi, cũng muốn cùng người vui vẻ trước, mỹ nhân của ta.

Âu Dương Khắc cuối cùng không nhịn được, hai cánh tay chộp tới trước ngực Dục Thai công chúa.

- Dám đụng đến nữ nhân của ta, người xác thực chết chắc rồi.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, cùng lúc đó, một cây kim kích phá không lao tới, ép tới cực thấp, lướt qua bộ ngực ngạo nghễ của Dục Thai công chúa, trực tiếp đâm về hướng Âu Dương Khắc.

- Kẻ nào dám phá hỏng chuyện tốt của bốn công tử.

Âu Dương Khắc bắn người ra sau, khó khăn lắm mới tránh được một kích mạnh mẽ này của Đường Tiêu, quạt sắt trong tay hắn lập tức vỡ mảnh, nghênh đón kinh lực xông tới của cây kim kích.

Âu Dương Khắc thoáng chốc phát hiện công lực của người vừa tới thấp hơn mình không bao nhiêu, trong lòng nhất thời đại định.

Đường Tiêu mượn lực của một kích này, trong cơ thể thoát ra một đạo phù triện, cuốn về phía trước, kéo Dục Thai công chúa về cạnh người hắn.

- Muốn đoạt đồ của ta? Hừ.

Âu Dương Khắc cười lạnh, thu hồi quạt sắt, đưa một tay ra, trong hư không liên truyền đến tiếng rít gào cực kỳ dữ dội, một con rắn cực lớn xuất hiện, há cái miệng đầy máu cắn về phía Dục Thai công chúa đang bị Đường Tiêu kéo đi.

Ngay lúc đó một cái mai rùa cực lớn bay ra, chặn trước mặt con rắn khổng lồ của Âu Dương Khắc, con rắn há miệng cắn lên chiếc mai rùa lên, hàm răng nó vỡ vụn, nhưng cũng tạo ra mấy vết cắn cực lớn trên mai rùa. Lúc này Dục Thai công chúa dĩ nhiên đã được Đường Tiêu ôm vào trong lòng.

- Người tới muộn chút nữa, ta đã bị tên đâm tặc này ô nhục rồi.

Dục Thai công chúa hờn dỗi nói, nước mắt tuôn trào, rõ ràng có ý muốn làm nũng Đường Tiêu.

- Ta tới lâu rồi, chỉ là chạy khắp nơi vẫn không thấy tìm thấy người, ai bảo người không lớn tiếng gọi phu quân chứ?

245. Chương 245: Âu Dương Khắc.

Sát Vương

Chương 245: Âu Dương Khắc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu đặt Dực Thai công chúa xuống đất, trêu chọc nàng.

- Ta.

Dực Thai công chúa ngượng ngùng đỏ mặt, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Các người tâm tình đủ chưa? Nếu đủ rồi thì mau tới đây chịu chết đi.

Âu Dương Khắc dùng sức đóng cửa quạt sắt trong tay, xem ra có vẻ rất khó chịu. Đám nữ tử bạch y vây quanh hắn ra sức đâm lưng, bóp chân, nịnh nọt.

- Người vội vã muốn chết như vậy sao?

Đường Tiêu xoay người lại, lạnh lùng hỏi Âu Dương Khắc.

- Các người lên cho ta.

Âu Dương Khắc vừa rồi thăm dò qua thực lực Đường Tiêu, phát hiện Đường Tiên chỉ mới tiến vào cấp Địa Nguyên mà thôi, cảm thấy đám nữ đệ tử của mình có thể giải quyết ổn thỏa, vì vậy quyết định đóng cửa cây quạt ở một bên xem cuộc chiến.

Mấy nữ tử bạch y, thủ hạ của Âu Dương Khắc cũng có thực lực không tầm thường, chỉ ít có tu vi Địa Nguyên nhất giai, sau khi nhận được mệnh lệnh của Âu Dương Khắc, lập tức lao tới bao vây Đường Tiêu. Đám nữ nhân bạch y này phối hợp rất ăn ý, đưa mắt ra hiệu với nhau, bốn người tấn công về hướng Đường Tiêu, còn hai người chọn Dực Thai công chúa làm mục tiêu, rất rõ ràng muốn bắt Dực Thai công chúa để kiểm chế và uy hiếp Đường Tiêu.

Đường Tiêu liếc nhìn qua, lập tức đoán được tâm tư của những người này, hắn hừ lạnh một tiếng, triệu hoán mấy con khôi lỗi ra ngoài, kết thành trận hình bảo vệ Dực Thai công chúa. Còn hắn triệu hồi ra Vạn Thần Minh chiến giáp mặc lên người, vung vẩy kim kích, vọt tới mấy nữ tử bạch y.

Một nữ tử bạch y Cấp Địa Nguyên nhất giai không kịp chuẩn bị, bị kim kích đâm xuyên qua ngực máu tươi rùng rùng chảy ra, Đường Tiêu hoàn toàn không có tâm tư thương hương tiếc ngọc, lập tức rút kim kích ra khỏi thi thể của nữ nhân kia, lại đánh bay hai nữ đệ tử khác của Âu Dương Khắc. truyện copy từ

Những nữ tử bạch y khác vội vàng đề cao cảnh giác, bao vây xung quanh Đường Tiêu, nhưng các nàng không thể làm gì được Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp hộ thể Đường Tiêu. Không bao lâu, lại thêm một nữ tử bạch y nữa kêu thảm thiết bay ra, trên người bị đâm một lỗ lớn, sau khi hạ xuống hiển nhiên chết không kịp ngáp.

Hai nữ đệ tử của mình liên tục bỏ mạng, Âu Dương Khắc vẫn ở bên cạnh nhàn nhã đóng cửa quạt sắt quan sát, lúc này có chút đứng ngồi không yên, mấy nữ đệ tử vây khốn Đường Tiêu, thoảng chốc đã hai người bỏ mạng. Nếu như giết chết tiểu tử này, công chúa xinh đẹp kia sẽ thuộc về mình, như vậy xem như cũng bù đắp được hai nữ đệ tử này..

Sau khi Âu Dương Khắc quan sát trong chớp lát, đột nhiên ngưng khí biến hóa, một đạo bạch quang trùng thiên, lập tức biến ảo trở thành một con bạch xà cực lớn, há miệng cắn về hướng Đường Tiêu đang hết sức chăm chú chiến đấu.

Mặc dù Đường Tiêu đang cúi đầu đưa lưng về phía Âu Dương Khắc, nhưng cũng không có nghĩa hắn không nhìn thấy uy hiếp khủng khiếp này. Vì mấy phân thân của hắn, hiện tại đều đang nhìn về phía này.

- Phu quân, cẩn thận.

Dực Thai công chúa hô lớn, lúc này vì nhắc nhở Đường Tiêu, dưới tình thế cấp bách, nàng bất giác lại gọi hắn như lời hắn vừa trêu chọc.

Nhưng Dực Thai công chúa gọi chậm hơn một nhịp, nếu không phải Đường Tiêu lợi dụng tầm mắt của mấy phân thân quan sát chiến đấu bên này, đồng thời kịp thời phản ứng, lần này thật đúng là để cho Âu Dương Khắc đắc thủ rồi.

- Một con rắn mà cũng dám khoe khoang trước mặt bốn công tử.

Đường Tiêu hừ lạnh nói, một đạo bạch quang hiện lên, Đường Tiêu ngưng khí hóa điều, lập tức xông lên thiên không, Tuyết Điều triển khai hai cánh trắng muốt đẹp đẽ, hai chiếc cánh đột nhiên duỗi ra, mạnh mẽ lao về phía bạch xà.

Bạch xà vốn muốn đánh lén, hơn nữa là đánh lén từ phía sau lưng, căn bản không ngờ lúc này Đường Tiêu sẽ phản kích, không kịp chuẩn bị, thân rắn bị móng vuốt của tuyết điều xé rách mấy vết máu, thiếu chút nữa đã bị bẻ gãy. Âu Dương Khắc kêu thảm thiết, quay đầu chạy trốn ra xa, nhưng vừa vận lại chạy trốn về đúng phương hướng mấy phân thân của Đường Tiêu.

Đường Tiêu lập tức điều khiển mấy phân thân phát ra phù triện trong cơ thể, tạo thành một trận hình xoáy ốc cực lớn, đón đầu bạch xà. Bạch xà cũng vội vàng khu động hai đạo phù triện trong cơ thể đón đỡ trận hình xoáy ốc đang lao tới. Kết quả trong nháy mắt, hai đạo phù triện đã bị trận hình xoáy ốc xoắn cho nát bấy, sau đó trận hình xoáy ốc tiếp tục vọt tới trước, xoắn mở hộ thể cương khí của bạch xà, khiến toàn thân nó máu tươi đầm đìa.

- Chọc giận bốn công tử, còn có thể để người chạy thoát được sao?

Đường Tiêu hừ lạnh, Luyện Yêu Đại Thủ Ấn che khuất bầu trời, bạch xà vọt tới trước không có đường tiến, lui về phía sau không có cửa lui, cứ như vậy bị Đường Tiêu gắt gao túm vào trong lòng bàn tay.

Thoáng chốc, bạch xà bị bắt quay trở lại nguyên hình, thân thể Âu Dương Khắc giống như một con ếch xanh bị bóp vỡ, sau đó thu nhận vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong cơ thể Đường Tiêu.

Sau khi Đường Tiêu thu thập Âu Dương Khắc, đám nữ đệ tử của Âu Dương Khắc lập tức giống như chim vỡ tổ, tứ tán khắp nơi. Đường Tiêu sao có thể để các nàng chạy trốn? Sau một phen lướt tới, để cho Luyện Yêu Thối Ma Hồ thu vào tất cả hồn phách thi cốt của các nàng, trở thành nguồn dinh dưỡng duy trì vận hành không gian của Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Đám người Âu Dương Khắc cũng được xem là một thế lực nhỏ trong không gian độc lập này, bình thường rất nhiều người đều muốn né tránh bọn hắn, không ngờ lại có thể bị Đường Tiêu diệt sạch như vậy. Người vừa mới nhìn thấy màn này đương nhiên sẽ cho rằng Đường Tiêu mạnh hơn Âu Dương Khắc, vì vậy căn cứ nguyên tắc không nhiều chuyện, tránh xa Đường Tiêu.

.....

- Người có nhìn thấy bọn người Thất hoàng tử và Chu Kiên không?

Đường Tiêu đặt Dực Thai công chúa lên đùi mình, hỏi nàng.

Dực Thai công chúa giống như ngồi trong lòng Đường Tiêu, cảm giác có chút ngượng ngùng, xấu hổ, cả buổi nói không ra lời.

- Sao vậy? Sợ choáng váng như vậy sao? Ngay cả ta hỏi cũng không hiểu?

Đường Tiêu nhú mày.

- Người mới choáng váng.

Dực Thai công chúa hờn dỗi, thò tay nắm chặt mặt Đường Tiêu.

- Làm gì vậy?

Đường Tiêu trợn mắt, dọa Dực Thai công chúa giật mình, vội vàng buông lỏng tay ra.

- Ta hỏi sao người không trả lời?

Đường Tiêu lại hỏi tiếp.

- Ta làm gì nhìn thấy bọn họ? Sau khi đi vào, ta chỉ chạy khắp nơi tìm người.

Dực Thai công chúa quay lại trừng mắt nhìn Đường Tiêu, muốn làm nũng trước mặt hắn, nhưng trong lòng vẫn cứ cảm thấy sợ hãi hắn.

- Nếu không có trên mặt đất, mười phần là xuống dưới địa lao.

Đường Tiêu khẽ nhún mày suy tư, sau đó buông Dực Thai công chúa đứng lên.

246. Chương 246: Công Chúa Mê Đắm.

Sát Vương

Chương 246: Công chúa mê đắm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Dực Thai công chúa ngẩng đầu nhìn Đường Tiêu, thời gian một năm trôi qua, trước kia Đường Tiêu cao hơn nàng không bao nhiêu, hiện tại đã cao hơn nàng một cái đầu, hơn nữa dáng vẻ cũng cực kỳ khôi ngô, làm cho nàng có loại cảm giác, chỉ cần hắn tức giận, một ngón tay cũng có thể giết chết nàng.

Thế nhưng nam nhân cường đại này lại là vị hôn phu tương lai của nàng, thời khắc nguy cấp vừa rồi, nếu như không phải hắn.

- Nhìn ta làm gì? Mê trai sao?

Đường Tiêu cúi đầu, phát hiện Dực Thai công chúa đang âu yếm nhìn mình, không nhận được trêu chọc nàng một câu.

- Người.

Dực Thai công chúa giờ nắm đầm ra, dùng sức đập mấy cái trước ngực Đường Tiêu, nện vào lồng ngực vô cùng dẻo dai của hắn, hai má đỏ ửng.

Đường Tiêu không phản ứng lại Dực Thai công chúa, mượn tầm mắt Bàn Thái quan sát thoáng qua, phát hiện hắn đã đi theo đoàn người Hộ Bạt xuống địa lao. võ công tu vi của Hộ Bạt rất cao, sau khi hóa thân thành người sói lại càng thêm sắc bén, đám yêu thú trong địa lao căn bản không ngăn cản nổi hắn.

- Đi, chúng ta xuống địa lao thôi.

Đường Tiêu túm lấy Dực Thai công chúa, bay về hướng địa lao trong không gian bí cảnh.

Địa lao rất lớn, không biết là người phương nào xây dựng, thạch bích xem ra rất cũ kỹ, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, hơn nữa bên trong thỉnh thoảng xuất hiện yêu thú, toàn bộ địa lao tạo cho người ta một loại cảm giác u ám. Trong một số phòng thỉnh thoảng truyền đến thanh âm đánh nhau, Đường Tiêu bắt giác nhớ lại phiên bản thứ nhất của trò chơi kiếp trước: Hắc Ám phá hư thần.

Vì mục đích an toàn, Đường Tiêu gọi mấy tên khôỉ lổ ra, bảo vệ xung quanh hần và Dực Thai công chúa, sau đó tránh khỏi những tiếng đánh nhau, xâm nhập vào bên trong địa lao.

- Hắc hắc hắc.....

Một tràng cười quái dị truyền đến, mặt đất rung chuyển một hồi, phía dưới mặt đất đoàn người Đường Tiêu vừa mới đi qua đột nhiên bùn đất văng ra, một con bò cạp yêu thân cao hơn trượng, răng nanh sắc bén, từ dưới mặt đất bắn ra, giờ cao gai độc trên cái đuôi, lao về hướng đoàn người Đường Tiêu.

- Ầm.

Đường Tiêu cùng điều khiển bản thể của hần và bảy tên phân thân, hơn mười đạo phù triện xuất hiện, cùng hợp thành một đại thủ ấn, quay đầu đập xuống con bò cạp yêu. Bò cạp yêu căn bản không kịp phản ứng, đã bị đại thủ ấn này đập cho nát bét.

Con bò cạp yêu này cũng đã tu luyện thành yêu thú, cống hiến cho Đường Tiêu một viên yêu thú nội đan, phẩm cấp cũng không tệ. Đường Tiêu hiện tại muốn tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, luyện chế Trúc Mô Đan vừa vặn đang cần một số lượng lớn yêu thú nội đan, hần dứt khoát chỉ huy đại quân khôỉ lổ, tìm kiếm những con yêu thú lạc đàn xung quanh.

Yêu thú của tầng địa lao thứ nhất đại khái tương đương với trình độ võ giả cấp Địa Nguyên nhất giai, với vũ lực của Đường Tiêu và đám khôỉ lổ dưới tay hần, có thể dễ dàng quét ngang. Sau khi đánh một lúc, Đường Tiêu cũng bắt đầu có chút cảm giác chán ghét.

Từ trong tầm mắt của Bàn Thái có thể nhìn thấy, đoàn người Hộ Bạt đã giết đến tầng địa lao thứ tư.

Sau khi săn giết mấy con yêu thú vũ lực hơi thấp kém trong tầng địa lao thứ nhất, thu được một số yêu thú nội đan, Đường Tiêu men theo trí nhớ của Bàn Thái, mang theo Dực Thai công chúa và một đám khôỉ lổ tìm được cửa vào tầng địa lao thứ hai Hộ Bạt đi xuống.

Nghĩ đến lạng lẽ đi theo sau lưng Hộ Bạt, nói không chừng có thể thừa cơ kiếm được một số tiện nghi, Đường Tiêu cũng không hề ham chiến, bắt đầu rất nhanh vượt qua các cửa ải, tranh thủ có thể mau chóng đuổi kịp bước chân đoàn người Hộ Bạt.

Thực lực của yêu thú trong tầng địa lao thứ hai nằm ở giữa cấp Địa Nguyên nhất giai và nhị giai, một đường giết tới, Đường Tiêu lại săn bắt được không ít yêu thú nội đan, hần dựa theo trí nhớ của Bàn Thái, sau khi phân biệt tìm kiếm được cửa vào tầng thứ ba, tầng thứ tư, đều không chút do dự xâm nhập xuống dưới.

Động tác của Đường Tiêu mặc dù nhanh, nhưng sau khi Hộ Bạt hóa thân thành Người Sói cũng dị thường dũng mãnh, giờ phút này đã giết đến tầng địa lao thứ sáu.

Càng hướng xuống dưới, thực lực yêu thú lại càng mạnh, tương ứng với đội ngũ săn giết yêu thú lại càng ít đi, trong địa lao tầng thứ tư thực lực của đại đa số yêu thú cũng đã tương đương với cấp Địa Nguyên nhị giai, nhưng bọn chúng vẫn không thể tạo thành uy hiếp gì với đội ngũ của Đường Tiêu.

Kinh nghiệm thực chiến của Đường Tiêu và Dực Thai công chúa, cùng đám khôỉ lổ đều đã dễ dàng rất lớn. Không bao lâu, yêu thú tầng thứ tư đã không cách nào uy hiếp được đoàn người Đường Tiêu, Đường Tiêu suất lĩnh đội ngũ khôỉ lổ nhanh chóng giết đến tầng thứ năm, đội ngũ của Hộ Bạt lúc này đã giết đến tầng địa lao thứ bảy.

Khi đến tầng thứ bảy, tiểu đội của Hộ Bạt đi vào một ngõ cụt, đi tới bên ngoài một mật thất, nhưng chỗ cửa phòng mật thất có sắp đặt cấm chế, hơn nữa lại có cấm chế có lực tổn thương rất mạnh. Một gã cao thủ tu vi Địa Nguyên nhị giai đứng bên cạnh Hộ Bạt có ý đồ cưỡng ép xông vào, kết quả vừa chạm vào cấm chế đã bị bắn ra, lúc rơi xuống đất dĩ nhiên đã trọng thương bất tỉnh.

Hộ Bạt xem xét cấm chế này một hồi lâu, Đường Tiêu cũng điều khiển Bàn Thái tiến đến xem, bởi vì cấm chế trong suốt, cửa thạch thất mở ra từ bên trong, cho nên trong thạch thất nhìn một phát là thấy hết, nhưng bên trong cũng không có gì.

Hộ Bạt cảm giác thạch thất bố trí cấm chế này khẳng định có gì đó kỳ quái, nhưng thạch thất này cũng không phải tầng áp chót của địa lao, nghĩ đến cho dù bên trong có bảo bối, có lẽ cũng không phải là bảo

bồi có giá trị nhất trong địa lao, muốn đi vào lại sợ hao tổn khí lực phí công, nhưng rồi đi như vậy, lại có chút không cam lòng.

Hét to một tiếng, Hộ Bạt đâm một quyền lên trên cấm chế, toàn bộ địa lao lập tức chấn động, ngay cả Đường Tiêu đứng ở tầng thứ năm cũng cảm thấy. Mượn con mắt của Bàn Thái, Đường Tiêu nhìn thấy người sói Hộ Bạt cũng bị cấm chế kia bắn bay ra ngoài, chỉ là sau khi hất rơi xuống đất, cũng không trọng thương hôn mê giống như tên thủ hạ cấp Địa Nguyên nhị giai vừa rồi.

- Thật là cấm chế lợi hại.

Hộ Bạt đứng thẳng lại, đột nhiên lấy tay che ngực, cuồn cuộn phun ra một ngụm máu tươi.

Mấy tên tùy tùng vội vàng xông tới, Hộ Bạt khoát tay áo về phía bọn hắn, ý bảo hắn không có việc gì, sau đó hắn hơi có chút tức giận trừng mắt nhìn mật thất kia, tựa hồ rất bất mãn đối với cấm chế của mật thất. Hộ Bạt rống lớn một tiếng, vung vẩy lang thần bổng trong tay, mạnh mẽ nện xuống thạch bích bên cạnh cửa vào mật thất, theo hắn thấy, nếu cửa phòng mật thất đã có cấm chế cường đại như vậy, vậy chỉ cần lách qua nó là được, nện mở thạch bích bên cạnh, đồng dạng cũng có thể đi vào trong mật thất.

247. Chương 247: Cự Tuyệt Thỉnh Cầu.

Sát Vương

Chương 247: Cự tuyệt thỉnh cầu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Âm.

- Âm.

Lần này Hộ Bạt bị bắn ngược lại rất thảm hại, bị bắn đi cũng xa hơn, sau khi bay xa hơn mười trượng, đập vào mặt thạch bích khác của địa lao, tạo ra một cái lỗ cực lớn trên thạch bích, mạnh mẽ rơi xuống mặt đất. Sau khi cố gắng đứng dậy, thân hình Hộ Bạt khẽ lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt đất một lần nữa.

Xem ra không chỉ cửa phòng mật thất mới có cấm chế này, mà nó được bao phủ toàn bộ mật thất, nện xuống thạch bích bên cạnh, kết quả cũng không khác gì trực tiếp nện xuống cấm chế.

Sau khi Hộ Bạt lảo đảo miễn cưỡng chống cấm chế một hồi, bỗng có chút ỉ ả, hắn không tiến hành thử sức nữa, mà chán nản gọi thủ hạ tiếp tục tìm kiếm cửa vào tầng thứ 8. Rất hiển nhiên, đây cũng không phải tầng áp chót của địa lao, cho dù trong mật thất này có bảo bối, có lẽ cũng kém hơn bảo bối của tầng thứ mười, nếu cứ liều mạng xông vào rất có thể sẽ không thu hoạch được gì, vạn nhất bị trọng thương, bị người khác tranh thủ cơ hội gây chuyện thì không hay.

.....

Sau nửa canh giờ, tại chỗ cửa vào tầng thứ sáu đến tầng thứ bảy, một gã trung niên hơn 40 tuổi gơ tay ngăn cản đoàn người Đường Tiêu, rất hảo tâm khuyên nhủ Đường Tiêu mấy câu:

- Các vị đại hiệp, trong tầng tiếp theo không chỉ có yêu thú lợi hại, còn có một số cao thủ trốn ở chỗ tối tăm chuyên môn đánh lên người khác, chúng ta cũng có một tiểu đội, có thể kết bạn cùng đi với các người, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

- Cám ơn hảo ý của người, nhưng chúng ta không muốn tạo thành tổ đội với người.

Đường Tiêu cự tuyệt thỉnh cầu của người trung niên. Theo tầm mắt của Bàn Thái, Đường Tiêu cũng không cảm giác được tầng thứ bảy có cao thủ nào ẩn nấp, Hộ Bạt hoàn toàn là một đường giết tới, ngoại trừ chịu chút thiệt thòi trước cảm chế trong mật thất, cũng không thấy gặp phải tình huống gì ngoài ý muốn.

- Trước kia chúng ta đã từng xuống dưới đó một lần, còn tìm đến cửa vào tầng thứ 8, có chúng ta dẫn đường, các người cũng có thể mau chóng đi xuống tầng thứ 8, cùng tạo thành tổ đội với chúng ta, các người sẽ không chịu thiệt đâu.

truyện copy từ

Tên nam tử trung niên không cam lòng mà tiếp tục khuyên bảo Đường Tiêu.

- Ta không có hứng thú.

Đường Tiêu lại một lần nữa cự tuyệt thỉnh cầu của nam tử trung niên.

Nam tử trung niên này cũng ăn mặc theo trang phục thợ săn, trong mái tóc buộc lại mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết của mái tóc dài. Đúng như Đường Tiêu phán đoán, người này có lẽ cũng giống như Lôi Hồng hấn gặp trước đó, cũng là người Mãn trên Cửu Châu đại lục. Hơn nữa người trung niên này mặc dù ngôn ngữ khiêm tốn, nhưng lông mi sắc bén, trong ánh mắt có một loại kiêu ngạo quý tộc đặc biệt, xem ra không phải hạng người bình thường ở Cửu Châu đại lục.

Dực Thai công chúa lâu nay vẫn rất thống hận và căm thù người Mãn, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên ở Áo Bì Đảo, căn bản không có khái niệm gì đối với người Mãn, cho nên cũng không nhận ra thân phận của người nam tử trung niên buộc tóc này, bằng không nàng nhất định sẽ khuyến khích Đường Tiêu giết chết nam tử trung niên này.

.

Khi đội ngũ của Đường Tiêu giết đến tầng địa lao thứ bảy, đội ngũ của Hộ Bạt vừa mới tiến vào tầng địa lao thứ tám, hiển nhiên càng hướng xuống dưới lại càng gian nan, nhưng đối với Hộ Bạt mà nói, thời gian chủ yếu vẫn là tiêu tốn tìm đường, yêu thú tầng thứ bảy đối với hắn căn bản không có bất cứ uy hiếp gì. Sau khi Hộ Bạt xuống đến tầng thứ 8, phát hiện một số lượng lớn yêu thú rất lợi hại, từ tầm mắt của Bàn Thái và cảm giác của hắn để phán đoán, thực lực của những yêu thú này đã tương đối cường đại.

Nhưng Hộ Bạt hóa thành người sói vẫn tương đối dũng mãnh, những yêu thú vô cùng cường đại trong cảm giác của Bàn Thái, rất nhiều đều bị Hộ Bạt trực tiếp một quyền đánh bay, tạo cho người ta cảm giác vô cùng nhẹ nhàng. Nhưng Đường Tiêu cũng không cho rằng sau khi hắn đến được tầng thứ 8, cũng có thể dễ dàng giống như Hộ Bạt, dù sao Hộ Bạt đã có tu vi cấp Địa Nguyên tứ giai, biến thân thành người sói, thực lực có thể so với cường giả cấp Địa Nguyên ngũ giai.

Tu vi hơn kém một giai, thực lực sẽ cách biệt tương đối lớn, dưới tình huống bình thường, có rất ít người có thể giống như Đường Tiêu, dùng thực lực cấp Địa Nguyên nhất giai chính diện đánh bại võ giả cấp Địa Nguyên nhị giai, thậm chí còn xếp đặt thiết kế đánh bại Lâm Quý - võ giả cấp Địa Nguyên tam giai. Đường Tiêu, nếu Đường Tiêu không mượn lực lượng khôi lỗi, căn bản cũng không có phần thắng khi chính diện đối địch với Lâm Quý.

Thực lực của yêu thú tầng thứ bảy đã tương đương với võ giả cấp Địa Nguyên tam giai, đối với đội ngũ hiện tại của Đường Tiêu mà nói đã có thể tạo thành phiền toái rất lớn. Đường Tiêu hết sức cẩn thận, tìm kiếm yêu thú lạc đàn tiến hành công kích, một khi đưa tới một đoàn yêu thú, đội ngũ hiện tại của hắn thật sự có chút không chịu đựng nổi.

Luyện yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu hiện tại vẫn không thể tùy tâm mà phát, thừa dịp khoảng cách gần bắt yêu thú, hắn lại ngưng luyện ra hai phát Đại Thủ Ấn, lại phát hiện căn bản không cách nào dùng Luyện yêu Đại Thủ Ấn đuổi bắt những yêu thú trong địa lao bổ sung vào đội ngũ khôi lỗi. Căn cứ vào suy đoán của Đường Tiêu, những yêu thú còn trùn như con rết ở kiếp trước thuộc về loại động vật máu lạnh, thuộc tính thần hồn rất khác so với yêu thú sơn dã, Luyện yêu Đại Thủ Ấn không cách nào xúc phạm tới thần hồn của bọn chúng, cho nên cũng không cách nào bắt được bọn chúng.

Ngoại trừ có thể mượn tầm mắt của Bằng Thái nhìn thấy đoàn người của Hộ Bạt trong tầng thứ tám ra, Đường Tiêu ngây người trong tầng thứ bảy hồi lâu cũng không gặp đội ngũ săn bắn yêu thú nào khác, xem ra nơi này có rất ít người thâm nhập, không thể không nói, hành vi hiện tại của Đường Tiêu rất mạo hiểm, dù sao thực lực hiện tại của hắn cũng kém hơn Hộ Bạt rất xa, căn bản không chỉ ở số lượng, cộng thêm mấy tên khôi lỗi của hắn đều không được, nhưng lại vọng tưởng bám theo phía sau Hộ Bạt đầu cơ trục lợi.

Không bao lâu, Đường Tiêu cũng đi tới bên ngoài cấm chế mật thất trống trơn kia, khi lấy được Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong Tử Cầm thành, Đường Tiêu từng có trải nghiệm một lần sinh tử trong cấm chế. Mặc dù Đường Tiêu cảm thấy rất hứng thú đối với mật thất trống trơn lại bố trí cấm chế hung hãn như vậy, nhưng thực lực cường đại như Hộ Bạt cũng không thể tiến vào, Đường Tiêu cảm giác mình vẫn không nên thử thì tốt hơn.

Tốt nhất vẫn theo quy củ như trước săn giết yêu thú, theo sát phía sau Hộ Bạt, tranh thủ thời khắc mấu chốt cướp lấy bảo vật của tầng địa lao thứ mười.

Nếu là bí cảnh, bảo vật ở tầng dưới chốt chắc chắn sẽ không quá kém.

248. Chương 248: Trốn Chạy.

Sát Vương

Chương 248: Trốn chạy. xem tại

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Khi đoàn người Đường Tiêu đang hợp lực mạnh mẽ chống lại một con rết tinh cực lớn, một gã đầu đà hồng y không biết từ đâu chui ra, sau khi hiện thân cũng không nói câu nào, hai đạo vân triện trong cơ thể bay ra, ngưng tụ thành một cự chưởng, mãnh lực đánh về hướng Lâm Quý và thú linh đầu gai bạc trong đội ngũ của Đường Tiêu. Đường Tiêu bối rối triệu hồi ngọc mai rùa ngăn cản, kết quả ngọc mai rùa giống như bùn ngói, bị tên đầu đà hồng y này dùng một chưởng đánh nát.

Lực của một đạo vân triện do chín đạo phù triện ngưng tụ mà thành, uy lực còn mạnh hơn mười đạo phù triện, lực hai đạo vân triện của đầu đà hồng y, căn bản không phải thứ Đường Tiêu hiện tại có thể địch lại.

Một chưởng của đầu đà hồng y sau khi đập vỡ ngọc mai rùa lại tiếp tục đánh xuống, đánh vỡ hộ thể kim bát của Lâm Quý, lại tiếp tục đập xuống Lâm Quý và Ngân Thú thú thủ lĩnh, Đường Tiêu vội vàng thu hồn bọn họ vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ trước khi thân hồn bọn hắn tiêu tán để săn sóc. Đầu đà hồng y sau chưởng đầu tiên, lại tiếp tục tung ra chưởng thứ hai, Đường Tiêu ôm Dực Thai công chúa, mang theo một đám khôi lỗi quay người bỏ chạy, kết quả lại có hai gã khôi lỗi rơi lại phía sau. trực tiếp bị tên đầu đà hồng y đập thành thịt vụn.

Sau khi đến thế giới này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Đường Tiêu cảm nhận được cảm giác vô lực khi đối diện với thực lực tuyệt đối. Bất luận là chiến thuật gì, đều là xây dựng điều kiện tiên quyết để một kích giết chết đối phương, nhưng với thực lực cường đại như Lâm Quý và Ngân Thú thú thủ lĩnh đều trực tiếp bị một chưởng của đầu đà hồng y làm cho bị trọng thương, Đường Tiêu tự nghĩ dù cho có Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp hộ thể, cũng căn bản không cách nào chống đỡ được lực một chưởng của đầu đà hồng y.

- Khốn kiếp.

Đường Tiêu phát ra một tiếng nói tục, bất đắc dĩ, hắn đành phải tể ra Luyện yêu Đại Thủ Ấn thu Dực Thai công chúa vào luyện Yêu Thối Ma Hồ, lưu lại vài tên khôi lỗi vừa đánh vừa lui, còn mình thì mặc Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp quay người liều mạng lao về phía địa lao tối tăm.

Dực Thai công chúa không hiểu bị Luyện yêu Đại Thủ Ấn đánh thành trọng thương, sau đó nhốt vào bên trong một mật thất, trong lòng hoảng hốt. Nhưng vừa rồi nàng căn bản không thấy rõ là ai đánh mình, càng không biết nơi này là nơi nào, còn tưởng rằng mình bị tên đầu đà hồng y kia bắt được.

- Trốn chỗ nào.

Đầu đà hồng y lại tiếp tục võ xuống một chưởng phô thiên cái địa, Đường Tiêu rơi vào tuyệt cảnh, muốn tránh cũng không được, lập tức triệu hồi ra Tinh Cương thống lĩnh và ngặc mai rùa vừa mới chữa trị một nửa ngăn cản trước người. Nhưng hai thứ pháp khí này dưới một chưởng của Đầu đà hồng y đã trực tiếp bị đập thành một đồng mảnh vỡ, sau đó Đường Tiêu mặc Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp bị đập trúng, giống như một cây đinh, cả người mạnh mẽ bị đập vào trong mặt đất bằng đá của địa lao.

Mặc dù cuối cùng trước mắt còn có Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp và Âm Kim nội giáp hộ thể, nhưng một chưởng của Đầu đà hồng y vẫn cắt nát mấy chục xương cốt trong cơ thể Đường Tiêu, kinh mạch cũng đã đứt hơn mấy chục đoạn. Sau khi cuồng phun mấy ngụm máu tươi, Đường Tiêu thấy thương thể hiện tại của mình rất nặng, nếu bị Đầu đà hồng y kia đập thêm một chưởng, đoán chừng khó lòng chạy thoát.

- Chết đi.

Đầu đà hồng y lại xông tới gần Đường Tiêu, mặt mũi tràn đầy vẻ hung hãn dữ tợn, nhưng sau khi tung ra mấy chưởng, Đầu đà hồng y cũng không lập tức tung chưởng nữa, có thể hắn đang dành dụm chân khí trong cơ thể.

Đường Tiêu dùng hết khí lực cuối cùng, khẽ nâng thân tàn, đột ngột nhô lên từ mặt đất, sau đó lập tức ngưng khí hóa điều, liều mạng chạy trốn.

- Chạy đi đâu.

Tuyệt điều giống như con ruồi không đầu vừa mới bay qua một chỗ rẽ, Đầu đà hồng y liền đã đuổi theo, lại tung ra một chưởng đập vào thân hình tuyệt điều do Đường Tiêu hóa thân thành, nặng nề đánh hấn lặn lộn mười mấy vòng trên mặt đất, hiện ra một vết máu, vô cùng chặt vật nằm rạp trên mặt đất, lại tuột ra một đường máu dài mười mấy thước mới dừng lại.

Lần này Đường Tiêu thậm chí còn không có khí lực đứng lên, nhìn thấy Đầu đà hồng y lao về phía mình, Đường Tiêu đưa mắt nhìn xung quanh, lại phát hiện nơi này là một chỗ tuyệt địa, hấn lại lặn vào trước cấm chế mật thất. Vừa rồi nếu như lặn thêm nửa mét về phía trước thì đã đụng phải cấm chế trước cửa mật thất.

- Chịu chết đi.

Đầu đà hồng y lại đánh ra một chưởng, xem dáng vẻ tên đầu đà này đã ở trong địa lao rất lâu rồi, đã không còn nhân tính, tính tình trở nên khác dị như yêu thú, gặp người liền giết, căn bản không cần lý do.

- Sau khi lão Điều người thi giải, võ học tu vi giảm sút rất nhiều, nếu sau này gặp nguy hiểm, có thể nuốt vào viên dược hoàn này bảo vệ tánh mạng. Trên con đường tu luyện, khi gặp nguy hiểm, nuốt vào một viên cũng có thể giúp người một tay, đây chỉ là lễ mọn thay lòng biết ơn.

Khi vạn phần nguy cấp, Đường Tiêu đột nhiên nhớ tới năm viên linh đan bảo vệ tính mạng mà Bách thảo Vương Bạc Hà tặng cho hắn, nằng nói, nếu gặp nguy hiểm, có thể nuốt vào một viên bảo vệ tính mạng. Lúc ấy Đường Tiêu cũng không cẩn thận hỏi nằng, khi gặp nguy hiểm có thể bảo vệ tính mạng như thế nào, nhưng hiện tại hiển nhiên đã là thời khắc vô cùng nguy hiểm rồi.

Đường Tiêu cũng không kịp nghĩ nhiều, thừa dịp Đầu đà hồng y còn chưa tiếp tục ra tay, lập tức lấy một viên linh đan nuốt vào trong bụng, sau đó lao đầu vào trong cấm chế sau người. Sau khi đụng vào cấm chế, một trận cảm giác đau đớn lập tức từ bên ngoài cơ thể truyền vào bên trong cơ thể, sau đó toàn thân Đường Tiêu giống như bị điện giật, tất cả kinh mạch đều kéo đau, đau đến mức cả người hắn cứng ngắc, tựa hồ không thể động đậy.

Đầu đà hồng y lại tiếp tục tung ra một chưởng đập tới, Đường Tiêu vội vàng xông lên phía trước, sức mạnh hủy diệt của cấm chế trước mặt hắn lập tức gia tăng lên mười lần, thân thể Đường Tiêu có loại cảm giác như sắp bị xé thành mảnh nhỏ. Luyện Yêu Thối Ma Hồ cấp tốc xoay tròn trong đan điền Đường Tiêu, phun ra một số lượng lớn chân khí, bao trùm lên linh đan bị Đường Tiêu nuốt vào trong bụng, sau khi cấp tốc luyện hóa một phần, liền đưa tới tứ chi bách hài trong cơ thể Đường Tiêu.

Theo được lực linh đan rót vào thân thể Đường Tiêu, cảm giác đau đớn toàn thân Đường Tiêu lập tức giảm bớt đi rất nhiều, khí lực cũng bạo tăng lên không ít. Mặc dù đối thành người người vẫn không thể nào chịu đựng được loại cảm giác đau đớn này, nhưng đối với Đường Tiêu mà nói, đây vẫn là trong phạm vi hắn có

thể chịu đựng.

249. Chương 249: Liệt Hồn Đan.

Sát Vương

Chương 249: Liệt Hồn Đan.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Muốn chết. truyện copy từ

Đầu đà hồng y vội vàng thu tay chưởng về, đại khái lúc trước hắn đã từng ném qua cảm giác đau đớn của cấm chế này, Đầu đà hồng y đứng bên ngoài cấm chế cũng không dám đụng vào, trơ mắt nhìn cả người Đường Tiêu từng chút một chui vào trong cấm chế.

Đường Tiêu ổn định tâm thần, tiếp tục lách người vào trong, một tầng cảm giác uy áp cực kỳ cường đại ngăn cản trước mặt hắn, khiến hắn tựa hồ không thể bước đi, không khí xung quanh giống như chất lỏng sền sệt, thậm chí giống như chất lỏng cao su sắp sửa đông cứng lại, quay cuồng chèn ép bên người Đường Tiêu, tựa hồ như không cách nào bám lấy thân thể Đường Tiêu thì rất bất mãn.

Dưới tác dụng cấp tốc xoay tròn của Luyện Yêu Thối Ma Hồ và linh đan do Bách Thảo vương tặng cho, Đường Tiêu nỗ lực xâm nhập vào trong cấm chế, toàn bộ cửa vào của mật thất đại khái dày một mét, Đường Tiêu còn cần tiến thêm nửa mét, mới có thể tiến nhập vào trong. Bên ngoài bị Đầu đà hồng y trông giữ, Đường Tiêu đã không có đường lui, dứt khoát xông vào trong cấm chế, xem xem trong mật thất trông trơn kia rút cuộc đang cất giấu bí mật gì.

Sau khi lách về phía trước hơn mười cm, trong nháy mắt trước mặt Đường Tiêu thậm chí bắt đầu xuất hiện ảo giác, tốc độ xoay tròn của Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhanh hơn, thêm nữa... chân khí điên cuồng từ bên trong phụt ra, gia tốc luyện hóa linh đan Bách Thảo Vương tặng cho, bảo hộ thân thể Đường Tiêu không bị xé rách trong cấm chế, đồng thời lại gia tăng lên không ít khí lực cho Đường Tiêu.

Sau khi thoảng ngưng tụ tâm thần, bài trừ những ảo giác quỷ nhiễu, Đường Tiêu lại động thân lách về phía trước, áp lực vô cùng vô tận từ trước người vọt tới, tựa hồ như muốn đè ép hắn thành một tấm bánh thịt, dưới loại áp lực này, Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp cũng bắt đầu phát ra những thanh âm xoẹt xoẹt khùng bố, giống như đang xảy ra biến hình.

Đường Tiêu suy đoán, cảm giác này tựa hồ giống như cảm giác áp lực khi chui xuống biển sâu tiến hành thí nghiệm giống như kiếp trước.

Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp được Đường Tiêu tôi luyện, Đường Tiêu nhanh chóng đem chân khí trong cơ thể chuyển vận đến Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp, khiến nó có thể chống cự áp lực cường đại của cấm chế, Đường Tiêu biết rõ, một khi Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp không cách nào chống đỡ, thân thể của hắn sẽ nhanh chóng bị cấm chế chèn ép thành một cục thịt.

Đường Tiêu cảm giác bên trong thất khiếu của mình có thứ gì đó không chịu nổi áp lực vỡ tan, trước mắt hắn xuất hiện huyết hồng chi sắc, trong lỗ tai cũng không nghe rõ thanh âm.

- Aaaaa.

Đường Tiêu rống lớn, hắn cũng không biết phía trước cấm chế còn dày bao nhiêu, chỉ có thể đợi tụ tập lực lượng, một lần nữa mãnh lực tiến về phía trước. Nhưng lần này khi hắn mạnh mẽ lách về phía trước, phía trước thân thể đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, giống như sắp thoát ra khỏi một bức tường cao su, Đường Tiêu lại mạnh mẽ giãy dụa, rõ ràng thuận lợi vượt qua cấm chế cửa phòng, xâm nhập vào bên trong mật thất

Đầu đà hồng y ở bên ngoài nhìn thấy màn này giống như có chút phát điên, hấn ý đồ đi theo Đường Tiêu xâm nhập vào bên trong, nhưng sau khi sờ vào, lập tức bị cấm chế bắn bay ra, rất hiển nhiên, với tu vi hiện tại của hắn, căn bản không cách nào bài trừ được cấm chế này.

- Giải lắm, tên tiểu tử thôi lại chui được vào phòng liệt hồn, bản Phật gia xem ngươi có thể ở trong đó bao lâu.

Đầu đà hồng y rất không cam lòng ngồi xuống bên ngoài vách tường.

Ở trong địa lao bí cảnh một thời gian đã khiến cho Đầu đà hồng y không còn quan niệm thời gian, không ai biết Đầu đà hồng y bị nhốt vào trong bí cảnh này từ lúc nào, nhưng hắn chưa bao giờ quay trở lại mặt đất. Nhưng với tu vi của Đầu đà hồng y, tạm thời không cách nào an toàn ở trong tầng thứ tám, cho nên hắn vẫn ở trong phòng thứ bảy, dựa vào đi săn yêu thú để sinh tồn, đồng thời cướp bóc những tiểu đội đi săn yêu thú.

Trong một năm Đầu đà hồng y cũng khó bắt được mấy người sống xuống đây, vừa rồi y đã ở trong bóng tối theo dõi tiểu đội của Hộ Bạt nhưng cảm giác được sự cường đại của Hộ Bạt cách mình rất xa, cho nên căn bản không dám ra tay. Hiện tại khó khăn bắt được Đường Tiêu, lại để hắn trốn vào trong mật thất. Đầu đà hồng y dứt khoát không đi, quyết định ôm cây đợi thỏ ở bên ngoài chờ Đường Tiêu.

Ở chỗ này ôm cây đợi thỏ còn có một chỗ tốt, chính là nếu Đường Tiêu vạn nhất tìm được bảo bối gì bên trong “Phòng Liệt Hồn” mà Đầu đà hồng y nói, Đầu đà hồng y khẳng định sẽ cướp nó đi.

.....

Đường Tiêu hao tổn một viên linh đan, cộng thêm được Luyện Yêu Thối Ma Hồ trợ giúp mới tiến nhập vào trong thạch thất, có thể nói là một giá lớn xa xỉ. Xem ra tên Đầu đà hồng y kia khẳng định không vào được, bằng không thì đã sớm vọt vào rồi. Bây giờ hắn mới nhớ lại lời của nam tử trung niên nói phía dưới có cao thủ ẩn nấp đánh lén tiểu đội đi săn, xem ra cũng không phải chuyện người ta bịa đặt dựng lên, nam nhân trung niên xác thực là có hảo ý khuyên nhủ.

Đường Tiêu oán hận trừng mắt nhìn ra ngoài cửa mật thất, Đầu đà hồng y quả thực vô cùng ghê gớm, có nhiều yêu thú như vậy lại không đi bắt, lại hết lần này tới lần khác gặp người liền giết, giống như vông du của kiếp trước, bên ngoài có rất nhiều yêu quái có thể đánh, nhưng lại thích giết người, hơn nữa không cần bất cứ lý do gì cả.

Đường Tiêu cũng không phải một người oán trời trách đất, đánh không thắng, hắn không trách người khác, chỉ tự trách mình không đủ cường đại, nếu như một người đủ cường đại, người khác tới giết người, người giết ngược lại hắn là được.

Nếu đã tiến nhập vào mật thất này, Đường Tiêu đương nhiên muốn thăm dò xung quanh một phen, xem xem trong mật thất được cấm chế cường hãn bảo vệ, rút cuộc ẩn giấu bảo vật như thế nào, không biết có thể so sánh với Luyện Yêu Thối Ma Hồ hay không.

Nhìn quanh toàn bộ mật thất, cũng không có gì khác biệt khi nhìn từ bên ngoài, toàn bộ thạch bích của thạch thất cũng không có bất kỳ dị thường nào, chỉ là bên cạnh cửa ra vào có một cánh cửa đá, có thể đẩy từ bên trong che mật thất lại, để cho người ở phía ngoài không nhìn thấy bên trong.

Nhìn thấy Đường Tiêu đóng cửa đá lại, chặn tầm mắt của mình, Đầu đà hồng y ở bên ngoài ra sức mắng chửi, nhưng Đầu đà hồng y hiển nhiên không chỉ một lần ném qua lợi hại của cấm chế, cho nên chỉ dám đứng ngoài mắng chửi Đường Tiêu, cũng không dám mạnh mẽ xông tới gần cấm chế.

Sau khi thạch cửa đóng lại, chỗ vốn bị cửa đá che lấp quả nhiên có kỳ quặc.

Một tường động hình vuông xuất hiện ở chỗ thạch bích vừa rồi bị thạch đá che khuất, bên trong có một lọ đan dược.

Nhưng bình đan dược này cũng không phải trống rỗng, phía trên có tên, còn có một số lời thuyết minh. Bên ngoài bình thuốc ghi rõ ba chữ “Liệt Hồn Đan”

250. Chương 250: Đôi Trá.

Sát Vương

Chương 250: Đôi trá.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Lời thuyết minh ngắn gọn phía dưới ngụ ý nói rằng một gã võ giả dưới tình huống trọng thương hấp hối, sau khi nuốt dùng đan dược này, lập tức hồi quang phản chiếu, hơn nữa thực lực bạo liệt tăng gấp 10 lần so với bình thường. Nhưng một canh giờ sau khi ăn liệt hồn đan này, xương thịt sẽ thối rữa, hồn phi phách tán mà chết.

- Mẹ kiếp! Đan dược chó má gì chứ! Dùng để tự sát sao?

Đường Tiêu rất tức giận ném bình thuốc xuống mặt đất, sau một lát do dự, vẫn không đập vỡ nó, mà lại cầm lên trước mắt xem xét.

- Loại phá dược này có lẽ nên đổi tên gọi thành Lâm Tử Điểm Bối đan, thích hợp hơn, chính là bạo phát một phát trước khi chết, kéo theo một đám người cùng chết với mình.

Sau khi Đường Tiêu cân nhắc trong chốc lát, đặt một cái tên thông tục hơn là “Liệt hồn đan”, tâm lý lập tức bình ổn hơn rất nhiều, vì vậy cao hứng cất nó vào trong hồ lô trữ vật.

Trong địa lao phía trên vách tường thạch thất đồng dạng cũng giống như bên ngoài, tự nhiên khảm nạm một số hỏa tinh thạch, sau khi đóng cửa đá, trong thạch thất vẫn vô cùng sáng sủa. Phía dưới bình Liệt hồn đan sau lưng cửa đá, còn có một bức trận pháp, là Cửu Tinh Liên Châu trận. Chính giữa Cửu Tinh Liên Châu trận, có cắm một thanh đoản kiếm bằng gỗ phong cách rất cổ xưa.

Mộc kiếm bằng gỗ sắp mục nát rồi, căn cứ vào phân tích của Đường Tiêu, thanh mộc kiếm này có lẽ chính là mấu chốt duy trì thách thức này, mặc dù nó đã mục nát không chịu nổi, nhưng chỉ cần không có người rút nó ra khỏi Cửu Tinh Liên Châu trận, cấm chế của mặt thất không cách nào bị phá hủy từ bên ngoài.

Hiện tại Đầu đà hồng y đang trấn giữ ngoài cửa, Đường Tiêu đương nhiên sẽ không ngu ngốc nhỏ thanh mộc kiếm, bài trừ cấm chế, hẳn nhất định phải đợi Đầu đà hồng y rời khỏi mới được. Trừ phi hắn có thể đánh bại y, nhưng hiện tại xem chừng không có khả năng này, vì cường ép đánh bại y mà đi dùng Lâm Tử Điểm Bối đan gì đó là hành vi ngu ngốc, cho nên Đường Tiêu chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Sau khi nghiên cứu xong Cửu Tinh Liên Châu trận, Đường Tiêu lại bắt đầu cẩn thận quan sát từng tảng đá, hy vọng có thể tìm được cơ quan nào khác, xem xem trong thạch thất còn cất giấu bảo vật nào khác hay không.

Đáng tiếc, lãng phí hơn nửa canh giờ, hắn cũng không tìm được thứ gì.

Đường Tiêu có chút ủ rũ ngồi trở lại mặt đất, một đám khô lồi của hắn ngoại trừ Chung Lam, những tên khác đều đã bị trọng thương khi đối chiến với Đầu đà hồng y, có hai tên thân thể đã hoàn toàn tổn hại, chỉ có thể đặt trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ tạm thời chăm sóc mới có thể một lần nữa đạt được chiến lực.

Đường Tiêu tạm thời không cách nào rời khỏi nơi này, suy tư trên đường đi vừa rồi góp nhặt được rất nhiều yêu thú nội đan, hắn quyết định tiêu hóa một chút thành quả trước, xem xem có hi vọng lợi dụng những yêu thú nội đan này luyện chế thành Trúc Mô đan, để bản thân tiến nhập cấp Địa Nguyên nhị giai.

Sau khi tăng cường thực lực, bước ra gặp tên đầu đà kia, có lẽ cũng không có sức hoàn thủ, nhưng ít nhất có thể chạy trốn lên tầng thứ sáu hoặc xuống tầng thứ tám.

Đường Tiêu triệu hồi Chung Lam trấn thủ bên ngoài, lưu lại một tia thần thức mượn thân thể của nàng quan sát động tĩnh trong thạch thất, thần trí của hắn tiềm nhập vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, dựa theo phương pháp điều chế được liệt trong công pháp, trong được đỉnh tăng cường thêm yêu thú nội đan bắt

đầu luyện chế Trúc Mô đan. Nhưng lúc này Chung Lam lại đang rất khó chịu, nàng nhú mày, bởi vì...hôm nay vừa vặn tới kỳ kinh nguyệt, hơn nữa cũng giống như trước đây, nàng rất đau bụng, nhưng loại chuyện này cũng không tiện mở miệng nói với Đường Tiêu.

Nữ nhân biến thành người đàn bà chanh chua, có một nửa nguyên nhân là vì đau bụng kinh, còn một nửa nguyên nhân là vì thời kỳ mãn kinh. Người trẻ tuổi biến thành người đàn bà chanh chua, không thể vì nguyên nhân mãn kinh, cho nên cũng chỉ có thể vì đau bụng kinh.

Sau mấy canh giờ, Đường Tiêu đã tiêu hao hết tất cả yêu thú nội đan, tổng cộng luyện chế được năm viên Trúc Mô đan. Lập tức thần hồn của hắn thối lui ra khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sau đó cầm một viên Trúc Mô đan bỏ vào trong miệng.

Trúc Mô đan dần dần xuống bụng, cảm giác giống như bị lửa thiêu đốt, toàn thân nóng bừng bừng.

Sau khi Trúc Mô đan tiến vào trong bụng Đường Tiêu, nhanh chóng thấm thấu vào tứ chi bách hài của hắn, loại cảm giác thiêu đốt cũng nhanh chóng truyền khắp toàn thân hắn, khiến hắn vô cùng đau đớn.

- Hừ! Rất khó chịu đúng không?

Chung Lam đã từng trải qua quá trình luyện Trúc Mô đan, biết rõ Đường Tiêu đang làm gì, nhìn thấy hắn đau đến mức mồ hôi đầm đìa trên trán, liền có chút hả hê.

- Chờ ta tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, thực lực của ngươi sẽ cách xa ta, khi không còn giá trị lợi dụng chính là thời điểm ngươi phải bỏ mạng! Cứ chờ ta luyện thành nhân đan đi!

Đường Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi trả lời Chung Lam.

- Có gì phải sợ chứ? Ta sớm đã chờ đợi ngày đó rồi, sống như hiện tại còn không bằng chết.

Về mặt Chung Lam đầy buồn bã, nàng biết rõ quá trình bị luyện chế thành nhân đan vô cùng thống khổ, vừa nhớ tới thảm trạng lúc trước bị ngựa kéo, trong lòng nàng bất giác run rẩy. Nhưng lâu nay bị Đường Tiêu khống chế như vậy, đồng dạng sống không bằng chết, nếu bị luyện chế thành nhân đan, sau khi chịu đựng mấy canh giờ đau đớn kịch liệt, cuối cùng có thể bỏ mạng, cũng xem như một loại giải thoát.

- Không sợ? Đối trá!

Đường Tiêu hừ lạnh nói, biến hóa trong lòng Chung Lam, hắn nắm rõ như lòng bàn tay, làm sao lại không biết nàng đang nghĩ gì trong lòng?

Cảm giác thiêu đốt trong cơ thể Đường Tiêu càng ngày càng kịch liệt, khi hiệu lực của Trúc Mô đan phát tán ra ngoài cơ thể Đường Tiêu, da thịt của hắn bắt đầu đau nhức kịch liệt, máu tươi toàn thân chảy ròng ròng. Chung Lam kinh hãi nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra với Đường Tiêu, căn cứ vào kinh nghiệm của nàng, khi luyện Trúc Mô đan, làn da có lẽ cũng sẽ từ từ thay đổi, toàn bộ quá trình giống như rần lột da. Nếu trong quá trình này xảy ra hiện tượng nứt da, tám chín phần là vì người luyện đan nóng lòng cầu thành, trong khi vô công tu vi không đến lại muốn mạnh mẽ ăn Trúc Mô đan, làm cho tẩu hỏa nhập ma. Nếu tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì mất hết võ công, nặng thì bỏ mạng, hồn tiêu phách tán. Chung Lam đưa mắt nhìn Đường Tiêu chằm chằm, trong lòng nàng âm thầm cầu xin, hy vọng Đường Tiêu lập tức sụp đổ mà bỏ mạng, hồn tiêu phách tán, chỉ có như vậy, nàng mới có thể khôi phục tự do ình.

Đường Tiêu đương nhiên biết rõ Chung Lam đang suy nghĩ gì, nhưng hắn hiện tại cũng không chấp nàng, chỉ nhắm mắt ngồi xếp bằng bất động.

nguồn

251. Chương 251: Dâm Tặc.

Sát Vương

Chương 251: Dâm tặc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu cố nén sự đau đớn khi thân thể sắp vỡ tung, khu động ba đạo điện quang phù triệu thăm dò khắp cơ thể, không ngừng chữa trị kinh mạch, nội tạng, cốt cách bị hao tổn. Không lâu sau, chân khí trong cơ thể Đường Tiêu tiêu hao hết, ba đạo phù triệu cũng dần dần mất đi động lực. Nhưng vào lúc này, Luyện Yêu Thối Ma Hồ bắt đầu chậm rãi chuyển động, một luồng chân khí cực kỳ hùng hậu từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ bùng lên, nhanh chóng tràn ngập toàn thân Đường Tiêu.

Sau khi Đường Tiêu có được luồng chân khí này, ba đạo phù triệu lại tiếp tục lưu chuyển, nhanh chóng chữa trị toàn bộ bộ phận bị hao tổn trong cơ thể Đường Tiêu.

Chung Lam nhìn thấy khắp người Đường Tiêu đổ máu, thần sắc héo úa, cuối cùng từ trong con mắt và lỗ tai cũng bắt đầu chảy máu, trong lòng càng vô cùng mừng rỡ. Thất khiếu chảy máu, đối với người luyện võ mà nói, ý nghĩa chính là tiến vào quá trình tử vong sau khi tẩu hỏa nhập ma, Đường Tiêu tựa hồ như đang từng bước tiến vào con đường tử vong.

Sau một lát, sắc mặt trắng bệch của Đường Tiêu bỗng trở nên phớt hồng, những vết nứt trên da thịt của hắn dần dần khép lại. Không bao lâu những vết nứt này khép lại, trên mặt da của Đường Tiêu bắt đầu lộ ra làn da mới, giống như thời kì sau khi luyện Huyết Trúc mô.

- Sao có thể như vậy?

Chung Lam vô cùng kinh ngạc nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra trước mặt, nàng rõ ràng nhìn thấy Đường Tiêu đã bị tẩu hỏa nhập ma, toàn thân đổ máu, sau đó thất khiếu chảy máu. Nhưng vài phút sau, Đường Tiêu không chỉ khôi phục lại huyết sắc, mà lại thành công hoàn thành luyện Trúc Mô đan.

- Thất vọng lắm sao?

Đường Tiêu cười lạnh nói. xem tại

- Đúng vậy.

Chung Lam nhẹ gật đầu, trước mặt Đường Tiêu nàng không cần phải nói dối.

Đường Tiêu không nói gì thêm nữa, lại há miệng, nuốt vào một viên Trúc Mô đan. Chung Lam cực kỳ kinh ngạc nhìn Đường Tiêu, nàng đương nhiên biết rõ Trúc Mô đan, giá trị của Trúc Mô đan đương nhiên vượt xa Địa Nguyên đan, giá ngoài thị trường ít nhất là hơn hai mươi vạn lượng bạc! Nàng cũng biết nuốt Trúc Mô đan vô cùng nguy hiểm, võ công tu vi không đến, nuốt một viên vào là đánh cược với số mệnh, nhưng Đường Tiêu lại dùng nó thoải mái, hết viên này đến viên khác giống như ăn cơm.

Sau khi nuốt vào viên Trúc Mô đan thứ hai, một ngọn lửa lại bắt đầu thiêu đốt trong bụng Đường Tiêu, giống như bắt đầu thiêu đốt từ chỗ rốn, sau khi thiêu cháy nhanh chóng khuếch tán xuống dưới đan điền, đùi, bắp chân, khuếch tán ra toàn thân bên ngoài, làn da, tóc, toàn thân Đường Tiêu nhanh chóng bị hỏa diễm thiêu đốt, trong nháy mắt y phục trên người hắn đều bị đốt cháy.

Tình cảnh này giống như người tắm xăng tự thiêu ở kiếp trước, nhưng ngọn lửa thiêu cháy Đường Tiêu thậm chí còn rực hơn ngọn lửa từ xăng dầu.

- A!

Chung Lam không nhịn được kinh hãi kêu lên, nàng xác thực từng nghe nói, có một số võ giả Địa Nguyên nhất giai trong giai đoạn hậu kỳ của luyện Trúc Mô đan, do quá nóng lòng cầu thành, sau khi ăn Trúc Mô đan vào, không cách nào dùng phù triệu trong cơ thể áp chế được lực, dẫn đến chuyện tự thiêu cháy mình.

Lúc này, Chung Lam mặc dù nhìn thấy Đường Tiêu chơi với lửa có ngày chết cháy, nhưng nàng đã có kinh nghiệm trước đó, cũng không có tâm tình hả hê nhìn hắn, cũng không dám trông cậy ngọn lửa này có thể

thieu cháy Đường Tiêu. Trên đời này, có một số người người càng cừ hận, càng hy vọng hắn mau chết, ngược lại hắn càng mạnh mẽ sống sót.

Hơn mười phút trôi qua, ngọn lửa thiêu đốt trên người Đường Tiêu cuối cùng cũng hoàn toàn dập tắt, đốt toàn thân Đường Tiêu đen sì giống như người than.

- Tiểu tặc này thực sự muốn đốt cháy mình sao?

Trong lòng Chung Lam vô cùng nghi hoặc, nhưng lại không dám dễ dàng tin tưởng vào tất cả những chuyện đã nhìn thấy

Một lát sau, phát hiện Đường Tiêu vẫn không có động tĩnh gì, Chung Lam chậm rãi đứng lên, cảm thụ thoáng qua, phát hiện Đường Tiêu cũng không còn không chế thân thể của nàng.

Chung Lam can đảm, đi tới bên cạnh Đường Tiêu, sau đó chậm rãi tiến đến trước mặt hắn quan sát...

Thân thể Đường Tiêu quả nhiên bị đốt cháy thành than củi, ngay cả khí tức cũng không cảm giác được. Trái tim Chung Lam đập hỗn loạn trong lồng ngực, vì xác nhận Đường Tiêu có phải đã chết thật chưa, nàng vươn tay, vạch lớp da Đường Tiêu đã bị đốt thành than.

Nhưng điều khiến cho Chung Lam tuyệt đối không nghĩ tới chính là, sau khi vạch lớp da cháy đen kia ra, bên trong lại lộ ra lớp da phơn phớt hồng, giống như vô giả đã thành công tiến hành hai lần luyện khí trúc mô vậy!

Đường Tiêu bỗng dưng đứng dậy, toàn thân run lên, quần áo trên người bị cháy sạch, cả người trần truồng khỏa thân xuất hiện trước mặt Chung Lam, da thịt toàn thân rực rỡ hắc lên, rất rõ ràng là tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều trước khi dùng viên Trúc Mô đan thứ hai.

Chung Lam nhất thời không kịp phản ứng, vô thức trừng mắt nhìn Đường Tiêu, đồng thời dò xét khắp người hắn, khi ánh mắt của nàng chạm vào bộ phận dưới bụng Đường Tiêu, nhìn thấy thứ nàng trước giờ chưa từng nhìn thấy, liền sợ hãi hét lên, bất giác rung mình, quay mặt đi chỗ khác.

- Ha ha ha ha ha.

Đường Tiêu nhìn thấy phản ứng của Chung Lam liền phá lên cười, cùng lúc đó, bộ phận phía dưới của hắn cũng bắt đầu biểu tình.

Khỏa thân trước mặt một mỹ nữ như vậy, sau đó lại hù dọa mỹ nữ đó giật mình thất sắc, bộ phận đó rất khó không ngẩng cao đầu kiêu ngạo, đây là bản tính rất tự nhiên của nam nhân.

- Tên dâm tặc khốn khiếp!

Chung Lam hoàn toàn hoảng loạn, sau khi nàng ý thức được thứ mình vừa nhìn thấy là thứ gì, nhất thời giơ tay bịt chặt hai mắt.

- Dám mắng ta!

Đường Tiêu nheo mắt, vừa rồi Chung Lam còn âm thầm nguyện rửa hắc chết, hắc tuy rất tức giận, nhưng vì nguyên nhân luyện trúc mô, không có thời gian phản ứng. Hiện tại hắn đã thành công hoàn thành hai lần luyện da, ngược lại đã có thời gian giáo huấn Chung Lam một phen.

Nếu đổi lại là lúc trước, Đường Tiêu vốn định để cho Chung Lam tự tát mình mấy cái, hoặc là nằm rạp trên mặt đất học vài tiếng chó sủa làm như trừng phạt, nhưng bây giờ nhìn thấy thân sắc xấu hổ quay lưng đi của Chung Lam, trong lòng hắn liền nghĩ ra một cách trừng phạt nàng.

Đường Tiêu không chế Chung Lam, chậm rãi xoay người nàng lại, cưỡng chế ánh mắt nàng tập trung nhìn vào bộ phận kia, Chung Lam không thể không mở mắt, liền xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, toàn bộ hai má đỏ bừng, muốn mắng Đường Tiêu một câu nhưng không thể thốt ra lời.

Nhưng cảnh tượng khiến nàng càng thêm xấu hổ chính là.

Đường Tiêu bắt buộc Chung Lam từng bước đi tới trước mặt hắn, sau đó quỳ xuống trước mặt hắn, cột chống trời có chút rung động đối diện hướng về phía mi tâm của nàng, làm cho nàng muốn tránh cũng không được.

252. Chương 252: Áp Chế Phản Kháng.

Sát Vương

Chương 252: Áp chế phản kháng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Không chỉ như thế, Chung Lam thậm chí còn ngửi được một mùi khí tức giống đực rất mãnh liệt, có lẽ vì thân thể Đường Tiêu cực kỳ cường tráng, cho nên khí tức giống đực cũng cực kỳ bá liệt.

Chung Lam lúc này nhìn thấy vật kia, sau khi vô thức hít vào một số lượng lớn loại khí tức này, xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, ánh mắt bắt đầu hiện ra vẻ mờ mịt. Chung Lam từ 13 tuổi đã bắt đầu có kinh nghiệm, đau bụng kinh nghiêm trọng, nhưng nàng chưa bao giờ đề cập chuyện này với bất cứ ai, tật bệnh trên thân thể cũng không vì luyện võ mà biến mất, những năm nay ngược lại càng trở nên nghiêm trọng, thời kỳ này mỗi tháng bụng dưới đều vô cùng đau đớn, đau đến mức nàng sống không bằng chết.

Nhưng khi nàng vô thức ngửi thấy mùi vật cường tráng của Đường Tiêu, cơn đau nhức dưới bụng bất giác giảm bớt đi rất nhiều. Sau đó cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất, điều này quả thực quá mức thần kỳ!

Nhìn thấy biểu hiện biến hóa của Chung Lam, lại nhìn đôi môi nhỏ nhắn của nàng, đang thở dồn dập vì xúc động, Đường Tiêu thật sự có xúc động mãnh liệt muốn nhét vật kia vào đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

- Người còn dám mắng ta!

Đường Tiêu diều võ dương oai nhìn Chung Lam quỳ trước mặt mình.

Chung Lam không biết nói gì, cảm giác trong lòng nàng phức tạp đến mức chính nàng cũng thể nào diễn tả, tấm thân thanh khiết bảo vệ suốt 23 năm qua trước mọi cám dỗ của nam nhân, bây giờ lại bị bắt buộc quỳ gối trước mặt Đường Tiêu. Khoảng cách gần đến mức có thể quan sát nó, cảm thụ nó, ngửi thấy mùi của nó, đây là chuyện nàng không hề mong muốn, nhưng bản năng nữ nhân lại làm cho nàng mơ hồ cảm thấy, nàng cũng không mạnh mẽ kháng cự nó giống như trong tưởng tượng, thậm chí bất giác muốn thân cận nó, đặc biệt là nó làm cho cảm giác đau bụng kinh khủng khiếp của nàng hoàn toàn biến mất.

Nhưng loại cảm giác này cũng làm cho nàng thêm xấu hổ và giận dữ, nàng đương nhiên biết rõ vật hùng dũng này dùng làm cái gì.

- Ta đang hỏi người đấy.

Đường Tiêu thấy Chung Lam không lên tiếng, lại chất vấn nàng. Chung Lam vẫn không nói gì, tinh thần của nàng chịu phải trùng kích quá mức mãnh liệt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ là con mắt không thể nào rời khỏi vật kia, thậm chí còn không nhận được nhẹ ngửi mùi khí tức của nó, để hóa giải cơn đau bụng kinh bao năm qua của nàng.

Đường Tiêu dùng tay điều khiển thứ kia tát vào mặt Chung Lam mấy cái.

- Còn dám mắng ta, lần sau ta sẽ để người tận miệng nếm thử mùi vị của nó.

Mặc dù hiện tại hắn cũng rất muốn cho Chung Lam nếm thử, nhưng lo lắng làm như vậy tựa hồ sẽ vượt quá giới hạn làm người, cho nên Đường Tiêu vẫn cố kiềm chế. Vì ngăn ngừa thú tính đại phát, không khống chế nổi hành vi của mình, Đường Tiêu do dự một lát, liền thu Chung Lam đã vào lại bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sau đó thu liễm tâm thần lại nuốt vào một viên Trúc Mô đan, bắt đầu lần thứ ba luyện Trúc mô, nếu như lần này cũng thành công, hắn sẽ chính thức tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai.

Lợi dụng yêu thú nội đan luyện chế Trúc Mô đan cường hóa màng da, cường ép tấn cấp, cũng không phải có thể sử dụng không chừng mực, sau khi đạt tới trình độ nhất định sẽ tiến vào trạng thái bão hòa, ăn nhiều Trúc mô đan hơn, cũng sẽ không có hiệu quả. Cho nên Đường Tiêu có thể không thành công tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, khoảng thời gian nuốt viên Trúc Mô đan thứ ba này sẽ vô cùng quan trọng.

Sau khi viên Trúc Mô đạn vào trong bụng thất khiếu chảy máu, viên Trúc Mô đạn thứ hai vào trong bụng, toàn thân bị lửa thiêu đốt, viên Trúc Mô đạn thứ ba vào trong bụng, tình huống càng chuyển biến xấu thêm, trong cơ thể Đường Tiều thậm chí bắt đầu xảy ra bạo tạc quy mô nhỏ, giống như vô số quả bom đang nổ tung toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hắn.

- Sát!

Cho dù lực nhấn nạy của Đường Tiều rất siêu cường, nhưng lúc này cũng đau đớn đến mức chết đi sống lại, hắn nhanh chóng khu động phù triện trong cơ thể, phân tán chúng đến những chỗ phát nổ trong cơ thể, nhanh chóng điều trị.

Đường Tiều vốn tự lực lợi phù triện tiến hành trị liệu thân thể, ba đạo phù triện có thể đồng thời tu bổ ba nơi. Nhưng sau khi liên tục dùng ba viên Trúc Mô đạn, nhiều chỗ trên thân thể rơi vào tình huống nguy cấp, Đường Tiều không thể không xé lẻ ba đạo phù triện kia ra, chia thành tốp nhỏ, phát tán chữa trị xung quanh.

Yêu cầu của thao tác chữa trị đối với phù triện cực kỳ cao, sau khi trải qua một hồi luống cuống tay chân, Đường Tiều lập tức phát hiện loại phương thức chia thành tốp nhỏ để chữa trị này có hiệu suất đề cao gấp bội! Trong nội đan yêu thú ẩn chứa dã tính cực kỳ thô bạo của yêu thú, bị người khác cưỡng ép thu nạp vào trong huyết khí tinh nguyên của bản thân, tất nhiên sẽ kích thích phản kháng mãnh liệt, Đường Tiều ăn liên tục ba viên Trúc Mô đạn, tương đương với dùng lực của ba con yêu thú có tu vi cao hơn cấp Địa Nguyên nhị giai, đồng thời thu nạp vào trong cơ thể mình, tất nhiên sẽ gây nên bản năng phản kháng vô thức của yêu thú.

Sau khi dùng hai viên Trúc Mô đạn, Đường Tiều tạm thời còn có thể trấn áp được phản kháng này, nhưng sau khi nuốt viên Trúc Mô đạn thứ ba vào trong bụng, có lẽ đã vượt qua cực hạn Đường Tiều có thể trấn áp, chuyện tựa hồ bắt đầu phát triển theo phương hướng không thể khống chế.

Hiện tượng bạo tạc trong cơ thể Đường Tiều càng ngày càng mãnh liệt, chậm rãi xuất hiện một số bạo tạc quy mô lớn hơn, toàn thân Đường Tiều máu chảy đầm đìa, thất khiếu chảy máu như suối tuôn, nhưng máu chảy ra rất nhanh đã bị phù triện trong cơ thể Đường Tiều bay ra ngưng tụ thành huyết cầu, lồi trở lại trong cơ thể, một số da thịt cơ thể bị bạo tạc cũng bị phù triện cưỡng ép kéo dãn trở về. Nhưng cùng với những tiếng nổ bạo tạc càng ngày càng kịch liệt, rốt cục sự cân bằng cũng bị phá vỡ, cả người Đường Tiều xảy ra lần bạo tạc nghiêm trọng nhất, thân thể vỡ vụn thành vô số huyết khối, bạo tán ra xung quanh, cảm giác cơ thể vỡ tung như vậy, thật sự chưa có mấy người nếm qua.

Thần hồn vô cùng cứng cõi của Đường Tiều giờ khắc này cũng sắp sửa không chịu nổi, hắn cố nén cực hạn thống khổ khi cái chết cận kề, lợi dụng mấy phù triện vừa bị xé lẻ, chia thành tốp nhỏ, lồi từng khối cơ thể bị nổ tung ra, cưỡng ép bắt bọn chúng tổ hợp lại một chỗ, sau đó tiến hành chữa trị.

Rốt cục, tần suất bạo tạc trong cơ thể Đường Tiều cũng bắt đầu chậm lại, những khối da thịt bị nổ tung nhanh chóng được gây dựng lại. Có lẽ ở Áo Bỉ Đảo, thậm chí toàn bộ Cửu Châu đại lục, đoán chừng không có ai khi tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai lại phải chịu đựng giày vò giống như Đường Tiều.

253. Chương 253: Địa Nguyên Nhị Cấp.

Sát Vương

Chương 253: Địa Nguyên nhị cấp.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Quá trình từ cấp Địa Nguyên nhất giai tiến vào nhị giai của Đường Tiều lần này dùng từ ngữ bình thường không thể nào hình dung được.

Ầm, ầm, ầm, ầm....

Cùng với những tiếng nổ mạnh, kinh mạch trong cơ thể Đường Tiêu lại một lần nữa kết hợp, phát ra từng tiếng vang nặng nề, tựa hồ trong quá trình Đường Tiêu tiến hành luyện da, cũng đã bắt đầu quá trình thoát thai hoá cốt vậy.

Đường Tiêu cường ép trùng kích cấp Địa Nguyên nhị giai khủng khiếp như vậy, không bị tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tử vong, thân thể khẳng định cũng sẽ phát sinh một số biến hóa.

- Lên!

Đường Tiêu quát to một tiếng, đạo phù triện cường tráng thứ nhất từ trong cơ thể bay ra, xoay quanh cơ thể, đạo phù triện này không nhìn rõ màu gì, nhưng rõ ràng cường tráng hơn ba đạo phù triện lúc trước của Đường Tiêu.

- Lên lên lên!

Hắn lại gào to ba tiếng, không khí trong mật thất như cô đọng lại, lại có ba đạo phù triện bay lên trời, giương nanh múa vuốt trên không trung, phát ra những thanh âm như cửa yêu thú, rất hiển nhiên yêu thú nội đan vẫn chưa bị hoàn toàn luyện hóa.

Đường Tiêu rất mừng rỡ nhìn bốn đạo phù triện này, trong cơ thể hắn vốn chỉ có ba đạo phù triện, theo giai đoạn luyện da cuối cùng, đạo phù triện thứ tư bay ra, ý nghĩa thực lực của hắn lại tăng thêm một bậc, thậm chí, ý nghĩa hắn đã thành công tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai!

Da thịt Đường Tiêu phục hồi như cũ với tốc độ kinh người, một lần nữa kết thành làn da còn cứng cỏi gấp trăm lần da trâu, nếu như hiện tại truyền tống Đường Tiêu về lại thế giới kiếp trước, hắn trần truồng đứng trên đường cái, những mâu nhọn lưỡi dao sắc bén đều không thể đâm chém được cơ thể của hắn!

- Âm

- Âm âm....

Không khí trong mật thất run rẩy gào thét, mặt đất cũng bắt đầu chấn động, sau khi da thịt thân thể hoàn toàn kết hợp, lại có bốn đạo phù triện cường tráng từ trong cơ thể lao ra, cộng lại tám đạo phù triện cường tráng bay lượn trong mật thất, sức mạnh trong cơ thể Đường Tiêu tiếp tục liên tiếp bạo tăng, tựa hồ còn chưa tới chừng mực.

- Âm.

Tiếng nổ cuối cùng vang lên, đạo phù triện thứ chín bay ra, bành trướng mãnh liệt trong cơ thể Đường Tiêu mới cuối cùng mới từ từ ngưng nghỉ.

Chín đạo phù triện

Căn cứ vào hiểu biết trước kia của Đường Tiêu, dưới tình huống bình thường, cấp Địa Nguyên nhất giai, sẽ có một đạo phù triện; cấp Địa Nguyên nhị giai có hai đạo hoặc ba đạo phù triện, cấp Địa Nguyên tam giai, có bốn đạo, năm đạo hoặc sáu đạo phù triện. Chỉ có võ giả cấp thiên tài, khi ở cấp Địa Nguyên tam giai mới có lực triệu xuất sáu đạo phù triện cho đến chín đạo phù triện, thế nhưng Đường Tiêu hiện tại vừa mới tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai đã có được thực lực của võ giả Địa Nguyên tam giai đỉnh phong.

Không chỉ như thế, chín đạo phù triện còn là một phần ranh giới tu luyện của võ giả cấp Địa Nguyên, bởi vì chín đạo phù triện có thể ngưng luyện ra một đạo vân triện, mà lực của một đạo vân triện cũng không phải chỉ đơn giản là lực của chín đạo phù triện cộng lại, mà cường đại hơn mười mấy lần so với một đạo phù triện.

Nói cách khác, Đường Tiêu trải qua một phen cường ép trùng kích vừa rồi, tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, đã có được lực của chín đạo phù triện, sau này một khi hắn ngưng luyện chín đạo phù triện thành vân triện, thực lực sẽ bạo tăng nhiều gấp năm sáu lần so với thời kỳ cấp Địa Nguyên nhất giai. truyện copy từ

Võ giả vừa mới tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai đã có được một đạo vân triện, quả thực không cách nào khiến người khác tưởng tượng. Bởi vì trong số những võ giả cấp Địa Nguyên tam giai, người có thể ngưng luyện ra một đạo vân triện vô cùng ít. Ví dụ như Lâm Quý, thực lực tiếp cận cấp Địa Nguyên tam giai đỉnh phong, cũng chỉ có sáu đạo phù triện mà thôi, muốn ngưng luyện vân triện, quả thực là hy vọng xa vời.

.

Sau khi Đường Tiêu tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, ngoại trừ sức mạnh được mạnh mẽ tăng cường, trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ lại có rất nhiều biến hóa, những biến hóa này thậm chí khiến cho Đường Tiêu có chút không kịp quan sát, trong nháy mắt đã mở rộng gấp đôi, khiến Đường Tiêu có thể đồng thời có được 16 tên khôi lỗi, đây đã là chuyện trong dự liệu của Đường Tiêu. Mặt khác lực khống chế của Đường Tiêu đối với mấy khôi lỗi này cũng tiến thêm một bước tăng cường, phạm vi khống chế hữu hiệu lớn hơn mười lần so với lúc trước, hơn nữa trong phương diện khống chế còn xuất hiện một số biến hóa mới.

Trước kia khôi lỗi ở trong phạm vi 20m bên cạnh Đường Tiêu, Đường Tiêu mới có thể dùng ý niệm trực tiếp thu hồi bọn họ vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, còn khi Đường Tiêu triệu hồi khôi lỗi, cũng chỉ có thể bố trí bọn họ trong phạm vi mười thước gần mình. Nhưng hiện tại sau khi tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, khoảng cách thu về hữu hiệu đã mở rộng đến hơn hai trăm thước, khi Đường Tiêu triệu hồi ra khôi lỗi, cũng có thể tùy ý bố trí bọn họ trong phạm vi trăm mét bên cạnh mình.

Chỉ có điều khôi lỗi cách bản thể càng xa, thời gian thu về hoặc bố trí cần thiết sẽ càng dài, lượng chân khí tiêu hao cũng càng lớn, bằng không Đường Tiêu ngược lại có thể lợi dụng điểm này, khiến những khôi lỗi khi tác chiến trong phạm vi trăm mét bên cạnh hắn có được năng lực di chuyển.

Trên thạch bích có thêm mấy môn công pháp, nhưng điều khiến Đường Tiêu cảm thấy thất vọng chính là, hắn không tìm được công pháp ngưng tụ phù triện thành vân triện, đại khái vì tu vi hiện tại của Đường Tiêu vượt quá mức quy định, hoặc là công pháp này quá mức bình thường, khiến Luyện Yêu Thối Ma Hồ không thêm thu nhận sử dụng môn công pháp này.

Trong mấy bộ công pháp mới có, có một bộ công pháp tên là “Tẩy Tuyết Hoán Tử”, hiển nhiên là chuẩn bị cho võ giả cấp Địa Nguyên nhị giai quy củ tu luyện đột phá tiến vào cấp Địa Nguyên tam giai. Nhưng bộ khiến Đường Tiêu cảm thấy hứng thú nhất, chính là bộ công pháp “Khôi Yêu Trận”, bộ công pháp này cũng cùng loại với bộ công pháp hành quân tác chiến Phương Kích từng truyền thụ cho Đường Tiêu, nhưng lại có bất đồng rất lớn.

Kỳ thật Đường Tiêu đã từng cân nhắc, kết một số khôi lỗi của mình thành chiến trận, sinh ra chiến cương, phát huy ra chiến lực lớn hơn, chỉ là những chiến trận Phương Kích truyền thụ cho hắn đều cần ít nhất hơn trăm người mới có thể có một chút uy lực. Nhưng “Khôi Yêu Trận” này chỉ cần bản thể đạt tới cấp Địa Nguyên nhị giai, mặt khác có được năm tên khôi lỗi trên cấp Địa Nguyên là có thể kết thành.

254. Chương 254: Khôi Yêu Trận.

Chương 254: Khôi Yêu trận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi huấn luyện Khôi Yêu Trận đạt tới độ ăn ý nhất định, trong thực chiến Đường Tiêu có thể mượn lực của Khôi Yêu Trận, để cho hắn và tất cả khôi lỗi tạo thành một chỉnh thể, cùng ngưng tụ Luyện yêu Đại Thủ Ấn, từ đó khiến cho uy lực của Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đặc biệt được tăng cường. xem tại

Sau khi cẩn thận nghiên cứu Khôi Yêu Trận, Đường Tiêu xem qua nguyên lý của trận pháp này. Mặc dù hiện tại hắn đã có được mấy tên khôi lỗi có võ học tu vi đều ở cấp Địa Nguyên nhị, tam giai, nhưng chiến pháp của những người này lại có bất đồng rất lớn trong thực chiến.

Ví dụ như sau khi Đường Tiêu mặc Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp, phối hợp thêm ngọc mai rùa và Âm Kim nội giáp, tất cả khôi lỗi của hắn đều thuộc về loại rất chịu đánh. Còn Lâm Quý có được Kim Bát hộ thể, hơn nữa có tu vi Địa Nguyên tam giai, đồng dạng cũng rất chịu đánh, vũ khí chủ công của hai người một là kích, một là mâu, cũng có thể tạo thành tổn thương cận chiến rất lớn với mục tiêu, bởi vậy hai người

có thể xông về phía trước trong trận hình khôỉ lồi, chân khí cũng chủ yếu tập trung đến hộ thể cương khí, dùng khiên thịt ngăn cản công kích của địch quân đối với toàn bộ “Khôỉ Yêu Trận”.

Nếu không lấy Ngân Thứ thú thủ lĩnh luyện đan, cũng là một tấm khiên thịt không tệ, thậm chí còn có thể giúp hấn tiến lên gần phía trước hơn, phối hợp với Lâm Quý, tạo thành xu thế tiến lên một trái một phải.

Giống như Chung Lam đang mặc giáp da, di động tương đối nhẹ nhàng, khổng chế Từ Vân Tịch Tinh kiểm, tương đối thích hợp công kích từ xa, có Đường Tiêu và Lâm Quý ở phía trước chặn hơn phân nửa công kích của đối phương, nàng có thể ngưng tụ một số lượng lớn chân khí hộ thể cương khí tập trung vào trong công kích, gia tăng uy lực công kích của nàng. Vũ khí chủ công của Ngân Thứ thú thủ lĩnh là thần ngư cung, đồng dạng cũng là một hảo thủ tấn công từ xa, sau khi kết thành Khôỉ Yêu Trận, hấn chỉ cần núp ở phía sau không ngừng bắn tên là được, không cần lo lắng chuyện cận chiến.

Một loại đội hình tác chiến như vậy, có khiên thịt, có tấn công từ xa, so với trận hình cùng lúc xông ra, chiến đấu hỗn loạn lúc trước, hiệu suất đương nhiên cao hơn không ít. Hơn nữa Đường Tiêu sớm đã phát hiện phù triện có hiệu quả trị liệu, đặc biệt hiệu quả trị liệu của điện quang phù triện rất tốt. Hấn lo lắng sau này khi tu vi tiến thêm một bước tấn giai, có thể đặc biệt rút ra một số nhân thủ đặc biệt luyện tập hiệu quả trị liệu lâm chiến của phù triện, chuyên môn phụ trách dùng phù triện tiến hành cứu chữa cấp tốc đối với đội viên bị thương. Cứ như vậy, tất cả khôỉ lồi trong Khôỉ Yêu Trận, có thể giảm bớt số lượng lớn thương vong không tất yếu trong thực chiến, chiến lực tiếp tục cũng sẽ kéo dài hơn.

Sau này trong phương diện tìm kiếm pháp khí, phải chú trọng vấn đề cân đối công thủ của toàn bộ Khôỉ Yêu Trận, năng lực khôỉ lồi không theo kịp, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành đào thải, thay thế, nhưng pháp khí trong tay bọn họ sẽ lưu lại cho khôỉ lồi mạnh hơn. Nhưng tất cả những tưởng tượng này, sau khi trải qua huấn luyện và kiểm nghiệm thực chiến, mới biết được rút cuộc có thể dùng được hay không.

Đường Tiêu cố gắng kiểm chế kích động trong lòng, tiếp tục nghiên cứu những biến hóa khác trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, trong gian phòng “Được kinh” Đường Tiêu đã tìm được phương pháp luyện chế “Tẩy Tủy Đan”, đây hiển nhiên là vì phối hợp với “Tẩy Huyết Hoán Tủy” để rút ngắn quá trình công pháp. Không chỉ như vậy, khi tiến vào một gian phòng có chữ “Trì”, Đường Tiêu còn phát hiện một Hóa Huyết Trì cực đại.

Trong Hóa Huyết Trì chỉ có một tầng huyết thủy mỏng manh, căn cứ vào văn tự bên cạnh Hóa Huyết Trì nói rõ, Hóa Huyết Trì này chính là một tầng huyết thủy do chủ nhân của “Luyện Yêu Thối Ma Hồ” tẩy huyết hoán tủy, hiển nhiên là thứ Đường Tiêu lưu lại trước khi giết những người kia.

Đại khái ý tứ của văn tự bên cạnh Hóa Huyết Trì đó là, để cho Luyện Yêu Thối Ma Hồ thu thập huyết thủy của vạn người, tiến hành tinh luyện trong ao, sau đó lại thêm vào các loại dược liệu cần thiết, bài trừ tạp chất, có thể luyện chế thành huyết tủy tiểu bán trì. Chủ nhân của Luyện Yêu Thối Ma Hồ trực tiếp hấp thu tinh hoa huyết tủy của Hóa Huyết Trì tràn đầy huyết tủy, có thể rất nhanh hoàn thành quá trình Tẩy huyết hoán tủy.

Nếu Hóa Huyết Trì này chứa đầy máu, có thể cho ba gã khôỉ lồi cấp Địa Nguyên nhị giai đồng thời tiến hành quá trình tẩy huyết hoán tủy.

Máu của một vạn người.

Đường Tiêu lắc đầu, trước kia khi hấn luyện chế đan, mặc dù rút gân lột da nhiều người rất tàn nhẫn, nhưng mục tiêu chỉ giới hạn ở những người muốn giết hấn, và những thế lực sau lưng những người này. Lúc này kêu hấn vô duyên vô cớ đi làm một trận đại đồ sát, thu huyết tủy của hơn một vạn người vào trong Hóa Huyết Trì này là không có khả năng, trừ phi trên Áo Bì Đảo phát sinh chiến tranh đại quy mô, để cho Luyện Yêu Thối Ma Hồ có thể tự thu thập đầy đủ máu huyết, nếu không Đường Tiêu sẽ không đi đồ sát một vạn người để bản thân có thể tấn cấp.

Cho nên, chuyện này tạm thời gác lại không nhắc tới, cho dù đây là một con đường có thể hoàn thành quá trình tẩy huyết hoán tủy nhanh nhất.

Đường Tiêu lại tiến nhập vào căn phòng chữ “nhân”, những khôỉ lồi mới vừa rồi bị Đầu đà hồng y đánh trọng thương đang tỉnh dưỡng, Đường Tiêu vừa giúp bọn hấn gia tốc trị liệu, vừa xâm nhập thần hồn của bọn hấn, tìm kiếm phương pháp ngưng tụ phù triện thành vân triện. Kết quả đều tìm thấy trong trí nhớ

của Chung Lam và Lâm Quý, mặc dù bọn hắn đều không có chín đạo phù triện, nhưng trong đầu lại nhớ rất nhiều công pháp cao cấp trong tông hoặc trong gia tộc, mà ngưng tụ phù triện thành vân triện, chỉ là một môn công pháp rất bình thường mà thôi.

Khó trách Luyện Yêu Thối Ma Hồ không tiến hành sử dụng thu nhận.

Công pháp ngưng luyện vân triện của Từ Vân tông và Lâm gia cơ bản giống nhau, sau khi thần hồn của Đường Tiêu rời khỏi Luyện Yêu Thối Ma Hồ, lại triệu hoán chín đạo phù triện trong cơ thể ra ngoài, dựa theo giới thiệu liên quan đến công pháp ngưng luyện vân triện lấy từ chỗ Chung Lam và Lâm Quý, sau khi so sánh tổng kết, bắt đầu sắp xếp trận hình phù triện nhất định, dùng chân khí trong cơ thể tiến hành xe chỉ luân kim, khiến chúng ngưng tụ thành vân triện.

Toàn bộ quá trình hao tổn gần hai canh giờ của Đường Tiêu, cuối cùng sau khi chín miếng phù triện ngưng luyện thành vân triện, một đạo điện quang vân triện xuất hiện trong mật thất, khi di động phát ra tiếng nổ phá nát hư không giống như điện giật, bên trong ẩn chứa sức mạnh hủy diệt cường đại.

255. Chương 255: Không Gian Độc Lập.

Sát Vương

Chương 255: Không gian độc lập.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nhưng đó cũng không phải chuyện khiến cho Đường Tiêu cao hứng nhất, chuyện khiến cho hắn cao hứng chính là, sau khi đạo vân triện này ngưng luyện kết thành, Luyện yêu Đại Thủ Ấn mà hắn vốn mất canh giờ mới có thể ngưng luyện ra, lại có thể tùy tâm mà phát, căn bản không cần thời gian tiến hành cấp tốc ngưng luyện, chỉ cần chân khí trong cơ thể không tiêu hao hết, hắn có thể liên tục đánh ra Luyện yêu Đại Thủ Ấn trong thực chiến.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Đường Tiêu cười điên cuồng, không khí trong mật thất cũng theo tiếng cười của hắn không ngừng chấn động run rẩy, lực lượng bạo tăng khiến cho Đường Tiêu có một loại kích động muốn lập tức đi dời non lấp núi.

Chỗ cường hãn của Luyện yêu Đại Thủ Ấn không chỉ ở chỗ có thể thu phục khôi lỗi để bản thể sử dụng, uy lực công kích của Luyện yêu Đại Thủ Ấn cũng tương đối bá đạo, đặc biệt là Luyện yêu Đại Thủ Ấn do võ giả sau cấp Địa Nguyên nhị giai sử xuất, uy lực phần lớn thể hiện trên độ suy yếu thần hồn của mục tiêu.

Pháp khí phòng hộ và tố chất thân thể của một người quyết định hắn có thể chịu đựng đả kích vật lý lớn như thế nào, nhưng thần hồn của người bị Luyện Yêu Đại Thủ Ấn trực tiếp phá hủy, tạo thành tổn thương với thần hồn vượt xa tổn hại tạo thành đối với nhân thể. Nói cách khác, cho dù thân thể của một người không bị trọng thương, nhưng rất có thể thần hồn bị Luyện yêu Đại Thủ Ấn gây ra trọng thương, đồng dạng cũng sẽ hấp hối, mất đi năng lực chống cự.

Lúc trước Đường Tiêu ngưng luyện Đại Thủ Ấn không dễ dàng, cho nên tới bây giờ đều sử dụng vô cùng cẩn thận, để tránh đến lúc muốn thu khôi lỗi lại không phát ra được. Nhưng bây giờ, hắn có thể tiện tay phát ra một Luyện yêu Đại Thủ Ấn, thậm chí dùng nó trực tiếp công kích mục tiêu, một khi thân thể mục tiêu hoặc là thần hồn suy yếu tới trình độ nhất định, hắn có thể lợi dụng Luyện yêu Đại Thủ Ấn thu mục tiêu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, biến thành khôi lỗi của mình.

Luyện yêu Đại Thủ Ấn, từ nay về sau sẽ trở thành một loại thủ đoạn công kích thông thường của Đường Tiêu,

Đường Tiêu lấy ra một bộ y phục sạch sẽ từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ mặc lên người, che phủ thân thể, sau đó gọi Dực Thai công chúa từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ ra ngoài.

- Vừa rồi ta đã đến chỗ nào vậy?

Dực Thai công chúa chỉ nhớ rõ Đầu đà hồng y lao về phía nàng, tựa hồ như sắp giết chết nàng, không biết ai đã tát nàng một cái, sau đó nàng lại tiến vào một mật thất, bị giam cầm bên trong không cách nào rời khỏi, cho đến khi bay ra khỏi gian phòng chữ “Nhân”, mới trở lại bên cạnh Đường Tiêu.

- Ta cũng không biết, vừa phát hiện ra người ở đây.

Đường Tiêu thấy Dực Thai công chúa không biết rõ tình hình, dứt khoát lừa gạt nàng. đọc truyện mới nhất tại .

- Đây là nơi nào?

Dực Thai công chúa mê hoặc nhìn xung quanh.

- Người có muốn tiến vào cấp Địa Nguyên không?

Đường Tiêu chuyển chủ đề.

- Tiến vào cấp Địa Nguyên?

Dực Thai công chúa mở to hai mắt, có chút không tin nhìn Đường Tiêu.

- Đúng, quá trình tiến vào cấp Địa Nguyên này, người có thể sẽ ném chút khổ sở, nhưng khẳng định đáng giá.

Đường Tiêu nhẹ gật đầu.

- Nếu có thể tiến vào cấp Địa Nguyên, chịu nhiều cực khổ hơn ta cũng không sợ.

Dực Thai công chúa rất kiên định trả lời Đường Tiêu.

- Vậy được rồi, người xoay mặt qua chỗ khác đi.

Đường Tiêu gọi Chung Lam ra, lập tức lại đưa Dực Thai công chúa trở về Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sau khi Dực Thai công chúa tiến vào căn phòng chữ “nhân”, liền lấy ra một viên nhân đan.

- Vừa rồi ta bị bắt vào đây, tại sao người cũng vào được?

Dực Thai công chúa rất ngạc nhiên nhìn Đường Tiêu.

- Đây là một không gian độc lập, tiến vào đây chỉ là vì giúp người tăng cường công lực, hiện tại ta chỉ ở trạng thái thần hồn, người đừng nói chuyện này với người khác, bằng không sau này ta không thể không giúp người tăng cường võ công được.

Đường Tiêu đe dọa Dực Thai công chúa.

- Không gian độc lập?

Dực Thai công chúa bán tín bán nghi nhìn Đường Tiêu.

- Ăn cái này vào.

Đường Tiêu không nói nhiều lời, dứt cho Dực Thai công chúa một viên nhân đan.

Sau khi Dực Thai công chúa nuốt nhân đan vào, toàn thân cực độ đau đớn, nàng cố gắng chịu đựng kêu lên. Cũng may Đường Tiêu đã có kinh nghiệm cường hóa trước đó, hơn nữa hiện tại công lực của hắn đại tăng, đạo diện quang văn triện trong cơ thể chia thành tốp nhỏ, tiến vào khắp thân thể Dực Thai công chúa, mạnh mẽ bảo vệ kinh mạch trọng yếu của nàng.

Từ cấp Địa Nguyên nhất giai tiến vào nhị giai, thực lực của Đường Tiêu tăng lên năm, sáu lần, theo đó năng lực trị liệu của hắn cũng tăng lên gấp bội, hiện tại đối phó với những tổn thương bên trong cơ thể Dực Thai công chúa quả thực dễ như trở bàn tay.

Sau khi liên tiếp nuốt vào hai viên nhân đan, tình huống trong cơ thể Dực Thai công chúa dĩ nhiên đạt đến trạng thái cấp Nhân Nguyên đỉnh phong, tu dưỡng điều chỉnh sau nửa canh giờ, Đường Tiêu lấy Luyện Yêu Thối Ma Hồ cho nàng, sau đó cho nàng tiếp tục dùng một viên Địa Nguyên đan.

- Trùng kích cấp Địa Nguyên, vạn nhất trùng kích thất bại, kinh mạch bị hao tổn, ta giúp người chữa trị là được.

Đường Tiêu nói với Dực Thai công chúa, sau đó nói cho nàng một số kinh nghiệm tâm đắc khi trùng kích cấp Địa Nguyên.

- Đơn giản như vậy sao? Người có thể giúp ta tiếp tục không?

Dực Thai công chúa hiển nhiên đã sinh ra tâm lý ỷ lại vào Đường Tiêu.

- Sau này ta không thể giúp người được.

Đường Tiêu lắc đầu. Trùng kích Địa Nguyên, người càng mạnh, gặp được trở ngại càng lớn, có hấn ở bên cạnh, khi Dực Thai công chúa trùng kích cấp Địa Nguyên, không những không chiếm được trợ giúp, ngược lại còn sẽ phiền toái nhiều hơn.

- Vậy được rồi, để ta tự tiếp tục được rồi.

Dực Thai công chúa cắn răng, nhắm mắt lại, khu động phù triện trong cơ thể.

Đường Tiêu triệu hoán ra tất cả khôi lỗi cấp Địa Nguyên khác trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, bắt đầu diễn luyện “Khôi Yêu Trận” của hấn. Dựa theo miêu tả trong công pháp, sau khi thuần thực Khôi Yêu Trận, khi Đường Tiêu đánh nhau với người khác, có thể mượn nhờ lực của Khôi Yêu Trận, tăng cường thực lực của mình.

Bảy tên khôi lỗi có thể cung cấp hơn mười đạo phù triện cho Đường Tiêu, dưới sự diễn luyện của Đường Tiêu, sau khi mượn dùng lực của hơn mười đạo phù triện, hấn có thể đạt được sức mạnh không khác biệt hai đạo vân triện sau khi Khôi Yêu Trận kết thành.

256. Chương 256: Người Là Vợ Ta.

Sát Vương

Chương 256: Người là vợ ta.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đầu đà hồng y bên ngoài không biết được cơ duyên gì, tuy chỉ có tu vi cấp Địa Nguyên tam giai, nhưng cũng đã có được hai đạo vân triện. Trước khi Đường Tiêu tiến vào cấp Địa Nguyên nhị giai, hấn và tất cả khôi lỗi cộng lại chỉ có hơn mười đạo phù triện, trước mặt Đầu đà hồng y có hai đạo vân triện, căn bản không cách nào chống lại.

Đặc biệt khi đó Đường Tiêu còn chưa có Khôi Yêu trận dùng ngưng tụ chính thể chiến cương, khi khôi lỗi hoặc Đường Tiêu một mình ứng đối với công kích của Đầu đà hồng y, quả thực không chịu nổi một kích.

Nhưng tình huống bây giờ không còn giống lúc trước.

Bản thân Đường Tiêu đã có được một đạo vân triện, từ trong Khôi Yêu Trận lại có thể mượn được lực của một đạo vân triện, cộng thêm Luyện yêu Đại Thủ Ấn cuối cùng đã đại thành, hiện tại đối mặt với Đầu đà hồng y có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Khôi Yêu Trận phải có thành tựu trước đã.

.

Ngày tiếp theo, Đường Tiêu dẫn theo đám khôi lỗi không ngừng diễn luyện Khôi Yêu Trận, khi Dực Thai công chúa mở mắt ra, khôi yêu trận của Đường Tiêu và đám khôi lỗi dĩ nhiên đã có thành tựu. Ít nhất khi Đường Tiêu sử dụng Luyện yêu Đại Thủ Ấn lúc, cũng không gặp vấn đề gì khi mượn lực của bọn họ.

- Lâu như vậy? Trùng kích có thành công không?

Đường Tiêu thu hồi đám khôi lỗi, nhìn về phía Dực Thai công chúa.

- Không có.

Dực Thai công chúa rất ủ rũ trả lời Đường Tiêu.

- Không thành công sao? Bị thương sao?

Đường Tiêu nhíu mày, đưa tay kéo tay Dực Thai công chúa, lập tức phát hiện chỗ dị thường của nàng.

- Người nghĩ bổn cung là thiên tài võ học hoàng gia Đại Minh triều, lại ăn Địa Nguyên đan của người, làm sao có thể trùng kích thất bại? Người đúng là dễ mắc lừa.

Dực Thai công chúa rất đắc ý nở nụ cười.

- Dám gạt ta?

Đường Tiêu rất tức giận túm lấy Dực Thai công chúa, đánh một chưởng lên mông đít này.

- Đây, người làm gì thế?

Đây là lần đầu tiên Dực Thai công chúa bị người ta đánh đòn, hơn nữa còn là bị nam nhân đánh, liền xấu hổ đỏ mặt.

- Đây là kết quả khi người dám lừa gạt phu quân của mình.

Đường Tiêu rất uy nghiêm trừng mắt nhìn Dực Thai công chúa. Trong lòng hắn ngược lại cảm thấy có chút áy náy, vừa rồi đánh Dực Thai công chúa hình như không nhẹ.

- Ta chỉ muốn trêu người một chút mà thôi.

Dực Thai công chúa bĩu môi nói, làm sao Đường Tiêu lại không hiểu phong tình này chứ.

Nhìn thấy Dực Thai công chúa bĩu môi, Đường Tiêu đột nhiên lại hồi tưởng lại chuyện xảy ra giữa mình và Chung Lam, trong lòng bất giác có chút kích động.

Sau khi tiến vào kiếp này, lúc nào cũng rất vất vả luyện công, một khắc cũng không dám để mình nghỉ ngơi, nhưng vừa mới từ cấp Địa Nguyên nhất giai đột phá nhị giai, hoàn thành đột phá lớn như vậy, nên phóng túng một chút.

Lúc trước khi ở cùng Chung Lam, Đường Tiêu thiếu chút nữa đã hạ thủ với nàng, nhưng một khi thật sự ra tay với Chung Lam, cũng có chút vượt qua giới hạn làm người. Nhưng hiện tại đối với Dực Thai công chúa lại hoàn toàn bất đồng, nàng là thê tử tương lai của hắn, trở về Đài Kinh thành thì có thể lấy nàng bất cứ lúc nào, Đường Tiêu cũng không có gánh nặng tâm lý gì đối với nàng.

- Từ Phương Lâm trấn đến Hoa Liên thanh, lại đến đây, từ Nhân Nguyên tứ giai tiến vào Địa Nguyên, muốn cảm tạ ta như thế nào đây?

Đường Tiêu nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Dực Thai công chúa, trong lòng bắt đầu có một số chủ ý bất lương.

- Rất đa tạ người.

Dực Thai công chúa không nhìn thấy ý đồ trong mắt Đường Tiêu, không kìm lòng được nhào vào trong lòng Đường Tiêu. Trong thời gian ngắn ngủi một tháng, nàng trực tiếp từ cấp Nhân Nguyên tứ giai tiến vào cấp Địa Nguyên, đã trở thành cường giả cấp Địa Nguyên trên Áo Bỉ Đảo, từ nhỏ đến giờ, chưa có chuyện gì khiến nàng vui mừng như vậy.

- Ha ha ha ha.

Đường Tiêu cũng vô cùng có cảm giác thành tựu, Luyện Yêu Thối Ma Hồ uy lực cường đại như vậy, không chỉ có thể giúp hắn phát triển rất nhanh mà còn có thể giúp hắn cường hóa đồng bạn bên cạnh.

Một lát sau Đường Tiêu cảm thấy có chút không đúng, hắn hỏi Dục Thai công chúa cảm tạ hắn như thế nào, tại sao nha đầu đó chỉ ôm hắn?

Như vậy khẳng định không được.

Ít nhất phải lấy thân báo đáp? Ha ha ha ha ha ha ha.

Đường Tiêu ôm lấy khuôn mặt Dục Thai công chúa, hít hà gương mặt nàng, thân thể của thiếu nữ mười sáu tuổi có một mùi thơm vô cùng khác thường, hoàn toàn khác biệt với khí tức từ cơ thể Chung Lam phát ra.

Mặc dù Đường Tiêu cũng chỉ có mười sáu tuổi, nhưng tuổi thật của hắn đã tương đương 24 tuổi, ôm một thiếu nữ 16 tuổi thanh khiết như vậy trong lòng, không thể không sản sinh ra suy nghĩ thèm muốn, huống hồ trước đó hắn đã có suy nghĩ này rồi...

- Người... làm gì vậy?

Dục Thai công chúa thấy Đường Tiêu giống như sói ngửi thấy đồ ăn tiến tới trước mặt nàng, liền có chút hăm dọa. Hắn ta không phải đột nhiên cuồng tính phát tác, muốn ăn thịt nàng?

- Người là vợ của ta, người nói ta muốn làm gì?

Đường Tiêu tiếp tục hướng tới chỗ Dục Thai công chúa ngửi ngửi, sau đó.... Ngửi thấy nàng mặc dù rất kiên quyết nhưng vẫn lộ ra bộ ngực non nớt.

- Đây...này...này... Người...

Dục Thai công chúa dường như ý thức được Đường Tiêu chuẩn bị làm gì với nàng, có chút sợ hãi, lại có chút thẹn thùng, sắp nói không ra lời.

Bộ ngực thiếu nữ, lần thứ nhất bị người ta đụng vào sẽ vô cùng mất cảm, dù là hiện tại Đường Tiêu không sờ đến, chỉ là đụng nhẹ phía trước ngực.

- Haha.

Đường Tiêu vui vẻ lên, vẻ thẹn thùng của Dục Thai công chúa càng thêm kích thích khao khát muốn nhìn thấu của hắn. Hắn đột nhiên nắm chắc lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dục Thai công chúa, hướng tới cái miệng hồng hồng nhỏ xinh của nàng cường hôn.

- A ...a....

Dục Thai công chúa lần đầu tiên bị nam nhân cưỡng hôn, hôm nữa lại là khi chưa thành thân. Chưa bước vào nhà chồng đã bị nam nhân ôm hôn môi như vậy. Toàn bộ hành vi này là vô cùng trái với lễ phép của triều Đại Minh. Vì thế liền dốc hết sức liều mạng vùng vẫy.

- Ah....

Lúc Dục Thai công chúa giãy dụa, ngực trước đột nhiên bị tay của Đường Tiêu nắm chặt, sau khi bị chạm nhẹ vào thì thân thể lập tức có chút như nhũn ra, ý chí chống cự trong nháy mắt đã giảm đi không ít.

Toàn thân bị một cảm giác ngứa ngáy chưa từng trải nghiệm qua. Khiến cho Dục Thai công chúa trong giờ phút này đầu óc một màn hỗn loạn. Mặc dù biết hiện tại hành vi của nàng và Đường Tiêu rất không phù hợp với lễ phép triều Đại Minh. Nhưng cảm giác ôm ấp sờ soạn của Đường Tiêu khiến nàng khó có chút kháng cự.

257. Chương 257: Dục Hỏa.

Sát Vương

Chương 257: Dục hỏa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Bờ môi đầy của Đường Tiêu lại một lần nữa đặt trên đôi môi hồng của công chúa Dục Thai, công chúa Dục Thai cuối cùng dừng lại tất cả sự giãy dụa và phản kháng, theo bản năng hôn vào bờ môi của Đường Tiêu.

Đường Tiêu không chút ngưng ngừng dùng đầu lưỡi mở cái miệng nhỏ nhắn của công chúa sớm đã trở nên mềm nhũn, sau đó đi vào sâu trong, dùng đầu lưỡi treu đùa đầu lưỡi nhạy cảm của công chúa Dục Thai. Khi thì đẩy ra, khi thì hút vào, khi thì mút lấy dịch mềm mại trong miệng thiếu nữ. Không lâu sau liền chọc cho toàn thân công chúa nóng rực. Hơn nữa Đường Tiêu xoa bóp không ngừng trước ngực nàng khiến cho toàn thân nàng giác không tự chủ được mà bắt đầu tập trung hướng xuống phía dưới bụng.

- Ah....ta...

Dục Thai công chúa đột nhiên trở nên thần trí mơ hồ, chỉ mơ màng cảm thấy càng ngày càng vượt qua lễ phép Đại Minh, bản năng muốn thoát khỏi nhưng lại không có lực kháng cự.

Nàng không thể không thừa nhận, nàng yêu người đàn ông này. Cho nên mặc dù biết những hành vi này là nghiêm cấm tuyệt đối của lễ phép Đại Minh nhưng cũng không có cách nào kháng cự lại những gì mà người đang làm với nàng.

Có điều khi Đường Tiêu bắt đầu thò tay cởi nút áo trước ngực nàng, Dục Thai công chúa lập tức tỉnh lại, dốc sức liều mạng kéo tay Đường Tiêu, vẻ mặt sợ hãi hướng lên Đường Tiêu cầu khẩn. Rõ ràng thân là công chúa một nước, giáo dục của hoàng gia đối với sự liên sỉ vẫn khiến nàng trong lúc Đường Tiêu mạnh mẽ cởi nút áo ra nảy sinh tâm lí do dự, sợ hãi vô cùng lớn.

Đường Tiêu đang vào lúc bùng bùng lửa, giờ phút này căn bản không muốn dừng tay, nhưng ý chí chống cự của Dục Thai công chúa chỉ khiến cho hắn càng thêm kiên quyết, trong mắt tất cả là một vẻ cầu khẩn. Giống như Đường Tiêu hiểu thẳng muốn nổ tung nàng ra vậy. Đường Tiêu có chút buồn bực, nhưng lửa bên trong chưa hết. Muốn áp chế cũng không áp được. Đặc biệt là trong ngực ôm một tiểu mỹ nữ quốc sắc thiên hương như vậy, nếu như còn có thể cưỡng chế được nội hỏa, xem ra thật sự không phải là đàn ông.

Đường Tiêu tiếp tục hôn hút lấy đôi má, bờ môi của Dục Thai công chúa, trong phạm vi khiến cho nàng có thể tiếp nhận được. Lại một lần nữa nhen nhóm lên khát vọng bên trong thân thể nàng, chậm chậm tìm cơ hội thâm nhập vào từng bước.

Mặc dù Đường Tiêu được nếm qua nhiều lần nhưng Dục Thai công chúa lại bị hắn nhen nhóm lại. Nhưng mỗi khi Đường Tiêu có ý đồ muốn cởi bỏ quần áo của nàng, sau đó càng tiến vào một chút ít thì nàng lại lập tức tỉnh táo lại, dốc sức liều mạng để bảo vệ điều cuối cùng. Dùng năng lực của Đường Tiêu, mạnh mẽ bò trên quần áo của công chúa, cưỡng ép nàng đòi làm. Cũng không phải chuyện gì khó khăn nhưng dù sao những chuyện này vẫn nên đôi bên tình nguyện thì tốt hơn.

Không cởi được quần áo của Dục Thai công chúa, Đường Phi đem cởi bỏ quần của mình, đem cái vật bùng bùng đó sôi sục rất nhanh. Sau khi thoát khỏi sự trói buộc của quần áo cái vật này dường như thăng thiên, cảm giác sáng khoái vô cùng, muốn tìm một hồ nước thu chỗ để chui vào, chơi đùa bên trong đó một phát.

Đáng tiếc, trước mặt nước hồ thu đó bị một tầng quần áo mỏng ngăn cản, thân long thoát khỏi chỉ có thể tạm thời nhìn qua mà giải khát.

Đường Tiêu vẻ mặt cười xấu xa, đem Dục Thai công chúa áp xuống mặt đất, sau đó đứng thẳng người, về phía trước hai bước, đem thân long liều đưa vào trước Dục Thai công chúa. Cái hồ nước mùa thu phía dưới hắn không hề đi vào, thay đổi sang cái đầm bên trên tốt hơn. Không tìm một nơi đi vào không được?

Dục Thai công chúa lần từ khi sinh ra tới giờ nhìn thấy thân long cao ngất, ban đầu không biết vật ấy là vật gì, chỉ cảm thấy bộ dạng lớn lên của thân long thật đáng sợ, trên đầu trơn bóng ngay cả con mắt cũng không có. Chợt nhìn còn tưởng là yêu thú dị hình mà Đường Tiêu nuôi, sợ tới mức hét lên một tiếng nhắm

mắt lại lùi về sau. Hahahahah. Phản ứng của Dực Thai công chúa càng khiến cho Đường Tiêu thoải mái, nàng nhắm mắt lại không dám nhìn, cũng rất hợp với ý của Đường Tiêu.

Đường Tiêu điều khiển cho thần long tiến đến thể trước Dực Thai công chúa, dùng mặt trên của thần long vẽ lên trên mặt Dực Thai công chúa một cái vòng lớn, giống như xác định mục tiêu. Sau đó lại để cho thần long thân mật đụng vào cái miệng hồng hồng nhỏ nhỏ của Dực Thai công chúa. Cái miệng nhỏ nhắn của Dực Thai công chúa vừa trải qua hôn môi sau đó rất là dịu dàng. Cảm giác ma sát phía trên của thần long thật đúng là tuyệt diệu vô cùng. Từ chỗ đầu vào trơn bóng đến phần nhạy cảm truyền khắp toàn thân Đường Tiêu, kích thích nội đạo vừa cứng vừa thô mà không ngừng run rẩy như có điện của Đường Tiêu.

- Thoải mái quá!

Đường Tiêu lại dùng lực liếm vào cái miệng nhỏ nhắn của Dực Thai công chúa.

Dực Thai công chúa cảm giác tiếp xúc trên môi có chút không đúng lắm, vì vậy lên trợn mắt nhìn một chút, phát hiện là dị hình kia đang cọ vào nàng, sợ hãi tới mức vội vàng nhắm mắt lại, duỗi hai bàn tay nhỏ bé che lấy, không cho Đường Tiêu tiếp tục làm cái chuyện kỳ quái này nữa.

Vốn dĩ Đường Tiêu còn muốn dùng thần long đẩy vào cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, ở bên trong cái lưỡi mềm mại của nàng chơi đùa một phen, kế hoạch này đã hoàn toàn thất bại. Lửa trong đốt lên nóng bừng không chỗ phát tiết, Đường Tiêu lại một lần nữa đặt trên người Dực Thai công chúa, dùng sức mở rộng hai chân của Dực Thai công chúa, sau đó cách quần áo nàng dồn sức hướng vào.

Lần này động tác quá thô lỗ, đâm cho Dực Thai công chúa đau không nhịn được, kêu thảm thiết một tiếng, sắc mặt trắng bệch ra. Mở to mắt ra, trên nét mặt thêm vài phần cầu xin, nhìn về phía Đường Tiêu vô cùng đáng thương.

Đường Tiêu không thể không ngừng lại, lại lần nữa bắt đầu vuốt ve Ôn Nhu, nhưng Dực Thai công chúa bị Đường Tiêu dày vò nhiều, trong tâm cũng có chút cảnh giác. Nàng một mặt cảm thụ được cảm giác vô cùng thoải mái sẽ chịu, một mặt lại lo lắng Đường Tiêu lại một lần nữa lướt qua Lôi Trì. Dù sao đây là thể giới tôn ti nam nữ, đối với nam nhân hạn chế cực thấp, cũng tại trong lòng phụ nữ có một dấu ấn kinh khủng.

Đường Tiêu ôm cái eo nhỏ nhắn của Dực Thai công chúa, không ngừng vuốt ve trên bộ ngực ấm áp của nàng, lại chuyển qua vai nàng, vị vào thân thể nằm nghiêng của nàng, mò tới phần lưng sau. Sau đó dần dần chạm tới móng đít đầy đặn của thiếu nữ, thân thể thiếu nữ đặc biệt ở đường cong, sờ tới vô cùng kỳ diệu.

258. Chương 258: Tiểu Ra Quân

Sát Vương

Chương 258: Tiểu ra quân

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Mặc dù trước khi thần long của Đường Tiêu dùng sức mạnh mẽ khiến cho công chúa cảnh giác nhưng có lẽ chính là động tác về sau, lại để cho công chúa Dực Thai vào thời điểm mấy chót lại lặng lẽ di chuyển, cho nên hiện tại Đường Tiêu sờ đến móng nàng, nàng lại không có vẻ kháng cự. Hay là loại sờ này khiến cho nàng vô cùng thích thú, thế nên không muốn cho Đường Tiêu dừng lại.

Dực Thai công chúa một mắt nhắm lại, tựa hồ như đang mong chờ, lại như đang phòng ngự cử động dị thường của Đường Tiêu. Thiếu nữ đang trải qua lần đầu tiên chuyện nam nữ, trong nội tâm vô cùng mâu thuẫn.

Đường Tiêu lại đang sờ soạn bốn phía trên người Dực Thai công chúa, sờ trong chốc lát, chậm rãi bắt tay tiến vào chỗ hai chân của nàng, sau đó rất nhẹ nhàng sờ bàn tay vào, sau đó chậm chậm sờ soạn bên cạnh quần áo.

Có thể bởi vì chạm đến chỗ nào đó, cảm giác giống như điện giật, thoáng qua khiến cho Dực Thai công chúa như được đốt cháy lên, nàng thở nhẹ một tiếng, thân thể cũng kéo căng ra bắt đầu. Thỉnh thoảng con mắt mở ra về sau có chút do dự bất định nhìn Đường Tiêu, bờ môi cắn chặt. Đường như nội tâm vô cùng mâu thuẫn phải chăng ngăn cản Đường Tiêu tiếp tục, nhưng bỗng nhiên lại nhắm mắt lại, giống như cảm thụ cảm giác đó, vì sao lại tuyệt vời đến thế.

Mượn cơ hội này, Đường Tiêu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của công chúa, lại cho nàng nắm lấy thần long trên thân thể vốn đã nóng đến không thể nhịn được.

- Ah!

Một tiếng kêu nhỏ, Dực Thai công chúa giống như cầm vào lửa rút tay trở lại, nhưng Đường Tiêu càng nắm lấy tay nàng bắt nàng một lần nữa nắm chắc lấy thần long thô ráp kia.

Dực Thai công chúa trong nháy mắt dường như đã hiểu được thần long kia rốt cuộc là dị vật gì, nàng lo lắng toàn thân run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt căn bản không dám nhìn Đường Tiêu. Nhưng cảm giác trong tay càng ngày càng rõ ràng, dường như tim đập mạnh như nhảy lên rung động.

Đường Tiêu đặt bàn tay nhỏ bé của Dực Thai công chúa bên ngoài, sau đó toàn thân có chút giật giật, truyền thụ kỹ xảo của Dực Thai công chúa. Cảm giác này khiến cho Đường Tiêu hưởng thụ, hân hận không được lại tiếp tục hôn môi, má, khóe miệng Dực Thai công chúa. Toàn thân nàng đều là nước miếng của hắn, dường như quên mất vừa rồi thần long còn dao động qua chỗ này.

Sau đó Đường Tiêu lại tiếp tục vuốt ve thân thể công chúa Dực Thai, tâm trạng lo lắng của công chúa từ từ giảm bớt xuống, cử động tiết tấu trong tay nàng chủ động khiến cho Đường Tiêu giật giật.

Nhìn thấy Đường Tiêu thể hiện vẻ thoải mái, liên tưởng tới lúc trước hắn vuốt ve thân thể nàng, nàng cảm nhận được cảm giác của dị vật kia. Trời sinh công chúa Dực Thai thông minh rất nhanh liền hiểu được một chút. Vì vậy lại như đang nịnh nọt bổ thêm chút lực trên tay, hơn nữa tạo bạo tự điều khiển tìm hiểu bên cạnh thần long một phen, muốn hiểu rõ xem rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

- Nhẹ một chút...

- Được rồi... đừng có sờ xuống dưới...

-

- Bây giờ! Chơi ăn gian!

- Hai cái đó không phải bóng thể hình sao?

.....

Đường Tiêu không thể không lúc nào nhắc nhở Dực Thai công chúa mấy câu, hiển nhiên nàng bây giờ vẫn chưa có kinh nghiệm gì, ra tay cũng không có nặng nhẹ, cầm chỗ trứng chim của hắn làm củ cải chơi.

Dưới sự dạy dỗ của Đường Tiêu, Dực Đức công chúa dần dần thượng thủ được một chút, chậm rãi nắm lấy quy luật Đường Tiêu. Đường Tiêu cũng thuận thế vọt tay ra, tiếp tục vuốt qua lại dưới bụng dưới của Dực Thai công chúa. Dực Thai công chúa thở lên càng dồn dập, môi đỏ tươi như máu, toàn thân thể trở nên cứng ngắc. Bất giác thở ra nhẹ, hành động của tay không tự chủ được dừng lại, nhưng lực nắm trong tay càng lúc càng mạnh hơn. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đường Tiêu biết Dực Thai công chúa đã tiến vào trạng thái giới hạn, vì vậy tăng thêm một ít thủ pháp, không bao lâu sau thân thể căng cứng của Dực Thai công chúa cũng rung động kịch liệt. Tiếng rên rỉ kìm nén trong miệng biến thành gọi lên cuồng loạn. Hai tay nắm lấy, bắt loạn, hai chân đạp loạn xạ, đặc biệt hai tay dùng lực bắt vào cái dị vật kia. Đường Tiêu chỉ có thể vận dụng công lực cắn răng chịu đựng, bằng không thì đã bị nàng trực tiếp bóp vỡ rồi.

Đã qua hơn nửa ngày, Dực Thai công chúa mới khôi phục được thần thức, một lần nữa mở mắt, vẻ mặt thẹn thùng nhìn Đường Tiêu. Nàng dường như ý thức được việc mình đã không nên làm, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa rất thoải mái.... Nàng cũng không biết bây giờ nàng nên nói gì mới được, chỉ là cảm thấy về sau nàng không cách nào rời khỏi người đàn ông trước mặt.

Đường Tiêu giơ tay lên nhìn nhìn, sau đó nhú mào:

- Công chúa sao nàng đãi ra quần rồi?

Dực Thai công chúa ngậy cả người, sau đó cảm giác thoáng qua dưới bên dưới mình toàn thân quầ áo đều thấm ướt. Cái này khiến nàng mắc cỡ vô cùng, nên cho Đường Tiêu một quả đấm, về sau quý người xuống vội che mặt, nhắm mắt lại, cũng không dám liếc nhìn Đường Tiêu.

- Hahahah....

Đường Tiêu cười xong ngược lại có chút buồn buồn, làm cho nàng thoải mái, nằm rạp trên mặt đất không động đậy, hẳn bây giờ còn khó chịu hơn đây này....

Đường Tiêu dứt khoát bò trên lưng Dực Thai công chúa, thần long cũng đứng lúc chống đỡ lại cảm giác mềm mại trên mông của công chúa, tuy cách quần áo nhưng cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu. Đường Tiêu dứt khoát xâm nhập sâu xuống một ít, khiến cho thần long tự lực cánh sinh tìm một chỗ thoải mái mà bắt đầu.

Dực Thai công chúa rất rõ ràng cảm giác Đường Phi đang làm gì, không biết thẹn thùng vì Đường Tiêu không cởi bỏ quần áo nàng mà dứt khoát gục ở chỗ này không nhúc nhích, tùy ý Đường Tiêu tự lực cánh sinh. Về sau động tác của Đường Tiêu ngày càng mạnh mẽ, thần long cách áo quần nhưng ngẫu nhiên vẫn có cơ hội chạm vào chỗ đó, khiến cho Dực Thai công chúa toàn thân căng cứng. Thần long khiến cho quần áo của Dực Thai công chúa vốn bị nàng làm ướt càng thêm trơn ướt trong nháy mắt. Đường Tiêu quát to một tiếng, hoàn thành trận thần long bạo cả thể xác lẫn tinh thần trong ngày hôm nay.

Dực Thai công chúa cảm giác được dị thường, sau đó nhận thức sờ soạn vào thần long thô bạo, kết quả sờ vào thứ kỳ quái, nàng lại càng hoảng sợ. Chút ngây thơ trong suy nghĩ càng hiểu thêm vài phần, nhưng lập tức nội tâm càng trở nên vô cùng ngượng ngùng, cảm giác mình chưa thành thân đã cùng Đường Tiêu tiến hành tới nước này, liền thầm mắng mình là thấp hèn đê tiện.

Trong giờ phút này Dực Thai công chúa nội tâm vừa hưng phấn, vừa hối hận, lại chờ mong, lại sợ hãi nhưng có chút chưa thỏa mãn. Nàng có chút không thể chờ đợi được muốn kết hôn với Đường Tiêu, trong đêm động phòng liền không cần chân tay cơ cứng như hôm nay, lại có thể hoàn toàn cởi quần áo, không cần lo lắng mà hưởng thụ khoái hoạt này rồi.

259. Chương 259: Chiến Thuật Khôi Yêu.

Sát Vương

Chương 259: Chiến thuật khôi yêu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Quần áo tất cả đều dơ bẩn không chịu được, Dực Thai công chúa bảo Đường Tiêu giúp nàng kéo một tấm rèm, chia thạch thất thành hai phần, sau đó trốn vào đằng sau chiếc rèm. Dực Thai công chúa thay quần áo ra lấy một bộ quần áo sạch, trong lòng đột nhiên có chút bận tâm Đường Tiêu nhìn lên, vì vậy lạng lẽ xốc một góc rèm vải lên nhìn, xem bên kia Đường Tiêu đang làm gì.

- Không nhìn lên nàng đâu, mau thay quần áo đi.

Đường Tiêu phát hiện Dực Thai công chúa mờ ám, vì vậy mới nói với nàng một tiếng.

- Ai biết được! Người háo sắc như vậy....

Dực Thai công chúa cong miệng lên, cảm thấy hôm nay mình làm toàn chuyện xấu, đều là do Đường Tiêu bắt buộc.

- Trên người của nàng có chỗ nào mà ta chưa thấy? Còn nhìn lên nàng làm gì?

Đường Tiêu lắc đầu, vẻ mặt thần thái khinh thường.

- Người xem lúc nào đó?

Dực Thai công chúa càng hoảng sợ, tròng lớn đôi mắt, khuôn mặt e lệ đỏ lên.

- Ta không phải cố ý muốn nhìn nàng, lần trước ở cung Dực Thai, nàng cởi chuồng mộng trên mặt ta, ta còn chưa tìm nàng tính sổ.

Đường Tiêu nhếch miệng, tuy lúc ấy tình hình khẩn cấp, là vì cứu hân nhưng không thể đặt mộng ngồi lên mặt của hân.

- Ah!

Dực Thai công chúa hét kinh lên một tiếng...chẳng lẽ là.... Lần đó chuyện mình tắm rửa, hân đột nhiên xông vào? Lúc ấy không phải hân hôn mê sao?

- Người xấu lắm!

Dực Thai công chúa vừa thẹn vừa xấu hổ, quên mấy bây giờ trên người mình chỉ có một bộ nội y, hướng về phía Đường Tiêu lao tới đôi bàn tay trắng như phấn.

Với hành vi hiện tại của nàng, nắm đầm nện trên người Đường Tiêu giống như gãi ngứa, ngược lại nàng chỉ tự đau tay mình.

- Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu, nàng hiểu cái gì chứ!

Đường Tiêu nghiêng người áp thân Dực Thai công chúa xuống.

- Người người người!

Dực Thai công chúa tròng hai mắt thật to, vẻ mặt ủy khuất bị Đường Tiêu bắt nạt, trong tâm lại muốn hân bắt nạt giống như hồi nãy lần nữa.

Nhưng Đường Tiêu chỉ hôn trên mặt nàng một cái, sau đó kéo nàng lên, đánh vào mộng đít nàng một chưởng, sau đó đẩy nàng vào phía sau rèm vải, thúc nàng mau thay quần áo ra đi.

Đường Tiêu ngậy người đứng trong mật thất, cho dù làm gì điều gì cũng đều lưu lại thần thức trên người Bàng Thái. Từ trong tầm mắt của Bàng Thái có thể nhìn thấy, Hồ Bạt hiện tại đã xâm nhập vào địa lao tầng thứ 10. Đường Tiêu muốn mau mau rời khỏi thạch thất này, thu cái Đầu Đà Hồng Y sau đó đuổi theo tiểu đội Hồ Bạt, tìm cơ hội chiếm lấy bảo bối chung cực trong chỗ sâu của đại lao.

Tình cảm nhi nữ, chuyện nam nữ, tuy thoải mái nhưng không thể làm trễ nải chuyện chính sự.

Dực Thai công chúa tuy không cam lòng nhưng cũng không chủ động yêu cầu Đường Tiêu cái gì, chỉ phải thành thực quay trở lại sau lớp rèm vải thay quần áo.

Dực Thai công chúa thay quần áo xong, Đường Tiêu đơn giản cùng nàng nói một chút chiến thuật Khôi Yêu, đồng thời triệu hồi toàn bộ khôi lỗi có thể tham gia trận chiến, để cho Dực Thai công chúa ở giữa trận chiến Khôi Lỗi. Mặc dù nàng hiện tại chỉ là một đạo phù trợ lực nhưng cùng với Hồng Y Đây đối chiến có thể tăng thêm phần thắng cho Đường Tiêu. Mặt khác đối với nàng cũng là một kiểu rèn luyện.

Một võ giả tu vi tấn cao, thiếu kinh nghiệm thực chiến vẫn đang không có cách nào trở thành cường giả chân chính. Dực Thai công chúa trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng đó bị Đường Tiêu tăng lên từ Nhân Nguyên cấp bốn lên Nhân Nguyên cấp một. Nếu như không nâng cao kinh nghiệm chiến trận thực tế, võ công tu vi cao như vậy đối với nàng sẽ trở thành một gánh nặng.

Sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Đường Tiêu đi vào bên trong tường, cẩn thận từng li từng tí nhỏ một kiếm trên tường. Một kiếm vừa từ rút ra từ cửa tinh liên châu, liền một tiếng ầm ầm như mảnh gỗ vỡ vụn, từ trên tay Đường Tiêu rơi vụn xuống.

Cùng lúc đó toàn bộ thạch thất đều chấn động lên, rất hiển nhiên một kiếm đều rơi xuống, toàn bộ cấm chế bên ngoài thạch thất cũng đều bắt đầu sụp đổ. Vách tường thạch thất hiện ra rất nhiều khe hở, giống như đất rung núi chuyển. Ngay lúc đó lập tức một mảnh vỡ kim loại rơi xuống mặt đất thạch thất, Đường Tiêu thuận tay bắt nó lại...

Mảnh vỡ này ước lượng trong tay rất nặng, bên trên điêu khắc một vài thứ đồ án kỳ quái.

Đường Tiêu liền thất thần, bởi vì miếng kim loại này khiến hắn có cảm giác rất quen thuộc, lúc trước giết chết hoàng đế Hải tộc Mã Tây Mi Lan, ốc biển từ bên trong người ông ta đã phát hiện một quả đồng mảnh vỡ dạng thể này.

Đường Tiêu lập tức đem ốc biển đồng của Hoàng tử Mã Tây Mi Lan ra, từ bên trong tìm được miếng kim loại, sau đó đem hai miếng kim loại này liều mạng đặt vào cùng một chỗ, phát hiện thấy hai miếng kim loại này có thể hợp vào cùng một chỗ! Nhưng chỉ góp được hơn phân nửa cái hình tròn, xem ra còn cần một mảnh nữa mới có thể góp thành toàn bộ hình trong của thứ đồ vật đó.

Đường Tiêu liền có chút thất thần, lúc trước lấy được cái này từ chỗ Hoàng tử Hải tộc Mã Tây Mi Lan, hắn ta căn bản không chú ý tới nó. Không nghĩ rằng ở chỗ này lại kiếm được một miếng kim loại nữa! Hơn nữa mảnh này bị mảnh kim loại kia mạnh mẽ bảo hộ lấy, rõ ràng khối kim loại này khẳng định là rất quan trọng. Lúc trước mảnh kim loại này bị hoàng tử Hải tộc trong lúc sinh tồn phóng ra, cũng nói rõ lai lịch của những mảnh kim loại này không bình thường.

Chỉ là tìm miếng kim loại còn lại...chắc chắn vô cùng khó khăn.

Liều mạng lắp hai khối kim loại xong, đồ án mờ mờ trên mảnh kim loại đã có thể phát hiện ra được một ít. Nhưng mà thạch thất sắp sụp đổ rồi, Đường Tiêu tạm thời không có thời gian cẩn thận nghiên cứu nội dung đồ án trên miếng kim loại. Thu lại hai miếng kim loại xong, Đường Tiêu vội vàng từ trong thạch thất xông ra ngoài, nhìn chăm chăm vào hai con Đầu Đà Hồng Y đang canh giữ ở cửa thạch thất.

- Đầu Đà chết tiệt!

Đường Tiêu vừa nhìn thấy Đầu Đà hồng y, con mắt toàn màu hồng. Lúc trước Đầu Đà Hồng Y này ỷ có lực Vân Triện, đánh trọng thương Đường Tiêu và mấy tên Khôi Lỗi, truy sát Đường Tiêu chặt vật chạy trốn, thiếu chút nữa chết trên tay hắn ta. Bây giờ kẻ thù gặp nhau đằng đằng sát khí.

- Tiểu súc sinh dám cắn ta?

Đầu Đà Hồng Y nhìn thấy Đường Tiêu gặp hắn không trốn, còn mở miệng mắng, liền có chút kinh ngạc, tiểu tử này không phải là ngốc chứ?

Đầu Đà Hồng Y trong địa lao đã lâu, rất hiếm khi nói chuyện cùng con người, cơ bản gặp người là giết. Vừa rồi mắng lại Đường Tiêu, mãnh lực dưới chân hắn đương nhiên bắn ra, nội huyền hóa xuất ra hai đạo Vân Triện, một chưởng công kích mạnh mẽ vào Đường Tiêu.

Đầu Đà Hồng Y chỉ là Tu vi Địa Nguyên cấp 3, đã có thể có được hai đạo Vân Triện, trên thế gian hiếm thấy!

260. Chương 260: Đấu Với Đầu Đà Hồng Ý.

Sát Vương

Chương 260: Đấu với đầu đà hồng ý.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nhưng mà, Đường Tiêu mặc dù vừa bước vào Địa Nguyên Cấp hai, cũng đã có được một đạo lực Vân Triện, so với Đầu Đà Hồng Y còn là hiếm thấy. Hơn nữa Khôi Yêu trận lại có thêm Đường Tiêu cấp vào một đạo lực Vân Triện, hắc và Khôi Lỗi toàn bộ chiến lực đánh với Đầu Đà Hồng Y không kém bao nhiêu, có lẽ có thể coi là cùng cấp độ rồi.

Bị Đầu Đà Hồng Y chụp một chưởng phía trước Đường Tiêu, Đường Tiêu cũng đồng thời từ mặt đất trời lên, trên người thoát ra một đạo Vân Triện mạnh mẽ, nhanh chóng ngưng tụ thành hình trên không trung.

- Luyện Yêu đại thủ ấn!

Đường Tiêu quát to một tiếng, Đại Thủ Ấn uy mãnh như thế, vốn trước đây vẫn không dám tiêu xài, bây giờ rốt cuộc có thể tùy tiện lấy ra chơi rồi. Cảm giác này giống như đệ tử đến trường mỗi ngày bận học đến ngay cả thời gian ngao du cũng không có. Rốt cuộc nhìn được đến thời gian nghỉ hè, có thể suốt ngày thỏa thích đánh cho đủ, vô cùng thoải mái.

- Tiểu súc sinh rõ ràng có một đạo lực Vân Triện rồi! Làm sao có thể?

Đầu Đà Hồng Y liền có chút kinh ngạc. Nhưng một lúc sau, trên mặt hắn lập tức khôi phục lại vẻ khinh thường. Bởi vì hai đạo lực Vân Triện so với cùng một đạo Vân Triện, giống như quyền anh cấp bậc 100kg với một gã quyền anh đồng dạng 50kg. Hai bên căn bản không đánh, hoàn toàn có thể trực diện đuổi giết.

Nhưng rất nhanh, vẻ khinh thường trên mặt Đầu Đà Hồng Y liền biến mất.

Bởi vì, từ sau lưng Đường Tiêu trên người vài tên Khôi Lỗi lại thoát ra hơn mười đạo Phù Triện, lực đạo cùng hòa vào nhau, Đường Tiêu luyện Yêu Đại Thủ Ấn bên trong!

- Phanh!!

Luyện yêu Đại Thủ ấn và Đầu Đà Hồng Y cự chưởng đối nhau, không khí trong địa lao được thổi ra, toàn bộ địa lao lung lay, đá bay tán loạn, dường như xảy ra trận địa chấn kịch liệt.

Với sự trợ giúp phía dưới của Khôi Yêu trận, đạo này của Đường Tiêu luyện yêu Đại Thủ Ấn cùng va chạm vào cự chưởng của Đầu Đà Hồng Y về sau, rõ ràng không chút nào yếu thế!

- Tiểu súc sinh này vừa rồi trong mật thất có được bảo bối gì thế? Thực lực sao loáng một cái đã nâng cao lên như vậy? Lần kiểm tra trước không phải chỉ có Địa Nguyên cấp một sao?

Đầu Đà Hồng Y trong nội tâm càng khiếp sợ. Lần thứ nhất hắn cùng tiểu đội Đường Tiêu gặp nhau đã đánh cho đoàn người này quân lính tan rã, không hề có lực đánh lại. Nhưng chỉ trong chớp mắt không thấy, bọn chúng rõ ràng có thể cùng hắn chống cự lại rồi.

- Tiểu súc sinh này nhất định là lại nắm được kỳ bảo gì tìm được trong mật thất, cho nên công lực đột nhiên tăng mạnh. Nhưng mà lực lượng của hắn không bằng lão nạp, lão nạp nhất định phải nhanh chóng đem hắn luyện thành mới được, phải tóm được kỳ bảo của hắn!

Đầu Đà Hồng Y hạ quyết tâm, tùy ý hành động, lại là một chưởng công kích vào Đường Tiêu.

Đường Tiêu không chút khách khí, cũng lập tức luyện yêu Đại Thủ Ấn, lại đụng một chưởng với Đầu Đà Hồng Hạc, bên trong địa lao lại được một hồi đất rung núi chuyển.

Lần này sau khi ra Yêu Đại Thủ Ấn, uy lực rõ ràng tăng lên so với chưởng kia một chút, càng tiếp cận thêm khi cự chưởng với Đầu Đà Hồng Y.

Cao thủ so chiêu, từng biến hóa nhỏ đều không thể chạy khỏi cảm giác của hai bên, Đầu Đà Hồng Y đã cảm nhận được lực lượng của Đường Tiêu vẫn đang tăng cường về phía sau, liền sợ. Nhưng hắn cũng không có thời gian nghĩ nhiều, vừa rồi một chưởng kia rơi xuống, sau đó lại là một chưởng Đường Tiêu đánh qua, không muốn cho Đường Tiêu cơ hội được thở.

Đường Tiêu đang đánh hăng, binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, một chưởng một chưởng tất cả cùng đập xuống Đầu Đà Hồng Y, hắn chậm rãi cảm nhận thấy, nếu luyện yêu Đại Thủ Ấn liên tục phát ra trong thời gian ngắn, cơ hội chính xác sẽ có thêm một chút, hiệu quả sẽ tăng lên, từng chưởng một so với càng tạo nên một tia lực lượng.

Đặc biệt là năm chưởng liên tục của hai bên về sau. Đường Tiêu bên trong cơ thể cuộn cuộn, cảm giác lực của hắn tại thời khắc này đột nhiên lại bị kích tuôn ra lần nữa....

- Oanh!

Chưởng thứ năm đối qua, Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu rõ ràng không giống lúc trước nữa, cùng chống lại của Đầu Đà Hồng Y đánh tan như vô hình. Nhưng sau khi đập nát cự chưởng của Đầu Đà Hồng Y, lực lượng đã giảm ước chừng một nửa, lại lực mạnh mẽ hướng về phía bản thể Đầu Đà đập mạnh.

Năm đi quy một, sau khi liên tục phát năm chưởng, luyện yêu Đại Thủ Ấn uy lực rõ ràng tăng vọt gấp đôi! Liên giống như Game Online bạo lực ở kiếp trước.

- Phanh!

Đầu Đà Hồng Y dường như bị một ngọn núi đập trúng, gãy đứt mười khúc xương cả người giống như quả bóng da bị đập bay ra ngoài.

- Đây là công pháp quái dị gì vậy?

Đầu Đà Hồng Y phun ra một ngụm máu tươi, bò dậy khỏi mặt đất, kinh ngạc bất định nhìn Đường Tiêu từng bước từng bước đi tới bên này.

Đầu Đà Hồng Y bị luyện yêu Đại Thủ Ấn đánh trúng sau đó, ngoại trừ hơn mười khúc xương bị đứt gãy ra còn có chút hoa mắt choáng váng, thậm chí xuất hiện một ít ảo giác. Rõ ràng là thần hồn so với thân thể của hắn bị thương nhiều hơn.

Đường Tiêu nhìn trúng lợi hại của Đầu Đà Hồng Y, cố ý muốn bắt hắn làm Khôi Lỗi của mình, nhưng Đầu Đà Hồng Y bị một luyện yêu Đại Thủ Ấn của hắn đã bị thương nặng rồi, còn chưa đủ để trực tiếp thu phục hắn, xem ra còn phải đánh mấy bàn tay của hắn, đánh cho hắn tàn phế mới được.

Ngay khi một chưởng của Đường Tiêu bay ra, Đầu Đà Hồng Y không đối chưởng với Đường Tiêu, xoay người sang chỗ khác chạy trốn đến chỗ xa. Đường nhiên là phát hiện mình không còn là đối thủ của Đường Tiêu, chuẩn bị muốn chạy trốn.

- Muốn chạy sao? Hừ!

Đường Tiêu không chút nghĩ ngợi, lại đánh ra một luyện yêu Đại Thủ Ấn, ở giữa không trung biến ra một chưởng tìm kiếm, giống như ma trảo cực lớn, hướng thẳng tới chỗ Đầu Đà Hồng Y tháo chạy.

- Phốc!

Đầu Đà Hồng Y vừa chạy được tầm mười trượng liền bị luyện yêu Đại Thủ Ấn bắt lại, Đường Tiêu mạnh mẽ dùng tay lách vào, lập tức đập vỡ nội tạng kinh mạch của Đầu Đà Hồng Y, nhưng lực đạo của Đại Thủ Ấn này cũng hoàn toàn tiêu hao không còn, vẫn chưa hoàn toàn bắt Đầu Đà Hồng Y vào luyện Yêu Thôi Ma Hồ.

Nhưng mà Đầu Đà Hồng Y rõ ràng đã bị trọng thương, hoặc là bị Đường Tiêu đột nhiên biểu hiện ra thực lực khiến cho kinh hãi, từ trong không trung bị Đường Tiêu bắt rơi xuống, nằm sấp tại chỗ, thân thể không ngừng run rẩy, rõ ràng cả dũng khí để chạy trốn cũng không có.

261. Chương 261: Nội Đan Thú Yêu Thượng Cổ.

Sát Vương

Chương 261: Nội đan thú yêu thượng cổ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nói lại, hắc hiện tại muốn chạy trốn cũng thật sự không thể chạy thoát. Nhưng nếu không phải vừa rồi bị một chương đả kích nghiêm trọng kia mà tiếp tục cùng Đường Tiêu chính diện đối kháng, khẳng định rằng chân khí bên trong của Đường Tiêu cũng sẽ tiêu hao trước so với hắc, đến lúc đó ai thắng ai thua vẫn chưa nhất định.

Đường Tiêu không chút do dự, đã cùng Khôi Yêu trận của hắc lướt tới, sau đó lại là một luyện yêu Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành hình, rơi xuống Đầu Đà Hồng Y.

- Tiểu Hiệp tha mạng! Lão nạp có giấu một lượng lớn bảo vật trong đại lao, nếu như tiểu hiệp buông tha một mạng lão nạp, lão nạp sẽ đem toàn bộ những bí kíp này cho tiểu hiệp! Nếu như tiểu hiệp giết lão nạp, tiểu hiệp sẽ không đạt được gì đâu!

Đầu Đà Hồng Y rõ ràng đang uy hiếp Đường Tiêu.

- Hahahaha!

Đường Tiêu phá lên cười, thu Đầu Đà Hồng Y làm Khôi Lỗi, còn có bảo vật gì mà không dò xét ra sao? Bàn tay to của hắc ấn xuống không ngừng, trực tiếp hướng rơi xuống thân thể của Đầu Đà Hồng Y. Lúc này đây trực tiếp đem Đầu Đà Hồng Y bắt vào bên trong luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Đường Tiêu liền nội tâm nhảy loạn lên, vô cùng phấn khích, cái này là tu vi Địa Nguyên cấp ba của Đầu Đà Hồng Y, rõ ràng có thể luyện ra hai đạo Vân Triện. Bắt hắc làm Khôi Lỗi của mình, không chỉ có thể tăng mạnh thực lực Khôi Yêu trận của Đường Tiêu, lại có thể tìm hiểu được trong trí nhớ của hắc môn công pháp độc gì trong lúc Địa Nguyên cấp ba ngưng luyện thành hai đạo Vân Triện.

Từ khi bất ngờ đánh bại Đầu Đà Hồng Y đến bây giờ thành công trong việc thu phục Đầu Đà Hồng Y trở thành Khôi Lỗi của mình, thực lực của Đường Tiêu trong một thoáng vũ bão đã tăng lên gấp năm lần không nói, đã có được Đầu Đà Hồng Y gia nhập liên minh siêu cường Khôi Lỗi, hắc và đám Khôi Lỗi của hắc có thể tổng hợp thực lực lại một lần nữa tăng lên ba, bốn lần! Đường Tiêu hiện tại và Đường Tiêu trước đây gặp phải Đầu Đà Hồng Y đã hoàn toàn không thể so sánh rồi.

Tăng thêm hai đạo Vân Triện của Đầu Đà Hồng Y, hiện tại Đường Tiêu cho dù gặp bốn đạo, thậm chí năm đạo Vân Triện cao thủ Địa Nguyên cấp bốn cũng có thể chính diện mà liều mạng. Chênh lệch giới hạn trong trận Khôi Yêu di động, tuy rằng Đường Tiêu hiện tại muốn giết chết một gã cao thủ Địa Nguyên cấp bốn là rất khó, nhưng hắc dùng thực Địa Nguyên cấp hai, cường giả Địa Nguyên cấp bốn muốn giết hắc cũng đừng nghĩ là dễ dàng.

Mấy con yêu thú từ dưới lòng đất vừa nghe được tiếng động bèn tụ hội qua bên này, nhưng chỉ đứng ở góc ngóc đầu thăm dò. Đại khái cảm giác thực lực của đội Đường Tiêu quá mạnh mẽ, không có cơ hội có thể thừa dịp, vội vàng bỏ chạy hướng về chỗ sâu trong đại lao.

Thần hồn của Đường Tiêu tiến vào trong luyện Yêu Thối Ma Hồ, đè ép thần hồn của Đầu Đà Hồng Y về sau, trở lại căn bản đã lấy được thứ đồ vật trên người Đầu Đà Hồng Y.

Đầu Đà Hồng Y căn bản là không có bí kíp gì đặc biệt, tất cả đồ vật quan trọng sở hữu đều đặt bên trong một cái kim thiên.

Bởi vì thần hồn của Đầu Đà Hồng Y đã bị Đường Tiêu đè ép trong luyện Yêu Thối Ma Hồ, cho nên xóa đi ý thức của Đầu Đà Hồng Y về vật dự trữ trong kim thiên cũng trở nên dễ dàng.

Đường Tiêu rất nhanh luyện vật dự trữ kim thiên của Đầu Đà Hồng Y xong, dùng thần thức đi vào bên trong thăm dò xem xét, bên trong kim thiên có tới hơn mười viên đan yêu thú, hồ phách xanh xanh như bảo thạch, nhưng lại có một viên nội đan giống như một quả nắm tay cỡ nhỏ.

- Mẹ nó! Nội đan lớn nhỏ của yêu thú, giá trị trường cũng lên tới mấy mươi vạn lượng bạc! Nội đan cỡ nắm tay này, một viên cũng phải đạt tới mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn bạc? Cái này căn bản là vật báu vô giá! Đường Tiêu liền có chút bực mình.

Từ trong trí nhớ của Đầu Đà Hồng Y tìm đến Bí cảnh bên trong đại lao Đầu Đà Hồng Y đã ở hơn hai mươi năm, hắc từ lúc Địa Nguyên cấp một ngộ nhập vào bên trong Bí cảnh. Dùng thời gian hai mươi năm, sẵn

giết vô số yêu thú địa lao, thậm chí còn học được một ít tà thuật một mình xâm nhập qua chính tầng địa lao, từng có nhiều lần kỳ ngộ, mới có được hai đạo Vân Triễn thực lực của Địa Nguyên cấp hai.

Nội đan yêu thú lớn nhỏ này là hai còn yêu thú khác của Bí cảnh trong không gian truyền tới Đầu Đà Hồng Y, đã trải qua hai lần chém giết sinh tử cực kỳ nguy hiểm, thậm chí thần hồn thân thể đã bị trọng thương, mới may mắn thắng được. Trong đó một quả là hấn nuốt vào, còn quả này là Đường Tiêu quá dễ dàng mà lấy được.

Đường Tiêu đem nội đan cỡ bằng nắm tay lấy ra từ kim thiềm dự trữ, cầm trên tay cảm giác rất nặng, hơn nữa trong lúc này nội đan còn có chút bồng tay, giống như cầm một cái bàn là. Viên nội đan của hung thú vẫn đang có sinh mạng, người cầm nó có thể cảm nhận được chút tim đập, hay là bên trong giống như bao vây lấy tính mạng bây giờ, đang không ngừng va đập bốn phía tìm chỗ chui ra.

- Đây là nội đan của yêu thú thượng cổ.

Chung Lam nhìn nội đan trong tay Đường Tiêu, không nhịn được bèn nói ra.

- Yêu thú thượng cổ?

Đường Tiêu nheo mắt lại, sau đó liếc nhìn Chung Lam.

- Thời kỳ thượng cổ, ở đại lục Cửu Châu và trong đại dương, nơi sinh sống của một lượng lớn các yêu thú cực lớn. Bọn chúng thân ười thước, lực vô cùng lớn, là chúa tể sở hữu tất cả đại lục và đại dương. Khi đó nhân loại chỉ có thể là nô lệ của bọn chúng. Cho đến một ngày một ngôi sao lớn rơi xuống nhân gian, bầu trời một màn mờ ảo, mặt đất biến thành một nơi hoang vu... Những yêu thú này vì không tìm được đủ thức ăn mà lần lượt chết đi...

- Chỉ có một bộ phận yêu thú thượng cổ thực lực vô cùng mạnh đã vô hiệu hóa không gian và trốn vào bên trong Bí Cảnh. Rất có thể hai yêu thú thượng cổ đã vượt qua khe hở trong Bí Cảnh, trong lúc vô tình nhảy lên địa lao trong Bí Cảnh, bị Đầu Đà Hồng Y bắt lấy.

Chung Lam suy đoán.

Đường Tiêu rất ngạc nhiên Chung Lam nói với hắn những điều này rất rõ ràng, vì để tránh cho người phụ nữ này làm trò quỷ quái gì, Đường Tiêu cố ý kiểm tra suy nghĩ bên trong của cô ta một phen.

Không ngờ Chung Lam rõ ràng không có ý niệm gì, nàng phát hiện Đường Tiêu đã tiến vào Địa Nguyên cấp hai, thực lực sau khi tăng mạnh, trở nên có chút nản lòng, hoàn toàn từ bỏ ý định chạy trốn. Suy nghĩ trộn lẫn từ ngày này qua ngày khác, nàng hiện tại chủ động cung cấp tình báo cho Đường Tiêu. Từ suy nghĩ bên trong của nàng có thể thấy, giống như vì nịnh nọt Đường Tiêu, sau đó cố gắng để cho Đường Tiêu ngược đãi nàng.

nguồn

262. Chương 262: Biểu Hiện Không Tệ.

Sát Vương

Chương 262: Biểu hiện không tệ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu bây giờ giống nàng đều là Địa Nguyên cấp hai, nhưng đã có một đại lục Vân Triễn, mà nàng chỉ có hai đạo phụ Vân Triễn và một đạo Vân Triễn, là bảy tám lần đạo Phù Triễn. Cho dù Đường Tiêu không chủ động khống chế thân thể của nàng nhưng muốn giết nàng cũng dễ như trở bàn tay.

Thật là không nghĩ tới, ban đầu ở chân núi mai phục hần, hần mới là một võ giả Nhân Nguyên cấp năm, so sánh với thực lực của mình, quả thực giống như con sâu, cái kiến cùng con voi vậy. Bây giờ mới qua một tháng, thực lực của hai người dường như đã bị đảo qua.

Đường Tiêu ngày càng mạnh, trong lòng Chung Lam lại càng tuyệt vọng.

Mặt khác, Chung Lam mặc dù nói làm Khôi Lỗi sống không bằng chết, hy vọng sớm có ngày bị Đường Tiêu luyện thành nhân đan. Nhưng nghĩ đến người bị tình trạng người trong đỉnh bị đưa vào luyện nhân đan, nằng sỏn cả gai ốc. Đặc biệt là ở cái chữ “người”, những chuyện này càng nghĩ, trong lòng càng sợ hãi hơn.

Nếu đã như vậy thì cam chịu số phận thôi, không bằng lấy lòng Đường Tiêu, tranh thủ không để hần không đem nằng đi luyện nhân đan, để cho nằng sống thêm một chút, thoải mái một chút, có thể thường xuyên thả nằng ra hít thở không khí. Ngay người trong chữ “người”, quả thực có thể khiến người ta nhảm chán đến điên mất.

Nếu như có thể điên được cũng tốt, tiếc rằng nằng không thể.

Đương nhiên còn chuyện cuối cùng cũng rất quan trọng. chính là chị dâu Văn Oanh của nằng, Chung Lam hy vọng có thể thỏa hiệp với Đường Tiêu để có thể đổi lấy sự bình an của đứa trẻ trung bụng Văn Oanh.

Đường Tiêu sau khi lấy được những suy nghĩ trong đầu này của Đường Tiêu bèn đi ra, thật sự là cảm giác sâu sắc, người phụ nữ này tính cách ngoan cố thanh cao. Bây giờ rõ ràng cũng thỏa hiệp rồi. Nhưng cũng không kỳ lạ gì, một người chịu đựng những chuyện trong những ngày này như Chung Lam, chắc chắn tinh thần đã sớm sụp đổ rồi. Nằng có thể trải qua được, còn có thể có tâm trạng tốt như thế này xem ra đã không tệ rồi.

Mặc dù Đường Tiêu đi vào bên trong thần hồn của Chung Lam, có thể tự so thăm dò những chuyện nằng vừa nói, nhưng chính cô ta chủ động nói ra, Đường Tiêu liền không cần phí công đi tìm kiếm.

- À, nói tiếp đi, sau này chỉ cần người ngoan ngoãn, ta tuyệt đối không ngược đãi người.

Đường Tiêu mỉm cười nhìn Chung Lam, bảo nằng tiếp tục nói.

Vành mắt Chung Lam đỏ lên, đương nhiên nằng biết rõ Đường Tiêu dò xét suy nghĩ bên trong của nằng, biết rõ nằng hiện tại từ bỏ suy nghĩ chống trả, cam chịu sự thật. Thậm chí còn nịnh nọt hần, cái này cũng tương đương với việc nằng hoàn toàn từ bỏ tôn nghiêm làm người. Nhưng tình hình hiện tại, nằng muốn chạy trốn cũng không thoát được, muốn chết không chết được, nằng còn có lựa chọn khác ư?

Tiếp tục cam chịu số phận mặc dù cảm thấy mất mặt.

Chung Lam bình tĩnh một chút, lại tiếp tục nói:

- Loại nội đan yêu thú thượng cổ này khi phối hợp với một ít dược thảo luyện thành đan dược uống vào xong có thể làm tăng đến hai đạo Văn Triện của võ giả Địa Nguyên cấp bốn. Nhưng chỉ là năng lực antalis của võ giả Nguyên Địa cấp bốn trở xuống. Nuốt loại nội đan luyện hóa này sẽ làm tăng lực lượng của nội đan vô hiệu, tỷ lệ lớn là vì nổ tung mà chết. Đầu Đà Hồng Y chỉ là tu vi Địa Nguyên cấp ba, nuốt một viên nội đan yêu thú thượng cổ, rõ ràng vẫn còn sống được chỉ có thể nói là vận may của hần.

- Không đạt tới Địa Nguyên cấp bốn, nuốt nội đan yêu thú thượng cổ thì lực sẽ tăng lên tỷ lệ bao nhiêu?

Đường Tiêu vuốt vuốt nội đan trong tay, hỏi Chung Lam.

- Chưa được một phần mười.

Chung Lam biết rõ căn bản nói dối Đường Tiêu không có ý nghĩa gì, cho nên dựa vào những gì mình nghe được, trả lời thành thật tình hình.

Đường Tiêu nhìn Chung Lam một hồi lâu, sau đó đi qua võ võ vai nằng:

- Biểu hiện hôm nay không tệ, về sau nếu cứ thể hiện như thế ta sẽ không bạc đãi người.

Đường Tiêu đang trước mặt Khôi Lỗi, công khai khen ngợi Chung Lam. Đương nhiên cũng là để cho các Khôi Lỗi kia nhìn thấy. Tuy rằng hần không có đủ thực lực và năng lực để khống chế những khôi lỗi này nhưng bọn chúng đều ngoan ngoãn nghe lời chủ không gây loạn, Đường Tiêu cũng nhẹ nhõm rất nhiều.

Chung Lam nghe xong lời nói của Đường Tiêu, nước mắt thiếu chút nữa là rơi xuống, đây là nước mắt khuất nhục, những nàng bây giờ chỉ có thể chấp nhận số mệnh.

Dực Thai công chúa nhìn thấy tất cả, trong nội tâm có cảm giác hơi kỳ lạ, nhưng trước mắt nhiều người như vậy cũng không tiện hỏi nhiều hay nói thêm cái gì. Nhưng chuyện Đường Tiêu có hai Khôi Lỗi là con gái, khiến cho trong lòng nàng có chút ghen tuông, mặc dù nàng cũng không biết sao mình lại như vậy.

Ngoại trừ những nội đan yêu thú kia, còn một vài dược liệu thu được từ trong kim thiềm có thể dùng để chế đan dược, xem ra chất lượng cũng không tồi. Mặt khác là một vài quyển bí kíp công pháp và mấy thứ pháp khí, Đường Tiêu đoán những thứ này nửa phần là do Đầu Đà Hồng Y cướp được khi săn giết những võ giả.

Có một bản công pháp thu hút sự chú ý của Đường Tiêu, trên đó viết “liệt hồn công”. Bởi vì trước đây Đường Tiêu cũng có được một quả luyện hồn đan, cho nên nhìn thấy bản liệt hồn công này liền nhìn không được mở ra xem một chút. Nguyên lý công pháp của môn liệt hồn công này phải trả giá lớn bằng việc làm tổn thương chính mình. Do đó đạt được thực lực vượt qua mấy lần thực lực của mình, so với thực lực trước đây thì khó có đổi thủ.

Người phát minh ra môn công pháp này cũng không lưu lại danh tính, từ một vài chữ giải thích, người này tự xưng là tông chủ Liệt hồn tông, nhưng nhìn mặt sau Đường Tiêu liền phát hiện rất nhanh đây là một môn công pháp vẫn chưa hoàn thiện. Vị tông chủ Liệt hồn tông này cũng vì luyện quá sâu mà tẩu hỏa nhập ma, hồn lìa phách tán mà chết.

Trên trang giấy cuối cùng viết một đoạn văn tự ghi chép về cuộc đời của vị tông chủ Liệt hồn tông này, sau khi hắn phát hiện mình không thể sống được lâu, bèn cầm tiết bên trong và bên ngoài mật thất, sau đó dùng một thanh mộc kiếm Phù Văn và Cửu tinh liên châu trận chặn lại, hắn gọi là mật thất “Liệt hồn thất”.

Vị tông chủ Liệt hồn tông này trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, trước khi hồn liệt phách tán dùng chính thần hồn còn sót lại của mình, đem nhục thể của mình luyện thành một quả “liệt hồn đan”. Bởi vì bên trong tích tụ công pháp suốt đời của ông ta, cho nên liệt hồn đan này tạm thời tăng lên hiệu quả của thực lực, cũng làm tăng thêm liệt hồn công mà bình thường ông ta tu luyện.

,

263. Chương 263: Sarah.

Sát Vương

Chương 263: Sarah.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Vị tông chủ Liệt hồn tông này cuối cùng đã đem thần hồn còn lại của mình gửi vào trong nội đan, thời gian trôi qua những phần kí ức còn lại của thần hồn này bị phong hóa triệt để, chỉ còn lại thần hồn tinh túy nhất.

Từ việc vị tông chủ Liệt hồn tông này có thể dùng thần hồn của mình luyện hóa thân thể có thể thấy võ học của ông ta tu vi có thể đạt đến cấp Thiên Nguyên, ít nhất gần tiếp cận với cấp Thiên Nguyên. Về cuộc đời của ông ta, trên công pháp này không có ghi lại, Đường Tiêu cũng không thể suy đoán được.

Phía cuối cùng của trang giấy là miêu tả cách dùng của công pháp Liệt hồn đan này. Đại ý nói liệt hồn đan này nhất định phải là người có ý chí và linh hồn vô cùng cứng rắn mới có thể ăn, những võ giả bình thường cho dù uống nó thì cũng không thể nào lập tức tăng hiệu quả của thực lực, ngược lại sẽ lập tức hồn xiêu phách tán mà chết. Mặt khác còn nhắc nhở nếu người ăn liệt hồn đan mà thần hồn không tinh khiết, ví dụ

như các loại linh hồn kết lại của linh hồn yêu thú hoặc là các loại Con rối nuôi dưỡng thì cũng sẽ không có bất kỳ hiệu quả gì, chỉ làm cho bọn chúng nhanh chết.

Đầu Đà Hồng Y cũng là bởi vì đã có được công pháp Liệt hồn công trong địa ngục, hơn nữa thời gian tu luyện nghiên cứu rất lâu, cho nên mới có can đảm thăm dò vào tầng địa lao thứ chín, đồng thời lợi dụng Liệt hồn công trong thời gian ngắn thực lực tăng lên rất nhanh, thành công trong việc săn bắt hai nội đan yêu thú đẳng cấp cao.

Nhưng cũng chính bởi vì sử dụng Liệt hồn công, khiến cho thần hồn của Đầu Đà Hồng Y lúc này lâm vào nỗi sợ hãi hỗn loạn.

Đầu Đà Hồng Y trước khi ngộ nhập vào không gian Bí Cảnh, cũng không phải tính cách giết chóc mà là một gã cao tăng đắc đạo. Nhưng cũng là bởi vì luyện tập môn Liệt hồn công không hoàn chỉnh, hơn nữa sử dụng mấy lần khiến cho bản tính của Đầu Đà Hồng Y trở nên dần mất phương hướng, trở nên bản năng giết chóc nguyên thủy. Ngoại trừ biết nói chuyện, những hành vi khác so với các yêu thú khác trong địa lao thì không khác chút nào.

Tuy Đường Tiêu tự nhận là ý chí và linh hồn đều vô cùng cứng cỏi, nhưng cân nhắc tổng hợp một lúc sau vẫn cảm thấy không cần tu luyện môn Liệt hồn công có chút tà khí này. Chẳng may luyện tới mức giống như Đầu Đà Hồng Y mất đi bản tính, vậy thì sống không bằng chết.

Có Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thực lực của Đường Tiêu tăng lên từng bước rất nhanh, không cần phải theo đuổi thực lực bốc lên cao như thế nguy hiểm.

Mặc dù Đầu Đà Hồng Y đã bị mất bản tính nhưng hiện tại hắn đã trở thành Con rối của Đường Tiêu, chấp nhận sự khống chế của Đường Tiêu, trấn áp thú tính giết chóc của hắn cũng không sao cả. Có thể cho hắn làm Con rối trong Yêu Thối Ma Hồ, quả nhiên có một khoản lớn, thực lực tăng lên không khỏi phải nói. Đầu Đà Hồng Y ở trong địa lao Bí Cảnh vất vả hai mươi năm, cũng đều chấp tay cung kính Đường Tiêu.

Thu phục được Đầu Đà Hồng Y, Đường Tiêu cũng mượn tầm mắt của Bàn Thái, nhìn thấy Hồ Bạt đã tiến vào tầng thứ mười của địa lao, dường như sắp tới gần bảo tàng rồi.

Đường Tiêu lập tức thúc giục toàn bộ Khôi Yêu trận, đi tới nơi địa lao càng sâu và giết chết. Muốn cướp đoạt lấy phần thưởng lớn nhất trong tay Hồ Bạt ở bên trong Bí Cảnh này.

Hiện tại ai cũng không biết chỗ sâu mười tầng của địa lao này, bí bảo cất giấu ở nơi tận cùng như thế. Hơn nữa lại xa không gian Bí Cảnh, cũng phải sâu vào địa lao tầng thứ mười, giải trừ được phong ấn Bí Cảnh mới được. Yêu thú địa lao tầng thứ bảy trong lúc đối mặt với Đường Tiêu cùng với sự hỗ trợ của Đầu Đà Hồng Y, Khôi Yêu trận. Lúc này cơ bản đã không có bất kỳ hành động đánh trả nào. Đường Tiêu mang theo một đám Con rối trên đường đi không có gì ngăn cản, liên tục săn giết hơn mười yêu thú, sau đó đánh với một đội yêu thú khác chuyên săn giết. Đứng trong đội ngũ võ giả hàng đầu này, chính là nam tử trung niên mà Đường Tiêu đã gặp phải ở lối vào tầng thứ bảy.

Nhưng ánh mắt của Đường Tiêu rất nhanh liền tập trung vào người thiếu nữ phía sau lưng người đàn ông trung niên này.

Không thể nào?

Đường Tiêu có chút giật mình.

Thiếu nữ này rõ ràng rất giống với Sarah kiếp trước.... Kiếp trước, lần đầu tiên nhìn thấy Sarah nàng mới mười hai tuổi, đôi mắt nàng thật to, lại khiến cho sự nghiệp sát thủ mười năm của Đường Tiêu duy nhất một lần do dự, về sau thậm chí đem nàng bên cạnh bảy năm, cho tới khi hắn bị bán thì bị bắt chấp hành tử hình.

Bảy năm, người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình? Kiếp trước, mỗi khi Đường Tiêu đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, Sarah đều khóc thành nước mắt, hắn biết rõ nàng lo lắng hắn không trở về được.

Sarah là lo lắng duy nhất của Đường Tiêu kiếp trước, rất nhiều lúc, trong lúc hắn chấp hành nhiệm vụ và bị trọng thương, trách nhiệm khó khăn cũng đều là vì có thể sống trở về nhìn thấy nàng.

Đến với kiếp này lâu như vậy, Đường Tiêu với những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước đã trở nên nhạt nhòa, lúc này đột nhiên cảm xúc ủa về, hần nắm chặt nắm đấm hồi lâu mới xua đi cảm xúc này.

Nàng cũng xuyên không sao? Nhớ rõ ở kiếp trước, lần đầu tiên gặp nàng, hần mười sáu tuổi mà nàng mới chỉ có mười hai tuổi. Nhưng “Sarah” trước mắt này có lẽ đã mười bảy, mười tám tuổi rồi, hơn nữa căn bản không biết Đường Tiêu. Nếu như nàng có thể nhận ra Đường Tiêu, Đường Tiêu cũng lập tức nhìn ra được từ trong ánh mắt của nàng.

Vừa nhìn người thiếu nữ này rất tỉ mỉ xong, Đường Tiêu cúi đầu xuống, thế gian này người giống nhau rất nhiều, có lẽ chỉ là ảo giác của hần mà thôi.

Dực Thai công chúa rất nhạy cảm chú ý tới thay đổi cảm xúc của Đường Tiêu, kể cả hai nắm đấm xiết chặt của hần. Lúc cùng với người đàn ông này, nàng rất ít khi nhìn thấy hần kích động như thế, điều này khiến cho công chúa Dực Thai không thể không đánh giá người thiếu nữ đối diện kia.

- Thực lực của các người thật cứng rắn, rõ ràng có thể hàng phục Đầu Đà Hồng Y!

Người đàn ông trung niên khiếp sợ nhìn Đầu Đà Hồng Y bên trong tiểu đội của Đường Tiêu.

Người đàn ông trung niên lúc trước cũng từng đánh nhau với Đầu Đà Hồng Y, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân. Đương nhiên đó là khi Đầu Đà Hồng Y không sử dụng Liệt hồn công, điều kiện tiên quyết. Bây giờ Đầu Đà Hồng Y đã rõ ràng thành thật ngoan ngoãn đứng trong đội quân của Đường Tiêu, ít nhất nói rõ ràng thực lực của Đường Tiêu còn cao hơn nhiều so với Đầu Đà Hồng Y mới có thể khiến hần phục tùng.

- Cô ấy là ai?

Đường Tiêu giơ ngón tay chỉ Sarah.

264. Chương 264: Tiểu Tiểu.

Sát Vương

Chương 264: Tiểu Tiểu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Cô ấy là biểu muội của ta Tiểu Tiểu, Công Tử hạnh hội!

Một gã trẻ tuổi từ phía sau đội quân vượt lên, người này là Lôi Hồng trước đây khi Đường Tiêu tiến vào Bí Cảnh chủ động tìm hần kết đội. Vừa rồi vẫn ẩn thân phía sau, lại thêm sự chú ý của Đường Tiêu ở trên người Sarah, cho nên cũng không chú ý tới hần.

Tiểu Tiểu trốn sau lưng của người thanh niên trẻ, lại có chút sợ hãi nhìn Đường Tiêu, nàng không biết rõ vì sao Đường Tiêu lại đột ngột hỏi nàng.

Đường Tiêu có chút nhắm hai mắt lại, một lát sau khẽ lắc đầu, cảm giác mình đã nghĩ quá nhiều, sau đó hần hỏi người đàn ông trung niên một câu:

- Các người muốn kết bạn đồng hành với chúng ta?

- Bây giờ chúng ta chỉ muốn mau chóng phá vỡ phong ấn Bí Cảnh này. Quay trở lại thế giới bên ngoài, nếu như có nhiều cường giả đồng ý liên thủ cũng chúng ta, việc giết tới tầng thứ mười sẽ càng trở nên dễ dàng. Ta nghĩ mục đích của các người và chúng ta không khác nhau mấy.

Người đàn ông trung niên giải thích với Đường Tiêu.

- Nếu như muốn kết bạn thì cứ làm thôi.

Đường Tiêu quay đầu lại liếc nhìn Tiểu Tiểu, khoát tay với người đàn ông, ý bảo hần không cần dài dòng.

- To gan! Dám đối với Vương gia...

- Ngưu Thượng! Không được vô lễ với công tử! truyện copy từ

Một gã thị vệ bộ mặt rất cường tráng thái độ với Đường Tiêu rất bất mãn, nhưng hắn vừa nói ra một nửa đã bị người đàn ông trung tuổi quát tháo.

- Lão phu họ Lôi, một chữ độc cái đình, đây là con trai Lôi Hồng, vị này là Ngưu Thượng, vị này là Phiền Côn, vị này là Tần Phong, bọn họ đều là hộ vệ trong nhà lão phu, xin hỏi công tử họ gì?

Người đàn ông trung tuổi dừng lại ở người đàn ông cường tráng kia, chủ động hạ thấp giọng điệu giới thiệu bản thân và đám người đi theo ông ta.

- Đường Tiêu.

Đường Tiêu trả lời Lôi Đình hai chữ, tiếp tục đi về phía trước, giống như không có sự tồn tại của những người này.

Thế gian này lớn nên nhiều người giống nhau, nếu như không vì người này, Tiểu Tiểu, cô nương này rất giống Sarah của kiếp trước, Đường Tiêu cũng sẽ không kết bạn với những người này.

- Đường công tử còn trẻ tuổi đã có võ công tu vi cao như vậy, dưới trướng cường giả như mây, thật là thiếu niên xuất anh hùng.

Lôi Đình không hề quan tâm tới thái độ ngạo mạn của Đường Tiêu, trên đường đi tiếp tục tìm chuyện nói, dường như có ý muốn kết giao với hắn.

- Khách khí quá!

Thẳng tay không đánh người đang cười, nhưng Đường Tiêu cũng không muốn thâm giao với Lôi Đình, ngữ khí vẫn tỏ ra có chút lãnh đạm, Lôi Đình nhận thức được điều này sau đó cũng không nói thêm gì.

Dực Thai công chúa chạy tới chỗ Tiểu Tiểu, biểu hiện rất thân mật, chủ động nói chuyện với Tiểu Tiểu. Thật ra là nàng muốn tìm hiểu mối quan hệ giữa Đường Tiêu và cô gái này, có phải là có chuyện giấu giếm bên trong. Vì vừa rồi Đường Tiêu nhìn cô ta nửa ngày, lại chủ động hỏi Lôi Hồng về nàng. Nhưng Dực Thai công chúa sau khi nói chuyện một hồi với Tiểu Tiểu cô nương, phát hiện Tiểu Tiểu cô nương và Đường Tiêu vốn không quen biết nhau, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Dực Thai công chúa vốn không nghĩ tới, toàn bộ những người trong đội này đều là những người Mãn mà nàng hận nhất, hơn nữa lại là thành viên tầng lớp hoàng tộc. Hiện tại Tiểu Tiểu cô nương đứng bên cạnh nàng đương nhiên là công chúa người Mãn ở đại lục Cửu Châu, được gọi là Khổ Trà công chúa, ở triều đình được phong là Thục công chúa.

Các a ca bình thường gọi nàng là Tiểu Tiểu Khổ Trà. Vừa rồi Lôi Hồng giới thiệu không muốn tiết lộ thân phận công chúa của nàng, cho nên mới giới thiệu với Đường Tiêu tên của nàng là Tiểu Tiểu.

Sau khi người Mãn chiếm lĩnh đại lục Cửu Châu, nói theo cách xưng hô của triều trước đại lục Cửu Châu, con gái của vua được gọi là công chúa, cũng không phải xưng hô là cách cách trong bộ phim truyền hình ở kiếp trước. Cũng quy định con gái do hoàng hậu trong cung sinh ra gọi là Cố Luân công chúa, con gái của phi tử và con nuôi của hoàng hậu thì gọi là Thục công chúa. Khổ Trà công chúa là do phi tử sinh ra, nhưng trước đó là do hoàng hậu nhận nuôi.

Cứ như thế, triều Minh và triều Mãn vốn dĩ là hai thế lực không thể dung hòa, ở trong Bí Cảnh này trời đưa đất đẩy mà hợp thành một đội quân, đều muốn cho đối phương phải lưu lại phía sau.

Khổ Trà công chúa rất kỳ lạ Dực Thai công chúa còn nhỏ như thế, rõ ràng đã đạt tới tu vi cấp Địa Nguyên. Đương nhiên nếu như nàng biết Dực Thai công chúa cũng cùng tuổi sẽ càng thêm kinh ngạc.

Dực Thai công chúa nhận thấy Khổ Trà công chúa mới chỉ có tu vi Nhân Nguyên cấp bốn, cũng có chút hiếu kỳ vì sao nàng có thể cùng những người này xông vào chỗ địa lao sâu như vậy. Trên người Khổ Trà công chúa có một thứ pháp khí phòng ngự chống lại nghịch thiên mạnh mẽ, khiến cho khả năng phòng ngự của nàng tương đương với võ giả Địa Nguyên cấp hai. Đương nhiên lúc chiến đấu, các thành viên trong tiểu đội Lôi Đình đều tự giác bảo vệ Khổ Trà công chúa, không cho yêu thú có cơ hội tấn công nàng.

Hai đội quân kết bạn xong, thông qua tầng thứ bảy dễ dàng, giống như một đường quét ngang qua, dễ dàng tiến đến lối vào tầng thứ tám. Thành viên trong tiểu đội của Lôi Đình rất lạ lùng vì đám người áo đen bên cạnh Đường Tiều, bọn chúng dường như không nói lời nào, hơn nữa lúc chiến đấu liền giống như một đám người máy. Nhưng nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Đường Tiều, cũng không có người chủ động hỏi chuyện này.

Trong tầng địa lao thứ tám mọi người gặp phải một loại yêu thú thần lằn. thân thể khổng lồ dài hơn hai trượng. toàn thân hiện ra một màu nâu đỏ quái dị. Loại yêu thú thần lằn này không có mắt, có vẻ như dựa vào khứu giác hoặc là giống như những con dơi dùng các loại máy định vị bằng sóng âm thanh để săn tìm mục tiêu. Đầu lưỡi của bọn chúng có thể duỗi dài ra hai trượng, hai chân trước cực lớn giống như một đôi thiết bào, bị nắm chộp lấy không chết thì cũng bị tổn thương, cái đuôi cũng có lực tấn công. Hơn nữa ưa thích trốn những nơi tối tăm đánh lén, tạo nên nguy cơ uy hiếp vô cùng lớn ọi người.

Đám Con rối của Đường Tiều kết thành Khôi yêu trận đối phó với khả năng đánh lén của yêu thú thần lằn. cha con Lôi Đình cùng vài tên tùy tùng của họ cũng bày trận, hai trận hình này phối hợp bảo hộ lẫn nhau, từ đầu tới cuối đều không bị bọn yêu thú thần lằn đánh lén quấy rầy .

265. Chương 265: Vượt Qua Tầng Thứ Tám.

Sát Vương

Chương 265: Vượt qua tầng thứ tám.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Luyện yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiều không có cách nào gây tổn thương cho thần hồn của những yêu thú thần lằn này, điều này khiến cho lực công kích của hắn giảm bớt đi nhiều. Mà vòng xoáy tru sát yêu thú tốc độ quá chậm, hiệu suất quá thấp, cho nên hầu hết thời gian, Đường Tiều không thể không sử dụng tác chiến của kim, may mắn hắn phản ứng rất nhanh, tăng thêm chiến giáp hộ thể vạn luyện thần minh. Đối phó trong lúc nàu thú thần lằn ngược lại cũng không chịu thiệt thòi.

Hai đội Đường Tiều đã vượt qua tầng thứ tám gian nan, thật ta khiến hắn cảm thấy sự mạnh mẽ của hóa thân Người sói Hồ Bạt.

Bởi vì hai đội của Đường Tiều và Lưu Đình cùng đối phó với yêu thú thần lằn rất khó, Đường Tiều từng nhiều lần dùng mắt Bàng Thái chứng kiến bọn chúng bị Hồ Bạt đánh một quyền, nổ thành vài đoạn tại chỗ.

Mà những yêu thú thần lằn này nếu như đã biết sức mạnh của Hồ Bạt, thậm chí còn cố ý tránh hắn. cho bên tiểu đội của Hồ Bạt vừa xuyên qua địa lao tầng thứ tám xong vô cùng nhẹ nhõm. Nhưng hai đội của Đường Tiều cùng một chỗ lại bước đi khó khăn, giống như xông vào quỷ môn quan vậy.

Tầng thứ tám đã là gì, tầng thứ chín khó khăn còn lớn hơn.

Tầng thứ chín xuất hiện một lượng lớn yêu thú thần lằn khác, một loại được gọi là yêu thú thần lằn bay thiết giáp. Yêu thú này nằm sấp trên mặt đất còn cao hơn con người rất nhiều, chiều cao hợp với cái đuôi càng dài thêm bốn trượng, một thân đen ngăm tỏa sáng bên ngoài như mang theo kim loại sắc, thân thể khẽ phát ra tiếng soạt soạt, tiếng ma sát của thiết giáp.

Thần lằn bay thiết giáp cực lớn đầu đẹp giống con cá sấu, trong miệng toàn răng kim loại nhọn khiến cho người ta sợ hãi, nhưng vũ khí tấn công khiến người ta sợ hãi nhất chính là đầu lưỡi của nó.

Khi một con thạch sùng thè lưỡi ra bắt một con bướm bướm, nếu như là một con bướm bướm, sẽ biết đầu lưỡi thạch sùng này kinh khủng đến mức nào. Bây giờ hai tiểu đội đã đến địa lao tầng thứ chín, đối mặt với thần lằn bay thiết giáp liền giống như bướm bướm đối diện với thạch sùng vậy.

Đường Tiêu khi dùng mắt Bằng Thái đã sớm nhận biết sự lợi hại của loại thần lần bay thiết giáp này. Hắn cũng tính được từ đầu, nếu như dùng thực lực của Hồ Bạt là mười phần thì thực lực của thần lần bay thiết giáp này ít nhất cũng đạt tới tầm năm sáu.

Hồ Bạt sau khi hóa thành thực lực của Người Sói, thậm chí đã tương đương với Địa Nguyên cấp năm, cho nên Hồ Bạt vẫn có thể đánh bại những con thần lần bay thiết giáp này dễ dàng. Nhưng đối với hai đội quân của Đường Tiêu, đối diện với loại thần lần bay thiết giáp này liền giống như ác mộng vậy.

Bây giờ ước chừng có mấy trăm người đang sinh tồn trong cái không gian Bí Cảnh này, khi Hồ Bạt và Đường Tiêu tiến vào phía trước, mấy trăm người thực lực mạnh nhất đều thuộc về Đầu Đà Hồng Y và vị vương gia người Mãn Lôì Đình. Thực lực của bọn họ nhiều nhất cũng đã đến tầng thứ tám, muốn đến tầng địa lao thứ mười cũng cần phá giải phong ấn của Bí Cảnh. Không có thực lực của Hồ Bạt thì đừng có mơ tưởng.

Ít nhất không đạt tới tu vi Địa Nguyên cấp bốn, cũng đừng có đụng đến những thần lần bay thiết giáp này, nếu không thì là muốn chết.

Lưỡi của thần lần bay thiết giáp duỗi ra dài bốn trượng không nói, phía trên còn có những răng cửa dài sắc nhọn, nếu trực tiếp phóng ra có thể dễ dàng xuyên qua hộ thể cương khí và thân thể của một võ giả Địa Nguyên cấp ba.

Hai tiểu đội kết bạn sau tầng thứ chín, rất nhanh đã gặp phải con thần lần bay thiết giáp này. Loại thần lần bay thiết giáp này giống với yêu thú thần lần, thích núp trong bóng tối đánh lén. Nếu như nó ngã sấp trên mặt đất không động, người sẽ nghĩ rằng đó là một tảng đá, nhưng nếu phát hiện sai thì tất cả đã không còn kịp rồi.

Mục tiêu tập kích đầu tiên của giống thần lần bay thiết giáp này là Lâm Quý, Đường Tiêu phản ứng rất nhanh, dùng thần hồn Lâm Quý khống chế thân thể của hắn, hét lớn một tiếng dùng thương Bá vương trong tay quang vào mặt thần lần bay thiết giáp, cái đuôi của thần lần bay thiết giáp cũng quét mạnh vào trên bụng Lâm Quý.

Mọi người kinh hoàng hét lên, toàn bộ thân thể Lâm Quý bị đánh nát, cả người bay luôn ra ngoài, lao vào vách tường đối diện trong địa lao, phát ra một tiếng trầm đục sau đó ngã rơi xuống. Nhưng chỗ thương Bá vương ném vào cũng rất chuẩn xác đâm thẳng vào mắt một con thần lần bay thiết giáp, đau tới mức điên cuồng gào mấy tiếng rồi chạy thực mạng đi.

Lâm Quý bị thương rất nặng, toàn bộ thân thể bên trong bị đập nát, giống như bị vỡ thành hai đoạn. Đường Tiêu cũng không nói nhiều, thu lại thương Bá vương, đem Lâm Quý thu vào phòng chăm sóc trong luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Một chương này của thần lần bay thiết giáp khiến ọi người đã tự cảm thấy được sức mạnh của yêu thú này, Đường Tiêu có thể nhận ra, với tu vi Địa Nguyên cấp ba của Lâm Quý có thể bị một đòn đánh cho thảm như vậy, sợ rằng toàn bộ lực Khôi Yêu cũng không làm gì được giống thần lần bay yêu thú này.

Ghê tởm hơn chính là loại yêu thú này vô cùng thông minh, thực lực bản thân mạnh mẽ nhưng không chính diện nghênh chiến mà thích chơi chiến thuật đánh lén, khiến cho người ta khó phòng bị, chiến thuật tổ chức cũng không áp dụng được.

Bất kể là trận vòng xoáy xay thịt hay là vòng xoáy tru sát, uy lực công kích nhất định sẽ lớn nhất, nhưng kết trận cần có thời gian, đối phó với hành động tấn công của yêu thú cần bản không thể được. Hơn nữa Đường Tiêu cảm thấy nếu may mắn vây trận được thần lần bay thiết giáp, với thực lực hung hãn mạnh mẽ của nó cũng sẽ cường ép mà xông ra ngoài.

Bởi vì Lâm Quý, Đầu Đà Hồng Y và thú gai bạc vẫn chiến đấu phía trước, tiểu đội của Lôì Đình cũng đã hiểu được thực lực của bọn họ. Lâm Quý và thần lần bay thiết giáp vừa đẩy một hiệp đã bị trọng thương mất đi lực chiến đấu, lập tức khiến cho tất cả các thành viên của hai tiểu đội đều trở nên lo lắng, đặc biệt vô cùng lo lắng mình sẽ trở thành mục tiêu tấn công tiếp theo của thần lần bay thiết giáp.

- Vương gia, xem ra chúng ta phải dùng đến sét điện.

Một gã hộ vệ tiến để bên Lôì Đình nói nhỏ một câu.

- Cứ cố gắng cầm cự tới lúc phải dùng, hiện tại mới ở tầng địa lao thứ chín, phía dưới còn có một tầng địa lao. đọc truyện mới nhất tại .

Sắc mặt Lôi Đình biểu hiện rất nghiêm túc, rõ ràng tình thế bây giờ không cần quá tốt.

- Đường công tử, chúng ta hãy kết thành thể trận phòng ngự, trước tiên diệt trừ thần lẫn bay thiết giáp trước đã.

Hộ vệ của Lôi Đình nói nhỏ xong, bèn đứng dậy đi đến bên cạnh Đường Tiêu thương lượng một chút.

266. Chương 266: Thần Lẫn Bay Thiết Giáp.

Sát Vương

Chương 266: Thần lẫn bay thiết giáp.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Ủ!

Đường Tiêu gật đầu, lập thể trận phòng ngự lúc này có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất, thời điểm này nếu như liều mạng tiến về phía trước, nếu như gặp phải thần lẫn bay thiết giáp, cho dù Đường Tiêu có thể dẫn theo đám Con rối chạy thoát, tiểu đội của Lôi Đình cũng nhất định sẽ bị diệt cả đoàn.

Đường Tiêu thật sự không muốn tiểu cô nương Sarah chết đi như vậy, tuy nàng và Sarah của kiếp trước không có quan hệ gì.

- Mặt khác, tình thế nguy cấp, chúng ta sẽ sử dụng sét điện kia đối phó với thần lẫn bay thiết giáp, đến lúc đó sẽ xảy ra trận nổ tung. Đường công tử và các vị địa hiệp phải chú ý phối hợp một chút.

Lôi Đình nói với Đường Tiêu.

- Sét điện?

Đường Tiêu ngây cả người, lập tức liền tỉnh ngộ ra, sét điện này chắc chắn là lôi chấn trước đây hắn sử dụng, chỉ là cách gọi không giống mà thôi.

- Khi chúng tôi ném sét điện sẽ hô to một tiếng “ nổ”, khi đó Đường công tử cũng đừng có xông lên phía trước tác chiến, nằm sấp tại chỗ là được rồi, để tránh cho vụn đá nổ tung gây thương tích.

Lôi Đình dặn dò Đường Tiêu.

- Cho ta xem sét điện của ông.

Đường Tiêu giơ tay hướng về phía Lôi Đình.

Lôi Đình do dự một lát rồi vẫn lấy sét điện ra đưa cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu quan sát một hồi so sánh phát hiện sét điện này so với lôi chấn trước đây hắn sử dụng to gấp ba lần, màu sắc cũng đậm hơn một chút, xem ra uy lực cũng lớn hơn nhiều so với lôi chấn.

- Ông có bao nhiêu loại sét điện? Tôi có những bảo bối không tồi, có thể đổi với ông.

Lôi chấn của Đường Tiêu thuận tay dùng hết rồi, còn chưa tìm ra vật thay thế, sét điện uy lực lớn này lại rất hợp với ý của hắn.

- Ha ha, thật sự xin lỗi, chúng tôi cũng không còn lại mất cái.

Lôi Đình có chút khó xử nhìn Đường Tiêu nói một câu.

- Thế à?

Đường Tiêu lắc đầu, đem sét điện trả lại cho Lôi Đình. Sau khi hấn rời khỏi đây sẽ tìm cơ hội quay trở về Cửu Châu đại lục. Tài nguyên ở đảo Obi quá thiếu thốn, Đại Minh đóng cửa gắt quá, thứ đồ như lôi chấn vẫn bị coi là tà vật, muốn mua cũng không mua được, thật là khiến cho người ta đau đầu.

Thần lằn bay bị thương sau đó vô cùng thù hằn, không bao lâu sau liền chui ra từ một chỗ tăm tối, lúc này mục tiêu nó tập kích là Ngưu Thượng của tiểu đội Lôi Đình. Nhưng những hộ vệ bên cạnh Lôi Đình cũng không phải hạng bình thường, sau khi Ngưu Thượng phát hiện bị tấn công, liền lập tức lùi thân về sau, hô lớn một tiếng “ nổ”. ném mạnh sét điện ra ngoài.

Vốn hấn nhằm trúng vào cái miệng đang há to của thần lằn bay thiết giáp, nhưng thực tế lại ném xuống phía dưới thân thần lằn bay thiết giáp. Sét điện bị đánh xuống đất đã tạo nên một tiếng nổ tung khiến cho đất đá trong địa lao một hồi rung chuyển, thần lằn bay thiết giáp cũng bị nổ bay lên.

Đường Tiêu liền nhíu mày, tiểu đội Lôi Đình này cũng không có mấy cái sét điện, dùng như vậy nhất định là lãng phí, bên ngoài thần lằn bay thiết giáp này còn có một tầng sắt thép dày đặc bao bên ngoài, loại nổ ngoài then này chỉ khiến cho nó nổ bay mà căn bản không làm tổn thương gì đến nó.

Thân thể thần lằn bay thiết giáp bị bay lên “ phanh” một tiếng ngã trên mặt đất, sau đó cũng không nhúc nhích nổi.

Mấy tên hộ vệ của Lôi Đình phát ra một trận hoan hô, hiển nhiên bọn chúng vẫn tin tưởng vào uy lực của sét điện.

- Coi chừng nó giả chết.

Đường Tiêu nhắc nhở mấy tên hộ vệ một tiếng, sau đó nhìn thẳng vào thần lằn bay thiết giáp nằm rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Quả nhiên thần lằn bay thiết giáp này bò lên từ mặt đất, một lần nữa lao mạnh tới Ngưu Thượng trong tiểu đội của Lưu Đình, khoảng cách gần như vậy tiểu đội của Lưu Đình không có khả năng sử dụng sét điện được, chỉ có cách rút kiếm bên hông đâm tới thần lằn bay thiết giáp.

Trên cánh tay của Lôi Đình hiện ra một chiếc cung, ông ta tiến nhanh đến bên cạnh Ngưu Thượng, rồi lập tức bắn vào cái lưới dài đang bắn ra của thần lằn bay thiết giáp. Lôi Đình giơ tay lên, bên trong cây cung bắn ra một mũi tên Phích Lịch hỏa bắn vào trong miệng thần lằn bay thiết giáp. Nổ oàng oàng trong miệng nó một tiếng. Thần lằn bay thiết giáp bị nổ tới mức máu tươi đầm đìa, nhưng đầu lưỡi đầy những răng cưa của nó cũng lập tức bắn xuyên qua ngực trái của Lôi Đình, bắn ra phía trước một vũng máu.

Thần lằn bay thiết giáp miệng bị nổ máu tươi đầm đìa cũng không bỏ qua như vậy, nó rít khà gào thét mấy lần nữa rồi hướng về phía Lôi Đình đang bị thương rất nặng đánh tới, thành viên trong đội của Lôi Đình kinh hoàng hô lên nhưng đã không kịp trở tay.

Nhưng vào lúc này, Đường Tiêu điều khiển Đầu Đà Hồng Y, đột nhiên phát ra Liệt hồn công, sức mạnh của Đầu Đà Hồng Y đã tăng lên gấp hai ba lần, vung vẩy kim chùy của Đường Tiêu, đột nhiên nện xuống đầu thần lằn bay thiết giáp.

Thần lằn bay thiết giáp kêu thảm một tiếng, trên đầu bị đập cho đục một lỗ máu, nó hất cái đuôi lên, cái đuôi nặng nề đập vào trên đầu Đầu Đà Hồng Y. Đột nhiên cái đầu trần của Đầu Đà Hồng Y đã bị đánh cho bị cắt đi một nửa, liền ngã xuống mặt đất. Đường Tiêu vội vàng thu hồi hấn vào luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Lôi Đình hướng tới Đường Tiêu ánh mắt cảm kích, bản thân ông ta đã bị trọng thương, nếu không phải Đường Tiêu ra tay kịp thời, hiện tại hấn đã là vong hồn của thần lằn bay thiết giáp rồi.

Thần lằn bay thiết giáp giận dữ, buông tha tấn công đội của Lôi Đình, gầm lên một tiếng rồi lao đến tiểu đội của Đường Tiêu.

Một Con rối cấp hai ở gần nó nhất né tránh không kịp, lập tức bị thần lằn bay thiết giáp đụng vào. Đường Tiêu lui cũng không được, vội vàng sử dụng mai rùa và thủ lĩnh Tinh Cương, liền hiệp thủ lĩnh thú gai sắc để ngăn cản bước chân của thần lằn bay thiết giáp. Sau đó Lôi Hồng đứng cách đó không xa hô lớn một tiếng :

- Hồng Thiệu! Sét điện!

Lôi Hồng vội vàng ném một quả sét điện đến chỗ Đường Tiêu, Đường Tiêu nhận lấy nắm chắc lấy nó rồi nhanh chóng ửi qua phía trên thần trí của mình, cùng lúc đó thần lần bay thiết giáp đã phá tan mai rùa, nhanh chóng phóng ngược lại thống lĩnh Tinh Cương và phía sau thủ lĩnh thú gai sắc, vung vẩy móng vuốt sắc bén, mở miệng máu tươi đầm đìa hướng đánh về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu bắn một quả sét điện cực kỳ chuẩn vào trong hầu của thần lần bay thiết giáp, sau đó hét to một tiếng...

- Bùm!

- Oàng!

Một tiếng vang thật lớn, Đường Tiêu ở khoảng cách gần đó bị nổ cho bay lên giữa không trung, thần lần bay thiết giáp cũng bị nổ rơi xuống dưới, đau đến mức nhảy sâu vào trong địa lao.

267. Chương 267: Dực Thai Đau Lòng.

Sát Vương

Chương 267: Dực Thai đau lòng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu thân vạn Chiến giáp thần minh từ trên không trung rơi xuống mặt đất, xương cốt có đoạn đã bị gãy, nằm trên đất không động đậy. Dực Thai công chúa sợ tới mức mặt tái mét, vội vàng chạy tới xem thương tích của Đường Tiêu.

- Phu quân! Người đứng chết! Phu quân!

Dực Thai công chúa hoảng loạn khóc lóc bên cạnh Đường Tiêu.

- Xin đừng, người đừng có dễ chết như thế?

Chung Lam lạnh lùng ném cho Dực Thai công chúa một câu, trước kia Chung Lam mỗi ngày đều cầu xin Đường Tiêu nhanh chết đi, nhưng Đường Tiêu ngược lại càng sống càng thêm mạnh mẽ. Đối với Chung Hiệp, người ương ngạnh nhất trên thế giới này không có ai khác ngoài Đường Tiêu và Tiểu Cường.

Dực Thai công chúa bán tín bán nghi nhìn Chung Lam, lại nhìn trên mặt Đường Tiêu: truyện copy từ

- Phu quân! Đừng có dọa thiếp!

- Người như hán sao lại có người yêu chứ?

Chung Lam thầm nói một câu, người dũng cảm như Dực Thai công chúa dám gả cho ác ma chắc phải có dũng khí rất lớn mới được.

- Đường công tử.... Cậu ấy không sao chứ?

Lôi Hồng cũng đã đi tới, vừa rồi hắn ta đã tận mắt nhìn thấy Đường Tiêu ném sét điện rất chính xác vào trong miệng thần lần bay thiết giáp, cảm thấy rất là khâm phục.

- Có thể không sao ư? Cũng là vì cứu người đó!

Dực Thai công chúa không vui trừng mắt nhìn Lôi Hồng.

- Ủ... Đúng như thế.

Lôi Hồng có chút lúng túng trả lời Dực Thai công chúa một câu, sau đó liền nhìn Đường Tiêu đang nằm trên mặt đất.

- Phu quân! Phu quân! Người mau tỉnh lại đi!

Dực Thai công chúa ở bên cạnh vừa khó vừa lay Đường Tiêu.

- Xương cốt vừa nổi lại bị đánh gãy rồi!

Đường Tiêu có chút bức mình ngồi dậy. Sau khi nổi xương lành xong, cơ bắp bị tổn thương cũng không cần trị liệu, nhưng thần lần bay thiết giáp này vẫn chưa chết mà Con rối của Đường Tiêu hầu hết đã bị trọng thương đã mất đi năng lực chiến đấu, chỗ này lưu lại lâu sẽ rất nguy hiểm.

- Người không sao thì tốt rồi! Sao lại giả chết thế? Làm thiếp sợ muốn chết!

Dực Thái công chúa lại vừa vui vừa tức giận, trong mắt còn ngân ngấn nước.

- Ta đâu có giả chết?

Đường Tiêu tức giận trừng mắt nhìn Dực Đại công chúa, đứng lên chào Lôi Hồng một tiếng, sau đó bảo vệ công chúa Lôi Hồng cùng đi qua xem vết thương của Lôi Đình.

- Đường công tử, thần lần bay bên trong địa lao thứ chính này thật lợi hại! Thực lực bây giờ của chúng tan gảy cả tầng thứ chín cũng không qua, chứ nói chi là xuống tầng thứ mười phá bỏ phong ấn Bí Cảnh.

Thân thể Lôi Đình bị thương có lộ ra chút bị thương, ông ta là thực lực cao nhất của Địa Nguyên cấp ba, thực lực cũng không kém bao nhiêu so với Đầu Đà Hồng Y. Những người bên cạnh ông ta, ngoại trừ Tiểu Tiểu cô nương vô công tu vi thấp ra, những người khác đều là tu vi Địa Nguyên cấp hai, cấp ba.

Hiện tại đội Đường Tiêu càng tăng thêm một đội mười mấy người Địa Nguyên mạnh mẽ, ngay cả một con thần lần bay thiết giáp cũng đối phó không nổi, huống chi là những yêu thú chung cực ở tầng thứ mười... Đối với Lôi Đình, người nóng lòng muốn rời khỏi Bí Cảnh này trở về Cửu Châu đại lục, tâm trạng tuyệt vọng hoàn toàn so với nỗi đau thể xác bị thương còn khó chịu hơn.

Về việc phá bỏ phong ấn Bí Cảnh để trở về đảo Obi, Đường Tiêu thực sự cũng không quá bị quan, hẳn biết với thực lực Địa Nguyên cấp năm của Hồ Bạt sẽ có thể giết quan được cửa ải cuối cùng, tầng 10. Từ khi phong ấn đóng Bí Cảnh lại, những người bị nhốt trong đều trở về nơi đã đến. Mượn mắt Bằng Thái xem, tiểu đội của Hồ Bạt hiện tại tất cả đều tiến triển thuận lợi, vẫn không có trở ngại quá lớn.

Không gian trong địa lao rất lớn, Lôi Đình hiển nhiên cũng không gặp đoàn người của Hồ Bạt, cho nên ông ta phát hiện sau khi liên hiệp với tiểu đội của Đường Tiêu, hiện tại duy trì được đến tầng thứ chín khó khăn, liền vô cùng uể oải.

Mọi người ở đây cứu trợ người bị thương, tranh thủ nghỉ ngơi thời gian ngắn. Con thần lần bay thiết giáp bị mọi người bao vây đánh và bị Đường Tiêu ném cho nổ tung lại lặng lẽ không có tiếng động nào tiến đến. Nó bước chân vô cùng nhẹ, da người và màu tường địa lao giống như một màu. Lúc nằm sấp và lúc ở trên vách tường người căn bản không nhìn thấy nó.

Đáng sợ hơn chính là, móng vuốt sắc bén của nó có thể leo dễ dàng trên trên tường ở địa lao....

Thần lần bay thiết giáp hiển nhiên là một loại thú rất óan hận, hoặc là con thần lần bay thiết giáp này cảm thấy với thực lực của mình, rõ ràng bị đám người kia đánh cho thảm như thế, không có được lợi ích nên không cam lòng. Cho dù nó bị trọng thương nhưng vẫn muốn chạy tìm về nơi chiến lúc này.

Người hộ vệ tên Ngưu Thượng đột nhiên cảm thấy có vật gì nhỏ trên mặt của hắn, hắn vô ý thức nhìn lên trên đỉnh đầu liền nhìn thấy một con thần lần thiết giáp vừa mở miệng to, không ngừng nhả ra máu tươi và nước miếng...

Ngưu Thượng vừa kịp mở miệng kêu đã bị lưỡi của thần lần bay thiết giáp xuyên qua bả vai, đầu lưỡi căng đầy nhanh chóng thu lại, sau đó cả thân thể hóa thành một bóng đen, mang treo Ngưu Thượng bỏ chạy về phía trước mất dạng.

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Ngưu Thượng điên cuồng giãy dụa lên, nhưng lực của hắn so với thần lần thiết giáp đương nhiên là kém quá xa, căn bản không có cách nào thoát khỏi đầu lưỡi quấn của thần lần bay thiết giáp.

Phiền Côn, Tần Phong và Ngưu Thượng là ba huynh đệ sinh tử, Phiền Côn và Tần Phong thấy Ngưu Thượng bị bắt đi lập tức cảm vũ khí xông qua chỗ góc, chuẩn bị đi cứu Ngưu Thượng. Nhưng khi hai người đang

đuổi theo đến góc đó, đã chứng kiến tất cả trước mắt, sắc mặt trong chốc lát trở nên trắng bệch, sợ hãi tới không dám kêu lên.

Cái con thần lần bay thiết giáp bị thương tàn tật kia đang ở phía sau chỗ góc hai người, trước mặt gặp phải hai con thần lần bay thiết giáp khác đang ăn thịt một con thần lần bay thiết giáp đang ăn thịt. Hai con thần lần bay thiết giáp này phát hiện có thịt tươi bèn lập tức mở rộng cái miệng đỏ như máu vọt đến. Một con cắn chân Ngưu Thượng, một con cắn bờ vai Ngưu Thượng. Lúc này con thần lần bị tàn tật lưỡi của nó vẫn đang vòng quanh nửa người Ngưu Thượng.

Ngưu Thượng lại phát ra vài tiếng rên rỉ kêu cứu, nhưng lúc này ba con thần lần bay thiết giáp đã đồng thời dùng sức mạnh mỗi con xé một hướng, thân thể Ngưu Thượng lập tức bị xé thành ba miếng. Ruột của Ngưu Thượng còn chảy trên đất, chỉ có đầu và người vẫn đang bị cuốn bên trong con thần lần bay thiết giáp. Trong giờ phút này hắn vẫn chưa chết, nhìn thấy Phiền Côn và Tần Phong hai người ở bên trong góc khuất, bèn dốc toàn lực cuối cùng hô lớn một tiếng:

- Cứu ta...

268. Chương 268: Kiếp Trước Nợ Quá Nhiều...

Sát Vương

Chương 268: Kiếp trước nợ quá nhiều...

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Con thần lần bay thiết giáp kéo một chiếc chân của Ngưu Thượng, một miếng nuốt chửng xuống, cảm giác chưa thỏa, lại gào thét chén những thân thể còn lại của Ngưu Thượng. Con thần lần bay thiết giáp bị thương nuốt không tiện, vừa mới thối thân thể Ngưu Thượng sang một bên, kết quả là con thần lần thiết giáp kia cũng ngoạm một miếng cắn lấy nửa còn lại của Ngưu Thượng, lắc lắc cái đầu khổng lồ của nó. Rất nhanh đã cướp đi toàn bộ thân thể Ngưu Thượng, chỉ còn lại một cái đầu lông lốc trôi trên mặt đất.

Con thần lần bay thiết giáp bị thương thấy toàn bộ chiến lợi phẩm bị giấu bên vòm vàng xông lên phía trước, dùng đầu lưỡi cuốn lấy, nuốt chửng lấy Ngưu Thượng.

Rốt cục, trên mặt đất chỉ còn lại đồng nội tạnh, còn chỗ góc Phiền Côn và Tần Phong quần đều đã ướt đầm rồi.

- Chúng ta nhất định phải quay trở lại tầng thứ tám, nếu không đều phải chết ở chỗ này.

Lôi Đình nghe Phiền Côn và Tần Phong kể lại chuyện thấy Ngưu Thượng xong, nhờ có sự nâng đỡ của Lôi Hồng và Tiểu Tiểu mà đứng dậy được, nói với Đường Tiêu quyết định của ông.

Đường Tiêu cũng không thể không từ bỏ, hắn đã chấp nhận thực lực mạnh mẽ của những con thần lần bay thiết giáp này, căn bản không phải là hắn và trận Con rồi hoàn toàn có thể địch nổi, tiếp tục xâm nhập vào địa lao thì chỉ có nước đi chịu chết.

Vì không muốn kinh động ba con thần lần bay thiết giáp vừa mới ăn xong, mọi người đều không dám thở, bước chân nhẹ nhàng quay trở lại tầng thứ tám. Nhưng khi một đoàn người đang dễ dàng đi vào con đường đến tầng thứ tám, vừa đứng lúc gặp phải con thần lần bay thiết giáp ngay trước mặt!

P phía sau lưng mọi người dường như cũng truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng gào thét của thần lần bay thiết giáp, quay trở lại đương nhiên là không thể, nhưng muốn quay trở lại tầng thứ tám thì chỉ có thể kiên trì đánh được thần lần bay thiết giáp.

- Hồng Thiệu, còn sét điện không?

Đường Tiêu không rời mắt nhìn chăm chăm vào con thần lần bay thiết giáp, đưa tay hướng về phía Lôi Hồng.

- Một quả cuối cùng.

Lôi Hồng đem quả sét điện còn lại duy nhất trên người giao vào tay Đường Tiêu.

Con thần lần bay thiết giáp bị tổn thương nghiêm trọng đang trong lúc giằng co với mọi người, điên cuồng gào rú một tiếng, quần vào vách tường trong nháy mắt đã không thấy, xem ra nó cũng không muốn đối diện nghênh chiến với mọi người.

- Nhanh! Chúng ta mau trở lại tầng thứ tám thôi.

Lôi Đình nói với những người bên cạnh.

Đúng lúc này, mấy con thần lần bay thiết giáp mới thoát được lại lặng yên không một tiếng động mà đi trên đỉnh tường đá phía sau mọi người.

Ngay lúc mọi người chưa kịp phản ứng gì, cái lưới đầy những răng cưa dài của nó trong nháy mắt đã xuyên qua pháp khí hộ thể của Tiểu Tiểu, chảy ra một vũng máu. Tiểu Tiểu còn không kịp kêu cứu thì đã nhanh chóng cuốn nòng vào con đường tắt ở chỗ sâu.

- Cứu ta!

Tiếng kêu tuyệt vọng của Tiểu Tiểu từ phía sâu con đường vọng tới.

- Không!

Lôi Hồng thấy biểu muội công chúa Khổ Trà bị thần lần bay thiết giáp dùng vòi cuốn đi, hai mắt đỏ bừng lên, muốn đuổi theo cứu lại bị Lôi Đình ở bên cạnh kéo mạnh lại.

- Hoành nhi. Không có tác dụng đâu...

Trên mặt Lôi Đình hiện ra vẻ mặt đau khổ.

Tầng địa lao thứ chín này có không biết bao nhiêu thần lần bay thiết giáp, với thực lực của Lôi Hồng, cho dù không gặp con thần lần bay thiết giáp khác, chỉ là cứu công chúa từ miệng con thần lần bay thiết giáp bị thương kia khả năng cũng quá khó, hắn mà qua đó chỉ có thể chịu chết.

Đường Tiêu phản ứng rất nhanh, Tiểu Tiểu bị tấn công bắt đi trong nháy mắt, hắn đã nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng biến mất trong bóng đêm của Tiểu Tiểu. Không biết vì điều gì, đột nhiên trong nháy mắt, hắn phảng phất như nhìn thấy Sarah bị thần lần bay thiết giáp lôi đi, trong lòng hắn cũng trầm xuống mãnh liệt.

Kiếp trước hắn nợ nàng quá nhiều, vĩnh viễn không thể nào trả hết.

Kiếp này...

Mặc dù Đường Tiêu trong lòng rất rõ ràng Tiểu Tiểu không phải Sarah, nhưng ánh mắt tuyệt vọng của nàng, lại khiến cho Đường Tiêu không thể tách nàng ra khỏi ký ức về Sarah.

-....

Đường Tiêu mắng to một tiếng, thu hồi vạn luyện Chiến giáp thần minh, lập tức ngưng khí thả người bay lên. Không ngờ được đường địa lao quá hẹp, Tuyết Điều giang cánh xong không để ý liền đâm thẳng vào đá trên tường.

- Phu quân, người đi đâu vậy?

Dực Thai công chúa có chút lo lắng, muốn đuổi theo Đường Tiêu nhưng bị Chung Lam bên cạnh ôm lấy.

- Các người nhanh lên đi.

Đường Tiêu hướng về phía sau gọi to một tiếng, lập tức biến trở về nguyên hình, một cước đạp mạnh trên tường đá địa lao, ở trên tường đạp phải một cái hố đá. Cùng lúc đó thân thể của hắn cũng bị cuốn bắn theo hướng Tiểu Tiểu bị cuốn đi.

- Đây.

Dực Thai công chúa vừa tức giận vừa vội vàng ra sức giậm chân, nàng có chút nghi không thông việc Đường Tiêu có thể vì một người con gái không quen biết mà nguy hiểm đến tính mạng mình.

Hắn nhất định không phải dừng cảm vì nghĩa, vừa rồi Ngưu Thượng bị cuốn đi, hắn ta căn bản thwof ơ...

Đừng nói là Dực Thai công chúa không hiểu, ngay cả cha con Lôi Hồng trong lòng cũng có chút khó hiểu. Nhưng Đường Tiêu trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy vẫn can đảm xả thân cứu Khổ Trà công chúa, khiến cho hai cha con ông ta cảm thấy rất xấu hổ.

Bởi vì xông đến quá mạnh, cả người Đường Tiêu giống như muốn vỡ ra, thân thể xuyên qua không khí thậm chí phát ra âm thanh xoẹt xoẹt, giống như âm thanh xuyên không từ kiếp trước đến kiếp này. Đường Tiêu chưa bao giờ dốc sức liều mạng như bây giờ.

- Sarah, nàng không thể chết được.

Đường Tiêu trong lòng hô lớn một tiếng, cho dù hắn biết rất rõ Tiểu Tiểu không phải Sarah, hắn cũng không cần phải vì một thiếu nữ lạ lẫm như thế mà mạo hiểm, nhưng hắn không thể nào cưỡng lại bước chân của mình.

Xông lên, một khi gặp phải sự bao vây của những con thần lần bay thiết giáp kia, có lẽ hắn sẽ chết không thể ngờ. Nhưng giờ phút này Đường Tiêu không quan tâm gì cả, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, phải cứu được Sarah trở về.

Hắn đã giết cha mẹ của nàng, lại hại nàng lẻ loi cô đơn, bảy năm nay nàng luôn khóc thút thít sau lưng hắn mỗi đêm khuya. Cho dù Đường Tiêu không thừa nhận nhưng ở kiếp trước, hắn rất thích Sarah, trong tâm đối với nàng càng áy náy, vừa muốn né tránh nàng. Dùng vẻ lạnh lùng để che dấu bản thân nhưng lại không dám đối mặt với ánh mắt thuần khiết của nàng.

Chết, xuyên đến kiếp này, hai đời đã cách xa nhau, hắn mãi mãi không thể nào trả hết những gì đã nợ nàng. Thậm chí còn không kịp nói với nàng một lời xin lỗi.

269. Chương 269: Đầu Óc Hồn Loạn

Sát Vương

Chương 269: Đầu óc hỗn loạn

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Trong thời điểm này, Đường Tiêu đem tất cả những gì hắn nợ Sarah tất cả đều ký thác vào Tiểu Tiểu, tuy rằng nàng chỉ giống Sarah mà thôi.

Cả người Đường Tiêu giống như một đạn pháp vọt tới trước, tại một chỗ chuyển xoay chín mươi độ, liền đập mạnh về phía sau vượt qua, liếc mắt thấy được đầu lưỡi thần lần bay thiết giáp vòng quanh người Tiểu Tiêu. Lần này con thần lần bay bị trọng thương hiển nhiên tiếp thu được sự giáo huấn lần trước, bèn “kéo” đồ ăn đến một chỗ tương đối vắng hưởng một mình, cho nên chung quanh không có con thần lần bay thiết giáp nào khác.

Vai trái của Tiểu Tiểu bị xuyên thủng, cả người bị đầu lưỡi của thần lần bay thiết giáp cuống lấy, căn bản không có cách nào nhúc nhích, trên người toàn bộ là máu. Ánh mắt nàng vốn dĩ đã tuyệt vọng, nhìn thấy Đường Tiêu lại nổi lên vài phần hy vọng, chỉ là nàng có chút không lý giải nổi tại sao người con trai này lại đuổi theo mình.

- Cứu ta...

- Sarah, đừng sợ, ta đến đây.

Đường Tiêu hét lớn lên một tiếng, vạn luyện chiến giáp thần mình trong nháy mắt bao trùm lấy toàn thân, chuỗi kim giải kích cũng nắm trong tay, cả người giống như một đạn pháo nặng nề hướng vọt tới thần lần bay thiết giáp.

Thần lằn bay thiết giáp bị quấy rầy lộ ra vẻ vô cùng phẫn nộ, nó xoay người lạ mở miệng rộng hướng về phía Đường Tiêu rít lên gầm gừ thanh âm uy hiếp. Có thể vì phát hiện chỉ có một người xông đến nên không ăn thịt Tiểu Tiêu mà tiếp tục chạy thực mạng.

Đường Tiêu không ngừng bước chân, hướng tới thần lằn bay thiết giáp lao đến, kìm giải kích cũng đâm rất chuẩn xác vào cái lưỡi của thần lằn bay thiết giáp. Hai vật tiếp xúc, kìm giải kích cũng được mở ra, toàn bộ của kìm lập tức biến thành những lưỡi dao răng cưa sắc bén. Lại thêm Đường Tiêu vô cùng hung hãn vọt tới phía trước “phốc” một tiếng, đầu lưỡi cứng như thép của thần lằn bay thiết giáp đã bị của kìm của Đường Tiêu chặt cho đứt gốc luôn.

Đương nhiên, vừa rồi liên tiếp hai lần bị nổ tung trong miệng, đầu lưỡi của thần lằn bay thiết giáp cũng bị thương không nhẹ, không thì Đường Tiêu lần này rất khó chặt đứt nó.

Thần lằn bay thiết giáp đã đứt đầu lưỡi, điên cuồng rống lên, cùng lúc đó, cái đuôi thô của nó nhanh chóng như điện quét ngang qua Đường Tiêu. Đường Tiêu tránh không kịp, chỉ có thể nâng cánh tay giờ khiến mạnh lên bảo vệ đầu. Một tiếng trầm đục, các đốt ngón tay ở cánh tay trái đưa ra để bảo vệ bị đứt ra, một lực khổng lồ đã khiến cho Đường Tiêu bay ra, toàn bộ thân thể đụng vào bên tường đá bên trong địa lao.

Thần lằn bay thiết giáp lại một lần nữa chuyển hướng về phía Tiểu Tiêu đang ở trên mặt đất, mở rộng cái miệng khổng lồ, chuẩn bị muốn cắn nuốt lấy nàng.

- Đi chết đi.

Thân thể Đường Tiêu lại một lần nữa bắn ra từ trong tường đá, kìm kích trong tay làm chùy, nện mạnh mẽ vào đầu thần lằn bay thiết giáp, đem thần lằn bay thiết giáp đập xuống mặt đất. Thần lằn bay thiết giáp vô cùng mạnh, vừa mới bị kìm kích đập rơi trên mặt đất, cả người lập tức liền bắn đi, cái đuôi cuốn lấy vạn quân lực quăng ra. Một kích này đã khiến cho cương khí hộ thể của Đường Tiêu nhanh chóng nát ra rồi, cũng đập vào phần chân hần.

“răng rắc” một tiếng, vạn luyện chiến giáp thần minh mà Đường Tiêu đang mặc bị tan tác ra quái dị, cùng lúc đó các bộ phận trên thân thể Đường Tiêu đã mất đi cảm giác với hai chân. Rõ ràng lần này thần lằn thiết giáp trọng tâm đánh vào hai đùi của Đường Tiêu.

Cơn đau đớn cực lớn đã khiến cho trong đầu Đường Tiêu trở nên trống rỗng, cơ hồ như muốn muốn ngất đi, nội tâm của hần cũng đã phẫn nộ đến cực hạn. Trong lúc sắp bị thần lằn bay thiết giáp một lần nữa đánh bay trong nháy mắt, Đường Tiêu đã không qua tâm tới hai cái đùi bị gãy nữa, đạo điện qua Vân Triện bay ra, bám chắc lấy cái miệng rộng của thần lằn bay thiết giáp. Đường Tiêu bị trọng thương cũng mượn lực này, tiến đến gần thần lằn bay thiết giáp, thả người nhảy lên lưng thần lằn bay thiết giáp.

Sau đó Đường Tiêu lấy ra đoản đao Hàn Thiết, từng đao từng đao chọc thẳng vào con mắt mù kia của thần lằn thiết giáp. Tuy rằng con mắt của thần lằn thiết giáp đã bị thoái hóa, nhưng hốc mắt vẫn đang còn tồn tại, hơn nữa đó là nhược điểm duy nhất lộ ra trên người hần.

Thần lằn thiết giáp điên cuồng giãy giụa lẫn lộn, muốn quăng Đường Tiêu ra, nhưng Đường Tiêu bất chấp tất cả dùng điện quang Vân Triện liều lĩnh cố định mình trên đỉnh đầu nó, bất luận nó giãy giụa thế nào cũng không thể quăng Đường Tiêu ra được.

- Sarah, trốn xa một chút.

Đường Tiêu hướng về phía Tiểu Tiêu hét lên một tiếng.

Vừa mới giãy giụa thoát ra từ trong miệng lưỡi thần lằn bay thiết giáp, Tiểu Tiêu đã đoán được vị công tử này mười phần đến tám, chín phần là nhận nhầm người, nhưng cũng vội vàng làm theo lời hần ta trốn xa bên vách đá.

Đường Tiêu lấy ra miếng sét điện, ấn mạnh nó vào sâu trong hốc mắt của thần lằn bay thiết giáp, sau đó tay phải vỗ một cái, đột nhiên thân thể bắn ra khỏi người thần lằn bay thiết giáp.

Thần lằn bay thiết giáp điên cuồng hét lên một tiếng, hướng tấn công vào chỗ Đường Tiêu bắn ra.

- Bùm!

Thân thể Đường Tiêu còn chưa rơi xuống đất đã nghe thấy một tiếng nổ của sét điện. Một tiếng nổ tung, đất trời rung chuyển, thần lằn thiết giáp bị xóc lên đỉnh đầu, óc văng khắp nơi. Lúc này thân thể nó bị thương rơi trên mặt đất không còn động đậy gì, cuối cùng cũng chết rồi.

Đường Tiêu bị sét điện nổ gần đó thổi bay ra xa, một lần nữa đâm vào tường đá địa lao. Sau đó rơi xuống mặt đất địa lao, tuy rằng có vận luyện chiến giáp thần mình hộ thể, nhưng kinh mạch toàn thân không có chỗ nào là tốt cả.

Thân thể Đường Tiêu bị thương rất nặng, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn, thậm chí có chút không nhớ rõ là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Trong nháy mắt Đường Tiêu thấy hai má Tiểu Tiểu cùng ánh mắt lo lắng, mơ màng màng, hắn lại coi nàng thành Sarah.

Đường Tiêu thậm chí còn cho là mình vừa hoàn thành một nhiệm vụ sinh tử, cứu tử nhất sinh về tới nhà cùng Sarah, trong lòng Sarah vô cùng lo lắng nhìn hắn.

- Sarah, xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Đường Tiêu giờ cánh tay bị thương, cố gắng cầm lấy tay Tiểu Tiểu, cảm xúc hoàn toàn không không chế được.

Trải qua muôn vàn trắc trở, bao nhiêu lần đối diện với sinh tử, Đường Tiêu một mực đóng băng tình cảm của mình, thể hiện một thái độ không vui không buồn, cảm chính mình không được có tình cảm với bất kỳ người nào. Nhưng trong thời khắc này, tất cả những kiên cường mà hắn có đã không còn nữa, trái tim hắn cũng chưa bao giờ yếu ớt như bây giờ.

270. Chương 270: Hôn.

Sát Vương

Chương 270: Hôn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Ta...ta....không phải....

Tiểu Tiểu có chút xấu hổ nhìn Đường Tiêu, nhưng hắn vẫn cho rằng nàng đang thì thào nói, hoàn toàn xem nàng như một người khác.

- Ta chưa từng có trách nhiệm với nàng, chỉ muốn nàng được sống tiếp.

Nước mắt Tiểu Tiểu cũng đã chảy ra, nghe Đường Tiêu nói không rõ lắm nhưng dường như đã hiểu được câu chuyện của Đường Tiêu.

Nàng nợ hắn, hơn nữa thấy hắn bị thương rất nặng, thần trí mơ hồ, hiển nhiên sống không được bao lâu. Tiểu Tiểu dứt khoát duỗi cánh tay ra ôm lấy hắn, không ngại ngừng an ủi hắn đã không tiếc tính mạng cứu nàng trở về từ miệng thần lằn bay thiết giáp.

Mơ mơ màng màng, Đường Tiêu ngửa mặt lên cọ cọ vào, Tiểu Tiểu tưởng là hắn có lời gì muốn nói trăn trở lại, vội vàng cúi đầu xuống thấp một chút.

Không ngờ Đường Tiêu đột nhiên hôn lên môi nàng, hơn nữa còn có phần mạnh hơn.

Tiểu Tiểu trở tay không kịp, mở to hai mắt nhìn một hồi không kịp phản ứng, khi nàng có phản ứng muốn thoát ra, đầu của Đường Tiêu đã vô lực mà rơi xuống dưới.

Tiểu Tiểu lập tức có chút choáng váng.

Đây chính là... nụ hôn đầu của nàng... sau lại dần dần mê như vậy....

Nhưng mạng của nàng là do hắn cứu, nếu như không phải hắn xả thân cứu nàng, hiện tại nàng đã nằm trong bụng thần lằn thiết giáp rồi.

Mà hấn lại vì cứu nàng mà chết.

Không biết vì sao, trong tâm Tiểu Tiểu cũng bắt đầu khó chịu, nước mắt cũng rơi xuống. Vì người con trai đã xả thân cứu nàng, vừa rồi tính mạng hấn vào thời khắc cuối cùng còn hôn nàng thật mạnh...

Nếu như đây là tình yêu thì tình yêu này thật quá ngắn ngủi.

Tiểu Tiểu ôm lấy đầu Đường Tiêu, khuôn mặt nàng khóc càng trở nên thương tâm, nước mắt không thể ngăn rơi xuống. Vì người con trai này, cũng vì nàng như đóa hoa sớm nở tối tàn, vì tình yêu sáng chói như vì sao kia.

Đường Tiêu dễ dàng chết như vậy sao?

Luyện Yêu Thối Ma Hồ xoay tròn điên cuồng một hồ, một lượng lớn chân khí mạnh mẽ đi vào trong cơ thể Đường Tiêu, điện quang Vạn Triện nhanh chóng chữa trị vết thương của Đường Tiêu, kinh mạch trong cơ thể dần dần tiếp hợp lại, thần trí của Đường Tiêu cũng rất nhanh liền tỉnh lại.

- Thật xin lỗi, nhận nhầm người rồi, ở đây rất nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Thần trí Đường Tiêu sau khi khôi phục lại, cũng hồi phục lại cái tính lạnh lùng, hấn liền đứng dậy xem xét xung quanh.

- Nhận nhầm người?

Tiểu Tiểu nhất thời có chút phản ứng không kịp, nụ hôn đầu tiên cực kỳ quý giá của người thiếu nữ bị hấn tước đoạt rồi, bây giờ chỉ nhẹ nhàng bang quơ một câu nhận nhầm người?

Nhưng hấn vẫn chưa chết, Tiểu Tiểu cảm thấy mình nên vui mới phải.

- Cô không sao chứ.

Đường Tiêu xoay người lại nhìn vết thương trên vai Tiểu Tiểu.

- Cho dù người nhận nhầm.... ta... vẫn cảm ơn người đã cứu ta.

Tiểu Tiểu xấu hổ tới mức đỏ mặt, nói nhỏ với Đường Tiêu, hấn không biết... có nhớ chuyện vừa hôn nàng ban nãy không?

Đường Tiêu không nói gì, chỉ giơ tay sờ vết thương nghiêm trọng trên vai Tiểu Tiêu, rất nhanh liền giúp nàng trị thương. Võ công tu vi của Đường Tiêu hiện tại so với Tiểu Tiểu cao hơn nhiều, điện quang Vạn Triện chữa trị năng lực vô cùng kinh người. Nửa phút sau đã khiến cho vết thương trên vai Tiểu Tiểu đã được chữa như lúc trước.

Trong nửa phút này, Tiểu Tiểu vẫn nhìn người con trai này không rời mắt, người con trai vừa cưỡng hôn nàng. Nhìn rõ góc cạnh của hấn, khí khái hào hùng mười phần, tuổi còn trẻ lại mang theo ánh mắt lạnh lùng tang thương... Đàn bà là loài động vật rất có cảm tính, cảm động chuyện giữa sự sống và cái chết là khó quên nhất. Lại thêm nụ hôn khó quên vừa rồi khiến cho kinh tâm động phách. Tiểu Tiểu biết rõ, đời này kiếp này nàng vĩnh viễn không thể quên được người con trai này.

Vết thương trên vai được chữa rồi, nhưng quần áo bị nghiền nát lại không sửa được, cho đến khi Tiểu Tiểu cảm giác được Đường Tiêu để tay lên cái vai trần bóng của thiếu nữ, lúc này mới “này” thét lên kinh hãi một tiếng, sau đó dùng tay kia che chính mình.

Đường Tiêu lấy ra một bộ quần áo dự phòng của mình đưa cho Tiểu Tiểu sau đó quay người đi.

Tiểu Tiểu đặt quần áo của Đường Tiêu đưa cho lên, chăm chú mặc vào mình, tim không ngừng nhảy loạn lên, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Đường Tiêu. xem tại

- Đi thôi, tiếng nổ vừa rồi mạnh quá, rất có thể chúng ta đã bị những con thần lân bay thiết giáp khác theo dõi.

Đường Tiêu trong lòng có một dự cảm nguy hiểm vô cùng lớn.

Thần lần bay thiết giáp không cần con mắt nhìn vật, tiếng động lớn như vậy không thể không thu hút càng nhiều thần lần bay thiết giáp chú ý. Nếu chúng vẫn chưa phát động tấn công, phần nữa là vì vẫn còn quan sát.

- Ủ!

Tiểu Tiểu lên tiếng xong, Đường Tiêu ôm lấy nàng chạy gấp vào hướng cửa địa lao tầng thứ chín.

Tiểu Tiểu vội vã không kịp chuẩn bị, thoáng cái đã bị Đường Tiêu ôm vào trong ngực, lập tức xấu hổ đỏ mặt lên. Hai tay nàng ôm thật chặt lấy cơ thể Đường Tiêu. Không biết là vì nhanh hay là tim nàng đập quá nhanh mà khiến cho nàng cảm giác mê muội nói không ra lời, tựa hồ tất cả như trong giấc mơ.

Tiểu Tiểu bỗng nhớ lại một chuyện cũ, một chuyện cũ mà nàng đã không để ý...

Năm đó, nàng mười bốn tuổi, một vị Phù Bình tiên sinh từ Lạc Dương đoán thiên cơ cho phụ hoàng, lúc ấy nàng và mấy vị công chúa vừa đứng lúc đi ngang qua đó chơi, mấy vị tỷ tỷ đều coi Phù Bình tiên sinh là thầy bói, để cho ông ta coi tướng số, nhân duyên cho các nàng.

Mấy vị tỷ tỷ xem bói xong, Tiểu Tiểu cũng rất mong Phù Bình tiên sinh giúp nàng coi chuyện nhân duyên tương lai...

Phù Bình tiên sinh nhắm mắt tính toán thật lâu mới chậm rãi mở miệng nói:

- Một ngày kia công chúa rơi vào sào huyệt của ác long, nguy hiểm gần kề, hắc sẽ xuất hiện, giết ác long, cứu công chúa trong vòng nước sôi lửa bỏng.

- Ác long sào huyệt, tiên sinh người nói bừa rồi, Khổ Trà muội muội đang sống đây sao có thể rơi vào sào huyệt ác long được?

Mấy vị tỷ tỷ đều cho rằng Phù Bình tiên sinh nói lung tung. Xì mũi coi thường lời nói của ông ta.

- Haha, nếu như cô tin, đó chính là mệnh đã thuộc về cô rồi, tất nhiên vào thời điểm xuất hiện, nếu như cô không tin có lẽ khi xuất hiện, cô sẽ cảm thấy gặp nhau quá muộn.

Phù Bình tiên sinh lại nói một ý dầu sâu sắc về sau, liền hất ống tay áo bay lên mà đi.

Tiểu Tiểu đương nhiên không cho là mình sẽ có ngày rơi vào sào huyệt của ác long, cho nên cũng không tin lời của Phù Bình tiên sinh... từ đó về sau nàng đã quên đi chuyện này.

Hiện tại, nàng đang dựa trong ngực Đường Tiêu, đột nhiên lại hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với Phù Bình tiên sinh.

271. Chương 271: Cánh Cửa Tầng Thứ Chín.

Sát Vương

Chương 271: Cánh cửa tầng thứ chín.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Là gặp nhau nhưng hận quá muộn sao?

Tiểu Tiểu mặt càng đỏ hơn, hai tay cũng ôm chắc lấy người Đường Tiêu.

Đúng lúc này, ba con thần lần bay thiết giáp hướng về phía hai người kéo đến, nhìn thấy Đường Tiêu tìm đường chạy trốn cũng không âm thầm đánh lén mà leo lên trên tường phi nhanh tới đánh truy kích vào Đường Tiêu.

Đường Tiêu biết rõ, vừa rồi có thể đánh nổ con thần lần bay thiết giáp kia cứu Tiểu Tiểu hoàn toàn là do vận khí. Nếu như hắn bị ba con thần lần bay thiết giáp này đuổi theo, cho dù có một trăm cái mạng cũng sẽ chết hết.

Đường Tiêu như điên không ngừng lao về phía trước, đường chạy ngắn trong địa lao như chạy nước rút, ngưng khí biến hóa hoặc là sử dụng phi hành pháp khí, đều không bằng hai chân linh hoạt của Đường Tiêu. Đường Tiêu lại một lần nữa bắn ra tốc độ phát huy đến cực hạn, chỗ góc cua địa lao bèn dùng chân đạp mạnh vào tường đá, một bước bay ra phải dài tới ba, bốn trượng. Cả người hắn đang chạy nhưng phải nói là liên tục nhảy.

Không khí xung quanh bởi vì bạo khí từ trên người Đường Tiêu công kích ra, ngay cả ba con thần lần bay thiết giáp đang theo sát hắn cũng phải giữ khoảng cách. So với dị hình số một mà nói, sinh sống lâu năm trong địa lao này, những con thần lần bay thiết giáp cũng đã quen với hoàn cảnh này, đều từ xa so với Đường Tiêu mới đến.

Lại có bốn con thần lần bay thiết giáp không một tiếng động tiến đến xúm lại, gia nhập vào đội ngũ đi săn Đường Tiêu và Tiểu Tiểu. Mọi người lo lắng đứng ở giữa tầng địa lao thứ chín và tầng địa lao thứ tám chờ đợi, cuối cùng cũng thấy Đường Tiêu ôm Tiểu Tiểu xuất hiện chỗ góc cua, cũng chạy vội tới bên này, mà phía sau hắn rõ ràng có tới sáu, bảy con thần lần bay thiết giáp.

- Nhanh thêm một vài người tới lối vào khắc chế bọn chúng, các người xông tới bọn chúng sẽ không có cách nào đâu.

Lời Hồng hô lớn một tiếng, lúc này bọn họ ai lao qua đó cũng không giúp được Đường Tiêu, cho nên chỉ có thể la to bên ngoài.

Đường Tiêu đương nhiên biết rõ điều này, vào giờ phút này hắn đương nhiên cũng muốn nhanh một chút, nhưng đã đạt đến tốc độ cực hạn, làm sao có thể nhanh hơn nữa.

- Nhanh lên phụ quân.

Dực Thai công chúa cũng hô to một tiếng.

Năm con thần lần bay thiết giáp trong nháy mắt đã tiếp cận được đằng sau Đường Tiêu cách chưa đến năm mét. Những con đã đuổi tới thềm lưỡi tấn công đúng lúc Đường Tiêu đang qua một đoạn đập đá, hai chân đạp mạnh vào đá, cả người lại một lần nữa bắn ra ngoài, nguy hiểm tránh qua, né tránh hai cái đầu lưỡi vừa bắn qua.

Đường Tiêu đã không có thời gian, trong đầu chỉ còn ý niệm dốc toàn lực hướng về phía thềm đá cấm chế chạy vào đó.

Sống hay chết có lẽ trong nháy mắt này.

Mượn con mắt Chung Lam, Đường Tiêu phát hiện một con thần lần bay thiết giáp gần hắn nhất khẽ nhếch miệng, đối với hiện tượng này Đường Tiêu đã có kinh nghiệm, biết là thần lần bay thiết giáp sắp dùng đầu lưỡi răng cửa phóng ra.

Nhưng bây giờ căn bản không đủ để né tránh nó.

Nếu để cho đầu lưỡi của nó đánh trúng vào phía sau lưng Đường Tiêu, thân thể Đường Tiêu lập tức sẽ bị xỏ xuyên qua.

Trốn, đã không có biện pháp, né tránh cũng không được rồi.

Với tốc độ ánh sáng, Đường Tiêu đem ngặc mai rùa chắn ở đằng sau, thống lĩnh Tinh Cương cũng đem ra chắn ở sau lưng, đồng thời đem vạn luyện chiến giáp thân mình bọc ở trên người.

Vạn luyện chiến giáp thân mình bọc lên trên, tốc độ của Đường Tiêu lập tức chậm lại, đầu lưỡi thần lần bay thiết giáp lập tức bắn qua, nhẹ nhàng xuyên qua ngặc mai rùa, thống lĩnh Tinh Cương kích động lớn vào ngực, sau đó tấn công mạnh mẽ vào phía sau lưng Đường Tiêu.

Đường Tiêu chỉ cảm thấy thân thể bị một trận lay động mê muội phía sau, phía sau lưng vô cùng đau đớn, chỗ vạn luyện chiến giáp thân mình bị đầu lưỡi của thần lần bay thiết giáp đánh vào sinh ra một cái lỗ nhỏ.

Nhưng lần kích này lại không hề xỏ xuyên qua vạn luyện chiến giáp thân mình của Đường Tiêu mà lại đánh cho hắn bay ra ngoài, vừa vọt rơi vào thềm đá tầng thứ tám.

Bảy con thần lần bay thiết giáp dường như ý thức được Đường Tiêu sắp bỏ chạy, ngay khi Đường Tiêu bắn ra bèn đạp mạnh qua, hơn nữa thân thể còn cách xa mấy trượng đã dùng đầu lưỡi bắn ra đầu nhọn, khoảng cách phía sau lưng Đường Tiêu chưa đầy một mét.

Lúc này chúng muốn cuốn Đường Tiêu trở về.

- Nhanh lên, nhanh lên.

Mọi người trên thêm đã kinh hoàng hô lớn lên.

Đường Tiêu thu hồi vạn luyện chiến giáp thân mình, đạp mạnh chân trên mặt đất, mặt đất hiện lên cái hố đá, cả người giống như một viên đạn đột nhiên bắn về phía cửa vào tầng thứ tám.

Cuối cùng khi đầu lưỡi của bảy con thần lần bay thiết giáp sắp chạm được vào thân thể Đường Tiêu, hần thả người xuyên qua cửa vào tầng địa lao thứ chín đến tầng địa lao thứ tám. Đầu lưỡi của bảy con thần lần bay thiết giáp đụng vào cửa cấm chế, tất cả theo bản năng đều rút trở lại, hiển nhiên chúng còn sợ hãi cái cửa cấm chế này.

Không biết cửa cấm địa lao tầng thứ chín này là do ai thiết kế, đối với những võ giả không hề có tác dụng gì, nhưng đối với những yêu thú này lại khiến chúng hoảng loạn chạy trốn. Liền giống như kiếp trước Đường Tiêu ngẫu nhiên đánh vỡ được hắc ám, vẫn rất kỳ quái cái tại sao những con yêu thú trong địa lao này lại không cùng nhau xông qua cửa. Điều này hoặc chỉ có người sáng tạo ra Bí Cảnh này mới có thể biết được thôi.

Đường Tiêu ôm Tiểu Tiểu vượt qua cửa cấm chế này, cuối cùng bọn chúng cũng an toàn. Yêu thú tầng thứ tám, đối với hai tiểu đội này cơ bản không tạo nên sự uy hiếp gì.

Đường Tiêu đã tiêu hao hết khí lực, xông qua cả cấm chế vẫn còn ôm Tiểu Tiểu nằm trên mặt đất. Bởi vì vừa rồi tình trạng khẩn cấp vô cùng mạo hiểm, cho nên khi bỏ chạy về tầng địa lao thứ tám, hai người vẫn đang ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ. Cho đến khi sắc mặt Dục Thai công chúa trở nên khó coi, ý thức được có chút gì đó không ổn, lúc này mới vội vàng thả Tiểu Tiểu trên ngực ra đứng lên.

Tiểu Tiểu cũng đã hồi phục thần trí, khuôn mặt đỏ lên giống như quả anh đào chín mọng, nhưng không biết vì sao trong nàng lại ngọt ngào đến không nói nên lời. Không chỉ bởi vì là sống sót rồi, cũng bởi vì lời tiên đoán của Phù Bình tiên sinh đã trở thành sự thật, chân mệnh thiên tử của cuộc đời nàng đã xuất hiện, cứu nàng từ trong sào huyệt của thần long...

- Phu quân.

Dục Thai công chúa rất khoa trương hô to một tiếng, sau đó nhào vào ngực Đường Tiêu, sống sót sau tai nạn vui sướng nhưng phần nhiều là để công khai thị uy với Tiểu Tiểu.

272. Chương 272: Lôi Đình

Sát Vương

Chương 272: Lôi Đình

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tiểu Tiểu nghe thấy Dục Thai công chúa gọi to một tiếng, lại chứng kiến Đường Tiêu giơ tay ôm Dục Thai công chúa. Những ngọt ngào trong lòng lập tức trở nên có chút đắng chát. Nàng bắt đầu hối hận, vì sao lúc trước không tin Phù Bình tiên sinh...

- Haha, nếu như ngươi tin thì mệnh người đã thuộc về ngươi, tất nhiên sẽ không xuất hiện ngay lúc mới gặp. Nếu như ngươi không tin, đây chính là người thích hợp nhất cả đời ngươi. Đương nhiên khi xuất hiện người sẽ cảm thấy hận sao gặp nhau muộn màng.

Vì Tiểu Tiểu lúc ấy không tin lời của Phù Bình tiên sinh... kết quả đợi đến lúc hần xuất hiện, chinh phục trái tim nàng thì hần đã có nơi thuộc về, hai người dĩ nhiên trở thành hận sao gặp nhau muộn màng.

Lúc ấy nếu như tin lời Phù Bình tiên sinh, Phù Bình tiên sinh sẽ nói cho nàng biết, ngay lúc này nàng phải làm như thế nào để giành lấy nhân duyên thuộc về nàng.

- Tiểu Tiêu, nàng không sao là tốt rồi.

Lôi Hồng vừa vui mừng vừa xấu hổ đến bên nói với Tiểu Tiêu. Thân là biểu ca, vừa rồi còn không đi cứu nàng. Chỉ ở chỗ này chờ xác, thật là mất mặt.

- Đường công tử, đa tạ ngài, đại ân đại đức này lão phu suốt đời không quên.

Lôi Đình đến bên Đường Tiêu thi lễ nghiêm chỉnh. Khổ Trà công chúa là do ông mang ra khỏi cung, một khi xảy ra chuyện ông còn mặt mũi nào đối diện với hoàng đế người Mãn kia.

- Đường công tử, đại ân đại đức này chúng ta suốt đời không quên.

Lôi Hồng cùng hai gã thị vệ đi tới chỗ Đường Tiêu thi lễ.

- Khách khí rồi.

Đường Tiêu trả lời bọn người Lôi Đình một câu, sau đó vô thức nhìn Tiểu Tiêu, lại bị Dục Thai công chúa giờ tay ôm lấy.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhỏ của Dục Thai công chúa, Đường Tiêu lắc đầu cười, nhưng hắn cũng không muốn nói nhiều.

Đàn bà, mãi mãi đều nhỏ nhen như vậy.

Ở kiếp trước, pháp luật quy định nam nữ bình đẳng, chế độ một vợ một chồng, ở kiếp này, nam nhân nào chả có năm thê bảy thiếp?

Khục khục khục... nghĩ xa quá.

- Đường công tử..

Tiểu Tiêu đủ dũng khí, đi đến bên Đường Tiêu. Phù Bình tiên sinh không nói cho nàng biết làm thế nào để giành lấy tình yêu về phía mình, nhân duyên của nàng. Nhưng nàng không muốn gặp nhau hận đã muộn, cho nên nàng nhất định phải chủ động giành lấy, cho dù không giành được cũng không thể để ỉn hối hận.

- Cô còn chuyện gì nữa? Vừa rồi thiếu chút nữa hại chết phu quân ta.

Dục Thai công chúa tức giận chặn lại trước mặt Tiểu Tiêu.

- Nương tử, đừng có hung dữ như thế.

Đường Tiêu khẽ vươn tay ôm Dục Thai công chúa vào lòng.

Dục Thai công chúa vốn rất xấu hổ khi ở trước mặt nhiều người như vậy thân mật với Đường Tiêu, nhưng bây giờ vì ghen, không quan tâm tới cái gì hết, bị Đường Tiêu công khai ôm cũng không hề xấu hổ. Tất cả phép tắc được dạy của Đại Minh đều ném ra phía sau.

Tiểu Tiêu thấy Đường Tiêu xưng hô như thế với Dục Thai công chúa, còn chủ động ôm lấy nàng thân mật, vừa mới lấy hết dũng khí đến bên mà miệng lại không nói ra được.

- Đường công tử, cảm ơn người.

Tiểu Tiêu rốt cuộc vẫn không nói được ra lời, chỉ có thể hành lễ cảm tạ Đường Tiêu.

Đường Tiêu ôm Dục Thai công chúa trong ngực, nhìn Tiểu Tiêu một hồi lâu không hề nói gì.

Bởi vì hắn không biết trong giờ phút này nên nói gì.

- Đường công tử, sau này chỉ cần đi đến thành Ngọc Kinh đưa ra lệnh bài này, sẽ có xe ngựa đưa các cậu đến quý phủ của lão phu.

Lôi Đình đi tới, giao vào tay Đường Tiêu một khối vàng ròng.

- Thành Ngọc Kinh?

Dực Thai công chúa rót cục cũng ý thức được cái gì.

- Bọn họ là thương nhân giàu có ở Cửu Châu đại lục.

Đường Tiêu trả lời Dực Thai công chúa một câu, hẳn đương nhiên biết nếu công chúa biết rõ thân phận phía sau của đoàn người Lôi Đình thì sẽ có phản ứng kịch liệt như thế nào.

- Đúng thế, lão phu là một nhà buôn lớn ở thành Ngọc Kinh, cũng có như là nhân vật có tiếng.

Lôi Đình là người thông minh...lập tức đã hiểu hàm ý trong lời nói của Đường Tiêu.

- Thương nhân ở Cửu Châu đại lục sao? Các người sao lại tới nơi này?

Dực Thai công chúa vẻ mặt biểu hiện vô cùng kỳ lạ, đương nhiên ngay cả đây là chỗ nào nàng cũng còn không biết rõ.

- Bọn họ ngồi thuyền tới đây.

Đường Tiêu thay Lôi Đình trả lời Dực Thai công chúa.

- Cái thuyền to như thế sao?

Dực Thai công chúa há to miệng, giống như tin tưởng những chuyện ma của Đường Tiêu.

- Đường công tử nếu đến thành Ngọc Kinh, nhất định phải đến nhà chúng tôi chơi một chút.

Lôi Đình nói ra lời mời Đường Tiêu. Một là vì lòng yêu tài muốn kết bạn, hai cũng là vì công chúa Khổ Trà bên cạnh, con mắt cứ nhìn chăm chăm vào Đường Tiêu.

- Nhất định, nhất định rồi.

Đường Tiêu cười cười, thu lại lệnh bài vàng đem cất vào trong hồ lô.

Tương lai chuẩn bị đi Cửu Châu du lịch, đồng thời Đường Tiêu đã tâm thống nhất thiên hạ, trước tiên kết bạn với vị vương gia này, cũng không có gì là xấu cả.

Hai gã hộ vệ của Lôi Đình bắt đầu chất lò nấu cơ, Lôi Hồng, Tiểu Tiểu cùng với Dực Thai công chúa chạy tới hỗ trợ. Đường Tiêu thì giúp Lôi Đình trị thương. Lôi Đình là Địa Nguyên cấp ba, cao hơn Đường Tiêu một cấp, thực lực của hai người cũng không kém nhau quá xa, nhưng quá trình chữa trị của Đường Tiêu cho ông ta quả nhiên là so với chưa trị cho Tiểu Tiểu chậm hơn rất nhiều.

- Đường công tử năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Lôi Đình sau khi ở riêng một chỗ với Đường Tiêu, càng cố ý làm thân với hắn một chút.

- Sắp mười bảy rồi.

- Đường công tử mới chưa đến mười bảy tuổi mà đã có võ công tu vi cao như vậy, còn có được thuật chữa thương thần kỳ như thế, quả đúng là thiếu niên anh hùng, kỳ tài thế gian.

Lời nói này của Lôi Đình không phải là lấy lòng Đường Tiêu mà thực sự cảm động phát ra từ trong tâm.

- Quá khen.

Đường Tiêu trả lời Lôi Đình nhàn nhạt. Nếu như là người của hai thế giới, nếu không mạnh hơn so với người khác, ở đây chẳng phải trở thành phế vật sao?

- Đường công tử là người ở đâu?

Lôi Đình đột nhiên hỏi Đường Tiêu một câu.

- Có một số việc vương gia không cần hỏi nhiều, nếu có cơ hội đến thành Ngọc Kinh, nhất định sẽ đến quý phủ bái kiến.

Đường Tiêu cười trả lời Lôi Đình.

- Haha, nếu như đến thành Ngọc Kinh thì Đường công tử thông báo sớm cho ta một tiếng, lão phu nhất định sẽ ra thành nghênh đón.

Lôi Đình thấy Đường Tiêu vạch trần thân phận của hắn, cũng không hỏi nhiều. Thân phận của ông ta làm sao Đường Tiêu lại đoán ra được? Từ trang phục trên người hắn có thể đoán được, hơn nữa là con cháu thượng quan trên đảo Áo Bì.

- Khách khí.

- Đúng rồi, Đường công tử, dùng thực lực của chúng ta lúc này hợp lại, vẫn không thể qua được tầng thứ chín, cậu thấy chúng ta phải làm thế nào?

Lôi Đình hỏi thăm ý kiến của Đường Tiêu.

273. Chương 273: Tầng Thứ Mười.

Sát Vương

Chương 273: Tầng thứ mười.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Ta đã có mặt trước thâm nhập vào tầng thứ mười, trước mắt đang tiếp cận cửa cuối cùng, nếu như không xảy ra bất lợi gì, có thể phong ấn Bí Cảnh đã được giải trừ rồi.

Đường Tiêu có ý duy trì nói với Lôi Đình.

- Hả, cậu nói là phong ấn này có thể được giải trừ rất nhanh rồi hả?

Lôi Đình rất là kích động, đối với bảo vật tầng cuối cùng ông ta cũng không có gì hứng thú, chỉ mong mau rời khỏi đây trở về thành Ngọc Kinh.

- Ủ!

Đường Tiêu gật đầu nhẹ.

- Chúng ta ở đây chờ tin tức là được rồi.

- Đường công tử, Lôi bá bá, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi.

Tiểu Tiêu chạy tới, gọi Đường Tiêu và Lôi Đình một tiếng, ánh mắt lại chăm chú trên mặt Đường Tiêu. Tuy đã bình an rồi, nàng lúc có đủ quần áo để thay rồi nhưng vẫn khoác chiếc áo của Đường Tiêu bên ngoài, không có ý đưa trả lại.

- Haha, Đường công tử lần này xả thân cứu công chúa, hai người coi như cũng có duyên phận rồi.

Lôi Đình đương nhiên nhìn ra tâm sự của Tiểu Tiêu, chính thân phận Vương gia của ông ta cũng bị Đường Tiêu khám phá ra. Thấy chỗ này không có ai khác, Lôi Đình liền có ý hướng đến Đường Tiêu nói lên thân phận của Tiểu Tiêu.

- Ồ...

Khuôn mặt Tiểu Tiêu đỏ bừng lên, không ngờ Dục Thai công chúa miễn cảm phát hiện bên trong này có gì đó không phải, lập tức xông tới chắn giữa Tiểu Tiêu và Đường Tiêu.

- Phu quân, ăn cơm thôi.

Dục Thai công chúa cố gắng kiềm chân ngăn ánh mắt của Đường Tiêu nhìn về phía Tiểu Tiêu.

- Biết rồi.

Đường Tiêu tóm lấy khuôn mặt công chúa véo một cái, tóm lại không nằng lại gọi bậy lên.

Không ngờ Tiểu Tiêu này lại là công chúa người Mãn.

Hahahaha, xem ra Đường Tiêu ta rất có duyên với công chúa....

Trong đầu Đường Tiêu bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh quanh co khúc khuỷu. Tương lai ngày nào đó, các công chúa của các nước cùng quỳ trên mặt đất, cùng ngẩng bộ mặt sùng bái sau đó tranh nhau chạy lên phía trước...

Địa Nguyên tứ cấp và Địa Nguyên tam cấp có một đường ranh giới rất lớn cũng giống như Nhân Nguyên tứ cấp và Nhân Nguyên tam cấp vậy, nếu như dùng lực vạn trệ mà nói Địa Nguyên tam cấp đỉnh phong võ giả có một đạo vạn trệ mà thôi Đường Tiêu là trường hợp đặc biệt không cần nói hồng y đầu đà cũng nhờ cơ duyên xảo hợp tu luyện liệt hồn công phu lại nuốt yêu thú thượng cổ nội đan cho nên mới có hai đạo vạn trệ.

Mà những gian khổ tu luyện như luyện bì trúc mô tẩy huyết hoán kiệt, thoát thai hoán cốt này sau đó tấn cất tới Địa Nguyên tứ cấp, đều có được lực lượng năm đạo vạn trệ.

Sau tầng thứ chín yêu thú dĩ nhiên có thực lực tương đương với võ giả Địa Nguyên tứ cấp thậm chí là ngũ cấp với tu vi hiện tại của Đường Tiêu và khôi yêu trượng lực so với bọn chúng vẫn kém quá xa, cuộc chiến với thần lặc thiết giáp cũng minh chứng điều này.

Đường Tiêu cũng triệt để buông tha cho ý niệm đi theo sau lưng Hồ Bạt để đục nước béo cò mà tập trung tinh lực lên trên người Bàn Thái nắm bắt cơ hội lợi dụng tình thế mà đục nước béo cò.

Sau khi Đường Tiêu và Lôi Đình hai chi tiểu đội cơm nước xong xuôi Hồ Bạt hóa thân thành người sói dẫn theo một đám bộ hạ tới cửa tầng mười của địa lao tuy nhiên bọn họ bị ngăn cản không cách nào vượt qua được.

Trước đây Hồ Bạt đã ở địa lao tầng thứ mười trải qua đánh nhau gian khổ nhưng hắn cũng không bị tổn thương lớn cũng không gặp phải đại ma vương theo lời của người khác căn cứ vào sự phỏng đoán của Đường Tiêu thì có lẽ là đại ma vương ẩn thân ở sau kết giới.

Hoặc là đại ma vương chỉ là một truyền thuyết mà thôi địa lao tầng thứ mười rất rộng cái cửa đi vào có đường kính rộng hơn mười trượng đây là tất cả con đường để đi vào trong đó.

Ở trước cánh cửa đi vào lúc này đã đông lại hơn mười c ao thủ còn có không ít yêu thú xông vào, theo bên ngoài kết giới mà nhìn bọn họ giống như là bất động ở trong không gian kết giới không hề nhúc nhích mà bỗng bành.

Có rất nhiều yêu thú và người xâm nhập đại khái đều ở lại cách đó một trượng, thời gian trong kết giới có lẽ chuyển động rất chậm, so với thế giới bên ngoài chậm hơn rất nhiều cho nên sau khi ngộ nhập vào bên trong động tác của con người cũng trở nên vô cùng chậm chạp cơ hồ là đình trệ.

Bởi vì con người ở trong kết giới có cảm giác thời gian của bọn họ biến đổi chậm cho nên chỉ có người bên ngoài mới nhìn ra tư thế của bọn họ không thay đổi mà thôi.

Với tình huống này kể đến sau phải cẩn thận nhưng vòng tròn kết giới thời gian lại đông tới hơn mười võ giả hiển nhiên kể đến sau đã tự tin mình tìm ra bí quyết không cam lòng mà đứng bên ngoài tiến vào thử cuối cùng cũng giống như kể đến trước bị vấp vào trong đó.

Ngoại trừ những cao thủ và yêu thú ở trong kết giới cũng có không ít đất đá hẫ hẫ là những người này trước khi dùng bản thể của mình tiến vào đã dùng đất đá thăm dò, nhưng mà những cục đá này cũng không ngoại lệ bị thời gian trói lại toàn bộ đều cho người khác cảm giác bất động.

Ở gần cửa kết giới có không ít lỗ thủng đá vụn bay tung tóe đại khái có người muốn đi theo một con đường khác nhưng không cách nào phá vỡ được bức tường.

Hiện tại manh mối duy nhất chính là tám chữ viết ở trên cánh cửa: Cửa Vào Tại Đây Thuận Tam Nghịch Tam.

- Thuận Tam Nghịch Tam là cái gì?

Hồ Bạt hỏi đám thủ hạ một tiếng.

- Thuận ba vòng nghịch ba vòng.

Một gã thuộc hạ trả lời Hồ Bạt một câu.

- Cái gì là thuận ba vòng nghịch ba vòng.
- Biết thế là được....
- Con mẹ nó nói như không nói.

Hỗ Bạt không kìm được mà mắng người kia một câu sau đó để cho đám thủ hạ ai cũng cầm đá lên hướng vào trong kết giới ném vào để thí nghiệm.

Ngẫu nhiên một số hòn đá sẽ vào bên trong tới hơn trượng sau đó bị đông lại khiến cho Hỗ Bạt vô kế khả thi.

Đường Tiêu cũng thao túng thân thể của Bàn Thái đem đất đá ném vào trong kết giới trong lòng hắn từ từ nghĩ cách sau khi xác nhận vài phút đồng hồ Đường Tiêu đã thấy có cơ hội liền điều khiển thân thể của Bàn Thái xông vào trong kết giới mà bay vào.

- Bàn Thái ngươi làm gì vậy?

Hỗ Bạt hướng về phía Bàn Thái mà kêu to lên một tiếng.

Đường Tiêu cũng không để ý tới hắn điều khiển Bàn Thái nhanh chóng dùng một pháp khí phi hành cấp thấp chăm chú bay về phía trước cứ mỗi giây lại cong lại theo vị trí từ ba giờ tới 12h mà từ từ bay sau khi đến vòng tròn kết giới thì lao thẳng rồi từ từ rơi xuống đất.

Quả nhiên đơn giản như vậy.

Đường Tiêu hoài nghi kết giới này dùng quy tắc như đồng hồ kiếp trước của hắn nếu không căn bản cũng không trùng hợp với ý nghĩ của Đường Tiêu.

274. Chương 274: Thời Gian Chi Tinh.

Sát Vương

Chương 274: Thời gian chi tinh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đương nhiên nếu không phải Đường Tiêu đang điều khiển một con rối thì hắn cũng không dám mạo hiểm như thế Bàn Thái dù sao cũng không phải là thân thể của hắn cùng lắm thì mất đi một con rối mà thôi nhưng nếu xông qua được kết giới nói không chừng tìm được bảo tàng trân quý.

Hỗ Bạt thấy Bàn Thái rõ ràng xông qua được kết giới hẹ nhàng như vậy thì hô to hỏi hắn làm sao có thể vượt qua những thanh âm của hắn tựa hồ như bị kết giới ngăn trở không cách nào tới tai của Bàn Thái được Đường Tiêu điều khiển Bàn Thái nhặt lên một hòn đá ném về phía trước đảm bảo phía trước không xuất hiện kết giới này nữa.

Tuy tốc độ ánh sáng truyền rất nhanh nhưng ở bên ngoài Hỗ Bạt nhìn thấy Bàn Thái vẫn chậm hơn trên thực tế một chút.

Hỗ Bạt thấy Bàn Thái xông qua kết giới mà không để ý tới hắn thì liền giận dữ mệnh ột thủ hạ khác giống như Bàn Thái xông vào trong kết giới theo con đường vừa rồi không ngờ tên thủ hạ vừa mới xông vào đã bị đông kết.

Hỗ Bạt và mọi người nghĩ mãi mà không hiểu tại sao Bàn Thái đi vào không sao nhưng người khác đi vào bên trong lại bị đông kết Hỗ Bạt tức giận la to nhưng lại không có biện pháp.

Đường Tiêu ở tầng thứ tám cùng với Lô Đình nhắm mắt tu luyện khôi phục thần hồn của hắn lúc này hết sức chăm chú vào Bàn Thái cẩn thận thăm dò từng ly từng tí về phía trước. Sau khi vượt qua một huyết động đầy thạch nhũ, Đường Tiêu cũng đã đi tới trước mặt thất sau khi xác nhận mặt thất không có kết giới Đường Tiêu mới từ từ đi vào bên trong.

Mật thất này vô cùng lớn ngoại trừ một cái hồ nước ở chính giữa thì cũng không thấy hiện tượng dị thường gì, Đường Tiêu suy đoán bảo tàng ở trong bí cảnh này tám chín phần là được cất giữ ở trong hồ.

Nước có màu lam sắc Đường Tiêu đi tới gần hồ nước cẩn thận mà quan sát ý đồ tìm ra dị thường bên trong cuối cùng Đường Tiêu cũng đã nhìn thấy một đồ vật tinh hình trong đó bởi vì tinh hình này cũng hình lam sắc cho nên nếu không quan sát kỹ thì nhất định không nhìn thấy.

Nếu như địa lao tầng thứ mười này có bảo vật thì khẳng định là khối tinh hình này.

Tuy nhiên khối tinh hình này không dễ lấy được trong hồ nước hẳn có cất chứa cơ quan gì đó.

Vì thận trọng để đạt tới mục đích cho nên Đường Tiêu ra bên ngoài mật thất tìm mááy tảng đá đặt bên cạnh hồ, Đường Tiêu suy nghĩ cái hồ nước này có cấm chế tám chín phần mười có quan hệ tới hồ, trước mắt cần phải thăm dò một phen.

Hồ nước này có đường kính hơn một trượng Đường Tiêu ném một tảng đá xuống cái hồ tảng đá sau khi ném xuống thì lập tức chìm nhưng quá trình chìm rất ngắn cơ hồ chỉ mười giây sau thì liền tiêu mất thành tro ở trong hồ biến mất vô ảnh vô tung giống như là Đường Tiêu chưa từng ném vậy.

Đường Tiêu thâm kinh hãi không ngờ tính ăn mòn của cái hồ này lại mạnh mẽ như vậy, như vậy khối tinh thể ở trong hồ hẳn cũng không có đủ công cụ cứng rắn để vớt lên.

Khối tinh thể này chắc hẳn là ngọn nguồn phong bế không gian bí cảnh toàn bộ, nếu như có thể lấy nó ra từ trong hồ thì toàn bộ không gian bí cảnh đã có thể giải trừ Đường Tiêu và Dực Thai công chúa mới có thể thoát khỏi.

Vì để hiểu rõ tính quy luật ăn mòn của nước ao này Đường Tiêu lại ném một số tảng đá thậm chí là phù triện của Bàn Thái vào trong hồ, sau một lát Đường Tiêu đã phát hiện ra quy luật của nó.

Khoảng cách càng gần mặt hồ thì tốc độ ăn mòn của đá càng ngày càng chậm, càng gần biên giới hồ nước thì thạch đầu đoán chừng một phút đồng hồ mới tiêu tán mất.

Ăn mòn sao?

Đường Tiêu hoài nghi đều là một cái hồ nước tại sao lại xuất hiện tính ăn mòn mạnh yếu như vậy.

Chắc hẳn có quan hệ tới khối tinh thể kia.

Điều gì khiến cho đá nhanh chóng phong hóa như vậy?

Nếu như... chất lỏng trong ao không phải là thứ ăn mòn thì sao?

Đường Tiêu lấy từ trong người Bàn Thái ra một hồ lô trữ vật hẳn nhanh chóng lấy được một số cây lá màu xanh Đường Tiêu đem được thảo ném xuống hồ màu xanh của lá cây sau khi vào hồ nước đại khái không tới một giây đồng hồ liền nhanh chóng trở nên khô héo sau đó biến mất thành tro. Tốc độ so với đá phải nhanh hơn nhiều lần.

Liên tưởng với thời gian kết giới bên ngoài trong đầu Đường Tiêu đã hiện ra một ý niệm.

Đây không phải là ăn mòn mà là thời gian.

Tinh thể hình tròn ở trong hồ nước hơn phân nửa là có quan hệ với thời gian, ở càng gần tinh thể thì tốc độ thời gian chảy càng nhanh mà ở xa tinh thể thì tốc độ chảy ngày càng chậm lại, cái nước hồ này kỳ thật chính là một đạo thời gian kết giới đem tinh thể phong ấn ở trong đó mà thời gian ở trong hồ nước nhanh hơn thời gian ở bên ngoài rất nhiều.

Cho nên đá ném vào hồ xong nhanh chóng bị thời gian phong hóa thành tro chứ không phải là bị ăn mòn tiêu mất, điều này cũng giải thích vì sao lá cây biến mất nhanh hơn đá, vì lá cây có tốc độ hư thối nhanh hơn đá rất nhiều.

Nước ở trong hồ nhất định là năng lượng kết giới chi nguyên, cũng là thứ để cởi bỏ bí cảnh, mấu chốt là cần phải lấy được khối tinh thể kia chỉ cần lấy được nó thì bí cảnh này sẽ sụp đổ không còn tồn tại nữa.

Khối tinh thể này có thể khống chế thời gian nếu như lấy được nó mình sẽ có một siêu cấp bảo vật, Đường Tiêu cảm thấy được nước trong hồ này nhất định ngưng tụ như vậy là nhờ thời gian chi tinh.

Thời gian hóa lỏng tinh thể thời gian, cái này mới nhìn thì có vẻ quá mức vô vật lý kiếp trước không thể nào giải thích tất cả được. Nhưng trước mắt là tất cả Đường Tiêu không thể không tin trên thế gian này có đồ vật quý dị tồn tại.

Nếu như có thể đạt được tinh thể thời gian kia hơn nữa vận dụng năng lượng trong đó của nó thì sẽ kinh khủng đến bậc nào.

Ví dụ như có thể khiến cho thời gian đình chỉ lại hoặc khiến cho nó trôi nhanh hơn.

Đương nhiên đây chỉ là tưởng tượng ở trong đầu của Đường Tiêu, hơn nữa những tinh thể kia cất ở trong đáy hồ không cách nào lấy ra được, chỉ cần một vật nào chạm vào hồ thì lập tức bị thời gian phong hóa để mức cạn bã cũng không còn.

....

- Các người có ai đã từng nghe qua thời gian tinh thể chưa?

Đường Tiêu mở mắt ra hướng về phía đám con rối hỏi một phen, hắn quyết định hỏi bọn họ một phen. nguồn

Đám con rối nguyên một bọn đều lộ ra vẻ dờ dẫm không biết là không biết hay là không muốn trả lời Đường Tiêu.

- Là thời gian chi tinh? Ta có nghe qua một chút truyền thuyết về nó.

Thanks

275. Chương 275: Dương Sinh Mao.

Sát Vương

Chương 275: Dương Sinh Mao.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Một lát sau Chung Lam mở miệng trả lời Đường Tiêu.

- Người đứng là cái gì cũng biết nói ta nghe đi.

Đường Tiêu cười cười hắn hiện tại đã tìm được một lý do để tương lai không luyện hóa Chung Lam thành nhân đan.

- Ta có nghe qua thời gian là pháp khí thiên nguyên cấp cần nhờ thời gian chi tinh khu động.

Trong mắt của Chung Lam hiện ra vẻ ước mơ, hiển nhiên năng cũng giống như Đường Tiêu đối với võ học cường hãn pháp khí các loại đều có bản năng hướng tới.

- Còn có một số không gian bí cảnh nhất định phải có đủ năng lượng của thời gian mới có thể mở ra.

Chung Lam tiếp tục nói.

Từ Vân Tông lập phái gần nghìn năm lịch sử rồi từ Cửu Châu đại lục theo Đại Minh vương triều di chuyển tới Áo Bì Đảo trong tông cũng có một số bảo điển ghi lại truyền thuyết Chung Lam hồi còn nhỏ đã thích đọc sách cho nên hiểu biết cũng không có gì là lạ.

- Thời gian chi tinh ngoại trừ những tác dụng này còn có thể dẫn xuất chấn động ở trong thân thể của võ giả những chấn động này không thể nghịch chuyển lại được.

- Một khi võ giả dẫn xuất chấn động thời gian, trong vòng một canh giờ hẳn có thể ngưng trệ thời gian ngoại trừ bản thân võ giả thì thể gian vạn vật đều trở nên vô cùng chậm chạp, cho nên võ giả đối chiến đảm bảo chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Tuy nhiên chấn động phát sinh một lần thì sẽ rút sạch năng lượng của thời gian chi tinh này, mặt khác tác dụng phụ của nó cũng rất ghê gớm, sẽ khiến cho tính mạng của người bị thiêu đốt rất nhanh. Trong vòng một canh giờ cũng sẽ trở nên già yếu bước vào trạng thái tử vong.

- Trừ phi người có sinh mệnh rất mạnh như yêu thú có thể sống tới mười vạn năm mấy nghìn vạn năm như tứ đại yêu vương Bách Thảo vương, Thạch Miêu vương các loại hoặc các võ giả thiên nguyên đỉnh phong thì mới có thể miễn cưỡng chống lại sự thiêu đốt tính mạng này. Ngay cả với võ giả tu vi Thiên Nguyên bình thường mà nói, dẫn xuất chấn động thời gian cũng tương đương với hành vi tự sát.

- Vậy thì có được bảo vật này có ý nghĩa gì.

Đường Tiêu trầm mặc một tiếng thời gian chi tinh này có công dụng cũng tương tự như Liệt Hồn đan, có thể cho võ giả vô địch ở trong một canh giờ sau đó... chết đi.

Nghĩ tới liệt hồn đan và thời gian chi tinh này Đường Tiêu liền có cảm giác thật xui xẻo tại sao ở trong không gian bí cảnh lại toàn tà vật chẳng lẽ muốn cường đại thì phải trả một cái giá thật lớn sao? Nếu như vậy bảo bối có cường hãn hơn thì có tác dụng gì?

Cho dù hơi thất vọng nhưng Đường Tiêu vẫn muốn thu thời gian chi tinh này dù sao hẳn cũng phải trở về nhất định phải giải khai phong ấn của thời gian chi tinh bí cảnh mới được về phần tu vi võ công nói không chừng sau khi đạt tới thiên nguyên cấp có một số pháp khí thuộc tính thời gian có thể dùng được thời gian chi tinh này.

- Còn có một truyền thuyết, có lẽ có quan hệ với thời gian chi tinh này.

Chung Lam thấy Đường Tiêu nhắm mắt lại thì chủ động nói với hắn.

- Truyền thuyết gì?

Đường Tiêu mở mắt đánh giá Chung Lam một phen hiện tại hắn thấy nàng thuận mắt hơn trước kia rất nhiều cảm thấy Chung Lam này ở Áo Bỉ Đảo cũng là mỹ nhân số một số hai.

- Nghe nói mười vạn năm trước Áo Bỉ Đảo từng xuất hiện một khối thời gian chi tinh do một người tên là Dương Sinh Mao tu luyện tới Thiên Nguyên Cấp dê yêu mà thu hoạch được bởi vì không có cách nào khống chế sự cường hãn năng lượng của thời gian chi tinh cho nên Dương Sinh Mao trong lúc nghiên cứu đã dẫn phát tính mạng thiêu đốt hơn nữa không cách nào nghịch chuyển lại được.

- Sau đó Dương Sinh Mao bắt đắc dĩ dùng thần hồn của mình ngưng tụ một không gian bí cảnh dùng Thời gian chi tinh tiến hành phong ấn bí cảnh này, vô số thần hồn ý niệm của nó thì bay vào trong hắc ám hư không.

Chung Lam tiếp tục nói.

- Người nói là chúng ta hiện tại đang đứng trong không gian bí cảnh...

Đường Tiêu suy nghĩ rồi gật đầu:

- Dê yêu đạt tới Thiên Nguyên cấp kia hẳn là chủ nhân đầu tiên của Miên Dương Bình Nguyên hẳn khẳng định ở Dê thôn thả ra một ý niệm cho nên mới có thể truyền tống tới nơi này được.

- Ta suy đoán vị thủy tổ Dương Sinh Mao kia dùng thần hồn thiết hạ không gian bí cảnh này có mục đích là để huấn luyện một số võ giả siêu cường cho Dê tộc của hắn, cũng khiến cho bọn họ có thể phá giải năng lượng của thời gian chi tinh, đem hắn cứu từ trong đó ra.

Chung Lam căn cứ theo tin tức nàng có được từ chỗ của Đường Tiêu mà suy đoán.

- Cho nên tăng địa lao cùng tăng cấm chế bị phong ấn không cho yêu thú ra ngoài là vậy. truyện copy từ

Đường Tiêu gật nhẹ đầu hẳn đối với không gian bí cảnh này đã có nhận thức ban đầu rồi.

- Hậu nhân dê tộc khẳng định cũng có không ít người tiến vào đây để huấn luyện tuy nhiên không phải như Dương Sinh Mao suy đoán bọn họ không trở nên mạnh mẽ ngược lại càng trở nên yếu ớt cho nên kée hoạch của Dương Sinh Mao cơ bản là hoàn toàn thất bại.

Chung Lam lắc đầu.

- Dê từ nhỏ đã là một động vật ôn hòa không giống như sói Dương Sinh Mao kia tu vi tới cảnh giới đó đã là hiếm lắm rồi, đây là thiên ý.

Đường Tiêu nhếch miệng chuyện này đối với hắn không có gì khó lý giải.

- Đường công tử nếu như vị cường giả thiên nguyên cấp Dương Sinh Mao dùng hồn mở không gian bí cảnh hơn nữa đã tồn tại vạn năm vậy thì theo ta phỏng đoán thời gian chi tinh này cũng không phải là bảo vật đáng giá nhất ở đây.

Chung Lam nhắc nhở Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu hẳn không nói ra nhưng trên mặt lộ vẻ vô cùng khiếp sợ.

Vừa rồi Chung Lam nói rất đúng không gian bí cảnh thứ quý trọng nhất chính là Thiên Nguyên đan.

Thiên Nguyên đan dùng thân thể của võ giả Thiên Nguyên cấp luyện hóa mà thành, bên trong còn có hồn tinh vô cùng thuần túy của Dương Sinh Mao.

Giá trị của Thiên Nguyên quả thực không cách nào tính toán được cho dù hoàng đế người Mãn ở Cửu Châu đại lục nếu như biết được có thể có được một viên Thiên Nguyên đan hẳn sẽ nguyện ý đem toàn bộ Cửu Châu đại lục cùng với tài phú ở đó đổi lấy Thiên Nguyên đan này.

Đương nhiên người có Thiên Nguyên đan cũng không trao đổi với hắn.

Trở thành Thiên Nguyên chân thân đối với võ giả tu vi bình thường mà nói là có cơ hội đột phá sinh tử ở trạng thái cao nhất, một khi sinh tử đột phá thì có thể tung hoành tứ hải không gì địch nổi nói thông tục một chút là hóa thân thành tiên siêu thoát ngũ hành.

Nói một cách khác hẳn đã có trụ cột của con đường tu tiên về sau còn có cơ hội đứng trong hàng ngũ tiên giới, trở thành thần tiên trên trời há còn có thể hứng thú với hoàng quyền dưới đất?

276. Chương 276: Noãn Dương Dương.

Sát Vương

Chương 276: Noãn Dương Dương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

]Theo lời nói của Chung Lam mà đạt được tin tức này Đường Tiêu vô cùng kích động hẳn biết được bất kể là Cửu Châu đại lục hay là Áo Bì Đảo võ giả Địa Nguyên đỉnh phong không nhiều lắm nhưng cũng không thiếu Tuy nhiên Thiên Nguyên võ giả thì ít nhất cho tới bây giờ Đường Tiêu vẫn chưa thấy qua.

Mà một khi có được Thiên Nguyên đan cơ hội để Đường Tiêu đột phá Thiên Nguyên cấp là rất lớn

Đường Tiêu cố dằn kích động ở trong lòng xuống bản thể một lần nữa nhắm mắt lại, dùng thần hồn điều khiển Bàn Thái để quan sát mật thất cực lớn trong vòng nửa ngày.

Đáng tiếc ngoại trừ cái hồ này căn bản không tìm được chỗ nào khác có thể giấu Thiên Nguyên đan.

Có lẽ phải phá giải thời gian chi tinh phong ấn mới có thể phát hiện ra Thiên Nguyên đan.

Sau khi ngậy người nửa ngày ở bên cạnh hồ nước Đường Tiêu cuối cùng cũng có chủ ý hấn lùi ra khỏi mặt thất đi tới bên động thạch nhũ, bề hơn mười cái sau đó mang tới bên cạnh hồ nước đi lại mười chuyến tổng cộng Đường Tiêu đã có một trăm thạch nhũ.

Đường Tiêu đem một cái thạch nhũ đặt ở gần hồ thì đúng như tưởng tượng của hắn, khi hắn xoay tròn thạch nhũ không bao lâu sau thạch nhũ đã bị nước hồ phong hóa sạch sẽ Đường Tiêu vội vàng cầm lấy thạch trụ theo phương hướng đó mà tiếp tục quấy động.

Đường Tiêu càng quấy nước chảy càng nhanh khối tinh thể thời gian đã dần lộ ra mặt nước Đường Tiêu không dám ngừng nghỉ tiếp tục dùng thạch nhũ quấy ở trong nước hồ để cho vòng xoáy ở trong đó càng ngày càng sâu, cho đến khi khối tinh thể hoàn toàn lộ ra.

Đường Tiêu điều khiển phù triện của Bàn Thái thăm dò một lúc sau hắn phát hiện ra những phù triện này cũng không lập tức bị ăn mòn.

Đường Tiêu vui mừng quá đổi lập tức để cho hai đạo phù triện của Bàn Thái bao trùm lấy thời gian chỉ tinh sau đó đem khối thời gian chỉ tinh từ trong hồ nước mà nâng lên, thời gian chỉ tinh bị nhiễm một chút nước cho nên làm cho phù triện của Bàn Thái bị ăn mòn hơn một nửa, Đường Tiêu thừa dịp phù triện của Bàn Thái còn chưa hoàn toàn biến mất đem thời gian chỉ tinh đặt xuống mặt đất.

Tinh thể thời gian ở trong hồ nước mang lên một thời gian địa lao không lâu sau đó liền lộ ra trạng thái không ổn định, không chỉ địa lao mà ngay cả phía trên mặt đất cũng không ổn định nữa rồi tựa hồ toàn bộ không gian bí cảnh như muốn bị sụp đổ.

Đường Tiêu muốn đem khối tinh thể thời gian này thu vào trong hồ lô trữ vật của Bàn Thái nhưng cuối cùng đã thất bại.

Tuy nhiên Đường Tiêu phát hiện ra một đặc tính của tinh thể thời gian này, khối tinh thể này bản thân cũng không tạo thành tổn thương với phù triện và thân thể nhưng sau khi nhiễm chất lỏng thì nó lại có tác dụng ăn mòn rất lớn, nói cách khác tinh thể khổng chế thời gian rất có thể dùng chất lỏng làm dẫn xuất.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ở bên ngoài kết giới tầng thứ mười đám thủ hạ của Hồ Bạt trở nên hỗn loạn.

- Động đất sao?

Tiểu đội Lôi Đình ở tầng thứ tám cũng cả kinh mà đứng lên.

Địa lao bắt đầu sụp xuống toàn bộ bí cảnh trở nên vắng tung tóe nhưng không có đá vụn làm tổn thương người bên trong. Bí cảnh nhanh chóng hóa thành từng đạo được hấp thu vào trong tinh thể thời gian của Bàn Thái.

Ở trên mặt đất đã có một số võ giả bị ném ra ngoài, sau khi bọn họ chạy về đại lục thì địa lao cũng từng tăng mà bị sụp đổ, Đường Tiêu bất chấp thân thể của mình, một mực đem thần hồn ở trên người của Bàn Thái suy nghĩ làm sao có thể thuận lợi đem tinh thể thời gian rời khỏi trong bí cảnh.

Dù sao bản thể của Đường Tiêu và Bàn Thái cũng không ở cùng một chỗ không cần thận uổng công một hồi cuối cùng chỗ tốt lại thuộc về người khác.

Chất lỏng của tinh thể thời gian vẫn không ngừng thẩm thấu mấy lần Bàn Thái dùng phù triện bao phủ lấy tinh thể nhưng toàn bộ đều bị phong hóa gần như không còn, Đường Tiêu cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa hắn để cho tay của Bàn Thái trực tiếp cầm lấy tinh thể thời gian, dùng sức đem chất lỏng vẩy ra hết, nhưng trong nháy mắt một số chất lỏng trên đó đã ăn mòn cả bàn tay của Bàn Thái, cánh tay của hắn lộ ra mấy đốt xương trắng.

Cũng may đó không phải là thân thể của Đường Tiêu đau đớn cũng là chuyện của Bàn Thái, Đường Tiêu đem thân thể của Bàn Thái co lại sau đó ôm lấy tinh thể còn thần hồn của hắn thì quay lại bản thể.

Thần hồn của Đường Tiêu sau khi trở về bản thể thì chỉ kịp ôm lấy Dục Thai công chúa đang thất kinh hai người lập tức bị ném ra khỏi bí cảnh.

.....

Miên Dương bình nguyên.

- Tiểu dương dương mau đem hồ lô dứa giao ra đây hồ lô dứa này người giữ cũng không được chỉ mang tới họa sát thân mà thôi.

Bách Thảo vương Bạc Hà bỗng bình ở trên không trung sợi tóc của nàng càng thêm hồ khéo hiển nhiên nàng vẫn chưa luyện hóa được đào thần chi tâm, sau khi nghe được tin tức của hồ lô dứa thứ hai thì liền chạy tới Dương thôn.

- Người là ai, nói muốn lấy là lấy được sao/

Chu Kiên tức giận nhanh chóng chắn ở trước mặt thiếu nữ Yêu Dương.

- Người là ai bốn vương cùng với tiểu dương dương nói chuyện ai cho người chõ miệng vào?

Bách Thảo vương kỳ quái mà nhìn Chu Kiên. (.

- Ta ta là.... là huynh trưởng của Noãn Dương Dương được không? Người dám khi dễ tiểu dương dương nhà ta.

Chu Kiên tạm thời inh một cái thân phận.

Những ngày hôm nay thiếu nữ Yêu Dương đã đi theo Chu Kiên và thất hoàng tử biết được chân tướng Dương thôn đã hủy diệt, Thiếu nữ Dương yêu được cơ duyên xảo hợp có được hồ lô dứa hóa thành hình người, mà Chu Kiên cùng với thất hoàng tử nhìn thấy nàng đều gọi nàng là Noãn Dương Dương.

Noãn Dương Dương biết rõ mình không phải là đối thủ của Bách Thảo vương tuy nhiên không ngờ rằng vị Nhân Nguyên cấp tu vi Chu Kiên mình mới biết vài ngày hiện tại đã bảo hộ nàng còn gọi là huynh trưởng của nàng khiến cho trong lòng Noãn Dương Dương cảm thấy nóng lên, nàng liền vươn tay kéo Chu Kiên lại.

- Người là huynh trưởng của nàng?

Bách Thảo vương nở ra nụ cười:

- Bốn vương tại sao không nhìn ra?

- Người nhìn không ra sao? Người không thấy ta với nàng đều mập mập tại sao ta không phải là huynh trưởng của nàng?

Chu Kiên ôm Noãn Dương Dương vào trong ngực hai mặt song song một chỗ không phục mà nói với Bách Thảo vương một câu.

- Được rồi.

Bách Thảo vương gật nhẹ đầu;

- Cho dù người là huynh trưởng của nàng thì hồ lô dứa cũng phải đưa cho bốn vương bằng không bốn vương sẽ động thủ cưỡng đoạt.

- Người tại sao không nói đạo lý hồ lô dứa là do Noãn Dương Dương phát hiện ra người dựa vào điều gì mà giao cho người?

277. Chương 277: Gặp Lại Bách Thảo Vương.

Sát Vương

Chương 277: Gặp lại Bách Thảo vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Chu Kiền đi tới trước mặt Bách Thảo vương mà lý luận.

- Ủ bốn vương làm việc chưa bao giờ giảng đạo lý, bốn vương muốn cái hồ lô dứa này thì nó phải thuộc về bốn vương.

- Bách Thảo vương ngươi muốn lấy mạnh hiếp yếu sao, ngươi cảm thấy chúng ta rất dễ khi dễ đúng không, ngươi có biết huynh đệ của ta là ai không? Ngươi có biết đắc tội với hần thì hậu quả thế nào không?

Chu Kiền thấy Noãn Dương Dương của mình đang bị khi phụ sỉ nhục thì lúc này không quan tâm nữa một lòng muốn hù dọa Bách Thảo vương.

- Ngươi là ai không phải vừa rồi ngươi nói ngươi là huynh trưởng của Noãn Dương Dương sao? Huynh đệ của ngươi chắc hần là tiểu đệ của Noãn Dương Dương?

Bách Thảo vương nhin không được mà hỏi Chu Kiền motoj câu.

- Đừng cho rằng tu vi võ công của ta yếu không làm gì được ngươi tuy nhiên ta có một huynh đệ tên là Đường Tiêu, hần chính là tuyệt thế cao thủ ở Áo Bửu Đảo, sau khi hóa thân thành tuyết điêu cực lớn không ai có thể thoát khỏi tay của hần, nếu ngươi làm ta bị thương hần tuyết đối không tha cho ngươi.

Chu Kiền cáo mượn oai hùm đem Đường Tiêu ra mặc kệ có tác dụng hay không cũng phải hù Bách Thảo vương một thoáng.

- Tuyết điêu?

Bách Thảo vương nhú mày lại.

- Hừ hừ ngươi sợ rồi sao hiện tại ngươi chạy vẫn còn kịp, bằng không chạm phải hần thì ngay cả trốn cũng không thoát.

Chu Kiền nhìn mặt nói chuyện vội vàng dọa Bách Thảo vương một câu.

- Ngươi nói vị Đường Tiêu huynh đệ của ngươi có thể hóa thân thành Tuyết Điêu?

Bách Thảo vương hỏi tiếp Chu Kiền một câu.

- Đúng thế ta tận mắt nhìn thấy hần nuốt yêu thú ngay cả cận bã cũng không nhả ra, ngươi chưa tới mấy cân thịt còn chưa đủ để hần cắn một ngụm.

Chu Kiền vội vàng đe dọa Bách Thảo vương.

- Ta ngược lại muốn chiêu cố hần.

Bách Thảo vương suy nghĩ mà gật gật đầu.

- Ngươi đánh không thắng hần đâu, mau chạy đi.

Chu Kiền hơi sốt ruột Đường Tiêu tại sao lại đi lâu như vậy không biết bao giờ hần mới quay trở về. Mà Đường Tiêu quay trở về rồi chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Bách Thảo vương.

- Vậy sao vị Đường Tiêu huynh đệ của ngươi bao giờ thì trở về?

Bách Thảo vương hứng thú nhìn Chu Kiền ánh mắt ôn hòa lại không ít.

Đúng vào lúc này ở trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng dài, thanh âm rít gào Tuyết Điêu và hơn mười mấy đạo nhân ảnh từ trên không trung bay nhanh ra cấp tốc vọt xuống phía dưới, lúc rơi xuống đất biến thành hình người trong tay còn ôm lấy một thiếu nữ.

Đúng lúc bí cảnh tinh thể thời gian bị sụp đổ thần hồn của Đường Tiêu đã trở về với bản thể, hần không thu đám con rối lại để mặc cho bọn họ từng người chạy trốn cuối cùng nếu như không phải hần ngưng khí hóa điêu bảo vệ Dục Thai công chúa thì hai người đã ngã xuống mặt đất.

- Lão công làm ta sợ muốn chết.

Dực Thai công chúa ở trong ngực của Đường Tiêu mà hồn dỗi đúng lúc này nàng nhìn xung quanh thì phát hiện ra Chu Kiền và thất hoàng tử ở cách đó không xa liền xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Trước đám người tiểu đội Lôi Đình Dực Thai công chúa gọi Đường Tiêu là lão công là có ý hàm súc ở bên trong nhưng trước mặt Chu Kiền và thất hoàng tử thì thật là mắc cỡ muốn chết.

Tuy nhiên thất hoàng tử và Chu Kiền không quá chú ý tới Dực Thai công chúa gọi Đường Tiêu là lão công mà bọn họ đang để ý tới việc Bách Thảo vương. Bách Thảo vương lúc này đang nhìn chăm chăm vào tuyết điêu, hơn nữa nàng cũng đã nghe thấy tiếng hô của Dực Thai.

Bách Thảo vương Bạc Hà nhận ra Tuyết Điêu này chính là người ở ngọc sơn cứu nàng cũng là người tặng cho nàng đào thần chi tâm bây giờ nhìn lại hần cường tráng hơn trước rất nhiều, Bách Thảo vương đang định tiến tới nhận thức thì bị hai chữ lão công của Dực Thai công chúa làm đứng ngay tại chỗ.

- Đường huynh coi chừng yêu vương kia.

Chu Kiền cũng không ngờ hần vừa nhắc tới Đường Tiêu thì Đường Tiêu đã xuất hiện, vạn nhất Bách Thảo vương và Đường Tiêu động thủ với nhau làm bị thương Đường Tiêu thì không phải là vì lời hần vừa nói vừa rồi hay sao.

Đường Tiêu nhìn thấy Bách Thảo vương bốn mắt nhìn nhau nhưng tạm thời cả hai không ai mở miệng.

Dực Thai công chúa cũng nhận ra chút khác thường của Đường Tiêu lúc trước nàng không chính thức yêu Đường Tiêu cho dù Đường Tiêu cùng với những nữ nhân khác thân mật nàng cũng không cảm thấy gì nhưng hiện tại nàng đã yêu hần nhất cử nhất động của hần nàng đều để ý.

Dực Thai công chúa miễn cảm thấy được Bách Thảo vương đang nhìn Đường Tiêu trong mắt có vài phần tình cảm không nói rõ ra.

Không biết hần và Bách Thảo vương có chuyện gì nữa, Dực Thai công chúa liền cảm thấy áp lực nguy cơ nàng dựa vào ngực của Đường Tiêu cho dù thất hoàng tử và Chu Kiền ở bên cạnh nàng cũng không để ý tới nữa.

- Bạc Hà cô nương từ khi chia tay tới giờ vẫn khỏe chứ?

Đường Tiêu vốn không có ý định gặp Bách Thảo vương sớm đến như vậy nhưng hiện tại gặp được cũng phải lên tiếng.

Mang theo lão bà bên người đột nhiên gặp tình nhân thật là xấu hổ.

Đường Tiêu đột nhiên mở miệng thanh âm quen thuộc vang lên Bách Thảo vương Bạc Hà hơi thất thần thiếu chút nữa thì ngã xuống từ không trung, nàng đang định mở miệng thì đúng lúc này mấy đạo thân ảnh bay vụt qua trong đó có một người soi cao tới hơn trượng.

Bàng Thái ôm lấy tinh thể thời gian cũng bị bắn ra, hôn mê trên mặt đất tuy hần vừa rồi trong ngắn ngủi thoát khỏi khống chế của Đường Tiêu nhưng ôm tinh thể thời gian này cũng khiến cho hần bị trọng thương hôn mê bất tỉnh cũng không đem tinh thể thời gian mà ném đi.

Đường Tiêu nhanh tay lẹ mắt linh hồn lập tức cảm ứng, khi Hồ Bạt chưa kịp phản ứng hần đã thu cả Bàng Thái cùng với thời gian tinh thể vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Tuy hồ lô trữ vật bình thường không có cách nào thu nạp thời gian tinh thể nhưng Luyện Yêu Thối Ma Hồ cường đại thì khác.

Thiên Nguyên không tìm thấy khiến cho Đường Tiêu hơi thất vọng tuy nhiên về sau mình có thể tế luyện tinh thể thời gian lợi dụng nó.

Cũng có một khả năng viên Thiên Nguyên đan kia có thể được giấu ở bên trong tinh thể thời gian.

Hiện tại Bách Thảo vương Hồ Bạt cũng vì hồ lô dứa mà tới nơi này tạm thời vẫn dẹp chuyện Thiên Nguyên đan qua một bên xử lý chuyện trước mắt rồi tính sau.

Noãn Dương Dương đưa đôi mắt chờ mong, tộc trưởng của nàng vẫn chưa trở về khiến nàng rất thương tâm. Tuy nhiên tộc trưởng cùng với đám tộc nhân kia cũng không phải là bị Hồ Bạt giết chết bọn họ sau

khi tiến vào không gian bí cảnh đã lén lút tụ hợp với nhau dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng đã đến được một địa điểm bí mật, mở ra truyền tống trận nhảy tới không gian khác mà tạm lánh đi.

- Dương dương hẳn chính là người tàn sát toàn bộ Dương thôn.

278. Chương 278: Thu Bắt Hổ Bạt.

Sát Vương

Chương 278: Thu bắt Hổ Bạt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Chu Kiền chỉ ngón tay vào người sói Hổ Bạt nói với Noãn Dương Dương.

- Chính là bốn đại gia tàn sát Dương thôn thì thế nào, người chính là Noãn Dương Dương? Đem hồ lô dứa giao ra đây bằng không cả người ta cũng giết.

Hổ Bạt bốn vó vừa chạm đất đã hung ác nói với Noãn Dương Dương. Tuy nhiên mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Bách Thảo vương hắn cảm thấy ở đây Bách Thảo vương chính là người uy hiếp trầm trọng nhất.

- Tên ác ma này chết đi.

Noãn Dương Dương giàn dựa nước mắt thả người lên không trung hướng về phía Hổ Bạt mà đánh tới.

Sau một hiệp Noãn Dương Dương đã ngã xuống mặt đất dù sao nàng cũng mới đả thông linh tính không lâu kinh nghiệm chiến đấu vô cùng thiếu hụt hồ lô dứa cũng chưa luyện hóa không cách nào phát huy năng lực của mình được.

- Đem hồ lô dứa giao ra đây hôm nay ta để lại mạng cho người.

Hổ Bạt dữ tợn uy hiếp nàng một câu.

Chu Kiền liều lĩnh xông tới nhưng bị Đường Tiêu kéo trở về Đường Tiêu biết rõ dưới móng vuốt của Hổ Bạt thì đoán chừng Chu Kiền ngay cả một chút cận bã cũng không còn.

- Buông Noãn Dương Dương ra bằng không người nhất định phải chết.

Chu Kiền lớn tiếng uy hiếp Hổ Bạt trong mắt phun ra lửa.

- Ta đếm đến ba nếu như người không giao ra hồ lô dứa thì ta lập tức đập chết người, lại đào Dương thôn ba thước đất nhất định có thể tìm ra hồ lô dứa.

Hổ Bạt căn bản không để ý tới lời nói của Chu Kiền tiếp tục uy hiếp Noãn Dương Dương.

- Hổ tướng quân xin buông Noãn Dương Dương ra, người ngay cả lời nói của bốn cung cũng không nghe sao?

Thất hoàng tử đi tới lấy lệnh bài ra lệnh cho Hổ Bạt, hắn biết Hổ Bạt đã là đại thống lĩnh Nam Đầu thành quyết định dùng luật pháp Đại Minh uy hiếp hắn. truyện copy từ

Thiếu nữ Mị Lộ ở phía đằng sau chăm chú quan sát khe giạt quần áo của thất hoàng tử như sợ hắn phải chịu thiệt.

- Không thả thì thế nào, những yêu thú này đáng bị tiêu diệt, người thân là hoàng tử lại dám cấu kết với yêu thú bốn tọa sau khi tiêu diệt yêu thú sẽ tới lượt người.

Hổ Bạt đối với uy hiếp của thất hoàng tử thì căn bản không để ý, còn qua đầu gào rú với thất hoàng tử và thiếu nữ Mị Lộ.

Hắn thân là con rơi trong lòng muốn ấu thân của mình chính danh cũng trong tương lai kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước nên trong lòng vô cùng hận những hoàng tử này, thất hoàng tử hiện tại ra bên ngoài không ở hoàng cung hắn càng có lý do để mượn cơ hội này giết thất hoàng tử.

- Yêu thú là đáng bị tiêu diệt sao?

Bách Thảo vương nghe thấy Hồ Bạt nói câu này thì khó chịu, đương nhiên nàng cũng nhìn ra Đường Tiêu cùng với tên mập Chu Kiên này là bằng hữu, nàng không ra tay ở đây không ai có thể chế trụ Hồ Bạt.

Vô số dây mây thảo mộc từ trong lòng đất thò ra ngoài, gắt gao chế trụ Hồ Bạt, đem hắn từ trên người Noãn Dương Dương kéo ra không cần phải nói là do Bách Thảo vương xuất thủ ở trên không trung.

- Bách Thảo vương chuyện hôm nay vô can đừng có trêu vào Lang Thần tông chúng ta.

Hồ Bạt dốc sức liều mạng giãy dụa, hắn muốn bứt ra khỏi thảo mạn nhưng thảo mạn càng lúc lại càng quấn chặt lấy hắn.

Hồ Bạt tuy sau khi mặc lang thần chiến giáp vào thực lực rất mạnh tuy nhiên so với tứ đại yêu vương vẫn chênh lệch rất nhiều, với tu vi của hắn hiện tại căn bản không thể là đối thủ của Bách Thảo vương, thấy Bách Thảo vương không trả lời mình, Hồ Bạt then quá hóa giận, hú dài một tiếng, toàn thân phát ra tinh khí, sau đó lập tức giãy dụa chân sau đập thật mạnh, vung vẩy như muốn xé nát tất cả, hướng về phía Bách Thảo vương mà nhào tới.

Bách Thảo vương không hề hoang mang mấy đạo linh phù từ trong cơ thể bắn ra, lập tức ngưng tụ thành một đại chưởng màu xanh lá, hướng về phía Hồ Bạt đánh đi, hai người chạm nhau, Hồ Bạt gào thảm một tiếng giống như là con ruồi bị đập xuống mặt đất thân thể phun ra từng luồng máu tươi, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Đường Tiêu thầm kinh hãi, thực lực của Bách Thảo vương đã viễn siêu khỏi sự tưởng tượng của hắn tình hình bây giờ một chưởng vỗ xuống đã đánh cho Hồ Bạt không hề có sức hoàn thủ.

Kinh hãi thì kinh hãi nhưng Đường Tiêu cũng không nhàn rồi hắn lập tức tế ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn một chưởng hướng về phía Hồ Bạt đánh tới muốn thu tên gia hỏa này làm con rối của mình, tuy nhiên điều hắn không ngờ chính là, Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh lên trên người của Hồ Bạt lại tiêu tán ở vô hình.

Hồn phách lang thần quá mức cường đại tu vi của Đường Tiêu không thể thu phục được.

Hồ Bạt nằm bị thương trên mặt đất dùng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khôi phục thương thế lại.

- Tiểu Dương dương mau lấy hồ lô đưa ra ta sẽ dạy cho ngươi khẩu quyết đem tê đầu sói này thu vào.

Bách Thảo vương khẽ nhắc nhắc Noãn Dương Dương một tiếng.

Noãn Dương Dương do dự nhìn Bách Thảo vương, lại nhìn Chu Kiên, tựa hồ không tin Bách Thảo vương cho lắm, sợ nàng chiếm hữu hồ lô của mình.

- Bạc Hà cô nương sẽ không hại nàng ta đâu.

Đường Tiêu nói với Chu Kiên một tiếng.

- Dương Dương nghe nàng ta đi.

Chu Kiên cũng phát hiện ra Đường Tiêu và Bách Thảo vương có giao tình cho nên nghe Đường Tiêu nói như vậy liền vội vàng khuyên Noãn Dương Dương.

Noãn Dương Dương do dự một lát cuối cùng cũng lấy hồ lô đưa ra dưới sự chỉ đạo của Bách Thảo vương bắt đầu niệm khẩu quyết đưa hồ lô hướng về phía Hồ Bạt, Hồ Bạt tuy dốc sức giãy dụa nhưng hắn đúng là không thể chống lại hồ lô của hắn có hấp lực cường đại nhanh chóng bị thu vào trong đó.

Sau đó Bách Thảo vương lại dạy cho Noãn Dương Dương cách phong bế miệng của hồ lô để cho Hồ Bạt không cách nào thoát ra ngoài đồng thời còn nói cho Noãn Dương Dương nhiều khẩu quyết khá đại bộ phận đều là do nàng ta dày công nghiên cứu, sau khi nói xong nàng ta ngẩng đầu nhìn xung quanh một phen, bay đi không còn bóng dáng trên không trung.

Đường Tiêu hơi buồn bực hắn suy đoán ra Bách Thảo vương hơn phân nửa là vì nguyên nhân Dự Thái công chúa nên mất hứng cho nên ngay cả nói một tiếng cũng không mà bỏ đi rồi.

- Tuy nhiên... nếu như vậy thì cho thấy trong lòng Bách Thảo vương đã có Đường Tiêu, bằng không thì nàng phải đến tới đây chào hỏi thoải mái Đường Tiêu và Dực Thai công chúa mới đúng.

-Lão công, huynh cùng với Bách Thảo vương nhận thức nhau sao?

Dực Thai công chúa tiến tới bên người Đường Tiêu mà thăm dò một câu.

- Từng có gặp mặt một lần.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu.

- Nàng ta dường như... đối với huynh...

279. Chương 279: Hồng Trần

Sát Vương

Chương 279: Hồng Trần

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dực Thai công chúa không quá tin tưởng lời của Đường Tiêu, Đường Tiêu nói gặp một lần đều là nữ nhân nàng cũng hiểu lòng phụ nữ, vừa rồi nàng nhìn ra Bách Thảo vương nhìn Đường Tiêu ánh mắt nhu tình như nước hơn nữa cũng chỉ một mình nàng để ý Bách Thảo vương ngay lúc trước khi rời đi đã nhìn Đường Tiêu một hồi lâu.

- Nàng ghen tỵ sao?

Đường Tiêu quay đầu nhìn một cái.

- Muội... muội chỉ muốn biết huynh có phải cùng nàng ta...

- Chu huynh hoàng tử điện hạ vài ngày không gặp các vị đều tìm được hồng nhan tri kỷ rồi.

Đường Tiêu không phản ứng lại Dực Thai công chúa quay đầu nói với Chu Kiên và thất hoàng tử.

- Đâu có... nàng ta chỉ nhận ta làm ca....

Chu Kiên lúng túng hấn vội vàng kéo tay của Đường Tiêu nói với Noãn Dương Dương:

- Hấn chính là huynh đệ tốt nhất của ta tên là Đường Tiêu.

- Đường công tử chào huynh.

Noãn Dương Dương thi lễ một cái.

- Chào Dương Dương tẩu tẩu.

Đường Tiêu hướng về phía Noãn Dương Dương mà đáp lễ, Noãn Dương Dương đỏ cả mặt nhưng cũng không bác bỏ rõ ràng mấy ngày gần đây ở cạnh Chu Kiên tâm tình của nàng không tệ cũng có ý kia.

- Vị này chính là...

Đường Tiêu sau khi nói chuyện với Noãn Dương Dương xong lại hướng về phía Mị Lộ thiếu nữ hồng trần rồi hỏi.

- Ta tên Hồng Trần.

Mị Lộ thiếu nữ đỏ mặt giới thiệu mình với Đường Tiêu.

- Là thái tử phi tương lai sao?

Đường Tiêu quét đôi mắt qua tay của thái hoàng tử rõ ràng đang nắm tay của Hồng Trần.

- Thái tử phi chỉ sợ không cách nào mang nàng ta về cung.

Thái hoàng tử cười khổ một tiếng thần sắc có vẻ ảm đạm.

- Sau khi người lên ngôi có ai dám chen vào chuyện của người?

Đường Tiêu vô tình lắc đầu.

- Đáng tiếc ta không có khí phách giống như Đường công tử.

Thái hoàng tử hồ thẹn nói với Đường Tiêu một câu.

- Về sau sẽ có.

Đường Tiêu mỉm cười thò tay nắm một quyền vào ngực của thái hoàng tử.

.....

Noãn Dương Dương ở Dương thôn không có thân nhân những ngày nay nhận được sự quan tâm của Chu Kiên cũng xem hần là chỗ duy nhất để dựa vào, Chu Kiên khuyên bảo nàng cuối cùng nàng toàn tâm toàn ý rời khỏi Mị Lộc thiếu nữ cũng đồng hành cùng nàng, theo mọi người đi khỏi.

Trên đường đi thái hoàng tử cùng với Chu Kiên biết Dục Thai công chúa đã tiến tới Địa Nguyên cấp thì hăm mộ không thôi, Đường Tiêu hứa hẹn sau khi bọn họ trở về Hoa Liên thành hần cũng sẽ giúp bọn họ tăng tu vi ít nhất là vượt qua Địa Nguyên cấp.

Chu Kiên vốn không có hứng thú với phương diện học võ, nhưng hiện tại ở cùng Noãn Dương Dương một chỗ trong lòng có suy nghĩ phải bảo vệ nàng cho nên tâm tình đối với phương diện này cũng cảm thấy bức thiết.

Lâm Chấn trước đó vài ngày mang tới tin tức ,cùng Lâm Quý ước định ở Hoa Liên thành nhưng đợi lâu vẫn không thấy Lâm Quý trở về. Hần liền tức giận quay trở về Lôi Trụ sơn.

Trên đường đi tới Dương thôn Lâm Chấn gặp đối thủ cũ là tam đại yêu vương, Bách Thảo vương cùng với Hỏa Hùng vương và Thạch Miêu vương muốn luyện hần thành nhân đan, Lâm Chấn sau một hồi đánh nhau bị thương lại trốn về Hoa Liên thành.

Lâm Chấn sau khi rời Hoa Liên thành trở về Thai kinh thành thì để lại một phong thư ngôn từ cực kỳ nghiêm khắc cho Lâm Quý, để cho hần sau khi trở về cần phải viết thư lại cho y, hơn nữa chuyện Đường Tiêu lần này còn phải có giải thích thỏa đáng.

Đường Tiêu trở về Hoa Liên thành nhìn thấy phong thư này thì cũng mặc kệ trực tiếp ném qua một bên.

Lâm Quý nhìn thấy ngôn từ nghiêm khắc trong thư của Lâm Chấn thì tìm trăm phương nghìn kế bịa ra một lý do nào đó hần hiện tại là con rối trong tay của Đường Tiêu, không có biện pháp đem chuyện của Đường Tiêu nói ra.

Đại hoàng tử ở Tuyết Sơn sơn mạch đi săn Tuyết Lang thủ lĩnh cuối cùng cũng đã ký kết linh hồn khế ước với nó, vì chuyện được sắc phong sắp tới mà kinh thành trở nên vô cùng bận rộn, căn bản không có biện pháp hỏi đến chuyện của Lâm Quý, Lâm Chấn đối với Lâm Quý vô cùng bất mãn nhưng cũng đành phải chờ đến sau khi đại hoàng tử trở thành thái tử sẽ cùng nhau đến Hoa Liên thành tính nợ với Lâm Quý.

Trả lời thư của Lâm Chấn xong, Lâm Quý ở trong phủ của mình đứng ngồi không yên hần cảm thấy sau khi Đường Tiêu không khống chế mình nữa, hần lại tìm cách đi tìm Chân thị, Chân thị ngẫm hiểu, hai người ở trên giường lăn lộn một hồi.

Tuy nhiên Đường Tiêu cũng không có hứng thú nhìn bọn họ hành sự với nhau, hần cũng lười hỏi qua chính vụ của Hoa Liên thành, tất cả để mình Lâm Quý sắp xếp, chỉ cần Lâm Quý thành thật, không chạy trốn thì Đường Tiêu cũng không có lòng dạ đi quấy nhiễu hần.

Thất hoàng tử cùng Chu Kiền tập trung tinh thần muốn Đường Tiêu giúp bọn họ tấn cấp hiện tại Đường Tiêu có tu vi Địa Nguyên nhị cấp, sau khi cho bọn họ ăn nhân đan, hiệp trợ kinh mạch thì trước sau không đến mười ngày cả hai cũng đều đã tiến tới Địa Nguyên cấp.

Xem bọn họ dễ dàng tiến tới Địa Nguyên cấp như vậy Đường Tiêu cảm khái hắc xuyên viết tới kiếp này từ một phế vật chưa tới hồn trở thành Địa Nguyên cấp đã gọi là kỳ tích rồi nhưng thất hoàng tử và Chu Kiền còn nhanh hơn, hỏa tốc tiến vào.

Đương nhiên tất cả là nhờ có Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Thất hoàng tử và Chu Kiền hai người tuy tu vi được Dực Thai giúp nhưng nếu bọn họ không trải qua huấn luyện thực tế thì không cách nào cùng với người khác đối chiến. Tuy nhiên hiện tại trong nhóm người của Đường Tiêu thì có tới ba người đã tiến tới Địa Nguyên cấp sau này bọn họ ở trong Thai kinh thành tăng thêm thực chiến với nhau.

Kho nhân đan của Đường Tiêu tiêu hao hầu như không còn, Trúc Mô đan cũng không còn nhiều lắm, muốn giúp cho bọn họ thăng một cấp nữa cần phải tích lũy thêm thời gian, hơn nữa thực lực của Đường Tiêu hiện tại không cao hơn bọn họ nhiều lắm, nếu như cưỡng ép giúp bọn họ tăng lên thì rất nguy hiểm, đương nhiên bọn họ cũng cần thời gian tiêu hóa tu vi hiện tại.

Noãn Dương Dương tiếp tục nghe theo sự chỉ đạo của Bách Thảo vương, tiếp tục luyện hóa Hổ Bạt ở bên trong hồ lô dứa, bởi vì nàng không nói chuyện với người ngoài nên Đường Tiêu cũng không chú ý tới nàng cho lắm.

Ngoại trừ trợ giúp thất hoàng tử và Chu Kiền tăng tu vi lên, Đường Tiêu cũng còn có một chuyện quan trọng hơn chính là nghiên cứu tinh thể thời gian kia, Luyện Yêu Thối Ma Hồ hấp thu tinh thể thời gian xong lại xuất hiện nhiều bí cảnh mật thất, không giống như không gian bí cảnh của Dương Sinh Mao lúc trước đây chính là Thời Không bí cảnh.

280. Chương 280: Tiểu Thảo Thương Tâm.

Sát Vương

Chương 280: Tiểu Thảo thương tâm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu trong lòng thầm cân nhắc, dựa theo lời nói của Chung Lam, tinh thể thời gian cho người ta một chút thuộc tính thiên nguyên pháp khí và cung cấp năng lượng, Luyện Yêu Thối Ma Hồ xuất hiện thông đạo bí cảnh hiển nhiên đã mở ra thuộc tính của nó, điều này chẳng phải có ý nghĩa Luyện Yêu Thối Ma Hồ là một thiên nguyên pháp khí?

Dựa theo vách tường của thời không bí cảnh viết rõ thì cần phải tiêu hao nhất định lượng tinh thể thời gian thì mới tiến vào cánh cửa bí cảnh này.

Sau đó nếu tiến vào thời không bí cảnh này Đường Tiêu có thể săn bắt yêu thú, đi tìm tài nguyên khoáng sản, tìm kiếm các linh đan diệu dược cũng không cần hao phí bất kỳ thời gian nào.

Không cần phải nói cho dù ở trong thời gian bí cảnh này cả nửa năm đem tu vi tăng thêm hai ba cấp ở bên ngoài cũng không ai biết.

Giống như một giây trước Đường Tiêu có tu vi Địa Nguyên nhị cấp sau khi vào đây một giây sau hắc biến thành Địa Nguyên tam cấp bởi vì hắc tiến vào trong thời không biết cảnh tu luyện tới nửa năm.

Ăn gian như vậy không khác gì auto game của kiếp trước.

Tuy nhiên sau khi nghiên cứu thời không bí cảnh ở trên vách tường đại não của Đường Tiêu dần bình tĩnh lại.

Tiến vào không gian bí cảnh này đều phải gặp nguy hiểm rất lớn hơn nữa giống như bí cảnh của thời gian chỉ tinh, nếu như không thể phá bỏ được phong ấn thì không cách nào quay lại hiện thực, hơn nữa một khi năng lượng của Luyện Yêu Thối Ma Hồ dùng để duy trì thời không biết cảnh tiêu hao hết thì Đường Tiêu có khả năng vĩnh viễn bị nhốt ở trong đó không thể trở về.

Tổng hợp cân nhắc xong Đường Tiêu quyết định tạm thời không thăm dò thời không bí cảnh trừ phi sau này gặp trường hợp nguy cấp vạn phần không đủ chiến lực chống cự thì mới lợi dụng thời gian chỉ tinh tiến vào thời gian bí cảnh tăng thực lực tu vi.

- Tiểu Thảo ngươi khóc gì vậy là ai khi dễ ngươi sao? Để ta ra mặt cho ngươi.

Thạch Miêu vương cọ cọ chân của Bách Thảo vương, nhìn Bách Thảo vương khóc tới thương tâm mà không ngừng hỏi nàng.

- Lăn đi ai cần ngươi lo.

Bách Thảo vương vừa khóc vừa nói với Thạch Miêu vương một câu.

Tuy nhiên Thạch Miêu vương cũng không tức giận, nó vẫn ở bên cạnh Bách Thảo vương mà cọ cọ về sau thừa dịp Bách Thảo vương không chú ý nó liền nhảy vào trong ngực của nàng mà ngủ, không có chỗ nào thoải mái hơn ngực của Bách Thảo vương, ở đó thiên địa nguyên khí thuần hậu, cho dù ngủ cũng cảm thấy vô công tu vi được tăng lên.

Bách Thảo vương khóc một hồi sau đó trầm mặc mở miệng ra sâu kín nói:

- Nếu như ngươi đã yêu một người thì ngươi nên làm sao bây giờ?

- Tiểu Thảo ngươi hỏi ta chẳng?

Thạch Miêu vương ngáp một cái lật người lại miễn cưỡng hỏi Bách Thảo vương một câu.

Bách Thảo vương không lên tiếng Thạch Miêu vương đành phải tự mình nios:

- Chúng ta là yêu yêu ăn thịt người đó vĩnh viễn không thể yêu nhâ loại cho nên người yêu người không quan hệ với chúng ta, tiểu Thảo vấn đề của ngươi không hề có ý nghĩa giống như hỏi ta khi nào yêu thích một con chuột vậy.

- Lăn chết đi lão Miêu.

Bách Thảo vương nắm lấy cổ của Thạch Miêu vương, ném nó ra xa.

Thạch Miêu vương không ngại trở mặt trở về nói;

- Tiểu Thảo ngươi đến tốt cùng là yêu thích ai để lão Miêu ta giúp ngươi.

Bách Thảo vương nhìn Thạch Miêu vương không nói gì, lại nhìn một phía khác.

- Ha ha, tiểu Thảo ngươi không phải yêu lão Miêu ta chứ?

Thạch Miêu vương vui vẻ hân lên.

Bách Thảo vương không phản ứng nàng nghĩ tới một chuynệ lệ lại khê rơ.

- Tiểu Thảo ngươi nếu đã yêu nhâ loại thì ta có biện pháp tốt nói không chừng giúp được ngươi.

Lúc này Thạch Miêu vương tỏ thái độ chăm chú nhìn Bách Thảo vương.

- Biện pháp gì?

Bách Thảo vương cuối cùng cũng hỏi Thạch Miêu vương một câu.

- Trước đó vài ngày ta trú ở trong một nhà phú quý, bọn họ ề ăn miễn phí còn thuận tiện đùa giỡn, tên gì nhỉ, Hứa Tiên cùng với Bạch nương tử thì phải, Tiểu Thảo tình hình hiện tại của ngươi so với Bạch nương tử kia rất giống.

- Sao, người nói nghe một chút?

Bách Thảo vương lập tức hứng thú.

- Câu chuyện là thế này....

Thạch Miêu vương rung đùi đắc ý hướng về phía Bách Thảo vương kể lại nửa ngày sau đó đưa ra chủ ý:

- Tiểu Thảo chúng ta đều là yêu vương tuy biến ảo thành hình người không có vấn đề gì nhưng cũng cần phải tiêu hao đại lượng nguyên khí, tuy nhiên đối với tiểu Thảo người chuyện này không thành vấn đề lớn rồi. Như vậy đi người đi làm Bạch nương tử ta đi làm tiểu Thanh, chúng ta lựa lúc trời mưa xuống đi mượn dù của Hứa công tử kia.

Thạch Miêu vương vừa nói vừa vặn vẹo thân thể biến thành một mỹ nữ khóa thân tuy nhiên tính mèo vẫn không thay đổi hai tay hai chân vẫn bám vào mặt đất.

- Cái gì mà là Hứa công tử là Đường công tử.

Bách Thảo vương uốn nắn lời nói của Thạch Miêu vương lại. truyện copy từ

- Ha ha quần khí gió hần là công tử gì, nhìn thấy bản miêu ta là hần thất điên bát đảo.

Thạch Miêu vương lẩn qua lẩn lại sau đó theo thói quen thò miệng liếm chân của mình.

- Người dám?

Bách Thảo vương nghe nói Thạch Miêu vương muốn làm mê đảo Đường Tiêu thì hơi tức giận rồi.

- Ta chỉ muốn giúp người mà thôi người nói không được thì không được...

Thạch Miêu vương vội vàng nghiêng người ngồi dậy hướng về phía Bách Thảo vương mà giải thích một phen.

- Vậy thì người trước hết mặc y phục lên.

Bách Thảo vương trừng mắt liếc nhìn Thạch Miêu mười lăm năm trước sau khi biến đổi thành hình người nàng đã học được các loại lễ nghi của nhân loại đặc biệt là con gái che đậy thân thể là vô cùng cần thiết, con mèo chết tiệt này để thân thể lộ ra mà cũng không e lệ.

- Cái này còn không đơn giản sao?

Thạch Miêu vương hô lên một tiếng toàn thân bao phủ lên một tầng kim ti đem thân thể che lại.

- Người có thể bình thường một chút không, hay muốn vào thành để cho người ta xem người như là quái vật?

Bách Thảo vương vừa bực mình vừa buồn cười liếc nhìn Thạch Miêu vương.

- Ha ha...

Thạch Miêu vương vui vẻ nhớ tới những trang phục của mấy cô gái trên phố vì vậy toàn thân biến đổi hóa thành một bộ quần áo kim ti lóng lánh sau đó hướng về phía Bách Thảo vương dịu dàng thi lễ học thanh âm trên sân khấu:

- Tiểu Thanh bá kiến tỷ tỷ.

- Vậy thì còn không tề tề.

Bách Thảo vương gật đầu nhìn Thạch Miêu vương gật nhẹ đầu bỗng nhiên nàng nhớ ra cái gì đó vì vậy trịnh trọng uy hiếp Thạch Miêu vương một câu:

- Người không được câu dẫn Đường công tử nếu không ta đem một cước đá người ra khỏi Đại Vũ Sơn .

- Không đâu tỷ tỷ cứ yên tâm hần là tỷ phu của ta ta làm sao dám câu dẫn, nếu không sẽ bị ngũ lôi đánh .

281. Chương 281: Ném Thử Sẽ Biết.

Sát Vương

Chương 281: Ném thử sẽ biết.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thạch Miêu vương giơ bàn tay dịu dàng hướng về phía Bách Thảo vương mà cam đoan.

- Ngủ lơ đãng ? Người không phải bị ngủ lơ đãng mà mới sinh ra sao, còn định lừa ta?

Bách Thảo vương lập tức vạch trần gian xảo của Thạch Miêu vương

- Vậy thì nếu như ta dám lừa gạt tỷ tỷ thì cả đời này ta không bắt được chuột nữa.

- Cái này thì được.

Bách Thảo vương thỏa mãn gật đầu để Thạch Miêu vương cả đời không ăn chuột so với giết hắc còn khó chịu hơn.

- Ha ha vậy chúng ta đi tìm Đường công tử thôi.

Thạch Miêu vương không thể chờ đợi được mà thúc giục Bách Thảo vương một câu sau đó quỳ xuống khẽ cọ cọ vào chân của Bách Thảo vương, bởi vì nó không còn là mèo cho nên động tác này vô cùng quái dị.

- Người đi cùng với ta tìm hắc đừng có mang theo bộ dạng mèo như vậy.

Bách Thảo vương nhìn Thạch Miêu vương nằm rạp xuống đất hơi tức giận đánh vào hắc.

- Vâng tỷ tỷ.

Thạch Miêu vương vội vàng đứng lên sau đó học dáng vẻ của nữ nhân mà đứng vững tuy nhiên sau một lát nó đã không chịu ngồi yên rồi muốn ột con mèo không nhúc nhích giết nó còn dễ chịu hơn, tuy nhiên vì Tiểu Thảo Thạch Miêu vương bất kỳ cái giá nào cũng chịu.

Hoa Liên Lâm phủ ban đêm.

- Người muộn như vậy còn đến phòng ta làm gì?

Đường Tiêu từ trên xuống dưới nhìn Dục Thai công chúa.

Nhìn hai má đỏ hồng của nàng, Đường Tiêu đoán được lý do mà nàng muộn như vậy còn đến đây hắc cố ý hỏi nàng nhìn bộ dáng của nàng thật là thẹn thùng đáng yêu.

- Ta... ta đến thăm người một chút..

Dục Thai công chúa hơi vô ý nói.

Quay lại nhiều ngày như vậy Dục Thai công chúa một mực chờ Đường Tiêu tới khi dễ nàng nhưng Đường Tiêu một chút động tĩnh cũng không có, vài ngày trước vì để giúp thất hoàng tử và Chu Kiên tiến vào Địa Nguyên cấp nhưng hai ngày nay hắc không bận gì tại sao không tìm nàng khi dễ?

Dục Thai công chúa sau khi ném mặt ngọt ở trong thời gian chỉ tinh bí cảnh buổi tối trần trọc không thôi, tuy nàng cảm thấy chuyện kia trái với lễ phép của Đại Minh triều nhưng nàng vẫn không nhận được mà nghĩ tới nó hơn nữa ngày qua ngày cảm giác lại càng mãnh liệt, nhưng Đường Tiêu ngoại trừ ăn ngủ luyện công hoàn toàn không có ý khi dễ nàng nữa.

Bất đắc dĩ, đêm nay sau khi tắm rửa, Dục Thai công chúa ngủ không yên đành phải tự mình đi tới.

Ngay cả muốn gì Dục Thai công chúa cũng không nghĩ chính xác được chỉ muốn hắc ôm nàng một cái biết hắc quan tâm tới nàng.

- Ta lập tức muốn ngủ.

Đường Tiêu nhếch miệng nói với Dực Thai công chúa một câu.

- Được.

Dực Thai công chúa rầu rĩ nhìn Đường Tiêu nhưng cũng không rời khỏi hần không chủ động chẳng lẽ muốn nàng chủ động.

- Người muốn ngủ cùng chỗ với ta?

Đường Tiêu cười hi hi hỏi Dực Thai công chúa một câu.,

- Nói bậy... ta đi rồi.

Dực Thai công chúa rất thẹn hướng về phía bên ngoài mà rời đi.

Đường Tiêu nhanh chóng tiến tới phía trước thuận tay đóng cửa phòng lại sau đó khoanh hai tay cười hi hi tiến tới trước mặt Dực Thai công chúa.

- Người... người muốn làm gì?

Dực Thai công chúa vẫn muốn Đường Tiêu khi dễ nàng tuy nhiên lúc này nàng lại sợ hãi, trong lòng đầy mâu thuẫn.

- Người nửa đêm chạy tới muốn thân mật với ta nói ta sẽ muốn làm gì đây?

Đường Tiêu lập tức vạch trần ý đồ chân thật của Dực Thai công chúa.

- Ai muốn cùng người thân mật?

Dực Thai công chúa bị vạch trần xấu hổ đỏ cả khuôn mặt.

- Vậy người nói xem người tới đây làm gì?

Đường Tiêu tiến tới một bước, ôm lấy bờ eo thon của Dực Thai công chúa, bờ môi hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

- Ta ta...

Dực Thai công chúa bị Đường Tiêu ôm ngửi thấy hơi thở nam nhân trên người của hần thân thể như muốn mềm nhũn ra không cách nào nói ra lời.

Lúc bờ môi của Đường Tiêu chạm vào bờ môi đỏ mọng của Dực Thai công chúa, mắt của nàng không tự giác được mà khép lại hơn nữa còn hơi nâng cái đầu nhỏ lên hướng về phía Đường Tiêu mà chủ động hôn môi rõ ràng nàng đã chờ thời khắc này từ rất lâu rồi.

Nụ hôn này khiến cho tâm tình của Dực Thai công chúa trở nên bình phục không ít, nàng kim lòng không được mà duỗi đầu lưỡi ra, chủ động trêu chọc đầu lưỡi của Đường Tiêu.

Đường Tiêu ôm lấy Dực Thai công chúa đè nàng ngã xuống giường của mình sau đó nâng thân thể của nàng lên tiếp tục mà hôn hít. Phối hợp với loại hôn môi này Đường Tiêu dĩ nhiên là hướng bàn tay về phía ngực của nàng nhẹ nhàng xoa lấy nó ánh mắt của Dực Thai công chúa dần như bị mê loạn rồi.

Đường Tiêu thừa dịp lúc Dực Thai công chúa còn mê loạn thuận thể giải khai nút thắt của nàng bàn tay một lần nữa dâm loạn thò vào trong quần áo trực tiếp sờ soạng lên da thịt của nàng.

Dực Thai công chúa từ trong mê loạn tỉnh lại nắm lấy tay của Đường Tiêu, không cho hần xâm nhập nữa.

- Không được cởi quần áo của ta ra.

Dực Thai công chúa thương lượng với Đường Tiêu cho dù nàng rất thích bị Đường Tiêu " khi dễ" nhưng rất sợ hãi Đường Tiêu đoạt đi thân thể của nàng trước lúc thành thân.

Tuy cùng hần hôn hít bị hần sờ soạng nhưng nghi thức thần thánh kia nàng vẫn nghĩ đợi tới đêm động phòng vẫn hơn.

- Tùy người thôi.

Đường Tiêu cũng không miễn cưỡng nàng.

- Người không tức giận chứ?

Dục Thai công chúa cẩn thận từng ly từng tí mà hỏi Đường Tiêu.

- Ta tức giận.

Đường Tiêu giương khuôn mặt lên.

Dục Thai công chúa sợ hãi nhìn Đường Tiêu hồi lâu sau đó hai cánh tay phân biệt đặt lên gương mặt của Đường Tiêu rồi nói:

- Đừng gạt ta ta biết người giả bộ.

- Hừ hừ ta thực tức giận, ta tức giận muốn ăn thịt người.

Đường Tiêu gơ cái miệng học tiếng sói mà gào.

- A.. rất đáng sợ đó ta không thích bị người ăn thịt đâu.

Dục Thai công chúa che kín mắt của mình.

Đã qua hơn nửa ngày Đường Tiêu cũng không lên tiếng lựa Dục Thai công chúa mở mắt kỳ quái mà nhìn.

Nàng muốn té xỉu yêu thú dị hình của Đường Tiêu lai sôi sục sáng ngời trước mặt của nàng, mà Đường Tiêu đang cười xấu xa nhìn nàng.

Dục Thai công chúa tuy đỏ bừng mặt bị dọa đến thét lên và nhắm mắt lại nhưng một lúc sau vẫn tò mò mà nhìn thẳng dị hình yêu thú này.

- Cho người ăn, rất ngon đó.

Đường Tiêu lừa gạt Dục Thai công chúa một phen.

- Ăn?

Dục Thai công chúa kỳ quái liếc nhìn Đường Tiêu, tiếp tục lại nhìn về phía dị hình yêu thú này.

- Ha ha người cứ ném qua sẽ biết.

Đường Tiêu không hảo ý mà nở ra nụ cười.

282. Chương 282: Lợi Hại Hơn Thần Minh Pháo.

Sát Vương

Chương 282: Lợi hại hơn thần minh pháo.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dục Thai công chúa đánh bạo đụng vào nó, kết quả ngửi thấy một chút mùi nước tiểu nàng vội vàng hỏi:

- Người không phải dùng nó đi tiểu chứ?

- Công năng của nó cũng không phải là chỉ để đi tiểu.

Đường Tiêu đem cái đó khẽ chạm sát vào Dục Thai công chúa một chút.

Dục Thai công chúa đột nhiên duỗi tay ra nắm chặt lấy nó, cẩn thận từng ly từng tí mà nhìn Đường Tiêu, lại nhìn cái kia tựa hồ đối với dị hình yêu thú vô cùng hiếu kỳ

Đường Tiêu dứt khoát không nói chuyện nữa để Dực Thai công chúa tự mình thân mật với nó dù sao nàng cũng phải sớm nhận thức nó, đây cũng là tình huống bình thường. Cả đôi này nàng cũng phải gắn liền quan hệ với nó.

Dực Thai công chúa nhớ lần đầu tiên ở thời gian chi tinh bí cảnh nàng khẽ ma sát vào nó sau đó nhìn biểu lộ mê say của Đường Tiêu, phát hiện này giống như Đường Tiêu làm chuyện tốt được khen ngợi vì vậy nàng càng ra suweccs.

Đường Tiêu vỗ vỗ Dực Thai công chúa ý bảo nàng ngồi xuống, sau đó hấn ngồi xuống, Dực Thai công chúa tiếp tục làm như vậy cho Đường Tiêu.

Muốn hưởng thụ thì hưởng thụ triệt để.

Ở kiếp trước Đường Tiêu chỉ sợ vô luận nghĩ thế nào cũng không ra sẽ có ngày một vị công chúa sẽ làm chuyện này cho hấn, điều này khiến cho không chỉ thân thể của hấn thỏa mãn mà tâm lý cũng thỏa mãn, Đường Tiêu thậm chí suy nghĩ sau này quay về Cửu Châu đại lục cũng phải bắt công chúa người Mãn kia phục vụ hấn một phen.

Đương nhiên Dực Thai công chúa hiện tại chỉ dùng tay mà thôi sau này Đường Tiêu sẽ từ từ dạy nàng dùng miệng các loại.

Hắc hắc ha ha.

Một phen nghĩ ngợi lung tung xong, Đường Tiêu phát hiện ra dị hình yêu thú bây giờ đã đỡ bùng chướng bụng rồi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo tạc nổ tung.

Dực Thai công chúa quan sát những biến hóa nhỏ này, nàng càng thêm hiếu kỳ ngoại trừ dùng tay nàng còn nhìn chăm chăm vào thần long, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.

- Người... cái này của người rất giống thần minh pháo.

- Cái này của ta so với thần minh pháo còn lợi hại hơn.

Đường Tiêu đáp lại Dực Thai công chúa một câu.

- Hừ thần minh pháo có thể phóng ra đạn pháo cái này của người có thể phóng ra sao?

Dực Thai công chúa không phục mà đáp lại Đường Tiêu.

- Đạn của ta so với đạn của thần minh pháo còn lợi hại hơn người có muốn thử một chút hay không?

Đường Tiêu nở ra nụ cười.

- Ta không tin.

Dực Thai công chúa hiển nhiên không ý thức được hiện tại nàng đang rơi vào trong tình trạng nguy hiểm

Đường Tiêu nhắm mắt lại cùng với Dực Thai công chúa đối thoại một phen, phương diện kia hấn cảm giác ngày càng mãnh liệt, từ từ tiếp cận tới giới hạn.

Nam nhân càng lâu không phát pháo độ nhạy cảm sẽ càng tăng.

Nhìn Dực Thai công chúa vẫn chuyên chú nhìn hòng pháo kia, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn còn tới rất gần, Đường Tiêu cảm thấy bây giờ hấn có nên nhắc nhở một chút hay không?

Tuy nhiên Đường Tiêu nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này ai bảo nàng ta vừa rồi không tin lời hấn nói, nói có đạn pháo nàng ta lại không tin vậy cho nàng ta bị đạn pháo bắn, ha ha.

- Cái kia...

Ngày càng...

- Thật là đồ, lại lớn lên không ít.

Dực Thai công chúa trợn mắt nhìn nó cảm thấy yêu thú dị hình này của Đường Tiêu quá mức kỳ diệu rồi.

- Phụt.

- Rầm rầm rầm.

Thần Minh pháo của Đường Tiêu bắn sra cực nhanh, Dực Thai công chúa khoảng cách gần như vậy ghé vào họng pháo căn bản né tránh không được kết quả tất cả thần minh đạn đều bắn trúng mục tiêu, trên mặt trên mũi của công chúa khắp nơi đều là đạn.

Bởi vì Dực Thai công chúa vừa rồi đang nói chuyện cho nên có mấy phát đạn bay thẳng vào miệng của nàng.

- A...a

Thanh âm thảm thiết vang lên, Đường Tiêu công chúa vô ý thức mà nuốt vào, nàng đột nhiên phát hiện không đúng muốn nôn ra nhưng không kịp nữa rồi.

- A, cái gì đây...

Dực Thai công chúa sờ mặt kết quả chạm vào một đồng dịch nhờn nàng lại nhìn thoáng qua Đường Tiêu lúc này nàng đã biết mình đã trúng pháo rồi.

- A A A A.

Nghĩ tới đây Dực Thai công chúa như phát điên rồi.

- Ha ha ha.

Đường Tiêu cười đến ngứa cả mặt, thuận tay lấy khăn mặt đưa cho công chúa lau, bằng không nàng sẽ tiếp tục nhào đầu như vậy về phía hắn.

- Cái đó cái gì vậy?

Dực Thai công chúa xoa xoa mặt xong nhìn thứ kỳ quái trên khuôn mặt lại tiếp tục nhìn về phía Đường Tiêu.

- Ta nói thần minh pháo này lợi hại người lại không tin.

Đường Tiêu nhin cười nói với công chúa một câu.

- Người rất xấu xa.

Dực Thai công chúa đánh về phía Đường Tiêu, Đường Tiêu vội vàng dùng tay đỡ ngực nàng lại.

Dực Thai công chúa giãy giãy lúc này vừa vặn nhìn thấy tay của Đường Tiêu lúc đỡ chạm phải cái gì trên người của nàng, lúc này nàng không biết phải làm sao cho phải.

- Làm sao vậy?

Hai tay của Đường Tiêu không an phận mà vuốt ve trên trọc nhìn nàng.

- Người vừa rồi đi tiểu trên mặt của ta, người nói ta phải làm sao bây giờ?

Dực Thai công chúa tức giận lộ ra vẻ ủy khuất.

- Ta cũng không phải không nhắc nhở người chỉ trách người không chịu tin mà thôi.

Đường Tiêu cười rất vui vẻ.

Đường Tiêu càng cười Dực Thai công chúa càng phẫn nộ, giống như tiểu hài tử bị người ta khi dễ khóc một hồi, kỳ thực Đường Tiêu sờ ngực của nàng nàng liền kích động thân thể liền ngồi trước ngực Đường Tiêu.

- Không được ta cũng muốn tiểu lại trên người của người.

- Tùy người chỉ cần người không xấu hổ là được.

Đường Tiêu thuận miệng đáp lại Dực Thai công chúa một câu.

- Người không xấu hổ sao ta phải xấu hổ.

Thân thể của Dực Thai công chúa rời về phía trước một chút ngồi xổm xuống trước mặt Đường Tiêu tựa hồ như muốn tiểu ra vậy, nhưng sau khi đặt tay tới bên hông nàng lại do dự.

Cởi quần trước mặt hắn sao đừng nói là tiểu lên hắn chưa làm mình đã mắc cỡ chết đi rồi.

- Người không tới thật sao/

Đường Tiêu nhếch miệng nói.

- A A a...

Dực Thai công chúa phiên muộn vô cùng xem không có cách nào khác nàng đành cúi người xuống dùng hai tay kéo mặt của Đường Tiêu ra.

- Như vậy đi ta làm cho người thoải mái một chút coi như đền bù.

Đường Tiêu cũng cảm thấy mình hơi quá mức cho nên thương lượng với Dực Thai công chúa một phen.

- Hừ hừ...

Dực Thai công chúa bất đắc dĩ phải đáp ứng Đường Tiêu, trong lòng nàng đành phải hừ một tiếng để che giấu ham muốn của nội tâm.

- Đi rửa mặt rồi chúng ta từ từ chơi.

Đường Tiêu đẩy Dực Thai công chúa một cái.

- Hừ hừ hừ.

Dực Thai công chúa hừ mấy tiếng sau đó đi rửa mặt cọ sạch xong liền tới bên giường của Đường Tiêu.

- Đi lên đi nhấn nhó làm gì vậy.

Đường Tiêu lộ vẻ trêu chọc. truyện copy từ

- Người quá xấu xa.

Dực Thai công chúa hờn dỗi một tiếng nhân cơ hội này nàng nhào lên trên người của Đường Tiêu, đương nhiên chưa đánh được cái nào đã bị Đường Tiêu nắm lấy cánh tay.

Dực Thai công chúa mắc cỡ đỏ cả mặt nàng đánh bạo nhìn Đường Tiêu hô hấp ngày càng dồn dập còn muốn nói vài câu đó nhưng thân thể của nàng đã mềm ra đến nỗi lời cũng không thốt ra được rồi.

283. Chương 283: Phiên Phức.

Sát Vương

Chương 283: Phiên phức.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu dịu dàng ôn nhu ôm Dực Thai công chúa vào mình sau đó hôn lên bốn phía trên mặt của nàng.

Dực Thai công chúa nhắm mắt lại lắng yêu hưởng thụ tình yêu của Đường Tiêu đối với nàng, thể giới này rất kỳ diệu nam nhân vuốt ve nữ nhân sẽ khiến cho người đó rất nhanh có cảm giác.

Vuốt ve bộ ngực của Dực Thai công chúa cảm xúc của Đường Tiêu bắt đầu trở nên tăng vọt Đường Tiêu một lần nữa nhẹ nhàng muốn giải khai quần áo của nàng.

- Đứng....

Dực Thai công chúa sau khi cảm nhận được hết thảy thì vội đưa tay ra ngăn cản Đường Tiêu.

- Đụng vào cũng không làm cho người mang thai đâu cứ yên tâm, ta chỉ cởi bỏ áo cam đoan không cởi quần.

Đường Tiêu dụ dỗ Dục Thai công chúa một câu.

- Không muốn...

Dục Thai công chúa vẫn trần ngập lo lắng, nàng hiện tại cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thân mật ngoài quần áo với Đường Tiêu, cởi quần áo ra khiến cho nàng có cảm giác không an toàn.

- Trực tiếp sờ thực tế so với sờ qua lớp quần áo thì sướng hơn nhiều.

Đường Tiêu đột nhiên vén xuống dưới áo của Dục Thai công chúa mà thăm dò đi, vào toàn bộ dán sát vào bộ ngực cao ngất của nàng.

- A...

Dục Thai công chúa sau khi cảm nhận được gì đó lớn tiếng hét lên.

Nhưng mà Đường Tiêu đối với hạt đậu nhỏ kia vẫn dụ dằng vuốt ve, đôi mắt của Dục Thai công chúa liền trở nên mê loạn, đúng như lời Đường Tiêu nói sờ trực tiếp vẫn sướng hơn nhiều.

Mượn cơ hội này Đường Tiêu đem quần lót của Dục Thai công chúa cởi ra hoàn toàn, một đôi thỏ ngọc hoàn toàn xuất hiện trước mặt của hắn.

Thiếu nữ mười sáu tuổi da thịt mềm mại, Đường Tiêu dùng một tay vuốt ve bên phải đồng thời dùng miệng ngậm vào bên trái, như ngậm một viên chocolate vậy, cực kỳ dụ dằng mà chạm vào nàng.

Dục Thai công chúa chưa từng hưởng thụ qua kích thích mãnh liệt này, không đầy một khắc sau tay nàng cũng trở nên loạn thậm chí hai cái đùi không tự giác mà ma sát vào nhau, một hồi một hồi cảm giác lẫn lộn tràn qua khiến cho nàng cảm thấy ham muốn mãnh liệt.

Đường Tiêu không hẹn mà hợp cách quần khê vuốt ve căn cứ của Dục Thai công chúa, tuy nhiên lần này vẫn chưa tìm được điểm mấu chốt chưa giải quyết được nhu cầu cấp Áo bách của nàng.

Cuối cùng ngón tay của hắn cũng chạm vào điểm mấu chốt khiến cho Dục Thai công chúa khê rên lên, sung sướng truyền khắp khiến cho ánh mắt của nàng cũng trở nên mê loạn.

.....

Một lúc sau, Đường Tiêu cất tiếng hỏi:

- Sướng không?

Hắn khê vỗ nhẹ ngực của Dục Thai công chúa rồi hỏi.

- Sướng.

Dục Thai công chúa mắc cỡ không dám mở mắt.

- Người còn muốn nữa không?

- Người xấu lắm.

- Ta hỏi người có muốn nữa không chuyện đó có quan hệ gì với việc ta xấu.

- Người xấu lắm.

- A... vậy là người không muốn.

- Người người người xấu lắm.

- Người đến tột cùng có muốn hay không?

- A A A...

Hai canh giờ sau, đêm khuya.

- Người yêu ta không?

Dục Thai công chúa ghé sát vào người của Đường Tiêu, dùng sức nhìn hắn làm cho hắn miên man .

- Yêu.

Đường Tiêu mệt mỏi buồn ngủ nhưng Dực Thai công chúa thì không có vẻ mệt mỏi chút nào.

- Quá qua loa rồi.

Dực Thai công chúa tỏ vẻ không cao hứng.

Đường Tiêu nhắm mắt lại hắn cũng không nhúc nhích.

- Nói, nói người yêu ta đi.

Dực Thai công chúa lại làm phiền .

- Ta yêu người được chưa?

Đường Tiêu cảm thấy hơi phiền phức rồi.

- Vậy... vậy người sẽ vì ta chết chứ?

Dực Thai công chúa bắt măn mà hỏi.

- Tại sao phải chết, vẫn không phải đang sống tốt đây sao?

Đường Tiêu dùng hai tay nắm lấy hai tay của Dực Thai công chúa rồi nói.

- Không chịu chết vì ta chính là không yêu ta.

Dực Thai công chúa càng thêm bắt măn.

- Người có biết người phiền lắm không, còn nói những lời đó.

Đường Tiêu cảm thấy rất phiền rồi.

- Người...

Dực Thai công chúa thực sự thương tâm rồi nàng nhìn Đường Tiêu không nhúc nhích muốn náo động hắn nhưng lại sợ hắn đẩy nàng ra.

- Người chê ta phiền phức thì ta về phòng ta ngủ.

Dực Thai công chúa đẩy Đường Tiêu ra.

- Mau trở về đi.

Đường Tiêu trợn mắt nhàn nhạt nói một câu.

Dực Thai công chúa càng đau lòng, rầu rĩ một lát lui xuống giường len lén nhìn Đường Tiêu sau đó len lút rời khỏi cửa.

.....

Ngày hôm sau Đường Tiêu cùng với mấy người ở hậu hoa viên tập võ với nhau, Thai kinh thành đột nhiên có đặc sứ đến gấp triệu tập thất hoàng tử và Dực Thai công chúa hồi cung, đại hoàng tử sắp chuẩn bị sắc lập thành thái tử cần phải tổ chức nghi thức long trọng.

Tin tức này tuy nằm trong dự liệu nhưng thất hoàng tử Chu Vũ sau khi biết được vẫn chán nản không thôi, tâm tình vô cùng uể oải, tuy nhiên Đường Tiêu thì không thềm để ý.

- Sắc lập thái tử thì thế nào cho dù hắn làm hoàng đế ta cũng sẽ kéo hắn xuống đài thất hoàng tử cứ yên tâm đi có Đường Tiêu ta ở đây ngôi vị hoàng đế này nhất định là của người.

Đường Tiêu cam đoan với thất hoàng tử.

- Ha ha đa tạ Đường công tử.

Thất hoàng tử nhìn Đường Tiêu mà nói, hắn xác thực cũng không tin tưởng lời Đường Tiêu nói đối với sự tình của tương lai hắn cơ bản đã phai nhạt trong lòng rồi.

- Khách khí rồi.

Đường Tiêu chấp tay với thất hoàng tử, hần phát giác ra thất hoàng tử cũng không tin hần lắm, mà hần cũng lười nói nhiều.

Hiện tại thực lực của hần so với Lâm Chấn và đại hoàng tử chênh lệch nhau nhiều lắm, nhưng Đường Tiêu tin tưởng sớm muộn sẽ có một ngày hần sẽ siêu việt hơn cả Trần Quốc hầu Đường Uyên, ở Áo Bì Đảo thậm chí là ở cả Cửu Châu đại lục thành nhân vật làm gió làm mưa.

Lần này quay trở về Thái kinh thành, ta sẽ hướng về phía bộ binh một chuyến, Đường công tử hiện tại đã tiến vào Địa Nguyên nhị cấp quả thực là trụ cột của Đại Minh vương triều, Đường công tử sớm ngày ở trong quân ngũ cũng có thể lập nhiều công huân cho Đại Minh triều.

Thất hoàng tử lại nói với Đường Tiêu một câu.

Thất hoàng tử cân nhắc tương lai mặc kệ hần có đế vị hay không cho dù làm một thân vương như lan vương cũng cần phải có thể lực của mình mới được.

- Chuyện này phiền diện hạ phí tâm nhiều.

Đường Tiêu cười cười tu vi võ công của hần đã cao quân công hiện tại cũng chỉ dựa vào một mình Lâm Quý mà thôi, có thêm thất hoàng tử vẫn hơn.

Chu Kiên vắng nhà mấy ngày nay hiện tại đã đột phá lên Địa Nguyên cấp, trong đám tử tôn của Chu gia thì không ai bằng, hiện tại hần cũng nóng lòng trở về khoe khoang một phen, cộng thêm hần cũng muốn mang Noãn Dương Dương về ra mắt vì vậy sau khi ở Hoa Liên thành an bài sinh ý xong, hần cũng bái biệt Đường Tiêu chuẩn bị cùng với thất hoàng tử trở về Thái kinh thành.

284. Chương 284: Công Chúa Khóc.

Sát Vương

Chương 284: Công chúa khóc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Dực Thái công chúa tâm tình vô cùng không tốt nàng không hiểu thế nào bị nhiễm phong hàn bộ dạng đáng thương không muốn rời Đường Tiêu.

- Người khi nào thì về Thái kinh thành, vắng nhà đã lâu như vậy người không nhớ mẫu thân sao?

Dực Thái công chúa đề nghị với Đường Tiêu.

- Gần đây quân vụ bận rộn lại gấp rút luyện công, ít ngày sau rồi nói.

Đường Tiêu tránh ánh mắt của Dực Thái công chúa.

Tuy Khánh Đô phu nhân đối đãi với hần rất tốt Đường Tiêu cũng có nhiều hảo cảm với nàng, nhưng trong lòng hần tình tường hần không phải là do bà ta sinh ra hơn nữa sau chuyện Mị Ma Đường Tiêu cũng không muốn có cảm tình với bất kỳ người nào, bằng không những cảm tình này sẽ trở thành nhược điểm của hần, trở thành ràng buộc trên con đường tiến lên tình cảm của hần.

Dực Thái công chúa chần chờ hồi lâu cuối cùng vẫn không nhận được mà đỏ mặt hỏi Đường Tiêu:

- Vậy người... khi nào lấy ta?

- Người còn nhỏ như vậy sao lại vội vã lập gia đình?

Đường Tiêu kỳ quái liếc nhìn Dực Thái công chúa.

- Người...

Dực Thai công chúa chán nản, Đường công tử người yêu ta sao? Yêu ta tại sao lại không cưới ta, nếu như không yêu ta tại sao lại làm chuyện đó với ta?

Dực Thai công chúa không có biện pháp trả lời.

- Chờ ta trở về Thai kinh thành ta sẽ sắp xếp chuyện này.

Đường Tiêu hướng về phía công chúa Dực Thai mà cười cười trả lời qua loa.

Dực Thai công chúa che miệng ho vài tiếng yên lặng nhìn Đường Tiêu mà không chịu đi, nước mắt lại ứa ra.

- Ta cũng không phải không nói không cưới người người khác cái gì?

Đường Tiêu nhíu mày Dực Thai công chúa đối với hắn giống như đồ chơi, cười thì hắn thích khóc thì hắn cảm thấy phiền.

- Người ta... không phải chỉ muốn người lấy...

- Được rồi được rồi.

Đường Tiêu xoa xoa khuôn mặt của Dực Thai công chúa:

- Nói đi người muốn gì.

- Bởi vì trong lòng ta có người trong lòng người không có ta.

Dực Thai công chúa lớn tiếng trả lời Đường Tiêu nước mắt ào ào như mưa trôi ra.

.....

- Người yêu ta sao? Người thật sự quan tâm ta sao tại sao một chút cảm giác ta cũng không thấy?

Dực Thai công chúa thấy Đường Tiêu không nói lời nào càng khóc thương tâm hơn.

Đường Tiêu lộ vẻ bất đắc dĩ hướng về phía thất hoàng tử phía xa xa cùng Chu Kiên hai huynh đệ cũng rất không nghĩa khí mà quay đầu đi, giống như không thấy gì vậy.

- Yêu hay không yêu ta cũng không hứa hẹn, bởi vì những chuyện này không thể nói rõ ràng, nhưng mà ta có thể cam đoan với người, ai dám khi dễ người Đường Tiêu ta sẽ không tiếc tính mạng bảo vệ người, cái này được không?

Đường Tiêu đành phải an ủi Dực Thai công chúa, bằng không thì nàng khóc quá mức đáng ghét.

- Người nói là có thể vì ta mà chết?

Dực Thai công chúa đôi mắt đầm lệ hướng về phía Đường Tiêu mong hắn xác nhận.

- Có thể.

Đường Tiêu dùng sức gãi đầu.

Nam nhân bị nữ nhân bức ra nói như vậy thì chắc chắn là nói dối.

- Vậy thì... ôm ta một cái.

Dực Thai công chúa ủy khuất mà tiến tới trước mặt của Đường Tiêu, mặc kệ mình đang ở trước mặt của Chu Kiên và thất hoàng tử.

Đường Tiêu vươn hai tay đem Dực Thai công chúa ôm vào trong ngực, trong lòng thầm buồn bực, nữ nhân này không phải là tạm thời tách ra sao, sao giống như sinh ly tử biệt vậy?

Đường Tiêu cũng không biết trong lúc hắn và Dực Thai công chúa nói lời tạm biệt với nhau thì thuyền của người Mãn cũng đã cập bờ Man hoang, mấy vạn quân đội xông lên đảo mang theo đại lượng quân giới và vật tư chiếm giữ Man Hoang làm nơi trú quân.

Mà ở phía bắc Áo Bì Đảo, người Đông Doanh cũng mang theo chiếc tàu cực lớn chở mấy trăm võ sĩ hùng tâm bừng bừng dưới sự chỉ huy của Đông Doanh thái tử, ngồi nhìn người Mãn và người Hán tranh giành mong làm ngư ông thủ lợi.

Áo Bì Đảo ba trăm năm bình tĩnh hiện tại đã trở nên loạn lạc.

.....

Dưới sự thúc giục của Đường Tiêu, Chu Kiên cùng thất hoàng tử, Dực Thai công chúa cuối cùng cũng rừng rậm lưu luyến rời khỏi Đường Tiêu.

- Nữ nhân thật phiền phức, phía dưới nước chảy phía trên nước cũng chảy.

Đường Tiêu nhìn đoàn xe dừng sức lắc lắc đầu.

Thất hoàng tử Chu Kiên cùng Dực Thai công chúa sau khi đi qua Nghi Lan thành, Nghi Lan quận chúa thấy bọn họ đồng thời tiến vào Địa Nguyên cấp thì kinh ngạc.

Biết là do Đường Tiêu gây nên Nghi Lan quận chúa trầm mặc không nói gì, nhưng trong lòng nàng thì cực kỳ hối hận, lúc trước ba người cùng đi, từng mời nàng đi cùng nhưng nàng một mực cự tuyệt, không ngờ Đường Tiêu lại thần thông như vậy trong thời gian ngắn tiến vào Địa Nguyên cấp không nói, lại còn giúp ba người bọn họ cũng tiến vào.

Không biết sau này mình còn có cơ hội như bọn họ hay không.

.....

Hoa Liên thành những ngày gần đây bình tĩnh vô cùng không có người nào gây phiền toái Lâm Quý thì bận rộn công bộ bộ binh thỉnh thoảng phái người tới đốc thúc chuyện xây dựng công sự.

Đường Tiêu cũng không quan tâm tới những chuyện này hẳn một lòng luyện võ ở trong mắt của hắn thực lực cường đại của mình thì quan trọng hơn tất cả mọi chuyện, bất kể nam nhân man di đánh hay truyền thuyết người man đánh, chỉ có năng lực cường đại mới có thể tự bảo vệ mình được.

Hơn nữa Đường Tiêu cảm thấy với sự phòng bị của Hoa Liên thành cùng thực lực và thân phận của mình chính thức đánh nhau chỉ là đám Hồ Liệt tứ tướng bọn họ mà thôi, cũng cung cấp nhiều chỗ trống ột gã đồ úy như hắn.

Một hôm Đường Tiêu thả ra tất cả con rối mà mình sở hữu bắt đầu một huấn luyện, Chung Lam đột nhiên nói với Đường Tiêu nàng muốn xin nghỉ phép vài ngày không tham gia huấn luyện.

Nhìn thấy biểu hiện của Chung Lam gần đây không tệ lập không ít công lao, nhưng Đường Tiêu vẫn tỏ ra vẻ tức giận hỏi:

- Người muốn làm cái quỷ gì?

Sau khi con rối nhiều hơn, Đường Tiêu tận lực không dùng linh hồn áp chế nữa mà chọn phương thức uy hiếp để đưa bọn họ vào khuôn khổ, nếu không khống chế đám thần hồn này thì rất mệt mỏi, cho nên thời điểm Đường Tiêu áp dụng phương thức của Chung Lam để nói chuyện mà không dùng thần hồn của nàng trao đổi hoặc trực tiếp dò xét ý nghĩ của nàng chỉ ngẫu nhiên xác nhận tâm lý xem nói thực hay dối là được.

- Ta bị bệnh?

Chung Lam buồn bực trả lời Đường Tiêu một câu nàng đã đến thời điểm đau bụng kinh nhưng chuyện này không có biện pháp nói cho Đường Tiêu biết.

- Bị bệnh bệnh gì?

Đường Tiêu nhíu mày khôi yêu của hắn thiếu người Chung Lam mà nghỉ thì không có người nữa rồi.

- Xin tha cho ta nữ nhân chúng ta cùng với đàn ông không giống nhau.

Đường Tiêu thấy Chung Lam khó nói thì dùng thần hồn dò xét một phen ầu đó lập tức cảm nhận thấy Chung Lam đau đớn khó nhịn thì hiểu ra.

285. Chương 285: Chữa Bệnh.

Sát Vương

Chương 285: Chữa bệnh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Người bị đau bụng kinh?

Đường Tiêu hỏi thẳng, Chung Lam vừa thẹn vừa xấu hổ, không trả lời Đường Tiêu quay đầu ngồi xổm xuống mặt đất, hồi tưởng lại cảm giác một tháng trước nàng ngồi thấy mùi vật kia của Đường Tiêu mà cảm thấy giảm đau.

Thần hồn của Đường Tiêu vẫn chưa rời khỏi người của Chung Lam hần lập tức cảm nhận được suy nghĩ của nàng, băng thanh ngọc khiết như Chung Lam tại sao lại có suy nghĩ dơ bẩn như thế?

Đường Tiêu sau khi cảm ứng được Chung Lam Chung Lam cũng ý thức được lòng của mình bị Đường Tiêu nhìn thấy nàng xấu hổ đến cực điểm đột nhiên đứng dậy hướng về phía một cây đại thụ mà lao đầu tới, may mà Đường Tiêu phản ứng kịp thời không chế được nàng đem nàng kéo lại.

- Người muốn ta chữa bệnh cho người thì cứ mở miệng nói cần gì tìm cái chết?

Đường Tiêu vui vẻ đôi mắt nhìn ngực và hông của Chung Lam mà nhộn nhạo.

- Tiểu dân tộc nhà người đứng có chủ ý bắt lương, nếu không....

Chung Lam xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, muốn chết lại không thành nhưng nàng lại không dám mắng Đường Tiêu quá mức, trong lòng phiền sắp chết rồi nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới cái vật hùng tráng kia.

Người trong đầu nhớ tới cái gì có đôi khi cũng không phải do mình không chế, vì Chung Lam đau bụng kinh không tự giác mà liên tưởng tới nó cũng không có gì kỳ quái.

- Người mắng ta, xem ra là muốn bị phạt rồi.

Đường Tiêu khẽ nhún mày phát hiện ra Chung Lam trước hết nghĩ tới cái dân vật kia của mình mà lại mắng hần là tiểu dân tộc.

Nếu không phải hần có năng lực dò xét nàng thì đúng là không ngờ nữ nhân này lại vô sỉ như vậy.

- Người không muốn?

Chung Lam rất sợ hãi nhìn ánh mắt của Đường Tiêu, nhưng trong lòng nàng đối với cái vật hùng tráng của Đường Tiêu vẫn rất nhờ.

- Không muốn cái gì, nếu như người muốn ta có thể cho người thỏa mãn, ta cũng không nhỏ mọn như vậy.

Đường Tiêu hướng về phía Chung Lam mà tiến gần vài bước.

- Người...

Chung Lam muốn xoay người rời sang chỗ khác thì đã bị Đường Tiêu khống chế thân thể, con mắt thẳng tắp nhìn vào gương mặt của Đường Tiêu, phát hiện ra hần tựa hồ sắp hôn mình.

Tuy nhiên Đường Tiêu cũng không thực sự hôn nàng hần chỉ dò xét sự biến hóa của Chung Lam hiện tại.

Bức bách nữ nhân làm chuyện đó với mình thì thật không tốt tuy nhiên nếu như nàng nguyện ý thì khác rồi.

- Đường công tử, xin đừng...

Chung Lam vừa thẹn vừa sợ tim đã đập thành thịch?

- Đừng cái gì?

Đường Tiêu hơi buồn bực nhìn Chung Lam, nữ nhân vì sao miệng nói ra không đúng với lòng bên trong vừa rồi Chung Lam trong lúc nói mắt của nàng đã nhìn môi của Đường Tiêu, đôi mắt xuất hiện hình ảnh Đường Tiêu cường bạo.

- Người thăm yêu ta?

Đường Tiêu phân tích suy nghĩ của Chung Lam một thoáng rồi hỏi.

- A....

Chung Lam triệt để điên mất rồi.

- Ta đúng là rất đẹp trai lại rất mạnh là một giống đực cường tráng mà bất kỳ động vật nào cũng loại cũng ưa thích, nữ nhân thích ta cũng là chuyện bình thường, hơn nữa nữ nhân thăm mến ta cũng không phải chỉ có mình người cho nên người cũng không cần phải giấu làm gì.

Đường Tiêu nghiêm mặt nói với Chung Lam.

Chung Lam toàn bộ bị đánh bại tinh thần cũng sụp đổ nàng hiện tại không muốn đụng cây nữa rồi nàng muốn chạy lên đỉnh Ngọc Sơn của Áo Bỉ Đảo điên cuồng hét vài tiếng.

Trời xanh ơi, đại địa ơi, nam nhân này vô sỉ đến trình độ nào mới hết?

Đường Tiêu đúng là đã nói sai Chung Lam rồi, Chung Lam là con rối của hắn, trong lòng đã sợ hãi hắn tới trình độ cực hạn, những con rối khác đều bị miếng vải che mặt trong sinh hoạt của Chung Lam tiếp xúc không nhiều nam nhân lắm, mơ tới một hiện tượng thân mật cũng là tự nhiên không phải thăm yêu.

Giống như người bình thường đặc biệt chán ghét một người khác phái nhưng ở trong mộng có một hành vi thân mật với họ loại chuyện này căn bản không thể giải thích hướng chỉ Chung Lam xác thực đã tiếp xúc với vật dăng trào đó của Đường Tiêu, tinh thần bị kích thích mãnh liệt cho nên mơ tới Đường Tiêu cũng không kỳ quái.

- Đổi nơi khác không ở chỗ này được không?

Chung Lam xấu hổ cực điểm nàng lo lắng Đường Tiêu ban ngày ban mặt làm chuyện tục tĩu với mình, vạn nhất bị người ta thấy được thì Chung Lam khó sống nổi.

- Hoàng tử và công chúa đều đi rồi biệt viện này không có lệnh của ta ai dám đi vào?

Đường Tiêu đột nhiên tiến đến ôm eo nhỏ nhắn của Chung Lam.

- Đường công tử, người....

Thân thể của Chung Lam mềm nhũn ra sau một lúc mới nhớ tới giấy dựa, muốn đẩy Đường Tiêu ra.

Nhưng Đường Tiêu đã đem nàng đẩy xuống mặt đất, hơn nữa còn hướng về phía miệng của nàng mà cường bạo.

Chung Lam muốn giấy dựa nhưng phát hiện ra Đường Tiêu đã hôn lên môi của nàng tất cả lo lắng đã biến thành sự thật, trong lòng nàng mất hết can đảm dứt khoát bỏ qua giấy dựa thương tâm mà khóc lên.

Đường Tiêu lắc đầu thả Chung Lam, tại sao giống như cưỡng hiếp vậy chẳng lẽ mình đã đoán sai.

Tâm tư của nữ tử thật khó đoán.

Chung Lam gắt gao nhìn chăm chăm vào Đường Tiêu, vừa giống như giận dữ vừa không phải.

- Trừng mắt nhìn ta làm gì vậy? Nếu không muốn coi thì ta không miễn cưỡng nàng.

Đường Tiêu đuối lý, từ trên mặt đất đứng lên.

- Được rồi? Cái gì là được rồi? Như thế nào là được rồi? Nói một câu như vậy là được rồi?

Chung Lam đột nhiên trở nên có chút cuồng loạn, sau khi đứng dậy đột nhiên đem người vừa mới đứng dậy là Đường Tiêu đẩy ngã xuống mặt đất, sau đó đem hắn ấn chặt mà bắt đầu.

“Bà mẹ nó! Bị đẩy ngược trở lại rồi!” Đường Tiều chưa có sự chuẩn bị, có chút hồ nghi nhìn Chung Lam đang phát điên.

- Người cho rằng người là ai? Tại sao ta lại phải thăm mền chứ? Ta muốn giết người!

Chung Lam điên cuồng xé rách y phục trên người Đường Tiều. Khoảng một lát sau, y phục trên người Đường Tiều đã bị xé nát bấy. Sau đó bắt đầu cắn loạn vùng ngực cùng bờ vai của Đường Tiều.

Cũng may là chỉ cắn tạo nên những dấu bầm, chứ không phải như cương thi ăn thịt người. Đường Tiều dứt khoát mặc kệ nàng. Với năng lực tự lành như Đường Tiều, những vết cắn này chỉ là có chút đau mà thôi. Sau một vài giây sẽ tự lành lại.

Chung Lam sau khi cơn điên phát tiết ra ngoài, sợ hãi cùng oán niệm chất chứa thật lâu trong lòng với Đường Tiều cuối cùng cũng được phát tiết ra. Nhưng loại điên cuồng này vô tình thiêu đốt cơ thể nàng. Khi nàng phát hiện cái quần của Đường Tiều đã bị cởi ra, cái “yêu thú dị hình” của hắn xuất hiện trước mắt nàng thì lúc này mới tỉnh táo một chút.

286. Chương 286: Yêu Thú Dị Hình.

Sát Vương

Chương 286: Yêu thú dị hình.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Người bị đau bụng kinh?

- Hắc hắc, từ từ đã, ta rất thích.

Đường Tiều đánh giá Chung Lam đang ngăn người, phát hiện cái loại phụ nữ càng bị áp lực thì lại càng bạo phát đến điên cuồng.

Nhưng Chung Lam điên cuồng cũng chỉ đạt đến mức đó. Nàng chỉ trừng mắt nhìn cái “yêu thú dị hình” của Đường Tiều đến ngăn người, nhưng không có bất luận một động tác nào thêm nữa.

Chỉ trong chốc lát, Đường Tiều có chút không chịu nổi, thú tính hoàn toàn đã bị Chung Lam khơi dậy lại. “Yêu thú dị hình” cũng đang hừng hực chờ nàng thiêu đốt. Kết quả khi tới bước này mà lại chẳng tiến hành gì cả? Chẳng phải là quá mất hứng sao?

Chung Lam đã chủ động cởi quần của hắn, Đường Tiều cảm giác mình nếu tiếp tục giả bộ đứng đắn nói chuyện thì chẳng có ý nghĩa gì. Vì vậy, hắn nghiêng người đè Chung Lam nằm xuống dưới cơ thể của mình. Hơn nữa, cái “côn sắt” kia chọc thẳng vào mặt nàng.

Chung Lam trong đầu hoàn toàn rối loạn. Nàng cố gắng kềm chế sự bức bối, không để hình người được khí tức của cái vật kia. Nhưng Đường Tiều một mực không đem cái “côn sắt” lấy ra. Chung Lam nín thở thật lâu, ngược lại nhịn không được phải hít thở mấy cái. Sau khi người quen mùi, Chung Lam lần nữa có loại cảm giác như ảo mộng. Sự đau đớn ở phần bụng cũng giảm bớt không ít.

Điều này tựa như hút thuốc phiện. Không thể không nói, Chung Lam rất ưa thích loại khí tức của nam nhân, cũng rất hưởng thụ nó vì nó sẽ khiến cho sự đau đớn ở phần bụng của nàng giảm bớt. Nhưng trong nội tâm của nàng lại rất rõ ràng, loại hành vi này sẽ phá hủy tư tưởng và thân thể bằng thanh ngọc khiết của nàng. Dù cho Đường Tiều không có tiến vào thân thể của nàng, nhưng khí tức của người nam nhân, đặc biệt là cái khí tức mà nàng đã hút vào trong cơ thể thì cũng giống như bản thân đã bị hắn xâm phạm.

Chung Lam đột nhiên nghĩ đến, mới vừa rồi mình còn chủ động hôn hắn, cắn hắn, bây giờ lại tính toán đến cái gì?

Chung Lam trong nội tâm có chút khó chịu mà bắt đầu nhịn không được lần nữa rót nước mắt, làm ra bộ dạng đáng thương.

- Ta giúp nàng trị bệnh đau bụng, nàng khóc cái gì?

Đường Tiêu nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của Chung Lam hừ lạnh một tiếng. Một khi hỏa khí đã bị đốt lên thì rất khó dập tắt. Trong lòng hắn, ý niệm muốn đem cái vật hùng tráng kia nhét vào trong cái miệng của Chung Lam càng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng khiến cho Đường Tiêu có chút đau đầu chính là, nếu quả thật nhét vào, hắn khẳng định không có khả năng khống chế việc làm ra một chút động tác nào đó với thân thể Chung Lam. Như vậy thì không thể trải qua được cảm giác sung sướng. Chẳng phải giống như mình cắn vào chính mình? Thật sự là buồn nôn! Nhưng nếu như không khống chế được Chung Lam, vạn nhất cô gái này ngoạm một cái, khiến cái “vận mệnh” của hắn bị đứt lìa thì lại càng phiền toái.

Đường Tiêu cũng không biết với tu vi võ công hiện tại của hắn cùng năng lực trị liệu, bảo bối của hắn đột nhiên bị cắn đứt, thậm chí còn bị nhai thì còn có thể sau này tiếp tục được nữa hay không. Nhưng loại này hiểm lắm, không bóc lên thì tốt hơn.

Chung Lam không nói một tiếng nào, tiếp tục ngồi một chỗ khóc nỉ non, tựa hồ như muốn che giấu cái gì.

- Đầu óc của nàng bên trong cứ một mực suy nghĩ về bảo bối của ta. Hiện tại, đã thấy nó rồi thì phải cao hứng mới đúng. Làm gì mà giống như có tâm sự không nói ra lời vậy?

Đường Tiêu nói tiếp với Chung Lam vài câu, rồi vỗ vỗ vào má của Chung Lam.

- Ta nào có?

Chung Lam bị Đường Tiêu vạch trần suy nghĩ thì trong nội tâm sự giận dữ và xấu hổ đã dâng đến cực điểm, nhưng ngoài miệng lại ra sức phủ nhận.

- Nàng có nhớ nó hay không làm sao mà ta không biết?

Đường Tiêu lập tức vạch trần Chung Lam lần nữa.

Ah! Ah! Ah!!

Chung Lam một lần nữa phát điên mà kêu lên, khó lòng giải bày, cũng không có biện pháp nào khác. Cảm giác so với bị giết còn khó chịu hơn. Hơn nữa, những gì Đường Tiêu nói lại là sự thật.

Khi Chung Lam phát điên mà kêu la xong, khi ngậm miệng lại, thì phát hiện miệng mình không ngậm lại được, dường như là bị đứt cái gì vào.

Trợn mắt xem xét, Chung Lam lập tức cái gì cũng minh bạch, vội vàng đẩy cái đó ra ngoài, nước mắt ngấn không được lại trào ra, tuyệt vọng mà chất vấn Đường Tiêu một câu:

- Đường công tử, sao ngươi lại có thể như vậy?

Trước kia vẫn chỉ là nhìn, nghe thấy được. Nhưng vừa rồi, cái vật hùng tráng đó thật sự tiến vào trong miệng nàng. Tính chất lần này không giống như lúc trước. Bởi vì điều này có nghĩa Đường Tiêu đã chính thức là ô nhục thân thể nàng, tiến nhập vào cơ thể nàng. Điều này làm sao mà Chung Lam chịu nổi.

- Ta một mực không nhúc nhích, chính là muốn nàng chủ động cắn lên đấy đấy.

Đường Tiêu rất vô sỉ mà rút cái đó ra. Vừa rồi, tình hình thực tế là, Đường Tiêu thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng há to ra, nhìn không được nên làm vậy.

Chung Lam lập tức im lặng. Nàng vừa rồi mắt nhắm lại, không cách nào biết rõ rốt cuộc là nàng trong lúc vô tình cắn lên đó, hay là Đường Tiêu thừa cơ nhét vào. Nhưng khi nàng phát điên lên, không bài trừ khả năng nàng chủ động cắn lên đó.

Mặc kệ chân tướng sự việc như thế nào, bị cái dị vật kia xâm nhập vào cơ thể, xác thực là thật sự xảy ra. Hết thấy giống như đã không còn chỗ trống vẫn hời.

- Nàng không cần nghĩ nhiều như vậy. Nếu như ta muốn xâm phạm nàng, nàng cũng không cách nào phản kháng. Ta hiện tại làm vậy, chỉ muốn giúp nàng trị đau bụng kinh mà thôi. Hơn nữa, loại bệnh này cũng chỉ có thể trị như vậy.

Đường Tiêu thấy Chung Lam tuyệt vọng thương tâm, thì vội vàng khích lệ vài câu giả dối với nàng.

Chung Lam không nói gì. Đường Tiêu nói rất đúng. Nếu như hắn muốn xâm hại nàng, nàng xác thực không có chút năng lực phản kháng nào, nhưng hắn vẫn không có làm vậy. Nếu như không phải vừa rồi trong đầu nàng nghĩ ngợi lung tung. Hơn nữa còn xé rách quần của hắn, thì cái bảo bối kia cũng không nhét vào trong miệng nàng.

Nói cho cùng, Chung Lam ngược lại cảm thấy chính tâm lý của cô ta dơ bẩn chứ chẳng trách Đường Tiêu được.

- Nàng cuối cùng có muốn chữa bệnh không? Dù sao vừa rồi nàng cũng cắn qua, thân thể cũng không còn bằng thanh ngọc khiết nữa, dứt khoát trong lúc này cần uống thuốc, triệt để chữa căn bệnh của nàng cho khỏi. Hơn nữa, Đường Tiêu ta trước sau làm người như một, quang minh lỗi lạc. Đối với việc nàng làm cái gì, muốn làm cái gì, tuyệt sẽ không phỉ nhận. Về sau sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

287. Chương 287: Tinh Nguyên Lộ.

Sát Vương

Chương 287: Tinh nguyên lộ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu rèn sắt khi còn nóng, nói với Chung Lam vài câu.

- Thuốc gì?

Chung Lam trầm thấp hỏi Đường Tiêu một câu, đầu óc của nàng hiện tại rõ ràng đã không đủ dùng.

- “Tinh nguyên lộ” là một loại nước thật sự rất bổ cho người phụ nữ, chủ trị các loại chứng bệnh khó chữa như chứng kinh nguyệt không đều, đau bụng kinh, giống như sản phẩm siêu cấp mà đại ca đây sản xuất ra được. Hiệu quả rất tốt.

Đường Tiêu nói ra vài câu quảng cáo.

Thấy Đường Tiêu nói năng chuẩn xác, vẻ mặt nghiêm túc, Chung Lam trong nội tâm ngược lại tin thêm vài phần. Trước kia, khi ở Từ Vân Tông, lúc nàng bị đau bụng kinh, xác thực đã có một số chị dâu lớn tuổi thần thần bí bí mà nói qua với nàng, bên trong thân thể của người đàn ông quả thực có thuốc để trị bệnh này. Nàng vẫn cho là các chị nói bậy. Hiện tại Đường Tiêu nói như vậy, xem ra chuyện này là thật.

Ở Áo Bì đảo, căn bản chẳng có giáo dục giới tính đàng hoàng. Đáng thương ch Chung Lam, về phương diện này rất có thể bị Đường Tiêu lừa dối rồi.

- “Tinh nguyên lộ” là tinh hoa chi vật được tạo ra từ máu huyết toàn thân của người nam nhân. Tặng cho nàng sẽ khiến cho thân thể của ta bị hao mòn. Nàng tưởng ta nguyện ý cho nàng à? Mơ! Nếu như không phải thấy nàng mấy ngày nay biểu hiện rất biết điều, ta mới chịu giúp nàng chữa bệnh.

Đường Tiêu cảm giác Chung Lam đối với lời của hắn tin nhưng không tin, bán tín bán nghi, vì vậy đón đầu nói vài câu lừa dối với nàng.

Chung Lam trừng mắt nhìn Đường Tiêu cả buổi, cuối cùng vẫn lắc đầu không chịu chấp nhận lời nói của Đường Tiêu. Không thể không nói, bị Đường Tiêu giam giữ khổng chế lâu như vậy, tinh thần nàng không có sụp đổ, cũng không có ở thời khắc mấu chốt mà hồ đồ. Quả thực có thể xưng là kỳ tích rồi.

- Nàng không muốn cũng được. “Tinh nguyên lộ” của bốn công tử là thứ quý giá, rất nhiều người thèm muốn đấy.

Đường Tiêu khoát tay, lừa dối hơn nửa ngày mà vẫn bị cự tuyệt, cảm giác thật mất mặt. Vì vậy, Đường Tiêu thò tay lấy quần mặc vào. Nhưng bởi vì cái vật kia đang chống lên trời, hình thể lại lớn nên khi cất vào phải mất chút công phu.

Tuy Đường Tiêu tùy thời có thể bắt buộc Chung Lam làm bất cứ chuyện gì. Nhưng dù sao cũng là người hai kiếp, tự nhận nếu dùng bạo lực giữa nam và nữ thì vô tình sẽ tạo ra lằn ranh.

Cho nên, Đường Tiêu tuy rằng rất cố gắng dụ dỗ Chung Lam mắc lừa, nhưng nàng vẫn không tình nguyện cũng đành chịu thôi.

Thấy Đường Tiêu tựa hồ tức giận, Chung Lam trên mặt hiện ra chút bất an. Cái bụng của nàng lại đau khiến nàng nhịn không được phát ra tiếng hừ hừ, lại còn khóc lên. Đương nhiên, chủ yếu là vì sợ chọc giận Đường Tiêu, trong nội tâm sợ hãi nên có bộ dạng rất đáng thương trước mặt hắn.

Đường Tiêu thuận thế kéo Chung Lam vào lòng, không hảo tâm mà an ủi:

- Bảo nghe lời lại không nghe lời. Không chịu uống thuốc nên giờ lại đau à?

Chung Lam bị Đường Tiêu ôm ấp, cả buổi cũng không lên tiếng, cũng không phản kháng, ngược lại trong lòng suy nghĩ có nên.... Vị Đường công tử này tác phong làm việc quả thật có chút bá đạo, nhưng ít ra hắn ta vẫn còn có đạo đức. Tuy hắn vẫn có tâm làm loạn với nàng, nhưng một mực vẫn không dùng sức mạnh với nàng.

Có lẽ, hắn thật sự muốn giúp nàng chữa bệnh.

Tuy phương thức chữa bệnh này có chút kỳ lạ, nhưng Chung Lam đã dùng miệng ngậm qua cái vật hùng tráng kia, thân thể đã đỡ hẳn rồi, tình nguyện ăn “Tình nguyên lộ” của hắn thì có đáng gì đâu?

Nếu thật sự nó tốt cho việc chữa bệnh.

Chung Lam mơ hồ cảm thấy mình hưởng thụ tiếp xúc thân thể với Đường Tiêu, cảm giác này khiến cho nàng từ đáy lòng muốn ăn Tình Nguyên lộ của hắn chỉ là nàng không chịu thừa nhận điều này mà thôi.

Giống như vừa rồi nàng đột nhiên cười lên trên người của Đường Tiêu xé nát quần áo của hắn, hành vi giống như phát điên tràn ngập phần khích vậy.

Bị hắn bắt làm con rối có ngày có thể tự do được sao?

Chung Lam đã triệt để xúc động, còn một điều trọng yếu nữa nàng rất thích khí tức của vật kia, đặc biệt hiệu quả giảm đau của nó thật sự là siêu cường.

Lần trước sau chuyện ở trong mật thất của thời gian chi tinh bí cảnh, Chung Lam thỉnh thoảng lại nhớ tới tình cảnh nhìn thấy nó lúc đó Đường Tiêu bắt nàng quỳ xuống thứ đó lại rung rung trước mặt nàng, mọi chuyện rõ ràng rành mạch khiến cho nàng thấy nó có một cảm giác hấp dẫn thần bí không hiểu nổi. Chung Lam không hiểu tại sao trong lòng nàng sợ hãi và chán ghét Đường Tiêu như vậy nhưng hết lần này tới lần khác lại nhớ tới vật đó, nàng tự vấn lòng hay là nàng thích hắn rồi? Nói cách khác tại sao mỗi ngày đều nghĩ tới hắn.

Nói nhảm, khi người hận một người tới cảnh giới nhất định thì mỗi ngày không nghĩ tới hắn mới là chuyện lạ. Chung Lam rõ ràng bị mất đi tự do, trở thành con rối tâm lý bị thất bại đã kích cho nên đã hiểu sai.

Nàng mỗi ngày đều nghĩ tới Đường Tiêu đương nhiên không phải vì yêu hắn mà là muốn cái bảo bối kia của Đường Tiêu, cuộc sống của nàng hiện tại quá đơn điệu hướng chỉ nàng đã 23 tuổi thân thể sớm đã phát dục nhưng vẫn tránh tiếp xúc với nam nhân, cưỡng ép bản năng sinh vật của mình cho nên bị bản năng bản ngược.

Tháng trước trong thời gian chi tinh bí cảnh, đột nhiên ở trong khoảng cách gần tiếp xúc với vật hùng tráng kia của Đường Tiêu khiến cho khát vọng của nàng từ lâu đã phát ra, loại chuyện này một khi bị kích phát thì trở nên không kìm chế được đây cũng là sinh lý và tâm lý phản ứng bình thường của nhân loại, bằng không thì nhân loại cũng không một mực sinh sôi nảy nở cho tới bây giờ.

- Nhìn người khóc thành ra như vậy hôm nay cho người nghỉ một ngày. Người vào trong hồ lô nghỉ cho tốt đi. Còn chuyện uống thuốc chữa bệnh ngày mai rồi tính.

Đường Tiêu thấy Chung Lam một mực ngây ngẩn cả người thì không muốn lãng phí thời gian, thò tay lau nước mắt cho nàng sau đó chuẩn bị thu nàng vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Chung Lam đột nhiên gọi

Đường Tiêu lại nàng trấn định tâm thần sau khi xác định được tâm tình xấu hổ đôi mắt cũng nhìn vào mắt của Đường Tiêu:

- Đường công tử người nói là giúp ta chữa bệnh nhưng kỳ thực là người muốn ta làm như vậy cho người phải không?

Mặc dù chưa trải qua chuyện nam nữ không trải nghiệm giáo dục của phương diện kia những Chung Lam cũng không phải là kẻ ngốc, lần đó ở Hoa Liên thành nàng bị bắt buộc để cho cung nữ làm mát xa tử huyết của nàng, loại sung sướng kỳ dị cực hạn này Chung Lam vẫn còn nhớ.

Chung Lam suy đoán Đường Tiêu hẳn là cũng thích đem vật hùng tráng kia vào trong miệng của nàng, hơn phân nửa là muốn cho nàng giống như cung nữ lúc trước phục vụ mát xa cho hắn một phen.

288. Chương 288: Cầu Xin.

Sát Vương

Chương 288: Cầu xin.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu im lặng Chung Lam rất thông minh loại chuyện này muốn lừa dối nàng ta là chuyện không thể, Chung Lam không chịu vào trong hồ lô, nhất định là muốn trao đổi điều kiện với hắn.

- Nếu như ta vì người làm, người có thể tha cho chị dâu của ta được không?

Chung Lam thử nói chuyện với Đường Tiêu, nàng biết rõ nàng không có vốn liếng đàm phán với Đường Tiêu, duy nhất có thể dựa vào là chuyện này, Đường Tiêu cũng không hoàn toàn mất đi nhân tính, tuy Chung Lam trước kia cũng coi nhân tính không đáng một xu giết người như ngóe nhưng nàng hiện tại chỉ có thể dựa vào cái này rồi.

- Không có khả năng trừ phi ta tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong thậm chí là Thiên Nguyên cấp ở Áo Bì Đảo, Từ Vân Tông không ai có thể uy hiếp được ta thì ta mới có thể thả bọn họ ra.

Đường Tiêu dứt khoát mà trả lời Chung Lam, Luyện Yêu Thối Ma Hồ bí mật này tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết.

Nếu như là lúc trước Chung Lam sẽ cảm thấy Đường Tiêu lừa dối nàng hơn nữa hắn tiến tới Địa Nguyên đỉnh phong là một chuyện không thể nhưng hiện tại sau khi trải qua mấy tháng ngắn ngủi đi bên cạnh Đường Tiêu, Đường Tiêu từ Nhân Nguyên ngũ cấp tiến tới Địa Nguyên nhị cấp khiến cho nàng biết Đường Tiêu không phải là nói lung tung.

Đến lúc đó người sẽ cho ta tự do chứ?

Chung Lam tiếp tục hỏi Đường Tiêu một câu.

- Cái đó còn phải xem biểu hiện của người. đọc truyện mới nhất tại .

Đường Tiêu cũng không hảo ý đánh giá Chung Lam một phen .

- Biểu hiện của người không tốt bất cứ lúc nào cũng phải chui vào trong được đỉnh luyện hóa thành nhân đan.

- Vậy... người có thể hứa hẹn trong thời gian này không chạm vào chị dâu của ta được không?

Đôi mắt của Chung Lam dời tới phía dưới của Đường Tiêu, thanh âm nói với hắn càng lúc càng thấp.

- Người không có tư cách đàm phán điều kiện với ta.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng sau đó bổ sung một câu;

- Ta đừng vào chị dâu người làm gì nếu như người nghe lời ta ngược lại có thể hứa không ném nàng ta vào được đỉnh giữ lại một tính mạng cho nàng ta. Dù sao hiện tại trong hồ lô còn trống nhiều phòng, cũng không sợ lãng phí một gian cho nàng ta.

- Nàng ta có thai hơn nửa bốn tháng rồi người có thể để cho nàng ta không tham dự huấn luyện khôi yêu trận?

Chung Lam tiếp tục bắt khuất nói chuyện với Đường Tiêu.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn Chung Lam hơn nửa ngày sau đó đi tới gần nàng, ôm nàng vào trong ngực:

- Cái này còn phải xem biểu hiện của người.

- Được đây là một yêu cầu.

Chung Lam cũng không đẩy Đường Tiêu ra cần rằng nói với hắn.

- Nói tiếp đi.

Đường Tiêu nhíu mày.

- Người giết chết Minh nhi bức điên Tiêu nhi nếu như không phải những chuyện này ta cũng không đi giết người.

- Người muốn trả thù sao?

Sắc mặt của Đường Tiêu lạnh xuống.

- Trả thù? Suy nghĩ này trong lòng ta đã sớm chết rồi.

Chung Lam đau khổ nói:

- Ta chỉ muốn xin người hai đứa con trai của tỷ phu ta đã thảm như vậy rồi người sau này cường đại đường tìm Từ gia trả thù nữa, đặc biệt xin người tha cho tỷ tỷ của ta.

- Là ta trêu chọc Từ gia hay sao? Là Từ Minh xếp đặt kế muốn giết ta, hắn mới rơi vào kết cục như vậy, về sau Từ Tiêu lại ra tay với ta không ngừng, mấy lần muốn giết ta, cũng tính vào trách nhiệm của ta? Hắc y nhân ở Ngạnh Phương Ngư cảng giết ta không phải là do Từ gia phái tới sao? Lưu Đình ở Tuyết Sơn sơn mạch muốn giết ta không phải là Từ gia sai sử, còn người nữa ở trong núi mai phục ta là vì sao, rốt cuộc là ai không chịu bỏ qua? Hừ.

Đường Tiêu tức giận mắng Chung Lam vài câu.

Không phải vì nàng mấy ngày nay thuận theo thì Đường Tiêu cũng không kiên nhẫn giảng giải những chuyện này cho nàng nghe.

- Người đoạt hôn sự của Tiêu nhi mới gây ra những chuyện này.

Chung Lam sợ hãi nhìn Đường Tiêu nổi giận nhưng không nhận được cãi lý với hắn.

- Ta đoạt chuyện chung thân của hắn?

Đường Tiêu giật mình nói lại chuyện này cũng không phải do hắn gây nên, là do linh hồn tiền nhiệm.

- Được rồi ta hỏi lại người hoàng đế trước kia đã từng đem Dục Thai công chúa gả cho Từ gia chưa? Có nói rõ là đem nàng ta gả cho Từ Tiêu không? Nếu như không có thì làm sao lại nói ta cướp vợ của hắn, thêm nữa cho dù Đường Tiêu ta cướp vợ của hắn, Từ Minh tới giết ta cũng là đạo lý sao? Là ta đáng bị chết sao?

- Còn nữa ta giảng đạo lý với người làm chi, ta Đường Tiêu làm việc còn giảng vài phần đạo lý nhưng Chung Lam người thì sao, căn bản cũng là người không rõ phải trái, trước sau như một thờ phụng luật rừng cường giả vi tôn, hiện tại đánh không thắng rồi muốn giảng đạo lý sao?

Chung Lam nhìn Đường Tiêu hơn nửa ngày cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

- Nhìn người kia thật là khó coi. Đối trá!

Đường Tiêu lại hừ lạnh một tiếng không khách khí mà ôm Chung Lam lên hôn lên cặp môi đỏ mọng của nàng cũng lợi dụng kỹ xảo thành thạo của mình nhanh chóng cạy cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, trêu chọc đầu lưỡi, phối hợp động tác bàn tay đem hỏa diễm của nàng đốt lên.

Ngực của Chung Lam kịch liệt phập phồng, trong chốc lát đã không nín được mà nghênh hướng bờ môi của Đường Tiêu, nhắm mắt mút lấy lưỡi của hắn. Cả người của nàng chìm đắm trong cảm giác kỳ dị.

Ngẫu nhiên trong lòng Chung Lam nổi lên ý niệm nàng hiện tại đã là một đồ chơi của hắn rồi, thêm chút nữa chỉ sợ thành nô lệ tình dục của hắn.

Bi ai...

Mà thôi coi như vì tỷ tỷ Chung Vân chị dâu Văn Oanh mà hi sinh.

Sau khi Đường Tiêu có ý đồ cởi bỏ quần áo của Chung Lam, Chung Lam lập tức thanh tỉnh lại, đẩy tay của Đường Tiêu ra hơn nữa đem hắn đặt dưới người của mình.

Cho dù Chung Lam buông tha chống cự chuẩn bị chịu nhục nhưng nàng vẫn chưa có tâm lý để Đường Tiêu chiếm hữu hoàn toàn.

Đường Tiêu nhếch miệng cũng không nói gì, Chung Lam quỳ xuống bên cạnh hắn, cởi quần áo hắn ra đem ngân thương cầm ra.

Chung Lam nhìn chăm chăm nó một lát sau đó cuối cùng cũng cúi người xuống.

Chung Lam sau khi nắm lấy ngân thương do dự một lát cuối cùng cũng khẽ hé môi anh đào mở cái miệng nhỏ nhắn ngậm cái ngân thương kia vào.

Đường Tiêu thở phào một hơi, nhắm mắt tìm kiếm một phen phát hiện ra rằng ngà của Chung Lam cũng không muốn cắn ngân thương, vì vậy yên tâm hưởng thụ khoái hoạt này.

- Đừng lấy răng cắn ta.
- Được như lúc này phải không?
- Ngoan lắm.
- Ha ha ... thật là sướng.

Đường Tiêu ngẫu nhiên nhắc nhở Chung Lam vài tiếng rõ ràng Chung Lam lần đầu tiên làm cho nên có vài phần không tốt cần phải từ từ dạy dỗ mới có thể nâng cao chất lượng phục vụ của nàng được.

289. Chương 289: Tạm Dừng Trị Liệu.

Sát Vương

Chương 289: Tạm dừng trị liệu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tuy thân thể của Đường Tiêu hiện tại cảm thấy chưa hoàn mỹ cho lắm nhưng tâm lý thì vô cùng cảm thấy thành tựu đặc biệt là loại mỹ nữ như Chung Lam nam nhân theo như vệt quỳ trước mặt hắn làm chuyện này khiến cho Đường Tiêu cảm thấy thỏa mãn rất lớn.

Theo sự dạy dỗ của Đường Tiêu Chung Lam từ từ có một số kỹ xảo yếu lĩnh bởi vì nàng hiện tại cũng có chút ý niệm nịnh nọt hắn hi vọng hắn vì nàng mà cho chị dâu Văn Oanh thêm không gian sinh tồn, cho nên cố gắng làm chuyện này cho thật tốt.

Hơn nữa làm chuyện này đúng là khiến cho cơn đau bụng của Chung Lam bị giảm hóa không ít, theo tâm tình nàng cải biến kỹ xảo cũng trở nên thuần thực hơn Đường Tiêu ở trên đồng cỏ cũng hưởng thụ nó.

Mãi cho đến một thời khắc Đường Tiêu nhìn không được mà nắm lấy tóc của Chung Lam cuồng loạn dập đầu nàng vào mình, cùng lúc đó ngân thương đã rung rung phát ra núi lửa phun trào.

- Những thuốc kia đừng lãng phí... ha ha.

Ở thời khắc đỉnh phong Đường Tiêu còn không quên nhắc nhở Chung Lam một câu.

Cái này là thuốc sao... hương vị dường như không tốt cho lắm.

Thuốc đắng dã tật, Chung Lam cũng hiểu nguyên lý này, ngay sau đó đau đớn dưới bụng của nàng liền giảm bớt tuy hương vị không tốt nhưng nàng vẫn nuốt vào.

Không chỉ như thế ở bên trong Tinh Nguyên lộ này còn có một nội lực hùng hậu tiến vào thân thể của Chung Lam sau đó khuếch tán ra, xuyên qua phủ tạng kinh mạch của nàng khiến cho nàng có một cảm giác rèn luyện cường hóa.

- Thuốc đều uống hết rồi chứ?

Một lát sau Đường Tiêu ngồi dậy khẽ vỗ hai má của Chung Lam.

- Ủ.

Chung Lam buồn bực ngửa mặt lên.

- Kiên trì uống thuốc trong thời gian ngắn, bệnh này của ngươi sẽ không tái phát nữa.

Đường Tiêu hài lòng mà kéo Chung Lam vào trong ngực.

- Ta cùng với chị dâu hôm nay không cần phải tham gia huấn luyện sao?

Chung Lam nhắc nhở Đường Tiêu một tiếng, ngữ khí không còn cương ngạnh như trước.

- Không cần.

Đường Tiêu tâm tình không tệ, nhẹ nhàng gạt đầu lai thuận tay khẽ sờ bờ mông rắn chắc của Chung Lam một cái.

- Có thể cho ta ra ngoài một chút không, ta không muốn luôn ở trong mật thất.

Chung Lam muốn tiên thêm một bước.

- Ở trong phạm vi hoa viên.

Đường Tiêu chỉ xung quanh:

- Đừng có tâm tư chạy trốn nếu không sau này các ngươi cũng không có cơ hội thông khí nữa.

- Biết rồi.

Chung Lam gạt đầu.

Cảm thụ vật vừa nuốt kia, nàng biết rõ mình đã hoàn toàn bị nam nhân này làm cho ô nhiễm rồi cũng không có con đường để rút lui, duy nhất trông cậy vào chính là coi như hi sinh về hắc đối lấy sự an toàn của chị dâu Văn Oanh của mình, còn có tương lai của bọn họ.

- Tiểu Lam xảy ra chuyện gì vậy/

Văn Oanh lo lắng mà nhìn Chung Lam hỏi.

- Không có gì.

Chung Lam lắc đầu nước mắt không ngăn được mà rơi xuống.

- Có phải... hắc...

Trong lòng Văn oanh trầm xuống, theo sự ưu đãi đặc biệt của Đường Tiêu với hai người bọn họ không cần phải huấn luyện có thể ra ngoài thông khí năng biết nhất định Chung Lam đã tiến hành trao đổi gì đó với hắn.

Chung Lam có thể trao đổi gì với hắn đây, không cần nói cũng hiểu.

- Đừng hỏi nữa.

Chung Lam nhào vào trong lồng ngực của Văn Oanh gào khóc lên.

Nước mắt của Văn Oanh cũng chảy xuống nàng không biết phải làm sao để an ủi Chung Lam, chỉ có thể cùng nàng khóc cùng một chỗ.

Tuy nhiên Văn Oanh cũng không biết Chung Lam kỳ thật không thương tâm như biểu hiện, hơn nữa nếu như Văn oanh biết trong đầu của Chung Lam nghĩ ngợi chuyện gì thì chắc chắn sẽ bị dọa cho sợ hãi.

Quang âm như lắng.

Khôi yêu trần vì vấn đề nhân số quá lớn cho nên Đường Tiêu tạm thời kết thúc huấn luyện những ngày nay hẳn một mặt trợ giúp Chung Lam chữa bệnh một mặt tu hành, thời gian trôi qua cũng tự tại. (

Quá trình chữa bệnh khiến cho hai người càng thuần thực, cũng không đơn giản là nuốt Tinh Nguyên lộ, mặc dù ô môn sở không phù hợp với chữa bệnh nhưng Chung Lam đã thân mật tiếp xúc thân thể với Đường Tiêu, chuyển đổi hương vị cũng làm cho bớt chán.

Nửa tháng sau bệnh đau bụng kinh của Chung Lam có biến đổi hay không thì không biết nhưng từ sau khi Chung Lam tiến vào Địa Nguyên nhị cấp một mực không có tiến triển thì sau khi được Đường Tiêu chữa trị hôm nay đã phát sinh biến hóa.

Nội lực của nàng đã có thể ngưng tụ đạo phù triệu thứ ba.

So với hai đạo phù triệu lúc trước thì hiện tại thực lực của nàng đã tăng hơn một nửa.

Lúc này thực lực tăng trưởng khiến cho Chung Lam vừa mừng vừa sợ, hơn nữa nàng không cách nào phủ nhận rằng thực lực cường hãn này là nhờ Đường Tiêu cho lần đầu tiên nàng phục dụng Tinh Nguyên lộ nàng cảm thấy nội lực của nàng bắt đầu có tăng trưởng, mãi cho tới hôm nay tăng vọt xuất hiện một đạo phù triệu nữa nàng mới hiểu ra.

Không chỉ Tinh Nguyên lộ ngay cả trong lúc hôn mê cùng với Đường Tiêu trao đổi nước bọt cũng có đại lượng lực lượng rót vào thân thể của nàng.

Nam nhân này thật là quý dị thân thể sản sinh ra vật đều là thuốc tốt, từ khi luyện võ tới nay Chung Lam đã quên đi thân thể bị Đường Tiêu ô nhiễm, thậm chí còn có cảm giác ham muốn được làm chuyện đó.

Tuy nhiên Chung Lam cảm thấy thất vọng sâu sắc chính là ngày hôm nay đã đến thời gian trị liệu như thông lệ nhưng Đường Tiêu lại không khách khí mà cự tuyệt.

Cùng với Chung Lam thì trái lại, Đường Tiêu mấy ngày hôm nay tuy khoái hoạt nhưng đột nhiên thực lực võ công lại đình trệ tốc độ chậm hơn hẳn so với trước kia, khiến cho hắn vô cùng phiền muộn. Ngày hôm nay sau khi thân thể Chung Lam có biến đổi lớn Đường Tiêu lập tức hiểu được nguyên nhân khiến tu vi võ công của hắn không có tiến triển rồi.

Đường Tiêu không ngờ rằng mình dự đoán Chung Lam uống thuốc là giả nhưng cuối cùng lại là thực, tinh nguyên lộ của hắn đúng là vật quý không chỉ chữa đau bụng kinh mà còn có thể khiến cho võ công của Chung Lam tăng lên, hưởng thụ thành quả tu luyện của thân thể hắn.

Thật là khó chịu ở kiếp trước ma quỷ huấn luyện viên từng nói, nữ nhân là đại kỵ của người luyện võ, Đường Tiêu chỉ là phục tùng chứ chưa trực quan nhận thức, hiện tại xem ra đã nhận thức được điều này.

- Ta làm gì sai sao?

Chung Lam thấy biểu hiện của Đường Tiêu vô cùng khác lạ thì mất hứng, tâm thần bất an nàng mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan tới việc thực lực của nàng thăng tiến.

- Trị liệu đến đây thì dừng lại.

Đường Tiêu cũng không quan tâm Chung Lam nói thêm cái gì, hắn quyết định trước khi tìm ra bí quyết song tu tạm thời đình chỉ phương diện phóng túng nữ sắc.

Ở trong loạn thế tu vi vô công mới là quan trọng nhất, những ngày nay hắn buông thả quá độ cần phải thu liễm lại.

290. Chương 290: Thái Tử Đến.

Sát Vương

Chương 290: Thái tử đến.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Người thành thật đi theo ta, ngoan ngoãn nghe lời chờ sau này ta tiến vào Địa Nguyên tam cấp tự nhiên sẽ giúp người tấn cấp, nếu như có dị tâm thậm chí là sinh lòng oán hận ta sẽ ném người vào được đỉnh luyện thành nhân đan hút hết lực lượng trong người của người.

Thanh âm của Đường Tiêu đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của Chung Lam hóa ra thần trí của nàng vẫn bị hắn dò xét từ nãy tới giờ.

- Vâng.

Chung Lam vội vàng lên tiếng, trong đầu cũng không dám có oán niệm gì nữa.

Đường Tiêu đối với chiến tranh ở Áo Bửu Đảo rất chờ mong, Luyện Yêu Thối Ma Hồ là một hồ lô chiến tranh nó hấp thu hồn phách càng nhiều thì càng trở nên mạnh mẽ, hơn nữa Đường Tiêu nhanh chóng cần huyết tử thật lớn để tiến vào Địa Nguyên tam cấp, nếu như không có chiến tranh quy mô lớn thì hắn không thể thu thập được đầy đủ.

Đường Tiêu sau khi ngừng trị liệu đối với Chung Lam thì điên cuồng tu luyện, đối với chuyện ôm hôn Chung Lam cũng dừng lại khiến cho Chung Lam mấy ngày nay ở trong hoa viên không có việc gì để làm, nàng hiện tại không chỉ muốn hấp thu tinh nguyên của hắn để chữa bệnh mà đối với hành vi thân mật với hắn cũng ỷ lại rất lớn.

Càng về sau Chung Lam càng chờ mong Đường Tiêu sung hạnh nàng, cho dù loại chờ mong này khiến cho Chung Lam cảm thấy mình không là mình nữa nhưng dù sao đây cũng là sự thật.

Điều này cũng tạo thành hiện tượng kỳ quái, Chung Lam lâu lâu lại trộm nhìn Đường Tiêu, loại thể hiện phức tạp này nàng đã từ từ biến đổi từ cảm hận chuyển hóa thành u oán.

- Ta muốn giết hắn.

- Ta muốn hút khô hắn.

- Ta muốn....

- Ta muốn làm chuyện đó với hắn.

Chung Lam từ trong đáy lòng không ngừng nguyện rửa cuối cùng nhớ tới một câu của Đường Tiêu khiến cho nàng không rét mà run.

- Người thăm yêu ta?

- Ta làm sao có thể thăm yêu người.

Lòng Chung Lam như muốn điên lên.

Lúc này Chung Lam giống như thần dân của giai cấp thống trị, nàng thân bất do kỷ, cảm thấy giống như mình đã bị tẩy não đi rồi, hiện tại không chỉ thần hồn thân thể của nàng bị khống chế mà còn vô tri vô giác bị hắc tẩy não, ngay cả làm gì cảm giác cũng không rõ ràng lắm.

- Ta tuyệt đối không thăm yêu người chết đi dâm tặc.

Liên tục mắng xong Chung Lam cuối cùng cũng cân đối được một chút.

Nhưng không hiểu sao nghĩ tới chữ dâm Chung Lam không tự giác nghĩ tới cái dâm vật kia của hắn.

Buổi chiều ngày hôm nay Đường Tiêu đang ở trong Lâm phủ biệt viện tu luyện một mình thì đột nhiên hạ nhân vội vàng bẩm báo lại:

- Thái... thái tử điện hạ giá lâm.

Đường Tiêu còn chưa kịp mở miệng hỏi hạ nhân kia điều gì thì Lâm Chấn cùng với Chu Kinh đã tiến vào trong biệt viện.

Thần hồn của Chung Lam nhận được chỉ thị của Đường Tiêu nàng vội vàng mang theo Văn Oanh trốn đi.

- Đường đô úy thái tử giá lâm còn không mau quỳ xuống cung nghênh.

Thanh âm của Lâm Chấn đột nhiên vang lên trong biệt viện, thân thể của Đường Tiêu bỗng nhiên đình trệ cảm thấy giống như hô hấp cũng không nổi nữa.

Ở đằng sau tường Chung Lam hai người cũng bị trấn áp làm cho không cách nào nhúc nhích được huyết dịch toàn thân cũng lưu chuyển không được nữa rồi.

Loại cảm giác này khiến cho Đường Tiêu vô cùng tức giận, rõ ràng Lâm Chấn dùng tu vi Địa Nguyên đỉnh phong bức ép Đường Tiêu muốn cho hắn khuất phục bọn họ.

Không chỉ có thể cái bàn ghế bên người Đường Tiêu đã không chịu nổi áp lực, ầm ầm sụp đổ xuống mặt đất, giống như bị ngoại lực đập nát vậy.

Đường Tiêu tồn tại khiến cho Lâm Chấn cảm thấy bất an hắn thấy mình xem ra phải chuẩn bị đích thân xuất thủ.

- Người là dương cầu của thái tử, làm nô tài đã quen, mỗi ngày quỳ trước chủ là chuyện bình thường bốn công tử không có thói quen đó.

Đường Tiêu không tức giận ngược lại lộ vẻ đùa cợt Vạn Luyện Thần Minh Thiết đột nhiên xuất hiện khoắc lên trên người thay hắn gánh chịu áp lực.

Đường Tiêu mượn Vạn Luyện Thần Minh Thiết bảo hộ thân thể có ý đồ thoát khỏi khống chế của Lâm Chấn, Lâm Chấn gắng sức vẫn không khiến choát t khuất phục.

- Không quỳ sao?

Lâm Chấn hừ lạnh một tiếng lại hướng về phía Đường Tiêu mà gia tăng lực đạo cường giả Địa Nguyên đỉnh phong muốn giết một gã Địa Nguyên nhị cấp như giết một con kiến, sắc mặt của Đường Tiêu quả nhiên đã triệt để chột giân Lâm Chấn khiến cho Lâm Chấn nổi lên sát tâm.

Lại một hồi thanh âm ầm ầm, cách đó không xa một tòa lương đình không chịu nổi uy thế của Lâm Chấn, đột nhiên sụp xuống gạch đá văng tung tóe nên vào một cái hồ nước làm nước văng lên tung tóe.

Đường Tiêu càng không có cách nào giãy dụa hắn đột nhiên cảm thấy như có một tòa núi vô hình áp lên trên người của hắn, Vạn Luyện Thần Minh Thiết phát ra từng thanh âm xì xèo, toàn thân của Đường Tiêu cũng phát ra từng hồi thanh âm răng rắc, sắc mặt thậm như tờ giấy trắng thống khổ vô cùng. Thân thể của hắn như muốn ngã xuống đất vậy.

- Lâm Chấn ngươi cũng có một chút năng lực đó!

Đường Tiêu điên cuồng hét lên, ở phía trước đột nhiên có một hài nhi xuất hiện chính là con của Lâm Chấn, Lâm Diệu.

Vừa rồi lúc thái tử và Lâm Chấn xông tới Đường Tiêu cảm thấy tình thế không ổn cho nên đã cảm ứng vị trí của Lâm Quý và Lâm Diệu cưỡng ép hai người thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ một mực không bỏ qua ấn ký lên trên người của Lâm Diệu để phòng Lâm Chấn xuất hiện.

Khoảng cách của Lâm Quý và Lâm Diệu hơi xa cho nên Đường Tiêu triệu hồi bọn họ về Luyện Yêu Thối Ma Hồ cần phải có thời gian.

Lâm Chấn áp chế Đường Tiêu Lâm Diệu vừa xuất hiện áp chế này công kích lên người con gái của hắn khiến cho Lâm Diệu gào thảm lên.

Đương nhiên Đường Tiêu cố ý dùng vân triện bảo hộ Lâm Diệu bằng không thì nàng đã chết trong tay của Lâm Chấn rồi.

Lâm Chấn chấn động nhìn thấy ái nữ của mình hắn vội vàng thu lực lượng lại trong mắt phun ra từng luồng lửa giận, hắn không dám tạo áp lực đối với Đường Tiêu nữa rồi.

- Cường ép con gái của mệnh quan triều đình, Đường Tiêu người thật to gan.

Lâm Chấn thấy Lâm Diệu trước mắt mình tuy bình thường hắn ít lộ ra nhưng đối với đứa con gái này vẫn yêu thích vô cùng, hiện tại ái nữ ở trong tay của Đường Tiêu hắn không dám ra tay đánh hắn, sợ rằng ném chuột vỡ mất bình quý.

- Ta cường ép mệnh quan triều đình còn cường ép cả mẹ của ngươi, ngươi làm gì được ta?

Đường Tiêu quát to một tiếng khu động lấy nội quang vân triện, nhanh chóng chữa trị lấy thương thế trong kinh mạch của mình.

Đường Tiêu hiện tại không còn muốn chính diện đối kháng với Lâm Chấn, tuy nhiên hiện tại nếu Lâm Chấn uy hiếp hắn hắn đành phải dùng tất cả mọi cách để áp chế lại.

Lâm Chấn nghe Đường Tiêu chửi loạn như thế thì trong lòng liền tức giận, trước mặt thái tử mà dám chửi như vậy hắn còn để lễ chế của Đại Minh vương triều ở đâu nữa/

291. Chương 291: Chọc Tức Lâm Chấn.

Sát Vương

Chương 291: Chọc tức Lâm Chấn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Ngươi ngươi...

Lâm Chấn cuối cùng cũng không bình tĩnh được nữa hắn vùng một chưởng đập lên trên bàn cuối cùng khiến cho cái bàn trở nên nát bét.

- Phụ thân cứu con...

Lâm Diệu hướng về phía Lâm Chấn kêu cứu một tiếng.

- Đường công tử trước hết thả Diệu nhi ra rồi chúng ta nói chuyện tiếp.

Lâm Diệu bị Đường Tiêu cưỡng ép Lâm Chấn tim gan đều đau đành phải hướng về phía hắn chịu thua trong chốc lát.

- Thả người vừa rồi ngươi không phải ỷ vào thái tử thái bảo của ngươi mà uy phong hay sao? Ngươi tên cầu nô tài muốn chơi với ta ta chơi chết ngươi.

Đường Tiêu tiếp tục nắm lấy cổ Lâm Diệu chửi mắng Lâm Chấn, như muốn chửi chết hắn.

Lâm Chấn nhin không nổi muốn phun ra một búng máu hần làm quan lâu như vậy cũng chưa từng bị ai mắng như thế.

- Thái bảo người lui ra sau.

Sắc mặt của thái tử Chu Kinh vô cùng khó coi, hiển nhiên hần không chiếm được tiện nghi liền ngăn cản Lâm Chấn lại.

- Vâng thái tử.

Năng lực kìm chế của Lâm Chấn vẫn rất cao tuy lúc này hần tràn ngập sát khí đối với Đường Tiêu tuy nhiên vẫn không biểu hiện ra ngoài. Huống chi lúc này Lâm Diệu cũng ở trên người của Đường Tiêu hần không dám chọc giận Đường Tiêu nữa.

- Đường công tử cô miễn cho người không cần phải quỳ, sau này gặp cũng không phải, ha ha trước hết người thả Diệu Diệu ra sau đó chúng ta từ từ nói chuyện.

Thái tử Chu Kinh dùng ngữ khí hòa hoãn nói chuyện với Đường Tiêu.

- Thái tử đã mở miệng ta không thể không nể mặt rồi.

Đường Tiêu đem Lâm Diệu bỏ bên cạnh nhưng vẫn không chế không để nàng rời khỏi:

- Tuy nhiên Lâm Chấn xông vào trong biệt viện của ta còn phá hủy cả đình phần này tính toán thế nào?

Lâm Diệu dù sao cũng là con rỗi của Đường Tiêu cho dù Đường Tiêu thả ra thì nàng cũng không tự mình rời đi được.

Đường Tiêu hiện tại chỉ cần dùng hai con tin là nàng và Lâm Quý thì sợ gì Lâm Chấn không nghe theo.

- Ha ha cô đã nghe qua Đường công tử thiếu niên cực kỳ háo thắng không chịu chút thiệt thòi nào, hôm nay cô đã tận mắt nhìn thấy như vậy đi hôm nay thái bảo của cô vô tình phá hủy hoa viên của công tử cô ngày khác giúp người ở Hoa Liên thành tu kiến phủ tướng quân, thế nào?

Thái tử Chu Kinh vừa nói vừa đi tới từng bước tới bên cạnh Đường Tiêu.

Lâm Chấn trong lòng vô cùng buồn bực, Đường Tiêu ở trong Lâm phủ lương đình bị mình đánh sụp mình lại còn phải bồi thường cho hần.

Tuy nhiên thái tử đã mở miệng Lâm Chấn cũng không nhiều lời được.

Đường Tiêu híp mắt lại hần biết rằng thái tử đang lôi kéo mình, thất hoàng tử sau khi trở về Thái kinh thành Đường Tiêu muốn tranh thủ chức tướng quân không được nhất định là do thái tử ngăn cản mà thái tử hôm nay mang Lâm Chấn đi tới đây sau khi để cho Lâm Chấn mạnh tay thì mở miệng trấn an, điều này cho thấy hần đã muốn thu Đường Tiêu về dưới trướng.

Lâm Chấn đứng ở trên lập trường của Hưng quốc hầu mà Trấn Quốc hầu Đường gia thì là thế lực thù địch với bọn họ, thái tử hiện tại địa vị không giống như lúc trước hần hiện tại cách khoanh khắc đăng cơ còn một đoạn ngắn cho nên cần phải cân nhắc lợi hại rất nhiều chuyện. Ít nhân hiện tại để Đường gia thù địch với mình cũng không phải là chuyện tốt.

Mặt khác Trấn Quốc hầu Đường Uyên một khi tồn tại sẽ bảo đảm không chế Hưng Quốc hầu, một khi Trấn Quốc hầu mất đi không thể bảo đảm đám người thuộc phe Hưng quốc hầu không làm loạn, đây chính là khi sắc phong làm thái tử, hoàng đế đã tự mình truyền cho thái tử thuật đế vương.

Trước kia Đường Tiêu vẫn chỉ là một thiếu niên ăn chơi cho nên thái tử không để ý tới, hiện tại thì khác Đường Tiêu vào năm mười sáu tuổi đã tiến tới Địa Nguyên nhị cấp là thiên tài luyện võ, vượt xa cả phụ thân Đường Uyên trước kia của hần, người này tiền đồ bất khả lượng như vậy Chu Kinh dĩ nhiên không muốn làm địch nhân của hần.

Trừ phi thái tử Chu Kinh quyết tâm muốn liều chết đến cùng với Đường Tiêu.

Đường Tiêu từ khi kết bạn với thất hoàng tử dĩ nhiên sẽ không phản bội lại thất hoàng tử mà theo thái tử tuy nhiên biểu hiện hôm nay của thái tử không tệ hẳn cũng cho thái tử một chút mặt mũi. Xem tương lai hẳn biểu hiện thế nào rồi quyết định vận mệnh của hẳn.

- Đa tạ thái tử điện hạ.

Đường Tiêu hơi khom người thi lễ một cái.

- Ha ha ha.

Chu Kiên nắm tay Đường Tiêu một cái rồi nói:

- Cô từ xa tới miệng khô khát không biết ái khanh có thể cho cô một chén nước không?

- Thái tử điện hạ mời.

Đường Tiêu liếc nhìn Lâm Chấn một cái sau đó dẫn Chu Kinh vào bên trong.

Sắc mặt Lâm Chấn âm trầm, lúc này hẳn cũng chẳng quan tâm Đường Tiêu nữa mà hướng về phía Lâm Diệu đi tới, Đường Tiêu điều khiển Lâm Diệu nhào vào lồng ngực của Lâm Chấn khóc lớn khiến cho hẳn không cách nào giao năng cho đám thủ hạ được.

Lâm Chấn ôm Lâm Diệu vào lòng dĩ nhiên không thể đi theo Đường Tiêu đồng thời Đường Tiêu cũng dựa vào Lâm Diệu mà quan sát hướng đi kế tiếp của Lâm Chấn, khi cần thiết cũng có thể lấy Lâm Quý ra làm một cái khiên thịt.

Tuy nhiên hiện tại Lâm Chấn cho dù muốn giết Đường Tiêu trước mặt thái tử hẳn cũng không cách nào ra tay được.

.....

- Cô lần này cùng với thái tử tới đây nhận được tin tức tiền tuyến báo rằng, Mãn Châu cùng với hải tộc man tộc đột phá Phượng Tín quan cùng Khê Khẩu quan có ý đồ cướp lấy Hoa Liên thành.

Thái tử Chu Kinh vừa uống trà vừa nói với Đường Tiêu ở bên cạnh một câu nguyên nhân hẳn tới Hoa Liên thành này.

- A... quân đội người Mãn đánh tới đây rồi sao? Những quân tình này trước kia cũng không nhận được tin tức.

Đường Tiêu một lòng luyện võ những chuyện này hẳn cũng không để tâm tới không ngờ hiện tại đã thành ra như vậy.

- Thái tử lần này mang tới bao nhiêu nhân mã?

Đường Tiêu lại hỏi thái tử một câu.

- Năm vạn quân ngũ cộng thêm ba vạn quân ở Hoa Liên thành thì đủ sức chống cự cuộc xâm lăng của bọn họ.

Thái tử Chu Kinh gật nhẹ đầu tuy theo bản tâm của hẳn không muốn ngồi ngang hàng nói chuyện với Đường Tiêu nhưng vẫn phải tận lực cho Đường Tiêu một tư thái để cân nhắc vì đại cục.

Thái tử làm như vậy chuyện không thoả mái thuộc về Lâm Chấn rồi nhưng hẳn cũng đành phải kìm chế chuyện này.

- Đại Minh vương triều ta thiên uy ngất trời, lần này thái tử lại tự mình xuất binh người Mãn cũng thế người Man cũng thế không phải tất cả đều không đánh mà hàng sao? Ha ha....

Đường Tiêu rất không nghiêm túc nở ra nụ cười.

Thái tử cũng theo Đường Tiêu mà cười sau đó lộ ra vẻ nghiêm túc rồi nói;

- Người Mãn đột kích Đường công tử có thể xông pha lên phía trước vì cô lập công không?

- Đã vào quân ngũ dĩ nhiên là phải xông lên đầu.

Đường Tiêu đối với đánh nhau cũng không bài xích chiến trường chính là nơi cung cấp nhiều linh hồn cho Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhất.

292. Chương 292: Lục Y Thiếu Nữ.

Sát Vương

Chương 292: Lục y thiếu nữ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Cho dù thái tử này muốn làm loạn muốn Đường Tiêu chui vào chỗ chết thì hắn cũng không hề lo lắng, thiên quân vạn mã cho dù hắn binh bại thì cũng đủ sức để chạy trốn.

- Vậy được chiến sự căng thẳng địch nhân đột kích cô hiện tại tạm thời cho người hai nghìn nhân mã....

Thái tử Chu Kinh sau khi đàm luận với Đường Tiêu liền thương lượng chiến thuật với Lâm Chấn cho Đường Tiêu giữ Phụng Tín quan.

Những sự tình này thái tử biết rằng do Lâm Chấn và Hưng quốc hầu mưu đồ có ý đồ hại chết Đường Tiêu nhưng mà chuyện này thái tử cũng không tổn thất gì cho nên hắn cũng nhắm mắt làm ngơ. Đường Tiêu nếu như ở trên chiến trường chết rồi thì cũng không có gì đáng tiếc, ngược lại nếu như hắn thủ được, phong cho hắn một chức tướng quân cho như Đường Tiêu nợ hắn một nhận tình.

Thái tử tuy đối với Đường Tiêu khó chịu đối với Đường gia cũng có chút khó chịu nhưng sau khi được phụ hoàng giáo huấn hắn liền hiểu rằng trước khi đăng cơ cần phải giữ tư thế hòa nhã, một khi nắm được thiên hạ từ từ thu thập Đường gia cũng không muộn.

....

- Thái tử điện hạ cũng không được tin tên tiểu tử Đường Tiêu này nghe nói hắn quỷ kế đa đoan lại biết yêu thuật, thân mật với thất hoàng tử vô cùng.

Màn đêm buông xuống Lâm Chấn ở cùng chỗ với thái tử, hắn vội vàng nhắc nhở Chu Kinh một phen.

Nếu như thái tử muốn chơi lửa hai đầu Lâm Chấn cũng không ngại liên hợp với Hưng quốc hầu cho thái tử một chút áp lực, cho thái tử hiểu được người đứng sau lưng bọn họ chính thức là ai.

- Ái khanh quá lo lắng, thất hoàng đệ hiện tại đã không đáng để lo hơn nữa đối với Đường Tiêu tiểu nhi cô cũng chỉ lợi dụng hắn mà thôi, làm sao không biết hắn gian hoạt chứ? Đường gia từ khi khai quốc cho tới nay thế lực khổng lồ, chỉ sợ bọn họ tiếp tục phát triển sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn.

Thái tử khép hờ hai mắt nói cho Lâm Chấn vài câu.

- Thái tử trong lòng hiểu rõ là tốt rồi.

Thái tử nói như vậy Lâm Chấn cũng không biết phải đáp lại sao nữa.

- Lần này cô đi vào trong Hoa Liên thành đốc chiến, chống cự người Mãn và man tộc xâm lấn coi như là một lần khảo nghiệm của phụ hoàng đối với cô muốn cô lập uy, Lâm huynh cần phải giúp cô đánh thắng trận này.

Thái tử mở to mắt thận trọng nói với Lâm Chấn một câu.

- Điện hạ yên tâm vì thần sẽ tận tâm tận lực.

Lâm Chấn trong lòng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút, hắn ban ngày bị Đường Tiêu làm nhục bây giờ vẫn ghi tạc trong lòng.

.....

Hoa Liên thành trên đường cái.

Một đôi mỹ nữ một người mặc áo vàng một người mặc áo lục tuổi đều mười lăm mười sáu trong mắt lộ ra vài phần yêu mị.

- Tỷ tỷ tại sao mọi người đều nhìn chúng ta, không lộ ra chán tướng đó chứ?

Thiếu nữ áo vàng hỏi thiếu nữ áo lục một câu.

Hai người ở ngọc sơn Bách Thảo cốc diễn luyện vài ngày cuối cùng mục đích chính là để cho người đi đường không phát hiện ra biểu hiện khác lạ của các nàng, nhận ra các nàng là yêu thú.

- Không biết.

Thiếu nữ áo lục trả lời thiếu nữ áo vàng một câu.

- Lại nhìn lại nhìn ta đem các ngươi ăn hết bây giờ.

Thiếu nữ áo vàng nhìn người xung quanh mà uy hiếp một tiếng.

- Vạn lần không được hiện tại chúng ta đang học làm người không thể tùy ý ăn thịt bọn họ.

Thiếu nữ áo lục nhỏ giọng ngăn cản thiếu nữ áo vàng.

- Ủ.

Thiếu nữ áo vàng liếm liếm tay mình sau đó không thoải mái nhìn về bốn phía.

- Người nói xem Đường công tử hiện tại đang ở nơi nào, chúng ta làm thế nào mới gặp được hắn?

Thiếu nữ áo lục hỏi thiếu nữ áo vàng một câu.

- Không biết.

Thiếu nữ áo vàng lắc đầu.

- Tỷ tỷ hãy tìm người hỏi hắn đi.

- Đây là cô nương nhà ai, thật là xinh đẹp.

Một vị công tử phú quý đi theo là một đám tùy tùng dáng người thô khệch chặn trước mặt thiếu nữ áo lục và thiếu nữ áo vàng.

Thiếu nữ áo vàng hơi mất hứng nàng đang muốn nói gì đó thì bị thiếu nữ áo lục ngăn lại, hướng về phía công tử phú gia kia thì lễ một cái;

- Xin hỏi công tử có biết Đường công tử hay không?

- Biết, Đường công tử là hảo hữu của ta, để ta mang hai vị cô nương đi gặp.

Vị phú gia công tử này mê đắm nhìn hai thiếu nữ, thò tay làm ra chữ mời.

Hai vị thiếu nữ nhìn nhau sau đó đi sau lưng của vị phú gia công tử để cho bọn họ đi tìm Đường công tử.

Không ngờ vị phú gia công tử này không yên lòng không mang hai người đi tìm Đường công tử mà ngoặt vào một ngõ cụt, sau đó hai mươi mấy tên tùy tùng cường tráng của hắn liền xúm lại.

- Các người... muốn làm gì?

Thiếu nữ áo lục thấy tình hình không đúng thì lớn tiếng chất vấn.

- Ha ha làm chút chuyện yêu.

Phú gia công tử cười dâm đi tới gần hai vị thiếu nữ.

- Người đừng tới đây ta có thể....

Thiếu nữ áo lục cảnh cáo nam tử thiếu gia này một câu.

- Tiểu mỹ nhân nàng có thể làm gì, gọi to sao? Ở nơi này kêu trời không biết kêu đất chẳng hay, cứ lớn tiếng gọi đi.

Phú gia công tử tới gần hai bước, tựa hồ chuẩn bị chộp vào bộ ngực cao ngất của thiếu nữ áo lục.

- Tỷ tỷ không động thủ sao?

Thiếu nữ áo vàng trầm thấp hỏi thiếu nữ áo lục một câu.

- Ta không thích người người làm gì vậy muốn sờ ta sao?

Thiếu nữ áo lục ngăn cản thiếu nữ áo vàng lại, xem ra nàng không muốn động thủ mà muốn nói đạo lý với phú gia công tử kia.

- Nàng không thích ta không sao, nhưng mà ta rất thích nàng.

Phú gia công tử đứng vững, cảm thấy thiếu nữ áo lục này thật là thú vị, hơn nữa hiện tại nàng cũng không tránh thoát khỏi ma chướng của hắn, cho nên cần phải đùa giỡn một lúc rồi nói sau.

- Cho dù người thích ta nhưng ta không thích người người cũng không thể làm vậy... chúng ta là nhân loại không phải là yêu thú...

Thiếu nữ áo lục chân thành giảng đạo lý cho vị công tử kia.

- Tỷ tỷ dài dòng với hắn làm gì.

Thiếu nữ áo vàng ở bên cạnh nhin không được đôi mắt trừng lên nhìn vị phú gia công tử kia.

- Chúng ta tuy là nhân loại nhưng ta là nam nhân nàng là nữ nhân nữ nhân sinh ra là để cho nam nhân sung sướng, ta ôm nàng sờ nàng cảm thấy rất sướng cho nên ta chỉ cần thích nàng thì có thể làm bất kỳ chuyện gì.

Phú gia công tử thêm nhỏ dãi nhìn thiếu nữ áo lục.

- Người nói chuyện quá hạ lưu rồi, hơn nữa còn bậy bạ.

Thiếu nữ áo lục nhú mày tựa hồ kiên nhẫn đã tiêu hao hết.

- Ha ha...

Tiểu mỹ nhân tức giận, thật là đáng yêu ta càng ngày càng thích nàng rồi.

Phú gia công tử nhin không được lại duỗi hai tay hướng về phía thiếu nữ áo lục chộp lấy.

Chỉ nghe phập phập hai tiếng thân thể của phú gia công tử kia đình trệ ngay tại chỗ, sau đó ở trên lưng của hắn xuất hiện một nhánh cây công tử kia vô ý thức nhìn xuống ngực mình thì thấy cánh tay của thiếu nữ áo lục không biết từ khi nào đã hóa thành nhánh cây mà xuyên qua ngực của hắn.

- Mẹ ơi đây là quái vật gì?

Phú gia công tử hoảng hốt muốn chạy trốn nhưng thân thể lại không di động được.

- Muội muội bị nhận ra rồi, mau diệt khẩu.

Thiếu nữ áo lục trầm thấp nói với thiếu nữ áo vàng ở bên cạnh. nguồn

- Ngoao.

Thiếu nữ áo vàng hét lớn một tiếng đột nhiên cắn một ngụm đem phú gia công tử đồ sẫm xuống.

293. Chương 293: Đào Thần Lộ Ra.

Sát Vương

Chương 293: Đào thần lộ ra.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Hơn mười tên tùy tùng kia nhìn thấy tình cảnh này thì hồn phi phách tán vội kêu to rồi chạy ra đầu hẻm.

Thiếu nữ áo vàng lại ngoao lên một tiếng lấy đà sau đó bắn ra chạy tới trước đầu hẻm ngăn chặn trước mười người bọn họ.

- Nàng ta chỉ có một người chúng ta cùng tiến lên.

Một nam tử cường tráng hô lên một tiếng những người khác vội vàng đi theo hần hướng về phía thiếu nữ áo vàng mà phóng tới.

Thiếu nữ áo vàng vươn hai tay ra, trên tay là kim trảo lông lánh nàng một lần nữa ngoao lên một tiếng sau đó từng thanh âm xoẹt xoẹt vang lên không dứt hơn mười cỗ thi thể xuất hiện trước mặt đất.

- Ngoao.

Thiếu nữ áo vàng lại thu hồi trảo lại, miệng mở ra hơn mười cỗ thi thể biến mất, nàng vỗ vỗ bụng rồi tới bên người của thiếu nữ áo lục:

- Hương vị thịt người vừa chua vừa xốt không bằng thịt chuột.

- A... muối muối tại sao lại ăn thịt người rồi, nếu không trừ bỏ được thói quen ăn thịt người này chúng ta không thể trở thành nhân loại được.

Thiếu nữ áo lục hơn thất vọng mà nhìn thiếu nữ áo vàng.

- Nhân loại thì có gì là tốt chúng ta làm yêu thú tự tại hơn nhiều.

Thiếu nữ áo vàng hơn mất hứng mà nói.

- Không trở thành nhân loại làm sao để hần yêu ta được.

Thần sắc của thiếu nữ áo lục có phần ảm đạm.

- Tại sao cứ phải nhất định để cho hần yêu tỷ, hần không yêu tỷ tỷ yêu hần cũng giống nhau mà thôi, bắt hần tới Bách Thảo cốc muốn yêu thể nào thì yêu.

Thiếu nữ áo vàng khó hiểu mà nhìn thiếu nữ áo lục nói vài câu.

Tình yêu của nhân loại đối với một tảng đá mà nói quá mức phức tạp rồi.

Thiếu nữ áo vàng còn chưa dứt lời thì nước mắt của thiếu nữ áo lục đã ứa ra rồi, nàng ngồi ở bên đường lấy Đào Thần chi tâm ra, khẽ vuốt ve vài giọt nước mắt rơi vào bên ngoài lớp vỏ cứng rắn của nó.

- Tỷ tỷ là ta nói sai sao?

Thiếu nữ áo vàng gấp tới độ nhảy lên nhảy xuống.

- Nếu như không chiếm được lòng của hần cho dù ta luyện hóa được Đào Thần chi tâm có tính mạng vô hạn thì có tác dụng gì?

Thiếu nữ áo lục thì thào tự nói, một giọt nước lỏng lánh lại lăn xuống từ trên mặt nàng rơi vào đào thần chi tâm.

Lớp vỏ cứng rắn của hột đào đột nhiên trào ra một khe nhỏ, sau đó rắc một tiếng đã hoàn toàn nứt ra.

Ở bên trong đào nhân trong suốt như ngọc, hết sức trân quý.

- Đào thần?

Thiếu nữ áo lục kinh nghi bất định mà nhìn đào thần chi tâm, từ khi hấn giao nó cho nàng nàng đã dùng nhiều biện pháp nhưng không cách nào luyện hóa được lớp vỏ cứng rắn bên ngoài, nhưng hôm nay không ngờ nó cứ thoải mái nứt ra như vậy.

- Oa oa, tỷ tỷ tỷ thật lợi hại.

Thiếu nữ áo vàng nhìn thấy hột đào trào ra thì hưng phấn vô cùng.

- Cảm tạ đào thần cảm tạ người đối với Bạc Hà rủ lòng thương...

Thiếu nữ áo lục dịu dàng quỳ xuống mặt đất hướng về phía đào thần mà tế bái.

Thiếu nữ áo vàng cũng lục tục quỳ xuống theo nàng, học thiếu nữ áo lục mà chắp tay lên trời lạy vài cái.

- Chúng ta đi về phía Bách Thảo cốc đi ta muốn đem đào thần chi tâm này luyện hóa hoàn toàn.

Thiếu nữ áo lục sau khi tế bái hoàn tất thì nói với thiếu nữ áo vàng một cái.

- Không tìm Đường công tử nữa sao?

- Chờ sau khi ta luyện hóa được đào thần chi tâm, đánh chế cho hấn một bộ khôi giáp đào thần rồi tìm hấn.

Thiếu nữ áo lục vuốt ve đào thần chi tâm rồi đưa ra quyết định.

- Đào thần chi tâm chiến giáp ta cũng muốn.

Thiếu nữ áo vàng tỏa sáng hai mắt.

- Lăn.

Đường Tiêu dẫn theo hai nghìn thuộc hạ theo kế hoạch của thái tử Chu Kinh tới Phụng Tán quan mà cắm xuống doanh trại.

Hai nghìn nhân mã trú đóng ở sơn khẩu Vạn Lý Kiều Sơn ở Phụng Tán quan, dùng thể hiềm mà thủ, nếu ở đây thất thủ có thể tiến tới Khê Khẩu, liên quân tiến lên phía bắc sau đó trở về Hoa Liên thành.

Hồ Nhuận cùng với Khuyết Thất hai người đang ở trước trạm gác nhìn phái xa xa, thấy Đường Tiêu đi vào quan khẩu bọn họ đều khom mình thì lễ:

- Tham kiến đô thống.

- Những quân thất bím kia đã tới chưa?

Đường Tiêu hỏi vài tên tướng lĩnh một câu.

- Theo trạm gác dò xét bọn họ đã ở ngoài quan khẩu năm trăm dặm đóng doanh trại bởi vì trời tối nên không rõ ràng lắm, theo ước đoán binh lực lần này của bọn họ ước chừng hơn một vạn.

Hồ Nhuận hướng về phía Đường Tiêu mà hồi báo, tin tức này xác thực là không đủ chuẩn xác.

- Hơn một vạn?

Đường Tiêu nhíu mày nếu như đối phương xuất động hơn một vạn tới đây mà đêm nay không tiến công thì buổi sáng sẽ tới khẩu quan.

- Đường đô thống cứ yên tâm có ty chức ở đây bọn họ đừng hòng thông qua.

- Hồ Nhuận Khuyết Thất mấy vị đại tướng đều hướng về phía Đường Tiêu hạ quyết tâm.

- Gọi hai trăm quân tinh nhuệ ban đêm cùng với ta đi tập kích doanh trại địch.

Đường Tiêu nheo mắt nhìn hướng nam trong chốc lát rồi ra lệnh cho Hồ Nhuận.

Tập kích doanh trại địch thành công hay không không trọng yếu quan trọng nhất là phải tìm kiếm hư thực của địch nếu như có thể bắt một hai tướng lĩnh cao cấp của đối phương thì trận chiến đằng sau sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Đô thống binh lực của chúng ta quá ít ta cảm thấy chúng ta nên cố thủ.

Khuyết Thất đề nghị với Đường Tiêu một chút, hai trăm người đi tập kích doanh trại một vạn người có vẻ như không biết tự lượng sức mình.

Đường Tiêu khoát tay ngăn cản Khuyết Thất nói tiếp, hắn không cần đề nghị cái hắn cần là một đám thủ hạ nghe lời.

Gọi hai trăm người đi tập kích doanh trại của địch, Đường Tiêu cũng không phải thực sự trông cậy vào bọn họ, nhưng những người này lâu rồi không tham gia chiến tranh nếu như không ột chỉ tinh nhuệ chút hào khí của chiến trường thì đoán chừng sau này thực sự đại quân của đối phương tới bọn họ sẽ bị dọa mềm nhũn ra mất, Đường Tiêu không tin dựa một mình hắn có thể thủ vững Phượng Tín quan.

Một khi hai trăm sĩ tốt này xông lên, hai nghìn sĩ tốt cũng có người tâm phúc, lúc tiếp cận đối phương cũng không cần e sợ nữa rồi.

Đêm xuống cửa Phượng Tín quan từ từ mở ra, Đường Tiêu tạm thời mang theo hai trăm quân tinh nhuệ này nối đuôi nhau mà đi, tuy thời gian huấn luyện ngắn nhưng hai trăm người này mang theo trang bị không hề kém, đặc biệt là Đường Tiêu đem hai trăm nổ xa phân phối cho họ, lại phân phối hỏa tiễn để cho bọn họ ở trong đêm tối có thể yểm hộ nhau.

Hồ Nhuận tự mình dẫn binh lính tinh nhuệ đi sau lưng của Đường Tiêu, Đường Tiêu dẫn bọn họ bày trận tuyến sau đó ngưng khí hóa điều hướng về phía liên quân doanh trại bay nhanh, gặp được người của trạm gác liền một chuỗi chụp chết, sau khi đến gần doanh trại Đường Tiêu nhanh chóng bay lên trên không trung nhìn xuống phía dưới một phen rồi tìm mục tiêu đánh lên

294. Chương 294: Ngao Dàn.

Sát Vương

Chương 294: Ngao Dàn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nhắc đến cũng xảo diệu phương diện liên quân lúc này không ý thức được rằng sẽ có người tập kích doanh trại địch cho nên tướng lĩnh Ngao Dàn cùng với giám quân La Tát ở bên trong dừng trước doanh trại hướng về phía Phượng Tín quan mà chỉ trở đại khái bình luận sách lược hành quân sau này.

Ngao Dàn trước giờ là tướng lãnh tiên phong, giờ phút này đặc chí vô cùng, nước miếng tung bay mà nói với La Tát cái gì đó, không may cho hắn là hôm nay hắn gặp Đường Tiêu, chỉ có hai nghìn quân mà lại dám phái ra hai trăm quân tập kích doanh trại của địch.

Hôm nay ban ngày trời mới vừa mưa, đêm xuống còn chưa có trăng sáng, Đường Tiêu ở trên không khôi phục hình người dùng phi hành pháp khí mà đáp xuống, một thân Vạn Luyện Thần Minh Thiết giống như màu đen gắn lên trên người cùng với cánh ban đêm trở thành một khối, Giải Kiềm Kích của Đường Tiêu như điện đâm xuống phía dưới.

Giải Kiềm Kích nặng nề mượn lực đâm xuống Ngao Dàn căn bản không tránh né nổi, chiến đao chưa ra khỏi vỏ thì Giải Kiềm Kích đã đâm ngã hắn.

Giải Kiềm Kích xuyên qua lồng ngực của Ngao Dàn rồi đột nhiên rung lên, đem cả nửa người của hắn xé nát ra, còn lại một nửa thân hình đều vấy máu tươi cả người nhát não lẳng không từ trên không trung mà ngã xuống mặt đất.

Ngao Dàn tuy rằng có tu vi Địa Nguyên tam cấp nhưng hiện tại chỉ có lực bốn đạo phù triệu so với một đạo vạn triệu của Đường Tiêu thì thật là kém quá xa, hơn nữa Đường Tiêu sử dụng phương pháp đánh lên, trong vòng một chiêu giết được hắn cũng không có gì là lạ.

Đường Tiêu đơn thương độc mã chém giết thanh lý những quân bên cạnh, sau đó hấn dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thu Ngao Dàn và La Tát vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, rồi ngưng hình hóa điều bay đi.

Đám quân lính bắn nổ theo tuy nhiên trong chốc lát đã không thấy hình bóng con chim điều đâu hết.

Sau một lát, phó thống lĩnh tên là Hàn Đức vội vàng mặc trụ giáp lên trên lưng ngựa mang theo một nghìn kỵ mã từ trong doanh trại chém giết ra bên ngoài không ngờ mới chạy được một lúc hai trăm hỏa tiễn từ trên trời phóng xuống, Hàn Đức chấn kinh, hấn vội vàng hơn nghìn kỵ binh lui trở về doanh trại tránh cho đêm khuya không rõ tình hình bị mai phục.

Hàn Đức về doanh trại không lâu Ngao Dàn cùng với La Tát cũng đã từ bên ngoài trở bọn họ ở bên trong doanh trại hô to nói rằng hai người bọn họ sau khi nói thân phận xong người kia đã tự động thả bọn họ sau đó còn hứa hẹn tới bình minh sẽ quy hàng, dâng ra Phượng Tín quan. Hàn Đức bán tín bán nghi nhìn Ngao Dàn và La Tát nói nhưng hai người này dù sao vẫn là thống lĩnh hấn không dám không nghe theo.

Dĩ nhiên Ngao Tát và La Dàn đã là con rối của Đường Tiêu từ trong miệng của họ Đường Tiêu cũng biết được đám quân này trên thực tế chỉ có năm nghìn người hơn nữa bọn họ không phải đánh khải quan mà là ở chỗ này lập doanh trại quan sát động tĩnh của Đại Minh vương triều mà thôi.

Sau khi khống chế được Ngao Dàn và La Tát Đường Tiêu ngồi ở trong quân trường bắt đầu chỉ huy lung tung hấn theo trí nhớ của Ngao Dàn, đem một số quân tướng cao tầng kể cả Hàn Đức tới, phân phái nhiệm vụ trinh sát, Đường Tiêu thì thủ ở bên ngoài, thả từng con rối tiêu diệt từng người bọn họ.

Hai canh giờ sau cường giả Địa Nguyên cấp trú ở trong quân hầu như không còn một ai cường giả Nhân Nguyên ngũ cấp lục cấp cũng chết và tổn thương hơn một nửa nhất là sau khi Ngao Dàn để cho hồng y đầu đà Lâm Quý Ngân Thứ thủ lĩnh Chung Lam và các cường giả Địa Nguyên nhị cấp vào bên trong, phối hợp với bản thể của bọn họ đại khai sát giới liên quân.

Lâm Quý tự viết cho Lâm Chấn một phong thư cũng bị Đường Tiêu mang tới Phượng Tín quan, đương nhiên để cho hấn rời khỏi Đường Tiêu quá xa để lộ bí mật của Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Lâm Chấn hoài nghi sự dị thường của Lâm Quý có quan hệ với Đường Tiêu tuy nhiên hấn không có bằng chứng xác thực cũng không thể làm được gì.

Quân đội tiền phong cứ như vậy mà bị Đường Tiêu phá hủy, đào binh sau khi trốn về nơi đóng trú của liên quân ở Vạn Vinh đã báo cho Ngao Đăng huynh trưởng của Ngao Dàn biết tin, Ngao Đăng liền giận dữ, một chi liên quân năm nghìn người tinh nhuệ cứ như vậy mà tan tác, cho dù võ giả Địa Nguyên đỉnh phong cũng không làm được trừ phi là có nội gian ở trong đó.

Theo đám đào binh Ngao Đăng biết được Ngao Dàn tối hôm qua có nhiều hành vi dị thường, cho nên Ngao Dàn chính là hiềm nghi lớn nhất. Nhưng điều này khiến cho Ngao Đăng cũng không lý giải được, theo sự hiểu rõ của hấn đối với huynh đệ của mình thì Ngao Dàn tuyệt đối không làm ra chuyện này.

Theo Ngao Đăng suy đoán Ngao Dàn hấn là đã trúng tà yêu chi thuật gì đó của đối phương cho nên mới làm ra cử động quái dị như vậy.

- Ty chức xin đại soái thỉnh chiến, mang lãnh binh đến chiến đấu khảo vấn một phen là biết chân tướng của mọi việc.

Ngao Đăng biết đệ đệ Ngao Dàn của mình rõ ràng có hiềm nghi nội gian liền không kiên nhẫn hướng về phía đại thống lĩnh thống quân nôn nóng xuất chiến.

- Người đề cử huynh đệ nhà ngươi làm tiên phong kết quả khiến cho hai vạn đại quân của ta xuất sự bất lợi, một Phượng Tín quan nho nhỏ mà cũng tổn hao hai nghìn sĩ tốt được rồi tối nay không chiến ngày mai không chiến, nghỉ ngơi hồi phục một ngày một đêm sáng ngày một tập trung quân giới công thành. Hai vạn đại quân đều tới bản soái tự mình dùng thế lôi đình vạn quân đánh bại hai nghìn quân coi giữ kia.

Đô thống Vạn Vinh doanh trại cố nén giận mà cự tuyệt lời thỉnh cầu của Ngao Đăng.

Hai trăm quân tinh nhuệ không hề tổn thương đắc thắng trở về Phượng Tín quan, lòng tin của bọn họ tăng gấp đôi Đường Tiêu sau khi khao thưởng rượu thịt thì sắp xếp cho bọn họ tạm nghỉ xuống, mục đích tập kích doanh trại của hấn cũng đã xong, hai trăm tinh nhuệ cũng đã tăng sĩ khí được rồi.

Một đêm vô sự tin tức tập kích doanh trại đêm qua liền truyền ra, hai nghìn quân coi giữ ở Phượng Tín quan quả nhiên đại chấn tinh thần, Đường Tiêu một lần nữa rời khỏi quan khẩu một mình tiến về trạm gác gần nơi trú quân Vạn Vinh mà dò xét, ở đây đề phòng sâm nghiêm có mấy tên Địa Nguyên tứ cấp ẩn núp tuần tra còn tiến hành bầy rập.

295. Chương 295: Quân Thất Bí Mật Tối.

Sát Vương

Chương 295: Quân thất bí mật tối.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu phái Hồng Y Đầu Đà mạo hiểm ra cuối cùng cũng bị bắt, sau đó Đường Tiêu ở bên ngoài bắt được một gã thuộc liên quân liền mượn thân thể của hắn tiến vào bên trong mà dò xét, nhưng mà mục tiêu dò xét của hắn vô tình bị người khác nhìn thấu vì để ngăn ngừa đối phương có cao nhân xóa đi linh hồn thần thức Đường Tiêu quyết đoán dùng thần thức giết chết tên kia để tránh hậu họa.

Cho dù như thế Đường Tiêu vẫn thu thập được một số tin tức hữu dụng, theo suy đoán của hắn hai vạn quân này đang muốn nhanh chóng đánh Phượng Tín quan.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra sáng sớm ngày hôm sau Đường Tiêu nhanh chóng tỉnh lại.

- Quân thất bí mật đã tới tường thành.

Đường Tiêu lúc bay tới tường thành khắp nơi ở Phượng Tín quan đều là thanh âm kêu la chém giết.

Xe nổ công thành của liên quân cũng đã đến gần tên bắn vào Phượng Tín quan như mưa, các binh sĩ đều nhắc mộc thuẫn lên, mấy mộc thuẫn trở nên giống như gai nhím, khiến cho các binh sĩ không ngừng đầu lên được.

May mà Đường Tiêu bay lên không trung hấp dẫn không ít hỏa lực khiến cho áp lực của các binh sĩ phía dưới bớt đi rất nhiều.

- Báo cáo Ngao thống lĩnh, quân tướng của địch bay lên trên không trung tuy nhiên hắn có một pháp khí mai rùa cường hãn khiến cho chúng ta không thể nào bắn chết hắn được.

Một đội trưởng đội cung nổ bả báo cho Ngao Đăng nghe.

- Bắn không chết hắn? Hừ hôm trước người dẫn theo quân đi tập kích doanh trại chúng ta cũng là hắn sao?

Ngao Đăng lộ vẻ u ám, đệ đệ của hắn Ngao Dần sinh tử chưa biết thế nào, còn bị rơi vào tình trạng hiềm nghi gian tế Ngao Đăng lúc này vô cùng căm hận người bên kia, hắn nhịn không được cầm lấy thiên cung bắn ra một mũi hỏa vân tiễn, thúc ngựa vọt tới.

- Ngao thống lĩnh.

Một đám thân binh lo lắng cho an toàn của Ngao Đăng thì liền thúc ngựa đuổi theo.

Trong đại chiến tướng lĩnh song phương bay lên không trung là đại kỵ, nếu không phải tướng lĩnh này có tu vi cao thâm thì một khi trở thành bia ngắm bị bắn rơi sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quân tâm, thậm chí đại quân tán loạn, mà Ngao Đăng vì sốt ruột báo thù cho đệ đệ của mình cho nên cũng không cân nhắc nhiều như vậy.

Đường Tiêu lái Lưu Ly thuyền dùng mai rùa đón đỡ hỏa lực của đối phương, một Hỏa Vân tiễn bắn tới xuyên qua mai rùa làm nổ tung, Đường Tiêu vội vàng đem nó thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, hắn nhìn về phía xa xa thì phát hiện mũi tên này là do một tướng lĩnh trên lưng ngựa bắn tới.

Có thể bắn được mũi tên uy lực lớn như vậy Đường Tiêu suy đoán tên tướng quân kia nhất định đã là cường giả ngoài Địa Nguyên tứ cấp, từ phía xa xa nhìn lại, bên người tướng lĩnh này còn có hơn năm mươi tên thân binh bảo hộ, những thân binh này trong lúc bảo hộ có tác dụng rất trọng yếu nếu như tướng lĩnh bị công kích những thân binh này có thể kết trận ngăn cản ít nhất cũng để cho chủ tướng chạy thoát được.

Đường Tiêu không cần thân binh bởi vì bây giờ hắn có hơn mười con rối cực kỳ đặc lực bọn họ kết thành yêu trận đủ để khiến cho Đường Tiêu ngăn cản những võ giả Địa Nguyên tứ cấp này một kích, nếu như Đường Tiêu lại tấn cấp tiến vào Địa Nguyên tam cấp thì tu luyện Luyện Yêu Thối Ma Hồ có thể có ba mươi hai con rối, kết thành Yêu khôi trận có thể ngăn cản một đòn của cường giả Địa Nguyên ngũ cấp.

Tuy nhiên dưới loạn lạc, khôi yêu trận tạm thời không có tác dụng gì, cho nên Đường Tiêu cũng phân tâm, không đem bọn họ ra tế luyện tham chiến, mất đi mai rùa bảo hộ, Đường Tiêu giống như là một cái bia ngắm sống, bị cả nghìn mũi tên bắn tới, tuy hắn có hộ thể cương khí và Thần minh chiến giáp nhưng cũng không thể nào chống cự được công kích dày đặc này.

Mưa tên dày đặc nện ở trên người của Đường Tiêu, thậm chí khiến cho việc nhìn rõ xung quanh của hắn cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Tên quan tướng ngồi trên lưng ngựa một lần nữa kéo cung nhắm vào Đường Tiêu.

Toàn thân của Đường Tiêu dính đầy bụi đất trong lòng hắn cảm khái, ở kiếp này một võ giả sau khi cường thịnh ở trên chiến trường đối với thiên quân vạn mã công kích muốn dùng sức mình thay đổi chiến cuộc cũng không phải là điều dễ dàng.

Đường Tiêu vừa né tránh mưa tên vừa lấy ra Thần Ngưu cung muốn bắn trả tướng lĩnh kia, nhưng trong tay của hắn cũng không có tên mạnh mẽ, tầm mắt lại bị mưa tên ngăn cản, hơn nữa Thần Ngưu cung này tuy rằng mạnh mẽ nhưng không phải là thần lực pháp khí gì, giờ phút này trong tay của Đường Tiêu dù cho có hỏa vân tiễn ở khoảng cách xa như vậy cũng khó làm tổn thương đến Ngao Đăng.

Hộ thể cương khí của Đường Tiêu nhanh chóng bị hao tổn hắn buông tha cho ý niệm đánh trả rơi xuống hắn buông tha cho ý niệm đánh trả rơi về phía công sự của thạch lâu của thần minh pháo đài, đây là lần thứ nhất hắn chỉ huy Đại Minh triều, chỉ có hơn mười miếng đạn pháo nhưng giờ này không thể không lấy ra dùng, bằng không Phượng Tín quan nhất định sẽ rơi vào tay kẻ địch.

Vài tên pháo thủ ở bên cạnh thần minh pháo nghe hiệu lệnh của Đường Tiêu lập tức nhen nhóm pháo dẫn.

Đường Tiêu sau khi rơi từ trên không trung xuống về sau hắn lập tức tập trung công kích binh sĩ ở trên tường thành, khiến cho bọn họ chịu áp lực gấp đôi, mà Phượng Tín quan thần minh pháo càng lúc càng đánh không kiêng sợ nữa rồi.

- Cái thần minh pháo này làm sao nhắm trúng/

Đường Tiêu sau khi tiến vào trong thạch lâu đài thì hỏi tên pháo thủ một tiếng.

- Ở trong trăm trượng thì nhìn hòng pháo ngoài trăm trượng thì cứ căn cứ khoảng cách hướng gió tốc độ đối phương di động mà phán đoán điểm rơi mới được.

Một gã phụ trách trả lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu thần minh pháo này uy lực cực lớn hưng so với xe tăng đạn pháo hiện địa ở kiếp trước vẫn không thể nào so sánh được.

Đường Tiêu trốn ở trong thần minh pháo đài hỏa vân tiễn lần thứ hai mất đi mục tiêu là liên quân thống lĩnh Ngao Đăng không cam lòng, hắn cũng không nghe theo người bên cạnh khích lệ mà thối lui, động tác trên dây cung căng lên không ngừng hướng về phía ngoài tường thành Phượng Tín mà bắn liên tục. Thủ thuật bắn của Ngao Đăng tinh xảo, trên tường thành hơn mười tên quân sĩ coi giữ gào thảm mà rơi xuống, cho dù trong tay có mộc thuẫn phòng hộ cũng bị Mao Đăng xuyên qua mà giết chết.

Đường Tiêu ở trong thần minh pháo nhìn Ngao Đăng chằm chằm, tiễn thuật của người này hiển nhiên đã là uy hiếp rất lớn với Phượng Tín quan, nếu như không mau chóng nhổ ra, sẽ hình thành đả kích hủy diệt đả kích.

- Có bao nhiêu năm chắc có thể tấn công mục tiêu kia?

296. Chương 296: Bắn Chết Ngao Đăng

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 296: Bắn Chết Ngao Đăng

Đường Tiêu chỉ vào Ngao Đăng mà hỏi một gã pháo thủ phụ trách, bắt người trước tiên phải bắt ngựa, bắt giặc trước tiên phải bắt vua, đối với địch dùng hành động quyết liệt nói không chừng có thể thay đổi chiến cuộc.

- 2%.

Tên pháo thủ kia quan sát sau đó trả lời Đường Tiêu.

- Ra lệnh ột nửa số pháo bắn nát hần.

Đường Tiêu hạ chỉ lệnh hướng về phía kia mà nhìn sang.

- Vâng.

Chúng pháo thủ sau khi tuân lệnh lập tức khẩn trương lắp đạn được bởi vì có Đường Tiêu đôn đốc cho nên bọn họ nhanh chóng khai nổ.

- Đường đô thống che lỗ tai lại. Nằm sấp xuống.

Vài tên pháo thủ hướng về phía Đường Tiêu hô lớn một tiếng sau đó tất cả đều bưng tai lại nằm sấp xuống trên mặt đất.

Đường Tiêu bưng kín lỗ tai lại, cũng không nằm sấp xuống mặt đất mà tiếp tục thông qua lỗ quan sát tiếp tục nhìn về chỗ Ngao Đăng.

- Âm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thuốc súng của Thần Minh pháo đài tràn ngập, đất trời rung chuyển đại lượng đá vụn từ phía trên không rơi xuống, Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp của Đường Tiêu cũng rung động.

Sau khi khói tản đi, vài tên pháo thủ đem thần minh pháo đẩy về, vừa rồi thần minh pháo kia bắn ra khiến ang tới lực phản chất rất lớn.

Đường Tiêu run rẩy phủ bụi đất trên người khôi giáp hần thông qua lỗ pháo đài quan sát tướng lĩnh bắn nổ kia, hiện tại ở nơi đó nổ tung thành một hố to xung quanh toàn bộ đều là thịt nhão.

- Toàn bộ bị diệt sao?

- Không tề một pháo này đánh rất chuẩn.

Đường Tiêu cao hứng tán dương pháo thủ một câu, sau đó sờ lấy mười lượng bạc cho hần mặt khác thưởng cho đám pháo thủ mỗi người một đồng bạc vụn.

- Cảm ơn Đường đô thống.

Chúng pháo thủ vui vẻ cả lên.

Không thể nói chúng pháo thủ hôm nay nhân phẩm quá tốt hoặc là Ngao Đăng nhân phẩm quá kém, một phát pháo bắn bậy bạ cuối cùng nổ trực tiếp chỗ hần khiến cho hần ngay cả hài cốt cũng không còn.

.....

- Báo cáo đại soái Ngao tướng quân, Ngao tướng quân...

Sau khi liên quân công thành, một gã tướng lãnh nhanh chóng chạy tới trước đại thống lĩnh Vi Dịch mà bẩm báo một phen.

- Ngao tướng quân làm sao?

Vi Dịch kinh hãi hỏi.

- Ngao tướng quân tấn công Phượng Tín quan kết quả bị đại pháo bắn chết rồi.

- Cái gì?

Vi Dịch liền kinh hãi, tu vi của Ngao Đăng trừ phi bị thần minh pháo bắn thẳng vào người nếu không thì cũng lắm bị trọng thương tại sao lại chết.

Vi Dịch lẳng lặng nửa ngày rồi nói:

- Ngao Đăng này tại sao lại khinh địch như vậy? Đều trách ta không nên phái hấn xuất chiến.

Một pháo pháo sau khi giết chết Ngao Đăng xong vài tên pháo thủ giống như được thần trợ giúp dưới sự chỉ huy của Đường Tiêu Thần minh pháo lại bắn ra ba viên Thần Minh đạn, mỗi phát đều nhắm vào chỗ đại quân dày đặc, nổ chết mấy trăm người hơn nữa Ngao Đăng đã chết nhuệ khí của quân địch suy sút trầm trọng ở trong trận kêu cha gọi mẹ.

Vì để bảo tồn lực lượng giảm bớt tổn thất cho nên Vi Dịch không thể không buông tha việc công thành, để cho đám người bắn nỏ rút lui trở về.

Đám người bắn nỏ vừa rút lui binh sĩ thủ thành lập tức giảm áp lực.

Không còn tên nữa Đường Tiêu liền vội vàng triệu hồi mười còn rồi chính tay của hấn mang theo Giải Kiềm Kích ở trên quan khẩu bốn phía bay lung tung chém giết lung tung một mặt chiến trường rất loạn Đường Tiêu không có khả năng dùng thần thức khống chế nhiều con rối như vậy chỉ đành dùng khôi yêu trận cường chế bọn họ thành một thể, cung cấp trợ lực cho bản thể.

Đêm hôm đó sau khi tập kích doanh trại khiến cho Đường Tiêu bổ sung không ít Địa Nguyên nhị cấp thậm chí là tam cấp con rối, thực lực khôi yêu trận của Đường Tiêu cũng tăng lên nhiều lần, hiện tại Đường Tiêu đã có thực lực giết cường giả ngoài Địa Nguyên tứ cấp một khi có đại lượng binh sĩ xông lên tuownggf thành Đường Tiêu có thể dẫn khôi yêu trận ngăn lại.

Liên quân mãnh liệt công kích cuối cùng cũng đã tạm thời rút đi, một đường đối địch này nhiều pháo thủ bắn thần minh pháo lập công đầu, Đường Tiêu ở trên tường thành luận thưởng, vừa rồi tiện tay cho tiền không tính lại để cho những pháo thủ này cùng với những binh sĩ thủ thành ngợi khen ghi lại những binh sĩ tử thương để Hồ Nhuận an ủi chăm sóc cho gia đình bọn họ.

- Đường đô thống hậu đãi chúng ta như vậy, lấy tiền của chính mình khao thưởng, sau khi chết cũng có đại bút cho những người chết. Chúng ta thề sống chết thủ quan vì Đường đô thống.

- Thề sống chết thủ quan.

- Thuần phục Đường đô thống.

Các tướng lãnh gào thét sĩ khí của chúng quân lập tức đại tăng.

Đường Tiêu biết rõ chiến tranh chính là đốt bạc nhưng hấn cũng không để số bạc này vào mắt, chỉ cần bỏ ra bạc là sẽ có người bán mạng vì mình.

Sau khi chinh đồn sĩ khí, Đường Tiêu lại gọi Hồ Nhuận qua ném cho hấn một pháp khí phi hành cấp thấp hướng về phía hấn mà thấp giọng phân phó:

- Khuya hôm trước chúng ta sau khi tập kích doanh trại của địch đem quân tiên phong chủ lực hấp dẫn tới, hiện tại đội ngũ của chúng ta quá ít, người cầm lấy lệnh bài đi Hoa Liên thành nói Lâm Chấn và thái tử rằng quân Phượng Lâm trấn chỉ có thể thủ thêm một ngày một ngày sau nếu như Hoa Liên thành không phái binh tới, ta sẽ rút quân chạy về.

- Vâng đô thổ.

Hồ Nhuận lên tiếng kích động mà tế luyện pháp khí phi hành này rồi bay về phía Hoa Liên thành.

- Chư vị huynh đệ đại quân tiên phong chúng ta dốc hết sức lực trước hết mất đi hai đại tướng của quân địch là Ngao Dần và Ngao Đăng làm chúng ta tổn thất ba nghìn người, Phượng Tín quan lần này xuất sư bất lợi trong vòng vài ngày tới cũng khó phá được, chẳng lẽ chúng ta lại trú thủ ở nơi này?

Trong lều nghị sự, đại thống lĩnh Vi Định sầu khổ mà hỏi các tướng lĩnh xung quanh.

Đám mưu sĩ vệ quân đi ra khỏi hàng chấp tay hướng về phía Vi Định bẩm báo một tin tức tốt:

- Đại soái không cần lo lắng tuy hỏa đại pháo chưa tới nhưng vừa rồi ty chức đã nhận được tin lên quan Man tộc đã mang tới hai khẩu minh pháo hai canh giờ nữa sẽ tới đây. nguồn

Lúc trước ở khẩu quan đại quân ta tuy tổn thương nhiều nhưng cũng đã biết được đại pháo của đối phương ở nơi nào ty chức đề nghị dùng minh pháo oanh kích, làm mấy tên tiểu bộ binh làm giá thịt, yểm hộ hai chiếc minh pháo vào tầm bắn.

- Lại tổn thất mấy trăm binh mã, bản soái làm sao bàn giao với thân vương được.

Vi Định hiện tại rất nhức đầu.

Lần trước hắn đề nghị hoàng đế viễn chinh Áo Bì Đảo nghĩ đến cho dù đánh không xong cũng có thể cùng ở Đại Minh vương triều ở Áo Bì Đảo phân đất làm thổ hoàng đế không ngờ hoàng đế người mãn lại phái Thịnh thân vương tới đốc quân.

297. Chương 297: Thịnh Thân Vương

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 297: Thịnh Thân Vương

Thịnh thân vương này chính là hoàng đế đương triều, hắn từng mang binh tấn công tây vực tu vi bất khả trắc, khiến cho kẻ địch vô cùng đau đầu, hôm nay ở Khẩu quan đánh một Phượng Tín quan nho nhỏ đã tổn thất quá lớn nếu tiếp tục như vậy thì Vi Định khẳng định không cách nào ăn nói với y.

- Đại soái không cần phải lo lắng bên Thịnh thân vương ty chức có một cách để đại soái không bị trách cứ.

Một tên mưu sĩ Vương Bình tiến lên khẽ nói nhỏ bên tai của hắn.

- Hay lắm Vương tham mưu là cao nhân cứ giao chuyện này cho người xử lý.

Vi Định nghe xong Vương Bình nói vài câu thì lông mày lập tức giãn ra.

- Vâng đại soái.

Wương Bình lĩnh mệnh ra ngoài chuyện thứ nhất hắn cần làm chính là bịt mồm binh sĩ quan tướng.

- Đại soái Oanh Minh pháo đã tới Thanh Sơn.

Tên thị vệ bên cạnh nhắc nhở.

- Được rồi hai chiếc Oanh Minh pháo này sau khi tới cứ để cho tham mưu an bài đi.

Vi Định vỗ trán sau đó nói với Vệ Sầm.

- Nếu như ty chức quản lý Oanh Minh pháo thì xin đại soái ột số nhân lực mạnh hơn một chút mặt khác hai chiếc pháo này quan hệ trọng đại người không phận sự không thể tiến vào.

Vệ Sầm ở bên tai Vi Định thì thầm vài câu.

- Tất cả nghe theo người mà xử lý, bất luận thế nào Phượng Tín quan cũng phải nắm được.

Vi Định nắm mạnh một quyền xuống bàn, hai ngày nay hắn đã nén giận vô cùng, nếu như lúc này không lấy được Phượng Tín quan thì chắc cơn giận này cũng khiến cho Vi Định chết mất.

- Ty chúc có một kẻ không uổng phí người nào chỉ cần dùng ba tác lược bắt sống được cái đô úy người Minh kia. Phượng Tín cũng có thể một lần mà hạ.

Một tên mưu sĩ phe phẩy quạt long cười lạnh mà nhìn bên này.

- Ngu sư phụ có diệu kế thì mau nói đi không thấy đại soái đang chờ đến sốt ruột sao?

Vi Định ngồi xuống đi tới bên cạnh Ngu gia cầm tay của hắn:

- Đi tới đây chúng ta vào trong doanh trường nói chuyện.

.....

Đường Tiêu mặc dù không chế vị tiểu tướng kia không nghe thấy nghị sự ở trong lều nhưng sau hai canh giờ sau đội quân bạo động vẫn dẫn xuất được sự chú ý của hắn, hóa ra Oanh Minh pháo đã tới, dưới sự thu xếp của Vệ Sầm, mấy trăm binh sĩ bắt đầu bảo vệ nó.

Oanh Minh pháo tồn tại nhưng thật ra là do lúc kia khi tác chiến với Đại Minh vương triều bọn họ cướp bóc mà được cho nên Man tộc mới gọi nó là Oanh minh pháo dùng để oanh kích triều Minh.

Giờ khắc này Vi Định dĩ nhiên có hơi rối loạn hắn tổn thất tới ba nghìn đội ngũ và mấy viên đại tướng mà lại không thu được gì Vi Định không cách nào có lời giải thích với Thịnh thân vương kế mà Vương Bình hiển chẳng qua chỉ là thông qua mấy tên đặc sứ mà thôi, chưa hẳn có tác dụng, cho nên bây giờ chuyện cấp bách nhất là phải nắm được Phượng Tín quan.

- Cái gì ngoa phó thống lĩnh hai huynh đệ bọn họ còn có ba nghìn binh mã đều bị thiên lôi đánh chết hết rồi sao?

Đặc sứ của Thịnh thân vương sau khi nghe mưu sĩ Vương Bình nói thì khiếp sợ.

Mấy ngày nay bầu trời không có mưa thiên lôi ở đâu? Hơn nữa còn vừa vặn đánh trung Ngao thị huynh đệ, và ba nghìn binh mã chẳng lẽ có nhiều thiên lôi lắm sao?

Wương Bình tuy chột dạ nhưng vẫn khẳng khái nói với đặc sứ:

- Bọn họ thực sự là bị thiên lôi đánh chết, Áo Bì Đảo không so được với Cửu Châu đại lục thời tiết quái dị Ngao Đăng hai huynh đệ bị thiên lôi đánh chết các tướng quân tiền tuyến cũng biết, hơn nữa Vi đại soái chính mắt ở hiện trường nhìn thấy, chuyện này mặc kệ người có tin hay không thì cũng đã vậy.

- Vi đại soái ở hiện trường chết nhiều binh mã như vậy sao hắn không chết?

Đặc sứ hơi buồn bực nói.

- Trời có mặt, Vi đại soái như bị oanh kích đây là kỳ tích .

Wương Bình nghiêm túc mà trả lời đặc sứ trước sau vô sỉ tới cực hạn.

- Tổn thất mất tên quan tướng, ba nghìn binh mã, là lão thiên làm sao?

Đặc sứ bưng tỉnh đại ngộ xem ra chuyện này không cách nào truy cứu Vi đại soái rồi.

.....

Không bao lâu sau bên liên quân đã phát động lần công kích thứ hai lần này chỉ huy là Vi Định hắn vẫn dùng đạo thuần binh là tiên phong Vệ Sầm thì yểm hộ hai chiếc Oanh minh pháo nhanh chóng tiến vào trong phạm vi công kích của Thần Minh pháo lâu.

Tiến vào phạm vi công kích lúc này đại pháo song phương vẫn cách nhau rất xa, tỷ lệ của Thần Minh đạn bắn trúng cũng rất thấp cho nên Đường Tiêu cũng tạm thời không phát pháo, để cho hai trăm nỏ xa cùng với hơn một nghìn sĩ tốt cố thủ tường thành, thông qua tên tiểu tướng kia mà quan sát tình hình di động của Oanh Minh pháo.

Hai chiếc Oanh Minh pháo tiến tới được chừng năm khắc đồng hồ thì dừng lại, mượn tiểu tướng của liên quân quan sát Đường Tiêu phát hiện các pháo thủ ở cách đó đang vận chuyển đạn pháo xem ra chuẩn bị để

công kích Thần minh pháo ở bên trong. Biết được chuyện này xong Đường Tiêu liền cho Thần Minh pháo nhắm thẳng tới, hướng về phía Oanh minh pháo mà bắn một viên Thần MINH đạn.

Bởi vì hai bên cách nhau quá xa cho nên một phát pháo này có hơi lệch đi ột chút, tạo thành một hố to ở bên ngoài. nguồn

Khói bụi của Thần Minh pháo tan hết tên phụ trách kia bò lên mặt đất nhìn Đường Tiêu mà lòng bất an.

- Lại bắn thêm một đường đạn nữa.

Đường Tiêu cũng không trông cậy vào việc một phát pháo có thể phá hủy Oanh Minh pháo của đối phương cho nên cũng không có ý trách người pháo thủ kia.

- Hiện tại không thể lấp đạn.nòng pháo vẫn chưa được làm lạnh lạnh, cưỡng ép bắn pháo sẽ làm cho tạc nòng.

Pháo thủ giải thích cho Đường Tiêu nghe.

Đường Tiêu nhíu mày đây không phải là điểm yếu trí mạng của pháo hay sao? Nếu như bại lộ mục tiêu nhất định sẽ bị hai khẩu Oanh Minh pháo của đối phương điên cuồng công kích.

Quả nhiên theo sự quan sát của Đường Tiêu dựa vào tên liên quân tiểu tướng kia thì lúc này Oanh Minh pháo của đối phương đã triển khai tốc độ nhanh hơn, hơn mười tên pháo thủ đã điền đạn xong chuẩn bị xuất kích .

Đường Tiêu bay ra khỏi Thần Minh pháo lâu, hẳn cũng không muốn bị đạn pháo của đám liên quân kia làm cho nổ chết nhưng những pháo thủ kia không thể bỏ chạy vì đây là chức trách trấn giữ của bọn họ.

- Âm, Âm.

Hai tiếng nổ mạnh vang lên đất trời như muốn rung chuyển, bụi đất gung bay, trước tường thành xuất hiện một hố sâu năm trượng nổ chết cả những binh sĩ vừa rồi mới công thành, một miếng đạn pháo thìm ghim lên trên thành, khiến cho tường thành xuất hiện một lỗ thủng, cát bay đá chạy hơn mười tên trông coi giữ thành bị chết tổn thương.

298. Chương 298: Oanh Minh Pháo

Sát Vương

Chương 298: Oanh Minh pháo

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Oanh Minh pháo vừa xuất hiện quân coi thành lập tức trở nên run sợ mà rối loạn trận tuyến, uy lực của thứ đồ vật này quá lớn, ngay cả cơ hội trốn chạy cho bọn họ cũng không có.

- Pháo đài của chúng ta vẫn còn, các huynh đệ giữ vững vị trí, cho dù bị tạc chết rồi thì vợ con của chúng ta vẫn được Đường công tử chiếu cố.

Khuyết Thất Kỷ Mông hai tên tướng quân xông lên tường thành khích lệ sĩ khí một phen.

- Âm.

Lại một tiếng nổ lớn nữa vang lên, tường thành lại chấn động không ngừng, lúc này Thần Minh pháo đài lại oanh kích, cực lớn Thần Minh đạn bay ra bắn về phía địa chỉ của liên quân, tên tiểu tướng mà Đường Tiêu không chế cũng bị bay lên, hiển nhiên đạn cũng bắn tới chỗ hắn.

- Âm.

Một tiếng âm lại vang lên, Oanh minh pháo sau khi được chỉ huy lại một lần nữa xuất kích, ở trên Phượng Tín quan liên loạn một bầy hơn mười binh sĩ coi giữ thành lại hi sinh, Đường Tiêu thừa dịp pháo của đối phương chưa làm lạnh mà bắn được hấn lại chỉ huy thần minh pháo lâu, nhắm về phía pháo của đối phương mà bắn tiếp.

Đang tiếc phát pháo này cũng không có tác dụng gì chỉ là tấn công đến chỉ huy Vương Bình của đối phương đem Vương Bình sợ tới mức tiểu cả ra quần mà thôi.

- Các người đứng là bọn giá áo túi cơm, ngấm lấy pháo đài mà bắn, hai khẩu pháo mà còn bắn không lại một khẩu.

Vương Bình vương sợ vừa gân bắt đầu quả trách mấy man tộc pháo thủ này.

Hơn mười người của đoàn pháo thủ bị Vương Bình mắng làm cho tức giận, có vài người còn chống đối khiến cho Vương Bình nổi điên, hấn lập tức chỉ huy thị vệ bắt hơn mười pháo thủ man tộc lại, cục diện trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Không bao lâu sau hơn mười man tộc pháo thủ đã bị binh sĩ đè xuống mặt đất, Vương Bình chỉ huy đám pháo thủ trong quân người Mãn tiếp nhận pháo.

Tuy nhiên những pháo thủ ở trong đám người Mãn này quen dùng pháo chính xác đối với loại pháo cải trang lạc hậu này đúng là không dùng được chúng ba chân bốn cẳng rồi ren một hồi, một phát pháo bắn ra không bắn vào Phượng Tín quan mà lại bắn lên một đồi nhỏ, khiến cho binh sĩ trên thành cười rộ một hồi.

Thần minh pháo của Đường Tiêu lại bắn về lúc này làm cho đất trời nổ tung khiến cho Vương Bình và mấy tên pháo thủ cũng bị văng lên, bọn chúng ngã về phía sau bất tỉnh.

- Mấy người các người mau lên đi, bắn không được pháo đài kia thì các người đi chết đi.

Vương Bình sau khi đứng lên từ trên mặt đất thì càng thêm tức giận hấn rút từ bên hông ra một bội kiếm, toàn thân run rẩy mà hét lớn.

- Âm.

Dưới sự thúc giục của Vương Bình một Oanh minh pháo một lần nữa lại xạ kích.

Đường Tiêu bay lên không trung nhìn chiếc Oanh Minh pháo thứ hai bị mất tích, lúc này không chỉ Oanh Minh pháo không còn mà các pháo thủ quanh đó hài cốt cũng không còn.

- Bà mẹ nó Vi địa soái người ghê gớm thật thiên lôi đánh không chết hòng pháo cũng đánh không chết Thịnh thân vương làm sao tin được?

Đặc sứ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì liền cảm khái.

- Tất cả rút rút rút lui cho ta.

Vi Dịch sau khi tỉnh táo lại liền vọt xuống xe, từ trên mặt đất lấy nón bảo hiểm lên, vội vàng dưới sự nâng đỡ của đám binh sĩ hướng về phía sau chạy như điện.

Lúc này Vi Dịch thật sự đã bị dọa, thu binh lui về ba dặm mới đóng xuống.

Hai canh giờ trôi qua thời gian đã tới giữa trưa bên liên quân không có động tác gì mới, tên tiểu tướng con rối kia mặc dù bị binh sĩ đưa trở về nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh Đường Tiêu cũng không cách nào dò xét bọn họ được nữa rồi.

Đường Tiêu ở trên tường thành của Phượng Tín quan nhìn bầu trời hấn một mực đang chờ đợi tin tức của Hồ Nhuận mang tới, không biết viện quân có tới không, trải qua mấy lần giao phong Đường Tiêu tin tưởng rằng nếu như đánh bại liên quân mấy lần nữa bọn họ sẽ bị bức về khu vực Man hoang.

Đặc biệt là hiện tại đại thống lĩnh Vi Dịch đã bị dọa cho bể mật, chỉ cần Đại Minh triều phái ra hơn vạn người thừa thắng đuổi theo nhất định có thể dùng một lần hành động đại phá liên quân.

Chiến cơ nghìn năm khó gặp.

Tuy nhiên viện quân lại không tới, Hồ Nhuận cũng không quay trở lại điều này khiến cho Đường Tiêu có cảm giác rất xấu.

Trên thực tế lúc trước khi Đường Tiêu đem hai nghìn nhân mã đến Phượng Tín quan hấn căn bản không tin tưởng rằng mình có thể thủ nơi này thậm chí còn có thể chém mấy tên đại tướng cao cấp và mưu sĩ.

- Con mẹ nó.

Liên quân sau khi vui nổi nấu cơm Vi Định lại phái mấy gã mang tin tức vào trong thành chiêu hàng Đường Tiêu.

Đường Tiêu để cho Khuyết Thất đối phó với bọn họ còn hấn thì thao túng tên tiểu tướng vừa tỉnh lại sau khi bị thương đi dạo một vòng, kể quả hấn phát hiện ra những tướng lĩnh kia đang ở bên ngoài Phượng Tín quan trò chuyện vui vẻ không có gì lộ ra sự gấp gáp.

Hơn nữa đại quân trong doanh địa dường như thiếu một nửa. Đường Tiêu trầm nghĩ không ổn.

Đường Tiêu giao cho Khuyết Thất tiếp tục đàm phán hấn thì mang Lưu Ly thuyền hướng về phía các doanh trại khác đi tới, một lúc sau Đường Tiêu đón được một chi tiểu đội đào binh hơn mười người đang hướng về phía Khê Khẩu mà chạy thục mạng.

Đường Tiêu bắt một tên trong số bọn họ mà hỏi thì nhận được tin tức hóa ra Ô Am quan đã bị thất thủ năm nghìn quân sĩ không ai trốn thoát được.

Ô Am quan không phải là Phượng Tín quan vì ngăn cản hải tộc xâm lấn mà ở đó thường xuyên có ba nghìn người đóng quân, cũng tu kiến thần minh pháo đài đạn dược rất sung túc, về sau lại tăng thêm hai nghìn binh mã.

Đường Tiêu nhin không được mà ngửa mặt lên trời mà mắng, hấn hoài nghi chuyện này là do Hưng Quốc Hầu mệnh cho Lâm Chấn, mới khiến cho quan khẩu đơn giản giao ra như vậy, đem mạng của Đường Tiêu bán cho liên quân.

Vị Thần Vũ đại tướng quân Lâm Chấn này xem ra muốn mượn đao giết người không phải viện quân tới, Đường Tiêu có thể đoán được cho dù hấn không chết trận còn sống trở về thì Lâm Chấn cũng mượn lý do mà trị tội hấn.

Tuy nhiên Lâm Chấn dám làm như thế, Đường Tiêu cùng lắm

xé rách mặt mũi với hấn, sự tình náo đại lên rồi, Đường Uyên chắc chắn cũng không đứng ngoài mà nhìn.

Tuy nhiên Đường Tiêu hiện tại không chịu giao chi binh lính này ra một nghìn người đối với Đại Minh vương triều có lẽ không có ý nghĩa nhưng dù sao cũng là thân binh mà hấn có được đầu tiên sau khi nhập ngũ, trải qua mấy ngày nay rèn luyện, ý chí của bọn họ đã tăng lên, để bọn họ bị giết ở trong nhà Đường Tiêu cảm thấy khó chịu vô cùng.

299. Chương 299: Bi Ai.

Sát Vương

Chương 299: Bi ai.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Chuyện này Đường Tiêu có phần nghĩ oan cho Lâm Chấn, cửa quan hàng không quan hệ nhiều tới y.

Dùng thân phận hiện tại của Đường Tiêu ở Đại Minh vương triều thì có thể thắng một cuộc chiến đã không tệ rồi căn bản không thể biến hóa toàn bộ chiến cuộc, hai nước giao tranh nếu như người chỉ huy vô năng thì binh lính shai bên sẽ bị hại toàn bộ tính mạng.

Điều này không chỉ Đường Tiêu bị ai mà tất cả các binh sĩ cũng bị ai.

Liên tục đánh lui sự tiến công của liên quân, hơn nghìn tướng sĩ còn lại ở Phượng Lâm thành đều muốn lập quân công bọn họ nghe Đường Tiêu nói muốn lui lại thì vô cùng thất vọng.

Tuy nhiên sau khi biết được Quy Am quan đã thất thủ liên quân vây kín Phượng Tín quan thì tất cả bọn họ đều biết rằng Phượng Tín quan không cách nào thủ vững nữa rồi, vội vàng thu thập hành lý chuẩn bị lui lại.

- Con mẹ nó, năm nghìn nhân mã, mười tòa thần minh pháo mà lại đầu hàng người Mãn, mẹ kiếp tổ tiên bọn chúng.

Đường Tiêu ở trước một nghìn tướng sĩ một bên thu dọn đồ đạc một bên không ngừng mắng.

- Ta cần phải để lại người tiếp tục thủ Phượng Tín quan, để các huynh đệ khác có thể rút về Khê Khẩu, nếu không tất cả sẽ chết ở chỗ này. Tuy nhiên nếu như không có huynh đệ nào nguyện ý ở lại thì tất cả sẽ cùng chết.

Đường Tiêu ở trên tường thành, nói chuyện với các tướng sĩ.

Các binh sĩ trầm mặc tiếp tục ở đây có vận mệnh thế nào không cần nghĩ cũng biết.

- Nếu như không có người đồng ý ở lại ta sẽ sắp xếp.

Đường Tiêu cầm một danh sách binh sĩ do Khuyết Thất mang tới.

- Ta ở lại.

Một tên binh sĩ tiên ra phủ bụi rồi nói với Đường Tiêu.

Đường Tiêu nhận ra tên lính này hóa ra chính là pháo binh phụ trách pháo đài Ngao Đăng là do hấn bắn chết Vệ Sầm cũng là do hấn bắn chết.

- Người tên là gì?

Đường Tiêu đi xuống hỏi binh lính kia một câu.

- Trương Tam.

Binh lính kia hơi ngại ngùng mà cúi đầu xuống.

- Được Trương Tam người nhà của người sau này sẽ là người nhà của Đường Tiêu.

Đường Tiêu vỗ vai Trương Tam mà nói.

- Ta không có người nhà ta là cô nhi.

- Trương Tam bất an mà trả lời Đường Tiêu.

- Vậy người có tâm nguyện gì không?

- Không có...

Trương Tam lắc đầu đem bạc mà Đường Tiêu cho hấn lấy ra:

- Cám ơn đô thống thưởng thức ta tòng quân hai năm rồi từ trước tới giờ chưa từng có ai khích lệ ta như vậy, cũng không ai thưởng ta nhiều bạc như vậy. Những bạc này ta không cần nữa, Đường đô thống thu về đi, phân cho các huynh đệ.

- Người không hối hận sao?

Đường Tiêu hỏi một câu hấn không muốn tổn thất pháo binh này.

- Không hối hận bọn họ cần có người bảo vệ cho nên ta cần phải bảo vệ bọn họ.

Trương Tam trầm thấp mà trả lời Đường Tiêu.

- Ta cũng ở lại...

Một pháo binh giơ tay lên.

- Ta ở lại.

- Ta ở lại.

Không ngờ Trương Tam vừa tiến ra ở trên tường thành vừa rồi có hơn phân nửa binh sĩ đưa ra đề nghị chủ động ở lại.

Tường thành lạnh như băng nhưng lòng người huyết nóng sôi trào.

Nguyên một đám binh sĩ mình dính đầy bụi đất đang nhìn mình khiến cho Đường Tiêu cảm thấy hai mắt ươn ướt hẳn mang những người này thủ Phượng Tín quan nhưng thật ra là muốn kiếm quân công là chính.

Đường Tiêu nhanh chóng thu hồi cảm xúc này bắt buộc cho lòng mình trở nên lạnh lẽo an bài năm mươi binh lính ở lại Phượng Tín quan sau đó mang hơn một nghìn sĩ tốt lên đường.

Đây là chiến phong chiến tranh thiết huyết.

Muốn trở thành một tướng lãnh thiết huyết thì cần phải có ý chí sắt đá bằng không thì hại người hại mình.

Cùng với Trương Tam ở lại hơn năm mươi người đưa mắt nhìn đại quân rời đi, về sau mỗi người đều cảm thấy mình có chức trách đảm bảo sinh mạng cho bọn họ.

Tuy trước kia Đường Tiêu nói lúc liên quân tấn công cho phép bọn họ tự bảo vệ mình mà đầu hàng nhưng năm mươi người này cự tuyệt chỉ lệnh của Đường Tiêu, bọn họ chỉ có tám chữ Quan còn người còn, quan mất người vong.

Mang theo hơn nghìn sĩ tốt rời đi, tung bay trên không trung Đường Tiêu không kịp được mà nhìn lại Phượng Tín quan.

Ráng chiều dần buông xuống nhuộm đỏ một mảng Phượng Tín quan trong hoàng hôn đỏ máu trải qua hai ngày đêm chém giết trở nên vô cùng yên tĩnh.

- Tấn công.

Yên lặng đã lâu Thần Minh pháo lâu một lần nữa bạo liệt, dưới sự tấn công của liên quân binh sĩ một mảng lớn huyết nhục bắn ra.

Chín.

Đường Tiêu vừa rồi nghe thấy một thanh âm trầm đục thì trào mà nói một tiếng, lúc hắn đến Phượng Tín quan đã mang theo mười viên thần minh đạn tới tiếng nổ vang vừa rồi, chính là viên thứ chín.

Trên tường thành mười tên coi giữ thành bị cường cung của liên quân thanh lý không còn, Trương Tam cùng với vài tên pháo thủ vẫn kiên trì.

Cửa bên ngoài của Thần Minh pháo lâu quá dày bọn họ trong chốc lát không thể cạy mở.

Một phát đạn pháo nữa.

Sau khi nhét đạn vào trong pháo mấy tên pháo thủ nói với nhau.

- Hiện tại nhen kíp nổ sẽ bị tạc nòng đó.

Một gã phao thủ cười nói.

- Vậy thì để nó tạc đi.

Trư Tam không hề do dự mà đốt pháo dẫn.

Pháo dẫn đốt lên tất cả pháo thủ ngồi cùng nhau ánh mắt của bọn họ vô cùng kiên định khuôn mặt cũng không có vẻ dị thường cũng không có vẻ gì là sợ hãi thậm chí còn vỗ tay ca hát bài hát Thập Bát mô.

- Âm..

- Rút!

Đường Tiêu lần nữa quay đầu nhìn hướng Phượng Tín quan, ánh mắt thoáng chốc biến vô cùng lạnh lẽo.

Hai ngày nay từ mấy pháo thủ Trương Tam, hẳn biết được hai phát pháo bắn ra trong thời gian ngắn như vậy chắc chắn sẽ dẫn phát bạo thang.

Năm mươi vị huynh đệ này dùng mạng sống của họ tranh thủ một cơ hội sống cho hơn một ngàn huynh đệ.

Đường Tiêu không có thời gian giận dữ hay bi thương, hẳn phải nhanh chóng dẫn hơn một ngàn người an toàn quay lại Khê Khẩu, nếu không thì năm mươi huynh đệ ở lại đã hy sinh uổng công.

Phượng Tín quan tặc nổ, liên quân phủ độ tổn thất gần hai trăm người, đại thống lĩnh liên quân Vi Dịch tức điên. Đại quân thoáng chốc tập hợp, sau đó Vi Dịch lập tức khiến đại quân chia làm ba đường chạy nhanh hướng Khê Khẩu, phát ra giải thưởng cao, người bắt sống đô úy phủ quân Đường Tiêu hoặc lấy đầu hẳn sẽ được thưởng ột vạn lượng!

Nhưng hơn ngàn người thủ quân Phượng Tín quan đã đi xa, Đường Tiêu một mình đoạn hậu, lợi dụng địa hình và lực lượng Khôi Yêu Trận xảo diệu tập kích, liên tục giết vài tướng quân của liên quân, thu họ làm con rồi sau đó quay lại trong quân loạn báo địch tình, buộc liên quân không nhìn thấu tình hình hư thực phía trước, không thể không kết thành trận di chậm lại. Mãi đến khi trời tối đen, Vi Dịch đã bình tĩnh lại, sợ đại quân gặp phục binh tổn thất lớn nên phải ra khoải mã để các doanh thu binh, triệt để từ bỏ việc truy kích Đường Tiêu.

300. Chương 300: Không Mở Cửa Thành.

Sát Vương

Chương 300: Không mở cửa thành.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Khó khăn gian khổ lắm mới có được hai quan khẩu Quy Am và Phượng Tín, trước mắt tổn thất là điều đại thống lĩnh liên quân Vi Dịch còn có thể nhận được. Tất nhiên không thể không tính công lao của Ngu gia, dùng ba tấc lưỡi dễ dàng thắng Quy Am, lập công đầu cho lần viễn chinh Áo Bì Đảo.

Vi Dịch lập tức viết một phần tin chiến thắng khiến đặc sứ đóng ấn xong suốt đêm đưa về Man Hoang thịnh thần vương xử. Một mặt là tranh công, mặt khác là thúc giục năm mươi Hòa Hải đại pháo nhanh chóng vận chuyển tới nơi, để đại quân phát động tổng tấn công hướng Khê Khẩu và Hoa Liên Thành. Trước khi Hòa Hải đại pháo vận chuyển đến đến trấn Phương Lâm, Vi Dịch sẽ không xuất binh nữa. Không thể không nói, hai ngày nay gã bị Đường Tiêu đánh đến sợ.

Sau khi Đường Tiêu thoát khỏi liên quân truy kích, dẫn theo thuộc hạ hơn một ngàn binh sĩ, lại thu hơn hai trăm binh sĩ từ lực cấp chạy ra khỏi doanh trại Trung Nguyên không muốn hàng Mãn. Hơn một ngàn người suốt đêm đi Khê Khẩu. Trên đường người kiệt sức, ngựa hụt hơi, vừa mệt vừa đói. Rót cuộc ngày thứ hai khi mặt trời dâng lên thì đến Khê Khẩu quan. Nhưng khiến Đường Tiêu không ngờ được là hiệu úy Lôi Bình thủ quân ở cửa thành dùng Thần Minh nổ xa bắn hơn ngàn nhân mã của Đường Tiêu, nói là họ được tin Khê Khẩu tái nam Phượng Tín quan, Quy Am quan các thủ quân đều quy hàng đại mãn triều, phó thành đại tướng quân thủ quân Khê Khẩu có lệnh, vì phòng ngừa trong quan có biến cố, không được cho bất cứ phản quân nào từ hướng Phượng Tín, Quy Am đi vào.

Lần này thật là Lâm Chấn đã trước tiên kế hoạch tốt rồi, một mặt là để một phòng tuyến tìm đường sống trong chỗ chết, một mặt khác là mượn tay người mãn giết Đường Tiêu.

Lâm Chấn thậm chí phái ra phó thành cường giả bên cạnh gã có tu vi tới Địa Nguyên tứ cấp, lâm thời ủy nhiệm chức đại tướng quân trấn thủ tại đây. Gã dặn phó thành, nếu Đường Tiêu dám cưỡng ép sầm quan thì lập tức giết ngay!

Đường Tiêu ở Phụng Tán quan đã ôm cục tức không có chỗ trút, lần này Lôi Bình như đút đầu vào họng súng. Đường Tiêu nhảy vọt lên không trung, chỉ vào trong thành chửi mắng.

- Lôi Bình! Bà nội nó! Mau mở cửa thành ra, nếu không hôm nay tiểu gia ta sẽ giết tiến quan!

Đáp lại Đường Tiêu là mấy chục bạo phá tên hất rơi từ giữa không trung xuống. Tuy không thể tổn thương đến hãn nhưng triệt để chọc giận Đường Tiêu. Quả nhiên Đại Minh Triều và Viêm Hoàng Thiên Đạo lịch triều đều không khác gì. Đại địch trước mắt, tướng lĩnh ở tiền phương anh dũng chống địch đa số đều chết trong tay người mình.

Đường Tiêu bò dậy thề độc với trời:

- Lôi Bình! Bỏn thiếu gia không lột da rút gân, đập gãy xương đập nát tủy người ba ngày ba đêm thì sẽ không họ Đường!

Không lâu sau Đường Tiêu tỉnh táo lại, khiến hơn ngàn quân sĩ lùi ra ba dặm trú đóng, bắt đầu suy nghĩ làm sao mang họ tiến vào Khê Khẩu quan.

Hơn ngàn người đói cả đêm, từ Phụng Tán quan rút lui có mang chút lương khô đã ăn hết sạch, vốn tưởng vào Khê Khẩu quan có thể ăn uống no nê, ai dè tới quan khẩu rồi lại bị đội bên ta đóng chặt cửa không cho vào. Hơn một ngàn binh sĩ rút từ Phụng Tán quan kiếm không được nổi giận mắng um sùm.

Nhưng Khê Khẩu quan phòng ngự kiên cố hơn Phụng Tán quan nhiều. Tám ngàn trú quân, hai ngàn cung nỏ binh, hai mươi khẩu Thần Minh pháo, hơn trăm viên Thần Minh đạn, hơn ngàn Thần Minh nỏ. Hơn một ngàn binh sĩ dưới tay Đường Tiêu không có bất cứ vũ khí công thành nào, muốn ngạnh sầm thì gần như là đi tìm chết.

Đội sắp xếp hơn ngàn sĩ tốt xong, Đường Tiêu ngưng hóa khí điều từ vách núi hoang vắng tiến vào Khê Khẩu quan, liên tục dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thu lấy mấy binh sĩ lạc đội và tướng lĩnh cấp thấp, sau đó từ chỗ họ từng chút một tìm hiểu tin tức, biết được phó thành đại tướng quân hiện nay vẫn đang nghỉ ngơi trong tướng quân phủ chưa đi.

Tướng quân phủ ở trên một ngọn đồi nhỏ, do phó thành tạm thời trưng dụng. Là một tòa sơn trang nghi mát xây dựng thành, tiến vào sơn trang chỉ có một con đường, hơn nửa canh phòng nghiêm ngặt. Sơn trang xây trên đỉnh đồi, phòng thủ vững chắc, nếu có người muốn từ không trung tới gần chắc chắn sẽ bị cường nỏ bắn rơi xuống.

Nhưng tất cả đối với Đường Tiêu có con rối thuật thì không phải vấn đề lớn.

Đường Tiêu làm lại nghề cũ là sát thủ đời trước. Do con rối mới bắt được dẫn đường, mình thì hóa trang thành thân binh theo cạnh con rối, dùng kế chậm rãi thu phục và khống chế một số thủ quân hạch tâm ngoài sơn trang. Sau đó có họ dẫn dắt lặng lẽ trà trộn vào tướng quân phủ, xác định mục tiêu là gian phòng của hộ vệ tổng quản tướng quân phủ Tiêu Duy.

Tiêu Duy là một cường giả Địa Nguyên nhị cấp, là đại tướng tâm phúc của phó thành. Tuy Tiêu Duy giống như Đường Tiêu cùng là Địa Nguyên nhị cấp, nhưng trước Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu thì không cách nào đánh lại. Sau lưng Đường Tiêu phóng ra một loại Khôi Yêu Trận do con rối tổ thành giúp đỡ, Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thu phục Tiêu Duy thành công, trong quá trình gã thậm chí không thể phát ra tiếng hét thảm.

Sau đó Đường Tiêu ở trong đầu Tiêu Duy tra ra chỗ phó thành cư ngụ, thì ra từ tối hôm qua phó thành uống rượu nhiều, còn chưa tỉnh ngủ.

Khống chế Tiêu Duy tương đương với kiểm soát lực lượng hộ vệ trong ngoài tướng quân phủ. Đường Tiêu nhanh chóng từ trong đầu Tiêu Duy lấy ra tình hình phân bố lực lượng hộ vệ tướng quân phủ. Đại Minh Triều tổng cộng điều động cho Khê Khẩu tám ngàn binh lực, trong đó có hai ngàn nỏ binh, phó thành đem

năm trăm đao thuần binh và năm trăm nỗ binh đều tập trung ở quanh tướng quân phủ, bảo vệ an toàn cho gã.

Dưới tình huống hộ vệ mạnh như thế, dù là võ giả đỉnh Địa Nguyên muốn miễn cưỡng giết vào tướng quân phủ trên núi là không thể nào.

Đường Tiêu không chế Tiêu Duy gọn gàng điều động tất cả đao thuần binh và nỗ binh trong ngoài tướng quân phủ lặng lẽ di chuyển khỏi ngọn đồi, trú đóng ở một lộ khẩu cách đồi chừng một dặm. Hắn để Tiêu Duy truyền lệnh, nói là mặc kệ lát nữa tướng quân phủ xảy ra động tĩnh gì thì mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ, cố thủ tại đây, không cho phép để ai tiến vào.

Tiêu Duy là tâm phúc của phó thành, trong đội ngũ thân binh ngàn người, các cấp tiểu tướng quân đều là thuộc hạ của Tiêu Duy, đi theo gã cũng được mấy tháng. Cho nên những người này không nghi ngờ chỉ lệnh của Tiêu Duy, chỉ cho rằng phó thành tướng quân muốn làm việc bí mật gì trong tướng quân phủ, không muốn để người ngoài biết mà thôi.

301. Chương 301: Phó Thành.

Sát Vương

Chương 301: Phó Thành.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sắp xếp xong mọi thứ, Đường Tiêu tiến vào tướng quân phủ gần như không một bóng người, thẳng tới phòng ngủ của phó thành. Bây giờ tuy trời đã sáng rõ nhưng phó thành vẫn đang lả lợ ôm cô gái trẻ tuổi nằm ngủ trên giường lớn, xem bộ dáng thì như là đêm qua vui vẻ quá độ.

Đường Tiêu lặng lẽ phóng ra một đám con rối, chuẩn bị nhân cơ hội phó thành còn say ngủ trọng thương gã, vừa lúc đem võ giả Địa Nguyên tứ cấp này thu làm con rối ình. Nhưng không ngờ thiếu nữ lửa thân không ngủ say, đột nhiên giật mình tỉnh lại. Thấy mười mấy người đàn ông xa lạ vào phòng, cô gái lập tức há to miệng hét rầm lên.

Đường Tiêu vội vàng dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đập xuống, cô gái lập tức bị đánh thành thịt vụn. Phó thành giật mình tỉnh dậy, nhảy dựng lên, đôi mắt toát ra nỗi lo sợ, há mồm mắng chửi đám Đường Tiêu.

- Đám chuột nhắt các ngươi từ đâu tới? Sao dám ám sát bổn tọa!? Không muốn sống nữa sao???

- Ám sát!?

Đường Tiêu lạnh lùng nói:

- Mấy vạn đại quân người mãn tới gần, bốn công tử và hai ngàn quân sĩ tại Phượng Tín quan khổ công thủ hai ngày hai đêm, mấy trăm huynh đệ chết trận, viện quân chậm chạp không đến, cuối cùng bị mãn nhân giáp công bắt đắc dĩ bỏ quan quay về Khê Khẩu. Bà nội nó không ngờ người không mở cửa thành! Hôm nay không giết người thì không mặt mũi nhìn mấy trăm huynh đệ chết oan!

Mắt phó thành lấp lóe, dường như đã hiểu ra:

- Ngươi là đồ úy Phượng Tín quan, Đường Tiêu?

- Chính là bổn công tử!

- Ha ha ha ha ha ha....

Phó thành cất tiếng cười to. Mới rồi ngủ mơ hồ đột nhiên bị người đánh lén, khiến gã sợ đứng tim. Nhưng biết đối phương là Đường Tiêu thì tâm tình căng thẳng lập tức thả lỏng. Một đồ úy nho nhỏ, xem tu vi của hắn tối đa là Địa Nguyên nhị cấp mà thôi, trong mắt phó thành cường giả Địa Nguyên tứ cấp thì đúng là

không chịu nổi một kích, lại còn dám chủ động tới cửa kiếm chuyện, thế này chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

- Cười đủ chưa!?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh hướng phó thành.

Trong người phó thành lập tức bùng nổ năm vân triện thô to, ngưng tụ thành chưởng khổng lồ đánh tới, mạnh đập vào Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu. Khí lãng vô cùng mạnh mẽ khuếch tán, đất rung núi chuyển, mặt đất trong phòng nứt ra khe hở lớn. Thân thể trần trụi của phó thành bị khí lãng đánh bay ra sau, đụng vào vách tường đập ra lỗ hổng to. Gã bay ngược ra khỏi phòng hơn mười thước mới ổn định lại.

Đường Tiêu cũng bắn ngược ra sau. Mười mấy con rối của hắn kết thành Khôi Yêu Trận đỡ người hắn hỗ trợ xóa đi lực lượng cú đập này. Sau khi đứng vững, Đường Tiêu học bài máu, hiển nhiên va đập gây ra nội thương không nhỏ.

Đây là Đường Tiêu lần thứ nhất sử dụng Khôi yêu trận giao thủ với một gã cường giả Địa Nguyên cấp bốn. Cường giả Địa Nguyên cấp bốn, trước sau hoàn thành Luyện Bì Trúc Mô, Tẩy Huyết Hoán Tủy và Thoát Thai Hoán Cốt thì kỳ thực, thực lực căn bản vô giả Địa Nguyên cấp hai, ba bình thường không thể địch lại. Chỉ có một mình Đường Tiêu to gan lớn mật mới dám khiêu chiến như thế.

Thoát Thai Hoán Cốt có nghĩa thân thể sẽ tiến hành một lần nữa cải tạo triệt để. Nếu như Thiên Nguyên ở dưới phân thành hai cấp, không phải là Nhân Nguyên và Địa Nguyên mà là trước khi Thoát Thai Hoán Cốt và sau khi Thoát Thai Hoán Cốt của một Địa Nguyên cấp bốn. Đó chính là ranh giới chính thức của một kẻ cường giả và một kẻ yếu tầm.

Một lần giao chiến, Phó Thành thật sự rất kinh ngạc. Người đối diện y chỉ là một võ giả tu vi Địa Nguyên cấp hai sao? Có lầm hay không? Rõ ràng là hoàn toàn ngang sức ngang tài với một võ giả Địa Nguyên cấp bốn như mình.

Đường Tiêu nét mặt hiện lên sự hài lòng. Thực chiến là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm năng lực của mình. Một chưởng này, niềm tin khi đối chiến với Phó Thành tăng lên rất nhiều. Bởi vì, sau năm chưởng, Luyện Yêu Đại Thủ Ấn hiển nhiên sẽ trở nên rất mạnh. Nếu như hiện tại, Phó Thành chỉ có thể ngang sức ngang tài với hắn thì trong thời gian ngắn, đánh ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn lần thứ sáu thì nhất định có thể đánh y trọng thương.

- Phó tướng quân đang tu luyện một môn kỳ thuật, khoảng cách quá gần sẽ bị kỳ thuật của ngài ấy gây thương tích. Mọi người không nên bối rối, ngay tại chỗ đóng quân bảo vệ cho Phó tướng quân.

Tiêu Duy vội vàng truyền lệnh xuống, khiến cho hơn ngàn tên canh giữ ở giao lộ yên tĩnh lại.

- Phó tướng quân tu luyện chính là Song Tu kỳ thuật? Haha...

Một gã quan tướng trung cấp nở nụ cười.

- Lúc nào sẽ đem Song Tu kỳ thuật truyền thụ cho chúng ta?

Một số quan tướng cấp thấp cũng ồn ào hẳn lên. Rất hiển nhiên, bọn họ hoàn toàn bị lời nói của Tiêu Duy lừa dối.

- Phó Thành, bốn tọa chính là Đại Thống lĩnh Hoa Liên thành Lâm Quý, người không biết bốn tọa sao? Đã nhìn thấy bốn tọa sao không mau thức thủ chịu trời?

Đường Tiêu thấy thực lực của Phó Thành rất mạnh, vì vậy dùng Lâm Quý để nhiễu loạn tinh thần của y.

Trong trí nhớ của Lâm Quý, Phó Thành chính là tâm phúc của Lâm Chấn, cùng Lâm Quý cũng có một phần giao tình.

- Lâm tướng quân, huynh trưởng của tướng quân đang tìm kiếm tướng quân bốn phía. Tướng quân mau về nhà đi. Nơi này là chiến trường, đao kiếm không có mắt.

Phó Thành lúc trước đã được Lâm Quý chỉ thị, nói nếu nhận được quân lệnh các loại của Lâm Quý thì không nên để ý. Còn như gặp trực tiếp bản thân Lâm Quý thì cần phải nghĩ biện pháp bắt sống hắn mang về Hoa Liên thành. Cho nên Phó Thành cũng không nghe theo lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu đương nhiên cũng không trông cậy vào việc có thể dùng Lâm Quý để lừa Phó Thành. Thừa dịp Phó Thành và Lâm Quý nói chuyện với nhau, Đường Tiêu cùng Khôi yêu trợn từ bức tường trong phòng đuổi ra, lại là một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh tới, hướng Phó Thành nện xuống.

Phó Thành quát to một tiếng, từ trong cơ thể triệu hồi ra một đôi cự chùy, đột nhiên rời tay vọt tới Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn vô cùng mạnh mẽ nhưng rõ ràng đã bị cự chùy trong tay Phó Thành đánh cho tản mát.

Cự chùy này còn có tên gọi là Long chùy. Chữ “Long” xác thực là xuất phát từ hoàng cung, là một pháp khí công kích tốt nhất mà Hoàng đế Chu Hỉ ban thưởng cho Lâm Chấn. Sau khi tu vi võ công của Lâm Chấn ngày càng tiến bước, dĩ nhiên là không dùng cái búa này nữa. Vì vậy, ngược lại ban thưởng ột trong những tâm phúc của y là Phó Thành.

- Thật là một cặp búa lợi hại!

Đường Tiêu ánh mắt lóe lên, lúc này đã nhận ra được sự lợi hại của cự chùy. Theo Đường Tiêu suy đoán, cặp búa này phải nặng hơn hai tấn.

Sau khi đụng tan Luyện Yêu Đại Thủ Ấn, Phó Thành thu hồi lại Long chùy, lần nữa tấn công người trước mặt, huy động song chưởng đột nhiên hướng thân thể Đường Tiêu nện xuống. Nhưng vào lúc này, Lâm Quý đột nhiên ra tay, tập trung tất cả sức mạnh nội lực trong cơ thể vào Bá vương mâu, hướng Phó Thành bên cạnh đâm tới.

302. Chương 302: Tịch Diệt Long Chùy.

Sát Vương

Chương 302: Tịch Diệt Long Chùy.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Tịch diệt Long chùy đệ nhất thức: Hám Thiên Lôi Địa!

Phó Thành căn bản không quan tâm đến việc Lâm Quý đánh lén, trực tiếp đem song chùy vung mạnh về phía Đường Tiêu. Sức mạnh của một võ giả Địa Nguyên cấp bốn năm đạo phù triệu toàn bộ tập trung vào đó. Thậm chí còn tiêu hao một ít nội lực thần bí trong cơ thể.

Phó Thành quanh người lập tức tràn ngập khí thế chiến đấu, mệnh mông cuộn cuộn tiến vào bên trong song chùy, ầm ầm hiện ra thiên địa chi hình. Lực của cặp song chùy này xác thực rung chuyển trời xanh. Khi sử dụng cặp song chùy, Phó Thành thần sắc lập tức có vài phần mệt mỏi. Rất rõ ràng, đây là một sát chiêu cực kỳ tiêu hao nội lực. Y làm như vậy là để trong thời gian ngắn tăng cường thực lực, gọn gàng mà chấm dứt trận chiến.

Đường Tiêu cũng không chút do dự, lại một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh ra, nghênh đón song chùy.

Cú đánh song chùy này của Phó Thành quả nhiên là rất mạnh. Luyện Yêu Đại Thủ Ấn sau khi ngăn cản song chùy của y lập tức hóa thành hư ảo. Mà sức mạnh của song chùy cũng không tiêu tán, tiếp tục hướng trên người Đường Tiêu đập tới.

Ầm! Song chùy đập vào cái mai rùa, khiến cái mai rùa nát bấy. Lực đạo lúc này mới triệt tiêu hết. Đường Tiêu và Khôi yêu trợn lui về phía sau vài chục bước, khó khăn lắm mới vượt qua được dư uy thiên địa chi thể của Long chùy.

Bá vương mâu của Lâm Quý đánh lén quả nhiên không cách nào đâm rách được hộ thể cương khí của Phó Thành. Ngay cả đâm mấy cái cũng không có vấn đề gì.

Lâm Chấn chỉ yêu cầu Phó Thành bắt sống Lâm Quý. Sau khi bắt được thì phải quay trở lại Hoa Liên thành, cũng chưa nói đến việc giết chết Lâm Quý. Cho nên Phó Thành cũng không dám tùy tiện ra tay với Lâm Quý. Lâm Quý có tăng thêm tu vi cũng không cách nào làm bị thương Phó Thành. Hiện tại, Phó Thành đã không thêm để ý đến sự tồn tại của Lâm Quý.

Sau khi chống đỡ một kích Bá vương mâu của Lâm Quý, Phó Thành ngẩng đầu nhìn bốn phía trái phải, nội tâm cảm thấy nghi hoặc. Tổng quân phủ tướng quân Tiêu Duy cùng hơn một ngàn tên hộ vệ đi đâu rồi? Rõ ràng cả đám như thế lại để cho Đường Tiêu ngênh ngang đi lại trong phòng ngủ của y, lại còn giết mất một người thiếp yêu của y.

Không phải bọn hắn bỏ rơi nhiệm vụ mà căn bản không có khả năng tiến đến đám người đó.

Lúc này, Phó Thành nếu như toàn lực chạy trốn, Đường Tiêu chưa hẳn có thể lưu y lại được. Chỉ là Phó Thành tự mình có tu vi Địa Nguyên cấp bốn, lại vì việc thiếp yêu bị giết mà càng thêm tức giận. Hiện tại chỉ muốn lập tức giết chết Đường Tiêu để báo thù. Mặt khác y cũng không muốn bỏ qua cơ hội, lại để cho Đường Tiêu chạy mất.

- Tịch diệt Long chùy đệ nhị thức: Luân Hồi Toái Diệt!

Thấy Đường Tiêu tế luyện ra một cái mai rùa cực lớn, miễn cưỡng địch lại được uy lực của Long chùy, Phó Thành quát to một tiếng, đánh ra chiêu thức thứ hai của Long chùy, lại một lần nữa mãnh liệt hướng Đường Tiêu nện tới.

Có thể làm cho Phó Thành đánh ra chiêu Long chùy thứ hai, xem như là một sự thừa nhận thực lực của Đường Tiêu.

Đường Tiêu lại đánh ra một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn, làm giảm đi hơn phân nửa kinh lực của Long chùy. Một thống lĩnh bằng thép được tế ra thay Đường Tiêu ngăn cản được một bộ phận kinh lực, cuối cùng Long chùy rơi vào chiến giáp Thần Minh của Đường Tiêu, đem cả người hắn bắn ra ngoài.

Tuy Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp của Đường Tiêu có thể làm giảm đi hơn phân nửa uy lực của Long chùy, nhưng thân thể của Đường Tiêu vẫn bị tổn thương một vài kinh mạch, ngũ tạng lục phủ quay cuồng một hồi, tựa hồ như bị phá vỡ. Đường Tiêu cảm giác, lực đạo của chiêu thức thứ hai này so với chiêu thức nhất thì có chút mạnh hơn.

Ở Đại Minh triều, hầu tước từ lúc lập quốc cho đến lúc kế thừa được xưng là quý tộc hầu. Ví dụ như Trần Quốc Hầu Đường gia, Hưng Quốc Hầu Từ gia...

Đệ tử kế thừa tước vị gia truyền trong quý tộc hầu phủ, yêu cầu thấp nhất là phải đạt được Địa Nguyên cấp bốn. Lâm Chấn ở Lâm gia, mấy đời đều đi từ bình dân lên. Đời thứ ba đều làm quan trong triều đình. Bình dân hầu thì phải bốn đời làm quan trong triều đình mới có thể phong hầu. Cho nên, Lâm Chấn tuy đạt được tu vi Địa Nguyên đỉnh cao, xưng tụng một trong bốn vị Hổ tướng nhưng đến nay vẫn chưa được phong hầu.

Còn giống như Phó Thành, chỉ có một đời làm quan trong triều, ngay cả Lâm gia cũng không bằng. Địa Nguyên cấp bốn thì cũng chỉ làm người bảo vệ cho Đại tướng quân mà thôi.

Vô luận thế nào, Địa Nguyên cấp bốn, trong Đại Minh triều, vẫn có thể phong hầu. Cầm trong tay Tịch Diệt Long Chùy, cùng với Thoát Thai Hoán Cốt Địa Nguyên cấp bốn, Phó Thành là một võ giả cường đại không thể nghi ngờ.

Đường Tiêu bị một đám con rối vây quanh, liền nhanh chóng vận chuyển đạo điện quang để trị liệu thương thế trong cơ thể. Sau khi đánh ra chiêu thức thứ hai của Tịch Diệt Long Chùy, sắc mặt Phó Thành trở nên có chút tái nhợt. Xem ra Tịch Diệt Long Chùy tuy uy mạnh nhưng tiêu hao nội lực cũng tương đối lớn. Cho nên, mới yêu cầu thực lực cùng tu vi của người sử dụng tương đối cao.

- Khử tử ba tịch diệt Long chùy đệ tam thức: Vô Cực Thiên Tai.

Phó Thành tuy coi thường Đường Tiêu, nhưng chiến thuật lại không chút dám khinh địch. Chiêu thứ nhất và thứ hai của Tịch Diệt Long Chùy không thể giết được Đường Tiêu, y lập tức đánh ra chiêu thứ ba. Uy lực của chiêu thứ ba này còn tăng thêm vài phần so với chiêu thứ hai.

Song chùy đã lên, uy thế đã lộ. Bầu trời trên đầu phủ Tướng quân phong vân biến sắc. Từng đạo sấm sét tụ hợp thành hình, mới vừa rồi bị hai người đánh ra vài chiêu, rốt cuộc không chịu nổi áp lực mà ầm một tiếng. Đường Tiêu và một đám hình nộm bị vùi vào trong đám phế tích.

Phó Thành song chùy trong tay không thu lại, trực tiếp nện xuống đám phế tích vừa mới rơi xuống. Sấm sét trên trời cũng hóa thành một đạo kim sắc mỏng, dung nhập vào trong Tịch Diệt Long Chùy.

Đường Tiêu trong mắt lóe hàn quang. Tuy bị chon vùi trong đám phế tích, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh của chiêu thứ ba này. Theo lý thuyết mà nói, Đường Tiêu cùng với Khôi yêu trận của hắn tạm thời có thể ứng phó với một võ giả Địa Nguyên cấp bốn. Nhưng Phó Thành có được Tịch Diệt Long Chùy, hiển nhiên cũng không phải pháp khí tầm thường. Liên tục xuất ra ba chiêu thức, cũng không phải công pháp bình thường. Tịch Diệt Long Chùy có thể tổn thương thân thể của hắn, vượt xa hoàn toàn thực lực của một võ giả Địa Nguyên cấp bốn.

303. Chương 303: Long Chùy.

Sát Vương

Chương 303: Long Chùy.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Một búa nện xuống, Đường Tiêu cảm thấy mình vẫn còn sống. Tuy nhiên, hắn bị trọng thương không đứng dậy nổi. Ít nhất sau hơn mười phút không cách nào trị thương thể cho lành lại, đứng dậy tiếp tục chiến đấu. Điều này có nghĩa lần này hắn và Khôi yêu trận rất có thể toàn bộ tận diệt ở chỗ này ngày hôm nay rồi.

Trong nháy mắt, Lâm Quý đột nhiên xuất hiện phía trước Tịch Diệt Long Chùy của Phó Thành, hơn nữa còn chỉ vào Phó Thành mà mắng lên: xem tại

- Phó Thành, ngươi dám giết ta sao? Ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa. Huynh trưởng ta lúc trước đối đãi với ngươi như thế nào?

Nếu như song chùy trong tay Phó Thành đánh tới tiếp nhất định sẽ khiến cho Lâm Quý trở thành một đồng thịt nát.

Đầu có của Phó Thành quay vòng vòng tuy Thần vũ đại tướng quân Lâm Chấn nói Lâm Quý trúng yêu thuật khả năng bị người ta khống chế nhưng dù sao Lâm Quý và Lâm Chấn vẫn là huynh đệ ruột với nhau nếu như mình giết Lâm Quý Lâm Chấn kia trong lòng sẽ tức giận nói không chừng còn giận lây sang cả Phó Thành.

Tuy giết Lâm Quý sau đó Phó Thành vẫn có cách che giấu tội sát nhân khiến cho Lâm Chấn không biết chuyện này nhưng đúng lúc này trong đầu của Phó Thành lóe lên đột suy nghĩ, đột nhiên thu tay lại không vung chùy xuống nữa.

Loại quyết định này thay đổi trong nháy mắt, ngay đúng lúc Phó Thành thu tay lại một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn bay ra đập nát hộ thể cương khí của hắn sau đó còn đánh bay hắn ra mười thước phun một ngụm máu tươi ra sau đó mới đứng vững thân hình lại được.

- Tiểu tặc chuột nhất dám dùng thủ đoạn ti tiện để đánh lén.

Phó Thành bị Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh ra liền bị tổn thương hấn giận dữ lúc này bất kỳ giá nào cũng không cõ kị nữa, trước hết phải giết chết Lâm Quý sau đó tính sau.

Vừa rồi hấn thi triển Long Chùy đã khiến cho thân thể tổn thương không ít, lại bị một chiêu Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu đánh vào người hiện tại hấn đúng là bị thương không nhẹ.

Phó Thành lúc này đáng lẽ ra nên dùng chiến thuật ổn thỏa, trước hết bỏ chạy tới chỗ đóng quân dùng thực lực tám nghìn quân tiêu diệt Đường Tiêu mới phải tuy nhiên lúc này hấn đã mất đi lý trí căn bản cũng không để thực lực của Đường Tiêu vào mắt muốn lập tức tiêu diệt Đường Tiêu đi.

Phé tích nổ tung một tiếng, cát bay đá chạy, một đám con rối của Đường Tiêu cũng thả người nhảy lên trên, đều là cường giả Địa Nguyên cấp, phòng ốc sụp đổ hoàn toàn.

- Tịch Diệt Long Chuy chiêu thứ nhất, Hám Thiên Lôi Địa.

Phó Thành rống lớn một tiếng, múa song chùy lại đánh về phía Đường Tiêu.

Ánh mắt của Đường Tiêu lập lòe hấn hiểu ra được sự uy mãnh của Tịch Diệt Long chuy này một thức vô cùng hung mãnh nhưng chỉ có ba thức hoặc là Phó Thành chỉ biết sử dụng có ba thức cho nên sau khi dùng hết hấn lại phải quay về ban đầu.

Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.

Đường Tiêu bất biến ứng và biến, một chưởng đánh ra, ngăn cản một đòn này, cả người cũng một lần nữa bị long chùy đánh bay, dưới sự nâng đỡ của đám con rối mới ổn định thân thể lại.

- Ha ha.... Đường gia tiểu nhi người ngoại trừ thủ ấn chó má này không còn chiêu thức khác sao?

Phó Thành phá lên cười hôm nay cùng với Đường Tiêu đánh tới đánh lui Đường Tiêu tựa hồ chỉ sử dụng một chiêu này ngoại trừ vừa rồi dùng Lâm Quý làm con tin đánh lén đắc thủ thì cơ hồ căn bản không làm tổn thương Phó Thành.

- Một chiêu này cũng đủ để tiêu diệt người rồi.

Bị đám con rối đỡ xong mắt của Đường Tiêu lại nheo lại mang theo uy lực cực lớn mà công kích

Nếu như Phó Thành chỉ có tu vi Địa Nguyên tam cấp, Đường Tiêu quả quyết sẽ không chỉ dùng một chiêu này, trước mắt mà nói Luyện Yêu Đại Thủ Ấn có trình độ lớn nhất mượn lực đối phó với Địa Nguyên tứ cấp Đường Tiêu cũng chỉ đành phải như vậy.

- Tiểu nhi cuồng vọng tưởng bối nhà của người không dạy cho người cái gì là trời cao đất rộng hay sao, bốn tọa ngược lại muốn xem xem thủ ấn này của người làm sao có thể tiêu diệt được bốn tọa.

Phó Thành kinh ngạc nhìn Đường Tiêu, rõ ràng ngã không dậy nổi mà còn dám xuất cuồng ngôn.

Phó Thành thân là một võ gia Địa Nguyên tứ cấp, ở trong quân ngũ sớm đã thân kinh bách chiến hấn biết rõ so với pháp khí công kích loại ngưng kết Luyện Yêu Đại Thủ Ấn này rất mạnh mẽ nhưng tiêu hao nội lực rất nhiều, với tu vi của thiếu niên này có thể đánh ra năm chưởng liên tục đã là cực hạn, không nói chính hấn mà những con rối đằng sau cũng lão đảo rõ ràng là tiêu hao chân khí quá lớn.

Phó Thành đoán rất đúng tuy nội lực trong cơ thể của Đường Tiêu vẫn tràn đầy nhưng khô yêu trận của hấn có vài con rối tu vi kém đã bị hút sạch nội lực trong cơ thể, dĩ nhiên không chống nổi nữa, Luyện Yêu Đại Thủ Ấn so với pháp khí công kích thì tiêu hao gấp mười lần nếu như Đường Tiêu dùng Giải Kiềm Kích đối phó với Phó Thành thì đã không như vậy rồi.

Tuy nhiên cho dù như thế chiến đấu cũng sắp đến hồi kết thúc.

- Phó Thành người hạ lệnh cự tuyệt không cho tướng sĩ của ta tiến vào trong thành, cầu kết với Lâm Chấn mưu toan lấy mạng của bốn công tử người nhất định phải trả một cái giá lớn.

Đường Tiêu cả người đột nhiên phiêu hốt ở trên không trung, ngón tay chỉ vào Phó Thành dùng một loại sát khí vô cùng cuồng vọng mà đánh tới, Phó Thành bỗng nhiên có một loại ảo giác, cảm thấy trước mắt mình không phải là một thiếu niên Địa Nguyên nhị cấp mà là một Địa Nguyên đỉnh phong vậy.

- Ha ha ha...

Trong giây lát Phó Thành liền khôi phục lại vẻ bình thường hẳn đối với Đường Tiêu khinh thường mà nói:

- Bỏn tọa ngược lại muốn xem ngươi làm sao để cho bỏn tọa trả giá lớn, thức thứ hai của Tịch Diệt Long Chuy: Luân Hồi Tái Diệt.

- Ầm.

Long Chuy của Phó Thành như giao long bay múa mơ hồ ẩn hiện sắc đen trắng lẫn lộn nhau.

Đường Tiêu khép hồ hai mắt hít sâu một hơi trong nháy mắt hẳn có cảm giác không gian trước mắt của hẳn cũng theo hô hấp mà biến hình.

Bọn ngươi là phạm nhân mạng nhỏ há có thể so với sinh tử luân hồi.

Đường Tiêu khép hồ hai mắt mà hít sâu một hơi hẳn có một cảm giác thiên hành chi lực nắm giữ không gian trước mắt theo hô hấp của hẳn mà uốn lượn.

- Ngũ Hành quy nhất Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.

Đường Tiêu quát to một tiếng toàn bộ phủ tướng quân tựa hồ cũng sinh ra chấn động tất cả các đình đài lầu các đều lắc lư rung động tựa hồ như không chịu nổi công kích của Đường Tiêu muốn sụp xuống vậy.

- Có chuyện gì?

Phó Thành kinh nghi bất định nhìn Đường Tiêu, trong nháy mắt này hẳn biết mình đã phán đoán sai lầm.

Tuy nhiên tất cả đều đã muộn.

- Chết đi.

Một đạo chưởng ấn của Đường Tiêu phóng xuống, Luân Hồi Tái Diệt bất kể là trắng hay đen đều bị một chưởng này đánh thành hư không.

304. Chương 304: Phương Vinh.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 304: Phương Vinh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Một chương này khiến cho Phó Thành cảm thấy trước mặt tối đen hộ thân cương khí quanh người lập tức bị nghiền nát hẳn không ngừng phát ra thanh âm thảm thiết,.

- Ta nói rồi ngươi phải trả giá ngươi căn bản không nghe theo.

Đường Tiêu bay đến gần thân thể của Phó Thành lại lau vết máu trên miệng phong ra một cái Luyện Yêu Đại Thủ Ấn.

Phó thành đánh mất ý thức không có khả năng phản kháng nhưng lại không bị Đường Tiêu thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Đường Tiêu nhíu mày với thương thể hiện tại củ Phó Thành, lại đánh một chưởng, đoán chừng cái mạng nhỏ cũng bị mất chẳng biết tại sao không cách nào thu hẳn vào trong đó làm con rối được.

- Phủ tướng quân đến tột cùng phát sinh chuyện gì?

Một số binh sĩ tướng lĩnh thủ thành chạy tới thấy động tĩnh trước phủ tướng quân quá lớn bọn họ nghị luận liên tục phái người đến xem.

- Không có chuyện gì đại tướng quân có lệnh bất kỳ kẻ nào cũng không được đi qua trở về trạm gác của mình.

Tiêu Duy ngăn cản mọi người.

- Tiêu tổng quản đến tột cùng đại tướng quân ở trong phủ làm gì mà khiến cho gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Càng nhiều binh tướng hỏi Tiêu Duy. Càng ngày càng có nhiều người hoài nghi mà hỏi.

- Mạt tướng đi lên núi xem nếu như tướng quân trách phạt thì trách phạt mình mạt tướng là được.

- Bồn tọa đang đột phá tu vi võ công, các người có ý kiến sao? Còn không mau trở lại trạm gác của mình nếu không người Mãn phá thành các người phải chịu trách nhiệm.

Phó Thanh đột nhiên xuất hiện rống lớn quá mọi người một tiếng.

Sắc mặt của Phó Thanh lúc này xám như tờ giấy, giống như người bị bệnh nặng lâu năm vậy.

- Vâng tướng quân.

Vừa rồi Đường Tiêu dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn không thu Phó thành được phủ tướng quân ồn ào nhốn nháo khiến cho Đường Tiêu phải nhanh chóng vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ nghiên cứu một phen hóa ra Địa Nguyên tứ cấp là một đại khảm, đã thoái thai hoàn cốt hun đúc tẩy lễ, mà Đường Tiêu chưa thoái thai hoàn cốt căn bản không thể nào khống chế được những con rối như hắn được.

Tuy nhiên hiện tại phải thu Phó Thành thì mới ổn định thế cục được, Đường Tiêu quyết định dùng võ lực làm bị thương nặng đan điền của hắn sau đó đem tu vi võ công của hắn ép xuống dưới, cuối cùng mới đem hắn thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ làm co rối được. nguồn

Đường Tiêu sau khi khống chế Phó Thành xong thì đi ra bên ngoài, Lôi Bình Nguyên căn bản không nhận ra Đường Tiêu lúc trước ở trên tường thành bắn một số mũi tên về phía Đường Tiêu cũng hơi ấn tượng nhưng lúc này thấy hắn đi cùng Phó Thành tựa hồ vẫn tội mình cho nên hơi lo lắng.

- Bồn công tử mang theo hai nghìn tướng sĩ ở bên ngoài huyết chiến mấy đêm mấy trăm tướng sĩ bỏ mình, còn hơn nghìn huynh đệ đi suốt đêm con mẹ nó người lớn mặt lại dám không mở cửa thành khi để chúng ta sao?

Đường Tiêu một mực bức Lôi Bình mà nói.

Đôi mắt của Lôi Bình nhìn về phía Phó Thành, chuyện này là do Phó Thành ra lệnh cho hắn xem ra Đường công tử cũng là được Phó Thành cho phép cho nên mới dám tới đây hỏi tội.

- Quỳ xuống.

Đường Tiêu hướng về phía Lôi Bình quát lớn, lúc này hắn đã thực sự nổi giận.

- Vị công tử này... chuyện này có hiểu lầm.

Lôi Bình lộ ra sắc mặt khó coi, âm thanh vô cùng sợ sệt nhưng để hắn quỳ trước mặt mọi người thì hắn còn gì là thể diện.

- Ta cho người giải thích sao? Quỳ xuống.

Đường Tiêu đi tới về phía Lôi Bình, đánh cho hắn ngã xuống đất.

Đương nhiên Đường Tiêu cũng đã khống chế sức mạnh nếu không mấy chương này đã sớm khiến cho Lôi Bình đi xuống âm phủ rồi.

- Công tử tha mạng ty chức biết sai rồi.

Lôi Bình cảm nhận thấy bàn tay của Đường Tiêu rất cường đại hắn biết rằng mình đã chọc phải người không nên chọc vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Cơ giận của Đường Tiêu vẫn chưa tiêu, hắn đánh tiếp Lôi Bình mà Lôi Bình cũng không phản kháng lại được. Cuối cùng hắn giao cho Lôi Bình trách nhiệm giữ ở bên cửa thành cung nghênh hơn một nghìn quân sĩ vào bên trong.

Hơn một nghìn binh sĩ này ở bên ngoài đã sớm oán hận cho nên ai đi ngang qua hắn cũng nhổ một bãi nước bọt, tuy nhiên điều này vẫn chưa hóa giải nộ khí trong lòng của Đường Tiêu, hơn nữa hắn ở trước khẩu quan đã từng thề độc nếu như không làm thì về sau không làm họ Đường nữa rồi vì vậy Đường Tiêu sau khi vũ nhục Lôi Bình liền đem hắn tiến vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, cho được đỉnh rút gân lột da gỡ cốt lấy tủy.

Binh mã sau khi nhập quan Phó Thành liền giao trách nhiệm cho đôi hậu cần nấu cơm và đồ ăn tốt nhất cho bọn họ ăn, hơn nghìn sĩ tốt vì vậy cũng bắt đầu giảm ức chế trong lòng, Đường Tiêu cũng không gò bó bọn hắn bởi vì Phó Thành trước mặt Đường Tiêu ăn nói khép nép khiến cho đám quân sĩ này được giải tỏa áp lực rất nhiều.

Các binh sĩ đều có người quen nói chuyện phiếm qua mấy cái liên tục nắm quan hệ muốn trà trộn vào trong Đường gia quân Đường Tiêu cũng mặc kệ không từ chối tuy nhiên tất cả mọi người phải bị hạ một cấp các tướng sĩ trở về từ Phương Tín quan thì được thăng một cấp mặc kệ võ công tu vi.

Tiến vào Khê Khẩu quan hợp với quân coi giữ xong Đường Tiêu cũng không cho rằng Khê Khẩu quan đủ sức để ngăn cản Man tộc và Mãn tộc liên quân, người Mãn ó tới năm mươi khẩu hỏa pháo nếu như năm mươi khẩu mang tới đây thì đủ sức san bằng nơi này thành bình địa.

Đúng lúc này có người tiến tới gào to một tiếng:

- Giám quân Phương đại nhân phó giám quân Hồ công công tới mời đại tướng Phó Thành mau bước ra nghênh đón .

Đường Tiêu nhanh chóng đi ra quan trường chỉ thấy ở bên ngoài tiếng thanh la đầy trời tất cả đều quỳ rạp xuống mặt đất, từ phía Hoa Liên thành có một đám người cưỡi ngựa, diều vô dương oai đang quét thảo gò đó, ở giữa có chừng một người mười lăm tuổi mình mặc áo gấm mũ gấp bên cạnh là một người giống như thái giám, chừng năm mươi tuổi.

- Phó Thành đâu rồi?

Giám quân Phương Vinh không kiên nhẫn mà quát hỏi.

- Phó tướng quân nói quân tình khẩn cấp có việc xin mời tới phòng nghị sự.

Có người hồi báo cho Phương Vinh.

- Thật là to gan, Phương đại nhân và Hồ công công tới thăm mà dám không nghênh đón.

Tên hộ vệ bên cạnh Phương Vinh vô cùng tức giận.

- Thôi được Phương đại nhân chúng ta đi gặp hắn đi.

Hồ công công cười cười hướng về phía Phương Vinh mà nói một câu.

- Vậy thì... Hồ công công mời.

Phương Vinh cũng mỉm cười hướng về phía Hồ công công làm ra thủ thế.

Một lúc sau bọn họ đã tới phòng Phó Thành vội vàng ra tới trước cửa phòng nghị sự cất tiếng:

- Phó mỗ cung nghênh Phương đại nhân Hồ công công quân tình khẩn cấp không hề ra ngoài doanh nghênh đón kính xin hai vị thứ tội.

Đường Tiêu ẩn nấp ở đằng sau tấm bình phong cũng không lộ diện chỉ điều khiển Phó Thành ứng phó với hai người bọn họ.

305. Chương 305: Hồ Công Công.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 305: Hồ công công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Đại tướng quân miễn lễ.

Hồ công công cười ha hả:

- Tướng quân biết quân tình khẩn cấp đây là chuyện tốt, thánh thượng phái chúng ta tới để giám quân, chỉ sợ các vị không cố gắng nay biết được tướng quân ra sức như thế thánh thượng nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

- Đa tạ Hồ công công.

Phó Thành thi lễ xong vẫn làm ra vẻ thủ thế.

- Người mã đã tới chưa? Quân tình sao lại khẩn cấp như vậy? Phó tướng quân xin nói một chút.

Phùng Vinh lộ vẻ bình tĩnh nhìn Phó Thành rồi hỏi.

Phó Thành liền chỉ vào san bàn rồi giải thích;

- Người Mã từ phía này đi ra chúng ta đang chuẩn bị sắp xếp nhân thủ ở đây phục kích, nhất định có thể áp chế bọn họ.

Phùng Vinh nhíu mày nhìn Phó Thành rồi hỏi:

- Tướng quân như vậy không phải là mạo hiểm sao địch nhiều hơn ta chúng ta nên thủ không nên liều lĩnh.

Phó Thành lắc đầu:

- Phương đại nhân người Mã hỏa Lực rất mạnh chúng ta nếu như khốn thủ thì sớm muộn gì cũng bị phá.

Phùng Vinh trong lòng thầm tức giận rồi bây giờ Phó Thành phản bác mình hẳn càng tức giận hơn nữa:

- Đại tướng liệu lĩnh như vậy không phải là tham công sao? Người có nghĩ tới hậu quả của chuyện này chưa, bản giám quan đã đọc thuộc lòng binh thư chưa từng nghe chuyện binh yếu hơn người ta mà còn đi tấn công, tình huống trước mắt phải cố thủ cửa quan, mới là biện pháp tốt nhất. Người làm vậy không phải hủy đi các sinh mệnh của tướng sĩ sao?

Phó Thành trầm mặc không nói Đường Tiêu lại nhìn ra Phùng đại nhân này cẩn thận như vậy cũng không phải là vì sinh mệnh của chúng tướng sĩ mà chỉ là hấn sợ hãi một khi thành phá mình bị bắt mà thôi.

Phùng Vinh thấy Phó Thành không lên tiếng thì chuyển hứ z về phía thái giám kia rồi nói;

- Hồ công công thấy thế nào

- Phùng đại nhân nói rất đúng kẻ địch mạnh hơn nên cố thủ.

- Đúng con mẹ ngươi, cố thủ con bà ngươi.

Phó Thành đột nhiên mắng to một tiếng một chưởng đánh ra, Hồ công công không phải là người tu võ không kịp chuẩn bị đã bị Phó Thành đánh nát báy.

- Ngươi... Phó Thành ngươi to gan dám giết giám quân mà thánh thượng phái tới.

Phùng Vinh thấy Phó Thành giết Hồ công công thì rất kinh ngạc tuy Phùng Vinh tu vi không thấp đều là Địa Nguyên tứ cấp giống như là Phó Thành nhưng hẳn tuyệt đối không ngờ rằng Phó Thành lại dám giết người không hề cố kỵ.

- Thánh thượng phái các người tới là để đánh bịa người mẫn bảo hộ Đại Minh chúng ta, các người dám chó má này không hiểu không giết đi thì để làm gì.

Phó Thành nói xong một câu liền đánh về phía Phương Vinh, Phương Vinh cũng không biết tu vi của Phó Thành đã giảm hơn trước rất nhiều liền quay người bỏ chạy.

Giết Hồ công công đuổi Phương Vinh đi xong, Đường Tiêu không chế Phó Thành truyền lệnh xuống mang một nghìn người đi theo Hồ Nhuận thủ quan những người khác thì toàn bộ quy về sự chỉ huy của Đường Tiêu thống lĩnh, tiến đánh quân đội tiên phong của người Mãn.

Mây đen che kín bầu trời, đen kịt một mảng khắp nơi đều mưa như trút nước, một chiếc thuyền cao tới nghìn trượng chạy trên mặt biển, xem bề ngoài thì có vẻ vô cùng cũ kỹ nhưng lại rất vững chắc, mặt cho sóng gió đầy trời vẫn vững như núi Thái sơn.

Một cột nước chống trời cao tới nghìn trượng phiêu du ở trên biển, ở trên bầu trời đen cột nước xoáy thành hình đỉnh ốc lộ về vô cùng dữ tợn, chiến thuyền cũ cực lớn luôn thủy chung bảo tồn một khoảng cách với nó không rời xa cũng không tới quá gần.

Ở trong boong thuyền đột nhiên có một nam tử trần truồng xông lên hấn quát lớn một tiếng sau đó bão tố bên người của hắn đều bị kích tản ra.

- Ta Từ Tiêu chỉ dùng nửa năm đã từ Nhân Nguyên tam cấp đột phá tới Địa Nguyên cấp hơn nữa còn có được hai đạo phù triện, tên Đường Tiêu tiểu nhi kia xem người còn cách nào đấu với ta, Huyền nhi nhất định ta sẽ giết tên khốn kiếp kia cứu nàng ra.

- Ta nhất định phải giết hắn, phải giết hắn.

Nam tử trần truồng cuồng rú ở trong bão biển, ở phía sau hắn là một lôi thần mờ mờ.

Tiếng vang rung trời, một đạo thiểm điện từ trên bầu trời nện xuống, oanh kích khiến cho nước biển vọt lên mười trượng hồi lâu sau mới biến mất, chiếc thuyền thần bí sau khi bị trùng kích thì hơi chuyển động sau đó ổn định lại.

Nam tử trần truồng nhìn xem bốn phía sau khi xác định lão giả ngân tu không ở gần đó hắn thả người lên thân ảnh hóa thành một đạo thiểm điện nhanh chóng biến mất ở trong bão tố....

Bên ngoài Khê Khẩu quan.

Chiến sự tiên triển so với dự liệu của Đường Tiêu tốt hơn nhiều, hắn thừa dịp nhỏ trại mà phục kích bắt giữ một gã người mẫn và một gã tướng lãnh Địa Nguyên cấp, lợi dụng những con rối này dẫn theo binh sĩ Đại Minh triều nửa đêm tiến hành tập kích.

Bởi vì có mấy con rối làm nội ứng cho nên Đường Tiêu đối với nhất cử nhất động của người Mãn nắm trong lòng bàn tay, lấy nhiều đánh ít mỗi lần xuất kích là lại có thu hoạch, hai ngày hắn tổn hao một trăm sĩ tốt, giết hơn một nghìn tiên quân người Mãn, còn lại một vạn năm nghìn người tất cả đều bằng hoàng không biết khi nào thì bị đánh lên.

Ở bên trong có một số cường giả người Mãn không chịu được sự tức giận này, một mực truy kích tìm kiếm binh lính của Đường Tiêu, muốn chém giết Đường Tiêu lập công quân nhưng lần nào Đường Tiêu cũng liệu địch trước cho nên đều không thành công.

Hai vạn binh lính tiên phong người Mãn cứ như vậy mà bị tám nghìn sĩ tốt của Đường Tiêu tìm chế, chết và tổn thương hơn nghìn người không nói cả đội ngũ đều giảm sĩ khí nghiêm trọng, nhất là sau khi Vi Dịch bị Đường Tiêu dọa sợ, quay đầu rút cổ về Phượng Tín quan.

Đường Tiêu ở bên ngoài Khê Khẩu quan bày mưu nghĩ kế, dùng binh như thần, khiến cho binh sĩ vô cùng tin tưởng, hơn nữa bình thường Đường Tiêu còn liên tục thưởng bạc khiến cho bọn họ đều quy tâm đều muốn theo Đường Tiêu mà lấn lộn.

Tin chiến thắng ở Khê Khẩu quan báo về, Đường Tiêu dùng tám nghìn người đẩy lui hai vạn đại quân người Mãn khiến cho Lâm Chấn chấn động hắn vội vàng mang chiến báo tiến vào trong phòng của thái tử.

- Ba ngày trước bộ hạ Phó thành chém giám quân Hồ công công sau đó lại giao quân cho Đường Tiêu, chuyện này thật là quý dị, thái tử có lệnh chuyện này hình bộ không cho thần can thiệp, mấy ngày nay thần cần tuân mệnh của thái tử nữa bước không rời khỏi Hoa Liên thành nhân viên điều tra mà thần thượng phải tới từ hình bộ đã tới, thái tử làm vậy không phải là dưỡng hổ gây họa sao?

Hai mắt của Lâm Chấn sáng ngời mà nhìn thái tử, gần đây thái tử dung túng Đường Tiêu tới cực hạn khiến cho sức nhẫn nại của Lâm Chấn đã đến cực hạn.

- Ái khanh tiên tuyền đại thắng là chuyện tốt chứ.

Thái tử nhàn nhạt nói với Lâm Chấn vài câu.

306. Chương 306: Gia Nghĩa Đài Nam.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 306: Gia Nghĩa Đài Nam.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Đúng là chuyện tốt tuy nhiên lần này tên Đường gia tiểu tử kia yêu tà vô cùng sau khi hấn uy danh đại chấn, cộng thêm Trần Quốc hầu lúc đó ai có thể trấn trụ hấn nữa.

Lâm Chấn cường chế lửa giận mà nói.

Mấy ngày nay nếu như không phải là thái tử ngăn trở hấn đã muốn đích thân xuất thủ đánh Đường Tiêu rồi.

- Hấn đúng là vượt quá sự dự kiến của cô rồi.

Thái tử cười cười vốn ý định của hấn là muốn để cho Đường Tiêu bị người Mãn bắt được hoặc là sau khi mất một nửa sĩ tốt trốn về Khê Khẩu quan thì toàn bộ mất đi sĩ khí.

Nếu hấn chết thì cũng thôi còn sau khi trốn về Khê Khẩu quan Lâm Chấn nhất định sẽ trị tội của hấn, đến lúc đó thái tử sẽ cho Đường Tiêu một nhân tình.

Tuy nhiên sự tình sau này cũng ngoài dự đoán của mọi người, Phượng Tín quan tuy mất nhưng Đường Tiêu lại không bị người Mãn giết, ngược lại ở Khê Khẩu quan chủ động xuất kích, đánh tan hai vạn đại quân tiên phong người Mãn, một trận dương danh lập uy tín lớn.

Theo lợi ích của Đại Minh vương triều thì thái tử lại nổi lên vài phần yêu tài với Đường Tiêu.

- Chuyện này mong rằng thái tử diện hạ sớm quyết đoán, đừng để dưỡng hổ gây họa.

Ngôn từ của Lâm Chấn tuy khiêu hòa nhưng vẫn cứng rắn.

- Ái khanh cho rằng chuyện này nên xử lý thế nào?

Thái tử đương nhiên biết rõ nên nể trọng người nào, tuy rằng hấn muốn dùng Đường gia gỡ Lâm gia một cái nhưng Lâm gia và Hưng quốc hầu dù sao cũng là cơ sở để cho hấn đăng cơ nên hấn cũng không làm quá mức nếu không cái được không bù cái mất.

Lâm Chấn đối với chuyện này đã sớm tính toán kỹ càng hấn lập tức mở miệng:

- Đường Tiêu hiện tại ở Khê Khẩu quan lập nhiều chiến công chúng ta tạm thời dè dặt ngày mai hình bộ phái người tới điều tra chuyện giám quân bị giết rồi tính sau, nếu như việc này có liên quan đến Đường Tiêu thì để cho hình bộ mang hấn về Thái kinh thành, không cho hấn cơ hội ở tiên tuyền lập công nữa, bất kể thế nào phải ngăn chặn nhục khí của hấn mới được.

- Nếu như chuyện Phó Thành giết giám quân không liên quan tới hấn thì sao?

Thái tử lại hỏi Lâm Chấn một câu.

- Không liên quan vậy thì đem hấn tiến cử lên bộ binh theo võ công tu vi cùng quân công cho hấn chức tướng quân thể hiện sự khoan hậu của thái tử đối với mọi người sau đó đem hấn tới Nghĩa Thành hoặc Đài Nam thành, để cho hấn quản lý binh mã một phương.

Lâm Chấn lập tức trả lời thái tử.

- Gia Nghĩa, Đài Nam.

Thái tử nhìn Lâm Chấn, trong lòng tràn ngập tán thưởng.

Gia Nghĩa Đài Nam mặc dù trên danh nghĩa thuộc sự quản hạt của Đại Minh vương triều nhưng kỳ thực thuộc về đất man hoang, trên cơ bản do địa phương tự trị, Đại Minh triều phái quan viên quan tướng cơ bản không có địa vị gì, nếu như chọc giận những dòng họ này bị giết cũng là chuyện bình thường.

Cho nên Lâm Chấn đề nghị thái tử phái Đường Tiêu đi Gia Nghĩa Đài Nam tương đương với việc cho hấn đi lưu vong rồi.

- Đương nhiên đó là bước sau này hiện tại hấn vẫn chưa trở về, kế hoạch lần này vai trò của điện hạ là trọng yếu nhất, đem hấn dời khỏi vị trí trọng yếu của tiền tuyến bằng không sau này tất cả đều nắm ở trong tay hấn.

Lâm Chấn hướng về phía thái tử chấp tay trong lời nói có vài ý không kiên nhẫn.

- Được rồi tất cả nghe theo lời ái khanh.

Thái tử nhắm mắt lại tựa hồ hơi mệt mỏi.

- Vi thần tuân mệnh.

Lâm Chấn thi lễ một cái sau đó lui ra khỏi thư phòng.

.....

Thai kinh thành ở trong phủ của Hưng quốc hầu.

- Hầu gia tên tiểu tử kia vẫn chưa bị người Mãn giết, ngược lại còn lập nhiều quân công nghe nói thái tử còn tiến cử hấn với bộ binh cho hấn tước tướng quân, ta thấy hiện tại thái tử đang chơi với lửa.

Diệt Hồ Hầu Hoàng Ích rất không thoải mái nói với Hưng Quốc Hầu Từ Cương.

- Thái tử ở đó dĩ nhiên là có Lâm tướng quân đối ứng, hiện tại chúng ta có cơ hội đem Đường gia trừ tận gốc ở Áo Bỉ Đảo, cho dù không thành cũng sẽ khiến cho Đường gia đại thương nguyên khí.

Trong mắt của Từ Cương hiện ra vẻ hung ác.

- A... Hầu gia có diệu kế gì? Mau nói nghe đi.

Hoàng Ích bỏ chén trà xuống rồi hỏi.

- Ở Cơ Long cảng đã có mười chiếc tàu chiến của người Đông Doanh, trợ giúp chúng ta chống lại người Mãn, đặc sứ của Đông Doanh cũng tới Thai kinh thành rồi, thái tử Tây Điều Anh Cát cũng tự mình tới ít ngày nữa sẽ yết kiến thánh thượng.

- Chuyện này ta cũng nghe nói Hầu gia chẳng lẽ muốn mượn người Đông Doanh trừ khử Đường gia sao?

Hoàng Ích suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Không sai.

Từ Cương vừa nói vừa lấy ra một bức họa:

- Người xem đi...

- Đây là Dực Thai công chúa.

Hoàng Ích nhìn bức họa mà ngẩn cả người.

- Ừ đúng là nàng ta.

Trên mặt Từ Cương lộ ra vẻ vui vẻ;

- Đây là do một họa sư cao nhân vẽ, Dực Thai công chúa chính là đệ nhất mỹ nữ của Đại Minh vương triều thái tử Đông Doanh nhất định sẽ không bỏ qua sau này tất sẽ xin cưới nàng, lúc đó tình hình sẽ rất náo nhiệt.

Thánh thượng chưa chắc sẽ đáp ứng thái tử kia. Dực Thai công chúa không phải đã được hứa gả cho Đường gia hay sao?

Hoàng Ích vẫn không hiểu lắm dụng ý của Từ Cương.

- Hừ gần đây chiến cuộc biến hóa thất thường, không chuyện gì là không thể, hỏa pháo của người Mãn đã tới phá Hoa Liên thành xong người sẽ nhìn thấy nhiều trò hay.

Trong mắt của Từ Cương tràn ngập thâm trầm mà nói.

- Đúng thế.

Hoàng Ích vỗ vỗ đầu:

- Hoa Liên thành không thể địch lại hỏa pháo của người Mãn, thánh thượng khi đó sẽ cầu trợ người Đông Doanh chống lại, đem Dực Thai công chúa gả cho thái tử bọn họ làm điều kiện. Với tính cách của Đường gia tiểu tử công chúa Dực Thai bị đoạt chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua, lúc đó ý Đường gia tiểu nhi sẽ chọc vào vị thái tử kia, ha ha kế này của hầu gia thật là tuyệt diệu.

- Đúng rồi Hầu gia chúng ta cần phải phòng ngừa Đường gia tiểu tử trước khi Dực Thai công chúa mang tới chỗ Đông Doanh thái tử nhận được tin tức nếu không chỉ sợ sẽ phát sinh chuyện xấu.

Hoàng Ích cân nhắc một chút rồi nhắc nhở Từ Cương.

Từ Cương đặt chén trà xuống tiến tới trước mặt Hoàng Ích mà trầm thấp nói một câu:

- Hôm qua bản hầu đã đem Đông Bảo Đông Cương hai huynh đệ bọn họ thay thế Tiền Tử làm thống lĩnh ngự lâm quana người biết là để làm gì không?

Hoàng Ích nghĩ nghĩ bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

- Hóa ra Hầu gia đã sớm có sắp xếp Hoàng mỗ thật sự là biộ phục.

Người của hình bộ tiến tới Khê Khẩu điều tra Phó Thành đại tướng quân thần bí tru sát giám quân, bất kể điều tra thế nào cũng không liên quan tới Đường Tiêu, sau đó theo kế hoạch của Lâm Chấn, đương nhiên là mang theo chỉ lệnh tới Hoa Liên thành, tiến cử Đường Tiêu quay trở về Thai kinh thành báo cáo với binh bộ.

307. Chương 307: Manh Ngọc Xấu Hổ.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 307: Manh Ngọc xấu hổ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Tuy đoán được là do Lâm Chấn cùng với thái tử làm trò nhưng Đường Tiêu cũng không kháng lệnh, hẳn tuy muốn đánh Vi Dịch nhưng vì nhân số không đủ, vài ngày nữa Thịnh Thân vương cúng sẽ mang đại quân tới, Hoa Liên thành bị phá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đường Tiêu trước kia chỉ mang mấy nghìn quân trở về Hoa Liên thành, Lâm Chấn không có khả năng trọng dụng ủy thác hẳn.

Cuộc chiến này cứ để cho Lâm Chấn đánh vậy.

Đường Tiêu rời khỏi Thai kinh thành rất nhiều ngày hần còn nhớ rõ lúc trước khi rời đi Đường Tiêu chỉ có tu vi Nhân Nguyên ngũ cấp hiện tại trong thời gian ba tháng gần snguir Đường Tiêu đã tiến vào Địa Nguyên nhị cấp thủ hạ có hơn mười tên đạt tới Địa Nguyên nhị cấp thậm chí là tam cấp, thực lực đã mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi ở Hoa Liên thành tiếp nhận công văn Đường Tiêu ép buộc một con rối đi mua đặc sản đồ ăn ở nơi này ỉnh sau đó lặng yên rời khỏi Hoa Liên thành.

Đường Tiêu trước khi về Thai kinh thành thì tới vào Nghi Lan vương phủ, Đường Tiêu đặc biệt chọn mua vài món lễ trọng mang tới đó, Lan vương nghe nói Đường Tiêu tự mình tới thì vội vàng nghênh tiếp, lúc trước khi thất hoàng tử ghé thăm Lan vương đã biết Đường Tiêu đã tiến vào Địa Nguyên nhị cấp, bây giờ Lan vương mơ hồ cảm thấy Đường Tiêu đã có thực lực Địa Nguyên tam cấp đỉnh phong.

Đương nhiên Đường Tiêu chỉ có tu vi Địa Nguyên nhị cấp nhưng thực lực của hần đã có thể sánh với cường giả tu vi Địa Nguyên tam cấp đỉnh phong, Trong bữa tiệc chiều dài Lan vương còn nhắc tới chuyện hôn sự của Nghi Lan quận chúa, mà Nghi Lan quận chúa lần này đối với hần thái độ cũng không còn hung hăng như trước thậm chí mấy lần còn nhìn trộm hần.

Đường Tiêu cũng không để ý tới Nghi Lan quận chúa, ở Nghi Lan thành dừng lại một ngày sau đó được Lan vương giúp hần đi mua đặc sản, trở về Thai kinh thành.

Chẳng hiểu tại sao ở đoạn đường này Đường Tiêu có một cảm giác nhớ nhà.

Khi Đường Tiêu về nhà, Khánh Đô phu nhân ở trong phủ giăng đèn kết hoa thậm chí còn nổ pháo ăn mừng, Trần Quốc hầu cao thấp vui tươi giống như là ăn tết.

Đường Tiêu sau khi rời khỏi Thai kinh thành, Khánh Đô phu nhân cơ hồ cứ hai ba ngày đều viết thư cho hần, cứ cách mười ngày là đưa một chút quần áo đồ ăn và đồ sinh hoạt tới nơi đóng quân của Đường Tiêu, những thư kia Đường Tiêu cơ bản không hủ đi ngẫu nhiên cũng gửi lại vài bức cho bà, hôm nay mẫu tử tương kiến Khánh Đô phu nhân nhớ nhĩ tử đến mức khóc to lên, làm cho Đường Tiêu không nhịn nổi mà động dung.

Sau khi khóc Khánh Đô phu nhân lại vui mừng vô cùng kéo Đường Tiêu vào trong ngực mà vuốt ve hần, nghĩ tới nam nhân đẹp trai này là do mình sinh ra, mười sáu tuổi đã làm tướng quân của Đại Minh triều khiến cho Khánh Đô phu nhân có cảm giác tự hào không nói nên lời.

Đường Tiêu trong lòng thầm ai thán sau khi trải qua chuyện của Mị Ma hần không muốn mình ở kiếp này còn phải lo phiền chuyện gì, không trở thành nhược điểm để người khác lợi dụng tuy nhiên tình mẫu tử này của Khánh Đô phu nhân đúng là đã ghi ấn ở trong lòng hần rồi, hần không cách nào lạnh nhạt được.

Trở lại Thần mã quán, Manh Ngọc Chỉ Diên nguyên một đám nha hoàn lập tức xúm lại, Đường Tiêu từ Hoa Liên Nghi Lan thành mang theo đồ ăn cho các nàng, chúng nha hoàn biết được liền vô cùng cảm động, thi nhau đốt tay đốt chân cho hần.

Đường Tiêu nằm ở Nhật Nguyệt hồ neho mắt nhìn lên bầu trời, vô số bàn tay mềm mại xoa bóp cho hần khiến hần có một cảm giác vô cùng nhàn nhã.

Ở kiếp này trong một số thời gian rảnh rỗi, hần đều nằm ở chỗ này cảm nhận sự bình yên vô hạn.

Đây là nhà sao?

Đám nha đầu này thỏa thích biểu hiện sự nịnh nọt Đường Tiêu, mà Manh Ngọc lúc này đã phát hiện ra thiếu gia so với trước kia đã có sự biến hóa vi diệu.

Nửa năm trước thiếu gia đối với mấy nha đầu này đều không để ý ba tháng trước thiếu gia nửa thật nửa đùa khi dễ Chỉ Diên một phen, không còn bản mặt lạnh lùng như trước.

Còn lần này thiếu gia nằm trên ghế ngẫu nhiên còn đưa mắt đảo sang đám nha đầu ánh mắt còn đặt trên ngực của các nàng, Manh ngọc thậm chí còn có lúc khẽ đưa tay đảo qua dưới bụng của thiếu gia quả nhiên là chạm vào vật cứng kia.

Manh Ngọc vừa đưa tay sờ nhẹ hàn quang của Đường Tiêu liền lóe lên nhưng ngay sau đó biến mất khiến cho bất kỳ ai cũng không nhìn thấy.

Cảm nhận được vật cứng này Manh Ngọc liền lo lắng: Thiếu gia về phương diện kia có lẽ đã có ham muốn rồi sẽ không đại khai sát giới chứ?

Nếu như là vậy nàng lưng lấy hi sinh là tốt nhất.

Đúng lúc Manh Ngọc đang suy nghĩ nàng cảm thấy mộng của mình đang bị cái gì nắm lấy, đôi mắt của nàng liền trở nên hoảng hốt thì phát hiện ra mục quang của Đường Tiêu đang sáng ngời nhìn mình.

Bàn tay lớn sờ vào mộng nàng không phải của hắn thì là của ai .

Chúng nha hoàn nhìn thấy cảnh này thì xấu hổ kêu lên tuy nhiên không ai dám rời đi.

- Thiếu gia... thả nô tỳ...

Manh Ngọc ửng hồng hai má, nàng không ngờ rằng thiếu gia ngay vào ban ngày ban mặt lại hành hung nàng.

- Thiếu gia thả Manh Ngọc tỷ tỷ ra đi.

Nguyên một đám nha hoàn gọi to.

- Là nàng ta sờ ta trước ta chỉ sờ lại mà thôi.

Đường Tiêu cười cười giải thích đám nha hoàn, thấy các nàng lộ vẻ thẹn thùng thì thấy rất thú vị.

- Nô tài... nô tài không có...

Manh Ngọc hiểu ra vừa rồi nàng quét nhẹ qua chỗ đó của Đường Tiêu đã bị hắn phát hiện.

- A...

Nguyên một đám nha hoàn cũng ửng hồng hai má, vừa rồi các nàng cũng sờ thiếu gia chẳng lẽ thiếu gia muốn sờ trả từng người.

Không đúng thiếu gia vì sao không sờ các nàng, mà chỉ sờ Manh ngọc nhất định là Manh Ngọc đã vụng trộm động vào nơi nào đó không nên đụng, đám nha đầu lại nhìn về chỗ đang quật khởi của Đường Tiêu, khuôn mặt bọn họ càng thêm ửng hồng.

Mục Thương ở phía đằng xa đi tới nhìn thấy Đường Tiêu đang sờ mộng của Manh Ngọc thì vội vàng định bước đi thì lại bị Đường Tiêu ở phía xa xa gọi lại.

- Các người lui ra đi.

Đường Tiêu thu hồi bàn tay nói với đám nha hoàn một tiếng.

- Vâng thiếu gia.

Nguyên một đám nha hoàn thi lễ với Đường Tiêu, sau đó trở về sân nhỏ bên kia.

Manh Ngọc tỷ tỷ vừa rồi tỷ sờ chỗ nào của thiếu gia vậy?

Sau khi trở về sân một tiểu nha hoàn hỏi Manh Ngọc.

- Muội đừng nói bậy bạ nữa nếu không ta sẽ kéo rộng miệng của muội ra bây giờ.

Manh Ngọc chột dạ mà trả lời.

308. Chương 308: Tướng Quân.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 308: Tướng quân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Manh Ngọc tỷ tỷ đương nhiên là chạm vào bảo bối của thiếu gia nếu không thiếu gia làm sao lại trả thù như vậy.

Chỉ Diên vừa cười vừa vụng trộm sờ mông của Manh Ngọc một cái.

- Người đứng là vô ơn lúc trước người ở trong ngực bị thiếu gia dọa một phen vẫn là tỷ tỷ ta cứu người hiện tại người lại bỏ đá xuống giếng.

Manh Ngọc càng thêm ngượng nang liền cầm lấy một cái chổi đánh về phía Chỉ Diên.

Ở bên trong Thần Mã quán liền truyền tới từng tiếng cười.

Một nha đầu mười hai mười ba tuổi nhìn Chỉ Diên và Manh Ngọc sau đó hỏi nha đầu bên cạnh một câu:

- Bảo bối của thiếu gia là cái gì vậy?

Đại nha đầu này khinh thường mà nhìn nha đầu kia sau đó bắt đầu lộ vẻ cao thâm mạn trác nói:

- Sau khi người lớn sẽ tự biết vấn đề này.

Mục Thương từ trong miệng của thất hoàng tử và Chu Kiên biết được Đường Tiêu đã tiến vào Địa Nguyên nhị cấp, sau khi tự mình nhìn thấy khí tức của Đường Tiêu hẳn vẫn kinh hãi không thôi.

- Cái này tặng cho người.

Đường Tiêu lấy một lọ đan dược đưa cho Mục Thương.

- Đây là cái gì vậy/

Mục Thương thò tay nhận lấy.

- Người tự xem sẽ biết.

Đường Tiêu hướng về phía Mục Thương mà cười cười một năm trước khi hắn xuyên việt tới đây Mục Thương trong lòng hẳn là một cao thủ rất mạnh một quyền có thể đánh Đường Tiêu nát bấy, về sau hai người tu vi võ công đã điên đảo với nhau rồi.

- Địa Nguyên đan.

Mục Thương sau khi mở bình thuốc bàn tay liền không ngừng run rẩy.

Đường Tiêu không lên tiếng lúc trước hắn mạo hiểm tính mạng vào trong Tử cấm thành trộm một viên Địa Nguyên đan nhưng thủy chung không dùng tới hiện tại thuốc này hắn đã có hơn mười viên, sớm biết như vậy lúc trước đã đem dược hoàn kia tặng cho Mục Thương rồi.

Thế sự biến hóa ai mà biết được một năm trước Đường Tiêu cảm thấy tiến vào Địa Nguyên cấp là một chuyện không thể chạm vào nhưng hiện tại hắn đã là Địa Nguyên nhị cấp, có thực lực bằng với Địa Nguyên tam cấp đỉnh phong.

- Thiếu gia thực sự cho thuộc hạ viên Địa Nguyên đan này sao

?

Mục Thương không ngờ rằng chuyện tốt như vậy lại tới tay của hắn.

- Cầm đi. Ta giữ lại nó cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Đường Tiêu khoát tay nói với Mục Thương.

- Đa tạ thiếu gia đa tạ thiếu gia.

Mục Thương quỳ xuống mặt đất hướng về phía Đường Tiêu mà dập đầu bình bình.

- Mục thúc thúc làm gì vậy?

Đường Tiêu vội vươn tay đỡ Mục Thương dậy.¹

- Đại ân của thiếu gia thuộc hạ cả đời này cũng khó mà quên được.

Mục Thương vẫn kích động không thôi ngay cả khóe mắt cũng ứa ra từng hạt lệ.

- Mục thúc nói quá rồi, mau mau đột phá Địa Nguyên cấp đi ta chờ tin tức tốt của thúc.

Đường Tiêu tuy đoán được Mục Thương sau khi nhận được Địa Nguyên đan sẽ cao hứng nhưng không ngờ hẳn liạ cao hứng như vậy. Tuy nhiên sau khi liên tưởng Mục Thương mười năm vẫn không tiến vào Địa Nguyên cấp thì hiện tại hẳn kích động như thế vẫn là hiểu được.

Lần này trở về Đường Uyên vẫn ở trong Đào Viên thành đóng quân chưa về.

Lúc đột phá Địa Nguyên cấp Mị Ma đã mang tới một số tin tức khiến cho Đường Tiêu có cảm giác không rõ với Đường Uyên, hẳn rất hoài nghi Đường Uyên phải chăng đã biết chuyện đoạt xá của hắn cho nên cũng biết hẳn không phải là đứa con ruột Đường Tiêu của mình, đồng thời ảo cảnh do Mị Ma gây nên còn có Tuyệt Điều cực lớn, khuôn mặt của ma quỷ huấn luyện viên khiến cho Đường Tiêu càng thêm vài phần nghi kỵ.

Đương nhiên cũng có khả năng tất cả là do Mị Ma lợi dụng trí nhớ của Đường Tiêu mà làm lung lạc tinh thần của hắn mà thôi.

Đã hơn một năm rồi, Đường Tiêu lúc này vẫn chưa gặp mặt phụ thân Đường Uyên của mình, phụ tử bình thường cũng không thể đậm nhạt như thế, tuy nhiên Đường Uyên kia không phải hoàn toàn không quan tâm tới Đường Tiêu, trong một năm này hẳn trước sau đưa cho Đường Tiêu Hóa Điều Lược Không Thức, sau đó là một bộ Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp.

Chuyện này rốt cuộc là vì sao?

Có lẽ chỉ chờ đến khi phụ tử tương kiến mới biết được.

- Đường Tiêu người đã thông qua lục bộ hội thẩm mấy ngày nữa sẽ có công văn từ phía trên truyền xuống người sẽ chính thức trở thành một đại tướng quân của Minh triều khi đó phải thật cố gắng.

- Tạ ơn đại nhân.

Đường Tiêu cũng không có quá nhiều kích động chỉ là một chức thiên tướng quân mà thôi trên thiên tướng quân còn có tướng quân đại tướng quân, còn có Hồ Liệt tướng quân, Hồ Liệt đại tướng quân đều được hoàng đế ban cho tên riêng biệt ví dụ như Thần Vũ đại tướng quân, Anh Vũ đại tướng quân...

Trước mắt Đại Minh vương triều chỉ có bốn Hồ Liệt tướng quân ngũ ở bên trong cũng lưu truyền Hồ Liệt quyền để khích lệ binh sĩ, có thể cả đời phấn đấu vì mục tiêu, tuy nhiên muốn ngồi lên vị trí của Hồ Liệt tướng cũng không phải đơn giản như vậy.

- Chúc mừng Đường huynh.

Đường Tiêu vừa mới rời khỏi lục bộ, thất hoàng tử Dục Thai công chúa Chu Kiền bọn họ đã đi tới, bởi vì biết rõ Đường Tiêu bận rộn cần phải nghỉ ngơi cho nên bọn họ cũng không quấy rầy hắn, hôm nay đều đặc biệt đứng ở trước lục bộ chờ Đường Tiêu ra mà chúc mừng.

Nhìn thấy mấy bằng hữu này của mình, Đường Tiêu trong lòng cũng cảm thấy thân thiết, người khác với động vật ở kiếp trước cả đời hẳn làm sát thủ, lúc nào cũng sợ bị người ta bắn đứng cho nên cô độc đã trở thành thói quen.

Mãi cho tới kiếp này Đường Tiêu cũng chưa từng chính thức mở lòng mình ra cho nên bằng hữu cũng càng thêm ít đi.

- Đi Bạn Nguyệt Lâu, ta mời.

Đường Tiêu cười hì hì nói với mọi người.

Một đạo thiểm điện từ trên trời giáng xuống, ầm một tiếng đánh xuống trước quảng trường sau khi khói bụi tan hết một nam tử mười bảy tuổi che mặt, nửa quỳ nửa đứng xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Đường Tiêu đứng lại người có gan thì đấu một trận với bản công tử.

Người trẻ tuổi từ từ đứng lên, ánh mắt như điện, đột nhiên chỉ về phía Đường Tiêu, đằng sau của hắn một viên cổ lôi thần đang từ từ thành hình, bầu trời mây đen tụ tập toát ra một khí tức yêu nghiệt.

Người tới chính là Từ Tiều hắn ở trong biển rộng khó khăn lắm mới phân biệt được phương hướng, nhiều lần mới tìm được Áo Bỉ Đảo, hai canh giờ trước hắn chạy về Thai kinh thành trên đường không biết từ lúc nào đã kiếm được một bộ quần áo nông phu, tuy không sạch sẽ nhưng dĩ nhiên không coi bằng việc trần truồng lúc trước.

Sau khi trở lại Thai kinh thành, Từ Tiều cũng chưa về Hưng Quốc hầu phủ, vừa vặn nghe được tin tức Đường Tiêu quay trở về từ lục bộ, Từ Tiều cũng không thèm để ý tới Đường Tiêu nhận được chức gì vội vàng xông tới gây chiến.

309. Chương 309: Hạ Thủ Lưu Nhân.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 309: Hạ thủ lưu nhân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Là người?

Đường Tiêu buồn cười, tên điên này không phải đã mất tích sao, sao đột nhiên lại xuất hiện.

- Ha ha, bốn thiếu gia sau khi trải qua nửa năm khổ luyện đã tiến tới Địa Nguyên cấp, Địa Nguyên cấp Đường Tiêu người có biết không? Người tên tiểu tử hèn mọn kia có dám đấu sinh tử với bốn thiếu gia không?

Từ Tiều lúc này tràn ngập cừu hận với Đường Tiêu, kích động không nói nên lời.

Nghe thấy Từ Tiều nói tất cả mọi người đều nhìn lại hắn với ánh mắt thương hại có lẽ Từ Tiều không biết trong nửa năm này Đường Tiêu đã tu luyện tới Địa Nguyên nhị cấp.

- Từ Tiều bốn cùng cùng với Đường công tử sắp thành thân rồi, hơn nữa chúng ta là thật sự yêu nhau người cũng đừng dây dưa nữa.

Dực Thai công chúa biết rõ Đường Tiêu ra tay Từ Tiều sẽ khó bảo toàn tính mạng cho nên vội vàng tiến lên khuyên bảo Từ Tiều một câu, đây là công chúa thương cảm ột mối tình si của hắn đối với nàng.

- Huyền nhi ta biết là nàng bị hắn ép, tuy nhiên nàng yên tâm hôm nay ta nhất định sẽ giết tên tiểu súc sinh này, đem nàng cứu ra từ trong hổ lửa.

Từ Tiều lộ vẻ si tình nhìn Dực Thai công chúa căn bản không nghe thấy nàng nói vậy.

- Người đúng là không nghe lời khuyên được rồi người muốn chết thì bốn cùng không quản nữa.

Dực Thai công chúa lui về, nàng lo lắng Từ Tiều nói nhiều hơn lại bị Đường Tiêu mượn cớ vu hãm nàng có gian tình với y.

.....

Một già một trẻ hai người Đông Doanh đi ra từ lễ bộ, nghe thấy tiếng ồn ào bên này thì lập tức tiến tới xem.

Hai người Đông Doanh này một người là hoàng tử Đông Doanh Tây Điều Anh Cát một người chính là đại phu của Đông Doanh, tên là Đông Nguyên Thành Tư bọn họ lần này đi tới lễ bộ là để đàm phán về chuyện hợp tác tiêu diệt người Mãn.

Tuy nhiên quá trình đàm phán không quá thuận lợi đúng lúc này Tây Điều Anh Cát nhìn thấy người đánh nhau thì vội vàng kéo Đông Nguyên Thành Tư sang đây xem náo nhiệt.

- Thái tử chúng ta có chuyện quan trọng tại thân, mấy tiểu nhi tử này ở giữa đường đấu khí với nhau chúng ta để ý làm gì.

Đông Nguyên Thành Tư khuyên Tây Điều Anh Cát một phen.

- Đừng vội đừng vội .

Tây Điều Anh Cát khoát tay áo:

- Người nhìn hai người kia đi, bọn họ xem ra mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi nhưng mà nhìn ra bọn họ là võ gia đệ tử, theo võ công tu vi ta mơ hồ thấy thực lực của bọn họ không hề kém, cho nên trận đấu này nhất định phải xem.

- Điện hạ anh minh lão nô không nghĩ tới chuyện này thật là hổ thẹn.

Đông Nguyên Thành Tư xấu hổ nói.

- Muốn đánh thì động thủ đi, dài dòng nhiều như vậy làm gì.

Đường Tiêu thả người tiến lên, đứng trước Từ Tiêu mười thước.

- Đường Tiêu tiểu nhi tiếp chiêu đi.

Từ Tiêu đột nhiên xuất ra hai đạo phù triện cường tráng ngưng tụ thành một cự quyền, cùng lúc đó cổ lôi thần cũng dần ra quyền.

- Không thể nào, thiếu niên này mới mười bảy mười tám tuổi làm sao có thể có tu vi đại võ sĩ được, còn có thể mượn lực của thần lôi viễn cổ.

Sắc mặt của Tây Điều Anh Cát khê biến, đám võ sĩ của người Đông Doanh chia làm khinh võ sĩ đại võ sĩ, cuồng võ sĩ tương ứng với võ giả Nhân Nguyên cấp, Địa Nguyên Thạch tam cấp và Địa Nguyên tứ cấp đến Địa Nguyên lục cấp võ giả. Võ sĩ ở trong Đông Doanh muốn nhận chức ở trong quân thì cũng phải có tu vi tương ứng.

Ở Đông Doanh, muốn trở thành đại võ sĩ thì cần phải ít nhất sau hai mươi tuổi không ngờ thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi ở Thái kinh thành này lại có tu vi đại võ sĩ, xuất ra được hai đạo phù triện ngưng tụ viễn cổ thần lôi lực.

- Trong đám người luôn có một hai thiên tài võ học, ở đại doanh chúng ta cũng không thiếu những người như thế này, thái tử cũng chỉ mới hai mươi lăm tuổi mà đã là một cuồng võ sĩ, cho nên không cần quá lo lắng.

Đông Nguyên Thành Tư nói với Tây Điều Anh Cát một câu.

Nói xong những câu này Đông Nguyên Thành Tư đột nhiên há hốc miệng.

Hai đạo phù triện của Từ Tiêu ngưng tụ thành cự quyền đánh về phía Đường Tiêu Đường Tiêu cười nhạt một tiếng thân hình hơi chuyển động một đạo vân triện xuất hiện ở trước người của hắn, tràn ngập sự xem thường đối với hai đạo phù triện của Từ Tiêu.

Cự quyền của Từ Tiêu đâm vào trong vân triện của Đường Tiêu bởi vì thực lực kém quá xa mà bị bắn ngược lại, ầm một tiếng hắn đã bay ra phía sau hơn mười thước mà ngã xuống, miệng phun ra máu tươi, vẫn chưa ngưng tụ được viễn cổ thần lực mà bò lên từ dưới mặt đất, nhìn Đường Tiêu sau đó xoay người bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Viễn cổ lôi thần vừa biến mất, mây mù ở trên không lập tức tán ra.

Trong vòng một chiêu, Đường Tiêu vẫn chưa ra tay xong thì cuộc chiến đã kết thúc.

- Đường Tiêu Đường Tiêu... người.

Từ Tiều che ngực trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ xấu hổ tức giận ngũ vị xen lẫn, hẳn hoàn toàn không lý giải được tình huống vừa phát sinh.

-A...

Từ Tiều ôm đầu cực kỳ thê lương mà gào thét một tiếng, nhìn thần sắc xem ra bệnh điên của hắn lại tái phát rồi.

Hơn nửa năm khổ tu, tâm niệm báo thù, vậy mà không ngờ hiện tại trong nháy mắt tất cả đều sụp đổ.

Nhân sinh bi ai, buồn bã nhất cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Thất hoàng tử Chu Kiền, Dực Thai công chúa đều quay đầu đi, thật sự không đành lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả đều thấy Từ Tiều quá đáng thương.

- Vân triện, đỉnh phong đại võ sĩ. Thiếu niên này cũng chỉ mới mười bảy tuổi.

Đông Nguyên Thành Tư há hốc miệng mà nói.

Vốn hắn cảm thấy người Đông Doanh tu võ đã vô cùng cường đại so với người ở Áo Bửu Đảo không ngờ rằng lúc này gặp được hai thiếu niên có võ công tu vi cao thâm như vậy, không ngờ Đại Minh vương triều lại ngọa hổ tàng long như thế.

Nếu như thiếu niên ở Đại Minh vương triều đều hung hăng như thế vậy thì làm sao có thể chinh phục bọn họ, nên cụp đuôi trốn về quần đảo Đông Doanh là hơn.

- Từ Tiều trước mắt ngươi như sâu kiến của bốn thiếu gia, bốn thiếu gia cũng không có hứng thú giết ngươi nhưng ngươi năm lần bảy lượt nhục mạ ta cho nên ta không thể để lại ngươi rồi.

Đường Tiêu nói xong một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn bay ra muốn bắt Từ Tiều vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ luyện hóa thành nhân đan.

- Công tử hạ thủ lưu nhân..

Một lão khát cái râu tóc bạc trắng đột nhiên vung một chưởng ngăn Luyện Yêu Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu lại, sau đó hóa thành một làn khói đen, nhanh chóng bao bọc lấy Từ Tiều, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Nếu như tinh mắt, sẽ phát hiện ra vừa rồi lão giả này đã rung ngón tay lên, mở ra một vết rách không gian, sau đó chui vào trong đó không còn thấy gì nữa.

310. Chương 310: Tây Điều Anh Cát.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bửu Gia

Chương 310: Tây Điều Anh Cát.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Đây là ai?

Đường Tiêu thâm kinh hãi vừa rồi hắn dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đánh xuống đã bị lão khát cái kia ngăn lại.

Tuy nhiên người này chỉ cứu đi Từ Tiều mà thôi không có ý đả thương Đường Tiêu nếu không hẳn cũng không có sức mà hoàn thủ.

- Lão khát cái kia, phá rách hư không mà chạy trốn sao?

Đông Nguyên Thành Tư khẽ nói nhỏ với Tây Điều Anh Cát.

Không ngờ Tây Điều Anh Cát cũng không có phản ứng gì lúc này Đông Nguyên Thành Tư theo ánh mắt của hắn nhìn sang thì phát hiện ra Tây Điều Anh Cát đang nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh Đường Tiêu, trong mắt lộ ra vẻ si mê, Đông Nguyên Thành Tư nhìn thiếu nữ kia một lúc cũng không nhận được mà giật mình, thiếu nữ này dung nhan khuynh quốc khó trách thái tử động tâm.

- Là nàng nhất định là nàng.

Tây Điều Anh Cát lấy ra một bức họa đồ mà nói:

- Không ngờ nàng chính là nữ hài xinh đẹp ở trong bức họa, ở bên ngoài còn đẹp hơn bên trong gấp mười lần.

- Nàng ta là ai/

Đông Nguyên Thành Tư nhìn về phía mỹ nữ kia mà hỏi một câu.

- Người không thấy sao, vừa rồi thiếu niên kia gọi nàng ta là Huyền nhi nàng ta hẳn là mỹ nữ ở trong tranh, công chúa Dực Thai Chu Huyền Nhi, đệ nhất mỹ nữ ở Áo Bỉ Đảo.

- Cái này ai đưa cho thái tử vậy?

Đông Nguyên Thành Tư cảnh giác hỏi Tây Điều Anh Cát một câu, thái tử mọi chuyện đều tốt chỉ là ham luyện nữ sắc khiến cho Đông Nguyên Thành Tư rất lo lắng.

- Ái khanh không cần lo lắng, sau khi về cô liền cầu thân với hoàng đế Đại Minh, mỹ nhân này cô đã định rồi.

Tây Điều Anh Cát tham lam nhìn về phía Dực Thai công chúa mà nói. Dực Thai công chúa cũng nhìn hắn ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét.

- Mỹ nhân này thật thú vị.

Tây Điều Anh Cát lơ đãng sau đó lộ ra vẻ vui vẻ hơn.

- Ha ha vậy trước hết lão thần cung chúc thái tử sớm hoàn thành chuyện tốt.

Đông Nguyên Thành Tư không dám làm hỏng tâm tình của thái tử cho nên liền chúc mừng hắn một câu.

- Ha ha.

Tây Điều Anh Cát đắc ý mà cười phá lên:

- Lần này viễn chinh không chiếm được Áo Bỉ Đảo mà có được một tiểu mỹ nữ như vậy thì cũng không uổng công đi xa.

- Lão thần có một lời khuyên, xin thái tử điện hạ nghe xong chớ trách.

Đông Nguyên Thành Tư do dự một chút rồi nói với Tây Điều Anh Cát.

- Nói đi.

Tâm tình của Tây Điều Anh Cát xem ra không tệ.

- Thái tử phi cùng công chúa không biết lúc nào đã lên chiến hạm lên tới đây, thái tử cầu thân hoàng đế Đại Minh đừng để thái tử phi biết.

- Hai người bọn họ sao lại tới đây rồi?

Tây Điều Anh Cát nhíu mày lại.

- Công chúa trước sau rất nghịch ngợm, thái tử phi nhất định là bị nàng khuyến khích.

Đông Nguyên Thành Tư vốn đã đáp ứng thái tử phi Vũ Đăng Lan và công chúa Thương Tĩnh Không, không nói chuyện hai người lên tới đây cho thái tử biết nhưng hiện tại hắn không muốn thái tử vì nữ nhân mà lâm đại sự cho nên gở Tây Điều Anh Cát một cái.

- Aizzz, các nàng thật đáng ghét, cô chỉ muốn cầu thân hoàng đế Đại Minh trước tiên lừa gạt chơi đùa Dực Thai công chúa một phen mà thôi cũng không phải thực sự muốn lấy nàng. Cô có huyết thống cao quý như vậy một công chúa Đại Minh làm sao có thể xứng với cô.

Tây Điều Anh Cát nhú mày, thái tử phi Vũ Đẳng Lan là một bình dấm chứa phụ thân Võ Đẳng của nàng lại là tổng bộ đầu lĩnh ở Đông Doanh võ công cái thế, tính tình táo bạo chỉ cần lão nổi giận là cả Đông Doanh sẽ trở nên rung chuyển.

.....

- Vừa rồi hai tên Đông Doanh kia thật đáng ghét cứ nhìn vào ta.

Sau khi ngồi lên trên xe ngựa Dực Thai công chúa hướng về phía mọi người mà phàn nàn.

- Ai bảo công chúa nàng xinh đẹp như vậy ngay cả ta cũng động tâm, ta nếu như không phải là huynh đệ của Đường Tiêu thì cũng nhìn chăm chăm vào nàng.

Chu Kiên cười hì hì nói đùa vài câu với Dực Thai tựa hồ hẳn cũng quên hẳn họ Chu.

- Coi chừng ta nói với Noãn Dương Dương để cho nàng ta đá vài cái vào mông của ngươi.

Dực Thai công chúa uy hiếp Chu Kiên một câu.

- Ha ha Dương Dương nhà ta không có hung dữ như vậy đâu.

Chu Kiên không thèm để ý tới Dực Thai công chúa.

- Hồ Bạt kia bị luyện thành Nhân đan chưa?

Nghe thấy bọn họ nhắc tới Noãn Dương Dương Đường Tiêu liền hỏi một câu.

- Không có. truyện copy từ

Chu Kiên lắc đầu:

- Để cho hắn chạy mất rồi.

- Chạy?

Đường Tiêu liền nhú mày.

- Tuy nhiên sau khi hắn bỏ chạy lang thần bổng vẫn để lại ở trong hồ lô dứa, hắc hắc Đường huynh không biết ta cầm lấy lang thần bổng có thể biến thành một con sói xám khiến cho tiểu Dương Dương sợ hãi chạy khắp nơi.

Đường Tiêu dở khóc dở cười, lang thần bổng là một pháp khí rất cường hãn không ngờ lại bị Chu Kiên biến trở thành đạo cụ hóa sói.

- Đường huynh ăn uống xong theo ta trở về nhà lấy lang thần bổng, có lang thần bổng kia ta có thể tùy ý biến thành sói xám chơi đùa, nhưng phải tới Địa Nguyên cấp mới có thể sử dụng được nó.

Chu Kiên nói với Đường Tiêu một câu.

- Đó là đồ vật các ngươi vất vả lấy được ta lấy làm gì, hơn nữa tu vi của ta hiện tại cũng không đủ cao để sử dụng nó.

- Ta hiện tại cũng không cần dùng.

Chu Kiên suy nghĩ một lúc rồi mở miệng:

- Nếu không Đường huynh tạm thời thu lấy sau đó ngày nào đó ta tiến vào Địa Nguyên tứ cấp Đường huynh sẽ trả cho ta.

- Uống rượu rồi nói sau.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu sau đó chuyển ánh mắt về phía thất hoàng tử:

- Nghe nói gần đây người Đông Doanh tiến tới Cơ Long cảnh rồi sao?

- Ủi bọn họ mấy lần phái người đến yết kiến phụ hoàng, nói là phải giúp chúng ta xuất binh tiến đánh người Mãn, tuy nhiên phụ hoàng đề cự tuyệt.

Thất hoàng tử nhíu mày nói.

- Cha người làm rất đúng, tuy nhiên hẳn cần phải làm cho an toàn hơn một chút, trực tiếp dùng Thần Minh pháo oanh kích bên cạnh nghiêm cấm bọn họ lên bờ, cũng không cho bọn họ có tiếp tế gì.

Đường Tiêu nhắc nhở thất hoàng tử vài câu.

- Chuyện này cũng không cần.

Thất hoàng tử lắc đầu.

- Bọn họ đến là để giúp chúng ta mà.

- Thôi đi.

Đường Tiêu khinh thường mà nhếch miệng:

- Người Đông Doanh không đáng tin, theo ta người vẫn nên đề nghị với cha người để cho ông ấy đuổi người Đông Doanh đi nếu không sớm muộn cũng bị bọn họ làm hại.

- Để ta thử xem.

Thất hoàng tử do dự mà trả lời Đường Tiêu hiển nhiên hẳn cũng không quá tin lời Đường Tiêu nói.

- Sau khi uống rượu chơi đùa bốn phía, bầu trời dần tối xuống mọi người liền giải tán đi, Đường Tiêu cũng không mời Dục Thai công chúa đến Thần Mã quán gặp nhau mà trực tiếp lên xe của Chu Kiên đi tới Chu phủ, Dục Thai công chúa trong lòng bực mình theo thất hoàng tử trở về tử cấm thành, lúc này nàng không hiểu nổi sao mỗi lần gặp mặt Đường Tiêu và nàng cũng chỉ gặp trong giây phút ngắn ngủi.

.....

311. Chương 311: Lễ Bộ Thượng Thư.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 311: Lễ bộ thượng thư.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Tây Điều Anh Cát cùng với Đông Nguyên Thành Tư phái ra thủ hạ, mời một số thảo dân tới quán rượu trò chuyện sau nửa ngày bọn họ đã biết không ít tin tức.

Tây Điều Anh Cát cùng với Đông Nguyên Thành Tư mới biết hóa ra bọn họ lúc trước gặp Đường Tiêu và Từ Tiêu hai người ở lực bộ chỉ là ngoại lệ, đa số võ sĩ ở Áo Bì Đảo còn thấp hơn ở Đông Doanh quốc một cấp.

Không chỉ có thế, Tây Điều Anh Cát cùng với Đông Nguyên Thành Tư còn biết được súng pháo đạn dược của triều Minh đa phần được chế tạo từ mấy trăm năm trước, thậm chí bởi vì sợ dân chúng tạo phản cho nên triều đình rất úy kỵ súng đạn và pháp khí, không cho dân chúng phát triển cho nên chiến lực của bọn họ lui bớt không ít.

- Vì thần cho rằng người Mãn cùng với người Minh đều không có nghĩ tới gian nguy giống như được chim quên nả được cá quên nơm vậy căn bản không giống như chúng ta lúc nào cũng toàn lực giương oai vũ lực, thần minh pháo kia nguyên thủy lạc hậu chưa nói ở trận chiến với hải tộc đã hòng toàn thất bại, một trận chiến này quân Đông Doanh có thể chiến thắng trong sớm tối.

Đông Nguyên Thành Tư tổng kết lại tất cả sau đó hướng về phía Tây Điều Anh Cát mà hồi báo.

- Trời trợ giúp ta, mai cô gặp hoàng đế người Minh kia đi cầu thân nếu như lão hoàng đế đó không chịu thì cô phải mướn chiếc chiến thuyền đến tấn công cự long mang Áo Bì Đảo vạn tên võ sĩ tấn công thẳng vào Thai kinh thành.

Tây Điều Anh Cát phát hiện ra lực lượng quân sự ở Áo Bì Đảo vô cùng yếu kém xong thì tự tin liền tăng gấp đôi.

Đã như vậy thái tử không cần phải cầu thân để thân đi được rồi thái tử cần lập tức trở về hạm đội chuẩn bị chuyển lên bờ.

- Được rồi tuy nhiên ái khanh cần phải nhớ rõ, vị Huyền nhi công chúa kia nhất định phải là của cô, nói với hoàng đế nếu như không đáp ứng điều kiện này thì hãy chờ xung đột với ba vạn võ sĩ Đông Doanh.

- Điện hạ yên tâm lão thần sẽ sắp xếp thỏa đáng.

- Ha ha ha ha.

Tây Điều Anh Cát bắt đầu tưởng tượng mình đang ngồi trên ghế rồng ở tử cấm thành ôm Dục Thai công chúa mà thân mật.

.....

Vài ngày sau.

Thánh thượng những ngày hôm nay đều không ở trong cung, về chuyện quý bang hiệp trợ Đại Minh chống Mãn thánh thượng vẫn chưa minh xác hạ chỉ lão phu cũng không dám tự ý.

Lễ bộ thượng thư Khương Dục hướng về phía Đông Nguyên Thành Tư lắc đầu mà nói.

- Các người đám người Đại Minh này thật là phiền toái, đồng ý hay không đồng ý thì nói rõ ra là được rồi.

Đông Nguyên Thành Tư cuối cùng cũng không kiên nhẫn được mà lớn tiếng nói.

- Ha ha.

Khương Dục cười cười:

- Lần trước sau khi ông đề nghị chuyện này lão phu cũng đã nói qua với thánh thượng, thánh thượng nói rằng công chúa đã gả cho con trai của Trần Quốc hầu Đường Tiêu cho nên thánh thượng bảo rằng nếu như Đông Doanh thái tử muốn kết thân thì công chúa của thánh thượng có rất nhiều có thể tùy ý chọn một trong số bọn họ.

- Chuyện này không thể được thái tử chúng ta đã nhìn trúng vị Huyền Nhi công chúa kia, những người khác làm sao có thể xứng với thái tử. Theo như tin tức chúng ta biết thì Huyền nhi công chúa hiện tại mới chỉ đính hôn với Đường công tử mà thôi, tùy thời có thể hủy hôn, chẳng lẽ trên đảo này còn có người có thể sánh với Đông Doanh thái tử chúng ta sao?

Đông Nguyên Thành Tư đã đáp ứng Tây Điều Anh Cát chuyện của Dục Thai công chúa cho nên cần phải làm cho tốt.

- Thánh thượng cùng Trần Quốc hầu kết thân lời ngọc miệng vàng làm sao có thể hủy được, các người ở Thai kinh thành lâu như vậy thánh thượng sau khi hỏi cung ta sẽ đem chuyện này truyền đạt lên.

Khương Dục lộ vẻ tươi cười mà nói với Đông Nguyên Thành Tư.

- Tại sao các người cứ làm khó như vậy?

Đông Nguyên Thành Tư trầm mặt xuống rồi nói;

- Ta cho các người mười ngày trong vòng mười ngày phải quyết định xong chuyện này nếu như không đem Huyền Nhi công chúa mang tới doanh trại thì đừng trách chúng ta khách khí.

- Việc này còn phải tiếp tục nghị...

Khương Dục lộ ra vẻ khó xử.

- Không cần nghị đàm nữa mười ngày sau chúng ta chờ các người nếu không.. hừ.

Đông Nguyên Thành Tư rút bỏ chén trà phẩy tay mà bỏ đi.

- Khương đại nhân, người Đông Doanh này thật là hung ác hẳn không phải chỉ có mười chiếc chiến thuyền thôi sao, dám đương oai với Đại Minh vương triều.

Ở bên cạnh Khương Dục một tên lễ bộ thị lang tên là Trương Triệu nhin không được mà nói.

- Chiến thuyền của người Đông Doanh không giống như chiến thuyền của người Mãn, hướng chỉ hiện tại chiến sự đang căng thẳng, thánh thượng bí mật xuất cung kỳ thật là đến Hoa Liên thành đốc chiến trước khi rời khỏi đã nói chúng ta không được chọc tức người Đông Doanh.

Khương Dục thở dài rồi nói.

- Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?

Trương Triệu buồn bực mà hỏi Khương Dục một câu.

Khương Dục trầm tư một lát rồi nói;

- Mang tin này cấp báo cho hoàng thượng biết hoàng thượng sẽ có quyết đoán, nếu như có thể đưa Dục Thai công chúa sang mà có thể tạm thời khiến cho người Đông Doanh ổn định thì ta tin thánh thượng cũng đáp ứng.

- Đại nhân tuy ta bình thường nhìn Đường gia cũng không hợp mắt nhưng mà người Đông Doanh cường ngạnh đi cầu thân như vậy chẳng phải là khinh người quá đáng hay sao?

Trương Triệu trong lòng vẫn còn khó chịu mà nói.

- Dục Thai công chúa kia chính là do Đường gia cướp đoạt từ trong tay của Từ gia hiện tại bị người mạnh hơn tranh đoạt đó là thiên ý không thể trách người khác.

Khương Dục lắc đầu nói:

- Không nói nữa người mau viết cho ta một lá thư, lễ bộ chúng ta đề nghị sau đó thúc ngựa mang tới cho hoàng thượng quyết định.

- Lễ bộ chúng ta đề nghị?

Trương Triệu lúc viết thư lại hỏi Khương Dục một phen nữa.

- Vì đại cục cân nhắc nếu như hi sinh một mình Dục Thai công chúa mà có thể khiến cho Thai kinh thành yên ổn thì tất cả vẫn đáng giá, nếu như Trần Quốc hầu Đường gia có dị nghị thì cứ nói với bọn họ là lấy quốc gia làm trọng.

Khương Dục đem lời của hắn nói với Trương Triệu.

Ngọc Sơn đỉnh.

Lúc này một thiếu nữ mặc áo màu lục đang say ngủ ở trên không trung hai mắt của nàng nhắm nghiền lại.

- Cùng lúc đó sáu phiến lá bạc hà màu lục xuất hiện quanh nàng, trong đó ẩn chứa năng lượng rất lớn, mỗi một phiến đều mang sức mạnh hủy diệt cả một tòa núi.

- Tiểu Thảo, người rõ ràng đã tiến tới Thiên Nguyên cấp rồi.

Thạch Miêu vương nhảy lên thần sắc vô cùng kinh hãi nhìn thiếu nữ áo lục.

- Ta cũng không biết nhưng ta rõ ràng có thể ngưng tụ ý niệm được rồi.

Thiếu nữ áo lục cũng kinh nghi bất định nhìn phiến lá ở bên cạnh.

Ý niệm chính là do Bách Thảo vương dùng linh phù của mình ngưng tụ mà thành.

Sau khi ngưng tụ được Bách Thảo vương từ nay không còn được gọi là Bách Thảo vương nữa mà nên gọi nàng là Bách Thảo ma, tiến lên một bậc cường đại ngang với Áo Bì lão ma.

312. Chương 312: Bách Thảo Tiên Tử.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 312: Bách Thảo tiên tử.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Nhập ma đạo hay nhập tiên đạo lúc tiến vào Thiên Nguyên phải lựa chọn.

Bách Thảo ma đột nhiên cảm ứng được điều gì đó nàng nhìn về sáu phiến lá óng ánh sát khí của nó đủ để xé rách hư không.

Sáu tấm bạc hà, sáu tấm cường hãn ý niệm dẹt cùng một chỗ, trận đồ kịch liệt xoay tròn, hào quang bắt đầu trở nên hắc ám, sau đó từ từ thành hình.

Một lệnh bài hắc ám khê bắn ra từ vòng xoáy trên không trung, Bách Thảo ma khê vươn tay nắm lấy nó sau đó ném cho Thạch Miêu vương.

- Bí cảnh chi ma. Thủ hộ pháp tắc. Thủ hộ lệnh bài. Thiên giới phản ứng rất nhanh, bọn họ biết người có đạo thần chiếu cố tiến vào Thiên nguyên lập tức muốn đem người hợp nhất rồi.

Thạch Miêu vương tựa hồ như vô cùng quen thuộc những vật này.

- Hợp nhất, dựa vào cái gì?

Bách Thảo ma hừ lạnh một tiếng.

- Người tiến vào Thiên Nguyên không muốn hợp nhất với thiên giới vậy muốn tiến vào ma đạo sao? Nhập ma đạo sẽ khiến cho Thiên Nguyên lão nhân thu thập người lúc trước Áo Bì lão ma cuồng vọng thế nào cũng không phải bị phong ấn nhốt vào sao nên thuận theo thiên ý đi là hay hơn.

Thạch Miêu vương chân thành mà khuyên thảo Bách Thảo ma vài câu, năm đó tiên ma đại chiến nó chính mắt nhìn thấy.

Bách Thảo ma vươn tay ra cầm lấy lá bùa nghiên cứu hơn nửa ngày ánh mắt lập lòe bất định, hiển nhiên đối với quy củ kia nàng rất bất mãn.

- Chúc mừng tiểu thảo đã là một trong bảy đại thủ hộ của Huyền Vũ đại lục, đạt được chân thân Bách Thảo tiên tử.

Thạch Miêu vương cười đùa nhìn Bách Thảo ma mà nói tuy nhiên nếu như Bách Thảo ma cự tuyệt điều này thì nàng thực sự là Bách Thảo ma rồi.

- Thiên giới quy củ không phải quá hà khắc rồi sao, thủ hộ pháp tắc khuôn sáo quá đáng ghét.

Bách Thảo ma tâm phiền ý loạn nói.

- Tiến vào Thiên Nguyên làm thủ hộ sứ, trái với thủ hộ pháp tắc thì hỏng đó, người vẫn nên tranh thủ thời gian đi đứng rồi sau khi bí cảnh mở ra lão Miêu ta cũng muốn qua đó chơi đùa một phen.

Thạch Miêu vương ở tại chỗ lẩn lộn mấy vòng.

- Thật không nhìn xem ta với người ai hỏng trước.

Bách Thảo ma cuốn một ống tay áo thu hồi lệnh bài sau đó sáu tấm lá xanh xuất hiện hướng về phía Thạch Miêu vương mà thi triển uy áp cường đại khiến cho lão Miêu bị đánh ngã xuống mặt đất, động đậy cũng không thể.

- Tiểu thảo tỷ tỷ, hảo tỷ tỷ, đừng dè dặt nữa lão Miêu sắp chết rồi. Thiên Nguyên trở lên nếu như giết chóc phạm nhân thì vạn kiếp sẽ bắt phục đó.

Thạch Miêu vương lớn tiếng kêu lên, trước kia nó ở cùng Bách Thảo ma một chỗ cũng không chịu uy áp lớn như vậy.

- Ha ha... ngươi là phạm nhân sao ngươi tối đa cũng là phạm miêu mà thôi.

Bách Thảo ma phá lên cười tuy nhiên cười vài tiếng lông mày của nàng liền nhíu lại.

- Tiểu Thảo làm sao vậy?

Thạch Miêu vương nơm nớp lo sợ hỏi Bách Thảo ma một câu. Hiện tại tiểu Thảo cũng không còn là tiểu Thảo trước kia đem ngón tay út cũng có thể đánh bại hắn, đương nhiên hiện tại nàng càng không úy kỵ thiên giới thiên giới cũng không thể ước thúc hành vi của nàng.

Địa Nguyên cấp cùng với Thiên Nguyên cấp một cái là đất một cái là trời, đất làm sao có thể kháng lại trời được.

- Ta có dự cảm không tốt, ở trên đảo xảy ra chuyện lớn, là Đường công tử.

Bách Thảo ma lộ vẻ bất định đáng tiếc nàng không thể hiểu thiên cơ không cách nào suy đoán được chuyện gì xảy ra.

- Tiểu Thảo ngươi thành tiên rồi còn không quên được vị Đường công tử kia sao, đã ngoài Thiên Nguyên khám phá hồng trần hiểu rõ cuộc đời hão huyền, mới được Bí cảnh chi ma, có thể có năng lực của bí cảnh chi ma, sẽ có rất nhiều giới luật ước thúc, nếu như trái với nó sẽ làm cho vạn kiếp bất phục, ngươi toàn bộ cũng không biết sao?

Thạch Miêu vương lại nhắc nhở Bách Thảo ma vài câu.

- Lão Miêu sao ngươi tất cả mọi chuyện đều biết vậy?

Bách Thảo ma kỳ quái nhìn Thạch Miêu vương.

- Hắc hắc ta biết rõ chuyện của Thiên giới không có chuyện gì là ta không biết.

Thạch Miêu vương lộ ra vẻ đắc ý.

- Hừ pháp tắc ước thúc thì sao vạn kiếp bất phục thì sao, ta là ma không phải là tiên, ta yêu hắn cho nên thế giới của ta đều là của hắn, ai can thiệp cũng không được.

Bách Thảo ma chấp tay toàn thân niệm lực, đem lực lượng toàn bộ đẩy ra cả tòa núi giống như muốn sụp đổ vậy.

- Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh, dã hỏa thiêu bất tận, phong hoan hựu sinh

Ở bên ngoài Thai kinh thành phía bắc, Tử Nguyệt chân nhân nhìn về phía đỉnh núi cao nhất ở phía nam mà trong miệng lầm bầm vài câu.

- Sư tổ là Bách Thảo yêu vương sao?

Định Dung hầu biết Tử Nguyệt không đơn giản vô duyên vô cớ mà niệm thơ hắn nhìn biểu hiện của Tử Nguyệt thì biết rằng ở trên đỉnh núi Bách Thảo vương nhất định xảy ra chuyện gì rồi.

Định Dung hầu lần trước từ trong hồ lô dứa của Bách Thảo vương hiểm nguy chạy thoát vẫn canh cánh trong lòng vô cùng.

Nhưng không ngờ Tử Nguyệt chân nhân lại vô ý đề cập tới chuyện này.

Bách Thảo vương đã không còn là yêu vương về sau người gặp nàng nên gọi nàng ta là Bách Thảo tiên tử.

Tử Nguyệt chân nhân mỉm cười quay đầu nhìn Định Dung hầu.

- Bách Thảo tiên tử, yêu vương kia đã tu thành Thiên Nguyên chân thân sao?

Định Dung hầu thốt lên kinh hãi.

Tử Nguyệt chân nhân mỉm cười mà không nói gì.

- Sư tổ tại sao lão nhân gia luôn dung túng cho yêu vương đó không tự mình ra taêu vương sau khi đạt được Thiên Nguyên chân thân sẽ tiến vào ma đạo gây họa cho chúng sinh chẳng lẽ sư tổ đối với yêu nữ kia...

Định Dung hầu nghe nói đối thủ ngang tay ngày xưa hiện tại đã có Thiên Nguyên chân thân thì lộ vẻ ghen ghét và tức giận.

- Yêu thú cũng là sinh linh của thế giới, chỉ cần không gây họa bản thân nhân việc gì phải làm khó bọn chúng.

Tử Nguyệt chân nhân lắc đầu.

- Nhưng mà Bách Thảo yêu vương là đồ đệ của Áo Bì lão ma, chân nhân cũng từng nói thủy tổ trước kia đã từng đại chiến ba mươi năm với hắn. nguồn

Định Dung hầu không cam tâm mà nói.

- Áo Bì lão ma hành sự tàn bạo, về phần Bách Thảo tiên tử tương lai tiến nhập vào tiên hay ma đạo còn chưa biết, bản thân nhân tuyệt đối không lạm sát kẻ vô tội, ngày sau rồi hãy quyết định.

- Ngày sau hãy quyết định.

Định Dung hầu khẽ giật mình Tử Nguyệt tiên tử quả nhiên che chở cho yêu nữ đó.

Tức giận phát điên lên mất.

- Người suy nghĩ chuyện gì vậy?

Tử Nguyệt chân nhân nhún mày mà hỏi.

- Không nghĩ gì cả.

Định Dung hầu phát tay áo lên vách đá hơn nữa còn học lần điệu của Tử Nguyệt chân nhân:

- Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của sư phụ, đệ tử muốn đi nghe ngóng, sau đó ngày sau quyết đoán.

313. Chương 313: Đông Doanh Tấn Công.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 313: Đông Doanh tấn công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Hơn mười chiếc thuyền chiến đậu ở gần cảng của Đông Doanh quốc vốn bất động bỗng nhiên ra tay đem hai mươi tòa thần minh pháo bắn cho nát bấy, mà ở trong thần minh pháo đài một viên thần minh đạn cũng không bắn ra được.

- Thần minh pháo này nhìn thì có vẻ vô cùng kỳ diệu nhưng lại không chịu nổi một đòn.

Tây Điều Anh Cát đứng ở trên boong thuyền cầm lấy cái kính viễn vọng Tây Dương nhìn về cảnh tượng phía trước mà cười nói.

- Thuyền chiến đấu của chúng ta vô luận là khoảng cách hay uy lực đều vượt xa Thần Minh pháo, ta cũng cảm thấy Thần Minh pháo nên đổi là Lạc Minh pháo thì hay hơn.

Đông Nguyên Thành Tư đắc ý mà cười.

- Người Minh cùng với người Mãn không muốn phát triển, nghiêm cấm nghiêm cứu quân khí hừ hừ hiện tại đã lạc hậu hơn Đông Doanh chúng ta đến vài chục năm, vài chục năm nữa Đông Doanh quốc của chúng ta cũng sẽ đem binh đi thống nhất cửu châu.

Tây Điều Anh Cát tràn ngập dã tâm mà nói.

- Thái tử điện hạ pháo đài của người Minh đã bị hủy những quân coi giữ kia có thực lực quá kém, chúng ta thừa xu thế hôm nay một đường chém giết tới Thai kinh thành, thái tử thấy thế nào?

Đông Nguyên Thành Tư hướng về phía Tây Điều Anh Cát đề nghị rồi nói.

Tây Điều Anh Cát trầm mặc hồi lâu rồi mở miệng:

- Cơ Long đã ở trong tay chúng ta hoàng đế người Minh cũng đi tới Hoa Liên thành đốc chiến chúng ta tạm thời ở đây án binh bất động cho quân đội nghỉ ngơi mấy ngày, để cho người Mãn cùng với người Minh đấu với nhau tới mức người chết ta sống.

- Đại quân công thành đoạt đất đem thành một mực sụp đổ, vì thần cho rằng đại quân sau khi tiến vào Thai kinh thành rồi hãy nghỉ ngơi phục hồi một chút vẫn hay hơn.

Đông Nguyên Thành Tư lại khuyên Tây Điều Anh Cát vài câu.

- Cô tạm thời chỉ chiếm Cơ Lan không đánh Thai kinh thành là cơ hoàng đế kia hút mất mũi, chờ mười ngày sau khi hấn đem Huyền Nhi công chúa tới đây thì chúng ta sẽ tấn công Thai kinh thành.

- Thái tử điện hạ thần vẫn thấy bây giờ là thời cơ tốt nhất để đánh Thai kinh thành, há có thể bởi vì một nữ nhân mà bỏ qua cho nó.

- Ái khanh, người có nghĩ tới, những đại quân người Mãn kia cũng không đơn thuần chỉ là người Mãn mà còn là hán nhân ở trên Cửu Châu đại lục, cùng với con dân của Đại Minh vương triều sinh ra, chúng ta ngồi xem bọn họ sẽ đánh nhau nhưng lúc này đánh Thai kinh thành, bọn họ sẽ liên kết với nhau thì Đông Doanh làm gì còn chỗ tốt.

Tây Điều Anh Cát kiên nhẫn giải thích cho Đông Nguyên Thành Tư nghe một phen.

- Điện hạ nhìn xa trông rộng, thần thực sự không bằng.

Đông Nguyên Thành Tư lập tức hiểu ra bội phục cái nhìn của Tây Điều Anh Cát sát đất.

.....

Trần Quốc hầu Thần Mã quán bên hồ Nhật Nguyệt.

- Người Đông Doanh đúng là không biết xấu hổ nói là cập bờ tiếp tế hiện tại lại đánh Cơ Long cảng của chúng ta, nổ mất hai mươi tòa thần minh pháo đài cường chế Cơ Long cảng quả thực là đáng giận, đáng tiếc bốn cung không có binh mã trong tay nếu không nhất định xuất binh thu phục Cơ Long.

Thất hoàng tử tức giận ở bên bờ hồ đi tới đi lui.

- Người Đông Doanh trước sau vô sỉ làm ra những chuyện này cũng không có gì là kỳ quái.

Đường Tiêu lắc đầu trước kia hấn đã nhắc nhở thất hoàng tử về chuyện này rồi mà thất hoàng tử không nghe theo ý kiến của hấn.

- Người Đông Doanh đóng quân ở Cơ Long lại không hướng về phía Thai kinh thành dùng binh, công tử cho rằng bọn họ vì mục đích gì, chúng ta nên ứng đối thế nào mới tốt?

Thất hoàng tử vội thăm dò ý của Đường Tiêu một thoáng.

- Hia mươi bốn thần minh pháo bị hủy, Cơ Long đã mất người Đông Doanh ở Cơ Long cấm doanh trại xuống, bây giờ bọn họ muốn gì? Những người Đông Doanh này không động thủ là do bọn họ hơn phân nửa muốn chúng ta và người Mãn chém giết lẫn nhau bọn họ làm ngư ông thủ lợi mà thôi đợi thời cơ chín muồi nhất định bọn họ sẽ dẫn binh mang trọng pháo tới, Thai kinh thành nguy tại sớm tối, thất hoàng tử vẫn nên báo cáo với thánh thượng gia tăng phòng bị cho Thai kinh thành.

Đường Tiêu lắc đầu hấn có một dự cảm bất hảo, nhưng hữu tâm vô lực.

Hiện tại Đường Tiêu cũng chỉ có tu vi Địa Nguyên nhị cấp, tướng quân ấn vẫn chưa nhận được thực lực của hấn lúc này ở Áo Bì Đảo rất có hạn, hấn mới quay trở lại Thai kinh thành không lâu, Hoa Liên thành đã truyền tới tin tức Khê Khẩu quan thất thủ, mấy nghìn sĩ tốt trước kia của hấn chết hơn một nửa, một

số nhỏ tiến về Hoa Liên thành cũng mất liên lạc, ở Thai kinh thành Đường Tiêu ngay cả một người cũng không thể điều động.

Người Mãn cùng với người Đông Doanh quả thực đến hơi nhanh nếu như bọn họ chậm thêm chút nữa, Đường Tiêu tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong tay cầm quyền cao dưới trướng mười vạn binh mã thì còn có thể kéo dài chiến cuộc nhưng hiện tại Đường Tiêu cũng chỉ có thể đi thám thính tình hình quân địch, chờ đợi gặp vị Trần Quốc hầu phụ thân kia cùng ông ấy bàn kế sách kháng Doanh.

- Thai kinh thành là nơi tường đồng vách sắt, tứ phía đều là thần minh pháo đài trong đó có mười vạn ngự lâm quân, người Đông Doanh chỉ có binh lực ba vạn, thuyền chiến cũng chỉ dừng mãi ở trên biển, làm sao đủ thực lực phá Thai kinh thành của chúng ta được?

Thất hoàng tử hỏi Đường Tiêu một câu.

- Lúc trước người Mãn nhập quan có bao nhiêu binh mã? Đại Minh có bao nhiêu binh mã, người Mãn làm thế nào đánh thắng, các người ở Áo Bì Đảo tự cao tự đại không muốn phát triển, bảo thủ.

Đường Tiêu nhin không được nói móc thất hoàng tử một câu.

- Người không phải người Minh sao?

Thất hoàng tử nghe Đường Tiêu nói thì không cao hứng.

Đường Tiêu trầm mặc hẳn là người Minh sao? Hẳn không phải người Minh sao? Hẳn tựa hồ còn chưa hoàn toàn tìm được lòng trung thành ở đây.

- Huyền Nhi muội muội những ngày nay rất buồn bực ở trong Dục Thai cung, có phải giận đối người không?

Thất hoàng tử di chuyển chủ đề mà hỏi Đường Tiêu một phen.

Đường Tiêu khoát tay áo cũng không trả lời đề tài này của hắn;

- Điện hạ lần này ta sẽ chuẩn bị khởi hành tiến về Cơ Long cảng tìm hiểu thêm tình hình chiến thuyền và thực lực của người Đông Doanh, hai ngày nay người Đông Doanh phái người đánh tới Thai kinh thành mà ta vẫn chưa về thì điện hạ xin mang công chúa và huynh đệ Chu Kiên của ta lui về trong Đào Viên thành tạm lánh, đợi chiến sự bình thường ta sẽ tìm các người.

- Theo công tử nói giống như là Thai kinh thành chắc chắn sẽ bị hạ vậy, công tử cho rằng Đại Minh triều thật sự không chịu nổi một đòn sao? Ta ở Áo Bì Đảo ba trăm năm hải tộc công kích không biết bao nhiêu lần Đại Minh triều vẫn y nguyên sừng sững và lớn mạnh.

314. Chương 314: Vì Muôn Dân Trăm Họ.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 314: Vì muôn dân trăm họ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thất hoàng tử nghe Đường Tiêu nói thì nổi giận.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn thất hoàng tử hơn nửa ngày sau đó một lời cũng không cất được.

- Nếu như Thai kinh thành thật sự gặp nguy nan, bổn cung cùng với dân chúng ở đây đồng sinh cộng tử há có thể có đạo lý một mình chạy trốn.

Thất hoàng tử tiếp tục nói.

- Tùy người ta đi trước.

Đường Tiêu khích lệ thất hoàng tử hấn cũng không nói thêm gì nữa, quay người ngưng khí hóa điều mà bay ra khỏi Đường phủ.

- Thai kinh thành có chuyện gì vậy?

Ở trong Thần Mã quán một đám tiểu nha hoàn tụ hợp với nhau rồi hỏi.

- Thai kinh thành kiên cố nhiều thần minh pháo như vậy thì có chuyện gì được.

- Đúng thế theo ta thấy cho dù tường thành của Thai kinh thành bị đổ thì Trấn Quốc hầu phủ cũng không bị sao.

- Các người thì biết gì nghe nói người Mãn có đại pháo tường thành Hoa Liên thành còn bị sụp, pháo của người Đông Doanh còn lợi hại hơn cả họ.

- Không thể nào người Đông Doanh còn chưa khai hóa, trên người mặc lá cây già trẻ nam nữ một nhà còn tắm chung một cái hồ mà.

- Nam nữ tắm chung một cái hồ, đây không phải là chuyện mắc cỡ chết hay sao?

- Người xấu hổ gì chứ, cho dù người cởi hết thì thiếu gia cũng không nhìn người.

- Người cho rằng thiếu gia sẽ nhìn người sao, ngay cả phần dưới bụng của người còn chưa mọc đủ lông đủ cánh.

- Các người tại sao càng ngày càng loạn vậy hả?

Thần Mã quán nguyên một đám náo loạn.

.....

Hai ngày sau.

Ở Dục Thai cung. xem tại

- Cái gì hoàng thượng muốn đem ta gả cho Đông Doanh thái tử sao? Các người không biết rằng bốn cung đã cùng với Trấn Quốc hầu Đường công tử định chuyện hôn nhân qua ít ngày nữa sẽ mang lễ tới nội cung cưới bốn cung rồi.

Dục Thai công chúa nhìn Khương Dục và Chu Hi hai người tới đây kinh ngạc nói.

- Đây là ý chỉ của thánh thượng, kính xin công chúa tuân theo.

Dư công công hướng về phía công chúa mà thi lễ.

- Ý chỉ của thánh thượng, phụ hoàng làm sao có thể đưa ra quyết định như vậy được?

Dục Thai công chúa giận dữ muốn đi ra bên ngoài của Dục Thai cung.

Ở bên ngoài hai huynh đệ Đông Bảo Đông Cương tâm phúc của Hưng Quốc Hầu đã chờ sẵn, liền ngăn cản công chúa ở cửa lại, lần này bức họa của Dục Thai công chúa đưa cho thái tử Tây Điều Anh Cát là do bọn họ làm, đêm nay Hưng Quốc Hầu Từ Cương vì để tránh cho tình huống có biến cho nên mệnh cho bọn họ mang theo tám trăm ngự lâm quân cùng với Khương Dục và Dư công công một đoàn người bao vây Dục Thai cung.

- Các người muốn tạo phản sao?

Dục Thai công chúa giận dữ xuất ra long cốt tiên hướng về phía Đông Bảo và Đông Cung đánh tới.

Đông Bảo Đông Cương đều có tu vi Địa Nguyên tứ cấp trong chốc lát đã đoạt lấy Long cốt tiên của Dục Thai công chúa.

- Công chúa bớt giận nghe lão phu nói một câu.

Khương Dục tiến lên khuyên bảo công chúa.

- Lão thất phu người phụ trách lễ bộ tất nhiên có chủ ý bán đứng bốn cung

Dực Thai công chúa nhìn Khương Dực chăm chăm trong lòng đầy tức giận.

- Công chúa hôm nay người Mãn đột kích hỏa đại pháo ngày đêm oanh thành, tướng sĩ trong thành tử thương đã hơn mười vạn thành trì sớm tối bị phá, hiện gia hoàng thượng đang đau khổ ngăn địch ở Hoa Liên thành, Thái kinh thành không có ai trông giữ, Đông Doanh tiểu nhân thù dịp Thái kinh thành hư không đem đại quân cướp lấy Cơ Long tùy thời có thể xông tới đây, hình thành thế giáp công với người Mãn.

- Hôm nay Đại Minh vương triều trong ngoài khốn đốn hoàng thượng cũng không có cách nào khác nên mới quyết định như thế, công chúa xin hãy vì con dân của Đại Minh vương triều, vì cơ nghiệp mấy trăm năm mà nghĩ kỹ.

Khương Dực nói xong cả người hướng về phía công chúa mà cúi đầu.

Dực Thai công chúa muốn thất thần rồi từ nhỏ nàng đã được giáo dục là phải lấy quốc gia làm trọng, dùng muôn dân trăm họ làm trọng, lúc lâm nạn không tiếc hi sinh tính mạng của mình, Khương Dực nói như vậy khiến cho nàng nhất thời khó quyết đoán được.

- Đưa bốn cung tới chỗ của Đông Doanh thái tử, bọn họ sẽ không tấn công Thái kinh thành hay sao? Suy nghĩ của các người không phải quá ngây thơ?

Dực Thai công chúa trầm mặc một hồi rồi lại chất vấn Khương Dực một câu.

- Vâng.

Khương Dực trả lời Dực Thai công chúa:

- Công chúa đi tới đó người Đông Doanh có khả năng vẫn đánh Đại Minh nhưng nếu như công chúa không đi thì bọn họ chắc chắn sẽ đánh lúc đó sinh linh đồ thần, cơ nghiệp thái tổ cũng không còn nữa.

- Các người vì bảo vệ an toàn của chính mình mà không để ý tới sự cảm thực của bốn cung sao hơn nữa không làm như vậy không có cách nào khiến cho người Đông Doanh lui binh sao?

Nếu như là Đông Doanh công chúa trước kia bị Khương Dực nói như vậy thì sẽ nhiệt huyết sôi trào khảng khái hiến thân rồi, tuy nhiên sau khi có cảm tình với Đường Tiêu, nàng càng nhiều lo lắng hơn, đối với tương lai đã có nhiều ước mơ, quốc gia đại sự cũng không mù quáng mà tuân theo nữa.

- Việc này là do lão thần gây nên là tội của lão thần, xin cùng với công chúa tiến đến chiến hạ, nếu như người Đông Doanh lật lọng lão thần tuyệt đối không sợ chết, tự vẫn ở trong đó.

Khương Dực nói xong rút bồi kiếm ở bên hông ra.

- Chẳng lẽ chỉ có con đường này thôi sao?

Dực Thai công chúa rơi cả nước mắt.

- Xin công chúa vì trăm họ muôn dân.

Khương Dực đột nhiên quỳ rạp xuống đất dập đầu với nàng.

- Xin công chúa vì muôn dân trăm họ.

Ở trong nội cung Dư công công cùng với một đám hầu cận cũng quỳ xuống.

Tân nhiệm thống lĩnh Đông Bảo Đông Cương thì song song lấy binh khí ra đôi mắt không ngừng dò xét bốn phía giống như là lâm địch. Bọn họ một mặt đề phòng công chúa chạy trốn một mặt không cho người khác lúc này tiến vào trong nội cung.

Dực Thai công chúa nhắm mắt lại, nước mắt như mưa rơi xuống sau đó mới hỏi Khương Dực một câu:

- Khương đại nhân trước khi đi tới chiến hạm Đông Doanh ta muốn đi gặp Đường công tử một lần, có được không?

- Công tử Đường công tử kia có tính tình thế nào ở Thái kinh thành ai cũng biết, nếu như công tử biết rõ là thánh thượng quyết định như vậy hẳn há có thể đồng ý sao, công chúa cũng muốn mạng của hắn sao?

Khương Dực cần nhắc nói với Dực Thai công chúa nghe.

- Cứ như vậy ra đi không nói một câu?

Dực Thai công chúa thì thảo tự nói, nàng muốn trước khi đi tới chiến hạm của người Đông Doanh gặp mặt Đường Tiêu, nhưng bây giờ có lẽ không được nữa rồi.

Nàng hiện tại thâm nghĩ, nguyện vọng gặp Đường Tiêu không cách nào thực hiện, Khương Dục nói đúng Đường Tiêu là một người bất chấp hậu quả nếu như chuyện này cho hắn biết, hắn không chừng nửa đường cướp lấy xe của hoàng gia, hoặc là độc thân chém giết tới doanh trại của người Đông Doanh kết quả này chẳng khác nào khiến hắn đi chịu chết.

315. Chương 315: Nữ Tử Nhà Đế Vương.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 315: Nữ tử nhà đế vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Hắn thật sự sẽ làm như vậy sao? Có lẽ không.

Tuy Chu Huyền Nhi ta rất nặng tình với hắn nhưng hắn có coi trọng ta như vậy? Cũng giống như lần trước khi nói lời tạm biệt, trong lòng nàng vô cùng đau nhức, thậm chí trên mặt hắn còn hiện ra vẻ phiến toái với nàng.

Dực Thai công chúa nghĩ nghĩ trong lòng buồn bã, ruột gan như đứt từng khúc.

- Công chúa hiện tại không còn sớm nữa, xin đi thay quần áo.

Dư công công dẫn hơn mười cung nữ, nâng thăm dò thúc giục Dực Thai công chúa.

- Công chúa vì cơ nghiệp của Đại Minh vương triều vì muôn dân trăm họ xin hãy đi thay quần áo.

Khương Dục một lần nữa dập đầu, trán như muốn chảy cả máu.

- Ta Chu Huyền Nhi tại sao lại sinh trong nhà đế vương?

Dực Thai công chúa khóc lớn, được người ta dìu đỡ vào trong nội thất, cưỡng ép rửa mặt thay đồ.

Toàn bộ ở bên cạnh nội cung của công chúa đã có tám trăm quân ngự lâm canh gác, ngay cả chim chóc cũng đừng hoảng thoát ra được.

Hỗn loạn lần này ở Áo Bì Đảo, căn nguyên cũng là vì Dực Thai công chúa, nếu như lúc trước không phải Đường Tiêu cứu nàng, thì cũng không giết chết hoàng tử Mã Khắc Tây Mễ Lan và công chúa Ly Đế Á, cũng không xảy ra chuyện Ba Dục đế quốc cầu kết với người Mãn.

Đông Doanh quốc đã sẵn sàng ra trận mấy chục năm, đánh Áo Bì Đảo và Cửu Châu đại lục là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Tất cả có nguyên nhân mới có kết quả, đều rơi lên trên người của Dực Thai công chúa.

Đáng thương cho nữ nhân sinh vào nhà đế vương

.....

Xảy ra chuyện gì tại sao lại bao vây Dực Thai cung?

Thất hoàng tử nghe thấy Dực Thai cung có loạn thì vội vàng chạy tới hỏi.

- Thánh thượng có chỉ, chuyện ở trong Dực Thai cung bất kỳ kẻ nào cũng không được can thiệp.

Thống lĩnh ngự lâm quân tiến tới, hướng về phía thất hoàng tử mà tuyên bố.

- Hừ bốn cung muốn đi vào gặp hoàng muội cũng không được sao?

Thất hoàng tử hơi nổi giận.

- Thánh chỉ không thể trái nghịch, hoàng tử điện hạ đừng khiến ạt tướng phải khó xử.

Thống lĩnh ngự lâm quân Đông Cương mặc dù nói năng khách khí nhưng không hề có chút ý nào nhường đường.

- Phụ hoàng trong đêm khuya phong tỏa Dục Thai cung, đến tột cùng là làm chuyện gì không muốn cho người khác biết?

Trong lòng thất hoàng tử liền có một dự cảm không tốt.

Đường Tiêu đi tới Cơ Long doanh dò xét còn chưa về, việc này khiến cho thất hoàng tử không cách nào báo cho hần biết được, thất hoàng tử trong tay không có quyền, khắp nơi bị người ta chế trụ, ngay cả muội muội mình yêu nhất cũng không bảo hộ được trong lòng hần vô cùng bi phẫn.

.....

Sáng ngày thứ hai ở Trấn Quốc hầu Thần Mã quán.

Đường Tiêu ở trước Nhật Nguyệt hồ mà đứng im, hai ngày nay ở bên trong Cơ Long cảnh dò xét xong hần phát hiện ra người Đông Doanh thực lực cường đại, cảnh tượng trước mắt khiến hần không thể bình tĩnh được.

Thai kinh thành rồi cũng thế sao?

- Thiếu gia hôm nay lúc hừng đông có người mang thư tới phủ, nói là giao cho thiếu gia.

Manh Ngọc sau khi biết chuyện Đường Tiêu trở về thì nhanh chóng cầm một phong thư đi tới.

- Người nào đưa tới?

Đường Tiêu hỏi Manh Ngọc một câu, cũng tiện tay mở thư ra.

- Thư cột vào mũi tên rồi bắn, nghe phủ vệ môn nói thì cũng không biết là người nào làm.

Manh Ngọc hướng về phía Đường Tiêu giải thích một phen.

Đường Tiêu sau khi xem xong thư trên mặt hiện lên vẻ nổi giận, hần đem thư xé nát thành từng mảnh phát vụn sau đó ngưng khí hóa điều, lập tức bay ra khỏi Đường phủ.

- Thiếu gia thiếu gia.

Manh Ngọc nhìn về phương hướng mà Đường Tiêu bay đi không ngừng hô to nhưng Đường Tiêu đã sớm biến mất không còn thấy hình bóng đâu nữa rồi.

- Xảy ra chuyện lớn rồi.

Manh ngọc tâm tình bàng hoàng tuy nhiên nàng cũng không biết là đại sự gì xảy ra.

.....

Hưng Quốc Hầu phủ.

- Báo cáo hầu gia Đường gia tiểu nhi hôm nay đã rời khỏi Đường phủ, trở lại Tử Cẩm Thành nghe nói hần đầu tiên xông vào cung của Dục Thai công chúa lại đi tìm Thất hoàng tử, sau đó đi tới Cơ Long cảnh, xe bộ dạng là đã nhận được mật thư của chúng ta.

Một hắc y nhân hướng về phía Hưng Quốc Hầu Tử Cương mà bẩm báo.

- Lập tức mang thư bồ câu, đem tin tiểu súc sinh này đi Cơ Long cảnh tìm Đông Doanh thái tử tới Đào Viên thành.

Từ Cương hướng về phía hắc y nhân mà ra lệnh.

- Vâng hầu gia.

Hắc y nhân lóe thân hình lên, sau đó biến mất ở cửa ra vào.

- Chúc mừng hầu gia chúc mừng hầu gia, tên tiểu súc sinh kia lần trước không bị người mỗ giết lần này ở trong chiến hạm của người Đông Doanh còn có mấy gã cuồng võ sĩ nhất định là không sống nổi.

Hoàng Ích lộ ra vẻ vui mừng nói.

- Hừ hừ.

Hưng Quốc Hầu Từ Cương cũng không đắc chí cho lắm;

- Hắc không phải đoạt thân sự của Tiều nhi sao, còn giết MINH nhi, bức điên Tiều nhi, lúc này người Đông Doanh giết hắc, đoạt vợ của hắc cũng là quả báo.

- Không chỉ như thế mà hầu gia còn sử dụng liên hoàn kế, nếu như Đường Uyên kia biết rõ ái tử của mình chết trong tay của người khác, sẽ khởi binh đánh Đông Doanh, như vậy sẽ càng thêm náo nhiệt.

Hoàng Ích ở bên cạnh bổ sung vài câu.

- Tiểu súc sanh kia dễ đối phó, nhưng mà Đường Uyên lão cáo già kia thì không dễ đâu, nhưng tiểu súc sanh này bị giết, hắc chưa hẳn đã xuất binh ra đâu.

Từ Cương tự tin kế hoạch của mình có thể một đường tiêu diệt Đường Tiêu, tuy nhiên đây ngã Đường Uyên thì không có bao nhiêu tin tưởng.

- Tiểu súc sanh sau khi bị giết, lão súc sanh kia cũng sẽ phải yên tĩnh rồi.

Hoàng Ích vẫn hừ một tiếng.

Cơ Long Cảng nằm ở phía Đông Bắc của Áo Bì Đảo, hôm nay ở bên ngoài Cơ Long cảng tàu chiến xếp thành từng hàng, mấy chục chiếc ngư lôi được hộ vệ trái phải, ba vạn võ sĩ đông doanh được phân công hơn năm nghìn người trấn giữ hạm đội mặt khác hai vạn người thì đã tiến lên trên mặt đất, toàn bộ Cơ Long cảng lúc này đã rơi vào tay của bọn họ, quan binh coi giữ địa phương bị khống chế, dân chúng thì bị hà hiếp, nam nhân thì bị buộc làm nô lệ, nữ nhân thì còn bị thảm hơn.

Cơ Long cảng lúc này không khác gì địa ngục...

- Vạn cầu các đại nhân tha cho tiểu nữ, tiểu nữ có thai bảy tháng rồi bỏ qua cho tiểu nữ.

Một phụ nữ có thai ở địa phương bị bắt, đem tới doanh trưởng của người Đông Doanh, ở bên cạnh hơn mười tên binh sĩ đang vây quanh, nàng không ngừng cầu khẩn bọn họ.

- Buông tha cho người buông tha cho người thì ai giúp các đại gia tiêu khiển đây?

Một võ sĩ tiến tới, nặng nề đem người phụ nữ có thai kia đẩy ngã xuống mặt đất.

Nàng ta ngã xuống mặt đất phía dưới lập tức chảy ra một đại lượng máu.

316. Chương 316: Đánh Cuộc.

Sát Vương

Chương 316: Đánh cuộc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Có khẩu vị ta thích.

Một võ sĩ khác liền nhào tới.

- Cứu mạng.

Trong doanh trường truyền ra thanh âm vô cùng thê lương.

- Chúng ta chơi đánh cuộc đi.

Một gã võ sĩ mệt mỏi nói với gã võ sĩ ở bên cạnh.

- Đánh cuộc gì?

Một võ sĩ khác cảm thấy hứng thú.

- Ta đánh bạc đứa con trong bụng của nàng ta là nam, ta dùng một trăm miếng doanh đan để đánh cược.

- Ta cũng cá là nữ, dùng năm mươi miếng doanh đan.

- Ta cũng cá là nữ, mười miếng.

- Ta cá là nam ba mươi miếng.

- Không có người nào tham gia nữa sao vậy thì tốt ta mở ra xem sao.

Tên võ sĩ khơi màn lập tức cầm lấy đoản đao trên người hướng về phía phụ nữ có thai kia đi tới.

- Đứng đứng...

Người phụ nữ có thai kia hoảng sợ hét lên.

Xoẹt một tiếng bụng của nàng đã bị rạch ra, nương theo tiếng kêu thảm thiết, một hài nhi của nàng đã bị kéo ra bên ngoài, tên võ sĩ kia tách hai chân của nó ra kiểm nghiệm một thoáng.

- Con mẹ nó là nữ.

Võ sĩ nhìn hai chân của hài nhi, lộ ra vẻ khó chịu, hiển nhiên hắn đã thua một trăm miếng doanh đan.

- Ha ha ta thắng.

Vài tên võ sĩ khác phá lên cười.

Hài nhi bị lôi ra ngoài bỗng nhiên oa oa kêu lên vài tiếng, không ngờ nó đã có được tử giác... tiếng khóc này cũng khiến cho người phụ nữ kia bình tĩnh lại.

- Là con của ta.

Người phụ nữ bị xé bụng ruột rời ra ngoài vẫn kêu lên.

- Trả lại cho người.

Tên võ sĩ kia dùng lực tay, kéo rách một cái chân hài nhi ném về phía phụ nữ có thai sau đó nở ra một nụ cười to.

Hài nhi sau khi bị xé rách một chân vẫn không chết thanh âm rú thảm lên.

- Ha ha, xé tiếp.

Một tên võ sĩ khác lại xé một cánh tay của hài nhi rồi nói:

- Đem nó rửa sạch sau đó cho vào trong nồi hấp hương vị nhất định rất ngon.

- Đúng thế, đồ tốt này nhất định không thể lãng phí.

Một võ sĩ khác nghe vậy thì lập tức cười to.

- Các người những đám súc sinh này các người nhất định sẽ bị sét đánh chết.

Người phụ nữ kia mắng to lên.

- Thật là đáng ghét.

Một gã võ sĩ tiến tới nắm lấy cằm của phụ nữ có thai sau đó vươn tay nắm lấy đầu lưỡi của nàng kéo một cái, khiến cho nó lập tức đứt người phụ nữ kia không cách nào mắng nữa rồi.

- Những người Minh ngày nguyên một đám gốc không thua gì heo, ngoại trừ mắng mỏ thì không biết làm gì.

- Đúng thế nhân chủng như nhược thật là sỉ nhục của nhân loại.

- Thái tử điện hạ tại sao còn chưa ra lệnh, cho chúng ta chém giết tiến vào Thai kinh thành? Toàn bộ giết sạch để lại nữ nhân mà tận hưởng ha ha ha.

Một nam tử ăn mặc như đại võ sĩ đi ở bên cạnh lều liếc vào bên trong, đôi mắt nhìn nhìn người phụ nữ có thai bị mổ bụng kéo lưỡi chết vẫn không thấu kìa.

Cảnh tượng này không phải là cảnh tượng hấn lần đầu nhìn thấy hai ngày trước sau khi tới Cơ Long thành dò xét quân tình hấn đã nhìn thấy khắp nơi đều là những cảnh tượng như vậy.

- Ở kiếp trước thân thể của ta trong tổ chức sát thủ, chưa từng có khái niệm quốc gia, nghe những người Đông Doanh này phạm tội không liên quan đến mình cũng không quan tâm.

- Hơn nữa Đường Tiêu ta cũng là một người lãnh huyết, đối phó với địch nhân không từ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng mấy ngày nay nhìn thấy những cảnh tượng này ta vẫn không có cách nào tiếp nhận được.

- Bọn họ là bình dân, không phải là chiến sĩ, bọn họ không nên bị hành hạ đến chết như thế.

- Giờ khắc này võ công của ta chưa thành vốn không nên rút đao nhưng nước mất nhà tan, thê tử cũng bị người ta cưỡng chiếm, thân là nam nhân ta không cách nào không hành động.

- Đông Doanh nhân các ngươi làm quá mức rồi, Dục Thai công chúa là nữ nhân của ta, các ngươi cũng dám đoạt, khi nhục trên đầu ta Đường Tiêu ta hôm nay lập trọng thệ một ngày nào đó sẽ nhấn chìm quần đảo Đông Doanh xuống đáy biển, chém tận giết tuyệt, cho chủng tộc ti tiện các ngươi biến mất khỏi thế gian này. Nhuộm đỏ cả hải dương.

Đường Tiêu cắn chặt răng lại, lúc này hấn trở về Cơ Long tìm kiếm nơi hạ lạc của Dục Thai công chúa, ở trên đường có rất nhiều thảm cảnh xuất hiện khiến cho hấn không kìm được mà phải cắn chặt răng.

Sự tức giận của hấn lúc này đã tới cực hạn.

Được rồi Huyền Nhi mặc kệ nàng nhận lấy ô nhục cỡ nào ta coi như nàng đã chết khoản nợ máu này Đường Tiêu ta nhất định sẽ báo gấp trăm lần, cho tất cả mọi người ở đây phải chôn cùng nàng.

Đường Tiêu nắm chặt hai tay, đôi mắt từ từ đỏ rực lên.

Luyện Yêu Thối Ma Hồ kịch liệt xoay tròn, thời gian chi tinh từ từ thúc giục, thời gian như chấn động.

- Công chúa đi về phía bên kia.

Đúng lúc này một thiếu nữ ở trong Đông Doanh đi tới, theo sau là vài tên hộ vệ, hiển nhiên bọn họ không muốn Thương Tĩnh Không công chúa nhìn thấy tràng diện huyết tinh này.

Nhưng Thương Tĩnh Không công chúa rất ngang bướng căn bản không nghe thị vệ nói.

Đường Tiêu nhìn thấy Thương Tĩnh Không công chúa đi tới bên cạnh hấn thì đình chỉ thúc giục thời gian chi tinh, lén lút theo sau lưng nàng.

Cơ Long cảng, Tây Điều Anh Cát ra lệnh đình chỉ tấn công để đợi tới ngày mai, vì sao tiến công ngày mai Tây Điều Anh Cát đưa ra lý do toàn quân cần phải nghỉ ngơi cho tốt một ngày tuy nhiên Đông Nguyên Thành Tư thì có cách nhìn hấn, hấn suy đoán Tây Điều Anh Cát vì nghe nói Dục Thai công chúa buổi sáng đã đưa tới đây cho nên muốn êm đềm với nàng một ngày sau đó mới đánh tới Thai kinh thành.

Chờ lâu một ngày cũng không sao, Đông Nguyên Thành Tư cũng không nói gì, người Minh còn đó đánh hôm nay so với ngày mai đánh cũng không có gì khác nhau.

Buổi sáng hội nghị quân sự bình thường kết thúc, Tây Điều Anh Cát không chờ được nữa liền tới hành cung bí mật, nếu như không phải sợ mấy lão già kia lải nhải thì hấn hôm nay đã không tham dự hội nghị kia rồi.

Hành cung của Tây Điều Anh Cát ở trong một chiến hạm bí mật, sáng sớm hôm nay Đông Bảo Đông Cương đã mang tới, Dục Thai công chúa lúc này đang run rẩy ở trong đó.

Dực Thai công chúa đã đạt tới tu vi Địa Nguyên nhất cấp vì sợ nàng đào tẩu hoặc hành thích thái tử cho nên Đông Nguyên Thành Tư sau khi nhận được nàng đã mời một gã cường võ sĩ trung cấp tới, bày ra một đạo cấm chế quỷ dị cấm nàng không được sử dụng võ công, đồng thời nàng cũng không thể chạy trốn khỏi nơi này, tuy nhiên nàng cũng không ảnh hưởng đến sự hưởng thụ của Tây Điều Anh Cát hoàng tử.

Lễ bộ thượng thư Khương Dực rõ ràng nuốt lời, hắn cũng không ở cùng chỗ với Dực Thai công chúa, sau khi mang tới đây, hắn lập tức trở về Thai kinh thành.

317. Chương 317: Kỵ Sĩ Cổ Tích.

Sát Vương

Chương 317: Kỵ sĩ cổ tích.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tuy nhiên tất cả chuyện này đã không còn ý nghĩa với Dực Thai công chúa nữa rồi, nàng hiện tại đang chờ đợi người Đông Doanh trả lại Cơ Long rút khỏi Áo Bì Đảo.

Ở trong truyền thuyết cổ tích, công chúa sau khi bị bắt sẽ có một kỵ sĩ không ngại gian hiểm cứu nàng ta, thế nhưng mà thủ hộ kỵ sĩ của Chu Huyền Nhi ta hiện tại ở nơi nào/

Nhớ tới thời gian ở bên cạnh Đường Tiêu Dực Thai công chúa không khỏi cảm thấy ngọt ngào, khi thì cảm thấy thương cảm, nàng hiện tại rất muốn gặp lại hắn một lần nữa, thậm chí hi vọng hắn có thể giống như trước kia, cứu nàng ra khỏi ma thủ, nhưng nàng cũng biết, người Đông Doanh hiện tại cao thủ như mây nếu Đường Tiêu tới đây thì cũng chỉ có cái chết mà thôi

Nếu như vậy, hắn không đến vẫn tốt hơn.

Cứ như vậy Dực Thai công chúa khóc rồi lại cười, trong chốc lát hi vọng càng ngày càng ít đi.

- Người chính là công chúa người Minh?

Một thanh âm nữ tử vang lên, dọa cho Dực Thai công chúa nhảy dựng.

Nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn thì phát hiện ra phía trước là một nữ tử người Đông Doanh khoảng chừng hai mươi, đang hung hăng nhìn nàng, sau lưng còn có hai quan tướng mặc khôi giáp, nét mặt đậm đang nhìn công chúa.

Người tới chính là thái tử phi của Đông Doanh quốc Vũ Đằng Lan, lần này nàng cố ý mang theo hai gã quan tướng, muốn bọn họ luân phiên làm cho công chúa sợ hãi khi đó thái tử cũng không thể nào có hứng thú với nàng được nữa.

- Ta căn bản không biết thái tử của các ngươi, hơn nữa còn chán ghét hắn, không muốn gả cho hắn, người thả cho ta được không?

Dực Thai công chúa từ trong mắt của nữ tử này tựa hồ đã nhìn ra điều gì liền cất tiếng nói.

- Chán ghét hắn?

Vũ Đằng Lan đọc ác nhìn Dực Thai công chúa, sau đó quát một tiếng, nàng đã tát lên mặt công chúa một cái rồi nói:

- Ngươi xứng sao, cái loại thấp kém như ngươi chỉ đáng để làm đồ chơi cho đám võ sĩ cấp thấp mà thôi. Hai chữ thái tử ngươi thốt ra cũng bị làm bẩn.

- Phi Đông Doanh các ngươi chính là chủng tộc hạ cấp nhất thì có.

Dực Thai công chúa không cách nào động thủ đành mắng Vũ Đằng Lan lại một câu.

- Tiệp nhân dám mắng ta?

Vũ Đằng Lan lại tát một cái sau đó nhìn về phía hai quan tướng cấp thấp phía sau:

- Hai người các ngươi luân phiên làm nhục nàng ta, càng thô càng tốt nhất định phải khiến cho nó đau đớn không thôi.

Hai gã quan tướng đều là người trong thế lực gia tộc của Vũ Đằng lan, được Vũ Đằng Lan phân công cho nên cũng không sợ hãi thái tử, nhìn thấy Dục Thai công chúa xinh đẹp như vậy bọn họ liền tiến gần tới.

Dục Thai công chúa mất hết can đảm, vội vàng há miệng ra cắn đầu lưỡi của mình, hiện tại nàng không cách nào thi triển võ công, ngay cả hàm răng cũng không thể dùng lực, cắn lưỡi mình cũng không thể.

Chẳng lẽ hôm nay phải chịu ô nhục sao?

Nước mắt của công chúa một lần nữa rơi xuống, nàng hối hận lúc trước không trao hết cho Đường Tiêu.

- Đường Tiêu ta vĩnh viễn yêu ngươi cho dù thân thể của ta linh hồn của ta bị làm bẩn nhưng ta vĩnh viễn chỉ thuộc về mình ngươi.

Dục Thai công chúa nhắm mắt lại, mặc dù như thế nước mắt của nàng vẫn rơi xuống không ngừng.

Phụt một tiếng vang lên, Dục Thai công chúa vô ý thức mở mắt ra trước mặt nàng, nữ tử trẻ tuổi kia toàn thân huyết nhục mơ hồ, bị một cái tát nảy lửa.

Ngay sau đó một đại thủ ấn đánh ra khiến cho nàng ta biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Một nam tử trẻ tuổi đầu đội mũ sắt đi vào sau đó đóng cửa lại.

- Đường Tiêu.

Dục Thai công chúa nhìn về phía nam tử kia, thân ảnh kia nàng quen thuộc vô cùng.

Mình đang nằm mơ sao?

- Ta nói rồi gọi là lão công bằng không ta sẽ không tìm thấy nàng.

Đường Tiêu cười hắc hắc, sau đó đi vào trong phòng, ở phía sau hắn là Đông Doanh công chúa ánh mắt ngây ngốc.

Giờ khắc này nụ cười của hắn vẫn y nguyên tà ác y nguyên không hề sợ hãi, giống như trên thế gian này không gì có thể ngăn cản cước bộ của hắn được vậy.

Nước mắt của Dục Thai công chúa một lần nữa trào ra như vỡ đê, có rất nhiều điều nàng muốn nói với hắn, nhưng lúc này một câu nói cũng không thoát ra ngoài miệng được.

- Bắt lấy hắn.

Hai tên võ sĩ vung đao ra lao tới Đường Tiêu.

Nghênh đón bọn chúng là một Giải Kiềm Kích đen ngòm, một gã đại võ sĩ bị Giải Kiềm Kích xuyên qua đánh bay ra ngoài, một gã khác thì bị quyền đánh trúng, bay về phía sau mười thước, sau khi rớt xuống thì chết đến mức không thể chết thêm được nữa rồi.

Đường Tiêu ra tay rất nặng mọi phần hận của hắn trước đây đều phát tiết, không may bọn họ chính là người đầu tiên thừa nhận sự phát tiết của hắn.

Vài tên thị vệ ở trong cung nghe thấy động tĩnh thì chạy tới nơi này bọn họ đều có tu vi ngoài Địa Nguyên tứ cấp.

Tuy nhiên bọn họ liền bị Vũ Đằng Lan thái tử phi vừa biến thành con rối ở bên ngoài ngăn lại, những thị vệ này cũng không dám đơn giản đắc tội với Vũ Đằng Lan, cho nên không dám xông vào bên trong.

- Ngươi... ngươi tại sao lại đến đây/

Dục Thai công chúa khóc không thành tiếng nói với Đường Tiêu.

- Ta mới nhận được tin tức.

Đường Tiêu vừa nói vừa vươn tay định đánh ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn đưa Dực Thai công chúa vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ không ngờ Luyện Yêu Đại Thủ Ấn khi tiếp xúc với công chúa vẫn không có chút tác dụng nào, giống như tiếp xúc với một tầng bảo hộ cấm chế vậy.

Đúng là cấm chế một võ giả tu vi tương đương Địa Nguyên ngũ cấp bày ra khiến cho Đường Tiêu không cách nào phá được.

- Có cấm chế ở trên người của ta.

Dực Thai công chúa tâm thần bất định mà nói với Đường Tiêu.

- Chúng ta đi nhanh đi.

Đường Tiêu kéo cánh tay của Dực Thai công chúa, đem nàng kéo ra ngoài gian phòng nhưng hần không ngờ rằng Dực Thai công chúa không thể ra được giống như có một vách tường trước mặt nàng vậy.

Dực Thai công chúa dùng ngón tay mò cấm chế thì phát hiện nó giống như một hình lập phương đem nàng vây ở bên trong không cách nào rời khỏi được.

Đây là cấm chế nhằm vào mục tiêu, đối với mục tiêu có hiệu lực mà thôi.

Dực Thai công chúa vừa lóe lên hi vọng lúc này lại trở nên tuyệt vọng, nàng dĩ nhiên muốn cùng hần rời khỏi đây, sau này cao chạy xa bay cùng hần ở cạnh không bao giờ trở lại Dực Thai cung nữa.

Đáng tiếc chuyện này không thể.

Một đạo cấm chế bày ra đó là khoảng cách giữa nàng và hần.

- Ta không đi được nữa rồi, lão công chàng mau đi nhanh đi, vừa rồi người lập ra cấm chế này có tu vi vô cùng cao, nhất định hần cảm ứng được tùy thời có thể chạy tới đây.

318. Chương 318: Phim Quỳnh Dao.

Sát Vương

Chương 318: Phim Quỳnh Dao.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Toàn thân của Dực Thai công chúa không ngừng run rẩy àng biết rõ nếu như lúc này không khuyên giải Đường Tiêu hần không còn cơ hội trốn khỏi đây nữa.

- Đừng nói lời ngốc nghếch nữa ta đã tới đây thì nhất định sẽ cứu nàng ra bên ngoài, làm sao có thể vứt bỏ?

Đường Tiêu cười cười hần ngưng tụ tâm thần nhìn cấm chế kia, nhưng cấm chế này chỉ nhắm vào Dực Thai công chúa, đối với Đường Tiêu không có cảm giác nào, hần cũng không thể phá trừ.

Đường Tiêu một lần nữa tế luyện ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn hướng lên trên người Dực Thai công chúa mà oanh kích mấy lần, đáng tiếc căn bản không làm được gì.

Thời gian từng phút từng giây mà trôi qua, Đường Tiêu để cho Dực Thai công chúa thử nghiệm từng biện pháp thậm chí còn cho nàng nuốt một linh đan do Bách Thảo vương tặng nhưng không có cách nào giải trừ.

- Người giết ta đi bằng không thì không kịp nữa.

Dực Thai công chúa bỏ cuộc hai mắt nhắm lệ nhào vào trong lồng ngực của Đường Tiêu, võ sĩ hạ cấm chế và Đông Doanh thái tử bất kỳ lúc nào cũng có thể tới đây, bọn họ vây công Đường Tiêu căn bản không còn khả năng sống được.

- Nha đầu ngốc.

Đường Tiêu sờ đầu của Dực Thai công chúa:

- Chưa đến thời khắc cuối cùng ta sẽ không bỏ cuộc.

- Người không đi ta cũng sẽ chết, người không giết ta, ta nhất định sẽ bị bọn họ làm cho ô nhục, ta cho dù chết cũng không muốn vậy, người mau mau rời đi.

Dực Thai công chúa ngẩng đầu nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Nói lời ngu ngốc gì đó, ta nhất định sẽ cứu người rời khỏi đây.

Đường Tiêu một bên an ủi Dực Thai công chúa một bên từ từ suy nghĩ cách giải quyết cấm chế này.

Tuy nhiên điều này thật nan giải....

.....

Lúc này Đường Tiêu may mắn trùng hợp phát hiện ra công chúa Thương Tĩnh Không đi tới, hắn liền mạo hiểm không chế nàng, trong đầu nàng tìm được một số tin tức về thái tử phi sau đó lại để Thương Tĩnh Không đi tìm Vũ Đăng Lan, rồi theo Vũ Đăng Lan tới đây.

Thái tử phi Vũ Đăng Lan lúc tát Dực Thai công chúa Đường Tiêu vẫn chưa lộ diện, hắn muốn bảo đảm hành động phải hiệu quả nhất.

Đường Tiêu đau khổ suy tư vì sao hắn không thể nào dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn với Dực Thai công chúa được, có thể nắm tay nàng ôm nàng nhưng không cách nào mang nàng ra khỏi cấm chế này được.

Đường Tiêu cưỡng ép mang nàng qua thì Dực Thai công chúa thân thể dần bị ép giống như bị ép người vào một lớp tường sắt vậy.

Dực Thai công chúa rưng rưng nước mắt ráng chịu đau khổ một tiếng cũng không thốt lên, trong mắt của nàng tràn ngập khát vọng, nàng đối với hắn không muốn rời xa, nàng không muốn chết ở chỗ này không muốn rơi vào tay của người Đông Doanh.

Đường Tiêu giống như muốn điên lên rồi.

Đông Doanh thái tử cùng với đám cuồng vũ sĩ bất kỳ lúc nào cũng sẽ tới đây nguy hiểm càng ngày càng đến gần khiến cho Đường Tiêu không có nhiều thời gian.

Đường Tiêu suy nghĩ xong nhất định phải để ột võ giả làm con rối của mình, bằng không thời khắc mấu chốt bị những cấm chế này ngăn trở thì một chút biện pháp cũng không có.

- Thái tử phi... tại sao nàng lại ở đây?

Vừa đi tới đây hoàng tử Tây Điều Anh Cát ngạc nhiên nhìn Vũ Đăng Lan mà hỏi.

- Thái tử nói xem vì sao ta ở chỗ này?

Vũ Đăng Lan đứng trước phòng ngăn cản Tây Điều Anh Cát tiến vào.

Ở trong phòng Đường Tiêu đang đau khổ suy nghĩ bỗng nhiên trầm lòng xuống, hắn biết rõ Tây Điều Anh Cát đến đây thì ý vị là thế nào, ở kiếp trước lúc chấp hành nhiệm vụ kết quả như vậy cũng đồng hành với việc nhiệm vụ thất bại.

Tuy nhiên Đường Tiêu lúc này không thể như kiếp trước trước thời điểm nhiệm vụ thất bại không thể đào tẩu.

- Đừng hồ đồ nữa nàng mau trở về phòng đi.

Tây Điều Anh Cát nghĩ tới bộ dáng xinh đẹp của Dực Thai công chúa phần dưới của hắn đã cứng như cục sắt, không ngờ lại bị thái tử phi ngăn ở ngoài cung khiến cho hắn vô cùng buồn bực.

Đúng lúc này Vi Bản người thiết lập cấm chế với Dực Thai công chúa liền kéo Tây Điều Anh Cát qua một bên rồi nói:

- Điện hạ, ở trong phòng này có dị biến, hai người bọ họ căn bản đã bị dùng tà thuật khống chế.

- Bọn họ bị người khác khống chế?

Tây Điều Anh Cát kinh ngạc hỏi.

- Cửu Châu đại lục có một loại độc thuật, có thể khống chế thần hồn và thân thể của người khác, thần cảm thấy công chúa và thái tử phi đã trúng độc thuật này.

Vĩ Bản hướng về phía Tây Điều Anh Cát mà nói.

- Người tin chắc chứ?

Tây Điều Anh Cát nhíu mày lại rồi hỏi.

- Vừa rồi thần cảm thấy ở bên trong có người có ý đồ công kích cấm chế, cho nên vội vã chạy tới hiện tại người kia đang ở bên trong cho nên chắc chắn hẳn chính là thủ phạm khống chế công chúa và thái tử phi, hẳn muốn rời khỏi nhưng thử rất nhiều lần mà không phá vỡ được cấm chế của thần.

Vĩ Bản hướng về phía thái tử Tây Điều Anh Cát mà nói.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Tây Điều Anh Cát hơi nhứt đầu mà hỏi, Thương Tĩnh Không là muội muội của hắn, Vũ Đăng Lan là lão bà của hắn, nếu như cả hai bị thương hoặc chết đi thì hắn không cách nào ăn nói với Võ Đăng tương quân được nữa.

- Chúng ta hiện tại trước hết khống chế thân thể của công chúa và thái tử phi, cách ly bọn họ ra khỏi nơi này sau đó xông vào giết người kia.

Vĩ Bản nói xong hai đạo linh phù bay ra, lập tức đem hai người Thương Tĩnh Không và Vũ Đăng Lan kéo qua nơi này.

Sau đó Vĩ Bản kêu vài tên thị vệ bên người đem Vũ Đăng Lan cùng với Thương Tĩnh Không hai người cưỡng ép đi vào trong mật thất, cũng thông tri xuống dưới mong mọi người nghĩ biện pháp trừ bỏ linh hồn ẩn ký của bọn họ.

Đường Tiêu một bên cố gắng khống chế một bên cảm ứng vị trí của Thương Tĩnh Không và Vũ Đăng Lan hai người, tiếp tục dùng văn triển bài trừ cấm chế bốn phía, tìm phương pháp cứu Dục Thai công chúa. Hẳn đương nhiên biết rõ, Thương Tĩnh Không và Vũ Đăng Lan đã rơi vào tay của Vĩ Bản, nhưng hắn cũng không có biện pháp nào khác, vô luận hắn cố gắng thế nào, cũng không thể giải trừ cấm chế trên người Dục Thai công chúa.

Còn một phương pháp giải trừ cấm chế hiệu quả chính là giết chết võ giả tạo ra cấm chế, tuy nhiên võ sĩ có tu vi Địa Nguyên cấp trở lên Đường Tiêu căn bản không thể nào địch lại được, nếu như chính diện đấu với nhau thì còn thê thảm hơn so với lần hắn đối mặt với hồng y đầu đà.

- Đường công tử, phần nhân tình này của công tử, Chu Huyền Nhi vĩnh viễn ghi khắc trong lòng, kiếp sau sẽ báo, công tử mau giết ta đi, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Dục Thai công chúa lệ vương đầy mặt, nàng không đủ sức sống tiếp, nàng nghĩ tới muốn yêu hắn, lấy hắn, nhưng bây giờ hắn chỉ cần làm tới bước này cho nàng là nàng đã mãn nguyện rồi.

- Giống hệt như là phim Quỳnh Dao.

319. Chương 319: Tranh Cường Háo Thắng?

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 319: Tranh cường hảo thắng?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu cười cười nói:

- Ta hối hận vì lúc trước trêu chọc người nói cách khác nếu như người có bị tên Đông Doanh kia làm cho ô nhục thì cũng có liên quan gì tới ta?

- Nếu như người không quan tâm tới ta tại sao năm lần bảy lượt mạo hiểm vì ta, ta sắp chết rồi mà người còn không nói thật nữa.

Dục Thai công chúa khóc rống lên, nàng đột nhiên nghĩ tới từ trước tới giờ Đường Tiêu chưa bao giờ nói rằng hấn yêu nàng.

Bất kể thế nào hôm nay nàng cũng phải thật tình nghe hấn nói, như vậy nàng chết mới có thể nhắm mắt được.

- Ta sợ cảm sùng, nên mới...

Đường Tiêu hơi buồn bực mà thầm nói một câu.

Ở kiếp trước hấn xem phim ghét nhất là tình tiết nam nữ thủ thủ tình cảm máu chó với nhau, rơi vào đầu của hấn cảm thụ không được tốt lắm.

Tuy nhiên về phần quan tâm hay không vị công chúa này Đường Tiêu dường như trước kia vẫn chưa từng suy nghĩ.

- Nói người yêu ta đi!

Dục Thai công chúa suy nghĩ tới chuyện trọng yếu nhất liên vội vã dùng sức gọi Đường Tiêu.

- Người yêu ta?

Đường Tiêu ngây ngẩn cả người.

- Nói là ta yêu người!

Dục Thai công chúa sắp bị làm cho tức chết, vội vàng sửa lại.

- Ta biết rõ là người yêu ta!

Đường Tiêu đắc ý mà nở ra nụ cười.

- Người giả bộ hay là hồ đồ thật/

Dục Thai công chúa vô cùng nóng nảy rồi, sinh tử ly biệt, Đường Tiêu vẫn không chịu nói thật với nàng một tiếng, nàng chết cũng không nhắm mắt được rồi.

- Rất cảm động.

Tây Điều Anh Cát và Vĩ Bản hai người cùng đẩy cửa phòng tiến tới, Tây Điều Anh Cát hướng về phía Dục Thai công chúa và Đường Tiêu hai người vỗ tay một cái.

- Ta không muốn người nói người yêu ta nữa, người mau chạy đi.

Công chúa tuyệt vọng mà nói nhỏ với Đường Tiêu một câu.

- Yêu một người có cảm giác thế nào?

Đường Tiêu quay đầu kinh ngạc mà nhìn Dục Thai công chúa, chẳng biết từ bao giờ, hai mắt của công chúa đã nhắm lại, hấn đột nhiên nhớ tới Sarah vui vẻ ở kiếp trước chờ hấn về.

Đường Tiêu không thể biết được mình rốt cuộc có yêu Dục Thai công chúa hay không nhưng hấn biết rõ nàng nếu như nàng rơi vào trong tay của người Đông Doanh thì không cách nào cứu nàng ta ra ngoài nữa.

Đây là yêu sao? Còn là vì tranh cường hão thắng.

Cả đời làm sát thủ khiến cho Đường Tiêu rất hoài nghi tình cảm của mình.

- Yêu một người, ta không biết người khác có cảm giác gì, có lẽ từ khi yêu mến người về sau, ta ngày đêm nghĩ tới người bao giờ cũng nhớ tới người, mỗi ngày muốn ở cùng người một chỗ.. trời mưa muốn người gió thổi cũng muốn người, sét đánh cũng nhớ tới người lúc ăn cơm cũng nhớ tới người, lúc ngủ cũng nhớ tới người.

Dục Thai công chúa trả lời Đường Tiêu, nước mắt lại giàn dụa chảy xuống.

- Người nghĩ tới ta?

Đường Tiêu gãi đầu rồi ha ha phá lên cười, bị người ta nhớ thương như vậy cũng không phải là chuyện tốt gì, bất kể kiếp trước hay kiếp này hẳn cũng có quá nhiều người nhớ thương rồi.

- Người có thể đứng đắn một chút không được sao?

Dục Thai công chúa lại khóc, nàng bị Đường Tiêu chọc cho khóc lên.

- Điện hạ.

Vi Bản muốn ra tay với Đường Tiêu tuy nhiên vẫn phải xin chỉ thị của Tây Điều Anh Cát ở bên cạnh.

- Không gấp.

Tây Điều Anh Cát khoát tay áo rồi nói:

- Để bọn họ nói hết tình cảm ra sau đó cô muốn trước mặt nam nhân này hành hạ công chúa này, ha ha tư vị nhất định là rất thoải mái.

- Nhưng ta không giống người không nhớ tới người như người nhớ tới ta.

Đường Tiêu do dự một chút rồi nói với nàng.

Dục Thai công chúa thò tay che kín miệng Đường Tiêu rồi nói:

- Ta biết người yêu ta mặc kệ người có thừa nhận hay không thì người liều lĩnh tới đây không tiếc tính mạng của mình đã chứng minh tất cả, kỳ thật là ta ngu ngốc không nên hi vọng người tới, kết quả lại hại người.

- Azzzz.

Đường Tiêu thở dài một hơi dùng hai tay ôm mặt công chúa mà khẽ dùng ngón tay lau nước mắt cho nàng.

Yêu nàng sao không yêu nàng sao yêu nàng sao không yêu nàng sao?

- Yêu hay không yêu ta cũng đã chết, cho nên không thể cứu người thà rằng chết! Hơn nữa dù sao ta cũng đã đáp ứng người hứa với người cho nên không thể nuốt lời.

Đường Tiêu nhìn Dục Thai công chúa thật sâu sau đó nói.

Ở kiếp trước Đường Tiêu nhàm chán đã xem qua một số phim thiết huyết nhìn thấy các chiến sĩ anh dũng bất khuất khảng khái hi sinh, lúc đó hẳn là sát thủ trên chiến trường nên cũng không hiểu chuyện này, bây giờ lại được chính thức tẩy não nghĩ lại cũng thật buồn cười.

Thế nhưng mà bây giờ hẳn đã hiểu rồi.

Con người sống cũng là vì mấy thứ đó bảo vệ mấy thứ đó, có lẽ đó là những thứ mà trong lòng hẳn trân trọng, khi có người muốn phá hoại nó, hẳn nhất định phải đứng ra bằng không sống còn có ý nghĩa gì, một lòng muốn cường đại có ý nghĩa gì.

Hai ngày nay Đường Tiêu cũng biết rằng người Đông Doanh sớm đã cói thực lực vượt xa Đại Minh hẳn biết rằng người Đông Doanh này nếu như đánh tới Thái kinh thành, toàn bộ Trấn Quốc hầu phủ khẳng định sẽ bị thiêu đốt, cho dù Khánh Đô phu nhân cùng đám nha hoàn có thể bỏ chạy nhưng khi toàn bộ Áo Bì Đảo bị chiếm lĩnh bọn họ sẽ chạy tới nơi nào?

Đại Minh triều quân đội có thể thủ hộ Áo Bì Đảo sao?

Không thể.

Áo Bì Đảo bị dị toàn bộ cư dân trên đảo sẽ giống như ở Cư Long cảng vậy hẳn có thể trốn vào núi sâu tu luyện mưu đồ vài chục năm báo thù rửa hận sao?

Không thể.

Cơn tức này hẳn không cách nào nhịn được mấy chục năm.

Đặc biệt là hiện tại hẳn làm sao có thể vứt bỏ Dực Thai công chúa ở chỗ này tùy ý cho người ta chà đạp.

Không thể!

Cho nên hẳn muốn toàn lực chiến đấu một trận.

Cho dù là tất cả đều nát tan.

- Người minh người chính là người yêu của công chúa sao?

Tây Điều Anh Cát dùng một loại cảm giác ưu việt nhìn Đường Tiêu.

Cảm giác ưu việt đến từ thực lực Tây Điều Anh Cát là một gã cuồng võ sĩ sơ cấp có được tu vi Địa Nguyên tứ cấp, ở bên cạnh là một gã cuồng võ sĩ trung cấp là một người có tu vi Địa Nguyên ngũ cấp, còn trước mặt hẳn chỉ là một gã đại võ sĩ mà thôi.

Tây Điều Anh Cát cảm thấy sự ưu việt còn đến từ quốc gia mạnh mẽ, tàu chiến đấu cường đại của Đông Doanh, quân đội Đông Doanh mạnh mẽ, hỏa lực mạnh mẽ.

- Nàng là nữ nhân của ta.

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn Tây Điều Anh Cát.

- Người không nên có chủ ý gì với nàng nếu không hôm nay người chết chắc rồi.

320. Chương 320: Làm Nhục Thái Tử Phi.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 320: Làm nhục thái tử phi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Ha ha ha ha...

Tây Điều Anh Cát nở ra nụ cười, chuyển hướng về phía Vĩ Bản mà nói:

- Ái khanh chuyện này có phải nghe rất buồn cười không?

- Người Minh giống như ếch ngồi đáy giếng dĩ nhiên là buồn cười.

Vĩ Bản khom người đáp lại.

- Người là người Minh cô biết người là con của Trấn Quốc hầu ở Thái kinh thành, hơn nữa mười sáu tuổi đã có tu vi đại võ sĩ đỉnh phong.

Sắc mặt của Tây Điều Anh Cát càng trở thêm ngạo mạn:

- Nếu như người có thể bắt nàng hàng phục cô, lần này cô chinh phục Áo Bì Đảo sau khi chơi đùa nàng chán xong, sẽ có thể trả lại cho người.

- Bỏ công tử vừa mới chơi đùa với nữ nhân và muội muội của người cảm giác rất thoải mái, người có muốn ta trả lại cho người không?

Đường Tiêu mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ dâm tà.

- Người? Chỉ sợ không còn thời gian.

Tây Điều Anh Cát mặt se lại, hắn vừa rồi nghe nói Vũ Đăng lan và Thương Tĩnh Không sau khi bị khống chế tinh thần thì không còn kiểm soát được liệu bọn họ có thể cùng hắn làm loại chuyện này rồi không?

- Không có thời gian sao? Ở cạnh mộ của Vũ Đăng Lan có một cái bát màu hồng, hơn nửa nước của nàng ta cũng rất nhiều.

Đường Tiêu chặc chặc vài tiếng tựa hồ đang tận hưởng dư vị.

Đúng vào lúc này, ở đằng sau của Tây Điều Anh Cát truyền tới từng hồi bước chân ầm ỉ, vài tên thị vệ sợ hãi mà kêu lên:

- Thái tử điện hạ không xong rồi thái tử phi và công chúa điện hạ không thấy đâu hết.

- Người người...

Tây Điều Anh Cát dùng ngón tay chỉ về phía Đường Tiêu, hắn không tìm được cơn giận, cạnh mộ của thái tử phi có một cái bát màu hồng, hơn nửa nước của Vũ Đăng Lan đúng là rất nhiều, mấu chốt của vấn đề này là ở chỗ, vợ của hắn bị người ta làm nhục, thậm chí bị nói ra ở ngay trước mặt thủ hạ, mặt của Tây Điều Anh Cát sau này còn để ở đâu được?

- Đường Tiêu.. người...

Dực Thai công chúa nắm lấy ông tay áo của Đường Tiêu, lộ ra vẻ rất không vui.

Nàng then.

Đường Tiêu quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn Dực Thai công chúa cảm thấy kỳ quái lúc này nàng ta vẫn còn tâm tư ghen hay sao?

Đường Tiêu không chế thân thể của Vũ Đăng Lan đối với trí nhớ của nàng cũng không bỏ sót, không cần cỏi quần của nàng chỉ cần xem xét trí nhớ của nàng là được hắn cũng lười giải thích với Dực Thai công chúa, hắn nói những lời này là muốn cho Tây Điều Anh Cát phải tức chết.

- Đi chết đi.

Tây Điều Anh Cát mắt đỏ rực lên, tám đạo vân triện trong cơ thể của hắn bay ra, ngưng kết thành một cụ chưởng đánh về phía Đường Tiêu.

Tuy nhiên một chưởng này sau khi đánh xuống hắn lại đột nhiên thu về.

Bởi vì Vũ Đăng Lan và Thương Tĩnh Không không biết từ khi nào đã xuất hiện ở trước mặt của hắn hai người bọn họ một người là thái tử phi một người là Đông Doanh công chúa hiển nhiên đã trở thành con tin của Đường Tiêu và không cách nào cứu đi.

Đường Tiêu để hồn mình vào trong ấn ký của hai con rối này làm sao có thể dễ dàng bị lau mất được, mặt khác ở trong phạm vi nhất định Đường Tiêu có thể đem hai người bọn họ thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

- Thả các nàng ra.

Tây Điều Anh Cát tỉnh táo lại hướng về phía Đường Tiêu mà quát to.

- Được nhưng mà tên kia phải mổ bụng tự vẫn.

Đường Tiêu chỉ về phía Vi Bản rồi nói.

- Mơ tưởng.

Tây Điều Anh Cát lập tức cự tuyệt Đường Tiêu.

- Mơ tưởng sao?

Đường Tiêu neho con mắt lại Vũ Đăng Lan bỗng nhiên giống như một con chó, bò xuống mặt đất, đem quả cỏi xuống dưới lộ ra bờ mông trắng toát sau đó lại bò một vòng, giống như chó cái không ngừng hướng về phía Tây Điều Anh Cát Vĩ Bản và đám thị vệ kia chống mông.

- Làm càn!

Tây Điều Anh Cát thấy cảnh tượng này thì muốn phun ra máu đặc biệt là khi nhìn thấy Vĩ Bản và đám thị vệ kia giờ phút này đôi mắt đều nhìn chăm chăm về phía bờ mông trắng của Vũ Đăng Lan.

Vũ Đăng Lan đột nhiên tới gần Đường Tiêu, quỳ trước mặt hắn sau đó cách quần thò tay vuốt ve cái kia của hắn, còn đem mặt dán lên, khuôn mặt lộ vẻ mê say.

- Tiện nữ này mau cút.

Dực Thai công chúa thấy nàng chiếm tiện nghi của Đường Tiêu thì lập tức đá một cước vào mặt của nàng, tuy nhiên vì nàng bị cấm chế trời buộc nên chân cũng không có khí lực nào.

Đường Tiêu bắt đắc dĩ nhìn Dực Thai công chúa, nữ nhân khi ghen đúng là không quan tâm tình thế hiện tại của bọn họ, thật sự là bội phục. Đường Tiêu đành phải để Vũ Đăng Lan quay đầu bò về phía Tây Điều Anh Cát.

- Vĩ Bản người mau mở bụng đi.

Thương Tĩnh Không công chúa đột nhiên hướng về phía Vĩ Bản mà hô lớn.

- Mơ tưởng.

Tây Điều Anh Cát trừng mắt nhìn Thương Tĩnh Không tựa hồ do dự điều gì đó.

- Ca ca là muội huynh không để ý tới muội sao?

Thương Tĩnh Không tuyệt vọng nhìn Tây Điều Anh Cát mà khóc, lúc trước câu nói kia là Đường Tiêu thay nàng nói câu nói đằng sau là nàng tự mình nói.

Các người vì vinh quang của đế quốc có thể hi sinh.

Trong mắt của Tây Điều Anh Cát hiện ra vẻ hung tàn, tựa hồ hắn đã thầm quyết định được.

- Ca ca huynh ngay cả muội cũng mặc kệ sao?

Thương Tĩnh Không không tin nổi mà nhìn Tây Điều Anh Cát.

- Sau khi muội chết ta sẽ báo thù uội.

Tây Điều Anh Cát đột nhiên rút bảo kiếm bên hông hướng về phía Vũ Đăng Lan và Thương Tĩnh Không định chém nát báy. đọc truyện mới nhất tại .

- Hồ đồ không ăn thịt con, người ngay cả muội muội của mình cũng giết, thật sự là súc sinh cũng không bằng.

Đường Tiêu thở dài một tiếng, hắn cũng đã ngờ tới kết quả này, tuy nhiên sau khi tận mắt nhìn thấy vẫn hơi cảm khái.

Đường Tiêu đương nhiên không để cho hai nữ nhân này chết dễ dàng vậy hắn vừa cất tiếng nói xong liền thu hồi bọn họ vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

- Người biết tại sao cô vừa rồi công không giết người ngay tại chỗ không? Bởi vì cô muốn cho người thấy tình cảnh cô âu yếu nữ nhân của người, đem bọn họ sống dưới háng của cô.

Tây Điều Anh Cát thu hồi bảo kiếm, từng bước từng bước tiến về phía Dực Thai công chúa.

Tây Điều Anh Cát là cường võ sĩ, tương đương với cường giả Địa Nguyên tứ cấp ở Đại Minh vương triều có được tám đạo phù triệu, đủ để trấn áp cường giả Địa Nguyên nhị cấp của Đường Tiêu không thể động dấy.

Đúng lúc Tây Điều Anh Cát hướng về phía Đường Tiêu đi tới, Đường Tiêu ôm lấy Dực Thai công chúa lui về phía đằng sau, hơn mười con rối cấp bậc Địa Nguyên tam cấp ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ lao ra

kết thành khô yêu trận, Đường Tiêu dùng Loa Toàn Giảo Nhục trận bao quanh Giải Kiếm Kích tấn công về phía Tây Điều Anh Cát.

321. Chương 321: Quỷ Xuống.

Sát Vương

Chương 321: Quỷ xuống.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vi Bản nhìn thấy cảnh tượng này thì sắc mặt khẽ biến đổi, hần lập tức xông lên kéo lấy cánh tay của Tây Điều Anh Cát trong tay đã xuất hiện một thanh yêu đao, một hồi thanh âm vô cùng chói tai vang lên, ngay sau đó Giải Kiếm Kích của Đường Tiêu đã bị yêu đao của Vi Bản đánh bay.

Năm đao vân triện giống như lốc xoáy chạm vào đao cương cường đại của Vi Bản xong thì giống như là chạm phải hỏa diễm vậy tiêu tán ở hư không.

Trung cấp cường võ sĩ, thực lực Địa Nguyên ngũ cấp thật là quá mức cường đại.

Đường Tiêu đột nhiên xuất ra một Luyện Yêu Đại Thủ Ấn, yêu đao lập tức đánh tan Luyện Yêu Đại Thủ Ấn không còn tăm hơi, Đường Tiêu đành xuất ra ngặc mai rùa, chắn ở trước mấy con rối, tuy nhiên trong cuộc chiến này ngặc mai rùa giống như là tờ giấy mỏng vậy không chịu nổi một đòn, dễ dàng bị yêu đao bổ nát.

- Để mạng của người Minh lại cho ta.

Tây Điều Anh Cát hướng về phía Vi Bản mà hô to một tiếng.

Vi Bản gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, hần lại vung đao đánh về phía Đường Tiêu một lần nữa, ở trong khô yêu trận hơn mười con rối Địa Nguyên tam cấp không có lực hoàn thủ.

Đường Tiêu bắt đầu dĩ đành phải thu bọn họ vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, xuất ra Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp bao bọc tại người, cũng thu Giải Kiếm Kích vào người lại, Luyện Yêu Thối Ma Hồ không cách nào chữa trị được Đường Tiêu đành phải mượn bá vương mâu của Lâm Quý mà cầm nơi tay.

Nhanh chóng sau đó bá vương mâu cũng bị đánh cho đứt đoạn.

- Người Minh mau quỷ xuống.

Vi Bản ở đằng sau lưng của Tây Điều Anh Cát hét to một tiếng, hướng về phía Đường Tiêu mà hét lớn .

- Quỷ con mẹ ngươi.

Đường Tiêu lộ vẻ khinh thường hướng về phía Tây Điều Anh Cát mà dựng thẳng ngón tay giữa.

- Người Minh mau quỷ xuống.

Vi Bản đột nhiên xuất ra một đao chém xuống đầu của Đường Tiêu.

Đường Tiêu không thể né tránh, phía sau hần là Dực Thai ông chúa, hần liền giơ đoản đao lên nghênh đón.

Đoản đao chém đứt thành từng đoạn, yêu đao rơi thẳng từ trên trời xuống, chém vào Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp của Đường Tiêu, Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp bị tạo thành một lỗ hổng, huyết thủy từ trên trán của Đường Tiêu chảy xuống.

- Quỷ xuống.

Vi Bản một lần nữa quát to một tiếng, một đao kia hần đã dốc hết lực đao.

- Quỷ con mẹ ngươi.

Đường Tiêu vẫn lộ ra vẻ khinh thường quay về duỗi ngón giữa lên hướng về phía Tây Điều Anh Cát và Vi Bản.

- Người Minh hèn mọn mau quỳ xuống.

Tây Điều Anh Cát toàn thân tràn ngập khí tức uy áp mà quát lớn, như một ngọn núi đè lên trên người Đường Tiêu.

Tám đạo vân triện phát lực một đạo vân triện nhưng Đường Tiêu không thể ngăn cản được, nguyên một đám con rối lúc này bị Vi Bản chém cho trọng thương, lúc này cũng không thể làm gì được, Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp toàn thân Đường Tiêu rắc rắc bạo nổ.

- Quỳ xuống.

Tây Điều Anh Cát lại tăng thêm uy áp hướng về phía Đường Tiêu mà hét lớn.

Vi Bản cũng cảm thấy được sự tức giận của Tây Điều Anh Cát cho nên càng thêm tức giận uy áp lên trên người của Đường Tiêu, đặc biệt là hai chân của hắn.

Đường Tiêu vừa rồi kháng cự uy áp của Tây Điều Anh Cát đến cực hạn, Vi Bản lại gia tăng thêm uy áp khôi giáp dưới hai chân của hắn bị đánh nát hai đầu gối cũng vỡ vụn, huyết thủy theo chân của hắn mà chảy xuống.

Nhưng mà hắn vẫn đứng vững.

- Đường công tử...

Dực Thai công chúa không thể động đậy nhìn Đường Tiêu chảy máu mà lòng đau như cắt.

Đường Tiêu lúc này đau khổ đến cực điểm tuy nhiên trên mặt của hắn vẫn hiện ra vẻ khinh thường.

- Quỳ xuống, người Minh mau quỳ xuống.

Tây Điều Anh Cát bị kích làm cho nổi giận huy lực một kiếm chém về phía Đường Tiêu.

Tây Điều Anh Cát có thực lực không bằng Vi Bản nhưng toàn lực hắn bổ xuống Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp vẫn bị chém thành từng lỗ thủng, toàn thân máu huyết của Đường Tiêu mơ hồ, rốt cuộc cũng không chịu được cả người rầm một tiếng ngã xuống mặt đất.

- Người Minh các ngươi cũng chỉ có vận mệnh giống như là heo chó.

Tây Điều Anh Cát từ trên cao nhìn xuống đắc ý mà cất tiếng.

Nằm ở trên mặt đất, Đường Tiêu vẫn dựng ngón tay giữa lên, khuôn mặt vẫn tràn ngập sự khinh thường.

Thái tử phi Vũ Đăng Lan và Đông Doanh công chúa Thương Tĩnh Không đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Đường Tiêu các nàng lập tức cử quần, lộ ra bờ mông trắng, giống như hai con chó giẫy dụa ở trên mặt đất, muội muội Thương Tĩnh Không còn leo về phía Tây Điều Anh Cát sờ sờ dưới háng của hắn.

Người Minh ngươi muốn chết phải không ta thành toàn cho ngươi.

Tây Điều Anh Cát không thể chịu nổi sự nhục nhã này, hắn vung một kiếm lên toàn lực đâm về phía Đường Tiêu.

Cùng lúc đó thái tử phi Vũ Đăng Lan và công chúa Thương Tĩnh Không cũng biến mất bên người Đường Tiêu.

Đường Tiêu không chết bất kỳ lúc nào cũng có thể chà đạp công chúa và thái tử phi, làm mất tôn nghiêm của thái tử Tây Điều Anh Cát hắn.

- Đường công tử...

Dực Thai công chúa khóc không thành tiếng mất hết can đảm trở mắt nhìn người trong lòng của mình bị lăng nhục tra tấn, bị kiếm đâm cho thương tích đầm đìa, chuyện này đối với nàng quá mức tàn khốc rồi.

Hơn nữa hắn vì nàng mà đến vì nàng mà chết.

- Người yêu ta sao người thật sự quan tâm ta sao tại sao ta một chút cảm giác cũng không có?
- Yêu hay không yêu ta không dám hứa hẹn trước bởi vì chuyện này vốn không thể nói rõ ràng, nhưng ta có thể cam đoan với người nếu như có người nào khi dễ người Đường Tiêu ta sẽ không tiếc tính mạng đi bảo hộ.
- Người nói là người có thể vì ta mà chết
- Có thể.

Tình cảnh ở Hoa Liên thành phẳng phất giống như vừa xảy ra, hiển hiện tại vì nàng mà chết, khi đó Dục Thai công chúa không tin.

Nhưng bây giờ khi nàng tin thì mọi chuyện đã muộn.

Máu tươi từ miệng của Đường Tiêu chảy xuống ánh mắt của hắn càng trở nên một mị, Tây Điều Anh Cát thu hồi thanh kiếm, thu hồi uy áp với Dục Thai công chúa, dẫm lên trên thi thể của Đường Tiêu, hướng về phía Dục Thai công chúa mà từng bước bước qua.

Tây Điều Anh Cát vốn có tâm tình tốt để hưởng thụ mỹ nhân sau đó Đường Tiêu ngoài ý muốn xuất hiện, làm nhục thái tử phi và Đông Doanh công chúa khiến cho hắn vô cùng tức giận hắn bây giờ muốn làm cho Dục Thai công chúa thật nhục nhã để tìm lại sự tự tin của Đông Doanh đế quốc.

- Người tên súc sinh này!

Hai mắt của Dục Thai công chúa phun ra lửa giận, chỉ hận mình võ công tu vi quá thấp, không cách nào báo thù cho Đường Tiêu.

- Người Minh ti tiện, các người ngoại trừ bị ta đánh bại bị ta chà đạp thì còn biết cái gì?

Tây Điều Anh Cát lộ ra thần sắc khinh thường.

322. Chương 322: Phát Động Thời Gian Chi Tinh.

Sát Vương

Chương 322: Phát động thời gian chi tinh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Có thể giết người.

Ở sau lưng của Tây Điều Anh Cát vang lên một thanh âm, Tây Điều Anh Cát cả kinh vô ý thức quay đầu lại nhìn, thì thấy một lưỡi đao hàn thiết đã phá vỡ hộ thể cương khí của hắn, đâm vào trong lồng ngực của hắn.

Người cầm chặt thanh đoản đao đó chính là Đường Tiêu huyết nhục mơ hồ.

Đường Tiêu đứng lên, một đao phóng ra với tốc độ cực nhanh, căn bản không có ai nhìn thấy rõ ràng kể cả Vi Bản cũng không thấy.

Vừa rồi khi Vi Bản chém giết đám con rối của Đường Tiêu Đường Tiêu đã nuốt Liệt Hồn đan vào bụng đồng thời cũng kích xuất Thời gian chi tinh ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sau một thời gian nó đã có tác dụng.

Cho tới bây giờ, hiệu lực của Liệt Hồn Đan và thời gian chi tinh đã tới, bằng không Đường Tiêu cũng sẽ không chờ tới giờ phút này mới ra tay. Sau khi nuốt liệt hồn đan và dẫn xuất thời gian chi tinh cũng đồng nghĩa linh hồn sẽ vỡ vụn, tính mạng nhanh chóng bị thiêu đốt, tuy nhiên Đường Tiêu cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đã quyết định tuân thủ hứa hẹn không vứt bỏ Dực Thai công chúa thì không thể mặc kệ, thay vì mấy chục năm sau báo thù không bằng bây giờ thỏa thích bùng cháy lên.

Cho dù nó giống như lưu tinh chỉ rực rỡ trong nháy mắt cho dù chỉ xuyên việt một năm tới đây đã không còn Đường Tiêu cũng không hối hận.

Không chỉ vì Dực Thai công chúa không chỉ vì con dân của Đại Minh vương triều mà còn vì tôn nghiêm của hân.

Cả đời làm sát thủ, ta chỉ có thể bị giết chứ không thể bị làm nhục.

Liệt Hồn Đan sau khi phục dụng khiến cho tu vi của Đường Tiêu tăng lên gấp mười lần, một đạo vân triện biến thành mười đạo, tu vi tương đương với Địa Nguyên tứ cấp đỉnh phong, Tây Điều Anh Cát có tám đạo vân triện dĩ nhiên không phải là đối thủ.

- Người... làm sao có thể?

Tây Điều Anh Cát kinh nghi bất định mà nhìn Đường Tiêu sợ hãi nói.

Một gã Địa Nguyên nhị cấp làm sao có thể đâm thủng hộ thể cương khí của Địa Nguyên tứ cấp cường võ sĩ, lực lượng song phương đối lập hoàn toàn.

- Thái tử điện hạ.

Đứng ở ngoài gian phòng, đám thị vệ Vi Bản nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng không kinh hãi mà kinh hãi, chuẩn bị xông tới cứu tột.

- Đáng tiếc cô không biết người làm thế nào đánh lén thành công tuy nhiên một đao kia cũng không trúng chỗ hiểm của ta.

Tây Điều Anh Cát hướng về phía Đường Tiêu mà nói sau đó hân dùng hai ngón tay kẹp một nửa đoản đao kia mà rút ra khỏi ngực.

Đối với một cường võ sĩ mà nói, thương thế không đâm trúng bộ vị yếu hại thì căn bản không đáng lo.

- Thật không?

Đường Tiêu ôm hai tay vô cùng thương cảm mà nhìn Tây Điều Anh Cát. Một đao vừa rồi của hân chỉ là phát ra hiệu lực mà thôi.

- Người Minh người còn sống thì rất tốt, để xem cô làm thế nào chà đạp công chúa mà người yêu.

Tây Điều Anh Cát vuốt ve nửa đoản đao trong tay, ngạo mạn mà nhìn về phía Đường Tiêu.

- Kỳ thật bốn công tử vừa rồi đâm là cố ý đâm trật.

Đường Tiêu nhàn nhạt trả lời Tây Điều Anh Cát một câu.

- Ha ha thật sao?

Tây Điều Anh Cát lộ ra vẻ khinh thường.

- Giết người thì quá tiện nghi cho người rồi.

Đường Tiêu ôm hai tay trên mặt lộ ra vẻ trào phúng.

- Đúng là người Minh không biết sống chết.

Tây Điều Anh Cát cũng không biết vì sao khi nhìn thấy ánh mắt và nghe lời nói của Đường Tiêu thì trong lòng loạn lên, đoản đao vung lên, hướng về phía cánh tay của Đường Tiêu mà đánh tới, trong tích tắc khi đoản đao bắn về phía Đường Tiêu, một nửa đoản đao của Tây Điều Anh Cát biến mất không còn thấy gì nữa, trong tay của hân đột nhiên xuất hiện hai vật hình trứng rất kỳ quái.

Yết hầu của Tây Điều Anh Cát cũng hơi co rút, từ trong đó truyền ra vật gì đó hôi thối, hân vô ý thức đem vật đó nuốt xong, kinh ngạc nhìn đồ vật trên tay, là hai quả trứng bị đập nát, Tây Điều Anh Cát đột nhiên phát ra thanh âm kinh hãi, sau đó vô ý thức nhìn xuống bụng mình. truyện copy từ

Quần của hắn không biết từ lúc nào đã bị cắt, mấy thứ đồ vật phía dưới cũng không còn nữa, từ nơi đó nhỏ ra từng giọt máu.

Khó trách vừa rồi hắn cảm thấy đau nhức vô cùng.

- A...

Tây Điều Anh Cát gào lên thảm thiết, vội vàng cầm hai trái trứng trong tay mà ấn xuống dưới háng của mình, lúc này hắn chợt nhớ tới một chuyện trọng yếu hơn, hai quả trứng vẫn ở nơi đây nhưng mà cục lạ xướng để khoai hoạt thì đâu mất rồi?

- Người nuốt nó vào bụng rồi.

Đường Tiêu có ý tốt nhắc nhở Tây Điều Anh Cát một câu.

Dạ dày của Tây Điều Anh Cát co rút một hồi hắn đột nhiên hiểu ra thứ vừa rồi hắn nuốt là cái gì, vội vàng dùng sức phun nó ra từ trên dạ dày, nổi lại chỗ cũ.

Tuy nhiên sau một khắc trong tay của hắn lại xuất hiện hai quả trứng mà yết hầu cũng truyền tới từng mùi thối.

- Người... người đến tột cùng dùng yêu thuật gì với cô .

Tây Điều Anh Cát kịch liệt ho khan, hướng về phía Đường Tiêu mà quát to trong nháy mắt hắn có cảm giác như là sụp đổ.

- Điện hạ người Minh này có khả năng dùng thời gian chi tinh.

Vi Bản kiến thức rộng rãi nhìn thấy màn quỷ dị trước mắt thì liền hiểu ra.

- Thời gian chi tinh?

Tây Điều Anh Cát đại biến sắc mặt, hắn đương nhiên đã nghe nói qua thời gian chi tinh nhưng mà vẫn chưa từng nghe nói ai có thể phá giải bí cảnh để lấy được nó.

Hơn nữa cho dù có thời gian chi tinh thì với đẳng cấp Địa Nguyên nhị cấp đại võ sĩ cũng không thể sử dụng được.

- Quỷ bình.

Đường Tiêu hướng về phía Tây Điều Anh Cát thái tử mà quát to một tiếng, sau một khắc Tây Điều Anh Cát cũng ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt của hắn, giờ phút này Tây Điều Anh Cát ngoại trừ cảm thấy đầu gối đau kịch liệt thì cái gì cũng không nghĩ ra.

- Đường công tử.

Dực Thai công chúa cũng như bọn họ không nhìn thấy được cảnh tượng phát sinh trước mắt.

- Gọi là lão công.

Đường Tiêu mỉm cười, uốn nắn cách xưng hô của Dực Thai công chúa.

- Các người còn đứng đó làm gì nhìn hắn giết cô sao?

Tây Điều Anh Cát tuyệt vọng nhìn Vi Bản và đám thị vệ kia rộng lớn.

- Cứu thái tử điện hạ.

Vi Bản cắn răng hướng về phía đám thị vệ phía sau mà quát lớn, hắn cũng nắm lấy yêu đao đánh về phía Đường Tiêu.

Đối với người dùng thời gian chi tinh, tựa hồ dùng hộ thể cương khí bảo hộ mình thì không có cách nào tốt hơn, tuy nhiên thái tử điện hạ đã hạ lệnh rồi Vi Bản cũng không thể không vung đao xông lên.

- Người Minh đi chết đi.

Vi Bản giơ tay nhảy lên trên không trung, đột nhiên bổ chém về phía Đường Tiêu, hấn làm tất cả chỉ là để thể hiện cho thái tử coi.

- Lão công cẩn thận.

Dực Thai công chúa hét to một tiếng.

Đường Tiêu không có việc gì mà Tây Điều Anh Cát thì lại gào thảm một tiếng, Vi Bản vung đao chém xuống lại chém đúng vào cánh tay của Tây Điều Anh Cát duỗi ra, cứ thế mà bị đứt.

323. Chương 323: Tây Điều Anh Cát Cầu Xin

Sát Vương

Chương 323: Tây Điều Anh Cát cầu xin

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Trong lúc Đường Tiêu thi triển thời gia ngưng trệ, cho dù Vi Bản có công kích như thiểm điện thì thân hình hấn vẫn chậm chạp như ốc sên trong mắt của Đường Tiêu.

- A, đau chết cô rồi, ái khanh sao ngươi lại chém ta?

Tây Điều Anh Cát thống khổ mà gào to.

- Thần rõ ràng là nhắm vào hấn mà

Vi Bản đỡ khóc đỡ cười hấn vội vàng thu tay, ngưng tụ toàn bộ nội lực vào hộ thể cương khí để phòng Đường Tiêu ra tay với mình.

Bốn gã võ sĩ thị vệ cường giả Địa Nguyên tứ cấp không chú ý tới cuộc đối thoại của Vi Bản và Tây Điều Anh Cát nhanh chóng vung đao chém về phía Đường Tiêu.

Tuy nhiên lúc bọn họ rơi xuống đất cánh tay mỗi người đều đứt đoạn, bụng của bọn họ bị xé ra, mùi hôi bốc lên nồng nặc, trong miệng bọn họ đều dính một đoạn ruột của mình, muốn nôn cũng không nôn được.

Vi Bản nhìn thấy cảnh tượng trước mặt cũng không kìm được mà nôn ọe, hấn thảm cảm thấy mình may mắn may mắn vì tu vi võ công của mình đủ cao cho nên người Minh này không ra tay với mình được.

- Hừ, thời gian chi tinh thì sao? Người Minh hèn mọn bị ỏi có thể tiêu trừ hộ thể cương khí của bốn tọa sao? Giết không được bốn tọa cấm chế chưa diệt thì ngươi đừng hòng phá được cấm chế cứu Dực Thai công chúa.

Vi Bản nói xong ngẩng đầu vô cùng kiêu ngạo mà nhìn Đường Tiêu, chỉ cần hấn không động đao thì Đường Tiêu không cách nào mượn tay của hấn xúc phạm tới thái tử rồi, đối với sự an nguy của thái tử lúc này hấn cũng chỉ có thể hữu tâm vô lực.

- Ái khanh... đừng... chọc giận hấn.

Tây Điều Anh Cát đã biết sự lợi hại của thời gian chi tinh không ngừng khuyên nhủ Vi Bản.

Đáng tiếc lúc này Vi Bản không để ý tới nữa, hấn trung phẫn nhìn thái tử, không biết thái tử nói gì.

- Vị Đường công tử này nếu như ngươi tha cho cô một con đường sống để cho cô rời khỏi nơi này thì cô nhất định sẽ giải trừ cấm chế cho Huyền Nhi công chúa, cho các ngươi trở lại Thai kinh thành an toàn, tàu chiến cũng sẽ rút về quốc thổ Đông Doanh.

Nhưng nếu như ngươi khư khư cố chấp muốn giết cô thì ỉh viễn cũng không cách nào cứu Dực Thai công chúa được, thậm chí ngươi cũng phải táng thân.

Tây Điều Anh Cát ra điều kiện với Đường Tiêu.

- Người cho rằng ta không giết được hắn sao?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng.

- Người Minh người cũng đừng vội cuồng vọng, cho dù người có thể nuốt kỳ dị đan được tăng tu vi nhưng hiện tại tu vi của người vẫn kém ta rất xa, cho dù người có thể khống chế thời gian nhưng có thể làm khó dễ được ta sao? Ha ha người chém ta đi,.

Vi Bản đem tất cả nội lực tập trung vào hộ thể cương khí, hắn biết rõ chỉ cần hắn không chết tiếp tục vây khốn Dược Thai công chúa thì không sợ người Minh này không thuận phục.

Thời gian chỉ tính chần động, tối đa chỉ có thể kiên trì một canh giờ mà thôi, chỉ cần gắng gượng qua một canh giờ là đủ

Một đạo khói đen bay ra, lang thần bỗng lập tức xuất hiện, bao trùm cả người của Đường Tiêu, khói đen tán đi trên người của Đường Tiêu hiện ra vô số răng sói sắc nhọn, hai cái răng nanh hung ác thò ra, một thanh âm gào rú kinh tâm động phách thốt lên. Hiện tại Đường Tiêu đã hiển lộ thực lực Địa Nguyên ngũ cấp đỉnh phong .

Lúc trước Hồ bại dựa vào lang thần bỗng này mà tiến vào trong bí cảnh do Dê yêu bày ra, tung hoành không có kỵ ai cả, một đường chém giết tới tầng thứ mười.

Hôm nay Đường Tiêu muốn dùng nó để tẩy huyết người Đông Doanh.

- Đây là vật gì?

Vi Bản giật mình mà nhìn Đường Tiêu, lúc này hắn càng khó hiểu.

- Một đám ếch ngồi đáy giếng làm sao biết được Viêm Hoàng Thiên đạo tồn tại mấy nghìn năm cường đại thế nào?

Đường Tiêu quát lên một thanh âm chói tai, thân hình của hắn lóe lên, trong nháy mắt trên người của Vi Bản đã xuất hiện bảy tám lỗ máu.

Đây không phải là lang thần bỗng đâm vào mà là yêu đao đâm vào.

- Hảo đao.

Đường Tiêu nói xong ngón tay khẽ vẩy vài giọt máu trên yêu đao xuống, thanh yêu đao này tựa hồ muốn thoát khỏi khống chế của Đường Tiêu nhưng nhanh chóng dưới sự uy áp cường đại của hắn mà bị khuất phục.

Lang thần bỗng bị Đường Tiêu mang trên người hàn thiết đoản đao không có, Đường Tiêu quyết định dùng thanh yêu đao mà thay thế.

- Người...

Vi Bản lộ ra vẻ kinh ngạc, hộ thể cương khí dưới tình huống này cũng bị Đường Tiêu phá vỡ, yêu đao mất đi.

- Người nói ta không phá được hộ thể cương khí của người, giết không được người, không phá được cấm chế của người sao?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng.

- Ta ta....

Vi Bản không thể nói câu nào nữa, hắn giống như bốn gã cuồng võ sĩ, miệng của mình đã bị một đồng ruột thối rửa nhét vào.

Vi Bản lâm vào trong sợ hãi thật lớn, hắn liều mạng co rút nhưng tất cả đều không nhô ra được, tiếp tục nhét vào trong miệng của hắn, Vi bản vội vàng muốn dùng tay kéo ra nhưng hắn nhanh chóng phát hiện hai cánh tay không tuân theo sự sai sử của hắn nữa rồi, giờ phút này cánh tay của hắn giống như tay của người khác.

Nếu như không phải vì thời gian có hạn, hơn nữa còn phải cứu Dực Thai công chúa Đường Tiêu nhất định sẽ từ từ tra tấn cho Vi Bản chết.

Luyện Yêu Đại Thủ Ấn mấy lần không cách nào thành hình, Đường Tiêu cân nhắc chuyện này có lẽ là do ảnh hưởng của thời gian chi tinh cho nên đành bỏ qua chuyện thu Vi Bản làm con rồi.

Đường Tiêu hiện tại cho dù ngưng tụ ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn cũng không có cách nào thu Vi Bản làm con rồi được, Địa Nguyên tứ cấp sau khi thoát thai hoá cốt, phải dùng Thối Ma Đại Thủ Ấn mới thu được mà Đường Tiêu cần phải đột phá tới Địa Nguyên tứ cấp mới tu luyện được nó. xem tại

Yêu dao của Đường Tiêu lóe thành một đường vòng cung, cả người của Vi Bản sau khi chết đều bị thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Vi Bản sau khi chết, Dực Thai công chúa liền được giải trừ cấm chế trên người, cùng với cấm chế trong phòng cũng biến mất.

- Lão công.

Dực Thai công chúa vẫn giống như ở trong mộng gọi một tiếng sau đó ngã vào trong ngực của Đường Tiêu.

- Rốt cuộc cũng đã xong.

Đường Tiêu cười hắc hắc, hần thu hồi một thân da sói, thuận di đưa Dực Thai công chúa tới bên người sau đó ôm nàng vào trong ngực, hôn lên mặt nàng một cái.

Dực Thai công chúa thò tay ra vuốt vuốt mặt của Đường Tiêu, toàn thân vẫn không ngừng run rẩy, trong lòng toát lên một vẻ vui sướng.

Nàng không cách nào tưởng tượng được thực lực của Đường Tiêu trong nháy mắt tại sao lại tăng cao lên như vậy tuy nhiên hiện tại cũng không phải là thời điểm truy hỏi, hơn nữa Đường Tiêu lại như trước kia lấy yếu thắng mạnh chuyển bại thành thắng là tốt rồi.

Sau khi nuốt đan dược xong thực lực của Đường Tiêu so với bình thường sẽ tăng lên gấp mười lần, nhưng sau này thân thể sẽ thối rữa, hồn phi phách tán, mà thời gian chi tinh cũng sẽ làm cho Đường Tiêu trở nên già yếu, tổn hại đến lẽ trình nhân sinh của hần ở kiếp này.

324. Chương 324: Người Minh Cuồng Vọng

Sát Vương

Chương 324: Người Minh cuồng vọng

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 20 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda :

Cho nên Đường Tiêu cũng không có thời gian nhiều để vỗ về an ủi Dực Thai công chúa, hần nhất định phải trong một canh giờ, phá hủy các tàu chiến đấu của Đông Doanh để quốc cũng như giết ba vạn võ sĩ nơi này, đem bọn họ bóp chết ở Cơ Long cảng.

- Đường công tử, xin tha cho cô một mạng.

Tây Điều Anh Cát như một con chó bò tới từ mặt đất ôm chân của Đường Tiêu mà cầu khẩn.

- Tha cho người?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, cúi người đánh vào đan điền của hoàng tử Tây Điều Anh Cát, sau đó chặt đứt chân của hần, dùng một sợi dây thừng cột hần vào phía sau của mình.

Giết hần thì quá tiện nghi cho hần rồi phải tra tấn hần một thời gian, sau khi thời gian chi tinh sắp kết thúc thì chấm dứt cái mạng chó của hần.

Tây Điều Anh Cát hoàng tử liền mắng to liên tục tuy nhiên sau một khắc hần mắng không nổi nữa, cổ họng của hần xuất hiện cảm giác kỳ dị.

Rất nhanh hần phát hiện ra được đó chính là lưỡi của hần.

Dực Thai công chúa lấy trâm ở trên đầu không ngừng đâm về phía đầu của Tây Điều Anh Cát, khiến cho trên người của hần đều là máu huyết, không có lưỡi Tây Điều Anh Cát chỉ có thể phát ra tiếng a a thảm thiết.

- Heo chó cũng không bằng người Đông Doanh, loại chó như ngươi mà cũng muốn chiếm tiện nghi của chúng ta.

Dực Thai công chúa lại vung cây trâm ra tiếp tục đâm.

- Thật là buồn nôn.

Dực Thai công chúa đem cây trâm nắm xuống đất, một cước dẫm nát.

Đường Tiêu nhin không được cảm giác nôn mửa, hần kéo Dực Thai công chúa mà nói;

- Lão bà chúng ta đi thôi.

Đường Tiêu cần phải nhanh chóng khống chế mấy gã võ sĩ ở bên ngoài không thể lưu lại quá nhiều thời gian bên cạnh Tây Điều Anh Cát. Hần hiện tại không cách nào dùng Luyện Yêu Đại Thủ Ấn thu Dực Thai công chúa vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ cho nên đành phải ôm nàng vào trong lòng.

Cũng may Dực Thai công chúa cũng không nặng lắm cho nên Đường Tiêu dù ôm nàng vẫn có thể bay nhanh bốn phía.

- Lão công xảy ra chuyện gì vậy, đầu của ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu chạy được một lúc bỗng nhiên ngừng lại khiến cho Dực Thai công chúa ngạc nhiên hỏi.

- Ta sử dụng công phu tà ma cho nên có tác dụng phụ, giết người xong sẽ khôi phục, như thế này không lợi hại sao?

Đường Tiêu nói dối vài câu với Dực Thai công chúa.

- A... hóa ra là như vậy.

Dực Thai công chúa đã tin tưởng lời nói dối của Đường Tiêu, nàng cũng không biết rằng Đường Tiêu dẫn xuất thời gian chi tinh và liệt hồn đan.

Bởi vì Đường Tiêu trước kia ở trước mặt nàng thể hiện rất nhiều kỳ tích bí mật võ học của hần vô số cho nên Dực Thai công chúa mặc dù không biết tại sao trong thời gian ngắn Đường Tiêu lại mạnh mẽ như vậy giết người Đông Doanh như giết con sâu cái kiến, nhưng nàng cũng không kinh ngạc.

Trong mắt của Dực Thai công chúa Đường Tiêu đã vô cùng mạnh mẽ, đả bại đám người Đông Doanh này cũng không có gì là khó. Có hần Đại Minh triều ở Áo Bì Đảo cũng không cần phải lo, ở bên cạnh hần nàng luôn có một cảm giác an toàn.

Sau khi khống chế mấy tàu chiến, Đường Tiêu liền tung người lên trên pháo đài, võ sĩ Đông Doanh ở bên kia tiến hành oanh kích điên cuồng mặc dù không có tảo đạn sư chỉ dẫn nhưng chỗ này rất gần với chỗ trú quân của người Đông Doanh cho nên tạo với bọn họ tổn thất vô cùng thảm trọng.

Đồ sát đồ sát.

Trong tiếng hỏa lực ầm ầm, đại lượng người Đông Doanh đã bị nổ tan thành từng mảnh nhỏ, còn có một bộ phận gãy chân nằm trên đất run rẩy.

Đường Tiêu hiện tại có tu vi tương đương với Địa Nguyên ngũ cấp đỉnh phong, Luyện Yêu Thối Ma Hồ trở nên lợi hại hơn rất nhiều, sau khi Đường Tiêu oanh tạc đã thu một lượng lớn hồn phách vào trong đó.

Huyết thủy ở trong hồ Hóa Huyết không ngừng tăng cao, Đường Tiêu cũng không bỏ qua hi vọng sinh tồn, nếu như sau này có kỳ tích xuất hiện, hẳn có thể kháng lại thời gian chi tinh và liệt hồn đan không chết thì dựa vào huyết tủy của người đông doanh hẳn có thể tiến lên Địa Nguyên tam cấp.

Những huyết tủy này có chất lượng vô cùng cao, bên trong có một lượng lớn hoàng tinh thể cho nên Đường Tiêu huyết hóa cũng khiến cho đám con rối nhanh chóng khôi phục.

Sau khi trải qua sự oanh tạc điện cuồng của hơn mười chiếc tàu chiến, đám võ sĩ Đông Doanh ở trên bờ cũng tổn thương ít nhất bốn năm nghìn người.

Tuy nhiên bọn họ cuối cùng vẫn là trải qua nghiêm chỉnh huấn luyện, hai vạn người sau khi rối loạn lập tức kết nối với nhau, mà một số cường võ sĩ cao cấp cũng bắt đầu tiến tới vây Đường Tiêu lại.

Lúc trước khi năng lượng của thời gian chi tinh hao tổn, Đường Tiêu căn bản không sợ những cường giả đỉnh phong này cho dù không giết được bọn họ Đường Tiêu cũng có thể làm ngưng trệ thời gian.

Ở trên bầu trời một đám mây đen tụ tập, mưa và gió từ trên không trung rít gào vô cùng khốc liệt.

Trong nháy mắt đám người Đông Doanh kia đều đứt chân nằm xuống mặt đất, huyết nhuộm đại địa, tiếng kêu thảm vang lên không dứt, mà người sói trước mặt họ cũng đứng yên không động.

Lại là một đám võ sĩ không sợ chết lao tới Đường Tiêu, tuy nhiên sau một khắc bọn họ đều nằm xuống mặt đất, đứt tay đứt chân, tiếng gào thảm thê lương vang động.

Một số quân Minh ẩn núp trong núi nhìn thấy tình thế của Cơ Long cảnh thì tất cả đều hô giết giết giết, càng ngày càng có nhiều binh sĩ Đông Doanh không cam lòng mà vây đánh Đường Tiêu, bọn họ muốn dùng thân thể của mình vây khốn người sói trên bầu trời, sau đó bao vây tiêu diệt tuy nhiên kết cục đều là cái chết.

- Người nào phạm vào Viêm Hoàng Thiên Uy đều phải chết.

Răng sắc của Đường Tiêu lóe lên, bông bành trên không trung mà găm lên giận dữ.

- Không cần xông lên toàn bộ kết trận phòng thủ.

Một thống lĩnh võ sĩ ở bên trong Đông Doanh quân liền quát to.

Sau một khắc thân thể của hắn bỗng nhiên bị xé thành mười đoạn, lăng không nổ tung, tán loạn ở nơi chiến trận.

- Giết chết hắn.

Đám võ sĩ Đông Doanh cũng vội vàng kết trận, cung nỏ lấp tên hạ lệnh, mũi tên như liên châu bắn về phía Đường Tiêu.

Tất cả mũi tên đều rơi vào khoảng không, sau một lát cung nỏ của người Đông Doanh không nhắm vào Đường Tiêu nữa mà lại nhắm vào phía đội cung nỏ phía sau, còn Đường Tiêu lúc này đang khinh thường nhìn bọn họ.

Một màn quỷ dị này khiến cho bọn họ không rét mà run.

- Người Minh cuồng vọng.

Bốn gã cường võ sĩ cao cấp xông lên, sau đó xuất thủ ba đạo linh phù bắn ra, dùng thế lôi đình vạn quân đánh tới.

325. Chương 325: Già Yếu.

Sát Vương

Chương 325: Già yếu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu nhanh chóng tránh thoát tuy nhiên đáng tiếc Đường Tiêu tuy ở trong thời gian ngưng trệ tìm được cơ hội ra tay nhưng không cách nào bài trừ được hộ thể cương khí của bọn họ thử qua mấy lần hấn vẫn không buông tha cho ý niệm diệt trừ bốn gã võ sĩ cường giả đỉnh phong này.

- Là người?

Đường Tiêu đột nhiên nhìn thấy một gã võ sĩ rồi thốt lên.

Tên võ sĩ người Đông Doanh kia rét lạnh, nhìn người như sát thần trên không trung, hấn biết rằng không có chuyện tốt.

Đường Tiêu nhận ra tên võ sĩ người Đông Doanh này vì hấn chính là người đích thân kéo rách bụng của người phụ nữ có thai, còn kéo đứt lưỡi của nàng.

Sau một khắc tên võ sĩ này cũng bị cưỡng ép, lưỡi cũng bị rút ra.

Sau một hồi chiến đấu, Đường Tiêu rút khỏi hình sói, mái tóc mai đã trắng nhợt, làn da nhăn nheo giống như một ông già vậy.

- Người thật sự không sao chứ?

Dực Thai công chúa lo lắng mà nhìn Đường Tiêu hỏi.

- Đây là tác dụng phụ, sau khi trải qua sẽ trở lại bình thường, bốn tên gia hỏa kia rất lợi hại chúng ta mau rút lui.

Đường Tiêu chỉ vào mấy cường giả đỉnh phong Đông Doanh không có thời gian giải thích với nàng cho nên hấn đành phải nói dối như vậy

Không bao lâu nữa thời gian chi tinh đã tiêu hao không còn một viên thiên nguyên đan lặng yên rơi xuống ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, tuy nhiên Đường Tiêu đang chạy thực mạng nên cũng không để ý tới chi tiết này.

Sau khi thời gian ngưng trệ chấm dứt Dực Thai nhanh chóng dùng năng lực di động, trong vòng hơn mười phút đồng hồ, hấn có thể mang Dực Thai công chúa trở về Thai kinh thành.

Tuy nhiên thời gian rối loạn khiến cho hiệu lực đan dược trên người của hấn cũng mất đi, lực lượng cản trở của Liệt Hồn đan cũng đã bắt đầu, tốc độ của Đường Tiêu nhanh chóng trở nên chậm lại không bao lâu sau hấn cảm nhận được uy áp vô cùng cường đại, rõ ràng hấn vẫn chưa thoát khỏi sự truy tung của bốn gã cường giả đỉnh phong kia.

Với tu vi Địa Nguyên nhị cấp hiện tại của Đường Tiêu, một khi bị bốn gã cường giả đỉnh phong này đuổi kịp hấn chỉ có con đường chết.

Hơn nữa thần hồn của Đường Tiêu đang tiếp tục bị hao tổn, thân thể đang từ từ sụp đổ, loại đau đớn cực hạn này hấn chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

- Người mau bay trở về Thai kinh thành trước, ta sau này sẽ trở về.

Đường Tiêu nói một câu với Dực Thai công chúa.

- Tại sao người lại để cho ta trở về trước, người dẫn ta về không được sao?

Dực Thai công chúa cảm nhận được Đường Tiêu đang nói dối mình.

- Ta cho người đi thì người đi đi, ở đây sẽ làm hư mất đại sự của ta.

Đường Tiêu đột nhiên rung hai cánh lên, ném Dực Thai công chúa xuống mặt đất.

Dực Thai công chúa bắt đầu dĩ vợi vàng bay về phía xa xa một lúc sau mới quay đầu lại nhìn Đường Tiêu.

- Mau cút đi, người ở lại thì làm được gì chỉ làm hư mất chuyện của ta.

Đường Tiêu hướng về phía Dực Thai công chúa mà mắng to, Dực Thai công chúa khóc lên một tiếng.

- Mau cút đi.

Đường Tiêu một lần nữa hướng về phía nàng mà rống lớn.

Dực Thai công chúa sợ hãi mà nhìn Đường Tiêu, sau một lát nàng ủy khuất hướng về phía Thai kinh thành mà chạy đi.

Đường Tiêu thở dài một hơi sau đó hần ngưng khí hóa điều bay lên trời, nghiêng hướng về phía lực lượng uy áp cường đại kia.

Một cảm giác vô lực truyền lên trên người của Đường Tiêu, hần ngưng khí hóa điều xong thậm chí không thể giương cánh mà bay, tính mạng của hần dần dần trôi qua.

Tất cả đều kết thúc sao?

Đáng tiếc ước mơ thống nhất Cửu Châu đại lục lên làm hoàng đế vẫn chưa thực hiện.

Nếu như người Mãn cùng với người Đông Doanh đến chậm một năm thì tình huống có lẽ đã không như vậy rồi.

Đường Tiêu sau khi nuốt thời gian chi tinh cùng liệt hồn đan cũng không có tâm lý may mắn, nhưng giờ phút này hần vẫn nhịn không được mà hi vọng Luyện Yêu Thối Ma Hồ có thể phát sinh kỳ tích gì đó cho tính mạng của hần không chấm dứt.

Linh hồn cứng cõi trọn đời bất diện, liệu có may mắn gì không?

Đường Tiêu vẫn còn chưa muốn rời đi kiếp này.

Đường Tiêu lấy linh đan mà Bách Thảo vương cho ra, nuốt vào trong bụng, Luyện Yêu Thối Ma Hồ kịch liệt xoay tròn, liệt hồn toái thể lập tức chậm thêm vài bước.

Tính mạng từ từ trôi qua.

Bốn gã cường giả Đông Doanh đỉnh phong đã chạy tới, ngay ngắn dừng ở trước mặt của Tuyết Điều.

Bốn gã đông doanh này tương đương với Địa Nguyên đỉnh phong là cao cấp cường võ sĩ bất kể là ai ra tay cũng có thể giết chết Đường Tiêu.

Đường Tiêu biết rõ, vô luận Luyện Yêu Thối Ma Hồ có thể phát sinh kỳ tích hay không thì thời khắc này hần đều đã bước tới đường cuối cùng rồi.

Tuy nhiên chưa chính thức xảy ra Đường Tiêu vẫn bình tĩnh và thản nhiên không có vẻ gì là không cam lòng.

Bởi vì hần là người của hai thế giới lần này hần vì một thứ mà hi sinh chứ không phải là bán mạng ột tổ chức như trước đây. Điều này khiến hần có một sự thản nhiên không nói ra lời.

- Người Đông Doanh còn dám tiến tới một bước, bốn thiếu gia lập tức giết chết các người ngay tại chỗ.

Đường Tiêu cử động hai tay dùng một loại ngữ khí cuồng ngạo mà khiêu chiến.

Bốn gã cường võ sĩ đỉnh phong lộ ra vẻ sợ hãi nhìn Đường Tiêu, giống như là gặp quỷ vậy.

- Các người dám chuột nhắt này,dám xâm vào Viêm Hoàng Thiên Uy, còn không mau chạy về đảo của các người, bầm với thiên hoàng, nói cho hần biết Đường Tiêu ta giết Đông Doanh thái tử, ngày mai sẽ thống nhất đại quân chém giết quần đảo Đông Doanh, chính tay đâm chết thiên hoàng chó rắm kia.

Đường Tiêu cuồng vọng mà phá lên cười.

Sự sợ hãi trong mắt của bốn gã cường võ sĩ Đông Doanh ngày càng lớn, khiến cho Đường Tiêu cảm thấy kỳ quái, mình khoa trương một hồi chẳng lẽ khiến bọn họ sợ hãi như vậy sao?

Đường Tiêu vô ý thức mà đánh giá thân thể Tuyết Điều của mình không biết chỗ nào trên người của mình khiến cho bọn họ sợ hãi như vậy.

Một lần cúi đầu này của Đường Tiêu hần cũng nhận ra thính giác của hần giảm xuống không ít, thị giác đối với bốn phía cũng kém hơn rất nhiều, thậm chí cũng cảm thấy uy áp từ bốn gã cường võ sĩ đỉnh phong này.

Là già yếu sao?

- Tới giết bốn thiếu gia đi, ta chờ các người.

Thanh âm của Đường Tiêu cũng từ từ vang lên hần càng ngày càng kỳ quái bốn gã cường võ sĩ đỉnh phong này tại sao hiện tại chậm chạp chưa ra tay.

Chẳng lẽ sau lưng....

Đường Tiêu lập tức xoay người mà nhìn.

- Hóa Điều Lượng không thất thúc, lúc ban đầu chỉ có thể ngưng khí hóa thành chim điều có cánh hơn nửa trượng, sau đó từ từ mở rộng lên đến mười trượng bước vào Địa Nguyên đỉnh phong có thể vươn tới hơn mười dặm, có thể hô phong hoán vũ, khi đến cảnh giới Thiên Nguyên cso thể hàng yêu bắt ma, bao phủ cả đất trời.

Đường Tiêu lúc xoay người mới phát hiện ra có một đôi cánh Tuyết Điều che kín bầu trời không biết là cao và dài tới bao nhiêu, đang phiêu du ở trên không trung phía sau hần.

326. Chương 326: Tuyết Điều Cực Lớn.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 326: Tuyết Điều cực lớn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu kinh hoàng giật mình, hần cảm thấy mắt mình như muốn hoa lên rồi hần lại nhìn về phía Tuyết Điều kia cảm thấy cực lớn Tuyết Điều vẫn còn mà giờ phút này Dực Thai công chúa giống như là một con kiến đang ngồi trên đỉnh đầu của nó.

Hần là ai là Tuyết Điều vương sao?

Đường Tiêu mơ hồ một hồi rồi hiểu ra chẳng lẽ là Trần Quốc hầu Đường Uyên vị phụ thân mà mình chưa bao giờ gặp mặt.

Tuyết Điều cực lớn hạ xuống, sau đó nâng cái đầu cực lớn lên, hướng về phía bốn gã cường võ sĩ kịch liệt rít gào.

Một thanh âm rung chuyển trời đất thoát ra từ hư ảnh của Tuyết Điều, hư ảnh này xẹt qua không khí như muốn bị chèn ép, bốn gã cường võ sĩ đỉnh phong lập tức rung động, từng người phun ra từng ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, sau khi cảm nhận được Tuyết Điều cường đại bọn họ liền lục tục bỏ chạy.

Tinh thần Đường Tiêu mơ hồ, Tuyết Điều này tựa hồ không phải là con Tuyết Điều ở trong Mị Ma ảo mộng.

- Lão điều này có tới tám đạo linh phù chúng ta không thể chống lại được, đại quân đã bị diệt chúng ta từng người vẫn nên chạy trốn thôi.

Bốn gã cường võ sĩ tu vi Địa Nguyên đỉnh phong nhanh chóng chạy đi.

Tên mạnh nhất trong số bọn họ cũng chỉ có tu vi là bốn đạo linh phù, ba gã cường võ sĩ kia thì không bằng hần chỉ có thực lực ba đạo linh phù, mà đối phương lại có tới tám đạo linh phù.

- Muốn chạy trốn sao?

Một thanh âm vô cùng ngạo mạn từ phía xa xa trên không trung truyền tới, trấn nhiếp khiến cho đám võ sĩ kia phải sợ run, cùng lúc đó một điều thảo xé rách hư không đánh tới bọn họ.

Điều khiển cho bốn gã cuồng võ sĩ không cách nào tưởng tượng được chính là Tuyết Điều kia chỉ có hai điều trảo nhưng sau lưng mỗi người bọn họ đều bị nó xẹt qua.

Cảm hận thấy điều trảo kia mang theo lực lượng cường đại, bốn gã đông doanh võ sĩ đều đem nội lực thiêu đốt tới cực hạn, muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi điều trảo của nó.

Bốn gã cuồng võ sĩ đỉnh phong này đối với Đường Tiêu mà nói hấn căn bản không thể chiến thắng, cho dù hấn uống liệt hồn đan làm thời gian ngưng trệ, hóa thành thần lang vẫn không cách nào phá hủy được bọn họ, nhưng hiện tại Tuyết Điều khổng lồ mới tới khiến cho bọn họ phải lập tức chạy trốn.

Lúc này bọn họ liều mạng chạy thực mạng, tuy nhiên vẫn không tránh khỏi điều trảo cực lớn ở phía sau lưng.

Cực lớn điều trảo lúc đầu xa bọn họ trăm thước, nhanh chóng tới mười thước, chín thước tám thước bảy thước...

Bất kể bọn họ điên cuồng chạy thực mạng thế nào cũng không cách nào thoát khỏi điều trảo, điều trảo thủy chung như hình với bóng đuổi theo bọn họ, trong lòng bọn họ lúc này đã mang tới sợ hãi và tuyệt vọng cùng cực.

Rốt cuộc vài tên cuồng võ sĩ đỉnh phong cũng hiểu rằng bọn họ không thể thoát khỏi, hiện tại Tuyết Điều khổng lồ như đang chơi trò mèo vờn chuột bọn họ.

Sau khi hiểu ra điều này bốn gã cuồng võ sĩ đỉnh phong càng sợ hãi và tuyệt vọng cuối cùng một gã cuồng võ sĩ đỉnh phong hét lớn:

- Cùng nhau liều mạng nếu không không có đường sống.

- Liều mạng.

Ba gã còn lại cũng hét lớn, bọn họ biết rõ bọn họ không còn cách nào khác, vì vậy từng người vận công ra chiêu, chuẩn bị liều chết với Tuyết Điều.

- Chung Cực Quyết Chiến Áo Nghĩa

Vô số đạo lam sắc đẹp mắt phóng lên trên trời, bốn gã cuồng võ sĩ đỉnh phong ngưng tụ linh phù thành một cự quyền, mang theo lực lượng hủy diệt thiên địa, hướng về phía Tuyết Điều cực lớn phía trước mà đánh tới.

- Phi Hoàng Lưu Tinh Quyền.

Một gã cuồng võ sĩ đỉnh phong khác thừa hưởng hào quang vạn trượng, hai tay lập tức ngưng tụ ra một quang cầu sáng loáng, quang cầu sau khi thành hình hấn lập tức gào thét hướng về phía Tuyết Điều mà giáng tới.

Trong lúc quang cầu bay ra hai tay của hấn vung vẩy giống như là Thiên Thủ Quan Âm, từ bên cạnh người mọc ra vô số cánh tay dài, mỗi cánh tay cũng ngưng tụ ra một quang cầu đẹp mắt, những quang cầu này mang theo một năng lượng hủy diệt lớn, hướng về phía thân thể của Tuyết Điều mà giáng tới.

- Cuồng Bá Phong Thần Trảm.

Thiên địa dao động, ở trên không trung xuất hiện một gã cuồng võ sĩ tay cầm huyết kiếm điên cuồng mà gào thét, hấn thét xong mấy tiếng huyết kiếm trong tay mãnh liệt bắn ra, cực lớn huyết hồng sau khi thành hình dùng xu thế phá diệt thế gian hướng về phía Tuyết Điều mà chém tới, loại lực lượng cường đại này cơ hồ ngay cả thiên thần cũng có thể bị chém thành hai nửa.

- Mị Huyền Tả Luân Nhân.

Bốn gã cuồng võ sĩ đỉnh phong không dùng chiêu số công kích mà là dùng những đồng tử thuật truyền thuyết của Đông Doanh quốc để đối phó với Tuyết Điều.

Loại công kích này đối với người bình thường có thể tạo ra ảo giác ma mị, không biết rốt cuộc người ta ở chỗ nào.

Trong nháy mắt bốn gã cuồng võ sĩ đỉnh phong đã phát huy toàn bộ sở học bình sinh của bọn họ, mưu toan thừa dịp Đường Uyên không sẵn sàng một lần hành động tru sát tại chỗ.

Trên mặt của Tuyết Điều lộ ra vẻ khinh thường, hất lại thét dài một tiếng, hai cánh điều - trắng một lần nữa xoáy ngang, bốn gã cuồng võ sĩ đỉnh phong ngay lập tức máu tươi đầm đìa, như lá thu trong gió, rớt xuống mặt đất, ngay cả khí lực trốn chạy cũng không còn nữa.

Bốn lam vũ bốn huyết luân đồng tử thuật chạm vào luồng sáng trắng của Tuyết Điều giống như là gặp một lớp hỏa diễm vậy nhanh chóng tán thành mây khói căn bản không thể tạo thành chút thương tổn nào với Tuyết Điều.

Cực lớn Tuyết Điều từ từ thu hai cánh lại từ trên không trung rơi xuống mặt đất, dùng một đạo linh phù nâng thân thể yếu ớt của Đường Tiêu lên.

Thần trí của Đường Tiêu ngày càng trở nên mơ hồ, hẳn muốn mở miệng nói gì đó với Tuyết Điều nhưng giờ phút này cũng không còn khí lực mà cất tiếng nữa.

Cực lớn Tuyết Điều phun ra một ngụm tinh khí, ngay lập tức ngưng tụ thành một cấm chế truyền tống, đưa đến trước người cầu Đường Tiêu, ngay lúc đó Tuyết Điều cực lớn và Dục Thai công chúa cũng theo thể bay đến người hắn.

Đường Tiêu đưa mắt nhìn Tuyết Điều cực lớn này một lúc, thân thể tự động bị đưa vào trong cấm chế.

Ý thức của Đường Tiêu cũng theo đó mà ngày càng trở nên mơ hồ, Luyện Yêu Thối Ma Hồ càng điên cuồng xoay tròn không ngừng hướng về phía Đường Tiêu phun lên chân khí, Đường Tiêu mượn những lực chân khí này thúc giục những huyết tủy bên trong hồ hóa huyết vào người của hắn.

Không biết, sau khi hoàn thành tẩy huyết rồi mình có thể tỉnh lại hay không.

- Hắc ám... vô tận hắc ám.

- Lão công lão công mau tỉnh lại đi.

327. Chương 327: Ta Ở Nơi Nào?

Sát Vương

Chương 327: Ta ở nơi nào?

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Thanh âm nức nở của Dục Thai công chúa ngày càng trở nên xa vời.

Nếu như tỉnh lại thì là Địa Nguyên tam cấp rồi.

Sau khi cường đại hơn có rất nhiều chuyện phải làm.

Còn có ngày đó sao?

Giết ba vạn Đông Doanh sĩ tốt, tốt xấu gì cũng chết.

Thật đáng giá.

- Tỷ tỷ, Đường công tử tiến vào Truyền Tống Trận rồi chúng ta phải làm sao bây giờ?

Một thiếu nữ áo lục và một thiếu nữ áo vàng chạy nhanh tới, sau khi nhìn thấy tất cả thiếu nữ áo vàng liền hỏi thiếu nữ áo lục một câu.

- Chiến đấu đã xong chúng ta tới muộn rồi, đều tại lão Miêu đáng chết nhà người Đường công tử hình như bị trọng thương, hẳn là quay về Đường phủ chúng ta trước hết trà trộn vào Thai kinh thành, nghe ngóng thương thế của hắn.

Thiếu nữ áo lục nói với thiếu nữ áo vàng vài câu.

- Tỷ tỷ bây giờ trong lòng tỷ chỉ có vị Đường công tử đó, những thứ khác đều không quan tâm nữa rồi.

Thiếu nữ áo vàng trêu chọc thiếu nữ áo lục một câu.

- Ai cần người lo, lẫn!

Thiếu nữ áo lục liếc nhìn thiếu nữ áo vàng.

- Sư tổ tại sao bắt đầu tỉnh lại thay đổi?

Định Dung Hầu hỏi Tử Nguyệt Chân nhân một câu.

Tử nguyệt chân nhân cũng không đáp mà đang suy nghĩ cái gì đó.

- Sư tổ đệ tử cảm thấy xung quanh yêu khí rất nặng, dường như có yêu thú qua lại, không đúng nhất định là cấp bậc yêu vương.

Định Dung Hầu quan sát Tuyệt Điều cực lớn phách xa xa dùng sức hít hà, sau đó hắt xì một cái thật sâu.

- Không phải là yêu vương mà là đại ma vương, là một ma vương hóa thành thiếu nữ trẻ tuổi, chuẩn bị trà trộn vào kinh thành.

Tử Nguyệt Chân nhân vẫn thản nhiên nói.

- Sao ma vương? Đang ở nơi nào sư tổ mau nói cho đệ tử biết để đệ tử đi hàng yêu phục ma .

Định Dung hầu nhảy lên trên không trung dò xét bốn phía cả buổi vẫn không nhìn thấy bóng dáng của ma vương thì rơi xuống hỏi.

- Để cho bọn họ đi, nếu như yêu ma có tính hướng thiện thì không nhất định phải diệt trừ.

Tử Nguyệt chân nhân lắc đầu.

Bách Thảo vương cho tới nay không nhập hồn ký thiên giới chuẩn bị nhập vào ma đạo này rồi, niệm lực cường đại của Bách Thảo ma Tử Nguyệt chân nhân cho rằng tự mình ra tay cũng chưa chắc có thể trấn áp này, nếu như để nàng ta chạy thoát thì mất hết mặt mũi trước mặt đệ tử.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện chỉ cần Bách Thảo không gây họa tại nhân gian thiên giới không bắt hẩn đi hàng yêu phục ma thì hẩn mở một mắt nhắm một mắt xem chuyện này không thấy là được.

- Sư tổ có chuyện gì gạt đệ tử sao?

Định Dung Hầu thấy Tử Nguyệt chân nhân bấm đốt ngón tay thì nghi hoặc hỏi.

- Thiên cơ bất khả lộ.

Tử Nguyệt chân nhân ngẩng đầu nhìn về phía Thai kinh thành.

- Thiên cơ... ta...

Định Dung hầu trầm mắng một tiếng.

- Lão công lão công, mau tỉnh lại đi.

Dực Thai công chúa nhìn Đường Tiêu hiện tại giống như cây khô bất kể kêu gọi thế nào hẩn cũng không tỉnh lại trong lòng liền biết rằng mình đã bị hẩn lừa.

- Lão công làm sao có thể như vậy được, người không thể vứt bỏ Huyền Nhi.

Dực Thai công chúa đau lòng nói.

- Thiếu gia thiếu gia.

Hơn mười đại nha hoàn cũng khóc nếu như không phải vì nguyên nhân Dực Thai công chúa bọn họ không thể tin được lão nhân già yếu trước mắt lại chính là thiếu gia Đường Tiêu bình thường hay đùa giỡn với bọn họ.

- Thái y đến rồi.

Một nha hoàn bầm báo sau đó Khánh Đô phu nhân mang theo vài tên thái y vội vàng chạy tới.

- Thái y, thiếu gia thế nào?

Vài tên thái y sau khi chuẩn bệnh xong Khánh Đô phu nhân và Dực Thai công chúa liền hướng về phía bọn họ hỏi gấp.

Tất cả thái y đều lắc đầu thái y lớn tuổi nhất mở miệng nói::

- Phu nhân theo lời nói của Huyền Nhi công chúa thì thiếu gia hẳn là nuốt vào tà vật và sử dụng thời gian chỉ tinh thậm chí còn là tà vật tổn thương thân thể, những tà vật này đem đến kết quả không tốt, bây giờ toàn bộ xương cốt của thiếu gia đang bị hòa tan, kinh mạch toàn bộ bị tổn thương.

- Thiếu gia đến tột cùng có thể được cứu hay không?

Khánh Đô phu nhân nắm lấy cánh tay của thái y, điên cuồng mà hỏi.

- Hầu gia đâu?

Lão thái y do dự mà hỏi Khánh Đô phu nhân một tiếng.

- Thánh thượng mệnh cho ông ấy mang binh tới Hoa Liên thành rồi, người có gì thì cứ nói với ta.

Trên mặt Khánh Đô phu nhân hiện lên một vẻ tuyệt vọng.

- Phu nhân thứ cho lão hủ vô năng, thiếu gia hiện tại đã không thể cứu được phu nhân nên lo hậu sự đi.

Lão thái y hướng về phía Khánh Đô phu nhân vái một cái thật sâu, sau đó đám bọn họ cùng nhau ra ngoài.

- Không có người nào có thể cứu được sao?

Khánh Đô phu nhân hoảng loạn té xỉu xuống.

- Phu nhân, phu nhân, thái y thái y...

.....

Đường Tiêu trong bóng đêm từ từ tỉnh lại hắn nhìn quanh bốn phía tuy nhiên tất cả mọi thứ đều không nhìn thấy bất kể hướng nào cũng là một mảng đen kịt, đưa tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón.

Đường Tiêu thậm chí không thể cảm nhận được năm ngón tay của mình.

- Ta là ai đây là nơi nào?

Đường Tiêu cái gì cũng không nhớ, điều này khiến cho hắn rất buồn bực.

Không chỉ buồn bực mà là còn mỗi một, không bao lâu sau, Đường Tiêu hỗn loạn mà đi ngủ.

- A....

Không biết bao lâu sau Đường Tiêu lại tỉnh lại lần nữa.

- Tên của ta là Đường Tiêu, ma quỷ huấn luyện viên... là ma quỷ huấn luyện viên nói tên của ta là Đường Tiêu.

Đường Tiêu tựa hồ nhớ tới một chuyện, trong đầu trở nên hỗn loạn một mảng.

Bốn phía đen kịt khiến cho Đường Tiêu không thể nhờ hình ảnh xung quanh để lấy lại trí nhớ.

- Ma quỷ huấn luyện viên....

- Ta là một gã sát thủ.

- Ta bị bán đứng... tử hình.

Đường Tiêu khôi phục lại trí nhớ từ từ, lòng của hắn bỗng nhiên co rút lại.

- Hóa ra ta cứ như vậy chết đi khó trách xung quanh đen như vậy... ta không phải đã vượt qua sao, lần thứ mười một tỉnh lại Đường Tiêu đã nhớ mình đã đến Áo Bì Đảo, nhập vào người công tử của Trần Quốc hầu.

Tới lần thứ năm mươi ba tỉnh lại, Đường Tiêu đã toàn bộ nhớ lại, hắn nuốt liệt hồn đan và thời gian chỉ tính, giết chết ba vạn võ sĩ Đông Doanh, làm cho thần hồn vỡ vụn, thân thể sụp đổ tính mạng thiêu đốt, sau đó rơi vào trong thế giới hắc ám.

Đường Tiêu ngạc nhiên mình đã chết rồi mà vẫn lưu lại ý thức.

Linh hồn cứng cõi quả nhiên trọn đời bất diệt.

Nhưng mà lúc này ở gần đây dường như không có người để hắn đoạt xá.

Đường Tiêu cẩn thận cảm thụ một chút hắn phát hiện bây giờ mình giống như ở trong một đám vô hình, bay theo gió, Đường Tiêu cuối cùng cũng hiểu là chuyện gì xảy ra rồi.

Thần hồn của hắn, bám vào một phù triện hiện tại ở trên thế giới hắn đã tử vong rơi vào hắc ám hư không.

Nếu như không phải thần hồn của hắn đầy đủ mạnh mẽ hoặc ngưng tụ ra một phù triện mạnh mẽ thì Đường Tiêu đã hồn phi phách tán.

328. Chương 328: Hư Không Hắc Ám.

Sát Vương

Chương 328: Hư không hắc ám.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lạnh quá....

Có lẽ chỉ là nội tâm lạnh.

Nhìn bốn phía cả ngày Đường Tiêu phát hiện ra hắn có thể khống chế được phù triện này rồi vì vậy hắn tận lực bay bên trái sang bên phải, thời gian ngốc nghếch trôi qua Đường Tiêu đối với sự khống chế phù triện ngày càng trở nên thuần thục, phiêu du cả ngày, không gian vẫn trở nên đen kịt cho nên Đường Tiêu không còn khái niệm thời gian gì cả.

Sau tử vong là một màn hắc ám hư không, thời gian dài gấp thế giới bình thường ba mươi vạn lần, Đường Tiêu ở chỗ này phiêu du cả ngày cũng chỉ bằng một phần ba thời gian ở Áo Bì Đảo mà thôi, đương nhiên hiện tại Đường Tiêu còn chưa biết những chuyện này.

Cứ như vậy không biết đã trôi qua bao lâu Đường Tiêu cuối cùng cũng có thể tùy ý phiêu du rồi, ngẫu nhiên ở trong hắc ám hư không hấp thu năng lượng thần bí, chậm rãi khỏe mạnh hơn.

Bởi vì quá mức nhàm chán cho nên Đường Tiêu bắt đầu thăm dò xem hắc ám hư không này đến tột cùng là cái gì.

Tiếc rằng kết quả hắn thăm dò vẫn chỉ là vô tận hắc ám, bên ngoài hắc ám vẫn là hắc ám, vĩnh viễn chỉ có hắc ám, vô cùng nhàm chán.

Đường Tiêu bắt đầu buồn bực linh hồn không bị diệt tựa hồ là một chuyện tốt nhưng sau khi chết rơi vào một nơi nhàm chán như thế này quả thực khiến hắn phát điên.

Sớm biết nhàm chán như vậy cứ để thần hồn tiêu tán là được.

Tưởng tượng như vậy thần hồn của Đường Tiêu bắt đầu trở nên không ổn định, tựa hồ xung quanh cũng bị hư không xé rách.

- Không được.

Đường Tiêu đột nhiên tỉnh ngủ lại làm sao có thể bỏ qua được, nói không chừng cố gắng còn có thể có cơ hội quay trở về Áo Bì Đảo.

So với tử vong khi chấp hành tử hình ở kiếp trước hiện tại Đường Tiêu hiện tại lo lắng hơn nhiều.

Kỳ thật tại một thời điểm như thế này trong lòng Đường Tiêu thủy chung vẫn có lo lắng chỉ là bản thân của hắn không thừa nhận mà thôi, ở kiếp trước hắn cứ như vậy cô độc nên trong lòng cũng không có nhiều.

Nhưng kiếp này Dực Thai công chúa khuynh quốc khuynh thành sau khi biết mình chết có thương tâm không, công chúa kia không lo ăn không lo uống cứ như vậy mà khóc sao?

Khánh Đô phu nhân chắc hẳn cũng rất thương tâm.

Còn có Chu Kiên thất hoàng tử bọn họ.

Còn phụ thân Đường Uyên vẫn chưa gặp mặt nữa.

Hoàng đế Chu Hi cùng với Thịnh Thân vương người Mãn tiến hành cuộc chiến ở Hoa Liên thành kết cục thế nào?

Đông Doanh thái tử sau khi chết, thiên hoàng có phát động quy mô xâm lược Áo Bì Đảo hay không? Ba vạn võ sĩ Đông doanh cùng với mười chiếc tàu chiến tổn thất đủ làm cho bọn họ tức giận.

Nhưng Đường Tiêu đã chết hiện tại ai thủ hộ Đại Minh triều ai thủ hộ gia viên ai thủ hộ các nàng.

Aizzz... đều đã chết tại sao còn nghĩ nhiều như vậy không bằng làm một sát thủ vô tình như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền não.

Đêm hôm đó Dực Thai công chúa đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thất hoàng tử nói có người cản trở hắn, không cho hắn đi vào, còn nữa tại sao sáng sớm tin đã truyền tới Đường phủ?

Lúc chiến đấu cùng với người Đông Doanh một trận, lửa giận của Đường Tiêu tràn ngập rất nhiều chuyện hắn cũng không nghĩ đến, hiện tại từng chuyện từng chuyện bắt đầu phân tích.

Lá thư này Manh Ngọc nói có người bắn tên vào như vậy không phải là do thất hoàng tử gây nên càng không phải là do Chu Kiên như vậy là ai đưa lá thư này.

Là Trần Quốc hầu Đường Uyên đưa tới, tại sao ông ấy nhận được tin tức nhanh như vậy?

Sau nhiều lần phân tích, Đường Tiêu mơ hồ có gì đó không đúng lắm, tuy nhiên không đúng chỗ nào phải trở về Áo Bì Đảo rồi mới biết được.

Còn có thể trở về được sao?

Sau khi nghĩ một lúc Đường Tiêu lâm vào cực độ nhàm chán, nhàm chán đến độ hắn muốn linh hồn mình tiêu tán.

- Người muốn chết sao vậy để ta nuốt người.

Một thanh âm hỗn độn vang lên bên người của Đường Tiêu. Đường Tiêu vội vàng nhìn bốn phía nhưng cái gì cũng không thấy.

- Muốn nuốt ta, người thử xem.

Đường Tiêu tranh cường hão thắng cuối cùng cũng tìm được việc làm ở trong hắc ám hư không.

Trong hắc ám hư không một đoàn phù triện đột nhiên từ trong không gian há cái miệng lớn, muốn nuốt Đường Tiêu vào trong đó.

Đường Tiêu sau khi bị nuốt sẽ không thể nào khống chế phù triện cũng không nhúc nhích được nữa.

Đường Tiêu lập tức hiểu rõ, mình hiện tại bị nuốt là do thanh âm lúc này hơn nữa đoàn phù triệu kia còn muốn phá hủy hẳn, tiêu hóa hẳn.

- Giết.

Thần hồn của Đường Tiêu liều mạng giãy dụa chống cự lại năng lượng nuốt chửng bốn phía cuối cùng trong thời khắc đó Đường Tiêu cũng bắn lên một luồng điện quang.

Đoàn phù triệu kia muốn nuốt Đường Tiêu, kết quả nuốt không thành, bị Đường Tiêu đào rỗng một lỗ ở trong bụng phù triệu của nó, nó vô cùng tức giận toàn bộ thần hồn đột nhiên đè ép muốn từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy Đường Tiêu.

Phù triệu của Đường Tiêu không bao lâu sau lại tụ hợp một đoàn điện quang, một lần nữa phá hủy phù triệu muốn thôn phệ hẳn, ngay lập tức Đường Tiêu cảm thấy cảm giác tràn đầy năng lượng.

Kết quả chiến đấu đoàn phù triệu kia hơn một nửa đã bị Đường Tiêu nuốt lấy, đoàn phù triệu kia thấy tình thế không ổn vội vàng xoay người bỏ chạy về phía xa xa.

Điện quang phù triệu của Đường Tiêu sau khi tràn đầy năng lượng thì độ cảm ứng với không gian xung quanh được tăng cường hẳn đã mơ hồ cảm nhận được phương hướng bỏ chạy của đạo phù triệu kia nên vội vàng đuổi theo.

- Ta không đấu với ngươi nữa, ngươi nuốt một nửa của ta, không bị thiệt thòi đừng đuổi ta nữa.

Đoàn phù triệu kia liền cầu xin Đường Tiêu.

Kỳ thật nó cũng không nói chỉ phát ra một chút năng lượng tin tức mà thôi.

- Ngươi muốn giết ta ta há có thể để ngươi chạy trốn.

Đường Tiêu nói xong lại xông lên phía trước phóng ra một đạo điện quang, muốn phá hủy đoàn phù triệu này.

- Ngươi đừng giết ta chúng ta có thể trao đổi tin tức.

Đoàn phù triệu kia ra điều kiện.

- Vậy được rồi ngươi không được chạy nếu không ta sẽ tiêu diệt ngươi.

Đường Tiêu nghĩ lại trong lòng hẳn cũng có nghi vấn không biết hồn đoàn này tại sao lại có ý thức tự chủ ở trong hắc ám hư không, nếu như vậy có thể biết chút tin tức từ nó.

- Ta không chạy.

Đoàn phù triệu kia đột nhiên ngừng lại hẳn không phải là đối thủ của điện quang phù triệu Đường Tiêu cho nên chạy nữa kết cục chỉ có cái chết.

- Ta làm thế nào để rời khỏi đây?

Đường Tiêu hỏi vấn đề đầu tiên.

- Bay đi!

- Nói nhảm ta không biết bay sao, ta nói là ta làm sao để rời khỏi hắc ám vô tận này trở về thế giới thật. nguồn

- Rời khỏi hắc ám hư không sao, tại sao phải rời khỏi hắc ám hư không? Thế giới thật là gì?

329. Chương 329: Tiểu Cửu Cửu.

Sát Vương

Chương 329: Tiểu Cửu Cửu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan nguồn

Đạo phù triện kia kỳ quái hỏi Đường Tiêu một câu, hiển nhiên nó đối với bốn chữ thể giới sự thật có hơi hoang mang.

- Người không muốn rời khỏi đây sao
- Rời khỏi đây làm gì, đi nơi nào?
- Được rồi vậy người không còn giá trị lợi dụng nữa, ta tiêu diệt người.

Đường Tiêu buồn bực giống như mình đang hỏi một người mù.

- Khoan khoan người khoan động thủ người vừa mới tới đây phải không?

Đạo phù triện kia tựa hồ đã hiểu ra cho nên hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Đúng thế.
- Ta có thể nói cho người biết một phương pháp cho người né tránh công kích của hư không quét sạch tuy nhiên người phải đáp ứng không được phép hủy diệt ta.
- Hư không quét sạch là gì?
- Đó là một thứ rất đáng sợ.

Thanh âm của phù triện kia tựa hồ trở nên run rẩy.

- Chúng t là những rác rưởi ở trong hư không, những hư không quét sạch này nhìn thấy chúng ta sẽ phát ra một đạo tuyến tử vong, chúng ta một khi bị những đạo tuyến tử vong đó đánh tới thì lập tức trở nên tan thành mây khói không tồn tại được nữa, khiến cho chúng ta không cách nào tồn tại được.
- Ủ vậy người nói cho ta biết một chút làm thế nào để tránh khỏi hư không quét sạch ta sẽ đáp ứng không hủy diệt người.
- Muốn không bị hư không quét sạch phá hủy người trước hết phải đầy đủ năng lượng, nhưng năng lượng của người càng lớn thì càng dễ bị bọn họ chú ý, lúc đó thì càng dễ bị phá hủy.

Đường Tiêu suy nghĩ một thoáng ý niệm của hắc hình thành trong đầu, mỗi quả linh phù do chín miếng phù triện tạo thành, nói cách khác theo những miếng linh phù này mà nói, hắc hiện tại đã đủ năng lượng ở chỗ này, không bị hư không quét sạch nữa.

Thấy Đường Tiêu cả buổi không lên tiếng, đạo phù triện kia liền trốn qua bên cạnh, Đường Tiêu liền đuổi theo.

- Người đã nói rồi người không phá hủy ta.

Đạo phù triện kia liền lên tiếng.

- Người còn chưa nói cho ta biết hoàn toàn làm thế nào để tránh né hắc ám hư không.

Đường Tiêu nhắc nhở hắc một tiếng, hắc mới chỉ nói bước đầu tiên còn những bước sau nữa.

- À đúng rồi người ngoại trừ hình thể đầy đủ năng lượng thì còn phải hoạt động, để cho chính mình yên tĩnh chỉ cần người có bất kỳ biến hóa tư tưởng nào những năng lượng kia sẽ phát hiện ra hư không quét sạch người.

Đạo phù triện kia vội vàng bổ sung.

- Hư không quét sạch có số lượng bao nhiêu, bình thường xuất hiện ở nơi nào, bao lâu sẽ xuất hiện một lần?
- Đường Tiêu hỏi một câu.

- Số lượng của chúng nhiều không thể đo được, xuất hiện ở chỗ nào cũng không có quy luật, chúng tùy thời có khả năng xuất hiện.

Đạo phù triện kia nghĩ nghĩ rồi bổ sung một phen:

- Lúc năng lượng chấn động bọn họ sẽ có tỷ lệ xuất hiện nhiều hơn, cho nên hồn đoàn cỡ lớn như ngươi tốt nhất là nên né tránh.

Đường Tiêu cả buổi không lên tiếng, phù triện kia hỏi hẩn một câu;

- Ta có thể đi được chưa?

- Ta vừa rồi cùng ngươi đánh nhau sẽ xuất hiện năng lượng chấn động chứ?

Đường Tiêu lại hướng về phía phù triện mà hỏi.

- Không cả hai chúng ta đều rất yếu, ở trong hắc ám hư không năng lượng chấn động không ít, hư không quét sạch sẽ không chú ý tới chúng ta.

- Được rồi vấn đề cuối cùng ta hỏi ngươi, ngươi tên là gì?

- Tên của ta...

Đạo phù triện kia tựa hồ rơi vào một hoàn cảnh hỗn loạn hẩn cất tiếng nói:

- Cửu Nhất Đại Đế.

- Phức tạp như vậy làm gì/

Đường Tiêu không kiên nhẫn được nữa:

- Về sau ta gọi ngươi là tiểu cửu cử, ngươi gọi ta là Đường Tiêu.

- Được ta tên là tiểu cửu cử.

- Được rồi đi thôi.

Từ trong miệng của tiểu cửu cử lấy được tin tức hữu dụng như vậy Đường Tiêu quyết định tha cho hẩn, hơn nữa nó cũng chỉ là một đạo phù triện có linh hồn yếu ớt cho dù nuốt vào Đường Tiêu cũng không có nhiều tác dụng.

Tiểu Cửu Cử đến sát bên cạnh Đường Tiêu, giống như hơi thở, không một chút tiếng động. Đương nhiên, đây là thứ tốt nhất còn sống mà nó tìm được. Càng không có tư tưởng, không có năng lượng thì lại càng sống lâu trong cái thế giới hư không hắc ám này. Cho nên, trải qua một thời gian dài, nó không còn nhớ rõ danh tự, sớm đã trở nên mất trí nhớ, chỉ là đàn độn mà phiêu du trong thế giới hư không hắc ám.

Đường Tiêu lại không giống như Tiểu Cửu Cử. Hẩn vẫn một mực cố gắng nhớ lại kinh nghiệm của hai kiếp, cố gắng nhớ kỹ hết thấy những sự việc hoặc con người cần nhớ. Hẩn thủy chung không có buông tha ý niệm muốn quay trở lại Áo Bì Đảo.

- Những cái biết nói kia ở đâu vậy?

Đường Tiêu hỏi Cửu Cử một câu.

- Tất cả những linh hồn đều phiêu diêu tự tại bốn phía, tránh né việc đụng phải Hư không thanh lọc. Không gặp được chúng là may mắn rồi. Nhưng nếu đụng phải những cái đầu lớn, coi chừng chúng ăn thịt ngươi đấy.

- Ngươi nói giống như chưa nói vậy.

Hắc hắc! Tiểu Cửu Cử cười một cách không có ý tứ.

Kế tiếp, Đường Tiêu càng không ngừng bốn phía phiêu diêu. Dựa vào cảm giác nhạy cảm của Tiểu Cửu Cử, không ngừng tránh né Hư không thanh lọc, cùng những hồn đoàn cường đại. Đồng thời thông qua việc tiêu diệt những linh hồn nhỏ yếu đã cường hóa sức mạnh của mình.

Ba tháng trôi qua, Đường Tiêu sức mạnh một phù triệu rút cuộc biến thành hai. Đường Tiêu cứ như vậy mà buồn chán phiêu du, rút cuộc từ một đoàn hồn mà hấn đánh bại biết được một tin tức. Muốn rời khỏi hắc ám hư không thì phải xuyên qua Ly Tử Phong Bạo mới được.

Ly Tử Phong Bạo trong hắc ám hư không chính là vết nứt không gian. Vết nứt không gian không ổn định. Một khi xuất hiện, tất nhiên là khiến cho không trung xuất hiện mãnh liệt Ly Tử Phong Bạo. Trung tâm của Ly Tử Phong Bạo trên cơ bản chính là vị trí của vết nứt không gian.

Vết nứt không gian mở ra, thời gian có dài có ngắn, trên căn bản cũng không theo một quy luật nào. Về phần không gian sau khi vượt qua vết nứt, phải chăng có thể trở lại thế giới vốn có thì cũng không biết rõ. Bởi vì không có linh hồn nào biết rõ chuyện này. Nếu như biết rõ thì đã không còn ở lại cái thế giới hắc ám hư không này rồi.

Vết nứt không gian một khi hình thành sẽ sinh ra năng lượng chấn động thật lớn. Hư không thanh lọc cũng sẽ biết đến. Những hư không thanh lọc này ở trong hắc ám hư không với ý đồ tại những vùng gần khe hở thanh trừ những hồn đoàn có ý định bỏ trốn. Còn một nhiệm vụ khác chính là lợi dụng đặc thù của chúng để tiến hành tu bổ khe hở của hư không.

Những linh hồn cho dù có cường đại nhưng trước mặt hư không thanh lọc cũng chỉ là mây bay. Một đạo bản xuống thì lập tức hồn tiêu phách tán.

330. Chương 330: Hư Không Thanh Lọc.

Sát Vương

Chương 330: Hư không thanh lọc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Không nói đến những hư không thanh lọc, ngay cả cái Ly Tử Phong Bạo sức hủy diệt cũng không phải linh hồn nào cũng có thể chịu đựng được. Cho dù thần hồn tụ hợp thành ý niệm, đều đồng dạng trở thành mây khói ngay biên giới của Ly Tử Phong Bạo, chứ đừng nói đến việc xuyên qua trung tâm của Ly Tử Phong Bạo mà trốn ra ngoài.

Mặc dù như thế, nhưng Đường Tiêu vẫn không thay đổi ý niệm trở lại Áo Bỉ Đảo. Hấn hiện tại tranh thủ lúc rảnh rỗi không ngừng tu luyện đồng thời cũng rất nhẫn nại mà chờ đợi. Hấn thường xuyên nhớ lại những gì đã qua, không cho trí nhớ của mình trôi đi trong thế giới hắc ám hư không vô cùng vô tận này.

Vô luận bao lâu, vô luận con đường phía trước gian nguy cỡ nào, ta nhất định phải trở về! Đường Tiêu càng không ngừng khích lệ chính mình. Đây cũng chính là niềm tin khiến hấn có thể kiên trì đến bây giờ.

Niềm tin bất diệt thì thần hồn bất diệt.

Đường Tiêu hai quả phù triệu cộng với Tiểu Cửu Cửu tổng cộng ba miếng phù triệu hợp thành một hồn đoàn nho nhỏ. Đương nhiên, trong lúc này chỉ có hai thần hồn bé bé. Tiểu Cửu Cửu bám trên người Đường Tiêu. Nếu Đường Tiêu không mở miệng nói chuyện với nó, chung quanh không có nguy hiểm gì thì nó có thể mấy tháng không mở miệng. Hơn nữa cũng chẳng nhúc nhích, giống như người chết rồi.

Hai năm trôi qua, Đường Tiêu từ một quả phù triệu biến thành chín quả. Tiểu Cửu Cửu sau khi phát hiện được điều này, rút cuộc đã chủ động mở miệng với Đường Tiêu:

- Lão Đại, người có thể đem chín miếng phù triệu này tụ thành một quả vân triệu. Sau khi người đạt được chín quả vân triệu thì có thể ngưng tụ thành linh phù.

- Ngưng tụ linh phù? Đây không phải là cần ít nhất Địa Nguyên cấp bốn tu vi đỉnh phong mới được sao?

Đường Tiêu ngây cả người.

- Ta không biết cái gì là Địa Nguyên, cái gì là đỉnh phong. Ta chỉ biết trong hắc ám hư không, chỉ cần có chín miếng phù triệu thì có thể ngưng tụ thành một miếng vân triệu. Chín miếng vân triệu thì có thể ngưng

tụ thành một quả linh phù. Nhưng ta tối đa chỉ có thể ngưng tụ tám miếng phù triện, sau đó là gặp được người.

Tiểu Cửu Cửu dường như chỉ còn trí nhớ trong thế giới hắc ám hư không. Còn thế giới trước đây thì chẳng còn nhớ cái gì.

Đương nhiên, Đường Tiêu cũng không biết thần hồn của Tiểu Cửu Cửu là từ đâu đến. Là người hay yêu thú?

- Chín miếng phù triện làm thế nào để ngưng tụ thành một quả vân triện?

Đường Tiêu hỏi Tiểu Cửu Cửu một câu.

- Khi hắc ám hư không thổi bay Ly Tử Phong, mượn năng lượng của Ly Tử Phong, từ bên trong Ly Tử Phong dốc sức liều mạng đè ép chúng là được.

Tiểu Cửu Cửu cung cấp phương thức rất đơn giản cho Đường Tiêu.

Tiểu Cửu Cửu nói đến Ly Tử Phong, Đường Tiêu lúc trước ngược lại đã gặp rất nhiều lần. Ly Tử Phong là những nguyên tử ion phiêu du bên ngoài Ly Tử Phong Bạo. Nếu như quá gần Ly Tử Phong Bạo, thần hồn phù triện lập tức sẽ bị phá hủy. Mà chỉ cần Ly Tử Phong rất nhỏ thổi qua, thì sẽ xuất hiện một cơ hội tốt cho thần hồn phù triện bổ sung năng lượng. Chính vì vậy mà gần Ly Tử Phong thường tụ tập một đại lượng hồn đoàn.

Lúc này, hồn đoàn sẽ đánh nhau, sinh ra năng lượng chấn động, dễ dẫn đến Hư không thanh lọc. Cho nên, trước đây, Đường Tiêu vẫn một mực tránh tới gần Ly Tử Phong.

Hiện tại, bởi vì ngưng tụ vân triện, Đường Tiêu nhất định phải chủ động đi tìm Ly Tử Phong.

Bình thường, khi tránh né Ly Tử Phong, thì hẳn thường xuyên nhìn thấy khắp nơi. Nhưng bây giờ muốn tìm nó thì lại liên tiếp hai tháng chẳng thấy đâu.

Rốt cuộc, vào một ngày sau hai tháng, Đường Tiêu phát hiện phía trước vừa vặn có một đạo Ly Tử Phong đi qua. Nhưng gần đạo Ly Tử Phong này đang tụ tập đại lượng hồn đoàn. Những hồn đoàn này thỉnh thoảng lại phát sinh công kích lẫn nhau.

Có một số người giống như quả cầu lớn nhỏ không kết thành hồn đoàn, nhưng lại rất cứng rắn. Những hồn đoàn mỗi khi bị nó đến gần thì lập tức tan thành mây khói. Sau đó năng lượng thần hồn bị quả banh đó hấp thụ.

Cũng có một số hình dạng không giống như hình cầu. Một số thì Đường Tiêu nhìn không ra hình thù gì. Xem bộ dạng là những thần hồn vốn vẫn còn trí nhớ.

- Những cái đầu này là ý niệm. Ý niệm uy lực cực lớn thì những phù triện vân triện bình thường một khi đến gần chúng thì chết không có chỗ chôn. Chúng ta phải tránh bọn hắn đi mới được.

Tiểu Cửu Cửu nói với Đường Tiêu.

- Ý niệm? Ý niệm là linh phù ngưng tụ ra sao?

Đường Tiêu hỏi Tiểu Cửu Cửu một câu. Hẳn trước kia có nghe nói qua, chỉ có đạt đến Thiên Nguyên cấp mới có thể đem một đạo linh phù ngưng tụ thành một quả ý niệm.

- Chà, chín chín tám mươi một miếng linh phù, trong Ly Tử Phong Bạo rèn luyện thì có thể kết thành một quả ý niệm.

Đường Tiêu lắp bắp kinh hãi. Một võ giả đạt đến Địa Nguyên đỉnh phong cấp. Cho dù có đạt đến cực hạn số lượng chín đạo linh phù cũng không cách nào ngưng tụ ra ý niệm. Chỉ có tiến vào Thiên Nguyên Cấp thì mới có thể ngưng tụ linh phù thành ý niệm. Không nghĩ tới trong thế giới hắc ám hư không này, linh phù có thể tục tiếp tại Ly Tử Phong Bạo ngưng tụ thành ý niệm. xem tại

Nhưng cho dù là có ngưng tụ thành ý niệm, một khi gặp phải Hư không thanh lọc thì sẽ bị đánh gục. Hơn nữa còn không biết phải làm thế nào để có thể đem ý niệm ngưng tụ được về thế giới trước kia.

Nhóm hồn đoàn vừa mới tụ tập tại vùng phụ cận Ly Tử Phong bắt đầu trở nên hỗn loạn dị thường, liên tục trốn tránh bốn phía. Nguyên cách đó không xa, một đoàn ánh sáng màu hồng đang bay tới. Nói là màu hồng nhưng kỳ thật chỉ mang đến cảm giác nguy hiểm. Hắc ám hư không không có thị giác, tất nhiên là không có hình dạng.

Nhưng hiện tại cảm giác của Đường Tiêu lại rất nhạy cảm. Cho nên cảm giác đồ vật tự động đối ứng với hình dạng, khiến hắn nhận định được vật đó có hình dạng gì.

- Hư không thanh lọc. Yên lặng!

Tiểu Cửu Cửu thấp giọng hướng Đường Tiêu hô một tiếng, sau đó chính nó lập tức lâm vào trạng thái hôn mê.

- Những cái này gọi là Hư không thanh lọc sao?

Đường Tiêu cẩn thận cảm nhận đoàn ánh sáng màu hồng, đồng thời lập tức đình chỉ hết thấy tư duy của mình, để tránh cho đoàn ánh sáng màu hồng kia phát hiện ra hắn.

Một hồn đoàn không kịp chạy trốn bị tia sáng của đoàn ánh sáng màu hồng đánh trúng, lập tức tan thành mây khói. Còn có một quả bóng ý niệm lớn nhỏ, đang hướng đến chỗ Đường Tiêu và Tiểu Cửu Cửu chạy tới, ngay bên cạnh vùng phụ cận Đường Tiêu thì bị tia sáng bắn trúng, nhanh chóng tiêu tán trong hắc ám hư không.

Còn một số hồn đoàn đã bỏ chạy đến chỗ rất xa, nhưng vẫn không tránh được tia sáng màu hồng. Đồng dạng bị đục lỗ. Chỉ một lát sau, Đường Tiêu cảm giác được ít nhất có mấy trăm hồn đoàn lớn nhỏ tụ tập tại vùng phụ cận Ly Tử Phong tan thành mây khói.

331. Chương 331: Đắc Ý.

Sát Vương

Chương 331: Đắc ý.

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Cũng có một số phù triện rất nhỏ, phù triện các loại ngay tại chỗ vẫn không nhúc nhích, bị đoàn hồng quang bỏ qua. Nhưng trong đó có mấy cái không biết vì sao lại trở nên yếu ớt, năng lượng chấn động. Rất có thể trong tư tưởng không yên tĩnh, sinh ra sợ hãi. Kết quả lập tức bị đạo ánh sáng đảo qua, trong khoảnh khắc tan thành mây khói. đọc truyện mới nhất tại .

Đường Tiêu cũng không nhúc nhích. Cái gì cũng không muốn, để ỉnh rơi vào trạng thái hoàn toàn hư không, giống như sát thủ ẩn núp khi làm nhiệm vụ ở kiếp trước vậy.

Hư không thanh lọc sau khi quét sạch đại lượng hồn đoàn gần Ly Tử Phong, rốt cuộc cũng bay xa. Vùng phụ cận Ly Tử Phong vốn cực kỳ náo nhiệt, nay hồn đoàn cơ hồ toàn bộ biến mất. Chỉ còn lại rất ít những phù triện một mình hoặc linh phù phiêu đảng bốn phía.

- Ta không dám đến gần Ly Tử Phong. Ta ở lại đây. Sau khi người ngưng tụ được linh phù thì mang ta lên.

Tiểu Cửu Cửu nói với Đường Tiêu, sau đó dùng sức mạnh thần hồn yếu ớt của nó tách khỏi Đường Tiêu.

- Được rồi!

Đường Tiêu lên tiếng, sau đó tách Tiểu Cửu Cửu ra, trực tiếp đến biên giới Ly Tử Phong, lợi dụng năng lượng Ly Tử Phong thổi tới, bắt đầu quá trình ngưng tụ chín miếng phù triện thành văn triện.

Ly Tử Phong trong thế giới hắc ám hư không giống như một dòng sông. Nếu thần hồn quá yếu, rất có thể sẽ trực tiếp bị Ly Tử Phong phá hủy. Còn nếu thần hồn cường đại, ngược lại khi đứng gần Ly Tử Phong sẽ cảm thấy rất thích.

Chín miếng phù triện của Đường Tiêu sau khi thăm dò tại vùng biên giới Ly Tử Phong, thì xuất hiện cảm giác ngứa ngáy. Chín miếng phù triện tạo thành tổn thương quá lớn. Vì vậy nên từ từ xâm nhập vào bên trong một chút. Sau khi xâm nhập vào, thần hồn cảm giác như có vô số cây kim đâm vào, hoặc giống như là ngâm mình trong nước nóng.

Đường Tiêu thậm chí cảm giác được chín miếng phù triện bắt đầu trở nên mềm nhũn. Hơn nữa còn có trạng thái muốn phiêu tán. Hắn vội vàng dùng chỉ lực thần hồn giữ chặt chín miếng phù triện, cưỡng ép chúng lại thành một chỗ.

Dưới sự thiêu đốt của Ly Tử Phong, những miếng phù triện thật sự sắp dung hợp lại. Nhưng mỗi khi hai quả phù triện sắp dung hợp thành một chỗ, thì không hiểu lại sản sinh ra một lực bài xích rất mạnh, lập tức bắt cưỡng ép tách ra.

Bất đắc dĩ, Đường Tiêu phải đến gần trung tâm Ly Tử Phong một chút. Nhưng càng đến gần trung tâm, thần hồn lại càng bị dày vò kịch liệt. Nếu như nói ngay từ đầu là cảm giác ngứa ngáy thì về sau lại biến thành cảm giác như kim châm. Hiện tại cơ hồ giống như bị điện giật. Từng đợt xé rách, muốn đem thần hồn Đường Tiêu triệt để phá hủy.

Cũng may Đường Tiêu có sức chịu đựng bền bỉ. Ý chí của thần hồn cũng kiên định. Rốt cuộc hắn đã thành công đem hai quả phù triện tập hợp thành một chỗ. Về sau thì trở nên dễ dàng hơn nhiều. Những miếng phù triện khác giống như phản ứng dây chuyền, cùng nhau tụ thành một chỗ. Một quả phù triện với kích thước gấp mấy lần vân triện rốt cuộc đã ra đời.

Hắc ám hư không quá yếu, dễ dàng bị đại hồn đoàn phá hủy. Từ đó rất dễ sinh ra năng lượng chấn động mãnh liệt, khiến cho Hư không thanh lọc chú ý. Cho nên đó là một vấn đề nan giải.

Căn cứ vào quan sát của Đường Tiêu, thực lực càng mạnh càng dễ dàng ẩn núp ở giữa điểm thăng bằng. Ngưng tụ thành một ý niệm trong đầu là một sự lựa chọn tốt nhất. Như vậy đủ để bảo vệ mình, năng lượng tràn ra ngoài cũng không quá lớn khiến cho Hư không thanh lọc chú ý.

Khi Đường Tiêu từ Ly Tử Phong đi ra, chín miếng phù triện của hắn dĩ nhiên ngưng tụ thành một quả vân triện.

Hai năm rồi mới ngưng tụ thành một quả vân triện. Muốn đem vân triện ngưng tụ thành linh phù, lại từ chín chín tám mươi một miếng linh phù ngưng tụ thành một quả ý niệm. Đây chẳng phải là trăm năm mới được sao?

Có đôi khi thời gian quá dài lại khiến cho người ta dễ tuyệt vọng. Đường Tiêu thậm chí cảm thấy được, hắn còn không bằng Tiểu Cửu Cửu, cái gì cũng không muốn. Nếu không có ý định quay trở về thì sống được ngày nào hay ngày đó.

Như vậy hắn thật sự còn có hy vọng thấy lại ánh mặt trời sao?

Cho dù còn có thể sống để trở về, mấy trăm năm trôi qua, trở về còn có ý nghĩa sao?

Hiện tại, niềm tin duy nhất khiến Đường Tiêu có thể sống đến bây giờ chính là tăng cường thực lực, ngưng tụ ý niệm. Sau đó từ Ly Tử Phong Bạo tranh thủ một khe hở đào thoát ra ngoài. Nếu như không có niềm tin này, Đường Tiêu căn bản cảm thấy hắn không có cách nào kiên trì trong cái thế giới hắc ám hư không vô tận này.

Có một vấn đề Đường Tiêu vẫn không hiểu được.

Chính là vết nứt không gian này căn bản là tồn tại ở đâu?

Nghĩ đến đây, Đường Tiêu nội tâm bỗng sinh ra một tia tuyệt vọng. Và tia tuyệt vọng này khiến cho ý chí thần hồn của hắn trong nháy mắt sụp đổ.

Sẽ không đâu! Nhất định sẽ không! Đường Tiêu không ngừng an ủi bản thân.

Sau khi Đường Tiêu ngưng tụ ra được vân triện, thì quay người tìm lại Tiểu Cửu Cửu. Hắn phát hiện Tiểu Cửu Cửu đã không còn ở chỗ cũ. Đường Tiêu cẩn thận dùng cảm ứng quan sát, rất nhanh phát hiện Tiểu Cửu Cửu đang bị một hồn đoàn đuổi giết, đang chạy trốn vòng quanh gần đó.

Đường Tiêu lập tức đuổi theo, dùng chỉ lực một đạo linh phù, rất nhẹ nhàng phá hủy hồn đoàn, cứu Tiểu Cửu Cửu.

- Lão Đại, người thành công rồi hả?

Tiểu Cửu Cửu thăm dò Đường Tiêu. Nó cũng không dám tin tưởng đạo linh phù đó là của Đường Tiêu.

- Ừ!

- Thật tốt quá! Cảm ơn người đã cứu ta.

Tiểu Cửu Cửu lập tức đem phù triện của mình đánh vào vân triện của Đường Tiêu.

Đường Tiêu cứu Tiểu Cửu Cửu không phải là vô ý thức, cũng chẳng phải là có cảm tình gì. Cũng không chính thức xem nó là đồng bọn mà chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Không thể không nói, sự cô độc trong hắc ám hư không mới chính là kẻ địch đáng sợ nhất. Cho dù chỉ có một mình Tiểu Cửu Cửu trên người, đại đa số thời điểm đều ngủ say nhưng cũng vẫn còn tốt hơn chính mình lẻ loi trợ trợ, phiêu diêu bốn phía.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Tiểu Cửu Cửu giống như một vật cứng mà Đường Tiêu nuôi dưỡng trong thế giới hắc ám.

- Vừa rời cái hồn đoàn kia muốn tiêu diệt ta. Ta đã cảnh cáo nó là ta có một lão đại rất mạnh. Nhưng nó không tin, kết quả ra sao?

Tiểu Cửu Cửu đáng vẻ rất đắc ý.

- Hahah!

Đường Tiêu cười. Loại hiểu chiến cật mạnh, có lẽ hẳn không phải là kẻ duy nhất trong hắc ám hư không lấy làm niềm vui.

- Hư không thanh lọc!

Tiểu Cửu Cửu vội vàng nhắc nhở Đường Tiêu một tiếng. Vừa rồi Đường Tiêu và hồn đoàn đánh nhau, chẳng biết tại sao lại đưa tới một đạo hồng quang đáng sợ kia.

332. Chương 332: Bách Thảo Ma Ra Tay.

Sát Vương

Chương 332: Bách Thảo ma ra tay.

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Tiểu Cửu Cửu khả năng cảm nhận mạnh hơn Đường Tiêu. Thậm chí Đường Tiêu ngưng tụ thành linh phù, mà vẫn không cảm nhận được nguy hiểm, trong khi Tiểu Cửu Cửu lại cảm nhận được.

Hai người vội vàng im bật. Cái gì cũng không muốn, lẳng lặng phiêu du giữa không trung.

Nhưng dự cảm nguy hiểm ngày càng mãnh liệt. Bởi vì khi Hư không thanh lọc đến gần, tựa hồ như là hướng về phía Đường Tiêu và Tiểu Cửu Cửu. Rất nhanh nó sẽ bắn ra tia hồng tuyến.

Trốn được không?

Căn cứ vào kinh nghiệm của Đường Tiêu, một khi bị Hư không thanh lọc quét trúng, hồn đoàn cơ bản không có hy vọng chạy thoát.

Ý niệm cường đại cũng giống như thần hồn. Dưới tia quang tuyến thì cũng sẽ tan thành mây khói. Đường Tiêu hiện tại cũng chỉ có một quả vân triện.

Nên làm cái gì bây giờ? Thần hồn đến hôm nay, kiên trì lâu như vậy, thật sự chấm dứt sao?

- Lão đại, cảm ơn người đã bảo vệ ta lâu như vậy. Có thể ta không còn muốn sống trong sợ hãi nữa.

Tiểu Cửu Cửu đột nhiên mở miệng. Sau khi nói với Đường Tiêu, nó lập tức tách ra khỏi vân triện của Đường Tiêu, hơn nữa năng lượng của nó sót lại không nhiều lắm, tản ra bốn phía.

Đoàn hồng quang nhanh chóng hướng Tiểu Cửu Cửu phát ra một tia quang tuyến, bắt nó tan thành mây khói.

Đường Tiêu trầm tĩnh như sắt. Hắn không thể động, cái gì cũng không thể làm. Nếu không thì Tiểu Cửu Cửu chết vô ích.

Đoàn hồng quang tại vùng phụ cận dừng lại mấy giây, rồi nhanh chóng tan biến vào hắc ám hư không.

Đường Tiêu trong nội tâm dâng lên một sự bi thương. Chung quanh chỉ còn lại vài tia năng lượng của Tiểu Cửu Cửu. Hai năm qua, Đường Tiêu vẫn không chính thức xem nó như đồng bọn của mình. Nhưng ngay thời khắc mấu chốt này, nó lại dùng bản thân mình để Đường Tiêu tiếp tục sinh tồn.

Đường Tiêu cẩn thận thu nạp những tia năng lượng còn sót lại của Tiểu Cửu Cửu, bắt nó áp chế vào trong tâm vân triện. Mặc kệ có hữu dụng hay không, hắn hy vọng có thể có một ngày tìm được cách cứu Tiểu Cửu Cửu trở về.

Không thể không nói, sinh tồn trong hắc ám hư không cực kỳ gian nan. Người ngoài việc phải mạnh thì phải tránh va chạm với những hồn đoàn khác. Nhưng nếu muốn cường đại thì phải đánh nhau, mà đánh nhau thì sẽ sinh ra năng lượng chấn động, và đưa tới Hư không thanh lọc. Hơn nữa, càng là thần hồn cường đại, thì lại càng có khả năng bị Hư không thanh lọc quét trúng.

Áp lực sinh tồn lớn như vậy, nếu không có ý chí cực kỳ cứng cỏi thì thần hồn đã sớm không kiên trì nổi nữa.

- Ta không muốn chết! Ta không thể chết! Ta nhất định phải trở về.

Đường Tiêu kiên định tinh thần, chậm rãi phiêu diêu trong thế giới hắc ám. Trước khi đủ mạnh để xuyên qua vết nứt không gian rời khỏi đây, hắn phải tận lực tránh Ly Tử Phong. Vùng phụ cận Ly Tử Phong chắc chắn sẽ có không ít Hư không thanh lọc. Thật sự là quá nguy hiểm.

Thai kinh thành.

Trên đường cái tràn ngập những bố cáo triệu tập danh y.

Đường thiếu gia của Trần Quốc hầu dùng lực lượng một mình giết ba vạn đại quân của Đông Doanh quân, được Đại Minh triều hoàng đế truy phong làm sát doanh tướng quân cũng được truy tước là tử tướng. Hiện tại Đường Tiêu đã bắt tỉnh cả đêm toàn thân thối rửa.

Ở trong nội cung ngự y vô kể khả thi, hoàng đế Chu Hi suốt đêm truyền chỉ, bố cáo cả nước, tìm kiếm danh y chữa bệnh cho Đường Tiêu.

Tuy nhiên đây chẳng qua là thủ đoạn trấn an của hoàng đế với người nhà họ Đường mà thôi.

Hai thiếu nữ đi tới trước bố cáo trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ lo lắng hai thiếu nữ này một người mặc áo màu lục một người mặc áo màu vàng, chính là Bách Thảo ma cùng với Thạch Miêu vương.

- Tỷ tỷ chúng ta trà trộn vào trong Đường phủ xem thử đi.

Thiếu nữ áo vàng kia nhìn bố cáo đề nghị với thiếu nữ áo lục.

- Không ổn chúng ta vẫn nên tìm một gã y sư, sau đó giả trang làm trợ thủ của hắn, bằng không thì bọn họ nhất định không cho ta vào.

- Không cho chúng ta vào chúng ta xông vào việc gì phải sợ.

Thiếu nữ áo vàng không phục mà nói với thiếu nữ áo lục một câu.

- Người không thích thì không đến, bằng không thì sau này ta không mang theo người nữa.

Thiếu nữ áo lục uy hiếp thiếu nữ áo vàng một câu.

- Được được tất cả do tỷ tỷ định đoạt.

Thiếu nữ áo vàng bực bội mà nói.

- Tỉnh lại đi, lão công mau tỉnh lại đi, người đi rồi ta sống còn ý nghĩa gì.

Dực Thai công chúa nhìn Đường Tiêu đang thiếp trên giường nước mắt rơi như mưa.

Đường Tiêu vì cứu nàng mà mới chết, nếu như hắn không sống nữa nàng sống còn ý nghĩa gì.

- Công chúa có đại phu tới.

Manh Ngọc đi tới, bẩm báo với Dực Thai công chúa một câu.

Dực Thai công chúa quay đầu nhìn lại nhìn y sư nơm nớp lo sợ phía sau ông ta là một thiếu nữ mặc áo màu xanh lục.

Là người?

Dực Thai công chúa nhìn Bách Thảo ma trong mắt tràn ngập địch ý, tuy Bách Thảo ma lúc này đã hoàn toàn hóa thành hình người nhưng Dực Thai công chúa vẫn nhớ rõ ràng hình dạng của nàng.

Bởi vì lúc trước Đường Tiêu cùng với Bách Thảo ma nhìn nhau hồi lâu đã uy hiếp Dực Thai công chúa Dực Thai công chúa không thể quên nàng được.

- Người muốn cứu hắn không nếu muốn cứu hắn thì đừng có gây chuyện.

Bách Thảo ma tiến tới, khẽ thấp giọng nói với nàng.

Bách Thảo ma cũng không dám ở tại Đường phủ dùng Thiên Nguyên uy áp, bằng không sẽ kinh động những cao thủ ở trong phủ thậm chí là cường giả bên trong Thái kinh thành, sự tình náo động sẽ vô phương cứu chữa Đường Tiêu.

Dực Thai công chúa trầm mặc lúc trước ngự y cung đình đều đã tới, bọn họ nói rằng không thể cứu chữa Đường Tiêu, Bách Thảo vương chính là bách thảo chi vương nói không chừng có thể cứu được hắn.

Bách Thảo ma không nói thêm câu nào nữa, đi tới bên giường Đường Tiêu.

Nhìn thấy thảm trạng của Đường Tiêu, Bách Thảo ma kinh hãi, xem ra tình hình của Đường Tiêu đã nghiêm trọng vượt xa dự đoán của nàng, thử thăm dò một phen thì phát hiện ra khí tức của hắn không tuyệt nàng liền dò xét thương thế của hắn.

Bách Thảo ma nhíu mày, thương thế của Đường Tiêu không chỉ có ở trên thân thể mà thần hồn của hắn cũng như ngọn đèn dầu sắp tắt, tình hình đang trở nên rất xấu.

Bởi vì hắn không những bị thương thân thể mà thần hồn của hắn cũng vướng phải vấn đề sắp tiêu vong.

Sinh lão bệnh tử thọ nguyên đã hết, đây là số trời con người không cách nào phản kháng.

Mặc dù như thế Bách Thảo ma vẫn có thể cảm giác được thần hồn của Đường Tiêu mặc dù tiêu tán nhưng thân thể vẫn dốc sức liều mạng chống lại, hơn nữa bên trong của hắn còn có một bảo vật bí mật không ngừng phun ra đại lượng chân khí duy trì sự sống của Đường Tiêu, bằng không thì thân thể của hắn cũng không chèo chống được cho tới bây giờ.

333. Chương 333: Nước Chảy Đá Mòn.

Sát Vương

Chương 333: Nước chảy đá mòn.

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

- Ta tới chậm rồi.

Bách Thảo ma trong lòng hối hận vô cùng nàng tuyệt đối không ngờ Đường Tiêu lại bị thương nặng như vậy, hắn trên thực tế đã tử vong.

Nếu như nói hắn chính thức tử vong hoặc vẫn còn một chút tin tức yếu ớt về thần hồn thì nàng còn cứu được nhưng lúc này thần hồn của hắn đã không còn ở trên thế giới này nữa, mà đi tới một thế giới khác tiếp tục kiên trì không hoàn toàn chết đi.

Một khi thần hồn của hắn ở thế giới kia bị diệt vong thì hắn cũng hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thế giới này, không bao giờ tỉnh lại nữa.

- Hắn... thật sự hết thuốc chữa sao

Dực Thai công chúa run giọng hỏi Bách Thảo ma.

- Ta muốn dẫn hắn đi, Bách Thảo cốc mới đầy đủ dược liệu cứu tính mạng của hắn.

Bách Thảo ma nói với Dực Thai công chúa một câu.

Đương nhiên nàng biết nàng nói dối hiện tại ở tình hình này cho dù đem Đường Tiêu trở về Bách Thảo cốc Bách Thảo ma cũng chưa chắc có thể cứu hắn, chỉ là ở trong Đường phủ nàng sợ rằng sẽ gây ra động tĩnh quá lớn không cách nào thử nghiệm các loại cứu chữa.

- Ta dựa vào điều gì mà tin người?

Dực Thai công chúa ngăn Bách Thảo ma lại.

- Bởi vì hắn từng có ơn cứu mạng ta hơn nữa, ta yêu hắn...

Bách Thảo ma nhìn Dực Thai công chúa không e dè mà nói.

Dực Thai công chúa cảm thấy vô cùng đau khổ nàng nhìn thấy lệ quang ở trong mắt của Bách Thảo ma.

- Hắn không còn bao nhiêu thời gian nữa đầu đừng làm trễ nải nữa, ta phải lập tức đưa hắn đi Bách Thảo cốc.

Bách Thảo ma bối rối nói.

- Ta cùng đi với người nêu không người đừng hòng mang hắn đi.

Dực Thai công chúa trầm thấp nói với Bách Thảo ma một tiếng.

- Người dẫn chúng ta đi ra ngoài, trong phủ ta không thể ngự không phi hành.

Bách Thảo ma hướng về phía Dực Thai công chúa mà gật nhẹ đầu, xem như đồng ý điều kiện của nàng.

Khánh Đô phu nhân sau khi hôn mê bất tỉnh tỉnh lại thì đi tới bên giường của Đường Tiêu khóc suốt cả đêm, lúc buổi sáng lại ngất đi Dực Thai công chúa nói với Manh Ngọc rằng nàng muốn đem Đường Tiêu vào cung chữa thương, sau đó một đoàn người đồng hành với Manh Ngọc và Mục Thương, cùng lên đường mang Đường Tiêu đi.

Sau khi rời khỏi Thai kinh thành, đến chỗ không người Bách Thảo ma dùng niệm lực chế trụ bọn họ, sáu miếng lá Bạc Hà óng ánh mang theo Dực Thai công chúa, Đường Tiêu và Thạch Miêu vương bay vù vù về phía Bách Thảo cốc.

Dực Thai công chúa lúc trước được Đường Tiêu mang đi phi hành còn nhìn thấy cảnh vật rút lui nhưng hiện tại được Bách Thảo ma mang đi thì chỉ thấy tiếng gió ù ù bên tai trước mắt không thấy rõ gì cả, hoặc có thể nói con mắt ngay cả mở cũng không được.

Chỉ nửa canh giờ là tới nơi, Bách Thảo ma lấy băng đồng kín người của Đường Tiêu lại.

- Người làm như vậy không phải sẽ khiến cho hắn bị lạnh chết sao?

Dực Thai công chúa lập tức kêu lớn.

- Muốn cứu hắc thì đừng nói nhiều, cũng đừng động tới hắc. Ta đi tới Bách Thảo cốc lấy đồ.

Bách Thảo ma để cho Thạch Miêu vương ở lại với Dực Thai công chúa và Đường Tiêu, sau đó nhanh chóng biến mất ở trên đỉnh núi.

Năm phút đồng hồ trôi qua Bách Thảo ma đã trở lại đỉnh nòng dùng ống tay áo cuốn lấy linh đan diệu dược đưa vào trong miệng của Đường Tiêu, sau đó nàng tế ra sáu miếng ý niệm kết thành một Thiên Nguyên đỉnh cực lớn đem Đường Tiêu bao vào trong đó.

- Lão miêu chết tiệt mau hỗ trợ.

Bách Thảo ma hướng về phía Thạch Miêu vương quát to một tiếng.

- Được.

Thạch Miêu vương cũng vội vàng tế ra sáu đạo linh phù gia nhập vào thiên nguyên đỉnh.

Thân thể của Đường Tiêu ở trong đó bỗng bệnh kịch liệt xoay tròn, ở trong đó các loại linh thảo không ngừng lăn lộn, bị cưỡng ép đánh vào người của hắc, tuy Dực Thai công chúa ở trên đỉnh núi bằng phát run nhưng Bách Thảo ma và Thạch Miêu vương lại mồ hôi đầm đìa.

Cuối cùng cái đỉnh cũng từ từ ngưng lại thân thể của Đường Tiêu trở nên xanh lại, mồ hôi trên người của Bách Thảo ma ngày càng ngưng đọng.

- Hắc sao rồi tại sao chưa tỉnh lại?

Dực Thai công chúa kéo tay của Bách Thảo ma, lo lắng hỏi nàng.

Bách Thảo ma lắc đầu sau đó đi tới bên cạnh Đường Tiêu mà ngồi xuống, sờ lên trên mặt của hắc. Nàng vừa rồi cùng với Thạch Miêu vương làm tất cả chỉ khiến cho thân thể của Đường Tiêu chậm chạp thối rữa mà thôi.

- Người nói chuyện đi hắc sao rồi?

Dực Thai công chúa dùng sức đẩy Bách Thảo ma.

- Người rất phiền đó, có tin ta nuốt người không?

Thạch Miêu vương ở bên cạnh há cái miệng rộng hướng về phía Dực Thai công chúa nhìn trừng trừng.

- Người muốn biết tình huống hiện tại thực sự của hắc không?

Bách Thảo ma dùng tay vuốt ve mặt của Đường Tiêu lạnh lùng nói với Dực Thai công chúa.

- Người nói mau đi.

Dực Thai công chúa cũng đặt tay lên người của Đường Tiêu, lúc này nàng mới phát hiện toàn bộ thân thể của Đường Tiêu đã bị Bách Thảo ma đóng băng.

- Thần hồn của hắc đã rời khỏi thân thể, thân thể đang thối rữa nghiêm trọng, nhưng thần hồn của hắc liều mạng giãy dụa mới không bị tiêu vong, ta cho người biết hiện tại hắc đang ở một nơi cực kỳ tàn khốc, lạnh như băng vô cùng hắc ám, mỗi một giây đối với hắc dài như một năm, hơn nữa từ giờ trở đi, mỗi một giây trôi qua thì thần hồn của hắc cũng thêm một phần bị tiêu vong không cách nào trở lại thân thể, có thể kiên trì hay không tất cả quyết định ở tín niệm của hắc.

- Người cứu hắc đi hắc không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc.

Dực Thai công chúa loạng choạng nhìn Bách Thảo ma trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Bách Thảo ma dùng một giọng nói cực kỳ tàn khốc lạnh như băng nói với Dực Thai công chúa:

- Hiện tại chỉ còn một biện pháp mà thôi.

Bách Thảo ma nhìn Dực Thai công chúa, nàng tựa hồ đã lấy được quyết tâm.

- Tiểu Thảo người ngàn vạn lần đừng...

Thạch Miêu vương ý thức được điều gì đó nhưng đã bị lời nói của Bách Thảo vương cắt đứt.

- Biện pháp gì?

Dực Thai công chúa vội hỏi Bách Thảo ma một câu.

- Hiện tại trừ phi có người yêu hấn nguyện hi sinh tính mạng cứu vớt hấn, thừa nhận thay hấn những nỗi thống khổ kia, chịu hắc ám tra tấn.

Bách Thảo ma nhìn Dực Thai công chúa rồi nói.

Ở trong hắc ám hư không, hồn phách của Đường Tiêu bất kỳ lúc nào cũng có thể bị thiêu hủy.

Ở trên Áo Bỉ Đảo một ngày giống như một nghìn năm ở trong hắc ám hư không, người bình thường chịu đựng thống khổ ngăn ngủi là điều bình thường nhưng muốn cho người ta chịu đau khổ một nghìn năm một vạn năm, vài vạn năm cô độc tịch mịch cho dù nội tâm tín niệm cố chấp cũng phải giống như tiểu cửu cửu quên hết tất cả mà trở nên đần độn không có mấy người có thể kiên trì được.

Nước chảy đá mòn thời gian có thể mài mòn đi tất cả cứng cỏi còn có thể kiên trì đơn giản là thời gian không đủ dài mà thôi.

334. Chương 334: Hi Sinh Tính Mạng.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 334: Hi sinh tính mạng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Hi sinh tính mạng?

Dực Thai công chúa thì thầm một câu hơi giật mình mà nhìn Bách Thảo ma.

- Người thật sự yêu hấn sao?

Bách Thảo ma nhìn Dực Thai công chúa mà hỏi một tiếng.

- Ta đương nhiên yêu hấn, ta là người yêu nhất hấn trên thế gian này, ta cam nguyện chết chịu hi sinh tính mạng vì hấn.

Dực Thai công chúa cao giọng trả lời Bách Thảo ma.

- Vậy người nguyện ý hy sinh mạng sống của mình cứu hấn không? Bây giờ chỉ có người có thể cứu được hấn.

Bách Thảo Ma nhìn chăm chăm vào mắt công chúa Dực Thai.

Công chúa Dực Thai lần nữa gặng hỏi Bách Thảo Ma:

- Hy sinh mạng của ta là có thể cứu sống hấn sao?

Bách Thảo Ma tường tận giải thích cho công chúa Dực Thai nghe:

- Hy sinh mạng của người là hấn có thể sống tiếp, nhưng đổi lại người cũng sẽ trả cái giá cực kỳ trầm trọng. Có lẽ vĩnh viễn chìm trong hắc ám, có lẽ không bao giờ tỉnh lại, hoặc có lẽ người sẽ vì trái với thiên quy mà đời đời kiếp kiếp, ngày qua ngày chịu hình phạt không người chịu được.

Thạch Miêu Vương kiềm không được lên tiếng:

- Tiểu Thảo!

Hiển nhiên nó nghe ra được ẩn ý chân chính của Bách Thảo Ma, nhưng nó vừa định mở miệng đã bị Bách Thảo Ma ngăn cản.

Công chúa Dực Thai lại hỏi Bách Thảo Ma:

- Vậy có nghĩa là...nghĩa là...ta sẽ chết?

Bách Thảo Ma gật đầu, sau đó im lặng nhìn công chúa Dực Thai.

Công chúa Dực Thai cắn răng, ngồi xổm xuống bên cạnh Đường Tiêu, sờ khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, cầm bàn tay lạnh băng, nước mắt như chuỗi trân châu đứt lặn dài.

Công chúa Dực Thai lại lần nữa xác nhận với Bách Thảo Ma:

- Dùng mạng của ta, thật có thể đổi lại sinh mệnh của hắn?

Nếu thật là như vậy thì công chúa Dực Thai tuyệt đối không do dự hy sinh chính mình. Chỉ là, cô rất rất rất muốn lại nghe giọng nói của hắn. Khi hắn tỉnh lại, cô phải gọi hắn một tiếng ‘lão công’, nhìn hắn nheo mắt cười tà, sau đó ôm cô, vỗ lưng cô, trán đụng trán cô, nói “Ngoan, không khóc.”

Vừa xoay người, khoảnh khắc đã là chân trời cách biệt, sinh tử biệt ly, vọng tử chấp tử tay, khó thể cùng nhau già đến chết.

Bách Thảo Ma cũng ngồi xổm bên cạnh xác Đường Tiêu:

- Đúng vậy.

Công chúa Dực Thai rất nhanh đặt quyết tâm, nói:

- Tốt lắm, hy vọng người đừng lừa ta.

Bách Thảo Ma hỏi lại công chúa Dực Thai một lần:

- Người quyết định rồi sao? Sẽ không hối hận?

Công chúa Dực Thai kiên quyết gật đầu:

- Không hối hận!

Bách Thảo Ma lần nữa hỏi công chúa Dực Thai:

- Người yêu hắn, chỉ muốn cùng hắn một chỗ. Nhưng nếu người chết, dù hắn sống lại thì người cũng không thể cùng hắn bên nhau, như vậy người vẫn không hối hận?

Công chúa Dực Thai khóc rống:

- Ta không hối hận! Ta yêu hắn cho nên không muốn hắn chết! Ta muốn hắn sống thật tốt! Nếu hắn chết rồi thì ta sống có ý nghĩa gì chứ?

Bách Thảo Ma nhìn công chúa Dực Thai khóc lóc thì buông tiếng thở dài:

- Ai...

Công chúa Dực Thai hét to với Bách Thảo Ma:

- Ta phải làm sao để hy sinh mình cứu hắn đây? Mau nói cho ta biết!

Bách Thảo Ma vuốt ve gò má Đường Tiêu, nước mắt rơi xuống:

- Con người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Kỳ thật con người không biết, cỏ cây không phải vật vô tình, chỉ là tình này ai thấu hiểu cho?

Hạnh phúc của hắn là gì? Hạnh phúc của nàng lại là cái gì? Tất cả đều là số mệnh sao?

Người ngàn không nên, vạn không nên cứu ta từ địa ngục liệt hỏa. Người không nên tặng cho ta Đào Thần Tâm, cho ta sinh mệnh mới.

Người càng không nên nói sẽ là người cùng ta nhìn mặt trời lặn.

Muốn lấy tâm của ta làm trao đổi sao?

Tâm này vĩnh viễn thuộc về ngươi, ngàn năm, vạn năm, đến chết không hối hận.

Công chúa Dực Thai mạnh lắc lư thân thể Bách Thảo Ma:

- Mau nói cho ta biết! Ta nên làm sao!?

Bách Thảo Ma thật nghiêm túc trừng công chúa Dực Thai:

- Ngươi phải thề với trời, dùng cả đời ngươi bảo vệ hần, yêu hần, thương hần, mặc kệ nguyên nhân gì, vĩnh viễn không được phản bội hần!

Công chúa Dực Thai lớn tiếng đáp trả Bách Thảo Ma:

- Nếu ta còn có thể cùng hần sống sót, ta nhất định sẽ dùng nửa đời còn lại bảo vệ hần, yêu hần, thương hần, vĩnh viễn không phản bội hần! Cái này còn cần ngươi nói sao?

Bách Thảo Ma vẫn không buông tha ép công chúa Dực Thai:

- Ngươi phải thề với trời!

Công chúa Dực Thai nóng nảy:

- Rốt cuộc ngươi muốn ta làm gì? nguồn

Bách Thảo Ma lớn tiếng đáp trả công chúa Dực Thai:

- Ta không cần ngươi làm cái gì! Cũng không cần ngươi hy sinh mạng sống! Ta muốn ngươi thề với trời mà thôi! Dùng nửa đời sau yêu hần, thương hần, bảo vệ hần! Mặc kệ có nguyên nhân gì cũng vĩnh viễn không được phản bội hần! Ngươi hãy thề đi! Việc còn lại sẽ do ta làm!

Công chúa Dực Thai hét to:

- Nếu có thể cứu sống hần, kêu ta làm cái gì đều được, dù là lấy mạng của ta!

Bách Thảo Ma lần thứ hai nước mắt tràn mi:

- Ta muốn ngươi thề! Vì những lời đó mà thề! Nếu không thì làm sao ta yên tâm giao hần cho ngươi được?

Công chúa Dực Thai luôn rống to rốt cuộc nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của Bách Thảo Ma. Cô ngẩn ngơ nhìn Bách Thảo Ma một lát, tay chuyển tới ngực.

- Thiên địa làm chứng, nếu như Đường công tử có thể sống lại, Chu Huyền Nhi ta nhất định dùng nửa đời còn lại của mình bảo vệ hần, yêu hần, thương hần, vĩnh viễn không phản bội hần! Nếu làm trái lời thề, Chu Huyền Nhi ta lập tức rơi vào mười tám tầng địa ngục, không nhập luân hồi, vạn kiếp bất phục!

- Được rồi.

Bách Thảo Ma nhẹ kéo tay công chúa Dực Thai, trong mắt sự nghiêm khắc dần biến thành nhu hòa. Nhìn cô một lát sau, Bách Thảo Ma làm ra Bách Thụ Thiên Thảo Trận. Công chúa Dực Thai bị đầy ngập sắc xanh bao phủ, không biết mình rốt cuộc đang ở nơi đâu.

Trên Ngọc Sơn đông đỉnh, Bách Thảo Ma bay giữa không trung, lấy ra lệnh bài ngọc chế và ngọc giản, cầm trong tay thật lâu sau, như là rốt cuộc đặt quyết tâm, từ giữa trán bắn ra một giọt hồn huyết tẩm vào lệnh bài ngọc chế và ngọc giản.

Không trung sáng nắng rực rỡ dao động, bên cạnh Bách Thảo Ma sáu lá cây Bạc Hà sáng lóng lánh chớp mắt kết trận, mở ra Bí Cảnh Môn hình thành một vòng xoáy đen. Ngọc giản bay ra khỏi tay Bách Thảo Ma, bay vào trong vòng xoáy đen, Bí Cảnh Môn đóng lại.

Thạch Miêu Vương kinh sợ nhìn Bách Thảo Ma:

- Tiểu Thảo, ngươi điên rồi ư?

Bách thảo tiên tử, mới rồi nàng chính thức cùng thiên giới hôn thê trở thành một trong các thủ hộ sử của Huyền Vũ Đại Lục.

Bách Thảo Tiên Tử mỉm cười rạng rỡ, mắt sáng lấp lánh:

- Đây không phải là điều ngươi luôn muốn ta làm sao?

Code

335. Chương 335: Tín Niệm Bất Diệt Thì Thần Hồn Bất Diệt.

Sát Vương

Chương 335: Tín niệm bất diệt thì thần hồn bất diệt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Thạch Miêu Vương tiếp tục khuyên nhủ Bách Thảo Tiên Tử:

- Tiểu Thảo, làm thế có đáng hay không? Nhân loại là giống loài giả dối. Ngươi si tình với Đường công tử chưa chắc hẳn sẽ đối với ngươi như vậy, huống chi lòng hẳn đã có chỗ rồi.

- Hẳn đối với ta như thế nào là chuyện của ta, tất cả điều ta làm chỉ cần không thẹn với lòng, chỉ thế đã đủ!

Ánh mắt Bách Thảo Tiên Tử lưu luyến không tha quét qua cả tòa Ngọc Sơn, đây là gia viên nàng từng thủ hộ mấy chục vạn năm.

Thạch Miêu Vương nhảy lên hụp xuống cực lực muốn ngăn cản điều Bách Thảo Tiên Tử sắp làm:

- Tiểu Thảo, lão Miêu không thể hiểu nổi! Chẳng phải mấy chục vạn năm ngươi đều đã trôi qua sao? Tại sao lần này sẽ khúc mắc với một phạm nhân? Vì hẳn không tiếc phạm thiên quy, thậm chí là hủy diệt chính ngươi!

- Cổ cây vốn là vật vô tình, mấy chục vạn năm chẳng qua là mỗi ngày nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn, có thêm nhiều thời gian cũng chỉ là tiêu hao trong cô độc và tịch mịch. Sinh mệnh có ý nghĩa gì? Là vì hẳn, ta mới hiểu tất cả điều này. Lão miêu, ngươi là tảng đá nên vĩnh viễn không hiểu, đây là số mệnh của ta, là tuyển chọn của ta, cũng là tất cả ý nghĩa sinh tồn của ta.

Bách Thảo Tiên Tử rạng rỡ cười, trút ra hết niệm lực, sáu lá cây Bạc Hà lóng lánh chớp mắt kết trận, Bì Cảnh Môn lần thứ hai mở ra, lần này là thông hướng Huyền Vũ Đại Lục phương xa.

Thạch Miêu Vương phát cuồng:

- Điên rồi! Điên rồi! Tiểu Thảo nếu ngươi thật sự làm như vậy, đợi ngươi rời đi thì lão Miêu ta sẽ đem công chúa đó làm như con chuột to ăn mất, còn có Đường công tử cái gì cũng sẽ làm như băng công ăn luôn!

- Ngươi dám!

Bách Thảo Tiên Tử lao đến duỗi tay ra bóp cổ Thạch Miêu Vương.

Thạch Miêu Vương vội xin tha:

- Không dám không dám! Tỷ tỷ tha mạng! Lão Miêu chỉ là nói ngoài miệng thôi...

- Ai...

Bách Thảo Tiên Tử khẽ thở dài. Nàng buông tay ra ôm Thạch Miêu Vương vào ngực, sờ đầu nó, trong mắt lộ ra không tha.

- Lão Miêu, cảm ơn ngươi cùng ta lâu như vậy. Ta không nhớ rõ nào quen biết ngươi từ lúc nào, nhưng từ khi ta có ký ức thì ngươi thường hay đến Ngọc Sơn trộm đồ, hơn nữa ta cứ có cảm giác thân thiết kỳ diệu với ngươi.

- Chỉ đến Ngọc Sơn trộm đồ thôi hả? Còn sớm hơn nữa kìa...

Thạch Miêu Vương cảm nhận Bách Thảo Tiên Tử âu yếm, ánh mắt biến dịu dàng.

Mấy chục năm trước, khi Bạc Hà lần đầu tiên chui ra khỏi đất Ngọc Sơn đông đỉnh thì Thạch Miêu Vương đã chú ý tới nàng, khi đó nó còn ở bên cạnh nàng đi tiểu.

Nàng ở hoàn cảnh không thích hợp sinh tồn gian nan sống sót, ngoan cường sinh trưởng, lắt lư trong gió thu, run rẩy, dưới ánh nắng vươn cành lá, nhẹ nhàng múa.

Nó nhìn nàng lớn lên.

Mấy chục vạn năm nay, biến hóa bề dâu, thân thể Thạch Miêu Vương không ngừng tan biến, mỗi lần thi giải chuyển thể, mỗi lần tan biến thi giải, ngắn thì phải chục năm, lâu thì cỡ mấy vạn năm. Bây giờ Thạch Miêu Vương mà mọi người trên Áo Bỉ Đảo đều biết chỉ là hình thái gần nhất nó chuyển thể mà thôi.

Tất cả điều này ngay cả Bách Thảo Tiên Tử cũng không biết, cho nên nàng không hiểu cảm giác quen thuộc đối với Thạch Miêu Vương đến từ đâu, càng không biết tại sao nàng tin tưởng nó như với người thân của mình vậy.

- Nếu hấn tỉnh lại thì hãy giao cái này cho hấn.

Bách Thảo Tiên Tử lấy ra một dây chuyền hình quả đào treo trước ngực Thạch Miêu Vương.

Thạch Miêu Vương giật nảy mình:

- Đào Thần chiến giáp!?

- Lão Miêu, ta đi rồi, về sau ngươi phải bảo vệ hấn như đã bảo vệ ta! Nếu không thì sau này ngươi sẽ không có chuột to ăn nữa!

Bách Thảo Tiên Tử nói xong dứt khoát bay hướng Bí Cảnh Môn.

Thạch Miêu Vương hét lớn:

- Tiểu Thảo! Ngươi nói cỏ cây có tình, ngươi cho rằng lão Miêu ta là khối đá cứng, tâm như sắt sao? Nói đi là đi, từ đây không còn ngày gặp lại, ngươi không biết tảng đá cũng sẽ đau lòng sao?

- Tảng đá cũng biết đau lòng ư? Chắc mặt trời sẽ mọc từ hướng tây.

Bách Thảo Tiên Tử lần thứ hai ngoái đầu cười rạng rỡ, sau đó biến mất trong Bí Cảnh Môn.

Thạch Miêu Vương đột nhiên nhảy vọt qua nhưng bị lực lượng kỳ lạ bắn lui trở về. Bách Thảo Tiên Tử biến mất, Bí Cảnh Môn cũng đóng lại, từ không trung biến mất không còn bóng dáng, tựa như chưa từng tồn tại.

Thạch Miêu Vương rống to hướng không trung:

- Tảng đá thật sự sẽ đau lòng! Tảng đá còn biết khóc đây này!

Tiếng rống như sấm rền âm vang trên Ngọc Sơn đông đỉnh. Ngay cả phía xa tại Hoa Liên Thành, mãn nhân và minh nhân đang kịch liệt giao chiến, mấy chục vạn đại quân bất giác tạm dừng trong chốc lát, cùng nhìn hướng Ngọc Sơn.

Hai giọt nước lạnh lẽo rơi trên móng vuốt lông mèo mềm mại, Thạch Miêu Vương rất kinh ngạc nâng vuốt lên nhìn, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Không lẽ trời mưa?

Đây là cái gì? Tại sao có vị mặn?

- Là lệ ư? Tảng đá cũng biết rơi lệ rồi sao?

- Tiểu Thảo! Bây giờ lão Miêu ta thật sự rất đau lòng! Ngươi mau trở về nhìn xem! Tảng đá rơi lệ! Mặt trời mọc từ hướng tây!

Thạch Miêu Vương nhảy lung tung trên Ngọc Sơn đông đỉnh, liên tục rống.

Trong hư không hắc ám, hơn một ngàn năm đã qua.

“Ta họ Đường, tên là Đường Tiêu. Đời thứ nhất ta là một sát thủ...”

“Ma quỷ giáo quan...Sa Lạp...”

“Đời thứ hai ta xuyên tới Áo Bỉ Đảo, làm con nhà quan...”

“Công chúa Dực Thai là lão bà chưa cưới của ta, Khánh Đô phu nhân là mẹ ta. Đường Uyên...Trần Quốc Hầu...Lão cha đời thứ hai của ta rất lợi hại...đến chết ta vẫn không biết mặt mày ông ta ra làm sao...”

“Chu Kiên mập mạp và thất hoàng tử Chu Vũ là bạn tốt của ta. Bọn họ một thì chỉ biết ngây ngô cười, một chỉ biết thi ân...”

“Bạc Hà...là ai? Nhà nàng ta hình như có nuôi con mèo...a...đúng rồi...còn chưa cưa tới tay...”

“Đời thứ ba đâu? Ta luôn phiêu đảng trong bóng tối...”

“Tiểu cửu cửu, đồng bạn duy nhất đời thứ ba của ta bây giờ là một đoàn năng lượng, dường như có dấu hiệu tan ra hợp lại...”

“Ta nhất định phải trở về! Dù như thế nào cũng nhất định phải quay về!”

Mỗi khi Đường Tiêu hôn mê tỉnh dậy, hắn đều không ngừng lặp lại nói về sự việc ghi nhớ và những người muốn nhớ. Phiêu đảng trong hắc ám hư không quá lâu, ký ức là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Thần hồn tựa như một phần cứng dung lượng có hạn, không ngừng tồn nhập tư liệu mới thì cùng lúc đó sẽ phủ lên tư liệu cũ vốn có. Hắc ám hư không và thời gian vô cùng tận đủ khiến tất cả ký ức bị xóa nhòa, tan biến.

“Trở lại ư? Công chúa Dực Thai và Khánh Đô phu nhân chắc là đã sớm không còn?”

“Chu Kiên mập mạp thích cười, thất hoàng tử luôn buồn bực không vui chắc cũng không còn?”

“Còn ai ở? Bách Thảo vương, Thạch Miêu Vương...”

“Chắc Noãn Dương Dương và Hồng Trần Mi Lộc còn sống chứ? Yêu thú luôn sống lâu hơn người thường, không biết lúc Chu Kiên và Chu Vũ rời đi thì họ có buồn không?”

Thanks

336. Chương 336: Ly Tử Phong Bạo.

Sát Vương

Chương 336: Ly Tử Phong Bạo.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu đột nhiên bắt đầu đặc ý, bởi vì hắn đã sống đủ lâu, hơn nữa không chính mắt thấy những thân nhân, bằng hữu chết đi, không cần đau lòng vì họ, cũng sẽ không bị mắng là vô tâm vô phể.

Đường Tiêu cảm thấy nếu hắn còn có cơ hội quay về Áo Bỉ Đảo chắc chắn sẽ đi tìm Bách Thảo Vương Bạc Hà, hỏi xem sinh mệnh mấy chục vạn năm rồi cuộc ra sao, nên như thế nào giữ lại ký ức lâu dài của mình, mới không đến mức quên đi chính mình là ai.

Mới một ngàn năm, thế mà Đường Tiêu đã cảm thấy giữ được ký ức này rất khó khăn.

Phiêu đảng trong hắc ám hư không hơn một ngàn năm, đương nhiên Đường Tiêu cũng có nhiều trí nhớ tại nơi này. Nhưng hắn phải không ngừng lật lại lý ức trước kia, hồi ức không ngừng sâu thêm, phủ lên ký ức

trong hắc ám hư không, để mình không đến mức vì một số ký ức mới tại đây mà cuối cùng quên đi bản thân là ai.

Còn phải nhớ công chúa Dực Thai và Khánh Đô phu nhân sao? Còn phải ghi nhớ Chu Kiên và Chu Vũ sao?

Họ đã không tồn tại thì phải chăng cũng nên cắt bỏ?

Đường Tiêu cứ cảm thấy rồi sẽ có ngày hẳn quên mất bọn họ, thậm chí quên mình là ai, sau đó ở hắc ám hư không lặng lẽ tan biến, vĩnh viễn biến mất.

Một khi một người mất đi tất cả trí nhớ thì không khác gì đã chết.

Bởi vì người sẽ không còn là người.

Vì không để bị kịch tiểu cửu cửu lại tái diễn, không để mình lần thứ hai đau lòng, Đường Tiêu không cùng bất cứ hồn đoàn nào kết bạn. Đụng phải hồn đoàn khác sẽ nhanh chóng kết thúc chiến đấu, sau đó xoay người đi. Nhờ vào hai đời làm người một đời làm hồn, hẳn có trí tuệ cực cao, thông minh hơn người, và trực giác nhạy bén với nguy hiểm, tuy Đường Tiêu mấy ngàn lần rơi vào nguy hiểm nhưng vẫn tồn tại đến ngày nay.

Một ngàn năm nay hẳn luôn chiến đấu, luôn nghĩ cách biến mạnh. Một ngàn năm sau, hôm nay hẳn rốt cuộc có được chín chín tám mươi một lá bùa, có thể thử đi trung tâm Ly Tử Phong Bạo ngưng tụ ý niệm.

Hơn một ngàn năm gian khổ cầu sinh, đi trung tâm Ly Tử Phong Bạo có lẽ còn cơ hội tìm ra đường sống, nhưng cũng có thể sẽ hồn tiêu phách tán, vĩnh viễn trầm miên.

Ngàn năm cô độc, ngàn năm kiên trì, ngàn năm chờ đợi, ngàn năm cố chấp đã tới lúc phải kết thúc. Nếu không, cứ tiếp tục trôi nổi trong hắc ám hư không này, Đường Tiêu tin tưởng mình sớm muộn gì có ngày hoàn toàn mất đi ký ức, trở thành hồn đoàn lơ đãng không biết tên, sau đó vô tri vô giác bị thanh trừ, hóa thành đoàn năng lượng, vĩnh viễn tan biến.

Nếu đã cố gắng thì hẳn không mong muốn nhận kết cục như vậy. Cho nên Đường Tiêu tới gần trung tâm Ly Tử Phong Bạo, từ xa cảm ứng Ly Tử Phong Bạo mãnh liệt xé rách tất cả.

Xung quanh có chút đoàn sáng đỏ vòng quanh tuần tra đã tụ tập tới, vừa tu bổ khe hở không gian nứt ra vừa thanh lý mấy hồn đoàn tới gần trung tâm Ly Tử Phong Bạo.

Xem ra muốn chạy trốn ra ngoài không chỉ một mình hồn đoàn Đường Tiêu. Hồn đoàn nào ở trong hắc ám hư không mở ra hoặc tìm về trí tuệ thì đều muốn rời khỏi thế giới hắc ám tàn khốc này, đuổi theo tự do và ánh sáng bên ngoài.

Chỉ cảm ứng thôi thì Đường Tiêu đã cảm giác được Ly Tử Phong Bạo cường đại. Đặc biệt là chỗ trung tâm Ly Tử Phong Bạo, lực sát thương đối với thần hồn chắc chắn không yếu hơn đoàn sáng đỏ hư không thanh tảo giả phát ra. Nhưng Đường Tiêu không có lựa chọn nào khác.

Càng chờ đợi, mấy đoàn sáng đỏ hư không thanh tảo giả này tụ tập ngày càng nhiều, khi chúng nó khép kín cả khe hở không gian thì Đường Tiêu triệt để mất khả năng xuyên qua trốn thoát.

Tìm loại khe hở không gian vừa mới mở ra này không phải chuyện dễ. Nếu bỏ qua, lần sau rất có thể là vài chục năm, thậm chí là mấy trăm năm.

Do dự nửa giây, tám mươi một lá bùa của Đường Tiêu chọn hướng ít đoàn sáng đỏ nhất, nhanh chóng vọt tới.

Sau khi tăng tốc, Đường Tiêu lập tức khiến hồn đoàn của mình yên tĩnh lại, không có bất cứ sóng năng lượng nào dao động, cứ thế theo quán tính đánh hướng trung tâm Ly Tử Phong Bạo.

Giữa hắc ám hư không ngủ đông, hơn một ngàn năm chờ đợi, hơn một ngàn năm chấp niệm quay về chính là vì giờ phút này.

Ngưng tụ ý niệm, lao ra khe hở. Trở lại, bất luận thế nào nhất định phải trở lại!

Thiên đốt...chìm ngập...

Đời trước trùng kích Địa Nguyên, ở trong địa hỏa dung nham tẩy lễ đều chưa cảm giác thống khổ như vậy. Thần hồn bị xé rách, gắng gượng ngưng tụ, lần thứ hai bị xé. Sóng năng lượng mãnh liệt của trung tâm Ly Tử Phong Bạo che giấu Đường Tiêu giấy dựa, che giấu Đường Tiêu vì ngưng tụ ý niệm dẫn đến sóng năng lượng dao động.

Chín chín tám mươi một lá bùa ở trong trung tâm Ly Tử Phong Bạo như địa ngục này bị thiêu đốt đỏ rực. Thần hồn Đường Tiêu lần lượt đột phá giới hạn chịu đựng thống khổ.

Rốt cuộc những lá bùa này bắt đầu ngưng tụ quá trình phản ứng dây chuyền, hơn một ngàn năm chiến đấu và tu luyện mới có chín chín tám mươi một lá bùa, nhưng chân chính ngưng tụ ý niệm thì chỉ ngần ngừ vài giây mà thôi.

Rốt cuộc một hình cầu tròn vo xuất hiện tại trung tâm Ly Tử Phong Bạo. Thần hồn của Đường Tiêu đã chóng đến cực hạn, không có sức lực gắng gượng thêm nữa.

Hình cầu chậm rãi biến thành hình tuyết điều, tựa như bướm bướm phá kén bay ra.

Một mỗi quá, muốn ngủ thật say không cần tỉnh lại nữa.

Khi đột nhiên tỉnh lại, Đường Tiêu bỗng phát hiện mình ngưng tụ ra ý niệm rồi, thế giới xung quanh biến vô cùng rõ ràng. Giống như hắn đã hồi phục các loại cảm quan, bao gồm thị giác.

Tuyết điều ở trong Ly Tử Phong Bạo giống phượng hoàn niết bàn trong lửa cháy, một loại trọng sinh vui sướng tràn ngập thần hồn Đường Tiêu.

Ở trong hắc ám hư không này quá lâu, thần hồn thật rất dễ thỏa mãn. Phải là vài năm, vài chục năm, trên trăm năm mới được một chút tiến bộ. Huống chi loại ý niệm ở trong Ly Tử Phong Bạo không bị hủy diệt mà thành công ngưng tụ ra không chỉ là tiến bộ một chút mà thôi.

Nhưng đó cũng không phải cuối cùng.

Chỗ cực đoan cực chói lòa kia chẳng phải chính là khe hở không gian sao?

Ngoài khe hở chính là tự do và ánh sáng chứ?

Sắc đỏ là bởi vì vô số đoàn sáng đỏ ở mép khe hở, ánh chiếu khe hở thành vệt sáng đỏ. Chúng nó đang cố gắng tu bổ khe hở, ngăn cản tất cả vật chất hữu hình muốn thông qua khe hở này rời đi.

Cùng lúc đó, một ít vật hình thù kỳ lạ từ ngoài khe hở nhanh chóng bay vào. Đường Tiêu rất nhanh nhìn ra, những vật trôi nổi này là hồn đoàn, thậm chí một số thứ có hình dạng quái dị.

Thanks

337. Chương 337: Luân Hồi.

Sát Vương

Chương 337: Luân hồi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đa số hồn đoàn bị Ly Tử Phong Bạo của trung tâm Ly Tử Phong Bạo mạnh mẽ phân giải, phá hủy. Còn những đoàn sáng đỏ tận chức trách cũng không ngừng phát ra sợi chỉ, dù là hồn đoàn tiến tới hay định rời đi đều bị sợi chỉ đỏ công kích tan biến. Nếu không tan biến thì đa số cũng thành mây khói trong trung tâm Ly Tử Phong Bạo. Chỉ có số cực ít không có bất cứ năng lượng dao động hình phù triện hoặc văn triện trở thành cá lọt lưới, theo Ly Tử Phong Bạo bay vào bóng tối hư không.

Hắc ám hư không vô tận, mỗi thời mỗi khắc có vô số khe hở không gian sinh ra, mỗi lúc đều đang diễn ra câu chuyện tương tự.

Đường Tiêu rất nghi ngờ lúc đó mình cũng bị đưa vào như vậy, cơ duyên trùng hợp thần hồn dựa vào từng miếng phù triện tàn nhược mới may mắn sống sót, sau đó qua hơn một ngàn năm, lớn thành khối ý niệm cường đại như ngày hôm nay. Ly Tử Phong Bạo mạnh mẽ như vậy, từ ngoài khe hở không gian tiến vào, không nói tới mấy đoàn sáng đỏ hư không thanh tao giả ngẩn ngẩn, cho dù đi ngược lại Ly Tử Phong Bạo muốn chạy ra ngoài khe hở không gian đều gần như là việc không thể xảy ra.

Cứng rắn xông qua ư?

Nhiều đoàn sáng đỏ như vậy, chỉ cần có một sợi chỉ hướng tới khối ý niệm này, Đường Tiêu sẽ lập tức tan thành mây khói, vĩnh viễn trầm miên.

Còn không xông qua?

Chờ đợi một ngàn năm nay, chẳng lẽ kết cuộc cuối cùng chính là từ bỏ?

Nếu còn có lựa chọn nào khác thì chắc chắn Đường Tiêu sẽ làm như vậy.

Bây giờ chỉ còn lại con đường duy nhất này.

Cứ đơn giản như thế thôi, hoặc là lao ra, hoặc là tiếp tục phiêu đảng trong hắc ám hư không. Hơn là trở thành ý niệm rồi thì đừng mơ có thể mạnh mẽ hơn, một khối ý niệm di động tạo ra sóng năng lượng đủ khiến hư không thanh tao giả chủ động truy tung công kích tới đường cùng rồi.

Vậy thì, cứ xông qua đi.

Trở lại, trở lại, vẫn là trở lại.

Hồn hê trở về... xem tại

Cái gì là hồn tiêu phách tán? Cái gì là tan thành mây khói?

Hồn tiêu phách tán còn đáng sợ hơn hắc ám vô tận. Bởi vì người không cảm giác được gì, là tử vong thật sự, chân chính tịch diệt.

Hơn một ngàn năm vất vả ngưng tụ thành ý niệm, chấp niệm trở về vô cùng mãnh liệt, khoảnh khắc sắp lao ra khỏi khe hở không gian thì biến thành mây khói, hóa thành một tia năng lượng tan biến trong hư không vô tận.

Không không dang dang, vô biên vô hạn.

Một ngàn năm trầm tịch, mấy ngàn năm hỗn độn.

.....

Cái gì là cứng cỏi? Cái gì là chấp niệm?

Khi chấp niệm cứng cỏi đến trình độ nhất định thì ngay cả hắc ám hư không đều không thể hoàn toàn phá hủy nó.

Từng điểm từng điểm, từng tia mỏng mảnh thần hồn năng lượng không ý thức ngay cả hư không thanh tao giả đều không thể phát hiện chậm rãi phiêu đảng giữa hư không, bình bình theo Ly Tử Phong Bạo. Mấy trăm năm sau rốt cuộc có chút hình chất. Hình chất này có khi sẽ hấp thu năng lượng biến lớn chút, có khi khó khăn tụ tập hình chất lại bị hủy hơn phân nửa, nhưng nó vẫn gian nan hấp thu mỗi một chút năng lượng có thể hấp thu được.

Tín niệm bất diệt thì thần hồn bất diệt, sức sống ngoan cường ở nơi khốc liệt như vậy càng trân quý.

Thiên địa sơ khai, mỗi ngày sấm chớp giao nhau, trong biển rộng rốt cuộc dựng dục ra đàn tể bào thứ nhất, mới có vài chục vạn năm sau thế giới nhân loại phồn thịnh.

“Ta là ai? Ta đang ở đâu?”

Một khối phù triện nho nhỏ ở trong hắc ám hư không bay tứ xứ, nó không ngừng tự hỏi mình.

Trong bóng tối hắc ám vô tận, mỗi ngày đều có nhiều hồn đoàn bị phá hủy nhưng mỗi ngày đều sinh ra phù triện không tính là không ý thức thần hồn. Chúng nó ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lấy năng lượng hư không làm

thực vật, bản năng biến lớn, tụ thành hồn đoàn, sau đó bị phá hủy, vòng đi vòng lại, không ngừng không nghỉ.

Trong những thần hồn vô ý thức này không có bao nhiêu cái tự hỏi mình là ai, mỗi ngày thời thời khắc khắc không ngừng tự hỏi mình thì càng hiếm thấy.

Không có hỏi tất nhiên không có đáp án. Hỏi mới có suy nghĩ, nhân loại bởi vì suy nghĩ mới liên tục phát triển, sinh sôi không ngừng.

Mấy ngàn năm trong bóng tối cứ thế qua đi.

“Ta...là Đường Tiêu ư...ta phải quay về...”

Chấp niệm đến một giai đoạn nhất định thì chính là vĩnh sinh bất diệt, dù thời gian có xóa nhòa tất cả nhưng vĩnh viễn không thể xóa đi những ký ức bất diệt này.

Lại mấy ngàn năm trôi qua.

“Tên ta là Đường Tiêu...”

“Ta từng là một sát thủ...”

“Sarah...”

“Ta bị bắt...”

“Tử hình...”

“Thì ra ta đã chết, hèn chi xung quanh đen như vậy...”

“Không phải ta đã xuyên qua rồi sao?”

“Công chúa Dực Thai, Khánh Đô phu nhân, Chu Kiên mập mạp, thất hoàng tử Chu Vũ...”

“A, ta nuốt thì chi tinh, lại chết rồi.”

“...”

“Bóng tối hắc ám...”

“Tiểu cửu cửu...”

“Ta mất hơn một ngàn năm ngưng tụ ra ý niệm cường đại, định lao ra khỏi khe hở không gian thì tan thành mây khói...”

“Từ lần trước tan biến đến nay đã qua bao lâu?”

Lại hơn ngàn năm hắc ám trôi qua, phù triệu biến thành vân triệu, vân triệu biến thành bùa, bùa tụ hợp thành ý niệm.

Ý niệm lần này, bởi vì từng bị hủy diệt mà biến càng thêm cứng cỏi, bên trong thậm chí mơ hồ có bóng dáng Ly Tử Phong Bạo.

“Còn muốn thử một lần nữa sao?”

Giờ phút này, Đường Tiêu lại lần nữa quanh quẩn ngoài Ly Tử Phong Bạo. Lần nữa thất bại rất có thể vĩnh viễn chìm trong hắc ám, nếu không rơi vào hắc ám mà còn kiếm về ký ức, ngưng tụ ý niệm rất có thể là việc vạn năm sau nữa.

Có một chuyện Đường Tiêu luôn không muốn nhớ tới, cũng không muốn đối mặt.

Thời gian đã trôi qua vạn năm, thậm chí là càng lâu hơn, lại quay về Áo Bì Đảo thì chỗ đó còn có cái gì?

Đương nhiên Đường Tiêu không biết, trong hắc ám hư không, tốc độ thời gian chảy là gấp ba chục vạn lần Áo Bì Đảo.

Đi, lỡ không thể trở về, cũng còn hơn luôn ở trong bóng tối hắc ám mãi mãi chứ?

Thống khổ lớn hơn nữa, trước mặt ngủ đông trong hắc ám chờ đợi hơn một vạn năm thì trở nên không đáng nhắc tới. Chạy khỏi đây biến thành nhiệm vụ hàng đầu, cũng là tín niệm duy nhất chống đỡ Đường Tiêu cố gắng sống sót.

Xung quanh Ly Tử Phong Bạo mới hình thành không lâu, quanh khe hở không gian còn chưa có đoàn sáng đỏ, bây giờ xông ra ngoài thì xác suất thành công chắc chắn cao hơn trước.

Nếu do dự, rất có thể đoàn sáng đỏ sẽ nhanh chóng tụ tập lại đây, muốn lao ra nữa sẽ biến khó khăn.

Xông lên đi.

.....

Nếu hơn một vạn năm là luân hồi, là luân hồi một ý niệm ngưng tụ thành trùng kích khe hở không gian, vậy Đường Tiêu không nhớ hẳn đã bao lần qua bao nhiêu luân hồi rồi.

Bởi vì trùng kích trung tâm Ly Tử Phong Bạo, thần hồn nhanh chóng bị phá hủy, cho dù hẳn có thể chống đỡ tới gần khe hở không gian thì luồng sáng đỏ trí mạng của đoàn sáng đỏ lập tức sẽ phá hủy tất cả còn lại.

Thanks

338. Chương 338: Bạc Hà Xuất Hiện.

Sát Vương

Chương 338: Bạc Hà xuất hiện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Cho nên loại trùng kích hơn một vạn năm mới được một lần này không thể cung cấp nhiều kinh nghiệm hơn cho đợt trùng kích sau của Đường Tiêu.

Duy nhất thay đổi là mỗi lần Đường Tiêu ngưng tụ ra ý niệm sẽ càng mạnh hơn lần trước. Bây giờ, trong ý niệm của hắn thậm chí lơ mơ có bóng chỉ đỏ. Đây là sợi chỉ có mang hơi thở tử vong và cuồng bạo, đặc tính công kích không thuộc tính khiến nó đạt đến trình độ nhất định, trở thành cứng rắn hơn tất cả. Bây giờ khi Đường Tiêu ở hắc ám hư không phát ra công kích điện thức đã lơ mơ hỗn loạn một tia chỉ đỏ cực kỳ mỏng manh, thậm chí khiến một ít hồn đoàn khi tới gần hắn sẽ đem hắn trở thành hư không thanh tảo giả.

Vài vạn năm trôi nổi, Đường Tiêu chậm rãi hiểu ra một ít dấu hiệu trước khi khe hở không gian hình thành. Một ít thanh âm kỳ lạ rất đặc biệt khiến hắn có thể trước khi khe hở không gian hình thành, lập tức tới gần chờ đợi.

Đời thứ nhất khi chơi máy rồi thì có thể không ngừng lưu trữ, chơi lại, nhưng đối với Đường Tiêu, một lần trùng kích thất bại nghĩa là hơn vạn năm ngủ đông chờ, hơn nữa không thể cung cấp kinh nghiệm nhiều hơn cho lần trùng kích sau.

May mà bây giờ hắn có nhiều nhất chính là thời gian, dường như có thể mãi mãi tiêu xài không hết.

Trừ tiếp tục một lần lại một lần trùng kích, trong hắc ám hư không này, hắn có lựa chọn nào khác nữa?

Không biết chờ đợi bao nhiêu vạn năm hắc ám, Đường Tiêu rốt cuộc có khái niệm sơ đối với Bách Thảo Ma trên đồng đỉnh mấy chục vạn năm nhìn mặt trời trắng mặt trời lặn. Nếu không phải là kẻ có linh hồn cực kỳ cứng cỏi và cố chấp, tại sao vẫn một lòng kiên trì tiếp tục?

Năm tháng biến người già đi, tâm không già mới là quan trọng nhất.

Sinh mệnh là cái gì?

Ta từ đâu tới? Lại sẽ đi về đâu? Tương lai sẽ luôn chìm đắm trong hắc ám vô tận này sao?

“Đường công tử, hãy đến đây.”

Một thanh âm đột nhiên xuất hiện trong lòng Đường Tiêu. Hắn vội vàng nhìn quanh một vòng nhưng không cảm giác được gì.

Tuy nhiên, hắn biết thanh âm này truyền đến từ hướng nào.

“Đến đây này...”

Thanh âm kia vẫn đang nhắc nhở Đường Tiêu, mông lung xa xôi giống như không hề tồn tại.

“Bạc Hà cô nương, là cô ư?”

Dường như Đường Tiêu nhớ lại cái gì, nhưng hắn không dám khẳng định.

Thanh âm trong hư không chỉ là một loại cảm ứng mà thôi, hướng chỉ cách biệt đã lâu mấy vạn năm.

“Đến đây này...”

Thanh âm kia không đáp trả, dường như là không nghe thấy Đường Tiêu hỏi, chỉ mù quáng truyền âm bốn phía, chỉ dẫn cho hắn.

Từ đây về sau mấy ngàn năm, Đường Tiêu luôn đi theo thanh âm kia bay tứ phương, mãi đến có một ngày, hắn đi tới nơi phát ra thanh âm kỳ lạ. Nơi này, chính là ngọn nguồn truyền ra giọng nói kia.

Loại âm thanh quái lạ này dường như ý nghĩa chỗ này sắp sinh ra khe hở không gian.

Không biết tại sao, Đường Tiêu cảm thấy khe hở không gian này hơi khác với mấy cái khác, nhưng cụ thể là ở đâu khác thì hắn không nói ra được.

Nếu không muốn bị khe hở không gian hình thành chớp mắt sinh ra Ly Tử Phong Bạo cường đại biến mình tan thành mây khói, lúc này nhất định phải giữ khoảng cách nhất định với khe hở sắp hình thành. Đường Tiêu đã hao phí cơ hội một lần một vạn năm mới đổi được kinh nghiệm này.

Một luồng sáng chói lòa tỏa sáng, khe hở không gian ở trong hư không tựa ngôi sao bạo tạc xuất hiện tại hắc ám vô tận, Ly Tử Phong Bạo cường đại tuôn trào ra.

Đoàn sáng đỏ ở xung quanh nhanh chóng tụ tập hướng mép khe hở, chúng nó tận tâm tận chức tu bổ khe hở không gian, ngăn cản bất cứ thứ gì định thông qua khe hở không gian này rời đi.

Đoàn sáng đỏ phát ra sợi chỉ đỏ, dù là hồn đoàn tiến vào hay định rời đi, tất cả đều bị sợi chỉ đỏ kia công kích tan thành mây khói. Không tan thành khói mây thì đa số sẽ tan biến bởi trung tâm Ly Tử Phong Bạo. Chỉ có số cực ít phù triệu hoặc vân triệu không có năng lượng dao động, trở thành cá lọt lưới theo Ly Tử Phong Bạo bay vào hắc ám hư không vô tận.

Hắc ám hư không vô tận mỗi thời mỗi khắc đều có vô số khe hở không gian sinh ra, mỗi giây mỗi phút không ngừng diễn ra câu chuyện tương tự.

Ly Tử Phong Bạo mạnh mẽ như vậy muốn từ ngoài khe hở không gian xuyên vào, không nói tới bị những đoàn sáng đỏ hư không thanh tẩy giả ngăn cản, dù là ngược Ly Tử Phong Bạo chạy ra khe hở không gian gần như là việc không thể xảy ra.

Loại chuyện không thể nào này không biết Đường Tiêu đã thử qua bao nhiêu lần.

Lần này có một thanh âm chỉ dẫn hắn, dẫn dắt hắn tới đây.

Đường Tiêu rất nghi ngờ giọng nói đó là do cô nàng Bạc Hà phát ra, nhưng hắn không thể khẳng định. Dù sao thì, trong tình huống có người dẫn dắt, khả năng thành công trùng kích chắc sẽ lớn hơn mình hành động lung tung nhiều.

Ngay khi Đường Tiêu chuẩn bị lần nữa liều mạng trùng kích, khe hở không gian đột nhiên biến không ổn định. Tất cả đoàn sáng đỏ đều rời khỏi mép không gian khe hở, bắt đầu bay loạn.

Thanh âm quen thuộc lần thứ hai vang lên, dường như đang kêu gọi Đường Tiêu. Nhưng Đường Tiêu đang ở Ly Tử Phong Bạo không thể nghe thấy rõ ràng.

Một ít dây mây xanh cường ép thò vào trong khe hở không gian, vừa thò vào một chút đã bị điểm sáng đỏ phát ra sợi chỉ đốt thành tro bụi. Nhưng có càng nhiều dây xanh len vào, còn muốn xé khe hở không gian lớn thêm.

Đường Tiêu nhìn ra được, khe hở không gian này chính là mấy dây mây xanh cường ép xé ra.

Dây mây xanh, thật sự là Bạc Hà sao? Đỉnh Địa Nguyên cường đại đến mức có thể xé rách hư không ư? Hoặc là nàng gặp phải kỳ ngộ gì, tiến vào Thiên Nguyên?

Tại sao nàng làm như vậy? Bởi vì ta đưa nàng trái tim Đào Thần sao?

Ha ha, xem ra bình thường của vài cô nàng cũng có lợi lắm chứ...

Khe hở không gian một mảnh hỗn loạn, tất cả đoàn sáng đỏ gần đó đều tập trung qua, điên cuồng công kích dây mây xâm nhập.

Dây mây xanh bị sợi chỉ đỏ không ngừng công kích thiêu đốt, ngoan cường chen vào khe hở không gian, đầu dây mây bị sợi chỉ không ngừng thiêu đốt thành khô vàng, khét đen, sau đó tan thành tro, nhưng có càng nhiều dây tiếp tục từ bên ngoài xuyên vào trong khe hở không gian.

Hư không thanh tảo giả đoàn sáng đỏ vô cùng cường đại phát ra chỉ đỏ mạnh mẽ thiêu đốt dây mây xanh, cũng bị năng lượng bí ẩn trên dây mây phản phệ. Quang đoàn bắt đầu co rút, biến nhạt nhẽo. Xem ra chúng nó không phải là vô địch.

Một cái lại một cái đoàn sáng đỏ khi thiêu đốt dây mây thì cũng bị năng lượng bí ẩn phản phệ biến mất không còn bóng dáng. Sắc xanh sức sống ngoan cường sinh trưởng bên khe hở không gian chậm rãi xoay chuyển tình thế, khe hở không gian cũng bị xé lớn hơn. Sau đó, một hình thể quái dị khổng lồ do vô số dây mây tổ thành xông vào trong hắc ám hư không, vung dây mây xanh tách ra mấy Ly Tử Phong Bạo mảnh liệt ở gần khe hở không gian này.

Thanks

339. Chương 339: Tử Thần.

Sát Vương

Chương 339: Tử thần.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Phá nát hư không, kỹ năng đặc biệt của người thủ hộ bí cảnh là đem một vài cô hồn dã quỷ đưa vào trong hắc ám hư không để tránh tai họa nhân gian. Nếu như phản nghịch đạo tức là xúc phạm luật trời, dẫn đến thiên giới chấn nộ.

“Người nào? Dám can đảm không xin phép đã tự tiện xé hư không! Không muốn sống nữa sao!”

Một hợp thể do vô số hư không thanh tảo giả tạo thành bay nhanh ra từ sâu trong hắc ám vô tận. Những đoàn sáng đỏ này hợp thành hình người mơ hồ, tay cầm một cây búa to cũng do vô số đoàn sáng đỏ tổ thành, đôi mắt đỏ như lửa địa ngục thiêu cháy chém hướng vô số dây mây xé rách khe hở không gian.

“Tử Thần!”

Đường Tiêu trầm chấn động. Mấy chục vạn năm phiêu đảng trong hắc ám, hẳn từ chỗ một số thần hồn của hồn đoàn chiến bại đạt được một ít ký ức liên quan đến thứ này.

Hư không thanh tẩy giả trải qua mấy lần tiến hóa thành thể tập hợp, hủy diệt tất cả. Trong thân thể Tử Thần có năng lượng hủy diệt hư không vô cùng vô tận, chỉ khi khe hở không gian gặp phải phá hư nghiêm trọng thì mới hiện thân. Lấy hình thể khổng lồ của nó chỉ duỗi tay ra là có thể dùng yên diệt mặt bình một khe hở không gian, há miệng liền có thể hút một vòng Ly Tử Phong Bạo mạnh mẽ.

“Đường...đi mau!” Một thanh âm hỗn độn truyền ra từ thể tập hợp dây mây xanh, sau đó đột nhiên nhanh chóng lao về phía Tử Thần khổng lồ.

Hư không hắc ám hủy diệt tất cả vật chất có sinh mệnh, thân thể dây mây khổng lồ ở giữa hắc ám hư không nhanh chóng tan biến.

“Là Bạc Hà cô nương ư?”

“Đừng quan tâm, đi thôi, nếu có ở lại cũng không giúp được nàng.” Đường Tiêu bình ổn tâm thần, phát động tất cả năng lượng trong ý niệm, đột nhiên vọt tới khe hở không gian to lớn đằng sau lưng hợp thể dây mây.

Vô số hồn đoàn trong hắc ám hư không cũng từ bốn phương tám hướng lao tới, nhân cơ hội này điên cuồng tuôn trào ra thế giới bên ngoài.

Cứ tưởng tượng đi, một ngục giam bắt nhốt trọng phạm, cảnh ngục bị tiêu diệt hơn phân nửa, tường cao bị tạc ra cái hố lớn, tất cả phạm nhân điên cuồng vượt ngục là tình hình gì?

Oành!!!

Ngay khi Đường Tiêu vừa lao ra thì bên trong khe hở không gian đột nhiên xảy ra bạo tạc kịch liệt. Ánh sáng trắng lóa mắt chợt lóe, sóng xung kích mãnh liệt từng vòng từ bên trong điên cuồng bắn ra. Thần hồn cực kỳ cứng cõi như Đường Tiêu cũng bị tạc hôn mê bất tỉnh.

Rất nhiều hồn đoàn, rất nhiều hư không thanh tẩy giả trong khoảnh khắc bị ném ra khỏi khe hở không gian.

Cục độ hỗn loạn.

“Trước kia ta đã sinh ra tại chỗ này từ một hạt mầm, bén rễ nảy mầm đến cành lá tươi tốt, mấy chục vạn năm, mỗi ngày nhìn mặt trời mọc rồi lại lặn...”

“Trận chiến hôm nay ta bị thương nặng phải bế quan vạn năm, vạn năm sau chúng ta hãy gặp lại.”

“Viên Đào Thần Tâm này quá quý giá! Quý hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này! Nếu như có nó thì ta không cần bế quan cũng có thể hoàn toàn hồi phục sự sống!”

“Nhưng mà, ta lấy cái gì trao đổi với người đây?”

“Lấy tâm của cô.”

“Người là ai? Tại sao cứu ta? Còn tặng không cho ta đại lễ quý giá như vậy?”

“Một người sẽ cùng cô nhìn mặt trời lặn,”

“Người nguyện ý vĩnh viễn cùng ta nhìn mặt trời lặn sao?”

“Ta đồng ý, nhưng ta không thể...”

“Tại sao người biến già đi?”

- Xin lỗi...

Đường Tiêu đột nhiên tỉnh lại, há miệng thở dốc, trái tim đang đập dồn dập, tựa như người chết chìm bị cứu tỉnh, lại tựa như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Ác mộng này thâm thấu vô biên vô hạn hắc ám, Đường Tiêu như là người chết chìm không ngừng muốn bơi tới bờ bên kia, nhưng mặc kệ hấn đấu tranh cỡ nào, cố gắng cỡ nào thì bốn phía vẫn là hắc ám không có hạn cuối.

Mãi đến khi ánh sáng trắng xuất hiện, nàng đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn.

Nàng nắm tay hắn đi tới Ngọc Sơn đông đỉnh, cùng hắn ngồi bên dốc đá, chậm rãi kể việc xảy ra trong mấy chục vạn năm nay.

Không biết nàng ngồi ở đó đã bao lâu, không biết cùng nàng qua bao nhiêu lần mặt trời lặn, đối với Đường Tiêu dường như là cả đời.

Nhưng lại dường như chỉ là một giấc mộng.

Ta là ai?

Ta là Đường Tiêu! Oa oa oa! Suýt chút nữa lại quên!

Đường Tiêu là ai?

Bà nội nó! Là đẹp trai phong lưu, ngọc thụ lâm phong, trí dũng song toàn, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe thấy xe xì lốp, ta là anh đẹp trai!

Đây là đâu?

Trời trong vắt, mặt đất đầy cỏ xanh, Đường Tiêu ta thành công thoát khỏi bóng tối hắc ám rồi?

Tại sao vẫn có cảm giác nhẹ hẫng? Không thể chân đạp đất?

Ý niệm đâu?

Oa! Còn đó!

Cảm giác bốn phía một phen, Đường Tiêu nhanh chóng hiểu ra là có chuyện gì. Bây giờ hắn chỉ là một khối ý niệm mà thôi, còn là một khối ý niệm cực kỳ tàn nhược, khó khăn lắm mới trốn ra khỏi khe hở không gian, trạng thái cô hồn dã quỷ, muốn hồi phục hình người thì trước hết phải tìm lại thân thể mới được.

Tìm lại thân thể...

Đã qua bao nhiêu vạn năm rồi? Chắc thể xác đã sớm hóa thành tro?

Đường Tiêu không biết rằng mấy chục vạn năm trong hắc ám hư không thì ở Áo Bì Đảo chẳng qua mới một năm mà thôi. Bản thể của hắn vẫn đang ở đông đỉnh, được Bách Thảo Tiên Tử dùng băng sương phong ấn.

Đường Tiêu cho rằng thân thể mình đã hóa thành tro, không thể không bắt đầu có tính toán mới.

Đã quen làm con người, vẫn nên tìm một thể xác nhập vào đi?

Chỗ này rõ ràng là một nơi hoang dã, không biết là ở Cửu Châu Đại Lục hay là Áo Bì Đảo, trước tiên tìm chỗ nào có người để hỏi han đã rồi tính.

Dù thế nào thì Đường Tiêu cảm thấy mình phải nghĩ cách trở lại Áo Bì Đảo. Thời gian mấy chục vạn năm, dù đám công chúa Dục Thai, thất hoàng tử đã hóa thành tro thì chắc Bạc Hà, Thạch Miêu Vương còn đó chứ?

Ít ra phải hỏi họ sau này Áo Bì Đảo xảy ra chuyện gì, Đường Uyên và Khánh Đô phu nhân có bình an không, thất hoàng tử đăng cơ rồi hay vẫn làm thân vương, việc buôn bán của Chu gia sao rồi. Còn nữa, Đường Tiêu không tiếc sinh mạng cứu ra công chúa Dục Thai sau này có gả cho ai không, có sống hạnh phúc không.

Dù thân thể đã hủy cũng phải lấy lại Luyện Yêu Tội Ma Hồ một được, thứ đó nhận chủ, không phải ai đều có thể tùy tiện cướp đi.

Hơn nữa trong ký ức mơ hồ về hắc ám hư không, Đường Tiêu còn nhớ là Bách Thảo Ma Bạc Hà dẫn hắn đi ra.

Ân tình này không thể không trả.

Xong rồi, cuối cùng vang tiếng nổ chắc không phải là nàng cùng với Tử Thần hương tiêu ngọc vẫn chứ?

Không được, nhất định phải tìm ra nàng.

Trở về, trở về, trở về!

Đi về trước rồi nói sau.

Trái tim cô độc tĩnh lặng mấy chục vạn năm không ngờ có chút kích động.

Rất nhanh, Đường Tiêu phát hiện tình huống hình như không ổn.

Ý niệm của hắn đang biến yếu, thần hồn có xu thế dần tán đi.

Thanks

340. Chương 340: Cường Thi.

Sát Vương

Chương 340: Cường thi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Cảm nhận được điểm này, Đường Tiêu thâm kinh hoảng, trong hắc ám hư không thì chưa từng xảy ra loại hiện tượng này.

Đúng thế, bây giờ hắn chỉ là trạng thái thần hồn, nói đơn giản hơn, hắn chính là một linh hồn phiêu đảng trong nhân gian. Bây giờ nhất định phải mau chóng tìm thân thể có thể nhập vào, dù là tá thi hoàn hồn hay là đoạt kim trọng sinh, chắc chắn phải thực hiện gấp. Nếu không thời gian kéo dài, dù là ý niệm hay thần hồn đều sẽ triệt để tan biến.

Nhanh chóng đi kiểm chỗ có người nhập xác đoạt xá đi.

Kiểm tên nào đẹp trai chút, tiện cho sau này của gái. Bay bành bồng không biết qua bao lâu, Đường Tiêu tới một rừng núi, bên trong đỉnh đài lầu các người tập nập. Hắn phát hiện trên cửa lớn viết ba chữ to [Tĩnh Túc Tông]. Một ít đệ tử nội, ngoại môn mặc đạo bào các màu đang canh gác cửa núi như gặp kẻ thù nguy hiểm.

Họ ăn mặc thật là quái, không giống Cửu Châu Đại Lục cũng chẳng giống Áo Bì Đảo.

Đường Tiêu lặng lẽ tới gần, đang muốn chọn nhân tuyển nào đẹp trai chút để đoạt xá, tạm dàn xếp ý niệm thần hồn, ai ngờ hắn mới tới gần cửa núi ngoài trăm mét thì nghe tiếng quát như sấm rền.

- Yêu nghiệt linh hồn từ đâu đến! Dám to gan xông vào sơn môn của ta! đọc truyện mới nhất tại .

Cùng với tiếng quát chói tai, một thanh kiếm khổng lồ hư ảo bỗng xuất hiện, như núi đè chém xuống ý niệm tàn nhược của Đường Tiêu.

Đường Tiêu vội vàng rút lui, khó khăn tránh khỏi công kích của thanh kiếm to này, nhưng thần hồn vẫn là bị kiếm cương tổn thương, lực lượng mất hơn phân nửa.

Đường Tiêu chỉ một câu:

“Chết tiệt! Bộ cô hồn dã quỷ không có nhân quyền à!?”

Sau đó hắn nhanh chóng bỏ chạy, trong lòng tăng lên cảnh giác.

Xem ra loại tông phái sơn môn thế này có võ giả cường đại trấn thủ, muốn chui vào đoạt xá là không thể nào, đi tìm cách khác thôi.

Đường Tiêu bay nhanh hướng trái ngược, đi một lúc hắn rất nhanh tới một chỗ dường như là thôn nhỏ. Trong thôn nhỏ có một vài nhà cửa đơn sơ bốc khói bếp, nhưng khi Đường Tiêu lên vào trong, đảo mắt nhìn khắp thôn quê thì không ngờ chẳng có một người sống! Không chỉ không có người sống, không thấy cả cái xác, bao gồm gà vịt, heo chó không thấy con nào.

Kỳ lạ, người cả thôn biết Đường Tiêu định đến đoạt xá nên trước tiên trốn đi rồi sao?

Tổ cha nó! Trốn cái quái gì? Không đẹp trai thì ta còn không thèm nữa là!

Cảm nhận được lực lượng thần hồn của mình ngày càng yếu, Đường Tiêu không thể không tăng tốc độ bay, cũng hạ thấp tiêu chuẩn tìm đối tượng thích hợp đoạt xá. Chỉ cần bộ dạng vừa mắt chút thì trước đoạt rồi nói sau, lỡ đâu truy đuổi đẹp trai rồi hồn tiêu phách tán thì không có lời.

Nhưng ít ra phải là con người, và là đàn ông mới được.

Dọc theo đường mòn ra thôn bay nhanh phương xa, không lâu sau Đường Tiêu đã tới một đường lớn. Chỗ này vẫn là không có dấu chân người, Đường Tiêu rất là thắc mắc. Nhưng ý niệm của hắn nhanh chóng cảm giác được một chỗ có rất nhiều hồn đoàn tụ tập, khiến Đường Tiêu tung hoành trong hắc ám hư không mấy chục vạn năm đề cao cảnh giác.

Trong hắc ám hư không có nhiều hồn đoàn tụ tập nghĩa là có nhiều hư không thanh tảo giả, cũng ý nghĩa cực kỳ nguy hiểm.

Đường Tiêu thật cẩn thận tới gần chỗ đó một chút, kết quả phát hiện trước mặt là một tòa thành cực lớn! Hơn nữa dường như bên trong có rất nhiều nhân loại sống! Đường Tiêu thăm mường rõ, vội vàng bay tới gần tòa thành.

Cách xa ngoài thành môn thì Đường Tiêu đã nghe có tiếng hét đánh giết, dường như trong thành đang có đánh nhau. Để tránh cho gặp kiếm lớn công kích như ở Tinh Túc Tông, Đường Tiêu giảm tốc độ bay, cẩn thận tới gần tường thành môn.

Trên thành môn viết ba chữ to [Tứ Quý Thành]

“Tứ Quý Thành? Đó là chỗ nào?”

Đường Tiêu không nhớ trên Áo Bỉ Đảo có Tứ Quý Thành, lòng thầm nghĩ không lẽ nơi này là Cửu Châu Đại Lục? Nhưng rất nhanh Đường Tiêu đã từ bỏ suy nghĩ này, bởi vì trang phục người trong thành vừa không giống dân đảo Áo Bỉ Đảo cũng không giống mẫn nhân có bím tóc.

Đường Tiêu lại tới gần chút, núp trong góc tối quan sát hai bên đối chiến, sau đó muốn tìm ai lạc bầy thì sẽ cưỡng ép đoạt xá, hoặc tìm cái xác mới chết để tá thi hoàn hồn.

Rất nhanh, Đường Tiêu phát hiện một chuyện quái lạ.

Hai phe đang đối chiến trong Tứ Quý Thành rất là lạ lùng.

Nói thế nào nhỉ? Họ không giống đang chiến tranh, càng như là đấu tranh nội bộ. Bởi vì vũ khí hai bên gần giống nhau, dân chúng trong thành đánh nhau cũng ăn mặc tương tự.

Làm cái quỷ gì?

Nhưng Đường Tiêu có sức quan sát nhạy bén rất nhanh phát hiện ra một vài chỗ không bình thường.

Bên tấn công tuy ăn mặc, vũ khí giống bên phòng thủ, nhưng hành động cử chỉ của họ cực kỳ quái, không giống người bình thường.

Trong đám đa phần là mắt trắng dã tay chân cứng ngắc, không dùng vũ khí mà nhào lên dùng miệng cắn, tay cào, cho cảm giác tuy họ có hình người lại giống như yêu thú. Nói là yêu thú cũng không quá chính xác. Đường Tiêu ngẫm nghĩ hồi lâu cảm thấy bên tấn công nói là cương thi thì chính xác hơn chút!

Chết tiệt! Không ngờ nơi này có cương thi!

Đương nhiên Đường Tiêu còn không biết, cương thi trong mắt hắn vốn không phải là cương thi, mà là hồn đoàn cùng hắn trốn ra ngoài, thậm chí có một ít là hư không thanh tảo giả!

Lúc Đường Tiêu lao ra khỏi hắc ám hư không, bởi vì một số lý do kỳ lạ, thần hồn tạm hôn mê một đoạn thời gian. Theo sau đuôi hắn là rất nhiều hồn đoàn vô ý thức phiêu đảng trong hắc ám hư không, còn có một ít hư không thanh tảo giả không hôn mê như Đường Tiêu. Chúng từ trong hắc ám hư không tuôn trào ra, dùng trạng thái tỉnh táo chui vào thể giới nhân loại.

Hồn đoàn vô ý thức, cùng với hư không thanh tảo giả lao ra khỏi khe hở không gian giáng xuống, bởi vì ngửi được mùi thịt người tươi mới lập tức ngừng nội đấu, chia làm mấy đại quân càn quét bốn phía.

Mấy hồn đoàn và hư không thanh tảo giả bản năng công kích nhân loại bình thường, tiến hành đoạt xá quy mô lớn, tạo thành biến dị xảy ra ở rất nhiều người bình thường trong thế giới nhân loại. Tuy thân xác còn đó nhưng thần hồn đã diệt, bị mấy hồn đoàn vô ý thức hoặc là hư không thanh tảo giả thay thế, trở thành hồn thi cùng loại như cương thi.

Mấy hồn đoàn, hư không thanh tảo giả chạy trốn ra khỏi khe hở không gian đa số chỉ có bản năng tàn sát và cắn nuốt. Đoạt xá xác người xong, chúng bắt đầu giết chóc và cắn nuốt không có mục đích, thấy người liền tấn công, hành động không khác gì cương thi. Nhưng có số ít hồn đoàn có trí tuệ cực cao, thành công đoạt xá xong có ký ức người bị đoạt, hành động cử chỉ không giống cương thi mà y hệt người thường.

Thanks

341. Chương 341: Tứ Quý Thành.

Sát Vương

Chương 341: Tứ Quý Thành.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Sau khi hư không thanh tảo giả lao ra khỏi khe hở không gian, không biết vì lý do gì mà không thể phát ra sợi chỉ đỏ hủy diệt siêu mạnh đó nữa, thậm chí thực lực còn không bằng đa số hồn đoàn. Cho nên chủ lực đại quân xâm lăng lấy hồn đoàn làm chính, mà đám hư không thanh tảo giả ở trong hắc ám hư không vốn chẳng ai bị nổi này, giờ đây chỉ có thể theo sau hồn đoàn.

Tuy Tứ Quý Thành có phòng vệ cường đại, có vô số cường giả kết trận hợp thành cấm chế ngăn chặn công kích của hồn đoàn và hư không thanh tảo giả, kết hợp lực lượng giết rất nhiều kẻ xâm lấn. Nhưng hồn đoàn chạy trốn khỏi hắc ám hư không thật sự là nhiều vô số kể, Tứ Quý Thành thủ vững nửa canh giờ sau thì cấm chế thành trì bị phá, hồn đoàn chuyển hóa thành đại quân hồn thi giết vào trong thành, thấy vật sống liền giết. Không lâu sau, nhân khẩu trăm vạn trong Tứ Quý Thành đã chết hoặc bị thương gần phân nửa.

Không chỉ thế, hễ bị hồn thi giết chết, cắn chết thì binh sĩ, võ giả sau khi bị diệt thần hồn, rất nhanh có một ít hồn đoàn nhỏ yếu, những hồn đoàn và hư không thanh tảo giả không thể tự tấn công nhân loại đạt được thân thể, chúng lập tức nhập vào trong sống nhờ, khiến những cái xác này biến thành hồn thi vô ý thức, gia nhập vào đại quân hồn thi, tấn công binh sĩ, võ giả, dân chúng đang thủ thành.

Cứ như thế, thủ quân tiêu hao ngày càng lớn, đội ngũ đại quân hồn thi thì ngày càng lớn mạnh. Dưới tình huống không có cứu viện, Tứ Quý Thành sụp đổ chỉ là chuyện sớm hoặc muộn.

Không chỉ là Tứ Quý Thành, cả Huyền Vũ Đại Lục, tất cả thành trì gần khe hở không gian đều lần lượt gặp phải đại quân hồn thi công kích. Cho nên dù Tứ Quý Thành đã sớm phát tín hiệu cầu cứu ra ngoài, không có khả năng được đến cứu viện.

Theo sau đại quân hồn thi tiến lên một lúc, Đường Tiêu rốt cuộc tìm được một mục tiêu tá thi hoàn hồn. Đó là một thanh niên mặc đạo bào vừa mới bị một con hồn thi cắn chết, trên cổ vẫn đang tuôn ra máu. Giờ là thời điểm tốt nhất để Đường Tiêu đoạt xá, cướp thân thể già.

Thanh niên này lớn lên trắng trẻo đẹp trai, mấy phần tuấn tú, đầu lông mày có anh khí. Đường nhiên là so với phong lưu anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, trí dũng song toàn, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở,

xe thấy xe xì lốp, siêu đẹp trai Đường Tiêu thì chắc chắn không thể sánh bằng được, nhưng hắn bắt buộc phải tìm một thân thể nhập vào. Đường Tiêu sắp sửa hồn tiêu phách tán rồi, không nên quá kén chọn.

Một hồn đoàn khác cũng nhìn thấy xác thanh niên này, bay nhanh hướng bên này. Nhưng khi nó lao đến, phát hiện Đường Tiêu có một khối ý niệm, lập tức lùi ra, hiển nhiên nó biết mình không phải đối thủ của hắn.

Thần hồn Đường Tiêu hù dọa đối thủ cạnh tranh đi rồi, lập tức nhào tới, trực tiếp nhập vào thân xác kia.

Đường Tiêu có kinh nghiệm một lần tá thi hoàn hồn, cảm giác lần này khác xa trước kia.

Sau khi thần hồn của hắn nhập vào cái xác kia, không thể giống như trước trực tiếp khống chế thân thể mà chìm trong mây khói sương mù. Nói là mây khói sương mù thì cũng không chính xác lắm, đó chỉ là một không gian rất hỗn độn.

Một thứ giống như hồn đoàn đột nhiên đánh hướng Đường Tiêu, rõ ràng là thần hồn của chủ nhân cái xác kia chưa tan!

Nhưng thần hồn chủ nhân so với Đường Tiêu ở trong hắc ám hư không phiêu đảng mấy chục vạn năm thì thực lực kém quá xa. Chỉ một hiệp thì hắn đã đánh nó hồn tiêu hồn tán, còn sót lại tàn dư thần hồn cũng biến thành tia năng lượng thần hồn bị thần hồn Đường Tiêu hút lấy.

< id="abd_vidinpage">

< id="pva">

342. Chương 342: Trùng Sinh Lần Hai.

Sát Vương

Chương 342: Trùng sinh lần hai.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Hy vọng là có thể. Nếu được như vậy thì có thể tượng ra uy lực khối ý niệm này sẽ mạnh tới đâu! Đã vượt xa tu vi Địa Nguyên tam cấp của hắn! Chỉ cần có thể đầy đủ phát huy ra niệm lực của khối ý niệm đó, trước khi Đường Tiêu quay về Áo Bì Đảo, tìm ra Luyện Yêu Tội Ma Hồ thì ít nhất có năng lực tự bảo vệ mình.

- Sư huynh! Sư huynh!

Một giọng nữ khóc nức nở phát ra từ trên cao.

Đường Tiêu giương mắt nhìn lên trên, phát hiện đồng kiến trúc cạnh hắn có một cửa sổ mở ra khe hở nhỏ, một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi đang nhìn xuống Đường Tiêu.

- Mau đóng cửa sổ lại! Tôn sư huynh của muội đã chết! Trong chốc lát sẽ biến thành hồn thi, một ngụm nuốt luôn muội!

Một gã đàn ông mười tám, mười chín tuổi đi tới đóng cửa sổ lại.

Giọng nữ phản bác:

- Huynh ấy còn sống! Ta trông thấy huynh ấy cử động!

Giọng nam đáp trả: nguồn

- Có thể động đây chính là sau này biến thành hồn thi! Muội đừng lớn tiếng quá, coi chừng hấp dẫn hồn thi lại đây!

Đường Tiêu tìm tòi một phen, phát hiện lần này tá thi hoàn hồn khác hẳn trước kia. Không ngờ hẳn có thể xem xét tất cả ký ức của chủ nhân cũ thân xác này, giống như lúc trước hẳn không chế mấy con rối vậy. Có lẽ đó là bởi vì mang khối ý niệm ra khỏi hắc ám hư không chẳng? Hoặc là đời thứ hai tu võ rồi thì lực lượng thần hồn tăng mạnh, cũng bởi vì chuyên tu thuật con rối.

Có thể xem xét ký ức của chủ cũ thì tiện hơn lần tá thi hoàn hồn trước. Dò xét một phen, Đường Tiêu rất nhanh đã biết một ít tin tức cơ bản của chủ cũ thân xác.

Người này họ Tôn, tên Văn, là đệ tử nội môn Tinh Võ Tông tại Huyền Vũ Đại Lục, tu vi chỉ có Nhân Nguyên tam cấp, là kiếm sĩ trung cấp trên đại lục. Thiếu nữ vừa kêu gọi hẳn tên là Triệu Thanh, người đàn ông đóng cửa tên là Hoa Nghĩa, quan hệ sư huynh muội đồng môn với Tôn Văn.

Hơn nữa Hoa Nghĩa và Tôn Văn trước kia từng đeo đuổi Triệu Thanh, mấy hôm trước ba người cùng nhau ra khỏi sư môn đến Tứ Quý Thành làm việc. Kết quả hắc ám hư không bùng nổ, rất nhiều hồn đoàn bay ra dẫn đến Huyền Vũ Đại Lục hỗn loạn. Tứ Quý Thành bị đại quân hồn thi bao vây, ba người bị vây trong một bao phòng trà lâu, dựa vào một bộ pháp bảo cấm chế của Hoa Nghĩa tạm ẩn giấu hành tung.

Mới rồi có một hồn thi lạc bầy chẳng biết làm sao mà xâm nhập vào trà lâu bao phòng của ba người, hơn nữa đánh vào cấm chế pháp bảo của họ, không ngừng va đập cấm chế ẩn núp. Cấm chế ẩn núp càng bị đánh thì càng yếu, mất thấy sắp tan vỡ. Một khi cấm chế ẩn núp bị vỡ thì ba người khó giữ được tính mạng.

Tôn Văn bất đắc dĩ nghĩ dù sao cũng là chết, vì để Triệu Thanh không bị thương tổn, hiên ngang lẫm liệt chạy ra khỏi cấm chế, nhảy xuống song cửa, dẫn dắt hồn thi ra ngoài trà lâu.

Hồn thi đuổi theo Tôn Văn, cắn chết y, nhưng Tôn Văn hy sinh đổi lấy an toàn cho Triệu Thanh, Hoa Nghĩa.

Vào giây phút đó Triệu Thanh mới hiểu ai thật sự đối xử tốt với cô, ai thật lòng yêu cô, ai chịu hy sinh tính mạng cho cô, nhưng khi biết rồi thì mọi chuyện đã muộn.

< id="abd_vidinpage">

< id="pva">

343. Chương 343: Triệu Thanh.

Sát Vương

Chương 343: Triệu Thanh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

>

Mỗi khi tới lúc ấy Đường Tiêu sẽ mắng mấy nữ nhân vật đó ngu như heo, dễ dàng bị lừa, vân vân và vân vân. Bây giờ vị trí trao đổi, Đường Tiêu trở thành hồn thi muốn vào cửa lửa gạt nhân loại lương thiện, cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

- Triệu sư muội, ta không chết, chỉ là bị thương rất nặng, mới rồi ta chỉ là muốn dẫn dắt hồn thi đi ra, không để nó thương tổn các người.

Đường Tiêu âm hiểm tiếp tục dụ dỗ Triệu sư muội đáng thương, còn kém niệm thần chú: khăn đỏ ngoan ngoan mau mở cửa ra, bà sói muốn vào.

Triệu Thanh muốn rút nước mắt, hiển nhiên bị lời của Đường Tiêu xúc động:

- Tôn sư huynh, bây giờ ta mới biết huynh tốt với ta nhất!

Hoa Nghĩ rất khó chịu trách Triệu Thanh một câu:

- Đừng la nữa!

Sau đó gã đánh giá Tôn Văn hơn nửa ngày, không cam lòng mở cấm chế để Đường Tiêu vào.

- Tôn sư huynh! Huynh không có việc gì thì tốt quá rồi!

Triệu Thanh tiến lên kéo tay Đường Tiêu, mừng muốn khóc. Trước kia cô chưa từng nắm tay Tôn Văn như thế này.

- Muội có thể yên tĩnh chút không hả? Muốn hại chết chúng ta ư?

Hoa Nghĩ ngày càng tức giận. Nếu ấn tượng trong lòng Triệu Thanh đã nát bét, sau này không có hy vọng tiếp tục theo đuổi cô, vậy gã cũng không cần nịnh nọt cô nữa.

Đường Tiêu tâm tình rất tốt trêu chọc Hoa Nghĩ vài câu:

- Hoa sư huynh, người xem ta có giống hồn thi không? Nếu ta là hồn thi thì bây giờ đã bắt đầu cắn các người.

Hoa Nghĩ mất mặt xoay mặt đi. Đích thực, nếu Tôn Văn không biến thành hồn thi, chuyện này một khi bị Triệu Thanh lan truyền trong tông thì sư tỷ, sư muội đồng môn chắc chắn sẽ khinh thường gã.

Đường Tiêu không nói gì nữa, dựa vào vách tường ngồi xuống, nhắm mắt lại. Bây giờ hắn rất yếu ớt, cần thời gian hồi phục.

- Tôn sư huynh ăn cái này đi!

< id="abd_vidinpage">

< id="pva">

344. Chương 344: Hoa Nghĩ Ra Tay.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 344: Hoa Nghĩ ra tay.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thực rõ ràng, mới rồi vẻ nhát gan của gã đã lộ ra trước mặt Tôn Văn và Triệu Thanh, gã không muốn tiếp tục giả bộ với hai người nữa.

Tận thế đến sẽ lộ ra nội tâm chân thật, mặt hắc ám ẩn giấu sâu trong tính cách một người.

Đường Tiêu hí mắt liếc Hoa Nghĩ một cái. Trong hắc ám hư không ở lâu tới vài chục vạn năm, hắn thật tình không có hứng thú xuống tay với võ giả tiểu bối cấp bậc thấp như vậy. Hơn nữa chỗ này không hợp làm ra động tĩnh quá lớn, dẫn dắt hồn thi đến thì nguy. Cho nên hắn quyết định phớt lờ Hoa Nghĩ.

Đường Tiêu đứng dậy hỏi Triệu Thanh:

- Triệu sư muội, có đi cùng ta không?

- Ta nói cái gì ngươi không nghe thấy sao!?

Hoa Nghĩa đột nhiên tức giận rống to hướng Đường Tiêu, dường như quên mất tiếng rống này càng hấp dẫn hồn thi tới hơn.

- Tôn sư huynh, ta đi với huynh.

Rõ ràng Triệu Thanh rất bất mãn Hoa Nghĩa. Tuy bên ngoài hồn thi khiến cô sợ hãi, nhưng Tôn Văn đi rồi thì cô cũng không muốn một mình ở cạnh Hoa Nghĩa.

- Chúng ta đi.

Đường Tiêu kéo tay Triệu Thanh đi ra ngoài cấm chế.

Triệu Thanh mặt đỏ hồng nhưng không giật tay ra. Cô biết, mới rồi khi y vì cô không tiếc mạng sống lao ra khỏi cấm chế dẫn dắt hồn thi rời đi, trong lòng cô đã sớm chấp nhận Tôn Văn.

Cấm chế này từ bên ngoài không thể tiến vào, ở trong cấm chế có thể ẩn thân, nhưng từ bên trong ra ngoài thì không gặp cản trở gì.

- Muốn đi!?

Hoa Nghĩa quát to một tiếng, thu lại pháp bảo cấm chế chắn trước mặt Đường Tiêu, Triệu Thanh. Kiếm giắt ở bên hông gã bay lên, mũi kiếm chỉ hướng giữa trán Đường Tiêu.

Trước kia Tôn Văn ở trước mặt gã dạ thưa, hôm nay lại dám bỏ qua lời của gã, còn ở trước mặt gã kéo tay Triệu Thanh, thế thì gã biết giấu mặt mũi vào đâu chứ?

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn Hoa Nghĩa:

- Ngươi muốn làm gì?

- Ta muốn làm gì ư? Hừ hừ!

Hoa Nghĩa đánh giá Đường Tiêu một phen, lại chuyển ánh mắt lên người Triệu Thanh.

Triệu Thanh va chạm ánh mắt Hoa Nghĩa, người lạnh run.

Mới rồi Hoa Nghĩa luôn chần chờ một điều, gã muốn nhân lúc mình chưa bị hồn thi giết chết cường hiếp chiếm đoạt Triệu Thanh. Chỉ là gã e ngại mặt mũi đồng tông, còn chưa hoàn toàn trở mặt, nên chưa xuống tay với Triệu Thanh. Bây giờ khi Tôn Văn kéo Triệu Thanh định rời đi, Hoa Nghĩa rất cuộc bùng nổ.

Theo Hoa Nghĩa thấy thì nếu hồn thi có thể công phá Tứ Quý Thành phòng thủ kiên cố, vậy Tinh Võ Tông chắc sẽ rất nhanh biến thành phế tích. Loại cảm giác tận thế này khiến Hoa Nghĩa có chút tuyệt vọng. Gã thêm khát Triệu Thanh lâu rồi, vào lúc này không bằng muốn làm gì thì làm cái đó, lỡ chết rồi không phải hối hận.

Trên hết, phải giết chết hai người này, nếu không để họ quay về tông môn, tuyên dương với mọi người vụ gã nhát gan, không quan tâm sư đệ đồng môn thì sau này Hoa Nghĩa gã làm sao đứng vững trong tông đây?

Tại đây giết người diệt khẩu, đồ thừa hồn thi là được.

Tôn Văn mang theo Triệu Thanh rời đi, bên ngoài có nhiều hồn thi như vậy, thực lực của hai người kia vừa đi ra cấm chế pháp bảo ẩn nấp thì chắc chắn chỉ có con đường chết. Tôn Văn có chết thì Hoa Nghĩa không thêm để ý. Triệu Thanh chết thì thật là quá đáng tiếc. Một cô gái xinh đẹp thân thể còn chưa có đàn ông đụng vào, ít nhất cũng nên để Hoa Nghĩa ta đùa rồi mới chết đi?

Bây giờ Hoa Nghĩa rút ra phi kiếm hiển nhiên là đã đặt quyết tâm thực hiện kế hoạch giết chết Tôn Văn, cường bạo Triệu Thanh.

Triệu Thanh lấy can đảm lớn tiếng chất vấn Hoa Nghĩa:

- Hoa sư huynh muốn làm cái gì đó?

Hoa Nghĩa bộ dạng kiêu ngạo như là cục diện đã nằm trong lòng bàn tay gã:

- Giết Tôn sư đệ. Tiểu sư muội đừng la lung tung, đợi lát nữa chỉ cần muội theo ta, ta nhất định sẽ tốt với muội, bảo vệ muội an toàn.

Đích thực, lấy tu vi kiếm sĩ cao cấp của gã, giết Tôn Văn một kiếm sĩ trung cấp dễ như trở bàn tay. Dù Tôn Văn và Triệu Thanh bắt tay nhau thì cũng không phải đối thủ của gã.

Trước kia còn kiêng kỵ quy tắc tông phái và tình đồng môn, bây giờ tận thế rồi còn có gì phải đắn đo? Nam thấy ghét liền giết, đàn bà thôi...hiếp.

Triệu Thanh giật bắn người, vội chất vấn Hoa Nghĩa:

- Hoa Nghĩa! Sao ngươi dám làm như thế? Không sợ sư phụ phát hiện nhốt ngươi vào địa lao à!?

Hoa Nghĩa dâm cười nói:

- Ha ha ha ha...sư phụ? Chỉ sợ sư phụ đã bị mấy hồn thi cắn chết rồi đi? Ngày nay là tận thế, sao sư muội không cùng ta triển miên cùng chung một khắc xuân tiêu? Cho dù chết rồi, chúng ta cũng phải làm đôi quỷ phong lưu trên đường hoàng tuyền.

- Ngươi!

Triệu Thanh vừa tức vừa giận, nhưng càng nhiều nữa là bất lực, sợ hãi. Lấy tu vi võ công của Hoa Nghĩa, giết Tôn Văn, cường bạo cô là việc dễ như trở bàn tay.

Bây giờ gã thậm chí không thêm để sư phụ, sư môn vào mắt, còn gì có thể chế ước hành vi của gã đây?

Trốn sao? Lấy tu vi của mình không có khả năng chạy ra ma chưởng của gã, hướng chi bên ngoài khắp nơi là hồn thi.

Triệu Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô đã đặt quyết tâm, nếu như Hoa Nghĩa thật sự xuống tay với cô thì cô sẽ nhảy ra khỏi cửa sổ, dù chết vào tay hồn thi thì cũng không thể bị gã làm bẩn.

- Tôn sư đệ, nể mặt người bình thường luôn nghe lời, bốn sư huynh giờ ban cho ngươi tự vẫn. Nếu không chờ ta ra tay ngươi sẽ chết rất thảm đó!

Hoa Nghĩa chuyển tầm mắt hướng Tôn Văn, phi kiếm bên cạnh gã cũng nhích tới gần trán Đường Tiêu hơn chút.

Đường Tiêu rớt cuộc mở miệng:

- Ngươi muốn giết ta?

Bên ngoài có rất nhiều hồn thi, hẳn thật sự không muốn đem lực lượng khó khăn lắm mới hồi phục hao phí trên người Hoa Nghĩa. Nhưng hàng này cứ muốn tìm cái chết thì chỉ còn cách thành toàn gã.

- Trừ phi ngươi muốn chính mắt thấy ta lâm hạnh tiểu sư muội của ngươi như thế nào? Ha ha ha ha...

Hoa Nghĩa nói đến đây đột nhiên đổi ý. Gã cảm thấy ở trước mặt tình địch Tôn Văn cường bạo Triệu Thanh là một việc rất kích động.

Đôi tiểu tình nhân này dám tay nắm tay trước mặt gã, bộ dạng đồng sinh cộng tử, lại còn không đem Hoa Nghĩa gã đặt vào mắt, điều này khiến gã không thể kiềm chế lửa giận hừng hực cháy.

- Được rồi, xem ra ta chỉ có một con đường để đi.

Đường Tiêu cười nhạt, đem bội kiếm bên hông Tôn Văn cầm trong tay, nhẹ sờ thân kiếm, tiếp theo ngón tay nhẹ búng thân kiếm.

- Kể thức thời là trang tuần kiệt.

Hoa Nghĩa gạt đầu, rất hài lòng thân phận chúa tể sinh tử của sư đệ, sư muội.

- Giết!

Thốt ra lời này, trường kiếm trong tay Đường Tiêu run lên, một luồng kiếm quang bắn ra chiếu sáng cả bao phòng.

Hoa Nghĩa rất kinh ngạc nhìn vai trái của mình, chỗ đó xuất hiện vết máu. Rất nhanh, nguyên cánh tay của gã trượt xuống khỏi vai trái.

345. Chương 345: Giết Hoa Nghĩa.

Sát Vương

Chương 345: Giết Hoa Nghĩa.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- A!!!

Hoa Nghĩa hét thảm một tiếng, khó tin nhìn Đường Tiêu. Tôn sư đệ này...chỉ là tu vi kiếm sĩ trung cấp, làm sao có thể công phá cương khí hộ thể kiếm sĩ cao cấp của gã?

Hơn nữa hấn sử dụng vốn không phải là thuật phi kiếm mà chỉ tùy tay chém! Có cách dùng kiếm như vậy sao?

Biến cố này khiến Triệu Thanh trợn tròn mắt, ngây như phỗng không thốt nên lời. Ánh mắt này, thân thủ này vẫn là Tôn sư huynh trước kia sao?

Hoa Nghĩa dù sao cũng là kiếm sĩ cao cấp, bị Đường Tiêu trước tiên xuống tay chặt đứt cánh tay trái lập tức miệng lầm bầm pháp quyết, chỉ huy phi kiếm bay nhanh đâm hướng Đường Tiêu.

Đường Tiêu tùy tiện chớp ngay một cái, không ngờ bắt được phi kiếm của Hoa Nghĩa trong tay. Niệm lực nhích động, chớp mắt xóa đi thần thức của Hoa Nghĩa trong phi kiếm, đem phi kiếm thu vào trong túi mình.

Hoa Nghĩa đầu óc trống rỗng, gã hoàn toàn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Vươn tay chớp phi kiếm của đối phương, nhẹ nhàng trừ đi thần thức của đối phương trong kiếm, dường như đây là việc người có tu vi hơn đối phương một tầng cấp bậc mới làm được chứ? Không lẽ hôm nay Hoa Nghĩa ta dụng phải quỷ?

Hoa Nghĩa đích thực là dụng phải quỷ, Đường Tiêu chính là một trong hồn thi trốn ra khỏi hắc ám hư không, hơn nữa còn là hồn thi kỹ sinh kỹ diệt cực kỳ cường đại.

Vang lên một tiếng:

- Giết!

Cánh tay phải của Hoa Nghĩa cũng rút khỏi bả vai, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hoa Nghĩa hét thảm:

- A!!!

Đau đớn không chỉ thân thể, còn có tâm lý cực kỳ sợ hãi và khó hiểu.

Đường Tiêu hỏi lại Hoa Nghĩa:

- Mới rồi là ngươi muốn giết ta, cường bạo tiểu sự muội?

- Ta...ta...Tôn sư đệ, ngươi nể mặt đồng môn hãy tha cho ta đi! Sau này ta không dám nữa!

Hoa Nghĩa bùm một tiếng quỳ trước mặt Đường Tiêu, mặc kệ Tôn Văn làm cách nào biến mạnh như vậy, chỉ biết bây giờ hấn muốn giết Hoa Nghĩa là việc dễ như trở bàn tay.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Cho ta một lý do không giết ngươi.

Hắn biết Hoa Nghĩa có một pháp khí có thể bố trí cấm chế ẩn núp, thứ này có chút hiệu quả trong việc né tránh hồn thi truy kích.

- Ta...ta...

Hoa Nghĩa không phải tên gốc, đương nhiên hiểu Tôn Văn đang bàn điều kiện với mình.

- Ta đếm ba tiếng, nếu không có đáp án khiến ta vừa lòng thì một chân của ngươi sẽ không còn.

Đường Tiêu nói xong bắt đầu đếm.

Hoa Nghĩa hét to hướng Đường Tiêu:

- Tôn sư đệ! Tôn sư đệ! Ngươi đừng giết ta! Chỉ ta mới có thể sử dụng Nặc Hành Châu! Muốn chạy ra khỏi Tứ Quý Thành khắp nơi đều là hồn thi này, không có Nặc Hành Châu thì sẽ rất khó khăn!

Đường Tiêu vươn tay hướng Hoa Nghĩa:

- Lấy hạt châu ra đây.

Hoa Nghĩa chần chờ giây lát, nhìn thất lưỡng mình.

Bên hông gã giắt một túi trữ vật, túi này gần giống với hồ lô trữ vật trên Áo Bỉ Đảo, cũng là công dụng chứa đồ. Tại Tinh Võ Tông, chỉ có đệ tử trên kiếm sư mới được phân phát. Bởi vì phụ thân của Hoa Nghĩa có địa vị cao trong tông, nên thân phận gã là kiếm sĩ cao cấp mà đã được một túi trữ vật, còn kiếm được một ít pháp khí không tệ.

Đường Tiêu thuận theo ánh mắt Hoa Nghĩa giắt túi trữ vật xuống, xóa đi thần thức, từ bên trong tìm ra viên Nặc Hành Châu.

Đường Tiêu hỏi Hoa Nghĩa:

- Thứ này dùng ra sao?

- Chỉ ta mới có thể dùng nó!

Hoa Nghĩa rất căng thẳng nhìn Tôn Văn đứng trước mặt mình. Đương nhiên gã biết rằng nếu nói hết cho Tôn Văn thì gã sẽ không còn giá trị lợi dụng.

- Ngươi không chịu nói?

Đường Tiêu không chút khách sáo, thanh kiếm trong tay run lên.

Xoẹt! một tiếng, chém đứt một chân Hoa Nghĩa.

Hoa Nghĩa hét thảm một tiếng té ngã trên mặt đất, miệng bắt đầu chửi lung tung.

- Nói hay không?

Đường Tiêu dùng mũi kiếm vạch trên người Hoa Nghĩa. Máu loãng thấm ướt y bào của Hoa Nghĩa, đau đến gã lại liên tục kêu la.

Triệu Thanh đứng một bên thấy Tôn Văn chém đứt một tay Hoa Nghĩa, tuy trong lòng cô nghi hoặc nhưng cảm thấy nếu Tôn Văn đánh bại Hoa Nghĩa, ít nhất có thể giữ sự trong sạch cho cô. Nhưng bây giờ ánh mắt Tôn Văn ngày càng lạnh lùng, xuống tay ngày càng tàn nhẫn, Triệu Thanh nhận không được lòng bắt đầu lạnh lẽo.

Đây vẫn là Tôn Văn lương thiện thẳng thắn sao?

Thấy Hoa Nghĩa không có ý định nói ra miệng, tiếng la ngày càng to, Đường Tiêu sợ tiếng la dẫn đến hồn thi, một kiếm chặt đầu gã, trong bao phòng bỗng chốc yên tĩnh lại.

Hồn phách của Hoa Nghĩa bay ra khỏi thi thể, Đường Tiêu chớp lấy, một tia điện xẹt qua, thoáng chốc thiêu hồn Hoa Nghĩa thành năng lượng thần hồn tinh thuần. Những năng lượng này ở trong tay Đường Tiêu ngưng tụ thành một khối hồn tinh, bị hắn vỗ vào giữa trán. Khối ý niệm tàn nhược trong người hắn

tựa như sói đói, đột nhiên nhào tới nuốt nó, được đến năng lượng thần hồn này thì ý niệm biến ngưng tụ hơn chút.

Đường Tiêu bỏ Nặc Hành Châu vào túi trữ vật của Hoa Nghĩ, sau đó giắt túi bên hông mình.

Triệu Thanh rất là lo âu hỏi Tôn Văn:

- Tôn sư huynh, huynh giết Hoa sư huynh rồi chỉ sợ Hoa sư bá sẽ không tha cho đâu...

Đường Tiêu liếc Triệu Thanh, trong mắt hiện sát khí:

- Muội chuẩn bị quay về tông cáo trạng ta?

Triệu Thanh chỉ vào túi trữ vật trên thắt lưng Đường Tiêu, nói:

- Sao có chuyện đó được? Chỉ là lấy túi trữ vật này về thì chắc chắn Hoa sư bá sẽ biết ngay.

- Mới rồi sư muội không nhìn thấy sao? Hoa sư huynh bị hồn thi giết, túi trữ vật bị ta nhặt về mà thôi.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, ném thanh kiếm của Tôn Văn, cầm kiếm của Hoa Nghĩ giắt ở thắt lưng.

Triệu Thanh kinh sợ, vội gật đầu với Đường Tiêu:

- Vâng, Thanh nhi đã biết.

Xem Tôn Văn hiện tại hành động to gan, Triệu Thanh tin tưởng người này chắc chắn không phải là Tôn Văn trước kia, nhất định là bị người đoạt xá, hơn nữa nói không chừng thủ phạm chính là mấy hồn thi phá thành. Nghĩ tới đây, Triệu Thanh thấy người lạnh lẽo.

Nhưng mặc kệ hắn có phải là Tôn Văn hay không, nếu mới rồi hắn không ra tay giết Hoa Nghĩ, Triệu Thanh biết mình chắc chắn sẽ bị gã khi dễ. Hơn nữa cô không thấy trong mắt hắn có sự tà ác như Hoa Nghĩ, chỉ vì điều này, Triệu Thanh cảm thấy ở trong tay hắn mạnh hơn rơi vào tay Hoa Nghĩ nhiều.

Đường Tiêu đưa Nặc Hành Châu tới trước mặt Triệu Thanh:

- Muội biết dùng hạt châu này không?

Triệu Thanh vội vàng đáp:

- Ta nhớ khẩu quyết lúc trước khi Hoa sư huynh bố trận niệm ra, nhưng tu vi của ta không đủ, không thể dùng nó để bố trận.

Đường Tiêu nheo mắt:

- Muội nói khẩu quyết cho ta nghe.

Triệu Thanh đọc khẩu quyết cho Đường Tiêu xong, hắn nhanh chóng dùng Nặc Hành Châu thử bố trí một cấm chế ẩn nấp thân hình. Đáng tiếc linh lực linh khí trong Nặc Hành Châu sắp hao hết, bày ra trận cũng rất yếu ớt.

Đường Tiêu nói một câu:

- Chúng ta ra khỏi đây đi.

Nói xong hắn nhắc chân đi ra ngoài trà lâu.

346. Chương 346: Phi Kiếm.

Sát Vương

Chương 346: Phi kiếm.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Triệu Thanh chỉ có một người đương nhiên không dám ở lại đây. Tuy đoán được Tôn Văn chắc chắn có vấn đề nhưng cô vẫn bước nhanh đi theo. Dù cho Tôn Văn bị hồn thi đoạt xá, nhưng ít ra hồn thi này biết nói chuyện, không cần hay ăn cô, mới rồi còn ra tay bảo vệ cô.

Hai người rời khỏi trà lâu, cẩn thận đi ra ngoài thành, không xa có một thanh niên áo trắng đập pháp khí thật tiêu sái ngự không phi hành, dường như mới vào thành không lâu. Triệu Thanh thấy gã trông khá quen mắt, tưởng kêu gọi ai ngờ trong phòng ốc đổ nát đột nhiên vượt ra móng vuốt to đen, chớp mắt thanh niên áo trắng từ không trung bị kéo xuống, hét thảm một tiếng sau đó không nghe tiếng gì nữa.

Triệu Thanh kinh hãi, sắc mặt tái nhợt. Cô vội bịt miệng mình, không dám lên tiếng nữa.

Đường Tiêu cũng nhẹn không được rất là chán kinh. Chủ nhân móng vuốt này không biết làm tà thuật gì đã hoàn toàn ẩn nấp, khiến Đường Tiêu trước đó không hề cảm giác ra sự tồn tại của nó, lúc thu lại móng vuốt thì cũng lặng lẽ biến mất.

Dựa theo móng vuốt to vươn ra tỏa uy nhiếp, Đường Tiêu nhanh chóng tính toán ra được, thực lực con hồn thi này chắc là giữa nhất cấp đến nhị cấp Địa Nguyên. Chỉ là thực lực Đường Tiêu còn kém xa lúc trước, gặp phải vuốt to này cũng sẽ bị nguy hiểm rất lớn. Đường Tiêu tăng cao cảnh giác, từ bỏ ý nghĩ thử ngự kiếm phi hành trong thế giới này.

Triệu Thanh mơ hồ nhận ra người đàn ông áo trắng vừa rồi, nhỏ giọng nói với Đường Tiêu:

- Đồng Triệt là kiếm sư sơ cấp của Tinh Đàn Tông, hôm trước còn cùng chúng ta một chỗ, hôm qua ra khỏi thành, chắc không biết trong thành xảy ra chuyện, không ngờ bị hồn thi đơn giản bắt được.

Một kiếm sư sơ cấp ở trong mắt Triệu Thanh có thể xưng là cao thủ, lại không chịu nổi một kích, khiến cô tăng thêm sợ hãi mấy hồn thi này.

Đương nhiên hồn thi bên cạnh cô giết Hoa Nghĩ, giết kiếm sĩ cao cấp như giết gà cũng quá đủ khiến Triệu Thanh kinh sợ. Nhưng không biết tại sao, Triệu Thanh ở cạnh hắn, ngược lại có cảm giác muốn nương tựa.

Tại Huyền Vũ Đại Lục, chỉ có tu vi từ kiếm sĩ cao cấp trở lên mới ngự kiếm phi hành được. Ngự kiếm phi hành đối với Triệu Thanh, một kiếm sĩ bình thường là khao khát ước mơ.

Kiểm sĩ cao cấp tương đương với võ giả Nhân Nguyên ngũ cấp, lực cấp tại Áo Bì Đảo. Bởi vì có được phù triệu, thêm vào kiếm tu là phải dùng phù triệu nuôi nâng kiếm linh trong thanh kiếm, vậy nên chỉ có nuốt lực lượng phù triệu thì kiếm linh mới có thể mang chủ nhân bay trên trời. Con đường luyện võ trăm ngàn điều lạ lùng, nhưng nguyên lý trên cơ bản đều giống nhau.

Đường Tiêu không nói tiếng nào, cảm ứng vị trí hồn thi bốn phía, cố gắng tránh đi chúng nó, chậm rãi đi ra ngoài thành.

Dù Đường Tiêu có năng lực cảm ứng hồn thi trong vòng mấy chục thước rất mạnh, nhưng số lượng hồn thi trong thành quá nhiều, hắn đi một đường vẫn là rơi vào vòng vây của một đám hồn thi. Đương nhiên những hồn thi này không chủ động bao vây hắn và Triệu Thanh, mà là vô ý phá hỏng mỗi một phương hướng Đường Tiêu định rời đi.

Ở lại trong thành càng lâu thì càng nguy hiểm. Nhân loại trong thành tiếp tục bị đại quân hồn thi bao vây tiêu diệt. Số lượng hồn thi đang liên tục tăng lên. Đường Tiêu suy tư giây lát, chọn một hướng chỉ có một hồn thi, vọt nhanh sang bên đó.

Hồn thi này đã đoạt được một thịt thể, vừa thấy hai người Đường Tiêu lập tức giương nanh múa vuốt nhào tới. Đường Tiêu rút ra thanh kiếm cướp từ chỗ Hoa Nghĩ, chém hướng hồn thi. Kiếm này cầm trong tay nhẹ nhàng, không quen tay như Giải Kiếm Kích, chém vào xác hồn thi thì không đau không dương. Ngược lại hồn thi duỗi tay ra chụp thanh kiếm, mồm đầy máu ghê tởm tấp hướng Đường Tiêu.

Đường Tiêu có chút bức bối, trực tiếp vung nắm đấm đập vào trán hồn thi. Hồn thi bị đánh ngất ra nhưng lập tức lại nhào hướng Đường Tiêu.

Đường Tiêu vội lùi lại vài bước. Mới rồi một quyền đánh trúng khiến tay hắn đau đớn. Thực rõ ràng thân thể Tôn Văn không phải loại mãnh nam cơ bắp, so với thân xác cũ của Đường Tiêu thì thật là không đáng

so sánh. Lại thêm thần hồn của Đường Tiêu còn chưa hồi phục đến trạng thái nguyên bản, nên dù là dùng kiếm hoặc quyền, uy lực kiếm cương và quyền cương đều bị giảm mạnh.

Triệu Thanh núp sau lưng Đường Tiêu niệm khẩu quyết, kiếm bên cạnh cô đột nhiên bay lên, đâm hướng hồn thi. Tuy không thể xuyên thủng nó nhưng cũng để lại vết thương trên ngực hồn thi.

Đương nhiên Đường Tiêu biết tu vi của Triệu Thanh, tại Áo Bì Đảo chỉ tương đương với võ giả Nhân Nguyên tam cấp. Nhưng không ngờ phi kiếm trong tay cô có thể tổn thương hồn thi, điều này khiến Đường Tiêu ngoài ý muốn.

Đường Tiêu vội vàng từ trong đầu Tôn Văn tìm một ít khẩu quyết tấn công của phi kiếm. Hắn niệm khẩu quyết thử thúc đẩy kiếm trong tay, quả nhiên kiếm bay lên. Nhưng hồn thi lại lần nữa tới gần người Đường Tiêu. Đường Tiêu bay lên một cước đạp trên bụng hồn thi, thuận thế nhanh chóng lùi vài bước, kéo giãn khoảng cách với hồn thi.

Thuật ngự kiếm, khẩu quyết là cơ sở, phi kiếm công kích uy lực rất lớn nhưng khẩu quyết là nhược điểm, vì thời gian niệm rất dài, kiếm chiêu uy lực càng mạnh thì thời gian niệm càng dài. Bây giờ Đường Tiêu chỉ niệm một chiêu thức tấn công cơ bản, nhưng niệm khoảng ba giây thì phi kiếm mới đánh hướng hồn thi.

Phập xoet! một tiếng, phi kiếm bên cạnh Đường Tiêu đâm vào trán hồn thi, đâm ra một lỗ máu khiến hồn thi liên tục hét thảm, nhưng vẫn không thể chém hồn thi chết ngay tại chỗ.

Đường Tiêu là người thông minh, đặc biệt về mặt võ học. Hắn rất nhanh nhận ra không thể đem lực lượng phù triệu tạm thời còn rất yếu rót vào kiếm linh, cho nên không thể phát huy uy lực phi kiếm đầy đủ được.

Lại chận vật mấy lần đá đập, niệm khẩu quyết chém ra vài phi kiếm, rốt cuộc phi kiếm của Đường Tiêu xuyên qua não hồn thi, bức hồn đoàn thoát ra khỏi cái xác.

Lúc Đường Tiêu mới vào Huyền Vũ Đại Lục thì bản thân cũng là hồn đoàn, nên hắn biết rõ ở trong thế giới nhân loại, năng lượng thần hồn của hồn đoàn sẽ nhanh chóng biến mất. Nên khi hồn đoàn tách khỏi thi thể, Đường Tiêu lập tức vươn tay tóm hồn đoàn vào trong lòng bàn tay, bóp hồn đoàn thành một viên hồn tinh, một chuỗi võ vào trán, tẩm bổ phù triệu và khối ý niệm trong người.

Viên hồn tinh này thể tích lớn hơn hồn tinh của Hoa Nghĩa nhiều, cũng cung cấp năng lượng thần hồn cho Đường Tiêu nhiều chút, khiến hắn có cảm giác rất thoải mái. Phù triệu và khối ý niệm lần thứ hai ngưng tụ thêm vài phần.

Trải qua lần thực chiến này, Đường Tiêu chậm rãi phát hiện ra, sinh tồn trong Huyền Vũ Đại Lục, tăng tu vi võ công của mình rất quan trọng nhưng nuôi dưỡng kiếm linh, tìm phi kiếm mạnh mẽ cũng quan trọng không kém. Phải không ngừng lấy lực lượng phù triệu nuôi nấng kiếm linh, để nó chậm rãi cường đại, vậy thì lực lượng công kích của phi kiếm sẽ mạnh hơn chút.

347. Chương 347: Kiếm Linh

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 347: Kiếm Linh

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lúc ở Áo Bì Đảo, Đường Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tồn tại loại kiếm linh lấy phù triệu làm thức ăn. Nên biết phù triệu, vân triệu biến mất thì sẽ chậm rãi hồi phục. Khi Đường Tiêu tu luyện một vài cách khác, phù triệu, vân triệu trong người đa số đang nghỉ ngơi, không ngờ bây giờ có thể dùng để nuôi dưỡng kiếm linh.

Nếu có thể đem một kiếm linh trở về Áo Bì Đảo, Đường Tiêu chắc chắn sẽ lại thêm thủ đoạn tấn công, còn có thể chậm rãi nuôi nấng kiếm linh biến ngày càng mạnh. Có tiêu hao thì chỉ là lực lượng phù triệu, vạn triệu bình thường rảnh rỗi vô dụng.

Đường Tiêu cẩn thận tìm tòi ký ức của Tôn Văn, phát hiện những sự phụ, trưởng lão, thậm chí sư tổ, các cao thủ Tinh Võ Tông không ai tu luyện loại võ công như đại thủ ấn của Áo Bì Đảo. Họ chỉ tĩnh tâm tu kiếm, nuôi dưỡng kiếm linh, khiến phi kiếm biến càng mạnh, khiến mình nắm giữ kiếm quyết càng phong phú, sử dụng càng quen thuộc. đọc truyện mới nhất tại .

Huyền Vũ Đại Lục quý giá nhất chính là kiếm linh, tiếp theo là linh khí. Linh khí chính là dung khí nuôi dưỡng kiếm linh. Khi kiếm linh không chiến đấu thì sẽ ở trong một linh khí thượng phẩm, có lợi rất lớn cho kiếm linh tự hồi phục sau khi chịu thương hay trưởng thành.

Đường Tiêu cướp túi trữ vật từ tay Hoa Nghĩ có một linh khí hạ phẩm. Đương nhiên là vì phụ thân của Hoa Nghĩ, Hoa Hùng là trưởng lão Tinh Võ Tông, mới có thể khiến Hoa Nghĩ có được một linh khí hạ phẩm. Cỡ như Tôn Văn, Triệu Thanh thì chỉ được một linh khí bất nhập phẩm mà thôi. Linh khí bất nhập phẩm tầm bổ kiếm linh rất có hạn, tương đương chỉ là nơi để kiếm linh nghỉ ngơi.

Kiểm linh ở trong phi kiếm càng lâu thì sẽ từ từ suy yếu, chỉ có ở trong linh khí thì dù là bất nhập phẩm cũng sẽ chậm rãi hồi phục. Vậy nên muốn trở thành một kiếm sĩ thì ít nhất phải có được một bất nhập phẩm linh khí mới được.

Bởi vì một lòng tu kiếm, cho nên trên Huyền Vũ Đại Lục những người kiếm tu sau khi tu luyện phi kiếm đến giai đoạn nhất định, đạt tới cảnh giới Kiếm Thánh thì uy lực không yếu hơn võ giả đỉnh Địa Nguyên của Áo Bì Đảo.

Kiểm Thánh trên Huyền Vũ Đại Lục khởi đầu tương đương với võ giả Địa Nguyên tứ cấp. Tại Áo Bì Đảo trở thành một võ giả Địa Nguyên tứ cấp thì chỉ cần tu vi võ công đến là được, nhưng tại Huyền Vũ Đại Lục muốn trở thành một Kiếm Thánh ít nhất phải có một linh khí thượng phẩm, kiếm quyết cấp Kiếm Thánh mới được, nếu không thì dù tu vi võ công cao cường nhưng thực lực sẽ cách biệt với Kiếm Thánh chân chính rất xa.

Võ học trên thế giới có ưu có khuyết, không đoán trước được, chỉ có thể xem ngộ tính của người tu luyện. Ngộ tính tốt, một thông trăm thông, ngộ tính không tốt, một sự cũng không thành.

Ngộ tính của Đường Tiêu ở mặt võ học là không thể nghi ngờ, tuy chỉ đơn giản thử luyện phi kiếm trong tay mà hắn đã nhanh chóng dung nhập triệt ngộ, liên hệ võ học Cửu Châu Đại Lục, Áo Bì Đảo và thuật ngự kiếm lại với nhau.

Đường Tiêu cảm ứng hồn thi phiêu đảng bốn phía trong Tứ Quý Thành, hắn không vội rời đi mà không ngừng tìm kiếm hồn thi lạc bảy, quen thuộc các loại kiếm quyết. Thông qua săn những hồn thi đoạt năng lượng thần hồn của chúng, để hồi phục lực lượng phù triệu, ý niệm của mình.

Hơn nữa săn giết như vậy khiến Đường Tiêu lục tìm không ít bảo bối từ các thi thể. Có một ít phi kiếm, linh khí, túi trữ vật đủ loại kiểu dáng mà hắn không đoán ra được phẩm chất. Đương nhiên trong túi trữ vật hoặc nhiều hoặc ít có một số bảo vật trên Huyền Vũ Đại Lục, hoặc là tiền linh thạch thông hành.

Triệu Thanh không còn cách nào khác, cô đã phát hiện ra ‘Tôn Văn’ này chủ động săn giết hồn thi, nhưng cô không dám rời khỏi Đường Tiêu. Ở cạnh hắn thì coi như an toàn, một khi tách khỏi hắn, những hồn thi phiêu đảng xung quanh sẽ nhanh chóng xé cô thành mảnh nhỏ.

Đang lúc Đường Tiêu khổ chiến một hồn thi thì một con hồn thi khác lặng lẽ nhào tới từ sau lưng Triệu Thanh. Hai móng vuốt cào lưng cô, há to mồm định cắn Triệu Thanh. Triệu Thanh không chút đề phòng, cũng không thể phản kháng, đành liên tục cầu cứu Đường Tiêu.

Đường Tiêu từ bỏ hồn thi đang đánh nhau, ngược lại tấn công hồn thi trên lưng Triệu Thanh, buộc nó thả cô ra quay sang đấu với Đường Tiêu.

Triệu Thanh cảm giác chỗ bị hồn thi cào trở nên ngứa ngáy, dường như có thứ gì cực lạnh lẽo quái lạ thuận theo vết thương chui vào đầu cô, loại cảm giác này khiến cô rất sợ hãi.

Đường Tiêu lao lực một phen, rốt cuộc giải quyết hai con hồn thi. Hắn trở về thấy sắc mặt Triệu Thanh không tốt, thuận miệng hỏi một câu. Triệu Thanh cảm giác hình như trong đầu có thứ gì, khiến cô rất sợ hãi nhưng không nói cho Đường Tiêu, liên tục nói mình không sao.

Đường Tiêu chỉ cho rằng Triệu Thanh bị kinh sợ, không hỏi gì nhiều, lại đi săn hồn thi khác. Rất nhanh, Đường Tiêu phát hiện người săn giết hồn thi trong Tứ Quý Thành không chỉ có mình hắn và Triệu Thanh.

Trên Huyền Vũ Đại Lục đã có người phát hiện năng lượng thần hồn của hồn thi, có thể dùng linh khí thu trở thành chất nuôi kiếm linh. Hơn nữa còn có thể tăng lớn thực lực của kiếm linh. Có một ít tông phái đã ngoại không bị đại quân hồn thi bao vây, hoặc là kiếm sư tán tu, Kiếm Thánh hợp thành tiểu đội, bắt đầu chủ động tìm giết hồn thi lạc bầy, thu đi năng lượng hồn thi của chúng rót vào linh khí.

Loại săn giết này rất nguy hiểm, sơ sẩy một cái là sẽ khiến thần hồn của mình trở thành thực vật cho hồn thi tăng cường sức mạnh. Nhưng thu được lợi từ săn giết thì cũng khá lớn. Cho dù không thể giết được hồn thi, chỉ cần cướp đoạt mấy cái xác trong thành là sẽ nắm trong tay không ít bảo vật, tiền tài.

Trong thế giới nhân loại, chỉ cần có đủ lời là có thể thúc đẩy mọi người dùng mạng sống mạo hiểm.

Không lâu sau, Đường Tiêu đụng phải một tiểu đội săn hồn thi. Khi hai bên gặp nhau thì Đường Tiêu đang cùng một hồn thi rất lợi hại khổ đấu mất nửa ngày mới đánh nó trọng thương, chính Đường Tiêu cũng te tua. Đang khi Đường Tiêu chuẩn bị cho hồn thi này một kích cuối cùng thì tiểu đội bảy người săn hồn thi không chút khách sáo đi lên đánh hội đồng, phá hủy xác nó, còn lấy linh khí niệm khẩu quyết chuẩn bị thu vào hồn đoàn.

Phù triện của Đường Tiêu ngưng tụ thành bàn tay to duỗi ra, nhanh chóng đem hồn thi đó bóp thành một mai hồn tinh thu trở về, một chưởng đập vào trán mình.

Trong tiểu đội, một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi giận dữ quát:

- Muốn chết hả! Dám cướp đồ của Tinh Hoàng Tông ta!?

Gã lập tức niệm khẩu quyết thúc đẩy phi kiếm bên cạnh từ xa lao nhanh hướng Đường Tiêu.

Xem uy lực phi kiếm thì có thể thấy gã đàn ông này là một kiếm sư, cũng chính là tương đương với võ giả Địa Nguyên trên Áo Bỉ Đảo.

348. Chương 348: Tinh Hoàng Tông.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 348: Tinh Hoàng Tông.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu tránh đi phi kiếm, kéo Triệu Thanh, xoay người bỏ chạy, vọt tới hai đại quân hồn thi sắp tụ tập lại. Tiểu đội bảy người Tinh Hoàng Tông lập theo sau vừa lúc đụng vào hai nhóm hồn thi. Họ không thể không từ bỏ đuổi theo Đường Tiêu, xoay người chạy hướng trái ngược.

Triệu Thanh nhỏ giọng nói với Đường Tiêu:

- Người Tinh Hoàng Tông hận rất dai, không dễ chọc, tu vi bảy người kia đều là cấp kiếm sư

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Kiếm sư thì giỏi lắm sao?

Tôn Văn cũng biết về người Tinh Hoàng Tông. Hắn từ trong ký ức của Tôn Văn đã điều tra ra thân phận, thực lực của những người này. Nếu không phải phù triện, ý niệm còn chưa hồi phục, mới rồi hắn đã trực tiếp giết bảy người đó, nuốt luôn thần hồn bọn họ tẩm bổ ỉnh.

Triệu Thanh không lên tiếng. Trong khoảng thời gian cô đi theo Đường Tiêu, cảm giác rõ thực lực của hắn không ngừng tăng lên. Nếu lúc ban đầu hắn đánh với Hoa Nghĩa chỉ là tu vi kiếm sĩ cao cấp, vậy bây giờ, hiển nhiên hắn đã tương đương với một kiếm sư sơ cấp, hơn nữa sử dụng khẩu quyết càng lúc càng quen tay.

Triệu Thanh chần chờ thật lâu sau, vẫn là nói với Đường Tiêu:

- Tôn sư huynh, bây giờ huynh đã có thực lực kiếm sư rồi, nhưng huynh sử dụng vẫn là kiếm quyết của kiếm sĩ bình thường, cho nên không thể phát huy ra uy lực.

Bây giờ Đường Tiêu là người duy nhất bảo vệ cô. Hắn càng mạnh thì cô mới có cơ may sống sót trong vòng vây của hồn thi. Tuy biết hắn không phải Tôn Văn ban đầu mà chỉ là một hồn thi, nhưng cô lựa chọn trốn tránh vấn đề này.

Ngẫm lại sự tình trước kia, hồn thi chiếm thân thể Tôn Văn này mấy lần cứu cô. Thậm chí trong lúc hắn gặp nguy hiểm, chỉ cần cô kêu cứu thì sẽ lập tức chạy tới giải vây cho cô. Điều này khiến Triệu Thanh càng thêm mơ hồ phân biệt giữa hồn thi này và Tôn sư huynh của cô.

Đường Tiêu hỏi Triệu Thanh:

- A? Vậy muội biết kiếm quyết của kiếm sư không?

Lúc trước hắn từng tìm tòi trong đầu Tôn Văn, không thấy ký ức liên quan.

Mặt Triệu Thanh hơi đỏ lên:

- Ta không học những kiếm quyết này. Nhưng mà...trong Tứ Quý Thành này chắc có không ít cửa hàng chuyên môn bán kiếm quyết, bên trong có kiếm quyết kiếm sư có thể dùng.

- Thật?

Ánh mắt Đường Tiêu biến đổi. Triệu Thanh cung cấp những tin tức này nếu hắn tìm kiếm kỹ trong ký ức của Tôn Văn thì cũng có thể tra ra. Nhưng hắn phải tập trung tinh lực săn giết hồn thi, tránh né nhiều hồn thi tụ tập cùng một chỗ, còn phải đề phòng tiểu đội săn giết khác, không có thời gian làm những việc đó.

Tá thi hoàn hồn, chiếm lấy thân thể một người không giống như trong tiểu thuyết miêu tả mà đời trước Đường Tiêu từng đọc, lập tức liền có được tất cả trí nhớ một người. Thực tế thì đa phần là giống như trộm phần cứng của người ta, nếu muốn biết mọi thứ về người đó vậy phải chậm rãi dò tìm phần cứng.

Đạo lý rất đơn giản. Nếu tá thi hoàn hồn lập tức có tất cả trí nhớ của đối phương, rất có thể sẽ đem đến hai loại kết quả. Một là đề lên ký ức vốn có của người, vậy người sẽ biến thành chủ nhân cái xác, lạc mất chính mình, ý nghĩa tá thi hoàn hồn mất đi. Còn có loại khác là hai ký ức cùng tồn tại, nhưng bởi vì dung lượng có hạn nên đại não tùy thời cắt bỏ một phần trí nhớ, vậy thì kết cuộc càng thảm, nhân cách phân liệt, bệnh mất trí nhớ cũng do đó mà ra.

Xem xét trí nhớ một người tựa như trộm đến phần cứng dung lượng lớn, tư liệu bên trong đều không có hàng chữ, trừ phi có đường dẫn, ví dụ người ngoài nhắc nhở, nghe người quen nói chuyện, thấy mặt người quen thì mới ứng đối tìm ra ký ức liên quan.

Vậy nên Triệu Thanh vừa nhắc nhở, Đường Tiêu lập tức điều tra ra trí nhớ của Tôn Văn liên quan đến mặt này. Cách nơi này hai khu phố có một cửa hàng kiếm quyết, nằm tại quảng trường Tứ Quý, chắc chỗ đó có tất cả thứ Đường Tiêu cần.

Đường Tiêu cẩn thận tra xét hồn thi phiêu đảng bốn phía. Hiện tại trong Tứ Quý Thành, dường như số lượng và mật độ hồn thi lại tăng lên. Những hồn thi tụ tập thành từng đám, theo tình hình hiện tại của Đường Tiêu, nhìn thấy chúng liền phải né tránh.

Mười mấy phút sau, Đường Tiêu và Triệu Thanh rốt cuộc đi tới Tứ Quý quảng trường có cửa hàng kiếm quyết. Nhưng chỗ đó có một đám hồn thi đang tụ tập gần cửa hàng kiếm quyết, vô ý thức qua lại. Theo Đường Tiêu phán đoán thì lấy thực lực hiện tại của mình, hắn có thể đối phó được một, hai hồn thi, nhưng nếu là cả bầy thì sẽ rất nguy hiểm. Đường Tiêu không thể không cùng Triệu Thanh tìm chỗ núp gần đó, chờ chúng nó rời đi.

Chính vào lúc này, một người đàn ông trung niên một mình giết hướng bên này. Thanh phi kiếm đỏ máu bên cạnh có uy lực vô cùng, tia sáng đỏ xẹt qua chớp mắt cắt vào bảy hồn thi. Sau đó gã dùng linh khí thu hồn đoàn bên trong mấy hồn thi vào, bước chân không ngừng, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt hai người.

Đường Tiêu hít mắt lại:

- Cao thủ!

Đây là cho đến hôm nay hắn ở tại Huyền Vũ Đại Lục gặp qua người có tu vi võ công cao nhất. Phán đoán ban đầu thì chắc là tương đương với Địa Nguyên ngũ cấp, thậm chí là đỉnh lục cấp trên Áo Bì Đảo. Từ ký ức của Tôn Văn, Đường Tiêu nhanh chóng tìm ra tư liệu liên quan đến người trung niên áo trắng này.

Triệu Thanh vẽ mặt sùng bái, nhỏ giọng cảm thán vài câu:

- Lý Mộ Bạch! Kiếm Thánh Tịnh Thiên Tông! Trên Huyền Vũ Đại Lục thì gần với Kiếm Thần! Thanh huyết kiếm đó chính là Hồng Viêm trong truyền thuyết ư?

Người tu kiếm không ai không sùng bái Kiếm Thánh, cho rằng là mục tiêu cả đời phấn đấu truy đuổi.

- Hồng Viêm.

Đường Tiêu từ trong ký ức Tôn Văn điều tra ra tư liệu liên quan đến thanh phi kiếm này.

Hồng Viêm, Thiên Trảm, Mạc Tà, Giới Nhẫn, được xưng là bốn danh kiếm của Huyền Vũ Đại Lục. Thật rõ ràng, đại quân tàn phá khắp nơi đã kinh động cao thủ đỉnh cấp tại Huyền Vũ Đại Lục ra mặt. Tịnh Thiên Tông của Lý Mộ Bạch cách Tứ Quý Thành rất gần, gã tới chỗ này là có mục đích, đó là chém giết hồn thi thu hồn đoàn dứt cho kiếm linh, hết sức cứu về đồng môn Tịnh Thiên Tông bị nhốt trong Tứ Quý Thành.

Đường Tiêu một lòng tu võ, cực kỳ si mê võ học, đương nhiên là rất có hứng thú với thanh Hồng Viêm trong tay Lý Kiếm Thánh. Nhưng lấy thực lực hiện tại của hắn, khoảng cách với vị Lý Kiếm Thánh này thật là xa xôi. Niệm lực không phát huy ra, giết người đoạt bảo chỉ có thể tưởng tượng chơi thôi chứ không hành động thực tế được.

- Lý huynh đi chậm đã! Chúng ta sắp không đuổi kịp rồi!

Lại có ba người trung niên ngự kiếm bay tới sau lưng Lý Mộ Bạch, xem ra bốn người này tổ đội kết bạn cùng đi.

349. Chương 349: Hồng Viêm.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 349: Hồng Viêm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Từ thân thể ba người này truyền đến uy áp, Đường Tiêu lập tức cảm giác ra, tu vi của ba người không chênh lệch bao nhiêu với Lý Mộ Bạch, chắc đều là nhân vật cấp đỉnh Kiếm Thánh! Chỉ là phi kiếm trong tay ba người không phải danh phẩm, kém hơn Hồng Viêm rất nhiều.

Tiểu đội thực lực cường như vậy, hèn chi họ hành động trên đường phô trương đến thế, nói năng lớn tiếng như thế! Nhưng Đường Tiêu cảm thấy mấy người đó quá mức tự phụ, có chút xem thường thực lực đại quân hồn thi, không chừng sẽ chịu thiệt thòi lớn tại Tứ Quý Thành. Hồn đoàn chạy trốn ra khỏi khe hở không gian có thực lực mạnh đến trình độ người thường không thể tưởng tượng.

Trên Huyền Vũ Đại Lục, Kiếm Thánh dùng vân triện, lực lượng bùa nuôi nấng kiếm linh, thao túng phi kiếm có thể chớp mắt xuyên qua một ngọn núi. Kiếm Thánh thao túng phi kiếm tâm chí kiếm chí, trong kiếm chiêu gần như không có thời gian chờ đợi khẩu quyết. Người tu kiếm xem trọng nhất là thực lực công

kích. So đấu giữa Kiếm Thánh thường chính là kiếm ai càng nhanh, càng ngoan. Yêu cầu đối với chữ ‘nhanh’ phải cao hơn chữ ‘ngoan’.

Bốn Kiếm Thánh đi qua vô tình thay Đường Tiêu giải quyết đại quân hồn thi lăng vãng ngoài cửa hàng kiếm quyết. Bây giờ ngoài cửa tiệm không còn bất cứ chướng ngại nào, Đường Tiêu dẫn theo Triệu Thanh nhanh chóng xông vào tiệm. Hắn cùng Triệu Thanh tìm kiếm trong tiệm một phen, Đường Tiêu nhanh chóng tìm ra một ít khẩu quyết thích hợp cho kiếm sư sử dụng. Chỉ là mấy khẩu quyết này uy lực có hạn, muốn được đến thứ càng mạnh, thời gian ngâm xướng ngắn hơn thì phải quay về tông môn, tu vi võ công đạt tới cấp độ nhất định rồi, tìm sư phụ, các trưởng lão trong tông môn thì mới được ban cho.

Đang lúc hai người lấy kiếm quyết chuẩn bị ra khỏi tiệm thì Đường Tiêu đột nhiên kéo Triệu Thanh thụt lùi trở vào tiệm. Trực giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến, Đường Tiêu vội vàng lấy ra Nặc Hành Châu, dùng lực lượng phù triệu mới ngưng tụ chút ít phát động nó, nhanh chóng tạo cấm chế bên trên xà nhà cửa tiệm, kéo Triệu Thanh nhảy vọt lên xà nhà trốn vào trong. Trốn trên xà nhà thì sẽ an toàn hơn, tránh cho số ít hồn thi đụng vào cấm chế, hơn nữa chỗ này tầm nhìn rộng rãi, có thể xuyên qua cửa sổ lớn của cửa hàng kiếm quyết nhìn thấy mọi chuyện trong quảng trường.

Đường Tiêu và Triệu Thanh mới vừa ẩn nấp trong cấm chế thì bốn Kiếm Thánh vừa nãy thay thế hắn giải quyết hồn thi ngoài cửa hàng đã toàn thân đầm máu chạy trở về. Như Đường Tiêu đã đoán, họ quá mức phô trương, kết quả là hấp dẫn đến hồn thi cực mạnh!

Bốn Kiếm Thánh này có một người mặt trắng bệch, còn gãy một cánh tay, hiển nhiên là bị thương rất nặng. Đang khi Đường Tiêu tò mò là hồn thi nào lợi hại đến thế, bị thương được cả bốn Kiếm Thánh thì một quái vật hồn thi khổng lồ bỗng *rầm* một tiếng, bốn chân rơi vào quảng trường Tứ Quý bên ngoài cửa tiệm kiếm quyết.

Hồn thi này cao cỡ bảy, tám trượng, cái đuôi dài cỡ mười trượng, thân thể mọc ra rất nhiều đầu người quái dị. Có đầu người chỉ lộ ra cái đầu, có đầu người vươn ra ngoài lộ nửa thân thể, xem tựa như một con hồn đoàn chiếm đoạt nhiều thân thể nhân loại. Đại khái bởi vì một thân thể không đủ chứa thần hồn cường đại của nó, cho nên rất nhiều xác người dùng cách nào đó dung hợp lại, mới miễn cưỡng hợp thành hình người khổng lồ, khiến ngoại hình của nó nhìn rất ghê tởm.

Hồn thi khổng lồ này vừa chạm đất thì cái đuôi đã nặng nề đập vào người một Kiếm Thánh. Thân thể Kiếm Thánh này bị ném tuốt ra xa, vừa lúc đập vào vách tường cửa hàng kiếm quyết, đụng ra cái lỗ to. Kiếm Thánh cả người va vào tiệm kiếm quyết khiến nguyên cửa tiệm run bần bật. Đường Tiêu và Triệu Thanh phải bám chặt xà nhà mới không bị té xuống.

Một Kiếm Thánh khác kịp phản ứng lại, khi Kiếm Thánh kia bị đánh bay thì gã bỗng vọt tới bên người xác hồn thi, phi kiếm đâm nhanh tới đầu hồn thi khổng lồ. Phi kiếm của Kiếm Thánh uy lực to lớn nhưng không ngờ chẳng thể xuyên qua hồn cương bên ngoài xác hồn thi!

Nhưng vị Kiếm Thánh này ra kiếm cực nhanh, phi kiếm đâm không phá lập tức thu về, lần nữa đâm ra, liên tục mấy lần đâm cùng một chỗ.

Bùm, bùm! Mấy tiếng nổ, rốt cuộc đâm một lỗ vào đầu hồn thi khổng lồ.

Hồn thi khổng lồ bị thương, tất cả cái đầu trên thân thể điên cuồng rống lên, tiếng hét quái dị cực kỳ chói tai, khiến người nghe rất khó chịu. Triệu Thanh ở bên cạnh Đường Tiêu dùng đôi tay bịt tai lại.

Hồn thi khổng lồ xoay người một vuốt vồ vào Kiếm Thánh tổn thương nó. Kiếm Thánh xoay người bay nhanh trốn đi, nhưng sau lưng vẫn là bị cào một mảng lớn, máu tươi nhiễm đỏ đạo bào, máu thịt bị lật cả ra ngoài.

- Lý huynh! Hà huynh! Lữ huynh! Chúng ta không thể lùi nữa! Cũng không thể mạnh ai nấy trốn! phải hợp sức giết nó! Nếu không thì hôm nay bốn người chúng ta đều sẽ mất mạng!

Một tên Kiếm Thánh hét to, hiển nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Lý Mộ Bạch bên người tung bay phi kiếm đỏ huyết, lớn tiếng đáp:

- Liễu huynh nói rất đúng! Chúng ta đấu với nó đi!

Gã là người duy nhất trong bốn Kiếm Thánh còn chưa bị thương.

Theo Lý Mộ Bạch hét to, thanh kiếm Hồng Viêm đột nhiên đâm ra, ánh sáng đỏ chợt lóe, thân thể hồn thi khổng lồ có một cái đầu bị đâm ra một lỗ máu! Cái đầu đó ngừng bật tiếng hét, hiển nhiên đã mất đi hồn lực.

Uy lực của Hồng Viêm quả nhiên không tha khinh thường, vừa ra tay đã chứng tỏ cấp bậc trên phi kiếm khác.

Hồn thi khổng lồ dường như rất chú trọng mấy cái đầu trên người, dù sao đây là chỗ dung thân cho hồn đoàn nó. Bị mất một cái đầu, hồn thi khổng lồ biến cuồng bạo, vươn vượt nhanh như chớp vỗ hướng Lý Mộ Bạch.

Lý Mộ Bạch không có cả thời gian phản ứng đã bị móng vuốt to của hồn thi đập vào người, bị đánh bay xa tới mấy chục thước, đập vào pho tượng đồng to lớn ở trung tâm quảng trường Tứ Quý. Pho tượng đồng bị Lý Mộ Bạch đụng vào biến thành cong queo!

Lý Mộ Bạch rơi xuống, thắt lưng gãy, bụng bị đập rách toạc ruột chảy đầy đất, hiển nhiên đã mất sức chiến đấu.

Hắc ám hư không bị xé rách, thiên giới phản ứng rất chậm, còn chưa tiến hành can thiệp. Huyền Vũ Đại Lục tạm thời trong trạng thái tự do. Hồn đoàn cường đại sau khi nhập xác biến thành hồn thi, thực lực mạnh mẽ vượt qua nhân loại tưởng tượng. Cho dù Kiếm Thánh cường đại cỡ như Lý Mộ Bạch cũng không thể chống lại lực lượng một cú vỗ của hồn thi khổng lồ.

Phi kiếm bên cạnh người Kiếm Thánh họ Liễu vẫn không ngừng lại, không ngừng đâm vào xác hồn thi khổng lồ. Gã di động rất nhanh, là người nhanh nhẹn nhất trong bốn Kiếm Thánh, vẫn luôn để mình ở mé bên người hồn thi khổng lồ, tránh công kích từ vuốt và đuôi của nó.

350. Chương 350: Kiếm Thánh.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 350: Kiếm Thánh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Nhưng dù gã mau hơn nữa cũng không nhanh bằng hồn thi khổng lồ kia. Bởi vì gã liên tục công kích khiến hồn thi khổng lồ này cực kỳ tức giận, thù hận chuyển dời sang người gã. Hồn thi khổng lồ bỗng nhiên xoay người, móng vuốt khí thế sét đánh không kịp bưng tai vỗ xuống Kiếm Thánh họ Liễu, chớp mắt chụp nát nửa người Kiếm Thánh họ Liễu!

Kiếm Thánh họ Liễu hét thảm ngã xuống đất, thoáng chốc mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu. Gã vừa thống khổ khóc rên vừa hét to với Kiếm Thánh họ Hà.

- Hà huynh! Nhanh ra tay! Chúng ta chết rồi thì huynh cũng khó sống một mình!

Kiếm Thánh họ Hà đến nay vẫn chưa ra tay, dường như là bị đột biến hù đến ngây ra, nghe Kiếm Thánh họ Liễu hét to mới kịp phản ứng, gã vội thúc đẩy phi kiếm điên cuồng đâm hướng hồn thi khổng lồ. Hồn thi khổng lồ đang chuẩn bị một ngụm nuốt trọn Kiếm Thánh họ Liễu tạm thời từ bỏ con mồi, xoay người nhào hướng Kiếm Thánh họ Hà.

Hồn thi khổng lồ vừa bước vào quảng trường thì đã dùng cái đuôi quét Kiếm Thánh họ Lữ văng vào trong cửa hàng kiếm quyết, gã chưa chết, mới rồi chắc bị va đụng ngất xỉu. Lúc này gã tỉnh lại nhìn tình hình, phát hiện ba Kiếm Thánh đều bị trọng thương.

Bùm!

Kiểm Thánh họ Lữ đột nhiên đứng dậy, phi kiếm bên cạnh xé gió lao nhanh ra ngoài cửa hàng kiếm quyết, gã cũng ngự kiếm phi hành đi theo xông ra.

Đường Tiêu thâm gật đầu. Mấy Kiểm Thánh này chắc bình thường cùng nhau xuất sinh nhập tử, giữa nhau có tình cảm, cho nên vào lúc này mới không bỏ chạy tán loạn. Nếu chỉ là tán tu tụ tập một chỗ, chắc chắn bây giờ đã bỏ chạy bốn phía rồi, không thêm để ý đồng bạn chết sống.

Bây giờ hồn thi khổng lồ đang rít gào hướng Kiểm Thánh họ Hà, họ Liễu. Móng vuốt khổng lồ đánh tới hai người. Kiểm Thánh họ Liễu bị thương nặng cổ gượng nửa người, một tay vỗ xuống đất, ôm Kiểm Thánh họ Hà lao nhanh sang bên cạnh, nhưng gã vẫn chậm một nhịp. Tuy Kiểm Thánh họ Hà bị gã bảo vệ thoát hiểm, nhưng nguyên người Kiểm Thánh họ Liễu bị hồn thi khổng lồ đập nát, thân hồn vừa thoát ra khỏi xác liền bị hồn thi một ngụm nuốt xuống.

Mắt thấy Kiểm Thánh họ Liễu chết ngay tại chỗ, hồn phách cũng bị nuốt mất, Kiểm Thánh họ Lữ mới vừa lao ra khỏi cửa hàng kiếm quyết biểu tình biến điên cuồng. Gã không chế phi kiếm vọt hướng hồn thi khổng lồ, phi kiếm đột nhiên đâm vào người hồn thi.

Hồn thi khổng lồ tát ra cú thứ nhất không thể đánh bay phi kiếm lao nhanh của Kiểm Thánh họ Lữ, nhưng lại vỗ ra một vuốt thì đập trúng thân thể Kiểm Thánh họ Lữ, vỗ người gã máu thịt nhầy nhụa.

- Bạo!!!

Kiểm Thánh họ Lữ còn giữ một ngụm khí chưa chết hẳn. Gã mau chóng niệm mấy câu khẩu quyết sau đó quát to một tiếng. Kiếm linh trong thanh phi kiếm theo gã mười mấy năm đột nhiên bạo tạc!

Đường Tiêu trông thấy hình ảnh này, lập tức lục tìm trong ký ức Tôn Văn. Những tu kiếm giả nuôi dưỡng kiếm linh khi có khẩu quyết nào đó thúc đẩy thì có thể bạo tạc! Kiếm linh càng lợi hại thì uy lực nổ càng to lớn!

Chỉ là nếu làm vậy tương đương với đem tâm huyết vài năm, thậm chí mười mấy năm, mấy chục năm của kiếm tu giả trôi ra biển. Thật rõ ràng đây là Kiểm Thánh họ Lữ liều mạng. Nếu lúc này gã không làm liều, rất nhanh sẽ còn mạng để liều.

Kiểm linh của phi kiếm này đúng là cường, xác hồn thi khổng lồ bị nổ một cái hố to, cái đầu trên hồn thi khổng lồ bị tạc nổ gần một nửa, còn lại mấy cái đầu đều phát ra tiếng hú cực thê lương. Những tiếng hú khiến Triệu Thanh ở bên cạnh Đường Tiêu bịt tai lại suýt nữa ngất xỉu.

Hồn thi khổng lồ bị thương phần eo tấn công hướng Kiểm Thánh họ Lữ. Hiển nhiên mới rồi phi kiếm của Kiểm Thánh họ Liễu tự bạo khiến nó hận gã ngập trời, thế lao tới này tất nhiên Kiểm Thánh họ Lữ không cách nào tránh né được.

- Lữ huynh! Nhận lấy!

Kiểm Thánh họ Hà bị thương nhẹ nhất đem phi kiếm của Kiểm Thánh họ Liễu quảng hướng Kiểm Thánh họ Lữ. nguồn

Kiểm Thánh họ Liễu đã chết, kiếm linh trong phi kiếm trong trạng thái vô chủ. Có lẽ vì biết Kiểm Thánh họ Lữ là bạn tốt của chủ nhân cũ, cho nên nó lập tức nhận Kiểm Thánh họ Lữ thành chủ nhân mới. Nhưng sau khi tân chủ nhân thu phục kiếm linh trong phi kiếm của Kiểm Thánh họ Liễu xong, lập tức niệm khẩu quyết, kiếm linh trong phi kiếm này cũng bạo tạc!

Lần này thì Kiểm Thánh họ Liễu bị nổ đến không còn mảnh xương vụn! Nhưng hồn thi khổng lồ bị nổ cự ly gần, lần thứ hai trọng thương, mấy cái đầu còn lại cũng bị tạc nổ một nửa. Nó lập tức nuốt thân hồn Kiểm Thánh họ Lữ sắp tiêu tán, khiến hồn đoàn trong hồn thi khổng lồ lớn mạnh vài phần. Nhưng xác hồn thi khổng lồ bị tổn hại trầm trọng, ngày càng không thể chống đỡ hồn lực cường đại bên trong, khiến hồn thi khổng lồ biến điên cuồng và không ổn định.

Kiểm Thánh họ Hà bị thương không quá nghiêm trọng ngơ ngác nhìn mọi thứ. Gã phát hiện ba đồng bạn dường như đã chết hết, hồn thi khổng lồ thì xoay người vọt hướng mình, gã đã không còn chỗ để lùi.

Trong bốn người thì gã có tính cách nhu nhược nhất, khoảnh khắc rốt cuộc biến điên cuồng. Miệng gã niệm một khẩu quyết rất dài, phi kiếm bên người đột nhiên đâm vào cái lỗ máu trong người hồn thi khổng lồ.

Cùng lúc đó, móng vuốt của hồn thi khổng lồ bỗng đánh vào người Kiếm Thánh họ Hà.

- Bạo!!!

Kiếm Thánh họ Hà quát to một tiếng, thân thể bị hồn thi khổng lồ đánh nát nát, nhưng phi kiếm cùng lúc đó bạo tạc, chớp mắt đem hồn thi khổng lồ đã trọng thương nổ nát bấy!

Thần hồn của Kiếm Thánh họ Hà, và hồn đoàn ký sinh trong hồn thi khổng lồ cùng mất đi hình thể, lao ra khỏi đồng thịt nát. Hồn đoàn trốn ra khỏi hắc ám hư không mạnh đến biết đường nào? Một ngụm nuốt luôn thần hồn của Kiếm Thánh họ Hà.

Thần hồn của Kiếm Thánh họ Hà kịch liệt giãy dụa trong hồn đoàn, còn có thần hồn Kiếm Thánh họ Lữ, họ Liễu cùng nhau liều chết đấu với hồn đoàn!

Tình cảnh như vậy là thứ nhân loại không thể nhìn thấy, nhưng Đường Tiêu thì nhìn thấy rõ ràng. Nói là xem không bằng nói là cảm giác. Kinh nghiệm vài chục vạn năm trong hắc ám hư không, khiến hắn có cảm giác với hồn đoàn và lực lượng thần hồn cực nhạy bén.

Rất nhanh, Đường Tiêu nhận ra hồn đoàn bay ra khỏi hồn thi khổng lồ này là người quen cũ.

Hồn đoàn này vốn không phải là hồn đoàn, mà là thể tiến hóa mạnh nhất của hư không thanh tảo giả hắc ám hư không: Tử Thần!

Đường Tiêu còn mơ hồ nhớ, khi hắc ám hư không bị xé rách thì dây mây xanh vươn hướng Tử Thần, sau đó hắc ám hư không xảy ra vụ nổ dữ dội, không ngờ thứ này không chết mà cũng đi vào thế giới nhân loại.

351. Chương 351: Lý Mộ Bạch

Sát Vương

Chương 351: Lý Mộ Bạch

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nếu như không phải thế giới nhân loại suy yếu hư không thanh tảo giả, lấy thực lực của Tử Thần, tu võ giả bình thường ở trước mặt nó chỉ là mây bay. Nhưng dù là thế thì nó cũng đủ mạnh rồi, bốn đỉnh Kiếm Thánh hợp sức bao vây mà không làm gì được nó, cuối cùng không thể không lấy cái giá lớn vài chục năm tu vi, tự bạo phi kiếm thương nổ xác của nó.

Dây mây xanh trong hắc ám hư không phải chăng chính là Bạc Hà Bách Thảo Vương hóa thân? Không biết từ chỗ Tử Thần có thể được đến tin tức về Bạc Hà?

Nhưng dù bây giờ Tử Thần chỉ là trạng thái hồn đoàn cũng không phải Đường Tiêu có thể đối phó, thu phục hay tra khảo nó là hành động không hiện thực.

Đường Tiêu ngược lại nghĩ ra một cách, đó là mạo hiểm ra khỏi cấm chế Nặc Hành, đem danh kiếm tuyệt thế Hồng Viêm ở bên cạnh xác Lý Mộ Bạch chiếm làm của riêng, cũng dùng cực phẩm linh khí Lý Mộ Bạch nuôi dưỡng kiếm linh thu lấy hồn đoàn to lớn của Tử Thần và thần hồn ba Kiếm Thánh. Nếu có thể nghĩ ra cách trấn áp tiêu hóa chúng nó, khối ý niệm hắn tu luyện ra từ hắc ám hư không chắc có thể hoàn toàn ngưng tụ ra.

Nói không chừng còn có thể được đến tin tức chính xác về khe hở không gian từ chỗ Tử Thần.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau. Vốn Đường Tiêu cho rằng Lý Mộ Bạch đã chết thì bỗng cất tiếng cười nhạt, Hồng Viêm trong tay chớp mắt phóng ra, đâm vào hồn đoàn giữa không trung đang kịch chiến. Xem ra đạt đến đỉnh tu vi Kiếm Thánh thì có thể cảm giác được hồn đoàn, thần hồn nhân loại mà người thường không thấy được.

Khi hồn đoàn ly thể thì sẽ biến yếu ớt, hơn nữa bên trong còn đang xảy ra đấu tranh kịch liệt, khiến Tử Thần bị phi kiếm của Lý Mộ Bạch tấn công đánh bó tay chịu trói. Tuy Lý Mộ Bạch bị trọng thương nhưng trong tay có phi kiếm Hồng Viêm, cùng với kiếm linh bên trong cực mạnh, không bao lâu đã đánh hồn đoàn khổng lồ kia biến thành hồn lực yếu ớt.

Khi Lý Mộ Bạch công kích hồn đoàn còn lấy ra một linh khí sắc đỏ máu giống hệt như phi kiếm Hồng Viêm. Gã ngậm nga một chuỗi khẩu quyết dài, tay vẽ từng vòng gọn sóng mắt thường không thấy, mạnh mẽ đánh hướng hồn đoàn.

Hồn đoàn Tử Thần khổng lồ bị sóng gọn công kích rất là khó chịu. Nó gầm rống giãy dụa, bỗng vọt hướng Lý Mộ Bạch. Ai ngờ lọt vào tròng, nhào vào trong linh khí đỏ máu trong tay gã. xem tại

Hồn đoàn Tử Thần khổng lồ bị thu vào linh khí đỏ, linh khí đỏ biến thành không ổn định, mấy lần suýt chút thoát khỏi tay Lý Mộ Bạch. Lý Mộ Bạch cắn đầu lưỡi học ra bãi máu, dùng từng đạo trận pháp phủ mưa máu lên linh khí. Nửa canh giờ sau, linh khí rút cuộc ngừng xao động, biến tĩnh lặng.

Vốn Lý Mộ Bạch đã bị trọng thương, mới rồi vì giúp linh khí trấn hồn đoàn Tử Thần mà gần như tiêu hao toàn bộ chân khí. Lý Mộ Bạch nhìn bốn phía xung quanh, thúc đẩy tia chân khí cuối cùng trong người, miễn cưỡng đưa mình vào trong cửa hàng kiếm quyết, ngồi dựa vào góc tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nếu không phải Lý Mộ Bạch bị thương nặng đến thế, là Kiếm Thánh, gã có thể cảm giác được trên đỉnh đầu có trận cấm chế mà Đường Tiêu và Triệu Thanh bày ra ẩn nấp. Nhưng xem tình huống hiện tại thì hiển nhiên gã không hề phát hiện.

Đường Tiêu cẩn thận cảm nhận tình trạng vết thương của Lý Mộ Bạch, phân tích xem bây giờ mình giết người đoạt bảo có xác suất thành công lớn đến đâu.

Tuy nhiên, bây giờ người muốn giết người đoạt bảo không chỉ có Đường Tiêu mà thôi. Bảy kiếm sư Tinh Hoàng Tông mới phát sinh tranh đoạt hồn thi với Đường Tiêu chẳng biết từ đâu chui ra, nối đuôi nhau tiến vào cửa hàng kiếm quyết. Họ đi vào xong không lên tiếng, rút ra phi kiếm đâm nhanh hướng Lý Mộ Bạch ngồi trong góc tường.

Bảy người này rõ ràng giống như Đường Tiêu, cả quá trình chứng kiến trận chiến giữa bốn Kiếm Thánh và hồn thi Tử Thần khổng lồ. Bây giờ họ muốn nhân lúc Lý Mộ Bạch trọng thương, lấy mạng gã! Sau đó cướp lấy tuyệt thể danh kiếm Hồng Viêm, và linh khí cực phẩm nuôi dưỡng trong kiếm linh Hồng Viêm!

Đối làm bình thường, mấy người này tuyệt đối không dám tới gần Lý Mộ Bạch trăm mét, chứ nói chi tới giết người đoạt bảo. Đại quân hồn thi đến, khiến Huyền Vũ Đại Lục thành loạn thế. Loạn thế ý nghĩa mạo hiểm, nhưng cũng có nghĩa có kỳ ngộ to lớn.

Lý Mộ Bạch đích thực bị trọng thương cực nặng, nhưng bảy kiếm sư Tinh Hoàng Tông đánh giá thấp thực lực của gã. Phi kiếm Hồng Viêm bên cạnh gã từ khi đối phương tấn công thì đã bắn lên, quét ngang đám người Tinh Hoàng Tông.

Danh kiếm Hồng Viêm quét một cái, máu bắn tung tóe. Phi kiếm của những người Tinh Hoàng Tông rơi lộp bộp xuống đất. Một kiếm sư Tinh Hoàng Tông xông thẳng trước nhất không kịp né, đỉnh đầu bị phi kiếm Hồng Viêm tạt ngang, cả người mềm nhũn té xuống đất, thân hồn bị kiếm cương của phi kiếm đỏ máu tước thành một đoàn năng lượng tiêu tán bốn phía.

Lý Mộ Bạch học bãi máu, cố gắng thu phi kiếm Hồng Viêm lại bên người, muốn lần thứ hai niệm khẩu quyết tấn công, nhưng làm sao cũng không thể chấp phi kiếm được. Mới rồi một kích kia triệt để tiêu hao một tia hồn lực bảo mệnh cuối cùng trong người gã. Lý Mộ Bạch đang ở bờ vực hấp hối.

Những người Tinh Hoàng Tông cùng thu lại phi kiếm trên mặt đất, lùi ra ngoài cửa hàng kiếm quyết, từ xa quan sát Lý Mộ Bạch. Bởi vì trước đó một đồng bạn chết thảm, hiện nay họ hơi chần chờ có nên tới gần tấn công nữa không.

Lý Mộ Bạch nhắm mắt dựa vào tường, mặt trắng bệch như tờ giấy. Nhưng Kiếm Thánh chính là Kiếm Thánh, đánh giá thấp thực lực của Kiếm Thánh rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Còn lại sáu kiếm sư không ai dám lấy mạng mình đánh đổ xem Lý Mộ Bạch có thể phát động công kích một lần nữa không.

Một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi người Tinh Hoàng Tông ra lệnh với một thanh niên hơn hai mươi tuổi:

- Thất sư đệ, đệ đi vào xem thử Kiếm Thánh đã chết chưa.

- Sư huynh, đợi lát nữa đi...

Thanh niên hơn hai mươi tuổi nhất gan kinh sợ nhìn Lý Mộ Bạch dựa góc tường nhắm mắt ngồi. Nếu gã đi vào, lỡ đâu Lý Mộ Bạch không chết thì chẳng phải tương đương với tự mình đi tìm chết à?

Gã đàn ông hơn ba mươi tuổi nhướng mày, dường như có chút tức giận. Đang lúc gã mở miệng định nói cái gì thì xảy ra một việc rất là quái dị.

Một bàn tay mờ nhạt không biết là phù triện hay vân triện ngưng tụ thành đột nhiên vươn ra từ xà nhà cửa hàng kiếm quyết, túm lấy phi kiếm Hồng Viêm trước người Lý Mộ Bạch, còn túm lấy túi trữ vật trên người gã, sau đó nhanh chóng biến mất.

352. Chương 352: Triệu Thanh Hoảng Sợ.

Sát Vương

Chương 352: Triệu Thanh hoảng sợ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Người ra tay tất nhiên là Đường Tiêu ẩn thân trong cấm chế Nặc Hành. Người Tinh Hoàng Tông không nhìn ra Lý Mộ Bạch rốt cuộc còn sống hay đã chết, nhưng Đường Tiêu chạy ra từ hắc ám hư không, lực lượng thần hồn vượt xa người thường. Hắn rõ ràng cảm nhận được sự sống của Lý Mộ Bạch tan biến, thần hồn của gã cũng từ từ bay ra khỏi thân thể.

Xác nhận Lý Mộ Bạch đã chết, Đường Tiêu không chút chần chờ lấy phi kiếm và túi trữ vật của gã. Sau khi chủ nhân chết, túi trữ vật thành đồ vô chủ, lực lượng thần hồn của Đường Tiêu trải qua hắc ám hư không mấy chục năm rèn luyện sớm vượt xa người thường. Đường Tiêu nhanh chóng tế luyện túi trữ vật của Lý Mộ Bạch, cũng tìm thấy linh khí cực phẩm Lý Mộ Bạch dùng để nuôi dưỡng kiếm linh. Hắn tế luyện linh khí xong thu làm vật sở hữu của mình, còn lợi dụng linh khí này thu thần hồn Lý Mộ Bạch sắp tiêu tán vào trong.

- Bị người ra tay trước!

Đám đệ tử Tinh Hoàng Tông cực kỳ tức giận, nối đuôi nhau trong cửa hàng kiếm quyết. Xem bàn tay mới rồi gây yếu thì người cướp danh kiếm Hồng Viêm, và túi trữ vật của Lý Mộ Bạch có tu vi vô công không tính quá cao, hoặc là bị trọng thương.

Gã đàn ông hơn ba mươi tuổi dẫn đầu Tinh Hoàng Tông họ Khâu tên Hoán, vừa vào cửa lập tức ngẩng đầu nhìn chằm chằm chỗ mới rồi bàn tay vươn ra, xà nhà cửa hàng kiếm quyết. Phi kiếm bên cạnh gã lập tức đâm chỗ Đường Tiêu và Triệu Thanh ẩn nấp.

Phi kiếm đâm vào bên ngoài trận pháp Nặc Hành, đâm ra một tầng sóng gợn trên Nặc Hành, bóng dáng của Đường Tiêu và Triệu Thanh mơ hồ hiện ra.

- Cùng ra tay đi!

Khâu Hoàn ra lệnh một tiếng, năm người bên cạnh gã lập tức lấy ra phi kiếm đâm nhanh chỗ Đường Tiêu và Triệu Thanh. Không lâu sau tác dụng ẩn nấp của Nặc Hành hoàn toàn mất hiệu lực, thân hình Đường Tiêu và Triệu Thanh rõ ràng hiện ra trong trận.

- Thì ra là bọn họ!

Hiển nhiên người Tinh Hoàng Tông nhận ra đây là Đường Tiêu lúc trước ‘cướp’ hồn thi của họ, còn khiến họ suýt chút bị một đoàn hồn thi bao vây. Hiện giờ họ trả cái giá chết một kiếm sư lại không thể lấy vào

tay tuyệt thế danh kiếm Hồng Viêm, túi trữ vật của Lý Mộ Bạch. Thù mới hận cũ khiến các đệ tử Tinh Hoàng Tông càng thêm phát điên.

- Một kiếm sư bình thường và một kiếm sĩ mà dám động thái tuế trên đầu Tinh Hoàng Tông ta! Ta xem ra các người chán sống rồi! Sau khi phá trận, nam giết! Nữ gian!

Khâu Hoàn bay vọt lên không trung, tay cầm kiếm điên cuồng chém từng nhát lên Nặc Hành trận. Mỗi một kiếm rơi xuống là lực phòng hộ Nặc Hành sẽ giảm thấp một phần.

- Nam giết! Nữ gian!

Mấy đệ tử khác trong Tinh Hoàng Tông cũng bay lên trên, tay cầm kiếm điên cuồng chém chặt xuống Nặc Nành trận, trong mắt điên cuồng ảnh ngược sự hung tàn.

Sau khi xuất hiện khe hở không gian trên Huyền Vũ Đại Lục, thật nhiều hồn đoàn tàn phá nhân gian, cả Huyền Vũ Đại Lục rơi vào hỗn loạn. Rất nhiều người tu võ và người thường chết đi, trừ chiến đấu giữa nhân loại và hồn thi ra, giữa con người với nhau cũng xảy ra tàn sát. Một khi cả thế giới rơi vào trạng thái hỗn loạn, tất cả pháp chế, quy tắc đều bị ném ra sau đầu, thế giới sẽ càng hỗn độn.

Một khi thế giới nhân loại vô trật tự, lập tức rơi vào tình cảnh như tận thế địa ngục. Con người không thể ức chế dục vọng nguyên thủy trào dâng. Giết người, phóng hỏa, cướp của, cưỡng hiếp, các hành vi phạm tội trỗi lên mặt nước, lực phá loại kinh người vốn không thể đánh giá.

Triệu Thanh ở trong Nặc Hành trận đã sợ đến mất không chút máu, cả người run bần bật. Cô không hiểu vì sao Tôn Văn muốn lấy hạt dẻ trong lò lửa, cưỡng ép cướp đi vật trong tay Kiếm Thánh Lý Mộ Bạch, gây ra tai họa lớn như vậy. Tuy cô biết Tôn Văn này không phải là Tôn Văn ban đầu, thực lực đã tới cảnh giới kiếm sư sơ cấp, nhưng bên ngoài chính là bấy vị kiếm sư!

Đường Tiêu luôn nhắm mắt ngồi, khi Lý Mộ Bạch đánh nhau thì hắn đã tra xét xong kiếm quyết bên trong cửa hàng kiếm quyết. Mới rồi khi tế luyện linh khí của Lý Mộ Bạch xong, Đường Tiêu từ bên trong lấy ra một khối hồn tinh, chẳng chút chần chờ vồ vào trấn mình.

Bây giờ Đường Tiêu đang dùng phù triện và ý niệm trong người ức chế, hấp thu năng lượng hồn tinh đó. Năng lượng hồn tinh chậm rãi bị cắn nuốt, phù triện trong người Đường Tiêu bắt đầu tiến hóa thành văn triện, khối ý niệm kia gần như ngưng tụ thêm một chút, khiến thân thể mới của Đường Tiêu lại tràn ngập năng lượng.

Dù ý niệm này chỉ ngưng tụ một chút thôi, niệm lực phát huy ra dư sức giết chết những kiếm sư bên ngoài này.

Khi Khâu Hoàn, sáu kiếm sư Tinh Hoàng Tông đánh ra một kích cuối cùng, hoàn toàn phá vỡ Nặc Hành trận thì thực lực của Đường Tiêu đã hồi phục đến Địa Nguyên tam cấp, tại Huyền Vũ Đại Lục tương đương với kiếm sư trung cấp!

Kiểm trong tay Khâu Hoàn đột nhiên chỉ giữa trán Đường Tiêu, giận dữ quát hắn:

- Mau giao Hồng Viêm kiếm và tất cả túi trữ vật ra đây! Rồi quỳ dập đầu một trăm cái cho đại gia ta! Nếu không sẽ lăng trì ngươi ba ngày ba đêm, chết rồi đốt hồn đăng!

Đường Tiêu hai lần cướp bảo bối trong tay họ khiến Khâu Hoàn tức giận không kiềm được, cảm thấy giết tiểu kiếm sư này thật là quá nhân từ với hắn rồi. Cần phải nhục nhã hắn một phen, hành hạ đến chết mới hết giận.

- Là thanh kiếm này sao?

Đường Tiêu tùy tay ném, quăng phi kiếm Hồng Viêm ra ngoài.

Đường Tiêu không chế Hồng Viêm, chuôi kiếm chĩa hướng Khâu Hoàn, bình bình trên không trung.

- Hừ! Coi như ngươi thức thời!

Khâu Hoàn nhìn Đường Tiêu, sắc mặt âm trầm. Không biết tại sao, gã có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Trực giác này dường như đến từ tiểu kiếm sư trước mắt.

Hắn chỉ có tu vi kiếm sư thôi sao? Hay là có tà thuật gì đó?

Khâu Hoàn nheo mắt lại, nổi lên sát tâm. Mặc kệ thế nào, trước giết tiểu kiếm sư này đã rồi tính tiếp, tránh cho hắn đi lên con đường tà đạo.

Khâu Hoàn thầm niệm khẩu quyết, thanh phi kiếm chỉ trán Đường Tiêu, đột nhiên đâm vào đầu hắn.

Triệu Thanh kinh hô. Đường nhiên cô hiểu Tôn Văn vừa chết thì cô sẽ rơi vào tay mấy người Tinh Hoàng Tông. Ánh mắt đậm tà của họ khiến cô không rét mà run.

Nhưng khi phi kiếm của Khâu Hoàn đâm gần trán Đường Tiêu chừng vài ly thì không thể tiến vào hơn nữa, giống như bị cái gì đó ngăn chặn. Khâu Hoàn lòng chấn kinh, bản năng chớp lấy Hồng Viêm kiếm bèn bồng trước mặt. Nhưng khiến gã không ngờ được là, giây phút gã vươn tay ra, Hồng Viêm kiếm đột nhiên vạch ra tia sáng đỏ quái dị, chống chém xuống cổ tay gã.

Tay rơi xuống, Khâu Hoàn nhìn cổ tay mình rơi ra, lớn tiếng hét thảm thiết. xem tại

353. Chương 353: Tỉnh Lại.

Sát Vương

Chương 353: Tỉnh lại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Hừ, bằng các ngươi còn muốn giết người cướp của!?

Đường Tiêu đứng bật dậy, vung tay áo. Một tuyết điều dài hơn thước, nửa trong suốt còn chưa đủ ngưng tụ hù lên một tiếng, lượn vòng quanh người hắn.

Ý niệm.

Trên Huyền Vũ Đại Lục, phải là Kiếm Thần cỡ cường giả Thiên Nguyên mới có ý niệm uy áp mãnh liệt lập tức tràn ngập cả cửa hàng kiếm quyết, áp bức mấy người Tinh Hoàng Tông lần lượt té xuống, nặng nề rơi xuống đất, hơi thở biến trầm trọng.

Bây giờ trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ, đó là thiếu niên này tu vi rốt cuộc cao tới cỡ nào?

Khâu Hoàn dứt tay có kiến thức rộng lớn hơn mấy đệ tử khác, cảm nhận được thực lực cường đại đến từ tiểu kiếm sư, nhìn huyền ảnh tuyết điều lớn hơn lá bùa gấp mười lần bay cạnh hắn, lòng gã kinh sợ. Chẳng lẽ người trước mắt đã đạt tới tu vi Kiếm Thần rồi?

Chẳng phải Kiếm Thần không thể ra tay với người phạm sao? Trừ phi hắn nhập vào ma đạo?

Tuổi hắn còn trẻ như vậy, nói không chừng là trên Huyền Vũ Đại Lục, vị Kiếm Thần nào đó bị hồn thi phá diệt thân thể, bắt đắc dĩ đoạt xá nhập vào người tiểu kiếm sư. Nhưng mặc kệ hắn có phải là Kiếm Thần hay không, Khâu Hoàn hiểu rằng hôm nay mình đụng phải bức tường rồi. Thấy thực lực của đối phương, búng tay một cái là mình tan thành mây khói ngay.

Khâu Hoàn không nói hai lời, lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu như bầm tãi:

- Chúng tiểu nhân vô tri mạo phạm thiên uy Kiếm Thần, hy vọng Kiếm Thần không so đo với chúng tiểu nhân, tha cho chúng tiểu nhân một con đường sống...

Mấy đệ tử Tinh Hoàng Tông về mặt kinh ngạc nhìn Khâu Hoàn:

- Kiếm...Kiếm Thần?

- Tất cả quỳ xuống!

Khâu Hoàn hét to với sư đệ đồng môn. Bây giờ là lúc sống còn, Kiếm Thần mà nổi giận thì họ nào có đường sống?

Năm đệ tử Tinh Hoàng Tông khác đều bùm bùm quỳ xuống, cùng Khâu Hoàn dập đầu nói xin lỗi với Đường Tiêu.

Triệu Thanh quay đầu nhìn Tôn Văn, đại khái là có chút chịu không nổi tình hình biến hóa nhanh như vậy, người mềm nhũn suýt ngất xỉu. Đường Tiêu ôm Triệu Thanh nhảy xuống khỏi xà nhà, mắt hắn lóe tia sáng lạnh. Tuyết điêu bên người lại hú một tiếng, chớp mắt xẹt qua thân thể sáu người quỳ trên mặt đất, đoạt lấy sáu缕 thần hồn bổng thu vào người Đường Tiêu.

Đáng thương sáu đệ tử Tinh Hoàng Tông, trong vòng một chiêu đã bị thu lấy thần hồn. Sáu người chớp mắt biến thành sáu cái xác không hồn, tất cả đều trắng bệch mềm ngã gục trên đất, không còn hơi thở.

‘Niệm lực đúng là mạnh quá! Sau này đánh nhau thì còn ai địch nổi!’ Đường Tiêu thâm chấn kinh, đương nhiên càng nhiều là mừng như điên.

Nhưng Đường Tiêu không vui sướng vài giây thì đã học bài máu, máu huyết trong người đảo ngược, kinh mạch đứt từng khúc. Hắn buông lỏng Triệu Thanh trong ngực ra, đột nhiên nhũn người ngã xuống.

Thân thể Tôn Văn chỉ là Nhân Nguyên nay chứa thần hồn Địa Nguyên tam cấp, bây giờ còn phát động niệm lực Thiên Nguyên, thân thể không tan vỡ mới là lạ.

Vừa rồi Đường Tiêu sử dụng niệm lực đúng là có chút lỗ mãng, nhưng hắn không còn cách nào khác. Chưa kịp tiêu hóa hồn tinh vừa nuốt vào, Khâu Hoàn đã công phá Nặc Hành trận. Nếu Đường Tiêu không mạnh mẽ trấn áp, nhanh chóng giết chết chúng, hiện tại người chết chính là hắn và Triệu Thanh.

- Sư huynh! Sư huynh!

Triệu Thanh vội đỡ Đường Tiêu đến bên tường. Tuy cô biết người này chắc chắn không phải là Tôn Văn mà là một hồn thi đáng sợ, nhưng không có hắn thì cô không thể sống sót tại đây được.

Đường Tiêu không còn sức phát ra tiếng, dùng ánh mắt nhìn hướng thang gỗ ở dưới góc tường cửa hàng kiếm quyết, ý bảo Triệu Thanh. Triệu Thanh hiểu ra, vội kéo thân thể Tôn Văn cẩn thận dời tới chỗ thang gỗ. Hai người trốn dưới cầu thang, Đường Tiêu cố gắng thúc đẩy lực lượng văn triện trong người, rút một ít linh lực vào Nặc Hành Châu, khiến nó kết thành Nặc Hành trận.

Làm xong mọi thứ thì Đường Tiêu rơi vào hôn mê.

Hắc ám. Hắc ám vô tận.

“Nuốt thần hồn, loạn dùng hồn lực, người sẽ lại lần nữa nổ tan xác chết!”

“Lại nổ lần nữa thì ta không cách nào cứu được người!”

“Áo Bì Lão Ma trước khi chuyển thế là một hồn đoàn hư không to lớn, trốn khỏi hắc ám hư không nhập vào một gốc gia thụ, còn về nuốt xong thần hồn làm sao tránh cho nổ tan xác thì hãy tự mình hỏi hắn đi!”

Đường Tiêu bỗng nhiên tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một thạch động, hắn hơi hốt hoảng. Ngủ ư? Trong mộng người đàn ông nói chuyện là ai?

Đường Tiêu động tay, chạm gì tới thứ gì đó tròn trịa, cúi đầu nhìn, không ngờ là một con Gia Hồ xám tro, bị Đường Tiêu ôm chặt trong lòng.

Đường Tiêu từng ở chỗ Noãn Dương Dương thấy qua lang hồ một lần. Nhưng lang hồ đó so với Gia Hồ này không khác gì mấy, chỉ là nhan sắc càng xám hơn.

Đường Tiêu đang nghi hoặc khó hiểu thì Triệu Thanh từ bên ngoài chạy vào thạch động.

Thấy Đường Tiêu ngồi dậy, cô rất vui sướng hỏi hắn:

- Huynh tỉnh rồi?

Đường Tiêu hí mắt, vẻ mặt hung ác:

- Tại sao chúng ta ở đây!?

Hiển nhiên Triệu Thanh bị hù, lắp bắp nói:

- Ta...ta không biết...

- Sau khi ta hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

Ngữ điệu của Đường Tiêu dịu lại, hần nhìn ra được Triệu Thanh không nói dối.

- Sau khi huynh hôn mê...

Trên mặt Triệu Thanh lộ mờ mịt, sau đó có chút lúng túng nói:

- Sau khi huynh hôn mê...ta...ta không cách nào nhớ ra nổi...

Đường Tiêu nhin không được lại hỏi một câu:

- Muội có nhớ sự việc xảy ra gần nhất là chuyện gì không?

- Ta nhớ rõ việc gần đây nhất là chúng ta ở trong thạch động này, huynh hôn mê ba ngày, hôm nay rốt cuộc tỉnh lại.

Triệu Thanh cẩn thận đáp lời Đường Tiêu, bản năng liếc Gia Hồ trong tay hần.

Đường Tiêu nhanh chóng luyện hóa Gia Hồ xong thu vào đan điền, ngồi dậy, được Triệu Thanh nâng đi ra ngoài thạch động. Thạch động này cách mặt đất chừng ba trượng, xung quanh hoa nở chim hót, không xa có con sông rộng mười trượng lững lờ trôi, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Đường Tiêu im lặng thật lâu. Nghĩ tới lời người đàn ông trong mộng đã nói, còn có Gia Hồ trong ngực, hần đoán chắc là có người âm thầm thao túng mọi chuyện. Không biết người này tặng hần lang hồ là có mục đích gì, nhưng xem tình hình bây giờ thì ít nhất người đó không có ác ý với Đường Tiêu.

Nếu là người Bạc Hà phải tới thì tại sao nàng không hiện thân?

Đường Tiêu lắc đầu. Hần trực giác chắc chắn không phải Bạc Hà. Còn nữa, tại sao người đàn ông đó phải xóa đi ký ức của Triệu Thanh? Là sợ lộ thân phận ư?

Triệu Thanh ở bên cạnh Đường Tiêu nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, ta luôn rất lo rằng huynh sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

- Ta không phải sư huynh cô.

Đường Tiêu lắc đầu. Hần biết Triệu Thanh đã sớm nhìn ra điều này.

Triệu Thanh lấy lòng nói với Đường Tiêu vài câu:

- Ta không cần biết huynh có phải hay không. Dù sao, huynh đã cứu ta mấy lần, không có huynh thì ta đã sớm bị mấy hồn thi cắn chết...

354. Chương 354: Hồn Thi Tốt

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 354: Hồn Thi Tốt

Ta chính là một hồn thi.

Sắc mặt Đường Tiêu bình lặng như nước. Phiêu đảng trong hắc ám hư không mấy vạn năm, cảm giác cô độc và hắc ám vô tận kia đã hoàn toàn biến đổi hần.

- Nhưng huynh...là hồn thi tốt...

Triệu Thanh có chút sợ hãi, không biết kế tiếp nên nói cái gì mới tốt.

- Qua mấy ngày nữa, chờ ta hồi phục rồi sẽ đưa muội về Tinh Võ Tông.

Đường Tiêu đáp Triệu Thanh một câu, đi hướng con sông kia.

Triệu Thanh vội vàng theo sau Đường Tiêu, hỏi hần:

- Huynh...sau này sẽ đi đâu?

Đường Tiêu bị hỏi ngây ra.

Ta sẽ đi về đâu đây?

Đâu là chỗ cho ta dung thân?

Khi suy nghĩ về vấn đề này, Đường Tiêu có cảm giác như mình trở lại hắc ám hư không vô tận kia vậy.

Cho dù là tại hắc ám hư không thì Đường Tiêu không hề mất đi cảm giác mình tồn tại, chấp niệm quay về khiến hần giữ vững kiên trì. Nhưng giờ phút này, hần đột nhiên mất đi cảm giác tồn tại, tựa như lá cây bay trong gió thu.

Cho dù Áo Bì Đảo còn đó thì những người kia vẫn còn chứ? Họ không còn nữa thì trở lại có ích gì đâu?

- Sư huynh! Sư huynh!

Triệu Thanh mạnh lắc lư người Đường Tiêu.

Đường Tiêu rốt cuộc tỉnh táo lại, hần không nói tiếng nào tiếp tục đi đến bờ sông, ngồi xuống một tảng đá cao cao.

Triệu Thanh ở sau lưng Đường Tiêu hô to mấy tiếng:

- Sư huynh, nếu huynh không có chỗ đi thì cùng ta quay về Tinh Võ Tông đi! Ta không nói thì sẽ không ai biết thân phận của huynh! Trong lòng ta, huynh chính là Tôn sư huynh!

Tuy hiện tại Tôn Văn không giống như Tôn Văn trước kia đối xử tốt với mình. Nhưng Tôn Văn này võ công cao, thậm chí bị người Tinh Hoàng Tông xưng là Kiếm Thần!

Tuy hần nói mình là một hồn thi, nhưng từ đầu tới giờ hần không hề tổn thương cô, thậm chí mấy lần cứu mạng cô. Ở chung mấy ngày nay, bất giác Triệu Thanh có chút tình cảm với hần.

- Muội có biết một chỗ tên là Áo Bì Đảo không?

Đường Tiêu thì trào hỏi. Đương nhiên hần không trông chờ nhận đáp án từ chỗ Triệu Thanh.

Triệu Thanh vẽ mặt mờ mịt, hiển nhiên chưa từng nghe qua chỗ này.

Đường Tiêu lại hỏi:

- Muội biết một chỗ tên là Cửu Châu Đại Lục không?

Triệu Thanh suy nghĩ một lát, nói.

- Ta nghe sư huynh, sư bá nói ngoài Huyền Vũ Đại Lục còn có rất nhiều đại lục. Huynh nói Cửu Châu Đại Lục chắc ở bờ biển đối diện?

Đường Tiêu cười khổ. Nếu chỉ ở bờ biển đối diện thì không phải việc khó, sợ là Huyền Vũ Đại Lục và Cửu Châu Đại Lục căn bản không cùng một bí cảnh.

Nếu là vậy thì trước khi chưa tìm được cách truyền tống bí cảnh, Đường Tiêu không có khả năng quay về Áo Bì Đảo.

Trở về...trở về...

Dù Đường Tiêu cảm thấy trôi qua vài chục vạn năm, cho dù trở lại Áo Bì Đảo thì không có bao nhiêu ý nghĩa. Nhưng hần vẫn nhất quyết muốn trở về.

Mặt kệ khó khăn cỡ nào, nhất định phải tìm ra đường về.

Cho dù mọi người không còn ai ở, vẫn phải tìm về Luyện Yêu Tôi Ma Hồ chứ?

Đường Tiêu ngoái đầu nhìn Triệu Thanh ở phía xa:

- Đúng xa như vậy làm chi? Sợ ta ăn thịt cô?

Triệu Thanh nhìn con sông, mắt lộ sợ hãi:

- Ta...ta sợ nước...

- Người tu võ mà sợ nước?

- Đúng thế.

Triệu Thanh lúng túng cười, nhưng vẫn bước tới, khẩn trương nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu nhíu mày, dường như trông thấy điều gì đó trong mắt Triệu Thanh.

Triệu Thanh lúng túng quay đầu đi, nói:

- Sư huynh đừng hiểu lầm, ta chỉ là cảm thấy...

Đường Tiêu nhìn nước sông trước mặt:

- Cảm thấy cái gì?

- Ta chỉ là cảm thấy bây giờ huynh giống như từng gặp qua ở đâu rồi. Ta nói là ánh mắt của huynh...và cả cái loại...biểu tình tang thương...

Triệu Thanh khó khăn biểu đạt vài câu, trên mặt lộ ra nghi hoặc.

- Vậy sao?

Đường Tiêu cười nhạt, trong tay cầm một cục đá ném hướng phương xa.

- Ta là hồn thi từ nơi rất xa xôi tới đây, chỗ đó xa đến người không thể tưởng tượng.

- Là Áo Bì Đảo sao?

- Ừm.

- Nhưng ta đích thực có loại cảm giác quen thuộc khó tả với huynh.

Triệu Thanh nhìn nửa bên mặt Đường Tiêu, ngây ngốc nhìn.

- Người không cần lời kéo làm quen với ta. Tuy ta không phải Tôn sư huynh trước kia của người nhưng ta sẽ không thương tổn người. Chờ ta hồi phục thể lực rồi sẽ đem người an toàn đưa về Tinh Võ Tông, chỉ trừ phi người uy hiếp đến an toàn của ta.

Đường Tiêu trừng Triệu Thanh một cái, xoay người đi hướng thạch động.

- Ta không phải...

Triệu Thanh muốn giải thích cái gì, nhưng nói đến một nửa thì ngừng.

Tinh Võ Tông ở trong một rừng sâu tây bộ Huyền Vũ Đại Lục. Bởi vì cách thành trấn lớn hơi xa nên hồn thi không quấy nhiễu nơi đây.

Tu vi của các sư phụ, sư bá, sư tổ trên Kiếm Thánh của Tinh Võ Tông đều nhận được chỉ lệnh của đại đế Huyền Vũ Đại Lục, chiến đấu cùng đại quân hồn thi, hoặc là vá trời. Cho nên trước mắt trong tông phái chỉ có một số đệ tử hạch tâm tu vi kiếm sư chủ trì. Tuy trước kia có thông qua khống chế thân thể Chung Lam hiểu đôi chút về mấy tông phái này, nhưng đây là lần đầu tiên Đường Tiêu dùng thân phận đệ tử tiến vào tông phái.

Tuy tôn Văn và Triệu Thanh là đệ tử nội môn, nhưng thuộc về tầng thấp nhất. Dù là vậy thì rốt cuộc vẫn là đệ tử nội môn, hằng ngày không cần làm việc lật vật, còn có thể sai một ít đệ tử ngoại môn làm việc thay mình.

Trên đường lên núi, Triệu Thanh dẫn dò Đường Tiêu mấy câu:

- Sư huynh, đừng để người ta thấy ‘Hong Viêm’ của huynh, nếu không sẽ có rắc rối lớn.

Đường Tiêu gật đầu:

- Ta tự biết.

Bởi vì các sư phụ, sư bá không ở, cho nên trong tình huống Triệu Thanh không nói gì thì sẽ không ai thấy ra Tôn Văn khác lạ. Vốn mấy người khác đều cho rằng ba người sẽ chết tại Tứ Quý thành, bây giờ hai người sống sót trở về khó tránh khỏi phải bịa chuyện một phen. Nhiệm vụ này do Triệu Thanh hoàn thành.

Phòng của Triệu Thanh và phòng Tôn Văn cách nhau không xa, cùng một viện tử. Trong viện đệ tử nội môn tu hành thêm vào Tôn Văn, Triệu Thanh và Hoa Nghĩa có tổng cộng chín người. Năm nam bốn nữ, Hoa Nghĩa là người quản lý viện này, sau khi gã chết thì tại đây chỉ còn bốn nam bốn nữ.

Ngoài Tôn Văn ra, ba nam đệ tử khác là Vương Cường, Dương Phàm và Quách Trí. Nữ đệ tử trừ Triệu Thanh ra có Liễu Phi lớn hơn Triệu Thanh hai tuổi, Dương Đình cùng tuổi với Triệu Thanh. Và nhỏ hơn Triệu Thanh hai tuổi, Liễu Yên. Đường Tiêu nhanh chóng ở trong đầu Tôn Văn tìm ra tin tức liên quan. Dương Đình là muội muội của Dương Phàm, Liễu Yên là muội muội của Liễu Phi.

Huyền Vũ Đại Lục là đại lục tu kiếm, huynh đệ tỷ muội cùng gia tộc tu luyện trong một tông phái là việc thường thấy. Nếu cùng là đệ tử nội môn, có yêu cầu thì sẽ được phân đến cùng một viện.

355. Chương 355: Vi Liên

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 355: Vi Liên

Khi người trong viện nghe nói Hoa Nghĩa bị hồn thi cắn chết tại Tứ Quý thành, Đường Tiêu quan sát thấy ngoài mặt họ tỏ vẻ chấn kinh và thương tâm, kỳ thật không có ai thật sự thương tiếc, xem ra Hoa Nghĩa ở trong viện này không được nhân tâm.

Ngược lại nhân duyên của Tôn Văn không tệ. Lúc trước y nhiệt tình giúp người, đặc biệt được mấy vị sư tỷ, sư muội thích. Thế nên mấy nữ đệ tử đối với Tôn Văn khá là nhiệt tình. Đường Tiêu tạm thời không muốn khiến người nghi ngờ, chỉ đành dựa vào ký ức của Tôn Văn, cố gắng để mình biểu hiện không khác gì Tôn Văn trước kia.

Ba nam đệ tử cùng viện gồm Vương Cường, Dương Phàm và Quách Trí. Quan hệ giữa Dương Phàm cùng Tôn Văn thân thiết chút, nói khá nhiều. Vương Cường và Quách Trí im lặng hơn, nhưng trừ Hoa Nghĩa ra thì quan hệ mấy người với nhau không tệ.

Trong ba nữ đệ tử trừ Triệu Thanh ra, muội muội của Dương Phàm, Dương Đình tính tình nhu hòa, quan hệ trước kia với Tôn Văn không sai, về mặt chủ động thì chắc cao hơn cả Triệu Thanh. Chỉ là Tôn Văn trước kia càng thích Triệu Thanh hơn.

Đường Tiêu không phải loại người thích giao tiếp. Nhưng bây giờ hắn ở trong người Tôn Văn, tạm thời không có chỗ khác cư ngụ, không thể không tiếp nhận vòng xã giao và quan hệ với người khác của Tôn Văn trước kia.

Hai tỷ muội Liễu Phi, trong đó tính cách Liễu Phi khá hoạt bát, có chút nhiệt tình, thích giả làm đại tỷ trêu đùa với mấy tiểu sư đệ Tôn Văn, Vương Cường, Quách Trí. Trong bốn nữ đệ tử thì tuổi nhỏ nhất Liễu Yên thông minh hơn người, có chút tinh nghịch. Tuy tuổi nhỏ nhưng tự tình rất cao, tu vi không kém gì ba nữ đệ tử khác, đạt tới mức kiếm sĩ trung cấp, miễn cưỡng xem như đệ tử thiên phú trong tông phái được cao tăng chú ý.

Tôn Văn và Triệu Thanh trở về khiến trong viện biến vô cùng náo nhiệt. Mọi người đang trò chuyện rôm rả thì một nam, một nữ đệ tử hạch tâm trong Tinh Võ Tông đi tới. Mọi người lập tức ngừng nói chuyện, cùng đứng dậy hành lễ với hai người.

Các sư tôn đều bị kêu đi vá trời, bây giờ các đệ tử hạch tâm trong Tinh Võ Tông tạm thời nhận trách nhiệm quản lý cả tông phái. Những đệ tử nội môn bình thường này hàng ngày ở trước mặt đệ tử hạch tâm hết sức cung kính, bây giờ càng đương nhiên là vậy. Hiện tại Đường Tiêu không muốn gây chuyện, cho nên cũng cùng mấy đệ tử nội môn đứng lên, dựa theo quy tắc trong tông phái hành lễ bái kiến hai đệ tử hạch tâm.

Hai đệ tử này nam tên Bồ Chân, tuổi chừng hai mươi lăm. Nữ tên Vi Liên, tuổi khoảng hai mươi ba. Mấy ngày trước Vi Liên cũng ra ngoài, đi tới một thành trì bị đại quân hồn thi công hãm. Bởi vì khoảng cách gần chút nên cô sớm về tông môn hơn Đường Tiêu, Triệu Thanh.

Bồ Chân, Vi Liên là người được sư huynh tạm nhậm chức trưởng môn trong tông, cũng là đệ tử hạch tâm, Hoàng Miện kêu đi nghị sự vừa lúc ghé qua đây, bị tiếng cười nói trong viện hấp dẫn tới.

Đường Tiêu rất nhanh cảm giác ra từ khí thế của hai người, trong hai đệ tử hạch tâm này tu vi của Bồ Chân đại khái tương đương Địa Nguyên nhị cấp, tuổi Vi Liên nhỏ chút nhưng tu vi còn cao hơn Bồ Chân một bậc, đạt tới Địa Nguyên tam cấp.

Không đúng, dường như Vi Liên này ẩn giấu tu vi. Đường Tiêu ngửi được mùi nguy hiểm từ người cô, hình như là hơi thở đến từ hắc ám hư không.

Cùng lúc đó, Vi Liên cũng lặng lẽ quan sát Đường Tiêu, ánh mắt hai người giao nhau, đều nhìn ra lạ thường từ mắt đối phương, nhưng không ai lên tiếng.

Có một số việc trong lòng tự hiểu, không cần nói ra quá rõ ràng.

- Tại sao không tu luyện mà tụ tập nói chuyện trong viện? Ai là quản sự viện này?

Bồ Chân quét mắt qua mọi người, thấy trong viện này có tới bốn nữ đệ tử xinh như hoa như ngọc lông mày như rồng lên.

Trong Tinh Võ Tông, đệ tử hạch tâm kiêm luôn quản sự một viện, nhưng Tinh Võ Tông có rất nhiều viện, đệ tử quản không hết, thường hay giao một ít sư huynh, sư tỷ tu vi võ công cao chút cai quản.

Trong viện Bồ Chân ở khá lớn, gần hai mươi lăm người nhưng chỉ có hai nữ đệ tử, hơn nữa diện mạo cực bình thường. Vậy nên thấy viện này có bốn nữ đệ tử lớn lên không tệ, lòng gã nổi lên nhiều suy nghĩ.

Dương Phàm vội vàng báo cáo với Bồ Chân: ikienthuc.org

- Báo cáo sư huynh, Hoa Nghĩa sư huynh quản sự viện này trước đó vài ngày cùng Tôn Văn sư đệ, Triệu Thanh sư muội đi Tứ Quý Thành làm việc, bất hạnh bị hồn thi cắn chết. Tôn Văn sư đệ, Triệu Thanh sư muội may mắn trốn về, trước mắt viện này tạm thời không có ai quản.

- Ô? Quản sự đã chết?

Bồ Chân suy nghĩ một lát, sau đó nói:

- Tôn Văn và Triệu Thanh bước ra khỏi hàng! xem tại

Triệu Thanh tiến lên một bước, kéo theo Tôn Văn, nói với Bồ Chân:

- Đệ tử là Triệu Thanh, đó là Tôn Văn.

Bồ Chân dùng ngữ điệu không cho phản bác nói với Tôn Văn, Triệu Thanh:

- Hai người các ngươi cùng ta đi phòng nghị sự, vừa lúc trưởng môn sư huynh muốn hiểu biết về tình huống những hồn thi.

- Thân thể Tôn Văn sư huynh bị thương nghiêm trọng, cần nghỉ ngơi, ta đi cùng các ngươi đi. Ta và Tôn Văn sư huynh luôn cùng một chỗ, ta biết hết mọi chuyện.

Triệu Thanh vội nói với Bồ Chân, đại khái là sợ Đường Tiêu đi qua đó bị người nhìn ra sơ hở.

Bị thương ư? Bồ Chân đánh giá Tôn Văn một phen, phát hiện sắc mặt Tôn Văn đúng là tái nhợt, bộ dạng ỉu xiu bệnh hoạn.

Gã xua tay với Tôn Văn:

- Vậy người không cần đi.

Vi Liên đứng cạnh Bồ Chân vẫn không mở miệng, nay đi tới bắt cổ tay Đường Tiêu làm bộ quan tâm cảm nhận một lúc. Cô mượn cơ hội quan sát Đường Tiêu, sau đó thả tay hất ra, không nói câu gì, không biết trong bụng đang suy nghĩ cái gì.

Đường Tiêu liếc Vi Liên, vẻ mặt bình tĩnh không có gì khác lạ, che miệng ho vài tiếng, hành lễ với Bồ Chân:

- Cảm ơn sư huynh.

Bồ Chân không để ý Đường Tiêu, trách mắng mọi người trong viện vài câu:

- Tuy sư phụ, sư thúc không ở trong tông nhưng các người đừng tưởng rằng muốn làm gì thì làm. Sau này đừng để ta thấy các người tụ tập ồn ào, nếu không thì tất cả phải bị phạt!

Mọi người ngoan ngoãn đáp một tiếng:

- Vâng!

Bồ Chân, Vi Liên, Triệu Thanh ba người rời đi, Đường Tiêu trở lại phòng của mình, lập tức đóng cửa tu luyện. Chủ yếu là vì chậm rãi hồi phục tu vi, để thân thể này thích ứng hồn thi cường đại sống mấy chục vạn năm bay ra khỏi hắc ám hư không.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Đường Tiêu nhú mào, rốt cuộc vẫn đứng lên, mở cửa, thì ra là Liễu Yên mười bốn tuổi đứng bên ngoài.

356. Chương 356: Áo Bỉ Lão Ma

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 356: Áo Bỉ Lão Ma

Tuy Liễu Yên mười bốn tuổi nhưng xem thì như cô bé mới mười hai chưa phát dục, mặt mày còn có tính trẻ con, ngực chưa nhô ra nữa là.

Thấy Đường Tiêu mở cửa cô lập tức đẩy cửa xông vào, vươn tay hướng hất:

- Tôn Văn! Ta nhờ huynh mua đồ đâu?

- Mua cái gì?

Đường Tiêu ngậy ra, lập tức lục tìm ký ức Tôn Văn.

- Thì bao kiểm thù hoa á! Đừng nói là huynh quên rồi nha?

Liễu Yên buồn bực trừng Đường Tiêu, biểu tình thật giống đứa con nít chưa trưởng thành.

Lúc này Đường Tiêu đã lục tìm ký ức Tôn Văn ra việc đó, nhưng không thấy trong vật phẩm tùy thân của Tôn Văn có bao kiểm thù hoa Liễu Yên muốn. Lại lần nữa tìm tòi ký ức, Đường Tiêu phát hiện Tôn Văn đích thực là chưa đi mua bao kiểm thù hoa.

- Ta không quên, nhưng trong thành xuất hiện rất nhiều hồn thi, lúc đó chỉ có thể chạy trốn, không cách nào mua giúp muội.

Đường Tiêu thật tình không muốn làm công việc nhảm chán là giải thích với con nít, nhưng không muốn lộ thân phận, đành nhẫn nhịn giải thích với Liễu Yên một phen.

Liễu Yên bĩu môi, bộ dạng mất vui:

- Vậy cũng không được! Huynh đã đồng ý ta rồi thôi! Tại sao việc nhỏ như vậy cũng không làm tốt được chứ?

- Muội phiền quá! Ta đã giải thích lý do với muội rồi, còn muốn sao nữa?

Đường Tiêu thật tình không có kiên nhẫn giải thích dài dòng với Liễu Yên. Xem ra cô bé không hiểu được đại quân hồn thi nguy hiểm cỡ nào.

- Tức chết được! Mấy ngày nữa là sinh nhật của tỷ tỷ, bị huynh hại chết rồi! Sau này không thềm để ý huynh nữa!

Liễu Yên bị Đường Tiêu quở trách mấy câu liền bật khóc, xoay người uất ức chạy ra ngoài phòng.

- Quay lại!

Đường Tiêu lắc đầu, từ trong túi trữ vật lục tìm Đào Tâm kiếm, gồm cả vỏ kiếm Đào Tâm cũng lấy ra, đây là lúc trước hắn ở trong Tứ Quý thành tìm ra loại kiếm tu cho nữ dùng. Sau đó hắn đưa nó tới trước mặt Liễu Yên.

- Cái này tặng muội, đưa cho tỷ tỷ muội làm quà sinh nhật đi.

- Oa! Đẹp quá đi!

Liễu Yên tròn to mắt. Bé gái rất dễ bị lừa, thấy đồ gì xinh đẹp liền nín khóc mỉm cười.

- Lần này hết khóc rồi đi?

Đường Tiêu cười cười, nghĩ lại thấy lúc này mình đúng là không nên hung dữ với đứa con nít.

- Kiếm của huynh cần bao nhiêu linh thạch lận?

Liễu Yên có chút bất an hỏi Đường Tiêu, con mắt thì nhìn chăm chăm Đào Tâm kiếm xinh đẹp.

Linh thạch là vật cần thiết để dưỡng kiếm linh, cũng là vật đổi giá thường thấy nhất trên đại lục kiếm tu, giống như kim ngân nhưng còn quý hơn hoàng kim, người tu võ thường lấy linh thạch làm giao dịch.

- Tặng uội!

Đường Tiêu quảng Đào Tâm kiếm vào ngực Liễu Yên, sau đó đẩy cô ra ngoài cửa.

Đuổi Liễu Yên đi xong, Đường Tiêu đóng cửa phòng, quay vào trong suy nghĩ vấn đề làm cách nào nhanh chóng hồi phục thực lực.

Nuốt hồn tinh trong linh khí có thể khiến phù triện của Đường Tiêu nhanh chóng tiến hóa, ý niệm mau hồi phục, nhưng sẽ xảy ra nổ tan xác. Một khi nổ tung thì xác không còn, thần hồn cũng bị tổn thương cực lớn, thậm chí triệt để mất ý thức. Một khi thần hồn mất ý thức thì không thể lại đoạt xá trọng sinh, có lẽ Đường Tiêu sẽ vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này.

Lúc cơm chiều Triệu Thanh, đệ tử hạch tâm Bồ Chân cùng quay lại viện tử. Bồ Chân nói ngày mai hoặc hôm sau nữa gã sẽ chuyển tới ngụ ở trong viện, tạm thay Hoa Nghĩa quản sự viện này.

Sau cơm chiều, nghe Triệu Thanh kể lại, Hoàng Miện triệu tập tất cả đệ tử hạch tâm lại bàn bạc. Chủ yếu là phân công sự vụ trong tông phái, không hỏi Triệu Thanh quá nhiều vấn đề, chỉ hỏi tình hình hiện tại ở Tứ Quý thành. Triệu Thanh thành thật trả lời họ tất cả, không ai nghi ngờ hay chất vấn cô và Tôn Văn làm sao sống sót trở về.

Triệu Thanh ngồi trong phòng Đường Tiêu tới khi trời tối đen mới lưu luyến rời đi.

Đêm khuya không có ai, Đường Tiêu từ trong đan điền lấy ra con Gia Hồ cầm trong tay. Đường Tiêu nhìn Gia Hồ này, trong lòng hắn đầy thắc mắc.

Đầu tiên là Gia Hồ rót cuộc ai đưa tới, là Bạc Hà sao? Hay là Noãn Dương Dương? Hoặc là trong cửu tôn, một trong bảy tôn kia?

Người đàn ông trong mộng nói những lời đó, rót cuộc có nên tin hay không?

Chần chờ thật lâu sau, Đường Tiêu đem thần thức dò xét vào trong Gia Hồ, không mất bao nhiêu sức lực đã luyện hóa con Gia Hồ này. Luyện hóa xong, Đường Tiêu phân một缕 thần thức vào trong Gia Hồ, có thể cảm nhận rõ ràng trạng thái bên trong Gia Hồ. Ban đầu cảm giác một mảnh hỗn độn, xung quanh đầy sương mù, không nhìn rõ được gì.

Đang khi Đường Tiêu chuẩn bị thu hồi thần thức thì vang lên một thanh âm già nua.

- Tiểu hữu hãy dừng bước.

Thần thức Đường Tiêu quét bốn phía một vòng, sương mù trong Gia Hồ tán đi, một ông lão ngồi xếp bằng trên mặt đất hiện ra trước mắt hắn.

Đường Tiêu lập tức nhận ra người kia là ai:

- Áo Bì Lão Ma?

Áo Bì Lão Ma mở mắt ra, đánh giá Đường Tiêu từ trên xuống dưới:

- Ha ha, tiểu hữu nhận biết lão ma ta?

- Chẳng phải cần tập hợp chín Gia Hồ thì người mới sống lại được sao?

Mắt Đường Tiêu lấp lóe, hắn có nghe nói qua uy danh của Áo Bì Lão Ma. Người đưa hắn Gia Hồ không cho gợi ý nào, hắn không dám bảo đảm thể xác đoạt xá hiện tại của mình có thể hoàn toàn khống chế vị lão ma này không.

Đường Tiêu đột nhiên nhớ tới một việc. Áo Bì Lão Ma này vốn là một gia thụ sống mấy ngàn vạn năm, chắc chắn có thể giúp hắn quay lại Áo Bì Đảo chứ?

Áo Bì Lão Ma giải thích với Đường Tiêu:

- Hiện tại lão ma chỉ ngưng tụ sáu phân thân mà thôi, ký ức mới chỉ hồi phục hơn phân nửa. Nếu người có thể giúp lão ma kiếm lại ba phân thân khác, lão ma hoàn toàn sống lại thì lúc ấy vô cùng cảm tạ tiểu hữu.

- Không phải người ở Áo Bì Đảo sao? Tại sao xuất hiện tại Huyền Vũ Đại Lục?

Đường Tiêu lại hỏi Áo Bì Lão Ma một vấn đề khác, đương nhiên hắn phải hỏi việc mình muốn biết trước nhất.

Áo Bì Lão Ma dường như không hề hay biết điều này:

- Đây là Huyền Vũ Đại Lục?

- Đúng thế, sao người lại đây được?

- Cái này phải hỏi tiểu hữu người mới đúng, lão ma không rõ ràng lắm.

Áo Bì Lão Ma lắc đầu. Lão vừa tỉnh táo thì người đầu tiên gặp chính là Đường Tiêu. Lão tập hợp đủ sáu phân thân chưa thấy qua Bạc Hà và Noãn Dương Dương, tất nhiên không có ấn tượng với họ. Huống chi phân thân chỉ có một ít ý thức bản năng mà thôi, không thể giao lưu quá nhiều. (

Đường Tiêu lại hỏi một câu, vấn đề mà hắn muốn hỏi ra nhất:

- Vậy ta nên làm sao quay về Áo Bì Đảo?

- Người nói nơi này là Huyền Vũ Đại Lục?

357. Chương 357: Bí Cảnh Môn

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 357: Bí Cảnh Môn

Áo Bỉ Lão Ma trầm tư một lát, nói:

- Huyền Vũ Đại Lục và Cửu Châu Đại Lục không cùng một bí cảnh, trừ phi dùng bí hào Cửu Châu Đại Lục mở ra Bí Cảnh Môn mới có thể thông qua nó truyền tống trở về.

- Cái gì là Bí Cảnh Môn? Cái gì là bí hào?

Áo Bỉ Lão Ma nâng tay sờ râu xanh xanh trắng trắng của mình, bắt đầu kể:

- Hắc ám hư không này có vô số bí cảnh, những bí cảnh này bênh bồng trong hắc ám hư không, tựa như từng bọt khí. Nếu muốn từ một bí cảnh này đến bí cảnh khác, trừ phi người có năng lực xé rách và xuyên qua hư không, nếu không thì nhất định phải thông qua Bí Cảnh Môn mới được.

- Bí Cảnh Môn cần tu vi đạt tới Thiên Nguyên mới dụng ý niệm mở ra được, mỗi không gian bí cảnh đều có bí hào riêng. Sau khi dùng ý niệm mở ra Bí Cảnh Môn, đánh vào bí hào trong bí cảnh là người có thể xuyên qua bí cảnh đó. Bí cảnh khoảng cách càng xa thì mở ra Bí Cảnh Môn cần tu vi càng cao. Nếu hai bí cảnh cách nhau quá xa thì phải từ một số bí cảnh khoảng cách gần trung chuyển.

- Thiên Nguyên? Nếu ta không có tu vi Thiên Nguyên nhưng lại có một khối ý niệm thì có thể mở ra Bí Cảnh Môn sao?

Mắt Đường Tiêu sáng ngời, hỏi Áo Bỉ Lão Ma. Hiện giờ hắn quan tâm nhất là việc làm sao quay về Áo Bỉ Đảo.

Áo Bỉ Lão Ma nheo mắt lại:

- Ý niệm? Đưa ta nhìn thử coi.

Đường Tiêu động ý niệm, bày ra khối ý niệm nhàn nhạt, lượn một vòng quanh thân thể do thần hồn của hắn biến thành.

Áo Bỉ Lão Ma lắc đầu:

- Quá yếu, dựa vào nó không thể mở ra Bí Cảnh Môn được.

- Ta nuốt những thần hồn trong linh khí thì có thể tăng mạnh khối ý niệm này, nhưng nuốt thần hồn sẽ khiến ta nổ tan xác.

Đường Tiêu giải thích với Áo Bỉ Lão Ma. Đương nhiên hắn muốn từ chỗ Áo Bỉ Lão Ma tìm ra cách nào có thể nuốt thần hồn mà không nổ tan xác.

Quả nhiên, Áo Bỉ Lão Ma rất hiểu biết về điều này:

- Cái này thì đơn giản. Những thần hồn của nhân loại, và hồn đoàn tiến vào thế giới nhân loại trong linh khí hình thành hồn tinh, bên trong dương khí quá thịnh mà âm khí không đủ, cường ép cần nuốt thì sẽ khiến mất cân đối âm dương. Dương khí thịnh khiến âm dương nghiêm trọng mất cân đối chắc chắn sẽ khiến nổ tan xác. Lúc này cần bổ sung đủ âm khí, mới có thể khiến âm dương điều hòa, tránh cho nổ tan xác.

Đường Tiêu nhíu mày:

- Phải làm sao bổ sung âm khí?

- Ta cho ngươi một phương thuốc Âm Cực Đan. Sau này khi ngươi nuốt hồn tinh, nuốt xuống số lượng Âm Cực Đan tương ứng là có thể giữ cho thân thể ngươi âm dương điều hòa, không đến mức xảy ra hiện tượng nổ tan xác.

- Xin lão ma ban cho phương thuốc.

Đường Tiêu hành lễ với Áo Bỉ Lão Ma. Muốn nhanh chóng hồi phục tu vi quay về Áo Bỉ Đảo, xem ra phải dựa vào Áo Bỉ Lão Ma này mới được.

- Khách sáo rồi, lão ma sẽ dốc hết sức giúp ngươi. Chỉ cần tiểu hữu nhớ tìm giúp lão ma ba phân thân là được.

Ngón tay Áo Bỉ Lão Ma liên tục chỉ, rất nhanh viết xuống phương thuốc trên thẻ tre hình thành giữa hư không, bay tới trước mặt Đường Tiêu.

Thần hồn của Đường Tiêu rời khỏi Gia Hồ, thử triệu hoán thì quả nhiên phương thuốc thẻ tre xuất hiện trong tay. Xem ra Áo Bỉ Lão Ma này đúng là có mấy phân thần thông, có thể ngưng hư hóa thực, chớp mắt chế ra một phương thuốc thẻ tre.

Ngày thứ hai ăn xong bữa sáng, Đường Tiêu dựa theo ký ức của Tôn Văn ra khỏi cửa, chuẩn bị đi được phòng lấy được. Hắn đi chưa tới vài bước thì ở trước cửa gặp phải Dương Dĩnh vừa lúc từ bên ngoài trở về.

Dương Dĩnh bước nhanh nghênh hướng Đường Tiêu:

- Tôn sư huynh, sớm vậy đã đi đâu thế?

- Đi được phòng.

Dương Dĩnh rất lo lắng hỏi Đường Tiêu:

- Thân thể Tôn sư huynh không khỏe à? Cần đi được phòng lấy được?

- Cũng khỏe, chỉ là định đổi một ít được liệu.

Đường Tiêu vừa nói vừa bước ra ngoài.

Dương Dĩnh bước nhanh vài bước đuổi theo.

- Huynh đi được phòng sao không kêu ta?

Đường Tiêu mới nhớ tới Dương Dĩnh và quần sự được phòng Ngô Đồ khá thân. Trước kia Tôn Văn không hiểu xã giao, nếu cần đi được phòng đổi được liệu thì thường hay kéo Dương Dĩnh cùng đi.

Vậy thì cứ để cô ta đi theo đi.

Được phòng của Tinh Võ Tông ở sườn núi, một viện lớn bên trong trồng đầy các loại thảo dược, do một ít đệ tử giỏi về gieo trồng thảo dược trông giữ. Đệ tử tông môn có thể tại đây dùng linh thạch, các loại tài liệu, bảo bối pháp khí trao đổi đan dược, được liệu mình cần.

Tinh Võ Tông là tông phái cổ xưa trên Huyền Vũ Đại Lục, dược viên rất lớn, trong dược phòng đầy đủ các loại dược liệu. Tại Huyền Vũ Đại Lục, người tu võ dùng để mua bán trao đổi thứ gì đa số sử dụng linh thạch. Ở Tứ Quý thành Đường Tiêu tìm được không ít linh thạch, còn có phi kiếm, linh khí các loại phẩm cấp. Cho dù không dùng mấy linh thạch, hắn tùy tiện lấy ra phi kiếm, hoặc linh khí nhật được thì cũng có thể đổi đủ dược liệu.

- Phi kiếm này từ đâu ra?

Đệ tử phụ trách dược quán Ngô Đồ lấy làm lạ Tôn Văn từ đâu tìm ra loại phi kiếm phẩm chất không tệ này.

Đường Tiêu thần nhiên đáp lại đệ tử kia:

- Nhật được trong thành.

- May mắn thật!

Ngô Đồ gật gù. Gã có nghe nói Tôn Văn và Triệu Thanh trở về từ Tứ Quý thành, không nghi ngờ lời hắn nói.

Lúc Ngô Đồ đưa một bao to dược liệu giao cho Đường Tiêu, thắc mắc hỏi hắn một câu:

- Ngươi cần mấy loại dược âm khí cực nặng này làm gì? Luyện tà công à?

Đường Tiêu không lên tiếng, kiểm tra xong mấy dược liệu phát hiện thiếu hai cái, hỏi Ngô Đồ:

- Huyền Âm Thảo và Cực Âm Dược Dịch đâu?

Ngô Đồ nhún vai với Đường Tiêu:

- Huyền Âm Thảo không có hàng, Cực Âm Dược Dịch thì...ta chưa nghe nói qua loại dược này. Người đi hỏi người đưa người thuốc này có phải đã nhầm lẫn rồi không?

Dương Dĩnh bặm riết Ngô Đồ, nói:

- Ngô sư huynh, Huyền Âm thảo thật sự không có hàng? Giúp Tô sư huynh tìm đi mà.

- Thật sự là không có hàng. Thứ này không thể trồng trong vườn, chỉ có ở nơi thâm sơn cùng cốc ẩm ướt thì mới hái được. Các sư bá, sư thúc gần đây không ở trong tông, ta không thời gian ra ngoài hái thảo dược, hơn nữa Dương sư muội đã mở miệng, nếu có hàng thì ta chắc chắn sẽ đưa cho hần. ikienthuc.org

Ngô Đồ giải thích với Dương Dĩnh, ngữ điệu nói chuyện mềm mỏng hơn với Đường Tiêu nhiều. Đường Tiêu đoán có lẽ gã đang theo đuổi Dương Dĩnh.

Rời khỏi dược phòng, Đường Tiêu dùng một lũ thần thức rót vào Gia Hồ hỏi Áo Bỉ Lão Ma về việc Huyền Âm Thảo và Cực Âm Dược Dịch. Áo Bỉ Lão Ma nói Đường Tiêu trước tiên tìm cách lấy Huyền Âm Thảo đã, tìm ra Huyền Âm Thảo rồi lại nghĩ tới việc tìm Cực Âm Dược Dịch.

358. Chương 358: Bơi Qua.

Sát Vương

Chương 358: Bơi qua.

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Dương Dĩnh ở dược phòng thăm thì với Ngô Đồ một lúc, bước nhanh đuổi theo Đường Tiêu, kéo hần lại, nói cô biết tìm Huyền Âm Thảo tại đâu trong Tinh Võ Sơn. Đường Tiêu không làm thì thôi, đã làm là không từ bỏ, để cô mang mình đi tìm Huyền Âm Thảo.

Tinh Võ Sơn rất lớn, trước khi kiếm sĩ chưa tiến vào cấp cao, không có phù triện thì chưa thể ngự kiếm phi hành, tu vi hiện tại của Dương Dĩnh chỉ có thể đi bằng đôi chân. Đường Tiêu thì có thể ngự kiếm phi hành, nhưng lần trước nổ xác xong chưa hồi phục, phù triện trong người rất yếu, không thể bay quá lâu, hần đành cùng Dương Dĩnh leo lên núi.

Đường lên núi ngẫu nhiên gặp một số đệ tử Tinh Võ Tông trong viện khác hái dược, hoặc là săn yêu thú loại hình nhỏ. Tuy cùng một tông nhưng không sinh hoạt chung viện, biết nhau chứ không quen thân, nên khi lướt qua nhau chỉ gật đầu ý chào mà thôi.

Nơi Huyền Âm Thảo sinh trưởng là dưới vực sâu ngàn mét dưới Tinh Võ Sơn. Dương Dĩnh chỉ nghe Ngô Đồ nói tới chỗ này, đây là lần đầu tiên cô đi vào Tinh Võ Sơn sâu như vậy.

Vách đá ngay trước mắt, nhưng leo núi ba canh giờ mà vẫn không rút ngắn khoảng cách chút nào.

Dương Dĩnh có chút chần chờ nói:

- Còn chưa tới nữa sao? Đã vào sâu quá rồi, trong núi chắc không có yêu thú gì lợi hại lắm chứ?

- Nếu không thì muội về đi, một mình ta đi là được.

Nếu Đường Tiêu đã biết Huyền Âm Thảo ở đâu thì không cần Dương Dĩnh luôn theo mình nữa.

- Thôi, chắc không xa lắm, ta đi cùng huynh thôi.

Dương Dĩnh suy nghĩ một lúc, quyết định không quay về, một người xuống núi rất chán.

Nơi này cơ bản vẫn là ở ngoài sơn mạch Tinh Võ Sơn, không có yêu thú quá nguy hiểm. Dương Dĩnh cảm thấy cô và Tôn Văn, hai kiếm sĩ cùng một chỗ thì ít nhất giữ sinh mạng không thành vấn đề.

Lại một canh giờ qua đi, hai người đi tới một nghĩa địa tiêu điều. Nhưng đó không phải nghĩa địa của Tinh Võ Tông, từ văn tự khắc trên một số tảng đá hư hại thì chắc là thời trung cổ, thậm chí là thời thượng cổ.

Lúc này đã qua giữa trưa, ánh nắng yếu bớt. Đi qua nghĩa địa, Dương Dĩnh có chút sợ, vội sát người Đường Tiêu hơn.

Qua nghĩa địa rồi thì vách đá gần ngay trước mắt, nhưng đi mười mấy phút sau xảy ra một chuyện rất bất ngờ.

Từ chỗ hai người đứng tới vách đá đối diện không ngờ có on sông lớn rộng chừng ngàn trượng! Có lẽ là hồ, có lẽ là một sơn cốc rất sâu hình thành cái ao. Nhưng mặt nước này chỉ thấy đến đối diện, trái phải đất trập trùng, khắp nơi là cây cối, không thể thấy giới hạn hai bên mặt nước.

Hai người mệt mỏi trước khi biết rõ tình hình thật là không dám tùy tiện đi đường vòng, có trời mới biết sẽ xa bao nhiêu?

- Điên lên mất!

Dương Dĩnh mạnh vỗ đầu. Khi rời khỏi được phòng, Ngô Đồ thuận miệng nói với cô vách đá này chứ không nhắc tới sông lớn. Đường nhiên lấy tu vi như Ngô Đồ có thể ngự kiếm bay qua, hơn nữa Ngô Đồ muốn qua loa Tôn Văn, chưa bao giờ ngờ Dương Dĩnh sẽ cùng Tôn Văn lên núi hái được.

Tu vi của Dương Dĩnh chỉ tương đương với Nhân Nguyên tam cấp trên Áo Bỉ Đảo, bây giờ không thể ngự kiếm phi hành. Kiếm tu trên Huyền Vũ Đại Lục trước khi tiến vào kiếm sĩ cao cấp thì không có công pháp bay giống Hóa Điều Lạc Không Nhất Thức. Vậy nên nếu cô muốn qua thì chỉ còn cách bơi.

Đường Tiêu nghĩ tuy bây giờ tu vi còn chưa hồi phục, nhưng chỉ cần hấn không dùng niệm lực, có thể ngự kiếm bay lên một chút, hoặc là ngưng khí hóa điều sau đó bơi một lúc, chắc nữa canh giờ có thể tới bên dưới vách đá đối diện.

Nhưng Đường Tiêu không muốn lộ ra thực lực trước mặt Dương Dĩnh, một Triệu Thanh biết bí mật của hấn là đủ rồi. Trước khi thực lực Đường Tiêu chưa hoàn toàn hồi phục, người biết càng nhiều thì hấn sẽ càng nguy hiểm. Những cô gái này tuy bình thường quan hệ với Tôn Văn không tệ, nhưng ai bảo đảm họ có thể giữ kín miệng được không?

Đường Tiêu nói với Dương Dĩnh:

- Mọii về trước đi, ta bơi qua.

Dương Dĩnh nhìn bờ đối diện, lòng run sợ:

- Nó rộng như vậy, huynh có thể bơi qua sao?

Đường Tiêu nói với Dương Dĩnh:

- Lại qua một canh giờ là trời sẽ tối, mọii mau xuống núi đi, ta bơi qua đó hái Huyền Âm Thảo rồi sẽ trở lại.

Dương Dĩnh ngó lên trên thấy mặt trời lặn xuống phía tây. Cô thở dài, dặn dò vài câu bảo Đường Tiêu chú ý an toàn, sau đó một mình xuống núi.

Đây là lần đầu tiên Đường Tiêu sinh hoạt trong tông phái, khác với mấy đời trước hấn trải qua. Đường Tiêu biết rất có thể Dương Dĩnh thăm mền Tôn Văn trước kia, nhưng nghe những lời quan tâm của cô thì trong lòng cũng có chút hảo cảm.

Thấy Dương Dĩnh đi xa, Đường Tiêu cởi xuống quần áo bỏ vào túi trữ vật, bùm một tiếng nhảy xuống hồ nước, dốc sức bơi qua bên kia.

Bơi một lúc Đường Tiêu mới lao ra khỏi nước, định ngưng khí hóa điều. Kết quả phát hiện thể xác này không có thời gian dài luyện tập Hóa Điều Lạc Không Thất Thức, không thể ngưng tụ thành hình điều, thậm chí ngưng tụ ra cánh còn khó khăn.

Đường Tiêu thở dài, lại thử muốn ngự kiếm phi hành. Nhưng Tôn Văn trước kia không có tập thuật ngự kiếm phi hành, không thể giống như Kiếm Thánh đạp kiếm bay đi.

Thất bại phi hành, Đường Tiêu chỉ đành ngoan ngoãn bờ qua bờ bên kia. Tuy thân thể Tôn Văn tệ hơn cái xác của Đường Tiêu tại Áo Bỉ Đảo nhiều, nhưng dù sao cũng là người luyện võ, thêm vào phù triện của Đường Tiêu hỗ trợ, bơi đi không đến nỗi quá mệt.

Bơi bơi bơi, Đường Tiêu đột nhiên cảm thấy dưới mặt nước có thứ gì nguy hiểm tới gần. Hắn vội ngừng thở, ngừng bơi, lặng lẽ lặn xuống dưới quan sát đáy nước.

Có một bóng đen khổng lồ mơ hồ xẹt qua đáy nước, nhưng dường như không chú ý tới Đường Tiêu trên mặt nước. Thể hình của nó còn lớn hơn cá voi dưới đáy biển gấp mấy lần. Đường Tiêu thâm chán kinh, không thể không nói, hắn lặn xuống nước như vậy thì có chút làm liều.

May là ở trong hắc ám hư không mấy vạn năm, bây giờ Đường Tiêu trực giác nguy hiểm nhạy hơn trước rất nhiều. Nếu có nguy hiểm thì hắn có thể trước tiên đề phòng.

Cảm giác nguy hiểm dưới mặt nước chậm rãi biến mất, Đường Tiêu mới tiếp tục cố gắng bơi tới trước.

Sau khi Dương Dĩnh tách khỏi Đường Tiêu thì đi xuống núi. Cô đi không được bao lâu đã tới gần chỗ nghĩa địa lúc trước đi ngang qua.

359. Chương 359: Một Đàn Sói Hoang.

Sát Vương

Chương 359: Một đàn sói hoang.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dương Dĩnh có chút hối hận. Mới rồi ở gần Đường Tiêu nên cô mới cả gan xuyên qua nghĩa địa này, bây giờ chỉ một mình cô, hơn nữa mặt trời vừa lúc bị mảng mây lớn phía tây che lấp. Trong nghĩa địa không có ánh nắng, một mảnh tĩnh mịch, cảm giác rất âm trầm, khiến bước chân Dương Dĩnh ngập ngừng.

Chần chờ một lúc sau, Dương Dĩnh quyết định nhanh chóng xuyên qua nghĩa địa, tranh thủ trước nửa đêm chạy về Tinh Võ Tông. Đang khi Dương Dĩnh chuẩn bị bước ra một bước thì sâu trong nghĩa địa truyền đến tiếng kêu kỳ lạ, khiến cô kinh sợ vội vàng lùi lại núp sau một gốc cây to.

Thì ra là một đàn sói hoang!

Nếu chỉ có một con sói hoang thì Dương Dĩnh chẳng sợ chút nào, tiến lên cầm kiếm đâm chết nó là được. Nhưng cả bầy sói hoang thì khác.

May là bầy sói hoang này không chú ý tới Dương Dĩnh núp sau thân cây. Dương Dĩnh ngừng thở, yên tĩnh chờ bầy sói hoang rời khỏi nghĩa địa.

Không ngờ chúng chẳng rời đi, không biết vì sao luôn quanh quẩn tại đó. Mắt thấy sắc trời ngày càng tối, Dương Dĩnh lòng thầm sợ.

Đắn đo suy nghĩ một lúc, Dương Dĩnh cảm thấy quay về bên hồ chờ Tôn Văn có lẽ là lựa chọn tốt nhất, dù sao thì còn đỡ hơn một mình tại rừng sâu tối đen này.

Khi cô quay về bên hồ, chỗ lúc trước chia tay với Tôn Văn thì trong nước đã không còn bóng dáng của hắn. Dương Dĩnh nghĩ chắc Tôn Văn qua kia hái thảo dược, đi về tối đa hai canh giờ chắc là sẽ giải quyết xong. Thế nên cô run sợ tìm góc khuất bên hồ, lặng lẽ chờ Tôn Văn lấy thảo dược xong quay lại bên này.

Ban ngày cũng tốt, đêm cũng tốt, đối với Đường Tiêu thì không có gì khác nhau. Từng trải qua biển hóa bể dâu ở trong hắc ám hư không vài chục vạn năm, hắn sớm không còn khái niệm ngày đêm.

Đường Tiêu luôn cố gắng bơi tới trước, khi cảm giác có nguy hiểm thì sẽ tạm ngừng, chờ nguy hiểm qua đi lại tiếp tục tiến lên.

Khi Đường Tiêu rút cuộc tới bên dưới vách đá đối diện thì sắc trời đã hoàn toàn tối sầm. Theo Dương Dĩnh miêu tả, Đường Tiêu lấy ra hỏa tinh thạch tìm Huyền Âm Thảo ở bốn phía vách đá.

Vách đá này cao gần ngàn trượng, hoàn toàn che lấp ánh nắng. Dù ban ngày tới đây thì cũng rất âm u ẩm ướt, thêm vào gần nước không khí ẩm thấp, âm khí nặng nề. Cho nên chỗ này đúng là thích hợp Huyền Âm Thảo sinh trưởng.

Không lâu sau Đường Tiêu đã hái Huyền Âm Thảo đầy túi trữ vật. Nhìn mặt nước âm u, hắn suy nghĩ xem có nên ở bên vách đá nghỉ ngơi một ngày không, chờ sáng mai lại bơi về hồ bên kia.

Chủ yếu là vì lo lắng đến nguy hiểm dưới nước, nếu là ban ngày còn có thể lặn xuống nước quan sát một lúc, ban đêm lặn xuống thì sẽ không thấy gì hết, chỉ có thể dựa vào trực giác đối với nguy hiểm. Tuy Đường Tiêu không lo lắng hắc ám nhưng bây giờ thân thể sau khi nổ có lực cảm ứng yếu hơn trước kia nhiều, dù sao cảm ứng nguy hiểm cũng cần tiêu hao lực lượng thần hồn.

Đáng thương cho Dương Dĩnh, bây giờ đang pháp phòng lo sợ núp sau một khối đá, đôi mắt trông chờ Tôn Văn hái xong Huyền Âm Thảo lập tức quay về. Thêm nữa màn đêm buông xuống, phương xa tiếng sói tru càng thường xuyên hơn, khiến cô kinh hồn táng đảm.

Đường Tiêu tìm được một khối đá to khô ráo, chuẩn bị nghỉ ngơi thì phát hiện không xa có hai ngọn đèn xanh không ngừng lắc lư. Qua trong chốc lát thì có càng nhiều ngọn đèn xanh, dường như từ bốn phương tám hướng vây lấy Đường Tiêu.

- Cha nó! Đâu ra nhiều sói vậy!?

Đường Tiêu ngây ngẩn. Chính lúc này. Một con sói hoang ra lệnh tổng tấn công, vô số sói hoang hú dài đáp lại sói hoang đầu đàn, tiếp theo cùng nhào hướng Đường Tiêu.

Đường Tiêu vắt giò lên cổ chạy, vừa chạy vừa cởi ra quần áo ném vào túi trữ vật. Khi mấy chục con sói hoang sắp đuổi kịp sau lưng hắn thì Đường Tiêu rút cuộc nhào vào trong hồ nước, dốc sức bơi hướng bờ bên kia.

Bầy sói hoang đứng ở bờ hồ, không cam lòng tru lên phương hướng Đường Tiêu biến mất, sau đó chậm rãi tản ra xa.

Đường Tiêu chửi ầm lên:

- Cha nó! Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh mà! Đường đường cường giả Địa Nguyên tam cấp vậy mà bị một đám sói hoang đuổi đến chật vật thế này! Sỉ nhục to lớn a!

May là mới rồi không ai thấy hắn chật vật, cho nên bây giờ Đường Tiêu không định đi tìm bầy sói hoang báo thù tìm về mặt mũi.

Đắn đo đến nguy hiểm dưới nước, Đường Tiêu không dám ở lại trong nước quá lâu. Hắn liều mạng bơi, tranh thủ nhanh chút bơi sang bờ bên kia.

Trong khi Đường Tiêu bơi thì cảm giác nguy hiểm lúc ban ngày lại lần nữa xuất hiện. Hơn nữa lần này, Đường Tiêu cảm nhận rõ nguy hiểm đó đang từ từ tới gần hắn!

Đường Tiêu ngừng bơi, để mình không động đập trong nước, tĩnh lặng cảm giác một chút biến đổi nguy hiểm dưới nước.

Quái vật không biết tên dưới nước cũng ngừng, nhưng không rời đi. Theo Đường Tiêu đoán thì chắc nó cách lòng bàn chân hắn sâu mấy chục thước.

Đường Tiêu chửi tục:

- Cha nó!

Đêm khuya không nhìn rõ động tĩnh dưới nước, lực cảm ứng yếu, phát ra cảm ứng mơ hồ, không biết đối phương rút cuộc là yêu vật gì, cho nên hắn không dám tùy tiện thăm dò.

Niệm lực không tới lúc bắt đắc dĩ thì không thể sử dụng nữa, lần này sẽ không có kỳ ngộ giống lần trước.

Người cứu mình rốt cuộc là ai?

Lúc này tốt nhất đừng nghĩ tới mấy vấn đề đó, trước tập trung giải quyết uy hiếp dưới chân đã.

Đường Tiêu ở trên mặt nước bình tĩnh bênh bồng nửa canh giờ. Ban đêm bênh bồng như vậy càng khiến người buồn ngủ, nhưng uy hiếp dưới chân cũng không động đậy, ngừng tại đó nửa canh giờ!

Cái này phiền phức rồi, nếu cứ ở trong nước thế này, Đường Tiêu nghi ngờ mình sẽ ngất xỉu. Nếu ngất trong chỗ này thì không thể tưởng tượng nổi hậu quả.

Không được, vẫn là tiếp tục bơi đi thôi!

Đường Tiêu suy đoán vật dưới nước nếu không dám tấn công thì chắc e ngại cái gì đó, một khi để nó cảm thấy hấn sợ thì nói không chừng sẽ tấn công ngay.

‘Lão ma! Lão ma!’

Một lũ thần thức của Đường Tiêu nhập vào Gia Hồ, chuẩn bị hỏi Áo Bì Lão Ma kiến thức rộng rãi hiện tại rốt cuộc là tình huống gì.

Áo Bì Lão Ma không có chút động tĩnh, dường như lão không tồn tại vậy.

Đột nhiên, Đường Tiêu cảm giác có chỗ nào là lạ, hình như thân thể đắm trong nước này...

Rất nhanh Đường Tiêu phát hiện ra nước biến thành đặc biệt dính đặc. Khi Đường Tiêu nâng tay lên, nươg ánh trắng nhìn thì, không ngờ chất lỏng nhỏ giọt từ bàn tay xuống chính là máu!

360. Chương 360: Đấu Thần Hồn Lực.

Sát Vương

Chương 360: Đấu thần hồn lực.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Chết tiệt! Đây là cái thứ gì!?

Nhìn xung quanh, Đường Tiêu mới phát hiện không biết tại sao mình ở trong một biển máu. Dưới ánh trắng đưa mắt nhìn bốn phía, khắp nơi đều là biển máu!

Đột nhiên dưới chân có thứ gì trơn trượt quần lấy mất cá chân Đường Tiêu, túm hấn xuống nước. Chìm vào máu loãng dính đặc, Đường Tiêu vội mở to hai mắt nhìn bên dưới, nhưng phía dưới tối đen không thể trông thấy thứ gì.

Đường Tiêu liều mạng vùng vẫy, động hai tay muốn trôi lên mặt nước. Nhưng cái thứ kia quần chặt lấy mất cá chân Đường Tiêu, còn vươn ra thứ gì đó quần lấy người hấn. Đường Tiêu hết sức giãy dụa nhưng vẫn không thể tránh thoát.

Trong một khoảnh khắc, Đường Tiêu rốt cuộc thấy rõ ràng. Bên dưới biển máu có một thứ đen thui đang bơi hướng tới mình, sau đó bỗng nhiên chộp vào mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu vươn tay ra sức kéo vật đỏ khỏi mặt mình. Tầm mắt hấn rốt cuộc rõ ràng chút, mượn xúc giác và thị giác yếu ớt, hấn phát hiện thứ chộp tới không ngờ là một cánh tay cụt!

Cha nó!

Đường Tiêu thẳm chữi, vội ném thứ đó sang bên, từ trên người rút ra một thanh trường kiếm, dùng sức chém đứt vật quần chân mình.

Đường như trường kiếm chém trúng nhiều thứ, chặt đứt hết tất cả. Người Đường Tiêu nhẹ hẫng, hấn vội cất trường kiếm, lần thứ hai dốc sức bơi lên mặt nước.

Rốt cuộc, Đường Tiêu đã trở lại bên trên, hấn mồm to thở hổn hển. Nếu mới rồi không thể trôi lên, Đường Tiêu nghi ngờ mình sẽ nghẹt thở chết đuối dưới nước.

Tất cả điều này rốt cuộc là tại sao?

Đường Tiêu vuốt mặt, mượn ánh trăng xem xét xung quanh. Quanh hồ nước vẫn là sắc đỏ máu, khiến người có cảm giác quái lạ khó chịu.

Ưc ưc ưc ưc

Vang lên tiếng bọt bong bóng, một cái đầu người bỗng trồi lên khỏi mặt nước bên cạnh Đường Tiêu. Một con mắt trắng dã treo lủng lẳng ngoài hốc mắt, không có nửa bên môi lộ ra răng trắng hếu, ổn định trên mặt nước xong nó thẫn thờ nhìn Đường Tiêu.

- What the hell? Bộ dạng chó má mà muốn hù đại gia người? Giết tiên sư bố nhà mày!

Đường Tiêu cười nhạt, trường kiếm chớp mắt xuất hiện bỗng chém vào đầu người quái dị. Tay nâng kiếm chém xuống, đầu người như dưa hấu bị chém thành hai nửa, sau đó chìm trong máu loãng.

Có càng nhiều tiếng bọt bong bóng sôi sục, càng nhiều đầu người nhô ra khỏi biển máu. Tất cả đầu người ổn định trên mặt nước xong đều quay đầu nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu rất nhanh hiểu được, tình cảnh trước mắt tuyệt đối không phải là chân thực. Nếu không phải mộng thì chắc là dưới mặt nước, cái con Thủy Yêu kỳ lạ luôn ngừng dưới chân hấn đã phát động công kích ảo cảnh!

Nếu là vậy thì, tin tưởng tương đương với thua nó, rất có thể vĩnh viễn bị nó vây tại đây không thể rời đi.

Đường Tiêu cố gắng phân biệt phương hướng, sau đó dốc sức bơi tới hướng hấn cho rằng là bờ bên kia. Chỉ cần có thể rời khỏi vùng nước này, chắc có thể thoát khỏi công kích của Thủy Yêu không biết tên dưới mặt nước.

Vô số cái đầu trên mặt đầy máu loãng thấy Đường Tiêu bắt đầu bơi thì cũng bơi theo. Đường Tiêu nhanh chóng nhanh, Đường Tiêu dừng lại chúng cũng ngừng. Hơn nữa từ đầu tới cuối tất cả đầu người đều nhìn chăm chăm Đường Tiêu.

- Đi chết đi!

Đột nhiên Đường Tiêu vọt lên vung trường kiếm chém mấy cái đầu trên mặt nước. Hấn không biết tổng cộng chém bao nhiêu cái đầu người, cuối cùng mệt mỏi và buồn ngủ rơi vào biển máu.

Mệt quá! Thật muốn nhắm mắt ngủ một giấc...

Không thể!

Đường Tiêu mạnh tát mặt mình, nhéo khắp người muốn để mình tỉnh lại.

Bàn tay đánh trên mặt có cảm giác chân thật, thậm chí mang theo mùi máu, nhéo người cũng thấy rất đau, không giống trong mộng chút nào.

Loại cảm giác này thật khiến người bức bối. Biết rõ trước mắt mình đều là ảo giác nhưng không thể thoát ra khỏi đó.

Ảo giác thật ra là cảm giác của chính mình. Nếu không có cảm giác thì không tồn tại ảo giác.

Thủy Yêu dưới mặt nước, mộng ma địa khí tăng đều lợi dụng điểm này tấn công nhân loại.

- Tỉnh táo lại! Tỉnh táo nào!

Đường Tiêu cố gắng để mình bình tĩnh lại, ngừng tất cả suy nghĩ, tựa như lúc đầu ở trong hắc ám hư không tránh né mấy hư không thanh táo giả vậy.

Tất cả suy nghĩ dao động, tất cả năng lượng, trong khoảnh khắc này đều tĩnh lặng, giống như thế giới đã chìm vào hắc ám hư không.

Khi Đường Tiêu lần nữa mở to đôi mắt, phát hiện mình vẫn đang trôi nổi trên mặt nước, máu loãng, đầu người xung quanh đều biến mất bóng dáng. Trăng treo trên bầu trời chiếu xung quanh sáng tỏ.

Nhưng uy hiếp dưới bàn chân vẫn không giải trừ.

Đường Tiêu không thêm để ý Thủy Yêu, nắn nữa phân biệt rõ phương hướng xong tiếp tục bơi qua bờ bên kia.

Một canh giờ sau, Đường Tiêu gân cốt rã rời bơi qua bờ hồ phía đối diện. Hắn tìm chỗ khô ráo chút, lấy ra khăn lông từ túi trữ vật, lau khô thân thể.

Phương xa mơ hồ truyền đến tiếng sói hoang tru lên, dường như mới chúng vừa rời khỏi nơi đây.

Xuống núi ư? Hay nghỉ ngơi một đêm rồi đi tiếp?

Đường Tiêu đập trúng thứ gì đó, hơi trơn, còn có tiếng xương cốt đứt gãy. Đường Tiêu bản năng nhìn xuống dưới chân. Không ngờ đó là bộ xương người mới mẻ, thịt bên trên đều bị cắn ăn hơn phân nửa, khắp nơi rải rác nội tạng, tóc.

Trông giống một cô gái.

Có người ở đây bị sói hoang ăn?

Là ai?

Không phải Dương Dĩnh đã xuống núi rồi sao?

Tiêu rồi. Chắc là sau khi trời tối, bầy sói hoang ẩn hiện, một mình cô ở đây...

Không nên để cô ấy một mình xuống núi.

Trong lòng Đường Tiêu dâng lên nỗi hối hận khó hình dung. Dù gì Dương Dĩnh vì giúp hắn mới vào trong rừng sâu núi thẳm, không ngờ hại cô chết oan.

Hắn đang suy nghĩ có nên thu nhặt những khúc xương này mang xuống núi, bỗng phát hiện mặt đất dưới chân kỳ kỳ, dường như truyền đến tiếng gì đó quái lạ. Đường Tiêu nằm xuống, tai dán sát mặt đất cẩn thận nghe thanh âm lạ lùng, dường như là tiếng nước chảy, lại giống nước máu nhỏ giọt.

Đường Tiêu lắc đầu, đứng dậy, đang định tiếp tục mặc đồ thì tiếng nước dưới chân ngày càng vang, rất nhanh từ dưới lòng đất truyền lên mặt đất. Đường Tiêu cúi đầu nhìn, phát hiện mặt đất dưới chân biến thành chất lỏng, hiện ra từng vòng xoáy. Những vòng xoáy này biến ngày càng lớn.

Khoảnh khắc, Đường Tiêu đột nhiên rơi xuống, người lần thứ hai tắm trong mặt nước lạnh lẽo. Đưa mắt nhìn bốn phía, Đường Tiêu phát hiện mình vẫn đang trôi nổi trong nước! Còn là tại chỗ một canh giờ trước xảy ra ảo giác!

Chết tiệt, không ngờ vẫn không tỉnh lại!

Thủy Yêu này dường như còn lợi hại hơn mộng ma trong địa khí tầng. Không ngờ nó đem một tia ý niệm lo lắng Dương Dĩnh trong tiềm thức của Đường Tiêu sử dụng ra ngoài.

- Muốn so đấu thần hồn lực với ta ư!?

Đường Tiêu xác nhận mình vẫn đang trong ảo cảnh, chưa từng rời đi, tâm tình trở nên bình thản.

Không ai đáp lại Đường Tiêu.

Nếu xung quanh đều là ảo giác, là kết quả ý niệm trong đầu Đường Tiêu, vậy cần gì bị người khổng chế chứ? Nhanh bơi qua bờ, có lẽ Dương Dĩnh còn chưa chết đâu.

361. Chương 361: Tỉnh Lại.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 361: Tỉnh lại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu quát to một tiếng:

- Lên!

Hắn bay khỏi mặt nước, người bồng bềnh giữa không trung.

Đường Tiêu lại lần nữa quát:

- Lực lượng!

Thông qua thần hồn huyền tưởng mình có lực lượng cường đại không gì sánh kịp, dời núi lấp đất đều không thành vấn đề.

Rất nhanh, trong người Đường Tiêu tràn ngập lực lượng, mạnh đến mức thân thể hắn sắp không chứa nổi.

- Hình thể, dài!

Đường Tiêu đột nhiên nắm tay lại, thân thể bỗng dài ra. Theo lực lượng lấp đầy, tốc độ người hắn dài ra ngày càng nhanh. Khi hắn lần nữa nhìn xuống dưới chân, phát hiện con sông lớn chừng mấy ngàn thước trông như biến thành cái mương nhỏ xíu.

Đường Tiêu đột nhiên gầm một tiếng:

- Đi chết đi!

Đột nhiên hắn một đấm đánh vào dưới chân mình, cả Tinh Võ Sơn bị đập ra cái hố to, nguyên sơn cốc lớn bị một quyền đánh nát.

Bên tai vang thanh âm kỳ quái, Đường Tiêu lần nữa tỉnh táo.

Hắn vẫn đang bồng bềnh trên mặt nước, nhưng lần này hắn thật sự đã tỉnh lại.

Nguy hiểm dưới chân biến mất, tuy nhiên Đường Tiêu thấy mệt rũ rời, không phải thể xác mà thần hồn vô cùng mệt mỏi.

Đường Tiêu không dám ngừng lại, dùng sức vung tay đập chân, liều mạng bơi tới bờ sông bên kia. Trong lúc bơi hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, vô tình phát hiện dường như trên bầu trời lơ mơ xuất hiện dị tượng kỳ lạ. Trên đỉnh đầu Đường Tiêu, trời sao sâu thẳm xuất hiện một chuỗi văn tự cổ đại màu đen dài ngoằng, đang không ngừng nhấp nháy. Bởi vì là đêm khuya, vốn trời sao đã tối rồi, nếu không phải thị giác nhạy, người có trực giác mạnh thì rất khó phát hiện một chuỗi văn tự đen dài sâu thẳm còn không ngừng nhấp nháy.

Xem tần suất thì dường như những văn tự này mỗi cách một giây sẽ nhảy một lần, giống như trang bị máy tính thời gian vậy.

Đường Tiêu rất nghi ngờ phải chăng mình vẫn còn trong ảo giác? Trên trời sao sâu thẳm những văn tự nhấp nháy kỳ lạ khiến Đường Tiêu cảm thấy hơi bất an. Hắn cúi đầu, cố gắng không suy nghĩ những điều này, bỗng bơi nhanh hướng đối diện.

Một canh giờ sau, Đường Tiêu cạn kiệt sức lực bơi đến bờ sông bên kia. Khi hắn dốc sức leo lên bờ thì không còn sức lực đứng dậy nữa, nằm ngã ra đất hôn mê. Thân thể quá độ mệt mỏi sẽ hôn mê, thần hồn quá mệt mỏi sẽ hôn mê. Bây giờ thể xác và thần hồn của Đường Tiêu đều rất mệt, cho nên hắn tiến vào trạng thái hôn mê sâu.

Dương Đình luôn núp sau tảng đá không dám chớp mắt ngủ, nghe tiếng động Đường Tiêu làm ra thì vội vàng chạy tới. Cô phát hiện Tôn Văn trần truồng nằm úp sấp trên bờ không động đậy, dường như đã ngất xỉu. Dương Đình lần đầu tiên thấy đàn ông không mặc áo, hơi xấu hổ, vội quay lưng đi kêu vài tiếng ‘Tôn sư huynh’, kết quả không ai đáp lại.

Dương Đình không thể không tiến lên trước, từ túi trữ vật lấy ra bộ đồ lót của mình đắp trên mông Đường Tiêu, mới tiến lên đẩy ra hần nằm lật ngửa trên mặt đất.

Nhưng Đường Tiêu không động đậy, dường như đã chết.

Dương Đình tổn sức chín trâu hai hổ mới rút cuộc lật người Đường Tiêu qua, kết quả khiến đồ lót cô đắp trên mông Đường Tiêu bị dè.

Dương Đình liếc mắt qua thấy chỗ đen đen trên người Đường Tiêu dường như núp con quái vật giống rùa lại như rắn, xấu hổ quá vội túm lấy đồ lót bên dưới mông Đường Tiêu đắp lên người quái vật. Cô che lấp nó rồi mới tỉnh tâm một chút.

Kêu Đường Tiêu mãi không thấy hần tỉnh, Dương Đình chỉ đành canh giữ bên người hần. Vốn tưởng hần từ bờ bên kia bơi về sẽ ỉnh tăng thêm can đảm, không ngờ bây giờ là tình huống như thế này.

Phương xa vẫn vang tiếng sói hoang tru, không biết chúng nó có tới bờ sông uống nước không. Dương Đình chần chờ thật lâu sau, mất nhiều sức lực kéo Đường Tiêu qua tảng đá lúc trước cô ẩn núp, rồi mới ngẩn ngơ nhìn không khí.

Dương Đình ngày càng buồn ngủ nhưng không dám ngủ. Ngẫu nhiên cô sẽ lay Đường Tiêu, hy vọng hần tỉnh lại trò chuyện với cô, tăng thêm can đảm, nhưng lần nào cũng thất vọng. Rốt cuộc khi Dương Đình lần nữa đẩy Đường Tiêu thì nằm sấp trên người hần, thiếp ngủ.

Khi Dương Đình lần nữa tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô phát hiện mình nằm ngủ trên người Tôn sư huynh lỏa thể, xấu hổ đến mặt đỏ rực. May là Đường Tiêu chưa tỉnh nên Dương Đình yên lòng chút.

Dụi mắt, Dương Đình bản năng liếc mắt thân thể Đường Tiêu, trông thấy cái vật kia thì rất là kinh ngạc.

Xuân mộng bất giác hiểu, thụ nhất căn điều, dạ lai vân vũ thanh, hoa lạc biết nhiều ít.

Vốn trên người Đường Tiêu cái chỗ bị đồ lót của Dương Đình che lấp, chẳng biết vì sao mà đồ lót trượt sang bên, cái vật giống cây cột nâng cao cao, xem rất là quái dị.

Không ngờ thất lưng đàn ông có quái vật như vậy? Bình thường sao không thấy y bào nhô ra nhỉ?

Trừ phi đây là kỳ vật trong truyền thuyết dùng để khi dễ con gái? Dương Đình nghĩ tới đây tim đập rộn rã.

Đây đương nhiên là hiện tượng sinh lý buổi sáng cương của Đường Tiêu, khiến Dương Đình lúc trước chưa từng thấy tình hình này hù dọa giật nảy người, suýt chút kêu ra tiếng, may mà cô kịp bịt miệng mình.

Mặt Dương Đình đỏ bừng, chần chờ một lát, vội túm đồ lót trên mặt đất chuẩn bị che đi cây cột. Nhưng khi đồ lót của cô sấp thả xuống thì đột nhiên chần chờ, lại nhìn một cái Đường Tiêu, phát hiện hần ngủ say chưa tỉnh nên nổi lá gan thập thò dán sát vào, khoảng cách gần cần thận quan sát cây cột quái lạ này.

Dương Đình nghĩ, hèn chi con trai có thể đứng tiểu, ra là vì có thứ này! Thật là tiện hơn làm con gái nhiều. So với khe hở của mình mỗi lần đều khiến mông ướt đầm thì tốt hơn gấp nhiều lần, nếu mình cũng có thứ này thì tốt biết mấy.

Dương Đình đang suy nghĩ về việc này thì đột nhiên cảm thấy lỗ hồng của mình bỗng dưng ngứa ngứa, cảm giác rất lạ. Dương Đình lại quan sát cây gậy một lúc, cảm giác như có ai nhìn mình. Cô bản năng ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Văn, kết quả phát hiện ánh mắt Tôn Văn sáng ngời nhìn mình.

Dương Đình há to miệng, vẻ mặt kinh hoàng xen lẫn lúng túng:

- A! Tôn sư huynh...huynh tỉnh rồi?

- Trời sáng rồi.

Kỳ thật Đường Tiêu chỉ vừa tỉnh dậy, mới mở mắt ra phát hiện Dương Dĩnh đang cúi đầu nghiên cứu cái kia của mình, đang lấy làm lạ thì Dương Dĩnh quay đầu cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

- Ủ, trời sáng, tối hôm qua hình như sư huynh hôm mê.

Dương Dĩnh vừa nói vừa đem áo lót thả xuống cây cột của Đường Tiêu, không biết có phải vì lòng hoảng loạn rồi rã hay kinh nghiệm không đủ, không che được cây gậy mà phủ mặt dưới gậy.

Dương Dĩnh vội túm lấy áo lót của mình chuẩn bị lại che lấp cái thứ khiến cô rất lúng túng. Kết quả tay chớp lấy kéo theo ‘trứng’ của Đường Tiêu, khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt hú thảm thiết.

Thật là đau ‘trứng’ chết mất!

Dương Dĩnh vội thả tay ra, kinh khủng cộng thêm bất an, xấu hổ xin lỗi nhìn Đường Tiêu, dường như không biết làm sao.

- Sư muội vẫn không đi à? Sao còn ở lại đây?

362. Chương 362: Xuống Núi.

Sát Vương

Chương 362: Xuống núi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu bình tĩnh, kiềm nén đau đớn từ trong túi trữ vật lấy ra quần áo, vừa mặc vào vừa nói chuyện với Dương Dĩnh, tránh cho cô quá mức lúng túng.

- Ta...ta...

Dương Dĩnh liếc Đường Tiêu một cái, vội xoay người ngồi xuống sau tảng đá.

- Hôm qua lúc ta xuống núi ở nghĩa địa gặp phải một bầy sói hoang.

- Ồ? Sói hoang?

Đường Tiêu bỗng nhớ tới đêm qua ảo giác ra bộ xương, bây giờ Dương Dĩnh bình yên vô sự, hắn như trút xuống gánh nặng.

Thủy Yêu đáng ghét, lần này chịu thiệt vào tay nó không nhỏ, đợi thu thập đủ dược liệu, nuốt vào hồn tinh cường đại, sau này phải trở về cho nó biết tay.

Dương Dĩnh nói tiếp:

- Ủ, ta hơi sợ, cho nên quay về đây, muốn đợi huynh hái dược xong trở về cùng nhau xuống núi.

- Ta ở bờ bên kia cũng gặp phải bầy sói hoang, thật không ngờ chỗ này có nhiều sói hoang đến vậy.

Đường Tiêu nhân lúc nói chuyện rút cuộc mặc đồ xong.

- Đúng thế, làm ta sợ muốn chết. Tối hôm qua đám sói này hú cả đêm, sáng sớm mới yên tĩnh lại.

- A...là ta không nên để một mình muội tại đây.

Đường Tiêu xin lỗi Dương Dĩnh, sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Một cô gái xinh đẹp như vậy nếu bị sói hoang cắn thành bộ xương thật khiến người đáng tiếc.

Dương Dĩnh đánh giá Đường Tiêu từ từ xuống dưới, có lẽ vì liên tưởng bộ dáng mới rồi hắn không mặc quần áo, mặt hơi đỏ hồng nói:

- Không sao! Thật ra người luyện võ chúng ta không nên sợ mấy con sói hoang này.

Bình thường Tôn Văn luôn theo đuổi Triệu Thanh, hơi cố ý trốn tránh Dương Dĩnh. Hôm nay cô lén nhìn thân thể Tôn Văn, còn bắt ‘trứng’ của hắn, mà hắn không tỏ vẻ giận dữ chút nào. Trong lòng Dương Dĩnh có chút đắc ý, thầm nghĩ, nếu Triệu Thanh biết những chuyện này phải chăng sẽ tức đến mũi nổ tung nhỉ?

Đường Tiêu nhìn chằm chằm Dương Dĩnh, dường như đang xác nhận đây không phải là ảo giác.

- Cô không có việc gì thì tốt rồi.

Cảm nhận ánh mắt ân cần và lời nói của Tôn Văn, trong lòng Dương Dĩnh dâng lên nhè nhẹ hạnh phúc. Thấy hắn nói năng như vậy coi như đáng giá cô một đêm lo âu hoảng hốt.

.....

Hai người nói chuyện, lại đi bờ sông rửa mặt, Dương Dĩnh từ túi tùy thân lấy ra chút hoa quả cho Đường Tiêu ăn. Đường Tiêu phát hiện cô không có túi trữ vật nên tiện tay tặng ột cái. Ở Tứ Quý thành Đường Tiêu lục tìm được không ít mấy thứ này.

- Là túi trữ vật!

Dương Dĩnh nhận lấy món quà này thì rất hưng phấn. Bình thường thì khi cô được thân phận kiếm sư rồi ở trong tông mới phát ột túi trữ vật, nhưng ít nhất phải cần tới mười năm, hai mươi năm, mà cũng chưa nhất định.

Đường Tiêu hỏi Dương Dĩnh:

- Có biết dùng không?

Dương Dĩnh lắc đầu:

- Không rành lắm.

- Ta dạy cho cô.

Có Đường Tiêu dạy bảo, Dương Dĩnh nhanh chóng nắm giữ cách sử dụng túi trữ vật. Sau đó cô thử bỏ đồ vào trong, lấy nó ra, cực kỳ hưng phấn, ánh mắt nhìn Đường Tiêu càng thêm dịu dàng.

Dương Dĩnh hỏi Đường Tiêu:

- Tôn sư huynh lấy nó từ đâu vậy?

- Lúc trốn ra khỏi thành, nhặt được từ thân thể mấy người bị hồn thi cắn chết.

- Vậy chắc là mạo hiểm lắm hả? Sư huynh kể cho ta nghe đi.

Dương Dĩnh nhìn chằm chằm Đường Tiêu, dường như không kiên dè cái gì nữa.

Đường Tiêu cười cười, đứng lên:

- Trên đường xuống núi ta kể cho nghe.

Hai người một đường xuống núi, khi đi qua nghĩa địa thì hết sức cẩn thận, nhưng không gặp phải đàn sói hoang nữa. Đường Tiêu vừa kể cho Dương Dĩnh chuyện trong Tứ Quý thành vừa cùng cô xuống núi.

Giữa trưa khi hai người trở về tông thì quan hệ rõ ràng thân mật hơn ngày hôm qua lên núi nhiều. Trước kia Dương Dĩnh chỉ cảm thấy con người Tôn Văn tốt bụng, làm người lương thiện chính trực. Hôm nay cô mới phát hiện, Tôn sư huynh chẳng những con người tốt, còn rất thông minh và dũng cảm, trong lòng cô càng thích hắn hơn.

Mọi người trong viện tụ tập ăn cơm trưa, đang bàn tán Tôn Văn và Dương Dĩnh đi đâu, lập tức thấy hai người cười nói từ ngoài viện đi vào.

Ca ca của Dương Dĩnh là Dương Phàm vội đứng dậy hỏi cô:

- Tối hôm qua hai người đi đâu đó? Sao một đêm chưa về?

Triệu Thanh mặt đầy lo lắng cũng đứng lên đi hướng Đường Tiêu.

Phát hiện Đường Tiêu và Dương Đình cười cười nói nói cùng đi trở về, hơn nữa biểu tình của Dương Đình có chút ngại ngùng, trong lòng Triệu Thanh thầm oán.

Dương Đình vội vàng giải thích với ca ca Dương Phàm:

- Đi lên núi hái thuốc, gặp phải bầy sói nên trốn trên đỉnh núi một đêm.

- Ô! Hai người ở trên núi một đêm, không xảy ra chuyện gì chứ?

Mọi người cùng ăn cơm trưa lập tức nhiều chuyện cười rộ lên.

Dương Đình vẻ mặt đầy hạnh phúc, dối nói:

- Liên quan gì các người chứ?

Triệu Thanh nhỏ giọng hỏi Đường Tiêu, dường như sắc mặt không tốt lắm: đọc truyện mới nhất tại .

- Tôn sư huynh, cả đêm huynh ở chung với nàng ta?

Đường Tiêu thấy Triệu Thanh biểu hiện hơi ghen, thuận miệng lừa cô vài câu:

- Trên đỉnh núi có cái hồ, ta qua hồ hái thuốc. Cô ấy ở bờ bên kia, sáng sớm ta mới quay về bên bờ này.

Nghe thế sắc mặt Triệu Thanh mới đỡ hơn, nói chuyện với Đường Tiêu một lát, cô kéo tay áo hắn dẫn tới ngồi xuống cạnh mình, sau đó lấy cái bát, đi nhà bếp bới cơm cho hắn. Vừa lúc cô gặp phải Dương Đình cầm hai chén cơm đi ra khỏi nhà bếp. Triệu Thanh và Dương Đình ánh mắt nhìn nhau tràn đầy địch ý rồi phải gật đầu cười với nhau. Khi Triệu Thanh bưng chén cơm tới cho Đường Tiêu thì phát hiện hắn đã ăn rồi, hiển nhiên Dương Đình thuận tay mang một chén cho Đường Tiêu.

May là Đường Tiêu sức ăn lớn, nuốt hai chén cơm thậm chí là thêm mấy chén cũng không thành vấn đề. Còn có hai cô gái một trái một phải ngồi bên cạnh gấp đồ ăn vào bát cho hắn. Ba tên con trai khác thấy tình hình này vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, thường trêu chọc vài câu. Nhưng Dương Đình, Triệu Thanh không dễ chọc, lập tức dùng ngôn ngữ đánh trả, lúc này hai người kết thành minh hữu cộng đồng đánh giặc ngoài.

Liễu Yên ngồi đối diện thấy Triệu Thanh, Dương Đình đem đồ ngon gấp hết vào chén 'Tôn Văn', rất là không vui chu môi. Tỷ tỷ của Liễu Yên là Liễu Phi neho mắt cười, hiển nhiên thấy ra hai cô gái đang lấy lòng vị Tôn sư đệ này, thậm chí kỳ quái Tôn sư đệ thành thật, lương thiện sao đột nhiên biến thành công tử phóng đảng.

Đường Tiêu đem đồ ngon hai cô gái gấp ình chuyển sang chén của Liễu Yên, thế này thì cái môi chu của cô bé mới hạ xuống, rất là vui vẻ cảm ơn Tôn sư huynh, còn đặc ý liếc hai vị sư tỷ.

- Sao ta cứ cảm giác hôm nay trên đầu Tôn sư đệ nở hoa đào?

- Đúng thế, mấy vị sư tỷ, sư muội thật không công bình, sao chỉ lo ình Tôn sư đệ thế. Ba người bọn ta sau này chắc khỏi cần ăn cơm.

Ba tên con trai trong viện kiểm không được bắt đầu kháng nghị.

363. Chương 363: Cực Âm Dục Dịch.

Sát Vương

Chương 363: Cực Âm Dục Dịch.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dương Đình lớn tiếng tuyên bố:

- Ba người các người sau này vào bếp ăn thì được rồi!

Triệu Thanh dùng từ ngữ càng sắc bén:

- Không, ba người họ chỉ có thể ăn đồ thừa!

Ba tên con trai lập tức hú hét:

- Trời không có mắt a!!!

Đường Tiêu cười lắc đầu. Hắn không cố ý tán gái, nhưng mấy sư muội này chẳng biết tại sao tự động dán lên, có thể trách hắn sao?

.....

Ăn cơm xong không lâu sau, mọi người đang ngồi ở bàn ăn trò chuyện thì đệ tử hạch tâm Bồ Chân đột nhiên tiến tới. Gã tập trung tám đệ tử trong viện, tuyên bố với mọi người, nói Hoa Nghĩa chết rồi từ nay gã tới làm quản sự nơi này. Tiếp theo gã đọc một số quy tắc mới, để mọi người sau này làm theo.

Tuy Đường Tiêu không quá thích Bồ Chân này nhưng tạm thời không muốn gây chuyện khiến người trong tông quá chú ý mình. Hắn cùng các đệ tử cùng viện nghe Bồ Chân giáo dạy xong trở lại gian phòng của mình.

Đi vào phòng, Đường Tiêu đóng cửa lại, đem dược liệu mua được và Huyền Âm Thảo đã hái ném vào trong Gia Hồ, một lũ thần hồn cũng tiến vào trong.

Đường Tiêu chỉ một đồng dược liệu, hỏi Áo Bì Lão Ma:

- Các dược liệu khác đã đầy đủ, nhưng quản sự dược phòng nói chưa từng nghe qua Cực Âm Dược Dịch, hỏi ta có phải là viết sai rồi.

Áo Bì Lão Ma mỉm cười, biểu tình có chút quái:

- Cực Âm Dược Dịch phải tự mình lấy, muốn mua cũng không có.

Đường Tiêu vội hỏi:

- Tự lấy? Lấy ở đâu?

Áo Bì Lão Ma sờ râu, biểu tình càng quái dị hơn:

- Cực Âm Dược Dịch đương nhiên phải đi chỗ cực âm lấy mới được.

Đường Tiêu kiểm không được bực mình hỏi:

- Ngài có thể nào nói hết một lần cho rõ không? Chỗ cực âm là ở đâu chứ?

Nếu không phải vì trở về Áo Bì Đảo cần cầu Áo Bì Lão Ma này, hắn chắc chắn sẽ lao qua đánh lão một trận, hoặc ném lão vào linh khí luyện thành hồn tinh.

Áo Bì Lão Ma vầy vay với Đường Tiêu:

- Tiểu hữu, ngươi lại đây.

Đường Tiêu đành đem lỗ tai đưa qua, thăm nghĩ trong Gia Hồ này không ai có thể nghe trộm, Áo Bì Lão Ma thật đúng là làm chuyện thừa.

- Chỗ cực âm là ở dưới rún thiếu nữ ba tấc, giữa hai chân, gọi chuyên nghiệp là bình đài hái dược...

- Cực Âm Dược Dịch tức khi thiếu nữ tình động thì bình đài ứa ra thuần dịch. Nhớ kỹ, là thuần dịch mà không phải tinh dịch.

- Chết tiệt, Cực Âm Dược Dịch không ngờ chính là...

Đường Tiêu nghe Áo Bì Lão Ma thăm thì nói xong thì cực kỳ chấn kinh, không chỉ chấn kinh mà mặt cũng đỏ lên.

Áo Bì Lão Ma lại dặn Đường Tiêu lần nữa:

- Nhớ kỹ, phải là xử nữ, tuổi càng nhỏ càng tốt.
- Nhỏ cỡ nào? Ba tuổi, hai tuổi cũng được?
- Đương nhiên có thể, chỉ cần người nghĩ cách cho nó ra là được.

Đường Tiêu nghe thế suýt đập đầu xuống đất. Áo Bì Lão Ma cung cấp phương thuốc thật là quá tà ác, khiến hắn rất nghi ngờ động cơ của Áo Bì Lão Ma và hiệu quả Âm Cực Đan này.

Đường Tiêu cảm thán nói:

- Hèn chi có tin đồn người thích nuốt bé gái, thì ra người chính là đại dâm ma!
- Cha nó! Là tên nào bôi xấu thanh danh lão ma ta? Lão ma chưa bao giờ nuốt bé gái, thương chúng còn không hết nữa là!

Áo Bì Lão Ma bị chọc giận, đây là lần đầu tiên Đường Tiêu thấy lão tức giận.

- Đan dược này khó luyện quá! Huyền Âm Thảo suýt chút hại mạng Dương sư muội ta, cái Cực Âm Dược Dịch này khiến ta đi đâu tìm chứ?

Đường Tiêu lắc đầu, vẻ mặt buồn phiền nhìn Áo Bì Lão Ma.

- Đương nhiên là tìm các sư tỷ, sư muội của người rồi.

Tuy Áo Bì Lão Ma không thể rời khỏi Gia Hồ nhưng nắm tình hình bên ngoài rõ như lòng bàn tay.

Đường Tiêu nhíu mày:

- Kiểm bọn họ...

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở Đường Tiêu:

- Có hai người đang cố gắng lấy lòng người thôi, người tìm bọn họ cũng không cần dùng sức mạnh rồi.

Đường Tiêu rất là nghi ngờ nhìn Áo Bì Lão Ma:

- Âm Cực Đan của người thật sự có thể ức chế nổ tan xác?

Áo Bì Lão Ma lắc đầu nói:

- Lão ma lừa người làm gì? Hiện tại phân thân lão ma chưa tìm đủ, không thể sống lại. Nếu lừa người, người đem Gia Hồ này đào hồ chôn, lão ma sẽ lại là nhiều năm khó thấy ánh mặt trời.

Đường Tiêu trừng lão nửa ngày, cảm thấy lão nói rất có lý. Nếu lão dám lừa Đường Tiêu, bây giờ hắn lập tức có cách trị lão.

Đường Tiêu không còn cách nào khác, đành hỏi lại Áo Bì Lão Ma, nếu không thì tất cả cố gắng trước đó đều uổng công:

- Cần bao nhiêu?
- Một viên đan dược cần ít nhất một bình Cực Âm Dược Dịch mới được.

Áo Bì Lão Ma ngón tay chỉ trước mặt, một đan bình xuất hiện trước mắt lão, ném cho Đường Tiêu.

- Tổ cha nó! Một đan dược cần nhiều dược dịch như vậy? Người cho họ là bò sữa chắc?

Đường Tiêu lắc đầu nguây nguây, loại chuyện này quá xấu xa, sao có thể mở miệng hỏi người ta?

Áo Bì Lão Ma cười cực kỳ rạn rở:

- Người mới là bò sữa.
- Người đi chết đi!

Áo Bì Lão Ma chỉ lỗ tai mình:

- Nghe xem, mới đây đã có người đưa dược vào kia?

Đường Tiêu cẩn thận nghe, quả nhiên có tiếng gõ cửa. Thần hồn hắn quay về bản thể, mở ra cửa phòng, là Triệu Thanh tới đây.

- Sư huynh bị bệnh à? Ngày hôm qua đi hái thảo được gì vậy?

Triệu Thanh cầm một ít trái cây đỏ hồng hái từ núi, đi vào phòng Đường Tiêu. Rất rõ ràng, cô chỉ là tìm có kiếm Đường Tiêu thôi.

‘Tiểu cô nương này chắc mới mười lăm, mười sáu tuổi? Người nghĩ cách nào lấy chút Cực Âm Dược Dịch của cô ta đi. Chỉ có Âm Cực Đan mới triệt tiêu dương khí trong hồn tinh, khiến người không nổ tan xác.’

Giọng của Áo Bì Lão Ma truyền âm vào ý niệm của Đường Tiêu.

Đường Tiêu dùng ý niệm đáp lại Áo Bì Lão Ma.

‘Biến đi!’

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở Đường Tiêu.

‘Người không muốn quay về Áo Bì Đảo à?’

Đường Tiêu thở dài. Không nghe lời lão ma thì không biết tới ngày tháng năm nào mới quay về Áo Bì Đảo. Nghe lời lão ma thì sẽ phải xuống tay với các sư tỷ, sư muội, hơn nữa việc này có chút xấu xa.

Âm Cực Đan đó thật là có hiệu quả phòng ngừa nổ xác sao? Chỉ có thử qua mới biết được.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể trước để Triệu Thanh hỗ trợ chế tạo ra viên thứ nhất, nếu thật sự có tác dụng thì tính bước kế tiếp vậy.

Đường Tiêu không phải tên mù, đương nhiên biết thuần dịch trong miệng Áo Bì Lão Ma là thứ gì, lần trước có thấy từ chỗ công chúa Dục Thai rồi. Thân thể thiếu nữ cực kỳ nhạy cảm, chỉ đụng nhẹ liền sinh ra nhiều thuần dịch, thậm chí người không cần đụng, chỉ cần tuốt quần nhìn chỗ cực âm của cô ấy là nó sẽ không ngừng tuôn trào ra.

364. Chương 364: Nhờ Sư Muội Giúp

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 364: Nhờ Sư Muội Giúp

Triệu Thanh rất lo lắng hỏi Đường Tiêu:

- Sư huynh thở dài chuyện gì thế?

Lúc trước quan hệ Triệu Thanh với Tôn Văn chỉ hơi tốt chút thôi. Cô biết Tôn Văn theo đuổi mình, nhưng đối với Tôn Văn thì vẫn chần chờ do dự. Bây giờ biết người này không phải Tôn Văn, cô lại không kiềm được muốn chủ động tiếp cận hắn.

Người đàn ông bí ẩn, có quá khứ thì sẽ có sức hấp dẫn rất lớn với con gái, đặc biệt là Đường Tiêu bị người Tinh Hoàng Tông xưng là Kiếm Thần, còn cứu cô mấy lần. Một người đàn ông cường đại mà quả cảm như vậy, làm sao không thích cho được?

Đường Tiêu chần chờ nửa ngày, quyết định mở miệng:

- Có một việc cần sư muội giúp cho.

Triệu Thanh là thích hợp nhất. Chỉ mình cô biết thân phận thật sự của hắn, nếu tìm thiếu nữ khác thì chắc chỉ có nước cưỡng ép mới được đến những Cực Âm Dược Dịch này. Đương nhiên dưới tình huống cưỡng ép rồi cuộc có được đến dược dịch thượng đẳng hay không, Đường Tiêu cũng không chắc chắn. Chẳng phải có câu răn sao? Dưa hái xanh không ngọt.

Triệu Thanh vội đáp lời Đường Tiêu:

- Mời sư huynh nói đi, chỉ cần Thanh nhi có thể làm được thì sẽ hết sức hỗ trợ.

Khó được Đường Tiêu mở miệng mời cô hỗ trợ, cơ hội có thể lấy lòng hần như vậy sao Triệu Thanh bỏ qua được?

- Muội biết đó, ta không phải Tôn Văn thật sự mà là một hồn thi, phải nuốt hồn tinh trong linh khí mới hồi phục thực lực được. Nhưng nuốt quá nhiều hồn tinh thì thân thể ta sẽ tự nổ. Lý do nổ là vì dương khí trong thân hồn quá nặng, cho nên cần một ít âm khí điều hòa.

Đường Tiêu cố gắng nghiêm trang kể lại phương thuốc của Áo Bì Lão Ma cho Triệu Thanh nghe, cuối cùng nói đến căn nguyên Cực Âm Được Dịch.

Mới đầu Triệu Thanh rất nghiêm túc nghe Đường Tiêu kể, tới khi hần nói đến xuất xứ Cực Âm Được Dịch thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực. Tuy cô còn không hiểu lắm việc nam nữ hợp thể, nhưng có cô gái nào không biết chỗ mẫn cảm đó chứ?

Triệu Thanh nhỏ giọng nói:

- Tinh dịch đó là...thuần dịch?

Đường Tiêu gật đầu:

- Ừm.

Triệu Thanh sắc mặt chần chờ nói:

- Huynh tự ra tay?

Mặt Đường Tiêu lại lần nữa đỏ bừng, lòng thầm mắng Áo Bì Lão Ma ngàn lần, ngoài miệng thì nói:

- Ta không tiện làm lắm, muội tự làm đi, nếu quá khó xử thì thôi.

Triệu Thanh thấy ra Đường Tiêu không phải loại người âm hiểm, không có ý định quấy rối cô, mà cô thì rất muốn có thể giúp đỡ hần, cho nên vội nói:

- A, ta...ta...nghĩ cách thử chút vậy...

Đường Tiêu lấy ra một đan bình đưa cho Triệu Thanh:

- Vậy...khi muội trở về phòng dùng đan bình này chứa một ít đưa ta.

Triệu Thanh không nói gì, cầm lấy đan bình, đỏ mặt nhìn hần một lúc, đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng Đường Tiêu.

‘Cực Âm Được Dịch này cần người tự mình thôi hóa phối hợp bí thuật thôi được ta truyền cho người mới sản xuất ra nhiều được. Người để cô ta tự làm cũng không nói cho biết thuật thôi được, ta xem cô bé này không làm ra được cái gì đâu.’ Áo Bì Lão Ma rất bất mãn biểu hiện của Đường Tiêu. xem tại

Đường Tiêu không vui đáp trả Áo Bì Lão Ma.

‘Vậy người không có cách nào khác luyện chế Âm Cực Đan này sao?’

‘Có chứ, người kêu tiểu sư muội người lại đây, hoặc là thiếu nữ nào phá thân rồi, lão ma luyện hóa họ là có thể trực tiếp từ thân thể luyện ra Cực Âm Được Dịch, chỉ là quá trình rất phức tạp, mất thời gian lâu hơn...’

‘Vậy thôi đi.’ Đường Tiêu lắc đầu, lấy dịch đủ ác lắm rồi, còn muốn luyện người sống, lão ma này thật là...

Áo Bì Lão Ma hừ lạnh một tiếng. Lão biết, đợi Đường Tiêu biết đến chỗ tốt của Âm Cực Đan giúp hần tăng thực lực tới đâu, chắc chắn sẽ khắp nơi đi tìm Cực Âm Được Dịch này.

Triệu Thanh rời đi, Đường Tiêu lấy ra cực phẩm linh khí, danh kiếm Hồng Viêm lấy từ chỗ Lý Mộ Bạch, cầm trong tay dùng thần hồn cảm ứng một lúc, lòng thầm bực mình. Nếu những linh khí này có thêm hồn tinh để cần nuốt thì rất có thể hần sẽ tăng lớn tu vi, thậm chí hoàn thành quá trình thoát thai hoá cốt, tiến vào Địa Nguyên tứ cấp, sau đó nghĩ cách từ từ phát huy niệm lực.

Nhưng không có Âm Cực Đan hỗ trợ thì không được. Âm Cực Đan này cần nhất một loại dược thì khó tìm như thế.

Đúng vậy, hồn đoàn khổng lồ ban đầu bị Lý Mộ Bạch hút vào linh khí này chắc chính là Tử Thần thể tiến hóa từ hư không thanh táo giả chạy trốn ra khỏi hắc ám hư không. Có lẽ từ chỗ nó có thể biết được một ít tin tức liên quan Bạc Hà. Nếu Bạc Hà có thể từ Áo Bì Đảo đến Huyền Vũ Đại Lục thì chắc cũng có thể quay lại. Tìm Bạc Hà nói không chừng có thể tránh khỏi Áo Bì Lão Ma đáng ghét, trước tiên trở lại Áo Bì Lão Ma.

Nhưng Đường Tiêu mới qua khỏi nổ tan xác, niệm lực yếu nhược, thậm chí không thể mở được cả linh khí cực phẩm.

Trên người Đường Tiêu còn chưa hoàn toàn hồi phục, mỗi lần thần hồn muốn vào linh khí có chứa Tử Thần thì tựa như bị cấm chế hay lực lượng bí ẩn nào đó ngăn cản, không thể tiến vào.

Ngược lại kiểm linh Hồng Viêm ở trong kiểm thể càng lâu thì càng biến yếu ớt. Thần hồn Đường Tiêu mới tiến vào, kiểm linh lập tức kháng nghị với hắn.

Thể này Đường Tiêu mới nhớ tới, kiểm linh phải dưỡng trong linh khí, chỉ có ở trong linh khí thì kiểm linh mới được tắm bổ, chậm rãi hồi phục thực lực, hắn đã để kiểm linh Hồng Viêm ở trong kiểm thể mấy ngày rồi. Kiểm linh ở trong kiểm thể càng lâu thì giống như người đi làm không hề nghỉ ngơi, thời gian dài sẽ mệt mỏi, đổ bệnh thậm chí là chết.

Nhưng khi Đường Tiêu niệm khẩu quyết, muốn kiểm linh trong Hồng Viêm kiểm quay về linh khí cực phẩm nó vốn được nuôi dưỡng tại đó thì nó phát ra tiếng hú cực khủng khiếp, chết sống không chịu vào trong linh khí cực phẩm chứa hồn đoàn Tử Thần.

Đường Tiêu ngẫm nghĩ một lúc lập tức hiểu ra, chắc chắn là hồn đoàn Tử Thần bên trong hồn thi khổng lồ chiếm không gian vốn có của linh khí. Lực lượng Tử Thần khá là mạnh mẽ, thậm chí lấy một địch bốn suýt chút giết hết bốn đỉnh Kiếm Thánh, cho nên kiểm linh mới bản năng sợ hãi Tử Thần.

Xem ra kiểm linh vốn có trong Hồng Viêm kiểm không mạnh lắm, ít nhất thì không bằng Tử Thần hồn đoàn khổng lồ tắm dưỡng trong linh khí.

Thôi, tìm linh khí khác cho nó dung thân vậy, lúc trước ở Tứ Quý Thành tìm được không ít linh khí.

Đường Tiêu lấy ra một linh khí của Kiếm Thánh khác từ trong túi trữ vật, đây là một linh khí rồng. Đường Tiêu lần nữa niệm khẩu quyết, kiểm linh trong Hồng Viêm kiểm lập tức xông vào trong linh khí đó. Tuy linh khí này phẩm chất tệ hơn linh khí nó thường ở nhưng tốt xấu mạnh hơn ở trong kiểm thể. Tiến vào linh khí rồi, kiểm linh phát ra tiếng *ù ù* như là rất thoải mái, sau đó ngủ say.

365. Chương 365: Nam Nhân Trong Tượng Tượng.

Sát Vương

Chương 365: Nam nhân trong tượng tượng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Cảm ứng kiểm linh Hồng Viêm ở trong linh khí, Đường Tiêu phát hiện kiểm linh này cả người đỏ máu. Theo Đường Tiêu tìm hiểu từ ký ức Tôn Văn thì kiểm linh toàn thân đỏ như máu coi như là cực phẩm kiểm linh.

Kiểm linh bất nhập phẩm thì màu xám trắng nhợt nhạt, kiểm linh hạ phẩm bên trong có sợi chỉ đỏ, kiểm linh phẩm chất càng cao thì sợi chỉ đỏ bên trong càng nhiều. Cực phẩm kiểm linh thì giống như cái ở trong

tay Đường Tiêu, gần như toàn thân đều là màu đỏ hồng, tương đương với những chỉ đỏ này dung nhập một chỗ. Tuyệt phẩm kiếm linh có phẩm chất cao nhất thì không chỉ toàn thân màu đỏ, bên trong sẽ tràn ngập kết tinh đỏ như máu, có cảm giác thực chất.

Đương nhiên cực phẩm kiếm linh trong Huyền Vũ Đại Lục đã cực kỳ hiếm thấy, tuyệt phẩm kiếm linh thì càng là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, đến nay chưa ai chân chính có được.

Đường Tiêu cảm linh khí có chứa hồn đoàn Tử Thần khổng lồ, suy tư. Nếu như có thể thuần hóa Tử Thần bên trong, lấy thực lực của nó thì không chừng sẽ là một tuyệt phẩm kiếm linh. Nếu thật như vậy, chắc chắn có thể khiến lực công kích của danh kiếm Hồng Viêm tăng lên một tầng nữa.

Hơn nửa canh giờ sau, lần thứ hai vang lên tiếng đập cửa. Hắn mở cửa ra, Triệu Thanh mặt đỏ hồng cầm đan bình đi tới.

Đường Tiêu vươn tay hướng Triệu Thanh:

- Làm được rồi sao?

- Không có, ta tự mình không làm được...

Triệu Thanh ra vẻ cực kỳ khó xử, sau đó mặt đỏ ửng nhìn Đường Tiêu:

- Nếu không thì, huynh làm đi, ta biết huynh sẽ không tổn thương ta.

Đường Tiêu chần chờ:

- Cái này...

‘Đàn ông con trai chần chờ cái gì? Mau ra tay đi chứ! Đợi cô bé này hối hận thì sẽ không luyện ra Âm Cực Đan được!’ Áo Bỉ Lão Ma nôn nóng khuyến khích Đường Tiêu vài câu.

Đường như Triệu Thanh đã đặt quyết tâm, tuy mặt càng lúc càng đỏ nhưng vẫn nói:

- Vì sư huynh, ta bất chấp!

‘Xem cô bé còn can đảm hơn người! Người cứ nhăn nhó như thế thì còn giống đàn ông hay không?’ Áo Bỉ Lão Ma ngày càng khó chịu với Đường Tiêu.

‘Câm miệng!’ Đường Tiêu hung tợn đáp lại Áo Bỉ Lão Ma một câu. Không phải hắn nhăn nhó cái gì, chỉ cảm thấy làm vậy quá không công bình đối với Triệu Thanh, nếu thật làm rồi mà không phụ trách với cô thì...

Triệu Thanh hỏi:

- Nên lấy làm sao?

Mặt cô hiện vẻ kiên quyết, xem biểu tình thì dường như thật sự vì Đường Tiêu có thể làm bất cứ chuyện gì.

- Lên giường nằm đi.

Đường Tiêu chỉ cái giường trong phòng, biểu tình nghiêm túc, không để Triệu Thanh cảm giác khí chất thâm tà nào, tuy rằng hành động thì thật là tà ác.

Triệu Thanh chần chờ một lúc, đi tới cửa xác nhận cửa phòng Đường Tiêu gài then kỹ càng xong mới đi tới bên giường của hắn.

Thấy Đường Tiêu đưa lưng hướng mình, Triệu Thanh nằm trên giường, cởi quần ra, trên mặt là biểu tình kính dâng.

Đương nhiên cô biết loại chuyện này có ý nghĩa gì. Kỳ thật vừa rồi khi quyết định phải giúp Tôn Văn thì cô đã đem chính mình hoàn toàn giao cho hắn. Vào phòng hắn, mặc kệ hắn làm cái gì với cô thì cô sẽ không oán không hối hận.

Cái mạng này vốn là hắn cứu về.

Khi Đường Tiêu xoay người lại thì phát hiện Triệu Thanh lả nửa người dưới nằm trên giường, hai chân khép chặt, trong lòng dâng lên chút cảm động.

Cô gái này đúng là bất chấp. Đường Tiêu có được tất cả ký ức của Tôn Văn, đương nhiên biết tại Huyền Vũ Đại Lục, xã hội vẫn rất phong kiến này, những cô gái xem trọng thân thể và trinh tiết của mình đến cỡ nào.

Chỉ vì một điểm này, sau này phải đối xử với cô thật tốt, cho dù mai sau rời khỏi Huyền Vũ Đại Lục trở về Áo Bì Đảo cũng nhất định phải để cô có kết cuộc tốt.

Đường Tiêu đi tới bên giường, Triệu Thanh sắc mặt ngày càng căng thẳng, liếc hẩn một cái, vội vàng dời tầm mắt.

Đường Tiêu cầm đan bình ngồi xổm xuống trước mặt Triệu Thanh. Đường như Triệu Thanh ý thức được cái gì, cô bỗng co hai chân lại, dựa lưng ngồi ở góc tường, mặt vùi vào hai đầu gối.

Đường Tiêu vò đầu:

- Triệu sư muội, không cần miễn cưỡng mình, ta làm vậy đúng là có chút khiến người khó xử.

- Không phải!

Triệu Thanh thật khó khăn ngẩng đầu lên, liếc Đường Tiêu một cái lại gục xuống, sau đó nhỏ giọng nói với Đường Tiêu:

- Sư huynh, có thể trước cùng ngồi xuống nói chuyện không?

Đường Tiêu chần chờ một lúc, ừ một tiếng, cởi giày lên giường, dựa vào tường ngồi sòng vai với Triệu Thanh.

Triệu Thanh nhỏ giọng nói:

- Tôn sư huynh, kỳ thật...ta, ta không muốn gạt huynh. Trong lòng ta luôn chứa một người.

- A?

Đường Tiêu không biết rốt cuộc Triệu Thanh muốn nói cái gì, chỉ ừ một tiếng, đợi cô nói tiếp.

Triệu Thanh có chút lúng túng giải thích với Đường Tiêu:

- Sư huynh đừng hiểu lầm, người này vốn chỉ tồn tại trong mộng của ta, kỳ thật ta chưa từng gặp mặt hẩn.

- Ừm.

Đường Tiêu vẫn không nói gì. Hẩn đoán có lẽ Triệu Thanh chịu nỗi trước mặt hẩn là muốn lấy thân báo đáp, cho nên muốn trước tiên nói ra bí mật trong lòng. Nhưng hẩn không ngờ trong lòng cô có người đàn ông khác.

Triệu Thanh thì thào nói:

- Năm ta bốn tuổi, mẫu thân qua đời, cô độc không ai quan tâm, cơm ăn không đủ no, hay bị người đánh chửi. Năm bảy tuổi xảy ra một chuyện, ta suýt nữa đã chết. Khi đó xuất hiện một người đàn ông bí ẩn đã cứu ta. Hẩn rất đẹp trai, không đập kiếm vẫn có thể bay rất cao. Thật ra rốt cuộc thì hẩn có xuất hiện hay không, ta không nhớ rõ được, có lẽ chỉ là ảo giác của ta mà thôi?

Từ đó trở đi, trong ký ức của cô in dấu người đàn ông đó, không thể xóa nhòa.

Đường Tiêu không cắt đứt, để cô tự mình nói tiếp.

Triệu Thanh tiếp tục nói, mặt hơi đỏ, mắt có chút mờ lung:

- Khi đó ta đã sắp chết, định buông bỏ tất cả, là hẩn an ủi nói, có ta ở, người sẽ không có việc gì. Ta hỏi hẩn, người là ai? Hẩn nói, ta là người sẽ bảo vệ người cả đời. Ta lại hỏi, người bảo đảm sẽ không giống mẹ bỏ mặc ta không quan tâm sao? Hẩn bảo đảm với ta, đời đời kiếp kiếp tuyệt đối không bỏ mặc ta, sau đó hẩn còn đối với ta...a...

- Sau đó hẩn không tìm muội nữa sao?

Đường Tiêu nghe Triệu Thanh kể mấy lời này tuyệt không thấy ghen tỵ gì cả, trước kia Tôn Văn thích Triệu Thanh, mà hắn đối với cô thì không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng Đường Tiêu cảm thấy tên đàn ông đó quá đáng ghét, đối với Triệu Thanh nói lời như thế là có ý gì? Còn làm cái gì? Không biết Triệu Thanh có còn là xử nữ không. Nếu không phải xử nữ thì không cần lấy nước thuốc nữa. Cái này chỉ có thể đợi lát nữa kiểm tra mới biết.

Triệu Thanh lắc đầu:

- Có lẽ hắn vốn không tồn tại, tất cả chỉ là ta tự tưởng tượng.

Đường Tiêu cười nói với Triệu Thanh:

- Có lẽ khi đó lòng muội đặc biệt yếu ớt? Cho nên mới mơ tưởng ra một người có thể nương tựa...

- Ta còn nhớ rõ khuôn mặt hắn, và khi hắn nói lời đó, ánh mắt đặc biệt kia, rất giống người bây giờ.

366. Chương 366: Ra Tay.

Sát Vương

Chương 366: Ra tay.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Triệu Thanh cẩn thận đánh giá Đường Tiêu, so sánh với người trong mộng. Không biết có phải là cảm thấy Tôn Văn cùng người trong mộng thần giống mà hình không giống, ánh mắt Triệu Thanh nhìn Đường Tiêu có chút lạc lõng.

Đường Tiêu đơn giản vạch rõ ràng:

- Ta bây giờ? Ý muội nói là sau khi Tôn Văn chết, ta?

Triệu Thanh lần nữa cúi đầu:

- Ừm, có lẽ là ta ảo giác thôi.

Đường Tiêu suy tư nửa ngày, trong ấn tượng của hắn dường như mấy đời trước chưa từng tới Huyền Vũ Đại Lục, cũng không cứu cô bé bảy tuổi nào. Hơn nữa, đối với cô bé bảy tuổi nói lời kia, làm chuyện kia? Cái này...tuyệt đối không phải phong cách của Đường Tiêu.

Đường Tiêu không nói gì nữa, chỉ ngồi dựa vào tường.

Qua chốc lát, Triệu Thanh đẩy hắn, đổ mặt nhắc nhở một tiếng:

- Sư huynh, chúng ta bắt đầu đi, đừng chậm trễ chính sự của huynh.

- Ừm.

Đường Tiêu ừ một tiếng, ngồi dậy đứng bên giường.

Triệu Thanh chần chờ một lát, duỗi chân ra lại nằm xuống, hai chân vẫn khép chặt, tay bản năng che chỗ dưới phần bụng.

Để một cô gái mười sáu tuổi cởi quần trước mặt đàn ông, còn ban hai chân ra đúng là việc rất khó xử. Huống chi đây là lần đầu tiên trong đời cô.

Triệu Thanh cắn răng, đặt quyết tâm, rốt cuộc thật khó khăn mở ra hai chân hướng Đường Tiêu, mắt không dám nhìn thẳng hắn, mờ mịt nhìn nóc nhà.

Đường Tiêu ngồi xổm xuống, đẩy hai đầu gối Triệu Thanh, ám thị cô giang chưa đủ rộng, không hoàn toàn mở ra bình đài để lấy thuốc. Triệu Thanh bản năng căng cứng chân một lúc, rồi cuộc cố gắng tách chân ra hai bên.

Thiếu nữ mười sáu tuổi, chỗ cực âm nở một đóa hoa sự sống cực kỳ mỹ lệ. Đóa hoa này đẹp đến không thể dùng ngôn ngữ hình dung, ngay cả Đường Tiêu đột nhiên trông thấy cũng nhin không được toàn thân chấn động.

Không biết có phải vì đây là lần đầu tiên Triệu Thanh dùng tư thế này xuất hiện trước mặt đàn ông, biết Đường Tiêu nhìn chỗ đó, Cực Âm Dược Dịch bắt đầu ngưng tụ ở cánh hoa.

Đường Tiêu duỗi tay đưa đan bình qua đón lấy vài giọt dược dịch, nhưng hẩn nhớ tới Áo Bĩ Lão Ma đã dặn một việc quan trọng.

Nếu như dược phôi bị phá hủy phong ấn, sinh ra dược dịch không thể dùng, miễn cưỡng sử dụng tế luyện ra dược hoàn sẽ bởi vì bên trong lẫn lộn dương khí làm hỏng dược tính cả đan dược. Cho nên Đường Tiêu không thể không cẩn thận kiểm tra một chút dược phôi có còn nguyên không.

Muốn kiểm tra dược phôi có còn nguyên, cách chủ yếu là vọng, vắn, vắn, thiết trong trung y, lúc trước Áo Bĩ Lão Ma đã cẩn thận truyền cho Đường Tiêu.

Vọng, là nhìn xem cửa vào, quan sát thật kỹ, xem cái màng có còn đó không, có dấu vết bị người phá hư không.

Đường Tiêu cẩn thận tách ra hai mảnh cánh hoa, sau đó gần sát xem xét kỹ, phát hiện màng còn đó, chính giữa có một lỗ hồng một ngón tay đều khó len vào, màng hoàn chỉnh không có dấu vết bị người phá hư.

Vắn chính là ngửi mùi, dược phôi chưa bị mở phong thì từ chỗ cánh hoa đến lối vào sẽ có mùi hương nhàn nhạt. Còn mở phong rồi bị dương khí nhiễm phá hư sẽ lẫn một ít mùi lạ, dược phôi bị nhiễm càng nhiều dương khí thì mùi càng nặng.

Dược phôi trước mắt từ cánh hoa đến lối vào chỉ có mùi hương nhẹ, không có vị lạ nào, rất rõ ràng điểm này cũng thích hợp.

Hỏi, tức hỏi dược phôi này trải qua cái gì.

Mới rồi Triệu Thanh lấp lửng nói mấy lời kỳ lạ, nhưng theo Đường Tiêu phân tích thì hơn phân nửa là cô làm mộng mị. Một người ở trong mộng làm cái gì không có nghĩa là sẽ hành động trong hiện thực. Cho nên mấy lời cô nói không thể làm tham khảo.

Thiết, tức tự tay điều tra mạch tượng.

Bình đài hái dược chia làm dược đài, dược căn, dược điệp, cửa dược các loại mạch. Dược phôi chưa mở phong khi sờ vào dược đài, chạm vào dược căn, nhẹ giật lá thì sẽ có phản ứng rất mãnh liệt. Mà khi chạm vào cửa dược cực kỳ mềm mại thì sẽ khiến dược phôi sinh ra cảm giác không thoải mái. Dựa vào phản ứng khác nhau thì có thể xác định dược phôi này còn nguyên hay không.

Trải qua bốn cách vọng, vắn, vắn, thiết quan sát kiểm tra đầy đủ, Đường Tiêu đoán dược phôi này rõ ràng còn nguyên chưa xé, dược dịch hoàn toàn phù hợp yêu cầu lấy dược của Áo Bĩ Lão Ma.

Qua đợt trắc nghiệm này, đáy đan bình đã thu dược một ít dược dịch. Đường Tiêu ngừng tay, cầm dược bình để ở dưới lối vào, chờ đợi dược phôi tuôn ra càng nhiều dược dịch.

‘Người không được ngừng tay, cứ như vậy thì khi nào mới chứa đầy bình hả?’ Giọng Áo Bĩ Lão Ma truyền vào thần niệm của Đường Tiêu.

‘Người đang nhìn lên?’ Đường Tiêu nhú mày. Loại chuyện này riêng tư chút thì tốt hơn, chủ yếu là vì Triệu Thanh.

‘Lão ma còn chưa hồi sinh, nguyên thần suy yếu, ở trong Gia Hồ không thể ra ngoài, xem gì dược mà xem? Chỉ là cảm ứng thôi. Nếu có thể ra ngoài thì lão ma đã tự mình động thủ rồi! Nhấn nhó lẽ mà như người thì khi nào mới luyện thành Âm Cực Đan!’ Áo Bĩ Lão Ma rất khó chịu đáp lại Đường Tiêu.

Đương nhiên Đường Tiêu biết làm vậy thì hiệu suất rất thấp.

Hắn cắn răng một cái, nói với Triệu Thanh.:

- Sư muội, ta phải ra tay thúc đẩy muội rồi.

Đường như Triệu Thanh hơi sợ, hỏi:

- Ra tay? Sẽ...làm sao?

Đường Tiêu thật dịu dàng đáp lại Triệu Thanh:

- Ta sẽ từ từ sờ thân thể muội, không để muội bị thương.

Đương nhiên đây cũng là yêu cầu đặc biệt của thuật thôi dược. Người càng dịu dàng, được phối càng thoải mái thì dược dịch càng ra nhiều. Nếu cưỡng ép khiến dược phối sợ hãi, chỉ sợ không có một giọt dược dịch.

- A...vậy...sư huynh ra tay đi.

Triệu Thanh nhắm mắt lại, tâm nhảy loạn.

Đường Tiêu chần chờ một lát, vươn tay sờ bả vai Triệu Thanh. Mới đầu thân thể Triệu Thanh hơi căng thẳng, nhưng theo Đường Tiêu dịu dàng vuốt ve thì cô chậm rãi thả lỏng.

Quả nhiên, có thúc đẩy thì tốc độ Cực Âm Dược Dịch ngưng tụ nhanh chút, không lâu sau đã được nửa bình. Nhưng tốc độ còn chưa đủ nhanh, chủ yếu là vì vị trí kích động không đúng. Cuối cùng, Đường Tiêu cắn răng sờ trước ngực Triệu Thanh. Tuy cách lớp vải vuốt ve nhưng thân thể Triệu Thanh vẫn kịch liệt rung động. Cực Âm Dược Dịch ngưng tụ tăng nhanh gấp mấy lần, mau chóng đầy hơn nửa đan bình.

Trên người chỗ không thể để người nhìn đã bị xem hết, chỗ không bị sờ cũng đã sờ qua, Triệu Thanh đã chuẩn bị tốt hiển thân cho người đàn ông trước mặt. Nhưng dù là vậy thì cô vẫn kiềm không được có xúc động muốn khóc, loại cảm giác khó nói thành lời.

Dù sao về tương lai, người đàn ông này không cho cô bất cứ hứa hẹn gì.

367. Chương 367: Thu Lấy Dược Dịch.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 367: Thu lấy dược dịch.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lát sau Cực Âm Dược Dịch chậm lại tốc độ ngưng tụ, Đường Tiêu không thể không sử dụng độc môn thuật thôi dược lúc trước Áo Bì Lão Ma dạy cho hắn. Dùng hai tay ấn huyết quản mé trong đùi Triệu Thanh, khiến dưới bụng cô trong trạng thái thiếu máu. ấn chừng nửa phút sau đột nhiên thả tay ra, nhiều máu cùng vọt tới bình đài hái dược của Triệu Thanh, cảm giác ấm áp tê dại hội tụ tại đó, cô kiềm không được ngâm khê. Cực Âm Dược Dịch đều tụ đến lối vào nhưng không tuôn ra.

Sau đó tay Triệu Thanh chuyển qua gốc đóa hoa, sử dụng thủ pháp chuyên nghiệp. Lần này tựa như mở khóa van nước, Triệu Thanh kiềm không được hừ hừ, rơi vào trạng thái mê mang cực kỳ sung sướng. Cực Âm Dược Dịch tựa như đứt dây rào rào tuôn ra. Quả nhiên dược căn là chỗ tốt nhất thúc đẩy dược dịch tuôn trào. Chỉ cần một lát thì đan bình đã tràn đầy.

Đường Tiêu vội vàng lại lấy ra một đan bình, đổi chỗ cho đan bình đã đầy Cực Âm Dược Dịch, tiếp tục hứng dưới bình đài hái dược. Theo Đường Tiêu thúc đẩy, Triệu Thanh phát ra tiếng rên rỉ, thân thể nhẹ lắc lư. Cực Âm Dược Dịch không ngừng tuôn ra, không lâu sau đan bình thứ hai cũng đã đầy, Đường Tiêu vội lấy ra bình thứ ba, rất nhanh lại đầy.

Khi Đường Tiêu đã đủ ba đan bình được dịch, Áo Bỉ Lão Ma lại dạy cho Đường Tiêu bí quyết chung cực thôi được. Theo cách nói của Áo Bỉ Lão Ma là dùng chung cực bí quyết này, bình đài ra được sẽ sinh ra một ít cảnh tượng kỳ lạ. Cùng lúc đó Áo Bỉ Lão Ma sẽ từ trong Gia Hồ ném ra một đan bình siêu to, dung lượng ít nhất gấp mười lần đan bình trước đó, khiến Đường Tiêu chuẩn bị sẵn sàng đón lấy.

Đường Tiêu rất nghi ngờ Triệu Thanh đã ngưng tụ ba đan bình được dịch rồi còn có thể tiết ra nhiều đủ chứa đan bình lớn vậy không. Dù nghi ngờ nhưng hắn vẫn làm theo lời Áo Bỉ Lão Ma nói.

Cách kia có chút lạ, chính là sử dụng lực lượng phù triện trong người Đường Tiêu, sau khi hắn nổ tan xác thì phù triện rất yếu, tuy nhiên bình đài hái được rất mềm mại, không cần lực lượng phù triện quá lớn, cho nên phù triện trong người Đường Tiêu đã đủ dùng.

Bí quyết chung cực Áo Bỉ Lão Ma nói với Đường Tiêu không xa lạ, chính là cách chữa thương lúc trước hắn tự mày mò ra. Chẳng qua khi phù triện xâm nhập vào bình đài hái được không cần trị liệu thân thể Triệu Thanh, mà là tìm chỗ kích được ở lõi vào, dùng lực lượng phù triện kích thích điểm đó, đạt tới trình độ nhất định thì sẽ có hiện tượng kỳ lạ mà Áo Bỉ Lão Ma đã nói.

Đường Tiêu dè ngón tay ở gần lõi vào, phù triện tàn nhược trong người nương theo ngón tay từ lõi vào thâm vào được quần. Đường Tiêu thông qua cảm ứng với phù triện có thể rõ ràng tra xét tất cả trong được quần. Những được quần này nói chính xác hơn không phải cây quần, càng giống một cái túi co giãn xung quanh có nhiều mặt nhẵn, bởi vì không ngừng sinh ra dịch mà lỏng lách.

Đường Tiêu làm theo lời Áo Bỉ Lão Ma, dùng lực lượng phù triện dọc theo lõi vào khuếch tán cảm ứng bốn phía, rất nhanh ở một số vị trí bên trên lõi vào tìm chỗ cứng rắn, dùng phù triện nhẹ gõ vào đó.

Triệu Thanh lập tức chịu không nổi hét lên, giọng hơi lớn, nhưng không phải đau đớn bật thốt mà càng giống thoải mái đến cực hạn thì chịu không nổi kêu rên. Cùng lúc đó, rất nhiều được dịch lại bắt đầu trào ra. Triệu Thanh bị tiếng kêu của mình hù dọa, vội nhìn hướng cửa.

Đường Tiêu được Áo Bỉ Lão Ma dạy bảo, dùng một ít linh thạch bày ra một tiểu trận hình cách âm ở bốn góc giường, tránh cho giọng Triệu Thanh quá lớn khiến người trong viện chú ý.

‘Chuẩn bị xong đan bình lớn rồi.’ Áo Bỉ Lão Ma nhắc nhở Đường Tiêu.

Đường Tiêu cầm lấy đan bình rất lớn, để ở lõi vào, sau đó phù triện xâm nhập vào được quần tiếp tục tăng tần suất và lực đánh vào chỗ được điểm. Loại liên tục gõ này khiến Triệu Thanh phát ra tiếng hét chói tai cực khủng bố. Cô biết Đường Tiêu ở bên giường bày ra cách âm trận, cho nên không ức chế tiếng kêu, hoặc nên nói là không thể kiềm chế được.

Tiếng kêu khiến Đường Tiêu giật nảy mình, thâm lấy làm lạ, chỉ là dùng phù triện đánh vào được điểm mà thôi, có cần điên cuồng vậy không?

‘Đan bình lớn chuẩn bị! Chuẩn bị!’ Áo Bỉ Lão Ma vãn vai nghe động tĩnh bên ngoài liên tục nhắc nhở Đường Tiêu, lão ma này tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn.

Đường Tiêu lại khiến phù triện tăng lực và tốc độ đánh vào được điểm, tiếng kêu của Triệu Thanh ngày càng cao vút, xâu thành một chuỗi, thân thể căng cứng.

Vài giây sau, tiếng kêu của Triệu Thanh vốn đã rất cao lại tăng vài thang âm, đạt tới độ cao chưa từng có, điều này khiến Đường Tiêu nhớ tới đời thứ nhất hắn từng nghe qua một bài hát.

‘Nhan n lạp n tác...na n thì là n thanh ~ tàng n mmm nguyên!’

Bây giờ tiếng kêu của Triệu Thanh còn cao hơn cả thanh tàng cao nguyên, hơn nữa Đường Tiêu rất nghi ngờ tác giả sáng tác ra bài này có phải thân thể và tinh thần cũng bị kích thích mới sáng tác là âm thanh gian tình tột đỉnh thế không.

Theo phù triện của Đường Tiêu một lần đánh mạnh vào được điểm, tựa như cọng cỏ đè lên lưng lạc đà, vượt qua điểm cực hạn Triệu Thanh chịu đựng được, chớp mắt khiến bình đài hái được co giật mãnh liệt.

Cùng lúc đó, được dịch ủa ra ào ạt khỏi bình đài hái được, đột nhiên rót vào đan bình lớn khiến đáy bình phát ra tiếng vang *rào rào*. Chốc lát sau thì đã đầy cả đan bình, còn lại được dịch chứa đầy hơn phân

nửa bình nhỏ khác mới thu thập xong.

Mười mấy giây sau, Triệu Thanh vùi đầu vào trong chăn, không động đậy. Không biết có phải bởi vì mới rời diên cuồng khác với bình thường mà khiến cô xấu hổ, không dám đối diện Tôn sư huynh của mình.

Đường Tiêu cất mấy đan bình lớn nhỏ vào Gia Hồ, giao cho Áo Bì Lão Ma, sau đó dùng lũ thần hồn hỏi Áo Bì Lão Ma.

- Mấy thứ này đủ chưa?

Áo Bì Lão Ma gửi Cực Âm Dịch trong đan bình, biểu tình vừa lòng nói:

- Cô gái này không tệ, là lần đầu tiên mở ra bình đài hái dược. Loại âm cực sơ dịch này có hiệu quả tốt hơn chút, người đừng để cô ta đi, hôm nay đòi lấy cả ngày chắc còn có thể lấy ra mười mấy bình nữa, vậy thì ta có thể luyện năm, sáu viên Âm Cực Đan cho người.

- Cần sáu bình nhỏ mới luyện ra một viên Âm Cực Đan?

Đường Tiêu thầm tính toán.

- Gần gần thế, còn phải xem phẩm chất. Tựa như bình sơ dịch này, hiệu lực một bình hơn hai, ba bình khác.

- Lấy cả ngày sẽ không tổn thương thân thể cô ấy chứ?

368. Chương 368: Hồn Tinh Vàng Nhặt.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 368: Hồn tinh vàng nhặt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Tuy Đường Tiêu sốt ruột muốn lấy Âm Cực Đan hỗ trợ tu luyện nhưng không muốn hại thân thể Triệu Thanh.

- Tuổi cô ta còn trẻ, chắc là có thể chịu được. Nếu người không yên tâm thì cứ lấy ba, bốn lần nữa là được, sau đó đi tìm thiếu nữ khác lấy dịch.

Đường Tiêu không nói gì thêm, thu hồi thần thức nhìn Triệu Thanh nằm trên giường. Hắn phát hiện Triệu Thanh mới hồi phục khỏi trạng thái mê mang, vừa lúc nhìn hắn. Hai người đối diện nhau, Triệu Thanh xấu hổ muốn chết.

Triệu Thanh túm lấy tấm chăn che dưới thân lỏa lồ của mình, mặt đỏ ửng hỏi Đường Tiêu:

- Sư huynh, đã lấy được rồi sao?

Lúc trước cô không ngờ việc lấy dịch sẽ tuyệt vời như vậy, thật là cực lạc trong nhân gian.

- Lấy được rồi.

Đường Tiêu chần chờ một chút, mở miệng hỏi Triệu Thanh:

- Mọii...có thể lấy nữa được không?

- Lấy nữa hả? Được thôi.

Triệu Thanh vốn có chút lưu luyến, nghe Đường Tiêu hỏi thì tim đập loạn, vội vàng đồng ý. Nói xong Triệu Thanh lập tức nhận ra mình biểu hiện có chút gấp gáp, lần nữa xấu hổ đỏ mặt.

Đường Tiêu không chú ý tới những chi tiết nhỏ đó, khi hần lần nữa cầm đan bình ngồi xổm xuống thì Triệu Thanh rất phối hợp gỡ chân mỏng ra, giang hai chân bản năng khép lại, sau đó chậm rãi mở ra, đem chỗ cực âm bày ra trước mặt Đường Tiêu.

Lần này Triệu Thanh tự nhiên hơn lần trước một chút, tâm tình thiếu nữ rụt rè trước mặt phái nam chậm rãi bớt đi. Kỳ thật đàn ông thích nhất là phần rụt rè ngây ngô của thiếu nữ. Một khi thiếu nữ mất đi sự rụt rè đơn thuần này, trở thành người đàn bà thì đàn ông cũng mất hứng thú mới mẻ với cô ta.

Đường Tiêu ổn định tâm thần, tiếp tục dùng tay dịu dàng thúc đẩy Triệu Thanh, lần nữa phát động bí thuật thôi được. Mấy phút sau lại gom góp một bình Cực Âm Được Dịch, cũng bỏ vào trong Gia Hồ đưa cho Áo Bì Lão Ma.

Qua lần thứ tư dường như Triệu Thanh hơi mệt, nói muốn nghỉ ngơi chốc lát. Đường Tiêu trưng cầu ý kiến hỏi cô, bảo không bằng hôm nay dừng lại đây. Nhưng Triệu Thanh nghỉ mười mấy phút sau gắng gượng phải ngưng tụ một ít cho Đường Tiêu.

Sau lần thứ bảy, Triệu Thanh triệt để kiệt sức nằm bất động trên giường. Lối vào vào cả bình đài hái được đổ ửng, đựng vào sẽ đau đớn.

Nói đến thì Đường Tiêu còn mệt hơn cả Triệu Thanh. Triệu Thanh nằm không động đây, còn Đường Tiêu thì ngồi xổm đôi tay chưa ngừng nghỉ, phù triện luôn vận chuyển, còn phải khống chế lực nặng nhẹ, hần đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Cổ thi có nói: sự hòa nhập giữa trưa, hần tích dưới giường thổ, ai biết bình trong được, từng giọt vắt vãi.

Một phần cày cấy, một phần thu hoạch, coi như Đường Tiêu không uống công, ít ra hôm nay thu hoạch khá là phong phú.

Đường Tiêu đắp chăn lên người Triệu Thanh, để cô ngủ trong chốc lát. Triệu Thanh biểu tình ngại ngần gật đầu với hần, sau đó ngủ say.

Trong Gia Hồ, Áo Bì Lão Ma niệm khẩu quyết, trước người ngưng tụ ra được đỉnh, miệng tiếp tục lầm bầm, không ngừng đem các loại được liệu quăng vào trong, tiếp theo bỏ vào một ít khẩu quyết và cấm chế, sau đó từ từ rót vào sáu bình Cực Âm Được Dịch mới lấy từ chỗ Triệu Thanh.

Được đỉnh tràn ngập âm khí, nhưng những âm khí này bị Áo Bì Lão Ma ấn chặt trong được đỉnh, không thể trốn thoát một chút nào. Được hương thoang thoang bay ra ngoài, mang theo mùi hương đặc biệt chỗ cực âm của thiếu nữ, hỗn hợp với các mùi được khác, thấm vào ruột gan.

Một canh giờ sau, rốt cuộc kết thúc luyện chế, Áo Bì Lão Ma đem Âm Cực Đan bỏ vào một đan bình giao cho Đường Tiêu.

- Nuốt hồn tinh nhật trong suốt, lượng một lần đừng quá lớn thì không cần ăn Âm Cực Đan. Nhưng nuốt hồn tinh màu vàng nhật thì nhất định phải ăn kèm với Âm Cực Đan mới được. Mỗi một viên Âm Cực Đan chỉ có thể triệt tiêu một viên nhỏ cất chứa dương khí trong hồn tinh vàng. Nếu hồn tinh vàng có viên đậu lớn thì ít nhất cần năm viên Âm Cực Đan mới được.

- Với hồn tinh vàng hạt đậu lớn, nếu không có trên hai mươi viên Âm Cực Đan dự trữ thì người tuyệt đối đừng nếm thử. Dung lượng phối hợp phải nắm chắc cho tốt, nếu không khi đó nổ tan xác chết cũng đừng trách lão ma không báo trước cho người biết.

Áo Bì Lão Ma ném đan bình cho Đường Tiêu, dặn hần vài câu.

Đường Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Bạn rộn nửa ngày mà chỉ có thể nuốt một hồn tinh vàng nhật nhỏ xíu thôi? Có làm không vậy?

Áo Bì Lão Ma bĩu môi, dường như bất mãn phản ứng của Đường Tiêu:

- Người nghĩ hoàn thành thoát thai hoá cốt sao? Chỉ cần phối hợp Âm Cực Đan thì nuốt chút hồn tinh là được. Người cảm thấy còn cách nào khác có thể khiến thực lực của người nhanh chóng hồi phục tiến vào Địa Nguyên tứ cấp?

Mắt Đường Tiêu chợt lóe tia sáng:

- Thông qua nuốt những hồn tinh này có thể khiến ta thoát thai hoá cốt tiến vào Địa Nguyên tứ cấp?

Không thể không nói, chuyện này có sức hấp dẫn rất lớn với hắn. Địa Nguyên tam cấp đột phá đến Địa Nguyên tứ cấp là ngưỡng cửa lớn nhất trong quá trình tu luyện Địa Nguyên. Không còn Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Đường Tiêu không thể giống lúc trước lợi dụng Trúc Mộ Đan, Tẩy Huyết Trì đi đường tắt thăng cấp. Chỉ có thể dựa vào tu vi tích lũy từng chút một tăng lên, chậm rãi hoàn thành quá trình này. Dựa vào tu vi tăng từng chút một, muốn hoàn thành thoát thai hoá cốt, từ Địa Nguyên tam cấp đến Địa Nguyên tứ cấp thì gian nan biết bao nhiêu! Thật là khó như lên trời.

Áo Bì Lão Ma nhân lúc sắp còn nóng rên Đường Tiêu một phen:

- Đừng quên ngươi là hồn đoàn trốn ra khỏi hắc ám hư không. Bởi vì không mất đi ý thức bản thể nên mới thông qua đoạt xá lại hoá thành hình người được. Nuốt hồn tinh là cách hiệu quả nhất cho hồn đoàn tăng cường thực lực bản thân, cũng là cách nhanh nhất. Nếu ngươi muốn nhanh chóng tăng tu vi thì đừng lo trước lo sau, chần chờ gì nữa!

Đường Tiêu lắc đầu:

- Mấy dược liệu đều dễ làm, chỉ có Cực Âm Dược Dịch là khó tìm. Lão ma, Cực Âm Dược Dịch này có thể thay thế bằng vật khác không?

- Thay thế vật khác? Thế gian này còn có loại dược phối nào tinh diệu hơn thân thể thiếu nữ? Nếu ngươi đổi thành thôi dịch chó mẹ thì coi chừng biến thành chó điên. Nếu đổi thành heo nái thì coi chừng phát bệnh dịch heo! Cứ bó tay bó chân thì khi nào mới thành việc lớn? Nhớ lúc trước lão ma ta vì đột phá tu vi, từng trong một ngày bắt trên mười vạn bé gái tại Cửu Châu Đại Lục, dùng mười vạn phân thân thúc đẩy mười vạn bé gái ngưng tụ Cực Âm Dược Dịch, trong vòng một ngày lấy vào tay hơn ba mươi tấn Cực Âm Dược Dịch, luyện chế Cực Âm Dược Dịch mười tám viên, giúp lão ma ta một hơi đột phá thành công!

369. Chương 369: Bò Chân Hung Hăng.

Sát Vương

Chương 369: Bò Chân hung hăng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Ngày đó có thể nói là nước ngập Cửu Châu, thịnh hướng chưa từng có, kinh thiên động địa, thế gian hiếm thấy, thân thể mềm mại đầy đặn, vạn nữ cùng rên rỉ!

Dường như Áo Bì Lão Ma đã chìm đắm vào hồi ức tốt đẹp nào đó.

Đường Tiêu bổ sung giúp Áo Bì Lão Ma:

- Cho nên mới có người đồn ngươi nuốt bé gái, sau đó bởi vì ngươi làm nhiều việc ác, Chính Thủy Tổ Thiên Cơ tông mới tại Áo Bì Đảo đánh ngươi hồn phi phách tán, bắt đắc dĩ trốn vào cái bò.

- Cái gì cái bò? Là Gia Hồ! Lão ma chỉ là lấy chút Cực Âm Dược Dịch thôi, không có làm chuyện gì tàn ác trời đất khó dung! Chính Thủy Tổ đó quản quá rộng, nếu không phải lão ma ta nhường hắn thì không biết là ai hồn phi phách tán.

Trên mặt Áo Bì Lão Ma hiện vẻ bức mình, hiển nhiên còn để bụng trận chiến khi ấy.

Đường Tiêu đau đầu, ở chung với Áo Bì Lão Ma lâu khó tránh bị lão ảnh hưởng, làm chút việc cực kỳ tàn ác xấu xa. Tuy Đường Tiêu thường không để ý ánh mắt người đời nhưng tốt xấu còn có giới hạn của mình. Bắt rất nhiều bé gái không quen biết hái dược dịch tăng tu vi, việc này dường như đã vượt qua mức giới hạn của hắn rồi.

Chần chờ một lúc sau, thần thức của Đường Tiêu quay về bản thể. Từ những linh khí nhặt được hắt lấy ra một hồn tinh hạt đậu vàng nhạt nhỏ xíu vỗ vào trán, thần hồn bản thể lập tức nuốt luôn hồn tinh. nguồn

Viên hồn tinh này bị thần hồn bản thể nuốt xong lập tức tựa đốm lửa nhanh chóng thiêu cháy trong người Đường Tiêu, khoảng khắc như muốn triệt để thiêu đốt cả người hắt. Đường Tiêu vội mở ra đan bình chứa Âm Cực Đan, lấy ra một viên Âm Cực Đan nuốt vào họng.

Âm Cực Đan chất chứa khí cực âm lập tức thổi quét tứ chi bách hải trong người Đường Tiêu, dung hợp với dương khí hồn tinh sinh ra. Khoảng nửa canh giờ sau, âm dương điều hòa, tất cả quay về bình tĩnh. Đường Tiêu cảm giác lực lượng vùn triện và niệm lực hình như tăng lên đôi chút.

Không thể không thừa nhận, Âm Cực Đan của Áo Bỉ Lão Ma đúng là vật phối hợp tốt nhất khi nuốt hồn tinh, thật sự bội phục năm đó Áo Bỉ Lão Ma làm thế nào mà điều phối ra đan dược này.

Nhìn Triệu Thanh vẫn còn ngủ say trên giường mình, Đường Tiêu lần nữa ngẫm nghĩ lời Áo Bỉ Lão Ma đã nói.

Dựa vào một mình Triệu Thanh, muốn hái đủ dược dịch hồi phục tu vi Địa Nguyên tam cấp của mình, thậm chí hoàn thành thoát thai hoán cốt tiến vào Địa Nguyên tứ cấp, không tốn mấy chục năm thì đừng hy vọng. Hơn nữa Áo Bỉ Lão Ma đã nói rồi, sơ dịch có hiệu quả tốt nhất, càng về sau thì hiệu lực càng tệ. Nghĩa là Đường Tiêu không thể cứ nhờ vào Triệu Thanh, nói không chừng phải tìm được phối mới, tuổi càng nhỏ để lấy Cực Âm Dược Dịch mới được.

- Tôn Văn!

Ngoài cửa có tiếng đập cửa và kêu gọi, Đường Tiêu nghe ra được đây là giọng của quản sự viện mới, Bồ Chân.

Triệu Thanh lảo nhảo người dưới đang ngủ say bị tiếng đập cửa đánh thức, nhận ra thanh âm của Bồ Chân thì cô tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ. Cô vội vàng mặc đồ nhìn bốn phía, muốn tìm chỗ trốn. Nhưng trong phòng Tôn Văn bày trí cực kỳ đơn giản, không tìm thấy chỗ nấp thích hợp.

- Đừng hoảng loạn.

Đường Tiêu hơi nhíu mày. Vốn hắt có thể dùng Nặc Hành Châu giấu Triệu Thanh đi. Nhưng năng lực của Nặc Hành Châu chỉ là sơ cấp, nếu Bồ Chân cẩn thận tra tìm, một khi để gã phát hiện Triệu Thanh ngược lại khiến cô càng thêm mất mặt.

Đường Tiêu ngừng một lát, đi tới cửa đáp lại Bồ Chân bên ngoài:

- Đệ tử đang tu luyện, quản sự sư huynh có chỉ thị gì không?

Dường như Bồ Chân rất bất mãn thái độ của Tôn Văn, quát:

- Mở cửa ra!

- Sư huynh có việc xin nói mau, không việc mời rời đi, đừng quấy rầy đệ tử tu luyện.

Đường Tiêu hiềm khi khách sáo với người như thế này. Nếu không phải vì hiện tại công lực chưa hồi phục, hắt đã sớm mở cửa một tay đập Bồ Chân thành thịt vụn.

Nhưng Đường Tiêu đã quen bất kham, muốn nói mấy câu khách sáo cũng làm không được.

Bồ Chân nghe ngữ điệu của Đường Tiêu thì hơi ngẩn ra. Mấy năm nay làm đệ tử hạch tâm, gã ở trước mặt các đệ tử có khi nào bị người chống đối như vậy? Huống chi đối phương còn là một tiểu kiếm sĩ!

Bồ Chân kiềm không được lửa giận chất vấn Đường Tiêu:

- Triệu Thanh ở trong phòng của ngươi đúng không!?

Đường Tiêu thế mới hiểu ra, Bồ Chân này chắc là thấy Triệu Thanh đi vào phòng hắt nên mới tìm tới đây. Hắt lạnh lùng đáp lại Bồ Chân:

- Triệu Thanh sư muội đang cùng đệ tử thảo luận kiếm quyết, sư huynh kiếm muội ấy làm gì?

- Ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ ở cùng một phòng lâu như vậy, còn đóng cửa phòng, ra thể thống gì! Mau mở cửa ra! Nếu không ta lập tức một cước đạp vỡ cửa này!

Bồ Chân càng bộc lộ tức giận hơn. Đích thực trước đó gã thấy Triệu Thanh đi vào phòng Tôn Văn, lâu không thấy cô đi ra nên hơi nghi ngờ.

Triệu Thanh hoảng loạn đi tới cánh cửa, nói:

- Bồ Chân sư huynh tìm đệ tử có chuyện gì?

Bồ Chân một cước đá vỡ cánh cửa phòng khóa trái. Triệu Thanh né không kịp, bị ván cửa đập vào trán, bỗng chốc ứa máu.

Đường Tiêu vội đuổi tay đỡ Triệu Thanh, vẻ mặt giận dữ trừng Bồ Chân đứng ngoài cửa. Trước mặt gã, Đường Tiêu không tiện giúp cô trị thương.

Bồ Chân thấy mình ra tay làm Triệu Thanh bị thương, có chút lo lắng nhưng lập tức chuyển lửa giận qua người Đường Tiêu:

- Tôn Văn! Ta năm lần bảy lượt kêu cửa, tại sao người chậm chạp không mở hả!?

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn Bồ Chân, lòng nổi lên sát ý:

- Người kêu thì ta phải mở cửa sao? Đánh gãy hai người chúng ta tu luyện kiếm quyết, lỡ tẩu hỏa nhập ma rồi thì ai chịu trách nhiệm?

- Người làm đệ tử nội môn, có biết kết cuộc tranh luận với đệ tử hạch tâm là gì không!?

Bên cạnh Bồ Chân bỗng bay ra một thanh kiếm đen như mực, mũi kiếm hình rắn vòng quanh người gã. Mũi kiếm như lưỡi rắn đột nhiên chỉ hướng trán Đường Tiêu.

Triệu Thanh liên tiếp xin lỗi Bồ Chân:

- Bồ Chân sư huynh bớt giận, là chúng ta đã sai! Đệ tử xin lỗi huynh!

Mấy người trong viện đều bước ra ngoài, cùng cầu tình thay Tôn Văn:

- Bồ Chân sư huynh xin bớt giận....

Đường Tiêu đẩy Triệu Thanh ra, từng bước một áp sát Bồ Chân:

- Người dám giết ta không?

- Người nghĩ rằng ta không dám giết người hả? Tôn Văn to gan! Ban ngày dám cùng nữ đệ tử ở trong phòng cầu thủ, bị bốn quân sự phát hiện lại dám thốt lời chống đối!

Xà kiếm bên người Bồ Chân run bần bật, đột nhiên đâm vào bả vai Đường Tiêu, đâm ra lỗ máu, thoáng chốc máu tuôn như suối.

Người trong viện đều kêu lên. Tuy Bồ Chân ra tay tổn thương Tôn Văn, nhưng trước mặt mọi người giết hấn thì gã không dám. Dù sao trong tông phái có quy tắc, tuy các sư tôn không ở nhưng còn có sư huynh trưởng đệ tử hạch tâm Hoàng Miện chưởng quản, dù Tôn Văn có chống đối quân sự thì nhiều lắm là bị xử phạt diện bích mà thôi.

370. Chương 370: Vi Liên Can Ngăn.

Sát Vương

Chương 370: Vi Liên can ngăn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Là người trước ra tay.

Đường Tiêu không thèm nhìn bả vai đổ máu, ánh mắt biến vô cùng lạnh lẽo, từng bước một tới gần Bồ Chân. Hai phù triện và khối ý niệm tàn nhợt trong người hắn cùng chấn động.

Bồ Chân càng giận dữ hơn:

- Ta ra tay trước thì sao? Người đã làm việc cầu thả, còn chống đối quân sự, nếu không chịu phục tùng ước thúc thì ta sẽ cắt đứt một tay người làm răn đe!

Triệu Thanh đột nhiên xông đến chắn trước mặt Tôn Văn, lớn tiếng chất vấn Bồ Chân:

- Bồ Chân sư huynh! Xin hỏi ta cầu thả với Tôn Văn sư huynh như thế nào? Làm đệ tử hạch tâm thì có thể ngậm máu phun người như thế sao? Nếu huynh muốn chặt một tay của Tôn Văn sư huynh thì hãy giết ta trước đi!

Bình thường mấy đệ tử này không có gan lý luận với đệ tử hạch tâm, Bồ Chân đâm bị thương Đường Tiêu khiến Triệu Thanh vô cùng đau lòng, cô bất chấp tất cả.

- Đôi cầu nam nữ! Cho rằng ta không trị được các người sao?

Bồ Chân càng lúc càng tức giận, phi kiếm đen ở bên cạnh gã phát ra tiếng rít.

- Xảy ra chuyện gì? Sao khiến Bồ Chân sư huynh tức giận như vậy?

Vi Liên lần trước cùng Bồ Chân đi qua viện này đột nhiên tiến vào viện hỏi.

Triệu Thanh vừa khóc và tố cáo với Vi Liên:

- Đệ tử và Tôn Văn sư huynh đang ở trong phòng thảo luận kiếm quyết, Bồ Chân sư huynh ở ngoài cửa nhục mạ, còn đập cửa tổn thương đệ tử. Hai chúng ta đi ra cùng huynh ấy nói rõ phải trái, mà huynh ấy lại cáo ngược ta và Tôn Văn sư huynh cầu thả. Ban ngày ban mặt, ta và Tôn Văn sư huynh làm sao cầu thả chứ? Xin Vi Liên sư tỷ chủ trì công đạo cho đệ tử!

Đường Tiêu chậm rãi thu lại phù triện và ý niệm sắp ra khỏi thể xác. Trước khi tu vi chưa hoàn toàn hồi phục, hắn phải học được nhẫn nhịn, nếu không sẽ là lần thứ hai nổ xác. Trước hãy xem Vi Liên này xử lý như thế nào rồi tính tiếp vậy.

Bồ Chân có tu vi yếu hơn Vi Liên, thấy cô tới can thiệp thì không thể không nhẫn nhịn một chút:

- Hai người các người không làm việc cầu thả thì ban ngày khóa cửa phòng làm gì? Là Tôn Văn trước tiên buông lời chống đối nên ta mới ra tay dạy dỗ đấy!

Dương Dĩnh vội lớn tiếng phản bác thay Đường Tiêu vài câu:

- Tôn sư huynh không có nói lời chống đối Bồ Chân sư huynh cả! Chúng ta chỉ thấy Bồ Chân sư huynh bỗng dưng tức giận bị thương người ta!

Bồ Chân nổi giận quay đầu mũi kiếm chỉ hướng Dương Dĩnh:

- Phản, phản rồi!

Dương Dĩnh tiến lên mấy bước, bộ dạng bất chấp tất cả:

- Huynh cũng muốn giết ta? Vậy ra tay đi!

Vi Liên kéo Dương Dĩnh lại, nhỏ giọng dịu nhẹ hỏi Bồ Chân một câu:

- Coi như là ngôn ngữ chống đối đi? Huynh đã đâm hấn toàn thân đầm máu, còn muốn chặt một tay thì có phải là hơi quá đáng?

Bồ Chân nghẹn lời, chỉ đành dùng ngôn ngữ lôi kéo Vi Liên, nhắc nhở cô về cấp bậc:

- Vi Liên sư muội, chúng ta là đệ tử hạch tâm, chẳng lẽ không thể giáo dục đệ tử nội môn sao? Nếu họ đều giống Tôn Văn ngôn ngữ chống đối chúng ta, vậy trong tông phái còn quy tắc gì nữa? Uy nghiêm của đệ tử hạch tâm nằm ở đâu?

- Bồ Chân sư huynh, ban đầu sư tổ từng dạy bảo chúng ta, làm đệ tử hạch tâm nên cố gắng nhiều hơn để tông phái phát đạt thịnh vượng, mà không phải giống như thế này tùy ý khi dễ đồng môn sư đệ, sư muội chứ?

Tuy Vi Liên cãi lại cách nói của Bồ Chân nhưng âm thanh vẫn nhỏ nhẹ, tựa như tùy ý trò chuyện vậy.

- Hừ! Việc hôm nay tạm thời gác lại. Tôn Văn, sau này nếu người còn dám chống đối bốn quân sự thì tuyệt không dễ bỏ qua!

Bồ Chân bị Vi Liên phản bác nghẹn lời, đành bỏ vài câu hăm dọa xong thu lại phi kiếm bên người.

Đường Tiêu ánh mắt lạnh lùng nhìn Bồ Chân, không lên tiếng. Đối với kẻ không lâu sau sẽ chết trong tay hắn, nói nhảm thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bồ Chân lại rống với mấy người khác, dường như là muốn lấy lại mặt mũi:

- Còn không tản ra cho ta! Đứng trong sân làm cái gì?

Mấy người lặng lẽ quay về phòng mình, Đường Tiêu nhìn Vi Liên một cái, phát hiện cô đang mỉm cười nhìn mình. Đường Tiêu biết thân phận cô quái lạ, không cảm ơn mà trực tiếp xoay người về phòng của mình.

Sau khi mọi người đi hết, Vi Liên nhìn gian phòng của Đường Tiêu, thì thảo luận thầm:

- Là hắn sao? Sẽ không sai, ánh mắt đó dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra.

Quay về phòng, Đường Tiêu chữa trị vết thương trên vai xong suy tư một lúc, cho rằng Áo Bì Lão Ma nói có lý. Chỉ lấy dịch mà thôi, không làm việc cường bạo gian dân trời đất không tha, không cần đắn đo nhiều vậy. Nếu tu vi vô công không nhanh chóng tăng lên, sau này hắn sẽ thường xuyên gặp tiểu nhân như Bồ Chân ăn hiếp. Nằm gai nệm mật, nhẫn nhịn chịu đựng không phải phong cách của Đường Tiêu.

So sánh hai bên, Đường Tiêu quyết định hết sức phối hợp Áo Bì Lão Ma hái Cực Âm Dược Dịch, để Áo Bì Lão Ma luyện chế nhiều Âm Cực Đan, phối hợp hắn cắn nuốt hồn tinh hồi phục tu vi, thậm chí có thể hoàn thành thoát thai hoán cốt, nhanh chóng tiến vào Địa Nguyên tứ cấp.

Áo Bì Lão Ma thấy Đường Tiêu đồng ý việc hái dược dịch, liệt ra dược đơn cho hắn, phối chế một ít mê tình hương, thôi tình phần cái gì. Các loại thuốc bột này có thể tăng lớn khả năng thành công lấy dịch và hiệu suất cho Đường Tiêu, cũng sẽ không dễ dàng bị người phát hiện.

Ban đêm, Đường Tiêu thay bộ đồ dạ hành, bắt đầu bốn phía tìm mục tiêu lấy dịch. Làm sát thủ một đời, cái chuyện lén vào nhà người ta đối với Đường Tiêu không chút khó khăn. Ban ngày Đường Tiêu đã sớm định ra nhóm đầu tiên hái dược, các sư tỷ, sư muội nội ngoại môn trong Tinh Võ Tông.

Đương nhiên mục tiêu lựa chọn hàng đầu là mấy sư tỷ, sư muội cùng viện với Đường Tiêu. Hắn chuẩn bị xuống tay với Liễu Yên tuổi nhỏ nhất. Theo Áo Bì Lão Ma đã nói, một khi thiếu nữ không còn tấm thân trong sạch, chỗ cực âm bị dương khí ô nhiễm, lấy ra Cực Âm Dược Dịch sẽ giảm mạnh hiệu quả, cho nên xử nữ tuổi càng nhỏ càng tốt.

Đường Tiêu đi tới ngoài gian phòng Liễu Yên, dùng ống trúc thổi mê tình hương Áo Bì Lão Ma đặc chế vào. Làm theo lời Áo Bì Lão Ma đã nói, mười phút sau cô gái ngủ say trong phòng sẽ vì hút phải mê tình hương mà hôn mê bất tỉnh, nhưng cơ năng thân thể không bị tổn hại, cũng sẽ không ảnh hưởng hái Cực Âm Dược Dịch.

Tuy Đường Tiêu làm vậy vì muốn tu vi của mình nhanh chóng hồi phục, thậm chí đột phá tiến vào Địa Nguyên tứ cấp, nhưng thật sự hành động vẫn khiến trong lòng hắn có cảm giác tội lỗi khó tả.

371. Chương 371: Liễu Thị Tỷ Muội.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 371: Liễu thị tỷ muội.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lập đi lập lại dẫn đo mấy lần, nhớ tới ban ngày bị Bồ Chân quở trách ngay mặt mọi người và cái đâm vào vai, Đường Tiêu lần nữa đặt quyết tâm. Hắn suy nghĩ kỹ rồi, đợi hồi phục tu vi, thậm chí tiến vào Địa Nguyên tứ cấp chắc chắn sẽ báo đáp cho những sư tỷ, sư muội này, đáp tạ hơn xa hiện tại họ giúp đỡ hắn.

Vì thế giờ không cần lo tới nghĩ lui nữa, dốc hết sức hái Cực Âm Dược Dịch rồi tính tiếp đi.

Mười phút sau, dược lực đã phát huy đầy đủ, Đường Tiêu cạy mở cửa sổ Liễu Yên, tiến vào phòng cô bé.

Không ngờ trên giường lớn nằm hai người.

Một người khác là tỷ tỷ của Liễu Yên, Liễu Phi. Phòng hai người kề sát nhau, hai phòng thông nhau, một phòng để trống, phòng khác làm phòng ngủ, giường đệm cũng chung chỗ giống như một chiếc giường lớn.

Liễu Yên nhát gan nên muốn cùng Liễu Phi ngủ chung. Liễu Phi ngủ mé ngoài, Liễu Yên ngủ bên trong.

Đây là lần đầu tiên Đường Tiêu làm cái việc trộm gà bắt chó thế này. Hắn vừa thăm mắng Áo Bỉ Lão Ma xấu xa vừa đi tới bên giường tỷ muội Liễu thị.

Dù lúc trước có thổi mê tình hương, nhưng vì an toàn, Đường Tiêu trước khi tiến vào dùng khối vải đen che mặt, đi tới bên giường tỷ muội hắn vỗ mặt hai người, xác nhận được phát huy hiệu quả, hai tỷ muội mê man bất tỉnh mới cởi xuống khăn đen che mặt, lấy ra các loại công cụ, bắt đầu việc hái dược.

Làm theo Áo Bỉ Lão Ma truyền dạy, Đường Tiêu dùng một tấm vải dày treo trên cửa sổ, tránh cho lúc hành động ánh sáng trong phòng bị người đi ngang qua phát hiện. Vải dày che cửa sổ xong Đường Tiêu lấy ra một khối hỏa tinh thạch dùng để chiếu sáng căn phòng, lần thứ hai đi tới bên giường tỷ muội họ Liễu.

Khi vươn tay chuẩn bị gỡ ra tấm chăn đắp trên người Liễu Yên, Đường Tiêu có cảm giác tội lỗi nặng nề. Hắn thở dài một hơi, không ngừng niệm trong lòng sắc tức là không, không tức là sắc, thế này mới gỡ ra chăn đắp trên người Liễu Yên.

Dưới tấm chăn là thân thể nhỏ xinh của Liễu Yên, chỉ mặc đồ ngủ mỏng manh. Tuy cô bé đã mười bốn tuổi nhưng phát dục trễ, bây giờ nhìn vẫn giống con nít mười một, mười hai tuổi, điều này khiến Đường Tiêu lại nảy ra cảm giác tội lỗi.

Cẩn rằng, Đường Tiêu kéo Liễu Yên tới bên giường, duỗi tay ra chạm rã từ bên hông cởi xuống quần ngủ và quần lót trong người cô. Giờ phút này, cảm giác tội lỗi càng mãnh liệt trong lòng Đường Tiêu, hắn có chút không biết làm sao thuyết phục mình nữa.

Thôi thôi thôi! Vì sau này không để mọi người trong viện bị Bồ Chân khi dễ, vì mình có thể nhanh chóng hồi phục thực lực, hoàn thành thoát thai hoán cốt tiến vào Địa Nguyên tứ cấp, Đường Tiêu cắn răng, rút cuộc lần nữa để mình bình tĩnh lại, tuột hẳn quần Liễu Yên xuống.

Liễu Yên đích thực không phát dục bao nhiêu, phía dưới bụng nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy cả lông tơ. Đường Tiêu tách hai chân cô bé ra, liếc mắt qua, chỗ cực âm có bình đài hái thuốc vẫn là một đóa hoa chớm nụ, không giống Triệu Thanh mười sáu tuổi.

Theo lời Áo Bỉ Lão Ma, từ chỗ thiếu nữ tuổi càng nhỏ như Liễu Yên hái Cực Âm Dược Dịch thì phẩm chất càng cao. Đương nhiên tuổi nhỏ hơn Liễu Yên chút nữa thì phẩm chất càng cao nữa, nhưng Đường Tiêu không thể xuống tay với cô bé nhỏ như vậy được.

Áo Bỉ Lão Ma dạy bước đầu tiên là phải tẩy sạch bình đài hái thuốc, nhưng con gái trước khi ngủ có thói quen tắm rửa, đặc biệt rửa sạch chỗ này. Mắt nhìn thì chỗ của Liễu Yên đúng là sạch sẽ, Đường Tiêu bỏ qua một bước này.

Bước thứ hai, kiểm nghiệm thuộc tính dược phôi, còn nguyên là hợp cách, cứ thoải mái hái. Nếu không phải còn nguyên là không hợp cách, không cần lãng phí thời gian vào dược phôi này.

Tuy cảm thấy Liễu Yên chắc chắn là dược phôi hợp cách, nhưng loại chuyện này cần kiểm tra thực tế mới được, để tránh lãng phí thời gian hái nước thuốc lại không thể dùng.

Vọng, vắn, vắn, thiết, Đường Tiêu vươn tay ra, cực kỳ cẩn thận tách hai cánh được điệp của Liễu Yên, dựa theo kinh nghiệm Áo Bỉ Lão Ma truyền cho, tới gần sát nghiên cứu phân tích một lúc. Giữa hai mảnh lá của Liễu Yên, chỗ lồi vào có màng không quá giống Triệu Thanh, hình cái phễu, có mấy cái lỗ hồng nhỏ.

Không cần nói, Liễu Yên đích thực là vật hợp cách còn nguyên chưa xé tem. Đường Tiêu thả tay ra, lấy một đan bình chứa nước thuốc.

Ngơ ngác quan sát bình đài hái thuốc cực kỳ mềm mại của Liễu Yên, Đường Tiêu ngẫm nghĩ dùng tay đặt tại đây thúc đẩy rất có thể sẽ thương tổn đến được điệp quá mức mềm mại này. Chần chờ thật lâu sau, Đường Tiêu quyết định đổi thành cái lưỡi mềm hơn ngón tay thúc đẩy để hái Cực Âm Được Dịch, như vậy thì có thể hết mức bảo vệ vùng đất mềm mại.

Có một điều Đường Tiêu tuyệt đối không muốn thừa nhận, thật ra khi hắn thấy chỗ mềm mại này thì kiềm không được xúc động muốn hôn nó, cho nên mới...

Quyết định xong cách hái, Đường Tiêu lấy ra đan bình, một bên dùng tay nhẹ vuốt ve thân thể Liễu Yên, một bên khê hôn chỗ vô cùng mềm mại. Thân thể Liễu Yên còn mẫn cảm hơn Đường Tiêu tưởng tượng rất nhiều, không lâu sau đã ngưng tụ ra một ít nước thuốc quý giá.

Đường Tiêu dùng đan bình cẩn thận hứng lấy Cực Âm Được Dịch, sau đó tiếp tục thúc đẩy, thậm chí không lấy ra đại pháp phù triện. Mấy phút sau, Liễu Yên hôn mê thân thể kịch liệt rung động, miệng rên hừ hừ. Cùng lúc đó, thật nhiều nước thuốc tuôn trào. Đường Tiêu không thể không vừa hứng thuốc vừa lấy tay bịt miệng cô, để tránh tiếng kêu đánh động người khác.

Tuy được phôi của Liễu Yên nhỏ nhưng lần này cũng cống hiến đầy ba đan bình cho Đường Tiêu.

Nếu tỷ tỷ Liễu Yên là Liễu Phi ở ngay bên cạnh thì Đường Tiêu không lãng phí thời gian. Đặt Liễu Yên sang bên tự hồi phục, kéo Liễu Phi tới bên giường, nằm song song với Liễu Yên.

Liễu Phi lớn hơn Liễu Yên bốn tuổi, năm nay mười tám. Nếu Liễu Yên là quả táo nhỏ ngây ngô thì Liễu Phi là quả táo đỏ rực có thể hái rồi. Điều này có thể thấy rõ từ bộ ngực hai tỷ muội.

Nhẹ nhàng cởi áo Liễu Phi, chỗ bình đài hái thuốc khác với Liễu Yên, có một dùm đen bướng bình. Tuy bình đài hái thuốc của cô cũng rất non mềm nhưng không kiều hồng như của Liễu Yên. Dù Đường Tiêu cứ khuyên mình trong lúc hái không được sinh ra tà niệm gì, nhưng khi hắn đặt hai tỷ muội nằm song song, nghiên cứu bình đài hái thuốc khác nhau thì kiềm không được nhiệt huyết sôi sục, đặc biệt là trường mâu dưới bụng hắn tỏ ra rất kích động. Điều này khiến hắn có xung động cởi quần ra lên giường nhào vào hai tỷ muội tàn phá một phen.

Đường Tiêu thầm chửi Áo Bỉ Lão Ma một trăm lần, đem tất cả tội ác và trách nhiệm đổ lên đầu lão. Hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, ngăn cản đầu óc sinh ra ý niệm tội ác, tập trung tinh thần vào bình đài hái thuốc của Liễu Phi.

372. Chương 372: Cực Khổ Một Đêm.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 372: Cực khổ một đêm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Tương tự, cần kiểm tra xem được phôi của Liễu Phi có hợp cách không, mới chính thức bắt đầu hái. Bởi vì bình đài hái thuốc của Liễu Phi không mềm mại như Liễu Yên, chỗ được sẽ không vừa đụng vào liền bị thương, Đường Tiêu xuống tay không cần cẩn thận như đối với Liễu Yên.

Dùng ngón tay tách ra hai cánh được điệp, Đường Tiêu lần nữa kiểm tra tình hình lồi vào. Thấy lồi vào dường như hơi mở rộng, Đường Tiêu có chút ngại ra. Hiển nhiên Liễu Phi thuộc vào loại khó phân biệt

theo như Áo Bì Lão Ma nói. Nhưng dù sao Áo Bì Lão Ma có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, truyền cho Đường Tiêu một số cách kiểm nghiệm đặc biệt về loại hình này. Đường Tiêu làm theo cách Áo Bì Lão Ma dạy, vươn ngón tay ra chấm một ít nước thuốc, từ chỗ lõm vào hơi mở đưa ra đút vào lại lần, nhẹ nhàng móc vài cái, cảm nhận màng phong kín ở gần lõm vào, rốt cuộc xác định Liễu Phi cũng là được phơi chưa mở.

Liễu Phi toát ra nước thuốc hiệu quả có lẽ kém hơn Liễu Yên gần một nửa nhưng cũng thuộc hàng có thể dùng. Đường Tiêu xác nhận cô là được phơi hợp cách, lập tức theo quá trình hái. Lần này hắn dùng lực lượng phù triệu đánh vào chỗ kích được của Liễu Phi.

Không lâu sau được phơi kịch liệt chấn động, Đường Tiêu vội bịt miệng Liễu Phi, nếu không thì tiếng kêu của cô rất có thể đánh thức mấy người trong viện còn chưa ngủ say. Tuy được tính nước thuốc của Liễu Phi không bằng Liễu Yên, nhưng một lần cô cống hiến cho Đường Tiêu năm bình rượu, từ lượng bù phần chất coi như không ảnh hưởng hiệu suất của Đường Tiêu.

Hái Liễu Phi xong, Đường Tiêu lần nữa chuyển hướng Liễu Yên. Bởi vì Liễu Yên đã được nghỉ ngơi một lúc cho nên hiệu suất cao hơn ban ngày Đường Tiêu đối với Triệu Thanh. Lần này Đường Tiêu cũng dùng lực lượng phù triệu đánh vào chỗ kích được che giấu rất sâu của Liễu Yên, không lâu sau đã kết thúc lần thứ hai, sau đó chuyển sang Liễu Phi.

Bởi vì hai tỷ muội không sinh ra tình huống không thể sinh ra nước thuốc nữa như Áo Bì Lão Ma đã nói, cho nên Đường Tiêu không dùng thời tình phần mà lão phối chế ra.

Hái hai tỷ muội năm lần xong, Đường Tiêu kiểm chế dục vọng hôn cái miệng nhỏ hồng hồng của hai cô, kiềm nén dục vọng và ý nghĩ dâm loạn thân thể họ, giúp hai cô mặc quần ngủ, đặt trở vào ổ chăn.

Lần này thu thập tổng cộng hơn hai mươi đan bình. Tỷ tỷ Liễu Phi cống hiến mười sáu bình rượu, muội muội Liễu Yên cống hiến mười một bình, đủ Áo Bì Lão Ma luyện chế vài viên Âm Cực Đan cho Đường Tiêu.

Không thể không nói, loại hái này cũng rất vất vả. Quá trình hái mệt đến đầm mồ hôi, đa phần còn phải ngăn mình trong lúc hái không sinh ra tà niệm. Nếu không phải Đường Tiêu có ý chí kiên định, người bình thường rất khó kiềm chế ngay thời khắc này.

Đem hai tỷ muội trở lại như cũ xong, Đường Tiêu cất đi hỏa tinh thạch và tấm vải che cửa sổ, lặng lẽ đi ra ngoài từ con đường ban đầu tiến vào.

Trước khi rời đi, Đường Tiêu đem cửa sổ bị cạy ra trở về vị trí cũ, xóa hết dấu ấn trên cửa sổ, xác định không có gì sai lệch mới lặng lẽ rời khỏi phòng tỷ muội Liễu Phi, Liễu Yên.

Mục tiêu tiếp theo là muội muội của Dương Phàm, Dương Dĩnh.

Có kinh nghiệm hành động trong phòng tỷ muội Liễu thị, Đường Tiêu rất dễ dàng lên vào phòng Dương Dĩnh. Dù sao đã từng gây án rồi, bây giờ cảm giác tội lỗi trong lòng Đường Tiêu không quá mãnh liệt như khi ở phòng tỷ muội Liễu thị. Khi hắn cởi áo Dương Dĩnh ra, nhịp tim không đập nhanh như đối với tỷ muội Liễu thị, động tác tay biến cực kỳ quen thuộc.

Con gái trong thế giới kiếm tu Huyền Vũ Đại Lục này rất bảo thủ, qua Đường Tiêu chuyên nghiệp kiểm tra thì tình trạng lõm vào của Dương Dĩnh cũng là một được phơi hợp cách.

Đường Tiêu cứ cảm thấy chỗ nào không đúng lắm, nhìn chăm chăm bình đài hái thuốc của Dương Dĩnh, chuyên nghiệp ngửi một hồi, dường như hiểu ra cái gì.

Kỳ lạ, sao cô ấy giống như tối nay vừa mới bị hái một lần?

Chẳng lẽ chỗ này cũng có người làm việc tương tự?

Kiểm tra vết ả trên quần lót của Dương Dĩnh, Đường Tiêu lập tức hiểu ra đáp án. Đây là Dương Dĩnh trước khi đi ngủ ở trên giường tự làm chuyện đó.

Kinh thật, không ngờ Dương Dĩnh ngày thường nhìn đoan trang dịu dàng mà có sở thích như thế.

Đường Tiêu nổi lên lòng tò mò. Trước khi Dương Dĩnh đi ngủ tự làm chuyện kia thì trong đầu đang nghĩ cái gì? Nhìn sinh hoạt hàng ngày của cô, tiếp xúc phái nam không nhiều lắm, có quan hệ thân với cô nhất chỉ mình Đường Tiêu.

Phải chăng bởi vì sáng hôm nay cô thấy thân thể hần và cây cột kia, cho nên nảy ra nhiều liên tưởng, rồi mới ngủ không yên, tự động an ủi.

Thật là quá bạo.

Đường Tiêu sờ ngực Dương Dĩnh, nhẹ khảy cái mũi nhỏ đáng yêu bên dưới, lại dùng lực lượng phù triện, không lâu sau thân thể Dương Dĩnh chấn động, Đường Tiêu thu hoạch được hai bình dược dịch.

Chờ giây lát, Đường Tiêu tiến hành lần hái thứ hai, ba, bốn, mệt đến mồ hôi ướt đầm.

Nửa đêm canh ba phải bận rộn như vậy thật không là việc người thường chịu đựng nổi.

.....

Xóa đi dấu vết trong phòng Dương Dĩnh, khi hần đi ra thì thời gian đã đến canh ba. Đường Tiêu dựa tường chậm rãi quay về phòng mình, khi đi qua phòng Triệu Thanh đột nhiên nghe thấy có tiếng động trong phòng cô.

Tuy chỉ là tiếng rất khẽ nhưng Đường Tiêu vẫn là nhạy cảm phát giác ra.

Trừ phi, có người xấu tiến vào phòng Triệu Thanh!?

Đường Tiêu tập trung tinh thần, lần nữa nghe cẩn thận, bên trong đúng là có tiếng động.

Đường Tiêu không nói hai lời, nhanh chóng cạy cửa sổ Triệu Thanh ra, chuẩn bị vào trong phòng dò xét, xem coi tên dân tà nào dám rờ mó Triệu Thanh. Kết quả vừa mở cửa sổ thì Đường Tiêu giật nảy mình.

Triệu Thanh đứng bên cửa sổ, mắt tròn to nhưng vô thần nhìn lên trên. Ánh trăng chiếu xuống, mặt cô trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt trắng dã tựa như mấy hồn thi trong Tứ Quý Thành.

Đổi làm người thường trông thấy tình hình này chắc chắn sẽ sợ đến chân nhũn ra, hét to. Nhưng Đường Tiêu đó giờ không phải kẻ nhát gan, vội nhảy người qua cửa sổ, vào phòng lung lay Triệu Thanh, kêu cô vài tiếng.

Triệu Thanh không chút phản ứng, mắt vẫn nhìn chăm chăm bên trên, dường như có thể xuyên thấu qua nóc nhà. Nhưng Đường Tiêu cảm giác được cô không trông thấy cái gì hết.

Hần lại kêu Triệu Thanh vài tiếng, đột nhiên thân thể cô mềm nhũn dựa vào ngực Đường Tiêu, mắt khép lại. Đường Tiêu thử xem hô hấp của cô, coi như bình hường, ôm cô lên giường, đặt nằm xuống.

Không lẽ mới rồi cô mộng du?

Đường Tiêu canh giữ bên người Triệu Thanh một lát, phát hiện cô ngủ say, tiếng hít thở và tim đập đều rất bình thường. Hần đóng cửa sổ, xóa dấu vết, rời khỏi phòng Triệu Thanh, chuẩn bị phòng mình.

Khi Đường Tiêu đi tới cửa phòng mình chuẩn bị mở cửa bước vào, đột nhiên cảm giác sau lưng có đôi mắt nhìn mình chăm chăm. Đường Tiêu vội xoay người, phát hiện một bóng đen *vèo* một cái từ trong sân nhảy lên nóc nhà, sau đó nhanh chóng biến mất.

Xem thân hình dường như là phụ nữ.

373. Chương 373: Đếm Ngược Thời Gian.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 373: Đếm ngược thời gian.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Tên trộm từ đâu đến thế này!

Bây giờ công lực của Đường Tiều không tốt, không đuổi kịp bóng đen đó, hắn đứng ngậy ra một lát, bản năng nhìn lên trời.

Đúng rồi, mới rồi trong phòng hình như Triệu Thanh cũng nhìn hướng đó.

Trên đỉnh đầu trời sao sâu thẳm lần thứ hai xuất hiện hình ảnh đêm qua khi Đường Tiều bơi đã trông thấy. Những văn tự đen cổ đại nhấp nháy, nếu không nhìn kỹ thì rất khó chú ý đến, đối làm người khác vốn không thể trông thấy. Kỳ thật Đường Tiều thông qua năng lực cảm ứng mới phát hiện ra được.

Tối nay cùng thời gian lại nhìn đến văn tự cổ đại, Đường Tiều rốt cuộc biết đêm qua không phải ảo giác trong nước.

Nhưng những văn tự cổ đại nhấp nháy này có ý nghĩa gì?

Không biết tại sao, khi Đường Tiều nhìn thấy văn tự cổ đại sâu thẳm đó thì đáy lòng sẽ dâng lên lạnh lẽo buốt giá, tựa như nhìn thấy vật cực kỳ nguy hiểm.

Có mây đen bay tới, vừa lúc che đi văn tự cổ đại, hoặc là cái gì đó ngăn cách Đường Tiều cảm ứng. Đường Tiều đợi một lúc lâu, không thấy văn tự cổ đại đen thẳm đó nữa, hắn che miệng ngáp một cái, lắc đầu quay về phòng.

.....

Hôm nay lấy được dịch của mấy sư tỷ, sư muội khiến Đường Tiều cảm thấy thiếu nợ họ. Đường Tiều không thích cảm giác này, nhưng hắn vẫn quyết tâm cố gắng nghĩ cách báo đáp họ. Ít nhất trong thời gian mình ở Tinh Vô Tông phải bảo đảm họ không bị người khi dễ nữa.

Phiền quá đi! Vẫn là làm một sát thủ vô tình là tốt nhất, lòng có quan tâm thì làm việc không thể như trước không kiêng dè cái gì.

Nếu không phải bởi vì vướng bận tại Áo Bì Đảo, Đường Tiều sẽ không nóng lòng rời khỏi đây. Nếu là người vô tình vô nghĩa, lưu lạc tới đâu cũng đều không sao cả, vòng lẩn quẩn tu luyện, cường đại, giết người, lại tu luyện, lại cường đại, lại giết người.

Tất cả đều biến đổi.

Hắn đem mấy bình dược dịch giao cho Áo Bì Lão Ma, lão luyện chế cho Đường Tiều vài viên Âm Cực Đan. Đường Tiều lại nuốt vào mấy viên hồn tinh, công lực lần thứ hai hồi phục một chút.

Đường như Áo Bì Lão Ma khá bất mãn tiến độ của Đường Tiều, nói:

- Người thu thập Cực Âm Dược Dịch quá ít, cứ tiếp tục như vậy thì đến khi nào người mới hồi phục tu vi, hoàn thành thoát thai hoá cốt chứ?

- Bốn sư tỷ sư muội tổng cộng chỉ có thể hái nhiều như thế, hái quá nhiều tổn thương họ thì không tốt.

Đường Tiều lắc đầu, dược liệu khác dễ tìm, Cực Âm Dược Dịch thì quá khó kiếm rồi.

- Người không thể chỉ lấy từ bốn sư tỷ, sư muội của người! Phải mở rộng phạm vi! Sư tỷ, sư muội ở mấy viện khác thì sao? Còn có tông phái khác, những thành trấn bị hồn thì chiếm lĩnh đấy. Chỉ khi người hái đủ Cực Âm Dược Dịch thì lão ma mới phối chế đủ Âm Cực Đan cho người, giúp người nhanh chóng hoàn thành quá trình thoát thai hoá cốt!

Đường Tiều có chút buồn phiền đánh gãy Áo Bì Lão Ma:

- Được rồi!

Âm Cực Đan này tốt thì tốt thật, nhưng Áo Bì Lão Ma nói đi bốn phía làm thiếu nữ hôn mê, cướp quần họ ra hái Cực Âm Dược Dịch, cảm giác tội ác trong lòng Đường Tiều sẽ ngày càng nặng.

Áo Bì Lão Ma hiểu suy nghĩ trong lòng Đường Tiều, nói:

- Người Huyền Vũ Đại Lục không quen biết gì với người, người cần gì để ý như thế? Chính mình biến cường đại mới là quan trọng nhất, nếu không thì chỉ có thể bị người chà đạp nhục nhã.

- Đúng rồi, lão ma, chắc người biết văn tự cổ đại chứ?

Đường Tiêu đột nhiên nhớ tới văn tự cổ đại đen thẫm trên không trung. Áo Bì Lão Ma sống vài ngàn vạn năm, văn tự có cổ hơn nữa chắc lão nên biết.

Áo Bì Lão Ma rất là đặc ý sờ râu:

- Đó là tất nhiên rồi.

Đường Tiêu vẽ xuống mấy văn tự cổ đại hắn thấy trên trời sao đưa cho Áo Bì Lão Ma.

Áo Bì Lão Ma nhìn văn tự, nghiên cứu hồi lâu, sau đó hỏi lại Đường Tiêu lần nữa:

- Người nói mấy văn tự cổ đại này mỗi cách một lát sẽ nhảy một lần, sau khi nhấp nháy thì sẽ biến hóa đôi chút đúng không?

Đường Tiêu gật đầu:

- Ừ.

Áo Bì Lão Ma suy đoán:

- Đây chắc là văn tự cổ đại tại Huyền Vũ Đại Lục, có chút giống Cửu Châu Đại Lục. Theo lão ma phán đoán ban đầu thì mấy văn tự này như là đếm ngược thời gian.

- Đếm ngược thời gian?

Đường Tiêu suy nghĩ, cảm thấy Áo Bì Lão Ma nói rất có lý. Mỗi lần văn tự cổ đại nhấp nháy thì đều là chữ cuối, tần suất nhảy là gần một giây, hơi giống với cách đếm ngược thời gian đời thứ nhất của hắn.

Áo Bì Lão Ma gật đầu:

- Đúng vậy.

- Đếm ngược thời gian sẽ kéo dài trong bao lâu? Sau khi kết thúc đếm ngược sẽ xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu không quên được khi nhìn thấy văn tự cổ đại đó thì cảm giác nguy hiểm và đáy lòng lạnh buốt. Nếu thật sự là đếm ngược thời gian, chẳng lẽ sẽ xảy ra hiểm họa to lớn gì?

Áo Bì Lão Ma phân tích nói:

- Cái này không chắc lắm. Người xem, văn tự cổ đại tổng cộng có bảy chữ, theo lão ma đoán thì chữ sẽ ngày càng ít, khi nó còn lại một chữ thì chắc là thời gian đếm ngược sắp kết thúc.

- Vậy sao?

Đường Tiêu nheo mắt. Nếu đem mấy văn tự cổ đại này thành con số, bảy con số, đơn vị là giây, tiếp theo...bảy con số ý nghĩa thời gian đếm ngược sẽ ngừng giữa mười một ngày đến một trăm mười sáu ngày.

Hơn cũng có nghĩa là khi bảy con số này thành sáu số, lại qua mười một ngày thời gian đếm ngược sẽ kết thúc.

Nhưng cũng có thể tất cả chỉ là suy đoán sai lầm.

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở Đường Tiêu:

- Người phải nắm chắc thời gian, nếu không thể hoàn thành thoát thai hoán cốt trước khi thời gian đếm ngược kết thúc, rất có thể người không còn cơ hội quay về Áo Bì Đảo nữa.

- Khi thấy những văn tự cổ đại này thì ta có trực giác cực kỳ nguy hiểm.

Đường Tiêu nói ra điều này, hắn muốn nghe xem cách nghĩ của Áo Bì Lão Ma.

Trước khi không rõ ràng Gia Hồ là người nào đưa tới, tất nhiên Đường Tiêu sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của Áo Bì Lão Ma. Nhưng đáp án của lão chắc cũng có giá trị tham khảo.

Áo Bì Lão Ma thuận miệng phỏng đoán:

- Có lẽ...chắc là...khi thời gian đếm ngược kết thúc sẽ xảy ra đại hiểm họa, hoặc là tai nạn này có liên quan đến người, chỉ mình người trông thấy. Cho nên...người mới có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Áo Bì Lão Ma thừa dịp lại khuyên Đường Tiều vài câu:

- Dù thế nào thì người nhất định phải tăng tốc độ hái Cực Âm Dược Dịch đi, nếu không thì tới lúc đó người không có thực lực cứu bản thân, lão ma cũng triệt để mất đi cơ hội thấy ánh mặt trời.

- Ta biết rồi.

374. Chương 374: Tuyệt Phẩm Khí Linh.

Sát Vương

Chương 374: Tuyệt phẩm khí linh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiều nhắm mắt lại, vẫn tự cổ đại đếm ngược thời gian này đúng là cho hắn áp lực cực lớn, buộc hắn không thể không đặt quyết tâm cố gắng mau chóng hái đủ Cực Âm Dược Dịch.

Áo Bì Lão Ma nói có lý, nếu thực lực quá kém, khi tai họa giáng xuống thì rất khó có sức mạnh bảo vệ mình. Người trên Huyền Vũ Đại Lục đúng là không quen biết gì hắn, vì có thể quay về Áo Bì Đảo, hắn không nên lo được lo mất do dự không quả quyết.

Lúc đi vào giấc ngủ, Đường Tiều đột nhiên nhớ tới bộ dạng Triệu Thanh lúc mộng du.

Cô ấy thật sự chỉ mộng du sao? Hay là, xảy ra chuyện gì khác?

Nữ tặc đêm khuya chạy đến viện tử một mình là có chuyện gì? Cô ta có phát hiện hành vi của Đường Tiều không?

Còn có văn tự cổ đại đen thẫm kia.

Thật không ngờ ban đêm sẽ không bình tĩnh như vậy.

Bữa sáng ngày thứ hai, tâm tình mấy cô gái đặc biệt tốt, ai cũng lớn tiếng nói cười, sắc mặt rất hồng hào, tựa như mơ mộng xuân. Ngay cả Liễu Yên bình thường tính tình tệ nhất, tuổi nhỏ nhất cũng tỏ ra rất hưng phấn, tâm tình tốt.

Tâm tính tốt thì khí sắc tốt, khí sắc tốt thì càng xinh đẹp.

Chỉ mình Đường Tiều biết, đêm qua họ đích thực làm mộng xuân, còn là mộng xuân rất dài, mộng xuân thoải mái đến tột độ.

Xem ra mộng xuân nhiều sẽ khiến tâm tình thiếu nữ rất tốt, do đó khiến các cô phát dục khỏe mạnh, càng lớn càng đẹp.

Tối hôm qua Triệu Thanh mộng du, hôm nay biểu tình vẫn như mọi khi. Lúc cô nhìn thấy Đường Tiều thì sẽ đỏ mặt. Mấy sư tỷ, sư muội khác là trong tình trạng không biết gì bị hái, Triệu Thanh thì ở lúc tỉnh táo bị Đường Tiều lột quần tách đôi chân ra, ngay mặt hái. Chỉ cần nhớ lại tình hình lúc đó là trái tim Triệu Thanh sẽ đập nhanh.

- Dương Đình, muội đi đưa mấy bình đan dược này tới chỗ Hoàng Miện sư huynh. Triệu Thanh, đi Tàng Kinh Các một chuyến lấy quyển ‘Huyền Kiếm Quyết’ cho ta, đưa tới phòng ta. Mấy người khác đừng tụ tập trong sân, cả ngày chỉ biết cười giỡn, không đứng đắn, còn ra thể thống gì!?

Bồ Chân đột ngột đi ra sát phong cảnh, sai bảo quát mắng mọi người một trận, bày ra uy phong quân sự xong mới quay về phòng gã.

Đường Tiêu đứng lên. Hắn càng xem Bồ Chân thì càng khó chịu, đặc biệt là tên này sai khiến Triệu Thanh, Dương Đình, điều này đã đụng đến giới hạn của Đường Tiêu.

Triệu Thanh, Dương Đình một trái một phải vội kéo lại Đường Tiêu, mấy người khác cũng chắn trước người hắn, rõ ràng không muốn hắn lần nữa bị Bồ Chân ăn hiếp.

Triệu Thanh và Dương Đình cùng nhau khuyên bảo Đường Tiêu:

- Không sao đâu! Chỉ là đi một chuyến thôi mà! Hơn nữa chúng ta rất thích đi khắp nơi!

Đường Tiêu tạm thời dè xuống cơn giận, nhưng hắn sẽ không nhẫn nhịn mãi.

Cảm giác bị người khi dễ rất khó chịu, việc tăng tu vi đã là lửa cháy lông mày.

Mấy ngày sau, mỗi ngày Đường Tiêu giống như ong mật cần cù, bận rộn đi khắp nơi hái. Tuy Đường Tiêu hành động bí ẩn nhưng ngẫu nhiên sẽ có sai sót, thậm chí bị người gặp phải.

Có khi bởi vì Áo Bì Lão Ma làm biếng, khâu công giảm liệu chế tác đan dược không đủ dược lực, nên trong lúc hái có một số thiếu nữ nửa đường ngoài ý muốn tỉnh dậy. Lúc này Đường Tiêu không thể không dùng kiếm đặt lên cổ thiếu nữ, dùng ngôn ngữ uy hiếp một trận sau đó hốt hoảng bỏ chạy.

Cho nên tin đồn một người đàn ông bí ẩn cầm kiếm nửa đêm len lút lén vào phòng thiếu nữ làm việc quấy rối chậm rãi lan truyền trong mấy tông phái nhỏ xảy ra chuyện, mấy tông phái đó ở trong thành trấn gần Tinh Võ Tông tăng cường tuần tra ban đêm, định vây bắt người đàn ông bí ẩn này. Trên phố đặt danh hiệu cho người đàn ông bí ẩn đó là Túng Kiếm Dâm Ma.

Công việc hái chăm chỉ cực khổ, cung cấp đủ dược dịch cho Áo Bì Lão Ma chế tác ra thật nhiều Âm Cực Đan khiến thực lực của Đường Tiêu tăng nhanh từng ngày. Một tháng sau, Đường Tiêu nuốt nhiều hồn tinh, khiến ba vạn triệu và một khối ý niệm hoàn toàn tràn đầy.

Bởi vì hiện giờ thân thể Đường Tiêu không thể chịu được ý niệm cường đại, nên trước khi hắn tìm ra cách giải quyết thích hợp, vẫn là không thể dễ dàng phát động niệm lực. Nhưng lực lượng ba vạn triệu cũng đủ để Đường Tiêu đạt tới tu vi Địa Nguyên tam cấp tại Áo Bì Đảo sau khi tẩy huyết đổi tủy.

Trong thời gian này, Đường Tiêu còn ở Tàng Kinh Các Tinh Võ Tông đổi một ít kiếm quyết chuyên dụng ột số kiếm sư cao cấp. Lực lượng ba vạn triệu, lực lượng thần hồn siêu cường khiến hắn không cần mạo hiểm xuất ra niệm lực cũng miễn cưỡng sử dụng phi kiếm Hồng Viêm cướp từ tay Lý Mộ Bạch. Chỉ là còn kém xa nếu muốn hoàn toàn phát huy uy lực chân chính của Hồng Viêm.

Vì để tránh cho bị người phát hiện Tôn Văn khác lạ, Đường Tiêu trốn trong núi sâu luyện tập phi kiếm Hồng Viêm và thuật ngự kiếm. Đường Tiêu vốn là thiên tài võ học, thông một cái thì mọi thứ đều thông, qua mấy ngày huấn luyện, hắn đã sơ bộ nắm giữ thuật ngự kiếm phi hành, đối với đa số kiếm quyết công kích cũng khá quen tay.

Hôm nay sau khi Đường Tiêu huấn luyện xong, giống như mọi khi, lấy ra cực phẩm linh khí nuôi dưỡng kiếm linh của Lý Mộ Bạch. Hắn niệm khẩu quyết, lại lần nữa định xâm nhập vào linh khí đó. Linh khí phát ra tiếng hét chói tai, nhưng rốt cuộc vẫn bị lực lượng thần hồn cường đại của Đường Tiêu đột phá phong ấn.

Thì ra linh khí này bị hồn đoàn Tử Thần khổng lồ dùng thần hồn chặn, vậy nó bên trong không trốn thoát được, cho nên không muốn để người bên ngoài vào, do đó sẽ không thể khống chế được nó.

Đáng tiếc là linh khí có khắc ấn thần thức của chủ nhân, có liên hệ thần hồn với chủ nhân. Cực phẩm linh khí tồn tại là vì để chủ nhân có thể trấn áp kiếm linh bên trong. Hồn đoàn trong kiếm linh đều sẽ tự động khắc ấn thần hồn của chủ nhân. Hiện giờ uy lực của Đường Tiêu tuy kém xa hồn đoàn Tử Thần khổng lồ trong linh khí, nhưng hắn thông qua linh khí còn có thể miễn cưỡng khống chế trấn áp nó.

Nguyên lý gần giống Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Hồn đoàn khổng lồ bị linh khí thu lấy, thần hồn chủ nhân có thể ở trong không gian linh khí trấn áp, khống chế kiếm linh trong đó, ở bên trong khắc ấn thần thức của mình mà kiếm linh vĩnh viễn không thể tiêu trừ, do đó mặc cho chủ nhân sai khiến. Ví dụ ra khỏi linh khí nhập vào kiếm thể, các loại khẩu quyết thúc đẩy sử dụng các loại kiếm chiêu, hoặc nâng chủ nhân ngự kiếm phi hành.

Sau khi thần hồn của Đường Tiêu đột nhập vào phong ấn hồn đoàn khổng lồ chặn ở cửa vào linh khí, lập tức xâm nhập vào linh khí. Hồn đoàn Tử Thần khổng lồ có cực phẩm linh khí tẩm bổ, đã chậm rãi biến đổi thành một kiếm linh.

Không chỉ vậy, Đường Tiêu thấy rõ ràng, trong kiếm linh toàn thân đỏ máu này không ngờ bình bỗng một đại bốn tiểu năm khối kết tinh đỏ hồng!

Tuyệt phẩm kiếm linh!

375. Chương 375: Uy Hiếp Tử Thần.

Sát Vương

Chương 375: Uy hiếp tử thần.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Chết tiệt! Nó đã nuốt hết tất cả mớ hồn tinh bên trong! Ban đầu bên trong có rất nhiều viên hồn tinh vàng kim và rất rất nhiều màu vàng, vàng nhạt!

Đường Tiêu dùng thần hồn lạc ấn đâm vào Tử Thần kiếm linh bên trong. Tử Thần tựa như bị đốt cháy, thống khổ kêu một tiếng, nhưng thần hồn của Đường Tiêu cũng bị phản phệ cháy bỏng, cả người đau như kim đâm. Đối làm người bình thường chắc chắn chịu không nổi loại thống khổ này, may là Đường Tiêu không phải người bình thường, thần hồn cực kỳ cứng cỏi.

Kiểm linh bị thu phục trấn áp không mấy cái có thể phản phệ chủ nhân được. Nhưng Tử Thần đúng là quá cường đại, bốn đỉnh Kiếm Thánh hợp tác đều không phải đối thủ của nó, càng đừng nói tới Đường Tiêu chỉ có tu vi kiếm sư cao cấp. Hiện tại nó đã nuốt hết hồn tinh của bốn đỉnh Kiếm Thánh.

Chính bởi vì loại chênh lệch này quá lớn nên nó mới có thể phản phệ Đường Tiêu.

Nhìn kiếm linh Tử Thần còn thống khổ hơn mình gấp trăm lần, Đường Tiêu lại thử đâm nó, lại lần nữa khiến nó lớn tiếng kêu lên, trong mắt tràn ngập sợ hãi tột độ.

- Đừng đâm nữa! Đau chết lão tử!

Không ngờ kiếm linh mở miệng nói chuyện.

- Người biết nói chuyện?'

Ngược lại Đường Tiêu không giật mình lắm.

Lúc trước hắn đã thấy ra hồn đoàn khổng lồ này là Tử Thần tiến hóa từ hư không thanh tảo giả trong hắc ám hư không, chỉ không biết nó bị nhốt trong linh khí lâu vậy, liệu có còn giữ lại ký ức trước kia ở hắc ám hư không hay không.

- Đương nhiên lão tử biết nói chuyện!

Mắt Tử Thần nhìn chằm chằm Đường Tiêu, lòng nó thầm suy tính. Trong linh khí này, thần hồn người trước mắt chiếm ưu thế sân nhà rất lớn, hạo hán không chịu thiệt trước mắt, trước tiên cứ chịu thua hắn đi.

Đường Tiêu hỏi lại Tử Thần lần nữa:

- Người có phải là Tử Thần trốn ra khỏi hắc ám hư không?

Trên mặt Tử Thần lộ biểu tình ngạo mạn:

- Không sai! Người biết bốn tọa?

Làm Tử Thần, tựa như trưởng giám ngục trong nhà tù. Ở trong hắc ám hư không, nó chính là chúa tể tất cả hồn đoàn và hư không thanh tảo giả. Quyền uy của nó không người có thể khiêu chiến, cho nên mới có sự kiêu ngạo này.

Nhưng bây giờ rơi vào tay Đường Tiêu, vận mệnh bi thảm của nó chỉ mới vừa kéo màn che.

- Bây giờ ngươi rơi vào tay ta, không phục?

Đường Tiêu nheo mắt lại, muốn để đối phương đi vào khuôn khổ, không có đủ uy áp thì không được.

Tử Thần đổi giọng, bắt đầu nói điều kiện với Đường Tiêu:

- Nếu ngươi chịu thả ta ra thì ta nhất định sẽ hậu tạ ngươi thật nhiều.

- Ngươi coi ta là thằng ngốc hả? Ha ha, là tuyệt phẩm kiếm linh đó! Thả ngươi? Có thể sao? Sau này sẽ không có vụ thả ngươi ra đâu! Ngươi nên suy nghĩ là ngoan ngoãn hơn trước mặt ta kìa, nếu không ta sẽ khiến ngươi nếm đủ mùi đau khổ!

Đường Tiêu nói xong thần hồn lại một phen đậm hương Tử Thần.

Tử Thần thống khổ liên tục lên, trong mắt nổi sợ càng đậm hơn:

- Đừng đậm nữa! Có gì từ từ nói!

- Được, ta trước hỏi ngươi vài vấn đề, ngươi thành thật đáp thì ta không đậm ngươi.

- Ngươi hỏi đi.

Tử Thần gục đầu, ủ rũ nhìn Đường Tiêu, trong mắt tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng: tiểu tử, đừng để lão tử ra ngoài được, nếu không thì lão tử sẽ...

Đường Tiêu hỏi câu thứ nhất:

- Ngươi là Tử Thần hư không, chẳng phải nên ở trong hắc ám hư không giữ trật tự sao? Tại sao cũng chạy trốn đến Huyền Vũ Đại Lục?

Tử Thần thu lại biểu tình giận dữ và không cam lòng, thành thật đáp lại Đường Tiêu:

- Bốn tọa là bị vụ nổ lớn đánh ra, muốn trở về...cũng không có thực lực đó.

Sau khi hư không thanh tảo giả từ hắc ám hư không tiến vào thế giới nhân loại thì thực lực sẽ bị giảm mạnh. Không chỉ thế, một khi chúng nó vào thế giới nhân loại, suy nghĩ bị ô nhiễm thì không còn tinh thuần nữa. Hư không thanh tảo giả không còn tinh thuần thì sẽ bị hắc ám hư không chối bỏ, cho nên dù Tử Thần muốn trở về cũng là không thể.

Kết cuộc của nó là nếu như không phải ẩn vào trong linh khí, sớm muộn gì sẽ bị thiên giới tảo định, phá vỡ cường giả Thiên Nguyên tới tiêu diệt, tựa như Áo Bì Lão Ma lúc đó vậy.

Đường Tiêu hỏi vấn đề thứ hai:

- Bạo tạc là sao? Tại sao có nhiều hồn đoàn như vậy trốn ra khỏi đó?

- Đó là một thủ hộ sử Huyền Vũ Đại Lục, lợi dụng chức quyền xé rách hư không, định thả ra hồn đoàn trong hắc ám hư không. Khi đó bốn tọa vô cùng anh dũng xuất hiện cùng ả liêu chết tranh đấu, nhưng không ngờ ả kích phát ý niệm của mình mang theo nhiều hồn tinh, ở trong khe hở không gian dẫn đến phản ứng dây chuyền, sinh ra bạo tạc to lớn. May là bốn tọa trốn nhanh mới không bị tạc nổ.

Tử Thần nói tràng giang đại hải, nhớ lại tình hình lúc đó, dường như lòng nó còn run sợ.

Lòng Đường Tiêu trầm xuống, hỏi Tử Thần một câu:

- Thủ hộ sử kích phát ý niệm sẽ có kết quả gì?

- Còn kết cuộc gì nữa? Tan xương nát thịt, hồn tiêu phách tán thôi! Cho dù ả may mắn còn giữ lại một tia hồn tinh thì thiên giới cũng sẽ tha.

Đường Tiêu gặng hỏi lại Tử Thần:

- Lúc đó người không biết cô ấy đã hồn tiêu phách tán chưa?

Tử Thần lắc đầu:

- Khi đó tình hình hỗn loạn như thế, sao bổn tọa biết được?

Đường Tiêu im lặng một lúc, lại hỏi Tử Thần lần nữa:

- Người có cam lòng làm kiếm linh của ta không?

‘Tạm thời người đừng thả ma đầu đó ra. Lấy thực lực của người, một khi nó đi ra thì người không khống chế được’ Áo Bì Lão Ma luôn không lên tiếng đột nhiên nhắc nhở Đường Tiêu một câu. Lão ở trong Gia Hồ vẫn có thể cảm giác được Tử Thần cường đại.

Đường Tiêu không đồng ý với Áo Bì Lão Ma:

‘Lực lượng thần hồn của nó mạnh hơn ta sao?’

‘Thần hồn của người đủ mạnh nhưng hồn lực kém nó quá xa. Nếu người thả nó ra, thời gian ngắn khống chế nó không thành vấn đề, một khi thời gian quá dài thì nó sẽ mất kiểm soát, thậm chí phản phệ người.’

‘Ta biết rồi.’

- Nguyên làm đồng bạn trung thực của người.

Tử Thần chần chờ một lát, không thể không cúi thấp đầu. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu! Nhưng sau khi ra ngoài thì lại là chuyện khác.

Đường Tiêu sửa sai Tử Thần:

- Không phải đồng bạn, là tùy tùng. Xem biểu hiện của người thì về sau mới quyết định người có thể làm đồng bạn hay không.

- Vâng, chủ nhân.

Tử Thần không cam lòng đồng ý, lòng vẫn thâm nghĩ: đợi lão tử ra ngoài thì, hừ hừ, chủ nhân? Má nó! Bồ tiên sư cha nhà nó! Tiểu tử người chờ bị xé thành trăm mảnh đi!

Tử Thần đang suy nghĩ thì Đường Tiêu lại đâm hồn lực lại đây, đâm Tử Thần lần thứ hai hết phẩm.

Tử Thần hét lớn:

- Cha nó! Lão tử đã đồng ý làm tùy tùng của người rồi, còn làm lão tử nữa!?

- Ở trước mặt ta nhỏ giọng chút! Biết cái gì là tôn kính chủ nhân không?

376. Chương 376: Tử Thần Đầu Hàng.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 376: Tử thần đầu hàng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu liếc Tử Thần, lại là hai hồn lực liên tục đâm tới, đâm đến Tử Thần liên tiếp hết phẩm, không ngừng xin Đường Tiêu tha cho.

Áo Bì Lão Ma nói thả Tử Thần ra khỏi linh khí thì rất có thể mất kiểm soát tình hình, tuy Đường Tiêu có tự tin khống chế được nó nhưng không muốn quá mức mạo hiểm, thâm nghĩ đợi sau này tu vi hồi phục gần hết rồi tính tiếp vậy.

Kiểm linh đã được huấn luyện, ví dụ như kiểm linh nguyên bản bên trong Hồng Viêm thì tựa như trong nhà huấn luyện tốt chó mèo vậy, có độ trung thành với chủ nhân. Còn kiểm linh chưa thuần hóa, ví dụ như Tử Thần thì giống dã thú trong núi. Tức là người có thể khắc ấn thần thức trong người nó nhưng nó sẽ như mãnh thú bị trói bằng xích sắt, tùy thời nhân lúc người không chú ý cắn một ngụm.

Hơn nữa hồn lực của Tử Thần quá cường đại, Đường Tiêu không thể nào giống như tại Áo Bỉ Đảo không chế con rối mà không chế nó. Vậy nên cứ từ từ thuần hóa, ít nhất khiến nó biết kháng lệnh hần sẽ không có đồ tốt.

Đường Tiêu có kinh nghiệm huấn luyện rất nhiều con rối, không cho rằng thành công thu phục Tử Thần khó khăn bao nhiêu.

Đã quyết định chủ ý xong, Đường Tiêu thu lại linh khí có chứa Tử Thần, sau đó niệm khẩu quyết, đem kiểm linh nguyên bản của Hồng Viêm đã nghỉ ngơi nhiều ngày lại phóng trở vào kiểm thể Hồng Viêm, bắt đầu luyện các loại khẩu quyết và thuật ngự kiểm.

Bây giờ tu vi của Đường Tiêu còn chưa đủ phát huy ra thực lực Hồng Viêm, sử dụng nó còn không bằng dùng một ít phi kiếm cấp thấp thích hợp cho hần dùng. Nhưng lúc Đường Tiêu huấn luyện vẫn là dùng Hồng Viêm. Chủ yếu vì thích ứng phi kiếm này và tiện cho hần cùng kiểm linh Hồng Viêm càng quen thuộc hơn, phối hợp càng ăn ý hơn chút.

Tuy lực lượng thần hồn của kiểm linh Hồng Viêm này cũng rất cường, nhưng dù sao nó ở cạnh người thời gian quá lâu, mất đi dã tính. Vậy nên phối hợp với Đường Tiêu không phải vấn đề lớn lắm, tuy lấy tu vi hiện tại của Đường Tiêu không thể tối đa phát huy uy lực của nó.

Nhìn sắp tới thời gian ăn cơm chiều, Đường Tiêu vung Hồng Viêm, nhảy người đạp lên trên. Sau đó hần học bộ dáng kiếm tiên trong du hí đời thứ nhất, chấp tay sau lưng, chân đạp Hồng Viêm bay lên không trung đột nhiên lao xuống dưới núi.

Có lẽ vì thuật ngự kiểm còn chưa đủ quen thuộc, cho nên lao xuống núi quá nhanh, Đường Tiêu đáp xuống đất bất nhả đụng vào rừng cây, ngã chổng vó, toàn thân đau nhức.

- Cha nó!

Đường Tiêu chửi một câu, bò dậy nhìn xung quanh, may là lúc trước chọn chỗ không người đáp xuống, vừa lúc té trong phạm vi mục tiêu. Tuy mới rồi chật vật chút nhưng không ai thấy, vậy thì cũng không sao cả.

Đường Tiêu võ mông, thu lại phi kiếm Hồng Viêm, đem kiểm linh bỏ lại linh khí, dùng vân triện trị liệu vết thương trên người, sau đó lững thững đi hướng Tinh Võ Tông. Tu vi võ công tăng lên, tâm tình Đường Tiêu cũng sinh ra biến hóa rất lớn, cái loại cuồng ngạo tự kiêu sát thủ đời trước lần thứ hai hiện lên trên mặt hần.

Đang lúc Đường Tiêu định quay lại Tinh Võ Tông thì trong thần niệm của hần đột nhiên cảm ứng được hơi thở cực kỳ nguy hiểm đang truyền đến từ phía sau.

- Đứng lại!

Một người đàn ông đạp phi kiếm đen ngừng sau lưng Đường Tiêu, quát to hướng hần.

Đó là một người đàn ông trung niên tuổi khoảng ba mươi, xem hình thức y phục thì không phải người Tinh Võ Tông, không biết quanh quẩn gần Tinh Võ Tông là có ý định gì, kết quả vừa lúc thấy Đường Tiêu đạp Hồng Viêm lao nhanh xuống.

Người đàn ông trung niên dùng vài pháp bảo che giấu hành tung, cho nên lúc trước khi Đường Tiêu đáp xuống không chú ý sự tồn tại của gã.

Người đàn ông trung niên đạp hắc kiếm, chấp tay sau lưng, ra vẻ từ trên nhìn xuống Đường Tiêu. Mới rồi hần ở ngoài sáng, gã trong tối, đã quan sát ra Đường Tiêu kém xa gã, chỉ là tu vi tiểu kiếm sư mà thôi. Hơn nữa còn không quen thuộc cả thuật ngự kiểm, kỹ xảo đơn giản thể mà ngã chổng vó, cho nên gã nổi lên ý định giết Đường Tiêu cướp bảo bối.

Nơi này cách Tinh Võ Tông mấy trăm thước, thêm nữa ở trong rừng cây hoang vắng. Bây giờ là lúc cơm chiều, không có người Tinh Võ Tông đi ngang qua. Thêm nữa người đàn ông trung niên tự mình có thực lực Kiếm Thánh sơ cấp, thế nên mới hiện thân muốn giết chết Đường Tiêu.

Đương nhiên nếu đối phương cam tâm tình nguyện giao ra Hồng Viêm, phối hợp gã thu phục kiếm linh thì càng tốt hơn là giết hắn, rồi mới tốn công sức thu phục kiếm linh bên trong. Đây cũng là vì sao người đàn ông trung niên không lập tức giết Đường Tiêu ngay.

Lực lượng thần hồn người bình thường khi được danh kiếm vượt qua tu vi bản thân, không thể nào giống Đường Tiêu thoải mái trấn áp thu phục nó.

- Có chuyện gì?

Đường Tiêu quay người lại, cảm nhận áp lực từ người đàn ông trung niên, đại khái đoán biết thực lực người này.

Người đàn ông trung niên có tu vi Kiếm Thánh, dưới tình huống bất đắc dĩ, chiến đấu với gã thì Đường Tiêu phải dùng tới niệm lực mới được. Đương nhiên chỉ vì hù đối phương thôi, chứ thật sự dùng niệm lực thì dù hắn giết chết đối thủ, chính mình cũng nổ tan xác mà chết.

Còn có một cách, đó là từ linh khí thả ra Tử Thần, để nó nuốt luôn người đàn ông trung niên. Nhưng lỡ thả Tử Thần ra, không còn bị linh khí ức chế, Đường Tiêu không chế nó sẽ yếu đi rất nhiều. Một khi lũ thần thức của mình khắc ấn trong hồn đoàn của nó không thể kiểm soát nó, rất có thể nó nuốt luôn cả mình.

Ban đầu Tử Thần lấy một địch bốn, cuồng sát bốn đỉnh Kiếm Thánh không phải đùa chơi. Dù nó ở trạng thái hồn đoàn thì không phải Đường Tiêu có năng lực đối địch.

- Thông minh một chút đi! Lấy ra phi kiếm mới rồi của ngươi! Nếu không sẽ lấy mạng ngươi!

Người đàn ông trung niên rất nghi ngờ phi kiếm dĩ mà Đường Tiêu đập chính là Hồng Viêm trong truyền thuyết, tuy gã lấy làm lạ tại sao Hồng Viêm lại xuất hiện trong tay tiểu kiếm sư này.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Muốn giết người đoạt bảo?

- Trên trời có đức hiếu sinh, ngươi giao ra phi kiếm thì ta sẽ tha mạng cho!

Phi kiếm đen dưới chân người đàn ông trung niên đột nhiên bay lên, chỉ thẳng vào Đường Tiêu.

Đường Tiêu biểu tình trào phúng nói: truyện copy từ

- Chỉ sợ ta giao ra phi kiếm thì ngươi cũng lấy không được.

- Rượu mời ngươi không uống, muốn uống rượu phạt!?

Người đàn ông trung niên mặt đầy tức giận, phi kiếm đen trước mặt phát ra tiếng rít, thân kiếm run bần bật, dường như tùy thời sẽ chém xuống lấy mạng Đường Tiêu.

- Được rồi, phi kiếm đưa ngươi, ngươi thả ta đi thôi.

377. Chương 377: Kiếm Linh Bên Trong.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 377: Kiếm linh bên trong.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu thu lại vẻ mặt trào phúng, thân thể run lên, tay nắm Hồng Viêm không còn kiếm linh.

- Quả nhiên là nó! Kiếm linh bên trong đâu? Giao ra đây!

Người đàn ông trung niên trong mắt lóe tia sáng sắc bén, người bởi vì kích động mà run run. Hồng Viêm cường đại, không chỉ là thanh kiếm mà kiếm linh bên trong cũng rất quan trọng. Hồng Viêm mất đi cực phẩm kiếm linh thì thực lực sẽ giảm mảng lớn.

Đường Tiêu lấy từ trên người ra cực phẩm linh khí có chứa Tử Thần.

- Ở trong linh khí này.

- Đem thần thức của mình xóa đi! Ném thần thức khắc ấn của ta vào trong! Nói cho nó, ta là chủ nhân của nó!

Người đàn ông trung niên cảm nhận kiếm linh bên trong linh khí của Đường Tiêu cường đại, dường như biết gã rất khó trấn áp nó nên quát với Đường Tiêu, để tránh phiền phức.

Kiếm linh cường đại, dù chủ nhân chết cũng sẽ không tùy tiện phục tùng chủ nhân mới.

Trừ phi thần hồn chủ nhân mới đủ mạnh, hoặc là có chủ cũ trợ giúp tân chủ nhân đem thần hồn khắc ấn vào trong kiếm linh. Tựa như người nuôi chó dữ, trước khi tặng người thì phải để nó quen mùi đối phương đã, hơn nữa cho nó biết đây là bạn của chủ nhân, sau này phải nghe lời người ta.

Nếu không là vậy thì chắc chắn người đàn ông trung niên đã sớm một kiếm giết Đường Tiêu, mới không thềm nói nhảm cái gì trên trời có đức hiếu sinh. Tuy gã lấy làm lạ là tiểu kiếm sư này tại sao có thể thu phục kiếm linh cường đại trong kiếm thể Hồng Viêm, đương nhiên không loại trừ khả năng cơ duyên xảo hợp, trước khi Lý Mộ Bạch chết đã tặng kiếm cho.

Người đàn ông trung niên này không biết rằng, kiếm linh bên trong linh khí đó vốn không phải là kiếm linh vốn có của Hồng Viêm, mà là một ác ma.

- Ra đi.

Đường Tiêu niệm một đoạn khẩu quyết, Tử Thần đột nhiên chạy ra khỏi linh khí. Bị khẩu quyết trấn áp, nó nhanh chóng chui vào trong Hồng Viêm.

Chỉ là quá trình từ linh khí đến kiếm thể, còn có khẩu quyết hỗ trợ trấn áp thể mà đã khiến thần hồn Đường Tiêu thống khổ như sắp vỡ tan. Tử Thần quá cường đại. Áo Bì Lão Ma nói có lý, Đường Tiêu tạm không chế nó trong thời gian ngắn thì được, muốn trường kỳ ổn định kiểm soát nó thì tu vi bây giờ còn kém xa.

Hồng Viêm lấy Tử Thần làm kiếm linh tỏa ra tử ý mãnh liệt, tử ý này thậm chí khiến cỏ dại quanh kiếm thể bắt đầu héo tàn, lát cây úa vàng, thân cây biến khô héo.

Kiếm thể Hồng Viêm vốn có màu đỏ hồng, lúc này trùm một tầng khói đen, khiến danh kiếm tuyệt thể biến thành sắc đỏ đen. Màu đen là tử vong, màu đỏ là lửa. Sắc đỏ đen này khiến Hồng Viêm thoát trông càng giống tử vong kiếm tỏa ra hỏa ngục.

Thanh kiếm này hiện tại đã không thể gọi là Hồng Viêm, nên đổi tên là Tử Viêm thì càng thích hợp hơn chút.

Biểu tình người đàn ông trung niên biến càng nghiêm túc. Kiếm thể phát ra uy áp tử vong cường đại là loại gã chưa bao giờ biết đến, nó đã vượt xa sự tưởng tượng của gã.

Trên thế gian này, có lực lượng gì càng vĩ đại hơn tử vong?

‘Tiểu hữu, người điên rồi!’ Áo Bì Lão Ma ở trong Gia Hồ thở dài một tiếng. Tiểu tử này thật không nghe lời, quá lỗ mãng!

- Muốn thanh kiếm này ư?

Đường Tiêu không thềm để ý Áo Bì Lão Ma, lần nữa niệm kiếm quyết để Tử Viêm bình bồng bên cạnh mình.

Dường như người đàn ông trung niên phát hiện có gì không đúng, cảnh giác quát:

- Người muốn làm cái gì!?

- Đưa người đi chết!

Đường Tiêu niệm xong một kiếm quyết công kích thì triệt để kiệt sức, mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa. Nhưng Tử Viêm cũng tỏa ra một luồng sáng đỏ đen tử vong, đột nhiên bay nhanh đâm vào thân thể người đàn ông trung niên.

Phập!!!

Vang lên tiếng vật sắc bén đâm xuyên xác thịt, người đàn ông trung niên không thể tin nổi nhìn ngực mình.

Hồng Viêm...không, là Hắc Viêm đã xuyên vào ngực gã, xoắn mạnh, ở trước ngực vạch ra dấu chữ thập. Mãi đến lúc này người đàn ông trung niên vẫn mở to mắt, không dám tin thực lực Kiếm Thánh như mình lại chết trong tay tiểu kiếm sư.

Phải biết rằng trước đó tiểu kiếm sư biểu hiện thực lực không thể nào là đối thủ của mình.

Hắc Viêm tru sát người đàn ông trung niên xong thì Đường Tiêu thật sự kiệt sức, mất năng lực khống chế kiếm thể. Tử Thần không được chủ nhân cho phép, cũng không có khẩu quyết giải phong của Đường Tiêu, chỉ dựa vào thực lực cường đại của bản thân đã thoát khỏi kiếm thể! Nó đột nhiên há mồm nuốt thần hồn người đàn ông trung niên sắp bay đi vào bụng mình, tiếp theo quay đầu nhìn Đường Tiêu.

Ánh mắt Tử Thần nhìn Đường Tiêu đốt cháy cực độ phẫn nộ và thù hận, hiển nhiên cảm giác bị người khống chế khiến nó rất là không vui.

Nơi đâu có áp bức là nơi ấy có phản kháng, huống chi trước kia toàn là Tử Thần áp bức người ta, không bị người đè ép bao giờ.

Đường Tiêu lạnh lùng trừng Tử Thần:

- Muốn cản ngược lại chứ?

Tình hình hiện tại còn nguy hiểm hơn trước vạn lần. Người đàn ông trung niên mới chỉ là thực lực Kiếm Thánh sơ cấp, còn Tử Thần là thứ dùng sức một mình giết chết bốn đỉnh Kiếm Thánh!

Tuy bây giờ nó chỉ là một hồn đoàn chưa đoạt xá, nhưng chỉ dựa vào thực lực hồn đoàn này đã không ở dưới đỉnh Kiếm Thánh!

Cho nên đầu tiên Đường Tiêu không thể thua Tử Thần về mặt khí thế. Một khi lộ vẻ nhát gan chắc chắn rất nhanh sẽ bị nó phát hiện, lợi dụng chỗ trống.

Quả nhiên, ánh mắt Tử Thần nhìn Đường Tiêu vốn lãnh liệt hiện ra chần chờ, trong lòng nó có chút nghi hoặc, tại sao thần hồn nhân loại trước mắt cường đại như vậy? Cường đại đến khiến trong lòng nó sinh ra cảm giác mất tự tin.

Bây giờ trạng thái của Tử Thần là người thường không thể thấy, nếu có người đi qua thì sẽ phát hiện Đường Tiêu giống như người tinh thần phân liệt, trán gồ gân xanh, trợn trừng không trung lộ vẻ uy hiếp.

Tử Thần rít gào hướng Đường Tiêu:

- Thu lại khắc ấn của ngươi! Thả ta ra! Nếu không sẽ lấy mạng ngươi!

- Ngươi muốn thử xem thần hồn ai càng cứng cỏi, càng cường đại sao!?

Một lũ thần thức của Đường Tiêu khắc trong hồn đoàn Tử Thần đột nhiên phát lực, chớp mắt đâm cho Tử Thần lớn tiếng hét thảm.

Thần thức khắc ấn, trừ phi chủ nhân chủ động thu lại nó, nếu không sẽ thẩm thấu vào mỗi góc thần hồn bị khắc ấn, không thể nào lấy ra.

- Lão tử phải diệt ngươi! Xem coi ngươi chết rồi còn khống chế được ta không?

Tử Thần nén đau đớn đột, nhào nhào hướng Đường Tiêu.

Đường Tiêu quát to một tiếng:

- Để coi hôm nay là ai diệt ai!?

Đôi mắt hần như lưỡi kiếm liềm mình với hồn đoàn. Thần hồn khắc ấn trong hồn đoàn Tử Thần đột nhiên tăng mạnh mấy lần, đau đớn kịch liệt khiến hồn đoàn Tử Thần bắt đầu cháy bỏng.

378. Chương 378: Ai Đáng Thương?

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 378: Ai Đáng Thương?

- Gritt!

Từng tiếng hú vang lên, một tuyết điêu do ý niệm ngưng tụ thành bay ra khỏi người Đường Tiêu, xoay quanh bên người hần, niệm lực cường đại bỗng chốc bao phủ cả rừng cây.

Lực lượng ý niệm này không phải Đường Tiêu hiện tại có thể khống chế, nhưng lấy ra hù dọa người là đủ rồi.

- Ý niệm! Ý niệm ở trước mặt ta tựa như bột khí, đáng thương và buồn cười!

Tử Thần từng là trưởng giám ngục, không biết ở trong hắc ám hư không từng diệt nhiều ít khối ý niệm, rất rõ ràng Đường Tiêu lấy ra ý niệm muốn hù dọa nó là tìm sai đối tượng rồi.

- Phải không? Vậy xem hiện tại ai đáng thương và buồn cười!

Đường Tiêu lần nữa tăng lực thần hồn khắc ấn trong người Tử Thần, cùng lúc đó, ý niệm xoay nhanh một vòng quanh hồn đoàn Tử Thần khổng lồ.

Đường Tiêu lấy ra cực phẩm linh khí bắt đầu niệm khẩu quyết, muốn thu Tử Thần vào trong lại.

Tử Thần đang vô cùng hung tợn nhào hướng Đường Tiêu, cách hần còn nửa thước thì chợt ngừng. Thống khổ to lớn đã vượt qua cực hạn nó có thể chịu đựng, ý niệm thì có thể biểu hiện ra uy lực cường đại trong thế giới nhân loại, khiến nó bắt đầu nghi ngờ, nghi mình có nuốt được đối phương hay không.

Ý niệm tuyết điêu xoay quanh Tử Thần khổng lồ, Tử Thần cảm nhận rõ ràng lực lượng hủy diệt bên trong nó. Nếu ý niệm này xông vào trong hồn đoàn của Tử Thần, nó nghi ngờ mình sẽ lập tức hồn tiêu phách tán.

Đương nhiên Tử Thần không biết Đường Tiêu sẽ không dễ dàng dùng lực lượng ý niệm này.

Đường Tiêu tiếp tục tăng mạnh lực lượng thần hồn, không ngừng dùng thần hồn khắc ấn đốt cháy hồn đoàn Tử Thần khổng lồ, dùng khẩu quyết thúc đẩy Tử Thần, muốn thu nó quay về linh khí.

Nỗ lực làm mọi thứ khiến gân xanh trên trán Đường Tiêu gồ ra, kinh mạch trong người bị đứt đoạn, miệng mũi đỏ máu. Cứ tiếp tục trạng thái như vậy thì cho dù hần không sử dụng niệm lực cũng sẽ nổ tan xác chết.

Từ linh khí truyền ra lực hút to lớn, muốn hút Tử Thần vào trong!

- Lão tử không chơi với ngươi nữa!

Tử Thần rống một tiếng, đột nhiên xoay người chạy ra xa, tốc độ vô cùng nhanh, chớp mắt đã biến mất phía chân trời.

Đường Tiêu ngồi phịch trên mặt đất, tuy thần thức khắc ấn của hần còn trong hồn đoàn Tử Thần, nhưng hần đã không có lực lượng đốt cháy khống chế nó, càng không khả năng lại thu nó vào linh khí.

Nếu mới rồi Tử Thần giằng co thêm vài giây, dù Đường Tiêu không bị nó nuốt thì bản thân cũng trước tiên nổ tan xác.

‘Người...ai...quá làm liều! Quá bậy mà! Lão ma thật phục sự can đảm của ngươi.’ Tuy ngoài miệng Áo Bì Lão Ma nói vậy nhưng trong lòng có vài phần khen ngợi Đường Tiêu.

Người ma đạo không có loại cuồng vọng này thì đừng mơ xưng ma.

Đường Tiêu không đáp lời Áo Bỉ Lão Ma. Hắn ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi một canh giờ mới sửa xong khắp người bị tổn thương. Mặt hắn tái nhợt, đứng lên, ánh mắt nhìn hướng Tử Thần chạy trốn.

Trong thời gian một canh giờ Tử Thần đã trốn tới ngoài ngàn dặm. Đường Tiêu tập trung tinh thần, khoảng một phút sau mới lơ mơ cảm ứng được vị trí của nó. Xem ra mặc kệ nó trốn bao xa, chỉ cần Đường Tiêu có thể cảm ứng được vị trí của nó thì sớm muộn gì cũng bắt nó về được.

Tuy nhiên, việc bắt nó về thì đợi sau này thực lực cường đại rồi tính.

Đường Tiêu rất nhanh cảm ứng được Tử Thần này bắt đầu đồ sát, không biết đã giết vài người hay là yêu thú, sau đó nó đoạt xá nhập vào thân thể mới. Chắc là lại biến thành quái vật nhiều đầu như lần trước.

Đường Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, xem bộ dáng, người từ từ chơi đi. Dù người có mạnh hơn nữa cũng không chạy thoát vận mệnh tùy tùng và tay sai của Đường Tiêu ta!

Lại cảm ứng Tử Thần một lúc, thần hồn của Đường Tiêu hơi mệt mỏi. Hắn thu lại thần thức cảm ứng phía xa, chậm rãi bước về Tinh Võ Tông.

Dương Dĩnh chạy ra khỏi phòng Triệu Thanh, vừa lúc đụng vào Đường Tiêu quay về viện, hốt hoảng la to:

- Triệu Thanh đã xảy ra chuyện!

- Xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu nhú mày, nhanh chạy vào phòng của Triệu Thanh, phát hiện mặt cô trắng bệch té xỉu trên giường, con mắt trắng dã, sắc mặt rất đáng sợ.

Liều Phi nhỏ giọng nói với Đường Tiêu:

- Mới rồi Triệu sư muội chạy ra khỏi phòng Bồ Chân sư huynh, sắc mặt không tốt lắm, tiếp theo bỗng dưng xỉu trong sân, chúng ta dìu muội ấy vào.

Mặt Đường Tiêu trầm xuống:

- Là tên Bồ Chân đó?

Liều Yên mắt vui nói mấy câu:

- Bồ Chân sư huynh quá xấu xa, cứ kêu chúng ta đi qua giúp hắn đấm lưng bóp chân, làm không tốt liền bị mắng.

Liều Phi cũng nhớ tới mình ở trong phòng Bồ Chân gặp chuyện gì, nói:

- Bồ Chân đó rất háo sắc, hơn phân nửa là muốn lợi dụng Triệu sư muội, bị từ chối nên mới...

- Có loại chuyện này!?

Đường Tiêu siết chặt nắm tay kêu rôm rốp, mắt lóe sát khí.

- Tôn sư huynh...

Dương Dĩnh bị biểu tình của Đường Tiêu hù dọa, rất lo lắng hắn xúc động chạy đi tìm Bồ Chân lý luận.

- Triệu Thanh? Ta hỏi muội vấn đề, chạy cái gì? Các người...tụ tập trong phòng muội ấy làm gì?

Người lên tiếng là Bồ Chân, hiển nhiên gã tới tìm Triệu Thanh.

- Người đã làm gì Triệu sư muội?

Đường Tiêu đẩy tay Dương Dĩnh ra, từng bước một ép sát Bồ Chân. Mấy ngày nay hắn điên cuồng tăng tu vi, không ngờ Bồ Chân lại dám làm chuyện như vậy với các sư tỷ, sư muội cùng viện.

Thật rõ ràng, những sư tỷ, sư muội này sợ Bồ Chân uy hiếp, bị khi dễ cũng không dám nói ra.

Bồ Chân nghe Đường Tiêu chất vấn thì cực kỳ không vui, mặt trầm xuống quát:

- Bốn quân sự làm cái gì cần báo cáo với người sao? Người là cái thá gì!?

Cùng lúc đó, phi kiếm xanh giắt bên hông Bồ Chân bay ra khỏi vỏ, kiếm khí sắc bén lập tức tập trung Đường Tiêu, dường như chỉ cần hấn dấm tiến lên một bước là sẽ ra tay chém chết ngay tại chỗ!

- Ta là cái gì?

Đường Tiêu cười nhạt, vung tay áo, bỗng tiến lên một bước:

- Người không có tư cách biết!

Một bước này bước ra, Bồ Chân bỗng chốc cảm thấy khí chất Tôn Văn hoàn toàn thay đổi, không còn là Tôn Văn trước kia nữa. Quanh người hấn xuất hiện áp lực cực kỳ cường đại, tựa như thần linh cổ đại bước ra từ hư không có uy nhiếp trấn áp thiên địa, khiến người vừa nhìn thì trong lòng sẽ tràn ngập lạnh lẽo.

Bồ Chân cố gắng tập trung tinh thần, quát ngược lại Đường Tiêu:

- Ta không có tư cách biết!? Tôn Văn thật cuồng vọng!

- Lần trước khi ngươi tổn thương Triệu Thanh sư muội thì đã là người chết rồi!

Đường Tiêu lần nữa tiến lên một bước, trong người ba đạo vân triện tỏa ra áp lực cường đại chớp mắt lan tỏa.

Đường Tiêu không hề động niệm lực của ý niệm trong người, nhưng thế cũng đủ đối phó Bồ Chân rồi.

- Người chết? Ha ha...

Bồ Chân cười hai tiếng, đột nhiên cảm giác có chỗ nào là lạ, thân thể nặng nề như chì, tựa như công tòa núi lớn.

379. Chương 379: Bồ Chân.

Sát Vương

Chương 379: Bồ Chân.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu quát to một tiếng:

- Quỳ xuống!

Lực lượng ba vân triện trong người cùng xuất hiện, bỗng đè ép xuống người Bồ Chân.

Bồ Chân hai đầu gối mềm nhũn.

Bùm! một tiếng, gã quỳ rạp trên mặt đất. Mặt gã trắng bệch, từng giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, muốn nhấc chân thoát khỏi khốn cảnh nhưng không thể nhúc nhích. Đường Tiêu còn chưa ra chiêu, mới phát ra uy nhiếp cường đại thì Bồ Chân đã không thể kháng cự.

Bồ Chân chỉ là một kiếm sư trung cấp mà thôi, lực lượng hai phù triện bị ba vân triện của Đường Tiêu uy nhiếp, tựa như con kiến với con voi. xem tại

- Tôn sư huynh/đệ...

Mấy sư tỷ, sư muội, sư huynh, sư đệ cùng viện đều ngây ngốc. Họ không thể tưởng tượng nổi tại sao Bồ Chân không ai bì nổi đột nhiên quỳ trước mặt Tôn Văn.

- Chết đi!

Đường Tiêu lạnh lùng quát một tiếng, lần nữa tăng áp lực lên người Bồ Chân. Mới rồi đầu gối Bồ Chân đã chịu đựng đến cực hạn phát ra tiếng kết kết xương nứt, không ngờ bị áp lực của Đường Tiêu đè tới gây xương! Cả người mềm ngã trên đất, miệng phát ra tiếng hét thảm, ánh mắt gã nhìn Đường Tiêu tràn ngập sợ hãi và khó hiểu.

Thần hồn của Đường Tiêu đã bay trong hắc ám hư không vài chục vạn năm, trải qua cô độc, nhẫn nhịn, giãy dụa, cố chấp mấy vạn năm, thần hồn của hắn, ý chí của hắn đã sớm vượt qua người thường vài chục, vài trăm lần. Thần hồn và ý chí cường đại như thế sinh ra uy áp đâu phải một Bồ Chân kiếm sư trung cấp có thể đối kháng?

Đường Tiêu hiện tại không cần xuống tay với Bồ Chân nữa.

- Vô Niệm Tinh Thần Kiếm!

Bồ Chân làm đệ tử hạch tâm của Tinh Võ Tông, rốt cuộc vẫn là có vài phần tu vi. Khi gã ngã xuống đất, tích tụ tất cả lực lượng trong người, tại khoảnh khắc rốt cuộc thoát khỏi áp lực cường đại của thần hồn Đường Tiêu. Phi kiếm xanh bên người gã đột nhiên đâm nhanh hướng Đường Tiêu.

Thật ra là Đường Tiêu không muốn cứ thế giết gã, cho nên thả lỏng áp lực, không muốn để gã chết quá dễ dàng.

Bồ Chân đâm ra một kiếm này, phạm vi mấy trăm trượng trên đỉnh đầu gã xuất hiện màu sắc xám tro tàn, một kiếm cương toát khí thể hủy diệt tinh thần, khí thể xé trời rách đất bay nhanh đâm hướng Đường Tiêu. Một kiếm này gần như tập trung tu vi hơn hai mươi năm nay của Bồ Chân, một kiếm này muốn lấy mạng Đường Tiêu!

Hiện tại Bồ Chân dùng Vô Niệm Tinh Thần Kiếm là kiếm quyết chỉ đệ tử hạch tâm của Tinh Võ Tông mới tu luyện được.

Dương Đình hét to:

- Tôn sư huynh cẩn thận!

- Kiếm quyết này lợi hại lắm sao?

Đường Tiêu nheo mắt. Giây phút phi kiếm xanh của Bồ Chân bay tới trước mặt, bàn tay xoay vòng, dễ dàng chớp lấy kiếm xanh trong tay. Thần hồn xâm nhập vào kiếm thể, chớp mắt xóa khắc ấn thần hồn Bồ Chân trong đó, còn trấn áp, thu phục kiếm linh bên trong.

Người tu võ trên đại lục kiếm tu, đặc biệt là võ giả từ cấp kiếm sư trở lên thì kiếm chính là sinh mệnh, kiếm còn người còn, kiếm mất người vong. Bồ Chân không bao giờ ngờ nổi gã vất vả tể luyện ra pháp khí thể mà dễ dàng bị Đường Tiêu cướp đi.

Nhưng phi kiếm và kiếm linh này không lọt vào mắt Đường Tiêu, trên người hắn tùy tiện lấy ra một phi kiếm đều mạnh hơn thanh phi kiếm này rất nhiều.

- Ta muốn giết ngươi!

Phi kiếm của Bồ Chân bị cướp, gã trở nên tuyệt vọng, mắt hiện ra điên cuồng dữ tợn. Cái chân gãy đột nhiên mạnh vùng, đánh ra một đấm hướng Đường Tiêu, toàn là chiêu liều mạng.

- Hóa ra Bồ Chân sư huynh còn biết dùng quyền?

Trên mặt Đường Tiêu hiện vẻ trêu cợt. Hắn cũng đánh ra một đấm, nghênh đón một chiêu hung mãnh của Bồ Chân.

Chỉ nghe *Oành!* một tiếng, bụi đất bay đầy trời, thân thể Bồ Chân nặng nề bắn ra ngoài, té trên sân cách mấy chục thước, học bãi máu tươi.

‘Không được, ta không thể đấu với hắn tiếp được. Tôn Văn này vốn chỉ là một kiếm sĩ trung cấp, hiện tại biến lợi hại như vậy, nếu không phải luyện tà công gì thì chắc chắn là bị âm hồn nhập xác. Ta phải nhanh chóng trốn đi báo cho Hoàng Miện sư huynh, bàn bạc kỹ hơn mới được!’ Khi thân thể Bồ Chân chịu đựng đả kích mãnh liệt thì tinh thần rốt cuộc tỉnh táo vài phần, phát giác ra tình hình không đúng. Gã nhanh

chóng niệm khẩu quyết phù không, người bỗng bay lên vọt lên nóc phòng, trốn hướng nơi tĩnh tu của đại sư huynh Hoàng Miện trong đệ tử hạch tâm.

- Muốn trốn?

Đường Tiêu cười nhạt, cách không đánh ra một đấm, đấm hướng Bồ Chân đang chạy trốn. Đây chỉ đơn giản là nắm đấm, không sử dụng bất cứ chiêu thức, công pháp gì, vền vền là một đấm mà thôi. Một quyền đánh ra, phát ra tiếng kinh thiên động địa, đánh nát nóc phòng dưới chân Bồ Chân, cũng đánh Bồ Chân rớt từ trên trời xuống.

Bồ Chân té xuống đất, kinh mạch xương cốt toàn thân gãy hơn phân nửa.

Gã tuyệt vọng nhìn hướng Đường Tiêu, sau đó quát lớn:

- Tôn Văn! Người dám giết ta sao? Giết một quản sự viện, đệ tử hạch tâm tông phái, người có biết là tội gì không?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Giết người? Đánh người thành mảnh vụn thì sao chứ? Chỉ là, để người cứ thế chết đi thì quá dễ dàng cho người!

Một thanh phi kiếm xanh bay tới, chớp mắt chặt một tay của Bồ Chân, đó chính là phi kiếm Đường Tiêu cướp từ tay gã.

- Nói! Người đã làm gì Triệu Thanh sư muội!?

Đường Tiêu nhảy người lao tới, một cước đạp trên ngực Bồ Chân.

Bồ Chân vội vàng giải thích:

- Ta đâu có làm gì muội ấy?

Dương Đình hét to với Đường Tiêu:

- Tôn sư huynh, có người tới!

Bồ Chân nghe có người đến, vội lớn tiếng kêu cứu:

- Cứu ta với!

- Chết đi!

Phi kiếm của Đường Tiêu đâm vào trán Bồ Chân, rẽ ngang, lật bay óc gã. Bồ Chân chết thảm, ngay cả thần hồn bay ra cũng bị Đường Tiêu thu vào trong linh khí luyện hóa thành hồn tinh.

Bỗng vang lên giọng nữ:

- Xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn qua, thì ra là Vi Liên sư tỷ từ ngoài viện đi vào trong.

Vi Liên đi tới bên cạnh Đường Tiêu, nhìn Bồ Chân chết thảm dưới đất, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn.

- Người không muốn chết thì đừng nói lung tung cái gì.

Đường Tiêu hơi phát động niệm lực trong người trấn áp Vi Liên, chỉ khoảnh khắc sau lập tức thu về.

Vi Liên hơi chau mày, lập tức lại giãn ra:

- Bồ Chân ban đầu tới viện này không có ý tốt gì, đắc tội Tôn sư đệ cũng là chết chưa hết tội. Nhưng nếu hắn đã là đệ tử bản tông thì nên để hắn yên nghỉ dưới lòng đất đi.

Vi Liên nói xong, rút ra phi kiếm bên người, niệm đọc khẩu quyết, trong nháy mắt đào ra một hố sâu lơ lửng giữa không trung, tiếp theo hai đạo vân triện từ trong cơ thể nàng bay ra, đẩy mạnh thi thể Bồ Chân, mặt đất đột nhiên rơi xuống, chôn kín thi thể của Bồ Chân.

380. Chương 380: Âm Hồn Bám Vào.

Sát Vương

Chương 380: Âm hồn bám vào.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Tạ sư tỷ.

Đường Tiêu mỉm cười, lần này Vi Liên giúp đỡ hắn chôn thi thể không để lại dấu vết, rõ ràng là muốn mượn chuyện này, cho thấy thái độ và lập trường của nàng đối với chuyện này.

- Khách khí rồi.

Vi Liên liếc nhìn Đường Tiêu muốn nói gì đó, nhưng những người khác đã xông tới, Vi Liên mỉm cười, quay người đi ra ngoài viện.

- Tôn sư huynh!

Dương Dĩnh, Liễu Yên và một đám bảy tám người từ trong sân lao đến vây quanh người Đường Tiêu, mặc dù trong lòng bọn họ cũng cảm thấy chuyện Tôn Văn dễ dàng giết chết Bồ Chân rất kỳ quái, nhưng cũng biết rất rõ, Tôn Văn cùng đứng đây với bọn họ, còn Bồ Chân là kẻ địch chung của tất cả mọi người, cho nên bọn họ cũng không biểu hiện ra địch ý với Đường Tiêu.

- Triệu sư muội tỉnh lại chưa?

Đường Tiêu hỏi Dương Dĩnh, quay người đi về phòng Triệu Thanh.

- Nếu người không muốn chết thì đừng nói lung tung gì cả.

Vi Liên đi đến cửa sân, quay đầu lại nhìn bóng lưng Đường Tiêu, thấp giọng nhắc lại lời Đường Tiêu vừa rồi nói với nàng, âm thầm thở dài một tiếng:

- Rốt cuộc là một đời kiêu hùng, ngay cả lời nói cũng giống như lúc trước.

Cho đến giờ cơm tối, Triệu Thanh vẫn chưa tỉnh lại, Đường Tiêu đã tìm hiểu được ở các sư tỷ sư muội khác, tuy Bồ Chân ôm ý định bất thiện với các nàng, nhưng cũng chưa từng làm gì các nàng, vì vậy chuyện Triệu Thanh hôn mê, khả năng thật sự không có quan hệ đến Bồ Chân.

Sau nhiều lần suy tính, Đường Tiêu ngược lại nhớ tới chuyện đêm đó Triệu Thanh mộng du nhìn bầu trời, nếu như lúc ấy nàng không phải mộng du thì sao?

Tiếp tục nhớ lại, Đường Tiêu mơ hồ nhớ ra, khi hắn và Triệu Thanh ở trong Tứ Quý thành, có một hồn thi từng cáo Triệu Thanh bị thương, lúc ấy khi Đường Tiêu giết chết hồn thi kia, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác quỷ dị rất quen thuộc, chỉ có điều lúc ấy hắn đang chuyên chú săn giết hồn thi, cho nên cũng không quá chú ý tới chi tiết này.

- Chuyện hôm nay, tất cả mọi người chớ nói ra ngoài, bằng không Tôn sư đệ sẽ gặp phiền toái.

Một số sư đệ sư muội lớn tuổi dặn dò nhau.

- Yên tâm đi! Chuyện này chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra!

Tất cả mọi người cùng cam đoan với Liễu Phi.

Nhưng Đường Tiêu lại không quan tâm đến chuyện này, với tu vi hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể hiện ngang đi lại Tinh Vũ Tông, nếu quả thật có người dám truy cứu việc này, cùng lắm thì trở mặt giết tất cả những người kiểm chuyện là được.

Sau buổi cơm tối, những người khác đều rời khỏi phòng Triệu Thanh, chỉ có Đường Tiêu và Dương Dĩnh vẫn chưa rời đi.

Đường Tiêu dùng vân triện trong cơ thể thăm dò cơ thể của Triệu Thanh, kiểm tra thương thế xung quanh của nàng, nhưng không tìm ra bất cứ tổn thương nào, hắn thậm chí thử những cách khác để tìm hiểu nguyên nhân Triệu Thanh hôn mê nhưng vẫn không tìm kiếm được gì, điều này khiến cho Đường Tiêu vô cùng hoang mang.

- Sư huynh, tại sao người lại trở nên đột nhiên...

Dương Dĩnh muốn nói lại thôi.

- Trở nên lợi hại như vậy sao?

Đường Tiêu mỉm cười, hắn biết rõ hôm nay tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy hắn giết chết Bồ Chân, khẳng định đều có nghi vấn này, chỉ là mọi người không dám hỏi hắn mà thôi.

- Đúng vậy, Bồ Chân là đệ tử hạch tâm, là kiếm sư trung cấp.

Dương Dĩnh tiếp tục hỏi thăm.

- Người chỉ cần biết, có ta ở đây, từ hôm nay trở đi không có người nào có thể khi dễ người là được rồi.

Đường Tiêu không muốn giải thích thêm với Dương Dĩnh, hơn nữa dù giải thích nàng cũng chưa chắc hiểu được.

- A.

Sắc mặt Dương Dĩnh ửng hồng, nhưng trong lòng lại đầy rạo rực, có hắn ở đây, từ nay sẽ không có ai có thể khi dễ nàng, những lời này chẳng khác nào muốn nói hắn sẽ bảo vệ nàng....

- Người về phòng đi, ta muốn thử xem có thể đánh thức Triệu sư muội dậy được không.

Đường Tiêu nói với Dương Dĩnh.

- Cái này.

Trong lòng Dương Dĩnh mơ hồ có chút thất vọng, nàng cảm giác được, trong lòng Tôn Văn, địa vị của Triệu Thanh tựa hồ còn cao hơn nàng.

Cho dù có chút mất mát, nhưng Dương Dĩnh vẫn đi ra, đồng thời giúp Đường Tiêu khép cửa phòng lại.

Sau khi Dương Dĩnh đi khỏi, Đường Tiêu lập tức đem một tia thần thức xâm nhập vào bên trong hồ lô, hỏi thăm Áo Bì Lão Ma về chuyện Triệu Thanh hôn mê.

- Nàng tám chín phần là bị những âm hồn cùng chạy trốn với người bám vào cơ thể, bởi vì hồn lực mới đầu của âm hồn kia rất yếu, cho nên không thể hoàn toàn khống chế thân thể của nàng, nhưng hiện tại ở một thời gian, hấp thu dinh dưỡng bên trong thần hồn của nàng bắt đầu dần dần trở nên mạnh mẽ, cho nên mới khiến nàng hôn mê.

Áo Bì Lão Ma phân tích trả lời Đường Tiêu.

- Bị âm hồn bám vào cơ thể?

Đường Tiêu nhíu mày:

- Hiện tại ta nên làm như thế nào mới có thể cứu nàng?

- Không ngờ người lại quan tâm đến các sự tỷ sư muội của người như vậy, đúng là một kẻ đa tình.

Áo Bì Lão Ma nở nụ cười.

- Nàng đã giúp ta, ta đương nhiên không thể bỏ mặc nàng.

Đường Tiêu tức giận trả lời Áo Bì Lão Ma.

- Được rồi.

Áo Bì Lão Ma thu hồi dáng vẻ tươi cười:

- Nếu như âm hồn bám vào cơ thể có ý đồ đoạt cơ thể của nàng, như vậy vấn đề hiện tại của nàng không phải là vấn đề thân thể, mà là vấn đề bên trong thần hồn, muốn giải quyết vấn đề bên trong thần hồn của nàng, người nhất định phải đi vào thần hồn của nàng mới được.

- Tiến vào bên trong thần hồn của nàng? Phải làm thế nào mới được?

Trước kia khi có Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Đường Tiêu ngược lại có thể thu nhập Triệu Thanh vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ tiến hành từ từ cứu chữa, thậm chí xâm nhập vào trong thần hồn của nàng, nhưng hiện tại hẳn hoàn toàn không có cách nào.

- Nhất hoa nhất diệp quả, nhất niệm nhất thế giới, thần hồn và trí nhớ của mỗi người kỳ thật đều là một thế giới độc lập, người ngưng tụ ra ý niệm, hơn nữa người có ý niệm từng trải qua lôi kiếp, hoàn toàn có thể dùng ý niệm này diễn hóa ra một thế giới ổn định thu nhỏ, còn người không ngưng tụ ra ý niệm, thế giới do thần hồn hình thành rất không ổn định, nhưng miễn cưỡng cũng có thể coi là một thế giới dị thứ nguyên.

- Thế giới dị thứ nguyên?

Đường Tiêu ngây người.

- Đúng.

Áo Bì Lão Ma nhẹ gật đầu:

- Thế giới dị thứ nguyên là một thế giới của trần thế siêu việt, không giống với bí cảnh không gian và hắc ám hư không, nó chính là nơi xung quanh chúng ta, không có thời gian, có thế giới dị thứ nguyên rất ẩm áp, giống như tiên cảnh giữa trần gian, có thế giới dị thứ nguyên vô cùng khủng bố, giống như một khu vực hắc ám tràn đầy âm hồn bị ngược đãi, tiểu sư muội Triệu Thanh đáng yêu của người rất có thể bị vây khốn bên trong.

- Nàng ở trong thế giới ẩm áp xinh đẹp hay là hắc ám khủng bố?

381. Chương 381

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 381: Thế giới dị nguyên.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu hỏi Áo Bì Lão Ma.

- Sau khi thân thể hôn mê, sẽ giống như người đang say ngủ, mộng đẹp dễ tỉnh, còn ác mộng thì rất khó tỉnh, nàng có tỷ lệ rất lớn là bị nhốt trong khu vực hắc ám khủng bố tràn đầy âm hồn bị ngược đãi.

Áo Bì Lão Ma suy đoán.

- Bị vây khốn trong nơi như vậy, chẳng phải nàng sẽ rất sợ hãi sao?

Đường Tiêu trầm thấp nói, mặc dù bản thân Đường Tiêu không sợ hãi điều gì, nhưng hẳn biết rõ không phải tất cả mọi người đều có ý chí cứng cỏi và sức chịu đựng vượt xa người thường giống như mình.

- Bị nhốt ở đó, nàng nhất định sẽ sợ hãi.

Áo Bì Lão Ma khẽ gật đầu:

- Những âm hồn từ trong vết nứt không gian chạy trốn ra ngoài cũng giống như người, rất có thể trong lúc vô tình du đãng đến đây. Tinh Vũ Tông có rất nhiều người, dương khí lại thịnh, chúng không dám công nhiên làm xằng làm bậy, nhưng bóng đêm buông xuống thì khác. Thần hồn của nàng bị nhốt ở đâu đó không cách nào trở về, chỉ còn lại thân thể, nhưng vì hoạt tính thân thể của nàng rất mạnh, vì vậy đặc biệt được các âm hồn ưa thích. Chúng sẽ thừa dịp bên người nàng không có ai, tụ tập bên người nàng, nghĩ cách

xâm nhập vào trong thân thể của nàng, bọn chúng ở trong hư không hắc ám quá lâu, khát vọng tính mạng, khát vọng cơ hội phục sinh, nhưng thần hồn của Triệu Thanh chưa bị hủy diệt, chúng muốn xâm nhập vào trong cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, chỉ có điều thần hồn của Triệu Thanh bị nhốt trong thể giới dị thứ nguyên càng lâu, rời khỏi thân thể càng lâu, liên kết giữa thần hồn và thân thể sẽ càng yếu, thân thể càng dễ dàng bị xâm lấn và chiếm lĩnh, cho nên người nhất định phải mau chóng hành động mới được.

- Hiện tại thần hồn của tiểu sư muội người hơn phân nửa vì nguyên nhân nào đó mà mất phương hướng trong thế giới dị thứ nguyên, không muốn trở về, hoặc là không tìm thấy đường về, người chỉ cần đi vào thế giới dị thứ nguyên kia, tìm được thần hồn của nàng, sau đó giúp nàng xua đuổi âm hồn mê hoặc tâm trí của nàng là có thể cứu nàng thức dậy.

Áo Bì Lão Ma giải thích một hơi với Đường Tiêu.

- Đúng, vấn đề là, ta làm thế nào mới có thể tiến vào thế giới dị thứ nguyên chứa thần hồn của nàng?

Đường Tiêu nhắc nhở Áo Bì Lão Ma.

- Chuyện này rất đơn giản.

Áo Bì Lão Ma cười nói:

- Người hãy nằm xuống cạnh nàng, tiếp xúc thân mật với nàng, sau đó buông lỏng thể xác và tinh thần, ta sẽ tiến hành một số thôi miên và dẫn đạo đối với người, tất cả mọi chuyện người cứ làm như ta nói, thì nhất định có cơ hội tiến vào thế giới dị thứ nguyên giam hãm nàng, đương nhiên người tiếp xúc với cơ thể của nàng càng mạnh, lại càng dễ dàng tiến vào thế giới dị thứ nguyên của nàng, nếu như người không thể chính xác tiến vào, ta sẽ ra tín hiệu cho người quay về, sau đó tiến vào một lần nữa.

- Thôi miên và dẫn đạo?

Đường Tiêu có chút kỳ quái nhìn Áo Bì Lão Ma:

- Thôi miên và dẫn đạo tiến vào chỉ có thể là mộng cảnh, thế giới dị thứ nguyên mà lão ma người vừa nói, không phải là giấc mơ của Triệu Thanh chứ? Giấc mơ của con người được chia làm mộng đẹp và ác mộng, chính là thế giới ám áp và thế giới hắc ám khủng bố mà người nói sao?

- Người bình thường trước khi thần hồn chưa hình thành ý niệm, thế giới dị thứ nguyên tạo ra sẽ lộn xộn không có trật tự, cũng có thể gọi là mộng cảnh, nhưng mộng cảnh không bị ngoại vật quấy nhiễu. Thế giới dị thứ nguyên mà hiện tại sư muội của người đang bị vây hãm có chỗ bất đồng, bởi vì trong thần hồn của nàng có dị vật xâm nhập, cho nên cho dù nàng bị giam hãm trong mộng cảnh của chính mình, cũng là một mộng cảnh bị thay đổi, cho nên gọi là thế giới dị thứ nguyên sẽ thích hợp hơn một chút.

- Nhất diệt nhất hoa quả, nhất niệm nhất thế giới. Mộng cảnh của con người cũng là một thế giới độc lập sao? Hơn nữa, khiến thế giới độc lập do mộng cảnh hình thành có thể ổn định, hình thành ý niệm?

Đường Tiêu ngược lại rơi vào trầm tư, giữa vạn vật trong thế gian có rất nhiều liên hệ.

Ngay trong nháy mắt, Đường Tiêu tựa hồ cảm ngộ được điều gì đó, trong hư không hắc ám hắc đã trải qua vô số lần ý niệm rời khỏi Phong Bạo tẩy lễ, trong thần hồn cũng trở nên bất an, một thế giới hỗn độn bắt đầu chậm rãi hình thành trong ý niệm của hắn.

Lực tẩy lễ của phong bạo không hề thua kém lôi kiếp, cường độ niệm của Đường Tiêu cũng đã tương đương với ý niệm sau lôi kiếp rồi.

- Gần như là vậy. Nhưng lão ma phải nhắc nhở người một chút, tuy thần hồn của người rất cường đại, nhưng chuyện này ít nhiều vẫn có nguy hiểm nhất định, sau khi làm thần hồn của người rời khỏi thân thể, nói không chừng sẽ âm hồn du dương ở gần đây muốn nhân cơ hội cướp đoạt thân thể của người, cho nên người phải tận lực tốc chiến tốc thắng, đừng đánh mất bản thân trong thế giới dị thứ nguyên của chính mình.

- Mặt khác âm hồn lén vào trong cơ thể của nàng có thể cũng sẽ có một số thủ đoạn, khi người tiêu diệt khu trục nó cũng phải cẩn thận đối phó với đối phương, nếu người chết, ba phân thân của lão ma sẽ rất khó tìm về, cho nên người nhất định phải sống trở về.

- Ta biết rồi, cứu được Triệu sư muội, ta sẽ lập tức quay về.

Đường Tiêu khẽ gật đầu với Áo Bì Lão Ma.

- Nếu người có thể chính xác tiến vào thế giới dị thứ nguyên, tốc độ trôi qua của thời gian bên trong có thể nhanh hơn ở đây rất nhiều, chỉ cần người có thể trở về, cho dù ở đây xuất hiện âm hồn, cũng không có thể có đủ thời gian tiến hành đoạt cơ thể của người, nhưng phải nhớ kỹ, nếu như tiến vào sai khu vực, nhận được tín hiệu cảnh báo mà ta phát ra, nhất định phải lập tức trở về, nếu không thân thể của người có thể sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Áo Bì Lão Ma nói tiếp.

- Ta biết rồi.

Đường Tiêu lại nhẹ gật đầu, đứng dậy khóa trái cửa phòng Triệu Thanh, sau đó nằm xuống bên cạnh Triệu Thanh, sau khi dùng Nặc Hành châu kết trận bảo hộ toàn bộ cái giường, liền kéo tay Triệu Thanh, nói với Áo Bì Lão Ma:

- Được rồi, người bắt đầu đi.

- Người đừng vội, nếu xác định muốn đi, còn có mấy chuyện cần chú ý, ta phải dặn dò người, người nhất định phải nhớ kỹ.

Áo Bì Lão Ma cũng không nóng lòng thôi miên Đường Tiêu.

- Nói đi.

- Sau khi tiến vào thế giới dị thứ nguyên kia, có thể sẽ gặp phải công kích ảo cảnh, người nhất định phải nhớ rõ người từ đâu đến, nhớ rằng ở đó chỉ là ảo cảnh trong tưởng tượng, tuyệt đối không phải thế giới thật, cho nên người nhất định phải trở về.

- Được, ta biết rồi.

382. Chương 382: Cảm Giác Quỷ Dị.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 382: Cảm giác quỷ dị.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Còn nữa, lúc nào cũng phải nhớ kỹ mục đích của mình, là tìm tiểu sư mọi của người, nếu như nhìn thấy nàng, lập tức mang nàng trở về, đừng quan tâm đến những chuyện khác, bất kể người có hiếu kỳ, cũng nhất định đừng để ý.

- Được.

- Bất cứ lúc nào cũng phải chú ý bầu trời, khi quang đoàn hình tròn xuất hiện chính là lúc niệm đọc khẩu quyết rời đi, tốt nhất là khi quang đoàn hình tròn xuất hiện lần đầu tiên, thì phải niệm đọc khẩu quyết rời khỏi nơi đó, nếu không đợi quang đoàn hình tròn xuất hiện lần thứ hai phải cần thời gian rất dài.

- Ta sẽ chú ý.

- Được rồi, người chuẩn bị xong chưa?

- Ta còn phải chuẩn bị cái gì?

Đường Tiêu đột nhiên nhớ tới một chuyện cực kỳ quan trọng:

- Đúng rồi, sau khi ta tiến vào thế giới dị thứ nguyên, tìm được Triệu Thanh, thấy được quang đoàn, thì phải niệm đọc khẩu quyết gì?

- Nếu ta không nói thì người cũng không định hỏi sao?

Áo Bì Lão Ma tựa hồ có chút đắc ý.

Đường Tiêu không lên tiếng, chờ Áo Bì Lão Ma tự nói tiếp.

- Người nhất định phải nhớ kỹ khẩu quyết này, sau khi người đi đến thế giới dị thứ nguyên kia, nếu như nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện quang đoàn hình tròn phải tranh thủ thời gian niệm đọc khẩu quyết, quang đoàn hình tròn sẽ đem người về, đương nhiên, hy vọng lúc đó người đã tìm được Triệu Thanh rồi.

Áo Bì Lão Ma nói khẩu quyết cho Đường Tiêu nghe, hơn nữa còn chỉ tay vẽ ra một quang đoàn hình tròn cho Đường Tiêu xem.

- Quang đoàn hình tròn này.

Đường Tiêu có chút nghi hoặc nhìn quang đoàn do Áo Bì Lão Ma vẽ ra trước mặt mình.

- Người từng nhìn thấy rồi sao?

Áo Bì Lão Ma có chút kỳ quái hỏi Đường Tiêu.

- Không có gì.

Đường Tiêu lắc đầu.

- Sau khi đến đó, vì tay người vẫn nắm tay của nàng, cho nên giữa các người sẽ có cảm ứng, nếu như không biết nên đi nơi nào tìm nàng, thì cứ dựa vào cảm giác của mình mà đi tìm.

Cuối cùng Áo Bì Lão Ma dặn dò Đường Tiêu thêm mấy câu.

- Được.

- Bởi vì người và nàng chỉ là tay trong tay, không đủ xâm nhập, cho nên người rất có thể không cách nào tiến vào thế giới nàng bị vây khốn ngay lần đầu,

- Cứ thử trước xem.

Đường Tiêu nhắm mắt lại, cho dù lần đầu không thành công, cũng có thể tích lũy một ít kinh nghiệm.

Cùng với sự an tĩnh của Đường Tiêu, thanh âm của Áo Bì Lão Ma cũng bắt đầu trở nên xa xôi.

- Nhắm mắt lại, hít sâu, thả lỏng.

- Tập trung tinh thần ở trung tâm trán người....

- Thời gian là vĩnh hằng, không gian là vĩnh hằng, bởi vì không có gì có thể hạn chế chúng, cho nên hư không cũng là vô cùng vô tận, mệnh mệnh bao la bất ngát....

- Khi người không nghĩ gì nữa, thần hồn mới có thể thoát ra từ trong thân thể

- Thần hồn thoát ra, trong không gian dị thứ nguyên sẽ có thân thể hư cấu tương đồng với mình...

- Thân thể của người đã thành hình, thân ở trong quang đoàn hình tròn, quang đoàn sẽ cho người cảm giác thật ấm áp. . . .

Sau khi đến đây, Đường Tiêu chính thức bị Áo Bì Lão Ma thôi miên, cảnh sắc trước mắt hắn đã không còn là trong phòng của Triệu Thanh, mà đang ở trong quang đoàn hình tròn cực đại.

Bên trong quang đoàn hình tròn này có rất nhiều vòng xoáy nhỏ, không ngừng xoay tròn trong phạm vi quang đoàn xung quanh Đường Tiêu, có hình tam giác, có hình tứ giác, còn có hình đa giác và hình tròn, còn có những hình dạng bất quy tắc, có khi chúng bị kéo xa, có khi lại xoay đến bên cạnh Đường Tiêu.

Bất kể chúng biến ảo ra hình dạng như thế nào, đều lộ ra cảnh tượng cực kỳ hoàn mỹ.

Trong nháy mắt, quang đoàn hình tròn cực lớn bắt đầu rơi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, khiến cho Đường Tiêu có loại cảm giác mất trọng lượng, nhưng lúc này hắn không thể động đậy. Cuối cùng quang đoàn hình tròn cực lớn đột nhiên rơi xuống mặt đất, lập tức tiêu tán vô hình, nhưng Đường Tiêu cũng không bị thương, xem ra quang đoàn này đã bảo hộ thân thể của hắn cực tốt.

Đường Tiêu ngồi dậy, cẩn thận quan sát thế giới dị thứ nguyên này, thế giới trần thế siêu việt trong miệng Áo Bì Lão Ma, là nơi không có thời gian, một khu vực hắc ám tràn đầy âm hồn bị ngược đãi, một nơi không thích hợp cho con người ở lại.

Mưa to như trút nước, cảm giác mưa xối lên mặt rất thật, căn bản không giống như ảo giác, nếu không phải Đường Tiêu biết rõ hắn đến đây để tìm kiếm Triệu Thanh, hắn sẽ tưởng rằng lúc này mình đang ở trong một thế giới thật.

Sờ lên đồ vật dưới người, Đường Tiêu liền có chút kinh ngạc, những thứ này....là lúa sao?

Đường Tiêu đưa mắt nhìn bốn phía, rất nhanh phát hiện hắn đã rơi vào một ruộng lúa cực lớn, quang đoàn hình tròn cực lớn nện xuống ruộng lúa mạch, tạo thành một hình tròn cực đại. Hơn nữa vì những vòng xoáy đủ loại hình dạng bên trong quang đoàn, khiến trong ruộng lúa xuất hiện những hình dạng hình học rất quy tắc.

Đường Tiêu tựa hồ nghĩ tới điều gì, hắn thả người nhảy lên giữa không trung, quan sát mặt đất phía dưới...

Quả nhiên, phía dưới là một ruộng lúa có hình thù cực đại kỳ quái.

Trong thế giới kiếp trước của Đường Tiêu, những hình thù kỳ quái xuất hiện trong ruộng lúa vẫn là một chuyện khó hiểu, Đường Tiêu hoàn toàn không nghĩ tới, hiện tại ruộng lúa có hình thù kỳ quái này lại do hắn từ trên không trung đập xuống tạo ra.

Xem ra thường xuyên có những người đến từ thế giới khác thông qua quang đoàn hình tròn này xuyên việt đến địa cầu!

- Thú vị! Thú vị! Thì ra hình thù kỳ dị trên ruộng lúa được tạo ra như vậy.

Đường Tiêu khẽ gật đầu, nhưng hắn cũng không có hứng thú tiếp tục nghiên cứu ruộng lúa kỳ quái này, mà cẩn thận cảm ứng vị trí của Triệu Thanh.

Thần hồn mở rộng ra xung quanh, nhưng căn bản không cảm ứng được tồn tại của Triệu Thanh, trong lòng Đường Tiêu cảm thấy rất kỳ quái, lẽ nào...hắn đến sai chỗ rồi sao?

Từ không trung nhìn ra xung quanh, bốn phía đông tây nam bắc xa không thể nhìn thấy, không ngờ thế giới dị thứ nguyên này lại lớn như vậy, trong tưởng tượng của Đường Tiêu, nơi đó lẽ là một khu vực rất nhỏ bé mới phải.

Nên đến chỗ nào tìm Triệu Thanh đây? Đường Tiêu nhớ tới lời nói của Áo Bì Lão Ma, nếu như không có manh mối rõ ràng, cứ dựa theo cảm giác của mình đi tìm.

Cảm giác. Cảm giác.

Đông tây nam bắc. Phía đông.

Phía đông tựa hồ có loại khí tức rất quen thuộc....

Là khí tức của ai? Chẳng lẽ là. Tiểu Cửu Cửu?

Làm sao có thể?

Sau khi tái sinh rồi hủy diệt mấy lần trong hư không hắc ám, năng lượng thần hồn của Tiểu Cửu Cửu vẫn còn sống sao? Thần hồn ẩn nấp trong ý niệm của Đường Tiêu được dẫn đến hư không hắc ám sao?

Nhưng tại sao...nó lại xuất hiện ở nơi này?

Thật sự quá quỷ dị.

383. Chương 383 : Chìa Khóa Trở Về ?

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 383 : Chìa khóa trở về ?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu ngưng khí hóa điều, bay vút qua ruộng lúa mạch rộng lớn, nhanh chóng bay về phía đông.

Không bao lâu Đường Tiêu đã bay ra khỏi khu vực trời mưa, thiên địa sáng rõ, rất nhiều kiến trúc hiện đại xuất hiện trong tầm mắt hắn, Đường Tiêu cảm thấy rất kỳ quái, tại sao những cảnh vật dưới mặt đất....lại rất giống những thành trấn trong kiếp trước của hắn?

Không bao lâu, một thành thị cực đại xuất hiện trước mặt Đường Tiêu, Đường Tiêu hít một hơi lãnh khí, sau khi bay thấp xuống, hắn đã xác nhận rõ ràng, nơi này xác thực chính là thế giới sinh tồn trong kiếp trước của hắn!

Thần hồn của Triệu Thanh tại sao lại đến đây, lẽ nào mình đang nằm mơ sau khi bị Áo Bì Lão Ma thôi miên sao? Nằm mơ quay về thế giới kiếp trước?

Đường Tiêu suy đoán hắn tám chín phần không thể thành công tiến vào thế giới thần hồn Triệu Thanh bị vậy khốn, mà là thông qua phương pháp này, trong lúc vô tình đã đi tới thế giới trong kiếp trước của hắn.

Nếu đã có thể đến được thế giới trong kiếp trước, không biết. có thể thông qua phương thức như vậy trở lại Áo Bì Đảo hay không?

Kiếp trước Đường Tiêu cả đời là sát thủ, ở kiếp trước vì chấp hành nhiệm vụ sát thủ, hắn đã đến rất nhiều thành thị. Sau khi Đường Tiêu phi hành một hồi, lập tức cũng cảm giác được, đó là một thành thị tập trung người da trắng sinh sống.

Vì xác nhận nơi này rút cuộc là nơi nào, Đường Tiêu lại bay thấp xuống một chút, kết quả vì phản quang hình thành trên mặt kính thủy tinh cực lớn, khiến cho hắn mất phương hướng, đâm vào một tòa kiến trúc không biết tên, sau đó từ trên không trung rơi xuống.

- Khốn kiếp!

Đường Tiêu té ngã trên mặt đất, khi từ hình dạng tuyết điều trở lại hình người, từ dưới đất đứng dậy, phát hiện mình đang ở giữa một người da đen và một cảnh sát da trắng.

Vấn đề là...tên cảnh sát da trắng đang giơ một cây súng nhắm vào người da đen....

- Bùm!

Tiếng súng vang lên, không biết có phải tên cảnh sát da trắng bị Đường Tiêu quấy nhiễu, vô thức bóp cò súng!

Thần hồn của Đường Tiêu cực kỳ nhạy cảm với nguy hiểm, né tránh viên đạn trong tích tắc, lại nhanh chóng ngưng khí hóa điều bay lên trời, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt của tên cảnh sát da trắng.

Tên cảnh sát da trắng ngơ ngác nhìn người da đen bị trúng đạn trước mặt, có chút choáng váng.

Đường Tiêu lại bay lên không trung, căn cứ vào những kiến trúc nhìn thấy dưới mặt đất như vòng xoay Luân Đôn, cung điện Buckingham, cầu tháp Luân Đôn... hắn rất nhanh xác nhận nơi này là thủ đô Luân Đôn của Anh quốc.

Đường Tiêu không thể nào tưởng tượng được, vừa rồi hắn từ trên không trung rơi xuống, làm ột gã cảnh sát da trắng nổ súng ngộ sát một người da đen vô tội, kết quả đã dẫn phát toàn bộ Luân Đôn tiếp tục hỗn loạn hơn mười ngày, mấy ngàn người bị bắt.

Người cảnh sát da trắng sống chết cũng không chịu thừa nhận hắn nổ súng bắn người da đen, hắn nói lúc ấy hắn thấy một người chim, hắn nổ súng cũng là để bắn người chim kia, nhưng không có ai tin lời hắn nói.

Sau khi một lần nữa bay lên không trung, Đường Tiêu nghe thấy một thanh âm hỗn độn, nhắc nhở hắn đến sai nơi, kêu hắn lập tức quay về.

Đường Tiêu rất nhanh ý thức được đây là thanh âm của Áo Bì Lão Ma, xem ra lần này hắn không thể thành công tiến vào thế giới dị thứ nguyên giam giữ Triệu Thanh, mà là ngộ nhập vào bên trong một không gian khác.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một vật phi hành hình tròn, từ dưới đất nhìn lên giống như một cái đĩa hình tròn, chính giữa hơi nhô lên, cũng chính là thứ được người địa cầu gọi là đĩa bay.

Áo Bì Lão Ma nói, nếu như nhìn thấy thứ này, thì niệm đọc khẩu quyết, sau đó Đường Tiêu sẽ được dẫn khỏi nơi này.

Nơi này rút cuộc có phải là thế giới trong kiếp trước của Đường Tiêu hay không? Hay chỉ là thế giới tồn tại trong trí nhớ của Đường Tiêu? Đường Tiêu không khỏi có chút hoang mang.

Áo Bì Lão Ma nói, nơi này có thể chỉ là một thế giới trong tưởng tượng, hơn nữa hắn đã từng dẫn dò, nếu đến sai chỗ, nghe thấy nhắc nhở của hắn phải lập tức trở về, nếu không rất có thể gặp phải nguy hiểm, cuối cùng không cách nào trở về, hơn nữa kêu Đường Tiêu đừng cảm thấy hiếu kỳ với thế giới này, để tránh sinh ra cảm giác hoang mang mất phương hướng.

Nếu có đủ thời gian, Đường Tiêu ngược lại rất muốn trở lại chỗ ở cùng Toa Lạp trước kia, xem xem tình trạng hiện tại của Toa Lạp như thế nào.

Còn nữa, khí tức của Tiểu Cửu Cửu rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu cảm thấy khả năng lớn nhất, hắn hiện tại chỉ tiến nhập vào thế giới ký ức mộng cảnh thần hồn của mình, còn Tiểu Cửu Cửu, vì năng lượng thần hồn dung hợp vào bên trong thần hồn của Đường Tiêu, cho nên sau khi Đường Tiêu tiến vào thế giới thần hồn của mình, sẽ mơ hồ cảm nhận được tồn tại của Tiểu Cửu Cửu.

Nếu nói như vậy, sau này ngược lại có thể tìm cơ hội phân tách thần hồn của Tiểu Cửu Cửu, giúp nó tìm thân thể ngụ cư.

Thân là đồng bọn duy nhất trong hư không hắc ám của Đường Tiêu, cuối cùng vì Đường Tiêu mà anh dũng hiến thân, dù thế nào cũng phải giúp nó mới được.

Sau một lát do dự, Đường Tiêu vẫn lựa chọn rút lui khỏi thế giới thần hồn, trở lại Huyền Vũ đại lục, nếu như trì hoãn thời gian không cách nào trở về, theo như Áo Bì Lão Ma nói, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Trở về, sau đó nếu có cơ hội, lại sẽ từ từ nghiên cứu thế giới kỳ quái này.

Đường Tiêu nhớ kỹ khẩu quyết Áo Bì Lão Ma truyền thụ cho hắn, đĩa bay hình tròn lập tức bắn ra một chùm tia sáng, hút Đường Tiêu vào bên trong, lập tức rất nhanh biến mất trên bầu trời.

- Vừa rồi ngươi đến nhầm chỗ, may mắn lão ma kịp thời dẫn ngươi trở về, nếu không thần hồn của ngươi một khi bị mê hoặc ở đó, rất có thể sẽ bị giam cầm mãi mãi ở đó. xem tại

Áo Bì Lão Ma thấy Đường Tiêu tỉnh lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Thế giới ta tiến vào là thế giới thực hay chỉ tồn tại trong ý niệm của ta?

Đường Tiêu hỏi Áo Bì Lão Ma.

- Có thể là thế giới thực.

Áo Bì Lão Ma cho Đường Tiêu một đáp án không xác định.

- Nếu là thế giới thực, ý của ngươi là, thần hồn của ta có thể tiến hành xuyên việt trong hai thế giới ?

Đường Tiêu hỏi tiếp.

- Là bí cảnh, không phải thế giới, ngươi có được ý niệm chi lực, thần hồn có thể tiến hành xuyên việt giữa hai bí cảnh cũng không có gì kỳ quái.

Áo Bì Lão Ma nhẹ gật đầu.

- Vậy ta có thể dùng trạng thái thần hồn trở lại trong bí cảnh ở Cửu Châu đại lục và Áo Bì Đảo không?

Đường Tiêu lại hỏi Áo Bì Lão Ma, vừa rồi hắn phát hiện mình rõ ràng đã quay về thế giới trong kiếp trước, hắn vẫn đang tự hỏi vấn đề này.

- Có thể, trừ phi ngươi tìm được đường trở về và chìa khóa.

384. Chương 384 : Ý Niệm Chi Lực.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 384 : Ý niệm chi lực.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Áo Bì Lão Ma nhẹ gật đầu.

- Đường trở về và chìa khóa? Lão ma ngươi cũng không biết trở về như thế nào sao?

- Mỗi bí cảnh đều đối ứng với một đạo phù văn mật thực đặc biệt, phù văn mật thực đặc biệt này cứ cách ngàn năm mới có thể biến hóa một lần, chỉ biết rõ đạo phù văn mật thực này mới có thể mở cửa bí cảnh quay về, có thể nói đạo phù văn đặc biệt này chính chìa khóa quay về.

- Ta cũng không biết phù văn của bí cảnh vừa rồi, nhưng thần hồn của ta vẫn có thể xuyên việt đến đó, điều này giải thích như thế nào?

Đường Tiêu lập tức phát hiện chỗ mâu thuẫn trong lời nói của Áo Bì Lão Ma.

- Thần hồn xuyên việt cũng không phải xuyên việt chân chính, điều này cần tính thời cơ thật lớn, hơn nữa ngươi không thể ở bên trong quá lâu, nếu không sẽ vì tách rời cơ thể quá lâu mà làm cho bản thân thần tiêu phách tán trong bí cảnh. Chỉ có được ý niệm chi lực mới có thể ổn định mở ra cửa bí cảnh, thực hiện xuyên việt bí cảnh chân chính.

- Ý niệm chi lực?

- Đúng vậy. Cửu Châu đại lục và Huyền Vũ đại lục là hai bí cảnh cấp hai, phải có được sáu viên ý niệm chi lực mới có thể xây dựng cửa bí cảnh ổn định giữa hai đại lục, đồng thời để thân thể và thần hồn của ngươi cùng xuyên việt, như vậy sẽ không lo lắng vấn đề sau khi thần hồn rời khỏi cơ thể, rơi xuống hư không hắc ám.

- Sáu viên ý niệm mới có thể trở về Áo Bì Đảo?

Đường Tiêu liền có chút thất vọng. Sáu viên ý niệm cũng không phải dễ dàng ngưng tụ như vậy, đặc biệt là sau khi rời khỏi hư không hắc ám.

Không biết điều này có phải có ý nghĩa, Đường Tiêu muốn phải tiến vào cấp Thiên Nguyên ở Huyền Vũ đại lục đồng thời có được sáu viên ý niệm thì mới có thể trở về?

Tiến vào Thiên Nguyên, điều này quá mức xa xôi, nếu rút lui mà cầu được thứ mong muốn, có thể khiến thần hồn trước khi tiến vào Thiên Nguyên tạm thời trở lại Áo Bì Đảo.

Sau khi Đường Tiêu suy nghĩ một lát, lại hỏi Áo Bì Lão Ma:

- Tỷ lệ ta có thể trở về Áo Bì Đảo bất cứ lúc nào sau khi thần hồn ở trạng thái thức giục là bao nhiêu?

- Trên bầu trời có bao nhiêu vì sao, trong hư không ắt có bấy nhiêu Bí Cảnh, hơn nữa không gian bí cảnh ở các nơi của Huyền Vũ đại lục và Cửu Châu đại lục cách nhau rất xa, ngươi có thể tưởng tượng khi thần hồn ở trạng thái thôi miên có bao nhiêu cơ hội đến được Áo Bì Đảo.

- Không khoa trương như vậy chứ? Vừa rồi tại sao ta tùy cơ một lần, đã có thể quay về thế giới kiếp trước?

Đường Tiêu một lần nữa đưa ra nghi vấn với Áo Bì Lão Ma.

- Người có thể xác nhận đó là thế giới trong kiếp trước của người hay không? Rất nhiều bí cảnh thoát nhìn rất giống nhau, có một số bí cảnh thậm chí là mặt kính bí cảnh hoặc là bí cảnh song song, người không thâm nhập vào được, căn bản không cách nào phát hiện sự khác biệt bên trong, hơn nữa rất có thể là, vừa rồi người không đến nơi nào cả, mà chỉ là nằm mơ mà thôi, chỉ tiến vào không gian thần hồn của người.

Áo Bì Lão Ma không cho rằng như vậy.

Đường Tiêu rơi vào trầm mặc, hắn chưa từng nghe nói đến mặt kính bí cảnh, bí cảnh song song, nhưng hắn ngược lại có nghe nói đến không gian mặt kính và không gian song song. Lẽ nào thế giới vừa rồi xác thực chỉ là bí cảnh không gian thần hồn của hắn?

- Người còn muốn cứu tiểu sư muội của mình không?

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở Đường Tiêu

- Đương nhiên phải cứu.

Đường Tiêu nhẹ gật đầu:

- Chỉ là làm theo như người nói, ta căn bản không thể tiến vào thế giới dị thứ nguyên giam cầm nàng, tỷ lệ quá nhỏ?

- Ai kêu người không hoàn toàn làm theo lời ta nói? Người chỉ kéo tay của nàng, liên hệ với nàng rất yếu, muốn một lần đã thành công tiến vào thế giới dị thứ nguyên của nàng sẽ rất khó, trừ phi người có thể thâm nhập vào thân thể của nàng.

Trong mắt Áo Bì Lão Ma hiện ra thần sắc quỷ dị.

Đây không phải lần đầu tiên Đường Tiêu nhìn thấy thần sắc quỷ dị này của Áo Bì Lão Ma, hắn đương nhiên hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Áo Bì Lão Ma. Nhưng vì cứu Triệu Thanh, lại thừa dịp nàng hôn mê, xâm nhập vào thân thể của nàng, tựa hồ là chuyện quân tử không nên làm.

- Ta thò tay vào trong miệng nàng có lẽ cũng rất sâu?

Đường Tiêu cố gắng tìm ra phương pháp giảm bớt.

- Không ổn, nàng đang ở trong trạng thái hôn mê, vô thức, một khi trong miệng có dị vật, rất sẽ sản sinh ra động tác vô thức hàm răng khép lại cắn nuốt, một khi người bị cắn, rất dễ dẫn đến cắt đứt liên kết giữa nàng và thần hồn của người, thậm chí khiến thần hồn của người bị kinh hãi, bị hồn xiêu phách tán trong bí cảnh dị thứ nguyên đó.

Áo Bì Lão Ma lắc đầu.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn Áo Bì Lão Ma, với ngụ ý của hắn, tựa hồ chỉ có xâm nhập vào phía dưới Triệu Thanh, mới có thể tương đối an toàn đi cứu tính mạng của nàng. Nhưng Triệu Thanh là tấm thân xử nữ, cho dù chỉ bỏ một ngón tay vào, cũng đồng dạng sẽ phá hư thân thể của nàng!

- Người dùng ngón tay khẳng định là không được, lực cảm ứng của ngón tay quá kém, không đủ cho người và thần hồn của nàng sản sinh ra liên hệ ổn định và chặt chẽ, nam nhân và nữ nhân trời sinh đã có một thứ giống nhau có thể liên hệ chặt chẽ, người không phải không biết chứ.

Áo Bì Lão Ma tựa hồ đoán được suy nghĩ của Đường Tiêu, lại nhắc nhở hắn.

- Cứu người như vậy, còn không bằng không cứu, Áo Bì Lão Ma người chính là một tên âm ma.

Đường Tiêu ra sức lắc đầu.

- Người bị người ta gọi là âm ma không phải là ta, mà là một người nào đó.

Áo Bì Lão Ma rất đặc ý nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu cúi chân, đạp một cước về phía Áo Bì Lão Ma, đáng tiếc, Áo Bì Lão Ma phản ứng rất nhanh, một cước của Đường Tiêu đá vào trong không khí.

- Được rồi, ta hảo tâm giúp người, ngược lại lại chọc người mất hứng, sau này những chuyện này người cũng đừng hỏi ta, cứ để tiểu sư muội của người không bao giờ tỉnh lại.

Áo Bì Lão Ma lắc đầu, quay lưng đi, tựa hồ còn có chút tức giận.

Đường Tiêu rất bức bối đâm vào đầu mình, Áo Bì Lão Ma này tuy rất tà ác, nhưng phương pháp hắc truyền thụ cho xác thực đều tương đối hữu hiệu, vì kế hoạch hôm nay, muốn cứu Triệu Thanh, vẫn phải nghe lời hắc mới được.

Sắc mặt Triệu Thanh càng ngày càng trắng bệch, xem ra thần hồn của nàng đã rời khỏi thân thể quá lâu, nếu như không nghĩ cách mau chóng cứu nàng về, rất có thể sẽ không cứu được nữa.

385. Chương 385: Biện Pháp Nóng Bỏng.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 385: Biện pháp nóng bỏng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Lão ma ông không thể có biện pháp khác để cứu Triệu sư muội sao? Nếu như dùng biện pháp này, thay bằng một vị sư đệ lạc hồn ở thế giới Dị Thứ Nguyên thì không phải đã hết thuốc chữa?

Đường Tiêu chất vấn Áo Bì lão ma một câu.

- Ha ha ha... nếu như sư đệ bị nhốt thì có thể tìm sư mẫu sư tỷ sư điệt nữ cứu hắc, cho dù không có sư tỷ sư muội thì cũng có thể nhờ sư huynh đi cứu, cái chỗ kia cũng có thể xâm nhập vào.

Áo Bì lão ma nhìn Đường Tiêu mà nở nụ cười mập mờ, sau đó còn hát lên một ca khúc: Cúa hoa tàn... đây đất tổn thương.

- Được rồi được rồi.

Đường Tiêu vội vàng ngăn cản Áo Bì lão ma lại Áo Bì lão ma này càng ngày càng tà ác rồi.

- Ý của ông là, ta bắt buộc phải kết nối chặt chẽ với nàng ta từ phía sau?

Đường Tiêu nghe thấy Áo Bì lão ma nói xong thì nghĩ tới một phương pháp phương pháp này không phải bất đắc dĩ thì hắc không thể làm dù sao cũng là phá hư mất thân thể của Triệu Thanh trong lúc nàng đang hôn mê.

- Người thật đúng là...

Áo Bì lão ma lắc đầu đại khái đối với hành vi lo lắng trước sau của Đường Tiêu rất kỳ quái, đại nam nhân mà loại sự tình này đáng lẽ ra phải chủ động mới được.

- Vậy được rồi.

Đường Tiêu lưu lại một chút thần hồn trong hồ lô dứa còn chủ thể thì trở lại trong thân thể, theo lời Áo Bì lão ma nói mà chuẩn bị ném thử một lần.

Đường Tiêu nằm xuống bên cạnh của Triệu Thanh sau đó khẽ ôm lấy nàng đem nàng đặt vào trong ngực của hắc, sau đó bắt đầu dùng tay cởi quần áo của nàng ra, khẽ đem thứ của mình nhét vào trong người của nàng

Sau khi chạm vào người Triệu Thanh, thần thương của Đường Tiêu lập tức trở nên cứng chắc khiến cho ham muốn tiến vào của hắc ngày càng mãnh liệt.

- Aizzz, tại sao Áo Bì lão ma có công pháp nào cũng đều là tà ác? Cực Âm Dục Dịch đã như thế, cái này cũng như thế, thật là nhục hắc.

Đường Tiêu dùng thần thương thăm dò bốn phía, cuối cùng cũng nhét vào bên trong được, nhưng hấn phát hiện ra không đủ trơn bắt đắc dĩ hấn đành phải lấy ra một số lọ dầu bôi trơn trên người... dĩ nhiên là được dịch mà hấn chưa dùng sau khi bôi đúng vị trí nhẹ nhàng mà xoa vào bên trong.

Sau khi xoa xong Đường Tiêu nhẹ nhàng đẩy vào hấn không khỏi thở dài một tiếng, cảm giác này đúng là vô cùng thoải mái.

Tuy nhiên Đường Tiêu vẫn nhìn không được phải thăm nhắc mình hấn là cứu Triệu Thanh chứ không phải là muốn chà đạp thân thể của nàng.

- Lão ma tốt rồi.

Đường Tiêu dùng sợi thần thức vào trong hồ lô dừa nói với Áo Bì lão ma một tiếng.

- Ủ, hiện tại ta tiến hành thôi miên với ngươi, nếu như có thể thành công ngươi có thể tiến vào thế giới Dị Thứ Nguyên.

- Đừng dài dòng nữa bắt đầu đi.

- Nhắm mắt lại hít sâu một hơi thả lỏng người đem tinh thần tập trung ở trong tâm.

- Thời gian là vĩnh hằng không gian là vĩnh hằng, bởi vì không có gì hạn chế cho nên hư không cũng là vô tận mệnh mông bao la bát ngát.

- Khi ngươi cái gì cũng không muốn thần hồn mới có thể từ trong thân thể mà thoát ly.

- Ngươi thân hình ở trong quang đoàn quang đoàn này cũng ôn hòa.

- Ngươi dường như rất tỉnh?

Áo Bì lão ma dường như phát hiện ra dị thường của Đường Tiêu.

- Con mẹ nó bộ dạng này ta có thể tiến vào trạng thái thôi miên sao?

Hắn giờ phút này đã tiến vào người của Triệu Thanh cảm nhận bờ mông rắn chắc của nàng.

Đường Tiêu một mực gian nan chịu đựng nếu như có người nào ở tình huống này mà có thể bị thôi miên chìm vào giấc ngủ thì hấn phải phục người đó sát đất rồi.

- À ta quên, cần phải cho ngươi một được hoàn ngươi mới có thể bị thôi miên.

Áo Bì lão ma cười ha hả ném ra một viên được hoàn từ trong hồ lô dừa, Đường Tiêu mở miệng nuốt nó xuống dưới.

Được hoàn sau khi nuốt vào, Đường Tiêu lập tức phát hiện ra có chuyện không ổn, hấn phát hiện ra huyết dịch toàn thân của hấn cũng bắt đầu thay đổi, hơn nữa thần thương cứng như thép vốn cố gắng nhịn xuống càng ngày càng cứng.

Đường Tiêu vô ý thức mà lắc lư hai cái, không phải hấn không muốn di động mà căn bản nhịn không được mà muốn di động, đương nhiên chỉ cần hơi di động đã khiến cho Đường Tiêu có một cảm giác sáng khoái cực kỳ, khiến cho hấn tiếp tục có ý niệm tiếp tục.

- Con mẹ nó ông cho ta ăn gì? Thúc tình đan sao?

Thần trí Đường Tiêu trong thoáng chốc thanh tỉnh lại mà chất vẫn Áo Bì lão ma.

- Không phải là thúc tình đan mà là Kim Thương bắt khuất đan, ngươi không cần phải chịu đựng ăn hết là được, trong vài canh giờ ngươi không chịu nổi nữa, có thể tiến vào trong trạng thái ngủ sâu.

Áo Bì lão ma nhắc nhở Đường Tiêu vài câu.

- Ngươi đây là xúi giục ta phạm tội.

Đường Tiêu gian nan mà chống cự lại cảm giác đó.

- Ta chỉ hiệp trợ ngươi cứu vớt sư muội của ngươi thôi.

Áo Bì lão ma làm ra vẻ không cho là đúng.

Đường Tiều hạ quyết tâm bất kể thế nào hắn cũng nhất định không thể giúp Áo Bì lão ma này tự hợp phân thân chín phần một khi lão ma này trọng sinh, sẽ là tai nạn cho toàn bộ vũ trụ.

Cho dù ý nghĩ trong lòng của Đường Tiều rất hiên ngang lắm liệt, nhất định phải phân rõ giới tuyến với Áo Bì lão ma nhưng cái thứ phía dưới của hắn có vẻ đã không chịu được mà càng trở nên mãnh liệt chuyển động.

- Ta...

Đường Tiều ôm chặt Triệu Thanh vào trong ngực điên cuồng mà hài hòa, không bao lâu đã đạt tới trạng thái đỉnh cuồng.

Sướng quá!

Đỉnh cuồng qua đi, được lực cũng tràn ngập vào trong kinh mạch của Đường Tiều, sau khi được lực phát huy, thần trí của Đường Tiều dần trở nên mơ hồ, Đường Tiều khi tỉnh lại đã phát hiện ra mình nằm ở trên giường của Triệu Thanh.

- Lão ma, ông lừa ta khi dễ Triệu sư muội tại sao lại chưa thôi miên ta?

Đường Tiều rất cảm phần mà oán trách Áo Bì lão ma vài câu.

Không có người trả lời khiến cho Đường Tiều thấy kỳ quái hắn vô ý thức mà nhìn lại dưới thân thì càng hoảng sợ....

Hắn phát hiện ra mình vẫn đang ở trên giường ôm Triệu Thanh trong ngực thậm chí thần thương vẫn cắm ở phía đằng sau của Triệu Thanh.

Cảnh tượng này quá nóng bỏng rồi.

Đường Tiều đột ngột tỉnh ngộ thần hồn của hắn đã rời khỏi thân thể sao/

- Người có nghe được thanh âm của ta không?

Một thanh âm rất hỗn độn xuất hiện ở bên tai của Đường Tiều.

- Lão ma/

Đường Tiều mơ hồ mà phân biệt.

- Người có thể nghe được thanh âm của ta hơn nữa phát hiện ra thần hồn của mình rời khỏi thân thể thì có lẽ người đã tiến vào thế giới Dị Thứ Nguyên của sư muội của người.

Thanh âm kia tiếp tục vang lên.

- Lão ma là ông sao/

386. Chương 386: Thế Giới Bất Động.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 386: Thế giới bất động.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiều hướng về phía thanh âm kia mà hỏi lại một thoáng.

Tuy nhiên thanh âm kia giống như là không nghe được tiếng nói của Đường Tiều mà tiếp tục lên tiếng:

- Theo cảm giác của người có thể nhanh chóng tìm nơi ở của sư muội thế giới dị nguyên có rất nhiều nguy hiểm người cần phải chú ý.

Đường Tiêu từ từ hiểu rõ, Áo Bỉ lão ma đã không nghe được thanh âm của hắn nữa rồi, hắn sợ dĩ có thể nghe được thanh âm của Áo Bỉ lão ma là vì hắn để lại sợi thần hồn ở trong hồ lô dứa kia.

Theo cảm giác... đi tìm Triệu Thanh?

Triệu Thanh ở nơi nào.

- Ha ha...

Một thanh âm của nữ hài nhi cười xuất hiện ở bên ngoài phòng của Triệu Thanh.

Đường Tiêu mở chốt nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Một hồi bạch quang hoa mắt ẩn hiện, không còn là lạc viện của Triệu Thanh nữa mà là một nơi vô cùng xa lạ.

Một hoa viên đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy hẳn là trụ sở của một vị quan phú quý.

Đường Tiêu men theo trí nhớ tìm lại vẫn không biết đây là nơi nào.

Hắn là... chỗ này là trí nhớ trong óc của Triệu Thanh.

Sau khi xâm nhập vào người của Triệu Thanh có thể đi vào trí nhớ của nàng? Đường Tiêu quá bội phục Áo Bỉ lão ma rồi, thật là tài tình, biện pháp này mà cũng có thể nghĩ ra.

Thế nhưng mà Triệu Thanh ở nơi nào đây?

Đường Tiêu sờ lên tay của mình lại sờ lên trên người của mình hắn phát hiện ra bây giờ mình sợ dĩ có thân thể này là đang ở trạng thái thần hồn vô chất.

Theo lời nói của Áo Bỉ lão ma thì thần hồn của Triệu Thanh hẳn là bị nhốt ở kế bên nếu như có thể tìm được nàng hơn nữa lúc Áo Bỉ lão ma phát tín hiệu mang nàng trở về được thì có thể cứu nàng.

Sau khi đi tìm bốn phía Đường Tiêu phân tích đây hẳn là chỗ ở của Triệu Thanh trước khi nàng tiến vào trong Tinh Vũ Tông, có lẽ nơi này vốn là nhà của nàng, nếu như thần hồn của nàng ở đây thì nhất định đây là một nơi rất đáng sợ với nàng.

Nếu như đây là nơi ở thì cần phải đi tìm xem có người nào sống hay không.

Từ hoa viên đi vào Đường Tiêu bỗng nhiên đụng phải một người, hắn phản ứng rất nhanh, dừng lại rồi cất tiếng:

- Xin lỗi.

Tuy nhiên không có tiếng đáp lại Đường Tiêu lại nhìn về phía người kia.

Theo cách ăn mặc của nha hoàn này thì hẳn là người trong phủ của nhà đại quý.

Tuy nhiên nha hoàn này vì sao không nhúc nhích.

- Đây...

Đường Tiêu đi về phía trước thăm dò nha hoàn một phen.

Nàng vẫn không nhúc nhích không kêu lên một tiếng như là một bức tượng vậy.

Kỳ quái chẳng lẽ thực sự là tượng sao?

Đường Tiêu đi tới gần một chút sau đó uy hiếp nha hoàn:

- Người đừng có giả thần giả quỷ nếu không ta sẽ cho người đẹp mặt.

Thế nhưng mà nha hoàn vẫn không nhúc nhích, đối với Đường Tiêu vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, hơn nữa ánh mắt của nàng còn nhìn sang hướng khác giống như coi như Đường Tiêu không hề tồn tại vậy.

- Thật sự là tượng gỗ sao? Tại sao ở đây lại có một bức tượng gỗ.

Đường Tiêu đi tới phía trước vô ý thức mà sờ vào tay của nha hoàn, muốn xác nhận nàng không phải là làm bằng đá.

- Bà mẹ nó, là người thực mà.

Đường Tiêu kinh hãi cảm xúc này nhất định không phải là tượng đá.

Không phải là tượng đá chẳng lẽ là búp bê bơm hơi/

Sau khi vững tin người trước mặt mình không phải là tượng đá, Đường Tiêu lại sờ vào ngực của nha hoàn này một cái, chắc chắn không phải là tượng mà chỉ có thể là người thật hoặc là búp bê bơm hơi.

- Con mẹ nó, người thực thì tại sao không thể nhúc nhích còn búp bê bơm hơi người xưa tại sao lại tạo ra búp bê bơm hơi tốt như vậy?

Đường Tiêu vươn tay ra lại dò xét hơi thở của nàng thì phát hiện ra nàng có hô hấp chậm chạp.

Sau khi biết nàng có hô hấp xong, Đường Tiêu sờ lên ngực của nha hoàn lúc này hẳn mới cảm nhận được, bộ ngực của nha hoàn cũng phập phồng lên xuống rất chậm.

Chẳng lẽ là thời gian chuyển biến chậm?

Không đúng cho dù thời gian chuyển biến chậm thì căn cứ theo tình hình hô hấp vừa rồi của nàng nhìn thấy Đường Tiêu thì cũng phải có phản ứng chứ.

Ừ, có thể là búp bê bơm hơi hết pin rồi.

Áo Bì lão ma từng nói qua ở thế giới dị thứ nguyên này không thể suy đoán theo lẽ thường, cũng không thể theo sự bình thường mà lý giải.

Tình hình cổ quái trước mắt chỉ cần phải có suy nghĩ khác.

- Triệu Thanh ở nơi nào?

Đường Tiêu hướng về phía nha hoàn này mà chất vấn.

Nha hoàn vẫn không nhúc nhích.

- Người nếu như không nói thì đừng trách ta khách khí.

Đường Tiêu sờ lấy hai má của nha hoàn, lại sờ lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng một lần nữa uy hiếp.

- Người không nói đúng không?

Đường Tiêu lộ vẻ rất tức giận.

- Được người không nói thì đừng trách ta khách khí.

Đường Tiêu hung dữ tiến tới trước mặt của nha hoàn, trừng mắt nhìn nàng sau đó từ từ cởi nút áo của nàng ra.

- Người còn không nói, ta xem người kiên trì được bao lâu.

Đường Tiêu một lần nữa cởi nút áo của nàng, đem quần áo của nàng cởi xuống đất, lộ ra áo lót bên trong.

- Người cho rằng ta không dám cởi hết của người sao? Hừ hừ chút nữa ta có thể kiểm tra xem người có phải là búp bê bơm hơi không rồi.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng kéo xuống dưới lộ ra bộ mật đào của nàng.

Thật là xinh đẹp.

Đường Tiêu nhin không được mà sờ soạng lên trên nó.

- Nếu như không lên tiếng thì ta cũng cởi nốt quần của người.

Đường Tiêu hơi buồn bực mà nhìn nha hoàn này, chẳng lẽ nàng ta thực sự là búp bê bơm hơi?

Nha hoàn này vẫn giữ vững sự trầm mặc.

- Người không nói sao?

Đường Tiêu gầy gầy hai núm đào của nàng rồi hỏi tiếp.

Triệu Thanh đến tộc cùng ở nơi nào?

Sau khi rời khỏi viện kia, Đường Tiêu lại tìm bốn phía trong chốc lát, thấy ở gần có thanh âm nước chảy, Đường Tiêu mơ hồ nghĩ, Triệu Thanh đã từng nói qua rằng nàng sợ nước, lúc đó hẳn còn cười nhạo nàng.

Đúng rồi hẳn vận dụng ý niệm chi lực trong cơ thể phát hiện ra có hai người đang ở trên bờ sông.

Sợ nước không chừng hồi nhỏ từng bị ngập trong nước, nếu không người học võ không có khả năng sợ nước được, hơn nữa cũng là nỗi sợ khiến cho nàng khắc cốt minh tâm, nếu không trong thần hồn của nàng cũng không hiện ra.

Thần hồn của nàng xem ra đã ở gần đây.

Như vậy đi tới gần đó không chừng có thể tìm ra manh mối.

Men theo tiếng nước Đường Tiêu quả nhiên đã tìm được một con suối nhỏ kỳ thực phải gọi là một con mương, vì nó chỉ rộng hơn một trượng, chỗ rộng nhất cũng chỉ là hai trượng.

Ở dưới con suối nhỏ, Đường Tiêu cuối cùng cũng phát hiện chuyện dị thường.

Có một đám bảy tám tiểu hài tử tụ tập ở bên bờ sông, chỉ trở về phía đối diện, đương nhiên bọn họ cũng giống như người trong sân đều là bất động.

387. Chương 387: Tiểu Triệu Thanh.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 387: Tiểu Triệu Thanh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu vọt tới bờ sông quả nhiên phát hiện ở trong sông có một tiểu hài nhi bị rơi xuống nước khoảng chừng sáu bảy tuổi vẻ mặt ngây thơ khả ái có thể nhìn ra dáng vẻ của Triệu Thanh trong đó.

Tất cả mọi người không động đậy chỉ có tiểu hài nhi này giãy dụa ở trong nước.

Đường Tiêu thả người xuống mặt nước đem hài nhi kia ôm lên sau đó chuẩn bị nhảy lên thì phát hiện ra mình giống như bị mặt nước giữ lại căn bản không nhảy lên được.

Đường Tiêu đành phải cố gắng đi tới bờ bên cạnh, nhưng cũng chỉ có thể di động được nửa thước cách bờ vẫn còn xa tới hơn hai mét, nhưng Đường Tiêu vô luận thế nào cũng không thể lên được không chỉ có thể ở dưới mặt nước cơ hồ có hấp lực gì đó.

Tiểu hài nhi ở trong ngực ôm chặt lấy Đường Tiêu, đôi mắt nhìn lên trên bờ lộ ra vẻ sợ hãi.

Đường Tiêu theo ánh mắt của tiểu hài nhi mà nhìn thì phát hiện ra ở đó có một bé trai đang nhìn chăm chăm hai tay vẫn đang làm động tác đẩy ra, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

- Là hắn đẩy muội xuống sao/

Đường Tiêu hỏi tiểu Triệu Thanh một tiếng.

Tiểu Triệu Thanh gật đầu trên khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi mờ mịt.

Đường Tiêu tiếp tục bảo trì thân thể ổn định dưới mặt nước sau đó lại nhìn bé trai kia ở trên bờ không biết vì sao Đường Tiêu cảm thấy thằng bé này rất quý dị, đặc biệt là ánh mắt của nó, có một cảm giác âm hiểm không hiểu nổi.

Đây là trí nhớ chân thật của Triệu Thanh?

Có thể tưởng tượng sợ hãi của Triệu Thanh khẳng định có quan hệ với việc nam hài này đẩy nàng xuống nước, sau đó nàng được người khác cứu đi, nhưng vẫn hình thành ác mộng cho tới bây giờ, nam hài đẩy nàng vào nước cũng trở thành ác mộng.

Trong trí nhớ của Triệu Thanh, nước thật sự đáng sợ nàng muốn tiến tới cạnh bờ nhưng thế nào cũng không qua nổi, hiện tại mặc kệ Đường Tiêu cố gắng thế nào cũng không thể giúp nàng rời khỏi đây.

- Người là ai?

Đường Tiêu hướng về phía bé trai ở trên bờ mà hét to một tiếng.

Bé trai kia một mực bất động tựa hồ đã có biến hóa nhỏ bé. Đặc biệt là ánh mắt của nó trở nên lập lờ bất định, mà ở trên bờ những hài tử khác không có biến hóa này.

- Người nhất định phải chết.

Đường Tiêu lại hướng về phía bé trai kia mà đe dọa thêm một tiếng nữa.

Bé trai lúc đó bỗng nhiên chuyển động, sau khi thanh âm của Đường Tiêu tan thành mảnh nhỏ, đã biến thành khối bụi biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Đường Tiêu nhíu mày bé trai này rõ ràng không phải là người thần bí xâm nhập nếu không thì sẽ không chịu nổi một đòn như vậy, một tiếng rống của hắn đã khiến cho bé trai chạy trốn Đường Tiêu vẫn không cách nào đem Triệu Thanh rời khỏi mặt nước trái lại lực hút ở dưới mặt nước ngày càng trở nên mãnh liệt cơ hồ khiến cho Đường Tiêu không thể ổn định cả thân hình.

- Triệu sư muội tỉnh lại hiện tại không có nước ở đây đây chỉ là ác mộng.

Đường Tiêu dùng sức lay Triệu Thanh lại, cố gắng khiến cho nàng tỉnh táo theo Đường Tiêu phỏng đoán sức hút của mặt nước này rất có thể quan hệ với sợ hãi trong lòng của Triệu Thanh.

Ánh mắt của Triệu Thanh trở nên mờ mịt, trên mặt sông rõ ràng xuất hiện mấy làn sóng.

Đường Tiêu suy nghĩ, mình lúc này gọi Triệu Thanh là Triệu sư muội thì sai rồi, cho nên Triệu Thanh không có phản ứng với hắn.

- Triệu Thanh mau tỉnh lại.

Đường Tiêu hướng về phía tiểu hài nhi mà quát to một tiếng.

Tuy nhiên ánh mắt của Triệu Thanh ngày càng trên xa cách, mặt nước càng lúc càng rộng hơn, bầu trời cũng tràn ngập mây đen tiếng sấm cuộn cuộn.

- Thanh nhi tỉnh lại ta nhất định sẽ cứu muội.

Đường Tiêu lại thay đổi cách xưng hô.

Triệu Thanh cuối cùng cũng có phản ứng, nàng quay đầu nhìn lại Đường Tiêu, nhưng lại nhíu mày đại khái cảm thấy hắn rất lạ mặt.

- Thanh nhi bây giờ muội rất an toàn, đây chỉ là ác mộng mà thôi, chỉ cần trong lòng muội không sợ hãi thì ác mộng lập tức biến mất.

Đường Tiêu dùng một loại ngữ khí ôn nhu an ủi Triệu Thanh.

Câu nói này khiến cho Triệu Thanh một mực chăm chú nhìn Đường Tiêu, nhưng nàng vẫn như ở trong mộng ánh mắt vẫn hoảng hốt.

- Chúng ta lên bờ thôi có ta ở đây muội không bị sao đâu.

Đường Tiêu lại an ủi Triệu Thanh một câu.

- Huynh là ai?

Triệu Thanh cuối cùng cũng mở miệng theo tâm tình yên tĩnh của nàng mặt nước trở nên bình tĩnh không còn xao động mãnh liệt nữa.

- Ta... ta là người sẽ thủ hộ muội cả đời.

Đường Tiêu dùng ngữ khí ôn nhu tránh cho Triệu Thanh sinh lòng cảnh giác.

- Thật không, huynh cam đoan sẽ không giống mẹ muội bỏ muội lại chứ?

Cảm xúc của Triệu Thanh dường như hơi chấn động bầu trời cũng lại trở nên u ám.

Đường Tiêu nhanh chóng lấy từ trong đầu Tôn Văn một số tư liệu Triệu Thanh lúc trước đúng là đã nhắc qua thân thể của nàng tuy nhiên không nhiều lắm.

Đại khái Triệu Thanh xuất thân trong nhà quyền quý ở Huyền Vũ đại lục, phụ thân làm quan, mẫu thân là chính thê nhưng năm Triệu Thanh bốn tuổi, mẫu thân lúc sinh đệ đệ vì khó sinh mà tử vong, về sau phụ thân của nàng lập chính thê khác, nhưng người kia lúc trước một mực bất hòa với mẹ của Triệu Thanh mà phụ thân của nàng thường không ở nhà cho nên Triệu Thanh ngay cả bữa cơm cũng thành vấn đề.

Đường Tiêu phỏng đoán chuyện bị đẩy xuống nước rất có thể là do con của kế mẫu nàng ta làm ra, về sau may mắn có người cứu nàng cho nên nàng mới sống tới bây giờ, nhưng vẫn ảnh hưởng trong lòng Triệu Thanh thật lớn.

- Ta cam đoan đời này kiếp này cũng không vứt bỏ muội.

Đường Tiêu vuốt ngực hướng về phía Triệu Thanh mà cam đoan.

Tâm tình của Triệu Thanh cuối cùng cũng buông lỏng, mây đen trên trời cũng tan đi, khôi phục lại yên lặng, con suối nhỏ cũng đã trở nên bình thường.

Đường Tiêu dịu dàng an ủi vuốt ve Triệu Thanh, sau đó đi tới cạnh bờ, lúc này thì đã lên được.

Sau khi lên bờ Đường Tiêu vô thức nhìn vào trong mặt nước.... hắn liền nhíu mày.

Trên mặt nước có cái bóng không phải là Tôn Văn mà là bản thân Đường Tiêu.

Đường Tiêu suy nghĩ thần hồn sau khi thoát ly khỏi thân thể thì sẽ ngưng tụ bản thể của chính mình, cho nên bây giờ thân thể của Đường Tiêu hiện ra cũng không có gì lạ.

Vấn đề là làm thế nào để mang Triệu Thanh rời khỏi nơi này để cho thần hồn của nàng về với bản thể?

Đường Tiêu gương mặt nhìn lên trên bầu trời, hắn cũng không nhìn thấy quang đoàn theo lời của Áo Bì lão ma.

- Muội không thích ở đây muội muốn rời khỏi.

Triệu Thanh ở trong ngực của Đường Tiêu khẽ cất tiếng.

- Ủ chúng ta rời khỏi đây.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu sau đó ngưng khí hóa điều mang theo Triệu Thanh rời đi.

388. Chương 388: Sa Mạc

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 388: Sa mạc

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Ha ha.

Triệu Thanh cười Tuyết Điều, hăng hái phi hành trên không trung tâm tình rất vui vẻ đương nhiên bởi vì sợ té xuống cho nên nàng dùng hai bàn tay nhỏ ôm chặt lấy Tuyết Điều.

Đường Tiêu bay lên không trung sau đó lao thẳng xuống phía dưới khiến cho Triệu Thanh sợ hãi kêu to, lúc gần xuống đột nhiên Đường Tiêu ngẩng đầu vọt lên, trải qua mấy phen mạo hiểm Triệu Thanh ở trên lưng của Đường Tiêu lại cười khúc khích.

Đường Tiêu vô ý thức dò xét bốn phía, trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái, vừa rồi hắn chỉ bay lên trên không trung, nhưng cũng không có rời xa phủ viện tuy nhiên bây giờ hắn để ý mặt đất đã không còn tồn tại phủ viện nữa rồi.

Ở đây là một sa mạc vô biên.

Trong trí nhớ của Triệu Thanh có sa mạc sao?

Có lẽ đây chính là thế giới dị nguyên như trong lời của Áo Bì lão ma, mà phủ viện vừa rồi chính là chỗ nhất thế giới dị nguyên, hiện tại nó đã hiện ra khi mình cứu nàng.

Ở trên bờ trời vẫn không có quang đoàn xuất hiện, cũng không có biện pháp dùng khẩu quyết rời khỏi mà Áo Bì lão ma đưa cho.

Ở trên bầu trời từng luồng gió thổi qua, xoáy lên từng cát bụi, Đường Tiêu phi hành trên không sa mạc, cũng phải tận lực tránh né.

Ở trên sa mạc sau khi không ngừng tránh né cuồng phong, Đường Tiêu phi hành rất gian nan, mấy canh giờ sau, Đường Tiêu phát hiện ở trên mặt đất có chút khác thường, một số sinh vật ở trong sa mạc sinh trưởng theo hình mũi tên

Đường Tiêu rơi xuống mặt đất cẩn thận quan sát thì phát hiện đó là từng bụi Bạc Hà.

Bạc Hà có thể sinh trưởng trong sa mạc sao?

Không thể.

Đây hẳn là nhắc nhở gì đó.

Tại sao nhắc nhở lại xuất hiện ở nơi này.

Xâm lấn thần hồn của Triệu Thanh chính là Bạc Hà sao/

Nàng từ lúc nào thì xâm lấn thần hồn của Bạc Hà, mũi tên này là muốn nhắc nhở điều gì.

Mang theo một hồi nghi vấn, Đường Tiêu quyết định thả người bay lên, men theo chỗ mà mũi tên chỉ mà bay nhanh.

Men theo hướng đó bão cát và cuồng phong cũng không còn mạnh mẽ nữa rồi, dường như trên không trung bắt đầu xuất hiện một con đường.

Không bao lâu sau lại xuất hiện một mũi tên khác, Tuyết Điều sau khi cải biến hàng chục phương hướng phi hành cuối cùng đã tới một tòa kiến trúc bằng đá trên không.

Trong sa mạc lẻ loi trơ trọi một kiến trúc.

Đường Tiêu lúc rơi xuống khẽ vuốt ve cánh cửa trước kiến trúc kia.

Cửa lớn của kiến trúc được lật lên, ở bên trong là một tấm biển lớn, trên đó có viết bốn chữ Phù Môn khách sạn.

Đường Tiêu trước kia đã nghe tới Long Môn khách sạn chưa từng nghe nói qua Phù Môn khách sạn, tuy nhiên đã tới đây đương nhiên là phải vào xem một phen.

Ở trong khách sạn chỉ có lẽ tẻ vài khách nhân, chương quỹ là nữ tử xinh đẹp đang ở bên quầy đôi môi khẽ nhếch lên không biết là muốn nói điều gì, mà mọi người ở trong phủ viện cũng thế tất cả đều bất động không nhúc nhích.

Đường Tiêu đối với loại hiện tượng này mặc dù rất kỳ quái nhưng hắn cũng không rảnh tâm mà đi nghiên cứu, hắn ôm lấy Triệu Thanh cẩn thận tìm kiếm hi vọng có thể tìm thấy manh mối trở về.

Ở trong mớ hỗn độn bên trong có một thanh âm yếu ớt, Đường Tiêu tìm trên người nữ tử chương quỹ một chiếc chìa khóa, Đường Tiêu suy đoán thanh âm kia có thể là do Áo Bì lão ma nhắc nhở.

Tuy nhiên ở trong tay của nữ tử chương quỹ không có túi áo cũng không có.

Đường Tiêu thuận tay sờ hông của nàng, tìm kiếm bốn phía mà vẫn không thấy.

- Huynh đang làm gì thế?

Triệu Thanh ở trên mặt đất đột nhiên ngửa mặt hỏi Đường Tiêu.

- Ta đang tìm chìa khóa.

Đường Tiêu hướng về phía Triệu Thanh mà giải thích.

- Chìa khóa sẽ ở nơi này sao?

Triệu Thanh ngạc nhiên mà hỏi Đường Tiêu.

- Rất có khả năng.

Đường Tiêu nghiêm túc gật gật đầu.

Tìm xung quanh một hồi không có kết quả Đường Tiêu cuối cùng cũng chú ý tới dây chuyền trên cổ của nữ tử chương quỹ, vì vậy hắn bắt đầu dùng tay dò xét, khi xuống tới bộ ngực đầy đặn của nàng, Đường Tiêu phát hiện ra có một vật bằng kim loại.

Một chiếc chìa khóa mà thôi không biết tại sao lại cất giấu kỹ như vậy, Đường Tiêu thiếu chút nữa phải sờ toàn thân nàng mới thấy.

- Thật là khó tìm.

Đường Tiêu cầm chiếc chìa khóa quơ quơ trước mặt của Triệu Thanh tỏ vẻ đúng là hắn muốn tìm chìa khóa này.

- Tìm được chìa khóa rồi sao?

Triệu Thanh cao hứng mà nhảy lên vỗ tay, lộ ra biểu lộ ngây thơ rục rịch của một tiểu cô nương.

- Ủ.

Đường Tiêu cầm lấy chiếc chìa khóa, một tay thì ôm lấy Triệu Thanh hướng về phía bậc thang của khách sạn mà đi tới.

Căn cứ theo con số ở trên chìa khóa thì Đường Tiêu đã tìm thấy gian phòng kia, mở khoá sắt ra rồi ôm Triệu Thanh vào phòng.

Ở trong phòng có một cái giường lớn, còn có một cái bàn và hai cái ghế, ở trên mặt bàn có một cái đồng hồ bằng cát và một bức tượng điêu khắc, bức tượng đó người không giống người quỹ không giống quỹ.

- Ta mệt mỏi quá, nghỉ một lát thôi.

Triệu Thanh ở trong ngực của Đường Tiêu ngáp một cái, duỗi tay ra.

- Ủ muội ngủ một lát đi.

Đường Tiêu đem Triệu Thanh đặt lên chiếc giường Triệu Thanh sau khi được nghỉ ngơi lập tức ngủ say.

Đây không phải là ở trong mộng ảo của nàng sao, nàng ở trong mộng mà ngủ không biết có cảm giác gì? Đường Tiêu nhìn Triệu Thanh đang ngủ say mà nghĩ tới điều này.

- Lão ma ta khó khăn lắm mới có một chút dấu vết thần thức, thời gian không còn nhiều lắm theo chỉ thị của lão ma, có thể mang hồn nàng về cơ thể của nàng.

Bức tượng ở trên mặt bàn đột nhiên toát ra ánh sáng nhàn nhạt, sau đó là một thanh âm cất lên.

- Lão ma... thật là tốt quá mau nói cho ta biết, Bạc Hà ở trong sa mạc phát ra mũi tên rốt cuộc là gì?

Đường Tiêu rất quan tâm chuyện này.

- Lão ma hiện tại không có nhiều thời gian, sau này sẽ nói.

Bức tượng gõ một lần nữa cất tiếng;

- Người cần phải mau chóng làm cho Triệu Thanh lớn lên, cho nàng biết nàng không phải là một nữ hài tử, mới có thể đem nàng rời khỏi đây, thành công mang hồn nàng về vị trí cũ.

- Mau làm cho nàng ta lớn lên làm thế nào làm được?

Đường Tiêu nhìn Triệu Thanh ở trên giường kỳ quái hỏi tượng gõ một câu.

- Một cục âm chi địa có thể nở hoa được là vì sao? Nữ hài tử muốn trở thành nữ nhân còn phải để cho lão ma dạy người sao?

- Con mẹ nó, đối với một nữ hài tử làm như vậy có phải là quá đáng không?

- Đây chỉ là mộng cảnh của nàng, nàng trên thực tế đã mười sáu tuổi rồi người ở trong mộng cảnh không giúp nàng mau lớn lên thì nàng vĩnh viễn dừng ở bảy tuổi người cũng vĩnh viễn ở đây, người không muốn trở về sao?

- Không có biện pháp nào khác sao?

389. Chương 389: Thời Gian Không Còn Nhiều.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 389: Thời gian không còn nhiều.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu nhìn Triệu Thanh đang say ngủ ở trên giường cảm thấy thực sự không hạ thủ nổi.

- Đây chẳng qua là ở trong mộng của nàng, chuyện ở trong mộng xảy ra thì đều là hư ảo không tồn tại người cố kỵ như vậy nhiều lắm gì, hơn nữa người bây giờ đang nằm trên giường của nàng, cùng nàng kết hợp, trong mộng lại e ngại sao? Nếu như có biện pháp khác lão ma ta đã không dài dòng với người rồi.

Đường Tiêu không biết nói gì hơn.

- Thời gian không còn nhiều lắm, trước khi chiếc đồng hồ cát này chảy hết cát thì phải làm cho nàng lớn lên bằng không thì tìm cơ hội rời khỏi càng khó khăn hơn, còn nữa, ở đây càng lâu, thần hồn của Triệu Thanh về thân thể càng khó.

Bức tượng gõ sau khi nói xong liền lóe lên một màn sáng nữa rồi biến mất, mặc kệ Đường Tiêu gọi thế nào nó cũng không đáp lại.

Đường Tiêu đi tới bên giường nhìn Triệu Thanh đang say ngủ, hần mặc dù biết nàng ta đã mười sáu tuổi rồi nhưng hiện tại ở trong mộng cảnh nàng mới bảy tuổi bây giờ ra tay hần thật khó xử.

Không chỉ khó xử mà còn có cảm giác tội ác sâu nặng.

Nhìn hạt cát trên chiếc đồng hồ ngày càng ít, Đường Tiêu cũng không khỏi sốt ruột, ở trong thế giới dị nguyên này càng lâu cơ hội để Triệu Thanh trở về càng trở nên xa vời.

Aizzz, bắt chấp mọi giá vậy.

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.

Đường Tiêu khẽ cúi người xuống tới bên cạnh Triệu Thanh khẽ vuốt ve thân thể của nàng, đôi mắt của Triệu Thanh khẽ nhú một cái sau đó tiếp tục nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại càng gần Đường Tiêu hơn.

Đường Tiêu nhìn đồng hồ cát ở trên bàn căn rằng một cái, xoa lưng của Triệu Thanh sau đó chạm tới bờ hông của nàng.

Đường Tiêu từ từ xâm nhập Triệu Thanh từ từ mở mắt, hai khuôn mặt đỏ bừng kỳ quái mà nhìn Đường Tiêu căn bản không rõ hắn đang làm gì nàng.

- Đừng nhìn ta như vậy.

Đường Tiêu thầm nói một câu.

Thân thể của Triệu Thanh uốn éo sau đó cái đầu nhỏ của nàng lại dựa vào Đường Tiêu, hô hấp trở nên trầm trọng.

- Mau lớn lên bằng không thì ta không thể không ra tay.

Đường Tiêu thầm lẩm bẩm sau đó căn rằng sờ soạng bốn phía của Triệu Thanh.

Triệu Thách thích thú dựa vào ngực của Đường Tiêu ngẫu nhiên còn phát ra thanh âm rên rỉ không biết nàng có biết Đường Tiêu đang làm gì với nàng hay không.

Đường Tiêu nghe thấy thanh âm rên rỉ của Triệu Thanh thì bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt Đường Tiêu nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhin không được mà hôn vào đó.

Động tác này hơi lớn khiến cho Triệu Thanh càng hoảng sợ, thân thể trở nên đông cứng Đường Tiêu vội vàng dời khỏi miệng của nàng, tiếp tục vuốt ve.

Thế giới thực kỳ diệu từ từ mở ra, trong mấy thời gian hô hấp, tiểu hài tử ngây thơ bảy tuổi đã hóa thành một nữ tử mười sáu tuổi.

- Ta đang ở đâu huynh là ai?

Triệu Thanh từ trong mộng mà tỉnh lại, phát hiện thân thể của mình đang lơ lửng thì khép chặt hai chân lại, mang theo sự hoang mang mà nhìn Đường Tiêu, tuy nhiên trong mắt cũng không có địch ý.

- Muội bị lạc vào chốn này để ta đưa muội trở về

Đường Tiêu đứng dậy rời khỏi phòng thấy bốn phía không tìm thấy quần áo phù hợp với nàng liền xuống dưới nhà lục tìm quần áo của nữ tử chủng quý.

Sau khi hắn quay lại lần hai thì kinh hoảng, Triệu Thanh không còn thấy đâu, gian phòng cũng biến thành một tòa thạch thất vô cùng lớn, ở trên thạch bích viết ba chữ Áo Bỉ Đảo rất to, đằng sau còn có văn tự cổ đại quái dị.

- Triệu Thanh Triệu Thanh.

Đường Tiêu gọi vài tiếng nhưng vẫn không có lời nào đáp lại.

Ở nơi quỷ dị này nhìn thấy ba chữ Áo Bỉ Đảo, chẳng lẽ đây chính là bí cảnh cổ đại của Áo Bỉ Đảo?

Khi Đường Tiêu cố gắng nhớ kỹ những văn tự cổ đại kia, cùng lúc đó kiến trúc bằng đá hóa thành vô số cát bụi, sa mạc mênh mông bất ngờ cũng hiện ra.

- Cứu mạng.

Từ trong bão cát truyền tới thanh âm của Triệu Thanh, Đường Tiêu vội ngưng khí hóa điều, nhanh chóng bay người ra vọt tới gần Triệu Thanh.

Triệu Thanh theo bản năng cười lên trên lưng của Đường Tiêu, cùng lúc đó một đạo quang đoàn xuất hiện ở bên trong bão cát, Đường Tiêu lập tức vận dụng khẩu quyết ý niệm mà Áo Bỉ lão ma truyền cho, quang đoàn kia liền phát ra một luồng sáng đem hắn và Triệu Thanh hút vào trong đó.

Không bao lâu sau Đường Tiêu đã tỉnh lại hắn vẫn ở trong phòng của Triệu Thanh.

Tuy du lịch ở trong thế giới dị thứ nguyên hồi lâu nhưng ở trên Huyền Vũ đại lục từ này tới giờ vẫn chỉ tiêu hao nửa canh giờ mà thôi, Thần hồn của hắn đã trở về mà Triệu Thanh vẫn còn chưa tỉnh lại, tuy nhiên theo lời nói của Áo Bỉ lão ma thì Đường Tiêu đã giải trừ nguyên nhân khiến cho thần hồn của nàng rời khỏi thân thể, ngủ một đêm sáng mai nàng ta chắc chắn có thể tỉnh lại.

Đường Tiêu im lặng hồi tưởng những chuyện xảy ra trong không gian thì đầu óc trở nên hỗn loạn.

Nguyên nhân khiến cho Triệu Thanh bất tỉnh chẳng lẽ là Bạc Hà xâm nhập? Để lại một lạc ấn trên người của nàng, lạc ấn này nói cho Đường Tiêu biết hắn có thể trở về Áo Bỉ Đảo.

Từ từ ngược dòng mà tìm hiểu, lục đẳng xé rách hư không nhất định là Bạc Hà, nàng dùng ý niệm của bản thân mang theo hồn tinh mãnh liệt, phá rách hư không.

Bạc Hà cô nương là do nàng sắp xếp tất cả sao, ngay cả sau khi hồn phách tiêu tán cũng an bài cẩn thận như vậy?

- Còn chờ gì nữa, cứu sư muội người xong rồi không được trễ nải thời gian mau đi thu thập được dịch đi.

Áo Bỉ lão ma mở miệng thúc giục Đường Tiêu vài câu.

Đường Tiêu sau khi trở nên mạnh mẽ mới có thể mang hồ lô dứa trở về Áo Bỉ Đảo mới có thể tìm những hồ lô dứa còn lại cho Áo Bỉ lão ma cho nên Áo Bỉ lão ma đối với việc luyện công của Đường Tiêu càng gấp rút hơn cả hắn.

Đường Tiêu nghe thấy lời nói của Áo Bỉ lão ma thì nhớ tới một chuyện hắn dò xét túi trữ vật của mình một phen thì phát hiện ra được dịch của nha hoàn kia căn bản không tồn tại.

Xem ra cái kia chỉ là một cảnh.

- Ta đã đến được không gian bí số trong Áo Bỉ Đảo.

Đường Tiêu đem những văn tự kia kể lại cho Áo Bỉ lão ma.

- Ủ đây đúng là bí số của Áo Bỉ Đảo nhưng cho dù có được bí số này người cũng phải tiến vào Thiên Nguyên có được lục mai ý niệm mới có thể mở được bí cảnh chi ma. đem người từ Huyền Vũ đại lục truyền tống tới Áo Bỉ Đảo.

390. Chương 390: Trở Về Một Ngày.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 390: Trở về một ngày.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Không có biện pháp khác sao

Đường Tiêu hơi buồn bực vạn nhất hắn không tiến vào Thiên Nguyên được thì chẳng phải vĩnh viễn không trở lại được Áo Bỉ Đảo rồi sao?

- Tình huống hiện tại chỉ có thể như vậy tuy quay trở về Áo Bỉ Đảo không thể nhưng có thể du lịch một ngày ở đó.

Áo Bỉ lão ma suy nghĩ một chút rồi nói với Đường Tiêu.

- Du lịch một ngày? Làm thế nào được?

Đường Tiêu liền hỏi Áo Bì lão ma một trước, cho dù về một ngày cũng được nhìn Áo Bì Đảo một phen.

- Tình huống trước mắt lão ma phải mượn lực ý niệm của người ở trong hồ lô dứa mở một bí cảnh chi ma, liên thông tới bí cảnh của Áo Bì Đảo đảo, đem thần hồn trí nhớ của người tạm thời truyền qua, sau đó ở bên kia một ngày, một ngày sau người sẽ trở về.

Áo Bì lão ma nói ra phương pháp của mình.

Phương pháp này so với truyền thông từ xa của máy tính cũng không khác nhau lắm, mỗi cái như một mạng lưới có thể điều khiển từ xa.

- Vậy thì mau mở bí cảnh chi ma đi.

Đường Tiêu không chờ được nữa.

- Đây không phải là chuyện đùa mở bí cảnh chi ma phải được thiên giới cho phép, chúng ta cứ vậy mà mở bí cảnh chi ma một khi kinh động tới thiên giới thì đám người đó sẽ nổi giận.

Áo Bì lão ma nhắc nhở Đường Tiêu một phen.

- Thế nào cũng không được lão ma ông thực sự quá vô dụng.

Đường Tiêu thực sự cảm thấy phiền toái rồi.

- Mẹ nó, lão ma ta chỉ nói mở bí cảnh chi ma sẽ bị đuổi giết nhưng không nói mở bí cảnh chi ma ở trong hồ lô dứa sẽ bị đuổi giết, nếu như sợ lão ma ta vô dụng người diết tìm người khác đi. nguồn

Hiển nhiên Áo Bì lão ma vừa rồi định khoe khoang trước mặt Đường Tiêu một phen nói cho hắn biết hồ lô dứa của lão lợi hại cỡ nào kết quả bị Đường Tiêu chế nhạo một phen cảm thấy rất mất mặt.

- Ta biết lão ma ông không gì không làm được trên đời này còn có chuyện khiến cho Áo Bì lão ma phải bó tay sao? Tuyệt đối không có.

Đường Tiêu vội vàng khen Áo Bì lão ma vài câu .

Áo Bì lão ma cũng thật dễ dụ nghe thấy Đường Tiêu nói mấy lời nịnh nọt liền nhanh chóng đổi giận thành vui.

Áo Bì Đảo Đường Tiêu nhất định phải đi, cho dù chỉ một ngày.

- Nếu như thân thể của người bên kia còn thì người có thể trực tiếp khống chế được nó nếu như thân thể bên kia không còn thì thần hồn trí nhớ có thể tùy thời bất kỳ ở địa phương nào đi dạo một phen.

Áo Bì lão ma nói với Đường Tiêu một phen.

- Ủ.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu tâm tình của hắn trở nên trầm trọng, thân thể bên kia của hắn có lẽ đã sớm thành tro tàn rồi.

- Lão ma ta công lực có hạn, bí cảnh chi ma tiêu hao rất nhiều hồn lực về sau có khả năng phải mê man một thời gian, đoạn thời gian đó không thể giúp người, chính người phải tự giải quyết cho tốt.

Áo Bì lão ma hướng về phía Đường Tiêu mà dặn dò một phen.

- Lão ma ông sẽ mê man bao lâu?

- Ít thì ba bốn ngày nhiều thì mười ngày.

Áo Bì lão ma tính toán rồi nói.

- Ủ đã biết.

Đường Tiêu sau khi quyết định cũng không chần chừ nữa, thừa dịp ban đêm rời khỏi phòng, tìm kiếm một chỗ trống rồi ngồi xuống.

- Lão ma ông có thể bắt đầu.

Đường Tiêu dùng thần thức truyền vào hồ lô dứa rồi nói với Áo Bì lão ma.

Áo Bì lão ma ở bên trong hồ lô dứa tể ra hơn mười tấm giả ý niệm mượn ý niệm thực của Đường Tiêu xoay tròn kết thành một đạo trận pháp không bao lâu sao, ở trong đạo trận pháp phát ra từng đốm nhỏ màu đen nhìn kỹ sẽ phát hiện nó là một vòng xoáy hắc ám nhỏ.

- Vào đi.

Áo Bì lão ma dùng tay khê vẫy, sợi hồn lực của Đường Tiêu ở trong hồ lô dứa đi vào trong vòng xoáy đó.

Cửa ra vào quá nhỏ, ngay cả một thần hồn cũng không thể đi qua chỉ có một sợi linh hồn trí nhớ là có thể xuyên qua đó.

Hắc ám hắc ám vô tân.

Hỗn độn.

Mùi hương.

Bách Thảo ?

Thân thể vẫn còn sao?

Hơn mười vạn năm nếu như thân thể vẫn còn chỉ có một khả năng là Bạc Hà bảo tồn thân thể của hần.

- Bạc Hà?

Đường Tiêu cảm thấy mình đang ở trong Bách Thảo cốc hần vô ý thức nhìn bóng người trước mặt hồ lô một tiếng, hần muốn ngồi dậy nhưng lại nhũn ra không thể ngồi được.

Tuy nhiên hần có thể xác thực hiện tại hần không phải ở trong trạng thái vô hình, thân thể của hần vẫn còn.

- Là ta Huyền Nhi người cuối cùng cũng đã tỉnh.

Nước mắt của Dục Thai công chúa rơi ra như mưa, nàng đã trông coi thân thể lạnh như băng của hần một năm rồi, vốn cho rằng hần sẽ không thể nào tỉnh lại không ngờ một canh giờ trước, thân thể của hần đột nhiên có động tĩnh, sau đó băng trên người từ từ tan ra, từ từ tỉnh dậy.

Tuy nhiên sau khi tỉnh lại Đường Tiêu cũng không phải gọi tên của nàng khiến cho Dục Thai công chúa thoáng đau lòng.

Còn nữa nhìn bộ dạng già nua hiện tại của Đường Tiêu khiến cho nàng tan nát cõi lòng.

- Là người, người không phải không ở đây sao?

Đường Tiêu cố gắng tụ tập một số thần trí suy yếu, cuối cùng lắc đầu.

- Miêu tử mau nhìn xem hần bị sao vậy?

Dục Thai công chúa đành phải cầu viện người cách nàng không xa Thạch Miêu vương.

Thạch Miêu vương nhảy tới gần đó, thò tay dò xét trán của Đường Tiêu cẩn thận cảm ứng.

- Hần làm sao vậy?

Dục Thai công chúa hỏi Thạch Miêu vương một câu.

- Trong thân thể của hần không có thần hồn, là xác chết đứng dậy.

Thạch Miêu vương buồn bực mà thu tay về.

- Người chớ nói nhảm hần vừa rồi còn nói được.

Dục Thai công chúa hướng về phía Thạch Miêu vương mà phản đối.

- Người mới là xác chết đứng dậy.

Đường Tiêu lúc này thật sự tỉnh lại, linh hồn trí nhớ của hắn hoàn toàn không chế được thân thể này.

- Lão công ngươi đã tỉnh lại?

Dục Thai công chúa ứa nước mắt ra mà nói.

- Khóc cái gì mà khóc, hơn mười vạn năm trôi qua bệnh khóc vẫn chưa sửa sao?

Đường Tiêu kỳ quái mà nhìn Dục Thai công chúa.

Truyền tống của Áo Bì lão ma đã có hiệu lực chưa? Nếu như có hiệu lực bây giờ đã tới Áo Bì Đảo rồi sao, tại sao mười vạn năm trôi đi Dục Thai công chúa vẫn còn sống? Nếu như không có hiệu lực thì thật bực mình có khi tất cả chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Hoặc là tốc độ thời gian có vấn đề, tốc độ của hắc ám hư không so với trong thế giới hiện thực thì nhanh hơn rất nhiều, nếu như vậy thì tốt nhất.

Vấn đề này cần phải hỏi Áo Bì lão ma một phen.

- Cái gì mà hơn mười vạn năm?

Dục Thai công chúa lau nước mắt mà hỏi Đường Tiêu.

- Ngươi ở trong hắc ám hư không muốn ngu ngốc rồi sao?

Thiếu nữ áo vàng nhếch miệng mà nhìn Đường Tiêu, trong lòng thầm suy nghĩ, tiểu thảo ngu ngốc hi sinh cuối cùng cũng không vô ích, tên Đường đại ngốc này cuối cùng cũng cứu được về từ hắc ám hư không rồi.

391. Chương 391: Gặp Lại Huyền Nhi.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 391: Gặp lại Huyền nhi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Hóa ra ngươi thật sự là Huyền Nhi của ta.

Đường Tiêu không phản ứng lại Thạch Miêu vương hắn thò tay muốn sờ Dục Thai công chúa nhưng cánh tay cứng ngắc căn bản một chút khí lực cũng không có.

- Là ta, lão công lão công...

Dục Thai công chúa vội đỡ lấy thân thể của Đường Tiêu, nhìn thấy khuôn mặt già nua của hắn, còn có thân thể lạnh như băng nước mắt của nàng không nhịn được mà trào ra.

Đường Tiêu cảm thấy bất đắc dĩ hiện tại thân thể này thật bất tiện ngay cả thần hồn bên trong cũng không có chỉ có một sợi thần hồn trí nhớ mà thôi, thần hồn từ phía xa xa điều khiển nó.

Lại nói tiếp việc này giống như là một cái máy tính điều khiển một cái máy tính phía xa xa, tốc độ đường truyền lại chậm khiến cho người ta có cảm giác bất lực tòng tâm.

Đường Tiêu thử cảm ứng Luyện Yêu Thối Ma Hồ trong người một phen, tuy nhiên thấy lạnh như băng hiển nhiên thần hồn hiện tại không đủ để đủ lực lượng mở nó.

- Xem ra ta thực sự đã tỉnh lại.

Đường Tiêu chăm chú nhìn Dục Thai công chúa hồi lâu, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

- Ngươi nếu như vẫn chưa tỉnh lại thì tiểu Thảo hi sinh thật vô ích.

Thạch Miêu vương hoang mang đánh giá Đường Tiêu, bởi vì nó cảm thấy được trong cơ thể của Đường Tiêu không có bất kỳ sinh cơ nào hiện tại Đường Tiêu như một cỗ cương thi biết nói chuyện vậy.

- Con mèo chết tiệt, Bạc Hà bị làm sao?

Đường Tiêu căn cứ theo ngữ khí và thần thái nói chuyện của Thạch Miêu vương thì nhận ra thân phận thực của thiếu nữ áo vàng này.

- Tiểu thảo vì cứu người mà không tiếc trái với thiên quy nàng đi tới Huyền Vũ đại lục xé rách hư không kéo người ra từ trong đó, xem ra hiện tại nàng ta đã thành công rồi.

Thạch Miêu vương tức giận mà nhìn Đường Tiêu, Đường Tiêu tỉnh lại mà tiểu Thảo không quay trở lại cho thấy nha đầu ngổ kia thực sự làm vậy rồi?

Huyền Vũ đại lục?

Đường Tiêu giật mình, xem ra đúng là Bạc Hà đã cứu hắn rồi.

- Đúng thế hơn mười vạn năm nàng ta vất vả tu luyện thành Thiên Nguyên chân thân vì cứu người mà hồn phi phách tán, hoặc là vĩnh viễn trầm luân trong bóng tối chịu vô tận hình phạt.

Thạch Miêu vương càng nói càng kích động.

- Hắn vừa tỉnh lại người đừng nói những thứ này được không?

Dực Thai công chúa hướng về phía Thạch Miêu vương lộ ra vẻ cầu khẩn.

- Là nàng ta hi sinh cứu ta sao?

Đường Tiêu thì thào nói một câu, ở trong hắc ám hư không giấy dựa mười vạn năm nếu như không phải là lực đặng xé rách chỉ dẫn hắn thì hắn cũng không cách nào trốn thoát được.

- Người muốn đi gặp nàng không?

Thạch Miêu vương hỏi Đường Tiêu một câu.

- Nàng vẫn còn, mau cho ta đi gặp nàng!

Đường Tiêu vội vàng kéo tay của Thạch Miêu vương, lúc này thân thể của hắn từ từ khôi phục quyền khổng chế.

- Azzzz, xem ra người còn có lương tâm, tiểu thảo không uống phí một mối tình si với người.

Thiếu nữ áo vàng dùng sức lắc đầu một đạo kim quang hiện lên, bao trùm lấy Đường Tiêu và Dực Thai công chúa, trong nháy mắt bọn họ đã bay lên đông đỉnh.

- Bạc Hà đâu?

Đường Tiêu đưa mắt nhìn bốn phía nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Bạc Hà đâu cả, tuy nhiên ở bên vách núi có một cây Bạc Hà khô héo, từng cành lá khô chập chờn trong gió.

- Tiểu thảo người làm như vậy có đáng không?

Bách Thảo tới gần bên gốc Bạc Hà mà ngồi xuống, vuốt ve những cành khô kia mà thì thào tự nói.

- Tiểu Thảo trước khi đi đã để lại gốc Bạc Hà này từng nói, nếu như gốc Bạc Hà này còn sống thì nàng còn sống còn nếu như nó khô héo thì nàng cũng chết..... đều là do người làm hại.

Thạch Miêu vương buồn bực trở về nguyên hình lẫn lộn mấy vòng.

- Đừng trách Đường công tử, hắn vì ta nên mới làm như vậy.

Dực Thai công chúa đi tới thay Đường Tiêu giải thích một câu.

- Meow nếu như không phải là tiểu thảo dẫn dò ta nhất định sẽ ăn thịt người.

Thạch Miêu vương nhe răng trừng mắt nhìn Dực Thai công chúa.

- Chúng ta đừng cãi nhau nữa...

Dực Thai công chúa run run dựa vào Đường Tiêu.

Thạch Miêu vương không lên tiếng nữa, nó ở bên cạnh gốc Bạc Hà vuốt ve những cành cây khô kia, sau đó nằm sấp xuống đó.

-O Bạc Hà, có thể nghe ta nói chuyện được không?

Đường Tiêu trong thân thể một lão nhân gần đất xa trời run rẩy thò tay vuốt ve cành khô của Bạc Hà mà nói một câu.

Bạc Hà vẫn im lặng một hồi gió thu thổi qua, từng mảng lá khô từ trên không trung bay lên, sau đó rớt xuống vực sâu vạn trượng.

Mặt trời vẫn còn ngà qua ngày nhưng người ngắm mặt trời đã không còn tồn tại.

- Gió càng lúc càng lớn, chúng ta xuống núi đi thân thể của ngươi rất yếu chịu không nổi gió đâu.

Dực Thai công chúa ôm lấy thân thể lạnh run của Đường Tiêu mà nói.

Đường Tiêu yên lặng nhìn ráng chiều một lời cũng không lên tiếng.

Ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên gốc Bạc Hà khô khiến cho cành lá của nó cũng biến thành màu vàng óng.

Cuối cùng mặt trời cũng ngã về tây, một đoàn kim quang biến mất ở đường chân trời, tâm tình của Đường Tiêu cũng vỡ vụn, nỗi đau tê tâm liệt phế.

Gặp mặt một lần nàng tại sao lại vì hấn mà làm như vậy? Hay là kiếp trước đã có duyên với nhau?

Tự vấn lòng Đường Tiêu cảm thấy với Bạc Hà hấn chỉ có tình bạn, lúc rơi vào hắc ám hư không, hấn căn bản không nghĩ tới chuyện nàng sẽ xả thân cứu hấn.

Tuy hấn rất thích nhìn thấy nàng cùng với Thạch Miêu vương Hỏa Hùng vương vui đùa tức giận mắng nhau, lộ ra dáng vẻ bừa bãi ngây thơ, thích nàng cùng với hấn ngắm mặt trời xuống núi, nhưng dù sao thời gian ở cạnh nhau vẫn rất ngắn.

Mà Đường Tiêu cũng không phải là một người dễ động tình.

Mặt trời súa khi lặn, ở trước mắt là tình cảnh bao la mờ mịt, Thạch Miêu vương ngủ dưới gốc Bạc Hà đột nhiên duỗi cái lưng mệt mỏi ra vô ý thức hít hà xung quanh cuối cùng cũng không cảm nhận được thiên địa nguyên khí của Bạc Hà, liền lộ ra đôi mắt tức giận nhìn Đường Tiêu và Dực Thai công chúa.

- Lão công chúng ta xuống núi đi ở đây lạnh quá.

Dực Thai công chúa lo lắng mà nói với Đường Tiêu.

- Nàng cùng với lão Miêu xuống núi trước đi ta muốn ở đây cùng nàng.

Đường Tiêu lắc đầu thần sắc lộ ra vẻ ảm đạm.

- Ngươi không đi ta cũng không đi.

Dực Thai công chúa từ phía sau tiến lên ôm Đường Tiêu.

Đường Tiêu không lên tiếng đôi mắt nhìn về phía mặt trời lặn, chỗ đó tối tăm mờ mịt một mảng, cái gì cũng không thấy rõ.

- Tiểu công chúa ngươi để cho hấn cùng với tiểu Thảo ở cùng một chỗ đi, nói không chừng tiểu Thảo cũng như hấn, xác chết sống lại, muốn nói vài lời với hấn, ngươi ở đây sẽ bất tiện.

Thạch Miêu vương nói vài câu với Dực Thai công chúa.

- Ta....

Dực Thai công chúa bị Thạch Miêu vương nói như vậy thì đúng là không thể tiếp tục ở lại.

392. Chương 392: Xuống Núi.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 392: Xuống núi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Lão công người trách ta sao?

Dực Thai công chúa khê dầy Đường Tiêu nhưng Đường Tiêu vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

- Ta đi xuống trước lão công, buổi tối khí lạnh người cũng đừng ở đây quá lâu.

Dực Thai công chúa lưu luyến không rời nói với Đường Tiêu. truyện copy từ

- Đi thôi đi thôi.

Thạch Miêu vương không kiên nhẫn nhảy quanh bốn phía.

- Con mèo này người thật là chán ghét.

Dực Thai công chúa hơi tức giận mà mắng Thạch Miêu vương một câu.

- Meow meow meow.

Thạch Miêu vương tức giận mà hét to vài tiếng nhưng nó đã đáp ứng Bách Thảo tiên tử không ăn công chúa chán ghét này cũng không thể khi dễ cho nên chỉ có thể tức giận mà thôi.

- Meow meow cái gì, đi thôi!

Dực Thai công chúa xoa nước mắt thúc dục Thạch Miêu vương một câu.

- Đúng rồi có một số thứ tiểu Thảo để ta chuyển giao cho người.

Thạch Miêu vương đang định đi xuống chợt nhớ ra điều gì đó thì nói với Đường Tiêu.

- Cái gì?

Đường Tiêu vốn trầm mặc hơn nửa ngày cuối cùng cũng mở miệng.

Thạch Miêu vương nghĩ nghĩ cuối cùng cũng lấy ra một vật giống hột đào:

- Đây là thứ mà tiểu Thảo dùng Đào Thần chi tâm luyện được là Đào thần chiến giáp, vốn ta nghĩ người không biết chuyện này cho nên định chiếm làm của riêng, về sau thấy vậy là có lỗi với Tiểu Thảo cho nên vẫn đưa cho người.

- Đào Thần chiến giáp?

Đường Tiêu thò tay nhân lấy hột đào kia.

- Ừ là đào thần chiến giáp, tuy nhiên hiện tại người giữ nó cũng vô dụng đoán chừng người phải đạt tới Địa Nguyên đỉnh phong thậm chí là Thiên Nguyên mới có thể được đào thần tiếp nhận, đào thần chiến giáp nhận chủ.

Thạch Miêu vương đưa đôi mắt tràn ngập chờ đợi mà nhìn Đường Tiêu:

- Nếu không người cho ta mượn sau này ta trả cho người.

- Người chỉ là một con mèo mà thôi không cần thứ này.

Đường Tiêu đem sợi dây có đính hạt đào quàng lên trên cổ cự tuyệt đề nghị của Thạch Miêu vương.

Tuy không dùng được nhưng tốt xấu gì cũng là vật kỷ niệm của Bạc Hà.

- Meow, lời này của người có kỳ thị mèo.

Thạch Miêu vương phẫn hận mà nhìn Đường Tiêu, lặn vài cái.

Đường Tiêu túm lấy cổ nó ôm vào trong ngực, gãi cằm cho nó rồi lại nhéo mũi cuối cùng khẽ cào lên trên bụng của nó mấy cái.

- A... a

Thạch Miêu vương thích ý mà nhắm mắt lại trong miệng nó phát ra từng tiếng kêu có vẻ rất thoải mái.

- Mèo là mèo mèo không phải là người người cũng không phải là mèo cho nên không tồn tại chuyện ai kỳ thị ai.

Đường Tiêu tiếp tục vuốt ve toàn thân của Thạch Miêu vương mà nói.

- Ngoao ngoao.

Thạch Miêu vương toàn thân mềm nhũn, ngoao ngoao lên giống như là đã quên mất chuyện hột đào vậy.

- Được rồi trời đã càng ngày càng tối ở đây cũng lạnh rồi, người mang công chúa xuống núi đi.

Đường Tiêu túm lấy tai của Thạch Miêu vương mà nói.

- Chán ghét.

Thạch Miêu vương ở trong ngực của Đường Tiêu đột nhiên biến thành thiếu nữ áo vàng, đôi mắt nhìn hẩn tràn ngập vẻ bất mãn.

- Người cho dù hóa thành hình người thì cũng chỉ là một con mèo.

Đường Tiêu lắc đầu bóp bóp cái mũi của Thạch Miêu vương, tuy nhiên sau khi Thạch Miêu vương hóa thành thiếu nữ áo vàng ôm nàng trước mặt Dực Thai công chúa cũng hơi xấu hổ.

- Con mèo chết tiệt người có đi không hả?

Dực Thai công chúa nhìn thấy tình cảnh này thì như muốn ăn giấm chua riề.

- Vậy sao có muốn ném tư vị nữ miêu không?

Thiếu nữ áo vàng ôm lấy thân thể của Đường Tiêu mà nói.

- Xuống núi bằng không ta ném người xuống vách núi.

Đường Tiêu đẩy thiếu nữ áo vàng ra rồi nói.

- Người dám?

Thiếu nữ áo vàng nhú mày lại, cái lưỡi từ trong miệng duỗi ra, khẽ liếm lên trên mặt Đường Tiêu một cái, lập tức để lại một vết máu.

- Con mèo chết tiệt mau buông hẩn ra.

Dực Thai công chúa đi tới, kéo Thạch Miêu vương từ trên cổ của Đường Tiêu đi xuống.

- Người vừa rồi sờ soạng kim thân của ta phải có trách nhiệm với ta làm sao có thể dễ dàng chấm dứt như vậy được/

Thiếu nữ áo vàng học ngữ khí của thiếu nữ thế tục đe dọa Đường Tiêu sau đó mới buông hẩn ra, cùng với Dực Thai công chúa biến mất khỏi đông đỉnh.

Thạch Miêu vương và công chúa Dực Thai dời khỏi Bách Thảo cốc xong đông đỉnh lập tức trở nên tĩnh lặng, đông đỉnh cao như vậy ngay cả côn trùng cũng không có, sau khi trời tối chim bay cũng không thấy đâu tất cả giống như chết hết rồi vậy.

Tuy nhiên thế giới này cho dù tĩnh mịch thế nào cũng không thể sánh được với hắc ám hư không.

- Bạc Hà, người có thể nghe được lời nói của ta không?

Đường Tiêu khẽ vuốt ve cành cây khô tâm tình thấp tới cực điểm.

Cành cây khô Bạc Hà bị gió thu thổi lại rơi vài miếng, lá thu trong gió lạnh run run nhưng Bạc Hà vẫn một mực im ắng.

Trời lạnh trên đông đỉnh khí tức lạnh lẽo như đao, tuy thân thể của Đường Tiêu chỉ có một thần hồn trí nhớ cảm giác rất nhạy, nhưng hắn vẫn ý thức được sự đau khổ.

- Lão công lão công.

Thanh âm của Dục Thai công chúa truyền tới, Đường Tiêu vô ý thức mà nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện ra thân ảnh của nàng.

- Người tỉnh rồi sao?

Dục Thai công chúa đi tới, nàng tới bên cạnh đặt đồ ăn xuống một chiếc bàn đá.

Đường Tiêu không lên tiếng lặng lẽ nhận đồ ăn trong tay của nàng nhưng thân thể cơ năng quá kém nuốt thức ăn cũng rất khó khăn.

- Đi xuống đi ngày mai lại tới thăm Bạc Hà tiên tử.

Dục Thai công chúa ngồi bên cạnh Đường Tiêu kéo cánh tay của hắn mà nói.

- Ủ đi xuống.

Đường Tiêu hạ quyết tâm quay đầu nhìn Bạc Hà, đứng dậy đá Thạch Miêu vương đang lăn qua lăn lại.

Ở trong Bách Thảo cốc, Đường Tiêu đem chuyện hắn chỉ tới đây một ngày nói cho Dục Thai công chúa nghe.

- Ngày mai người sẽ rời đi sao?

Dục Thai công chúa hai mắt rưng rưng buồn rầu nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Ta hiện tại đang ở Huyền Vũ đại lục, chỉ cần ta còn chưa chết nhất định sẽ trở về.

Đường Tiêu đem những chuyện mình trải qua ở hắc ám hư không và Huyền Vũ đại lục kể cho Dục Thai công chúa nghe một phen, đương nhiên hắn sẽ tránh tránh những chuyện liên quan tới Triệu Thanh và Dương Dĩnh.

- Lão công thật vất vả.

Dục Thai công chúa nghe Đường Tiêu nói mà nước mắt lại ứa ra nàng không cách nào cảm nhận mười vạn năm phiêu đảng trong hắc ám hư không, cũng như Đường Tiêu trước kia không lý giải nỗi cảm giác Bạc Hà vài chục vạn năm ngấm mặt trời lặn và mọc.

- Vất vả sao? Ta hiện tại có thể nhìn thấy nàng tất cả cũng đáng giá.

Đường Tiêu mỉm cười vuốt ve hai má của Dục Thai công chúa.

- Lão công đạt tới Thiên Nguyên cấp thì mới có thể trở về sao?

Dục Thai công chúa lộ ra ánh mắt tuyệt vọng nhìn Đường Tiêu.

- Huyền Nhi, tìm người gả cho đi, đừng chờ ta nữa.

Đường Tiêu xoa nước mắt của Dục Thai công chúa yêu thương nhìn nàng.

Tiến vào Thiên Nguyên không biết là chuyện của năm nào tháng nào, để cho nàng một mực chờ đợi mình như vậy, hoa cũng trở nên tàn úa, tịch mịch tuyệt vọng sẽ hủy diệt nàng.

393. Chương 393: Huyền Nhi Cương Quyết.

Sát Vương

Chương 393: Huyền Nhi cương quyết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Người thực sự yêu nàng, ví dụ như cái tên Từ Tiêu si điên kia, năm lần bảy lượt vì nàng mà không biết tự lượng sức mình mà khiêu khích Đường Tiêu. Đường Tiêu mặc dù có ý muốn giết hắn, nhưng nếu suy nghĩ lại. Nếu như Dực Thai công chúa ban đầu đi theo Từ Tiêu, không bị hoành đao Đường Tiêu cướp lấy tính yêu, có lẽ hoàn cảnh của nàng cũng không bi thảm như hiện tại.

- Chàng bảo Huyền Nhi tự hiểu sao?

Dực Thai công chúa giận dữ, trong tay một đoản đao gài hơn ba tấc, kề trên cổ mình.

- Đừng...

Đường Tiêu vội giơ tay ngăn cản Dực Thai công chúa.

- Huyền Nhi ta sống là người của Đường gia, chết là người của Đường gia, Đường công tử lại nói ra lời này, chính là ép Huyền Nhi chết.

Đoản đao trong tay công chúa Dực Thai ở trên cổ có máu.

- Mau dừng lại! Nàng chết không phải ta đã phí công cứu nàng sao? Sau này ta sẽ không nói gì nữa !

Đường Tiêu vội vàng hét lên với công chúa Dực Thai, hiện giờ cơ thể hắn tàn yếu, không đủ lực để ngăn cản nàng.,

Dực Thai công chúa ném đoản đao xuống, nằm trên ngực Đường Tiêu khóc lớn lên.

- Có lẽ không lâu như vậy? Hoặc là ta sẽ nghĩ cách khác trở về sớm hơn... Ít nhất, cho dù không về được, cũng sẽ nghĩ cách quay về thăm nàng một chút. đọc truyện mới nhất tại .

Đường Tiêu thở dài, vỗ nhẹ vai Dực Thai công chúa, giọng an ủi nhẹ nhàng.

Nghe Đường Tiêu nói, trong ánh mắt Dực Thai công chúa hiện ra nét cầu khẩn:

- Một tháng có thể gặp chàng một lần không?

- Tranh thủ một năm gặp một lần, Huyền Vũ đại lục cách đây quá xa...

Đường Tiêu trong lòng cũng không rõ bao lâu trở về một lần, cái này còn phải hỏi Áo Bì lão ma mới biết được, trước lúc đó không để cho Dực Thai công chúa ôm quá nhiều hy vọng, để tránh nàng tuyệt vọng nhiều về sau.

- Một đám tang.

Trong ánh mắt Dực Thai công chúa hiện ra nét buồn vô cơ, trong giây lát lại khóc lã chã.

- Ta ở phiêu đang trong hắc ám hư không mấy chục vạn năm, trong lòng vẫn không từ bỏ hy vọng quay trở về, ta vốn tưởng rằng mấy chục vạn năm này nàng đã hóa thành tro rồi, không ngờ nàng vẫn còn sống. Nếu như nàng vẫn còn sống, cho dù là khó khăn đến đâu, ta cũng nhất định liều mạng để trở về, tin ta đi, tin rằng chúng ta nhất định sẽ có ngày không còn phải chia cách.

Đường Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve đôi má Dực Thai công chúa, cam đoan với nàng.

Cho tới nay, Dực Thai công chúa cũng không thực sự đối đã cho Dực Thai công chúa, hơn mấy chục vạn năm trong hắc ám hư không qua đi, tưởng rằng đã mất nàng lại, sau đó có thể lại được gặp nàng, lúc này mới biết rằng, nàng trong trái tim hắn không phải là không quan trọng như hắn vẫn tưởng.

Lúc trước nàng ép hỏi hấn, hấn có thể vì nàng mà chết hay không. Vì những lời này, hấn trầm lâm trong bóng tối hơn mấy chục vạn năm sự sống gian nan. Hôm nay lại được gặp lại, hấn không thể tin hấn tất cả những gì hấn làm vì nàng chỉ là vì một câu nói đùa ban đầu.

Đây chính là yêu sao?

Trải qua bốn kiếp tang thương, nếu như trái tim này muốn tìm nơi nghỉ ngơi, có lẽ là ở nàng. Sau khi trở về sợ gì một cuộc sống bình yên thanh thản đến cuối đời.

Chỉ cần có thể trở về.

- Trong thời gian một năm này cứ ở Bách Thảo cốc, ít đi xuống nhá?

Đường Tiêu hỏi Dục Thai công chúa một câu.

- Ừ.

Dục Thai công chúa gật đầu nhẹ vội cúi đầu để tránh ánh mắt của Đường Tiêu.

- Thành Thai Kinh thế nào rồi? Thất hoàng tử cùng với Chu Kiên bọn họ vẫn tốt chứ? Bọn họ có đến đây thăm nàng không?

Đường Tiêu hỏi tiếp.

- Bọn họ.... bọn họ... có lẽ vẫn tốt...

Dục Thai công chúa ậm ừ trả lời Đường Tiêu.

- Không biết Trần Quốc Hầu và Khánh Đô phu nhân có khỏe không....không đủ thời gian, ta lại đi lại bất tiện, nếu không sẽ đi thăm bọn họ.

Đường Tiêu nheo con mắt, biết rằng mấy chục vạn năm trên đảo Áo Bì, người nhà và bằng hữu đều ở kiếp sau, trong lòng chàng lại thêm kiên định tin tưởng trở về.

- Chờ sau này chàng trở về, tự nhiên sẽ có nhiều thời gian tới vấn an bọn họ....

Dục Thai công chúa nói nhỏ với Đường Tiêu, nằm trong lòng ngực hấn không dám đối diện ánh mắt hấn.

- Đúng vậy, lần này trước khi trở về ta còn không xác định có còn nhìn thấy mọi người hay không.

Đường Tiêu lại cười, đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Dục Thai công chúa. Con người có lúc không nên hy vọng quá nhiều, ngược lại sẽ có một vài chuyện vui không ngờ tới.

- Phu quân...

Dục Thai công chúa cọ vào mặt Đường Tiêu, hơi thở lướt trên gương mặt Đường Tiêu, ánh mắt có chút mỉa mai nhìn Đường Tiêu.

- Phát tình rồi à?

Đường Tiêu nở một nụ cười, ánh mắt có chút tà nhìn cái miệng nhỏ của Dục Thai công chúa.

- Chàng...

Dục Thai công chúa tuy xấu hổ, nhưng lại không hề tức giận, mà lại nghiêm túc nhìn về phía Đường Tiêu:

- Phu quân, chàng chỉ có thể ở đây một ngày thôi, bây giờ ta sẽ giao mình cho chàng, ta không muốn mình lại hối hận nữa...

- Được thôi.

Đường Tiêu cũng không cự tuyệt, nhưng nhanh như thế đã phát tình thì không đúng lắm.

Toàn bộ cơ thể hấn đã không có lửa nữa, hơn nữa phía dưới không có chút phản ứng nào, giống như thân thể này không phải như bình thường của hấn.

Buồn bực, chim đến lúc phải dừng lại mềm nhũn, ôm ấp mỹ nhân nhưng lại không có cách nào âu yếm được.

Dực Thai công chúa cũng không hiểu rõ hoàn cảnh, nàng quay người chốt cái khóa đá lại, chữa động phủ tới Đường Tiêu, dốc hết sức liều mạng hôn lấy đôi môi Đường Tiêu, sở loạn lên trên người hắn, hoàn toàn có cái lệ của người thiếu nữ, dường như muốn muốn đem toàn bộ nhưng nhớ Đường Tiêu trong một năm điên cuồng mà hóa giải trong thời điểm này.

Thậm chí ngay cả quần Đường Tiêu cũng bị nàng kéo xuống.

- Ấy... cái này...

Đường Tiêu buồn rầu nhìn ngân thương mềm nhũn của mình, cũng giống như cơ thể hắn, già yếu không thành người nữa rồi, giống như vỏ cây khô vậy.

Bi ai của đời người, lớn nhất cũng chỉ thế này thôi.

Dực Thai công chúa dường như nhận ra điều gì, nàng cố nén nội tâm bất an, rất nhanh cởi quần của mình xuống, sau đó ngồi trên người Đường Tiêu, liều mạng dùng chỗ đó của mình cọ xát Đường Tiêu.

- Xin lỗi, cơ thể ta chưa khôi phục... hôm nay... sợ là không được...

Đường Tiêu trong lúc cấp bách giải thích với Dực Thai công chúa một chút.

- Hả... vậy....

Dực Thai công chúa có chút buồn rầu suy nghĩ một lát, sau đó chậm rãi quay trở lại giữa cơ thể Đường Tiêu, dùng tay nắm lấy cái vậy già yếu không chịu nổi kia của Đường Tiêu, không do dự gì, liền cho nó đi vào.

Tuy chỗ đó vẫn đang mềm nhũn nhưng vì tâm ý mong đợi của Dực Thai công chúa, cảm giác vẫn có chút mềm nhũn. Một lúc sau, Đường Tiêu bảo Dực Thai công chúa quay người lại, đưa cái mông nhỏ sang bên hắn.

394. Chương 394: Vi Liên.

Sát Vương

Chương 394: Vi Liên.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Dực Thai công chúa ngây cả người, rất nhanh liền hiểu ra, mặt đỏ lên, nhưng sau khi do dự vẫn làm theo lời Đường Tiêu. Quay người lại với Đường Tiêu, đem chi địa mở rộng trước mặt hắn.

Hai múi trắng nõn vô cùng, chính giữa một mảnh giao hồng, khiến cho dục vọng tăng lên gấp bội, Đường Tiêu không chút do dự tiến vào.

Chỉ là, toàn bộ tư tưởng cơ thể vẫn cảm nhận được rất nhạt nhẽo.

- Meo! Con người chơi hay quá, cùng nhau liếm mông, mèo ta chẳng cần phiền toái như vậy, tự mình cũng có thể liếm mông.

Tiếng của Thạch Miêu vương đột nhiên vang lên, khiến cho niềm vui thu bên trong hai con đang trong cơn mê chìm xuống, liếc nhìn một cái, Thạch Miêu vương biến thành một thiếu nữ mặc áo vàng, không một mảnh vải che thân đứng bên cạnh hai người, ngẫu nhiên dò xét xuống phía dưới, lẽ lười liếm liếm mất phát.

- Người. Đi ra ngoài.

Dực Thai công chúa sắp mắc cỡ chết được, cũng chẳng quan tâm Đường Tiêu trên người, vội dùng tay che kín chỗ kia của Đường Tiêu, sợ bị Thạch Miêu vương nhìn thấy.

Đường Tiêu ngược lại hai mắt sáng ngời nhìn về phía cơ thể Thạch Miêu vương, trong lòng liền cảm thán, thân thể của nha đầu này thật là mềm mại, rõ ràng có thể tự liếm hai chân của mình. Ở kiếp trước đó chính là nữ diễn viên biểu diễn kỹ nghệ, biểu diễn cũng không được như thế.

- Tại sao ta phải đi ra ngoài?

Thạch Miêu cương không hiểu trả lời Dục Thai công chúa, sau đó thả người nhảy một cái, nhảy lên trên giường Đường Tiêu và Dục Thai công chúa.

- Ấy, con mèo chết tiệt đi đi.

Dục Thai công chúa phần nộ hét to một tiếng.

Đường Tiêu trong lòng ngược lại lại vui vẻ lên, ba người hai người một thú, quả thực là quá kích động.

Đường Tiêu một trận máu nóng lên đầu, đang chuẩn bị mở miệng nói mấy câu, không biết có phải là vì quá kích động hay không, thần trí hần đột nhiên mơ hồ, lập tức bất tỉnh.

Ba người cũng tốt, người thú cũng tốt, có thể chịu được phúc thọ.

Cho nên cơ thể mới là vốn liếng thảo mệnh.

Lần nữa tỉnh lại, cơ thể Đường Tiêu đang trên tấm đá, xem ra không phải nguyên nhân cơ thể, mà là do cửa Bí Cảnh đóng kín, khiến cho thời gian không chế kết thúc sớm.

Đường Tiêu thở dài một tiếng, thời gian quay trở về đảo Áo Bì còn không đầy một ngày, chuyến này về không biết Dục Thai công chúa và miêu nữ trần truồng có đánh nhau trên giường không.

Huyền Nhi đáng thương, lúc này đang muốn khóc lên.

Lần gặp mặt sau không biết là lúc nào.

Gọi mấy tiếng, Áo Bì lão ma bên trong hồ lô đột nhiên xuất hiện không một tiếng động, xem ra thời gian dài bỏ ra để duy trì cửa Bí Cảnh, thực sự tiêu hao năng lực nặng nề, khiến cho hần bất tỉnh đi.

Đi ra khỏi thạch động, bên ngoài đã sáng rõ, nửa đêm rồi đi, giữa trưa trở về, vừa vặn là thời gian buổi chiều tối ở đảo Áo Bì, thời gian này hai bên còn có chút chênh lệch.

Đứng một lúc bên ngoài thạch động, Đường Tiêu lấy ra Hồng Viêm, ngự kiếm phi hành rất nhanh đã đến Tinh Vũ Tông. Để tránh người ta chứng kiến Hồng Viêm lại miệng lưỡi thị phi, Đường Tiêu liền nhảy từ kiếm xuống, chậm rãi đi bộ đến Tinh Vũ Tông. Khi Đường Tiêu trên đường quay trở lại Tinh Vũ Tông, đột nhiên nhìn thấy Vi Liên ôm kiếm ngồi trên một tảng đá cao cao.

- Tôn sư đệ đi đâu đó? Tông nội xảy ra chuyện lớn rồi.

Vi Liên nhìn chằm chằm, từ đằng xa đi tới chỗ Đường Tiêu hỏi một câu.

Tuy khoảng cách của hai người rất xa nhưng liên Vi Liên không hề gọi lớn, Đường Tiêu đã rõ ràng nghe thấy cô ta nói, cô ta biết sử dụng truyền âm thuật và truyền âm phù vào các thứ đồ vật.

Tông nội xảy ra chuyện gì? Đường Tiêu đi qua, thả người nhảy trên tảng đá, đứng bên Vi Liên. Vừa rồi cách xa như thế hần không có cách nào truyền âm giống như Vi Liên được, trừ khi hần gọi rống lên, rống lên thì cả Tinh Võ Sơn cũng sẽ nghe thấy.

- Người còn nhận ra ta không?

Vi Liên vẻ mặt hơi mỉm cười nhìn Đường Tiêu.

- Cô là ai? Từ trong hắc ám hư không chạy ra à?

Đường Tiêu nheo mắt, đánh giá Vi Liên trên dưới. Về điểm này giữa hai người sớm đã không phải là bí mật.

- Từ trước tới nay, đa tình sẽ bị tổn thương vô cùng.

Vi Liên lắc đầu, từ trong ánh mắt của Đường Tiêu cô ta có thể nhìn thấy được, hần căn bản không nhớ cô ta.

Thế sự luân hồi. Vốn dĩ hần sớm bị hủy diệt hoàn toàn, nhưng linh hồn cứng cỏi quả nhiên là thiên cổ bất diệt, hần đúng là vẫn phục sinh lại được.

Có thể gặp hần ở Huyền Vũ đại lục không phải là ngẫu nhiên.

- Cô nhận lầm người rồi.

Đường Tiêu cảm nhận cẩn thận thấy linh hồn khí chất của Vi Liên, không may mắn một chút quen thuộc. Cho dù hắn đã quên rất nhiều chuyện trong hắc ám hư không, nhưng hắn tin chỉ cần gặp qua người có duyên phận, hắn hoàn toàn không thể quên đi được, càng không có khả năng vô tình tổn thương cô ta.

Điều duy nhất khiến cho Đường Tiêu cảm giác kỳ lạ đó là ánh mắt của Vi Liên và lời nói không giống như đang nói dối.

- Vài ngày trước, người giết một kiếm thánh của Tinh Hoàng Tông?

Vi Liên chuyển chủ đề, mỉm cười nhìn Đường Tiêu.

- Đám người Lý Mộ Bạch ư? Không phải ta giết.

Đường Tiêu lắc đầu, nói xong Đường Tiêu mới nhớ lại, Lý Mộ Bạch không phải là người của Tinh Hoàng Tông.

- Ta nói là một tên phụ cận Tinh Vũ Tông bị mất kiếm thánh.

- Xưng Đô nhìn thấy?

Đường Tiêu đương nhiên biết rõ Vi Liên đang nói tới ai.

- Ta không nhìn thấy, chỉ là hôm nay Tinh Hoàng Tông tới lấy người, nhưng người cũng không phải ta giết, cho nên... ta nghĩ chỉ có thể là chết trong tay người.

Vi Liên mỉm cười.

- Bao nhiêu người đến? Tu vi thế nào?

Đường Tiêu hỏi một câu.

- Rất nhiều người đến, Tinh Vũ Tông đã bị chiếm lĩnh, những cái khác đều dễ ăn nói, chỉ là cái tên kiếm thánh lãnh đạo này rất mạnh mẽ, không dễ đối phó. Ta không quen phi kiếm, một mình đấu với hắn thì không nổi, trừ khi chúng ta liên thủ bằng không thì không mong quay về, tìm một chỗ khác mà đặt chân.

- Kiếm thánh sơ cấp à?

Đường Tiêu nhíu mày, kiếm thánh sơ cấp giết chết lần trước là vì mượn tử thần lực. Nếu muốn chính diện đối diện với một kiếm thánh sơ cấp, hắn cũng không nắm chắc được gì.

Vi Liên cười cười:

- Ta biết người sẽ mặc kệ anh chị em huynh đệ không quản, cho nên chúng ta liên thủ giết, lâu lắm không đại khai sát giới rồi.

- Đừng có lôi kéo làm thân với ta, trừ khi người nói cho ta biết rốt cuộc người là ai.

Đường Tiêu trầm mặt xuống, trong lòng bắt đầu tính toán chuyện quay trở lại cứu người. Bất luận thế nào cũng không thể để cho bọn Dương Dĩnh và Triệu Thanh rơi vào tay đám người Tinh Hoàng Tông.

395. Chương 395: Tà Thuật?

Sát Vương

Chương 395: Tà thuật?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Những chuyện cũ... người quên đi cũng tốt.

Vi Liên quay đầu nhìn về phía Tinh Vũ Tông.

- Muốn giết người sao? Đi thôi.

Đường Tiêu nóng lòng cứu người, không muốn nói lại những lời không minh bạch của Vi Liên, hấn lập tức ngưng khí hóa điều, mở rộng hai cánh trên mặt đá.

- Vi Liên giết mình, sau đó cũng rất điều luyện cười trên pho tượng tuyết.

Đường Tiêu kịch một tiếng, hai cánh giương ra, không bao lâu đã bay đến Tinh Võ Tông.

Hai tên đệ tử Tinh Hoàng Tông đang đi tuần sơn lập tức ngự kiếm bay lên, ngăn cản pho tượng tuyết trước mặt, đang định mở miệng hỏi thập cộng, Vi Liên hai tay nhẹ nhàng nhấc lên, hai lá bùa nhanh chóng hóa thành tro bụi trong tay nàng. Cùng lúc đó hai dải màu lam phóng qua hai teend đệ tử.

Thân thể hai đệ tử Tinh Hoàng Tông lập tức trở nên đông cứng như một tang băng, từ không trung ngã sụp xuống thêm đã Tinh Vũ Thông, biến thành một đồng băng vụn.

- Tà thuật gì vậy?

Đường Tiêu thấy cảnh trước mặt thảm kinh hãi.

Với tu vi hiện tại của hấn phóng ra phi kiếm hồng viên giết hai tên đệ tử Tinh Hoàng Tông này cũng chỉ là máu đỏ văng lên, thủ đoạn giết người này hấn chưa từng thấy bao giờ, thế nên mới kinh hãi.

- Là người dạy ta, Huyền Băng Tiến.

Vi Liên vuốt ve đầu pho tượng tuyết, trả lời Đường Tiêu một câu.

- Trước khi không nói thân phận ra đừng có nói những lời đó, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Thân thể Đường Tiêu run rẩy, lạnh lùng trả lời một câu.

- Sau này sẽ không đâu.

Vi Liên sắc mặt lạnh lùng trả lời Đường Tiêu, ngược lại ở trên lưng pho tượng tuyết hát một ca khúc trẻ con.

Chuyện cũ không cần nói đến, nhân sinh nhiều mưa gió.

Mặc dù trí nhớ không bị quét sạch đi, nhưng yêu hận trong lòng cũng không còn...

Đường Tiêu ngây cả người, rất khó hiểu tại sao Vi Liên này lại biết hát ca khúc trẻ con ở kiếp trước của hấn.

Chỉ có thể là đã xuyên không trong Bí Cảnh, Vi Liên đã đi qua kiếp trước., chắc cũng không ngạc nhiên.

Hấn và nàng, trước đây thực sự xảy ra chuyện gì?

Vi Liên không nói, hấn cũng không muốn hỏi.

Có lẽ là cô ta nhận nhầm người chăng?

Nhận nhầm cũng tốt, không bằng đâm lao thì phải theo lao, Vi Liên nhất định là đã che giấu tu vi của mình, xem xem sau này thân quen cùng nàng có thể mượn lực của cô ta tìm cách trở về đảo Áo Bử. Tinh Vũ Tông quả nhiên bị chiếm lĩnh, trên suốt đường đi đâu đâu cũng thấy cảnh đệ tử Tinh Hoàng Thông đánh chửi đệ tử Tinh Vũ Thông. Đệ tử bị đánh rất thảm hại, thậm chí có người còn bị phanh lồng ngực treo ở cột đá để thị uy.

Cũng may chỉ là đánh nhau giữa các tông phái. Còn chưa xảy ra chuyện đệ tử gian dân. Đệ tử Tinh Vũ Thông nhận thua đầu hàng bình thường đều phải chịu nhục nhã, cũng không bị ngược đãi giết.

Tuy là như thế, Đường Tiêu vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của đồng môn Triệu Thanh, Dương Dĩnh. Hấn cũng đã trở lại ma thuật bóng tối, cầm phi kiếm Hồng Viêm không ngừng thu nhận lấy sinh mạng của đám đệ tử Tinh Hoàng Tông ngăn cản Đường Tiêu và Vi Liên.

Vi Liên ra tay quả nhiên tàn nhẫn. Đường Tiêu suy đoán kiếp trước khi nàng rơi vào hắc ám hư không tuyệt đối không phải là chính đạo sĩ, tám chín phần là ma đầu, cho nên mới không nói một lời, gặp người liền giết.

Nhưng điểm này hợp với khẩu vị của Đường Tiêu.

Hai người trên đường tiến vào Tinh Vũ Tông giết người mạnh mẽ, căn bản không có người ngăn cản được. Không bao lâu, nam tử kiếm thánh thống lĩnh Tinh Hoàng Tông nhận được tin tức xuất hiện, chặn trước mặt hai người Đường Tiêu.

Trong lòng Đường Tiêu lại có chút kỳ quái, không biết vì sao sư thúc sư tổ kiếm thánh Tinh Vũ Thông đều không có tin tức mà Tinh Hoàng Tông lại vẫn có những kiếm thánh cao thủ. Cũng như chuyện hôm nay, nếu như trong Tinh Vũ Tông có một kiếm thánh, khi Tinh Hoàng Tông đến chém giết thì cũng không chịu nổi một đòn kích.

- Hai vị là ai? Vì sao không nói một tiếng đã truy sát đệ tử Tinh Hoàng Tông?

Một vị kiếm thánh trung niên của Tinh Hoàng Tông, họ Đàm tên Sâm sau khi nghe các đệ tử nói về thực lực của hai người này, trong lòng cũng có vài phần kiêng nghị, vì vậy trước khi động thủ phải nói chuyện trước.

Trước khi đánh nhau khẩu chiến là rất quan trọng, có thể qua đó sơ bộ phán đoán được thực lực của đối phương, sau đó cân nhắc nên chiến nên hòa hay nên trốn.

- Đây giống như là địa đầu của Tinh Vũ Thông, đồ sát các người sau, rất bình thường.

Vi Liên cười nhạt một tiếng, cùng Đường Tiêu đáp xuống mặt đất.

- Không cần nhiều lời với hắn, giết là được.

Đường Tiêu ôm hai tay, phi kiếm Hồng Viêm bỗng nhiên từ bên người bay ra, vạch ra một đường máu đỏ tươi, sát khí lập tức bao phủ quanh hắn mười trượng.

Hồng Viêm vừa xuất ra, Đàm Sâm vô cùng chấn động, lúc trước hắn nghe đệ tử thoát được nói đối phương sử dụng kiếm Hồng Viêm nổi danh còn không tin, không ngờ thực sự là Hồng Viêm!

- Các người giết chết sư đệ Tinh Vũ Thông chúng ta, ta tới hỏi tình hình một chút không được sao?

Đàm Sâm cảm giác hai người đứng trước mặt mười phần sát khí, tuy tu vi xem ra không cao lắm, nhưng Hồng Viêm trong khẳng định không phải người dễ đụng vào, quyết định thăm dò thêm chút rồi sẽ ra tay.

Đường Tiêu suy nghĩ, vài ngày trước đồ sát nhân đoạt bảo kia trong rừng sâu là người kia, chắc là trong miệng người đàn ông trung niên này, khả năng vị kiếm thánh kia cho tới giờ vẫn chưa về, cho nên Đàm Sâm này mới tới Hưng sư hỏi tội.

Chỉ là những người này quá mức vô sỉ, rõ ràng là bọn chúng vô lý, lại coi đây là cơ cớ chiếm địa bàn của Tinh Vũ Tông.

Đường Tiêu có điều không biết, đỉnh núi Tinh Hoàng Tông đã bị đại quân xác chết chiếm lĩnh... những đệ tử Tinh Hoàng Tông không có chỗ đi cho nên mới có ý đánh Tinh Vũ Thông. Chỗ dựa của bọn chúng là hai gã thủ vệ kiếm thánh. Đáng tiếc Đường Tiêu giết chết một tên. Mà theo tin tình báo mua được từ chỗ một tên Tinh Vũ Thông, hiện tại Tinh Vũ Thông đang rất trống rỗng, phụ trách tất cả các công việc là một gã đệ tử hạt nhân tu vi kiếm sư cao cấp, cho nên hôm nay liền tới đây trực tiếp giết.

- Người nói giết thế nào thì giết như thế. Ta theo người là được.

Vi Liên trả lời Đường Tiêu một câu, lời nói hai người thần sắc bên trong, tựa hồ không coi kiếm thánh trước mặt ra gì.

- Hung hăng quá! Tông Hoàng Tinh dễ đụng vào thế sao?

Hai gã đệ tử bên cạnh Đàm Sâm xông lên, chắn trước mặt Đàm Sâm, biểu hiện rõ ràng không biết trời cao đất dày, muốn tại trận lập công quay về tông linh trường.

396. Chương 396: Kiếm Thần.

Sát Vương

Chương 396: Kiếm thần.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hai tên đệ tử này đều là tu vi kiếm sư cấp cao, thực lực so với sư môn Huỳnh Hoàng hiện đang giữ chức trưởng môn cung tương xứng.

Màu máu tươi và màu lam cùng lóe lên, hai tên đệ tử này khắc tâm thân thủ khác nhau, một tên bị đông cứng sau đó thành khối băng, sau đó đổ nằm ra mặt đất.

- Loại người sát nhân như ngươi thủ pháp còn tàn độc hơn ta, cho ngươi đoạt lấy toàn bộ danh tiếng đây.

Đường Tiêu hơi có chút bất mãn nói với Vi Liên một câu.

- Hôm nào ngươi muốn học ta sẽ đem Huyền băng tiễn trả cho ngươi rồi đi.

Vi Liên cười trả lời Đường Tiêu.

- Thế thì không cần.

Đường Tiêu đang nói chuyện đồng thời Hồng Viêm kiếm quay đầu, hướng đâm tới Đàm Sâm.

Đàm Sâm nhận ra Hồng Viêm, căn bản không dám lãnh đạm, toàn thân vội vàng lui ra phía dưới. Phi kiếm bên người cũng lập tức hướng ra đỡ lấy Hồng Viêm đang phóng qua, hai kiếm giao nhau linh kiếm bên trong Hồng Viêm có vẻ không chịu đựng nổi gào thét lên.

Tuy kiếm linh của Hồng Viêm so với kiếm linh của Đàm Sâm mạnh hơn nhiều, nhưng người cầm kiếm tu vi lại cách nhau xa như thế, cơ bản là dựa vào năng lực của linh kiếm, có thể đối chọi được với đối phương bảo hộ kiếm thánh và phi kiếm tăng cường kiếm quyết, cái này quả thực có chút khó khăn.

Một chiêu sau đó, Hồng Viêm chật vật trở về bên cạnh Đường Tiêu, kêu o o kì lạ, hiển nhiên là bị thương rồi vô cùng ủy khuất, thể hiện với chủ nhân sự bất mãn.

- Tôn sư đệ không đem hết sức lực, trận chiến này đánh không hay.

Vi Liên thấy vậy bèn lắc đầu, thế tay vừa biến đổi một vầng ánh sáng vàng của lá bùa xuất hiện trong tay nàng.

Vi Liên rõ ràng là sử dụng lá bùa là nghề, người này kiếp trước không quen phi kiếm, tự mình vẽ nên nhiều lá bùa như vậy, trước đó dùng Huyền băng tiễn thì rất bình thường, còn lần này lấy ra một tờ mang đầy ánh sáng tơ vàng, phẩm giá xem ra mạnh hơn so với những lá bùa cấp thấp lúc trước.

Đường Tiêu nghe lời của Vi Liên mà hừ lạnh lùng một tiếng, lần nữa phóng ra Hồng Viêm hướng đâm về phía Đàm Sâm, cùng đấu với thanh phi kiếm lực sắc của Đàm Sâm vài chiêu, nhưng rất nhanh liền bị Đàm Sâm đánh cho quay trở lại.

Vi Liên thừa dịp Đường Tiêu cùng đàm sâm đấu kiếm, trong miệng niệm từ, khẩu khuyết niệm xong, lá bùa trong tay lập tức hóa thành tro bụi, một hồi ánh sáng màu xanh hiện ra. Một con rắn màu xanh đột nhiên thoát ra từ trong đám tro bụi lá bùa, mở miệng kêu một tiếng rồi hướng lao đến Đàm Sâm.

- Vi Liên sư tỷ thì ra là chơi rắn đây.

Đường Tiêu nhìn lên tro bụi của lá bùa trong tay Đường Tiêu, suy nghĩ loại phụ nữ này phân nửa là tự mình vẽ, nhưng có thể vẽ ra uy lực cực lớn, trong nội tâm cũng thêm vài phần kính nể, chỉ là không biểu hiện ra ngoài lời nói.

- Đây là một con rồng nhỏ được không? Rắn có khứu giác tìm người.

Vi Liên cãi lại Đường Tiêu một câu.

Đàm Sâm vừa rồi cùng đấu kiếm với Hồng Viêm xong, lập tức kiểm tra được thực lực của Đường Tiêu, liền rất kinh ngạc. Người này chỉ có cấp tu vi kiếm sư cấp cao, sao lại có cơ duyên đạt được thanh kiếm Hồng Viêm nổi danh này được. Rõ ràng đám khoa trương giết người mình. Hơn nữa hai người bọn chúng vừa đánh vừa nói chuyện, trong lời nói mình nghe ra bài trí giống như kiếm thánh gì đó.

Sư đệ của hắn cũng đồng dạng, Đàm Sâm ngay lập tức sinh ra giết người đoạt bảo. Nhưng khi tiểu long băng tinh của Vi Liên tấn công tới, Đàm Sâm không dám khinh thường, lập tức chỉ huy phi kiếm bên người chém về phía tiểu long.

Bổ bổ chém chém một hồi, tiểu long băng tinh còn chưa kịp đến bên cạnh Đàm Sâm đã bị phi kiếm của ông ta chém cho vỡ thành bao nhiêu mảnh màu xanh, rơi đầy xuống mặt đất.

- Người giữ gìn thực lực, đánh như thế không tốt, đánh không được hắn ta làm sao đây, bỏ các tỷ muội mà trốn chạy khỏi chết sao?

Vi Liên sắc mặt trắng bệch lui về phía sau Đường Tiêu, giống như bị trọng thương vậy.

- Người sẽ không nói cho ta biết đây chính là thực lực của cô chứ? Như thế này mà nói cùng ta liên thủ có thể đánh được hắn?

Đường Tiêu cũng kinh ngạc hiệu quả ra tay về sau của Vi Liên.

Đường Tiêu cũng không có giấu thực lực, nhưng đánh tay bằng tử thần chưa được quen, hơn nữa chạy không nhìn thấy rồi, mặt khác suy nghĩ của hắn cũng không thể nhất định cường hóa vào giai đoạn này, không thể dễ dàng sử dụng được. Xảy ra bạo thể cũng không phải là thú vị. Mặc dù bây giờ Đường Tiêu có thể ngưng khí hóa điều, lực tấn công tăng lên, nhưng khi dùng Hồng Viêm làm vũ khí, khi kiếm sư đối kháng với kiếm thánh cũng không phát huy nhiều tác dụng. Lúc trước hắn tu luyện thành thực nhất là luyện yêu Đại Thủ Ấn, trước khi mất đi Luyện Yêu Thối Ma Hồ căn bản là không thể ngưng tụ đi ra được.

Đương nhiên, luyện yêu Đại Thủ Ấn căn bản không có tác dụng khi đối phó với võ giả Địa Nguyên cấp bốn thì, kiếm thánh của Huyền Vũ đại lục cũng thế.

Cho nên Đường Tiêu ngược lại không hề giấu thực lực, nhưng lại trông mong thực lực mà Vi Liên che giấu có thể tạo nên bất ngờ gì. Nhưng không nghĩ rằng cô ta trước mặt thánh kiếm không chịu nổi một đòn kích.

- Ta nói là ta rất mạnh sao? Mỗi lần không phải là người xông phía trước còn ta đánh lên phía sau sao?

Vi Liên lập tức hỏi Đường Tiêu mấy câu.

- Hai người các người! Đi chết đi!

Đàm Sâm vốn tưởng gặp hai cao thủ cho nên lời nói vẫn kìm chế để giữ chừng mực, thậm chí khiến ình mất mặt trước mặt chúng đệ Tinh Hoàng Tông. Không ngờ đối phương hai kẻ tu vi thấp như thế, điều này khiến cho hắn giận giữ. Lúc này đột nhiên dốc toàn lực tấn công hòng lấy lại thể diện.

- Muốn tìm cái chết sao?

Ý tưởng còn trên người Đường Tiêu đột nhiên bay ra, rất uy vũ hóa thành pho tượng tuyết khổng lồ cũng xông lên giữa không trung.

Ý niệm vừa ra, trời đất biến sắc, trong vòng trăm trượng, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực uy hiếp của nó.

Át chủ bài duy nhất của Đường Tiêu lúc này đó là dùng cái ý niệm này lừa gạt mọi người, dọa ột trận rồi tính.

Nếu như dọa không được, chỉ có thể chạy trốn.

Đương nhiên, còn có một con át chủ bài cuối cùng đó chính là Hồng Viêm tự nổ tung, uy lực phát nổ của Hồng Viêm có thể hủy diệt tất cả chớp nhoáng.

Nhưng cái này cũng rất đau đớn. truyện copy từ

- Kiểm thần.

Đàm Sâm rốt cuộc cũng cảm nhận được ý niệm mạnh mẽ, bất chợt hít một hơi khí lạnh. Đương nhiên hắn biết Đường Tiêu hiện tại căn bản không có cách nào sử dụng lực ý niệm, chỉ là lấy ra để hù dọa người mà thôi.

- Đi!

Vi Liên ngược lại nhân cơ hội này, bàn tay khẽ nâng lên, lại một lá bùa nữa hóa thành tro bụi, một đường ánh sáng màu lam phóng tới, lập tức hình thành một khối băng đập vào cương khí hộ thể bên ngoài Đàm Sâm, một tia tiểu lam sắc thấm vào trong cương khí hộ thể của hắn.

Tờ giấy phù này phát ra phát thuật rõ ràng còn lợi hại hơn Huyền băng tiền nhiều.

397. Chương 397: Đánh Lén Không Thành.

Sát Vương

Chương 397: Đánh lén không thành.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đàm Sâm vội vàng tập trung duy trì cương khí hộ thể chống lại băng lạnh tấn công, chậm rãi bắn những tuyến băng xanh kia ra ngoài khỏi cương khí hộ thể.

- Đánh lén không thành.

Vi Liên thở dài một hơi, từ bỏ dùng băng tinh sắc lam, mặt nàng cũng lộ ra tái nhợt.

- Nhìn thấy bản kiểm thần còn không mau rút đi sao? Tinh Vũ Tông là nơi các ngươi có thể tùy tiện đến, tùy tiện rút sao.

Đường Tiêu thả người xuống, từ cao nhìn xuống đe dọa đám người Tinh Hoàng Tông.

Đàm Sâm trên mặt lạnh yên bất định, hắn hoài nghi nhìn xem Đường Tiêu rốt cuộc có chỗ nào không đúng lắm.

Nếu như đối phương có tu vi kiểm thần vì sao trước đó chưa nghe hắn nói qua? Được rồi, cho dù hắn che giấu chuyển thể kiểm thần nhưng tại sao vừa rồi Hồng Viêm lại vô lực như thế.

Từ tình hình hiện tại có thể thấy, cái gọi là kiểm thần này giống như phô trương thanh thế, hoặc là kiểm này, thần đã bị hồn ký thiên giới, hấp thụ phải nguyên tắc hạn chế là không được động thủ với người phạm.

Không đúng, hắn đã động thủ giết không ít người.

- Sự đệ ta chết ở Tinh Vũ Tông, chuyện này không kết thúc dễ dàng như thế đâu.

Đàm Sâm trong lòng chợt kích động, vừa nhìn Đường Tiêu cãi lại, vừa dùng bí quyết tài hùng biện, lại cho phi kiểm đâm liên về phía Vi Liên.

Bất kể kiểm thần của đối phương là thật hay là phô trương thanh thế, trước tiên phải công kích cô gái kia khẳng định là không tồi, đồng thời có thể thăm dò được thực hư kiểm thần.

- Ấy. Hôm nay phải dựa vào bản thân rồi.

Vi Liên thấy Đường Tiêu bay giữa không trung, phát ra át chủ bài, lại không tấn công vào đám Đàm Sâm kia, trong lòng suy nghĩ nhất định là hắn không thể rat ay. Phi kiếm của Đàm Sâm sắp đâm tới, nàng không toàn lực đánh trả chỉ sợ là tính mệnh nguy hiểm.

Ổng tay áo Vi Liên liền bay múa liên tục, hơn mười cái giấy phù hóa thành tro bụi, hơn mười đường ánh sáng lam từ trong tay nàng phóng ra đụng tới phi kiếm của Đàm Sâm. Phi kiếm của Đàm Sâm và hơn mười dải ánh sáng này đụng vào nhau làm tan đi lớp băng tinh, dưới ánh mặt trời thậm chí còn một dải cầu vồng giữa hư không.

Phi kiếm đụng phải hơn mười dải ánh sáng lam, chỉ là chậm hơn, tốc độ hướng tới Vi Liên chậm lại.

Vi Liên phát động toàn lực công kích vừa xong niệm niệm trong miệng, sau một lát nàng ném ra một lá bùa màu vàng nhạt hóa thành tro bụi. Sau đó trước người bỗng nhiên nổi lên một phiến băng màu lam khiến cho Phi kiếm đâm đột nhiên đâm vào bên trong phiến băng thì không thể đâm thủng mà bị kẹt tại đó.

Đàm Sâm cắn đầu lưỡi, phun ra một bãi máu tươi, ngón tay liền chỉ thẳng, hóa thành từng trận đao pháp, đột nhiên phò trợ cho phi kiếm trên phiến băng tinh lam. Phi kiếm bị kẹt trong phiến băng động lực tăng mạnh, lại hướng tới tiếp cận. Phi kiếm tấn công mãnh liệt, những vết nứt trên phiến băng càng ngày càng nhiều, Vi Liên nỗ lực chống cự, sắc mặt càng trắng bệch. Rốt cuộc cũng không ngăn cản nổi, phun ra một ngụm máu tươi, phi kiếm lục sắc của Đàm Sâm cũng lập tức phá vỡ phiến băng mà đi vào.

- Để ta chặt đứt!

Đường Tiêu từ trên không trung quát to một tiếng, Hồng Viêm từ giữa không trung đột nhiên chém xuống, chém giữa thân kiếm lục sắc, lần này vừa vụn chém phi kiếm lục sắc ra thành hai nửa.

Cái này khiến cho Đường Tiêu cũng có chút kinh ngạc, vốn dĩ với tu vi của Đường Tiêu, không phát ra lực niệm thì Hồng Viêm sẽ không cách nào chiến thắng được phi kiếm lục sắc của Đàm Sâm. Nhưng Đàm Sâm vì phá phiến băng của Vi Liên mà tiêu hao khá nhiều tinh lực, phi kiếm lục sắc tự nhiên là nỗ lực hết đà. Dưới sự chi lực mỏng của Đàm Sâm, phi kiếm lục sắc làm sao có thể là đối thủ của Hồng Viêm. Cho nên mới bị Đường Tiêu mèo mù bắt chết chuột mà chém đứt.

Linh hồn trong phi kiếm kêu đau một tiếng, lập tức bay tới bên Đàm Sâm. Người thường không nhìn thấy những linh kiếm này, nhưng không thể thoát khỏi cảm nhận của Đường Tiêu, hắn lập tức lấy Hồng Viêm, đột nhiên chém về phía linh kiếm. Sau đó Vân Triện hóa thành một cái tay to đem linh kiếm kia luyện hóa thành một quả hồn tinh.

Đây có sắc của hồn tinh nên không thể tùy tiện nuốt vào được. Đường Tiêu bắt nó thu vào bên trong linh khí.

- Đa tạ tôn sư đệ rat ay cứu giúp.

Vi Liên chấp tray hướng tới Đường Tiêu đang giữa không trung, vừa rồi có thể nói là nghìn cân treo sợi tóc. Đường Tiêu ra tay chậm một chút nàng cho dù đem hết toàn bộ bản lĩnh ra cũng mới có thể bảo toàn tính mạng.

Phi kiếm lục sắc tôi luyện nhiều năm bị đứt rồi, linh kiếm thượng phẩm bên trong cũng bị giết chết, Đàm Sâm mất hết can đảm, một ngụm máu tươi trong miệng phun ra. Hồng Viêm nổi danh chặt đứt phi kiếm lục sắc của ông ta chẳng có gì lạ. Nhưng thiếu niên kia lực ý niệm xem ra không phải chỉ là phô trương thanh thế. Rõ ràng có thể giết được linh kiếm trong phi kiếm lục sắc, chuyện này hầu hết các kiếm thánh đều chưa thể làm được. truyện copy từ

Việc đã đến nước này, Đàm Sâm đã manh động ý muốn tháo chạy, Tinh Hoàng Tông bị đại quân hồn thi công kích, sư đệ Đàm Sâm đến Tinh Vũ Tông lại bị chết oan uổng. Đàm Sâm lần này không phải chỉ muốn báo thù cho sư đệ mà còn muốn cưỡng chiếm Tinh Vũ Tông làm căn bản mới cho Tinh Hoàng Tông. Nhưng không ngờ tới rõ ràng đâm vào miếng sắt lại gặp phải hai kẻ mạnh che giấu thân phận.

- Chúng ta đi.

Đàm Sâm mất mặt mà khoát tay, không quan tâm tới những đệ tử, cưỡi một phi kiếm trung phẩm chuẩn bị, chạy xa như muốn thoát khỏi bệnh tật.

- Tôn sư đệ, cậu không đuổi theo ông ta sao?

Vi Liên hỏi Đường Tiêu đang trên không trung, hai tay khua khua, hai đạo ánh sáng màu lam phóng ra, hai gã Tinh Hoàng Tông vừa cười phi kiếm chuẩn bị bỏ chạy bị đóng băng trên không trung rồi rơi ngã xuống đất.

- Ông ta không đáng để ta ra tay, ta thấy để ông ta lại cho cô thích hợp hơn chút.

Ánh mắt Đường Tiêu nheo lại, nhìn về phía Đàm Sâm chạy trốn. Huyết quang Hồng Viêm trên người chớp liên tục. Bấy, tám gã đệ tử Tinh Hoàng Tộc lập tức bị chém bay đầu.

Khôi phục hơn phân nửa tu vi, Địa Nguyên cấp ba của Đường Tiêu có được ba đạo Vân Triện chi lực, giết hết những tên đệ tử Tinh Hoàng Tông bình thường này cảm giác như dùng dao mổ trâu giết gà.

Đám đệ tử Tinh Hoàng Tông còn lại không dám chạy trốn, liên tục quỳ xuống đất dập đầu tha thứ. Những đệ tử Tinh Vũ Tông bị giam giữ hoặc bị khống chế lúc này tất cả đều bừng lên. Chứng kiến đối phương có chỗ dựa, đánh bại Đàm Sâm. Vì vậy tất cả đều cho là giống như hả giận vây đánh lấy những đệ tử Tinh Hoàng Tông đang quỳ dưới đất cầu xin.

,

398. Chương 398: Thôn Phệ Hồn Tinh.

Sát Vương

Chương 398: Thôn phệ hồn tinh.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Triệu Thanh, Dương Đình và những người trong viện đều đến bên cạnh Đường Tiêu, dùng một ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ nhìn hắn, còn các đệ tử quan trọng của sư tổ sư bá Tinh Vũ Tông Hoàng Miện được nhận nhiệm vụ quản lý mọi người, trên mặt lại có chút thay đổi bất định. Các đệ tử nòng cốt khác cũng thể hiện điều như vậy với hoàng miện.

- Các người đừng nhìn ta, từ nay trở đi, nơi này tất cả đều do Tôn sư đệ quản lý. Nếu các người có dị nghị gì, đừng trách ta biến cả đám các người thành băng.

Vi Liên đơn giản cũng không hề che giấu điều gì, lớn tiếng tuyên bố với mọi người.

Vi vốn là đệ tử nòng cốt của Tinh Vũ Tông, lời này nói ra tất cả mọi người đều hướng nhìn về phía Đường Tiêu.

Đám đệ tử Hoàng Miện kia sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng dưới sự đe dọa của Vi Liên, vẫn từng người một đi tới, hướng Đường Tiêu thi lễ phục tùng. Sảo Sảo biết chuyện, đã biết Tôn Văn cùng với Vi Liên đã xảy ra chuyện rồi, nhưng không có ai dám làm rõ trước mặt.

Hoàng Miện chủ động xin chỉ thị của Đường Tiêu:

- Tinh Hoàng Tông làm ầm ĩ một ngày, nội tông hỗn loạn, những đệ tử Tinh Hoàng Tông này xử lý thế nào, mong Tôn sư chỉ bảo cho huynh đệ chúng tôi...

- Người tự nhìn xử lý đi, chớ có quấy rầy ta thanh tịnh là được.

Đường Tiêu khoát tay với Hoàng Miện, quay người kêu gọi người của đồng viện đang ở sân đi tới.

Tuy Đường Tiêu không để ý chuyện cầm quyền, nhưng ở Tinh Vũ Tông này cũng không tránh khỏi quả nhỏ, quá yếu, thật sự khiến hắn không có hứng thú.

Hoàng Miện đành phải nhìn về phía Vi Liên, Vi Liên không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn Đường Tiêu và các sư đệ sư muội đang túm tụm ở xa.

- Ăn cơm tối rồi hãy về.

Vi Liên thần thần bí bí đi tới phòng Đường Tiêu, khóa ngược cửa phòng lại, hình như có chuyện quan trọng muốn nói với Đường Tiêu.

- Làm một giao dịch với người.

Vi Liên nói thẳng với Đường Tiêu.

- Nói đi.

Cái hồ lớn trên đỉnh núi, có một con Thủy yêu biết phóng ra ảo thuật, ta muốn thu nó, nhưng một mình ta không làm được

- Con thủy yêu nào? Người có thể dụ cho nó ra không?

Ánh mắt Đường Tiêu lóe lên, hắn đã từng bị thiệt khi ở trên người con thủy yêu này.

- Ta đương nhiên là có cách, cách ép cho nó hiện thân là chỉ cần đến lúc đó tay của người bị thương, ta mới có thể thu hút được nó.

- Ảo thuật của nó rất lợi hại.

Đường Tiêu nhắc nhở Vi Liên một câu.

- Xem ra Tôn sư đệ đã từng chịu thiệt rồi, nhưng ta có cách để nó không sử dụng ảo thuật.

Vi Liên cười rất bí hiểm.

- Công thế nào?

Đường Tiêu không nói thêm lời, dứt khoát hỏi Vi Liên một câu.

- Một bức vẽ bản đồ, vẽ phân bố thành trì vùng phụ cận Tinh Vũ Tông và bản đồ phân bố hồn thi mà còn là giai đoạn gần đây. Mặt khác nơi này có rất nhiều lá bùa, phong hành phù, phệ huyết phù, truyền âm phù, thuận di phù.... Đợi một lát ta sẽ cho người chọn mười cái.

Vi Liên đưa ra điều kiện của cô ta.

- Những điều này mà muốn mình diệt con thủy yêu kia, thật là nực cười đó.

Đường Tiêu nheo mắt lại, vào thời điểm này tuyệt đối không được thể hiện ra ý cấp bách, nếu không dùng miệng sư tử mở ra ngoạm xảo trá một phen thì sao được.

Vi Liên bắt đầu dĩ cười cười:

- Ta đã biết rõ người sẽ như thế, cho nên ta còn chưa ra hết thực lực, người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

- Nói đi.

Đường Tiêu làm bộ rửa tai lắng nghe.

- Huyền băng tiến mà ta sử dụng không phải là côn pháp của Huyền Vũ đại lục, chắc người đã sớm nhận ra?

Vi Liên bèn hỏi Đường Tiêu một câu, sau đó cẩn thận quan sát nét mặt của hắn.

- Ừ.

Trên mặt Đường Tiêu không lộ thần sắc, nhưng trong lòng thì cực kỳ hứng thú với điều này, học thêm vài môn công pháp đối với hắn cũng không phải là chuyện xấu.

- Ta nhìn thần sắc của ngươi, cảm giác ngươi có lẽ vì nuốt tinh hồn mà thành, khiến cho dương khí trong cơ thể rất nặng, cho nên cần không ngừng ăn thêm một lượng lớn, để duy trì cho cơ thể không bị tổn thương.

Vi Liên tiếp lời Đường Tiêu nói.

- Thế ư?

Đường Tiêu càng thêm vài phần cảnh giác đối với Vi Liên, cảm nhận được có rất nhiều chuyện không thể gạt được ánh mắt của cô ta. đọc truyện mới nhất tại .

Đúng rồi, đêm hôm đó, hắc hái cực đan đã gặp phải một người mặc áo đen, từ thân hình, Đường Tiêu rất nghi ngờ người mặc áo đen kia chính là Vi Liên.

Nhưng mà chuyện này, cô ta không nói mặc Đường Tiêu cũng không cần chủ động nói ra?

- Thật ra ngươi hoàn toàn có thể áp chế dương khí bên trong cơ thể biến thành hỏa diễm ép xuất ra ngoài cơ thể, làm pháp thuật tấn công địch sẽ tốt hơn chút.

- Hóa thành hỏa diễm ép cho xuất ra ngoài cơ thể?

Đường Tiêu giật mình, lập tức hiểu rõ:

- Giống như ngươi sử dụng huyền băng tiền ư?

- Không tồi, nếu như ngươi chịu giúp ta thu phục thủy yêu kia, ta sẽ nói cho ngươi công pháp chuyển đổi dương khí thành hỏa diễm, còn có thuật phóng cầu lửa.

Vi Liên nhìn Đường Tiêu, nàng biết rằng điều kiện này Đường Tiêu nhất định sẽ đáp ứng.

- Được rồi, giao kết thành công.

Đường Tiêu dứt khoát trả lời.

Thôn phệ hồn tinh qua một trận dương khí thịnh vẫn khiến cho Đường Tiêu rất đau đầu, dùng đan lão ma okui cấp âm để áp chế dương khí hiệu quả không tồi. Nhưng âm dược này là vật rất khó thu thập, nếu như không làm theo lời Vi Liên, biến đổi dương khí thành hỏa diễm ép cho xuất ra ngoài cơ thể, hắc hái không chỉ là giải quyết việc dương khí nổ ra, còn có thể thêm một thủ đoạn tấn công mạnh mẽ.

Chuyện này tại sao lại không làm?

Về phần thủy yêu kia, khả năng giúp cô ta thu phục càng tốt, thu phục được thì có thể chạy trốn được, hắc hái cũng không có gì tổn hại.

Giao dịch của hai người thành công, cũng không dài dòng, lúc này kẻ trước người sau đi ra cái sân nhỏ, gặp nhau tại địa điểm hẹn, sau đó liền bay nhanh về phía hướng núi.

- Mấy ngày nay hình như tâm trạng không tốt lắm?

Sau khi đáp xuống đất, Vi Liên thấy trên đường đi Đường Tiêu không nói một lời, thần sắc cũng có chút cô đơn, không nhìn được bèn hỏi hắc hái một câu.

- Không liên quan đến ngươi.

Đường Tiêu nhíu mày.

Đọc đoạn đường, Đường Tiêu đang nghĩ tới dt và chuyện của Bạc Hà. Bạc Hà vì hắc hái mà phạm phải phết tắc của trời, không biết có còn trên đời hay không, hay là đang chịu sự trừng phạt của thiên giới. Nhưng Đường Tiêu cũng biết, với tu vi hiện tại của hắc hái, cho dù biết chỗ ở của Bạc Hà cũng không có khả năng cứu được nàng.

Dt đáng thương, không biết một năm nay nàng thế nào rồi, cũng không biết lúc nào mới được gặp nàng. Cũng may có Thạch miêu vương cùng với nàng, tuy nàng cùng Thạch miêu vương cũng không hòa hợp. Nhưng Thạch miêu đã tuân thủ lời hứa, chắc chắn sẽ một mực bảo vệ nàng.

Trần Quốc Hầu cùng Khánh Đô phu nhân, bọn họ vẫn khỏe chứ?

399. Chương 399: Thủy Yêu.

Sát Vương

Chương 399: Thủy yêu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Không thể quay về, những chuyện này chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

- Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

Vi cũng không để ý câu trả lời của Đường Tiêu, nàng quay đầu ngồi xổm ven hồ sâu thăm thẳm.

Vi Liên đem một ít nước thuốc màu đen, xanh lục, xanh lam và mấy chục mảnh phù chú ném xuống hồ nước, rồi niệm chú bên cạnh hồ nước. Không biết cô ta sử dụng vụ thuật gì, cả hồ nước cùng một chỗ đều bay lên.

Đường Tiêu lại một lần nữa âm thầm kinh hãi, cái mặt hồ nước này cũng không phải to như bình thường. Vi Liên có thể khuấy được cả hồ nước, thực lực tuyệt đối không thể dò xét được. Kiếp trước trước khi rơi vào hắc ám hư không, cô ta chắc là chẳng thua kém gì sự tông tại của Áo Bửu lão ma, có thể công lực hiện tại vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Rất nhanh liền không phải chỉ có nước hồ bốc lên, thậm chí xoáy thành phun ra một lượng lớn. Nhưng mà những cái này cũng không phải là công lao của nước thuốc và lá bùa của Vi Liên, chắc chắn là đã bị vật gì kích động, thể hiện ra vô cùng phần nộ đang giãy dụa dưới nước.

- Bị ta dụ dỗ lên rồi!

Vi Liên hét lớn một tiếng.

Đường Tiêu vội vàng đem Hồng Viêm nắm trong tay, quả nhiên hần nín thở chờ đợi mấy giây, một xúc tu vừa thô vừa to đột nhiên nhô lên từ mặt nước, đồng thời một thủy yêu dị hình vô cùng lớn xuất hiện trước mặt hắn. Đây chính là thủy yêu dài chừng ba mươi trượng.

Loài cá voi trưởng thành bình thường cơ thể dài năm sáu trượng, cỡ cá voi khổng lồ cũng không quá tám chín mươi trượng, nhưng thủy yêu này thân thể rõ ràng dài đến ba mươi trượng.

Không chỉ thế, nó còn có vô số xúc tu lớn, mở rộng toàn bộ ra, cơ thể còn to gấp mấy lần.

Vi Liên ngược lại không chút do dự, hai tờ phù chú hóa thành tro bụi trong tay vừa giơ lên đã nhanh chóng ngưng tụ thành hai quang cầu màu xanh, ánh sáng trong băng tinh Huyền băng tiến mà phóng tới chỗ cái đầu cực lớn của con thủy yêu. xem tại

Con thủy yêu này trước giờ vẫn trốn ở đáy hồ, bị nước thuốc và vụ thuật của Vi Liên kích thích vào nên mới không thể không nổi lên mặt nước. Nó vừa trồi lên mặt nước liền phồng nước vô cùng khó chịu kêu lên. Chỉ vì nó vẫn chưa nhìn kỹ là kẻ nào khuấy rầy cuộc sống yên tĩnh của nó. Vi Liên đã bắn hai phát huyền băng tiến qua.

Cái đầu thủy yêu cùng cối chòm râu kết lại băng tinh màu lam, nó bắt đầu đông cứng trong chốc lát. Thủy yêu này cũng không phải yêu thú bình thường, nó mở rộng ra sờ sờ mấy cái băng tinh màu lam đã bị rưng xuống.

Hai đòn công kích này khiến cho Thủy yêu rất tức giận, nó phát ra tiếng kêu thương tâm. Không đợi Vi Liên phát động tấn công cũng đã hăng hái vọt tới bên cô ta, vô số đầu xúc tu che cả mặt trời, đột nhiên liền hướng tới đánh Vi Liên. Vi Liên vội vàng lui lại, lam sắc trong tay liền phóng ra, đông lại trên xúc tu của thủy yêu, nhưng vẫn còn hai xúc tu thô dài đang hướng về phía nàng.

Với uy lực của cái xúc tu này, Vi Liên giống như bị nó cuốn lấy, nửa phần như bị thương nặng.

Đương nhiên đã đến lúc Đường Tiêu nên ra tay.

Vi Liên tìm Đường Tiêu là vì phương thức tấn công của cô ta thuộc về một loại hình viễn trình, sử dụng uy lực của lá bùa cơ bản có thể đạt được mức tức thời. Nhưng phát huy được uy lực lớn của lá bùa nhất định phải có một thời gian ngắn để niệm ý. Mà Đường Tiêu lại am hiểu tấn công, hai người phối hợp lại mới có hy vọng tiêu diệt được thủy yêu này.

Khi Vi Liên cân nhắc xem có nên lấy huyền băng thuần ra ngăn cản hai cái xúc tu này, Đường Tiêu đã giết đến. Hắn cũng không có thao tác Hồng Viêm mà tay cầm Hồng Viêm trực tiếp vọt tới hai cái xúc tu, chắn trước người Vi Liên. Hồng Viêm trong tay liên tục chém ra, hai cái xúc tu của thủy yêu rơi ra thành từng đoạn.

Xem ra con thủy yêu này ngoài ảo thuật lợi hại ra, những phương diện khác cũng không phải rất khỏe.

Đường Tiêu tin tưởng càng ra tay không dừng, với đại thủ vùn vùn thất thành bắt chặt đứt hai gốc cái xúc tu, về phía trước như một tạt, Hồng Viêm giơ cao trong tay, đột nhiên hướng về phía cái đầu khổng lồ của thủy yêu bổ thẳng xuống.

Hồng Viêm nếu dùng như phi kiếm, với tu vi của Đường Tiêu rất khó phát huy ra uy lực của nó. Nhưng Đường Tiêu cũng không bắt nó trở thành phi kiếm. Lúc này đột nhiên tự phát sử dụng nhật nguyệt luân hồi kiếm học được trên đảo Áo Bỉ, không ngờ lại sử dụng như vậy, ngược lại có thể phát huy ra lực uy hiếp càng lớn.

Hồng Viêm bổ một phát xuống phía dưới, một đạo huyết hồng kiếm thê từ trong kiếm hình thành, đột nhiên vọt tới thân thể khổng lồ của thủy yêu.

Đến cương, đối phó với những sinh vật cơ thể to lớn nhưng phòng hộ yếu kém đương nhiên vứt bỏ ưu thế tự nhiên.

- Cần thận.

Vi Liên hô lớn Đường Tiêu một tiếng, cùng lúc đó trong tay là hai đạo quang ảnh màu xanh phóng ra.

Đường Tiêu xông lên trước mặt, thủy yêu gần niệm xong khẩu khuyệt, hồng vên kiếm của Đường Tiêu sắp mở ra kiếm thể, hơn mười cái thủy tiễn từ trong miệng thủy yêu đột nhiên phun mạnh ra ngoài, phóng hướng tới Đường Tiêu. Với tu vi hiện tại của Đường Tiêu sẽ bị những thủy tiễn này xuyên qua chỗ hiểm của thân thể, làm không tốt sẽ bị thương nặng.

Trước kia có chiến giáp vạn luyện thần minh hộ thân, hơn nữa thân thể trên đảo Áo Bỉ so với thân thể hiện nay rắn chắc hơn gấp mấy lần. Đường Tiêu trước khi vào trận chiến đều không thèm quan tâm ám khí tấn công của địch. Nhưng hiện tại thân thể của Tôn Văn đã kém xa trước rồi.

Đường Tiêu nghe được Vi Liên nhắc nhở, lập tức thay đổi thân kiếm, đột nhiên vung ra một hồi ngăn cản, mượn lực kiếm cương chưa xuất ra, chặt đứt hơn mười cái thủy tiễn.

Thủy tiễn của thủy yêu bị Đường Tiêu chặn đứng lại, vừa rồi mấy chục cái xúc tu không bắt được Vi Liên mới không từ bốn phương tám hướng cuốn lấy Đường Tiêu. Đường Tiêu phản ứng rất nhanh, lập tức lùi lại, Hồng Viêm kiếm trên tay xuất ra một đạo quang kiếm. Mấy chục cái xúc tu sắp hình thành vòng vây lập tức rời khỏi, hắn lại sử dụng nhật nguyệt luân hồi kiếm.

- Trường hà lạc nhật!

Hồng Viêm trong tay Đường Tiêu xuất ra huyết hồng kiếm cương ấy mét, hướng đâm trực tiếp tới phần đầu thủy yêu. Huyết hồng kiếm cương có thể đi vào trong cơ thể thủy yêu, phá vỡ cơ thể của nó ra một vũng máu, sau đó liền vọt ra từ cơ thể con thủy yêu.

Dùng nhật nguyệt luân hồi của Hồng Viêm kết quả thực sự rất mạnh.

- Đóng băng ngàn dặm.

Mượn lúc Đường Tiêu tấn công thủy yêu, Vi Liên miệng liền niệm một khẩu quyết dài cũng đã niệm xong. Mặt hồ dưới chân nàng lập tức kết băng. U lam huyền băng nhanh chóng đông cứng mấy chục cái xúc tu của thủy yêu, sau đó lan lên cả cơ thể nó chỉ trong thời gian mười mấy giây. Thân hình của thủy yêu một nửa đã chuyển sang trạng thái đóng băng.

400. Chương 400: Ảo Thuật Tấn Công

Sát Vương

Chương 400: Ảo thuật tấn công

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu không chút khách khí, một đạo kiếm pháp nhật nguyệt luân kiếm nhẹ nhàng được triển khai ra, thân hình thủy yêu đóng băng bị chặt thành những mảnh nhỏ, trong tay Vi Liên thỉnh thoảng phóng ra băng tiễn lam sắc. Hai người một gần một xa phối hợp vô cùng ăn ý, không bao lâu sau đã phá hủy được phân thể thủy yêu.

Vi Liên lấy ra một cây cờ phướn, miệng niệm niệm đem hồn phách của thủy yêu ép ra ngoài thu vào trong cờ phướn.

- Hahaha... thu được thủy yêu này, đợi khi huyền phiên của ta luyện thành công, về sau có thể sử dụng ảo thuật tấn công.

Vi Liên tỏ ra rất vui vẻ.

Không chỉ có thế, Vi Liên đem cơ thể của thủy yêu này tất cả đều thu vào bên trong một cái vật cất đồ, giống như toàn bộ con thủy yêu này đối với cô ta đều làm bảo vật.

Sau khi xuống núi, Vi Liên thực hiện lời hứa của cô, đem địa đồ, lá bùa cùng với bí quyết chuyển đổi dương khí thành hỏa diễm nói cho Đường Tiêu, còn truyền cho hắn thuật cầu lửa.

Đường Tiêu dựa luyện theo bí kíp dương hỏa, sau này có thể dùng dương khí trong cơ thể sinh hỏa diễm, tập hợp hỏa diễm thành cầu lửa, cũng dùng như một thủ đoạn tấn công rồi.

Luyện tập một tuần bí quyết dương hỏa, Đường Tiêu nuốt luôn một hồn tinh màu vàng nhạt, toàn thân bắt đầu khô nóng.... Sau đó bàn tay hắn bắt đầu ngưng tụ hỏa diễm. Kiểu ngưng tụ này vẫn phải dùng tới Vân Triện chi lực, đương nhiên dùng ý niệm sẽ càng mạnh mẽ hơn. Chỉ là Đường Tiêu vẫn không thể khinh xuất như vậy.

Đường Tiêu chịu đựng bạo thể khó chịu trong cơ thể, dựa theo bí quyết dương hỏa công pháp có thể đem một phần dương khí ép vào bên trong Vân Triện. Dựa theo cách của Vi Liên, hai trận pháp có thể làm cho dương khí ngưng tụ thành hỏa diễm, nhưng ba trận pháp ngưng tụ hỏa diễm nội lực sẽ cao hơn hơn một chút.

Đương nhiên dùng càng nhiều trận pháp thì cần càng nhiều thời gian, trong thời điểm lâm chiến, thời gian để đồng đội yểm trợ càng dài hơn.

Trận pháp tác dụng của hỏa trận thể hiện trong trận pháp ngưng hỏa chọn từ ngũ hành. Trận pháp thứ hai là tác dụng hỏa trận ngưng tụ thành hỏa diễm. Nếu như hai đạo pháp thuần thực của Đường Tiêu về sau còn có thể kết xuất ra ba đạo hỏa diễm công pháp, tăng cường uy lực ngưng tụ uy lực của cầu lửa.

Cầu lửa ngưng tụ có thể thông qua hỏa trận mà đánh ra, đánh cho tổn thương thân thể của đối thủ, mấy trận pháp này kết hợp lại, liền tạo thành công pháp thuật công kích cầu lửa.

Nói đến Mi đơn, thực tế bắt đầu làm không dễ dàng như vậy.

Đánh ra một trận pháp hỏa cương xong, Đường Tiêu lại phối hợp ngưng hỏa trận thứ hai, trong lòng bàn tay hắn lập tức ngưng tụ một ánh sáng màu vàng đỏ, nhưng ngưng tụ xong không thể hình thành hỏa diễm, bốc lên một khối khói xanh sau đó tan thành mấy khói.

Nhưng đây cũng nằm trong dự liệu của Đường Tiêu, bất kỳ một công pháp không có khả năng một chốc mà luyện thành, không có tới mấy trăm lần thất bại thì không thể thuần thực được.

Dương khí bị ép ra ngoài cơ thể khiến cho Đường Tiêu cảm nhận thấy bạo thể dễ chịu hơn vài phần, xem ra phương pháp của Vi Liên không tệ. Luyện tập bí quyết dương hỏa thật sự có thể khiến cho hồn tinh thổi phệ sinh ra một lượng lớn dương khí.

Đường Tiêu không ngừng thử, từng lần một dùng công pháp khiến cho dương khí trong cơ thể bám vào Vân Triện theo ra ngoài kết trận. Dương nhiên hiện tại hắn chỉ có hai đạo trận pháp cương hỏa cùng ngưng hỏa, mà thiêu đốt được hỏa trận thì cần phải nắm được hai đạo trận pháp thuần thực mới có thể luyện được. Nếu không rất có thể sẽ làm tổn thương chính mình.

Mỗi lần vài chục lần, Đường Tiêu dùng bí quyết niệm, kết quả của trận pháp đạo thứ hai, một ngón tay của hắn giơ lên cao và kết tụ ra một quả cầu màu đỏ vàng ở chỗ ngưng tụ trước đột nhiên ngưng tụ lại. Trong lòng bàn tay hẹp dường như lại xảy ra một trận chấn động. Sau đó xuất hiện một vài tia lửa, giống như thuốc nổ đột nhiên bị châm ngòi vậy. Bên trong Vân Triện đột nhiên bị đốt nóng lên, hơn nữa bởi vì ngưng hỏa trận mà tạo thành một quả cầu lửa.

Bởi vì quả cầu lửa này ở giữa bàn tay Đường Tiêu cách xa trận pháp Vân Triện, cho nên Đường Tiêu không cảm thấy nóng trong đó. Nhưng hắn cảm nhận thấy quả cầu bên trong có uy lực. Đường Tiêu có chút hưng phấn quan sát quả cầu ngưng tụ đầu tiên, xem nó thiêu đốt, cảm giác dương khí ngưng tụ như khí cất trong bình gas, thả từng chút một. Cầu lửa trong tay thiêu đốt đến hết.

Cuối cùng, cầu lửa trong tay Đường Tiêu chậm chậm nhạt dần rồi yếu hẳn đi, một lát sau, quả cầu lại biến thành ngọn lửa. Hỏa diễm biến lúc to lúc nhỏ, không có cách nào giữ được hình tròn, cuối cùng biến thành từng những đốm lửa, tan thành mây khói trong không khí.

Cầu lửa thiêu đốt xong, toàn bộ nguy cơ bạo thể uy hiếp trong cơ thể Đường Tiêu cũng bị dương khí đẩy ra ngoài, Đường Tiêu cảm giác rất thoải mái, dương nhiên cũng rất mệt mỏi. Chủ yếu là vì Vân Triện chỉ lực kết trận tiêu hao công lực rất lớn.

Rất nhanh Đường Tiêu liền cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm.

Chính là phương thức của Áo Bửu lão ma, nuốt hồn tinh đồng thời dùng như âm đan tiêu mất dương khí, như vậy hồn tinh bên trong năng lượng sẽ được điều hòa về sau, sẽ trở thành năng lượng niệm ý trong Vân Triện của hắn, cũng khiến cho tu vi của hắn dần khôi phục và tăng lên. Thuật cầu lửa của Vi Liên không thể nhờ ngưng tụ mà nâng cao tu vi của hắn, chỉ có thể coi là một thủ đoạn tấn công mà thôi.

Thuật cầu lửa này, cho dù Đường Tiêu không nuốt hồn tinh cũng có thể luyện được, chỉ là dùng Vân Triện của Đường Tiêu, dùng không được mấy lần đã tiêu hao nhiều lực. Còn nếu nuốt hồn tinh Đường Tiêu có thể sử dụng thuật cầu lửa này mà không cần lo lắng. Nhiên liệu không phải là vấn đề.

Trừ khi hồn tinh hắn bảo tồn bị tiêu hao không còn.

Dương khí trong cơ thể là nhiên liệu. Những Vân Triện này tạo thành những trận pháp bếp lò, nhiên liệu đốt trong bếp lò tạo đốt tạo hỏa diễm đồng thời ngưng tụ thành cầu lửa.

Trải qua một thời gian ngắn rèn luyện, Đường Tiêu dĩ nhiên có thể ổn định dùng hai đạo trận pháp ngưng tụ thành cầu lửa hơn nữa có thể dùng hỏa trận công kích ép nó ra ngoài.

Thuật cầu lửa này uy lực không cao nhưng không khiến cho Đường Tiêu thất vọng. Chỉ với hỏa trận mạnh cùng và ngưng tụ tạo thành cầu lửa, nhiệt độ bên trong ít nhất cũng phải đạt đến một ngàn độ, đánh vào trên người nếu như đối phương tu vi không cao, lập tức có thể làm cho thân thể đối phương cháy bùng lên. Người bình thường thì cháy trung bình một hai giây cũng bị chết cháy. Kiếm sĩ đỉnh quá cũng không quá bốn năm giây, cũng là kiếm sư như Đường Tiêu, loại cầu lửa này công kích trọng thương không chịu nổi.

đọc truyện mới nhất tại .

401. Chương 401: Phù Bút.

Sát Vương

Chương 401: Phù bút.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nếu như trước khi quả cầu lửa phát ra, lại thêm hỏa trận mạnh lên, như vậy nhiệt độ bên trong cầu lửa có thể bỗng nhiên tăng lên đến bốn năm nghìn độ. Dưới nhiệt độ đó, cho dù kim loại chế tạo binh khí này cháy qua đều lập tức bị đốt thành tro bụi.

Đối phó với võ giả kiếm sư cấp khác, hỏa trận thiêu đốt mạnh có thể hoàn toàn giết chết trong tức khắc. Giống như ban đầu Vi Liên với huyền băng tiến giết những đệ tử Tinh Hoàng Tông vậy. Lúc ấy nàng với sự yểm hộ của Đường Tiêu, hai tay cùng phóng ra, bởi vậy Đường Tiêu khi Đường Tiêu nhìn thấy hai tay của Vi Liên nhấc lên, ánh sáng màu xanh đã lóe lên, hai đệ tử Tinh Vũ Tông càng chết oan uổng.

Đối với huyền băng tiến của Vi Liên, thuật của lửa của Đường Tiêu uy lực sát thương cao lên một bậc. Thậm chí có thể khiến cho Đường Tiêu làm hại đối với kiếm thánh sơ cấp cấp một. Đương nhiên rồi, huyền băng tiến khi đối phó với kiếm thánh võ công tu vi cao hơn một bậc, cũng có thể hơi chậm lại hành động của đối phương, thuật cầu lửa không sánh được.

Nhưng thi pháp cầu lửa này so với thuật đóng băng còn chậm hơn nhiều lần, phải biết rằng lúc đó Vi Liên sử dụng lá bùa huyền băng tiến niệm khẩu khuyết nhanh tương đương, gần như là tức thời.

Trong trận chiến, ra tay chậm nghĩa là đánh mất cơ hội. Thuật cầu lửa này muốn tạo nên uy lực, hay là muốn giống Vi Liên cần trước lên lá bùa, đến lúc đó sử dụng dễ dàng.

Bằng không không phải nói, dùng cầu lửa của Đường Tiêu đối phó với huyền băng tiến của Vi Liên, cầu lửa còn chưa phát ra, chắc cả người đã bị đóng băng cả rồi.

Ngày hôm sau, Đường Tiêu chủ động đi tìm Vi Liên hỏi về chuyện lá bùa.

Ta chủ công vẽ lá bùa, ở trên Kiếm Tu đại lục không hề có loại công pháp này. Vi Liên thấy Đường Tiêu hỏi nàng về lá bùa cũng không thấy lạ.

- Ta biết, kiếp trước cô là một vị phù sư, cho nên cô mới viết huyền băng tiến lên giấy phù, lúc phát ra tấn công nhanh hơn ta sử dụng cầu lửa rất nhiều. Ta đến đây là muốn giao dịch với ngươi về giấy phù. Ngươi cũng có thể viết cầu lửa trên giấy phù, Đường Tiêu cũng không lòng vòng quanh co, trực tiếp đề nghị với Vi Liên.

- Muốn lá bùa sao? Có thể cầm linh thạch đến đổi với ta.

Vi Liên gật đầu nhẹ với Đường Tiêu.

- Linh thạch?

Đường Tiêu từ trong túi cất đồ lấy ra một hòn đưa cho Vi Liên.

Vi Liên nghiên cứu màu sắc của linh thạch sao đó cười mỉm rồi thu nó vào, sau đó đưa cho Đường Tiêu mười tờ giấy màu vàng.

- Lừa dối ta?

Đường Tiêu đem mười trang giấy vàng lật đi lật lại hơn nửa ngày, vẫn không thấy tờ giấy này và tờ giấy bình thường có gì khác nhau.

- Cái này là lá bùa sơ cấp, hạ cấp. Linh thạch ngươi cho ta vừa rồi có thể luyện được hai mươi tờ, mười trang coi như là phí tổn. Bởi vậy mỗi viên linh thạch ngươi giao cho ta có thể đổi mười lá bùa. Ngươi không thiệt.

Vi Liên nói với Đường Tiêu.

- Người dám gạt tat a bóp chết người.

Đường Tiêu nhíu mày cầm mấy tờ giấy vàng trong tay chốc lát uy hiếp Vi Liên một tiếng.

- Người không nhìn ra sao? Cái này là lá bùa sơ cấp, hạ cấp.. phía trên có thể cảm nhận được linh khí. Không giống với những trang giấy bình thường đâu. Không phải chỉ là nguyên liệu làm không giống, còn cần trận pháp đánh lên trên mới có thể tạo nên được.

Vi Liên vô cùng kiên nhẫn giải thích với vị khách hàng vô cùng bá đạo Đường Tiêu này, ngược lại cảm giác giống như tỷ tỷ giảng giải cho đệ đệ.

- Cái lá bùa này làm từ nguyên liệu gì?

Đường Tiêu đơn giản hỏi đến cùng, muốn hiểu rõ ràng về nguyên lý chế tạo lá bùa. Sau này Đường Tiêu có thể làm ình, rồi tự mình vẽ, không cần đến Vi Liên.

Vi Liên từ trên người lấy ra một cái túi đựng đồ, vỗ vỗ đồ vật bên trong rồi đem đồ vật thả vào tay Đường Tiêu:

- Những cái này là vỏ cây đồng, lá bùa ta đưa cho người dùng nó chế tạo thành đấy.

- Loại vỏ cây khác có được không?

- Loại vỏ cây khác chế thành lá bùa có màu sắc khác nhau, cây đồng chỉ có thể coi là kém hơn. Nhưng trên đại lục Huyền Vũ, chỉ có cây đồng sinh trưởng tương đối nhiều. Mà loại lá bùa này muốn dùng da thú làm để luyện, lại phải thêm một ít da rồng da phượng. Những nguyên liệu kia rất khó kiếm.

Vi Liên không giấu giếm Vi Liên điều gì.

- Cô cho tôi xem một tờ phù chú đã vẽ xong. Ta so sánh xem có phải cũng dùng loại giấy này hay không.

Đường Tiêu giơ tay về phía Vi Liên.

- Một tờ bùa chú huyền băng tiến sao? Một viên linh thạch.

Vi Liên cũng không khách khí.

- Đây.

Đường Tiêu lại tiện tay lấy khối linh thạch đưa cho Vi Liên. Lúc trước hắn nhặt linh thạch, còn nghĩ là không có tác dụng gì.

Vi Liên liền lấy một tờ bùa vẽ huyền băng tiên đưa cho Đường Tiêu, Đường Tiêu cẩn thận so sánh thấy tờ này giống với lá bùa mình đang cầm trong tay, khẳng định rằng đây chính vật giống nhau.

- Ta không cần tờ giấy huyền băng tiên, vẽ phù cầu lửa thế nào? Ta muốn một tờ bùa vẽ cầu lửa ở trên.

Đường Tiêu lấy mực, bút đã chuẩn bị trong túi ra, sau đó hỏi Vi Liên.

- Bút này của người không vẽ được, dùng nó vẽ giấy phù sẽ không có tác dụng.

Vi Liên cười lắc đầu.

- Vậy phải dùng loại bút nào?

- Bút dùng để vẽ phù chú bình thường được chế tạo từ lông của yêu thú, chất lượng lông càng tốt vẽ phù chú uy lực cũng cao. Trên tay người là loại bút lông bình thường, chỉ là lông của loại gia súc hoặc lông thú trong rừng tạo thành, không thể dùng để vẽ phù chú được.

- Ô. Người chắc chắn có cây bút không tồi chứ? Giúp người giúp tôi nơi, đưa phật đưa đến Tây phương, bán cho ta một cây. Đường Tiêu cũng không khách khí nói với Vi Liên.

Vi Liên lắc đầu, do dự một lát rồi lấy trên người ra một cái bút viết phù chú:

- Đây là bút dùng lông trên người thủy yêu kia chế tạo thành, tặng cho người. Nhưng người vẫn nợ ta một ơn huệ.

- Cám ơn.

Đường Tiêu vui vẻ nhận bút, nhìn mặt trước lá bùa, sau đó lại nhìn về phía Vi Liên.

Vi Liên không lên tiếng, giả bộ dò xét Đường Tiêu.

- Vẽ thế nào?

Đường Tiêu chỉ có thể kiên trì dày mặt thỉnh giáo Vi Liên.

- Mực của người cũng không vẽ được, phải dùng máu tươi và nội đan của yêu thú cùng phối hợp tạo thành mực phù, mới có thể khiến cho uy lực tạm thời của phong ấn trong đó.

Vi Liên nói một chút với Đường Tiêu.

- Có thể tặng ta một ít không?

Đường Tiêu gãi gãi đầu, xấu hổ muốn đập đầu vào tường.

- Điều chế phù mực phải tiêu hao linh thạch và thể lực, người đem linh thạch ra đổi với ta.

Vi Liên giơ tay về phía Đường Tiêu.

402. Chương 402: Họa Phù.

Sát Vương

Chương 402: Họa phù.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Đây.

Đường Tiêu lấy ra từ trong túi dự trữ một viên linh thạch ném ra.

Vi Liên thu hồi linh thạch xong, bèn lấy từ trong người ra một bình nhỏ, bên trong chính là phù mực mà nàng điều chế ra.

- Học vẽ phù chú phải đưa cho người bao nhiêu viên linh thạch?

Đường Tiêu nhận phù mực, cũng không hề giả bộ với Vi Liên nữa, trực tiếp hỏi thẳng Vi Liên.

- Ôi... kỹ thuật vẽ phù, vốn dĩ không muốn truyền cho người khác được. Vi Liên mỉm cười nhìn Đường Tiêu, giống như cố ý trêu chọc hắn.

- Mười viên linh thạch đủ chưa?

Đường Tiêu lấy ra từ trong túi dự trữ ra mười viên linh thạch bỏ ra trước mặt Vi Liên.

- Thêm mười viên nữa, ta sẽ dạy người vẽ phù cầu lửa.

Vi Liên giơ tay về phía Đường Tiêu. Nàng thấy những viên linh thạch này đối với Đường Tiêu không có tác dụng gì, mà nàng vẽ phù thì cần tiêu hao rất lớn, nên phải cần những vật này bổ sinh linh khí nội nguyên.

- Cầm lấy đi.

Đường Tiêu lại ném mười viên linh thạch ra, dù sao cũng không phải của mình, ném ra cũng không thấy đau lòng.

- Quá trình vẽ phù, thật ra là triển khai thuật pháp trong túi dự trữ trên giấy, cho nên đầu tiên phải phóng ra những trận đạo pháp sử dụng.

- Nhưng không phải giống như thi triển pháp thuật trong trận đánh, mà là chậm rãi chế thông qua lá bùa. Quá trình này không thể gấp gáp, nhất định phải bình tĩnh, xác suất thành công mới cao.

Vi Liên giải thích với Đường Tiêu rồi bắt đầu:

- Đặc biệt dùng bút viết phù đem trận đánh viết trên giấy phù vô cùng tinh tế, nắm không tốt sẽ làm hủy đi lá bùa.

Đường Tiêu liên tục hủy mất năm cái lá bùa, cuối cùng ở lá bùa thứ sáu đã thành công, đem hỏa trận cương và ngưng hỏa trận ghi trên giấy bùa. Đường Tiêu đầm đầm có chút đau nhức ở phần eo. Nhìn lá bùa lửa sáng rực trên bàn, đắc ý cười ha hả. Vi Liên nhìn Đường Tiêu cũng cười phá lên, trong ánh mắt lộ ra vô cùng dịu dàng.

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy, lá bùa Đường Tiêu vẽ cùng với lá bùa huyền băng tiến và Vi Liên vẽ không khác nhau gì, có có là một cái lóe ánh điện còn một cái thì lóe ra băng lạnh. Đường Tiêu đắc ý đốt một lúc lâu mới đột nhiên nhớ tới một việc:

- Lá bùa này...dùng thế nào?

- Khẩu quyết hả, đốt những lá bùa này thành tro bụi rồi dùng thuật cầu lửa bên trên công kích kẻ địch.

Vi Liên cười hì hì nhìn Đường Tiêu:

- Có lá bùa có thể sử dụng được nhiều thuật pháp. Lúc lâm chiến với kẻ địch, tốc độ nhanh hơn, hơn nữa tiêu hao nội lực cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Đường Tiêu cũng không nói nhiều, lấy từ trên người ra một viên linh thạch đập trước mặt Vi Liên.

- Khẩu quyết này à, tổng cộng có năm âm tiết...

Vi Liên dùng tay sờ vào viên linh thạch, tiếp tục cười hì hì nhìn Đường Tiêu.

Quyền bản quyền thực sự rất đắt đó!

Đường Tiêu mắt công nhìn Vi Liên, chỉ phải lấy ra bốn viên linh thạch ném cho cô ta, tuy rằng linh thạch này là hẩn nhất được hẩn không đau lòng. Nhưng chỉ một công phu nhỏ một lúc đã bị Vi Liên lấy với đi.

Rốt cục Đường Tiêu đã nhận được năm âm tiết của khẩu quyết phù cầu lửa, sau đó tập trung vào một mục tiêu trên vách tường, dương dương đắc ý bắt đầu niệm quyết. Ánh lửa giấy phù bỗng lóe lên, giống như không được ổn định.

Đường Tiêu nhíu nhíu mày, nhưng vẫn nói ra toàn bộ khẩu năm âm khẩu quyết.

Vi Liên bóp nát một lá bùa, lập tức vội vàng lui tới một góc gian phòng, Đường Tiêu cảm giác được có gì đó không đúng. Lúc chuẩn bị ném lá bùa đi bỗng “đoàng” một tiếng. Phù cầu lửa rõ ràng nổ tung trước mặt hắn.

Đường Tiêu né tránh không kịp, bị cầu lửa nổ cho vừa vặn, tóc lông mày bị đốt cháy một nửa, trên mặt cũng bị đốt cho đen sì. Vi Liên trong góc phòng nhìn thấy tình hình Đường Tiêu, ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất.

- Đùa ta ư?

Đường Tiêu giận dữ xuất ra Hồng Viêm phi kiếm đâm loạn quanh người Vi Liên một hồi.

- Ta đùa ngươi? Ngươi muốn học ta đều dạy ngươi rất chân thành rồi. đọc truyện mới nhất tại .

Vi Liên vội vàng biện bạch một câu rồi lại ôm bụng cười phá lên.

- Lại cười ư! Còn cười nữa ta giết chết ngươi!

Đường Tiêu điều khiển Hồng Viêm cầm mạnh vào tường bên cạnh Vi Liên.

Không cười nổi, Vi Liên che miệng lại, lắc đầu, chứng kiến bộ dạng đầy bần đất của Đường Tiêu, muốn dừng cười nhưng quả thực là không nhịn được.

- Khách hàng là thượng đế, ta tốn nhiều linh thạch như vậy, nếu không nói chuyện rõ ràng, đừng nghĩ rời khỏi chỗ ta.

Đường Tiêu vô cùng tức giận chạy tới rửa mặt, rồi lại chạy đến phòng Vi Liên.

- Hắc ám trong Bí Cảnh hư không nhiều như sao, nhưng bên trong Bí Cảnh, phù sư cao cấp như tôi vô cùng ít. Võ giả bình thường, nếu như cần dùng lá bùa gì, tìm phù sư mua một cái rồi đi. Người không cần phí công hao tổn tâm trí đi vẽ, vẽ cũng không được, chỉ bằng đưa linh thạch cho ta.

Vi Liên cuối cùng cũng ngừng cười, nói nghiêm túc với Đường Tiêu.

- Một quả linh thạch đổi lấy một trang bùa cầu lửa, người cho rằng ta nhiều tiền sao?

Đường Tiêu giận giữ trả lời Vi Liên, đương nhiên giao dịch kiểu thế này hẳn không thể tiếp nhận được.

- Người cho rằng vẽ phù rất đơn giản sao? Người biết một phù sư cần tiêu hao, tu luyện bao nhiêu tu vi mới có thể đạt tới trình độ này? Có thể vẽ được mười trang phù có tới hơn chín trang xác suất.

Vi Liên nhìn Đường Tiêu.

- Bao lâu?

- Ta không nhớ rõ mấy đời mấy bao lâu cộng lại...bao lâu không ngủ được. Nửa thời gian ta đều dùng vẽ phù, những trang bùa bỏ đi, ít nhất cũng tới mấy tỷ trang, bút dùng hỏng có tới mấy tỷ cái. Đương nhiên, hiện tại công lực vẽ tranh của ta, cũng chỉ là khôi phục lại được một phần ngàn so với trước. Một tên phù sư ít nhất cũng phải dùng một vạn năm mới có thể vẽ được.

Vi Liên thần sắc kiêu ngạo, nhưng trong lòng nàng lại lẩm bẩm:

- Mấy đời mấy kiếp vẽ phù của ta, một nửa là vẽ cho người, người giết ta sao? Người cam lòng giết ta sao?

Người vĩnh viễn cần ta, cho dù là quá khứ hay hiện tại, hay là tương lai. Mặc dù trong lòng người ta không quan trọng gì.

- Vẽ phù khó như thế sao?

Đường Tiêu dường như không quá tin tưởng lời nói của Vi Liên. Hẳn cho rằng trang phù sau năm lần vẽ có thể sử dụng thành công là đã có tiến bộ một bước rồi.

- Một người mới học vẽ, vừa bắt đầu vẽ một trăm tờ phù có thể không có một tờ dùng được. Tư chất kém cho dù có vẽ mấy ngàn cái cũng chưa chắc có thể thành công được một cái.

- Giấy phù vẽ bỏ gần vạn trang rồi, xác suất thành công mới có thể tăng lên một chút, không có tiền thì không nuôi nổi phù sư. Chỉ có bằng qua đại đế quốc Bí Cảnh mới có thể đủ nguyên liệu để cho ta tiêu hao...

403. Chương 403: Bằng Qua Bí Cảnh.

Sát Vương

Chương 403: Bằng qua bí cảnh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Bằng qua đại đế quốc Bí Cảnh?

Đường Tiêu trong lòng chột rung mình.

Trong mỗi nháy mắt, Đường Tiêu thậm chí còn có chút ngây dại, nhớ rõ lúc mới đến đảo Áo Bì, chí hướng của hắn là tấn công dành lấy Cửu Châu, trở thành hoàng đế Cửu Châu đại lục. Chưa từng nghĩ rằng, đối với Vi Liên đã từng bằng qua đại đế quốc Bí Cảnh, vị hoàng đế của Cửu Châu đại lục như hắn còn không bằng con chó.

Vi Liên mỉm cười, cũng chẳng phải vì đề tài lúc nãy nói quá nhiều, lá bùa trong tay phiêu dật như bay, rất nhanh liền vẽ một tờ phù cầu lửa đem đến trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu vội vàng thu thần kiếm, nhận lấy phù cầu lửa của Vi Liên truyền cho so sánh với phù cầu lửa hần vẽ. Lúc trước hần so sánh phù huyền băng tiến của Vi Liên với phù cầu lửa của hần vì không giống nhau nên nhìn ra được sự khác biệt. Bây giờ nhìn phù cầu lửa chính thống của Vi Liên vẽ, hần mới phát hiện ra rằng phù cầu chiếu của mình giống như gà bới. Chênh lệch ở giữa so sánh như đại sư nghệ thuật với một tên tiểu tử tự ý vẽ trên đường.

Thủ một chút, quả nhiên phù cầu lửa này dùng rất tốt, năm âm phù niệm xong, lá bùa biến thành tro bụi. Vừa “bằng” một cái đâm vào bức tường đá đối diện, đã đốt tường đá thành đồng. Đường Tiêu không thể không bỏ một viên linh thạch nữa, bổ sung vào tờ phù cho Vi Liên vừa đốt thành đồng kia.

- Một viên linh thạch đổi lấy một phù cầu lửa sao?

Đường Tiêu đã triệt để từ bỏ ý định vẽ phù cầu lửa, suy nghĩ mua phù từ chỗ Vi Liên dùng.

- Ủ, đây là ta giá ta giúp người vẽ, nếu như người hợp tác với ta cùng vẽ, một viên linh thạch có thể đổi cho người ba tờ phù cầu lửa.

Vi Liên lại khôi phục thần sắc cười hì hì.

Tuy cảm thấy rằng hiện tại Vi Liên giống như làm thịt một con dê lớn, nhưng Đường Tiêu không có cách nào, có việc cầu người thì chỉ có thể làm như vậy.

- Hợp tác thế nào?

Đường Tiêu hỏi Vi Liên, lúc trước một viên linh thạch chỉ có thể đổi được một tờ phù cầu lửa, bây giờ một viên linh thạch có thể đổi được ba tờ phù cầu lửa, ít nhất cũng khiến cho trong lòng hần dễ nghĩ hơn một chút.

- Rất đơn giản, người hãy cứ dựa theo quá trình vẽ phù lúc này, nhưng ta sẽ bắt lấy phù mà người nhập trong giấy, bùa hồng và phí tổn giấy mực chúng ta sẽ gánh chịu một nửa.

Vi Liên rất nhanh trả lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng không được lựa chọn, chỉ phải móc ra mấy viên linh thạch dựa theo những gì Vi Liên nói vẽ phù cầu lửa lại từ đầu.

Rất nhanh Đường Tiêu liền hận đến cắn răng, hần cảm giác lúc vẽ phù, Vi Liên cũng không có xuất ra lực gì, tất cả các trận pháp đều là do hần đánh, tiêu hao năng lực cũng là nội lực của Đường Tiêu. Mà Vi Liên này chỉ dùng lực tinh xảo mà khống chế tay của hần, nói một chút tinh vi thôi nhưng vẽ ra những lá bùa này, Đường Tiêu thà bỏ linh thạch ra mua còn hơn.

Mười cái về sau thành công, Đường Tiêu cảm thấy hần đã biết sử dụng lực như thế nào, vì vậy không cam lòng quyết định vẽ ra phù cầu lửa của mình, kết quả... may mắn lần này hần phản ứng rất nhanh, thiếu chút nữa bị đốt cho hết mặt mày đầy bụi đất.

- Ấy, người rất có thiên phú, chỉ cần phế bỏ đi mấy trăm giấy phù, chắc chắn người sẽ thành công được một tờ, luyện một năm sau, vẽ một trăm tờ thành công một tờ sẽ không có vấn đề gì.

Vi Liên không để mất thời cơ, tán dương Đường Tiêu.

Đường Tiêu đã chấp nhận số mệnh rồi, lá bùa này vẫn là nên cùng vẽ với Vi Liên. Ai bảo cô ta nắm được kỹ thuật cốt lõi này? Kỹ thuật cốt lõi này kiếm được bao tiền, cấp thấp cũng có thể tạo nên một chút lợi nhuận dựa vào mồ hôi và máu của nhà xưởng, ở thế giới nào cũng giống như vậy.

- Ta đây còn có truyền âm phù, chích hỏa phù, hỏa tường phù, ẩn thân phù, thuần di phù rất nhiều loại phù. Giá cả không giống nhau, hoan nghênh đến chọn mua.

Vi Liên lấy ra một đồng bùa lớn, dụ dỗ linh thạch của Đường Tiêu.

- Giá cả thế nào?

Đường Tiêu nhìn những lá bùa này thực sự không để mắt đến, không thể không nhận sự dụ dỗ “một viên linh thạch đổi một tờ truyền âm phù, hai tờ chích hỏa phù, bốn tờ hỏa tường phù, bốn tờ ẩn thân phù, tám tờ thuần di phù”.

- Bà mẹ nó! Muốn ăn cướp à?
- Ưu đãi cho người rồi đó! Người khác muốn mua ta còn không bán đây...
-
- Linh thạch hết rồi, lấy đồ vật đổi được không?
- Còn xem đồ vật đó ta có thích hay không.

Hôm nay Đường Tiêu từ trong phòng Vi Liên ra, túi dự trữ đã trống mất một nửa rồi, thay vào đó là một xếp giấy bên trong.

- Trời xanh ơi! Nghèo chết mất! Xem rat a phải đi ra ngoài ăn cướp linh thạch mới được.

Đường Tiêu phát ra một câu cảm thán. Lần đầu tiên trên Huyền Vũ đại lục hắn cảm thấy mình thiếu tiền tiêu.

Nhưng uy lực của thuật cầu lửa khiến cho Đường Tiêu tin tưởng càng lớn. Cái này không hẳn là thêm thủ đoạn dịch lại đối thủ trong trận đấu, hơn nữa thuật cầu lửa thì triển năng lực uy lực cũng sẽ từ từ mà tăng lên. Hơn nữa sẽ không ngừng tăng lên pháp thuật tu vi.

Áo Bì lão ma mấy ngày nay bất tỉnh, Đường Tiêu ngoại trừ luyện cầu lửa ra, vãngdang dùng những thuốc trước đây chưa dùng đến tiếp tục tập hợp dịch thuốc, dự trữ vào trong hồ lô, chờ đợi sau khi Áo Bì lão ma tỉnh lại sẽ luyện chế âm đan cho hắn.

Suy nghĩ phong phú xong, tìm Áo Bì lão ma dùng ý niệm có thể khiến cho thần hồn trong thời gian ngắn có thể trở về đảo Áo Bì, tu vi tăng trưởng. Cũng ý nghĩa vào tương lai sẽ có một ngày lại tiến vào Thiên Nguyên, để cho cỗ thân thể này có thể toàn vẹn mà trở về đảo Áo Bì.

Hiện tại Đường Tiêu ngoài lúc ở bên ngoài thu thập dịch âm dược, còn có thể thuận tiện vào nhà mấy gia đình giàu có cướp lấy không ít tiền bạc tài sản.

Đương nhiên, những tiền bạc tài sản này cuối cùng đều đổi thành linh thạch, đi đến chỗ Vi Liên, sau đó lại đổi thành lá bùa cho Đường Tiêu. Lá bùa dự trữ trong túi hắn bây giờ càng ngày càng phong phú rồi.

Nửa tháng sau, Áo Bì lão ma mới tỉnh dậy, kinh ngạc phát hiện ra trong hồ lô của Đường Tiêu cất giữ rất nhiều dịch âm dược, đủ để luyện mấy trăm âm đan rồi.

- Anh bạn, người làm việc rất có nghị lực, Áo Bì lão ma rất sung sướng.

Áo Bì lão ma khen Đường Tiêu một câu.

- Vì để được mạnh hơn, vì sớm được trở về đảo Áo Bì.

Đường Tiêu lạnh nhạt trả lời Áo Bì lão ma.

Thanks

404. Chương 404: Phân Thân.

Sát Vương

Chương 404: Phân thân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Lão ma sẽ hết sức giúp cậu.

Lão ma gật đầu với Đường Tiêu, sau đó lại hỏi Đường Tiêu một chút tình hình trên đảo, nghe nói thân thể Đường Tiêu vẫn còn, lão ma thể hiện chúc mừng với hắn.

- Khi người thoát thai hoàn cốt thành công rồi, có thể nắm giữ được ý niệm càng lớn, nói không chừng có thể giúp lão ma mở cửa Bí Cảnh lớn hơn một chút. Cho thần hồn bị phân ra của người quay lại, quay trở về đảo Áo Bì trước kia, để cho thân thể tu luyện của người phân thân.

Áo Bì lão ma nói với Đường Tiêu một tin tốt.

- Phân thân?

Đường Tiêu nghe Áo Bì lão ma nói xong, vui mừng quá đổi.

- Không nhất định có thể thành công, người bây giờ không nên ôm hy vọng quá lớn, hoàn thành việc đổi thoát thai hoàn cốt rồi nói.

Thuật phân thân Áo Bì lão ma nói đến đó, bất luận là Đường Tiêu hỏi thăm thể nào cũng không chịu nói thêm gì, mà xuất ra được vào đỉnh bắt đầu luyện âm đan. Hiện tại Đường Tiêu cũng có thể sử dụng Vân Triện chi lực hỗ trợ Áo Bì lão ma luyện chế, tốc độ luyện âm đan nhanh hơn.

- Lão ma bao lâu ông mới có thể mở được một cánh cửa của Bí Cảnh? Ta còn muốn quay về bên kia xem xem.

Đường Tiêu vẫn không nhịn nổi bèn nói ra chuyện này, hắn đã đồng ý với Dực Thai công chúa, ít nhất một năm sẽ quay trở về thăm nàng một lần.

- Không phải người đã trở về sao? Còn về làm gì? Hơn nữa về như thế có ý nghĩa gì? Không bằng chuyên tâm giúp ta luyện thoát thai hoàn cốt, luyện thuật phân thân mới được coi là chính đạo.

Áo Bì lão ma nói với Đường Tiêu vài lời.

Đường Tiêu cúi đầu, không nói gì nữa, hắn biết chuyện giữa hắn và Dực Thai công chúa, Áo Bì lão ma nhất định sẽ không hiểu được.

Nhưng vì lời nói của Áo Bì lão ma, hiện tại Đường Tiêu xác định mục tiêu phấn đấu sắp tới của hắn... thoát thai hoàn cốt.

Thoát thai hoàn cốt xong, phân ra thần hồn có thể quay trở lại đảo Áo Bì, một lần nữa thân thể vận chuyển, tin chắc rằng dưới sự trợ giúp của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thần hồn thân kia nhất định có thể hồi phục thân thể già yếu, sau đó chân hưng lại đảo Áo Bì.

Nếu quả thật như thế, thân thể Tôn Văn có thể trở về không sao cả, hơn nữa chính mình còn thêm một mạng ở Huyền Vũ đại lục, giống như là một thân phận vậy.

Mục tiêu xác định, cố gắng giúp đỡ! Cố gắng! Cố gắng nữa! Sớm thoát thai hoàn cốt, tiến vào Địa Nguyên cấp bốn.

Trong thời gian nửa tháng này, Tinh Vũ Tông rất yên tĩnh, không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Từ sau lần giao dịch đó, Vi Liên giống như đột nhiên biến mất vậy, cửa phòng vẫn khóa chặt. Nhưng Đường Tiêu cũng không đi điều tra vì sao cô ta biến mất.

Lại nửa tháng trôi qua, dưới tác dụng của tu luyện thuật cầu lửa cùng và nuốt tinh hồn, bên trong cơ thể Đường Tiêu lại thoát ra một đạo Vân Triện Địa Nguyên cấp ba. Hắn dĩ nhiên đã có được bốn đạo Vân Triện chi lực.

Hơn nữa nuốt từng hạt hồn tinh, hắn có cảm giác càng ngày càng mạnh đến mức sắp đột phá, sẽ là một lần nhảy vọt về chất, hoàn thành thoát thai hoàn cốt, thực sự trở thành một cường giả Địa Nguyên cấp bốn. Ở Huyền Vũ đại lục sẽ là kiếm thánh tồn tại.

Càng quan trọng hơn, là sẽ có thể mở ra cánh cửa Bí Cảnh, đem thần hồn truyền qua, chính thức quay trở về đảo Áo Bì sống lại.

Địa Nguyên cấp bốn thời kỳ đầu, võ giả bình thường sẽ có được năm đạo Vân Triện chi lực. Nhưng Đường Tiêu chỉ là tu vi gần kề Địa Nguyên cấp ba đã có được bốn đạo Vân Triện chi lực. Hiện tại hắn ngoại trừ

phương diện tổ chất thân thể hẳn so với võ giả thoát thai hoàn cốt cần phải kém hơn một chút ra, thực lực trên cơ thể hoàn toàn có thể cùng đấu một trận với võ giả Địa Nguyên cấp bốn thời kỳ đầu. Chênh lệch của Địa Nguyên cấp 3 và Địa Nguyên cấp chủ yếu thể hiện ở Vân Triện chi lực. Võ giả thoát thai hoàn cốt hoàn toàn sẽ tự động có được năm đạo Vân Triện chi lực, giống như Đường Tiêu vậy. Ở Địa Nguyên cấp ba đã có được bốn đạo Vân Triện chi lực vô cùng hiếm thấy. Cho dù là nổi bật trong những võ giả bình thường, như Lâm Quý vào thời điểm Địa Nguyên cấp hai cũng mới chỉ có sáu đạo Phù Triện chi lực thôi.

Mặt khác Địa Nguyên cấp ba tiến vào cấp bốn, quá trình thoát thai hoàn cốt sẽ khiến cho trong thân thể võ giả xảy ra lột xác năm đến mười phần trăm huyết mạch. Từ đó để đạt được tỷ lệ phần trăm mạnh lên như nhau. Nhưng loại mạnh lên này chính là biến chất nội tạng thêm kiên cố, gân mạch cơ bắp sẽ càng thêm rắn chắc, huyết dịch trong xương tủy sẽ càng thêm dày dặn.

Đương nhiên Địa Nguyên cấp về sau, luyện da trúc trước, rửa máu thay tủy cũng là một phần của thoát thai hoàn cốt, mà thoát thai hoàn cốt chính là một quá trình biến đổi từ lượng đến chất.

Cũng có một vài người, bởi vì nguyên nhân toàn bộ công pháp rèn luyện, trong thời điểm thoát thai hoàn cốt, lợi dụng một vật nào đó và gân cốt mạch máu của một con yêu thú vừa mới chết xong, để cho bộ phận trên cơ thể dung hợp với hồn xác của yêu thú, trong thời điểm thoát thai hoàn cốt sẽ vượt qua các võ giả bình thường, có thể đạt tới từ năm đến hai mươi năm công lực thay đổi.

Như vậy một cách thoát thai hoàn cốt tiến vào Địa Nguyên cấp bốn, tổ chất cơ thể sẽ xảy ra sự nhảy vọt về chất. Ví dụ như khung xương mạnh hơn so với người bình thường. Đan điền kinh mạch dung nạp nội lực cũng vượt qua người bình thường, huyết tủy trong cơ thể cũng vượt qua người bình thường vân vân. Đương nhiên lợi dụng các loại thuốc và cơ thể của yêu thú mới chết cũng rất nguy hiểm, không cẩn thận rất có thể bị yêu thú vừa mới chết đoạt xá, chiếm lấy thân thể sau khi thoát thai hoàn cốt.

Lợi dụng yêu thú vừa mới chết để thoát thai hoàn cốt, có một điểm mâu thuẫn. Nếu như lựa chọn yêu thú quá yếu, phương thức thoát thai hoàn cốt sẽ mất đi ý nghĩa, nếu như lựa chọn yêu thú quá mạnh thì sẽ có thể bị đoạt xá. Còn một điều là tu vi sau khi đạt tới, thoát thai hoàn cốt xảy ra sẽ không hề có dấu hiệu trước. Việc chuẩn bị máu và cơ thể của yêu thú cũng không thể lúc nào cũng bên cạnh, một khi thời gian yêu thú chết quá một nửa nén hương thì cũng không dùng được.

Cho nên đại bộ phận các võ giả khi tiến hành thoát thai hoàn cốt, phần lớn phải theo như công pháp tu luyện bình thường, người mạo hiểm sử dụng thuốc và lợi dụng thân thể của yêu thú rất ít.

Đường Tiêu cũng không cần nhắc lợi dụng cơ thể của yêu thú hoàn thành chuyện thoát thai hoàn cốt. Hắn cảm giác mình không cần phải mạo hiểm như vậy, một khi thoát thai hoàn cốt thành công, thần hồn trở lại đảo Áo Bì, dưới sự trợ giúp của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thân thể mạnh mẽ lên an toàn hơn, tuyệt đối so với dùng cơ thể yêu thú tăng lên năm đến mười phần mạnh hơn rất nhiều.

Thanks

405. Chương 405: Vi Liên Cùng Đi.

Sát Vương

Chương 405: Vi Liên cùng đi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Từ khi đi vào thân thể của Tôn Văn, Đường Tiêu biến thành một người trạng thái Nhân Nguyên tam cấp, ngay cả một đạo Phù Triện cũng không có. Đến bây giờ đạt được Địa Nguyên tam cấp bốn đạo Vân Triện. Trong quá trình này vốn dĩ không có thuyết bình cảnh gì, nguyên nhân là thần hồn của hắn đã sớm vượt đột phá qua những bình cảnh này.

Nhưng mà, thoát thai hoàn cốt thì không được, đây mới là một bình cảnh mới.

Một buổi tối nửa tháng sau, Đường Tiêu vô cùng buồn rầu, vô công tu vi đột phá, tâm tình của hắn càng thêm cấp bách, càng không có cách nào hoàn thành. Cảm giác trước một tháng thoát thai hoàn cốt, dường như tùy từng thời điểm đều có thể xảy ra, nhưng vẫn chưa thấy xảy ra.

Trái lại tâm tình càng thêm cấp bách, lại càng khó đột phá bình cảnh, cái này giống như một vòng tuần hoàn ác tính. Lần đầu tiên Đường Tiêu cảm giác được mình không thể điều khiển được tình cảm của mình. Có lẽ là vì quá mong muốn hoàn thành thoát thai hoàn cốt, quá mong sớm trở về đảo Áo Bỉ.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, trời quang không mây. Đường Tiêu quen hướng lên bầu trời ngắm sao định phương hướng. Bỗng nhiên lúc đó hắn kinh ngạc phát hiện ra, những văn tự cổ trên bầu trời đen sâu kia rõ ràng là bảy vị biến thành sáu vị, thiếu đi mất một vị.

Nhớ rõ kết quả nghiên cứu cùng với Áo Bỉ lão ma lúc trước, quả là hôm đó bảy vị văn tự cổ trên trời biến thành sáu vị một ngày sau đó. Sau mười ngày nữa ngược lại sẽ là kết thúc.

Mười một ngày sau, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu trong lòng có một dự cảm không tốt, một cái gì bị vỡ vụn giữa hư không, một xã hội loài người bị tê liệt triệt để. Một đại quân hồn thi tấn công đại lục tàn sát bừa bãi. Thân là một kẻ thống trị cấp một thiên giới Bí Cảnh, sẽ đưa ra quyết định gì?

Có lẽ trong mắt bọn chúng, Huyền Vũ đại lục giống như là cơ quan ung thư vậy, nếu như không thể trị hết thì nhất định phải cắt bỏ. Có thể tưởng tượng, so với đoàn quân hồn thi trên Huyền Vũ đại lục vẫn còn một chút mạnh hơn so với thần hồn, sống nhờ vào thân thể bên ngoài, che giấu tu vi bên trong trở thành tai họa ngầm trong tương lai của thế giới.

Những đoàn hồn thi gửi thân này, xen lẫn bên trong loài người, giống như tế bào ung thư hỗn tạp trong những tế bào bình thường, lại khiến cho thiên giới bắt đầu khó giải quyết. Người đã không có cách nào cắt bỏ nó vì vậy chỉ có thể được chọn một cái.

Hủy diệt toàn bộ.

Thời gian đảo lại kết thúc rất csot hể cũng là ngày hủy diệt toàn bộ Huyền Vũ đại lục Bí Cảnh.

Võ giả Tinh Vũ Tông đạt tới tu vi kiếm thánh trở lên, vì sao biến mất tập thể. Đường Tiêu suy đoán ra rất có thể có quan hệ với sự hủy diệt sắp tới của Bí Cảnh. Những người này đều là người tinh anh ở Huyền Vũ đại lục, thiên giới nhất định sẽ tiến hành một trận đặc thù với bọn họ, kiểm tra sức khỏe. Xác nhận bọn họ không hề bị hồn thi chiếm giữ thân thể, sau đó dùng một lý do nào đó sớm đưa họ đi, những đệ tử bình thường ở lại chờ chết.

Nhưng mà những tông phái khác lớn hơn so với Tinh Vũ Tông, ví dụ như Tinh Hoàng Tông cùng với một vài đại tông phái khác còn lưu lại vài tên kiếm thánh. Rất có thể những kiếm thánh này bình thường bắt hòa với những người cao hơn ở trong tông phái, bởi vậy nên mới bị vứt bỏ ở chỗ này.

Nếu là như vậy, Đường Tiêu nhất định phải sớm có dự định, trước khi toàn bộ Bí Cảnh có thể bị hủy diệt, Đường Tiêu cảm giác mình có thể may mắn thoát khỏi. Một khi toàn bộ Bí Cảnh bị hủy diệt, toàn bộ Bí Cảnh sẽ biến thành vô số mảnh vỡ hỗn độn trong hắc ám hư không quét sạch người tấn công thành tro bụi tiêu tán phía dưới. Như vậy Đường Tiêu cho dù thần hồn bất diệt cũng lại một lần nữa lưu lạc trong hắc ám hư không, làm một trong những oan hồn đáng thương.

Nếu như thế, muốn cứu Bạc Hà trở về coi như là nói suông. Bạc Hà từng vì cứu hắn rời khỏi hắc ám hư không mà tất cả những hy sinh đều phôi phôi.

Không có người bên ngoài xé rách được hư không, Đường Tiêu cảm giác mình muốn ra khỏi hắc ám hư không là chuyện không thể nào.

Lại một lần nữa lâm vào hắc ám hư không, Đường Tiêu cảm giác mình sẽ không còn dũng khí để kiên trì nữa rồi.

Chỉ còn mười ngày, mình nên cứu như thế nào đây?

Đánh tiếc vẫn chưa vượt qua được Địa Nguyên cấp bốn, nếu không truyền ra một tia thần hồn trở lại đảo Áo Bì. Thân thể này cho dù là bị hủy diệt, còn có thân thể kia tồn tại, mình cũng không phải lưu lạc hắc ám hư không lần nữa.

Cùng với Áo Bì lão ma trong hồ lô đếm ngược thời gian, Áo Bì lão ma đoán Đường Tiêu cũng không khác nhiều, có thể là vì đếm ngược lúc Huyền Vũ đại lục bị hủy diệt. Nếu như trong vòng mười ngày không tìm được cách rời khỏi đây, thậm chí sẽ lại một lần nữa lưu lạc vào hắc ám hư không.

Chỉ là, với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, Áo Bì lão ma cũng không đề nghị gì hắn, càng không có cách nào để hắn rời khỏi Huyền Vũ đại lục đến Bí Cảnh khác tránh vận mệnh hủy diệt.

Đường Tiêu quyết định ngày mai lúc hừng đông, rời khỏi núi Tinh Võ, đi ra ngoài tìm hiểm một chút tin tức. Bất luận thế nào ngồi chờ chết cũng không phải phong cách của hắn, hơn nữa công tác chuẩn bị tiến vào Địa Nguyên cấp bốn đều đã chuẩn bị cả rồi, chỉ thiếu một cơ hội đột phá, nói không chừng đi ra ngoài lúc nào đó lại đột phá ngoài ý muốn.

Triệu Thanh, Dương Tĩnh, Đường Tiêu tuy rằng không muốn buông bỏ họ, nhưng bây giờ sao có thể? Đường Tiêu không có khả năng đem theo các nàng chu du bên ngoài.

Nếu như, có thể sớm điều tra sau mười ngày đếm ngược chấm dứt, sẽ xảy ra chuyện gì còn có thể mang bọn họ theo. Đường Tiêu nhất định sẽ tận lực mang theo bọn họ, tất cả mọi người trong viện, có thể mang đi bao nhiêu người thì sẽ mang đi bấy nhiêu.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, trời vừa mới sáng lên, khi Đường Tiêu đã thu xếp hành trang chuẩn bị mở cửa ra, phát hiện Vi Liên đang ôm một thanh kiếm, khoanh chân ngồi trong sân, nhìn về phía căn phòng Đường Tiêu.

- Người tìm ta?

- Sắp ra ngoài à? Ta đi cùng với.

Vi Liên đứng dậy.

- Làm sao người biết?

- Còn có mười ngày.

Vi Liên chỉ tay lên bầu trời.

Đường Tiêu đột nhiên khiêm tốn, liền kéo Vi Liên vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại. đọc truyện mới nhất tại .

- Người cũng biết những điều đó?

Đường Tiêu khoảng cách gần nhìn khinh bỉ Vi Liên.

Thanks

406. Chương 406: Đại Quân Hồn Thi

Sát Vương

Chương 406: Đại quân hồn thi

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Một lượng lớn đoàn hồn thi bỏ trốn vào hư không tiến vào Huyền Vũ đại lục. Hiện tại Huyền Vũ đại lục ở Bí Cảnh một màn hỗn loạn. Từ khi một vị thủ hộ sứ to gan lớn mật phá vỡ hư không cứu chúng ta khỏi Bí Cảnh, cục diện đã không thể khống chế, thiên giới đã phong tỏa toàn bộ Bí Cảnh, những tài nguyên có thể sử dụng của Huyền Vũ đại lục đang bị vận chuyển đi. Mười ngày sau, Huyền Vũ đại lục mất đi toàn bộ các giá trị lợi dụng, chính thức bị phá hủy.

Đường Tiêu nhíu mày, những lời của Vi Liên với những phán đoán trước đó của hắn không khác nhau lắm.

- Sư phụ, sư bá và các sư tổ của các kiếm thánh các cấp trở lên ở Tinh Vũ Tông, thật ra không phải đi tu sửa vết nứt gì trong không gian mà là tranh nhau vé trốn khỏi Bí Cảnh.

Vi Liên nói tiếp.

- Vé gì?

- Một cái lệnh bài thông hành đặc chế, dựa vào nó có thể thông qua màn sáng cấm chế qua Thành Huyền Vũ. Trong một trận truyền cổ, có thể đem người bình thường truyền đến từ Bí Cảnh này đến một Bí Cảnh khác gần đó nhất, cũng là hy vọng duy nhất có thể giúp chúng ta thoát khỏi trận hủy diệt này, rời khỏi Bí Cảnh. Với tu vi hiện tại của chúng ta rất khó cướp được lệnh bài. Nhưng nếu không cướp lấy thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Ta cảm thấy thực lực của ta và người liên thủ lại có thể có một tia hy vọng nắm được lệnh bài.

- Làm sao người biết được những thông tin này?

Đường Tiêu nheo mắt lại.

- Ra ngoài bận cả tháng nay, nếu như ngay cả tình báo chuyện sinh tử của mình mà cũng làm không tốt thì quá thất bại đó.

Vi Liên đắc ý vênh cái mũi lên.

- Vì sao lại tìm ta liên thủ cùng người?

Đường Tiêu hỏi tiếp.

- Trí tuệ của người, dũng khí, không phải chỉ cứu mạng chúng ta một lần, ta cũng không muốn đem tính mạng của mình đặt vào người không quen biết.

Vi Liên nhìn Đường Tiêu từ trên xuống dưới, trả lời rất dứt khoát nguyên nhân khác nàng không muốn nói ra.

- Đừng có nói điều, nói lí do thật sự đi.

Đường Tiêu lắc đầu, cảm giác bị người khác khen ngợi không tệ, nhưng mà hắn không vì những điều này mà đầu óc mơ hồ.

- Bởi vì người mạnh mẽ, một khi chúng ta cướp được lệnh bài thông hành từ tay người khác mà không thể giết chết được đối phương, có thể để người phát động niệm lực xóa đi thần thức lệnh bài đi, yểm cái này cũng có thể chứ?

Vi Liên cười cười.

Đường Tiêu cũng không dây dưa vấn đề này nữa, tuy rằng hắn không thể tùy ý phát huy uy lực của niệm ý, nhưng chuyện sử dụng ý niệm xóa đi thần thức cũng không lo lắng sẽ dẫn tới phát bạo thể.

- Người có nghĩ những hồn thi đoạt xá giống như chúng ta, cho dù lấy được lệnh bài thông hành cũng rất có thể không có cách nào tiến vào màn sáng cấm chế của Thành Huyền Vũ không?

Đường Tiêu nhắc nhở Vi Liên một câu.

- Nhưng không có lệnh bài thông hành chúng ta nhất định không có cách nào đi vào màn sáng cấm chế.

Vi Liên trả lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu không lên tiếng “ vượt ngục đào phạm” thoát ra lao ngục trở về, bên ngoài thiên la địa võng vẫn đang chờ, những ngày bình yên vô sự cũng không có nghĩa là đã tìm được con đường an toàn rời khỏi Bí Cảnh này, mới có thể có tự do thật sự. Tất cả mới là khảo nghiệm lớn nhất thoát ra khỏi hắc ám hư không.

Nếu như những gì Vi Liên nói, có được lệnh bài thông hành không nhất định là có thể rời đi được, nhưng không có lệnh bài thông hành nhất định không thể rời khỏi đây. Bởi vậy nhất định phải nắm được lệnh bài thông hành rồi nói sau.

- Vừa rồi lúc ta trở về, có một hồn thi đang giết đại quân, tốc độ tiến lên của bọn chúng không nhanh nhưng hai ngày sau đó nhất định sẽ qua Tinh Võ sơn. Cho dù Bí Cảnh không bị hủy diệt, Tinh Vũ Tông trong hai ngày nữa nhất định cũng sẽ bị hủy diệt.

Vi Liên lại nói một hồi với Đường Tiêu.

- Đại quân hồn thi.

Đường Tiêu giống như hít một hơi lạnh.

- Cùng mong cướp được lệnh bài thông hành còn có mấy người bạn bè mà những ngày chu du vừa rồi ta kết giao được, thực lực không kém chúng ta mấy, từng người có sở trường riêng. Lúc cướp lệnh bài có thể sẽ cần dùng đến, người không ngại có thể cùng một đội với bọn họ?

Vi Liên hỏi tiếp, Đường Tiêu nhìn thoáng qua nàng một phát, nàng đối với chuyện đại quân hồn thi hủy diệt Tinh Vũ Tông cũng không có nhiều cảm giác, chỉ là buột miệng nói ra với Đường Tiêu.

- Không vấn đề, nhưng nếu như ta xem xét thấy người che giấu ta điều gì, hoặc là ta cảm giác có chỗ nào không đúng, ta sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Đường Tiêu cũng không sao cả, khi còn là sát thủ ở kiếp trước, hắn cũng thường xuyên phải cùng một tổ với những người xa lạ, chỉ cần mình cẩn thận một chút, đừng đơn giản đem những gì đằng sau phó thác cho hắn là được rồi.

- Được thôi, ta nghĩ chúng ta đã thỏa đàm xong rồi, bây giờ chúng ta sẽ tiến đến trước núi Huyền Vũ , màn sáng cấm chế bao phủ toàn bộ thành Huyền Vũ . Nếu trận truyền đi ở ngay tại cung cấm của đại đế trong thành Huyền Vũ , ta và người trước khi tiến vào trong núi Huyền Vũ cần phải có được hai tấm lệnh bài. Hiện tại chậm trễ mỗi phút, hy vọng của chúng ta có thể rời sống sót rời khỏi đây sẽ giảm đi một phút.

Sắc mặt Vi Liên trở nên nghiêm túc.

- Với tốc độ của ta, đi qua núi Huyền Vũ cần mấy ngày?

Đường Tiêu hỏi Vi Liên.

- Khoảng hai ngày

- Cũng là nếu như ta mang theo những người trong viện đi, khả năng cần chín ngày mới được.

Đường Tiêu tính toán một chút.

- Mang bọn họ đi sao? Người cho rằng lệnh bài truyền trận dễ cầm được lắm sao? Muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu sao? Hay là người cho rằng ngày cuối cùng chúng ta có thể cướp lấy lệnh bài? Thời gian kéo dài càng lâu, số lượng lệnh bài cướp được sẽ càng ít, rất có thể sau chín ngày chúng ta đến được đã không còn tấm lệnh bài nào để cướp lấy nữa.

Đường Tiêu suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ta mang người đi trước, nhưng sẽ gọi bọn họ cùng xuất phát, đến lúc đó ta sẽ cho người một tấm lệnh bài, cho người rời đi trước. Ta sẽ tiếp tục tìm thêm nhiều lệnh bài nữa, đến ngày cuối cùng thì đem bọn họ cùng rời đi.

Vi Liên rất kỳ quái nhìn Đường Tiêu:

- Không quả quyết, dây cà dây buộc lẽ mề, đó hình như không phải là phong cách của người...

- Ta nói người nhận lầm người rồi.

Đường Tiêu lắc đầu.

- Đứng nói nhiều nữa, hiện tại chậm trễ một phút hy vọng còn sống mà rời khỏi đây cũng sẽ chậm đi một phút. Đoạn đường này vô cùng nguy hiểm, khắp nơi đều là những hồn thi, thậm chí còn có những đại quân hồn thi. Với tu vi của bọn họ khi xảy ra chuyện bọn họ cũng không đi khỏi thành Huyền Vũ.

Vi Liên thở dài.

407. Chương 407: Gấp Gáp Rút Khỏi

Sát Vương

Chương 407: Gấp gấp rút khỏi

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Đây là chuyện của bọn họ, chắc chắn sẽ không chậm trễ đến lệnh bài của người.

Đường Tiêu ngữ khí rất lạnh đậm.

- Giao kết xong, người muốn làm gì thì nhanh đi, ta đợi người bên ngoài cửa núi đợi người.

Vi Liên không khuyên được Đường Tiêu, cũng không nói thêm gì, quay người đẩy cửa rời khỏi phòng Đường Tiêu.

- Người nên nghe theo lời cô ta, người của Tinh Vũ Tông, một người cũng không cứu đi được đâu.

Áo Bì lão ma vốn rất trầm mặc trong hồ lô dứa không nhin được bèn lên tiếng.

- Chuyện này không cần ông nhúng tay vào.

Đường Tiêu lạnh lùng trả lời Áo Bì lão ma.

- Ài...

Áo Bì lão ma thở dài, liền không nói thêm nữa.

Đẩy cửa phòng ra, trên bầu trời đột nhiên đổ mưa, Đường Tiêu chậm rãi đi vào trong sân, nhìn sân vườn yên tĩnh, nhìn về phía phòng Triệu Thanh, Dương Đình, trong lòng đột nhiên rất khó chịu.

Vừa rồi nói với Vi Liên, hẳn cùng Vi Liên hai ngày có thể đi được, đổi lại là Triệu Thanh và Dương Đình, ước chừng ít nhất phải một tháng mới đi qua được. Mà Đường Tiêu lại không thu được các nàng vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ, ngự kiếm hoặc là ngưng khí hóa điều mang các nàng đi, chân khí sẽ hao tổn nhiều. Dọc đường không nghỉ ngơi ít nhất cũng phải tám chín ngày.

Nhưng nếu không mang theo các nàng, lúc Bí Cảnh bị hủy diệt, các nàng nhất định chỉ có chết.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể cùng Vi Liên đi qua, nhưng lúc này các nàng cũng sắp bị đoàn quân hồn thi hủy diệt Tinh Vũ Tông. Lúc khởi hành xuất phát tiến về thành Huyền Vũ dùng lý do gì để cho các nàng cố gắng đi nhanh một chút. Đi đến đâu cũng được, chờ hẳn có được lệnh bài ở gần trận truyền sai đó quay lại xem có biện pháp nào tiếp nhận các nàng được.

Nếu như thời gian thật sự không đủ, chỉ có thể bỏ các nàng đi. Bí Cảnh, đối với Đường Tiêu mà nói trở lại đảo Áo Bì là quan trọng nhất.

Người luyện võ, nếu trong nội tâm phải không có ràng buộc gì, khi xử lý sự việc mới không bị phiền toái, thậm chí đưa cả tính mạng mình vào.

- Đại quân hồn thi đã đánh tới, chúng ta phải rời khỏi đây đã.

Đường Tiêu gọi tất cả mọi người trong viện đến phòng mình, thiết kế trận cách âm tuyên bố với bọn họ.

- Đại quân hồn thi?

Mọi người sắc mặt hoảng sợ.

- Những phi kiếm này là ta nhặt được ở thành Tứ Quý, bên trên đều in dấu thần trí của ta, các người cất giữ kỹ, không cho bất kỳ kẻ nào được biết, cũng không được bôi lên thần trí. Ta dựa vào những phi kiếm này mới có thể cảm nhận được phương vị của mọi người, đến lúc đó rất có thể chỉ cứu được những người này đi.

Đường Tiêu đưa cho bảy vị đồng môn trong viện một thanh kiếm, nhưng không phải cho bọn họ làm vũ khí mà là vì tình huống trong tương lai, để cho lúc hần tìm bọn họ dễ dàng hơn.

Mọi người tâm trạng bất an thu kiếm lại, cầm trên tay nhìn một chút rồi lại nhìn về phía Đường Tiêu.

- Nhớ kỹ, phi kiếm này nhất định không được để cho người ta cướp đi, cũng đừng cho người khác biết được thần thức của ta bên trong. Chỉ cần những thứ này bên người các người, các người liền có thể được an toàn.

Đường Tiêu dặn dò mọi người một lát, phi kiếm có lưu thần thức của hần hần đưa mọi người là phi kiếm vô cùng bình thường, bình thường sẽ không thu hút sự chú ý của người khác hay là ý nghĩ cướp đoạt.

Cho bọn họ phi kiếm cao cấp bọn họ cũng không biết sử dụng, ngược lại sẽ đem đến họa sát thân cho bọn họ.

- Vâng.

Mọi người khẽ gật đầu với Đường Tiêu.

- Dương Phàm, Vương Cường, Quách Trí, các người truyền hiệu lệnh của ta gọi tất cả các đệ tử đến sân trước đại điện, nói cho bọn họ biết đại quân hồn thi đã đánh tới, một phút đồng hồ không đi được, sống chết ra cũng không quản được.

Phi kiếm của Đường Tiêu phân phát xong, lập tức ban bố mệnh lệnh xuống dưới.

Kêu mọi người trong tông cùng đến một chỗ, chủ yếu là muốn lợi dụng bọn họ bảo vệ Triệu Thanh, Dương Đình an toàn. Đường Tiêu cầm được lệnh bài xong, cứu Triệu Thanh, Dương Đình là sự lựa chọn đầu tiên. Nếu như có thể cứu thêm mấy người nhất định cam đoan sẽ cứu mọi người trong viện. Về phần những người khác trong tông, Đường Tiêu cũng không có cảm tình gì với bọn họ, lợi dụng xong thì chỉ có thể bỏ rơi. (.

Đương nhiên nếu như không ảnh hưởng gì tới chuyện mang mọi người trong viện đi, còn có thể cứu thêm mấy người, Đường Tiêu cũng sẽ tận lực cứu bấy nhiêu người. Điều kiện tiên quyết là mọi người trong viện được cứu phải là người bỏ ra sức lực lớn bảo vệ bọn họ trong suốt quãng đường đi.

Nghe nói đại quân hồn thi đã kéo tới, tất cả mọi người trong viện lập tức bèn tụ tập đến sân trước đại điện. Không đến một phút, toàn bộ mấy trăm người trong Tinh Vũ Tông đã đến đông đủ. Bên trên huyền vũ đại lục, cả tông phái đến mấy vạn người, Tinh Vũ Tông chỉ có mấy trăm người chỉ có thể coi là tiểu tông phái.

Trước khi đại quân hồn thi chiếm đến, huyền vũ đại đế của huyền vũ đại lục thông báo xuống, pháp trị nghiêm minh, giữa các tông phái công khai luận võ, nhưng đấu riêng rất ít phát sinh, cho nên Tinh Vũ Tông tiểu tông phái mới có không gian sinh tồn, không đến mức bị các đại tông phái ngầm chiếm hoặc là hủy diệt.

- Đại quân hồn thi hùng mạnh như thế hướng giết chóc tới đây, trong hai ngày sẽ đến Tinh Vũ Tông. Rất nhiều nơi cũng đã bị rơi vào tay giặc, bây giờ chỉ có tòa đại lục bên trên, chỉ có thành huyền vũ của huyền vũ đại đế là nơi an toàn. Ta cùng với Vi Liên sư tỷ chuẩn bị mang mọi người di chuyển qua đây nếu muốn sống sót thì cùng đi với chúng ta. Không muốn đi chúng ta cũng không miễn cưỡng.

Đường Tiêu tuyên bố đồng dạng với mọi người.

Nghe nói đại quân hồn thi đã giết tới, không ai ngốc muốn tiếp tục ở lại tông, Đường Tiêu cho tất cả mọi người nửa canh giờ thu thập hành lý đến tập hợp ở đầu ngọn núi, quá hạn sẽ không đợi.

Tinh Vũ Tông trước mắt còn lại hơn một trăm đệ tử nội tông và hơn hai trăm đệ tử ngoại tông, tổng cộng hơn bốn trăm người ở chân núi. Đường Tiêu lắc đầu nhiều người đi như vậy. Trên đường đi ăn uống cũng

là vấn đề lớn. Nhưng Triệu Thanh và Dương Dĩnh rời khỏi ngọn núi xong, cũng chỉ có thể đi theo bọn họ đến một nơi an toàn hơn, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể đi một bước tính một bước.

,

408. Chương 408: Trung Niên Áo Xám.

Sát Vương

Chương 408: Trung niên áo xám.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Chuyện Đường Tiêu nói đại quân hồn thi chiếm lĩnh những nơi ở huyện vũ đại lực không phải là nói bậy. Tình hình bên ngoài rõ ràng là như vậy. Núi Tinh Võ là nơi vắng vẻ, thú hoang chiếm lĩnh, cho nên mới bảo toàn đến bây giờ không bị đại quân hồn thi công kích. Với thực lực của những người dám rời khỏi Tinh Vũ Tông này, có thể sống sót tiếp được không quả là khó nói. Nhưng nếu bọn họ ở lại Tinh Vũ Tông, chỉ sau hai ngày cũng khó thoát khỏi cái chết. Tất cả đều chỉ có thể trông vào vận mệnh của tạo hóa.

Đều sắp xếp mọi chuyện xuống, Đường Tiêu giao quyền chủ chốt cho đệ tử Hoàng Miện, để cho hắn dẫn đầu bốn trăm người xuất phát. Đường nhiên cũng dặn dò Hoàng Miện và những đệ tử chủ chốt để bọn họ bảo vệ Tôn Văn cùng mấy sư tỷ sư muội và sư huynh sư đệ trong viện an toàn.

Trải qua chuyện của Tinh Hoàng Tông sau đó, các đệ tử chủ chốt ở Tinh Vũ Tông đương nhiên không dám cãi lại mệnh lệnh của Đường Tiêu và Vi Liên. Hơn nữa bọn chúng cũng hiểu rằng nếu như Tôn Văn cùng với những người trong viện xảy ra chuyện gì, khẳng định cũng không có lý do cứu bọn họ, cho nên bọn họ nhất định sẽ ưu tiên bảo vệ những người này an toàn.

Đường Tiêu lại dặn dò Hoàng Miện một chút, lại để cho Hoàng Miện nhất định phải bố trí hai người của hắn trên đường đi ra kí hiệu. Có thể tránh đại quân hồn thi đi tuần qua và cứ điểm của bọn chúng. Đường Tiêu lại cùng hẹn với Hoàng Miện địa điểm gặp ngoài thành Huyền Vũ rồi với danh nghĩa dò đường đi cùng với Vi Liên rời đi.

Hơn bốn trăm người, rất nhiều người ngay cả mặt cũng không rửa, quần áo xộc xệch kinh hoàng công hành lý trên lưng trốn thoát khỏi tông, có một vài đệ tử còn nhỏ thậm chí vừa đi vừa khóc, thê thảm giống như một đám nạn dân chạy nạn. Đường Tiêu cười phi kiếm bay lên vòng quanh cả đội ngũ một vòng. Trước khi rời đi vẫn tìm những người trong viện kia.

Lần tách ra này, có lẽ ý như xa nhau mãi mãi, sinh tử cách biệt, cùng nói mấy câu với bọn họ đó rất có thể là những lời nói cuối cùng. Đường Tiêu cuối cùng không có cách nào đành phải để cho lòng mình lạnh lùng, ngay cả một lời từ biệt cũng không nói.

- Tôn sư huynh, đại quân hồn thi cách chúng ta còn xa không?

Triệu Thanh có chút kinh hoàng bất an nhìn Đường Tiêu, lúc trước hắn một mực chỉ huy mọi người, muốn tìm hắn nói chuyện một mình đều không được.

- Chỉ phải chạy đi nhanh thì sẽ thoát khỏi bọn chúng, yên tâm đi lúc không có ta ở đây những đệ tử quan trọng kia sẽ bảo vệ sự an toàn của các nàng.

Đường Tiêu an ủi Triệu Thanh rồi mới hướng các đệ tử tụ hợp lại.

Những lời này có chút lừa người, những đệ tử chủ chốt kia, một khi đối mặt với đại quân hồn thi tự bảo vệ mình cũng đã khó khăn chớ nói chi đến bảo vệ các nàng.

Thân phận của Đường Tiêu hiện tại thực sự rất khó nói lên lời với Triệu Thanh và Dương Dĩnh. Hắn vừa đến gần đội quân thì lại có một số đệ tử cũng muốn xúm lại hỏi hắn. Trong ánh mắt tất cả mọi người đều mong chờ hắn, phảng phất như hắn chính là chúa cứu thế của bọn họ vậy.

- Ta đi dò đường, rất nhanh sẽ quay lại đón các người.

Đường Tiêu nhìn về phía Triệu Thanh, lại nhìn Dương Dĩnh, sau đó là mỗi người trong viện.

- Cần thận, đợi huynh.

Tiểu Thanh cùng Dương Dĩnh cùng nói với Đường Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy sự hoảng sợ và lo lắng.

- Ta biết rồi, trên đường đi các nàng cũng chú ý an toàn hơn...

Đường Tiêu khẽ gật đầu, cẩn rằng một cái, đem Hồng Viêm phóng ra, dẫm chân lên rồi lập tức bay ra ngoài.

- Hiện tại rất nhiều nơi đều có hồn thi đi lang thang, cho dù chúng ta ra biển báo chúng ta thông qua an toàn, khi bọn chúng đến chưa hẳn là đã được an toàn rồi.

Vi Liên lúc phi hành, truyền âm ra nói với Đường Tiêu. Nàng không ngự phi kiếm, quanh người chẳng có gì. Cả người cứ như thế mà bay lên không trung.

- Làm hết sức mà thôi!

Đường Tiêu không muốn nhiều lời, tâm trạng hắn bây giờ không được tốt.

Vi Liên cũng phát hiện ta tâm trạng Đường Tiêu không tốt, vì vậy không nói gì nữa, hai người cứ im lặng như thế bay nhanh về phía trước. Ngẫu nhiên vứt bỏ trên mặt đất một ít biển dẫn đường, nhắc nhở phương hướng cho đội quân đằng sau.

Vượt qua khoảng cách nhất định với đội quân, Đường Tiêu cũng hiểu được rằng làm biển chỉ đường không phải ý nghĩa lớn. Nhưng hắn vẫn tiếp tục ném xuống một ít.

Hai ngày sau.

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

Vi Liên dường như có chút hồ đồ rồi.

- Cả nửa ngày rồi mà người cũng không biết đường.

Đường Tiêu có chút tức giận đánh đến.

- Yên tâm đi, ta nhất định có thể mang người đến thành Huyền Vũ, chủ yếu vừa rồi là ta đánh lệch với con đường chúng ta vừa đi...

- Phụ cận hình như có nguy hiểm.

Đường Tiêu nói nhỏ nhắc nhở Vi Liên.

- Ta cũng cảm nhận thấy...

Hai người đang nói chuyện thì một phi kiếm bỗng nhiên từ chỗ tối bay ra, mang theo sát khí vô cùng mãnh liệt xông đến Vi Liên. Đường Tiêu nhanh tay nhanh mắt. Hồng Viêm lập tức bay ra, lập tức mở chuôi kiếm.

- Hồng Viêm.

- Một trận gió lạ đánh úp lại, một người trung niên mặc áo màu xám chậm rãi rơi xuống trước mặt Đường Tiêu và Vi Liên. Nhìn thấy tu vi của Đường Tiêu và Vi Liên xong, nam tử này trong ánh mắt hiện ra sự cuồng nhiệt, dường như cảm thấy Hồng Viêm đã là vật trong túi hắn.

Vi Liên khẽ nâng bàn tay lên, một đạo ánh sáng lam sắc phóng đến chỗ người trung niên, người này khẽ biến sắc. Trong miệng nhớ kỹ khẩu quyết, ngón tay hắng hái vẽ về phía trước vài vòng, huyền băng tiến của Vi Liên lập tức tiến vào trong cái vòng đó, lập tức tiêu di vô hình.

Hồng Viêm trong tay Đường Tiêu lập tức ra tay lần nữa, một Trường Hà Lạc Nhật, kiếm cương màu huyết phóng quan mặt người nam tử trung niên. Ngón tay của nam tử trung niên lại vẽ lên lần nữa. Trường Hà Lạc Nhật huyết hồng kiếm cương của Đường Tiêu đã ở trong vòng tiêu di vô hình. Cùng lúc đó, phi kiếm bên người nam tử trung niên đột nhiên đâm về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của phi kiếm, vội vàng túm lấy Vi Liên lùi về phía sau, không ngờ được phi kiếm này tốc độ rất nhanh, thân kiếm rung lên thay đổi phương hướng tiếp tục đâm về phía Đường Tiêu rất mạnh. Kiếm cương đã tiến tới cách Đường Tiêu nửa mét.

Thừa dịp Đường Tiêu vội vàng lùi về sau, Vi Liên đã niệm xong, ánh quang lam sắc trong tay nàng lập tức khuếch đại trước hai người, một đường màu xanh hóa thành một tầng băng, phi kiếm của nam tử trung niên vừa phi vào đâm vào phía trên tầng băng u lam, phát ra tiếng vỡ răng rắc.

Vi Liên tiếp tục niệm khẩu quyết, bàn tay vừa nhấc lên, một đường lam sắc sáng rọi xuyên qua tầng băng sắp vỡ, nhanh chóng sửa lại vết nứt ở tầng băng. Đồng thời đem phi kiếm của nam tử trung niên đông cứng lại.

409. Chương 409: Dư An

Sát Vương

Chương 409: Dư An

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Ô?

Nam tử trung niên có chút kỳ quái nhìn về phía Vi Liên.

- Tiểu cô nương có vài phần thủ đoạn.

Nói chuyện đồng thời nam tử trung niên lại dùng ngón tay vẽ ra, phi kiếm lần này tăng thêm vài phần lực đâm “phanh” một tiếng thật lớn, tầng băng lập tức vỡ vụn. Phi kiếm đâm tới phía hạ người, nhưng lúc này Đường Tiêu dĩ nhiên đem bốn đạo Vân Triện tiến vào trong Hồng Viêm, tay nâng kiếm, “rắc” một tiếng chém phi kiếm của nam tử trung niên kia thành hai đoạn.

Linh kiếm trong phi kiếm kêu thảm thiết chuẩn bị bay trở về bên cạnh nam tử trung niên liền bị Hồng Viêm trong tay Đường Tiêu chém thành vài đoạn, thu thập linh khí bên trong luyện thành hỗn tinh. Cùng đối phó với những thủ đoạn gian truân, hiện tại Đường Tiêu lại tăng thêm một đạo Vân Triện.

Sắc mặt nam tử trung niên biến sắc:

- Tiểu tử rốt cuộc là tu vi gì thế?

- Đi chết đi!

Đường Tiêu dùng một đạo Trường Hà Lạc Nhật phóng tới người nam tử trung niên.

Nam tử trung niên nét mặt lộ ra sợ hãi, xua đi huyết hồng kiếm cương của Đường Tiêu, lập tức quay vội người lui lại. Bàn tay Vi Liên khẽ nâng lên, một ánh sáng lam sắc lóe lên, đóng băng ở giữa nam tử trung niên. Mặc dù u lam huyền băng nhanh chóng mở ra nhưng vẫn khiến cho thân hình của nam tử trung niên chậm lại hẳn.

Hồng Viêm của Đường Tiêu tung ra một đạo huyết hồng kiếm cương, đột nhiên đập vào sau tim của nam tử trung niên. Đúng lúc Vi Liên dùng thuật đóng băng tấn công bộ vị. Phía sau tim của nam tử trung niên bị kiếm cương chém một đạo nứt ra, thân hình càng thêm chậm chạp, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Vi Liên giờ bàn tay phải lên, lại là một đạo lam quang đánh tới hậu tâm trung niên nam tử, Đường Tiêu lúc này dĩ nhiên đã đến gần sau lưng trung niên nam tử. Thời điểm Hồng Viêm ở U Lam Băng Tinh chưa khai mở, đột nhiên xuyên vào hậu tâm của trung niên nam tử, sau đó Hồng Viêm ở ngay ngực trung niên nam tử quấy động, thân thể trung niên nam tử lập tức héo rũ.

Đường Tiêu không có sử dụng hỏa cầu phù, cảm thấy còn không đáng để lãng phí vật này, Vi Liên cũng không ở trong chiến đấu tiêu hao bao nhiêu, nói rõ hai người cũng không đem vị sơ để vào mắt.

- Buôn bán lời, buôn bán lời!

Vi Liên ở trong túi trữ vật của trung niên nam tử kiểm tra một lúc, phát hiện không ít linh thạch, Linh Khí cùng với các loại kiếm quyết, càng quan trọng hơn, còn có mấy bản đồ phụ cận chi tiết.

Đoạn đường này đi tới, muốn ăn cướp Đường Tiêu cùng Vi Liên không ít người, nhưng mà hai người cũng không xuất toàn lực, phản giết không ít kẻ có ý đồ giết người cướp của bọn hắn, trong đó có rất nhiều người giống như trung niên nam tử này, tu vi đạt đến sơ cấp kiếm Thánh võ giả. Cái này cũng biến tướng nói rõ, võ giả có tu vi ột chút, cơ bản đều được cấp thông hành lệnh bài, cũng tiến nhập Huyền Vũ Thành, chờ cổ truyền tông trận mở ra.

- Lại về phía trước hơn bốn mươi dặm, là tới Tân Nguyệt thành rồi, Tân Nguyệt thành là thành trì lớn nhất phụ cận Huyền Vũ thành, có đại quân đồn trú, chưa bị đại quân Hồn Thi công chiếm. Tân Nguyệt thành buôn bán rất phát đạt, có rất nhiều quán rượu có thể tìm hiểu tin tức, còn có phòng giao dịch rất lớn, chúng ta có thể ở đó mua sắm trao đổi một ít tài liệu, vũ khí, bảo bối các loại...

Vi Liên nhìn những đồ vật vừa vơ vét đến, cùng Đường Tiêu nói thoáng một phát.

- Người đừng có lầm đường nữa là được.

Đường Tiêu nhẹ gật đầu.

- Ta có nhận lầm đường sao? Ta nào có? Cái này không phải là vẫn luôn đi lộ tuyến chính xác sao?

Vi Liên không phục mà phản bác Đường Tiêu vài câu.

Đường Tiêu cười lắc đầu, đoạn đường này đi tới, cùng Vi Liên phối hợp càng ngày càng ăn ý, cho nên cách nói chuyện cũng lộ ra thân mật hơn một ít so với trước kia.

Tân Nguyệt thành.

Tại đây cũng không có thành lập phòng ngự cấm chế giống như Huyền Vũ thành, nhưng mà có mấy vạn đại quân trú đóng, với tư cách một đạo bình chương trước Huyền Vũ thành đối kháng đại quân Hồn Thi.

Vi Liên hướng thủ binh ở cửa thành đưa ra hai lệnh bài thân phận, rất nhẹ nhàng mà cùng Đường Tiêu trà trộn vào thành, những lệnh bài này cũng không phải thật, một đường đi tới, Đường Tiêu hướng Vi Liên thi triển một chút ảo thuật, cái này thật không thể trách rồi, đối phó với loại binh sĩ thủ thành tu vi không cao này, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, Đường Tiêu cũng sẽ tùy thời phòng bị Vi Liên hướng mình sử dụng ảo thuật, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người.

Sau khi hai người đi vào trong thành, Vi Liên tìm được một khách sạn, mượn hai gian phòng kề nhau tạm thời nghỉ ngơi. Trước khi đi Huyền Vũ thành, Vi Liên còn phải ở Tân Nguyệt thành sưu tập một ít tin tức quan trọng.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục, hai người cùng một chỗ đi ra khách sạn, nội thành Tân Nguyệt phi thường phồn hoa, nội thành giao dịch phường là một trong những nơi giao dịch pháp khí, khẩu quyết, khí tài, phi kiếm, Linh Khí lớn nhất Huyền Vũ đại lục.

Đường Tiêu hiện tại có chút nghèo khổ, linh thạch trên người đều bị Vi Liên vơ vét đi, cho nên đại đa số thời điểm chỉ có thể làm quần chúng. Vi Liên ở trong giao dịch phường mua không ít tài liệu bùa chú phù lục, những vật này mặc dù đối với nàng rất trọng yếu, nhưng mà đối với võ giả khác tác dụng cũng không lớn, cho nên nàng dùng rất ít linh thạch cùng tiền tài đổi được rất nhiều đồ vật mà nàng cho rằng không tệ, cái này lại để cho tâm tình Vi Liên trở nên tốt lên.

Đường Tiêu dùng bảo bối dư thừa trên người, giá cao thu mua một tí hồn tinh nuôi dưỡng Kiếm Linh, chủ yếu là bản thân hắn muốn dùng, mặt khác còn mua một bản nghiên cứu về cấm chế, cơ quan... còn đại đa số đồ vật khác hắn đều không để mắt tới. truyện copy từ

Lại đi dạo trong chốc lát, Đường Tiêu đã mất đi hứng thú, về khách sạn nghỉ ngơi trước, Vi Liên tiếp tục ở trong Tân Nguyệt thành bốn phía mua sắm, nàng so với Đường Tiêu thì cẩn thận nhiều hơn, hơn nữa thời điểm cùng người quen giao dịch, cũng thuận tiện tìm hiểu một ít tin tức hữu dụng, thẳng đến khi tối mịt, mới trở lại khách sạn nơi hai người đặt chân.

- Biệt sự đệ, ta thăm dò được Tinh Đấu tông phụ cận Tân Nguyệt thành, trong tay một người tên là Dư An, có một khối thông hành lệnh bài có thể thông qua cấm chế của Huyền Vũ thành.

Sau khi Vi Liên thiết kế cách âm tráo, mới hướng Đường Tiêu thương lượng thoả một phát.

- Dư An? Dư An là người nào?

410. Chương 410: Thiên Trảm.

Sát Vương

Chương 410: Thiên Trảm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu vừa hỏi vừa tìm tòi trong trí nhớ của mình.

- Một người cùng Lý Mộ Bạch nổi danh, Thiên Trảm trong tay, cùng Hồng Viêm trong tay người xưng là Huyền Vũ đại lục Tứ Đại Danh Kiếm. Hắn tuy lấy được thông hành lệnh bài, nhưng giờ phút này cũng không có tiền vào Huyền Vũ thành, vẫn đang ở lại Tinh Đấu tông xử lý chút ít sự tình.

- Cùng Lý Mộ Bạch nổi danh? Từ trong tay hắn cướp lấy thông hành lệnh bài, độ khó cũng quá lớn a?

Đường Tiêu nhún mày.

- Người ngay cả Hồng Viêm của Lý Mộ Bạch cũng chiếm, còn sợ Dư An này sao?

Vi Liên cười cười mà nhìn Đường Tiêu.

Đường Tiêu không lên tiếng, lúc trước Hồng Viêm là nhặt được, Lý Mộ Bạch là chết ở trên tay tử thần, cùng hắn nửa điểm quan hệ cũng không có.

- Ta truyền tin tức ra ngoài, để cho đồng đội tới đây, sau khi cùng bọn họ gặp mặt, cùng một chỗ thương lượng sự tình đi Tinh Đấu Sơn cướp lấy lệnh bài.

Vi Liên trưng cầu ý kiến Đường Tiêu thoả một chút.

- Không, chỉ hai người chúng ta đi thôi.

Đường Tiêu lắc đầu, người quá nhiều mà nói, cho dù lấy được lệnh bài, đến lúc đó cũng không đủ phần, huống chi hắn còn muốn giúp Triệu Thanh, Dương Đình các nàng lấy mấy tấm lệnh bài.

Thời điểm canh ba nửa đêm, hai đạo bóng đen lén lút hướng Tinh Đấu Tông ở trên Tinh Đấu Sơn lao tới.

Hai canh giờ sau, hai đạo bóng đen từ Tinh Đấu Sơn lao ra, không biết sử dụng thuật gì, lập tức thoát đi trăm trượng xa. Đang lúc hai bóng đen muốn ngừng lại thở một ngụm, từ phương hướng Tinh Đấu Tông bỗng nhiên bay ra một đạo hư ảnh trường kiếm cự đại, phá không mà đến, mang theo uy áp cường đại, qua trong giây lát bổ về phía hai đạo bóng đen đang bỏ trốn.

Hai bóng đen này, đương nhiên một cái là Đường Tiêu, một cái là Vi Liên, sự tình trộm cắp thông hành lệnh bài thất bại, ngược lại đánh thức Thiên Trảm Dư An, bị hấn từ trên Tinh Đấu Sơn một đường truy sát xuống.

Kiểm Thánh đỉnh phong nổi giận, cũng không phải võ giả bình thường có thể chịu được, không thể không nói, Đường Tiêu cùng Vi Liên cũng quá mức to gan lớn mật rồi.

Vi Liên trong miệng lần nữa đọc khẩu quyết, một trường bùa chú bốc cháy hóa thành tro, lam quang toàn thân nàng lập tức cháy mạnh, lam quang này cũng nhanh chóng đem Đường Tiêu bao lại trong đó, Thiên Trảm trường kiếm từ Tinh Đấu Tông bay ra đột nhiên trảm không, đã chém vào trên mặt đất, đem mặt đất chém ra một vết rách rộng bốn năm trượng, sâu gần hai trượng.

Thân thể của Đường Tiêu cùng Vi Liên ở lúc hư ảnh Thiên Trảm trường kiếm chém xuống, không ngờ biến mất không còn bóng dáng, nhưng Đường Tiêu cùng Vi Liên vẫn nhận lấy kiếm cương cực lớn của Thiên Trảm xung kích, bị ném xa xa ra ngoài. Lúc Đường Tiêu từ trên mặt đất bò dậy, vô ý thức mà hướng sau lưng nhìn thoáng qua, phát hiện nơi hư ảnh trường kiếm chém xuống cách hắn đã có trăm trượng xa.

- Thuần di phù này của ngươi rất lợi hại ah! Thời điểm ta sử dụng, không có đi xa như ngươi vậy.

Đường Tiêu tán thưởng Vi Liên một câu, hiện tại bị Dư An điên cuồng đuổi giết, chỉ có thể dựa vào nàng mới có thể tìm đường sống.

- Cái phù lục này uy lực rất lớn, nhưng lúc sử dụng tiêu hao nội lực cực kỳ, không phải tu vi hiện tại của ta có thể thi triển, ngẫu nhiên sử dụng thoáng một chút còn thành, dùng nhiều hơn ta khó giữ được tánh mạng.

Vi Liên che ngực, mặt lộ ra vẻ trắng bệch, càng bị thảm chính là, ảo thuật của nàng đối với Dư An không có hiệu quả.

Dư An đạp Thiên Trảm từ Tinh Đấu Tông bay ra, xa xa mà hướng hai người quát tháo:

- Một Kiếm Sư há có thể từ trong Thiên Trảm của lão phu chạy thoát! Mau dừng lại thúc thủ chịu trói, nếu không hai người các ngươi đừng mơ tưởng còn sống ly khai.

Đường Tiêu hai người căn bản không đáp lời, cũng không quay đầu lại mà điên cuồng hướng xa xa chạy thực mạng. Dư An truy trong chớp lát thì dừng thân hình, Thiên Trảm dưới chân lại lần nữa bay ra, đột nhiên huyền hóa thành cự hình, từ trên bầu trời chém xuống.

Vi Liên liên tục niệm quyết, lại là một lần thuần di, hiểm hiểm tránh thoát công kích thứ hai của Thiên Trảm, lần này sau khi rơi xuống đất, Vi Liên che ngực phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả đứng thẳng lên cũng có chút khó khăn.

Đường Tiêu không chút do dự ôm lấy Vi Liên, điên cuồng hướng xa xa tạt độn mà đi, Dư An một lần nữa đâm Thiên Trảm, hướng phương hướng Đường Tiêu bỏ chạy đuổi tới.

- Trường Hà Lạc Nhật! truyện copy từ

Đường Tiêu đột nhiên sử dụng Nhật Nguyệt Luân Hồi Kiếm, một đạo huyết hồng kiếm cương đâm về phía Dư An đang truy đuổi tới.

- Hỏa cầu thuật!

Kiểm cương của Đường Tiêu vừa mới ly kiếm, một lá bùa trong tay thành tro, một quả hỏa cầu cũng hướng Dư An nện tới, hắn cũng không nhìn kiếm cương cùng hỏa cầu có đánh trúng mục tiêu hay không, quay người lại tiếp tục hướng phía trước chạy trốn mà đi.

Dư An cười lạnh một tiếng, tay phẩy nhẹ một cái, lập tức đem đạo kiếm cương huyết hồng cùng hỏa cầu đánh tan.

Tu vi chênh lệch quá xa, căn bản không cần đánh.

Phía trước bên trái là một đạo thâm cốc, bên phải là một mảnh rừng rậm mênh mông cao lớn, từ xa nhìn lại, dưới thâm cốc cũng đồng dạng là rừng rậm um tùm, cùng rừng rậm bên phải tụ hợp lại với nhau, Đường Tiêu cảm ứng hai bên thoáng một phát, lập tức nhíu mày.

- Đi u cốc!

Vi Liên trong ngực hướng Đường Tiêu hô một tiếng.

Đường Tiêu chỉ hơi do dự một lát, liền hướng thâm cốc xông vào, thâm cốc này bị một chi đại quân Hồn Thi chiếm lĩnh, Đường Tiêu cùng Vi Liên rất rõ ràng mà cảm ứng được khí tức Hồn đoàn trong hư không, hơn nữa có một ít khí tức Hồn đoàn tương đối cường đại.

Bất quá những nguy hiểm này đối với Dư An cùng Thiên Trảm sau lưng mà nói, vẫn chỉ là nguy hiểm tiềm ẩn, không đi vào, hai người rất nhanh sẽ chết trong tay Dư An, tiến vào, nói không chừng những Hồn Thi này tồn tại, có thể làm nhiễu loạn việc truy tung của Dư An đối với Đường Tiêu cùng Vi Liên.

Thời điểm Dư An nhảy vào thâm cốc quả nhiên có chút chần chờ, tuy hắn là một gã Kiếm Thánh đỉnh phong, hơn nữa trong tay nắm giữ Thiên Trảm, nhưng mà những Hồn Thi từ trong hư không đi ra kia, chúng cường đại căn bản không cách nào tưởng tượng. Pháp tắc Thiên giới đối với Hồn Thi không có năng lực ước thúc, vì truy đổi hai cái hậu bối này, vạn nhất gặp phải Hồn Thi vô cùng cường đại, bị thương thậm chí đem mệnh ném ở bên trong cũng không biết chừng.

Nhưng mà Hồng Viêm trong tay Đường Tiêu đối với Dư An dự hoặc quá lớn, hắn thật sự không muốn buông tha, vừa nghĩ tới đồng thời có được Thiên Trảm cùng Hồng Viêm hai thanh tuyệt thế Danh Kiếm, thực lực của mình sẽ lần nữa bay lên một bậc thang, hắn càng thêm không cách nào bỏ qua.

Thoáng chần chờ một lát, Dư An vẫn là đạp Thiên Trảm hướng trong thâm cốc đuổi vào.

Thanks

411. Chương 411: Trốn Tránh

Sát Vương

Chương 411: Trốn tránh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hoàn cảnh trong thâm cốc cực kỳ phức tạp, khắp nơi đều là khe nước nhỏ hẹp, nhiều năm không thấy ánh mặt trời, nước tích tụ không tiêu tan, làm cho trên mặt đất rất nhiều địa phương đều là đầm lầy. Đường Tiêu ôm Vi Liên liên tục vượt qua vài khe suối, lại lần nữa bị Dư An kéo gần khoảng cách. Vi Liên bắt đầu đi lại một lần nữa sử dụng thuật di, lúc này sau khi thuật di chấm dứt, Đường Tiêu lập tức thuận tay bắt lấy hai cây thảo quả, cùng Vi Liên chui vào một khe hẹp đằng sau ao đầm.

Mặc dù có thảo quả có thể hô hấp, nhưng Đường Tiêu cùng Vi Liên phát hiện trong hư không bay ra vô số Hồn đoàn, trong nháy mắt cả hai ngừng hô hấp lại, thần niệm hoàn toàn buông lỏng, phảng phất thân thể giống như không tồn tại.

Sau khi Dư An truy tới, đột nhiên mất đi tung tích của Đường Tiêu cùng Vi Liên, thậm chí ngay cả khí tức của bọn hắn cũng cảm giác không thấy, cái này làm cho hắn rất ngạc nhiên. Dưới tình huống bình thường, võ giả thấp hơn so với hắn, chỉ cần ở trong khoảng cách mấy trăm trượng, là tuyệt đối không có thể chạy thoát khỏi phạm vi thần thức của hắn cảm ứng.

Dư An mở rộng thần thức ở phụ cận quét một vòng, nhưng không có phát hiện tung tích hai người, trong nội tâm suy nghĩ, hẳn là hai người sử dụng thuật di gì đó trốn vào sâu trong khe cốc, vì vậy liền ngự Thiên Trảm nhanh chóng hướng trong thâm cốc đuổi tới.

Một hắc thủ to lớn từ trong u cốc đuổi ra, đột nhiên chộp tới Dư An, Dư An lập tức sử dụng Thiên Trảm hướng bàn tay to kia chém tới, hắc thủ kia phát ra một tiếng hí, sau đó vô thanh vô tức biến mất.

Tuy Dư An một chiêu liền diệt đi Hồn Thi vừa rồi đánh lén hắn, nhưng Hồn Thi này trước khi chết lại báo hiệu cho vô số Hồn Thi khác lao tới, đem Dư An bao quanh ở trung tâm.

Phụ cận đầm lầy chỗ Đường Tiêu cùng Vi Liên ẩn núp cũng xuất hiện đại lượng Hồn Thi, hai người bất đắc dĩ, chỉ phải tiếp tục chìm ở trong đầm, dùng thảo quần trong tay tiến hành hô hấp rất nhỏ.

Dư An bị một đoàn Hồn Thi vây khốn, động tác Hồn Thi cực kỳ nhanh chóng, Dư An không có biện pháp rời khỏi thâm cốc này, bất đắc dĩ, hắn và bọn Hồn Thi này lâm vào khổ chiến. Nửa canh giờ sau, đỉnh phong Kiếm Thánh Dư An lực trảm mấy trăm Hồn Thi, quanh người rất cục thanh tĩnh đi một ít, nhưng mà trên người hắn cũng đã có không ít vết thương, cái này lại để cho cả người hắn lộ ra vẻ cực kỳ chật vật.

- Đôi cậu nam nữ kia! Ta thề phải giết các ngươi!

Dư An đem tất cả phần nộ đều chuyển dời đến trên người Đường Tiêu cùng Vi Liên.

Sau khi tĩnh táo một ít, Dư An tựa hồ ý thức được cái gì, hắn lui về phía sau một chút, sau đó đem thần thức hướng bốn phía khuếch tán ra, cơ hồ dùng một nửa hồn lực của hắn, thậm chí còn tận lực xâm nhập vào trong ao đầm dưới mặt đất.

Quả nhiên, ở một chỗ trong ao đầm, có khí tức thần hồn cực kỳ nhỏ bé tồn tại!

- Thiên Trảm!

Dư An quát to một tiếng, Thiên Trảm trên không trung hóa thành một đạo cự đại kiếm hình, đột nhiên hướng đầm lầy nơi Đường Tiêu cùng Vi Liên ẩn thân mà trảm xuống.

- Chết! Lại bị phát hiện rồi!

Đường Tiêu bất đắc dĩ, kéo Vi Liên nhanh chóng nhảy ra khỏi đầm lầy, vượt qua một chỗ rẽ, mới hiểm hiểm trốn khỏi phạm vi công kích của Thiên Trảm.

Góc núi đá bị Thiên Trảm của Dư An chém ra một mảng lớn. Đá vụn bị chặt băm văng tung tóe ra ngoài, ầm ầm rơi xuống giống như động đất. Tứ đại Danh Kiếm ở trong tay đỉnh phong Kiếm Thánh, mới chính thức phát huy ra uy lực xứng đáng.

Dư An lập tức hướng Đường Tiêu cùng hơi liên truy kích đi qua, Đường Tiêu do dự một lát, rốt cục giống như hạ quyết tâm, ngón tay chỉ phía tây, hướng Vi Liên trong ngực thấp giọng hô một tiếng:

- Thuật di đến bên kia đi!

- Một lần cuối cùng.

Vi Liên dĩ nhiên đã suy yếu đến cực hạn, nhắc nhở Đường Tiêu một tiếng.

- Ân, một lần cuối cùng, ta lần này chắc chắn mang ngươi ly khai an toàn.

Đường Tiêu cực kỳ ngưng trọng mà trả lời Vi Liên một câu.

Vi Liên không biết Đường Tiêu tại sao phải lựa chọn phía tây, nhưng nàng giờ phút này đã không có lựa chọn, cũng không có thời gian hỏi hắn, thời điểm lúc này không sử dụng thuật di, kết cục chính là lập tức tử vong, sử dụng, còn có một đường sinh cơ.

Dư An đuổi sát đến, lại một lần nữa phát ra Thiên Trảm...

Sau một khắc, thời điểm hắn triển khai thần thức truy tìm bốn phía, phát hiện hai người kia dĩ nhiên xuất hiện ở phía tây hơn hai trăm trượng.

Tuy Đường Tiêu sau khi thuận di hết tác dụng liền đem hết toàn lực chạy nước rút, nhưng vẫn không thể chạy khỏi phạm vi cảm ứng của Dư An.

- Ta xem đôi cầu nam nữ các người chỉ có tu vi Kiếm Sư, còn có thể thuận di mấy lần!

Dư An giống như điên rồi, ngự lấy Thiên Trảm hướng hai người Đường Tiêu đuổi tới.

Không bao lâu, Dư An lại một lần nữa đuổi sát hai người Đường Tiêu, nhưng giờ phút này, Đường Tiêu dĩ nhiên ôm Vi Liên ở phía xa đứng vững, sau lưng của hắn là một mảnh rừng rậm cực lớn.

Ven rừng rậm, nơi đặt chân của Đường Tiêu, có một khối hài cốt huyết hồng, xem ra còn rất mới, phía trên để lại dấu răng làm cho người ta sợ hãi giật mình, giống như vừa bị một đầu yêu thú thân hình cực lớn, bạo ngược hung mãnh cắn xé qua.

- Thả ta xuống.

Vi Liên hướng Đường Tiêu nói một tiếng, sau đó từ trong ngực Đường Tiêu trượt xuống mặt đất.

Vi Liên đi qua cẩn thận quan sát một phen, theo phân tích của nàng, khối hài cốt này rõ ràng cho thấy là tàn cốt của một đầu yêu thú khổng lồ, vết máu đã khô cạn, nhưng mà trên xương cốt y nguyên còn mang theo chút ít vết tích đỏ thẫm, rất rõ ràng, yêu thú này bị một yêu thú khác cắn chết thời gian không dài.

Vi Liên rất nhanh tập trung vào dấu răng chính tề trên bộ xương, những dấu răng này là do yêu thú kia gặm xương mà lưu lại, nhìn độ rộng cùng sâu của vết răng có thể dễ dàng đoán ra, yêu thú có được hàm răng to lớn như thế, nhất định là một quái vật khổng lồ làm cho người ta rung động!

- Ta cảm thấy nguy hiểm cực lớn, trong rừng rậm này, so với Dư An kia còn muốn nguy hiểm hơn rất nhiều lần.

Vi Liên bất an mà nhìn Đường Tiêu, thanh âm cũng có chút run rẩy, đại khái là không biết Đường Tiêu vì cái gì mang nàng tới nơi này.

Ngay khi Vi Liên nói chuyện, chỗ đứng của hai người đã bắt đầu khẽ chấn động.

- Không có chuyện gì đâu.

Đường Tiêu an ủi Vi Liên một tiếng, sau đó tập trung tinh thần cảm ứng một phen.

- Cầu nam nữ! Xem các người còn trốn chỗ nào!

412. Chương 412: Bạo Long

Sát Vương

Chương 412: Bạo long

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Dư An đuổi tới, ánh mắt lộ ra thần sắc dữ tợn. Nhưng nhìn đến biểu lộ mỉm cười trấn định của Đường Tiêu khi nhìn về phía hắn, lại làm cho Dư An rung mình, trong nội tâm thầm kêu một tiếng không tốt, sau đó nhanh chóng mở rộng thần thức, hướng rừng rậm sau lưng Đường Tiêu cảm ứng đi qua.

Đột nhiên một tiếng tiếng gào thét kinh thiên động địa từ trong trong rừng rậm truyền ra, nương theo thanh âm gào rú này, một đầu bạo long hình thể cực lớn từ trong rừng rậm chui ra, mỗi một bước của nó, đều làm mặt đất kịch liệt run rẩy, cho người cảm giác như giống như động đất.

Nó hé miệng lộ ra hàm răng cực lớn, cùng hàm răng trên bộ tàn cốt kia hoàn toàn ăn khớp, có thể tưởng tượng được lực cắn của hàm răng kia tàn bạo đến cỡ nào.

Dư An nheo mắt lại, trong nội tâm liền có chút kỳ quái, bạo long này không phải sinh hoạt ở Nguyên Thủy Sâm Lâm sao? Như thế nào chạy đến nơi đây? Không phải là. . .

Đường Tiêu ôm Vi Liên núp ở đằng sau một chỗ nham thạch, lẳng lặng nhìn đầu bạo long này từ trong rừng rậm chạy thực mạng ra.

Đúng, bạo long này là chạy thực mạng mà ra, mà không phải là tới săn mồi!

Thần thức Dư An nhanh chóng mở rộng đến chỗ sâu trong rừng rậm, vượt qua đầu bạo long này, dò xét đến sau lưng bạo long không xa. . .

Thần sắc Dư An đại biến, trên mặt hiện ra cực độ sợ hãi, hần nhanh chóng thu hồi thần thức, thân thể đột nhiên lao xuống, trốn ở đằng sau một chỗ nham thạch, ngừng thở, một cử động cũng không dám.

Ở sâu trong Nguyên Thủy Sâm Lâm của Huyền Vũ đại lục, sinh trưởng đại lượng viễn cổ yêu thú, mà Bạo Long, chính là đỉnh cấp trong đám viễn cổ yêu thú này.

Người có tu vi đạt tới đỉnh phong Kiếm Thánh, không có mấy người liên thủ, thì không cách nào chế ngự một đầu Bạo Long.

Bất quá, vương giả trong đám viễn cổ yêu thú này, hôm nay lại trở nên chật vật như thế, rất hiển nhiên, nó cũng không phải là nhân vật chính hôm nay.

Thứ làm nó điên cuồng chạy thực mạng trốn tránh, mới là nhân vật chính hôm nay.

Một sinh vật do sáu cái đầu Bạo Long tổ hợp cùng một chỗ, miễn cưỡng gom góp thành hai chân hình rồng kỳ dị, từ trong rừng rậm đột nhiên vọt ra. Sau khi xông ra, sáu cái đầu của nó cùng một chỗ hướng về phía Bạo Long kia hí-khà-zzz rống lên. Bởi vì thân hình quá lớn, bước chân cũng to lớn vô cùng, đầu quái long này lao ra không lâu, rất nhanh đuổi theo đầu Bạo Long chạy thực mạng lúc trước kia.

Bạo Long buồn bã ô một tiếng, biết rõ trốn không thể thoát, quay đầu lại hướng về phía quái long kia rống lên, sau đó từng bước một lui về phía sau, ý đồ tiến hành chống cự cuối cùng.

Quái long đột nhiên nhảy lên, một cái lao tới, thân thể khổng lồ lập tức đem Bạo Long nện trên mặt đất, sau đó ba cái trong sáu cái đầu cùng một chỗ hung hăng mà hướng thân hình Bạo Long cắn xé, sau khi cắn xé, ba cái đầu của quái long trên thân thể Bạo Long cùng một chỗ dùng sức, đột nhiên xé mạnh, lập tức đem Bạo Long đáng thương kia xé thành vài đoạn, cắn giết tại chỗ!

Sau đó thân thể Bạo Long này bắt đầu cùng thân thể quái long tiến hành dung hợp, không bao lâu sau, thân hình quái long lại khổng lồ thêm một phần, trên thân thể cũng nhiều ra một cái đầu Bạo Long, sau đó, bảy cái đầu của nó cùng một chỗ hướng lên bầu trời, phát ra một tiếng gào rú cực kỳ vang vọng.

Tiếng hô của quái long này, nghe giống như là sau khi ăn no rãnh rồi không có việc gì làm mà gầm rú, thanh âm cực lớn vô cùng, phảng phất giống như sấm rền cuộn cuộn, cộng thêm khoảng cách cùng nó rất gần, ba người ở phụ cận màng tai đều bị chấn động đến đau nhức.

Dư An trốn ở đằng sau nham thạch dĩ nhiên là mặt không chút máu, Bạo Long lợi hại hẳn là biết đến, mà quái long bảy đầu này, thực lực đã xa xa vượt ra khỏi bảy đầu Bạo Long hợp lại, hơn nữa tốc độ nhanh chóng vô cùng, nếu như bị quái long này nhìn chăm chăm vào, dùng tu vi của hắn hôm nay, muốn chạy trốn là rất khó khăn.

Vi Liên đằng sau nham thạch cũng đồng dạng mặt mày trắng bệch, nàng đoán được mục đích mà Đường Tiêu hướng nơi này chạy tới, nhất định là muốn dùng Bạo Long dọa Dư An. Nhưng mà uy hiếp do con quái long này mang đến cho hai người, sớm đã vượt xa Dư An.

Hơn nữa, Dư An cũng không ly khai, nếu như quái long này rời đi trước mà nói, hai người vẫn không cách nào thoát khỏi Dư An truy kích.

Một màn làm cho Vi Liên cảm thấy càng thêm sợ hãi đã xảy ra.

Quái Long kia rõ ràng hướng nơi bọn hắn tránh né đi tới, rất nhanh liền đi tới trước cụm nham thạch, sau đó bảy cái đầu cùng một chỗ hướng Đường Tiêu cùng Vi Liên phẫn nộ mà gào thét. Cảm giác giống như

đối với hai người có thâm cừu khắc cốt minh tâm. Muốn lập tức đem hai người xé thành mảnh nhỏ mới hả giận.

- Đi đi, đi chết đi! Người có biết miệng của người rất thối hay không, tiếng kêu lại rất khó nghe?

Đường Tiêu đột nhiên thả người nhảy lên đứng ở trên mặt đá. Chỉ vào cái đầu chính giữa của quái long kia mắng to một tiếng.

Cho dù Đường Tiêu đứng ở trên mặt đá, nhưng mà so với quái long do bảy đầu Bạo Long hình thành này, vẫn là thấp hơn quá nhiều. Nhưng là khi Đường Tiêu chỉ một ngón tay mắng nó, quái long kia rõ ràng vô cùng sợ hãi mà lui lại mấy bước. Sau đó bờ mông ngồi trên mặt đất.

Quái long có bảy cái đầu này, đương nhiên là tử thần đào tẩu lúc trước, mà Đường Tiêu vừa rồi sử dụng thần hồn lạc ấn hướng nó tiến hành một lần mãnh liệt trùng kích, tử thần sau khi bị lạc ấn trùng kích thì đau đớn vô cùng, cho nên đặt mông ngồi trên mặt đất.

- Sư đệ...

Vi Liên run như cây sậy mà nhìn Đường Tiêu. Loại thời điểm này, cho dù không chạy trốn, cũng không cần chủ động đi chọc giận đầu quái long kia a?

Sau khi Quái long từ trên mặt đất đứng dậy, quả nhiên là nổi trận lôi đình, bảy cự đầu cùng một chỗ hướng Đường Tiêu nhìn chăm chăm, lại là một hồi tiếng gào thét kinh thiên động địa, tiếng gào thét này tạo thành khí lưu xém chút nữa đem Đường Tiêu thổi từ trên mặt đá xuống dưới. Nhưng mà, trong ánh mắt nó nhìn về phía Đường Tiêu tràn đầy sợ hãi. Một bước cũng không dám hướng Đường Tiêu tới gần, thậm chí nó còn có ý tứ chạy trốn.

- Muốn tìm chết sao? Nhìn thấy chủ nhân còn không quỳ xuống!

Đường Tiêu đột nhiên trên tay ngưng tụ ra một hỏa cầu, hướng cái đầu chính giữa của quái long kia nện tới.

Quái long há miệng ra. Thổi một ngụm khí, lập tức đem hỏa cầu kia dập tắt, sau đó bảy cái đầu cùng một chỗ hướng về phía Đường Tiêu mắng lên:

- Chủ nhân? Cái rắm! Mau mau giải trừ lạc ấn chán ghét kia của ngươi ra! Nếu không lão tử lập tức đem ngươi xé thành mảnh nhỏ!

- Muốn ta giải trừ lạc ấn đối với thần hồn của ngươi sao? Có thể, ngươi trước đem người bên kia giết chết. Lại đến cùng ta nói chuyện này.

Đường Tiêu nói xong duỗi ngón tay chỉ phương hướng Dư An ẩn nấp.

413. Chương 413: Tức Giận Vô Cùng.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 413: Tức giận vô cùng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Dư An trong nội tâm âm thầm kêu khổ. Làm sao lại không nhìn ra, thủ hạ của Kiếm Sư này, rõ ràng có một quái vật cường đại như vậy? Lần này xem như đụng vào miếng sắt rồi.

- Giết hẳn ngươi sẽ giải trừ lạc ấn cho lão tử ?

Bảy cái đầu của Tử thần cùng một chỗ nghiêng qua, con mắt cũng mở to hơn.

- Ngươi trước giết hẳn rồi nói sau.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, lần nữa phát ra hồn lực trùng kích. Tử thần lại đặt mông ngồi trên mặt đất. Vi Liên từ trên mặt đất đứng lên, tựa hồ nhìn ra Đường Tiêu cùng quái long này có quan hệ mập mờ. Vì vậy không hề lên tiếng, lặng yên quan sát tình thế phát triển.

- Gào! Người không nên làm lão tử đau!

Quái long lại một lần nữa từ trên mặt đất đứng lên, lộ ra có chút phát điên, nhưng sợ hãi trong mắt đối với Đường Tiêu càng dâng.

- Còn dám chống đối chủ nhân? Còn không mau theo như ta nói đi làm!

Đường Tiêu nghiêm nghị hướng Tử thần trách cứ một câu. Hắn vừa rồi là cảm ứng được phương vị Tử thần, biết rõ nó ở phụ cận, mới mạo hiểm hướng bên này chạy tới, muốn mượn Tử thần diệt đi Dư An.

- Bạo Long tiên sinh, người ngàn vạn lần đừng mắc mưu hắn, hắn không phải hướng người hạ xuống thần thức lạc ấn sao? Người cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng ở một bên nhìn xem. Để cho ta động thủ thay người giết hắn. Một khi hắn chết, thần thức lạc ấn của người sẽ tự động giải trừ, người cảm thấy như thế nào?

Dư An là hạng gì thông minh? Sau khi nghe được Đường Tiêu cùng Tử thần đối thoại, lập tức hiểu rõ ra, vì vậy đánh bạo đi tới cùng Tử thần thương lượng thoả một phát.

- Chủ ý này không tệ ah.

Các con mắt trên bảy cái đầu của Tử thần lần nữa xoay chuyển, nó đối với Đường Tiêu vô cùng sợ hãi, bị thần hồn lạc ấn của hắn khống chế, muốn giết hắn rất khó khăn. Nhưng nếu có người thay nó giết Đường Tiêu, nó có thể khôi phục tự do rồi.

- Bà mẹ nó! Người dám phản chủ, không muốn sống nữa sao?

Đường Tiêu hướng Tử thần rống lớn một tiếng.

- Ha ha ha ha, lão tử muốn phản chủ, người có thể làm gì ta?

Bảy cái đầu của Tử thần cùng một chỗ đắc ý cười to.

- Ta vì ngài cống hiến sức lực, giết hắn đi!

Dư An lại cùng Tử thần nói một câu, trong mắt hung quang bùng phát. Thiên Trảm bên người lập tức bay ra, hóa thành một đạo lưu tinh, hướng Đường Tiêu đâm qua.

Vi Liên muốn lần nữa mang theo Đường Tiêu cùng một chỗ thuận di đào tẩu, chỉ là hữu tâm vô lực.

Ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, Tử thần đột nhiên một cước bước ra, đem Thiên Trảm đâm nát dưới chân, sau đó cái đuôi cực lớn quét ngang, nặng nề mà quét ở trên người Dư An, bởi vì tốc độ quá nhanh, khoảng cách lại gần, Dư An căn bản không kịp né tránh, sau khi bị đánh trúng, kinh mạch toàn thân của Dư An đứt đoạn, miệng phun máu tươi, bay ra ngoài trăm thước.

Cương khí hộ thể của đỉnh phong Kiếm Thánh, ở trước mặt công kích của Tử thần đều là phù vân.

- Vì cái gì...

Dư An tuyệt vọng mà nhìn Tử thần, lại liếc nhìn Đường Tiêu, chẳng lẽ hai tên này là diễn kịch lừa hắn sao?

Thân thể khổng lồ của Tử thần đột nhiên nhảy dựng lên, nặng nề mà giẫm đạp lên trên thân thể bị thương nghiêm trọng của Dư An, đem hắn giẫm đến nát như, chết không thể chết lại. Thần hồn của Dư An vừa mới bay ra ngoài cơ thể, đã bị Tử thần một ngụm nuốt xuống.

Biến cố bất ngờ này làm cho Vi Liên không ngờ, vì cái gì Tử thần lại giúp bọn họ giết Dư An!

Đường Tiêu giờ phút này mặt trắng bệch, tựa hồ hư thoát đến cực hạn.

Vừa rồi cũng không phải là Tử thần ra tay giết Dư An. Mà là Đường Tiêu lợi dụng thần hồn cường đại của hắn. Ở trong nháy mắt hoàn toàn khống chế thân thể cực lớn của Tử thần, mượn thực lực cường đại của nó lập tức diệt sát Dư An!

Nhưng mà loại khổng chế này, chỉ là cực kỳ ngắn ngủi trong một cái chớp mắt, cũng đã vượt ra khỏi khả năng thừa nhận cực hạn của thân thể cùng thần hồn của Đường Tiêu, cái này làm cho bản thân hắn nhận lấy cản trở, thần hồn cùng thân thể cũng nhận lấy tổn thương thật lớn.

- Bà mẹ nó!

Tử thần nhìn mình giẫm Dư An nát nhừ, tựa hồ có chút không lý giải nổi là chuyện gì xảy ra, bảy cái đầu của nó cùng một chỗ nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra chuyện gì.

- Tốt rồi, lão tử giúp ngươi đem hắn diệt sát, hiện tại nên thu hồi lực ẩn của ngươi rồi!

Tử thần ngược lại là suy nghĩ cẩn thận chuyện này, vì vậy đi nhanh trở về, một bộ thần sắc tranh công, tìm Đường Tiêu nói đến điều kiện.

- Là ngươi diệt sao? Ngươi vừa rồi muốn giết ta, còn muốn ta thu hồi thần thức lực ẩn? Đi chết đi!

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, cắn chặt bờ môi, lại là một hồn lực trùng kích đem Tử thần đánh ngã.

- Lão tử vừa rồi chỉ là nói giỡn mà thôi! Nào có động thủ giết ngươi?

Tử thần từ trên mặt đất đứng lên, rất không cam lòng mà hướng Đường Tiêu cãi lại, trong nội tâm rất hối hận ah!

- Ngươi tên quái dị này, về sau ở trước mặt ta nên thành thật một chút, ta sớm muộn có một ngày sẽ cho ngươi tự do! Nhưng nếu ngươi nghĩ muốn phản chủ. Cái kia đừng trách ta vô tình.

Đường Tiêu vừa rồi cường ép khổng chế Tử thần, thân thể cùng thần thức đều bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng giờ phút này một chút suy yếu cũng không dám biểu lộ ra. Tiếp tục dùng một ngữ khí cao cao tại thượng trách cứ Tử thần, mặc dù thân hình đối phương cao hơn hắn rất nhiều.

- Lịch.

Một tiếng rít gào, tuyết điêu trong thân thể Đường Tiêu theo ý niệm hắn bay ra. Ở bên người Tử thần xoay quanh bay múa, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tự bạo cùng nó đồng quy vu tận.

- Móa! Lão tử rất xấu sao? Hình tượng này của lão tử rất đẹp trai, lại tàn khốc! Hỡi thể gian này, ai có thể đẹp trai hơn ta? Ai có thể lãnh khốc hơn ta?

Tử thần rất phẫn nộ mà dậm chân, đối với nó mà nói, hình thể càng lớn, thần hồn ở trong thân thể này lại càng thoải mái, hơn nữa cảm giác càng hài lòng, càng uy mãnh. Không nghĩ tới Đường Tiêu lại nói nó là quái dị!

- Bộ dáng này của ngươi xác thực rất xấu.

Vi Liên ở bên cạnh sau khi đánh giá Tử thần một phen, phụ họa bình luận một câu.

- Mẹ nó! Thật muốn giết người a.

Bị một mỹ nữ ở trước mặt nói mình rất xấu, Tử thần phẫn nộ phát điên đến cực điểm, muốn một ngụm nuốt chết Đường Tiêu, nhưng trong nội tâm lại rất kiêng kỵ uy lực của hồn lực trùng kích. Hơn nữa, cách Đường Tiêu càng gần, hồn lực của Đường Tiêu khổng chế nó tựa hồ lại càng mạnh. Cái này khiến trong nội tâm nó càng phát ra kiêng kỵ. Sau một lát, Tử thần xoay người sang chỗ khác chạy như điên, nhanh chóng biến mất trước mặt Đường Tiêu.

414. Chương 414: Truy Biển.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 414: Truy Biển.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Không thể giải trừ không chế lạc ấn, lại giết không được người. Ta chạy! Ta chạy còn không được sao?

Đường Tiêu cẩn thận cảm ứng thoáng một phát, phát hiện tên Tử thần chết tiết này, dĩ nhiên chạy xa hơn mười dặm. Thân thể Đường Tiêu mềm nhũn, lập tức từ trên mặt đá té xuống. Thời điểm Vi Liên đỡ lấy hắn, mặt mày hắn tái nhợt, đã bất tỉnh rồi.

Tình cảnh vừa rồi, thật sự là quá mức hung hiểm, nếu không phải dưới tình huống khẩn cấp không chế Tử thần diệt Dư An, cuối cùng lại dùng thần hồn hù Tử thần bỏ chạy, hai người nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Không biết qua bao lâu, Đường Tiêu mới ở trong ngực Vi Liên chậm rãi tỉnh dậy, khá tốt, Tử thần một mực chưa có trở về, theo cảm ứng phán đoán, nó hình như đã ở xa ngoài ngàn dặm rồi.

Cái này choáng nha, so với trước kia càng cường đại hơn! Chạy trốn cũng càng nhanh!

Từ trong túi trữ vật trên người Dư An, quả nhiên tìm được một khối thông hành lệnh bài.

Chỉ là, cái thông hành lệnh bài này từ trong túi trữ vật lấy ra, Đường Tiêu còn chưa kịp đưa vào thần thức, thì nó đã tiêu tán thành tro rồi.

- Lệnh bài cùng thần thức chủ nhân liên hệ cùng một chỗ, người khác đoạt đi cũng vô dụng.

Vi Liên ngơ ngác nhìn lệnh bài hóa thành tro bụi, trên mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

- Còn có biện pháp khác lấy được lệnh bài không?

Đường Tiêu cầm lấy Thiên Trảm kiếm vô chủ bên cạnh thi thể Dư An, nhanh chóng bắt nó tế luyện.

- Cùng thời gian lần trước ta ước định gặp mặt với những người kia không sai biệt lắm, tới tụ hợp cùng bọn họ trao đổi tin tức thoáng một phát, nói không chừng bọn hắn sẽ có cách khác đạt được thông hành lệnh bài.

Vi Liên sau khi suy nghĩ một chút thì trả lời Đường Tiêu.

- Ân, trước cứ như vậy đi.

Đường Tiêu nhẹ gật đầu, tuy không muốn gia nhập đoàn đội gì. Nhưng vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể như thế.

Phía nam Huyền Vũ sơn, ngoài trăm dặm.

Dương Liễu thôn.

Sau hừng đông, Đường Tiêu cùng Vi Liên đi tới địa điểm mà Vi Liên cùng đoàn đội lúc trước đã từng ước định cướp lệnh bài, một thôn bỏ hoang tên là Dương Liễu thôn.

Chín nam ba nữ, tổng cộng mười hai tên võ giả trẻ tuổi đang ở trên một bãi đất trống trong thôn trò chuyện.

Đường Tiêu liếc nhìn qua, lập tức đã minh bạch thân phận của những người này, cùng hắn và Vi Liên đồng dạng, tất cả đều từ trong khe không gian bỏ trốn mà ra đoạt xá Hồn Thi, bởi vì bảo lưu lại thần trí, cho nên không có gia nhập trong đại quân Hồn Thi kia.

Nhóm người bọn hắn này, thật là một nhóm người đặc thù, mặc dù thân là Hồn Thi, nhưng cho rằng mình là nhân loại, nhưng nhân loại cũng không thừa nhận bọn hắn, muốn tìm bọn hắn diệt sát, mà Hồn Thi nhìn thấy bọn hắn, sau khi cảm nhận được sinh mệnh lực trên người bọn họ, đồng dạng cũng sẽ tiến hành công kích.

Cho nên, loại người này được xưng là bán Hồn Thi có lẽ sẽ phù hợp hơn.

Thiên giới muốn hủy diệt Huyền Vũ đại lục, chính là vì đám bán Hồn Thi này tồn tại, giống như một tế bào ung thư, ô nhiễm thể giới loài người tinh khiết, nhưng lại không có biện pháp đem bọn họ từ trong nhân loại truy tìm ra.

- Chính là hắn sao?

Một nam tử khiêng búa lớn đi tới, vẻ mặt khinh miệt mà nhìn Đường Tiều.

Đường Tiều nhìn lại nam tử này, một lời không nói.

- Chớ chọc hấn, người không thể trêu vào.

Vi Liên cảnh cáo nam tử khiêng búa lớn này một tiếng, sau đó hướng chung quanh nhìn một vòng, phát hiện trong đội so với lúc trước nàng gặp lại thêm mấy nhân vật mới.

- Thật không?

Nam tử “Phanh” một tiếng mà đem búa lớn đập trên mặt đất, đem mặt đất chém ra một cái hố to, tựa hồ muốn cho Đường Tiều một hạ mã uy.

- Vương Thái đừng như vậy.

Một gã nam tử trẻ tuổi thoạt nhìn giống đầu lĩnh đã đi tới, mỉm cười hướng Đường Tiều chấp tay:

- Là Tước Văn huynh đệ sao? Hạnh ngộ hạnh ngộ! Chúng ta ở chỗ này chờ nửa ngày rồi, chờ hai người các người, đợi đến lúc hai người các người tới chúng ta mới xuất phát.

Đường Tiều nheo mắt nhìn về phía nam tử trẻ tuổi này, không biết vì cái gì hấn từ trong ánh mắt đối phương, phát hiện một tia khí tức cực kỳ nguy hiểm, khí tức này tuy bị thu liễm, nhưng vẫn làm cho Đường Tiều vô cùng kinh hãi.

Tu vi người này, thâm bất khả trắc! Nguy hiểm từ trong mắt của hấn tản mát ra, thậm chí vượt xa Tử thần!

Chẳng lẽ trên cả Thiên Nguyên cấp hay sao?

Đây không phải là Thiên giới thiết hạ cạm bẫy gì chứ?

Đầu óc Đường Tiều nhanh chóng vòng vo hơn nửa ngày, quyết định trước tương kế tựu kế giả trang làm cái gì cũng không có nhìn ra, sau khi bình tĩnh mà cùng nam tử trẻ tuổi này chấp tay cười cười về sau, lui về bên người Vi Liên.

- Vị này chính là đội trưởng Truy Biến, vị này là muội muội của hấn Tử Vũ, vị này là đội phó Vương Thái, vị này là Trịnh Đồng, vị này là Huyết Nguyệt, ta đoạn thời gian trước cùng bọn họ đi qua rất nhiều nơi.

Vi Liên hướng Đường Tiều giới thiệu vài tên đội viên mà nàng lúc trước nhận thức được.

Đường Tiều bất động thanh sắc mà nhìn những người này, dựa vào cảm giác nhạy bén của hấn, rất nhanh liền phát hiện Truy Biến cùng muội muội của hấn Tử Vũ, còn có Huyết Nguyệt ba người cùng những người khác bất đồng. Truy Biến cùng Tử Vũ hai người cho Đường Tiều cảm giác nguy hiểm nhất, tiếp theo là Huyết Nguyệt, mà những người khác, xác thực theo như lời Vi Liên, chỉ là bán Hồn Thi bình thường, thực lực cũng cùng Đường Tiều, Vi Liên không sai biệt lắm.

Vừa rồi nam tử cầm búa lớn hướng Đường Tiều thị uy là Vương Thái, tu vi cao hơn một chút, là Địa Nguyên Cấp tứ giai. Nhưng muốn thực động thủ, ngược lại không nhất định là đối thủ của Đường Tiều.

Hấn mặc dù làm đội phó trên danh nghĩa, nhưng Đường Tiều cho rằng đây chỉ là thủ đoạn của ba người kia, kéo hấn ra để che dấu mục đích thực sự của ba người kia mà thôi.

Đường Tiều quyết định trước quan sát một thời gian ngắn, cùng những người này cùng đi Huyền Vũ thành, trên đường đi thử tìm hiểu ý đồ chân chính của những người này, nhưng sau khi đến Huyền Vũ thành, mặc kệ Vi Liên có nguyện ý cùng hấn ly khai hay không, hấn đều tự mình ly khai.

Người bên trong đội ngũ này quá mức nguy hiểm, ít nhất thực lực của Truy Biến, Tử Vũ cùng Huyết Nguyệt ba người quá cường đại, dùng thực lực bây giờ của Đường Tiều, không nên cùng loại người này kết bạn, ba người bọn họ tận lực che dấu tu vi, khẳng định có mục đích khác. Ba người bọn họ kéo Vi Liên, Đường Tiều cùng những người này nhập bọn, cuối cùng hơn phân nửa là muốn đem bọn họ trở thành pháo hôi.

Khả năng nhìn ra thái độ Đường Tiều có chút lãnh đạm, trong những người này, ngoại trừ đội trưởng Truy Biến ra, đều đối với Đường Tiều lộ ra không quá thân mật. Bất quá trong nội tâm Đường Tiều chủ ý đã

định, đối với cái này cũng không sao cả. Sau khi đến Huyền Vũ thành, tìm thời gian cùng Vi Liên nói một tiếng, sau đó tự mình rời đi là được, đương nhiên, nếu như Vi Liên nguyện ý cùng hắn ly khai mà nói, hắn cũng sẽ mang nàng theo.

415. Chương 415: Thất Sắc Hạch Đào.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 415: Thất sắc hạch đào.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Sau khi Đường Tiêu cùng Vi Liên hai người tới, đội trưởng Truy Biến liền tụ tập tất cả mọi người, sau khi ở chung quanh bày cách âm trận, hỏi các thành viên trong đội thoáng một phát về sự tình cướp thông hành lệnh bài trước kia.

- Ta lúc trước cướp được một khối thông hành lệnh bài, nhưng mà thông hành lệnh bài kia giống bị hạ thần thức, một khi chủ nhân đã chết, thì hóa thành tro tàn.

Huyết Nguyệt mở miệng, trả lời câu hỏi của Truy Biến. Hiển nhiên lời hắn nói, cùng tao ngộ lúc trước của Đường Tiêu và Vi Liên không sai biệt lắm. đọc truyện mới nhất tại .

- Cái thông hành lệnh bài kia, thoát ly chủ nhân vượt qua khoảng cách nửa trượng, đồng dạng cũng sẽ hóa thành tro tàn.

Truy Biến cười cười, hắn hiển nhiên đã biết chuyện này.

- Đoạt không được thông hành lệnh bài, chúng ta nên làm thế nào?

Những người khác trong đội ngũ có chút lo lắng mà hướng Truy Biến hỏi ý kiến.

Đường Tiêu quan sát thần sắc những người này, tất cả tuy là hình người, nhưng rất nhiều người trong ánh mắt đều tràn ngập tàn nhẫn cùng tà ác, kiếp trước đoán chừng cũng không phải hạng thiện nam tín nữ gì. Đương nhiên, Đường Tiêu hắn cũng không phải hạng tốt đẹp gì cho lắm, chỉ là không rõ huynh muội Truy Biến dùng thông hành lệnh bài làm môi, đem những người này triệu tập cùng một chỗ đến cùng là có mưu đồ gì.

- Không thể từ trên người người khác cướp đoạt thông hành lệnh bài, cái kia cũng chỉ có thể đi Long Vực Bí Cảnh thu thập Thất Sắc Hạch Đào, hướng Huyền Vũ đại đế hỏi đoạt lệnh bài mà thôi.

Truy biến cung cấp cho tất cả mọi người một tin tức mới.

- Long Vực? Thất Sắc Hạch Đào?

Mọi người cùng một chỗ nhìn về phía Truy Biến, Đường Tiêu cũng lập tức tìm tòi trong trí nhớ, nhưng không có bất kỳ tin tức ở phương diện này.

- Thất Sắc Hạch Đào là tài liệu rất trọng yếu để luyện chế Thọ Nguyên đan, nhưng phải tập hợp đủ tất cả Thất Sắc Hạch Đào thành thực, mới có thể luyện chế một viên Thọ Nguyên đan. Thất Sắc Hạch Đào là một trong những đặc sản trọng yếu nhất của Long Vực Bí Cảnh, Huyền Vũ đại đế nhiều lần phái ra cường giả cao thủ của Huyền Vũ đại lục, bí mật truyền tống đến Long Vực Bí Cảnh, cùng cường giả của Ma Vô đại lục tranh đoạt Thất Sắc Hạch Đào, dùng để gia tăng thọ nguyên của mình, nhưng gần mấy trăm năm qua, Ma Vô đại lục ở Long Vực Bí Cảnh đoạt lấy tuyệt đối có ưu thế, hơn nữa yêu thú trong Long Vực Bí Cảnh hung mãnh, cường giả của Huyền Vũ đại lục trong quá khứ căn bản có đi không về.

Truy Biến đem tin tức tìm hiểu được hướng mọi người giải thích kỹ càng thoáng một phát.

- Tại lối vào Huyền Vũ cốc có một truyền tống cấm chế, là truyền tống cấm chế đơn hướng đi thông Long Vực Bí Cảnh, được Huyền Vũ đại đế phái trọng binh canh gác. Huyền Vũ đại đế những ngày này đang xuất

bổ cáo, tất cả các tông phái cùng với các lộ tán tu, phàm là người không có thông hành lệnh bài để tiến vào Huyền Vũ thành, có thể đi Long Vực Bí Cảnh thu thập Thất Sắc Hạch Đào, tập hợp đủ tất cả Thất Sắc Hạch Đào, có thể ở cửa thành của Huyền Vũ thành hối đoái một khối thông hành lệnh bài, tiến vào Huyền Vũ thành, cũng đạt được tư cách truyền tông lý khai nội cung.

Truy Biến nói tiếp.

- Long Vực Bí Cảnh kia là bẫy rập, khắp nơi đều có yêu thú cường đại qua lại, nghe nói gần đây Long Vực có Viễn Cổ Cự Long đang thức tỉnh, cấm chế Ác Long quật sắp bị người của Ma Võ đại lục mở ra, đỉnh phong Kiếm Thánh Huyền của Vũ đại lục đi qua đó thu thập Thất Sắc Hạch Đào, muốn đổi lấy thông hành lệnh bài không có một người trở về, chớ nói chi là chúng ta!

Một trung niên nam tử lạnh lùng mà hướng mọi người nói vài câu, hiển nhiên hẳn đối với chuyện này từ lâu cũng biết chút ít.

- Đúng vậy a, Long Vực Bí Cảnh hiện tại đã sớm là địa bàn của Ma Võ Bí Cảnh, khắp nơi đều có võ giả của Ma Võ đại lục, nhìn thấy người của Huyền Vũ đại lục chúng ta, nói cái gì cũng không nói, trực tiếp giết chết bất luận tội!

Một nữ tử bên người trung niên nam tử phụ họa vài câu.

- Chúng ta sau khi truyền tông đến Long Vực Bí Cảnh kia, chỉ cần không trở lại, chẳng phải là có thể tránh khỏi vận mệnh hủy diệt cùng Huyền Vũ đại lục rồi sao?

Một võ giả trẻ tuổi hướng mọi người hỏi một câu.

- Hừ! Sự tình đơn giản như vậy thì tốt rồi!

Trung niên nam tử vẻ mặt khinh thường:

- Mỗi một võ giả truyền tông đến Long Vực Bí Cảnh, chỉ có mười ngày kỳ hạn, sau mười ngày nhất định phải phản hồi Huyền Vũ đại lục, nếu không cũng sẽ bị pháp tắc của Long Vực Bí Cảnh tự động truyền tông trở ra, đến lúc đó Huyền Vũ đại lục đã hủy diệt, người cứ chờ bị truyền tông đi hắc ám hư không a!

- Người cảm thấy dùng thực lực của người, cho dù không bị cưỡng chế phản hồi, có thể ở trong hoàn cảnh hung hiểm như Long Vực Bí Cảnh sống sót sao?

Nữ tử bên người trung niên nam tử cũng là vẻ mặt khinh thường.

- Có như vậy nữa sao?

Võ giả trẻ tuổi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Đường Tiêu nhếch miệng, sự tình truyền tông đến Long Vực Bí Cảnh này, ngược lại giống như hộ chiếu kiếp trước, đã qua kỳ hạn mà không quay lại, cũng bị cưỡng chế ép trở về.

- Đi Long Vực Bí Cảnh nhất định sẽ rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần còn có một đường hy vọng, chúng ta cũng sẽ không buông tha, các người nói có đúng hay không?

Truy Biến nghe được mọi người nghị luận, tựa hồ có chút không thêm để ý, vẫn là cái thần sắc cười cười này. Giống như có thể không cảm được thông hành lệnh bài lý khai Huyền Vũ đại lục sắp hủy diệt, hẳn căn bản không quan tâm.

- Ân, Truy Biến đại ca nói đúng! Chỉ cần còn có một đường hy vọng, thì không thể buông tha!

Có vài tên võ giả trẻ tuổi vội vàng phụ họa Truy Biến vài câu, xem ra bọn hắn đã cho rằng đi theo Truy Biến, khẳng định sẽ có cơ hội cảm được thông hành lệnh bài.

Một đám người tụ tập cùng một chỗ, thời gian dài dĩ nhiên sẽ sinh ra đội trưởng, thủ lĩnh các loại, cũng chắc chắn sẽ có một ít người sẽ tự động tụ tập ở bên người đội trưởng, thủ lĩnh, mưu đồ thu được bảo hộ hoặc là thêm vào lợi ích, Đường Tiêu ngược lại đối với những thứ này cũng không thể trách.

- Thời gian cấp bách, hiện tại chúng ta cùng lúc xuất phát, trước tiên về Truyền Tông Trận của Huyền Vũ cốc được không?

Truy Biển trưng cầu ý kiến mọi người thoảng một phát, xem ra hấn ở trước khi hai người Đường Tiêu đến, đã làm tốt chuẩn bị đi Huyền Vũ cốc rồi.

- Xuất phát!

Đám người trẻ tuổi kia vội vàng đi theo Truy Biển đứng lên.

416. Chương 416: Huyết Nguyệt.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 416: Huyết Nguyệt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Muội muội Tử Vũ của Truy Biển lấy ra một ít dược hoàn phân phát ọi người, nói sau khi nuốt có thể khôi phục thể lực rất nhanh. Những người khác kể cả Vi Liên sau khi nhận được hoàn đều nuốt xuống, chỉ là Đường Tiêu dùng một thủ thuật che mắt, đem dược hoàn thu vào bên trong hô lô, hướng Áo Bỉ lão ma xác nhận, sau khi thấy không có vấn đề mới nuốt nó xuống.

Đúng lúc này, Đường Tiêu đột nhiên nhìn về phương hướng cửa thôn, hấn cảm thấy một tia khí tức nguy hiểm đang hướng bên này nhanh chóng tới gần!

- Có Hồn Thi!

Huyết Nguyệt bên cạnh Truy Biển hô lớn một tiếng, cùng lúc đó, trong tay hấn cũng nhiều thêm hai thanh chủy thủ hình huyết nguyệt.

Đường Tiêu liền buồn cười, tất cả mọi người đều là hồn thi, còn hô “Có Hồn Thi”, cái này không phải vừa ăn cướp vừa la làng sao?

Đường Tiêu động cũng không động, mà cảm ứng đến bốn phía, đối phương đã là đội hình nghiêm chỉnh, như vậy Hồn Thi đến, xem bọn hấn ứng phó như thế nào. Thông qua quan sát phản ứng của Truy Biển, Tử Vũ cùng Huyết Nguyệt ba người, có thể đại khái phỏng đoán thoảng một phát, động cơ che dấu thực lực của bọn hấn, cơ hồ đồng thời cùng tiếng la của Huyết Nguyệt, Đường Tiêu nghe được xa xa trong bụi cỏ truyền đến một hồi trầm thấp tiếng rё. Một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm từ trong bụi cỏ kia truyền tới. Căn cứ Đường Tiêu phán đoán, thực lực Hồn Thi này tuy xa xa không bằng Hồn Thi lúc trước giết chết ba đại Kiếm Thánh hay Dư An cùng Tử thần, nhưng đối với Đường Tiêu trước mắt mà nói. Cũng đã đầy đủ nguy hiểm.

Một sinh vật cực lớn, bốn vó hướng bên này chạy vội tới. Thân cao hơn trượng, dài có đến hai ba trượng, hình thể giống như trâu rừng, lại giống mãnh hổ, ánh mắt ngốc trệ, trong miệng đầy nước miếng, rất rõ ràng thuộc về Hồn Thi không có ý thức, không biết chiếm được thân hình yêu thú gì, lại tự hành tiến hóa một tí, sau đó thành bộ dạng kỳ quái hiện tại.

Bốn vó Hồn Thi hăng hái như điện. Vừa hiện thân liền hướng Trịnh, Đồng trong đội công qua, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Trịnh Đồng đã bị Hồn Thi này bổ nhào, thậm chí còn chưa kịp lên tiếng kêu cứu, đầu đã bị Hồn Thi một ngụm cắn nuốt xuống dưới, bên trong cổ bắt đầu phun máu như suối.

Hồn Thi một kích đắc thủ, lập tức quay đầu hướng Vương Thái bên người Trịnh Đồng đánh tới, một tiếng trầm đục. Vương Thái giơ tay cao lên, trọng phủ hướng thân hình Hồn Thi đập xuống, khó khăn lắm mới đứng vững trước lần tấn công này, nhưng Vương Thái rõ ràng có chút chống đỡ hết nổi, lại hợp chấn lực hướng phía sau lui lại mấy bước. Lúc này mới một lần nữa động búa ngăn cản công kích thứ hai của Hồn Thi. Sau đó lại vội vàng thối lui vài bước mới thoát khỏi công kích cường hấn của Hồn Thi kia.

Hồn Thi hiển nhiên cực kỳ tinh thông thuật săn mồi, trước khi lao ra đã ẩn nấp khí tức rất tốt, hơn nữa tới vô cùng nhanh, cơ hồ là Huyết Nguyệt vừa phát ra cảnh báo đã phát động tập kích, thời điểm mọi người phục hồi tinh thần lại, Trịnh Đồng đã đầu lìa khỏi xác, Vương Thái cùng nó đã đánh qua hai lượt.

Vương Thái liên tục ngăn chặn nhiều lần tấn công của Hồn Thi. Sau khi đánh tan một đợt công kích của Hồn Thi, rốt cuộc tìm được cơ hội hoàn thủ, huy động một búa đập xuống, nhưng mà Hồn Thi kia di động thân hình cực kỳ mau lẹ, thời điểm trọng phủ của Vương Thái đập xuống, Hồn Thi dĩ nhiên tránh đi một bên. Trọng phủ của Vương Thái đem mặt đất đập ra một khe rãnh rộng nửa mét. Nhưng mà không có thể dính vào thân thể Hồn Thi, mà một móng vuốt của Hồn Thi kia lại lẳng không hướng trên đầu Vương Thái trảo xuống.

- Vèo!

Một tiếng dây cung vang lên, Đường Tiêu chứng kiến trong tay Tử Vũ nắm một cường cung màu tím, bắn ra một đạo tử quang lao tới lợi trảo mà Hồn Thi chụp vào Vương Thái. Lam quang dừng lại, nguyên lai là một mũi tên màu tím, nó xuyên phá hộ thể hồn cương của Hồn Thi, sau đó xuyên qua lợi trảo của nó.

Hồn Thi đau đớn hí lên một tiếng, lợi trảo chậm lại, Vương Thái thuận thế lẩn một vòng, từ phía dưới lợi trảo của Hồn Thi thoát khỏi phạm vi công kích của nó. Huyết Nguyệt tiếp được Vương Thái, hai tay huy động một thanh chủy thủ hình huyết nguyệt dài hơn một xích, hướng Hồn Thi xung phong liều chết tới.

Vương Thái tuy đào thoát khỏi phạm vi công kích của Hồn Thi, nhưng vẫn là một bộ kinh hồn chưa định, dù sao Trịnh Đồng ở bên cạnh hấn rất gần, một màn bị cắn chết kia cho hấn rung động quá lớn, lúc ấy nếu như Hồn Thi kia không lựa chọn cắn Trịnh Đồng trước mà nói. Hiện tại người nằm kia hấn là hấn không thể nghi ngờ.

Truy Biến lấy ra một trăm đao vô cùng uy mãnh, dưới chân đạp mạnh hướng đầu Hồn Thi kia vọt tới, rất hiển nhiên, Trịnh Đồng chết, đội viên khác bị công kích. Làm cho hấn thân là đội trưởng không cách nào tránh chiến.

Đường Tiêu lạnh mắt thấy một màn này, cảm thấy Truy Biến, Tử Vũ cùng Huyết Nguyệt giống như đang diễn trò, dùng thực lực ba người hấn, toàn lực thi triển mà nói, cái Hồn Thi này căn bản không có khả năng tới gần đoàn đội, càng không có khả năng giết Trịnh Đồng, làm Vương Thái rơi vào nguy hiểm.

Đã như vậy, Đường Tiêu cũng không cần ra tay làm công kích vô vị .

Song chủy của Huyết Nguyệt như thiểm điện mà hướng cổ của Hồn Thi đâm xuống, nhưng mà Hồn Thi động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nó đột nhiên vội vàng thối lui, rời xa hơn trượng để tránh một đao này, Huyết Nguyệt lập tức lao nhanh về phía trước, lại là một chủy đâm tới.

Đường Tiêu lui về phía sau mấy bước, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hết thấy, một bộ người ngoài cuộc xem trò vui, căn bản không muốn xen vào chuyện này.

Hồn Thi tuy ánh mắt ngốc trệ, nhưng mà thần trí một chút cũng không hồ đồ, sau khi thấy Truy Biến cầm đại đao hăng hái đuổi tới, nó lẩn nữa liên tục thối lui, lập tức kéo dài khoảng cách giữa Huyết Nguyệt cùng Vương Thái, còn khoảng cách với Truy Biến càng lúc càng xa, làm cho Hồn Thi gặp cục diện một đối ba nhưng vẫn duy trì trạng thái một đánh một.

Huyết Nguyệt không biết có phải là giết đến váng đầu hay không, hấn không ngờ lại một mình đuổi theo Hồn Thi, lộ ra có chút độc thân liều lĩnh rồi, giờ phút này phản ứng bình thường, hấn là đợi Truy Biến chạy tới, Vương Thái một lần nữa từ trên mặt đất đứng lên, lại hướng Hồn Thi tiến hành công kích mới đúng.

- Huyết Nguyệt, không được kích động!

Truy Biến quát to một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, cũng tiếp tục hướng trước vọt tới.

Nhưng mà hết thấy đều đã chậm, sau khi Hồn Thi nghiêng người tránh thoát một đao của Huyết Nguyệt, thừa dịp Huyết Nguyệt chưa kịp thu hồi trủy thủ, liền bay lên không tấn công, đột nhiên đánh về phía thân thể Huyết Nguyệt, hai lợi trảo giống như ác hổ đâm vào trong lồng ngực Huyết Nguyệt, đem trái tim của Huyết Nguyệt móc ra.

417. Chương 417: Phong Ba Tam Xích.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 417: Phong Ba tam xích.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Thân thể Huyết Nguyệt loạn choạng, nhìn trái tim trong chảo của Hồn Thi vẫn còn đang nhảy nhót, lại nhìn lồng ngực mình, lúc này mới đột nhiên té xuống mặt đất.

-Huyết Nguyệt.

Truy Biến con mắt đã đỏ lên, trên người hắn hiện ra một đạo hồng quang, tựa hồ là dùng chiêu thức đặc thù nào đó, thân thể trong nháy mắt trở nên nhanh nhẹn vô cùng, cao cao nhảy lên, đại đao trong tay lẳng không hướng Hồn Thi trăm xuống.

Đội trưởng đúng là đội trưởng, Đường Tiêu cảm giác Truy Biến này ở trong nháy mắt, tu vi đột nhiên từ Địa Nguyên Cấp tứ giai đột phá đến ngũ giai, lục giai. Bất quá Đường Tiêu hiện tại chú ý cũng không phải Truy Biến, mà là Huyết Nguyệt trên mặt đất kia.

Bởi vì, hắn một mực không cảm ứng được thần hồn của Huyết Nguyệt từ trong thân thể bay ra, rất rõ ràng người nọ là giả chết.

Dùng quan sát của Đường Tiêu đối với Huyết Nguyệt, tu vi kẻ này không dưới Dư An hay Lý Mộ Bạch, tuyệt không khả năng chết dễ dàng như vậy, thật không biết bọn hắn diễn cái trò gì đây.

Nhưng từ trên thần sắc quan sát, những võ giả khác ở đây, tựa hồ nhìn không ra Huyết Nguyệt giả chết, tất cả đều về mặt kinh hoàng thất sắc, kể cả Vi Liên.

Đường Tiêu biết rõ mình là vì có được ý niệm chi lực, mà ý niệm này lại trải qua mấy sinh mấy diệt, dung hợp phong bạo chi uy, mới có thể dùng tu vi trước mắt, cảm ứng thần hồn người khác có thể sau khi chết hay không. Những người khác trừ khi tu vi đạt tới Thiên Nguyên. Hoặc Địa Nguyên đỉnh phong võ giả có tu luyện công pháp đặc thù, nếu không rất khó thấy đến điểm này.

Đã nhìn ra là đang diễn trò, Đường Tiêu vẫn không ra tay. Tiếp tục bất động thanh sắc mà xem xuất diễn này, đương nhiên, vì ngăn ngừa ba người diễn kịch nhìn ra, Đường Tiêu cũng giả bộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi. Lại hướng xa xa lui lại mấy bước.

Hồn thi rất là xảo hoạt, nó tựa hồ cảm thấy Truy Biến cường đại hơn. Sau khi nghiêng người tránh một đao mãnh liệt của Truy Biến, bốn vó phi đạp, từ bên cạnh Vương Thái đột nhiên lao ra, hướng Tử Vũ cùng Vi Liên hai người đánh tới.

Đường Tiêu trong nội tâm hơi kinh hãi, trong bản năng đã nhanh chóng nắm Hồng Viêm ra ngoài. Xem cuộc vui thì xem cuộc vui, nhưng Vi Liên gặp nạn, hắn không thể không cứu, ba người Truy Biến đã có thể bỏ mặc cho Hồn Thi giết Trịnh Đồng. Cũng có khả năng tùy ý cho nó giết Vi Liên.

Chỉ là, Đường Tiêu hiện tại ra tay, tựa hồ hơi trễ rồi, Hồn Thi đã tấn công đến trước mặt Vi Liên cùng Tử Vũ.

- Vũ nhi!

Truy Biến sau khi rơi xuống đất, lập tức rống lớn một tiếng, lại quay người hướng bên này đuổi theo, nhưng mà ánh sáng màu đỏ trên thân thể hắn đã tán đi, tốc độ so với Hồn Thi kém quá xa.

Đường Tiêu có chút tức giận. Trình diễn đến một bước này, còn chưa đủ sao? Thật đúng là muốn đem Vi Liên hại chết?

Bất quá Vi Liên cũng không phải loại người thúc thủ chịu trói, nàng lập tức niệm chú, một trường bùa chú hóa thành tro, trong tay ngưng tụ ra một quang cầu lam sắc. Sau đó đột nhiên phát về phía trước, lam cầu tạo thành một huyền băng thuần hình tròn, lập tức chắn ở quanh người nàng cùng Tử Vũ.

Hai móng của Hồn Thi chộp vào huyền băng thuần, đem huyền băng thuần xé ra một vết rách thật sâu, bất quá cũng không đến mức làm huyền băng thuần vỡ nát.

Vi Liên tiếp tục niệm chú, ánh sáng màu lam trong tay lại hiện ra. Hai khe hở trên huyền băng thuần từ từ thu nhỏ lại, Hồn Thi lại một lần nữa điên cuồng tấn công lên huyền băng thuần, tựa hồ đối với mỹ vị gần trong gang tấc, nhưng không cách nào nuốt xuống rất không cam lòng.

- Băng Phong Tam Xích!

Lại một lá bùa trong tay Vi Liên thành tro. Ánh sáng màu lam đẹp mắt lóe lên, đạo ánh sáng màu lam này lập tức xuyên qua huyền băng thuần, trùng kích lên đầu Hồn Thi, lập tức đem đầu lâu của Hồn Thi biến thành một khúc côn cầu. Sắc mặt Vi Liên trở nên trắng bệch, rất hiển nhiên, đồng thời sử dụng huyền băng thuần cùng Băng Phong Tam Xích, làm cho thể lực nàng tiêu hao rất lớn.

Đường Tiêu đã không phải là lần thứ nhất thấy Vi Liên xuất thủ, trong nội tâm đối với tầng tầng lớp lớp bùa chú trong tay nàng cũng có chút kiêng kỵ. Còn có Vi Liên đối với băng hệ ma pháp tu vi thâm bất khả trắc, theo Đường Tiêu phán đoán, Vi Liên nếu đột nhiên hướng hấn ra tay mà nói, hấn nhất định sẽ phản ứng không kịp, rất có thể sẽ bị nàng biến thành một khối băng mặc kệ chém giết.

Hồng Viêm của Đường Tiêu rốt cục cũng bay đến Hồn Thi kia, thừa dịp đầu lâu của nó bị băng phong làm tê liệt, đột nhiên hướng cổ của nó trảm tới, hồn cương của Hồn Thi vô cùng lợi hại, cản trở phần lớn lực trảm của Hồng Viêm, Hồng Viêm chỉ ở trên cổ nó tạo ra một vết thương nhẹ.

Nhìn thấy Đường Tiêu lấy ra Hồng Viêm phi kiếm, mọi người vây xem không ra tay vốn là phát ra một hồi kinh hô, sau đó nhìn thấy Hồng Viêm này biểu hiện yếu nhược như thế, trên mặt liền hiện ra xem thường đối với Đường Tiêu.

Hồn Thi đột nhiên lắc đầu, bạo tàn mà gào rú một tiếng, lập tức đem băng phong ở trên đầu nó hất đi, sau đó miệng rộng đột nhiên cắn về phía huyền băng thuần trước mặt, lúc này rõ ràng đem huyền băng thuần cắn nát bậy.

Cho dù Truy Biến cùng Đường Tiêu đều đã trước sau chạy tới phạm vi công kích hữu hiệu, nhưng mà sau khi Hồn Thi cắn nát huyền băng thuần phòng hộ, hai chân trước cực lớn dĩ nhiên chộp tới Vi Liên, công kích của nó mau lẹ như điện, những người khác căn bản cứu trợ không kịp!

- Băng Phong Thiên Lý.

Vi Liên lại lấy ra một đạo bùa chú, sau đó chủ động chộp tới một cái chân trước đang tấn công của Hồn Thi, cùng lúc đó, ánh sáng màu lam toàn thân nàng bùng cháy mạnh, Băng Phong Thiên Lý này hiển nhiên là Băng Phong Tam Xích cường hóa nhiều lần, trong nháy mắt khi chân trước của Hồn Thi bị Vi Liên bắt được, cánh tay của Vi Liên cùng chân trước của Hồn Thi song song biến thành u lam băng tinh, hơn nữa băng tinh này nhanh chóng theo chân trước của Hồn Thi nhanh chóng lan tràn khắp thân nó.

Không bao lâu sau, Hồn Thi triệt để biến thành một băng điêu, bảo trì tư thế tấn công, cực kỳ hung hãn mà trừng mắt nhìn Vi Liên cùng Tử Vũ hai người, nhưng mà muốn động cũng không thể động được.

- Tử Vũ chi nội!

Tử Vũ bên người Vi Liên sớm đã cài tên, khoảng cách gần gất gao ngấm ngay đầu lâu của Hồn Thi, trong nháy mắt, mũi tên từ trên dây cung của nàng liên tục bắn ra hơn mười đạo tử quang, đột nhiên oanh hướng về phía đầu lâu của Hồn Thi gần trong gang tấc.

Một hồi giòn vang, tử quang xuyên qua Hồn Thi bị đông thành băng tinh, cùng lúc đó, Truy Biến giờ cao đại đạo cũng trảm xuống thân thể Hồn Thi, đem thân thể của nó chém thành hai nửa.

418. Chương 418: Cảm Ứng Thần Hồn.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 418: Cảm ứng thần hồn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu rõ ràng cảm ứng được hồn phách của Hồn Thi từ trong thân thể bỏ trốn mà ra, hắn cũng không khách khí, dùng Hồng Viêm chém về phía hồn phách kia, niệm chú đem hồn phách thu vào bên trong Linh Khí, hồn tinh hóa thành một hạt vàng nhạt, đây chính là thứ Đường Tiêu thích nhất.

Động tác của Đường Tiêu cực nhanh, người bình thường căn bản nhìn không tới.

- Tôn Văn huynh đệ, người có thể cảm ứng được thần hồn?

Truy Biến đi tới hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Có ý kiến gì sao?

Đường Tiêu thu hồi Linh Khí, nhàn nhạt mà nhìn Truy Biến, hắn ý thức được mình vừa rồi ra tay có chút liều lĩnh, lỗ mãng, cho dù ra tay rất nhanh, nhưng vẫn không thể nào tránh được ánh mắt của Truy Biến.

- Ha ha, ta chỉ là hỏi mà thôi, Tôn Văn huynh đệ quả nhiên thực lực phi phàm.

Truy Biến thần sắc khẽ biến, vô ý thức mà quét về thi thể Huyết Nguyệt xa xa, nhưng lập tức đem chút khác thường này dấu đi.

Những đội viên khác kinh hồn chưa định mà nhìn một màn trước mắt này, bọn hắn hiển nhiên cũng không có phát hiện Huyết Nguyệt giả chết, sự tình Truy Biến cùng Tử Vũ che dấu tu vi, cũng không nhìn ra Đường Tiêu lợi hại, chỉ là đối với Vi Liên liên tục phóng ra bằng hệ ma pháp cực kỳ khiếp sợ, nghĩ nếu như đơn đả độc đấu mà nói, bọn hắn không phải là đối thủ của nàng.

Đặc biệt là Vương Thái, hắn ngay từ đầu rất xem thường Vi Liên cùng Đường Tiêu, cảm thấy Truy Biến không nên tổn mất nửa ngày chờ hai người này đến, thời điểm lúc này mới biết Vi Liên lợi hại.

Chứng kiến một tia dị sắc trong mắt Truy Biến, trong nội tâm Đường Tiêu càng thêm kiêng kị, hắn vô ý thu hồi hồn tinh, đã đem tất cả hành vi che dấu của bọn họ bộc lộ. Vì kế hoạch, vẫn là mau chóng rời khỏi những người này, hơn nữa Đường Tiêu cũng không có hứng thú tìm hiểu mục đích của Truy Biến đến tột cùng là cái gì.

.

Vốn là cộng thêm Đường Tiêu cùng Vi Liên tổng cộng là mười bốn người, sau khi chết hai người lại biến thành mười hai người. Sau khi mọi người chôn thi thể của Trịnh Đồng cùng Huyết Nguyệt, có vài tên đội viên tựa hồ đối với túi trữ vật của hai người rất có hứng thú, nhưng là đang ở trước mặt những người khác, ai cũng không dám chủ động ra tay.

Hoàn thành hết thấy về sau, cả đám dưới sự dẫn dắt của Truy Biến một lần nữa lên đường. Đám người đi không lâu, một chi Hồn Thi đại quân liền đi tới Dương Liễu thôn.

Một thiếu nữ khuôn mặt bình thường, cưỡi một đầu tứ đề Hồn Thi cao lớn, đi trước dẫn đầu chi quân đội này. Sau khi đi vào Dương Liễu thôn, thiếu nữ từ trên người bốn vó Hồn Thi nhảy xuống, dưới chân nhẹ nhàng yển, đi tới trước mộ phần của Huyết Nguyệt, hướng trong mộ quát to một tiếng:

- Huyết Nguyệt! Giả chết đã đủ chưa? Mau dậy đi!

Phía trên mộ phần của Huyết Nguyệt rung rinh, một nam tử trẻ tuổi từ bên trong lập tức bay ra, rơi vào bên người thiếu nữ kia, nam tử trẻ tuổi này, đúng là Huyết Nguyệt mới vừa rồi bị bốn vó Hồn Thi moi tìm.

- Vừa rồi sau khi thử qua, Truy Biến có tìm được người có tiềm chất không?

Thiếu nữ hỏi Huyết Nguyệt một tiếng.

Thân hình Huyết Nguyệt lung lay mấy cái, trong nháy mắt từ một gã nam tử trẻ tuổi hóa thành một lão giả râu tóc bạc trắng, nhìn về phía đoàn người Truy Biến lắc đầu:

- Lần này không có thu hoạch gì, cũng chỉ có tên phù sư kia còn có mấy phần tiềm chất.

- Nữ phù sư kia sao?

Thiếu nữ hơi nhíu mày.

- Ha ha, sư mẫu, người không cần nhạy cảm, nữ phù sư này đã có người trong lòng, cho dù được sư phụ thu nhận, cũng sẽ không quán quít lấy sư phụ đâu.

Huyết Nguyệt trêu ghẹo thiếu nữ một câu.

- Vô luận như thế nào, tuyệt đối không cho phép hấn thu nữ đệ tử! Đây là nguyên tắc!

Thiếu nữ giận dữ nói với Huyết Nguyệt một câu, thần sắc trên mặt có chút nghiêm túc.

Người này được Huyết Nguyệt gọi là sư nương, chính là song tu đạo侶 của Truy Biến, lớn lên giống như yêu linh, lại có gia cảnh hùng hậu, được người xưng là Linh vũ Vũ nhi.

Bởi vì lo lắng Truy Biến sẽ bị các sư tỷ, sư muội, sư mẫu, tổ sư nương hoặc nữ đệ tử khác câu đi, cho nên đối với Truy Biến quản thúc vô cùng chặt, lần này cùng Truy Biến đến Huyền Vũ đại lục, chính là vì giám sát không cho phép hấn thu nữ đệ tử.

- Sẽ không đâu! Có sư mẫu ở đây, sư phụ lão nhân gia có tâm kia cũng không có gan a!

Huyết Nguyệt vuốt vuốt chòm râu thật dài của hấn, vẻ mặt cười xấu xa.

- Người nói hấn có cái kia tâm?

Thiếu nữ giận dữ, lập tức thò tay nắm chặt râu dài của Huyết Nguyệt.

- Sư mẫu tha mạng! Ta là nói sư phụ không có cái gan kia a.

- Cái kia vẫn có tâm! Đây là tuyệt đối không được!

.

Dương Liễu thôn cách Huyền Vũ cốc hơn trăm dặm, đối với võ giả mà nói, dùng không đến một buổi đã đến. Đoàn đội một nhóm mười hai người tới trước Huyền Vũ cốc, thấy bên ngoài có cấm chế không cho phi hành, cả đám lập tức hạ xuống đất.

Xa xa đã có thể chứng kiến Huyền Vũ thành to lớn ở sâu trong cốc, dựa lưng vào vách đá vạn trượng, tường thành cao hơn trăm trượng, do từng khối đá nặng vài chục tấn xây thành!

Cả tòa Huyền Vũ thành bị bao phủ ở bên trong một màn sáng dày đặc, màn sáng này là cấm chế phòng ngự cực kỳ cường hãn, chỉ dùng thiên thạch trên Thiên giới cùng Thiên Vũ tài liệu, dùng Thiên Hỏa tế luyện ra Thiên Cẩm Trận Kỳ, như vậy màn sáng phòng ngự này, cho dù là võ giả có tu vi Thiên Nguyên, dưới tình huống không có thông hành lệnh bài, cũng đừng mơ tưởng xuyên qua.

Từ lúc hắc ám hư không bị xé nứt, Huyền Vũ đại đế liền dựa theo quy củ Thiên giới, đem phòng ngự mở ra, toàn bộ Huyền Vũ thành giới nghiêm, không cho bất cứ ai xuất nhập, thẳng đến khi Thiên giới Giám sát sư tới, dưới sự giám thị của Thiên giới Giám sát sư, dùng danh nghĩa Bồ Thiên đem tất cả võ giả từ Kiểm Thánh của các tông phái triệu tập đến cùng một chỗ, sau khi kiểm tra cùng tiếp nhận thần hồn, mới cấp cho bọn hấn thông hành lệnh bài để tiến vào Huyền Vũ thành.

Bởi vì trong thông hành lệnh bài này ghi chép toàn bộ tin tức cùng thần hồn của võ giả, cũng hạ xuống tinh thần ấn ký, một khi võ giả bị chết hoặc lệnh bài ly khai võ giả quá xa, thông hành lệnh bài sẽ tự động thiêu hủy, cho nên Huyền Vũ đại đế một chút cũng không lo lắng thông hành lệnh bài bị Hồn Thi cướp đi.

Mặc dù có thông hành lệnh bài trong tay, nhưng những võ giả này một khi ly khai Huyền Vũ thành, lúc muốn tiến vào, nhất định phải nộp một số linh thạch kinh người, cho nên hai gã Kiểm Thánh của Tinh Đấu

Tông, sau khi tiến vào Huyền Vũ thành thì không rời đi. Dư An bởi vì trong tông còn có một chút chuyện trọng yếu phải xử lý, cho nên mới về Tinh Đầu Tông, kết quả bị Đường Tiêu cùng Vi Liên đánh lén, cuối cùng ngoài ý muốn chết ở trong tay Tử thần.

419. Chương 419: Còn Lại Bảy Ngày.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 419: Còn lại bảy ngày.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Kể thống trị toàn bộ Huyền Vũ đại lục, nắm ở trong tay của Huyền Vũ đại đế, ở Huyền Vũ thành trước mắt này, cổ truyền tông trận có thể ly khai Huyền Vũ Bí Cảnh, nằm ở sâu trong cấm cung của Huyền Vũ thành.

Thông đạo Bí Cảnh dưới tình huống bình thường, chỉ có thể truyền tông ột số người nhất định ly khai, như hôm nay có đại lượng võ giả, quan to triều đình truyền tông đến Bí Cảnh khác, muốn thông qua cổ truyền tông trận này di chuyển, thiên địa tinh thần vận chuyển, khoảng cách truyền tông sẽ không ngừng biến hóa, cổ truyền tông trận mở ra nhất định phải lựa chọn thời cơ thích hợp, thời gian mở ra cũng sẽ không quá dài, cho nên cho dù tiến nhập vào Huyền Vũ thành, cũng không nhất định tất cả đều có cơ hội tiến vào Truyền Tông Trận.

Thời điểm nhóm người tới cửa Huyền Vũ cốc, ở đây đã rất náo nhiệt, mấy vạn người kéo dài hơn mười dặm, tất cả đều xếp hàng muốn mạo hiểm vào Long Vực Bí Cảnh thu thập Thất Sắc Hạch Đào, đổi lấy thông hành lệnh bài.

Bất quá cũng không phải tất cả võ giả xếp hàng đều có tư cách tiến vào Long Vực Bí Cảnh chịu chết, Kiểm Thánh trở lên, nếu không có thu được thông hành lệnh bài do Huyền Vũ đại đế cấp, nhất định phải nộp một ngàn linh thạch mới có thể được truyền tông đến Long Vực, Kiểm Sư cần hai ngàn linh thạch, mà Kiểm Sĩ thì cần một vạn linh thạch mới được.

Tuy Huyền Vũ Bí Cảnh cùng Long Vực Bí Cảnh cách nhau rất gần, nhưng Truyền Tông Trận mở ra, vẫn cần tiêu hao đại lượng linh thạch, một lần chỉ có thể truyền tông mười người, cho nên một phần linh thạch là để duy trì truyền tông trận, một bộ phận khác tất nhiên là rơi vào tay Huyền Vũ đại đế.

Tuy phải đi nộp mạng, hơn nữa là vì Huyền Vũ đại đế cùng đám quan viên mang về Thất Sắc Hạch Đào để bọn hắn luyện chế Thọ Nguyên đan, nhưng không đi trước sau gì cũng chết, thật sự là để cho người tức giận, rồi lại không thể làm gì.

Mặc kệ võ giả sau khi đi Long Vực Bí Cảnh phải chăng có thể cảm về Thất Sắc Hạch Đào hay không, dù sao Huyền Vũ đại đế cũng không thiệt thòi, ít nhất linh thạch của những người này đã bị hắn thu đi. Mà rất nhiều võ giả vì không có linh thạch, tất cả đều bị ngăn lại ở bên ngoài Huyền Vũ cốc.

Những võ giả này sau khi biết tin Huyền Vũ Bí Cảnh sẽ bị phá hủy, cho dù cuối cùng tán gia bại sản, cũng phải nghĩ biện pháp gom góp khoản linh thạch này, vì chính mình, vì người nhà cướp lấy một đường sinh tồn cơ hồ là xa vời.

Quả nhiên, mặc kệ ở đâu, thời điểm tận thế đến, người có quyền thế, cùng có tiền đều sẽ có quyền ưu tiên sinh tồn. Cho dù là bên trong bình dân, hy vọng sinh tồn của kẻ có tiền cũng sẽ hơn người nghèo vài lần.

Tuy đội ngũ rất dài, nhưng mà đội ngũ đi về phía trước lại vô cùng nhanh, một ít người xếp hàng căn bản không có đủ linh thạch đổi lấy truyền tông lệnh bài, chỉ có thể buồn bã quay về, thậm chí quỳ xuống hướng vệ binh cầu xin, nhưng vệ binh chỉ nhận linh thạch không nhận người, không có linh thạch thì nhanh chóng rời đi, còn muốn tiếp tục ở đây dây dưa, tất cả đều bị cưỡng ép đẩy vào một cấm đặc biệt, bị truyền tông đi xa mấy trăm dặm.

Có ít người kết làm đoàn đội ý đồ mạnh mẽ xông vào, kết quả quân coi giữ trong cốc dùng cường nỗ bắn ra, lập tức chết ngay tại chỗ. Cho nên tuy đội ngũ rất dài, nhưng một đêm đi qua, đến bình minh ngày hôm sau, đoàn người Truy Biến, Đường Tiêu đã tới cửa vào Huyền Vũ cốc.

Lúc này, cách mười một ngày tận thế chỉ còn lại có bảy ngày.

Nói cách khác, thời gian lưu cho Đường Tiêu ở Long Vực Bí Cảnh thu thập Thất Sắc Hạch Đào, chỉ có không đến bảy ngày, nếu như hắn không thu thập nhiều một ít, đem bọn người Triệu Thanh, Dương Dĩnh cũng mang vào Huyền Vũ thành mà nói...

Cái kia cơ bản là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Hơn nữa Đường Tiêu một mực ẩn ẩn cảm thấy, cho dù hắn và Vi Liên thu thập đủ Thất Sắc Hạch Đào, thời điểm tiến vào phòng ngự bên ngoài của Huyền Vũ thành, cũng rất khó thông qua thủ vệ kiểm tra. Phòng ngự này nghĩ cũng không cần nghĩ, chính là vì phòng ngừa Hồn Thi đánh vào mới mở ra, nhất định sẽ có biện pháp nghiêm khắc đề phòng Hồn Thi lẫn vào.

Trong Huyền Vũ thành cao thủ như vân, còn có thiên giới phái tới đại lượng Giám sát sứ Thiên Nguyên cấp bậc trấn thủ, muốn mạnh mẽ xông vào thành, đó là muốn chết.

Tuy như thế, Đường Tiêu vẫn là đi một bước xem một bước, nghĩ biện pháp đi Long Vực Bí Cảnh thu thập đầy đủ Thất Sắc Hạch Đào rồi nói sau, bằng không thì hết thấy đều là nói suông.

Sau khi khảo nghiệm qua tu vi, đoàn người Truy Biến chỉ có ba người là tu vi Kiếm Thánh, chỉ cần một ngàn linh thạch là có thể mua được truyền tống lệnh bài. Những người khác kể cả Đường Tiêu cùng Vi Liên ở bên trong, tất cả đều là tu vi Kiếm Sư, mua thông hành lệnh bài cần hai ngàn linh thạch, đương nhiên, thời điểm mua truyền tống lệnh bài đến Long Vực Bí Cảnh, cùng lúc cũng được một lệnh bài có thể tùy thời từ Long Vực Bí Cảnh quay lại Huyền Vũ đại lục. nguồn

Cầm truyền tống lệnh bài đến Long Vực Bí Cảnh, sau khi truyền tống sẽ đến một nơi nào đó trong Long Vực Bí Cảnh, nhưng mà loại tiến vào này chỉ là tạm thời, mười ngày sau, vô luận có hoàn thành thu thập Thất Sắc Hạch Đào hay không, người dùng truyền tống lệnh bài này tiến vào Long Vực Bí Cảnh, đều sẽ tự động trở về Huyền Vũ đại lục. Nếu như sớm hoàn thành thu thập Thất Sắc Hạch Đào, cũng có thể sớm phản hồi Huyền Vũ đại lục.

Nếu như Huyền Vũ Bí Cảnh bị phá hủy, nghĩ cũng không cần nghĩ, mười ngày sau, người còn ở trong Long Vực Bí Cảnh, sẽ trực tiếp bị truyền tống đến hắc ám hư không sau khi Huyền Vũ Bí Cảnh bị hủy diệt.

Đại bộ phận võ giả trong đội đều không đủ linh thạch, nhưng đội trưởng Truy Biến sớm có chuẩn bị, từ trên người lấy ra đại lượng trung giai linh thạch, thay bọn hắn mua truyền tống lệnh bài cùng phản hồi lệnh bài.

Đường Tiêu hiện tại trên người chỉ có ba trăm linh thạch cướp bóc được trên đường, sau đó là một đồng lớn vật phẩm đổi thành linh thạch, cũng gom góp chưa đủ hai ngàn linh thạch, tất cả linh thạch của Vi Liên đều tiêu hao hết trên linh phù, hai người chỉ có thể trước mượn tạm của Truy Biến cho đủ số.

Đương nhiên, Đường Tiêu cũng không có đem khoản nợ này đem làm chuyện quan trọng, chỉ cần về sau còn có cơ hội sống đi đến Bí Cảnh khác, bốn phía ăn cướp một phen, hoặc là săn bắt một ít yêu thú thu hoạch nội đan và các loại tài liệu, rất nhanh có thể đem khoản linh thạch này trả hết.

Vô luận như thế nào, hai ngàn linh thạch, cũng coi như thiếu Truy Biến một cái nhân tình, nếu như ba người Truy Biến không phải muốn lợi dụng hắn và

420. Chương 420: Đột Trạ Sơn.

Sát Vương

Chương 420: Đột Trạ sơn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Vi Liên đạt thành mục đích gì không thể cho ai biết mà nói, về sau Đường Tiêu nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả hết phần nhân tình này.

- Dem cái lệnh bài này dán ở trên người, ta và người sau khi đến đó, lẫn nhau sẽ có cảm ứng, sau đó có thể nghĩ biện pháp tụ tập. truyện copy từ

Vi Liên cho Đường Tiêu một lá bùa, cùng hắn nói thoáng một phát.

Đường Tiêu im lặng mà đem lá bùa thu vào, cũng trả lại cho Vi Liên một tờ giấy ghi vài chữ.

Vi Liên rất nhanh xem xét tờ giấy kia, sau đó đem nó thu vào, trên giấy Đường Tiêu viết xuống một ít chữ, đem sự tình Truy Biến, Tử Vũ che dấu tu vi cùng Huyết Nguyệt giả chết ghi lại, lại bảo Vi Liên sau khi đến Long Vực Bí Cảnh, tự mình cân nhắc thoáng một phát, xem có nên cùng bọn họ tụ họp hay không.

Ý định của Đường Tiêu là, nếu như Vi Liên nguyện ý cùng hắn đi cùng, hắn liền mang theo nàng cùng một chỗ lẫn lộn trong Long Vực Bí Cảnh, nếu như nàng muốn cùng những người kia cùng một chỗ, Đường Tiêu sẽ tự mình độc hành. Cho nên trên tờ giấy kia, Đường Tiêu cũng không có yêu cầu Vi Liên làm như thế nào, chỉ là đem những sự tình này nói cho nàng biết, quyết định sau cùng là của chính nàng.

Đa số đội viên vẫn đang vây quanh Truy Biến hỏi cái gì đó, vài tên vệ binh đã đi tới, nói Truyền Tống Trận đã chuẩn bị tốt, muốn mười người trong đội ngũ mười hai người đi ra, tiến nhập truyền tống trận.

Không ra ngoài Đường Tiêu sở liệu, Truy Biến cùng Tử Vũ không có cùng những người khác tiến vào, mà nhường mười người khác vào trước.

Đường Tiêu hoài nghi huynh muội bọn họ căn bản cũng không vào Truyền Tống Trận, sau khi mười người này truyền tống rời khỏi, bọn hắn tám chín phần sẽ tìm lý do gì đó ly khai. Bất quá những sự tình này đã không phải là chuyện mà Đường Tiêu muốn cân nhắc, hắn tuy nghĩ như vậy, nhưng dưới chân cũng không ngừng lại, cũng không có nhìn Vi Liên, cầm truyền tống lệnh bài, một mình dẫn đầu đi đến truyền tống trận của Long Vực Bí Cảnh.

Trong mười người kia, mấy người trẻ tuổi hiển nhiên đối với việc Truy Biến không cùng bọn họ đi vào có chút băn khoăn, nhưng mà vệ binh cứ thúc giục, cũng đành phải cùng huynh muội Truy Biến cáo biệt, đi theo Đường Tiêu cùng Vi Liên đến truyền tống trận.

- Ta và người cùng một chỗ.

Trước khi truyền tống trận khởi động vài giây, Vi Liên lặng lẽ truyền âm cho Đường Tiêu, không đợi Đường Tiêu đáp lại, truyền tống trận đã bắt đầu vận chuyển, không khí quanh người Đường Tiêu như sóng nước nhanh chóng khai mở, trong tai truyền đến từng đợt thanh âm ông ông, không bao lâu, mười người Đường Tiêu đã được truyền tống tới Long Vực Bí Cảnh.

Sau khi bạch quang bên người Đường Tiêu tiêu tán, hắn nhanh chóng khuếch tán thần thức hướng bốn phía tìm tòi một phen, quả nhiên, bên người không có một bóng người, tất cả mọi người đều được truyền tống tới một nơi riêng biệt. Đường Tiêu hạ thấp thân thể, ngừng thở, vừa nhanh chóng hướng bốn phía quét mắt một vòng.

Thần thức cảm ứng có đôi khi cũng không chính xác, người cảm ứng không đến, nhưng vẫn có một ít siêu cấp cường giả ẩn nấp khí tức, trốn ở phụ cận cũng không biết chừng. Cho nên, vì mạng sống, đã đến địa phương này, cẩn thận một chút vẫn là tốt hơn.

Phóng nhãn nhìn lại, chỗ cao là gò núi, phía thấp kia là mảng lớn đầm lầy, trong không khí tràn ngập mùi độc khí nào đó làm cho người ta khó chịu, từ chút ít hiểu biết của hắn về Long Vực Bí Cảnh, hiển nhiên Đường Tiêu đã được thành công truyền tống đến Long Vực Bí Cảnh.

Bên cạnh đầm lầy, nơi nơi mọc đầy cỏ dại cao hơn đầu người, từ trong đó hành tẩu sẽ tương đối khó khăn, nhưng nếu gặp được nguy hiểm, ẩn thân ẩn nấp ở trong đó, sau đó phong bế hô hấp, lại dán ẩn thân phù của Vi Liên mà nói, ngược lại sẽ không dễ dàng bị người khác phát hiện.

Thời điểm ở Đột Trụ sơn, Đường Tiêu từng có một lần kinh nghiệm tiến vào Bí Cảnh độc lập, cái kia là Thiên Nguyên Cấp Dương Yêu hình thành không gian Bí Cảnh độc lập, Bí Cảnh lúc này hiển nhiên so với

lần trước lớn hơn rất nhiều lần, sau khi tiến vào, tất cả mọi người của Huyền Vũ đại lục, kể cả hắc và Vi Liên đều bị tách ra.

Đường Tiêu dán lên mình phù chú mà Vi Liên đưa cho, theo như phương pháp mà Vi Liên truyền thụ, cảm ứng thoáng một phát, ẩn ẩn cảm giác được Vi Liên dường như ở phương hướng Tây Bắc, nhưng mà cảm ứng rất yếu, yếu đến cơ hồ cảm giác không thấy, như vậy xem ra, khoảng cách giữa hai người rất có thể đã vượt qua khỏi phạm vi cảm ứng của phù chú.

Tại đây vốn là một nơi tự do săn giết, Huyền Vũ đại lục cùng Ma Võ đại lục vì tranh đoạt tài nguyên bên trong Long Vực Bí Cảnh, ở chỗ này đã xảy ra mấy ngàn năm chiến tranh, nhất là gần trăm năm nay, Ma Võ đại lục hiển nhiên chiếm ưu thế tuyệt đối.

Long Vực Bí Cảnh có một pháp tắc đặc thù, bất luận nhân loại nào đi vào Long Vực Bí Cảnh, chỉ có thể ở trong này mười ngày, nếu vượt qua mười ngày đều bị cưỡng chế đưa về Bí Cảnh trước kia, muốn lần nữa truyền tống phải cách xa một năm. Cho nên Ma Võ đại lục tuy cùng Huyền Vũ đại lục tranh đoạt Long Vực Bí Cảnh đạt được toàn diện thắng lợi, nhưng cho tới bây giờ cũng không có ý định ở trong Long Vực Bí Cảnh xây công sự tiến hành khai phát.

Mặc dù như thế, Ma Võ đại lục mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng võ giả ở trong Long Vực Bí Cảnh, sau khi người của Huyền Vũ đại lục đến nơi đây, sẽ gặp phải cực độ nguy hiểm, tùy thời sẽ trở thành mục tiêu cho đối phương săn giết.

Không nói đến võ giả Huyền Vũ đại lục một khi gặp được võ giả Ma Võ đại lục, song phương nhất định sẽ vừa thấy mặt không chết không ngớt. Cho dù cùng là võ giả của Huyền Vũ đại lục, lẫn nhau cũng có thể phát sinh sự tình sát nhân đoạt bảo. Hiện tại Vi Liên Thất Sắc Hạch Đào liên quan đến truyền tống lệnh bài, quan hệ đến sinh tử tồn vong, mà Thất Sắc Hạch Đào thành thực số lượng rất có hạn, khả năng võ giả Huyền Vũ đại lục tàn sát lẫn nhau là vô cùng cao.

Cho nên Đường Tiêu sau khi tiến vào, lập tức cảnh giác rất cao, không chỉ là cảnh giác với võ giả Ma Võ đại lục, đồng thời cũng phải cảnh giác với võ giả của Huyền Vũ đại lục.

Lợi dụng lực cảm ứng siêu cường của hắc, Đường Tiêu nhanh chóng đem thần thức hướng ra ngoài xem xét, phát hiện trong phạm vi hơn mười dặm kề bên này, trừ mình ra thì không có bất luận khí tức của sinh vật sống nào, Đường Tiêu lúc này mới buông lỏng một ít, ngồi trên tảng đá thật dài mà thở dốc một hơi.

Vừa nghĩ tới nếu như trước khi Bí Cảnh bị hủy diệt mà vô lực cứu Triệu Thanh cùng Dương Dĩnh, chỉ có thể mặc cho các nàng tự sinh tự diệt, trong nội tâm Đường Tiêu lại một hồi uể oải cùng cô đơn.

421. Chương 421: Đồ Vật Truyền Thừa.

Sát Vương

Chương 421: Đồ vật truyền thừa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Có lẽ giờ này khắc này, các nàng đã ở dã ngoại chết mất xác rồi.

Mất đi Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thân hình này muốn thoát thai hoá cốt, tiến vào Địa Nguyên Cấp tứ giai, còn không biết là chuyện khi nào. Nếu chưa thoát thai hoá cốt, cho dù Đường Tiêu có sự trợ giúp của Áo Bỉ lão ma, thôn phệ hồn tinh đã có bốn đạo Vân Triện, nhưng Đường Tiêu vẫn thường xuyên cảm giác mình rất yếu.

Tỷ như hắc hiện tại, sau khi tiến vào Long Vực này Bí Cảnh, đi một bước cũng phải quan sát cả buổi, hơi có chút động tĩnh là kinh hãi không thôi, ngay cả lực tự bảo vệ mình tối thiểu cũng không có.

Cái này để cho Đường Tiêu một mực có tâm cường giả làm sao chịu nổi? Lúc này hẳn quả thật thấy mình có chút hèn nhát.

Phải mau cường đại lên a!

Trước mắt vẫn là không nên suy nghĩ mấy cái này, phải sống sót qua lần này hãy nói sau.

- Aii... Nơi này quá mức hung hiểm, lão ma nếu như không giúp người, người nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Áo Bỉ lão ma bên trong hồ lô đột nhiên mở miệng.

- Ah? Người có thể giúp ta tìm Thất Sắc Hạch Đào sao? Sao không nói sớm?

Đường Tiêu vội hỏi Áo Bỉ lão ma một câu.

- Lão ma ta là một Thụ tinh, có thể không có biện pháp tìm ra Thất Sắc Hạch Đào, bất quá lão ma ta cũng không chỉ là bài trí, tuy người bây giờ không có ngưng tụ ra linh phù, không cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của hồ lô, nhưng thời khắc nguy cấp dùng nó đập vào đầu kẻ khác là vẫn có thể.

Áo Bỉ lão ma nhắc nhở Đường Tiêu thoáng một phát.

- Đập người?

Đường Tiêu ngây cả người, hẳn lúc này nhớ lại, lúc trước sau khi Noãn Dương Dương nghe Bạc Hà truyền thụ một ít khẩu quyết, đem Lang Nhân thực lực đạt tới Địa Nguyên Cấp ngũ giai thu vào bên trong hồ lô.

Phải biết rằng khi đó chỉ có một phân thân của Áo Bỉ lão ma, mà hiện tại trong tay hắn, có đến sáu phân thân của Áo Bỉ lão ma!

- Ta truyền thụ cho người mấy bộ khẩu quyết. . .

Áo Bỉ lão ma bắt đầu đọc lên khẩu quyết.

Nghe Áo Bỉ lão ma giảng giải một hồi, Đường Tiêu mới biết hồ lô này lại có nhiều diệu dụng như vậy, có khẩu quyết có thể hóa thành pháp khí phòng ngự ngăn cản một kích trí mạng của địch nhân, cũng có khẩu quyết để cho hồ lô trở thành pháp khí công kích địch nhân, còn có khẩu quyết đem địch nhân tạm thời thu vào bên trong.

Đường Tiêu bắt đầu hưng phấn, nhưng mà khi bắt đầu thao tác thực tế, thần sắc lại trở nên như đưa đám.

Hồ lô là một kiện pháp khí đẳng cấp cao, Đường Tiêu lại chưa hoàn thành thoát thai hoá cốt, căn bản không cách nào phát huy ra uy lực của nó, niệm khẩu quyết để nó tiến hành tự động phòng ngự, khi Đường Tiêu thử khu động Hồng Viêm hướng chính mình phát động công kích, hồ lô ở dưới công kích căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại là hơn một phút đồng hồ về sau, mới chậm rì rì hóa thành phòng ngự.

Cái này giống như ở kiếp trước, mạng inte chạy rất nhanh, con chuột cùng bàn phím cũng nhạy không kém, nhưng trên màn hình lại chạy chậm như rùa, cái này quả thật làm cho người ta tức chết.

Tự động phòng ngự, chậm một giây cũng không được, nếu như chậm một phút đồng hồ, cái kia chính là chết chắc rồi!

- Aii! Tu vi của người vẫn là quá thấp ah!

Áo Bỉ lão ma thấy một màn như vậy, cũng không khỏi có chút thất vọng, đương nhiên, hắn cũng sớm đoán được sẽ như thế, cho nên trước kia mới không có nói cho Đường Tiêu biết tác dụng của pháp bảo hồ lô này.

Hiện tại Đường Tiêu thân vào hiểm cảnh, Áo Bỉ lão ma cũng muốn biến ngựa chết thành ngựa sống, muốn cho Đường Tiêu thử xem pháp bảo này có giúp ích gì được cho hắn không.

Phòng ngự không được, Đường Tiêu lại thử tác dụng hút người vào trong, hắn đem hồ lô hướng về phía một khối đá cao cỡ nửa người, trong miệng niệm khẩu quyết, hồ lô hấp thu Đường Tiêu hơn phân nửa nội lực, rốt cục ở một phút đồng hồ sau, đột nhiên phát ra một hấp lực, đem tảng đá kia hút vào bên trong.

Thấy một màn như vậy, Đường Tiêu quả thực muốn điên rồi.

Mười lăm phút, đối thủ có ngốc đến mấy cũng sớm chạy mất, hoặc là đem Đường Tiêu chém chết rồi, có thể để cho cái hồ lô này thu vào bên trong sao? Còn hấp thu hết hơn phân nửa nội lực của hắn, cái này chỉ có thể để cho hắn niệm xong đoạn khẩu quyết này, nằm ra cho người ta chém!

Thuật công kích cũng không tốt đến đâu, trọn vẹn gần ba phút, hấp thu một nửa nội lực của Đường Tiêu, trên không trung biến lớn cỡ một mẫu đất đai, sau đó đột nhiên hướng tiền phương nện xuống, trên mặt đất đập ra một hố to sâu nửa trượng, tạo thành địa chấn kịch liệt, làm Đường Tiêu cũng lắc lư té xuống đất.

Uy lực thì khá tốt rồi, Đường Tiêu cảm thấy nếu như cái này đập lên chính mình, đoán chừng hơn phân nửa là sẽ nát bét. Nhưng mà, tới ba phút chuẩn bị ah!

Ba phút, ai sẽ ngu đến mức đứng nguyên tại chỗ nhìn hồ lô biến lớn như vậy, sau đó nhìn nó nện vào đầu mình?

Sau khi tạo thành địa chấn mãnh liệt, Đường Tiêu nhanh chóng chạy thực mạng, tìm địa phương xa xa, yên lặng mà núp vào, quan sát hơn nửa ngày phát hiện không có người tới gần, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Cái hồ lô này của ngươi, không có tác dụng gì cả.

Đường Tiêu thất vọng mà hướng Áo Bì lão ma nói thoáng một phát.

- Chỉ trách ngươi tu vi quá thấp, thứ tốt không dùng được.

Áo Bì lão ma trả lời Đường Tiêu một câu.

- Cái rắm! Ta tu vi thấp? Luyện Yêu Thối Ma Hồ kia so với hồ lô này của ngươi không biết tốt hơn mấy trăm lần? Lúc trước, thời điểm ta mới Nhân Nguyên Cấp có thể dùng tới nó! Dùng tốt mới là đồ tốt, cái hồ lô này của ngươi, cũng chỉ có thể làm trưng bày mà thôi!

Đường Tiêu lập tức bác bỏ Áo Bì lão ma.

- Luyện Yêu Thối Ma Hồ?

Trên mặt Áo Bì lão ma hiện ra thần sắc kỳ dị.

- Ngươi biết thứ này?

Đường Tiêu có chút cảnh giác mà nhìn Áo Bì lão ma.

Đương nhiên, biết rõ phân thân lão ma này không tập hợp đủ, Đường Tiêu mới cùng hắn nói đến Luyện Yêu Thối Ma Hồ, bằng không thì đó là tự mình tìm phiền toái.

- Ha ha, đồ vật ở Cửu Châu đại lục do Tam Hoàng Ngũ Đế truyền thừa, lão ma ta há có thể không biết? Cầm chế cả nó rất đáng sợ, bao nhiêu thể hệ đều không thể giải trừ, trừ khi nó chủ động nhận chủ, nếu không ai cũng đừng nghĩ sử dụng, nghe cơn tức này của ngươi, hẳn là ngươi đã bài trừ cầm chế của nó?

- Chuyện này có đáng gì? Lúc trước ta vừa thấy nó, nó đã hút máu nhận chủ rồi.

Bí mật về Luyện Yêu Thối Ma Hồ này, Đường Tiêu là lần đầu tiên nói cho người khác biết.

422. Chương 422: Nghịch Thiên Chi Vật.

Sát Vương

Chương 422: Nghịch thiên chi vật.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu vẫn cảm thấy mình cũng không có thể lợi dụng triệt để Luyện Yêu Thối Ma Hồ, nghe Áo Bì lão ma nói, tựa hồ đối với Luyện Yêu Thối Ma Hồ có chỗ hiểu rõ, cho nên cùng hắn tâm sự vài câu, xem có thể biết nhiều sự tình hơn chút ít hay không, chưa chắc đã là chuyện xấu.

- Hồ lô kia uy lực cực lớn, là nghịch thiên chi vật, hồ lô của ta xác thực cùng nó không cách nào so sánh.

Áo Bì lão ma ngược lại là tâm phục khẩu phục, không có ý tứ cùng Đường Tiêu tranh luận.

- Nghịch thiên chi vật?

Đường Tiêu nghe Áo Bì lão ma nói mấy chữ này ngược lại là rất có hứng thú.

- Ý tứ của nghịch thiên, là chủ nhân của Luyện Yêu Thối Ma Hồ này, sau khi cường đại, hoàn toàn phát huy ra uy lực của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sẽ có thực lực chống lại Thiên giới.

Áo Bì lão ma hướng Đường Tiêu giải thích thoáng một phát.

- Có được thực lực chống lại Thiên giới? Thiên giới sao có thể cho phép cái hồ lô này tồn tại?

Đường Tiêu lập tức nghĩ tới vấn đề này.

- Thiên giới có vô số việc phải làm, ai rỗi rảnh đến mức đi trêu chọc Khai Thiên cổ bảo không thể tiêu hủy, hơn nữa đã ngủ say này?

Áo Bì lão ma lắc đầu.

- Khai Thiên cổ bảo?

Đường Tiêu là lần đầu tiên nghe nói danh từ này, hứng thú biểu hiện trên mặt cũng càng nồng đậm.

- Thời điểm ra đời một ít Bí Cảnh cỡ lớn, đều làm cho hư không kinh biến, bên trong hư không kinh biến này, thường thường sẽ sinh ra một ít kỳ vật. Thời điểm Cửu Châu đại lục ra đời, có một vị tên là Bàn Cổ cự nhân tiến hành khai thiên tích địa, Khai Thiên cổ bảo, là sinh ra trong quá trình khai thiên tích địa này.

- Loại Khai Thiên cổ bảo này cùng Bí Cảnh sinh ra cùng lúc, ngay cả Thiên giới chí tôn cũng không cách nào cưỡng ép mang ra khỏi Bí Cảnh, nếu không sẽ làm cho toàn bộ Bí Cảnh nhanh chóng hủy diệt, hơn nữa một khi Khai Thiên cổ bảo ngoài ý muốn bị hủy diệt, rất có thể sẽ khiến hư không dị biến, sinh ra nổ lớn, mà sau khi hư không nổ lớn, sẽ hình thành lỗ hổng không gian, nó sẽ thôn phệ mấy chục vạn Bí Cảnh phụ cận, đó là tai nạn không cách nào tưởng tượng nổi.

Áo Bì lão ma hướng Đường Tiêu giảng giải thoáng một chút về sự tình Khai Thiên cổ bảo.

- Cái này cũng quá huyền bí rồi.

Đường Tiêu lắc đầu, mặc dù đối với lỗ hổng không gian theo như lời Áo Bì lão ma nói không có hứng thú, bất quá trải qua lão ma nói như vậy, Đường Tiêu ngược lại cũng biết Luyện Yêu Thối Ma Hồ kia đến cùng nghịch thiên đến cỡ nào.

Nhưng Áo Bì lão ma nói tiếp lại làm cho Đường Tiêu kinh hãi.

- Vốn là thần hồn của người sau khi truyền tống đến Áo Bì Đảo, sẽ ngủ say mấy trăm năm mới có thể tỉnh lại, nhưng có Luyện Yêu Thối Ma Hồ, quá trình này có thể rút ngắn rất nhiều.

- Ngủ say mấy trăm năm?

Đường Tiêu hơi giật mình, liền có chút phấn nộ:

- Người sao không nói sớm?

- Cái này có cái gì kỳ quái hay sao? Một đám thần hồn thông qua truyền tống trận, không có pháp thân, không có thời gian dài để thiên địa linh khí tu bổ, làm sao có thể lớn mạnh đến không chế được một cổ thân thể? Người ở trong hư không hắc ám ngủ say mấy chục vạn năm, còn quan tâm mấy trăm năm này sao?

Áo Bì lão ma có chút kỳ quái mà hỏi Đường Tiêu vài câu.

Áo Bì lão ma sống mấy ngàn vạn năm, đã sớm đối với thời gian không có khái niệm gì rồi, mấy trăm năm, với hắn mà nói, bất quá chỉ là một cái nháy mắt mà thôi, trước kia hắn tùy tiện bề quan thoáng một chút là vài vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm.

- Sau khi có được Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thần hồn ta trải qua lần này, phải bao lâu mới có thể tỉnh lại?

Đường Tiêu thần sắc bất định mà nhìn Áo Bì lão ma.

- Cái này phải xem hồ lô kia trước khi phát sinh chuyện đã góp đủ hồn phách chưa, nếu như góp nhặt đầy đủ hồn phách cường đại ở trong đó mà nói, dùng những hồn phách này tắm bổ, còn có thần lực của Khai Thiên cổ bảo, lâu là một năm, ngắn thì vài ngày hoặc mấy tháng, thần hồn của người sẽ tỉnh lại?

Áo Bì lão ma nhắm tính mà nói với hắn.

Đường Tiêu lúc này mới thở phào một cái, may mắn có Luyện Yêu Thối Ma Hồ tồn tại, bằng không thì sợi thần hồn kia mấy trăm năm sau mới có thể tỉnh lại, chẳng phải là đã mất đi ý nghĩa phản hồi Áo Bì Đảo sao?

Năng lực chữa trị của Luyện Yêu Thối Ma Hồ đối với thần hồn, thân thể, thậm chí pháp khí, Đường Tiêu cũng đã thấy rồi, quả thực là nghịch thiên, những khôi lỗi kia thần hồn cùng thân thể đã bị tổn thương cực lớn, thậm chí pháp khí bị hư hao nghiêm trọng, một khi được thu vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, rất nhanh sẽ được chữa trị như lúc ban đầu.

Nhưng Đường Tiêu hiện tại, sống nhờ ở trong thân thể Tôn Văn, bởi vì đã không có Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sau khi bị thương tuy có thể lợi dụng vận triện chi lực tiến hành trị liệu, nhưng năng lực phục hồi của thân thể cùng thần hồn là kém quá nhiều. Đường Tiêu tin tưởng, một khi sợi thần hồn kia có thể thành công thông qua Tụ Trân Bí Cảnh quay lại Áo Bì Đảo, có Luyện Yêu Thối Ma Hồ trợ giúp, hắn chỉ cần vài ngày là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Trải qua hắn giết chóc lúc trước, trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ thu nạp cường đại hồn phách là nhiều không kể xiết, một chút cũng không cần lo lắng chữa trị chính mình không đủ.

.....

Long Vực Bí Cảnh tương đối lớn, sau khi tiến vào, chung quanh không có người khác cũng không quá cảm thấy kỳ quái. Nhưng mà không bài trừ võ giả vận khí đặc biệt kém, vừa mới vào đã bị võ giả của Ma Võ đại lục vây quanh, nếu như vậy, hắn là chết chắc rồi.

Lúc trước trên đường từ Dương Liễu thôn đến Huyền Vũ thành, từ trong miệng những đồng đội kia, Đường Tiêu cũng đã hiểu rõ chút ít, ở Ma Võ đại lục, võ giả không đạt tới Địa Nguyên Cấp tứ giai, căn bản không thể xưng là võ giả, mà ở bên trên Ma Võ đại lục, Địa Nguyên đỉnh phong võ giả cơ hồ khắp nơi đều có.

Cho nên người của Ma Võ đại lục tới Long Vực Bí Cảnh, bình thường đều là Địa Nguyên Cấp tứ giai trở lên, nhưng Địa Nguyên đỉnh phong võ giả cũng không nhiều, trừ khi Viễn cổ Cự Long thức tỉnh từ lòng đất hiện thân, đám võ giả Địa Nguyên đỉnh phong trên Ma Võ đại lục mới có thể kết đội đến đây săn Long.

Đường Tiêu cùng Vi Liên một chuyến này vận khí không phải quá tốt, bởi vì gần đây vừa vận truyền ra tin tức có một đầu Viễn cổ Cự Long thức tỉnh, mà đỉnh cao cường giả ở bên trên Ma Võ đại lục, đang liên tục hướng Long Vực Bí Cảnh tụ tập.

423. Chương 423: Long Vực Bí Cảnh.

Sát Vương

Chương 423: Long Vực bí cảnh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi cảm ứng được phương vị của Vi Liên, Đường Tiêu quyết định cứ theo về hướng đó, nhưng hắn cũng không vội cùng nàng hội hợp, dù sao thực lực hai người đều rất có hạn, cho dù hội hợp cùng một chỗ, cũng không thể nào ở nơi này tăng thêm vài phần hy vọng bảo vệ tánh mạng.

Hơn nữa, Đường Tiêu cảm thấy dùng năng lực sinh tồn của Vi Liên, với lại trong tay nàng có nhiều phù chú như vậy, ở loại địa phương này một người tự bảo vệ mình hẳn là không có vấn đề, cho nên Đường Tiêu

cũng không cần phải lo lắng an nguy của nàng, vẫn là trước cam đoan chính mình tìm được Thất Sắc Hạch Đào cái đã, trên đường tìm kiếm Thất Sắc Hạch Đào, lại từ từ suy nghĩ biện pháp cùng nàng hội hợp cũng không muộn.

Đường Tiêu hướng phương hướng tây bắc đi trong chốc lát, lén lút bò lên trên một gò núi cao hơn mười trượng, ở trên gò núi hướng bốn phía nhìn một phen. Bởi vì khí độc kết thành sương mù đã che ánh mắt, trên gò núi cũng không thể thấy quá xa. Nhưng Đường Tiêu cũng không dám ngự kiếm bay lên không hay ngưng khí hóa điều phi hành, làm như vậy, trên cơ bản chẳng khác nào là lạy ông con ở bụi này.

Khi lên gò núi nào quan sát, Đường Tiêu đều tận lực hạ thấp thân thể, từ trên mặt đất của đầm lầy trảm thấp mà xẹt qua, sau đó nhanh chóng ẩn vào trong bụi cỏ, sau khi cảm ứng được chung quanh không có khác thường, mới tiếp tục đi về phía trước. Long Vực Bí Cảnh trong truyền thuyết tỉ lệ tử vong cao chóng mặt, làm cho Đường Tiêu không thể không cẩn thận.

Một đường hướng tây bắc, sau khi vượt qua hơn mười gò núi, một người sống Đường Tiêu cũng không gặp được, nhưng lại gặp vài thi thể cháy khét lẹt, chết vô cùng thê thảm, xem cách ăn mặc bọn hắn, tất cả đều là võ giả từ Huyền Vũ đại lục đi tới, hơn nữa thời gian chết rất gần, xem bộ dáng là cùng Đường Tiêu tiến vào một đợt.

Cho dù những người này Đường Tiêu không nhận ra, nhưng đây hết thảy lại một lần nữa nhắc nhở hắn sự nguy hiểm cùng tàn khốc của Long Vực Bí Cảnh.

Lại đi một canh giờ, khí độc tràn ngập trên không trung chậm rãi tán đi, Đường Tiêu rốt cục cũng thấy được cây Thất Sắc Hạch Đào đầu tiên.

Không phải chứng kiến, là sớm cảm ứng được.

Cây Thất Sắc Hạch Đào này mọc lẻ loi trơ trọi ở trong ao đầm, toàn bộ thân cây hiện lên hỏa hồng, cùng chung quanh tĩnh mịch u ám tạo thành tươi sáng rõ nét. Cây Thất Sắc Hạch Đào tính hỏa rất thịnh, người còn không có tới gần, một cảm giác nóng bức đã xa xa truyền tới, cả cây Thất Sắc Hạch Đào, giống như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt hừng hực.

Lại đến gần một chút, nhìn kỹ đi qua, trên cây có mấy hạt Thất Sắc Hạch Đào thành thực, không nghĩ tới vừa tiến vào không bao lâu đã tìm được cây Thất Sắc Hạch Đào, còn có thể lấy được quả của Thất Sắc Hạch Đào, xem ra hôm nay vận khí không tệ.

Kề bên này thật sự chỉ có một mình Đường Tiêu sao?

Có lẽ sẽ có người đang ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, chờ người tới hái, sau đó tùy thời sát nhân đoạt bảo a?

Đường Tiêu từ trong bụi cỏ chậm rãi đi về phía trước, bởi vì cây Thất Sắc Hạch Đào này sinh trưởng rất cao lớn, ngược lại cũng không cần lo lắng đi nhầm phương hướng. Mượn một ít gió nhẹ che dấu, Đường Tiêu rốt cục đi tới phụ cận cây Thất Sắc Hạch Đào, muốn đi qua đã là đầm lầy, nhất định phải ngự không bay đến mới có thể hái được.

Đường Tiêu quyết định chờ thêm chốc lát mới hạ thủ, hắn cảm ứng phụ cận không có người tồn tại, cũng không có nghĩa thật sự sẽ không có người ở phụ cận. Võ giả tu vi càng cao, cũng càng giỏi về ẩn nấp khí tức, hơn nữa thủ pháp ẩn nấp rất nhiều, người căn bản là tưởng tượng không nổi.

Đợi trong chốc lát, đang lúc Đường Tiêu suy tư phải chăng tiến đến hái trái, một gã trẻ tuổi khoát trên mình tấm vải đen, trong tay cầm chủy thủ, lặng yên không một tiếng động mà đi vào bên trong đầm lầy này, là đi, mà không phải bay.

Cái này thân người nhẹ như yến, đi ở trên mặt nước đầm lầy mà không trầm xuống, hơn nữa không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, Đường Tiêu nếu như không phải chứng kiến hẳn, ngược lại một mực sẽ không cảm ứng được hắn, cái này làm cho sau lưng Đường Tiêu bốc lên mồ hôi lạnh.

Hiển nhiên người trước mắt này tu vi không thấp, ít nhất là Địa Nguyên Cấp tứ giai trở lên, tuyệt đối không thể khinh thường.

Từ cách ăn mặc quần áo mà xem, tên này hiển nhiên không phải từ Huyền Vũ đại lục tới, hẳn là võ giả trên Ma Vũ đại lục mà từ trong miệng những người khác trong đội miêu tả.

Hay là thừa dịp thời điểm hắc hái trái cây, đánh lén hắc?

Có được bốn đạo vân triện chi lực, lại có rất nhiều phù chú của Vi Liên, hơn nữa còn có hai thanh tuyệt thế Danh Kiếm Hồng Viêm cùng Thiên Trảm, cùng một gã Địa Nguyên Cấp tứ giai giao đấu, chưa hẳn sẽ rơi xuống hạ phong, hơn nữa cho dù đánh không thắng, muốn chạy trốn vẫn là không có vấn đề.

Nhưng mà, vạn nhất hắc có đồng bọn mai phục ở phụ cận thì sao?

Người trẻ tuổi nhanh chóng chạy lên ngọn cây Thất Sắc Hạch Đào, chủ thủ trong tay huy động liên tục, lập tức đem bốn quả trên cây Thất Sắc Hạch Đào hái xuống.

Đang lúc hắc đem Thất Sắc Hạch Đào thu vào trong túi trữ vật, chuẩn bị rời đi, một tiếng dây cung nhẹ vang lên, một đạo bạch quang xé không bay tới, người trẻ tuổi bùm lấy cổ đang phun máu tươi của mình, rất không cam lòng mà nhìn về phía mũi tên bay tới, sau đó té từ trên cây xuống.

Một mũi tên đã lấy tính mạng của người kia, tu vi của người bắn tên, ít nhất phải là Địa Nguyên Cấp tứ giai đỉnh phong, thậm chí là Địa Nguyên Cấp ngũ giai, lục giai. Đường Tiêu âm thầm may mắn hắc lúc mới bắt đầu không có nóng lòng tiến lên ngắt lấy Thất Sắc Hạch Đào, nếu không hiện tại bị một mũi tên xuyên cổ, cũng không phải là người trẻ tuổi kia.

Trong Long Vực Bí Cảnh quả nhiên cao thủ như mây, hung hiểm vô cùng.

Lúc người trẻ tuổi sắp rơi vào trong đầm, một thiếu niên da trắng khoảng mười bảy, mười tám tuổi thả người lướt tới, một phát bắt được túi trữ vật của người trẻ tuổi kia, nhanh chóng bay trở về trong bụi cỏ.

Tuy thiếu niên này tu vi xem ra không cao lắm, nhưng Đường Tiêu cũng không dám hướng hắc ra tay, tên cung thủ lợi hại kia còn chưa có ra mặt, hiện tại Đường Tiêu bay ra ngoài cùng thiếu niên cướp đoạt túi trữ vật, chẳng khác gì là làm bia cho người ta bắn.

Sau khi đến kiếp này, Đường Tiêu mới biết được của chỗ tốt Luyện Yêu Thối Ma Hồ cùng Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp, nếu có Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp cùng các loại pháp khí phòng ngự như Ngạc Quy tại thân, hắc cũng không ngại trực tiếp xông tới tranh đoạt Thất Sắc Hạch Đào.

Sau một lát, một đội ngũ bốn người từ trong bụi cỏ đi ra, một người tay cầm cung tiễn, một người cầm đao cùng tấm chắn, còn có một lão giả ăn mặc pháp bào màu tro, trên tay cầm thủ trượng thật dài, tên còn lại, là người trẻ tuổi vừa rồi lấy túi trữ vật.

Người cầm cung tiễn kia, Đường Tiêu cảm giác tu vi của hắc ít nhất đạt đến Địa Nguyên Cấp tứ giai đỉnh phong, mà tên lão giả mặc pháp bào kia, Đường Tiêu từ khí tràng phát ra trên người hắc, cảm giác hắc ít nhất là Địa Nguyên Cấp ngũ giai trở lên.

Từ diện mục cùng với vũ khí trang bị của những người này, bọn hắc cùng người của Huyền Vũ đại lục và Cửu Châu đại lục một chút cũng không giống, rất giống người da trắng Âu Mỹ của Đường Tiêu kiếp trước. Bất quá cái này cũng không kỳ quái, đã có người da vàng cùng người da đen, trong thế giới Bí Cảnh, ngẫu nhiên gặp được chút ít người da trắng là rất bình thường.

Đội ngũ bốn người này, hiển nhiên là từ Ma Võ đại lục tới. Tên võ giả lúc trước bị chết kia, cũng là người của Ma Võ đại lục, xem ra đám võ giả tới từ Ma Võ đại lục này, lẫn nhau cũng không đồng lòng, vì cướp đoạt tài nguyên, đồng dạng cũng sẽ tàn sát lẫn nhau.

424. Chương 424: MỘC LỖI.

Sát Vương

Chương 424: Mộc lỗi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Hahahaha.....!

Bành Thắng cất giọng cười điên cuồng.

- Tiệp nhân, người cứ chấp nê không tỉnh ngộ. Bồn tọa cho dù phải lật tung cả thế giới này cũng sẽ tìm ra người. Bồn tọa nhất định sẽ cào tung mọi nơi để tìm ra Mộc Lỗi, cho người tự tay mình hành hạ y. Chuyện này sẽ rất thú vị đây.

Long Vực Bí Cảnh không có ngày và đêm. Ngày ở đây luôn mờ nhạt, ngẫu nhiên có lúc trời rất sáng. Nhưng thời gian không dài, cũng chẳng theo quy luật nào cả.

Mấy canh giờ trôi qua. Tiếp tục đi trên đường, Đường Tiêu lại phát hiện một cây Hoàng hạch đào và cây Thanh hạch đào. Nhưng trên cây lại chẳng có bất cứ một quả hạch đào nào, ngược lại phát hiện không ít thi thể của võ giả Huyền Vũ đại lục. Rất hiển nhiên là xung quanh cây đã trải qua một trận chém giết kịch liệt. Mà võ giả Huyền Vũ đại lục chết bởi vì tài nghệ không bằng người, hơn nữa còn đơn độc một mình, cứ như vậy mà bị chết oan uổng.

Những dụng cụ trữ vật trên thi thể tất cả đều bị vợ vét không còn gì. Từ trên các thi thể còn cướp được bảy quả hạch đào, là một trong những nguyên nhân quan trọng để giết người.

Vốn Vi Liên không có lo lắng, nhưng Đường Tiêu giờ phút này cũng bắt đầu bận tâm. Long Vực Bí Cảnh này quá mức hung hiểm. Cho dù Vi Liên có rất nhiều phương pháp bảo vệ tánh mạng, nhưng một khi nàng muốn đi hái những quả hạch đào kia, thì rất có khả năng bị người khác phục kích. Một võ giả không biết rõ tình huống, một khi bị người phục kích, rất nhiều phương pháp bảo vệ tính mạng cũng không còn dùng được. Đến lúc đó cũng đi đời nhà ma rồi.

Đường Tiêu đứng bất động, cố gắng cảm nhận một phen. Hướng Tây Bắc trước đây cảm ứng rất yếu ớt nhưng bây giờ dường như tăng mạnh hơn một chút, còn hướng Bắc thì lệch đi một chút. Điều này chắc tại Vi Liên đang đến gần hần, nhưng trên đường đi gặp chút phiền toái, không thể không tiến hành chuyển động vòng quanh để tránh né những uy hiếp tồn tại.

Trên đoạn đường này, không biết vì nguyên nhân gì mà việc chứng kiến tiểu đội Ma Vũ đại lục tỷ lệ càng lúc càng nhiều.

Điều này có ý nghĩa việc thu hoạch quả hạch đào sẽ càng lúc càng khó khăn.

Đường Tiêu đứng ở đằng xa nhìn cái cây đã bị hái trụi quả, thở dài mấy tiếng, rồi xoay người chui vào bụi rậm, mượn cơn gió mạnh vừa mới thổi qua phía trên bụi cỏ nhanh chóng biến mất ở đằng xa.

Đường Tiêu trước khi đến, đã nghe đám người Truy Biến nói qua, Long Vực Bí Cảnh này rất lớn. Thất hạch đào cũng phải chăm chỉ tìm kiếm thì mới được. Nhưng cũng sẽ có không ít người phát hiện ra thất hạch đào này. Hơn nữa bên cạnh thất hạch đào còn có yêu thú bảo hộ. Dù sao, trên cây trước mắt cũng không còn trái nữa rồi. Cùng lắm thì đi tìm cây khác. Quan trọng nhất là không thể bị treo cổ trên một cái cây nào.

Nếu như không phải vì muốn gặp mặt Vi Liên, Đường Tiêu có lẽ sẽ tìm một phương hướng khác để tiến lên. Nhưng hần vẫn cảm giác được Vi Liên càng lúc càng gần hần, nên vẫn tận lực tiến đến chỗ nàng. Bằng không thì chẳng khác nào hại nàng.

Cho dù Đường Tiêu rất cẩn thận, nhưng sau một canh giờ, hần vẫn phải lọt vào vùng phục kích của một tiểu đội Ma Vũ đại lục, bị áp chế bằng một khối nham thạch phía sau lưng không thể nhúc nhích.

Căn cứ vào phán đoán của Đường Tiêu, đối phương tổng cộng có ba người. Một Chiến sĩ sử dụng đao thuận, một gã Thích khách dịch Phật sử dụng thủ trảo để đánh lén, còn một gã Thợ săn thì sử dụng cung tiễn. Mũi tên của gã thợ săn vừa rồi bắn ra, Đường Tiêu khi đối mặt với nguy hiểm đã phản ứng rất nhanh, khiến mũi tên này sượt qua cổ của hần. Đồng thời rất nhanh trốn sau cái khối nham thạch cực lớn. Bằng không thì hần lúc này rất có thể đã biến thành một thi thể bẹp dí nằm trên mặt đất rồi.

Hiện tại, Chiến sĩ đao thuận và Thích khách phân thành hai phía hướng tới Đường Tiêu. Có thể tưởng tượng, tên Thợ săn kia khẳng định đang một lần nữa tìm kiếm địa điểm phục kích Đường Tiêu.

Cũng may ba người này thực lực cũng không phải quá mạnh. Trong đó tên Thợ săn và Thích khách cũng chỉ vừa mới tiến vào Địa Nguyên cấp bốn, có được sức mạnh của ngũ đạo văn triện mà thôi. Còn tên Chiến

sĩ đạo thuần kia thì thực lực mạnh hơn một chút, có được sức mạnh của lực đạo vân triện.

Hiện tại Đường Tiêu tuy rằng chỉ là Địa Nguyên cấp ba, nhưng hắn đã đạt được sức mạnh cực hạn của thoát thai hoán cốt, sức mạnh của tứ đạo vân triện. So với ba người này cũng không thua kém bao nhiêu. Nếu như một đấu một thì phối hợp với lá bùa mà Vi Liên cho hắn thì rất có khả năng chiến thắng.

Chỉ là đối phương có ba người, phối hợp với nhau cũng rất thành thực, khiến cho Đường Tiêu cảm thấy có chút đau đầu.

Đường Tiêu trên tay có lá bùa Thuần Di mà Vi Liên đã cho. Nhưng hắn không có công pháp tu luyện tương ứng. Hắn sử dụng lá bùa này hiệu suất thấp hơn Vi Liên, nhiều lắm là chỉ có thể phát Thuần Di cách hắn hơn mười trượng mà thôi. Nhưng mười trượng đối với một gã Thợ săn Địa Nguyên cấp bốn mà nói, chẳng khác nào là không có chuyển động. Loại võ giả thợ săn chuyên tu luyện về cung tiễn, tất nhiên sẽ có một số công pháp đặc thù tăng cường thị lực. Đường Tiêu một cái chớp mắt rất có thể ngược lại để cho chính mình bại lộ ra ngoài, trở thành bia ngắm sống cho đối phương.

Kề bên là gò núi rất nhiều, nhưng đều là những gò núi cao không đến mười trượng. Địa hình có thể che giấu thân phận không nhiều. Hơn nữa, lá bùa Thuần Di trên người Đường Tiêu cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có bốn trượng. Hơn nữa lá bùa Thuần Di vẫn không thể sử dụng. Cho nên, hắn hiện tại ngoại trừ cùng bọn chúng liều mạng, thì tựa hồ không còn lựa chọn nào khác tốt hơn.

- Người ra tay hay ta ra tay?

Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa cùng Thích khách, Thợ săn khi tới gần, lập tức bắt đầu hội ý với nhau. Nhưng điều này cũng không kỳ quái. Bọn họ đã nhìn ra Đường Tiêu tu vi chỉ có Địa Nguyên cấp ba, vẫn còn chưa thoát thai hoán cốt xong. Trong tình huống như thế này, bọn chúng cho rằng chỉ cần một người trong số bọn chúng cũng có thể ra tay cường sát Đường Tiêu.

- Lần nào cũng là người xông lên phía trước. Lần này đến phiên ta.

Thích khách Địch phạt vươn trảo ra, nói với Ái Đức Hoa một tiếng.

- Được, nhưng để ta và Tra Lý giúp người. Tuy cái tên tiểu tử này năng lực kém cỏi, nhưng người cũng phải chuyên tâm đối chiến. Điều này rất có lợi cho việc tích lũy kinh nghiệm của người.

Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa thu hồi đao thuần, khoanh tay đứng một bên.

- Ta biết rồi!

Thích khách Địch Phạt thu hồi tay trảo, tiếp tục đến gần nơi Đường Tiêu ẩn thân.

425. Chương 425: Địch Phạt.

Sát Vương

Chương 425: Địch Phạt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa mới hơn ba mươi tuổi, cực kỳ cường tráng. Nhìn qua y như một tên đầu gấu. Y mặc trên người một bộ khôi giáp dày, xem ra có thể chịu sức đâm mạnh. Tên Thích khách Địch Phạt thì ốm hơn một chút, nhưng động tác dưới chân thì lại rất nhanh.

Ma Vũ đại lực ở trên chính là võ giả, ở dưới là Địa Nguyên cấp bốn. Toàn bộ gọi chung là Vi học đồ. Địa Nguyên cấp bốn có cách gọi khác nhau. Đối ứng với Địa Nguyên cấp bốn, cấp năm, cấp sáu là Địa Nguyên cấp thấp, trung cấp, và cao cấp.

Võ giả Ma Vũ đại lực có thể tu luyện thành nhất thể. Có người tu luyện được hộ thể cương khí, giống như đang mặc một chiếc áo giáp dày. Kỳ sĩ Chiến sĩ, Thánh Điện cũng chuyên môn tu luyện bộ pháp công kích

năng lực như Thích khách, Đạo tặc. Còn Thợ săn thì chuyên tu luyện năng lực công kích bằng cung tiễn, các loại phương thức ma pháp.

Võ học thiên biến vạn hóa. Mặc dù ai cũng có sở trường riêng, nhưng “vạn biến bất kỳ tông (dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi). Người mạnh thì có thể quét ngang hết thấy. Người yếu thì cũng chỉ có thể để mặc người ta chém giết. Tại cái Bí Cảnh này cũng như vậy.

Đường Tiêu thấy đối phương khinh địch như vậy, hấn đương nhiên không ngại đến tiêu diệt đối phương từng người một. Tất nhiên, tốc độ phải nhanh. Nhất định trước khi đối phương kịp phản ứng trước tiêu diệt một, sau đó sẽ giết hai tên còn lại. Vô luận là đánh hay chạy thì có vẻ thoải mái hơn một chút.

Biết rõ tu vi hiện tại của mình, mới chỉ đạt đến võ giả Địa Nguyên cấp bốn thì đặt chân vào Bí cảnh để tìm kiếm thất hạch đào sẽ rất nguy hiểm. Cho nên, Đường Tiêu một mực tránh né việc đánh nhau với người khác. Nhưng hấn cũng không phải là quả hồng mềm. Nếu khiến hấn nổi giận, cho dù giống như cá liều chết cắn rách lưới cũng phải làm đến cùng.

Không cần phải nói, nếu quả thật đã đến tuyệt cảnh, Đường Tiêu sẽ lấy Hồng Viêm và Thiên Trảm ra, khi gặp một người sẽ giết một người. Đương nhiên, khi nào đến mức cuối cùng thì mới cân nhắc để dùng. Hai thanh kiếm này thực lực rất mạnh, Đường Tiêu phải đạt đến Địa Nguyên cấp bốn mới có thể phát huy đầy đủ năng lực của nó. Nếu bây giờ tự nhiên lấy ra dùng thì thật sự đáng tiếc.

Còn có sức mạnh của ý chí hấn nữa. Một khi phát ra ngoài thì võ giả dưới Thiên Nguyên cấp sẽ không phải là đối thủ của hấn. Đương nhiên, đó chỉ là khi bị dồn đến con đường sinh tử, nhất định phải cùng sống chết với đối phương thì mới cân nhắc lại.

Nhưng Đường Tiêu hiện tại trên tay ngoài trừ việc liều mạng thì cũng nắm giữ một số con át chủ bài khác. Có thể trong lúc nguy nan lấy ra hỗ trợ.

Hiện tại, trong tay Đường Tiêu là đại giới tiền giá trị rất lớn do hấn Vi Liên chế tạo ra bao gồm Hỏa trận, Ngưng Hỏa trận, Thiêu đốt hỏa trận, Cường chế trận cùng Bạo hỏa trận năm đạo trận pháp. Trong đó có siêu cường hỏa phù: đạn phù bắn ra lửa.

Quá trình chế tạo ra Đạn phù bắn ra lửa cũng giống như quá trình chế tạo Hỏa cầu phù, Thiêu đốt hỏa phù. Chỉ có điều là sau khi chế tạo ra Thiêu đốt hỏa phù, thì có thể đánh vào một Cường chế trận, vững chắc về sau. Có thể trên một đạo phù tương tự một lần nữa đánh vào Cường hỏa trận, Ngưng hỏa trận, Thiêu đốt hỏa trận ba đạo trận pháp. Đồng thời vẫn có thể dùng Cường chế trận để ngăn chặn. Năm lần bảy lượt như vậy, cuối cùng sẽ áp dụng trên Bạo hỏa trận.

Đạn phù bắn ra lửa này uy lực còn lớn hơn so với năm cái Thiêu đốt hỏa phù. Nhưng quá trình chế tác lại thập phần nguy hiểm hơn. Nếu cẩn thận sẽ làm nổ chết mình. Đường Tiêu cùng với Vi Liên thí nghiệm mấy chục lần mới thành công. Và hai người còn bị thương đến mấy lần.

Đường Tiêu lúc trước rất muốn mạo hiểm đem đạo phù này đánh vào sáu cái Thiêu đốt hỏa trận. Nhưng Vi Liên nói cái gì cũng không chịu.

Cho nên, Đạn phù bắn ra lửa này quả thực dùng không dễ. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Đường Tiêu cũng sẽ không đem nó ra dùng.

Mà bây giờ, thời điểm vạn bất đắc dĩ đã đến rồi.

Thích khách Địch Phật vốn muốn giết Đường Tiêu, nghe được Chiến sĩ Đạo thuần Ái Đức Hoa nói như vậy, trong miệng niệm niệm vài từ, trước phát ra một cương khí hộ thể, sau đó mới hướng Đường Tiêu bước gần đến.

Đối với Huyền Vũ đại lục, các loại niệm chú kết trận kiếm và vật, ngưng tụ vòng phòng ngự chính là khẩu quyết. Còn Ma Vũ đại lục thì gọi là chú ngữ. Vô luận là khẩu quyết hay chú ngữ thì trên nguyên lý, uy lực phát huy cũng tương đương nhau.

Thích khách Địch Phật công pháp tu luyện chủ yếu là thân thể nhanh nhẹn cùng độ mạnh khi công kích đối phương. Nhưng tu luyện cái này thì phải hy sinh cương khí hộ thể. Cho nên, y tuy cùng với Chiến sĩ

đạo thuần Ái Đức Hoa đều là thực lực Địa Nguyên cấp bốn, nhưng cương khí hộ thể lại không được mạnh. Đương nhiên, thực lực công kích và độ linh hoạt phải cao hơn Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa.

Đường Tiêu nếu giờ phút này còn không hiện thân thoát khỏi khối nham thạch thì sau khi Thích khách Địch Phật đến, hắn sẽ bị mất đi không gian xê dịch. Nhưng nếu hắn hiện thân đằng sau khối nham thạch, rất có thể sẽ bị cung tiễn của tên Thợ săn Tra Lý bắn lên. Tuy Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa nói tặng Đường Tiêu cho Thích khách Địch Phật làm vật huấn luyện, nhưng cũng không đảm bảo tên Thợ săn Tra Lý kia không bởi vì tay ngứa ngáy mà tặng cho Đường Tiêu một mũi tên vụng trộm. truyện copy từ

Nói thì chậm nhưng khi làm thì nhanh. Ngay khi Thích khách Địch Phật đến gần Đường Tiêu khoảng bốn trượng, lá bùa trong tay phải Đường Tiêu lập tức hóa thành tro bụi. Một đạo ngân quang hướng Thích khách Địch Phật bay đến, hóa thành một sợi dây xích, lập tức đem tên Thích khách Địch Phật trói lại trong đó.

Cùng lúc đó, bên tay trái Đường Tiêu cũng có một lá bùa hóa thành tro bụi. Một đạo hồng quang ánh lên. Khu vực của Thích khách Địch Phật ngưng tụ lại thành một bức tường lửa. Vốn đang định chém đứt sợi dây xích trên người mình, Thích khách Địch Phật lúc này vội ngưng tụ cương khí hộ thể, chống cự lại bức tường lửa đang bốc cháy cạnh y.

Bức tường lửa này hỏa diễm trùng thiên, không chỉ bao vây Thích khách bên trong, mà còn cản trở tầm mắt của tay Thợ săn Tra Lý cách đó không xa. Khiến cho y không có cách nào đánh lên Đường Tiêu nhảy ra từ sau lưng khối nham thạch.

Lá bùa bức tường lửa, lá bùa dây xích đương nhiên đều là Đường Tiêu từ chỗ Vi Liên lấy được. Tuy lực công kích có hạn, nhưng nếu chưa gặp qua cái loại dấu pháp lá bùa này thì rất có thể trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, không biết nên ứng phó như thế nào.

426. Chương 426: Ái Đức Hoa.

Sát Vương

Chương 426: Ái Đức Hoa.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Muốn chạy?

Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa không ngờ tới cái tên tiểu tử trốn đằng sau khối nham thạch rõ ràng có nhiều loại pháp thuật quý hiếm và cổ quái như vậy. Vốn muốn cầm hắn lại cho Thích khách Địch Phật luyện tập một chút, không nghĩ tới hắn vừa ra tay, rõ ràng trong nháy mắt đã vây khốn được Địch Phật, nên không thể không tự mình xuất động ngăn cản Đường Tiêu.

- Thiên Trảm!

Đường Tiêu quát to một tiếng. Một thanh kiếm bay lên giữa không trung, ngưng tụ thành một đại kiếm hư ảnh thấp hơn mười trượng, nhanh chóng hướng Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa đánh xuống đầu. Lúc trước, khi Dư An Sử xuất ra Thiên Trảm, có thể ngưng tụ thành đại Cự Kiếm cao hơn mười trượng. Còn tu vi hiện tại của Đường Tiêu, chỉ có thể ngưng tụ ít hơn mười trượng. Hơn nữa, đa số đều là phổ thông thanh thế.

Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa cũng không nhận ra Thiên Trảm. Nhìn thấy đối phương tay không biến ra một thanh kiếm lớn như vậy chém về phía mình thì lại càng hoảng sợ, vội vàng giơ tấm chắn trong tay ngăn cản Thiên Trảm đang từ đỉnh đầu chém xuống. nguồn

Đường Tiêu không chút do dự, bàn tay vừa nhắc, một đạn phù bắn ra lửa lập tức thành tro, một quả biến thành một quả cầu lửa, từ trong tay Đường Tiêu bay ra, hướng Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa lao tới. Chiến sĩ đạo thuần Ái Đức Hoa đang dồn hết sức lực ngăn cản thanh kiếm Cự Kiếm Thiên Trảm đang chém xuống đầu, đối với quả cầu lửa này của Đường Tiêu, cũng chỉ dùng hộ thể cương khí để chống đỡ.

Đương nhiên, đây cũng là điều mà Đường Tiêu hy vọng nhìn thấy.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên. Quả cầu lửa khi đến gần cương khí hộ thể của Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa đột nhiên nổ tung. Uy lực nổ vượt xa sức tưởng tượng của Đường Tiêu. Mặt đất bị khoét một cái hố to, nổ tung cương khí hộ thể của Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa. Bởi vì góc độ nổ nên y không bị nổ banh xác mà là rơi vào cái hố to trên mặt đất.

Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa cương khí hộ thể bị nổ tung nên khôi giáp cũng bị tương tự. Toàn thân máu huyết chảy ra, từ trên hố miễn cưỡng đứng lên, thần sắc mờ mịt. Đại khái là cái này uy lực quá lớn, khiến đầu óc của y có vấn đề. Đường Tiêu cũng không khách khí, thừa dịp Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa thần trí vẫn chưa hồi phục, thì Hồng Viêm bên người bay ra, xuất ra một đạo huyết quang, lại tiếp tục chém thẳng xuống đầu của Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa.

- Ái Đức Hoa!

Hai thanh âm đồng thời truyền đến. Một là tên Thích khách Dịch Phật đang bị nhốt trong bức tường lửa và sợi dây xích. Còn một cái là của tên Thợ săn đang ẩn thân từ xa Tra Lý. Bọn chúng trố mắt nhìn đồng đội của mình Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa cứ như vậy chết trong tay Đường Tiêu, nên nội tâm liền bi phẫn.

Đường Tiêu cũng chỉ tùy tiện phát ra, nhưng hắn không ngờ lá bùa của Vi Liên lại có uy lực lợi hại như vậy.

Thợ săn Tra Lý vừa rồi sau khi Đường Tiêu phát ra bức tường lửa thì đã từ nơi ẩn thân chạy ra. Vừa mới vượt qua bức tường lửa, đang chuẩn bị xuất tiến đánh lên Đường Tiêu thì không ngờ lại thấy cảnh tượng Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa.

Thợ săn Tra Lý lập tức tra mũi tên lên dây cung, gắt gao nhắm ngay Đường Tiêu, trên ngón tay của y có chút nổi lên bạch quang. Cây cung tên cũng lóe bạch quang. Rất hiển nhiên, y lúc này đây giương cung tên, nhất định là sử dụng một công pháp đặc thù nào đấy. Hơn nữa khi bắn ra không chỉ là một mũi tên bình thường, mà sẽ là một mũi tên lấy mạng Đường Tiêu.

Sau khi Đường Tiêu thu Thiên Trảm và Hồng Viêm trở về, lập tức lại một cái bay lên trời, một cái hướng tên Thợ săn Tra Lý lao tới.

Nhưng mặc kệ hai thanh phi kiếm của Đường Tiêu nhanh đến cỡ nào cũng không nhanh hơn mũi tên của tên Thợ săn, đặc biệt là mũi tên của một gã Địa Nguyên cấp bốn.

Một âm thanh của tiếng dây cung nhẹ vang lên. Một đạo quang từ cung tên của tên Thợ săn Tra Lý đột nhiên hướng Đường Tiêu bay đến. Thợ săn Tra Lý trong nội tâm vui vẻ. Thân là một thợ săn thuần thực, khi phát động mũi tên có điểm thêm công lực. Nếu như có thể chuẩn xác nhắm trúng mục tiêu, chính bản thân y cũng có thể cảm nhận được.

Khi bắn ra mũi tên này, gã Thợ săn Tra Lý dĩ nhiên cảm giác được y hiện tại cảm xúc bi phẫn hoàn toàn phát huy ra ngoài. Tên địch nhân trước mặt này căn bản không thể trốn. Hắn nhất định phải chết.

Một trường lá bùa trong tay Đường Tiêu lại hóa thành tro bụi. Thân thể của hắn lập tức biến mất trong tầm mắt của gã thợ săn Tra Lý. Khi hắn xuất hiện lần nữa, dĩ nhiên là sau lưng Tra Lý.

Thời điểm hiện tại, cây kiếm Thiên Trảm của Đường Tiêu vẫn còn trên không trung, chưa chém. Xuống, và thanh Hồng Viêm cũng vẫn còn trên đường.

Thợ săn Tra Lý không cách nào tin rằng mục tiêu trước mặt đột nhiên biến mất. Khi y thấy mũi tên của mình bị thất bại, lúc này mới cuống không kịp tự lại cương khí hộ thể toàn thân, ngênh đón thanh kiếm Thiên Trảm từ trên không trung bổ xuống.

Ầm! Thanh Thiên Trảm lập tức chém rụng cương khí hộ thể của thợ săn Tra Lý, khiến cương khí hộ thể của y rung lên, trở nên yếu kém rất nhiều.

Xoẹt! Thanh kiếm Hồng Viêm chớp mắt đã bay đến, đột nhiên đâm vào cương khí hộ thể của Tra Lý khiến cương khí hộ thể của Tra Lý sụp đổ.

Đường Tiêu là võ giả Địa Nguyên cấp ba, có được sức mạnh tứ đạo vạn trệch, cùng với võ giả Địa Nguyên cấp bốn sức mạnh năm đạo vạn trệch không kém bao nhiêu. Hơn nữa, Thiên Trảm cùng Hồng Viêm đều là tuyệt thế danh kiếm, trước sau đâm vào cương khí hộ thể của Tra Lý khiến nó bị sụp đổ, ngược lại một chút cũng không kỳ quái.

- Chết đi!

Vẫn đứng sau lưng tên thợ săn Tra Lý, Đường Tiêu lúc này trong hai tay có một trương lá bùa đã hóa thành tro. Hai quả cầu lửa trước sau hướng thợ săn Tra Lý bắn tới.

Quả cầu lửa đầu tiên đã đập vỡ lá cương khí hộ thể của tên thợ săn Tra Lý. Hơn nữa còn đốt cháy y phục của y. Ngay sau đó quả cầu lửa thứ hai trực tiếp đập vào người của thợ săn Tra Lý, khiến nửa người trên của y hóa thành tro bụi.

- Người là tên khốn chết tiệt. Ta nhất định phải sống để lột da của ngươi.

Đang giãy dụa trong vòng vây dây xích cùng với bức tường lửa, Thích khách Dịch Phật hướng Đường Tiêu gào thét lên. Hai gã đồng bọn trước sau đã chết thảm dưới độc thủ của Đường Tiêu, khiến cho y đau xót khôn nguôi, hận không thể lập tức chính tay đâm chết Đường Tiêu.

Hơn nữa, cho đến bây giờ, y còn chưa tìm được biện pháp thoát khỏi sợi xích kim loại cùng với bức tường lửa. Chỉ vô phương dùng cương khí hộ thể không được mạnh lắm của mình chống chọi lại, chờ đợi hiệu lực của những pháp thuật này biến mất.

427. Chương 427: Ngụy Hiểm Tứ Phía.

Sát Vương

Chương 427: Ngụy hiểm tứ phía.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu sau khi giết được hai gã Địa Nguyên cấp bốn, giờ phút này tự tin rất nhiều. Hiện tại một chọi một, cùng Thích khách Dịch Phật đối chiến, hẳn dĩ nhiên là không còn gì bận khoăn.

Đang muốn dùng phi kiếm cùng một số lá bùa để chấm dứt trận đấu này, Đường Tiêu ngược lại trước khi tiến vào Long Vực Bí Cảnh, Áo Bì lão ma đã dạy cho hắn thuật “hồ lô dử nện người”. Chỉ cần khởi động ba phút đồng hồ sẽ biến hồ lô dử trở nên cực lớn mà đánh người. Đường Tiêu lúc trước vẫn cảm thấy thuật hồ lô dử nện người này không có tác dụng quá lớn. Nhưng bây giờ nhìn thấy tên Thích khách Dịch Phật đang giãy dụa trong vòng vây sợi xích và bức tường lửa, ngược lại trong nội tâm sinh ra ý niệm muốn sử dụng uy lực của cái “hồ lô dử nện người” này.

Chắc chắn! Nếu như bên trong quá trình này, Thích khách Dịch Phật thoát khỏi xiềng xích và bức tường lửa thì cùng lắm là đổi chiến thuật khác là được.

Đường Tiêu trong miệng niệm chú, một hồ lô dử nhỏ bé từ trong đan điền của hắn bay ra, sau đó bay lên giữa không trung. Trong tiếng niệm chú của Đường Tiêu, hấp thu lấy nội lực toàn thân của Đường Tiêu, chậm rãi lớn dần lên. Đường Tiêu rất nhanh nuốt vào một hạt hồn tinh màu vàng, vận dụng bí quyết dương hỏa mà Vi Liên đã truyền thụ cho hắn, khiến dương khí tràn đầy trong cơ thể chuyển thành âm khí rót vào bên trong quả hồ lô dử.

Quả hồ lô dử này ban đầu thì nhỏ, nhưng giống như một cái khí cầu bình thường ngày càng phồng lên, rất nhanh đường kính gia tăng đến hai trượng, sau đó vẫn tiếp tục tăng lớn lên.

Thích khách Dịch Phật nhìn thấy cây dử kỳ quái, rõ ràng đã biến thành lớn như vậy, mà hơn nữa bên trong còn có lửa đang thiêu đốt, trong lòng y ngày càng sợ hãi, vội vàng phun ra một ngụm huyết trên tay,

dốc sức liều mạng huy động tay trái, vung lên sợi xích đang trói trên người mình. Ngân quang càng lúc càng mờ nhạt, hiển nhiên rất nhanh bị Thích khách Địch Phật chặt đứt.

Mấy phút đồng hồ sau, Thích khách Địch Phật rút cuộc cũng chặt đứt được dây xích. Nhưng cũng tốn mất hai ba phút thời gian. Đường Tiêu rút cuộc cũng hoàn thành quá trình khởi động dài dòng, hồ lô dứa lúc này dĩ nhiên đã lớn đến gần bằng một mẫu đất, treo trên đầu Thích khách Địch Phật. Thích khách Địch Phật giãy dụa thoát khỏi trói buộc, lập tức liều lĩnh vung tay trái lao vào Đường Tiêu.

Rơi!

Đường Tiêu quát to một tiếng, quả hồ lô dứa to bằng một mẫu đất lập tức đảo ngược, nện xuống mặt đất. Một cơn địa chấn mãnh liệt phát lên từ lòng đất, khiến Đường Tiêu cũng phải ngã bịch xuống đất.

Bởi vì bên trong quả hồ lô dứa có tính nóng, khi rơi xuống đồng thời cũng đem những ngọn lửa phụt lên người Thích khách Địch Phật. Khi những ngọn lửa tan hết trên mặt đất, Đường Tiêu lại không thấy bóng dáng của Thích khách Địch Phật đâu, trong nội tâm cảm thấy rất kỳ quái.

Sau khi hồ lô dứa công kích xong, pháp lực cũng nhanh chóng tiêu hao hết, lại biến thành một hồ lô dứa nhỏ xíu bay vào trong đan điền của Đường Tiêu. Một cái hố to sâu khoảng nửa trượng xuất hiện trước mặt Đường Tiêu. Còn cái vị Thích khách Địch Phật mất tích thần bí kia giờ phút này dĩ nhiên là bị quả hồ lô dứa cực lớn nện xuống thành một cái bánh dẹp, nằm trong cái hố sâu kia.

- Thu vào!

Đường Tiêu không nghĩ tới quả hồ lô dứa này uy lực lại lớn đến như vậy. Hắn vốn chỉ muốn làm bị thương tên Thích khách là đã không tệ rồi, không nghĩ tới trực tiếp biến y thành đồng bùn như thế này.

Phải mất thời gian lâu để khởi động, đến khi thực chiến rất ít khả năng tìm được cơ hội. Trừ phi đối phương bị trói lại giống như vậy. Nếu không thì sẽ chẳng có cơ hội nào để nện người ta? truyện copy từ

Căn cứ vào kinh nghiệm chiến đấu với bọn hắc ám, khi đánh nhau tất nhiên là sẽ phải chú ý một chút. Không quan sát tốt sẽ khiến ột số người đang trên đường đuổi đến đây ngư ông đắc lợi. Cho nên, Đường Tiêu cũng không do dự, nhanh chóng dọn sạch sẽ ba thi thể chẳng còn gì, sau đó bỏ đi.

Khi đến một chỗ không người, Đường Tiêu thoáng xem xét, phát hiện một chiến lợi phẩm, bên trong có một ít quả hạch đào.

Hai quả màu hồng, một quả màu cam.

Tìm không thấy cây hạch đào, hái không được quả hạch đào cũng không sao. Nhưng cướp được từ trong tay người khác cũng là một biện pháp không tệ.

Những quả hạch đào này quả thật rất cứng. Đường Tiêu thử một chút, phát hiện nó cứng chẳng thua gì cục sắt. Thứ này nếu đem đi chế tạo thành Thọ Nguyên Đan, Định Nhân Đan thì nhất định sẽ là một thứ tốt. Nếu không Huyền Vũ Đại Đế như thế nào lại có chủ ý vô sỉ, bảo người trồng cho ông ta thất hạch đào như thế.

Ngoại trừ một số quả hạch đào, Đường Tiêu còn tìm được một ít thuốc, cùng với khôi giáp, giáp da cùng vũ khí khác. Khôi giáp, giáp da trên cơ bản đều bị hỏng. Hơn nữa, nhìn vào thì chất lượng cùng một loại. Vũ khí thì chẳng có gì đặc biệt. Xem ra thì tiểu đội này ở Ma Vũ đại lục chưa được tốt lắm.

Trải qua một hồi ác chiến, Đường Tiêu thể lực tiêu hao rất lớn, cảm giác mệt mỏi. Vừa rồi Luyện Yêu Thối Ma Hồ rất nhanh giúp hắn hồi phục lại như cũ. Hắn quyết định tìm một chỗ để nghỉ ngơi, khôi phục lại nguyên khí rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Tại cái nơi đi săn và bị săn như thế này, thể lực cùng chiến lực là điều kiện cam đoan có thể sống sót. Chỉ có sống sót thì mới có hy vọng thu thập đủ thất hạch đào. Nếu như mạng cũng bị mất, cho dù có trong tay thất hạch đào thì cũng chẳng dùng được.

Đường Tiêu trong một lùm cây chỗ dốc núi dừng lại, tìm một nơi yên tĩnh bố trí Nặc Hành (Che giấu) trận. Sau đó ngồi trong trận mà nghỉ ngơi và hồi phục lại. Long Vực Bí Cảnh không có phân chia ngày và đêm,

sáng và tối. Ban ngày cũng không sáng quá, cũng không tối quá. Ngồi trong Nặc Hành trận, Đường Tiều đại khái có thể đánh giá được thời gian.

Đường Tiều tuy ngồi nghỉ ngơi và hồi phục, nhưng thần thức vẫn mở rộng ra ngoài, cảm nhận hết mọi động tĩnh trong phạm vi mười trượng. Nếu thỉnh thoảng có người từ đằng xa đi đến, hoặc có người bị giết, có người giết người, có người chết thảm trong phạm vi hơn mười trượng thì lực cảm nhận sẽ yếu. Còn giết người đoạt bảo, ở bên trong khu vực này thì cơ hồ cứ bình quân một canh giờ thì sẽ phát sinh tại một chỗ.

428. Chương 428: Nữ Thợ Săn.

Sát Vương

Chương 428: Nữ thợ săn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiều có cảm giác, rất nhiều người tựa hồ như hương phượng hương này lao qua. Hơn nữa càng ngày càng dày đặc. Đường Tiều không thể không như hươu không tránh né qua, lại khiến cho tinh thần của mình một mảnh hư vô, tận lực không phát ra một khí tức nào. Cho dù có người chết tại nơi gần đó, cho dù thi thể kia vẫn chưa bị vơ vét túi trữ vật, thì hẳn cũng sẽ không rời khỏi Nặc Hành trận nửa bước, chỉ ngồi bất động, chậm rãi khôi phục lại thể lực.

Sau khi khôi phục lại thể lực, Đường Tiều mới lần nữa lên đường. Đã có lần giáo huấn vừa rồi, hẳn càng cẩn thận hơn, một đường tiếp tục đến chỗ Vi Liên. Về sau, Đường Tiều lại gặp phải hai cuộc chiến đấu. Một trận là một đấu một, hữu kinh vô hiểm mà tiêu diệt đối phương. Còn có một trận phải đấu với hơn một người, Đường Tiều sớm kịp phản ứng đào thoát khỏi phục kích của đối phương.

Ngay khi Đường Tiều một lần nữa trốn vào trong Nặc Hành trận nghỉ ngơi, có tiếng bước chân từ xa truyền đến, rất rõ ràng là có người bị đuổi giết đến tận nơi này.

Lúc này đây có người trốn tới, Đường Tiều không thể nào không chú ý đến.

Bởi vì người chạy trốn đến chính là Vi Liên. Nàng vừa chạy trốn vừa đánh trả người đuổi bắt nàng. Rất hiển nhiên Vi Liên lúc đối địch đã cảm nhận được Đường Tiều đang ẩn núp tại vùng phụ cận. Cho nên một đường hướng bên này chạy vội đến.

Đường Tiều cũng không lập tức rời khỏi Nặc Hành trận ra tay cứu Vi Liên. Xem ra Vi Liên chỉ là đang lẩn trốn chứ không có bị thương hoặc không thể chống cự lại. Hẳn muốn ra tay cũng không cần vội, trước quan sát một chút người nào đang truy đuổi Vi Liên, thực lực của đối phương như thế nào, có thủ đoạn công kích gì hay không. Sau đó sẽ dùng sức mạnh lôi đình đánh lên mới là thượng sách.

Rất nhanh Đường Tiều thấy được người đang truy đuổi Vi Liên chính là một nữ Thợ săn. Làn da của ả màu nâu đậm, giống như một người thường xuyên làm việc dưới ánh mặt trời. ả ta trong tay cầm một cung tiễn sáng lóng lánh, xem qua không phải là vật tầm thường.

Đường Tiều rất nhanh liền phát hiện Vi Liên vì cái gì mà chạy thục mạng. Bởi vì lá bùa công kích của Vi Liên khoảng cách quá ngắn. Còn nữ thợ săn này khoảng cách công kích rất xa. Hơn nữa tu vi còn cao hơn Vi Liên. Cho nên Vi Liên chỉ có thể chạy thục mạng.

Cũng may, cái ả nữ thợ săn chỉ có một người. Chính vì truy kích Vi Liên nên phân tán khỏi đồng bọn.

Ngay gần chỗ Đường Tiều ẩn thân, ả nữ thợ săn một lần nữa đứng vững, nạp mũi tên vào cung tên, hướng về phía Vi Liên đang chạy thục mạng. Nhưng trong lúc vô tình, bước chân của ả ta lại chạm vào phạm vi công kích hữu hiệu của Đường Tiều. Đường Tiều do dự một chút, lập tức phát ra hai quả cầu lửa, sau đó cũng đem Hồng Viêm ra ngoài, hướng nữ thợ săn đâm tới.

Khoảng cách rất gần, nữ thợ săn căn bản không cách nào né tránh được. Nhưng ả ta nhanh chóng tạo ra một đạo hồng quang phòng ngự xung quanh mình. Hai quả cầu lửa và thanh kiếm Hồng Viêm trước sau

đâm vào bức màn phòng ngự kia, nhưng không có cách nào chạm được vào ả. Rất hiển nhiên pháp thuật phòng ngự của ả ta rất lợi hại, hay là trên người ả ta có một pháp khí phòng ngự rất mạnh.

Ả nữ thợ săn vốn muốn bắn mũi tên về phía Vi Liên. Lúc này mũi tên lại chuyển hướng, chỉ vào nơi mà Đường Tiêu đang ẩn thân. Một mũi tên gào thét bắn ra, hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ, hướng chỗ ẩn nấp của Đường Tiêu lao tới.

Ầm! Một tiếng nổ thật lớn vang lên. Ánh sáng màu đỏ nện vào chỗ ẩn thân của Đường Tiêu, rõ ràng là đã xảy ra vụ nổ kịch liệt, lập tức đem chỗ ẩn thân của Đường Tiêu tạo thành một cái lỗ lớn.

- Ôi, mũi tên này uy lực thật lợi hại.

Đường Tiêu mắng to một tiếng, từ trong một bụi cỏ đầy bụi đất bò lên. May mắn hẳn phản ứng rất nhanh. Nếu như trực tiếp bị mũi tên này bắn trúng, rất có thể sẽ nổ tung xương cốt của hắn.

Uy lực của mũi tên vừa rồi không hề thua kém viên đạn phát ra lửa đã giết chết Chiến sĩ đao thuấn Ái Đức Hoa.

- Lại là Tiểu Kiếm Sư của Huyền Vũ đại lục?

Ả nữ thợ săn rất khinh thường mà nhìn Đường Tiêu. ả hôm nay đã giết được vài tên võ giả của Huyền Vũ đại lục. Thật không nghĩ tới đám người của Huyền Vũ đại lục không chịu được một kích mà còn dám đến Long Vực Bí Cảnh.

Ả nữ thợ săn cũng không biết, những người này chỉ còn một con đường chết. Đến nơi này dù sao vẫn còn vài phần hy vọng sống sót. Cho nên, một số võ giả tu vi rất thấp của Huyền Vũ đại lục gần đây đều đến Long Vực Bí Cảnh này.

- Chà, rốt cuộc tìm được người rồi.

Vi Liên vừa mới chạy trốn liền dừng bước, chậm rãi bước lại gần Đường Tiêu.

- Rõ ràng làm dám đánh lên ta. Muốn chết sao?

Ả nữ thợ săn giương mũi tên lên, một lần nữa nhắm ngay Đường Tiêu chuẩn bị tiến hành công kích.

Đường Tiêu đương nhiên sẽ không ngốc mà đợi mũi tên của ả ta bay đến. Khi thợ săn lắp cung tên, nhắm mục tiêu và kéo dây thì cần phải có thời gian. Lúc này đây chính là thời cơ tốt nhất để công kích ả ta.

- Thiên Trảm!

Đường Tiêu quát to một tiếng, Thiên Trảm kiếm lập tức bay lên giữa không trung, lập tức hóa thành một thanh trượng lớn, đột nhiên hướng nữ thợ săn trảm kích xuống. Tuy hôm nay, uy lực của thanh kiếm Thiên Trảm trong tay Đường Tiêu công kích không mạnh, nhưng uy thế cũng vẫn rất lớn, dễ dàng thu hút sự chú ý của đối phương cùng đại bộ phận phòng thủ.

Vi Liên bước qua, tay vừa nhắc, một đạo quang ảnh màu lam hướng nữ thợ săn lao tới. Nữ thợ săn cười lạnh một tiếng, đối với mũi tên huyền băng của Vi Liên không thèm để ý. ả ta thu hồi cung tiễn trong tay, từ trong miệng phun ra một đầu rắn, đón gió dài ra, lập tức quấn quanh thân kiếm Thiên Trảm của Đường Tiêu, khiến cho Thiên Trảm không có cách nào chém rụng, đồng thời cũng chẳng có cách nào thu hồi.

- ả này có chi lực bảy đạo vân triện. Hơn nữa còn có rất nhiều thủ đoạn kỳ quái. Trong miệng có thể phun ra rất nhiều yêu thú, đối phó với ả ta phải cực tâm rồi.

Vi Liên hướng Đường Tiêu nhắc nhở một tiếng.

Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, Vi Liên thủ đoạn kỳ quái hẳn đã từng chứng kiến qua. Nàng nói ả thợ săn kia có rất nhiều thủ đoạn, tất nhiên đây là một nhân vật khó chơi rồi.

- Chỉ dựa vào một số thủ đoạn này mà dám đến Long Vực Bí Cảnh sao?

Nữ thợ săn vẻ mặt khinh thường nhìn Đường Tiêu, trong miệng lại phun ra một vật, đón gió dài ra, biến thành một quả điều xoay quanh đỉnh đầu của ả.

Đường Tiêu do dự một chút, cũng không có đem Hồng Viêm ra, mà là dùng ý niệm giết chóc ra ngoài, đồng dạng xoay quanh người, giết không chết người cũng có thể hù chết người.

429. Chương 429: Thuần Di.

Sát Vương

Chương 429: Thuần Di.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sức mạnh của ý niệm uy hiếp xuống dưới, con rắn cùng với quái diệu từ trong miệng của ả thợ săn cũng bắt đầu sợ run. Thậm chí còn phát ra tiếng rít gào sợ hãi. Ả nữ thợ săn nhướng mày, có thể cảm nhận được sức mạnh của ý niệm mạnh đến cỡ nào, trong lòng vừa có đổ kỵ vừa có sợ hãi. Nhưng ả ta vẫn không lùi bước, ngược lại lấp mũi tên vào cung, một lần nữa hướng về Đường Tiêu.

- Còn có bùa dây xích nữa không? Mau quần lấy ả ta.

Đường Tiêu hướng Vi Liên thoáng nói một câu.

- Bùa dây xích chỉ có thể quần lấy ả ta trong vòng nửa phút, rồi ả ta cũng sẽ thoát ra ngoài thôi.

Vi Liên nói xong, bàn tay vừa nhấc. Một đạo lá bùa lập tức biến thành tro, bay ra một đạo ngân quang, một đầu xích hướng về phía nữ thợ săn.

- Bùa dây xích không phải có sáu cái sao? Vô luận thế nào cũng phải cuốn ả ta trong vòng ba phút.

Đường Tiêu lại hướng Vi Liên hỏi một tiếng, bắt đầu niệm bí quyết, đem hồ lô dứa trong đan điền thoát ra.

- Muốn thì được sao? Chỉ là trên người ả ta lực phòng ngự quá lợi hại. Cho dù có quần lấy ả thì cũng không phá được đạo hồng quang kia, cũng không gây tổn thương cho ả.

Vi Liên hướng Đường Tiêu nói thoáng qua, trong tay vừa nhấc, lại là một lá bùa biến thành tro, dựng lên trước người nàng cùng Đường Tiêu một đạo huyền băng thuần.

Nữ thợ săn cung tiễn lại lần nữa giương cung, đột nhiên phóng đến huyền băng thuần. Một tiếng nổ lớn vang lên, khiến huyền băng thuần nổ tung. Vi Liên và Đường Tiêu đang trốn đằng sau huyền băng thuần cũng bị bay ra ngoài.

- Nàng nghĩ một biện pháp như vậy mà có thể vây khốn ả ta ba phút sao? Để ta giải quyết ả cho.

Đường Tiêu sau khi bò dậy, một lần nữa khởi động hồ lô dứa, truyền âm nói với Vi Liên một tiếng.

- Đây là pháp bảo gì vậy?

Từ trên mặt đất bò lên, ánh mắt Vi Liên sáng ngời nhìn về phía hồ lô dứa ở giữa không trung.

Ả nữ thợ săn ở một bên khởi động quái diệu trên đỉnh đầu mở lấy sợi dây xích, một bên gắn mũi tên lên cây cung, hướng quả hồ lô dứa đang lớn dần trên đỉnh đầu của Đường Tiêu.

Đường Tiêu chứng kiến ả thợ săn rõ ràng đang muốn bắn hồ lô dứa, nhưng tạm thời vẫn không quan tâm đến. Trong hồ lô dứa này có ma lực của Áo Bỉ lão ma, cũng không phải dễ dàng bị gây phiền toái như vậy.

- Đây chỉ là một hồ lô dứa, có thể đập chết người. Chỉ cần kéo dài thời gian, thì có thể đem pháp lực làm đầy. Người bị nện phải bị vây khốn không thể động dậy.

Đường Tiêu hướng Vi Liên đơn giản nói qua một chút.

- Bảo vệ làm sao?

Vi Liên chỉ về phía ả thợ săn phía dưới hồ lô.

Đường Tiêu lắc đầu:

- Nàng chỉ cần đề phòng ả ta đột nhiên tấn công chúng ta là được rồi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, mũi tên của nữ thợ săn đã rời dây cung. ả ta cũng không thay đổi mũi tên hướng về hai người, mà trực tiếp hướng về quả hồ lô trên đỉnh đầu Đường Tiều.

Ầm! Một tiếng nổ vang lên. Mũi tên sau khi va chạm với quả hồ lô dĩa thì phát nổ kịch liệt. Nhưng quả hồ lô dĩa chỉ run lên mấy cái, chứ không bị bất cứ một tổn thương nào. Ngược lại miệng quả hồ lô dĩa đem năng lượng của mũi tên gây ra vụ nổ hấp thu vào.

Nữ thợ săn không phục lắm, tiếp tục bắn tiếp mấy mũi tên về phía quả hồ lô dĩa. Đáng tiếc, những mũi tên này chẳng khác nào mũi tên trước.

Vi Liên lúc này trở nên rảnh rỗi, lập tức không ngừng phát ra mũi tên huyền băng. Mặc dù bị ngăn cản bên ngoài màn sáng, nhưng vẫn không ngừng công kích màn sáng của đối phương. Tuy rằng võ giả cấp thấp không cách nào công kích được cương khí hộ thể của võ giả cấp cao. Nhưng mỗi lần công kích vẫn có thể làm giảm độ mạnh cũng như độ dày của cương khí hộ thể của đối phương.

Nhưng Vi Liên muốn triệt để tiêu hao cương khí hộ thể của nữ thợ săn, nhất định phải tiến hành công kích bằng mũi tên huyền băng. Tuy rằng không thể trong một thời gian ngắn, nhưng có thể cam đoan nữ thợ săn không thể trốn thoát cũng như phản kích. Đã một lần Vi Liên không cho nữ thợ săn có cơ hội thoát khỏi phản kích nhưng nàng lại không có nhiều bùa sợi xích để trói buộc nữ thợ săn, nên đành phải chọn biện pháp chạy trốn.

Hiện tại Đường Tiều đột nhiên xuất ra một quả hồ lô dĩa thần kỳ, tình huống liền không giống như lúc trước. Chỉ cần Vi Liên có thể vây khốn nữ thợ săn trong vòng ba phút là được. Đường Tiều sở dĩ có lòng tin với quả hồ lô dĩa như vậy, là vì lúc trước hắn xác thực đã dùng hồ lô dĩa đập chết một gã Địa Nguyên cấp bốn.

- Ta sẽ giết chết hết các người, xem pháp bảo này còn có gì lợi hại.

Nữ thợ săn tâm lý hoảng sợ nhìn quả hồ lô dĩa càng lúc càng lớn trên đỉnh đầu Đường Tiều, tựa hồ như ý thức được điều gì, đột nhiên đem cung tên hướng về phía Đường Tiều. Hơn nữa trên dây cung đã gắn sẵn một vài mũi tên.

- Liên hoàn bạo phá tiến!

Vi Liên kinh hô một tiếng. ả nữ thợ săn hiển nhiên là đã ý thức được nguy hiểm, muốn nhắm Đường Tiều ột kích.

“Liên hoàn bạo phá tiến” có thể làm tiêu hao nội nguyên khí trong cơ thể nữ thợ săn. Cho nên chưa đến thời khắc mấu chốt thì chưa dùng đến. “Liên hoàn bạo phá tiến” được tạo thành so với bạo phá tiến đơn lẻ thì lực công kích còn uy mãnh hơn nhiều. Nếu như Đường Tiều còn chưa kịp khởi động quả hồ lô dĩa thì ả ta sẽ dùng mũi tên này bắn chết Đường Tiều. Về sau có thể còn lực hay không để giết Vi Liên thì ả ta cũng để ý cả rồi.

Đường Tiều khi khởi động quả hồ lô dĩa nên người, phải không ngừng dùng chi lực nội vận triển để bổ sung năng lượng cho hồ lô. Thời điểm lúc này là không thể động đậy. Nếu không, năng lượng lúc trước bổ sung cho hồ lô sẽ bị sụp đổ. Cho nên hiện tại đã đến thời điểm thập phần nguy nan. Hoặc là từ bỏ việc công kích bằng hồ lô dĩa bỏ chạy thực mạng, hoặc là bị ả thợ săn này bắn chết.

Quả hồ lô dĩa còn chưa đến một phút sẽ có thể phát động ra ngoài. Hiện tại từ bỏ là không được rồi.

- Có thể giữ mũi tên này một chút nữa được không?

Đường Tiều hỏi Vi Liên bên cạnh một câu.

- Không thể! Chúng ta có thể sử dụng Thuấn Di để chạy thoát, và kéo dài một thêm khoảng thời gian.

Vi Liên giơ tay lên, một lá bùa Thuấn Di xuất hiện trong tay của nàng.

Đường Tiều thở dài, nhưng hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng đúng lúc này, trên gò núi đằng sau lưng nữ thợ săn đột nhiên xuất hiện một lão giả mặc chiếc áo bào màu trắng. Một thanh đoản trường vung lên, một đạo Thiểm Điện từ trong tay ông ta phát ra, hướng sau lưng nữ thợ săn đâm tới.

430. Chương 430: Bùa Của Vi Liên.

Sát Vương

Chương 430: Bùa của Vi Liên.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu cùng Vi Liên hơi ngẩn người, còn chưa có nhìn rõ chuyện gì xảy ra. Nữ thợ săn thậm chí còn chưa kịp phản ứng ra bất kỳ âm thanh gì thì toàn bộ nửa người trên đã bị điện quang đánh trúng, đốt cháy khét lẹt.

Chỉ trong vòng một chiêu đã giết chết nữ thợ săn Địa Nguyên cấp bốn sức mạnh bảy đạo vân triện mà Đường Tiêu và Vi Liên còn phải chịu thua. Không cần phải nói, tu vi của Bạch bào lão giả này tuyệt đối đã vượt ra ngoài Địa Nguyên cấp năm, phỏng chừng đã là cấp sáu.

Vi Liên đang chuẩn bị sử dụng Thuần Di phù để cùng Đường Tiêu đào tẩu. Nhưng thủ trưởng của Bạch bào lão giả lại vung lên, thân hình lóe sáng, rõ ràng giống như luồng điện quang vừa rồi, lập tức đến bên cạnh nữ thợ săn. Rất rõ ràng, ông ta có thuật khinh công rất nhanh. Nói không chừng còn lợi hại hơn so với lá bùa Thuần Di của Vi Liên.

Bạch bào lão giả khẽ vươn tay, quơ lấy túi trữ vật của nữ thợ săn, nhìn qua một phen rồi hùng hống hỏ hỏ đá vào thi thể khét lẹt của nữ thợ săn một cước. Lúc trước, ông ta đã gặp qua ả nữ thợ săn này, bị ả trộm mất túi trữ vật. Cho nên vừa xuất hiện đã ra tay giết ả ngay.

Rất rõ ràng, với tu vi của Đường Tiêu và Vi Liên, Bạch bào lão giả căn bản cho rằng bọn họ không thể tạo thành uy hiếp đối với mình. Cho nên, ông ta không có lập tức ra tay giết chết hai người, chỉ là có chút kỳ quái nhìn quả hồ lô dứa đang ngày càng to ra trên đỉnh đầu Đường Tiêu.

- Chuẩn bị đi!

Đường Tiêu giọng nói trầm thấp nói với Vi Liên một tiếng. Quả hồ lô dứa trên đầu hắn rốt cuộc chuẩn bị hoàn tất.

Bất cứ chuyện gì, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tạo ương. Bạch bào lão giả này tuy chưa ra tay với Đường Tiêu và Vi Liên, nhưng không có nghĩa là ông ta về sau sẽ không ra tay đối với bọn họ. Cho nên, khi quả hồ lô dứa đã ở vào trạng thái công kích thì bắt đầu nện vào đầu ông ta.

Một quả hồ lô dứa to bằng một mẫu đất hướng đỉnh đầu lão giả áo bào trắng nện xuống.

- Định!

Bạch bào lão giả niệm một tràng chú ngữ nào đó, rồi chỉ một ngón tay về phía quả hồ lô dứa. Một đạo điện quang hình thành một diện màng từ thủ trưởng phát ra, hướng quả hồ lô dứa vào bắn tới. Quả hồ lô dứa đang mảnh liệt hướng vào đầu lão giả đập xuống bị đạo điện quang không cách nào tiến lên.

Đường Tiêu nét mặt khẽ thay đổi. Bạch bào lão giả rõ ràng có thể ngăn cản hồ lô dứa, đây cũng không phải là chuyện tốt. Đánh lén thất bại, nếu như quả hồ lô này không làm gì được ông ta, một kích này khẳng định sẽ chọc giận ông. Ông ta chắc chắn sẽ không đơn giản buông tha cho Đường Tiêu và Vi Liên. Đường Tiêu đang chuẩn bị khiến Vi Liên dùng bùa Thuần Di đào tẩu, nhưng một màn kế tiếp khiến cho hắn phải từ bỏ ý nghĩ này.

Bạch bào lão giả lông mày nhíu lại, hiển nhiên là không ngờ tới, quả hồ lô dứa này lại mạnh đến như vậy, khiến cho điện quang phát ra từ cây thủ trưởng bị hấp thu vào, làm cho toàn bộ thể tích của hồ lô dứa lớn hơn một chút.

Vì tránh cho quả hồ lô dứa này nện trúng vào mình, Bạch bào lão giả không thể không tiếp tục gia tăng màn sáng điện quang. Nhưng kết quả chỉ khiến cho quả hồ lô dứa ngày càng lớn hơn. Ông ta dự cảm tình huống có chút không tốt, đột nhiên thu màn sáng điện quang trở về, đang chuẩn bị huy động thủ trượng rồi bỏ chạy. Nhưng không ngờ hồ lô dứa lại phát ra hấp lực cực lớn, khiến cho ông ta căn bản không chạy thoát.

Bạch bào lão giả nhanh chóng ở xung quanh tạo ra một bức màn điện phòng ngự, chuẩn bị dùng cương khí hộ thể ngăn cản công kích của quả hồ lô dứa.

Một sóng địa chấn mãnh liệt trùng kích đến, khiến Đường Tiêu và Vi Liên té phịch xuống đất. Khi khói bụi trên mặt đất tan hết, hồ lô dứa sau khi công kích thì pháp lực cũng nhanh chóng tan đi, lại trở về thành một quả hồ lô dứa nhỏ xíu bay trở lại đan điền của Đường Tiêu. Trước mắt là một hố to sâu hơn một trượng xuất hiện. Bạch bào lão giả cả người đầy máu nằm trong cái hố. Hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Nhưng ông ta cũng chưa có chết.

Lão giả áo bào trắng đang chuẩn bị từ trong hố sâu đứng lên. Nhưng hai quả cầu cùng hơn mười mũi tên huyền băng cùng một chỗ bay nhanh đến khiến ông ta không thể không một lần nữa đưa tay ra, phát huy thủ trượng phát ra một màn sáng điện quang mới ngăn cản được những quả cầu lửa cùng mũi tên huyền băng đang điên cuồng tấn công đến.

Bạch bào lão giả ngẩng đầu, chậm rãi nhìn về phía Đường Tiêu cùng Vi Liên. Khuôn mặt ông ta vốn xấu vô cùng, từng nét gồ ghề. Sau khi bị quả hồ lô dứa nện xuống, bị bầm đen thì lại càng khó coi hơn. Có lẽ bởi vì phần nộ nên nét mặt của ông ta cực kỳ dữ tợn.

Bạch bào lão giả tuy bản thân bị trọng thương, nhưng vẫn cố gắng nhảy ra khỏi hố. Lại một đạo điện quang ngưng tụ trong tay ông ta. Không bao lâu sau, liền có một đạo điện quang từ thủ trượng của ông ta bắn ra ngoài.

Vi Liên chớp lấy thời cơ. Nàng lập tức bóp nát lá bùa trong tay, trước khi luồng điện quang chưa tới thì cùng với Đường Tiêu thoát ra khỏi trăm trượng. Nhưng tốc độ của Bạch bào lão giả kia càng mạnh hơn nhiều. Vi Liên và Đường Tiêu vừa mới thoát ra khỏi trăm trượng, tránh được một kích của luồng điện quang, đang chuẩn bị bỏ chạy nhưng Bạch bào lão giả dĩ nhiên đuổi theo. Lại là một đạo điện quang hướng Đường Tiêu bay lên. Rất hiển nhiên, vừa mới bị quả hồ lô dứa của Đường Tiêu nện trúng, nên thực lực còn lại của ông ta không đến ba thành. Cảnh này khiến hận thù trong lòng ông ta đối với Đường Tiêu càng dâng lên.

Vi Liên cắn răng, đột nhiên lấy ra một lá bùa da thú, sau khi bóp nát liền biến thành một băng thuẫn thật dày, ngăn cản trước mặt Đường Tiêu.

Khi huyền băng thuẫn và điện quang tiếp xúc với nhau liền phát ra một âm thanh nghiến nát kịch liệt. Tuy điện quang rất hung mãnh nhưng huyền băng thuẫn của Vi Liên toàn thân nguyên khí chèo chống phía dưới, ương ngạnh chống cự lại luồng điện quang, cũng không để cho nó xuyên thấu băng thuẫn.

Đường Tiêu cũng đem nội lực chuyển vận lên phía trên băng thuẫn, đem điện quang ngăn cản bên ngoài băng thuẫn, cùng Vi Liên hợp lực lại cùng một chỗ, ngăn cản một kích này của Bạch bào lão giả.

Căn cứ vào thực lực biểu hiện của Bạch bào lão giả, Đường Tiêu phân tích ông ta có thể là Địa Nguyên cấp năm, bị hồ lô dứa nện vào nên thành bộ dạng của Địa Nguyên cấp bốn. Nói như vậy, nếu hắn và Vi Liên hai đấu một, song phương vẫn có thể cầm cự.

Bạch bào lão giả nhíu mày, đại khái lại không nghĩ rằng hai đứa nhóc con này có thể biết cách đối phó như vậy. Rõ ràng là đã đánh ông ta trọng thương nhưng ông ta cũng vẫn không làm gì được đối phương.

431. Chương 431: Phát Động Ý Niệm.

Sát Vương

Chương 431: Phát động ý niệm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Vi Liên vẻ mặt đau khổ. Lá bùa da thú này là dùng loại da thú cao cấp để chế tạo thành. Hao tổn biết bao nhiêu tâm huyết mới chế ra được. Hơn nữa, không phải loại da của yêu thú nào cũng có thể chế tạo thành bùa. Nàng trước mắt tổng cộng chỉ mới chế tạo ra hơn mười lá bùa. Đối với nàng mà nói, chỉ là khi bảo vệ tính mạng thì mới mang ra dùng. Nhưng bây giờ thì không thể không dùng đến rồi.

- Lá bùa da thú rất lợi hại nha!

Đường Tiêu đang ở một bên tựa hồ như nhìn thấy Vi Liên đang đau lòng.

- Lá bùa da thú thì tính cái gì? Người ta lột da của rồng để làm bùa, ta sẽ cho người biết rốt cuộc một gã phù sư có bao nhiêu lợi hại.

Vi Liên không quan tâm đến khẩu khí.

- Chà, nếu có cơ hội, ta sẽ đoạt vài miếng long lân về cho nàng làm lá bùa.

Đường Tiêu cười, sau đó tiếp tục chú ý vào cuộc chiến phía trước.

Do dự một lát, Đường Tiêu lại một lần nữa đem quả hồ lô dứa ra ngoài. Chỉ cần huyền băng thuẫn của Vi Liên có thể kiên trì được ba phút khiến Bạch bào lão giả đứng bất động thì sẽ nện xuống ông ta thêm một lần nữa. Lần này không sợ nện ông ta không chết.

Tuy khả năng quả hồ lô dứa có thể thành công đập chết Bạch bào lão giả hay không thì không biết. Nhưng Đường Tiêu hiện tại cũng là vạn bất đắc dĩ. Bởi vì hắn tạm thời không có cách nào khác có thể làm bị thương Bạch bào lão giả, chỉ có thể dùng biện pháp này để đánh cuộc một phen.

Lực công kích của quả dứa hồ lô này rất mạnh. Võ giả Địa Nguyên cấp bốn đều bị nện chết. Cho dù võ giả Địa Nguyên cấp năm, cấp sáu khi bị nện trúng thì cũng sẽ bị thương. Nhưng quả hồ lô dứa của Đường Tiêu không thích hợp trong sử dụng trong thực chiến. Đối với Đường Tiêu hiện tại mà nói, khởi động quán chú cho hồ lô dứa đạt đến trạng thái công kích thì tốc độ thật sự quá chậm.

Nếu trước đó có thể vây khốn mục tiêu, ngược lại thì không có vấn đề gì. Nhưng sẽ không có ai ngốc đến độ đứng yên một chỗ ột vật to lớn như vậy đập trúng đầu mình.

Bạch bào lão giả không ngu ngốc chịu thiệt nữa. Sau khi phát hiện Đường Tiêu đang chuẩn bị sử dụng hồ lô lần nữa, thì không phát động điện quang ở cây thủ trượng mà chạy đến một cái gò núi, trốn khỏi phạm vi công kích của quả dứa hồ lô. Hơn nữa còn thuận tiện làm biến mất huyền băng thuẫn đang dày lên của Vi Liên. Từ đó giết chết bọn họ.

Đường Tiêu thu hồi quả hồ lô dứa, ủ rũ nhìn về phía Vi Liên. Vi Liên cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ. Nếu như hiện tại đào tẩu, huyền băng thuẫn quanh người lập tức biến mất. Nhưng nếu không trốn đi, Bạch bào lão giả đang còn ở phía xa. Ông ta một khi động thổ đến, thì hai người Đường Tiêu xem như xong rồi.

Duy nhất khiến cho Bạch bào lão giả kiêng kỵ chính là quả hồ lô dứa của Đường Tiêu, nhưng thời gian lại tốn rất nhiều. Sau khi làm cho bức tường huyền băng thuẫn biến mất, Bạch bào lão giả lại một lần nữa đi qua, vẻ mặt cực kỳ đắc ý nhìn về phía hai người, tựa hồ như đang suy nghĩ sẽ dùng thủ đoạn gì mà hành hạ hai người cho đến chết. Lúc đó con người mới thoải mái.

- Người không còn tuyệt chiêu gì giết lão ta sao?

Vi Liên nhìn về phía Đường Tiêu.

- Ta đang chờ nàng xuất ra tuyệt chiêu đây.

Đường Tiêu vừa nói, vừa xuất ý niệm ra ngoài. Mặc kệ là có dùng được hay không, trước dù họa một chút cũng tốt. Nếu như có thể hù dọa đối phương lui đi, thì đó cũng được xem là một biện pháp hay.

Quả nhiên, ý niệm Đường Tiêu vừa ra, Bạch bào lão giả lập tức cau mày lại. Ông ta rất hoài nghi Đường Tiêu đang niệm cái gì trong miệng. Tuy nội tâm cảm thấy hoài nghi, nhưng uy lực của ý niệm phát ra thì không thể nghi ngờ.

- Người muốn chết sao? Nếu không muốn chết cũng phải chết. Bản Kiếm Thần một lòng hướng thiện, dưới tình huống bình thường không muốn động thủ giết người. Nhưng người lại chấp nê không tỉnh, nên định cho người lập tức hóa thành tro bụi.

Đường Tiêu mượn ý nhiệm chi uy, chân đạp lên Hồng Viêm, nghiêm nghị hướng Bạch bào lão giả gầm rú vài tiếng.

Bạch bào lão giả cũng không rời đi, mà tiếp tục dùng ánh mắt hồ nghi quan sát Đường Tiêu. Không biết trong lòng ông ta đang suy nghĩ cái gì, một lát sau, Bạch bào lão giả thủ trường đột nhiên ngưng tụ lại, tựa hồ như muốn phát động công kích đối với Đường Tiêu.

- Ý niệm chi lực của ta một khi phát động, thì coi như là tự sát. Tốt xấu gì cũng coi như vì người mà chết đấy. Về sau, người hãy chiếu cố bản thân mình nhé.

Đường Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Vi Liên, tựa hồ như chuẩn bị phát động chi lực ý niệm cùng lão giả này đồng quy vu tận.

Ngoại trừ phát động ý niệm chi lực ra ngoài, Đường Tiêu ngược lại còn có một lựa chọn khác. Ví dụ như để cho Hồng Viêm hoặc Thiên Trảm tự bạo, nổ chết cái Bạch bào lão giả này là được rồi.

Nhưng Đường Tiêu nhìn thấy Vi Liên không có biểu lộ sự kinh hoảng, hẳn là cô nàng còn có át chủ bài chưa ném ra.

Bạch bào lão giả tựa hồ cảm giác xảy ra điều gì. Ông ta trên mặt tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn gia tốc ngưng tụ, bắt tay vào tích điện quang trong cây thiết trụ, trước muốn giết chết Đường Tiêu.

- Phát động ý niệm chi lực mà có thể chết người sao? Khó trách người một mực không dùng nó. Để ta đánh cho.

Vi Liên thở dài, thò tay ngăn cản Đường Tiêu. Sau đó từ trong người lấy ra mười lá bùa da thú.

Bạch bào lão giả do dự một lát, vẫn đem điện quang bên trong thủ trường hướng Đường Tiêu phát tới. Nhưng khi điện quang phát ra, Đường Tiêu lại đột nhiên biến mất từ không trung. nguồn

Vi Liên lợi dụng thời cơ ngăn ngừa, ống tay áo bay lên. Hơn mười lá bùa da thú trong tay nàng hóa thành tro. Hơn mười đạo ánh sáng màu lam lóng lánh hướng về thân thể Bạch bào lão giả. Ánh sáng màu lam bao phủ phía dưới. Bạch bào lão giả lập tức bị đông kết vào bên trong một khối lam huyền băng. Ngay cả thủ trường trong tay ông ta cũng bị đông kết lại, không thể nhúc nhích, giống như đã trở thành một bức tượng băng.

Đường Tiêu vừa rồi đã đột thổ đến sau lưng Bạch bào lão giả. Lúc này không còn khách khí nữa, một tay cầm lấy Hồng Viêm, một tay cầm lấy Thiên Trảm, ra sức chém xuống cổ của bức tượng băng. Một tiếng nổ ầm vang lên. Đầu của Bạch bào lão giả bị Đường Tiêu trảm xuống.

432. Chương 432: Ác Long Tụ Tập.

Sát Vương

Chương 432: Ác long tụ tập.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Một thần hồn từ trong thân thể bay ra, nhưng căn bản không thể trốn thoát khỏi cảm ứng của Đường Tiêu. Hai thanh danh kiếm tuyệt thế lại một trận đâm chém. Thần hồn của Bạch bào lão giả hóa thành một hạt hồn tinh, bị Đường Tiêu thu nạp vào trong Linh Khí.

- Lá bùa cực kỳ lợi hại! Ngay cả lão giả này cũng bị giết. Còn nữa không, bán cho ta mấy cái?

Đường Tiêu sau khi thu thần hồn của Bạch bào lão giả, vẻ mặt hớn hở chạy về bên cạnh Vi Liên.

- Mới đến Long Vực Bí Cảnh này chưa đến hai ngày, thất hạch đào còn chưa tìm được mà toàn bộ lá bùa hộ mệnh đều đem ra dùng hết rồi.

Vi Liên liếc mắt nhìn Đường Tiêu.

- Không sao. Nếu không có lá bùa bảo vệ tính mạng, thì sau này ta sẽ bảo vệ cho người.

Đường Tiêu nghe ra hàm ý trong lời nói của Vi Liên, ngược lại cười hì hì mở miệng an ủi nàng một câu. Nàng đã không đành lòng để hấn phát động ý niệm dẫn đến tử vong. Như vậy chứng tỏ nàng đã muốn cùng hấn sinh tử cùng tiến.

Tuy nhiên, hiện tại, Đường Tiêu vẫn chưa đủ mạnh. Nhưng Đường Tiêu tin tưởng mình sẽ mạnh lên rất nhanh.

- Tốt!

Vi Liên tuy cũng không cho rằng hiện tại Đường Tiêu có đủ thực lực bảo vệ nàng, nhưng cũng không muốn làm mất mặt hấn.

Vi Liên niệm bí quyết hóa giải huyền băng trên người Bạch bào lão giả. Từ trên người lão giả tìm được một túi đựng đồ, cùng với thanh thủ trượng có thể phát ra điện quang trong tay lão.

Trong túi trữ vật có rất nhiều linh thạch, hồn tinh ...Bên trong dường như có chút chi lực cấm chế. Xem xét sơ bộ tựa hồ như địa đồ của Long Vực Bí Cảnh. Càng quan trọng hơn là, bên trong còn có mười quả thất hạch đào. Thu hoạch được cái này khiến cho Vi Liên lập tức vui vẻ ra mặt. Ít nhất cũng bù đắp được nàng liên tục tổn thất mấy lá bùa mạnh mẽ kia.

Chỉ là những quả thất hạch đào này cũng không thể chế tạo thành một bộ nguyên vẹn. Còn thiếu lam hạch đào và tử hạch đào.

- Thủ trượng này cùng loại với lá bùa của ta. Bên trong tồn trữ không ít pháp thuật cường hãn. Chỉ cần có thể tìm được khẩu quyết phù hợp. Bọn chúng gọi là chú ngữ đồ vật, có thể đem những pháp thuật này phát ra ngoài. Ta đoán sức mạnh chi thuật còn nằm trong cây thủ trượng này.

Vi Liên đưa cây thủ trượng đến trước mặt Đường Tiêu, giải thích với hấn.

Trên thủ trượng có tám đồ án được khắc lên. Ngược lại rất dễ xem. Cái thứ nhất là một đạo Thiểm Điện. Rất rõ ràng là pháp thuật chủ công của Bạch bào lão giả. Thứ hai là bộ dạng của một người đi nhanh như bay. Đây đại khái chính là thuật phong hành. Thứ ba là một tấm chắn điện quang. Hấn là phòng ngự của màn sáng điện quang của ông ta. Đằng sau lại có một đồ hình phức tạp. Bởi vì chưa thấy Bạch bào lão giả sử dụng nên cụ thể là pháp thuật gì cũng không rõ.

- Để tôi xem!

Đường Tiêu thò tay cầm lấy cây trượng.

Đường Tiêu cũng không niệm chú ngữ của Ma Vũ đại lục. Hấn sau khi thu phục khí linh vô chủ của cây trượng thì ném vào bên trong hồ lô cho Áo Bì lão ma xem có thể có biện pháp phát động thủ trượng này hay không.

- Cung tiễn này xem ra cũng là một pháp khí không tệ. Bên trong bao đựng tên vẫn còn có hơn mười cung tên.

Vi Liên đem một mũi tên ướm lên dây cung, thử thử, không nghĩ tới cây cung này yêu cầu lực cánh tay rất lớn. Nàng rõ ràng là kéo không nổi, nên đành giao cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu so với những võ giả ở Áo Bì đảo thì thể lực kém hơn nhiều. Nhưng vẫn miễn cưỡng có thể kéo được cây cung, cảm nhận được lực của cây cung này rất mạnh. Đường Tiêu âm thầm kinh hãi, quả là lực tay của nữ thợ săn kia rất mạnh.

- Mũi tên này có chứa đựng thành phần phát nổ. Uy lực sát thương gấp hơn phân nửa cái cùng loại. Nếu phối hợp với pháp thuật công kích đặc biệt của nữ thợ săn, có thể tạo thành lực sát thương đối với mục tiêu tương đối lớn.

Đường Tiêu nghiên cứu cung tiễn, đưa ra một kết luận.

- Người có thể sử dụng nó sao?

Vi Liên hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Không có vấn đề gì!

Đường Tiêu sau khi nhập thần thức vào trong cây cung tên, thì liền tra một mũi tên, nhắm vào khối nham thạch đằng xa, vận hết khí lực chuẩn bị đem mũi tên bắn ra ngoài.

- Hay là giữ lại đi, để khi lâm địch lại lấy ra đối chiến.

Vi Liên ngăn cản Đường Tiêu. Bên trong bao tổng cộng có mười mũi tên. Sử dụng một cây đỡ một cây. Lá bùa bảo vệ tính mạng đã dùng hết. Nếu có đồ vật uy lực cực lớn như thế này, nếu tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Đường Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu, thu cung tiễn vào. Hắn đặt cho cây cung này cái tên cho dễ hiểu, là Bạo phá cung. Thủ trưởng gọi là Thiểm Điểm trượng.

Vi Liên nghiên cứu bản địa đồ mà nàng và Đường Tiêu thu hoạch được. Lấy điểm đứng của bọn họ, thì hình như đã gần khu vực phụ cận của Long Vực đại lục rồi.

Bản địa đồ của Bạch bào lão giả có chút không giống với các bản địa đồ khác. Cũng không phải vẽ trên da thú mà là dùng cấm chế đánh vào một khối bên trong. Hơn nữa, loại cấm chế này rất mạnh, tựa hồ còn có tác dụng đặc biệt khác.

Bạch bào lão giả trong bản địa đồ đánh dấu một địa điểm bí mật. Địa điểm bí mật này bên trong có một số lượng lớn quả thất hạch đào. Hơn nữa còn có ý ghi rõ hai màu lam tím. Bên cạnh địa điểm bí mật này vẽ một hình con ác long với hình dạng rất dữ tợn và hai cánh rất dài.

Ngoại trừ cái này thì còn có một tấm lệnh bài, cũng vẽ hình rồng. Xem cái khối này có thể là lệnh bài phá vỡ cấm chế tại hang ác long.

- Bên trong cái này có kèm theo tin tức, nói là quả hạch đào màu lam và tím sinh trưởng bên trong khu vực long hệ yêu thú. Xem ra chúng ta phải đến hang ác long một chuyến rồi.

Vi Liên sau khi nghiên cứu xong thì nói với Đường Tiêu.

- Rất nhiều người ở Ma Vũ đại lục trước khi đến hang ác long tựa hồ đã tập hợp tại hướng bên kia.

Đường Tiêu lấy kinh nghiệm đi đường, nói thoáng qua với Vi Liên.

- Chúng ta không đi từ phía trước mà đi từ phía sau để không gặp phải những người kia. Chỉ cần hái được những quả hạch đào thì chúng ta đi ngay.

Vi Liên tóm tắt bản địa đồ, vẽ lên trên mặt đất rồi nói với Đường Tiêu.

- Ở đằng sau miệng hang khẳng định là có cái gì quý dị. Bằng không thì những người này tại sao lại tập trung phía trước?

Đường Tiêu suy nghĩ trong chốc lát.

- Hãy đi trước cái đã. Nếu có cái gì bất thường, chúng ta còn biện pháp khác để lui ra.

Vi Liên tựa hồ như muốn đi đến hang ác long. Đường Tiêu hoài nghi cô nàng có quan hệ với da rồng ở đây.

433. Chương 433: Chú Ngữ

Sát Vương

Chương 433: Chú ngữ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hai người nhiều lần thảo luận với nhau, vẫn quyết định đi đằng sau hang ác long để thử thời vận. Có lá bùa thuần di, nói không chừng thật có thể cướp được quả hạch đào màu lam, tím từ tay những người kia.

Hai người chưa đi được bao lâu thì Áo Bỉ lão ma ở bên trong quả hồ lô đưa đem những nghiên cứu về thủ trượng nói cho Đường Tiêu biết, lại còn đọc cho hắn vài đoạn chú ngữ.

Khi niệm những câu chú ngữ, điều khắc Thiểm Điện trên thủ trượng có chút lóng lánh. Nhưng với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, niệm chú chỉ có thể đem đồ hình Thiểm Điện có chút thấp sáng, căn bản không thể sử dụng pháp thuật công kích của Thiểm Điện. Thí nghiệm với pháp thuật lá chắn Thiểm Điện cũng không sai biệt lắm.

Nhưng với phong hành thuật, Đường Tiêu ngược lại lại phát huy tốc độ tuy không bằng Bạch bào lão giả nhưng cũng là một tốc độ rất cao. Nếu như gặp lại ả nữ thợ săn vừa rồi thì hắn rất nhanh có thể đào thoát.

Không chỉ có như thế, cho dù Đường Tiêu mang theo Vi Liên thì chạy với tốc độ này kết quả cũng tương đối khả quan. Chỉ là muốn duy trì tốc độ này phải tiêu hao một nội lực thật lớn. Với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, đại khái có thể miễn cưỡng được năm phút đồng hồ là muốn hết hơi rồi.

Nhưng một lần với thời gian như vậy cũng đủ thoát khỏi đối thủ là được rồi.

Lộ trình đi phía sau miệng hang có chút xa. Sau khi đi hơn nửa ngày, hai người đều có chút mệt mỏi, bèn thảo luận với nhau tìm chỗ bí mật để nghỉ ngơi. Vi Liên nghỉ ngơi trước, Đường Tiêu canh gác, sau đó lại thay phiên. Ở một nơi mà nguy hiểm giăng bốn phía, ở cùng một chỗ với người đáng tin cậy thì thoải mái hơn một chút. Bằng không thì nếu anh muốn nghỉ ngơi cũng phải lo lắng. Đường Tiêu lúc trước khi trong Nặc Hành trận vừa nghỉ ngơi vừa tránh né kẻ thù, đều phải lưu lại một tia thần thức bên ngoài mới được.

Vi Liên trong lúc nghỉ ngơi, Đường Tiêu ngược lại không có nhàn rỗi. Hắn cẩn thận nghiên cứu cây thủ trượng. Không bao lâu sau, hắn đã nghiên cứu ra được. Tuy nhiên, khi hắn đọc chú ngữ đưa công lực vào nhưng không cách nào bắt đồ hình Thiểm Điện trên thủ trượng thấp sáng hoàn toàn. Nhưng hắn có thể bắt nó có chút thấp sáng và độ sáng cũng không thấp. Nếu như hắn tiếp tục đọc chú ngữ thì độ sáng của đồ hình Thiểm Điện trên thủ trượng sẽ càng lúc càng sáng hơn.

Điều này làm cho Đường Tiêu nhớ tới lúc hắn luyện Luyện Yêu Đại Thủ Ấn ở Áo Bỉ đảo, hắn cũng không hoàn toàn ngưng luyện ra được. Nhưng chỉ mất nửa tháng, hắn ngược lại có thể ngưng luyện ra một Đại Thủ Ấn nguyên vẹn.

Đã biết điểm này, Đường Tiêu lập tức bắt đầu vào niệm chú thuật Thiểm Điện trên thủ trượng, nhưng khi nội lực hao tổn rất nhiều mà đồ hình trên thủ trượng cũng chưa được thấp sáng hoàn toàn. Rất hiển nhiên, đây là cùng một loại chú ngữ pháp lực bổ sung cho thủ trượng. Một khi bổ sung hoàn tất, có thể kết hợp với chú ngữ mà Áo Bỉ lão ma truyền cho khiến thuật Thiểm Điện được sử dụng ra ngoài.

Sau khi nội lực được khôi phục lại, Đường Tiêu lại tiếp tục bổ sung năng lượng vào bên trong Thiểm Điện cho đến khi Vi Liên tỉnh lại đổi phiên cho hắn.

Sau khi nghe Đường Tiêu nói xong, Vi Liên cũng lấy thủ trượng ra, đọc chú ngữ để bổ sung năng lượng cho Thiểm Điện. Nếu như có thể thấp sáng biểu tượng Thiểm Điện trên thủ trượng, trong thực chiến sẽ có thêm một sát chiêu khắc chế địch. Từ tình huống mà Bạch bào lão giả sử dụng, khi giết chết một võ giả Địa Nguyên cấp bốn bảy đạo vẫn triệu một điểm vấn đề cũng không có.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục xong, Đường Tiêu và Vi Liên lại tiếp tục xuất phát. Men theo địa đồ rõ ràng tìm được mấy cây có quả hạch đào đã chín. Hơn nữa còn là lục hạch đào và thanh hạch đào. Căn cứ vào kinh nghiệm của tiền nhân, lam hạch đào ở Bí Cảnh cùng với tử hạch đào rất quý hiếm. Mà lục hạch đào và thanh hạch đào cũng như vậy. Lúc trước Đường Tiêu và Vi Liên giết người cũng tìm được không ít quả lục hạch đào cùng thanh hạch đào trong túi trữ vật.

Trước đây, cho dù phát hiện ra quả hạch đào, Đường Tiêu cũng không dám tiến lên hái xuống. Chủ yếu là sợ trúng mai phục của người khác. Nhưng lúc này đây, đã có thuật phong hành trên thủ trợ giúp, hẳn quyết định áp dụng phương thức tốc chiến tốc thắng để hái quả. Nếu quả thật có phục kích, thừa dịp người phục kích chưa kịp phản ứng thì hoàn thành quá trình hái quả hạch đào.

Sau khi niệm chú phát động thuật phong hành, Đường Tiêu vội vàng xông vào cây hạch đào, nhanh chóng thò tay hái mấy quả hạch đào đã chín rồi lập tức xoay người rời đi.

Cho dù Đường Tiêu thân hình rất nhanh, nhưng chẳng biết tại sao, khi hắn trở về bên cạnh Vi Liên, dị biến lại sinh ra. Một con gấu không biết từ nơi nào xuất hiện truy kích đến, xem bộ dạng là yêu thú bảo hộ cho cây lam hạch đào này.

Nhưng con gấu hoang dã này cũng không chịu nổi một kích. Khi bị một mũi tên huyền băng của Vi Liên ném qua, thì bị đông cứng lại thành một chỗ. Quả cầu lửa trong tay Đường Tiêu cũng phát ra, bịch một tiếng bắt cái đầu đông cứng của con gấu biến thành những mảnh vỡ.

Vi Liên lấy ra một con dao găm, vung lên vài cái, cắt cái bàn chân gấu và tay gấu đi đến bờ sông. Sau khi tẩy rửa thật sạch thì đốt lửa lên, sau đó bắt đầu nướng tay gấu.

Hai người dùng xong bữa thì tiếp tục lên đường, hướng hang ác long đi đến. Nhưng đi chưa được bao lâu, thì xuất hiện một gã thân hình cao lớn, đội nón, mặc áo giáp, tay cầm búa tạ.

Trên đường đến ngõ sau của hang ác long, thấy người thì rất nhiều, nhưng gặp được người như vậy thì chẳng có bao nhiêu. Gã nam tử cao lớn này không nói một tiếng nào, nhìn thấy hai người Đường Tiêu thì lập tức giơ búa lên, hướng Đường Tiêu đột nhiên nện xuống.

Xem ra, trong trường hợp tấn công, nếu như đối phương có một nam một nữ, khuynh hướng sẽ tấn công người nam trước.

Đường Tiêu cũng không lập tức lui về đằng sau, mà đem Hồng Viêm và Thiên Trảm đồng thời phát ra ngoài, hướng về phía nam tử đang nện búa tạ đến. Bang bang! Âm thanh giòn vang vang lên. Hồng Viêm và Thiên Trảm của Đường Tiêu trước sau bị khai mở. Nhưng lực búa tạ trong tay nam tử cũng tiêu hao hết. Cuối cùng “phanh” một tiếng đập vào huyền băng thuần mà Vi Liên phát ra. Huyền băng thuần của Vi Liên bị nện trúng tất cả đều có vết rách nhưng không có vỡ vụn.

Một chiêu qua đi, Đường Tiêu đoán được gã nam tử này đại khái là võ giả Địa Nguyên cấp bốn tu vi đỉnh cao, không sai biệt lắm có sức mạnh tám chín đạo vân triện, thậm chí có một đạo linh phù.

434. Chương 434: Khôi Giáp Lợi Hại.

Sát Vương

Chương 434: Khôi giáp lợi hại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vi Liên bàn tay vừa nhấc, một mũi tên huyền băng lại phóng ra. Gã nam tử đội nón sắt rõ ràng không tránh né, hơn nữa ngay cả cường khí hộ thể cũng không tụ lại, cứ thế mà dùng khôi giáp trên người đánh úp lại mũi tên huyền băng. Kết quả mũi tên huyền băng đâm vào khôi giáp của y, bể thành vô số băng tinh, nhưng khôi giáp của y lại không bị tổn hao gì.

- Thật là khôi giáp lợi hại!

Đường Tiêu tán thưởng một tiếng, trong nội tâm lại nhớ đến chiến giáp Thần Minh của hắn.

Gã nam tử đội nón sau khi kiểm tra xong thực lực của đối phương thì gầm thét một tiếng, một lần nữa giơ chiến chùy trong tay, nhảy cao lên, đột nhiên hướng Đường Tiêu nện xuống.

Đường Tiêu lúc này đây thay đổi chiến thuật. Hắn thu hồi Hồng Viêm và Thiên Trảm, ôm lấy Vi Liên, lấy ra thủ trượng nhanh chóng xuất thuật phong hành. Trong nháy mắt, đã cách xa gã nam tử đội nón sắt hơn mười trượng.

Gã nam tử đội nón sắt rất nhanh đuổi theo Đường Tiêu. Tuy gã đã dốc hết sức đuổi theo, nhưng so với thuận phong hành của Đường Tiêu thì còn kém xa. Dù sao, trong giới Ma Vũ đại lục, loại võ giả có nón trụ và trọng giáp chuyên môn chạy trốn không phải rất nhanh.

Đường Tiêu neho mắt, lấy ra Bạo phá cung tiễn nhắm về phía gã nam tử đội nón sắt. Mũi tên bắn ra vào một tiếng, hướng gã nam tử lao đến. Lực cơ thể của Đường Tiêu có hạn, khi kéo dây cung thì thân thể có phần run rẩy, nên độ chính xác của mũi tên không đạt tiêu chuẩn. Mũi tên không bắn trúng gã nam tử đội nón mà rơi xuống mặt đất trước mặt gã. Gã nam tử dừng bước, lập tức cười điên cuồng:

- Bắn như thế này mà tính hù đại gia mày sao?

Đường Tiêu đứng yên tại chỗ, chỉ cười lạnh không nói gì. Hiển nhiên là gã nam tử đội nón sắt không phát hiện được bí mật bên trong mũi tên này.

Sau khi cười một cách điên cuồng xong, gã đội nón sắt một lần nữa bước về phía trước, chuẩn bị dùng búa tạ trong tay nện xuống Đường Tiêu, không ngờ Đường Tiêu lại quát to một tiếng:

- Bắn!

Gã nam tử đội nón sắt cảm thấy quanh người phát ra một tiếng nổ. Sau đó cả người tê rần, bay lên cao hơn 10m, rồi rơi xuống đất một cách nặng nề. Tuy mặc một bộ khôi giáp phòng ngự vừa dày vừa nặng, nhưng lần này gã rơi không nhẹ. Đương nhiên, không chỉ bị ném mà còn bị lần nổ này làm cho bị thương.

Gã nam tử đội nón sắt ngã xuống mặt đất, cả buổi mới đứng lên được, hiển nhiên là bị thương không nhẹ. Gã đứng lên, lập tức giọng cao chiến chùy trong tay, cực kỳ phẫn nộ mà hướng Đường Tiêu đánh tới lần nữa.

Đường Tiêu không chút do dự, lại một mũi tên bay ra. Khoảng cách lúc này đây tương đối gần. Đường Tiêu cũng không nề mặt, ở giữa thân thể của gã nam tử đội nón sắt phát nổ. Gã nam tử đội nón bị nổ bay ra ngoài. Lúc này đây, gã ngã xuống đất, hơn nửa ngày mới đứng lên được, trong miệng không ngừng mắng cái gì.

Vi Liên lấy ra một linh khí, trong miệng niệm chú. Không bao lâu sau, từ linh khí trong tay nàng bên trong tựa hồ như xảy ra điều gì, hướng gã nam tử xông đến.

Đương nhiên, mắt thường thì không thể nhìn thấy thứ này. Đường Tiêu là dựa vào cảm ứng mà cảm nhận được. Hơn nữa, khi hắn cảm ứng ra được thì cái này đã bay đến chỗ gã nam tử đội nón. Đây là thần hồn thủy yêu mà Vi Liên từ núi Tinh Võ bắt được trong hồ.

Không hề nghi ngờ, Vi Liên đang thi triển ảo thuật nào đó.

Gã nam tử đội nón sắt kia từ trên mặt đất đứng lên, có chút bất định mà nhìn quanh bốn hướng, tựa hồ như có chút kỳ quái, tự hỏi rốt cuộc mình đang ở chỗ nào.

Gã nhìn về phía Đường Tiêu và Vi Liên, ánh mắt hoàn toàn không bình thường. Hiển nhiên là bị ảo thuật của Vi Liên làm mê hoặc.

Đường Tiêu không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức phi thân lên. Thiên Trảm đột nhiên chém xuống ót gã nam tử đội nón sắt, khiến cho đầu của gã đội nón sắt bị chém rớt xuống.

Đúng là Bạo phá tiễn của ả nữ thợ săn uy lực quả nhiên rất mạnh. Rõ ràng hai mũi tên đã làm bị thương nặng một gã võ giả Địa Nguyên cấp bốn, lại phối hợp thêm ảo thuật của Vi Liên. Đáng đời cái gã nam tử đội nón sắt, không may lại chết trên tay hai người này.

Đương nhiên, cũng tại vì gã nam tử đội nón này đã đánh giá thấp thực lực hai người Đường Tiêu.

Chưa thoát thai hoán cốt tiến vào võ giả Địa Nguyên cấp bốn, có được sức mạnh của sáu đến chín đạo vân triện. Nếu chỉ đạt được sức mạnh của bốn đạo vân triện thì gần như vô hạn bước vào thực lực của Địa Nguyên cấp bốn. Cho nên Đường Tiêu mới kết hợp ảo thuật với kiếm thuật chém đứt thủ cấp của gã nam tử đội nón sắt.

- Ảo thuật lợi hại như vậy, vì cái gì mà không sớm dùng?

Đường Tiêu có chút kỳ quái hỏi Vi Liên.

- Thần hồn Thủy yêu này còn chưa tế luyện xong. Ảo thuật thì ta lúc trước đã dùng qua nhiều lần, nhưng lúc này mới thành công.

Vi Liên hơi có chút chán nản, thất vọng nói với Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu nhớ lại, Vi Liên lúc trước trong chiến đấu, xác thực nhiều lần lấy cái linh khí này ra. Nhưng sau đó liền thu trở về, hiển nhiên lúc trước nàng đã thử qua nhiều lần, nhưng đều thất bại.

Gã nam tử đội nón sắt trong túi trữ vật trên người, Đường Tiêu tìm được không ít thứ tốt. Ngoại trừ linh thạch, hồn tinh thông thường, thậm chí còn có một quả lam hạch đào rất quý hiếm. Đường nhiên, hai người cũng tìm được một bản địa đồ, vừa vặn là khu vực mà Đường Tiêu và Vi Liên chưa từng đi qua.

Khôi giáp và chiến chùy đều bị Đường Tiêu tịch thu hết, rồi luyện hóa trở thành pháp khí của hắn. Theo như Đường Tiêu phán đoán, cái nón sắt và bộ giáp có lực phòng hộ như bộ chiến giáp Thần Minh.

Chỉ có một việc khiến Đường Tiêu hoàn toàn bất ngờ. Thể lực của hắn và cái khôi giáp này chênh lệch quá lớn. Nếu đội cái nón sắt, mặc bộ khôi giáp, cho dù cố hết sức thì ngay cả đi trên đường cũng là một vấn đề.

Đường Tiêu không thể không từ bỏ ý định mặc bộ khôi giáp này trường kỳ trên người, mà là quyết định khi chiến đấu, căn cứ vào tình huống mà mặc nó trên người để phòng hộ.

Đường Tiêu và Vi Liên lại tiếp tục lên đường, trước sau gặp phải ba cuộc chiến đấu. Đường Tiêu bạo phá tiến và phong hành thuật phối hợp với nhau, phát ra uy lực thật lớn. Ba lần chiến đấu đều chọn phương thức chơi đùa, toàn bộ toàn thắng, cũng làm cho Đường Tiêu và Vi Liên gặt hái không ít bảo bối.

Trải qua Đường Tiêu và Vi Liên không ngừng kiên trì đọc chú ngữ, rốt cuộc cũng khiến cho thuật Thiểm Điện trên thủ trượng của Bạch bào lão giả sắp thành hình. Đường Tiêu và Vi Liên đều rất chờ mong uy lực sau khi thuật Thiểm Điện thành hình.

435. Chương 435: Đan Ni Tư

Sát Vương

Chương 435: Đan Ni Tư

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hai người tìm một chỗ hẻo lánh, kiểm tra lại những quả thất hạch đào thu hoạch được. Hồng hạch đào và nhan hạch đào không thiếu, nhưng lam hạch đào chỉ có một quả. Tử hạch đào thì chưa có quả nào. Theo tình huống trước mắt trông thấy, thì không cách nào đổi được cái lệnh bài thông hành. Cho nên hai người nhất định phải tiến vào bên trong hang ác long, nghĩ biện pháp tìm được càng nhiều lam hạch đào và tử hạch đào mới được.

Đường Tiêu không chỉ muốn mình và Vi Liên đổi được một cái lệnh bài thông hành mà còn muốn vì Triệu Thanh, Dương Dĩnh cũng tìm được một thông hành lệnh bài. Hắn lựa chọn mạo hiểm đến đầm ác long cũng không sai.

- Phía trước cách đó không xa, tiến vào trong cánh rừng rậm này.

Vi Liên đem bản địa đồ đặt lên trán, cảm ứng một chút rồi chỉ vào hướng đông nam.

Bản địa đồ này so với các bản địa đồ khác khác biệt rất lớn. Nó có thể tùy thời cho thấy phương vị nơi mình đang đứng. Cho nên anh sẽ biết được chính mình đang ở đâu mà không đến mức mù đường. Rất rõ ràng, bản đồ này đã bị nhập vào một loại pháp thuật nào đó thì mới có công năng như vậy.

Hai người tiến nhập vào trong rừng rậm. Cây trong rừng rậm này mỗi một cây đều có đường kính hơn một trượng, cao tầm hơn mười trượng. Thụ linh đoán chừng hơn vạn năm trở lên.

Tiến vào trong rừng rậm, cảm giác giống như có người đang rì rầm. Nhưng Đường Tiêu sau khi đem thần thức mở rộng ra, nhưng cũng không cảm giác được cái gì. Tình cảnh này có một loại quỷ dị không nói nên lời.

- Gặp nguy hiểm!

Đường Tiêu hướng Vi Liên hô lên. Sau đó hấn ôm lấy Vi Liên, thủ trượng đột nhiên vung lên, lập tức nhảy lên cành cây, hướng phía sau hang ác long bay nhanh đến.

Bên trong thủ trượng có thuật phong hành. Cho dù Đường Tiêu mang thêm một người đằng trước thì tốc độ cũng cực kỳ nhanh.

Một gã vác trên lưng bao tải đựng tên, trong tay cầm theo cây cung, bỗng nhiên từ trong cây đại thụ bay ra, thấy Đường Tiêu và Vi Liên đang chạy thực mạng thì nhe răng cười một tiếng.

- Muốn chạy? Các người có thể trốn thoát khỏi Thần hành Thợ săn Đan Ni Tư này ư?

Vừa dứt lời, người gọi là thợ săn Đan Ni Tư trong thân thể hiện lên một hồi huyết quang, đột nhiên chạy về phía trước, kéo gần khoảng cách với Đường Tiêu. truyện copy từ

Đối mặt với người của Ma Vũ đại lục quá nhiều lần, Đường Tiêu ngán nhất là những ma pháp sư cùng những thợ săn dùng cung tiễn. Hiện tại tình huống bây giờ, khó khăn đang quần lấy hai người.

Tên thợ săn trẻ tuổi Đan Ni Tư tu vi đã đạt đến Địa Nguyên cấp năm, có một đạo linh phù chi lực, căn bản không phải chi lực bốn đạo vân triện như Đường Tiêu có khả năng địch lại.

Rất nhanh, Đường Tiêu cùng với Vi Liên khoảng cách ban đầu là hơn mười trượng nay là dưới mười trượng. Bị Đường Tiêu ôm lấy, Vi Liên không chút do dự từ trong người lấy ra hơn mười mũi tên huyền băng. Ánh sáng màu lam trong tay hiện lên, đột nhiên hướng sau lưng gã thợ săn Đan Ni Tư bắn tới.

Đạt tới thực lực Địa Nguyên cấp năm, Đan Ni Tư lập tức mở ra cương khí hộ thể, thoải mái ngênh chiến những mũi tên huyền băng. Nhưng thân hình hơi chậm lại, bị hai người Đường Tiêu kéo dài khoảng cách ra hơn mười trượng. Nhưng Đan Ni Tư lập tức xuất thủ. Y vừa truy đuổi hai người Đường Tiêu đồng thời bắn mũi tên ra. Một đạo hồng quang phát ra, tiếng xé gió hướng sau lưng Đường Tiêu bay đến. Rất hiển nhiên là uy lực không thua gì cây tên Bạo phá tiễn.

Lá bùa trong tay Vi Liên lại một hồi tung bay. Hơn mười mũi tên huyền băng đồng loạt bắn ra, tạo thành một huyền băng thuẫn. Cây tên Huyết quang đột nhiên đâm vào bên trong huyền băng thuẫn đến hai phần ba, Lúc này khó khăn lắm mới ngừng lại lực đạo, hiển nhiên là bị huyền băng thuẫn ngăn cản rồi.

Ngay lúc Đường Tiêu và Vi Liên bay nhanh về phía trước, mũi tên Huyết Quang đột nhiên xảy ra tiếng nổ mãnh liệt. Từ trong đó toát ra khí độc cuộn cuộn màu hồng. Khí độc màu hồng thoáng một cái đã bao vây Đường Tiêu và Vi Liên.

Vi Liên phát hiện tình hình không ổn, lập tức biến một lá bùa thuẫn di thành tro, cùng Đường Tiêu cùng một chỗ lập tức bay ra hơn trăm trượng. Mặc dù như thế, nhưng Đường Tiêu và Vi Liên vẫn nghe được một độc khí mùi máu tươi. Một lát sau, hai người đều mê muội, thiếu một chút là đã ngã từ trên không trung xuống.

Có thể tưởng tượng, nếu như lúc trước không phải Vi Liên kịp thời ngăn cản độc tiễn, khiến nó nổ tung bên cạnh hai người thì chỉ sợ hiện tại hai người đã bị bao vây trong khói độc, ngã xuống mặt đất mặc cho người khác chém giết rồi.

Khả năng dụng độc của thợ săn quả thật là khủng bố.

Đường Tiêu nếu có Luyện Yêu Thối Ma Hồ tại thân, thì không sợ những chất độc sương mù đấy. Nếu không thì bây giờ đáng thương rồi. Điều này càng khiến cho Đường Tiêu sâu sắc cảm nhận được ưu điểm của Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Giống như người ta chơi game online, lúc nào cũng chơi bình thường. Đột nhiên có một ngày bị chặn, cảm giác rất là khó chịu.

Một mũi tên Đan Ni Tư phát ra chưa trúng, phát hiện mục tiêu phía trước lại kéo dài khoảng cách với y ra thì thần sắc trở nên cuồng giận, gào thét mấy tiếng, tốc độ truy kích liền tăng vọt thêm vài phần, trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách với hai người Đường Tiêu. Sau đó y lại một lần nữa kéo cung tên. Lúc này đây, trên cung tên đã gắn bốn cây độc tiễn như vừa rồi.

Bốn cây độc tiễn không hướng trên người Đường Tiêu và Vi Liên, mà vây quanh bốn phương tám hướng bên cạnh hai người. Khi đến bên cạnh hai người thì đột nhiên nổ tung cùng một lúc. Khói độc màu hồng nhanh chóng lan tràn ra, lập tức bao vây hai người Đường Tiêu vào bên trong.

Không chỉ như thế, khói độc này rõ ràng giống như có linh hồn trong đó. Dưới chú ngữ của tên thợ săn, chăm chú truy kích hai người Đường Tiêu, tựa hồ như không giết được bọn họ thì tuyệt không bỏ qua.

Trong làn khí độc này lại truyền đến một âm thanh cực kỳ thê lương và dữ tợn. Đường Tiêu rốt cuộc nhận ra được trong làn khói độc này bao vây một số lượng lớn linh hồn. Cho nên chúng mới có thể giống như ngựa không phi hành, tiến hành bao vây hai người Đường Tiêu.

Gã thợ săn phát ra khói độc, so với hai người thợ săn lúc trước thì khó đối phó hơn nhiều.

Lá bùa Thuần Di của Vi Liên không cách nào sử dụng liên tục trong một thời gian ngắn, đành vội vàng lấy ra một vài lá bùa, niệm thần chú. Rốt cuộc, trước khi khói độc bay đầy trời sắp tiến hành bao vây hai người, thì đã bên ngoài hai người kết thành một màn sáng phòng ngự, ngăn cách khói độc bên ngoài màn phòng ngự.

Sau khi màn sáng phòng ngự mở ra, người bên trong không cách nào rời khỏi, chỉ có thể tạm thời trốn bên trong cái màn sáng phòng ngự này thôi.

436. Chương 436: Pháp Thuật Phong Hệ.

Sát Vương

Chương 436: Pháp thuật phong hệ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu ngược lại không có nhàn rỗi, đem Hồng Viêm và Thiên Trảm tất cả đều bắn ra ngoài, đem đại lượng hồn phách yêu ma trong khói độc chém giết không còn một mảnh. Khói độc không còn hồn phách yêu ma, thì khói độc cũng không còn linh khí, chậm rãi tiêu tan trong không trung.

Vi Liên xuất ra một lá bùa thuần di, thả người bay ra ngoài trăm trượng, mang theo Đường Tiêu nhanh chóng tạo khoảng cách an toàn với Đan Ni Tư.

- Hai thanh kiếm này rõ ràng không tệ. Có thể giết hết mũi tên hồn của ta. Chà, ta nhất định phải đoạt được hai thanh kiếm này.

Một đạo Huyết Quang hiện lên. Sau một lát, Đan Ni Tư một lần nữa thoải mái mà đuổi theo Đường Tiêu và Vi Liên. Lúc này đây, Đan Ni Tư lại gắn hai mũi tên vào cung tên, hướng Đường Tiêu và Vi Liên mãnh liệt bắn tới.

Lúc này đây, sau khi mũi tên được bắn ra, lao theo hình vòng xoáy trong không trung hướng về phía trước. Đường Tiêu nhìn thấy đằng sau liền nhíu mày. Cái vòng xoáy màu đen này cực kỳ giống cái quả dưa của Áo Bỉ lão ma, chỉ là lớn hơn rất nhiều thôi, nhưng lại nhạt hơn không ít.

Ngay trong lúc Đường Tiêu đang hoài nghi, bên trong hai cái vòng xoáy màu đen đột nhiên bay ra hai con quái vật nhiều chân giống như con rết, gương nanh múa vuốt hoàn toàn khác với mũi tên nhả ra khói độc vừa rồi. Hai con rết này có hình thù rõ ràng, lớp vỏ bên ngoài giống như một lớp kim loại màu hồng sáng, quanh thân phát ra uy lực cao hơn cái mũi tên truy hồn kia.

Bay ra từ trong vòng xoáy màu đen, hai con rết cực lớn này liền mở cái miệng khổng lồ, tựa hồ như muốn phun ra chất độc.

Vi Liên cùng Đường Tiêu đồng thời ra tay. Một mũi tên huyền băng cùng một quả cầu lửa hướng hai con rết khổng lồ lao đến. Không ngờ hai con rết này cực kỳ đáng sợ. Nhưng mũi tên huyền băng cùng với quả cầu lửa công kích phía dưới đánh tan thành mây khói. Thậm chí cái miệng cũng không phun ra khí độc được.

Thấy con rết này không đáng sợ như mình đã tưởng tượng, tâm tình khản trương của hai người cũng tạm thời buông lỏng một chút.

Nhưng màn phát sinh kế tiếp lại làm cho hai người không cách nào thở phào nhẹ nhõm được. Đan Ni Tư thừa dịp Đường Tiêu cùng Vi Liên đang công kích rết khổng lồ thì miệng liền niệm một chú ngữ. Hai vòng xoáy hắc ám ở trên không trung sôi trào. Rết khổng lồ một đầu tiếp một đầu từ trong vòng xoáy lao ra. Có con vừa ra tới đã phun ra khói độc, có con vừa ra thì lao nhanh đến hai người Đường Tiêu.

Vi Liên lập tức một lần nữa phát động màn sáng phòng ngự, ngăn cách khói độc bên cạnh hai người ra. Đường Tiêu thì chỉ huy Hồng Viêm và Thiên Trảm từ bốn phía trên bầu trời công kích hai vòng xoáy hắc ám đang liên tục lao đến không ngừng những con rết khổng lồ.

Những con rết khổng lồ này không chịu nổi một kích. Đối mặt với Thiên Trảm và Hồng Viêm đều phải thúc thủ chịu chém. Nhưng chúng có số lượng đông, hơn nữa Đan Ni Tư đang niệm chú chỉ huy ở dưới, liên tục từ trong vòng xoáy hắc ám chui ra, không dừng lại chút nào. Khiến cho Đường Tiêu phải đổ mồ hôi lạnh sau lưng.

Đan Ni Tư cũng không đến gần hai người Đường Tiêu, mà đứng cách đó không xa, lợi dụng độc chú ngữ, thỉnh thoảng gắn cung tên lên mũi tên hướng màn sáng phòng ngự của Vi Liên bắn tới. Mỗi một mũi tên bắn ra đều khiến màn sáng phòng ngự bị lay động một hồi. Vi Liên càng không ngừng trung chuyển nội lực màn sáng phòng ngự, lúc này mới khiến màn sáng phòng ngự không bị gì trước sự tấn công của Đan Ni Tư.

Xem ra, chiến thuật của Đan Ni Tư rõ ràng là muốn làm tổn hao màn sáng phòng ngự của hai người, cho đến khi nguyên khí thể lực của hai người tiêu hao hết. Sau đó sẽ lợi dụng bọn rết khổng lồ kia phun khói độc giết chết hai người.

Phát động Hồng Viêm và Thiên Trảm cùng một lúc sẽ tiêu hao nội lực rất nhiều. Tuy trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có biểu hiện gì, nhưng nếu cứ kéo dài như vậy, Đường Tiêu và Vi Liên sớm muộn gì cũng sẽ tiêu hao hết nội lực của mình. Sau đó sẽ bị giết chết bằng khói độc. Huống chi, càng đánh lâu, rất có thể sẽ khiến cho những võ giả khác của Ma Vũ đại lục càng chú ý. Hơn nữa, Đan Ni Tư rất có thể sẽ còn có đồng bọn ở gần đây chạy đến. Nếu như không thể tốc chiến tốc thắng, nhất định phải cân nhắc đến phương pháp đào tẩu rồi.

- Lá bùa thuẫn di có thể sử dụng lần nữa không? Thu hồi màn sáng phòng ngự, dùng thuẫn di phù để ly khai. Cứ đánh tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp.

Đường Tiêu nói với Vi Liên.

- Độc khẩu quyết của thuẫn di phù cũng mất hai giây. Màn sáng phòng ngự thu lại, khói độc sẽ ăn mòn chúng ta. Khói độc này quá lợi hại. Với tu vi hiện tại của chúng ta, cho dù chúng ta có ngừng thở, khói độc cũng sẽ thông qua da chúng ta tiến vào bên trong cơ thể, khiến chúng ta mê muội bất tỉnh.

Vi Liên đề cập đến mối nguy hiểm khi thu hồi màn sáng.

- Thế còn pháp thuật phong hệ lợi hại gì đó, có thể tạm thời xua tan khí độc này hay không?

Đường Tiêu vừa dùng Hồng Viêm và Thiên Trảm giết chết đám rết khổng lồ, vừa hỏi Vi Liên một câu.

- Pháp thuật phong hệ, ta không am hiểu, nhưng vẫn biết mấy cái pháp thuật sơ cấp.

Vi Liên nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi bắt đầu đọc một khẩu quyết.

Một đạo hình vòi rồng thành hình bên ngoài màn sáng phòng ngự, lập tức hút hết khói độc bên ngoài. Hơn nữa, Vi Liên còn điều khiển hình vòi rồng di động ra đằng xa. Sau khi đạt được khoảng cách mấy trượng

thì hình vòi rồng liền tiêu tán.

Vi Liên nhanh chóng thu hồi màn sáng phòng ngự, lấy lá bùa thuận di ra, sau hơn một giây, hai người đột nhiên thoát ra ngoài trăm trượng. Bởi vì Vi Liên có mục đích nên khi thuận di, dĩ nhiên là cách hang ác long không bao xa.

Đan Ni Tư thấy hai người một lần nữa trốn thoát khỏi sự khống chế của y, con mắt lập tức lóe huyết quang, đuổi theo hai người. Trong nháy mắt, một lần nữa kéo gần khoảng cách với hai người khoảng mười trượng.

- Thủ trượng Thiểm Điện ta vừa rồi đã đổ đầy pháp lực vào. Nàng đổ thêm một ít nữa đi, rồi thả sáng nó lên.

Vi Liên cầm lấy cây thủ trượng trong tay Đường Tiêu.

Đường Tiêu vội vàng niệm chú ngữ Thiểm Điện thuật. Quả nhiên, dấu hiệu Thiểm Điện trên thủ trượng bắt đầu sáng. Lúc trước, mặc kệ hai người niệm chú ngữ bao nhiêu lần, thuật Thiểm Điện chỉ sáng lên chứ không có tia chớp. Lúc này đây tia chớp lại xuất hiện, rất rõ ràng là có thể phát động thuật Thiểm Điện công kích.

Đan Ni Tư một lần nữa tra mũi tên vào cung. Lúc này đây, là bốn mũi tên. Đan Ni Tư nhanh chóng đem pháp lực rót vào bên trong cung tiễn. Nhưng khi bốn mũi tên sắp sửa rời dây cung, một đạo Thiểm Điện sắc bén hướng y bắn qua.

437. Chương 437: Đi Tới Cùng

Sát Vương

Chương 437: Đi tới cùng

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đan Ni Tư đã nhìn ra uy lực của đạo Thiểm Điện này không nhỏ, vội vàng thu hồi cung tiễn, đem toàn bộ cương khí hộ thể tập trung tạo thành một vòng tròn xung quanh thân thể. Một kích Thiểm Điện nhanh chóng trúng vào phía dưới vòng phòng hộ của Đan Ni Tư. Hơn nữa, bắt đầu rung động từng chút một đi vào.

Đan Ni Tư thần sắc hoảng hốt, không đuổi theo hai người Đường Tiêu nữa mà tập trung đối phó với cái đạo Thiểm Điện này. Đường Tiêu ôm Vi Liên lại vùng thủ trượng chạy thoát đi. Rốt cuộc đã đến bên ngoài phía sau hang ác long.

Ngọn núi có hang ác long là một ngọn núi vô cùng hùng vĩ. Mà hang ác long chính là một cái động đá cực lớn. Cái động đá này nằm ngay trung tâm của khu rừng. Phía trước có một mảnh đất rất rộng, thật kỳ lạ khi không có bất cứ một cây cối nào sinh trưởng, mà chỉ có một ít cỏ dại. Bằng qua bãi cỏ này đã đến ngay cửa hang ác long.

Đường Tiêu thần thức mở rộng ra những khu vực xung quanh hang ác long, nhưng không cảm ứng được sự tồn tại của bất cứ người nào.

Thời điểm lúc này cũng cố không được. Xông vào thôi!

- Có cấm chế!

Vi Liên kéo Đường Tiêu lại.

Đường Tiêu cũng cảm giác được lực cấm chế của hang động này. Hắn xuất thanh kiếm Hồng Viêm ra, hướng hang động đi đến.

Hồng Viêm bay ra một khoảng cách, đột nhiên đụng vào cấm chế. Nhưng sau đó giống như bị lửa thiêu đốt, kêu lên một tiếng rồi vội vàng thối lui trở về. Rõ ràng là đã bị thương. Rất hiển nhiên cấm chế này có lực công kích nhất định.

- Chờ một chút!

Vi Liên gọi Đường Tiêu. Nàng đem tấm bản đồ của Bạch bào lão giả, đặt lên mi tâm cảm ứng trong chốc lát. Sau đó lấy chế lệnh bài ra, đồng thời đặt lên mi tâm, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc.

- Cái tên thợ săn kia chưa chết, dường như cũng không bị thương tích gì, lại truy tới chúng ta.

Đường Tiêu cảm ứng được tình huống sau lưng, thúc giục Vi Liên một tiếng.

- Đi theo ta!

Vi Liên hướng Đường Tiêu hô lên một tiếng. Sau đó đem tấm bản đồ và chế lệnh bài cất cùng một chỗ, cẩn thận mà hướng cái hang động cực lớn kia đi tới.

Đường Tiêu không rõ ràng lắm, nhưng vẫn theo sát sau lưng Vi Liên. Sau khi thần thức lại tản ra thì phát hiện màn sáng cảm chế ngay miệng hang rõ ràng do lệnh bài trong tay Vi Liên mà tách ra một khe hở. Hai người cứ như vậy, từng bước một xuyên qua cảm chế, tiến vào bên trong hang động.

Khe hở sau lưng trong nháy mắt đã khép kín trở lại.

Đan Ni Tư đã thành công hóa giải thuật Thiểm Điện vừa rồi. Ngay khi Đường Tiêu và Vi Liên tiến vào trong hang động, y không có tiến vào, chỉ dựng ngón giữa lên, trong miệng hướng Đường Tiêu và Vi Liên mắng ầm. Không biết có phải là vì y không thể phá vỡ cảm chế để tiến vào hay không.

Đương nhiên, Đường Tiêu đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ, phá vỡ cảm chế vừa rồi có phải là do lệnh bài trong tay của Vi Liên hay không.

Gã thợ săn Đan Ni Tư không đuổi theo vào, hai người Đường Tiêu ngược lại nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía sau. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai người hít một ngụm hơi lạnh.

Hang ác long này rộng lớn vô cùng. Lớn đến mức người ta không cảm giác được nó là một cái hang. Đỉnh hang phải cao đến mấy trăm trượng, trên cơ bản không nhìn thấy đỉnh. Vách hang có một số tinh thạch quý hiếm, phát ra thứ ánh sáng bảy màu. Mặc dù trong hang tràn ngập màu sắc nhưng lại làm cho người ta có một cảm giác rất quỷ dị.

Bên trong hang động này là một số lượng lớn ác long sinh sống.

Đường Tiêu triển khai thần thức, nhận ra có đến ba con ác long trưởng thành đang nghỉ ngơi gần đó. Cũng may là chúng đang nghỉ ngơi nên không có bốn phía du hành tuần tra. Những con ác long trưởng thành rất mạnh. Đường Tiêu cảm nhận ba con ác long này, thực lực của nó phải tương đương với Địa Nguyên cấp cao nhất.

Đường Tiêu và Vi Liên không dám trêu vào chúng. Một con thôi bọn họ cũng không đối phó nổi chứ nói chi gần chục con. Chỉ cần trêu chọc vào một con trong số đó, sẽ khiến cho những con ác long còn lại xông lên tiến hành đối phó với bọn họ.

Tuy nhiên, ánh mắt của Vi Liên vẫn sáng ngời nhìn về phía những con ác long ở đằng xa, tựa hồ như rất thêm muốn xương da của đám rồng này. Nhưng cô nàng chỉ dám nhìn xem mà thôi. Hai người không dám mạo hiểm như vậy. Việc cấp bách là phải lén hái được quả thất hạch đào mới là quan trọng nhất.

Điều khiến cho Đường Tiêu thất vọng nhất chính là, ở đây căn bản không có cái gì là quả thất hạch đào.

- Địa đồ có biến hóa, biến thành đồ hình hang ác long. Đại lượng lam hạch đào, tử hạch đào tất cả đều sinh trưởng tại đầm ác long.

Vi Liên đem bản địa đồ đặt lên chỗ mi tâm trên trán, cảm ứng một phen, sau đó nói với Đường Tiêu.

- Ta thì cho rằng bên trong hang ác long này chỉ có một đám ác long thôi. Nhiều ác long như vậy, đầm ác long khẳng định sẽ có một con thủ lĩnh. Nói không chừng là một con ác long cổ đại, hắt xì hơi một cái là chúng ta chết lênh bà lênh bênh rồi.

Đường Tiêu phỏng đoán.

- Vậy....có đi hay không?

Vi Liên hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Đã vào đây rồi, đương nhiên là phải đi chứ.

Đường Tiêu khẳng định trả lời Vi Liên.

Vi Liên mỉm cười, không nói gì nữa, cẩn thận tiến về phía trước. Đường Tiêu cũng không nói tiếp, đi cùng với Vi Liên vượt qua chỗ bọn ác long đang nghỉ ngơi, hướng ác long đầm đi đến.

Không thể không nói, ở chỗ này có thể tìm được một số lượng lớn quả thất hạch đào, nhưng đồng thời cũng cần có một dũng khí thật lớn. Chỉ cần kinh động một con ác long thôi thì hậu quả không thể lường được. Theo Đường Tiêu sơ bộ đoán chừng, số lượng ác long trong cái hang này, con số phải lên đến ba con số.

Hai người đi thẳng một đường, chỉ cần gặp phải chỗ nào có gió thổi cỏ lay là lập tức nín thở ẩn núp. Cứ như vậy mà hữu kinh vô hiểm đến gần ác long đầm.

Trên đường đi, hai người một bóng người cũng không gặp. Hiển nhiên là không có người nào có lá gan to, dám ngang nhiên tiến vào hang ác long.

Hai người vận khí không tệ, cứ như vậy là đi qua. Ác long đầm không còn cách xa nhưng con đường phía trước bắt đầu trở nên chật vật, chỉ rộng có hơn mười trượng. Theo thần thức cảm ứng, những con ác long gần đó cũng ngày càng ít rồi.

- Nếu như gặp phải ác long thì chúng ta chẳng còn biện pháp nào trốn thoát.

Đường Tiêu hỏi Vi Liên một tiếng.

- Chỉ mong là không gặp phải.

Vi Liên nói.

Lại đi hơn mười phút, hai người liền dừng bước. Sợ cái gì thì cái đó sẽ tới. Chỗ hẹp phía trước rõ ràng là có một con ác long chặn đường.

- Còn muốn đi qua sao?

Vi Liên vẻ mặt phiền muộn.

- Đã đến đây rồi, một quả còn chưa hái về. Không thể cứ như vậy mà tay không trở về được.

Đường Tiêu neohai mắt, theo khí tức phán đoán ra được. Con ác long phía trước so với ba con ác long đang ngủ thì hình dáng nhỏ hơn nhiều, xem ra cũng chỉ có thực lực Địa Nguyên cấp bốn.

438. Chương 438: Ác Long Con

Sát Vương

Chương 438: Ác long con

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đây chắc là một con ác long con?

Nếu là như vậy, song phương ngược lại có khả năng liều mạng với nhau. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải tốc chiến tốc thắng, không để cho những con ác long trưởng thành chú ý.

Đường Tiêu đem hơn mười lá bùa quả cầu lửa buộc chặt vào Bạo phá tiễn. Nếu như võ giả thần hồn không đủ mạnh, lá bùa cách thân thể quá xa, số lượng lại quá nhiều thì khi niệm khẩu quyết sẽ mất đi hiệu quả. Nhưng Đường Tiêu thần hồn rất mạnh. Hắn tự tin cho dù khoảng cách có đạt đến hơn mười trượng thì vẫn có thể cho những lá bùa này nổ tung.

Vi Liên nhìn Đường Tiêu, ngược lại một chút cũng không kinh ngạc, hướng Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, rất chờ mong mà nhìn con ác long con đang trước.

Hai người chậm rãi hướng con ác long con đến gần. Khi đi qua, tận lực nín thở, không để cho con ác long cảm nhận được điều gì. Sau khi đạt đến khoảng cách nhất định thì đột nhiên sẽ phát động đánh lén, một kích trí mạng.

Uy lực của Bạo phá tiến rất lớn. Hơn nữa, nhiều lá bùa quả cầu lửa như vậy, cùng với thần hồn cường đại của Đường Tiêu phát động xuống dưới, trong nháy mắt có thể hạ gục một võ giả Địa Nguyên cấp bốn cũng chẳng có vấn đề gì quá lớn. Chỉ có điều là thanh âm bạo phá quá lớn, khiến cho những con ác long trưởng thành chú ý thì vấn đề có chút phiền phức.

Cầu phú quý trong nguy hiểm. Phong hiểm càng lớn, tiền lời càng cao.

Rốt cuộc, Đường Tiêu cùng với Vi Liên lén lút buộc chặt quả cầu lửa và Bạo phá tiến vào phạm vi hữu hiệu công kích ác long. Đường Tiêu vừa lấp mũi tên, vừa niệm chú trong miệng, sau đó liếc nhìn về con ác long con cách đó không xa.

Không biết có phải do Đường Tiêu niệm chú thanh âm hơi lớn hay không mà con ác long con đã chú ý. Nó ngẩng đầu lên nhìn qua chỗ hai người, sau đó rống lên một tiếng, hướng bên này chạy đến.

- Bắn nhanh lên. Nếu không nhanh thì phiền toái lắm đấy.

Vi Liên vội vàng đẩy Đường Tiêu một cái.

- Bắn chỗ nào đây?

Đường Tiêu cao thấp đánh gia Vi Liên một phe,

- Người cũng rảnh rồi đấy chứ nhỉ?

Vi Liên nhìn thấy ánh mắt có chút không hảo ý của Đường Tiêu thì mặt liền có chút đỏ lên.

Đường Tiêu không phải là không muốn bắn, nhưng sợ bắn không được. Kéo cái cung này tốn sức vô cùng. Sức lực của hắn có hạn, kéo cung một phát, hai tay bắt đầu run rẩy. Cho nên, Đường Tiêu muốn con ác long con kia đến gần một chút.

Con ác long con này chạy rất nhanh, chỉ mấy bước là vọt đến gần hai người Đường Tiêu. Khi còn khoảng ba bốn trượng, nó mới dừng lại, mở to cái miệng rộng, tựa hồ như muốn phun lửa.

Đường Tiêu đột nhiên đứng thẳng lên, đem tất cả khí lực phát ra ngoài, kéo căng dây cung, trong miệng niệm chú. Một mũi tên đột nhiên bắn ra, thẳng về phía con ác long con đang chuẩn bị phun lửa.

- Bắn!

Đường Tiêu quát to một tiếng. Bạo phá tiến cùng với hơn mười quả cầu lửa bay vào trong miệng con ác long con nổ tung, lập tức đem con ác long nguyên vốn đang chuẩn bị phun lửa áp chế xuống dưới. Không chỉ như thế lại còn khiến iệng của con ác long bị toác ra.

- Người lợi hại thật. Rõ ràng là bắn trúng miệng nó rồi.

Vi Liên tán dương Đường Tiêu một câu.

Nhưng Đường Tiêu thần sắc một chút cũng không dễ dàng. Bạo phá tiến uy lực lớn như vậy, nhưng nó vẫn còn sống. Con ác long con không có như trong tưởng tượng của Đường Tiêu, sẽ ngã xuống đất mà mất mạng. Tuy đầu của nó bị banh vô cùng thê thảm, nhưng sau khi nó gào rú lên một tiếng, vẫn ương ngạnh mà hướng hai người lao đến.

Bất đắc dĩ, Đường Tiêu vung thủ trượng lên. Một cái phong hành hướng ở giữa con ác long thoáng qua, sau đó gương cung, bắn một mũi tên tiến vào bên trong con ác long con đang hung hăng.

Đùng! Một tiếng nổ vang lên. Bạo phá tiến nổ tung, bờ móng con ác long con lập tức bị thủng một lỗ, ruột xổ ra ngoài. Nhưng nó rõ ràng không có ngã xuống đất, vẫn hung hăng một cách lạ thường. Cái đuôi của nó hung hăng quét ngang qua Đường Tiêu.

Đường Tiêu phản ứng cực nhanh. Sau khi bắn một mũi tên, lập tức lui ra ngay. Nếu bị cái đuôi của con ác long này quét trúng, nhất định không chết thì cũng bị thương nặng.

Con ác long con hai lần bị trúng chiêu, tâm phòng bị đối với Đường Tiêu nổi lên, con mắt gắt gao nhìn hấn. Xem bộ dạng của nó sẽ không bỏ qua việc tập kích Đường Tiêu.

- Định!

Vi Liên thừa dịp bắn hai đạo ngân quang trên tay. Hai sợi dây xích phân biệt trói hai bên con ác long con, khiến nó đứng im ngay tại chỗ, không cách nào truy kích Đường Tiêu.

- Dùng cái hồ lô dử của ngươi nện nó đi. Ta sẽ nghĩ biện pháp vây khốn nó ba phút.

Vi Liên vừa nói vừa hướng một bên người Đường Tiêu dựa sát vào.

Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu. Chỉ có thể dùng biện pháp đó. Bằng không thì với bạo phá tiến chẳng làm gì được con ác long con này. Đường Tiêu thu hồi bạo phá cung, niệm chú huy động hồ lô, đem nội lực hướng quả hồ lô truyền vào.

Con ác long con cực kỳ phẫn nộ, gào rú ra ngoài. Một lát sau, nó phun ra một quả cầu lửa, hướng Đường Tiêu lao tới. Miệng của nó đã bị nát hoàn toàn, vậy mà có thể phun ra một quả cầu lửa.

Ổng tay áo của Vi Liên bay lên. Hơn mười đạo lam quang ảnh bay ra phía trên quả cầu lửa, tập trung thành một đạo huyền băng thuần. Quả cầu lửa liên tục thiêu đốt hơn mười mũi huyền băng, tại huyền băng thuần tạo thành một cái hố, rồi hóa thành một đạo khói tiêu tán đi.

- Uy lực của quả cầu thật thật lớn, tương đương với hơn mười mũi tên huyền băng.

Đang truyền lực cho quả hồ lô dử, Đường Tiêu vẻ mặt kinh sợ. Nếu như Vi Liên đối với Đường Tiêu liên tục phát ra hơn mười mũi tên huyền băng, Đường Tiêu tự nghĩ thân thể này của hấn gánh không được rồi.

Vi Liên không có lên tiếng, lá bùa trong tay lần lượt biến thành tro. Từng đạo lam quang ảnh hướng trên người ác long nện tới. Tuy không thể phá được cương khí hộ thể của ác long, nhưng có thể chậm rãi tiêu hao nội lực của nó, cũng cấp thời gian cho quả hồ lô của Đường Tiêu.

Sau hơn một phút, con ác long con bị thương nghiêm trọng lúc này mới thoát khỏi sợi dây xích trói buộc. Cái miệng rộng lại mở ra, hướng bên này lao đến. Rất hiển nhiên, nó hiện tại bị thương nghiêm trọng, nên việc phun quả cầu lửa có chút khó khăn. Cho nên muốn cùng hai người Đường Tiêu chơi một trò chơi cẩn thận. Vi Liên đã sớm đề phòng. Lại hai đạo ngân quang hiện lên, một lần nữa trói con ác long ngay tại chỗ.

Con ác long con giãy dụa khỏi sợi xích, quả hồ lô dử trên đỉnh đầu Đường Tiêu rốt cuộc đã hoàn thành quá trình khởi động cực kỳ tốn thời gian, rồi đột ngột nện xuống đầu con ác long con.

439. Chương 439: Từ Bỏ?

Sát Vương

Chương 439: Từ bỏ?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Ầm!

Lần này, một tiếng động kinh thiên động địa giống như động đất vang lên. Thân thể khổng lồ của bị nện vào trong lòng đất, nhưng khi quả hồ lô dử của Đường Tiêu thu nhỏ lại, con ác long con này rõ ràng vẫn ráng lung la lung lay trong hố sâu đứng lên

Hồng Viêm và Thiên Trảm của Đường Tiêu đều xuất hiện. Lá bùa trong tay Vi Liên lại hóa thành tro. Hai người liên thủ với nhau, cuối cùng có thể giết được con ác long con.

Điều đáng ăn mừng là mãi cho tới bây giờ, những con ác long trưởng thành cũng chưa nghe được động tĩnh mà chạy đến. Không biết là do chúng ở quá xa, hay là do quá gần ác long đằm nên chúng không dám tới.

Sau khi giết được con ác long con, hai người cảm thấy rất hứng thú. Đương nhiên là có thể vơ vét một phen, lấy đi toàn bộ những gì có thể lấy.

Đầu tiên là Đường Tiêu thu thần hồn của con ác long, được mấy hạt hồn tinh chất lượng không tệ. Nhưng Vi Liên thì hưng phấn hơn nhiều so với Đường Tiêu. Nàng ta có thể dùng da của con ác long làm lá bùa, dùng máu rồng để làm phù mực, dùng râu rồng để làm phù bút, có thể vẽ ra đại lượng lá bùa cực phẩm, đem một vài pháp thuật có lực sát thương lớn khắc dấu lên, càng có thể phát huy được uy lực của nó thêm mấy lần. Thân là một gã phù sư, thực lực mạnh yếu có quan hệ với việc vẽ ra lá bùa có chất lượng như thế nào.

Da rồng cực kỳ cứng rắn, Đường Tiêu phải làm việc rất cực nhọc mới làm ra được Hồng Viêm và Thiên Trảm, càng không ngừng khó khăn khi chém thân thể con ác long con. Lại càng khó khăn hơn khi lột da của con ác long cho Vi Liên. Tuy giết con ác long con không dễ dàng gì, nhưng so sánh với việc xử lý thi thể của nó còn vất vả hơn nhiều. Từ đó nghĩ lại, quá trình giết con ác long con ngược lại chẳng tính là cái gì.

Xác của ác long hai người phải mất năm canh giờ rưỡi mới có thể toàn bộ phân giải xong. Thể lực hai người toàn bộ tiêu hao hết, mệt mỏi đến độ muốn động cũng không động nổi. Nhưng nghĩ đến những lá bùa da rồng của Vi Liên sắp được làm ra. Đường Tiêu cảm thấy việc vất vả này rất đáng giá.

Sau khi thu thập xác rồng xong, hai người trốn vào một chỗ hẻo lánh thay phiên nhau nghỉ ngơi. Cách đó không xa chính là ác long đầm. Có thể nhanh chóng hái được đầy đủ thất hạch đào, đổi lấy càng nhiều lệnh bài thông hành. Cho nên, nghỉ ngơi và hồi phục rất quan trọng. Bởi vì có thể sẽ gặp phải một trận ác chiến, hoặc cần toàn lực chạy thực mạng. Mà hai điều này đều cần phải có thể lực đầy đủ.

Đến phiên Đường Tiêu nghỉ ngơi, Vi Liên bắt đầu lợi dụng da rồng, máu rồng để tẽ luyện ra lá bùa, phù mực. Nàng xem ra không thể chờ đợi mà muốn chế ra những lá bùa có thể phát huy công lực thật lớn. Nhưng da rồng, và máu rồng cũng không phải dễ dàng luyện hóa được. Vi Liên mất mấy canh giờ cho đến khi Đường Tiêu tỉnh lại cũng vẫn chưa thành.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục xong, hai người lại một lần nữa xuất phát, hướng mục đích cuối cùng là ác long đầm đi đến.

Đoạn đường này không gặp bất cứ một con ác long nào. Nhưng rất có thể sẽ có con ác long thủ lĩnh ở gần ác long đầm. Cho nên không ai dám đến cái đầm này.

Hơn nữa khu vực ác long đầm chung quy chỉ toàn là đầm lầy. Xa xa nhìn đến, tại đây trên mặt đầm lầy còn có một ngọn núi, hình thành một dạng núi trong núi, kéo dài gần trăm trượng. Trên gò núi có một đại lượng quả thất hạch đào sinh trưởng. Từ xa nhìn lại, đại bộ phận quả trên cây đều là màu lam và màu tím. Tất cả đều đã chín, nhưng lam hạch đào và tử hạch đào thì chiếm đa số.

Cách xa khoảng hơn nghìn trượng, Đường Tiêu và Vi Liên đều nhìn thấy rõ hết thấy. Bởi vì chỗ đó ánh sáng đặc biệt tốt. Phía trên ngọn núi hiển nhiên có một vật thấp sáng cực lớn, cung cấp ánh sáng như ánh sáng mặt trời, tạo không gian sinh tồn không tệ cho những quả thất hạch đào.

Nhiều quả thất hạch đào đã chín nhưng không ai hái, khiến cho Đường Tiêu và Vi Liên cảm thấy kỳ quái. Nếu như hái hết tất cả quả trên cây xuống, đừng nói là Vi Liên và Đường Tiêu có được lệnh bài. Ngay cả Triệu Thanh, Dương Đình cùng với tất cả mọi người trong viện đều có thể có được lệnh bài thông hành.

Hay là có rất nhiều người không biết địa điểm bí mật này, hay là vùng phụ cận có ác long thủ lĩnh tồn tại, căn bản không có người dám đến đây khiêu chiến?

Sự tình khác thường rất có yêu. Tùy tiện tiến lên có thể sẽ đánh mất mạng ở nơi này.

Đường Tiêu và Vi Liên nhìn chăm chú những quả thất hạch đào thật lâu, trong mắt hiện lên sự ham muốn. Nhưng một mực vẫn không ai tiến lên, mà đứng cách xa nghìn trượng để quan sát cẩn thận, lo lắng những khả năng có thể xảy ra. Cho đến một canh giờ sau, bọn họ đã chứng kiến một màn phát sinh, rất nhanh mới hiểu vì sao không người nào dám đến nơi này để hái những quả thất hạch đào.

- Từ bỏ à?

Vi Liên liền hỏi Đường Tiêu một câu.

- Không cam tâm!

Đường Tiêu lắc đầu.

- Nhưng nếu hái những quả thất hạch đào này sẽ chết đấy.

Vi Liên cười khở một tiếng:

- Với tu vi của chúng ta, thật sự phải....

Ngay trong lúc hai người nói chuyện với nhau, gò núi có quả thất hạch đào bắt đầu rung chuyển. Một lát sau, cái gò núi đó đột nhiên từ mặt đất mọc lên. Phía dưới có hai cái chân thật dài, hoàn toàn đứng thẳng. Hơn nữa còn đưa lưng về phía Đường Tiêu và Vi Liên, hướng bên kia phát ra tiếng gầm giận dữ.

Cái gò núi dài hơn trăm trượng có đầy những quả thất hạch đào, sau khi đứng dậy lập tức hiện lên thân hình vô cùng to lớn của một con ác long. Khắp thân thể nó toàn là bùn nhão, mà cái cây thất hạch đào sinh trưởng là nằm ngay nếp gấp làn da của nó. Hình thể của nó to gấp mấy chục ngàn lần những con ác long bên ngoài. Những con ác long bên ngoài cứ như con kiến so với con voi. Mà Đường Tiêu và Vi Liên thì giống như tro bụi đối với nó.

Không cần phải nói, con ác long thân hình khổng lồ này chính là con cự long thời cổ đại trong truyền thuyết mấy chục ngàn năm thậm chí mấy trăm ngàn năm trước.

Hai người rút cuộc cũng hiểu vì sao không có người nào đến nơi này để hái những quả thất hạch đào quý hiếm. Bởi vì, cho dù đã đến, nhưng không có khả năng lấy nó. Thân hình của con cự long cổ đại này, chỉ cần tùy tiện hắt hơi một cái, thì cũng khiến ột võ giả tu vi như Đường Tiêu và Vi Liên phải chết mấy chục lần.

đọc truyện mới nhất tại .

440. Chương 440: Cự Long Hung Hãn.

Sát Vương

Chương 440: Cự long hung hãn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Đây không phải là con ác long bình thường. Đây rõ ràng là cự long cổ đại. Vất vả chạy đến đây, chẳng lẽ phải có kết quả như thế này sao?

Vi Liên có chút không cam lòng mà nói nhỏ vài câu.

- Ta hãy thử thời vận ngay cái đuôi của nó. Nói không chừng sẽ có cơ hội đắc thủ. Nếu không thể hái được thì cũng có thể lượm được một số quả hạch đào rơi xuống đất.

Đường Tiêu nhìn không chớp mắt vào phần đuôi con cự long cổ đại. Tuy chỗ đó những quả thất hạch đào không có nhiều, nhưng thu thập nó thì cũng đổi được hơn mười lệnh bài thông hành cần thiết rồi.

Đang lúc hai người Đường Tiêu và Vi Liên đang do dự, tầm mắt cuối cùng nhìn xuyên thấu qua hai cái chân của con cự long cổ đại, có thể chứng kiến gần nghìn đạo thân ảnh đang hoạt động. Có người đang cầm pháp trượng, có người cầm kiếm, có người cầm cung, có người cầm chùy thủ, thân hình bốn phía tháo chạy. Rất hiển nhiên, bọn họ đều là những võ giả của Ma Vũ đại lục hợp thành một đoàn mấy ngàn người đến đây để săn con cự long cổ đại này.

Bọn chúng lựa chọn con đường phía trước tiến vào nên không có đụng độ hai người Đường Tiêu. Vi Liên từ tấm bản đồ của Bạch bào lão giả mà phát hiện được phía trước sau của ác long đầm đều có một cánh cửa

đi vào, đều có thể bằng bản địa đồ trong tay như Bạch bào lão giả mà phá vỡ cấm chế. Nếu Bạch bào lão giả không bị hai người giết chết thì khả năng cũng sẽ gia nhập đoàn quân này mà đến.

Vừa rồi con cự long cổ đại này bừng tỉnh đứng dậy, phát ra tiếng rống giận dữ, chính là vì đội ngũ gần ngàn người đang hướng về phía này.

Một gã nam tử mặc hồng bào trong tay cầm pháp trượng, rất hiển nhiên là đội trưởng của đội săn rồng rồi. Theo huy hiệu phía trước của y có thể là bề trên ở Ma Vũ đại lục, địa vị không thấp. Rất có thể là giáo chủ hoặc là nhân vật đại tể tự...Ông ta vung kim trượng lên, bỗng nhiên mấy ngàn người trong đội thoát ra hơn mười đạo dây xích cực lớn, đón gió dài ra, thành một đoạn dây xích dài mấy trăm trượng đen xì quấn quanh thân hình con cự long cổ đại.

Con cự long đang còn ngái ngủ chưa tỉnh tựa hồ như chưa kịp phản ứng, toàn thân cao thấp đều bị những sợi dây xích có ma lực này trói lại. Thân thể nó kịch liệt giãy dụa, nhưng rõ ràng không có cách nào dây ra.

Con cự long cổ đại có thể phun lửa. Hai cái móng vuốt sắc bén cực lớn đã biến hóa thành cánh. Còn có cái đuôi sắc bén nữa. Tất cả đều bị cái dây xích thô trói lại, khiến nó căn bản không có cách nào công kích lại những người đã tấn công nó. Những người này đã mai phục tại vùng phụ cận lâu rồi. Cường đại ma pháp như vậy cũng không thể nào là một người trong cùng thời gian ngắn có thể thi triển ra.

Con cự long cổ đại dốc hết sức giãy dụa. Hai chân giẫm đạp lên mặt đất, phát ra từng tiếng nổ mạnh. Đường Tiêu và Vi Liên đứng cách xa hơn nghìn trượng đều có chút đứng không vững. Hai người tìm một chỗ cao nằm sấp xuống, xa xa mà quan sát tình hình chiến đấu bên kia.

- Lão giả này tu vi sợ là đã tiến vào Thiên Nguyên rồi.

Đường Tiêu bị một màn đi săn này làm cho rung động. Vốn hắn cho rằng, trước mặt con cự long cổ đại này, nhân loại giống như con sâu cái kiến, không chịu nổi một kích, nhưng rõ ràng là có người có thể từ xa trói được con cự long.

- Pháp thuật kia không phải chỉ một mình ông ta có thể hoàn thành. Ông ta chỉ là người chỉ huy. Trong đội ngũ mấy ngàn người này, có rất nhiều người đạt đến tu vi đỉnh cao.

Vi Liên lắc đầu, tựa hồ như đối với loại cảnh tượng này không quá kinh ngạc. Khi nói chuyện với Đường Tiêu, nàng lấy ra phù bút râu rồng cùng với lá bùa da rồng đã tế luyện được một nửa, bắt đầu tế luyện hoàn thành.

Đường Tiêu không hề lên tiếng, tiếp tục nín thở nhìn đội ngũ săn rồng đang chiến đấu với con cự long cổ đại, trong đầu suy nghĩ về việc thừa cơ xem có thể hay không cướp được một ít quả thất hạch đào, thậm chí có được niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn.

- Các người mau ra tay đi. Nó sẽ bị trói không lâu đâu.

Hồng bào nam tử hướng những người xung quanh hô to một tiếng.

Thần sắc của Hồng bào nam tử này cực kỳ khẩn trương. Tuy tu vi của ông ta trong mắt Đường Tiêu là rất cao thâm, nhưng Hồng bào nam tử lại chính mình không cho là vậy. Ông ta biết rõ, với tu vi Ma sư đỉnh phong của mình, vẫn không chịu nổi một kích trước con cự long cổ đại kia. Trận chiến này hung hiểm vô cùng, nếu không cẩn thận, mấy ngàn người kia sẽ bị tận diệt không sai.

Dưới khẩu hiệu ra lệnh của Hồng bào nam tử, lập tức cùng thi triển thần thông. Quả cầu lửa, Thiểm Điện, quang trụ, mũi tên nhọn, đại búa....đủ loại vũ khí và pháp thuật liên tục bay ra, hướng trên người con cự long cổ đại vờn qua.

Từ pháp thuật và thủ đoạn công kích của bọn họ, những người này chỉ ít có hơn ngàn người là tu vi Địa Nguyên cấp đỉnh phong. Cơ hồ tập trung toàn bộ cường giả cấp đỉnh phong của Ma Vũ đại lục, còn lại mấy ngàn người tu vi ít nhất đã ngoài Địa Nguyên cấp bốn. Đại bộ phận là cường giả ngoài cấp năm.

Ngàn người tu vi Địa Nguyên cấp đỉnh phong, mấy ngàn người tu vi cấp bốn, cấp năm tụ tập cùng một chỗ để giết con cự long cổ đại, thật đúng là không dễ dàng chứng kiến. Hiển nhiên, lợi ích thật lớn trước mắt đã liên kết bọn họ lại với nhau.

Đường Tiêu cùng với Vi Liên cũng may mắn, chính là vì những cường giả đỉnh cao của Ma Võ đại lục tất cả đều tập trung chỗ này. Trên đường đi, bọn họ không gặp phải những cường giả đỉnh cao, nếu không chỉ một người thôi cũng có thể đưa hai người bọn họ vào chỗ chết.

- Những người này không phải muốn lấy quả thất hạch đào mà là muốn giết cái con cự long cổ đại kia.

Vi Liên quan sát trong chốc lát, rồi nói ra phán đoán của mình cho Đường Tiêu nghe.

Cự long gầm thét một tiếng sau đó cái đuôi đột nhiên đánh tới hào quang phòng ngự khiến cho hào quang phòng ngự bị thủng một cái lỗ nhỏ, mọi người liên tục kinh hô cố gắng mạo hiểm chống cự.

Nhưng cự long dĩ nhiên không chịu để yên nó không ngừng phun lửa cùng với thân thể của mình điên cuồng đánh vào lớp phòng ngự muốn giết chết những phạm nhân mưu toan tiêu diệt mình.

Tình thế chiến trường trong nháy mắt đã nghịch chuyển, mọi người ở trong lớp phòng ngự đều nhìn hồng bào nam tử xem bộ dáng tất cả đều đang rất quần bách.

Tuy nhiên màn sáng phòng ngự này chỉ chống đỡ được công kích ở bên ngoài cũng không công kích được cự long, mấy nghìn ở bên trong chia làm hai đội, một đội phụ trách duy trì lớp sáng phòng ngự một đội liên phát động công kích từ xa với cự long, chỉ là hiện tại hỏa lực yếu nhược không bì được với lúc trước.

441. Chương 441: Đội Săn Bắt Rồng.

Sát Vương

Chương 441: Đội săn bắt rồng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tuy mấy nghìn người trong đội săn bắt cự long đang ở hạ phong nhưng nhìn dáng vẻ thì bọn họ vẫn không hề nao núng trừ phi là công phá được lớp phòng ngự ánh sáng bọn họ mới thua cuộc, mà màn phòng ngự ánh sáng này đều được tiếp tế bằng đại lượng linh thạch ma thạch các loại, cho dù phòng thủ mấy ngày mấy đêm cũng không có vấn đề hơn nữa bọn họ còn có cơ hội tiêu diệt cự long.

Hộ thể cương khí của cự long đã mất bây giờ toàn bộ đều dựa vào sự rắn chắc của vảy rồng, vô số mũi tên hỏa cầu điện quang băng trùy công kích về phía nó mà nó không hề sợ hãi, càng ngày càng điên cuồng công kích về phía đội ngũ đi săn.

Tất cả mọi người vẫn tập trung vào bộ vị trái tim của nó, chiến thuật này từ đầu tới giờ vẫn không thay đổi, ở phía xa xa long lân ở cổ đã rơi vào trạng thái bị tước ra nhưng căn bản tổn thương và tự lành vẫn ở vị trí cân đối, trong chốc lát cũng không bị những công kích này xé mở.

Nam tử hồng bào đầu lĩnh hiển nhiên tu vi cao hơn so với những người khác một bậc, kinh nghiệm thực chiến cũng phong phú hơn nhiều, một lát sau hắn đại khái nhìn ra cự long cũng không làm gì được bọn họ trong chốc lát liền niệm chú ngữ bắt đầu có hơn một nghìn nam tử pháp bào cũng đọc theo hắn, hiển nhiên bọn họ đã thi triển pháp luật siêu cấp cường hãn.

Đường Tiêu ngừng hô hấp lại hắn kinh ngạc không biết sau khi chú ngữ đọc thành công thì sẽ phát huy uy lực thể nào chẳng lẽ sẽ lợi hại hơn cả mưa hỏa cầu mưa băng trùy thiên thạch trận hơn sao?

Chú ngữ này niệm suốt ba canh giờ.

Đúng lúc Đường Tiêu cảm thấy nhàm chán muốn nằm ngủ thì có dị biến Đường Tiêu vội vàng tập trung tinh thần nhìn sang.

Lúc này màn hào quang bay lên không trung không còn là mang theo ma vụ xiển xích nữa mà là những sấm sét quang, đương nhiên sấm sét quang này hướng về phía cổ của cự long mà tới.

Những sợi ngân quang này cũng không phải là để khóa cổ cự long lại mà là trực tiếp đâm vào thân thể của cự long cự long vừa mới trong chiến đấu trải qua hộ thể cương khí hầu như không còn hiện tại hoàn toàn dựa vào lân giáp mà chống vào sự công kích của đoàn đội, dĩ nhiên là nó rơi vào thế hạ phong.

Những sợi ngân quang bay ra như vô số mũi tên nhọn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai bay thẳng tới trái tim của cự long.

- Ngao.

Một tiếng kêu kinh thiên động địa vang lên từ cự long kia, hồng bào nam tử dùng ngân quang to và nhọn nhất đâm vào bộ vị trái tim dưới chú ngữ khu động của hồng bào nam tử và hơn nghìn người bọn họ mạnh mẽ lôi kéo đem lân giáp của cự long toàn bộ lột ra.

Sau đó long cốt cũng bị kéo hiển nhiên có thể nhìn thấy trái tim cực lớn của cự long hiện ra.

Hồng bào nam tử thở dài một tiếng, hẩn tập trung toàn bộ lực lượng của ma pháp sư trùng kích một lần, vốn đem trái tim của cự long lôi ra nhưng không ngờ lân giáp của cự long lại cứng rắn như vậy cuối cùng cũng chỉ có thể kéo tróc long lân ra.

Tuy nhiên cho dù như vậy thì Đường Tiêu cũng kinh hãi không thôi, những người này hội đồng công kích có thể tạo thành vết thương cực lớn trên người cự long như vậy cho thấy ma võ ở đại lục này cường hãn đến cỡ nào.

Lân giáp của cự long ở phía xa xa chính là lân giáp cứng nhất trong các loại yêu thú, nhưng bây giờ rõ ràng đã bị bọn họ xé ra

- Tiếp tục tấn công mạnh vào trái tim của nó.

Hồng bào nam tử quát to một tiếng chỉ huy đội ngũ tấn công thẳng vào khu vực trái tim của cự long, có thể tưởng tượng cho dù công kích của bọn họ không đánh bại được trái tim của cự long nhưng chỉ cần đánh nát mạch máu ở gần trái tim cũng khiến cho cự long máu không thể lưu thông chậm rãi suy kiệt.

Đám người bọn họ lại liên tục đánh vào bộ vị trái tim, thần sắc của mọi người cũng trở nên cuồng nhiệt, cự long lớn như vậy một khi đánh bại chia tài liệu ra bọn họ cũng được hưởng rất nhiều lợi ích cho nên mấy nghìn tên đỉnh cấp võ giả ngưng tụ toàn bộ công lực ra sức mà công kích.

Nhưng cự long ở phía xa xa cũng trở nên cuồng bạo vô cùng, thân thể nhanh chóng như bay thỉnh thoảng lại lui về phía xa xa hướng về phía màn hào quang mạnh mẽ va chạm, muốn xé rách mạch máu và trái tim của nó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vết thương của cự long có đường kính hơn mười trượng, từng thời điểm mà khép lại, năng lực tự lành của nó thật cường hãn khiến cho người ta phải chấn động.

Tuy nhiên vẫn có năm mươi thợ săn đỉnh phong lợi dụng công kích chuẩn xác đem từng mũi tên đánh về phía mạch máu bên cạnh trái tim, từng luồng máu ở bên trong cự long ứa ra, mọi người liên hoan hô, thế trận tấn công càng lúc càng như bão táp.

- Long huyết là long huyết của cự long.

Trong mắt của bọn họ hiện ra vẻ tham lam cực kỳ phải biết rằng long huyết chính là tài liệu tuyệt phẩm.

Cự long phía xa xa thềm lưỡi liềm vết thương của mình nhìn thấy từng cột máu bắn ra ngoài, tựa hồ ý thức được sự tình không tốt nó buồn bã mà gào lên vài tiếng sau đó phần nộ nhìn đám người ở phía sau màn sáng phòng ngự.

Đương nhiên cột máu tươi của cự long cũng chỉ là một phần của nó tuy nhiên đối với người bình thường thì như là nước sông vậy không bao lâu sau đã đem Ác Long nhuộm thành màu đỏ máu.

Không đúng không chỉ Ác Long nhuộm mà người của cự long cũng phát ra ánh sáng màu đỏ một sát khí và huyết tinh vô cùng nguy hiểm, chứa năng lượng hủy diệt thiên địa.

- Không tốt, cự long này rõ ràng có được long tinh, tình báo của chúng ta trước kia đã sai rồi.

Nam tử thủ lĩnh sẵn cự long hét lớn một tiếng hấn đã ý thức được luồng hào quang màu đỏ tràn ngập màu huyết tinh này là của long tinh.

Long tinh là một kỳ bảo hiếm thấy trong một vạn con cự long cũng không có một con có thể ngưng tụ ra long tinh, mà đội sẵn cự long cũng đã tiến hành khảo sát cho rằng nó không có long tinh mới tới đây sẵn không ngờ hiện tại nó đã phát ra long tinh chỉ lực.

Muốn trách cũng chỉ trách mấy nghìn thành viên của đội sẵn cự long vạn khí không tốt, long tinh hoàn toàn khác với những cự long bình thường.

Cự long trong quá trình ngưng tụ ra long tinh giống như một võ giả đột phá cảnh giới vậy độ khó vượt xa cả Địa Nguyên cấp tiến tới Thiên Nguyên cấp, cự long có long tinh có thực lực vượt xa cổ long bình thường cũng giống như chênh lệch giữa cường giả Thiên Nguyên và Địa Nguyên vậy căn bản không thể so

442. Chương 442: Chạy Trốn.

Sát Vương

Chương 442: Chạy trốn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Mà bây giờ cự long kia đã chuẩn bị phát ra long tinh chỉ lực một lần nữa phá hủy đi màn hào quang phòng ngự của đội sẵn cự long sau đó sẽ một lần hành động tiêu diệt bọn họ.

- Trốn chạy trốn, mỗi người trốn về một phía.

Hồng bào nam tử sợ hãi hô lớn với mọi người sau đó hấn lập tức làm gương cho đám binh sĩ, chạy nhanh ra khỏi đại trận, ngay cả đầu cũng không ngoái trở lại.

Tốc độ của hồng bào nam tử cực nhanh vượt qua cả lời nói của hấn, trong chớp lát đã vọt ra ngoài mấy trăm trượng hiển nhiên dùng thuật thuận di đỉnh cấp.

Tuy nhiên một đạo hồng tuyến còn nhanh hơn cả hấn đột nhiên bắn về phía hồng bào nam tử hồng bào nam tử không kịp hét một tiếng cả người đã bị thiêu thành tro bụi, trong không khí hoàn toàn biến mất không còn thấy đâu.

- Hư không quét sạch người Phong Tuyến.

Đường Tiêu thấp giọng hô lên một tiếng loại công kích này hấn đã từng nhìn thấy , so với vũ khí công kích thì quá mức khủng bố rồi.

- Chỉ là giống nhau mà thôi không phải Phong Tuyến.

Vi Liên lắc đầu nàng cũng từ trong hắc ám hư không mà ra dĩ nhiên biết Đường Tiêu nói gì.

Đúng như lời Vi Liên nói cái này chỉ tương tự với Phong Tuyến mà thôi, không phải là năng lượng hư không, nhưng lực của cự long ở trong thế giới loài người thật sự đã vượt quá xa rồi.

Mấy nghìn người ở trong trận phòng ngự sau khi nghe hồng bào nam tử đầu hàng thì biết rằng một khi cự long phát ra lực long tinh thì trận phòng ngự của bọn họ lập tức bị hủy vì vậy bọn họ cũng từng người học theo hồng bào nam tử mà bay ra, hướng về phía xa xa canhhy nhanh đi nhiều người kết hợp với thuận di điên cuồng chạy thực mạng.

Hồng bào nam tử đã chết khiến cho bọn họ càng thêm điên cuồng đại bộ phận hướng về phía hướng của hấn mà chạy, có một số người thì hoảng hốt chạy bừa có người cũng chạy về chỗ Đường Tiêu và Vi Liên ẩn náu.

Long tinh chỉ lực vượt quá xa sự tưởng tượng của mọi người trong nháy mắt trên cổ của cự long ánh sáng đỏ đại hiện, mấy nghìn đạo hồng tuyến bay ra.

Đường Tiêu cùng với Vi Liên nằm sấp trên mặt đất ngay cả thở mạnh cũng không dám ngừng khí nhìn cự long đang rơi vào tình trạng điên cuồng kia.

Trong thời gian ngắn mấy nghìn võ giả vây vòng không còn một ai sống sót rời khỏi.

Những người này công kích cự long cự long đã thông qua khí tức trên thân của bọn họ mà tập trung vào vị trí của bọn họ sau đó Long tinh lại phát ra phong tuyến ngăn cản bọn họ không ai chạy trốn.

Long tinh mạnh mẽ không cách nào tưởng tượng được.

Viễn cổ cự long dùng lực long tinh giết chết toàn đội ngũ đi săn, sau khi xử lý xong tất cả nó một lần nữa buồn bã kêu lên một tiếng quay đầu về phía cửa cột máu kia vẫn đang không ngừng phun.

- Chúng ta chờ ở chỗ này sớm muộn gì máu của nó cũng chảy cạn kiệt đến lúc đó chúng ta sẽ nhặt được tiện nghi.

Đường Tiêu mơ hồ hưng phấn nói với Vi Liên.

Không chỉ có những thứ trên người viễn cổ cự long là bảo vật mà vô số hạnh đào rơi xuống mặt đất cũng là thứ quý báu.

- Không nhất định.

Vi Liên lắc đầu:

- Viễn cổ cự long năng lực rất mạnh không tới hai canh giờ, miệng vết thương của nó sẽ tự hồi phục và khép lại.

- Nhưng đó là mạch máu gần trái tim áp lực rất lớn một khi xuất hiện vết thương sẽ rất khó khép lại.

Đường Tiêu phản bác Vi Liên.

- Chờ xem có lẽ tiện nghi thì có hơn nữa ở gần chúng ta cũng có rất nhiều người mai phục đó.

Vi Liên một lần nữa nằm sấp xuống đất cẩn thận nhìn mấy lá bùa long lân mà nàng vừa vẽ xong.

- Lá bùa này có uy lực rất lớn?

Đường Tiêu trầm thấp hỏi Vi Liên một tiếng.

- Cho người có lẽ người cần dùng tới.

Vi Liên đem mấy lá bùa tốt đưa cho Đường Tiêu.

- Được.

Đường Tiêu vuốt ve mấy lá bùa trên khuôn mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Vi Liên nhìn thấy Đường Tiêu cao hứng cũng hơi nở ra nụ cười.

.....

Viễn cổ cự long buồn bã kêu lên vài tiếng sau đó ngỗi thân thể xuống phun máu ra đối diện về phía Đường Tiêu và Vi Liên hai người. Đường Tiêu và Vi Liên cũng lẳng lặng tại chỗ, nhìn cột máu kia phun ra, sau đó phán đoán liệu vết thương có tự động khép lại không.

Viễn cổ cự long cũng không nhúc nhích mà nằm xuống, sau khi phát ra long tinh chi lực nó đã vô cùng suy yếu giống như thể lực tiêu hao hết không còn gì đôi mắt đều nhắm lại nhưng hai canh giờ sau tình hình không vì diệu cho lắm, mạch máu vỡ tan của viễn cổ cự long khép lại một chút cột máu phun ra có khuynh hướng nhỏ lại.

Không chỉ như vậy vết thương cực lớn cũng chỉ còn một nửa, ở quanh miệng vết thương không ngừng sinh trưởng lân giáp, sinh cơ tràn ngập.

- Chúng ta nhất định phải xuất thủ thừa dịp vết thương của nó chưa lành, đem vết thương kia làm cho lớn ra nếu không thì không còn cơ hội giết nó nữa.

Đường Tiêu nói nhỏ vài câu với Vi Liên.

- Quá nguy hiểm, dùng tu vi của người tới gần nó đã hóa thành tro bụi rồi.

Vi Liên lắc đầu hiển nhiên không dám gặt bùa với Đường Tiêu.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, ta dám chắc long tinh sau khi phát động một lần lần thứ hai không dễ phát động như vậy.

Ánh mắt của Đường Tiêu sáng ngời mà nhìn về phía cự long, hẳn suy nghĩ phạm là thứ nghịch thiên mỗi khi sử dụng xong bản thân phải chịu tổn thương thật lớn.

Viễn cổ cự long sau khi xuất ra long tinh chỉ lực cho dù không phát ra hiện tượng bạo thể nhưng nhất định là phải suy yếu trong chốc lát.

Ban đầu ở Áo Bỉ Đảo Đường Tiêu cũng cả gan làm loạn ban đêm xông vào cung mà có được Luyện Yêu Thối Ma Hồ mới có thể trong thời gian tấn cấp lên làm Địa Nguyên tam cấp hiện tại viễn cổ cự long này vô cùng giá trị không thua gì Luyện Yêu Thối Ma Hồ, tuy Đường Tiêu không biết phải làm sao để tế luyện long tinh nhưng hẳn đoán đây tuyệt đối là đồ tốt.

Không chỉ vậy trên người của cự long còn có một phần ba hạch đào chưa bị phá hư đủ để Đường Tiêu đổi mười khối thông hành lệnh bài với Huyền Vũ đại đế rồi.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm phải có mệnh mới hưởng phú quý được.

Vi Liên bất đắc dĩ mà nhìn Đường Tiêu.

- Người thử ở chỗ này đi ta nhích tới gần xem vạn nhất không được người dùng bùa thuần di mà tránh né công kích.

Đường Tiêu trong lòng đã định hẳn không thể đợi đến lúc thân thể của viễn cổ cự long hoàn toàn khép lại thì mới hối hận.

- Người đừng đa tâm cầm những thứ này đi.

Vi Liên không biết phải nói sao đành lấy từ trong túi trữ vật ra một lượng lớn lá bùa giao cho Đường Tiêu.

- Ta không có nhiều linh thạch để trao đổi với người như vậy.

Đường Tiêu thấy Vi Liên đột nhiên bỏ ra nhiều bùa đỉnh cấp ỳnh thì liền trêu chọc một câu.

- Thiếu nợ đi.

443. Chương 443: Long Lân Phù.

Sát Vương

Chương 443: Long lân phù.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vi Liên cười cười lại dận dò Đường Tiêu:

- Ngàn vạn lần đừng để tâm.

Vi Liên biết rõ nàng cho Đường Tiêu bùa thuần di cũng không thoát khỏi sự công kính của long tinh nếu không các cao thủ của đội săn cự long đã chạy thoát rồi nhưng dù sao đó cũng là toàn bộ thứ mà nàng giúp được hẳn

- Ta sẽ để tâm.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu thu hồi đồ đạc mà Vi Liên đưa cho hắn, vừa quan sát hướng đi của cự long cẩn thận hướng tới gần nó.

Tiến vào trong khoảng cách gần mấy trăm trượng của cự long Đường Tiêu bỗng sinh ra một cảm giác nguy hiểm cực độ phải biết rằng nơi này chính là khoảng cách công kích của long tinh phong tuyến chỉ cần viên cổ cự long kia phát hiện ra khí tức của hắn thì tùy thời có thể có một đạo phong tuyến tới, Đường Tiêu lúc đó sẽ lập tức tan thành mây khói, căn bản không có thời gian sử dụng thuật di, hoặc là dùng thuật li khai.

Kỳ thật hiện tại Đường Tiêu đang đánh bạc, long tinh chi lực không có khả năng tùy thời có thể dùng nhưng có một điều Đường Tiêu cảm thấy lúc đầu cự long này cũng không sử dụng long tinh chi lực cho thấy long tinh chi lực muốn phát ra cần phải có thời gian chuẩn bị rất lâu.

Điểm này Đường Tiêu đoán đúng một nửa, bởi vì long tinh là nhân duyên trùng hợp của viên cổ cự long viên cổ cự long muốn sử dụng long tinh chi lực cần phải có nửa canh giờ.

Viên cổ cự long sau khi phát ra long tinh chi lực một hồi vô cùng mãi cho đến khi Đường Tiêu tới gần đó hơn trăm trượng nó mới mở hồ cảm thấy gì đó mở mắt ra mà nhìn về phía này.

Đường Tiêu thầm nghĩ không ổn, hắn nhanh chóng bóp nát thuật di phù mà Vi Liên cho hắn tuy nhiên không phải là chạy ra xa mà là vọt tới bộ vị trái tim bị thương của cự long.

Viên cổ cự long kinh hãi nó gào thét một tiếng, nhanh chóng đứng thẳng lên từ trên mặt đất uốn éo cái đầu đột nhiên có một cảm giác trái tim vỡ tan.

Viên cổ cự long hồng dài một tiếng mà nhìn ngực mình mơ hồ nhìn thấy được thân ảnh của nhân loại kia, hơn nữa còn nhanh chóng xông vào người của nó khiến cho nó không biết phải làm sao bây giờ.

Nó cũng không thể phun ra cầu hỏa đốt cháy cả ngực mình, trừ phi muốn chết.

Đường Tiêu sau khi chui vào bên trong thì trốn vào một chỗ bí mật thở hổn hển một màn vừa rồi quá mức mạo hiểm.

Đường Tiêu ngồi xuống bắt đầu đánh giá suy nghĩ làm sao có thể phá hoại ở chỗ này dùng cách mạnh nhất mà tiêu diệt cự long.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện phẩm chất mạch máu của cự long, trái tim của cự long giống như là một gò núi, phát ra thanh âm trầm trọng.

Máu huyết của cự long càng ngày càng chảy ít đi xem tình huống này đoán chừng mấy canh giờ nữa thì vết thương sẽ hoàn toàn khép lại.

Đường Tiêu không nói nhiều lời thả mình nhảy lên đi tới gần mạch máu dùng đao đâm đâm chém chém ngẫu nhiên còn phóng ra mấy hỏa cầu, tuy nhiên da thịt của cự long cứng cỏi vượt xa sự tưởng tượng của hắn, dùng lực chém và quả cầu lửa cả buổi cũng không làm cho nó suy suyễn.

Nhưng mặc dù như vậy Đường Tiêu làm vẫn khiến cho viên cổ cự long phải nổi giận lôi đình, nó điên cuồng hét lớn, thậm chí còn nhảy lên lộn xuống điên cuồng muốn hất Đường Tiêu ra khỏi miệng vết thương, nhưng mà nó làm gì cũng đều uống phí, tuy nó uy mãnh như thế nhưng căn bản không có biện pháp đem Đường Tiêu từ trong miệng vết thương đẩy ra.

Vi Liên tái nhợt cả khuôn mặt nàng không biết tình hình của Đường Tiêu hiện tại thế nào cũng không biết hắn chạy tới nơi nào mấy nghìn tên Địa Nguyên tứ cấp hơn nghìn tên Địa Nguyên đỉnh phong đều không đối phó được với cự long một mình hắn có thể sao/

Không thể không bội phục dũng khí của hắn, cả gan làm loạn.

Đường Tiêu lại sử dụng nhật nguyệt luân hồi kiếm mang tới lực phá hoại lớn nhất, đem tất cả mạch máu của cự long mà đâm chém tuy nhiên cũng không khiến nó suy suyễn bao nhiêu.

Đường Tiêu do dự trong chốc lát cuối cùng không tấn công vào mạch máu nữa mà chú ý về phía bộ vị trái tim.

Trái tim của cự long so với trái tim của nhân loại thì không khác nhau quá lớn, chỉ là hình dạng lớn hơn nhiều lần, đầu quả tim to hơn một chút.

Đường Tiêu kiếp trước là sát thủ cho nên rất tinh thông giải phẫu học, hẳn đương nhiên vách trái tim chính là chỗ yếu nhất, khoảng cách gần như thế chỉ cần có thể khiến cho trái tim bị thủng là cự long sẽ chết, nghĩ tới đây Đường Tiêu không do dự nữa mà động thủ.

- Âm.

Mũi tên thứ nhất bắn xuyên qua trên vách trái tim của cự long liền tuôn ra một chút máu nhưng mà vẫn không bị vỡ nát.

Toàn thân của cự long cảm thấy đau đớn nó la thảm một tiếng nhảy dựng lên trên ấy trăm trượng sau khi ngã xuống mặt đất thì giống như điên cuồng, Vi Liên nhìn cảnh tượng đó thì mặt xám như tro ngay cả cử động cũng không dám.

Mai phục cách đó hơn hai nghìn thước, hơn mười cường giả Địa Nguyên tứ cấp đều bị cảnh tượng này khiến cho hoảng sợ hô hấp cũng không dám tiếp tục lẳng lặng quan sát động tĩnh.

Bọn họ không cách nào mà gia nhập đội ngũ săn cự long mấy nghìn người kai nhưng thông qua biện pháp bí mật đã thấy toàn bộ cảnh tượng trước mắt, khi đám người hồng bào săn cự long bị tiêu diệt bọn họ cũng ôm cách nghĩ giống như Đường Tiêu, mai phục ở đó lẳng lặng chờ cơ hội .

Đường Tiêu chăm chú leo lên vách trái tim nhưng ẫn bị rớt xuống, sau nửa canh giờ cự long đã bình tĩnh Đường Tiêu lại quyết định bắn thêm một mũi tên thứ hai.

Cự long lại tiếp tục điên cuồng Đường Tiêu lại bắn ra mũi tên thứ ba, mũi tên thứ ba sau khi được bắn ra cự long càng thêm điên cuồng tuy nhiên trái tim của nó không vỡ tan mà vết thương chỉ hơi thấm sâu thêm một chút.

Đường Tiêu lấy ra hơi mười hỏa cầu phù ,tìm cơ hội đánh vào chỗ đó, nhưng không hiệu quả gì.

Cuối cùng Đường Tiêu lấy ra long lân phù mà Vi Liên đưa cho .

Hắn đọc chú ngữ long lân phù ở trước mặt Đường Tiêu từ từ biến thành tro nhưng cũng không phát ra hỏa cầu, Đường Tiêu không thể không một lần nữa đọc tiếp, cuối cùng cả long lân phù đều biến thành trong tàn, trên tay của Đường Tiêu đã có một quả cầu màu xanh trong suốt.

Đường Tiêu nhìn ngọn lửa trong quả cầu thì biết rằng nó đã nóng tới vạn độ, khiến cho Đường Tiêu có cảm giác cơ thể như bị nướng lên vậy.

Hỏa cầu sau khi ngưng tụ Đường Tiêu không dám ngưng trệ chút nào lập tức đánh ra ngoài, vào cái hố nhỏ của trái tim, hỏa cầu sau khi nện vào chỗ đó lập tức phát ra tiếng nổ lớn may mà Đường Tiêu dùng một số mạch máu của cự long trối mình lại nếu không hẳn cũng đã bị bắn ra bên ngoài.

444. Chương 444: Thu Nhỏ Lại.

Sát Vương

Chương 444: Thu nhỏ lại.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Hố nhỏ của trái tim đó bị đốt thàn hình dạng khét lẹt, tạo thành một cái hố lớn hơn, đau đớn này khiến cho cự long nổi giận lôi đình, điên cuồng mà gầm thét, hiển nhiên đau đớn này nó đã chịu tới cực hạn.

Đáng tiếc trái tim của cự long vẫn chưa bị phá.

Đợi cho cự long kiệt sức sau khi bình tĩnh một lúc Đường Tiêu lại một lần nữa lấy ra hỏa cầu phù khác, lại niệm khẩu quyết tạo thành một cái mới rồi ném ra.

Long lân hỏa cầu phù sau khi bị đốt cháy thành tro, Đường Tiêu chờ mong trái tim vỡ tan nhưng khiến cho hắn thất vọng vô cùng chính là trái tim của long lân vẫn vững chắc.

Đường Tiêu thở dài một tiếng cơ hội tốt như vậy chẳng lẽ không có cơ hội giết chết nó hay sao?

Vết thương của cự long đã khép lại gần hết rồi Đường Tiêu nếu như không đi ra thì đoán chừng không còn cơ hội nữa, một khi long lân của nó khép lại triệt để thì Đường Tiêu nhất định sẽ chết ở trong thân thể này.

Nhưng đã đến bước này Đường Tiêu nếu như rời khỏi thì sẽ buồn bực chết mất.

Huống chi một khi leo ra khỏi thân thể cự long nhất định sẽ bị sự tức giận của nó làm cho chết.

Đường Tiêu lấy từ trong túi ra tất cả những đồ vật có thể sử dụng bắt đầu lo lắng có nên để cho Hồng Viên và Thiên Trảm nổ tung không, tuy nhiên nếu như Hồng Viên và Thiên Trảm vẫn không phá vỡ được trái tim của cự long thì thật khiến cho người ta phải buồn bực.

Cho dù như thế Đường Tiêu vẫn lấy Hồng Viên và Thiên Trảm ra, do dự một lát hắn quyết định làm nổ tung Hồng Viên trước sau đó thì tiếp tục làm nổ tung Thiên Trảm. Đường Tiêu biết rằng thu hoạch được viên cổ cự long so với Hồng Viên và Thiên Trảm thì vượt xa.

Quan trọng nhất là nếu như không lấy được hạch đào thì hắn và Vi Liên cùng với người của Tinh Vũ tông sẽ vĩnh viễn bị hủy diệt cùng một chỗ với Huyền Vũ đại lục.

- Xoạt xoạt.

Trái tim của cự long triệt để nhúc nhích chỗ mà Đường Tiêu công kích trở nên rất mỏng manh, vách tường bị áp lực mà hơi lồi ra trên vết nứt có một màu đỏ tươi hiển nhiên đó là long huyết trào ra không bao lâu sau từ một cái lỗ nhỏ đã trở nên to hơn rồi.

Đường Tiêu cầm hồng viên và thiên trảm đưa ánh mắt nhìn vào chỗ đó, trong đầu hắn phân tích tình huống xem tỉ lệ trái tim của cự long nổ tung là bao nhiêu.

Đúng lúc Đường Tiêu còn suy nghĩ thì trái tim của cự long dường như không chịu được áp lực cường đại giống như là khí cầu đột nhiên tuôn ra đại lượng long huyết.

Viên cổ cự long không ngừng gào thét, thanh âm tỏ ra vô cùng đau đớn không bao lâu sau nó đã rơi xuống mặt đất sau đó không đứng dậy nổi nữa rồi.

Sinh vật cường đại trái tim một khi bị công kích trí mạng như thế sống sót là điều không thể nào.

Vi Liên chờ đợi hơn một canh giờ vẫn không thấy cự long tỉnh lại cũng không thấy Đường Tiêu bay trở về nàng cảm thấy tình huống không tốt lắm vì vậy lặng lẽ tới gần thấy toàn thân ác đảm đã biết thành long huyết đầm, xuyên qua lỗ thủng chỉ thấy long huyết từ bên trong không ngừng chảy ra

- Chúng ta có đi qua không? Nam tử cùng nữ tử kia tu vi rất thấp hơn phần nửa nam tử kia đã chết, nữ tử kia chỉ cần một đòn là tiêu diệt

Mười võ giả đại lục tay cầm dao găm trầm thấp nói với nhau.

- Tiếp tục chờ.

Võ giả đầu lĩnh vẫn bảo tồn trầm mặc.

- Vạn nhất bọn họ cảm bảo bối trở về Huyền Vũ đại lục thì chẳng phải chúng ta mất hết sao?

Võ giả cầm song chùy hỏi tiếp.

- Ở bên trong có cấm chế không cách nào dùng không gian bí cảnh và truyền tống lệnh bài cứ để bọn họ cầm hết nguy hiểm mà thăm dò sau đó chúng ta ra mặt công kích là được.

Một võ giả chen vào nói.

- Cự long kia chết rồi còn có thể sống lại đả thương người sao/

Võ giả cầm song chùy vẫn không cam tâm thần sắc lộ ra vẻ nóng nảy.

- Người yên tĩnh một chút nghe lời đội trưởng không được sao? Chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ để bọn chúng chạy thoát?

Đám võ giả còn lại xôn xao trách cứ võ giả cầm song chùy.

- Được rồi được rồi.

Võ giả cầm song chùy mặc dù không cam lòng nhưng cũng không muốn chọc nhiều người như vậy tức giận.

Vi Liên một mặt cầm lấy bảy hạch đào dưới mình của cự long một mặt tìm kiếm thân ảnh của Đường Tiêu nhưng Đường Tiêu giống như triệt để mất tích không nhìn thấy bóng dáng đâu nếu như hắn còn sống Vi Liên không có khả năng không cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

Vừa rồi biểu hiện của cự long trước khi chết Đường Tiêu hơn phân nửa là tiến vào trong ngực của nó nghĩ biện pháp phá nát trái tim của nó, nhưng không biết sau đó bị long huyết mà cự long tuôn ra đẩy cho tới nơi nào.

Bị nhốt ở bên trong cự long với thời gian lâu như vậy hắn có lẽ đã hít thở không thông mà chết.

Tuy nhiên Vi Liên đối với chuyện này không có biện pháp.

Đến gần thân thể của cự long quá mức khổng lồ, thân hình hơn trăm trượng như một tòa núi nhỏ không biết Đường Tiêu được mai táng ở nơi nào trong tòa núi nhỏ này.

Thứ hai cho dù biết Đường Tiêu bị chôn ở nơi nào nàng cũng không có năng lực xé rách những long lân giáp rồng này cứu Đường Tiêu từ bên trong ra.

Hắn không thể dễ dàng chết như vậy những tình huống này quá khứ đã xảy ra nhiều rồi, Vi Liên rất nhiều lần đều cho rằng hắn sẽ chết cuối cùng hắn vẫn xuất hiện trước mặt nàng, lần này nàng cũng hi vọng.

Là hắn tìm tới nàng hay là nàng tìm tới hắn, có phải có lực lượng thần bí đằng sau điều khiển tất cả không?

Có lẽ tất cả cũng không phải là ngẫu nhiên.

Vi Liên suy nghĩ trở nên rất loạn không thể rõ ràng mọi chuyện, nàng đành phải chuyên tâm nhặt hạch đào đồng thời cũng tìm không ít túi trữ vật của đám võ giả để lại.

Đúng lúc này Vi Liên đột nhiên phát hiện ra thân thể cự long bỗng nhiên nhúc nhích nàng liền hoảng sợ.

Viễn cổ cự long sống lại sao?

Vi Liên nhìn lại trong chốc lát thì phát hiện ra cũng không phải là cử động mà thân hình hơi rung rung hơn nữa thân thể khổng lồ của nó bắt đầu rút nhỏ.

Là thu nhỏ lại sao?

Vi Liên kinh nghi bất động nhìn thân thể của cự long, bên trong giống như xảy ra kịch liệt sụp đổ, ngay lập tức Vi Liên hiểu ra thân hình của cự long không phải thu nhỏ lại mà là bên trong xuất hiện lực lượng nào đó đang hấp thu thân thể khổng lồ của nó.

Chẳng lẽ viễn cổ cự long này muốn phát sinh biến dị rồi sao?

Vi Liên cảm thấy hơi rét lạnh bởi vì nàng vẫn không tìm thấy nơi Đường Tiêu hạ lạc cho nên không thể vội vàng rời đi mà chỉ tránh ở phía xa xa kinh nghi bất định nhìn viễn cổ cự long co rút lại.

Hai canh giờ sau cự long đã thu nhỏ thành cục thịt đường kính chừng hai mét mà tất cả long huyết cũng bị thu vào trong cục thịt đó.

445. Chương 445: Còn Sống.

Sát Vương

Chương 445: Còn sống.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Lại nửa canh giờ trôi qua cục thịt càng ngày càng trở nên không ổn định màu sắc cũng trở nên đỏ, đúng lúc đó cục thịt trở nên bạo liệt, nổ lên thành khói bụi một nam nhân thân thể trần truồng đột nhiên đứng lên từ đó.

Là ai?

Hắn là... xem tại

Là hắn.

Trong tay của Đường Tiêu cầm lấy một vật bằng khoảng đầu người hồng sắc tinh thể hình lục giác đột nhiên hắn tung người nhảy một cái đã rơi xuống bên cạnh Vi Liên, cùng lúc đó một đạo linh phù và năm đạo vân triện đột nhiên thu vào trong thân thể của hắn.

Đúng linh phù cộng thêm năm đạo vân triện.

Đường Tiêu neho mắt lại nhìn về phía Vi Liên, sau khi ở trong cự long giãy dụa hắn không biết phải đi theo con đường nào long huyết tràn ngập khiến cho hắn không biết bị trôi tới nơi nào, cơ duyên xảo hợp hắn di chuyển tới chỗ của long tinh, trong khoảnh khắc đó bắt đầu thoát thai hoá cốt.

Long tinh bắt đầu dung hợp với thân thể của Đường Tiêu, Đường Tiêu sau khi thoát thai hoá cốt nếu như dùng dao rạch da thì sẽ phát hiện ra xương của mình không còn màu trắng nữa mà đã chuyển sang màu tinh hồng.

Long tinh trân quý không phải bất kỳ võ giả nào ở thời điểm thoát thai hoá cốt cũng gặp được huống chi là viên cổ cự long vừa mới chết đi, sinh mệnh lực còn chưa hoàn toàn tiêu tán đã sát nhập vào người của Đường Tiêu, trong chốc lát tất cả mọi thứ của viên cổ cự long bao gồm long nhục long huyết long gân long chùy... đều sát nhập vào người của hắn.

Tuy nhiên tất cả mọi chuyện cũng không phải là ngẫu nhiên.

Viên cổ cự long lúc ấy vẫn chưa chết thần hồn cũng không thể rời khỏi thân thể hoàn toàn có năng lực ngăn cản tất cả mọi chuyện phát sinh nhưng nó lại không ngăn cản mà là cảm thấy Đường Tiêu sắp thoát thai hoá cốt chủ động trợ giúp Đường Tiêu làm tất cả.

Trái tim của cự long vỡ tan, tính mạng không thể vãn hồi thần hồn của nó cần một thân thể cường đại để phụ thuộc mà lúc này Đường Tiêu đang thoát thai hoá cốt ở tình trạng khẩn cấp.

Dưới sự trợ giúp của viên cổ cự long Đường Tiêu mới có thể triệt để từ bỏ thân thể nhỏ yếu thoát thai hoá cốt hoàn toàn, đem viên cổ cự long hoàn toàn hấp thu tế luyện, một lần nữa hóa thành nhân hình cường đại.

Hồn của cự long chưa rời khỏi thân thể một mực giúp Đường Tiêu làm tất cả nhưng sau khi kết thúc tất cả long hồn đột nhiên cuồng dã cướp đoạt thân thể này.

Thần hồn Đường Tiêu dù sao cũng cường đại nhưng dù sao vừa thoát thai hoá cốt xong hắn rõ ràng không cách nào địch lại viên cổ cự long mấy lần nữa là bị đuổi đi thậm chí là bị ăn tươi nuốt sống.

Sau khi thoát thai hoá cốt thân thể của hắn mang theo thú tính cuồng dã hiển nhiên là càng thân cận thần hồn của cự long khả năng bài xích thần hồn của Đường Tiêu ngày càng lớn.

Vào thời khắc mấu chốt Áo Bỉ lão ma ở bên trong hồ lô dùa đột nhiên phát lực, tự mình điều khiển hồ lô dùa đem thần hồn của cự long hút vào trong đó cũng phong ấn bản năng yêu thú, mới khiến cho Đường Tiêu một lần nữa không chế được long thể.

Áo Bì lão ma làm như vậy xong lại tiếp tục chìm vào trong giấc ngủ bởi vì lúc trước hắn không có cơ hội nói chuyện với Đường Tiêu cho nên Đường Tiêu cũng không biết rằng Áo Bì lão ma vừa tỉnh lại.

Tất cả lần thoát thai hoá cốt này đều kinh tâm động phách nguy hiểm vạn phần nếu như không phải Đường Tiêu lúc mới vào đã bắt đầu thoát thai hoá cốt nếu như không phải viên cổ cự long ở trạng thái gần chết thì nó cũng không buông tha cho thân thể phối hợp với Đường Tiêu thoát thai hoá cốt đem thân hình cực lớn của mình cống hiến cho Đường Tiêu nếu như không phải Áo Bì lão ma ở mấu chốt của cuộc chiến đột phá đột nhiên ra tay thu lấy thần hồn của viên cổ cự long thì Đường Tiêu đã không còn được tốt như hiện tại.

Cả người viên cổ cự long tất cả tinh hoa của hắn kể cả bộ phận long tinh không thừa một thứ gì đều sát nhập vào người của Đường Tiêu.

Vi Liên liếc nhìn Đường Tiêu khuôn mặt của Đường Tiêu sau khi thoát thai hoá cốt thì hơi biến hóa nhưng vẫn có phần tương tự với hắn ở lúc trước.

Nhanh chóng sau đó Vi Liên liền nhìn về phía cái phía dưới của Đường Tiêu đang đứng đứng tuy nhiên nàng không biểu hiện ra vẻ e lệ mà lại hiện ra một chút vui vẻ.

Long huyết long tinh năng lượng khiến cho Đường Tiêu khô nóng khó nhịn bản năng hắn hơi xúc động, hắn nhìn Vi Liên hồi lâu muốn thỏa mãn cảm giác nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được.

Sau đó Đường Tiêu bình tĩnh vẫy tay một cái một long lân sáng bóng bao trùm toàn bộ thân hình của hắn.

Những long lân này đều có khắc phù văn thượng cổ phía trên lóe ra cảm chế hào quang lộ ra vẻ không thể phá vỡ.

Tuy nhiên thiêu hỏa côn và hai trái nho cũng không bị long lân che khuất.

Long lân giáp.

Vi Liên đi tới thò tay vuốt ve từng mảng long lân cầu Đường Tiêu trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Đường Tiêu thò tay nắm lấy tay của Vi Liên đôi mắt nhìn nàng trừng trừng ẩn hiện ham muốn.

- Chỗ này của ngươi sẽ là nhược điểm để người khác công kích.

Vi Liên vô tình chạm vào thiêu hỏa côn và hai trái nho của Đường Tiêu, nói với hắn một cái.

- Thật không, ngươi muốn công kích nó thế nào?

Đường Tiêu đột nhiên chĩa thiêu hỏa côn vào bụng của Vi Liên.

- Ngươi muốn gây hấn với ta sao?

Vi Liên đột nhiên đẩy Đường Tiêu một cái đem người của hắn ngã xuống mặt đất, sau đó bắt đầu vuốt ve người hắn bốn phía.

Đường Tiêu thu hồi long lân giáp lộ ra thân thể cường kiện.

Đường Tiêu nhắm mắt lại hưởng thụ sự vuốt ve này, Vi Liên thấy Đường Tiêu nhắm mắt lại cũng không khách khí, hơi lui người xuống cúi đầu mút lấy vật cứng rắn đó của Đường Tiêu, Đường Tiêu vừa rồi mới thoát thai hoá cốt chỗ đó chưa tiếp xúc với bất kỳ vật gì là một thân thể thuần dương khiến cho lòng nàng kịch liệt nhảy lên.

Với tu vi hiện tại của Đường Tiêu Vi Liên minh bạch nếu như có thể song tu với hắn thì thực lực của mình sẽ tăng tiến rất nhiều.

Vi Liên đem thân thể mềm mại áp xuống người của Đường Tiêu, chủ động tiến tới nàng hiện tại đã hai mươi ba mà Đường Tiêu hiện tại chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, khiến cho trong lòng nàng có cảm giác trâu già gặm cỏ non.

Tuy nhiên sau khi nghĩ đến song tu quý giá kia nàng cũng không thể kìm được.

Đường Tiêu mở mắt nhìn Vi Liên đang tham lam mút lấy môi của mình bỗng nhiên hắn phát hiện ra mình cùng với Vi Liên ở lâu như vậy nhưng hắn chưa bao giờ phát sinh những ý nghĩ này với Vi Liên, lúc này thân thể của hai người như tương thông với nhau.

Vi Liên nhìn thấy Đường Tiêu mở to đôi mắt trong mắt lộ ra vẻ quái dị hơn nữa đối với chuyện nàng hôn môi cũng không phản đối tựa hồ ý thức được điều gì đó nàng đột nhiên vuốt tóc sau đó nở ra nụ cười.

446. Chương 446: Súc Dương Công.

Sát Vương

Chương 446: Súc dương công.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Làm chuyện này kiêng kỵ nhất chính là cười, cười khiến cho tất cả khí tức mập mờ trở nên hư ảo.

Tuy nhiên Vi Liên đối với Đường Tiêu nhất định phải muốn khi nhìn thấy Đường Tiêu mở to con mắt ra nàng vẫn không hề do dự cởi hết quần áo một lần nữa ngồi lên trên người của Đường Tiêu cầm chặt tiểu long của Đường Tiêu hướng về phía cực âm chi địa của nàng thăm dò tới.

- Người không đủ ẩm ướt.

Đường Tiêu nhắc nhở Vi Liên một câu.

Vi Liên không nói gì cầm lấy tiểu long ma sát ở chỗ khe âm một phen, cuối cùng Vi Liên khẽ rên lên một tiếng nằm sấp lên trên người của Đường Tiêu tay vẫn cầm tiểu long mà mân mê chỗ đó của mình.

- Ướt chưa?

Vi Liên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Đường Tiêu.

- Ướt rồi.

Đường Tiêu cũng nở ra nụ cười.

- Cười chút nữa ta cho người cười không nổi.

Vi Liên hờn dỗi nói hai má của nàng cũng trở nên đỏ thắm.

- Ta tại sao lại cười không nổi.

- Người sẽ nhanh chóng biết.

Vi Liên hưng hăng cầm lấy tiểu long điều chỉnh một phen đem nó từ từ hướng về phía cửa khẩu của mình.

Ở chỗ đó nước đã giàn dụa mọi sự chuẩn bị đều đã xong rồi.

Hồ hấp của cả hai lúc này đều trở nên hơi kịch liệt, bốn mắt nhìn nhau Đường Tiêu nhìn bờ môi hồng của Vi Liên không nhịn được liền kéo nàng xuống dưới sau đó hưng hăng mút lấy.

Cảm giác thân thể áp đảo tất cả bây giờ bọn họ cũng không quan tâm nhiều điều nữa rồi.

Đúng lúc Đường Tiêu cuồng bạo hôn lên đôi môi đỏ tươi của Vi Liên thì thân thể của Vi Liên vô ý thức cúi xuống đầu long giống như đột phá một lớp màng gì đó.

A.

Vi Liên khẽ nhíu mày đem đau đớn đè ép xuống đối với một võ giả mà nói nỗi đau này chẳng đáng kể gì, mà giờ khắc này nàng cực kỳ muốn.

Đường Tiêu cũng cảm nhận được cảm giác kia.

Giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thủng trái tim của cừu địch sau đó quấy đảo. xem tại

Vi Liên sau khi thích ứng một lát liền dùng được đỉnh kia bắt đầu luyện hóa ngạnh long chỉ khi luyện hóa cho nó mềm đi dương cương lộ ra thì mới ngoan ngoãn kính dâng cho nàng.

Tuy nhiên cho tới bước này đã không cần lo lắng người khác đoạt đi nàng cứ từ từ hưởng thụ cảm giác luyện hóa.

Để cho hỏa dục kia cháy lên để cho được đỉnh xoay tròn để cho ngạnh long dạo sâu vào trong đó.

Vi Liên đột nhiên ngồi xuống Đường Tiêu toàn thân nằm yên bất động lẳng lặng cảm nhận cảm giác song tu.

- Ta... ta nhanh không được.

Vi Liên xấu hổ được đỉnh càng lay động điên cuồng.

- Không được sao vậy thì người không lấy được đồ mà người muốn.

Đường Tiêu lộ vẻ tự nhiên nhìn Vi Liên.

- Thật không?

Vi Liên co chặt được đỉnh lại vậy khốn ngạnh long một lần nữa lay động nó.

Được đỉnh luyện hóa khiến cho thân thể của Đường Tiêu hơi biến động tuy nhiên hẳn nhanh chóng nhận được.

- Ta... ta không tin.

Vi Liên sợ hãi kìm chế tuy nhiên không được nữa thủy được ở trong được đỉnh đã giàn dụa ra rất nhiều mà ngạnh long vẫn lù lù bất động.

A A A.

Vi Liên tăng lực khàn cả giọng mà điên cuồng cố gắng luyện hóa ngạnh long.

Tuy nhiên khi nàng hữu khí vô lực nằm sấp xuống người của Đường Tiêu, ngạnh long vẫn như cũ không có dấu hiệu nào bị luyện hóa.

- Nghỉ ngơi hồi phục một lát sau khi chân khí hồi phục xong ta tái chiến với người.

Vi Liên tiếp tục dùng được đỉnh quán lấy ngạnh long cũng không để nó rời khỏi cứ như vậy mà nằm sấp xuống người Đường Tiêu mà nghỉ ngơi hồi phục.

Đường Tiêu mỉm cười thoát thai hoát cốt xong tâm tình của hắn rất tốt cho dù hắn biết rõ Vi Liên lòng lắm loạn muốn cho long thể dương cương của hắn lộ ra nhưng hắn cũng mặc hơn nữa hiện tại long thể đang nóng lên cần có người tiêu hỏa.

Mười phút sau Vi Liên lại ngẩng đầu lên trên mặt xuất hiện nụ cười vui vẻ, kịch liệt lắc lư được đỉnh bắt đầu luyện hóa lần thứ hai.

Vi Liên bề bộn ba canh giờ vẫn y nguyên không thể luyện hóa được ngạnh long cuối cùng mệt mỏi ngồi phịch ở trên thân thể của Đường Tiêu hữu khí vô lực giận dữ hắn một phen.

Hắn là nàng đối với long thể dương cương vừa lộ ra vô duyên như vậy sao/

Đường Tiêu cuối cùng cũng xoay người đứng lên, đặt lên trên người của Đường Tiêu cuồng dã xông vào sau đó dùng cánh tay ôm eo thon của nàng trước sau như một mà xuyên qua, dùng mãnh vô cùng, lại đặt đùi của nàng ở trên vai thay đổi tư thế đến hơn nghìn lần sau mấy canh giờ mới mãnh liệt phun vào bên trong, cực độ dương nhiệt truyền khắp tứ chi bách hải của nàng.

Trải qua trùng kích này thân thể mềm mại của Vi Liên hơi chuyển động giống như đã bắt đầu thoát thai hoán cốt vậy.

Cả hai người đều mệt mỏi vô cùng ở trong đầm ôm nhau ngủ.

Mấy canh giờ sau Vi Liên và Đường Tiêu đều đã tỉnh dậy nàng nhìn ngạnh long của Đường Tiêu rồi nói:

- Ta nghe nói có một môn công pháp súc dương có thể đem những vật này thu vào trong hang bụng.

Vi Liên dùng tay vuốt ve thiêu hỏa côn của Đường Tiêu vừa nói với hắn.

- Súc Dương công?

Đường Tiêu hơi nhú mày đúng thể cái này nếu như để ở bên ngoài sẽ mang lại tai họa ngấm nếu như có súc dương công thu nó vào bên trong long lân giáp thì hoàn hảo.

- Người nếu thấy hứng thú thì ta có thể dạy cho người.

Vi Liên cười cười với Đường Tiêu.

- Dương nhiên là muốn học.

Đường Tiêu đáp lời Vi Liên.

Vi Liên nhớ lại một lúc sau đó đem Súc Dương công truyền thụ cho Đường Tiêu công pháp này cũng không khó học, sau nửa canh giờ Đường Tiêu đã có thể đem thiêu hỏa côn và hai trái nho của mình tùy tâm sở dụng thu vào trong bụng.

Đương nhiên lúc muốn dùng đều dễ dàng phóng xuất nó ra được.

Vi Liên cười hì hì nhìn thiêu hỏa côn của hắn thu vào trong bụng lại không nhận được thò tay vuốt ve long lân trên cơ thể của hắn.

- Sao vậy còn muốn nữa sao?

Đường Tiêu trêu chọc Vi Liên một câu.

- Ta muốn long lân của người dùng nó họa phù đảm bảo mạnh mẽ vô cùng.

Vi Liên chuyển chủ đề.

- Thật không/

Đường Tiêu đột nhiên kéo xuống từ cánh tay của mình vài miếng long lân đưa cho Vi Liên.

Xé long lân cũng hơi đau Đường Tiêu cũng hơi nhú mày

- A... ta vừa nói đùa người tại sao lại xé thực?

Vi Liên hoảng sợ nàng rất rõ sự đau khổ của kéo long lân.

- Cái này thì đáng gì qua vài ngày sẽ dài ra lại.

Đường Tiêu lộ vẻ không thêm để ý.

- Về sau đừng ngốc như vậy nữa.

Vi Liên hơi đau lòng giận dỗi nói với Đường Tiêu.

Sau khi cất kỹ long lân Vi Liên lấy túi trữ vật thu thập hạch đào đưa cho Đường Tiêu

447. Chương 447: Bạo Linh Châu

Sát Vương

Chương 447: Bạo linh châu

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Hạt châu này là bảo bối gì?

Xem xét mấy túi trữ vật của hồng y nam tử thủ lĩnh Đường Tiêu bị một hạt châu màu đen hấp dẫn ở bên trong âm khí um tùm.

- Đây là... bạo linh châu.

Vi Liên lộ ra vẻ kinh ngạc nàng đúng là đã nhận ra hạt châu này.

- Bạo linh châu rất lợi hại sao?

Đường Tiêu cẩn thận cảm ứng bạo linh châu này.

- Nó là đại sát khí của thiên giới, ở trong nhân giới là hàng cấm hồng y nam tử tư tàng vật này một khi bị thiên giới phát hiện thì sẽ bị trọng phạt.

Vi Liên cẩn thận nhìn nhìn bạo linh châu.

- Thiên giới đại sát khí, nghe có vẻ rất mạnh, dùng thế nào/

Đường Tiêu ý thức được giá trị của bạo linh châu này.

- Dem bạo linh châu mang theo người thông qua giết người mà hấp thu âm hồn năng lượng của đối phương, bên trong âm hồn càng nhiều thì uy lực nổ tung càng lớn nếu linh hồn đầy đủ mạnh mẽ thì có thể làm bị thương cả võ giả thiên giới cho nên ở thiên giới được liệt vào danh sách đồ cấm.

- Tuy nhiên viên linh châu này hiện tại có số lượng âm hồn ở bên trong quá ít, bạo linh châu cách dùng rất đơn giản giống như khu động kiếm linh.

Vi Liên cận kề giải thích cho Đường Tiêu nghe.

- Ừ nếu như có thể làm trọng thương võ giả thiên giới thì đúng là đồ tốt.

Đường Tiêu mang bạo linh châu thu vào sau đó cũng đem thất sắc hạch đào và các trữ vật khác vào trong hồ lô dứa rồi cùng với Vi Liên đi dạo bốn phía, muốn đem pháp khí và trữ vật của mấy nghìn người kia nhặt lên, nhưng hồ lô dứa cùng với túi trữ vật mới cũng không thể chứa hết.

Áo Bì lão ma ở trong hồ lô dứa một chút động tĩnh cũng không có, Đường Tiêu trong lòng có một dự cảm bất hảo nhưng hần nhanh chóng xua tan đi.

- Thất sắc hạch đào đã thu thập đủ khoảng thời gian đến lúc bí cảnh hủy diệt không còn mấy ngày chúng ta cần phải nhanh chóng trở về huyền vũ đại lục.

Vi Liên cũng nói với Đường Tiêu một câu.

- Ừ.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu hần cũng trở về với tu vi hiện tại của hần, có cơ hội mang Triệu Thanh và Dương Dĩnh trở về Huyền Vũ thành tránh cho các nàng ở trong bí cảnh bị hủy diệt.

Không biết các nàng còn sống hay không.

- Những hạch đào thất sắc dư thừa này là tài liệu quan trọng để chế tạo nguyên đan về sau chúng ta cũng nên luyện chế một phen.

- Ừ tạo nguyên đan đúng là đồ tốt.

Đường Tiêu và Vi Liên nói chuyện với nhau lấy ra lệnh bài phản hồi từ từ niệm khẩu quyết đúng vào lúc này cách đó không xa có mười mấy đạo nhân ảnh bắn ra, Vi Liên vội vàng thu hồi lệnh bài cảnh giác mà nhìn.

- Dem Long Tinh và tất cả các bảo vật các người sở hữu ra đây ta sẽ lưu lại tính mạng cho các người.

Một võ giả đột nhiên vây quanh bao bọc xung quanh đám người Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng thu hồi lệnh bài hít mắt quét một vòng phát hiện ra những võ giả đại lục này phần lớn chỉ có tu vi Địa Nguyên tứ cấp.

Hơn mười người này không có tư cách tham gia đội săn cự long của hồng y nam nhân cho nên chỉ có thể theo sát từ phía xa xa vừa rồi dưới sự dẫn dắt của nam tử cầm đao thuần, đã trốn ở gần, bọn họ muốn bày

ra một cái bẫy giết Đường Tiêu và Vi Liên hai người nhưng cuối cùng có hai người trong bọn họ không chờ đợi được nữa.

Đội trưởng đao thuấn kia kiêng kỵ đối phương ở trong cơ thể của cự long đã lấy được lực lượng thần bí cho nên triệt để dùng chiến thuật mai phục tuy nhiên tính nhẫn nại của mấy người khác đã hao hết cuối cùng võ giả cầm chủ thủ dẫn đầu reo hò tới chém giết.

- Chỉ bằng các người mà cũng đòi long tinh/

Đường Tiêu một đường tới đây bị những ma võ đại lực đuổi giết trong lòng đã hận thấu xương với bọn họ nếu không phải thời gian cấp bách Đường Tiêu còn muốn chủ động đi ra ngoài săn giết vài người. nguồn

- Ta thấy người chán sống rồi.

Tên võ giả cầm hai chủ thủ hướng về phía Đường Tiêu mà lao tới, thân hình nhanh như thiểm điện trong nháy mắt đã vọt tới sau lưng chủ thủ trong tay một cái trước một cái sau giờ lên.

Đây là động tác sát nhân của hắn hơn mười người đồng bạn của hắn thấy tình cảnh này thì hoan hô bởi vì động tác này bình thường có ý nghĩa là hắn đã giết người thành công.

Đường Tiêu từ từ giờ cánh tay lên nheo mắt nhìn trái tim mà hắn cầm trên bàn tay sau đó lại nhìn võ giả vây quanh lúc này có người chú ý tới trước ngực của võ giả cầm hai thanh chủ thủ đã xuất hiện thêm một lỗ máu.

Lực lượng này phải cường đại cỡ nào thủ pháp phải nhanh cỡ nào mới có thể trong nháy mắt lòi trái tim của võ giả kia ra, phải biết rằng hắn có tu vi tới Địa Nguyên tứ cấp.

Võ giả cầm song chủ nhìn ánh mắt của những người khác thì tựa hồ cảm thấy cái gì hắn cúi đầu nhìn ngực của mình thì sợ hãi tuy nhiên hắn chưa phát ra được một tiếng đã ngã xuống đất.

- Còn có ai muốn lấy long tinh nữa không

Đường Tiêu đem trái tim kia ném xuống đất sau đó dò xét xung quanh.

- Cùng tiến lên đi hắn lợi hại nhưng có thể địch nổi nhiều người sao?

Một võ giả tay cầm pháp trượng hướng về những người khác mà hô lớn sau đó pháp trượng đột nhiên giờ lên một hỏa cầu đánh về phía Đường Tiêu.

Cùng lúc đó hai mươi mấy người trong đội cũng giương cung cài tên huy động pháp trượng cũng có người huy động trọng kiếm đại đao búa lớn chiến chùy ngay ngắn lao tới Đường Tiêu và Vi Liên hai người.

Tên đầu lĩnh võ giả cầm đao thuấn thì lại ở đằng sau ánh mắt của hắn mang theo vẻ sợ hãi nhìn Đường Tiêu.

- Ầm.

Một tiếng vang thật lớn một quyền của Đường Tiêu nghênh hướng về phía võ giả cầm trọng kiếm mà chém, ngay lập tức kiếm tan thành hai đoạn, đem võ giả trọng kiếm kia đánh bay ra ngoài rơi ra sau mấy chục trượng mới ngã xuống mặt đất, miệng phun ra máu tươi hai mắt trắng dã hiển nhiên đã chết không thể chết hơn được nữa rồi.

Trong chốc lát Đường Tiêu đã giết sạch những võ giả này chỉ còn lại võ giả đầu lĩnh.

Đầu lĩnh kia phát hiện thấy tình thế không ổn sau khi Đường Tiêu giết võ giả cầm hai thanh chủ thủ thì lập tức quay người về phía xa xa mà trốn đi, sau khi Đường Tiêu giết sạch đồng bạn thì đã chạy xa tới trăm trượng, đúng lúc hắn kinh hồn bất an vô ý thức quay đầu lại thì thấy một đạo hồng quang đã bắn tới nắm lấy thân thể của hắn, đem hắn đánh ngã xuống mặt đất.

Võ giả đầu đội nón trụ giống như là đồ chơi vậy bị Đường Tiêu chộp vào sau đó Đường Tiêu gào to một tiếng, một tay nắm lấy nón trụ của hắn, một tay nắm lấy ngực của hắn trong chốc lát đã xé nát thân thể của hắn.

Vi Liên ngay cả cơ hội xuất phù chú cũng không có cứ thế trợn mắt nhìn Đường Tiêu ra tay.

448. Chương 448: Gặp Lại Tiểu Cửu Cửu.

Sát Vương

Chương 448: Gặp lại tiểu Cửu Cửu.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Cường hân không cần lý do.

Đường Tiêu tung người một cái trở về chỗ cũ ở trong bầy thi thể mà giờ hai đấm hướng vào trong thạch động mà điên cuồng rống lên, thanh âm kinh thiên động địa, cả thạch động cũng như muốn rung chuyển. Hắn cả đời làm sát thủ sau khi chuyển tới Áo Bỉ Đảo, bị người Đông Doanh lần ắt, rơi vào đau khổ trong hắc ám hư không, cho tới bây giờ hắn đã trở thành một gã cường giả, một cường giả đủ để quan sát chúng sinh.

Vi Liên cũng đi lại nàng nhìn Đường Tiêu hai mắt hơi ươn ướt, nàng biết rõ hắn kìm nén đã lâu hiện tại mới có thể phát tiết ra tất cả, bởi vì tương lai có lẽ không ai ngăn được bước chân của hắn nữa rồi.

Đường Tiêu gào thét không dẫn tới sự chú ý của những võ giả khác nhưng lại dẫn tới sự hiếu kỳ của một con ác long.

Con ác long kia ở gần đây đã nghe được động tĩnh ở bên này hiện tại không biết xuất phát từ mục đích nào nó bắn khoả đi qua bên này, sau khi từ phía xa xa nhìn thấy Đường Tiêu nó liền lộ ra vẻ sợ hãi, quay người muốn chạy, thậm chí chân cũng muốn run lên rồi.

Ác long kia nhìn Đường Tiêu trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi cực độ tuy nhiên vẫn rướn cổ lên, ác long gào rú một tiếng sau đó đột nhiên phả ra một hỏa cầu ở trong miệng đánh về phía Đường Tiêu.

Thân thể của Đường Tiêu đột nhiên nhảy lên một cái nhanh chóng tránh né hỏa cầu, sau đó đạp một cước vào mũi của ác long.

Đường Tiêu sau khi thoát thai hoá cốt đá một cước này đã thoải mái phá tan hộ thể cương khí của ác long, ác long kêu lên mấy tiếng, lui về phía sau mấy bước, không biết có phải vì một cước của Đường Tiêu đá vào mũi nó quá nặng hay không mà mắt của nó cũng nhắm lại, còn chảy ra chất lỏng.

Đường Tiêu ngay sau đó lật lên trên thân thể của ác long, hai tay nắm chặt lấy vảy của nó mà nện xuống.

Ác long bị đau càng không ngừng nhảy dựng lên, bởi vì không cách nào công kích được Đường Tiêu cho nên nó trở nên vô cùng sợ hãi và tức giận.

Đường Tiêu không ngừng đánh một trận lên trên người của ác long, vạch ra một mảng da đầu lớn bên trong đã xuất hiện sọ não của nó.

Đường Tiêu lấy Hồng Viêm ra đột nhiên đâm từ phía trên xuống dưới, Hồng Viêm nhẹ nhàng xé rách sọ của nó, khuấy mấy vòng xong, thân thể của ác long ử rử nặng nề ngã xuống mặt đất.

Lúc Vi Liên chạy tới thì con ác long kia đã chết ở trên tay của Đường Tiêu chỉ có vài giây thời gian thậm chí ngay cả quá trình chiến đấu nàng cũng không nhìn thấy.

Tu vi hiện tại của Đường Tiêu chỉ có một nửa đạo linh phù, đối phó với ác long trưởng thành đạt tới Địa Nguyên đỉnh phong vốn không thể nhanh chóng giết chết như vậy nhưng hiện tại hắn có lực lượng viễn cổ, có thể khắc chế những yêu thú long tộc, dễ dàng phá vỡ hộ thể cương khí của bọn chúng, cũng nhanh chóng đem chúng giết chết tại chỗ.

- Thật là tốt quá.

Vi Liên nhìn thân thể của ác long, trong đầu hiện ra đại lượng long lân phù chỉ.

Vi Liên cũng không cần tu luyện công pháp gì để tăng tu vi, thân là phù sư tu vi của nàng phụ thuộc vào việc vẽ phù chỉ, trong quá trình mà tinh tiến thực lực, sử dụng phù chỉ nàng sẽ tăng thực lực lên gấp bội, cho nên long huyết đối với nàng giống như là hồn tinh với Đường Tiêu quan trọng giống nhau.

- Những long lân tùy long này tuy không bằng viễn cổ cự long nhưng cũng là tài liệu cực phẩm, đáng tiếc là bây giờ rất thiếu thời gian.

Vi Liên nhìn thân thể của ác long này, tiếc nuối nói với Đường Tiêu.

- Thật không.

Hai mắt của Đường Tiêu nhắm lại thả mình lên phía trước, thò tay chụp lấy một mảng long lân, đột nhiên dùng lực, đem long lân này xé rách.

- Long lân này còn cứng hơn cả sắt thép, vậy mà người có thể thoải mái xé rách nó xuống.

Vi Liên kinh dị mà nhìn Đường Tiêu, nàng biết Đường Tiêu vừa mới thoát thai hoá cốt, nhưng mà sau khi thoát thai hoá cốt xong biến hóa cũng thật lớn.

Về sau không đến mười phút, Đường Tiêu đã xé rách toàn bộ thi thể của ác long đem những tài liệu tinh hoa lấy ra, tuy nhiên lúc này túi trữ vật toàn bộ đã đầy hồ lô dứa cũng chứa không ít đồ, không thể mang tinh hoa của nó đi.

- Azzzz, cực phẩm tài liệu cứ như vậy vứt bỏ ở chỗ này.

Vi Liên bồi hồi phân giải long thi bên cạnh không muốn rời đi.

- Đi thôi, chúng ta không thể mang toàn bộ chúng đi.

Đường Tiêu kéo tay Vi Liên.

- Đúng rồi.

Vi Liên đột nhiên hét to một tiếng rồi nhìn Đường Tiêu;

- Người không phải có ý niệm sao, dùng lực ý niệm công kích thì nguy hiểm nhưng thành lập thế giới ý niệm thì có thể.

- Thế giới ý niệm?

Đường Tiêu nheo mắt lại, hần nhớ rõ lần trước bí cảnh hần đi tới ở Dương thôn chính là do vị cường giả Thiên Nguyên cấp Dương Sinh Mao tạo nên, về chuyện thế giới ý niệm, Đường Tiêu lúc trước cũng đã nghe qua mấy lần.

- À ta quên thế giới ý niệm cần phải thông qua lôi kiếp ý niệm mới được.

Vi Liên sờ trán có vẻ hơi thất vọng.

- Lôi kiếp? chính là mấy lần sinh mấy lần diệt ở trong ly tử phong bạo?

Đường Tiêu tự nhận mình có thể sinh ra ý niệm.

- Ủ người thử xem đi.

Hai mắt Vi Liên sáng ngời.

Đường Tiêu dùng bản thân ngưng tụ ra một cỗ thân thể đồng thời có thể hành tẩu trong thế giới ý niệm, cùng với Vi Liên bị cuốn vào trong đó cũng không có gì khác nhau.

Ở trong thế giới ý niệm này Đường Tiêu giống như là một thần sáng chế ra vậy, theo như lời của Vi Liên tu vi của Đường Tiêu càng tăng lên thì thế giới này cũng càng được mở rộng, thậm chí sẽ trở thành một trong bí cảnh trong hư không hắc ám.

Tuy nhiên đó là chuyện mấy vạn năm sau này rồi.

Một đạo phù triện không biết chạy từ đâu tới đối với thế giới này của Đường Tiêu cảm thấy hơi kỳ quái.

Đường Tiêu đối với thế giới ý niệm của mình dĩ nhiên là biết rõ ràng, hắn trong nháy mắt đã nhìn ra thân phận của đạo phù triện này.

Hóa ra hắn chính là đồng bọn của Đường Tiêu trong hắc ám hư không, Tiểu Cửu Cửu.

Không ngờ rằng linh hồn tàn yếu của gã đã phát sinh năng lượng, hiện tại bởi vì ý niệm của Đường Tiêu cường đại cho nên cũng sống lại. Tiểu Cửu Cửu này là người giúp Đường Tiêu chống lại hư không quét sạch, Đường Tiêu đương nhiên sẽ không làm khó nó.

Mặt khác thần hồn của Tiểu Cửu Cửu cũng đầy đủ cường đại sau khi bị phá hủy có thể sống lại cho thấy nó trước kia cũng không phải là hạng tầm thường, Tiểu Cửu Cửu này lúc nói tên của hắn có hai chữ đại đế đương nhiên cũng là một kiêu hùng xưng bá một phương.

449. Chương 449: Thoát Thai Hoán Cốt.

Sát Vương

Chương 449: Thoát Thai hoán cốt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Từng có ơn cứu mạng, Đường Tiêu dĩ nhiên là không quên, tuy nhiên sau khi quan sát một phen hắn phát hiện ra đạo phù triện của Tiểu Cửu Cửu vẫn còn chưa khôi phục trí nhớ tương quan, sau khi thăm dò, Đường Tiêu cũng ném cho nó không ít hồn tinh lương thực để nó làm đồ ăn.

Cho dù nó không phải là một thần hồn cường đại Đường Tiêu cũng sẽ mang theo nó trên người, thậm chí cho nó một cỗ thân thể để nó đoạt xá trùng sinh, tuy nhiên Đường Tiêu tin tưởng, linh hồn cứng cỏi bất diệt, Tiểu Cửu Cửu có thể sống tới bây giờ về sau phục sinh nhất định sẽ là một đồng bọn cường đại.

Ác long đưa vào trong không gian ý niệm cũng không chiếm bao nhiêu, sau đó hai người cũng lấy mấy nghìn túi trữ vật của mấy tên võ giả, ngay cả pháp bảo cũng đem vào.

Những túi trữ vật của bọn họ chứa đủ loại tài liệu khác nhau, cho dù những vũ khí và pháp bảo kia, về sau không cần nữa cũng có thể đổi lấy linh thạch.

Linh thạch đối với Vi Liên vô cùng quan trọng, một khi chế phù linh thạch tiêu hao cũng càng lớn hơn.

Ý niệm thế giới này quả nhiên là một thứ tốt, xếp nhiều đồ như vậy mà vẫn chỉ chiếm diện tích nhỏ mà thôi, Vi Liên ở trong ý niệm của Đường Tiêu giống như là vật phẩm tùy thời bị hắn thu vào, không tiến hành phản kháng, trong chốc lát nàng đã có thể xuất hiện ở trong đó.

Đường Tiêu cũng không hạ cấm chế với nàng nếu như nàng muốn ra ngoài thì có thể tự nhiên đi ra đương nhiên Đường Tiêu cũng có thể đem nàng giống như đồ vật bình thường tùy thời ném ra bên ngoài, nàng không có khả năng phản kháng được.

Trong ý niệm này Đường Tiêu muốn vây khốn nàng hoặc làm gì với nàng nàng cũng không có cách nào phản kháng chỉ có một người vô cùng tin tưởng người khác mới ở bên trong ý niệm của bọn họ, mà Vi Liên ở trong ý niệm thế giới của Đường Tiêu tựa hồ đã là thói quen của nàng rồi.

Sau khi thành công ngưng tụ bí cảnh, Đường Tiêu quyết định muốn có một số lá bùa long lân làm dự bị cho nên nhanh chóng nhất trí với Vi Liên tiêu diệt một lượng lớn ác long, giúp nàng sưu tập các loại tài liệu về ác long, vẽ ra lá bùa cung cấp cho hắn sử dụng.

Xem chừng hiện tại chỉ còn cách thời gian huyền vũ đại lục hủy diệt vài ngày cho nên Đường Tiêu quyết định ở đây cả ngày sẵn ắc long, dù sao đến đây một chuyến cũng không dễ dàng, vạn nhất toàn bộ bí cảnh nơi này bị diệt thì về sau cũng không tới đây được nữa.

Chủ ý quyết định xong Đường Tiêu liền bắt đầu giết chóc ắc long, cùng lúc đó thân thể cũng thông qua thực chiến mà thăng thêm thực lực.

Lúc gặp được ắc long Đường Tiêu không thả người tiến lên mà tể ra Hồng Viêm tiến về phía ắc long mà chém tới, đương nhiên hắn chỉ là thử mà thôi, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ tới là hồng viêm một kiếm đã chém cho đầu của ắc long kia rớt xuống.

Quả nhiên sau khi thực lực tăng lên, mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của hồng viêm.

Hồng viêm, Thiên Trảo, Mạc Tà, Giới Nhẫn tự xưng là tứ đại danh kiếm ở huyền vũ đại lục, trong truyền thuyết tứ đại danh kiếm này từ khi khai mở Huyền Vũ đại lục đã tồn tại bốn thanh kiếm một khi hợp nhất có thể tạo thành huyền vũ kiếm trận, đây là kiếm trận mà ngay cả thiên nguyên võ giả cũng phải kiêng kỵ.

Phương pháp tế luyện đã thất truyền cho nên huyền vũ kiếm trận cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, tứ đại danh kiếm cũng truyền đi khắp nơi ở huyền vũ đại lục, trước mắt Đường Tiêu chỉ có hai trong số đó.

Thử qua Hồng Viêm xong Đường Tiêu cũng không thử xem uy lực của Thiên Trảo mà là lấy ra Thiểm Điện thủ trượng ngâm đọc chú ngữ trong nháy mắt đem Thiểm Điện thuật đốt sáng lên, điều này cũng ý nghĩa rằng Thiểm Điện thuật sau này sẽ tùy ý để hắn sử dụng.

Tuy nhiên hiện tại Đường Tiêu dĩ nhiên chướng mắt với sự trợ lực thủ trượng này bởi vì thủ trượng này cần liên tục thi triển Thiểm Điện thuật.

Nhưng Đường Tiêu vẫn dùng Thiểm Điện thủ trượng là một pháp khí quan trọng, dù sao có pháp thuật hệ điện đôi khi cũng sẽ phát huy tác dụng đặc thù.

Lúc trước từ tay nữ thợ săn lấy được Bạo Phá cung, Đường Tiêu hiện tại phải hao tổn toàn bộ sức lực mới có thể tùy ý kéo một phát, lúc này hắn kéo một cách rất dễ dàng còn có bộ khôi giáp nặng nề trước kia hắn không mặc nổi bây giờ mặc lên người thì cảm thấy rất bình thường.

Tuy nhiên Bạo Phá tiễn cũng thể khôi giáp trầm trọng cũng thể Đường Tiêu hiện tại không để vào mắt rồi, hắn hiện tại chính thức xứng với bốn chữ thoát thai hoán cốt, thực lực trong chốc lát đã tăng lên rất nhiều những thứ trước kia vốn được coi là bảo vật hiện tại chưa sử dụng đã là đồ vô dụng.

Chỉ có Hồng Viêm cùng với Thiên Trảo là vẫn phát huy uy lực đầy đủ, hai thanh tuyệt thế danh kiếm này ở Huyền Vũ đại lục quả đúng là không phải hư danh, Đường Tiêu hiện tại điều khiển bọn chúng có thể nói là vô cùng thuần thục.

Hiện tại Đường Tiêu có thể tùy thời triệu hồi ra long lân chiến giáp khả năng phòng ngự của nó vượt xa so với Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp với tu vi của Đường Tiêu hiện tại võ giả cùng giai căn bản là không phá được hắn, cho dù có người thực sự phá vỡ lớp phòng ngự của chiến giáp thì long cốt bên trong vẫn cực kỳ chắc chắn.

Đường Tiêu hiện tại càng ngày càng có nhiều tâm tư quay trở lại Áo Bỉ Đảo, hắn cảm thấy với tu vi hiện tại của mình đối mặt với bốn võ sĩ đỉnh phong trước kia hắn cũng không rơi vào thế hạ phong, cho dù tung hoành toàn bộ Cửu Châu đại lục, cường giả dưới Thiên Nguyên cũng khó có người vượt qua được hắn.

Tuy nhiên Đường Tiêu không cho rằng thực lực của hắn hiện tại có thể vượt qua phụ thân Đường Uyên của mình Trần Quốc hầu Đường Uyên dùng lực của Tuyệt Điều khống chế bốn gã võ sĩ đỉnh phong khiến Đường Tiêu thực sự chấn động, còn có Chu Hi lão nhân ở trong Tử Cẩm thành không biết võ công cao bao nhiêu.

Đường Tiêu còn nhớ rõ rãnh mạch lúc cửa cung bị mất trộm hắn mất rỗng giận dữ, cho dù ở Trần Quốc hầu phía xa xa cũng cảm nhận được.

Trở về trở về.

Hi vọng có thể sớm trở về Áo Bỉ Đảo, đem những tên ép Dực Thai công chúa gả cho Đông Doanh hoàng tử và những người giết dây bọn chúng toàn bộ tìm ra, đem nguyên một đám huyết tủy cả nhà, chó gà không tha.

Vi Liên ở trong thế giới của Đường Tiêu lại không nhân rồi, nà nhìn mấy lân phiến viễn cổ của Đường Tiêu, cùng với long huyết, muốn từ từ vẽ nên một phù triện.

c

450. Chương 450: Linh Phù Thú.

Sát Vương

Chương 450: Linh phù thú.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Dùng da của yêu thú làm bùa dùng lông của yêu thú làm bút, dùng máu của yêu thú làm mực, lúc lâm địch đối chiến có thể tùy thời tể ra, mang tới một phần vạn đến một phần mười chiến lực của chủ nhân.

Yêu thú bình thường cho dù là Địa Nguyên đỉnh phong tạo thành linh phù cũng không có ý nghĩa quá nhiều, nhưng viễn cổ cự long này tạo ra linh phù, cho dù một phần vạn chiến lực cũng đã là rất khả quan.

Linh phù thú là một loại phù cấp rất cao rồi hơn nữa rất ít khi có được tài liệu này toàn bộ đều là kỳ trân cho nên biểu lộ của Vi Liên cũng trở nên nghiêm túc thận trọng, nâng hít một hơi thật sâu sau đó đem tất cả các tài liệu trên bàn dọn qua một bên, bày ra một đồng khối linh thạch quanh người nhắm mắt trầm tư sau đó mới mở ra.

Vi Liên thò tay vẽ bí quyết, hướng về phía viễn cổ cự long ở trên bàn mà vung ngón tay lên xuống trái phải, long lân bay lên tiến tới trước mặt Vi Liên.

Vi Liên tiếp tục nhớ lấy khẩu quyết ngón tay tiếp tục huy động kết trận không bao lâu sau một đạo hỏa diễm từ trong trận phiêu khởi, bao quanh long lân mà cháy lên, miếng long lân này tựa hồ như muốn giấy dựa trốn thoát vậy.

Hỏa diễm tiêu hao rất nhiều linh thạch, linh thạch quanh người Vi Liên càng ngày càng có nhiều linh khí bay ra, chui vào trong thân thể của nàng, từng khối linh thạch trở nên sáng bóng giống như thạch đầu bình thường như đúc.

Hỏa diễm tiếp tục tế luyện, cuối cùng trên long lân cũng phát ra thanh âm xoẹt xoẹt, một Xích Long cao hơn một trượng trở mình bay ra, đẳng cấp yêu thú, lớp vảy trên da đều mơ hồ ẩn chứa hình thể của tính mạng, nhưng đều rất yếu, xem ra chỉ có viễn cổ cự long trong truyền thuyết mới có thể nguyên vẹn hiện ra tính mạng chỉ hinh của mình.

Long lân của ác long này còn hơi mơ hồ, hỏa diễm của Vi Liên vừa rồi đã cung cấp năng lượng cho nó mới khiến nó nhảy ra.

Hiển nhiên Vi Liên không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này cho nên trên khuôn mặt nàng cũng không có vẻ gì là giết mình, nàng dùng mấy ngón tay biến hóa, tạo một đạo trận pháp, ngay lập tức đem long lân kia nhốt vào trong trận, long lân có vẻ không cam tâm nhưng vô luận nó làm thế nào cũng không tháo chạy ra khỏi trời buộc được.

Tuy nhiên cho dù nó trốn chạy khỏi trời buộc của trận pháp cũng không cách nào thoát khỏi thế giới ý niệm của Đường Tiêu, không gian này vô luận là luyện khí luyện đan hay vẽ bùa đều hiệu quả.

Vi Liên đưa mắt nhìn ác long ở trong trận hai tay liền chăm chú, một đạo trận pháp lại đánh vào bên trong đám lửa xanh luyện hóa long lân.

Sau đó Vi Liên để trên mặt bàn rất nhiều bình thuốc, đem từng bình đổ vào trong long lân đang tế luyện, những phần dịch này sau khiết đổ vào ngọn lửa xanh bỗng nhiên sáng tối chập chờn bất định, long lân sau khi được tẩy rửa tạp chất cũng càng trở nên sáng hơn.

Vi Liên lại tái diễn động tác vừa rồi tiếp tục dùng lửa xanh tế luyện long lân gia nhập thêm phần dịch qua nửa canh giờ, Vi Liên đã đành chỉ đốt cháy long lân, thu trận pháp lại, để cho long lân từ từ rơi xuống chiếc bàn đá.

Vi Liên cẩn thận nhìn long lân, nhìn hào quang và sắc màu của nó sau đó đem trận pháp lại đánh tới.

Vừa rồi đuổi nó ra bên ngoài là để tránh cho lửa xanh làm tổn thương linh lực của nó, hiện tại đã hoàn thành đốt cháy dĩ nhiên là phải kéo nó trở về.

Sau khi long lân trở về lập tức ở trên đó xuất hiện từng lân phiến tuy nhiên lúc này lân phiến điều khắc rõ ràng hơn rất nhiều.

Sau đó Vi Liên lại lấy một cọng lông của nó chế thành phù bút, tay kia thì dùng long huyết tạo thành phù mực sau khi tạo thành xong những phù văn cuối cùng cũng đã kết thành một đạo trận pháp bị khóa ở trong long lân phù.

Long lân đột nhiên rung rung không biết có phải vì nó cảm thấy áp lực xâm nhập hay không mà phù văn cũng trở nên biến động.

Khuôn mặt của Vi Liên ngưng trọng đánh ra một đạo pháp quyết những đạo pháp quyết này sau khi chìm vào trong long lân, long lân cuối cùng cũng trở nên bình tĩnh lại, những phù văn không trôi nổi bên ngoài nữa càng lúc càng muốn khắc vào trong đó.

Vi Liên lúc này mới thở ra một hơi, quan sát long lân phù thật lâu nàng đột nhiên lại xuất ra một đạo trận pháp khác đánh vào, tế luyện linh thú phù cần phải đánh vào chín đạo trận pháp mới được, yêu thú cấp bậc càng cao thì trận pháp đánh vào càng phải nhiều.

Đương nhiên trận pháp đánh vào càng nhiều thì lúc lâm địch càng phát huy uy lực lớn, nhưng một khi thất bại, rất có thể khiến cho cả lá bùa bị hỏng.

Lại nói tiếp phù sư lúc vẽ bùa kỳ thật cũng mang theo một chút mạo hiểm ở bên trong.

Theo từng đạo trận pháp đánh vào phù văn trên long lân ngày càng nhiều, mà linh khí bắt đầu chuyển động khiến cho long lân biến thành màu ngũ sắc.

Khuôn mặt của Vi Liên ngày càng biến hóa hơn, cho tới bây giờ nàng đã đánh tới mười một đạo trận pháp vào long lân, hiển nhiên đã vượt qua cực hạn của linh thú phù, yêu thú triệu hồi đã có tu vi Địa Nguyên nhất cấp, điều này khiến cho Vi Liên không khỏi mừng rỡ nhưng mỗi khi bên trong long lân có hiện tượng kỳ dị phát sinh thì nàng lại trở nên gấp gáp không ngừng.

Yếu thú tương đương với Địa Nguyên cấp hiện tại đối với Vi Liên không có tác dụng nhiều nếu như muốn phát huy uy lực của nó nhất định phải triệu hồi ra yêu thú có tu vi vượt quá bản thân mới được.

Tốc độ của Vi Liên đánh vào trong trận pháp ngày càng chậm, nguyên một đám phù văn đánh ra tốc độ cũng ngày càng trở nên chậm hơn rất cuộc bốn đạo trận pháp cũng đã thành công đánh vào trong long lân, long lân đột nhiên xuất hiện một vẻ dị thường điều này cũng khiến cho sắc mặt của Vi Liên đại biến, một lúc sau long lân mới dần trở nên bình tĩnh.

Vi Liên xoa mồ hôi trên trán nhắm mắt trầm tư hồi lâu, tựa hồ đã tìm ra cảm giác nào đó, vì vậy nàng lại đánh hai đạo trận pháp vào trong lá bùa, sau đó bắt đầu trùng kích đạo trận pháp thứ mười tám.

Đạo trận pháp thứ mười tám sau khi đánh vào, linh thú triệu hồi có thể có được thực lực Địa Nguyên nhị cấp, nếu như mười tám đạo trận pháp đều thành công có ý nghĩa là linh thú tương lai triệu hoán sẽ có thực lực Địa Nguyên tứ cấp sơ kỳ, cũng vượt qua tu vi bản thân của Vi Liên hiện tại.

Chín đạo trận pháp chính là một đạo khảm, nhưng mỗi khi qua một đạo khảm, linh thú phù sẽ có đột phá.

Vi Liên cầm bút do dự nhiều lần vẫn chưa hạ xuống, nàng tựa hồ bất định.

- Cầm bút lên thì vẽ đi, người nhất định có thể làm được nếu như vẽ hỏng ta sẽ lấy long lân khác trên người cho người.

451. Chương 451: Hai Mươi Đạo Trận Pháp.

Sát Vương

Chương 451: Hai mươi đạo trận pháp.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Thanh âm của Đường Tiêu đột nhiên vang lên bên tai của Vi Liên, hiển nhiên trong lúc hấn giết ác long cũng chú ý tới kết quả vẽ bùa của Vi Liên.

- Lấy nữa sẽ rất đau, hơn nữa sau khi lấy long lân người sẽ yếu đi về vấn đề phòng ngự.

Vi Liên đương nhiên biết long lân trên người Đường Tiêu trân quý không phải lời hấn nói cứ tùy ý là có thể lấy ra.

- Không sao có một số bộ vị lấy đi vài miếng cũng không trở ngại.

Đường Tiêu lộ ra một khẩu khí không quan tâm.

Sau khi cân nhắc trên bàn còn vài miếng long lân nữa Vi Liên cuối cùng cũng cắn răng cầm phù bút lên, lúc này tay của nàng di chuyển rất nhanh như hành vân lưu thủy ban đầu dè dặt càng ngày càng trở nên nhanh hơn.

- Thành công rồi. nguồn

Vài phút sau Vi Liên mới hét to một tiếng.

- Sau khi thành công có thể triệu hồi yêu thú có thực lực gì?

Đường Tiêu đang sẵn ác long hỏi Vi Liên một câu.

- Tương đương với Địa Nguyên tứ cấp.

Vi Liên lộ ra vẻ đắc ý.

- Chúc mừng người.

Đường Tiêu cũng rất vui vẻ.

- Đã đánh ra chín đạo trận pháp triệu hồi linh phù, về sau có thể tồn tại một canh giờ, đánh vào mười tám đạo trận pháp thì có thể tồn tại cả ngày trận pháp đánh vào càng nhiều thời gian tồn tại của linh thú càng cao uy lực càng lớn.

Vi Liên nói với Đường Tiêu.

- Ừ.

Đường Tiêu vừa sẵn ác long vừa nói chuyện với Vi Liên.

Tuy linh thú triệu hồi hiện tại chỉ có một ngày nhưng mà đã đạt tới Địa Nguyên tứ cấp vẫn mang tới trợ giúp rất lớn, hơn nữa long hệ linh thú bất kể là đánh xa hay cận chiến đều rất tốt.

Nếu như đối phương quá mạnh mẽ thì những linh thú phù này còn có thể cản trở giúp mình bỏ chạy.

- Tương đương với Địa Nguyên tứ cấp rồi sau này còn phải vẽ nữa không?

Vi Liên tựa hồ đối với Địa Nguyên tứ cấp vẫn không hài lòng lắm, nhưng mà hiện tại vẽ linh thú càng cấp cao thì càng phải mạo hiểm.

- Đường nhiên phải tiếp tục vẽ rồi.

Đường Tiêu đối với linh thú Địa Nguyên tứ cấp dĩ nhiên không hài lòng đối với hắc mà nói, Địa Nguyên ngũ cấp hoặc Địa Nguyên lục cấp linh thú phù mới đủ, bởi vì hắc hiện tại đã có thể so với Địa Nguyên ngũ cấp đỉnh phong hoặc Địa Nguyên lục cấp.

- Nghe nói khi linh thú phù đánh ra tám mươi một đạo trận pháp triệu hoán linh thú sẽ có thực lực giống như linh thú bình thường hơn nữa còn không biến mất vĩnh viễn cùng với chủ nhân ký kết khế ước linh hồn

Vi Liên nói với Đường Tiêu.

Hiển nhiên nàng đối với viễn cổ cự long không bao giờ biến mất làm súng vật vô cùng chờ mong.

- Tám mươi một đạo trận pháp? Người có thể thử một phen không ta sẽ cung cấp đầy đủ long lân cho người.

Đường Tiêu vừa giết ác long vừa trả lời Vi Liên.

Chín chín tám mươi một đạo trận pháp xác suất thành công cơ hồ là con số không, cho dù đem long lân trên người của người sử dụng hết cũng không có tác dụng không có bao nhiêu xác suất thành công.

- Vậy giải quyết xong hai mươi bảy trận pháp này đi.

Đường Tiêu đề nghị một phen với Vi Liên.

- Được.

Vi Liên sau khi nghe Đường Tiêu nói xong thì niềm tin nổi lên vì vậy một lần nữa khởi công bày ra hai mươi bảy đạo trận pháp.

Mười chín hai mươi đạo trận pháp đánh vào bên trong long lân thành công nhưng đạo thứ hai mươi một bỗng phát sinh dị biến.

Đạo trận pháp thứ hai mươi một vừa đánh vào long lân phù bỗng nhiên kịch liệt rung chuyển hơn nữa độ rung ngày càng trở nên mạnh mẽ, sắc mặt của Vi Liên trở nên đại biến, nàng kết hợp với một số trận pháp khổng lồ lại nhưng nàng càng làm vậy long lân phù chỉ ngày càng rung chuyển liên hồi.

Đột nhiên một tiếng long ngâm cuồng bạo vang lên, ngay sau đó một ảo ảnh hình rồng xuất hiện, thân thể dài tới mấy trượng, một tiếng rít gào, giương nanh múa vuốt lao tới Vi Liên.

Vi Liên nhanh chóng phóng ra một lá bùa, tiêu tán thành tro biến thành băng thuẩn ở trước mặt ý đồ ngăn lại long hình cuồng bạo tuy nhiên long ảnh này đã có tu vi Địa Nguyên tứ cấp trong chốc lát đã phá vỡ băng thuẩn của Vi Liên, móng vuốt sắc bén đánh tới khuôn mặt của nàng.

Trong thời khắc nguy cấp vạn phần này ở trong hư không đột nhiên xuất hiện một bàn tay lớn, thoáng cái đã bắt long ảnh vào trong tay, sau đó đem nó kéo ra xa Vi Liên.

Long ảnh giãy dụa kịch liệt nhưng thủy chung không thoát khỏi bàn tay lớn kia, không bao lâu sau long ảnh trở nên không ổn định bị bàn tay lớn ném về phía xa xa kèm theo đó là một tiếng nổ tung, nó đã tan biến vô hình ở trong ý niệm của Đường Tiêu.

Bàn tay lớn dĩ nhiên là do ý niệm của Đường Tiêu biến thành, ở trong thế giới này hắc chính là chúa tể, một long hình Địa Nguyên tứ cấp dĩ nhiên không thể nào chống nổi hắc.

- Aizzz, hai mươi đạo trận pháp rồi...

Vi Liên lộ ra vẻ uể oải.

- Lần sau cố gắng là được, nhất định có thể đột phá thành công hai mươi bảy đạo.

Đường Tiêu an ủi Vi Liên một câu.

- Được rồi ta lấy long lân bình thường luyện tập rồi tính sau.

Vi Liên vẫn hơi ủ rũ, vốn tưởng có thể triệu hồi Địa Nguyên tứ cấp long lân thành công, bây giờ không ngờ đã thất bại.

- Đúng rồi long tinh này đối với việc vẽ bùa của người có tác dụng không, nếu không thì người đem đi tế luyện, tăng thêm uy lực của bùa.

Đường Tiêu đem long tinh đưa vào trong ý niệm thể giới tới trước mặt của Vi Liên, hiện tại nàng ta đã là nữ nhân của hắn rồi Đường Tiêu dĩ nhiên cũng không keo kiệt.

- Long tinh, thứ này ta luyện hóa không được trừ phi mượn sức của thiên lôi hoặc thiên hỏa mới có thể.

Vi Liên lắc đầu.

- Thiên Lôi thiên hỏa, chính là sét đánh sao/

Đường Tiêu đương nhiên cũng muốn luyện hóa khối long tinh này bằng không thì hắn cũng không biết phải dùng làm sao cho tốt.

- Không phải là lôi điện ở trong thể giới nhân loại mà là thiên lôi cùng thiên hỏa của thiên giới, chúng ta trước khi thăng lên Thiên Nguyên cấp, chỉ sợ không cách nào luyện hóa nó được.

Vi Liên cười cười hướng về phía Đường Tiêu mà giải thích kỹ càng.

- Được.

Đường Tiêu đành phải thu long tinh vào.

Đúng vào lúc này ở phía xa xa có một ác long hấp dẫn lực chú ý của Đường Tiêu, chuẩn xác mà nói đó là một con ác long nho nhỏ.

Ác long thân hình chỉ cao hơn một trượng nhìn thấy Đường Tiêu xong thì lộ ra vẻ sợ hãi, nhanh chóng bỏ chạy như điên, Đường Tiêu đối với mấy ấu long này vốn chẳng có hứng thú tuy nhiên lúc này nhìn thấy ấu long kia đôi mắt của hắn liền trở nên sáng ngời.

Bởi vì long lân của ấu long này không phải màu bạc như bình thường mà là màu vàng.

452. Chương 452: Gặp Lại Đan Ni Tư.

Sát Vương

Chương 452: Gặp lại Đan Ni Tư.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Màu vàng này dĩ nhiên là có dị thường, Đường Tiêu không nói nhiều lời lập tức đuổi theo ấu long kia ấu long này quả nhiên không bình thường dưới sự dốc toàn lực của Đường Tiêu, rõ ràng suýt nữa trốn khỏi phạm vi thần thức của hắn, tuy nhiên cuối cùng vẫn bị Đường Tiêu đẩy vào một góc chết.

Ấu long sau khi bị đẩy vào trong góc chết bắt đầu cố gắng chống lại không chịu hàng phục Đường Tiêu, ấu long bình thường chỉ có tu vi tương đương với cường giả Địa Nguyên tứ cấp ở trong nhân loại nhưng ấu long này rõ ràng đã hiển lộ thực lực Địa Nguyên đỉnh phong.

Nếu như không phải Đường Tiêu dùng thân thể viễn cổ cự long thì ác long này không thể chiếm ưu thế công kích.

Có thể tưởng tượng với thân thể của ấu long đã có được thực lực Địa Nguyên đỉnh phong sau khi trưởng thành thực lực không biết sẽ mạnh thế nào nữa.

Đường Tiêu một chiêu đánh cho ấu long này ngã xuống mặt đất có ý đồ ký kết linh hồn khế ước đối với nó sau đó đem nó làm yêu thú của mình nhưng hắn không ngờ ấu long này vô cùng ngang ngạnh bất luận Đường Tiêu uy hiếp thế nào nó cũng không khuất phục.

Rơi vào đường cùng Đường Tiêu đành phải đánh cho ấu long này tơi bời mãi cho đến khi thần hồn xuất khiếu Đường Tiêu mới đem thần hồn của nó thu vào trong linh khí.

Nhìn thân thể của ấu long này vẫn rất còn tươi, Đường Tiều cảm thấy lấy long lân long cốt của nó thì thật đáng tiếc sau một lát Đường Tiều đột nhiên nghĩ tới điều gì đó liền gọi thần hồn phù triện của tiểu Cửu Cửu bên trong ra cưỡng ép đánh vào trong thân thể ấu long.

Thần hồn phù triện của Tiểu Cửu Cửu với sự tẩm bổ của linh khí đã trở nên cường tráng giống như một chuỗi bồ đào, thấy thân thể của ấu long xong thần hồn phù triện của nó bắt đầu cưỡng ép chiếm lấy tuy nhiên hiện tại thần hồn lực của nó còn quá yếu, khó có thể hoàn toàn khống chế thân thể cường tráng này.

Tuy nhiên Đường Tiều cũng không nóng lòng, hắn đem lấu loig thu vào trong ý niệm, từ từ dùng pháp lực thân thể tẩm bổ, hiệp trợ tiểu Cửu Cửu cưỡng chiếm.

Ở trong ác long đầm, ác long xác thực là rất nhiều hơn nữa còn hô ứng với nhau cho nên những võ giả ở trên đại lục mặc dù biết những ác long này là bảo vật nhưng rất ít có người nào dám săn giết, cho dù tạo thành đoàn đội nếu như gặp phải đoàn đội ác long vẫn bị diệt vong.

Cho dù không phải toàn quân bị diệt nhưng thương vong cũng là hơn một nửa, cho nên ác long ở trong ác long đầm mới sinh sôi nảy nở số lượng kinh người đạt tới hơn nghìn con

Tuy nhiên những ác long này sau khi gặp được sự công kích của Đường Tiều thì bắt đầu khiếp sợ căn bản không dám phản kích, tất cả đều điên cuồng chạy thực mạng, Đường Tiều cũng không khách khí một đường hướng về phía Vi Liên mà chém giết, tổng cộng giết hơn bảy trăm con ác long cùng hai trăm con ấu long cơ hồ đem ác long trong ác long đầm săn giết không còn lấy toàn bộ long huyết ném vào bên trong ý niệm, làm tài liệu cho Vi Liên vẽ phù, khiến cho Vi Liên ở trong đó vô cùng vui mừng.

Long lân phù chỉ đẳng cấp cao này có thể tăng năng lực về bùa của nàng lên, khiến cho tu vi của nàng cũng tăng tiến, Vi Liên không rời khỏi thế giới ý niệm của Đường Tiều, toàn tâm toàn ý phát lên long lân phù chỉ, chưa thoát thai hoá cốt nàng cũng chưa có ý niệm rời khỏi thế giới này.

Về phần chuyện của Huyền Vũ đại lục sau này Vi Liên vẫn cảm thấy giao cho Đường Tiều xử lý là tốt nhất, với thực lực của Đường Tiều bây giờ Vi Liên nếu không sớm thoát thai hoá cốt thì ngoại trừ cung cấp cho hắn một số long lân phù chỉ cũng không giúp được gì cho hắn nữa rồi.

Lúc này Đường Tiều đã giết rất nhiều ác long rồi hắn đi tới trước cửa khẩu, cảm ứng một phen, thì bỗng nhiên cảm thấy rõ ràng có người gần đây phục kích.

Khí tức người này rất quen thuộc Đường Tiều phán đoán một phen thì biết được đó chính là thợ săn Đan Ni Tư người đã đuổi Đường Tiều và Vi Liên chặt vật không chịu nổi.

Chẳng lẽ người này còn muốn phục kích hai người Đường Tiều ở đây sao?

Nhớ lại tình cảnh lúc trước Đường Tiều lại tức giận Đường Tiều vốn muốn tìm hắn nhưng cố kỵ thời gian không còn nhiều cho nên bỏ qua chuyện này không ngờ hắn giờ này lại chờ ở đây.

Được rồi vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Đường Tiều từ trong ý niệm thế giới lấy ra lệnh bài phù giản, phá bỏ cấm chế của màn sáng đi ra ngoài.

Với thân thể hiện tại của Đường Tiều cho dù hắn mạnh mẽ xông tới màn sáng này khả năng cũng không bị tổn thương gì nhưng Đường Tiều không muốn mạo hiểm, vẫn dùng lệnh bài cùng phù giản xuyên qua màn sáng.

Đan Ni Tư trốn ở gần đó lập tức nhận ra Đường Tiều, hắn kỳ thực không phải theo dõi Đường Tiều và Vi Liên hai người mà là theo dõi những võ giả ở gần đây, đương nhiên với thực lực Địa Nguyên ngũ cấp của hắn có thể dễ dàng giết những người kia.

Hắn làm như vậy bởi vì trong những võ giả kia có những túi trữ vật có rất nhiều thứ tốt.

Điều khiến cho Đan Ni Tư không ngờ rằng bại tướng dưới tay của hắn lúc này cứ nghênh ngang đi vào chỗ này.

Đan Ni Tư lúc trước đã nhìn thấy thực lực của Đường Tiều, cộng thêm với việc Đường Tiều hiện tại ẩn tàng khí tức cho nên Đan Ni Tư vẫn cho rằng thiếu niên này có tu vi như lúc trước.

Khi Đường Tiêu từ bên trong đi ra, Đan Ni Tư khê căng dây cung lên, bắn ra một mũi tên xuyên thấu.

Loại mũi tên này rất mạnh trên đầu tên còn mang theo chất kịch độc, chuyên dùng để phục kích, võ giả Địa Nguyên tứ cấp chỉ cần bị bắn trúng hộ thể cương khí nhất định sẽ bị hủy bỏ, thân thể cũng bị xuyên qua, đầu óc bị bắn trúng cũng phải chết.

Cho dù Địa Nguyên ngũ cấp võ giả gặp tình huống này cũng bị bắn nát hộ thể cương khí thậm chí trọng thương bỏ mình.

Một mũi tên này sau khi bắn ra, Đan Ni Tư đã nhìn thấy tình cảnh thiếu niên trước mặt ngã xuống bỏ mình, điều này cũng khiến cho hắn thở ra một hơi, phải biết rằng lúc trước hắn truy đuổi Đường Tiêu và Vi Liên tiêu hao không ít pháp lực, thậm chí còn phí hết vài mũi độc tiễn mà hắn tể luyện nhưng không hạ được đối phương.

Hơn nữa Đan Ni Tư còn e ngại hai thanh lợi kiếm trong tay của Đường Tiêu, với tu vi của hắn liếc mắt ra là nhìn thấy đây là những món đồ phi phàm.

Một mũi tên xuyên thấu phóng ra trước mắt Đan Ni Tư liền xuất hiện một màn kinh hãi.

Thiếu niên kia trong nháy mắt khi bị mũi tên bắn ra đột nhiên biến mất, mũi tên xuyên thấu rõ ràng không bắn được nữa rồi Đan Ni Tư thế nào cũng không hiểu, mũi tên của hắn bắn ra thiếu niên kia làm sao còn có thể kịp phản ứng.

453. Chương 453: Tinh Vũ Tông Bị Giết.

Sát Vương

Chương 453: Tinh Vũ Tông bị giết.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Muốn giết ta sao, ngươi nhất định phải chết.

Một thanh âm lạnh lùng xuất hiện ở đằng sau Đan Ni Tư khiến cho Đan Ni Tư càng hoảng sợ nhưng sau đó hắn phản ứng cực nhanh lập tức tung người sau đó xoay mặt hướng về phía Đường Tiêu, hơn nữa còn xuất ra hai thanh chủ thủ phòng thân.

Trên hai thanh chủ thủ này có điều khắc xà hình, còn có vài phần ngân quang hiển nhiên cũng không phải là phàm vật.

Đan Ni Tư vốn có tu vi Địa Nguyên ngũ cấp ở trong bí cảnh long vực giết người vô số, thậm chí còn phục kích giết chết thành công hai cường giả Địa Nguyên ngũ cấp dĩ nhiên không phải là hạng thường.

- Chết chắc rồi hừ hừ tiểu tử ngươi muốn đánh lén ta sao, ngươi biết cái gì là phục kích hay không, ngươi đã mất đi cơ hội tốt nhất của mình đáng tiếc ngươi không có cơ hội sửa sai nữa.

Đan Ni Tư nhận ra trước mặt là thiếu niên đi vào trong Ác Long đầm xong thì lập tức trấn định.

- Thật không, ta khinh thường việc làm công kích phía sau người ta, có thủ đoạn gì thì sử ra tất cả đi.

Đường Tiêu khoanh hai tay thản nhiên mà nhìn Đan Ni Tư.

Hiện tại Đường Tiêu sau khi thoát thai hoá cốt đã hiện lên một khí phách vương giả, một gã võ giả tu vi Địa Nguyên ngũ cấp trong mắt hắn căn bản không đáng nhắc tới.

- Khẩu khí quả là không nhỏ, người tưởng rằng tiến vào Ác long đàm xong thì có thể chống lại ta sao? Ếch ngồi đáy giếng.

Đan Ni Tư kỳ quái nhìn Đường Tiêu, không hiểu tại sao thiếu niên này lại không hề sợ hãi.

Vừa rồi trong lúc nói chuyện với Đường Tiêu thần thức của Đan Ni Tư đã điều tra ở phụ cận một phen sau đó xác nhận Đường Tiêu không có bất kỳ ngoại viện nào.

Sau khi vững tin tất cả, Đan Ni Tư vung chủy thủ trong tay ra đột nhiên lẩn lên phía trước, muốn dùng phương pháp trực tiếp chém hai tay hai chân của Đường Tiêu sau đó từ từ hành hạ hắn đến chết.

- Chơi cận chiến sao?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, đón cú vọt tới của Đan Ni Tư.

Hai người đối địch sát vai với nhau, trong tích tắc huyết quang lóe lên, hai người đã tách ra.

- Không.... không có khả năng.

Đan Ni Tư giơ tay lên, nhìn thanh chủy thủ trong tay lại vô ý thức nhìn làn máu đang phun ra từ trong cổ của mình.

- Chơi cận chiến với ta không phải muốn tìm cái chết sao?

Đường Tiêu xoay người lại lạnh lùng mà nhìn Đan Ni Tư hắn nhìn Đan Ni Tư té xuống bàn tay vươn ra bắt đầu thu nạp thần hồn của Đan Ni Tư lại.

Xuất kiếm thu kiếm, Đan Ni Tư căn bản không nhìn thấy Đường Tiêu dùng cách nào đâm vào cổ của hắn.

Tuy Đan Ni Tư là cường giả Địa Nguyên ngũ cấp Đường Tiêu mới tiến vào Địa Nguyên tứ cấp nhưng Đường Tiêu được một nửa đạo linh phù giúp lực, mà cận thân chiến đấu là kỹ xảo sở trường của Đường Tiêu cho nên mới có thể nhanh chóng giết Đan Ni Tư như vậy.

Tình huống này cho thấy, Đan Ni Tư rõ ràng cầm chủy thủ chơi cận chiến với Đường Tiêu là muốn chết.

Sau khi nhẹ nhõm giết chết Đan Ni Tư, Đường Tiêu muốn tìm một số tên ma vô đại lực khác để hoạt động tay chân, nhưng sau khi đi trong rừng rậm hồi lâu hắn không gặp được bất kỳ người nào.

Nhớ lại lúc mình vừa mới tiến vào long vực bí cảnh này, Đường Tiêu phải cẩn thận khắp nơi đều sợ người ta phát hiện, trốn tránh tìm cơ hội đánh lén, khi đó Đường Tiêu có một cảm giác rất phiền muộn, tại sao ở trong bí cảnh này lại có nhiều cường giả ma vô đại lực như vậy/

Tuy nhiên hiện tại sau khi Đường Tiêu nhẹ nhõm tru diệt Đan Ni Tư có tu vi Địa Nguyên ngũ cấp xong nghênh ngang rời đi thì cho dù gặp một số tên cường giả như vậy hắn cũng không còn sợ hãi nữa.

Suy nghĩ thấy thời gian không còn sớm nữa, sau khi quay trở về Huyền Vũ đại lực còn phải tìm Triệu Thanh Dương Dĩnh bonjhoj Đường Tiêu cũng không dám lãng phí thời gian, hắn lấy ra linh thạch và lệnh bài trở về, miệng niệm khẩu quyết, bạch quang ẩn hiện không bao lâu sau đã trở về Huyền Vũ đại lực theo Truyền Tống trận chạy tới phụ cận đó.

.....

Bầu trời sắp tối đen, Đường Tiêu lúc này đã tính toán qua, hiện tại thời gian còn cách bí cảnh hủy diệt còn khoảng một ngày rưỡi.

Đường Tiêu tính toán một hồi với tu vi hiện tại của hắn tới Tinh Vũ Tông cơ hồ mất cả buổi thời gian, nếu dọc đường tìm thấy đám người Triệu Thanh Dương Dĩnh thì thời gian sẽ ngắn hơn nhiều. truyện copy từ

Đã có cơ hội mang bọn họ rời đi Đường Tiêu cũng không bỏ qua.

Sau khi suy nghĩ kỹ Đường Tiêu không do dự, lập tức lên đường, ở trong không gian ý niệm của Đường Tiêu, thần thức của Vi Liên Vạn khẽ khuếch tán năng biết Đường Tiêu muốn làm gì nhưng chỉ khẽ thở dài tiếp tục về bùa.

Đường Tiêu giẫm lên Hồng Viêm, một đường chạy nhanh trong đêm tối cảm ứng được một số nguy hiểm nhưng hắn vẫn không quan tâm, sau khi thoát thai hoán cốt Đường Tiêu đi rất nhanh, trước mắt của hắn sáng như ban ngày.

Điều khiến cho Đường Tiêu trầm trọng chính là rất nhiều biến báo hiệu ở gần đây đều xuất hiện bóng dáng của hồn thi, theo lời của Vi Liên cho dù để nhiều biến báo hiệu như vậy đám người Tinh Vũ Tông cũng không có nhiều khả năng an toàn tới Huyền Vũ Thành.

Đường Tiêu trước khi tách ra từng cho đám người Triệu Thanh mỗi người một phi kiếm, bên trong có linh hồn ẩn ký của hắn, chỉ cần ở trong khoảng cách trăm dặm là có thể cảm ứng được cho nên Đường Tiêu không cách nào phán đoán được hướng đi của đám người Tinh Vũ Tông làm hắn scamr thấy có một dấu hiệu bất tường.

.....

Lúc đêm khuya khi khoảng cách chỉ còn một trăm dặm với Tinh Vũ Tông, một đám hồn tinh đang gặm thức ăn hờ hững nhìn về phía bầu trời bọn chúng dường như cảm ứng được vật gì đó đi tới.

Một đạo hồng quang ngừng lại một thiếu niên giẫm phi kiếm huyết hồng từ từ rơi xuống.

Người tới chính là Đường Tiêu, bởi vì hắn đã cảm ứng được thần thức phi kiếm hắn giao cho Triệu Thanh bọn họ ở nơi này.

Nhưng mà hắn không ngờ được tình cảnh phát sinh dưới chân của hắn.

Mấy hồn thi cấp thấp nhìn thấy máu huyết mới lạ liền hét lên đánh về phía Đường Tiêu, Đường Tiêu liền xuất ra Hồng Viêm và Thiên Trảm bên người, lập tức đem mười đạo hồn thi chém thành từng khúc.

Một cái đầu lâu rơi trước mặt Đường Tiêu, Đường Tiêu vô ý thức mà quét qua đó, cảm thấy khuôn mặt hồn thi này có vẻ quen, tập trung nhìn thì phát hiện ra đây chính là đệ tử hạch tâm của Tinh Vũ Tông, Hoàng Miện.

Trong lòng Đường Tiêu cảm thấy lạnh lẽo, sau khi rơi xuống đất hắn tự tay nhặt lên một thanh phi kiếm có mấy vết máu loang lổ.

454. Chương 454: Bay Về Tinh Vũ Sơn.

truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](#)

Sát Vương

Chương 454: Bay về Tinh Vũ Sơn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Ở cách đó không xa là một trăm cỗ thi thể bị xé nát xem ra đám người bọn họ tới đây trú quân gặp phải hồn thi sau đó đã bị giết sạch.

Quan trọng nhất là những thi thể bị cắn nát này đều ăn mặc đạo bào của Tinh Vũ Tông, xem vết thương thì có lẽ bọn họ từ sáu bảy ngày trước đã tử vong rồi.

Sáu bảy ngày trước, Đường Tiêu vừa cùng Vi Liên rời khỏi huyền Vũ thành, chưa tiến tới long vực bí cảnh.

Đường Tiêu ngồi xuống trên mặt đất lặng yên lật đi lật lại mấy thi thể còn nguyên vẹn, tuy ở trong Tinh Vũ Tông không lâu nhưng Đường Tiêu vẫn nhận ra một số người trong đó ví dụ như là ca ca của Dương Đình, Dương Phàm.

Hơn bốn trăm người hơn một trăm cổ thi thể những thứ còn lại không cần phải nói cũng biết là biệt đoạt xá hoặc bị nuốt chửng cảnh tượng trước mắt vô cùng thảm thiết.

Đường Tiêu tiếp tục tìm kiếm cố gắng tìm xem có thi thể của Triệu Thanh và Dương Đình hay không.

Rất nhiều thi thể bị gặm nát hoặc xé rách đến mức không thể nào phân biệt được hơn nữa còn bắt đầu hư thối, Đường Tiêu một lúc sau đã tìm thấy túi đựng đồ mà trước kia hắn đưa cho Dương Đình, còn có cả Đào Tâm Kiếm hắn tặng cho Liễu Yên.

Cầm lấy những đồ vật dính đầy máu đen máu đỏ này hai tay của Đường Tiêu bắt đầu run rẩy.

- Người đã tận lực...

Vi Liên không biết từ lúc nào đã đi ra từ thế giới ý niệm, nhẹ nhàng kéo tay của Đường Tiêu, sau đó lại sờ lên trên đầu của hắn

Đường Tiêu vô lực đặt khuôn mặt ở trên vai Vi Liên, nước mắt thiếu chút nữa thì trào ra.

- Mỗi người đều có vận mệnh cái này người muốn cũng không sửa được.

Vi Liên vỗ nhẹ lưng của Đường Tiêu mà an ủi hắn.

- Nhưng mà ta đã hứa hẹn sẽ dẫn các nàng an toàn mà rời khỏi.

Đường Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

- Hồng....

Vi Liên còn muốn nói thêm gì nữa thì Đường Tiêu đột nhiên hướng về phía bầu trời diên cuồng rống lên thanh âm gào rú tràn ngập tuyệt vọng tê tâm liệt phế.

Nam nhân không thể rơi lệ chỉ có thể dùng phương thức này biểu lộ sự bi thương.

Dưới thanh âm gào thét bầu trời biến sắc đại địa run rẩy, những hồn thi cách đó không xa đều lộ vẻ sợ hãi buông tha cho việc gặm nhấm hủ thi bỏ chạy về phía xa xa.

Nhưng mà có một hồn thi cường đại nghe thấy tiếng gào rú thì trong mắt hiện ra một vẻ tham lam.

Tiếng gào rú này trải qua mấy canh giờ mới kết thúc, sau khi tiếng rú dừng lại, Đường Tiêu vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đôi mắt hờ hững nhìn lên trên không trung.

Vi Liên từ phía sau lưng tiến lên ôm lấy hắn tuy nàng biết tình hình hiện tại của hai người vô cùng nguy hiểm nhưng nàng cũng không mở miệng khuyên bảo Đường Tiêu, nàng biết lòng của hắn lúc này vô cùng đau khổ.

Một hồn thi cực lớn chạy tới nơi này, đột nhiên huy động hai tay chộp lên trên người Vi Liên và Đường Tiêu.

Đúng lúc hai trảo của nó gần chụp tới Vi Liên, Đường Tiêu đột nhiên xoay người đem Vi Liên kéo qua một bên hai mắt đỏ rực, vươn tay đón lấy cái trảo kia.

Hai cánh tay của Đường Tiêu phân biệt chộp lấy móng vuốt của nó, hồn thi lại xuất ra một cái móng vuốt khác chộp tới trước ngực, lân giáp liền rách một đường, hiển nhiên hồn thi này thực lực không quá kém, ít nhất cũng phải tương đương với võ giả Địa Nguyên lục cấp mới có thể mở hộ giáp của Đường Tiêu.

Đường Tiêu không quan tâm tới vết thương trên người, mượn lực vừa rồi đột nhiên xoay người cưỡi lên trên cổ của hồn thi, sau đó hai đấm đập lên trên đầu của nó.

Hồn thi tuy sợ đau nhưng ba cái móng vuốt vẫn không khách khí mà đánh tới Đường Tiêu.

Đường Tiêu tiếp tục dùng từng quyền nện lên trên đỉnh đầu của nó, đem chỗ đó đánh thành một cái hố nhỏ, sau đó thò tay lôi óc trắng của nó ra mà đập nát.

Rốt cuộc thân thể nặng nề của hồn thi cũng ngã xuống mặt đất, tuy nhiên hai đấm của Đường Tiêu vẫn không ngừng đâm vào nó, giờ khắc này hắn như muốn điên lên rồi vậy.

- Thời gian không còn sớm chúng ta mau trở về Huyền Vũ đại lục đi.

Vi Liên không thể không mở miệng nhắc nhở Đường Tiêu, tuy nàng biết Đường Tiêu lúc này cần phát tiết nhưng tiếp tục như vậy thì không có ý nghĩa nào.

Đoán chừng hiện tại toàn bộ Huyền Vũ đại lục ngoại trừ Huyền Vũ thành thì khắp nơi đã có hồn thi, nếu như nhiều hồn thi tụ tập hơn nữa thì Đường Tiêu cho dù có được long thể sau khi thoát thai hoán cốt cũng chưa chắc có thể bình yên rời khỏi truy quét của bọn chúng.

Đoán chừng toàn bộ Huyền Vũ đại lục số hồn thi cấp bậc giống như Tử Thần cũng không quá ít.

- Được, đi thôi.

Đường Tiêu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hắt buông hồn thi ra, té ra Hồng Viêm và Thiên Trảm, một lát sau hắn đã chém một đao xuống tạo thành một cái hố thật sâu, đem hơn một trăm thi thể chôn vào trong đó.

Sau đó thi thể của Đường Tiêu tung bay lên trên Hồng Viêm, triển khai ý niệm thu Vi Liên vào trong đó.

Vi Liên tiến đến thế giới ý niệm thì phát hiện ra trên bàn đá đã có một đồng long lân, hiển nhiên là Đường Tiêu lúc này ném vào, Vi Liên đau lòng nhíu mày nàng biết lúc này hồn thi kia đánh vào người hắn, Đường Tiêu chịu rất nhiều thống khổ nhưng hắn một tiếng cũng không thốt ra, ngay đúng lúc Đường Tiêu ngự kiếm xông lên, chuẩn bị bay về Huyền Vũ thành thì hắn đột nhiên đứng vững vô thức nhìn về phía Tinh Vũ sơn.

Đường Tiêu có một cảm giác không rõ ràng cảm thấy nơi này còn có gì đó.

Là cái gì?

Nhớ lại đi.

Những người ở trong đó thật sự đều biết mất?

Những người có sức bảo vệ mình cũng biến mất?

Trái tim của Đường Tiêu đau đớn một hồi sau một lát hắn đột nhiên cắn răng một cái, thay đổi hướng đi bắn về phía Tinh Vũ Sơn.

Sau nửa canh giờ Đường Tiêu đã đi tới bên ngoài Tinh Vũ Sơn.

Từ xa nhìn lại, Tinh Vũ Sơn đã không còn sáng loáng như bình thường, trong đêm tối yên lặng như cõi chết không chỉ Tinh Vũ Sơn mà toàn bộ Huyền Vũ đại lục cũng đang dần chết đi ngày mai có lẽ Huyền Vũ đại lục không cách nào nhìn mặt trời xuống núi nữa.

Nhưng khi bay tới gần Tinh Vũ Tông, Đường Tiêu lại nhìn thấy có một số người trong đó đi đi lại lại thậm chí mỗi người còn cầm một cây chổi không ngừng quét dọn ở ngoài cửa, tuy nhiên nhìn vào bọn họ thì có thể phát hiện những người này đi đi lại lại giống như là cương thi, ánh mắt ngây ngốc, trước miệng có vệt nước miếng, động tác cứng ngắc.

455. Chương 455: Tử Thần Xuất Hiện.

Sát Vương

Chương 455: Tử Thần xuất hiện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu bay tới cạnh một người quét rác, hiển nhiên là một đệ tử quét rác bình thường ở trong sơn môn, giờ phút này khóe miệng của hắn lệch đi con mắt trắng dã hiển nhiên đã không còn thần trí, hành động quét rác này cũng vì trí nhớ của chủ nhân thân thể còn lưu lại mới tiếp tục mà thôi.

Đường Tiêu thở dài hắn lại hướng về phía xung quanh mầy bay một vòng, điều khiến cho hắn không ngờ là đa phần đệ tử của Tinh Vũ Tông đều ở đây bọn họ làm chuyện thường ngày của mình tuy nhiên miệng mũi đều méo mó đi đứng như cương thi hiển nhiên không còn là nhân loại như trước kia nữa.

Căn cứ vào suy đoán của Đường Tiêu thì những hồn thi hắn đã cướp lấy thân thể của đệ tử Tinh Vũ Tông bởi vì trong thân thể có trí nhớ cho nên bọn họ theo bản năng mà trở về đây.

Không biết Triệu Thanh và Dương Đình, có thể...

Đường Tiêu lắc đầu sau đó bình tĩnh lại, hắn tránh những hồn khi kia đi tới tiểu viện của mình.

Không biết vì sao Đường Tiêu cảm thấy trong lòng có dự cảm nguy hiểm cực độ giống như ở trong sân kia ẩn chứa rất nhiều bẫy rập chờ hắn, càng đến gần viện lạc kia, cực độ nguy hiểm này càng nhiều, nhưng Đường Tiêu vẫn bình tĩnh tiến tới.

Lúc tiến tới cửa sân, Đường Tiêu nhận không được hiện ra cảnh tượng phát sinh mấy tháng nay.

Không biết vì nguyên nhân gì, chỉ cần Đường Tiêu từ bên ngoài trở lại Triệu Thanh và Dương Đình đều biết bọn họ sẽ từ trong phòng của mình tiến ra nghênh đón không ngừng gọi Tôn sư huynh sau đó cùng hắn nói chuyện lấy đồ ăn ngon đưa cho hắn.

Hai vị sư muội này tình cảm với nhau rất tốt nhưng cũng thăm xem đối phương là tình địch của mình.

Đương nhiên tất cả là bởi vì Đường Tiêu.

Nghĩ tới bộ dạng ghen tuông của các nàng khóe miệng của Đường Tiêu không nhận được mà khẽ cất lên một tiếng cười tuy nhiên lúc này khi hắn bước vào sân lại không có sự chào đón của hai nàng, cũng không nghe được thanh âm quen thuộc trước kia.

Trong sân nhỏ giờ phút này yên tĩnh lạ lẫm khiến cho người ta bước vào có một cảm giác không rét mà run.

Phòng xá yên lặng mà đóng cửa vô cùng yên tĩnh giống như người bên trong đều đi ngủ vậy.

Bọn họ có thật sự là ngủ ở bên trong không?

- Lăn ra đây?

Đường Tiêu quát to một tiếng Hồng Viêm và Thiên Trảm hai thanh kiếm lần lượt đi ra, khí tức uy áp mãnh liệt của hắn cũng bắn ra.

- Mẹ nó, lão tử dựa vào đâu mà phải nghe lời của ngươi?

Thân thể khổng lồ của Tử Thần đột nhiên bay ra từ phía sau sơn cốc, dừng ở trước mặt Đường Tiêu mười trượng gào thét lên nhưng căn bản không dám tới gần.

Điều khiến cho Tử Thần phiền muộn chính là nó cảm thấy mình rõ ràng đã phong ấn chặt linh hồn ẩn ký của Đường Tiêu để lại rồi không ngờ Đường Tiêu vẫn phát ra, cho thấy việc áp chế trước kia không có hiệu quả.

Đường Tiêu nheo con mắt lại đánh giá Tử Thần một hồi rồi mới từ từ nói:

- Thiên giới phái người đến, bí cảnh Huyền Vũ đại lục sẽ nhanh chóng bị hủy diệt, ngươi muốn cùng hủy diệt với chỗ này sao?

- Hủy diệt?

Tử Thần khẽ nheo mắt lại.

- Ngươi thân là tử thần hư không, sẽ minh bạch sau khi hư không xé rách đại lượng thần hồn bỏ trốn thiên giới sẽ dùng biện pháp gì.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng.

- Người nói hủy diệt là hủy diệt tại sao lão tử phải tin người/

Tử Thần lộ ra vẻ không phục.

- Nếu như người không phải là kiếm linh của ta thì ta cũng chẳng quản người.

Đường Tiêu thò tay chỉ lên bầu trời;

- Người nhìn đi ta không tin với tu vi của người không nhìn ra những văn tự cổ đại kia.

Tử Thần nhìn theo hướng chỉ của Đường Tiêu lúc này mới phát hiện ra một chuỗi văn tự cổ quái ở trên bầu trời sau khi đọc được hắc kinh hải gào thét một tiếng

- Mẹ nó thiên giới kia đúng là lũ khốn kiếp dám làm ra loại chuyện này.

- Thời gian không còn nhiều nữa, hiện tại người chỉ còn cách theo ta rời khỏi đây.

Đường Tiêu cũng không nói thêm gì, lấy linh khí ra trên miệng định niệm khẩu quyết.

- Khoan khoan hoãn, lão tử không tiến vào bên trong, người mau đem lạc ấn trả lại cho lão tử.

Tử Thần hướng về phía Đường Tiêu mà gào lên.

- Người không tiến vào cũng được vậy tự sinh tự diệt, đừng hiềm vọng sau khi bị hủy diệt người có thể quay về hắc ám hư không làm mưa làm gió.

Đường Tiêu cũng không miễn cưỡng, đem linh khí cất vào sau đó chuẩn bị ngự kiếm bỏ đi.

- Người mặc kệ những sự đệ sự muội kia sao?

Tử Thần kỳ quái mà đánh giá Đường Tiêu, sau đó dùng một phi kiếm có thần thức ném tới trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu nhìn phi kiếm này trong lòng chuyển động kịch liệt, Tử Thần hẳn là đem Triệu Thanh và Dương Dĩnh bắt cóc rồi, sau đó nhận ra ở trong phi kiếm của bọn họ có thần thức ẩn ký cho nên chỉ nhốt không làm tổn thương tính mạng.

Tuy tìm đập dập dập nhưng khuôn mặt của Đường Tiêu vẫn không biểu tình mà nhìn Tử Thần.

- Ta không quản bọn hắn làm chuyện gì, ta tới chỉ là mang người đi thôi.

- Mẹ nó, lão tử còn trông cậy dùng bọn họ để đổi tự do đã không có trao đổi thì lão tử nuốt chửng bọn họ là được.

Tử Thần lắc lắc đầu lộ ra vẻ rất bức bối.

- Lấy bọn họ để đổi lấy tự do? Người bắt được bao nhiêu đệ tử Tinh Vũ Tông?

Đường Tiêu làm bộ lơ đãng hỏi Tử Thần.

Tuy Tử Thần có vẻ ngu ngốc nhưng Đường Tiêu cảm thấy nó một chút ngu ngốc cũng không có, nó biết cách dùng những đệ tử của Tinh Vũ Tông để đổi tự do ỉnh cho nên khi đàm phán với nó thật cẩn thận tuyệt đối không được lộ ra mình quan tâm tới những người này.

- Dem những người này đổi lấy thần thức ẩn ký mà người để lại. Bọn họ nói người sẽ không mặc kệ bọn họ.

Tử Thần tung người một cái nhảy lên trên đỉnh núi gần đó, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Tiêu.

- Ha ha...

Đường Tiêu nở ra nụ cười:

- Ta đúng là đã nói như vậy chỉ vì bọn họ là đồng môn một hội, tuy nhiên người muốn dùng bọn họ đổi lấy để khôi phục tự do? Vậy cũng phải chờ đi với ta tới Huyền Vũ thành rồi nói sau.

Từ trong miệng của Tử Thần Đường Tiêu đã vững tin những người kia còn sống.

- Không được người trước hết giải trừ lạc ấn cho lão tử, lão tử sẽ đem mấy người kia trả lại cho người sau đso cùng người đi tới Huyền Vũ thành.

Ngữ khí của Tử Thần trở nên kiên quyết.

Đường Tiêu thầm kêu khổ hiển nhiên Tử Thần này vững tin mình sẽ cứu bọn họ cho nên dùng tự do của bọn họ ra điều kiện.

- Ta làm sao biết người có nói thật hay không, làm sao biết người có nuốt chứng bọn họ chưa?

Đường Tiêu ném chuột sợ vỡ bình không thể không đàm phán với Tử Thần.

- Bọn họ đương nhiên là còn sống, là do lão tử cứu ra, lúc hồn thi đại quân tấn công lão tử kịp thời đuổi tới, nghe thấy lạc ấn mà người để lại lão tử liền cứu bọn họ.

Tử Thần xoay chuyển con mắt vì tự do hẳn không tiếc giải thích cặn kẽ.

456. Chương 456: Chứng Minh Cho Ta.

Sát Vương

Chương 456: Chứng minh cho ta.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Chứng minh cho ta.

Đường Tiêu cũng không nói nhảm nữa mà trừng mắt nhìn Tử Thần.

Tử Thần trừng đồ mắt ra, hắc phát ra trên không trung âm tiết kỳ quái một lát sau, một cái kén người từ trong người của hắn bay ra, xuất hiện ở dưới chân của hắn.

- Trả lại cho người một người.

Tử Thần niệm vài chú ngữ sau đó tung một cước đá người đó về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu vươn tay tiếp nhận người nọ, xóa bỏ lực đạo trên người của hắn rồi mới đặt hắn xuống đất.

Người này tên là Quách Trí, vẫn đang ở trong trạng thái bất tỉnh sau khi được Đường Tiêu lay vài cái hắn đột nhiên mở mắt m à nhìn Đường Tiêu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng:

- Tôn sư huynh.

- Những người khác vẫn tốt chứ?

Đường Tiêu hỏi Quách Trí một hồi.

- Đệ tử trong tông... đại đa số bị giết hoặc là bị ăn hết...

Trên khuôn mặt của Quách Trí lộ ra vẻ sợ hãi, giống như nhớ lại điều gì đó rất kinh khủng.

- Ta hỏi những người ở trong sơn.

Đường Tiêu nhíu mày nhắc nhở Quách Trí.

- À... Dương sư đệ cùng với Liễu sư tỷ cũng đã chết ta cùng với Vương sư huynh Triệu sư muội Dương sư muội Liễu sư muội còn sống cả năm người đều bị hạ chú ngữ quái dị.

Quách Trí mau chóng trả lời Đường Tiêu.

Nghe Quách Trí kể lại bọn họ trên đường đi tới Huyền Vũ thành đã men theo biển báo hiệu mà tiến tới, nhưng gặp tao ngộ đại quân hồn thi gặp sự đồ sát khủng bố, Dương Phàm cùng với Liễu Phi chết ở thời điểm đó, về sau một con quái vật cực lớn xuất hiện, đem bọn họ bắt lại, còn hỏi về chuyện của Tôn Văn.

Tâm tình của Đường Tiêu cuối cùng buông lỏng, trời xanh có mát, đánh bậy đánh bạ một hồi, Tử Thần này đã cứu được Triệu Thanh và Dương Dĩnh rồi.

- Bọn họ hiện tại ở nơi nào?

Đường Tiêu thấy Tử Thần cũng không tới gần liền hỏi Quách Trí một câu.

- Không biết... đệ nhớ sau ựt tình kia dường như chúng ta bị nhốt vào trong tàng kinh các, có rất nhiều hồn thi...

Quách Trí nghi hoặc mà nói với Đường Tiêu, hiển nhiên sau khi bị hạ chú ngữ mọi chuyện hẳn cũng không rõ ràng.

Đang lúc Đường Tiêu và Quách Trí nói chuyện với nhau, hai cái hồn thi một trước một sau lặng không mà tiến tới bên cạnh bọn họ, sau khi khoảng cách chỉ còn mười trượng với Đường Tiêu thì một hồn thi giống như mũi tên đánh tới, rất hiển nhiên đây là cái bẫy mà tử thần thiết lập, mượn việc Đường Tiêu và Quách Trí đang nói chuyện với nhau mà tới đây đánh lén hẳn.

Tuy nhiên Đường Tiêu chết rồi lạc ấn mà Tử Thần đặt bên trong hẳn dĩ nhiên cũng biến mất đáng tiếc Tử Thần vẫn đánh giá thấp năng lực cảm ứng của Đường Tiêu, sau khi hồn thi kia tới gần mười trượng Đường Tiêu đã chú ý.

Nếu trước khi thoát thai hoá cốt, hồn thi bốn chân này sẽ khiến cho Đường Tiêu đau đầu nhưng hiện tại sau khi có nửa đạo linh phù Đường Tiêu căn bản không coi hồn thi này vào mắt.

Hồn thi bốn vó giống như thiểm điện mà bắn về phía Đường Tiêu, đồng thời long lân phù chỉ trong tay của Đường Tiêu lập tức biến thành tro tàn, một hỏa cầu cường hãn nghênh đón hồn thi, hồn thi bốn vó né tránh không kịp hộ thể cương khí lập tức bị thiêu đốt gần như không còn, đại hỏa trên đầu cũng bị thiêu đốt, quay đầu mà chạy như điên.

Vi Liên từ trong ý niệm của Đường Tiêu đi ra bắn hai mũi tên băng vào trước mặt của hồn thi bốn vó, làm cho nó đông cứng ngay tại chỗ.

Đường Tiêu ngây ra một lúc nhưng cũng không dừng lại, lập tức sử dụng hồ lô dứa, đánh tới hồn thi kia đem nó trở thành từng đồng mảnh vụn.

Hiện tại với tu vi của mình Đường Tiêu có thể tùy thời sử dụng hồ lô dứa không cần đợi ba phút như trước kia.

- Cái tên ngu xuẩn này không thể dùng được.

Nhìn thấy hồn thi bốn vó đánh lén Đường Tiêu không thành công Tử Thần rất tức giận.

- Người cứ như vậy mà muốn ta trả tự do cho người sao?

Đường Tiêu nheo mắt nhìn Tử Thần cách đó không xa.

- Hắc hắc chỉ cần người thu hồi thần trí của người lão tử lập tức đem sự đệ và sự muội của người thả ra.

Tử Thần lui về phía sau một bước chột dạ mà nhìn Đường Tiêu.

- Ta còn tin người được sao? Nếu như ta thực sự thu hồi thần thức không biết sau này người còn làm cái gì nữa.

Đường Tiêu lắc đầu lại nhìn lên bầu trời đêm:

- Như vậy đi người đem mấy người bọn họ lên đây chúng ta cùng nhau đi tới Huyền Vũ thành trước, sau khi về sẽ từ từ trao đổi điều kiện bằng không cứ phải hao tổn ở nơi này, đợi khi bí cảnh hủy diệt ai trong chúng ta cũng không thể rời khỏi.

Tử Thần nghiêng đầu suy nghĩ cả buổi cuối cùng vẫn đành phải gật đầu:

- Được rồi tuy nhiên nếu như người dám đùa nghịch lão tử lão tử sẽ ăn tươi nuốt sống chúng sự đệ sự muội của người.

- Người trong thiên giới dùng lưới sáng bao quanh Huyền Vũ thành nếu người không muốn cùng ta bị hủy diệt ở trong bí cảnh này thì hợp tác với ta, chúng ta xâm nhập vào bên trong Huyền Vũ thành, mượn Truyền Tống trận rời khỏi bằng không cả hai cũng chỉ có chết.

- Hợp tác?

Tử Thần bắt đầu lay động tựa hồ đang suy nghĩ hợp tác với người trước mặt có bị lỗ hay không.

- Dem bọn họ mang lên rồi đi.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, hắc đã thu Quách Trí vào trong ý niệm sau đó ngự kiếm bay lên trên không trung.

Triệu Thanh và Dương Dĩnh bọn họ ở trong tay Tử Thần khiến cho Đường Tiêu đứng là sợ ném chuột bị vỡ bình, nhất định phải trở về Huyền Vũ thành đã bằng không tất cả chỉ là uống công.

Tử Thần ở trong Tinh Vũ Sơn gào rú một hồi cả tòa Tinh Vũ Sơn lập tức chấn động vô số hồn thi tụ tập tới nơi này, mang theo mấy người bất tỉnh, Đường Tiêu dùng thần thức cảm ứng thì biết quả nhiên là đám người Triệu Thanh Dương Dĩnh.

Không biết tử thần làm pháp thuật gì mà khiến cho bọn họ rơi vào trong tình trạng mê ngủ, tuy nhiên Đường Tiêu có thể cảm nhận được tính mạng của bọn họ vẫn chưa bị tổn thương, khối đá đè nặng lòng cuối cùng cũng được dời đi.

- Thời gian bí cảnh hủy diệt còn không tới một ngày nữa, người mang theo nhiều người như vậy là muốn đầu thai nơi nào?

Đường Tiêu bất mãn trừng mắt nhìn Tử Thần.

- Người tốt nhất cách xa lão tử một chút đừng tới trong vòng trăm trượng.

Tử Thần cảnh giác nhìn Đường Tiêu chăm chăm nó đã có kinh nghiệm thân cận với Đường Tiêu quá đáng sẽ bị Đường Tiêu khống chế.

Đường Tiêu cũng không nói gì bắn ra xa một trăm trượng mới dừng lại.

Tử Thần đi tới trước mấy hồn thi công Triệu Thanh Dương Dĩnh trên lưng đem bọn họ đặt lên lưng của mình.

Đường Tiêu lẳng lặng nhìn tất cả, trong nháy mắt một lá bùa của Đường Tiêu bị đốt thành tro, người tiến tới gần tử thần, thần thức liền áp chế, sau đó ý niệm vận chuyển trong chốc lát đã thuốt đám người Triệu Thanh vào trong không gian ý niệm của mình sau đó ngự kiếm bắn đi về phía Huyền Vũ thành.

457. Chương 457: Tiến Tới Huyền Vũ Thành.

Sát Vương

Chương 457: Tiến tới Huyền Vũ thành.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Con mẹ nó, dám đùa lão tử không dám sống nữa sao?

Tử Thần tức giận điên cuồng gào thét, hắc thả người nhanh chóng đuổi về phía Đường Tiêu bỏ chạy.

- Muốn chiến sao?

Đường Tiêu ở ngoài mấy trăm trượng đột nhiên dừng bước, trừng mắt nhìn Tử Thần đuổi theo, uy áp trên người xuất hiện, đỏ cả bầu trời.

- Người dám đùa nghịch lão tử.

Tử Thần đã tức giận cực độ nhưng không dám tiến tới gần Đường Tiêu.

- Muốn đầu cùng ta, người còn chưa phải là đối thủ đâu, tốt nhất hãy ngoan ngoãn làm kiếm linh của ta ta sẽ mang người sống sót rời khỏi đây.

Đường Tiêu lấy ra một linh khí chuẩn bị cưỡng ép Tử Thần.

- A A.

Tử Thần hét to một tiếng quay người chạy trốn về phía xa xa.

- Người không đi về Huyền Vũ thành muốn chết ở chỗ này sao?

Đường Tiêu nhìn theo bóng lưng của Tử Thần mà hét lớn.

- Không có tự do thì không bằng chết. Lão tử cho dù chết cũng không làm kiếm linh của người.

Thanh âm của Tử Thần vang lên hiển nhiên đã chạy trốn ra bên ngoài mấy trăm trượng.

Đường Tiêu lắc đầu hắc cũng không nói thêm gì quay người đi về phía Huyền Vũ Thành.

Càng tới gần màn sáng của Huyền Vũ thành tâm tình của Đường Tiêu càng trở nên bất định.

Trước kia hắn dùng thân phận Tôn Văn tiến vào trong Huyền Vũ thành nhưng hai gã kiếm thánh đã dễ dàng phát hiện ra sự dị thường của Tôn Văn.

Mặt khác lần này tới đây là những người đã có tu vi ngoài Thiên Nguyên, thần thức hơn người nhất định có thể phân biệt ra khí tức của hồn đoàn trong hắc ám hư không.

Nhất là hiện tại Huyền Vũ thành đã tăng cường thủ đoạn đề phòng hồn thi đến cực hạn, tuyệt đối không dễ để cho Đường Tiêu đi qua.

Sau khi dừng chân trên mặt đất trước Huyền Vũ thành Đường Tiêu càng trở nên do dự cảm thấy nếu mình cứ như vậy mà đi qua thì không khác gì chịu chết mà Áo Bì lão ma vẫn chưa tỉnh,.

Đã đến trước Huyền Vũ thành rồi có nên tiến vào không?

Tiến vào cũng chết không tiến cũng chết.

Bốn người Triệu Thanh Dương Đình vẫn đang say ngủ không tỉnh Đường Tiêu dò xét khắp nơi thì thấy hồn thi gieo lên trên người của nàng một số thần thức chế trụ thần hồn của bọn họ, Đường Tiêu có biện pháp từ từ khu trục nó nhưng hiện tại không đủ thời gian.

Sau khi lấy ra thất sắc hạch đào Đường Tiêu được một tên lính đưa tiên vào Huyền Vũ cốc, một đường đi qua tới một quảng trường sau đó là một cửa khẩu cực lớn.

Cửa khẩu này đều là do đá mà xây thành cũng là một nơi phòng ngự rất quan trọng của Huyền Vũ Thành ở phía trên đó đứng gác một gã hắc diện tướng quân Đường Tiêu cảm thấy từ trên người của hắn tràn ngập uy áp, người này đương nhiên đã đạt tới tu vi Địa Nguyên đỉnh phong thậm chí không kém gì với Trần Quốc hầu Đường Uyên ở Áo Bì Đảo.

Không chỉ hắc diện tướng quân này đạt tới tu vi Địa Nguyên đỉnh phong mà những người đứng bên cạnh hắn đều có tu vi Địa Nguyên ngũ cấp trở lên.

Thân thể của hắc diện tướng quân ẩn hiện hình dáng hắc bạch song long, do kiếm khí Mạc Tà ở bên cạnh tán thành, Mạc Tà Hồng Viêm Thiên Trảm Giới Nhấn là tứ đại danh kiếm ở Huyền Vũ đại lục, điều này cho thấy thực lực của hắc diện tướng quân này không ở dưới Lý Mộ Bạch hay Dư An.

Ở gần quảng trường có rất nhiều cấm chế cấm phi hành, võ giả dưới Thiên Nguyên không thể phi hành ở nơi này.

Ngoại trừ chuyện này còn có hàng nghìn chiếc nổ xa, ở cửa khẩu này còn có ba bốn đội binh sĩ, bọn họ sắp xếp xong liền để Đường Tiêu quỳ trước ở đó.

Không có biện pháp Đường Tiêu đành phải quỳ trước quảng trường vì cứu Vi Liên triệu Thanh Dương Đình vì mạng sống của mình vì trở về Áo Bì Đảo có một số việc không thể không nhận.

Đường Tiêu biết rõ hiện tại mình đang gặp nguy hiểm nếu như hắn dám có động tác gì thái quá, mấy nghìn cung nỏ kia sẽ bắn về phía hắn hơn nữa hắc diện tướng quân và đám thủ hạ cũng ra tay.

- Người tới mau báo thân phận.

Một canh giờ sau khi Đường Tiêu đang bất an cực độ nghĩ đến chuyện có nên thuận di khỏi nơi này hay không thì một thanh âm kỳ quái vang lên, Đường Tiêu ngẩng đầu lên thì thấy một lão thái giám từ phía xa xa tiến tới theo sau lưng hắn còn có hai thái giám khác.

- Đệ tử nội môn Tôn Văn của Tinh Vũ Môn bái kiến công công.

Đường Tiêu lớn tiếng báo tính sanh, hắn theo trí nhớ trong đầu của Tôn Văn mà hành đại lễ với lão thái giám.

- Tinh Vũ Tông các người có nghe nói qua;

- Lão thái giám hỏi trái hỏi phải một phen, lão thái giám này họ Tiền là người bên cạnh Huyền Vũ đại đế, chuyên môn phụ trách việc thu thập hạch đào thất sắc.

- Bể công công hình như ở phía đông nam cách đây hơn nghìn dặm có một tòa tinh vũ sông, tinh vũ tông là một tông phái phía nam.

Tiểu thái giám bẩm báo với Tiền công công.

Đường Tiêu tuy ở cách xa tuy nhiên thanh âm của bọn họ một tiếng cũng không ra ngoài lọt vào lỗ tai của hắn.

- Bọn họ còn có một số kiếm thánh được ân huệ của thánh thượng tiến vào huyền vũ thành này không? Người đem bọn họ tìm tới hỏi một chút.

Tiền công công nói với tiểu thái giám ở bên cạnh một câu.

- Loại tiểu tông phái phía nam này làm sao có thể có kiếm thánh xuất hiện? Công công quá đề cao bọn họ rồi.

Tiểu thái giám rõ ràng có khuynh hướng xem thường địa vực.

- Ha ha nói cũng đúng.

Tiền công công gật nhẹ đầu hắn là người phương bắc dĩ nhiên càng xem thường người phương nam.

- Vị Tinh Vũ Tông Tôn...

Lão thái giám lại hướng về phía Đường Tiêu mà kêu lên một tiếng.

- Bể công công tại hạ là Tinh Vũ Tông Tôn Văn.

Đường Tiêu lại nhắc nhở lão thái giám kia một câu.

Lão thái giám háng giọng một cái:

- Tôn Văn đứng lên đi cùng bản công công đi vào.

Đường Tiêu ngây cả người hắn không tin nổi mình cứ đơn giản như vậy mà qua kiểm tra hay sao?

Tuy nhiên Đường Tiêu cũng không biểu hiện ra điều gì dị thường, hắn giả bộ như đây là lần đầu tiên tới kinh thành run như cây sậy, cúi đầu khom người đi bên cạnh lão thái giám kia.

- Người không phải hồn thi biến hóa chứ?

Lão công công âm hiểm mà nhìn Đường Tiêu.

- Công công nói đùa thân thể của tại hạ làm gì có âm khí, tại hạ làm sao có thể làm hồn thi nếu là hồn thi có lá gan bằng trời cũng không dám tiến vào Huyền Vũ thành.

Đường Tiêu thầm rùng mình nhưng trên mặt vẫn nở ra một nụ cười khổ cần thận mà đáp lại lão thái giám kia.

- Vậy người làm sao lấy được một hạt thất sắc hạch đào? Ta nghe nói long vực bí cảnh vô cùng nguy hiểm, hiện tại những người gần đây đi vào đó đều không trở về.

458. Chương 458: Màn Sang Cẩm Chế.

Sát Vương

Chương 458: Màn sang cẩm chế.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lão thái giám hỏi tiếp Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu trước đó đã chuẩn bị một lý do thoái thác, hẳn sau khi vào truyền tống vừa vặn gặp hai phe võ giả của ma võ đại lục sống mãi với nhau đối phương chết hơn mười người hẳn liều mạng tới gần người chết nhặt túi trữ vật của bọn họ sau đó cầm lấy thất sắc hạch đào mà trở về.

- Nói như vậy vận khí của người đúng là không tệ. Từ khi thánh thượng treo giải cho tới nay nhiều ngày như vậy không có người nào trở về từ long vực bí cảnh, lần này người có thể mang về thất sắc hạch đào như vậy là có thể luyện hóa thành thọ nguyên, thánh thượng nghe được rất vui vẻ có ý truyền chỉ cho lão thân tự mình ra nghênh tiếp người.

Tiền công công vừa nói vừa đánh giá Đường Tiêu cao thấp.

- Tạ thánh thượng long ân, tạ công công nâng đỡ đúng rồi tại hạ lần này từ Long Vực bí cảnh đi ra còn có rất nhiều bảo bối linh thạch của ma võ đại lục xin công công nhận lấy.

Đường Tiêu lấy ra một túi trữ vật sau đó đưa vào tay của Tiền công công.

- A, để ta xem xem.

Lão thái giám tiếp nhận túi trữ vật xem xét một hồi, thần sắc sau đó trở nên hòa hoãn rất nhiều.

Một đường nói chuyện xong Đường Tiêu liền qua được trạm gác không gặp phải bất kỳ ngăn cản gì, nhưng sau khi tiến vào trong một cánh cửa một đội binh sĩ liền đi theo.

Đường Tiêu vẫn cúi đầu một đường theo Tiền công công đi tới trên chiếc cầu của sông hộ thành, rốt cuộc cũng tới màn sáng phòng ngự cực lớn bao phủ.

Màn sáng phòng ngự toát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, nhìn có vẻ dày vài chục trượng, thần thức của Đường Tiêu thâm tiến vào nhưng được vài tấc là không thể tiến vào thêm chút nào nữa.

Lão thái giám trực tiếp tiến vào trong màn sáng, thấy Đường Tiêu không tiến tới y liền gọi hắn một tiếng.

- Công công còn chưa cho tại hạ lệnh bài thông hành.

Đường Tiêu làm bộ sợ hãi liếc nhìn màn sáng này sau đó nói một tiếng với Tiền công công.

- Thông hành lệnh bài chỉ có tác dụng ở cửa khẩu kia, bản công công tự mình mang người tới đây dĩ nhiên là không cần thông hành lệnh bài gì cả. Màn sáng này tuy có vẻ dọa người nhưng không có tác dụng ngăn cản người bình thường, chỉ có tác dụng với những hồn thi, một khi hồn thi đi qua sẽ bị thiên lôi đánh chết, cho nên người không cần phải lo lắng.

Lão thái giám bước lại nhìn về phía Đường Tiêu mà giải thích.

Lòng Đường Tiêu trầm xuống mọi chuyện xem ra không hề thuận lợi, không biết đạo thiên lôi này có bao nhiêu lợi hại nhưng kiểu phòng ngự cấm chế như vậy thì tuyệt đối không thể bình thường.

- Người sợ hãi như vậy hẳn là hồn thi?

Lão thái giám thấy Đường Tiêu do dự không tới thì nhin không được hỏi hẳn một tiếng.

Mấy binh sĩ canh giữ bên ngoài nhìn chăm chăm vào Đường Tiêu, ánh mắt lạnh lùng như kiếm.

Đường Tiêu suy nghĩ định giết mấy người này sau đó ném mấy người Triệu Thanh vào bên trong nhưng các nàng vẫn chưa tỉnh cho dù ném vào vẫn bị người ta đẩy ra.

Nhìn vô số cường nỏ cách đó không xa Đường Tiêu liền bỏ suy nghĩ này đi.

- Công công nói đùa.

Đường Tiêu trả lời lão thái giám kia một câu sau đó giẫm chân tiến vào bên trong màn sáng cấm chế.

Đi vào cũng chết không đi vào cũng chết, chi bằng đi vào còn có một đường sinh cơ.

Có lẽ ông trời sẽ không công kích người đã thoát thai hoá cốt.

.....

- Có bốn tọa tọa trấn còn có hồn thi dám xông vào đây muốn chết hay sao?

Đúng lúc này thiên giới giám sát Bành Thao đột nhiên mở mắt ra hóa thành một đạo bạch quang hướng về phía chỗ thiên lôi bổ kính mà bắn tới.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt khiến người ta phải kinh ngạc, nhất là Tiên công công y phát hiện ra thiếu niên kia bị luồng sáng đánh trúng mà vẫn tiến vào bên trong, xem ra hồn thi này lợi hại cỡ nào may mà lúc này hẳn không ra tay với mình nếu không hậu quả không biết thế nào nữa.

Hai gã thái giám ở bên trong kể lại Bành Thao lập tức hiểu được mọi chuyện phát sinh, hồn thi kia rõ ràng có thể chịu một đòn của thiên lôi cũng khiến cho Bành Thao phải kinh ngạc một phen.

Phải biết rằng với tu vi Thiên Nguyên cấp của hẳn hiện tại người chịu được một đòn thiên lôi ở trong Huyền Vũ đại lục không có mấy ai.

- Hẳn trốn vào trong sông hộ thành sao?

Bành Thao mở rộng thần thức tìm kiếm một phen ngay lập tức hẳn phát hiện ra dưới nước có chỗ khác thường.

Bành Thao chuẩn bị ra tay thì đột nhiên dừng lại ngưng một lát một màn quang ảnh xuất hiện, sau đó một mội lỗ đã hiện ra bên cạnh hẳn.

- Đi, đem người kia bắt cho bốn tọa.

Đường Tiêu xác định là chống được một đòn của thiên lôi tuy nhiên tổn thất của hẳn cũng thảm trọng.

Trong một khắc trước khi bước vào màn sáng cấm chế Đường Tiêu đã do dự, hẳn vẫn ôm một chút hi vọng may mắn sau khi mình thoát thai hoá cốt thì không tính là thân thể đoạt xá nữa khả năng cấm chế quang mang kia không phát hiện ra chỗ dị thường của hẳn.

Tuy nhiên tất cả không giống như Đường Tiêu hi vọng hoặc hẳn đã đánh giá thấp năng lực nhận biết hồn thi của thiên giới, đạo thiên lôi này khiến cho hẳn không có khả năng phản ứng chút nào trực tiếp bổ xuống.

Trong nháy mắt khi thiên lôi bổ xuống Đường Tiêu đã mất hết can đảm cho rằng mình khó mà thoát khỏi cái chết.

Nhưng không ngờ đúng lúc này long tinh ở trong hồ lô dứa đột nhiên bay ra ngạnh kháng tiếp nhận một đòn này. (

Long tinh bị đánh tan thành từng đoàn sương mù màu đỏ nhưng đã ngăn cản hơn phân nửa uy lực của thiên lôi bảo vệ thân thể Đường Tiêu không bị đánh cho thành khét lẹt.

Nhưng cũng không thể tiêu giảm hết thiên lôi đánh lên trên người của Đường Tiêu thân thể của hẳn nhiều chỗ bị bỏng, cháy khét lẹt.

Sau đó long tinh này hóa thành một đao sương mù cuốn lấy năng lượng thiên lôi vào bên trong hồ lô dứa, Đường Tiêu cũng trong nháy mắt lui ra khỏi màn sáng này, nhanh chóng trốn vào bên trong sông hồ thành.

Tuy Đường Tiêu biết rằng đây cũng không phải là chỗ ẩn thân tốt, nhưng sau khi bị trọng thương hẳn không còn cách nào khác rồi.

Bởi vì bất kể là tiến vào trong Huyền Vũ thành hay là lui về sau đối mặt với hắc diện tướng quân Đường Tiêu đều phải thúc thủ chịu trời.

Tất cả đều đã xong sao?

Đường Tiêu nín thở ở dưới sông hồ thành cảm nhận đau nhức ở trong cơ thể mình mà chìm xuống đáy cốc.

Thương thế của hắn dùng tốc độ nhanh nhất khép lại nhưng tuyệt vọng lại tràn ngập, tất cả những cố gắng trước đây xem ra đã uổng phí rồi, về sau không vào được màn sáng kia chỉ có thể bị hủy diệt trong bí cảnh này.

Hơn nữa thiên lôi sẽ làm kinh động Huyền Vũ thành bọn họ sẽ tăng cường lực lượng phòng ngự, sẽ có một lượng lớn cường giả tới đây truy bắt Đường Tiêu.

Tuy nhiên đúng lúc này đi vào trong màn nước lại là một con rối.

459. Chương 459: Mộc Lỗi Ra Tay.

Sát Vương

Chương 459: Mộc lỗi ra tay.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Không biết vì lý do gì Đường Tiêu đối với con rối này có một sự quen thuộc không nói nên lời, nhưng hẳn cũng không biết sự quen thuộc này đến từ nơi nào.

- Quả nhiên là hắn.

Sắc mặt của Bành Thao khẽ biến đổi hẳn đối với mộc lỗi ó quyền khổng chế hơn nữa còn có thể tùy thời tìm thấy biến hóa nhỏ ở trong người của mộc lỗi.

Mộc lỗi kia tới gần đáy nước chỗ Đường Tiêu ẩn thân, Bành Thao rõ ràng cảm thấy được thần hồn của mộc lỗi bắt đầu rung động.

- Là ai vậy?

Tiền công công nơm nớp hỏi Bành Thao một tiếng.

- Chính là hắn tên đầu sỏ tai họa khiến cho hắc ám hư không bị xé rách ra.

Bành thao cười cười nhìn Tiền công công nói một câu sau buông lỏng sự khống chế với mộc lỗi hẳn muốn nhìn một chút vị Bạc Hà cô nương lúc này sẽ nói gì với người mà nàng liều chết cứu ra.

Nếu như nàng dám có cử động bất thường Bành Thao sẽ lập tức thu hồi quyền khống chế mộc lỗi, sau đó mượn tay nàng giết người mà nàng thiên tâm vạn khổ cứu ra.

Nhưng điều khiến cho Bành Thao bất ngờ chính là mộc lỗi kia cái gì cũng không nói trực tiếp dùng một chiêu vô cùng lăng lệ ác liệt đánh cho thiếu niên bị trọng thương kia tránh trái tránh phải một mớ ỉm phỏ.

- Đây là trò gì?

Bành Thao nhíu mày hẳn mượn con mắt của mộc lỗi nhìn khuôn mặt của thiếu niên kia, hiển nhiên hẳn phát hiện ra thiếu niên kia cũng không phát hiện ra thân phận chân thật của mộc lỗi.

Đúng lúc mộc lõi nhìn ra một lỗ hổng muốn tới gần thiếu niên thì ở bên cạnh thiếu niên đột nhiên xuất hiện thê một bóng người tựa hồ là thiếu nữ, phóng ra một huyền băng tiến về phía mộc lõi, ôm lấy thiếu niên từ trong đáy sông hộ thành lao ra.

- Vi Liên?

Đường Tiêu nhìn thiếu nữ trước mặt cùng lá bùa và mũi tên trong tay nàng thì nhận ra Vi Liên.

- Còn có thể là ai khác?

Vi Liên ở bên cạnh cảnh giác nhìn mộc lõi, một mặt lại trả lời Đường Tiêu.

- Muội thoát thai hoán cốt rồi sao?

Đường Tiêu kinh nghi bất định mà nhìn thiếu nữ, cố gắng tìm xem nàng có bóng dáng của Vi Liên năm xưa không

- Đúng, tu vi của muội khôi phục là thông qua vẽ phù, long lân huyết của huynh đã giúp ta rất lớn.

Vi Liên hơi dắc ý nhìn Đường Tiêu mà giải thích, sau khi từ long vực bí cảnh đi ra nàng một mực không ngừng nghỉ mà vẽ bùa, tiêu hao lượng lớn linh thạch tất cả đều là tài liệu tốt nhất.

- Đây vốn là muội sao, thay đổi rồi trông thật xinh đẹp.

Đường Tiêu thò tay ôm Vi Liên vào trong ngực còn hôn lên trên mặt nàng một cái, tựa hồ như không để ý tới nguy hiểm trước mặt.

- Muội sinh đẹp sao?

Trên khuôn mặt của Vi Liên mơ hồ hiện ra vẻ vui sướng.

- Ta muốn hỏi muội chuyện này.

- Chuyện gì vậy?

Vi Liên nhìn ánh mắt của Đường Tiêu cảm thấy chuyện hấn sấp hỏi không thể là chuyện tốt.

- Nữ võ giả bị phá thân thoát thai hoán cốt xong có thể trở lại như cũ được không/

Đường Tiêu quả nhiên không hề có hảo tâm.

- Thử qua chẳng phải sẽ biết sao?

Vi Liên cười dâm nhìn Đường Tiêu một câu.

Mộc lõi dừng tay không công kích mà nhìn Đường Tiêu và Vi Liên cả người giống như mất đi hồn phách vậy.

- Cho tới bây giờ chỉ có người khóc còn lại bọn chúng đều cười. Đây là người mà người liều mình cứu ra sao?

Thanh âm của Bàn Thao vang lên ở trong mộc lõi tràn ngập vẻ trào phúng.

Mộc lõi cũng không đáp lời chỉ lẳng lặng nhìn về phía mặt nước giống như không nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vậy.

- Bốn tọa rất kỳ quái người vừa rồi đã nói gì với thiếu niên kia.

Thanh âm của Bàn Thao lại vang lên Vi Liên đột nhiên xuất hiện khiến cho tình cảnh trước mắt trở nên phức tạp rồi.

Vốn có thể là tình nhân sinh tử gặp gỡ ai ngờ lại là tam giác luyến.

Mộc lõi không lên tiếng đúng lúc Bàn Thao muốn nói gì hắc kiếm tướng quân ở bên ngoài làm ra một động thái lớn.

Hơn mấy chục vạn địa quân hỗn thì dưới sự suất lĩnh của một bạo long bảy đầu, chém giết mà xông tới, Hắc Kiếm tướng quân không thể trấn áp được bọn họ.

Bạo long bảy đầu xua hồn thi tới hướng về phía quan khẩu mãnh liệt tấn công những hồn thi này căn bản không sợ chết, phía trước ngã xuống đằng sau liền giẫm lên thi thể kẻ trước mà tiến tới.

Đường Tiêu hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực của Tử Thần sau khi nó biết được bí cảnh sẽ bị hủy diệt liền dùng năng lực của mình tụ hợp mấy chục vạn hồn thi muốn cường công huyền vũ thành.

Chỗ quan khẩu của hắc kiếm tướng quân đối mặt với đại quân tấn công như vậy hoàn toàn không thể chống nổi một đòn không bao lâu sau hồn thi đã dẫm lên hàng đồng xác chết xông qua quan khẩu, hắc kiếm tướng quân cùng đám thuộc hạ ngự kiếm bay lên, hướng về phía Huyền Vũ thành mà chạy thực mạng.

Đúng lúc hắc kiếm tướng quân và đám thuộc hạ ngự kiếm rời đi thì một con bạo long đột nhiên từ bên quan khẩu chạy vọt tới, với tốc độ cực nhanh đem hắc kiếm tướng quân nuốt chửng.

Đáng thương hắc kiếm tướng quân còn chưa có thể tung ra thực lực Địa Nguyên đỉnh phong, cứ như vậy bị bạo long bảy đầu ăn tươi nuốt sống, ngay cả thần hồn cũng bị cắn nuốt, bạo long bảy đầu sau khi rơi xuống đất, hướng về phía Huyền Vũ thành mà gào rú, khiến cho toàn bộ Huyền Vũ thành trở nên run rẩy.

Bạo long bảy đầu này đương nhiên là tử thần anh tuấn tiêu sái.

Thân là hồn thi mạnh nhất ở Huyền Vũ đại lục, hơn nữa còn là hồn thi có trí tuệ, Tử Thần đương nhiên không chịu để mình bị hủy diệt cùng với bí cảnh này, cho nên sau khi tin rằng Đường Tiêu nói thật hẳn lập tức mượn không gian chi lực, lôi kéo đại quân mấy chục vạn hồn thi một đường chạy vội tấn công Huyền Vũ thành.

Không biết có phải Tứ Đại Danh Kiếm ở Huyền Vũ đại lục và tử thần có duyên hay không mà Lý Mộ Bạch Dư An Hắc Kiếm tướng quân đã có ba chủ nhân chết ở trong tay của tử thần.

.....

Đường Tiêu cùng với Vi Liên sau khi nghe được động tĩnh thì thì song song ở dưới sông hộ thành bắn ra, đứng vững ở bên cạnh Tử Thần.

- Tiểu tử, truyền tống trận ở bên trong?

Tử Thần nhìn màn sáng phòng ngự cường đại kia thì bắt đầu do dự không tiến tới.

Một lối theo hai người Đường Tiêu nhảy ra từ dưới sông hộ thành, đơn thương độc mã đứng ở trên cầu tựa hồ muốn ngăn cản tất cả người qua đó.

Hiên tại một lối dĩ nhiên hoàn toàn bị Bành Thao khống chế.

- Người có thể thử màn sáng kia một chút, không chừng có thể xông vào.

Đường Tiêu cất tiếng nói.

- Vậy sao?

Tử Thần cũng không mắc lừa hẳn khê hét lên vài tiếng mấy trăm hồn thi dẫm mặt nước xông qua sông hộ thành tiến tới màn sáng.

Thiên lôi trận phạm là hồn thi xâm nhập vào trong đều bị đánh thành một đồng khét lẹt trong nháy mắt.

- Hừ hừ, Thiên Lôi phích lịch trận làm như lão tử không biết?

Tử Thần khinh thường nhìn cấm chế màn sáng này. xem tại

460. Chương 460: Bụng Của Một Lối.

Sát Vương

Chương 460: Bụng của một lối.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Người nhận biết trận pháp này, biết rõ có thể phá vỡ nó sao?

Đường Tiêu trong lòng liền hơi vui vẻ.

- Lão tử chỉ biết cái trận này thôi làm sao có thể phá được?

Tử Thần lắc lắc đầu.

- Vậy không phải là nói nhảm hay sao?

Đường Tiêu phì cười mà mắng tử thần một câu.

Đúng lúc Đường Tiêu và Tử Thần nói chuyện với nhau cánh tay mộc lõi đột nhiên nhấc lên, hướng về phía Đường Tiêu bắn ra một cột sáng rất nhỏ, may mà Vi Liên sớm có phòng bị, lập tức thuấn di tới sau lưng của Đường Tiêu và Tử Thần, sau khi thoát thai hoá cốt có bùa trong tay nàng trở nên lợi hại hơn rất nhiều.

Cột sáng này sau khi đánh thủng hộ thể cương khí của Tử Thần thì tiếp tục tế ra một đạo nữa, cơ hồ muốn xuyên qua cả thân thể.

Tử Thần sau khi bị một đòn này xong thì liền trở nên giận dữ, lập tức gào rú, hướng về phía mộc lõi mà đánh tới.

- Hồn thi này thật sự là đáng giận.

Bành Thao trốn ở sau lưng màn sáng liền nhú mào, Tử Thần biểu thị ra lực lượng cường đại khiến cho hắn khẽ dao động.

Bành Thao một lần nữa niệm khẩu quyết ở trong miệng, ở trên người mộc lõi lập tức lộ ra hơn mười hào quang chói mắt, từ trong ngón tay nàng bắn thẳng về phía tử thần.

Đường Tiêu cùng với Vi Liên nhìn thấy mộc lõi ra tay thì sắc mặt đại biến, bọn họ đã nhìn ra biểu hiện của mộc lõi hiển nhiên đã vượt qua phạm trù của võ giả.

Đường Tiêu hướng về phía màn sáng cấm chế mà nhìn sang, nhưng đập vào mắt của hắn vẫn là một tòa thành không cần bản cái gì cũng không nhìn thấy không cách nào tiến vào đó nửa phần.

Đường Tiêu suy đoán mộc lõi này nhất định là do một vị cường giả Thiên Nguyên cấp ở phía sau màn thao túng cho nên mới biểu hiện ra thực lực cường đại như vậy.

Tử Thần nhìn cột sáng trên mộc lõi kia khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi, từ trong miệng học ra một hạt châu đỏ như máu.

- Hồn châu.

Vi Liên lập tức nhìn ra Tử thần muốn liều mạng ngay cả hồn châu cũng lấy ra.

Bảy viên hồn châu đỏ như máu sau khi được phun ra từ miệng của Tử Thần thì phiêu du quanh người hắn giống như là một đạo trận pháp vậy.

Sau đó huyết quang lóe lên, bảy viên hồn châu trợ giúp lẫn nhau kết nối thành một màn sáng huyết sắc, đem thân thể của Tử Thần gắn vào trong đó.

Đường Tiêu đương nhiên biết rõ Tử Thần cường hãn đến mức nào, lúc trước vô luận là đối phó với Lý Mộ Bạch hay là bốn gã kiếm thánh hay là Dư An kể cả hắc kiếm tướng quân vừa rồi cơ hồ đều là thuấn sát, mà những người này đều là cường giả cấp cao nhất ở Huyền Vũ đại lục.

Từ phương diện này cho thấy thực lực của tử thần đã tương đương với Thiên Nguyên cấp, đối phó với mộc lõi phía trước không phải là vấn đề lớn, Tử Thần sở dĩ ở trước mặt Đường Tiêu không thể hiện thực lực của mình được là vì hắn chịu linh hồn ẩn ký của Đường Tiêu, về sau kiêng kỵ Đường Tiêu có thể nói là sợ Đường Tiêu.

Mộc lõi phát ra hơn mười đạo cột sáng đánh vào màn sáng huyết sắc của tử thần trong nhất thời không khí đột nhiên biến đổi, màn sáng huyết sắc bị dao động nhưng không có vẻ nào nhụt đi.

- Hừ hừ chỉ bằng vào mấy tiểu tử nhà ngươi mà có thể phá rách phòng ngự của lão tử sao?

Mộc lõi không lên tiếng, lập tức bay lên trên bầu trời, từ trên xuống bao quát Tử Thần, hiển nhiên Bành Thao đã phát hiện ra nhược điểm của màn sáng phòng ngự này.

Tử Thần Hồn châu tuy kết thành màn sáng phòng ngự mạnh mẽ nhưng màn sáng này là hình trụ, ở trên đỉnh đầu của Tử Thần không được màn sáng bao phủ, mộc lõi sau khi bay lên trên không thì vươn lên phía trước theo cánh tay phát ra hai cái vòng tay phía trên có phù văn thượng cổ xem ra là pháp khí cường đại.

Vòng tay của mộc lõi rời ra, theo Tử Thần Hồn Châu kết thành một màn phòng ngự sáng từ phía trên hướng về phía Tử Thần bắn xuống, lập tức hóa thành hai mộc hoàn vô cùng lớn tựa hồ muốn đem Tử Thần vây khốn ở trong đó, Tử Thần đột nhiên ngẩng đầu lên hướng về phía mộc lõi mà rống một tiếng, trong mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc, tựa hồ đối với việc đối phương mau chóng phát hiện nhược điểm của mình như vậy vô cùng bất mãn.

- Đi .

Một đạo ngân quang kiếm ảnh đón lấy hai thanh cự kiếm và hai cái vòng tay bay đi, thay Tử Thần ngăn cản một đòn này, hai thanh tuyệt thế danh kiếm lập tức cùng với hai cái vòng tay gõ đầu với nhau hào quang trên không trung nhất thời nổi lên bốn phía.

Đây chính là do Đường Tiêu xuất thủ tế ra Hồng Viêm và Thiên Trảm.

Tử Thần cũng không quay đầu nhìn Đường Tiêu đại khái nó cảm thấy chuyện Đường Tiêu cứu nó rất khó tin.

- Đừng tưởng rằng lão tử không đối phó được nó người đừng có mà nhiều chuyện.

Tử Thần không nhận tình mà mắng Đường Tiêu một câu.

- Hừ.

Đường Tiêu không thêm để ý tới phản ứng của Tử Thần chăm chú nhìn cuộc tranh đấu trên không trung.

Hai thanh phi kiếm có vẻ rơi vào tình cảnh hạ phong, hai cái vòng tay mạnh mẽ vô cùng Vi Liên liền giơ tay lên, vài đạo lam sắc ánh sáng bắn về phía trên người của mộc lõi đem năng đông lạnh thành một khối băng vừa vụn rơi xuống trước hai người Đường Tiêu.

Huyền băng mũi tên này là do long lân phù chỉ tạo thành hơn nữa Vi Liên đã thoát thai hoá cốt lực công kích dĩ nhiên không thể nào dò xét được, mộc lõi tuy là con rối đẳng cấp Thiên Nguyên cường giả nhưng dù sao cũng không thể so sánh với bản thân cường giả Thiên Nguyên thật sự bị hai người Đường Tiêu và Vi Liên liên thủ đánh rơi xuống cũng không kỳ quái.

Ở bên trong màn sáng Bành Thao trở nên sợ hãi trong nháy mắt hấn mất đi sự không chế với mộc lõi.

- Mau giết ta... chỗ bụng...

Mộc lõi ở trong huyền băng nhìn thẳng vào mắt Đường Tiêu, thanh âm lộ ra vẻ vô cùng bi thương.

Cơ quan phong ấn thần hồn của mộc lõi cũng không phải ở trong đầu không phải ở trong chỗ trái tim mà chính là chỗ bụng của nó, nếu như không đánh trúng bụng mộc lõi cũng không chịu bất kỳ tổn thương gì, bí mật này chỉ có Bành Thao và bản thân mộc lõi biết rõ.

Đường Tiêu hơi thất thần, thanh âm của mộc lõi giống như là sắt đá Đường Tiêu không thể nhận ra đối phương là ai tuy nhiên lại thấy một cảm giác quen thuộc vô cùng, Đường Tiêu lại một lần nữa tế hai thanh phi kiếm lên trên không, nhưng chậm chạp không dám xuống trên người nó.

Trong nháy mắt Bành Thao đã nắm lại quyền khống chế mộc lõi tuy nhiên hấn không nghe thấy thanh âm trao đổi vừa rồi của mộc lõi và Đường Tiêu, nên cũng không lập tức thu hồi quyền khống chế mà hững hờ nhìn tất cả.

- Mau ra tay đi.

Vi Liên thấy Đường Tiêu đứng yên thì lập tức hóa ra một băng trụ, hướng về bụng của mộc lõi mà công kích.

- Nhiều chuyện.

Bành Thao tức giận mắng một câu lập tức phóng ra một cái thuấn chắn ở trước bụng mộc lỗi.

461. Chương 461: Tử Thần Mặc Bẫy

Sát Vương

Chương 461: Tử thần mặc bẫy

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Vi Liên nhìn thấy mộc lỗi ngưng ra mộc thuấn, băng trùy trong tay của không bắn xuống, miệng nàng niệm khẩu quyết bắn ra vài miếng long lân phù chỉ, băng trùy trở nên vừa thô vừa to hơn nữa lại còn xoay tròn liên tục giống như là một cái mũi khoan vậy, lúc này đang mạnh mẽ xuyên qua mộc thuấn.

Từng thanh âm bạo liệt truyền tới, mộc thuấn ở trước mặt mộc lỗi đã bị băng trùy xoay tròn của Vi Liên làm cho vỡ vụn.

Đã không còn thứ có thể ngăn cản băng trùy, băng trùy dùng thể vạn quân đâm về phía bụng của mộc lỗi trong nháy mắt Đường Tiêu nghe thấy thanh âm than nhẹ của mộc lỗi bị thương và tuyệt vọng vô cùng, nhưng hắn lại không nhớ ra nổi thanh âm này của ai.

- Trò chơi mới bắt đầu làm sao có thể chấm dứt nhanh như vậy/

Một đạo bạch quang xé rách cấm chế của Huyền Vũ thành mà bay ra, mộc lỗi cũng biến mất trước mặt của Vi Liên và Đường Tiêu, băng trùy rơi xuống thẳng mặt đất cũng không giết chết mộc lỗi.

Đường Tiêu Vi Liên ngẩng đầu nhìn nam tử áo trắng trẻ tuổi đi tới trước mắt, từ trên người nam tử kia truyền ra uy áp khiến cho người ta như muốn đông cứng lại người tới chính là giám sát sứ mà thiên giới gửi đến Huyền Vũ đại lục, Bành Thao, hắn không ngờ rằng mộc lỗi do hắn luyện chế lại thua ở trong mấy hồn thi cả gan làm loạn này, cho nên nhện không được muốn đích thân xuất thủ.

Không biết vì sao sau khi hắn xé rách màn sáng, ở trong màn sáng mở ra một thông đạo mà ở bên ngoài cấm chế, Đường Tiêu Vi Liên cùng với đa phần hồn thi đều nhìn về phía lối kia.

- Giết hắn đi.

Tử Thần không ngừng đánh giá cái lối đi kia mà hướng về phía hai hồn thi bên cạnh ra lệnh.

Đương nhiên Tử Thần làm vậy chẳng qua là thăm dò, tuy nó cho rằng đối phương chưa hẳn có thực lực cao hơn mình nhưng hắn là một hồn thi có trí thông minh đương nhiên phải có biện pháp đề phòng.

Cho dù hai hồn thi này không tạo được uy hiếp gì với Bành Thao nhưng có thể làm phân tán sự chú ý của Bành Thao thì đã là chuyện rất tốt rồi, Tử Thần tin tưởng với tu vi của mình trong nháy mắt có thể tiến vào trong thông đạo của Huyền Vũ thành, chỉ cần tiến vào trong đó ai có thể ngăn hắn lại được?

Hai hồn thi cực lớn hiện ra vẻ sợ hãi tuy nhiên dưới sự uy áp của Tử Thần bọn chúng vẫn đánh bạo xung phong về phía Bành Thao. Trong miệng cả hai đều ngậm một viên hồn châu muốn dùng hồn châu làm Bành Thao nổ tung

Bành Thao nhắm con mắt lại hai tay nhấc lên, từ trong người bắn ra một đạo ánh sáng nhỏ, đạo ánh sáng này bắn về phía hai viên hồn châu bắt bọn chúng nổ trên không trung, ngay sau đó hai hồn thi cực lớn cũng bị hủy diệt.

Nhìn thấy hai hồn thi không chịu nổi một đòn của người áo trắng trước mặt, trong mắt của Tử Thần cũng lộ ra vẻ do dự, tựa hồ đang nghĩ xem có nên cứng đối cứng với người ở trước mặt hay không sau đó Tử Thần nhìn thoáng qua Đường Tiêu ở bên cạnh cảm thấy nếu như mình cùng với tên vô gia Thiên Nguyên kia đánh một trận khăng định tiểu tử này sẽ ngư ông đắc lợi, hơn nữa chuyện này cũng không chỉ phát sinh một lần rồi.

- Vào bên trong Hồng Viêm của ta nếu không dùng bản thân của ngươi không đòi phó được hắc, chúng ta hợp lực giết hắc nếu không không thể tiến vào Huyền Vũ thành.

Đường Tiêu hướng về phía Tử Thần truyền âm một câu.

Tử Thần nghe thấy Đường Tiêu nói xong thì bảy con mắt trên đầu đều chuyển động, thần hồn của nó trốn ở trong hồng viêm đúng là có thực lực tăng hơn rất nhiều hơn nữa tuyệt thế danh kiếm hồng viêm cũng có lực bảo hộ cường đại chỉ cần hồng viêm không bị hủy thần hồn của nó cũng không bị hủy diệt.

Tuy nhiên sau khi trở lại Hồng Viêm, Tử Thần hoài nghi rằng mình sẽ trở thành kiếm linh của Đường Tiêu, tiểu tử này vài ngày không gặp thực lực đã gia tăng nhiều vô cùng, sau khi thực lực của hắc tăng lên nữa cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện chạy thoát.

Bỗng nhiên đúng lúc này Tử Thần phát hiện ra mình đã bị ngôn ngữ của Đường Tiêu làm cho ảnh hưởng nhiều, hắc vô cùng phẫn nộ vì sao phải nghe Đường Tiêu, Tử Thần tức giận mắng Đường Tiêu thật to, Bành Thao đột nhiên dời thân thể, đứng ở trước mặt Đường Tiêu và Vi Liên chừng mười trượng.

- Nói cho bốn tọa, hai người các ngươi trước khi tiến vào trong hắc ám hư không là ai?

Bành Thao hướng về phía Vi Liên và Đường Tiêu chất vấn một câu.

Đường Tiêu không mở miệng trả lời Bành Thao hắc đang tính toán có nên tế ra một lực ý niệm, hôm nay tấn công một đòn trí mạng, nhưng đối phương là người trong thiên giới để bọn họ biết không chừng mất cả chì lẫn chài.

Long thể này tuy rất cường hãn nhưng phải cần Áo Bì lão ma giúp sức mà hiện tại Áo Bì lão ma vẫn đang mê ngủ.

Bảy cái đầu của Tử Thần chuyển động trên không trung toàn bộ lực chú ý đặt về phía màn sáng, hắc nhìn người trẻ tuổi kia đột nhiên chạy gấp về phía trước, hai phi kiếm bên cạnh nó hóa thành hai hình hắc bạch song long, được thân thể cực lớn của nó giấu nát dưới chân, hướng về phía con đường tiến vào trong huyền vũ thành bắn đi.

Tử Thần này rõ ràng đã học xong ngự kiếm thuật còn đem danh kiếm Mạc Tà của hắc diện tướng quân đâm dưới chân.

- Ngươi muốn tìm cái chết sao mau trở lại?

Đường Tiêu hướng về phía Tử Thần quát to một tiếng, nam tử áo trắng này là giám sát sứ của thiên giới, đẳng cấp Thiên Nguyên khẳng định không phải là một kẻ ngu ngốc ở sau lưng của hắc có một con đường, hơn nữa còn chủ động mở ra khẳng định là vậy.

Nếu như Tử Thần xông vào con đường kia chỉ sợ sẽ bị tru diệt ngay tại chỗ.

Nhưng tất cả đã chậm, Tử Thần hiển nhiên đã tiến vào con đường đó mà đúng lúc này trên mặt của Bành Thao hiện ra một nụ cười.

Đường Tiêu thở dài hắc thậm chí còn đưa con mắt nhìn về phía khác không đành lòng nhìn cảnh tượng phát sinh, Tử Thần nếu như chưa bị diệt song phương còn có lực đối chiến nhưng lần này xem ra toàn bộ thực lực đã nghiêng về đối phương.

Quả nhiên thân thể của Tử Thần lúc bắn vào trong thông đạo màn sáng đột nhiên khép lại, ầm một tiếng, thiên lôi đột nhiên xuất hiện ở bên trong cấm chế, đem thân thể của bạo long chém thành một đồng bùn.

Bành Thao quay đầu lại đắc ý nhìn về phía chỗ mà Tử Thần bị đánh, hắc vừa rồi cố ý lưu lại con đường kia, làm ra vẻ lơ đãng ở ả chính là dẫn dụ Tử Thần vào trong đó. Tử Thần chính là uy hiếp lớn nhất chỉ cần uy hiếp này được giải trừ hắc có thể tự tin hành hạ những hồn thi tu vi Địa Nguyên cấp này rồi.

Trong nháy mắt này, thần hồn của Tử Thần bị tổn thương ở trong danh kiếm Mạc Tà lập tức gấp rút quay trở về.

462. Chương 462: Ba Mươi Sáu Đạo Trận Pháp.

Sát Vương

Chương 462: Ba mươi sáu đạo trận pháp. xem tại

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Bành Thao nhú mảy trong tay của hắn lập tức phóng ra một đạo sáng bắn về phía Mạc Tà, cứ thế mà đem Mạc Tà ở trên không trung tấn công rơi xuống, nhưng đúng lúc này khoảng cách của Mạc Tà hướng về phía Đường Tiêu càng thêm gần.

Mạc Tà kiếm thể tựa hồ như mất đi linh tính hình ảnh của hắc bạch song long trở nên tàn nhược, hồn đoàn của Tử thần cũng bị thương tổn, gằm thét từ trong kiếm bắn ra, Đường Tiêu nhanh chóng lấy từ trên người ra một hạt châu màu đen kẹp ở trong tay dùng thần hồn của hắn cưỡng ép trấn áp hồn đoàn của Tử Thần, cũng dùng ý niệm cường đại thu hồn đoàn vào trong hạt châu màu đen kia.

Hạt châu vốn đen nhánh sau khi được hồn đoàn của Tử Thần tiến vào thì càng trở nên đen kịt, phẳng phất giống như hắc ám hư không, tràn ngập khí tức nguy hiểm, Đường Tiêu mau chóng thu nó trở về.

- Hai người các ngươi đi chết đi.

Bành Thao nhìn thấy Đường Tiêu rõ ràng cướp đi danh kiếm Mạc Tà dưới tay của hắn, trong tay một lần nữa bắn ra hai đạo quang mang hướng về phía Đường Tiêu và Vi Liên.

Đạo ánh sáng này có tốc độ công kích vô cùng nhanh, Đường Tiêu cùng với Vi Liên không có thời gian chạy thoát, tình thế vạn phần nguy cấp, Đường Tiêu liền chuyển động thân thể chắn trước người của Vi Liên.

Hai đạo ánh sáng tất cả đều dừng ở trên người của Đường Tiêu, bắn thủng hộ thể cương khí của hắn, xuyên qua vai phải và vai trái của hắn tạo thành lỗ thủng, về sau lại xuyên qua cả Vi Liên ở đằng sau của hắn, cắm hai người xuống mặt đất.

Đường Tiêu và Vi Liên hai người kêu thảm, cả hai sau khi bị đạo sáng này công kích liền cảm thấy thân thể đau nhức vô cùng thậm chí ngay cả thần hồn cũng bị tổn thương nghiêm trọng, hiển nhiên lực công kích của đạo sáng này âm độc vô cùng.

Cũng may vừa rồi Bành Thao không phải muốn dùng một đòn giết chết hai người Đường Tiêu và Vi Liên cho nên không nhắm vào bộ vị yếu hại của bọn chúng, bằng không nhắm vào mi tâm hoặc trái tim thì đã phiền toái lớn.

Tu vi Thiên Nguyên cấp cùng với tu vi Địa Nguyên cấp một cái là trời một cái là đất.

Đây là lần đầu tiên sau khi thoát thai hoá cốt Đường Tiêu cảm thấy cảm giác vô lực, thấy mình là cá thịt người ta là dao thớt.

Thần thức của Đường Tiêu một lần nữa tiến vào trong hồ lô dứa nhưng ở bên trong cũng không hề có khí tức của Áo Bì lão ma muốn làm ra bí cảnh chi môn như lúc trước cũng không thể.

Không phải người chết tức là ta mất mạng cho nên chỉ có thể liều mạng.

- Giết hắn đi, hoặc bắt hắn, dùng hắn làm vật thể chấp thì chúng ta có cơ hội để rời khỏi đây rồi.

Sắc mặt của Đường Tiêu trở nên âm tình bất định mà quan sát hướng đi của Bành Thao cũng trầm thấp nói với Vi Liên một tiếng.

- Cường giả đã ngoài Thiên Nguyên thực lực quá mức cường đại dùng tu vi của ta với huynh căn bản là không thể giết hắn.

Vi Liên đau khổ thở dài, nàng không có sức chịu đựng mạnh mẽ như Đường Tiêu, vừa rồi một đòn tấn công kia Đường Tiêu đã nhận một nửa tổn thương giúp nàng nhưng nàng cũng bị thương không nhẹ.

Tuy nhiên một đòn trí mạng này của Bành Thao không phải lúc nào cũng có thể xuất ra, hoặc hẳn không muốn nhanh chóng chấm dứt sự hành hạ Đường Tiêu và Vi Liên nhanh như vậy.

- Chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Đường Tiêu nhìn về phía Huyền Vũ thành mà nói:

- Nếu như ta có gì bất trắc muội có cơ hội tiến vào trong Huyền Vũ thành thì cũng đừng do dự.

- Huynh muốn làm gì?

Vi Liên bất an mà nhìn Đường Tiêu.

- Hôm nay không xông quan được màn sáng này thì tất cả mọi người đều chết ở chỗ này, ta phải chiến một trận thà làm ngọc nát cũng không làm ngói lành.

Đường Tiêu nắm chặt đấm lại.

- Chúng ta bất kể thế nào cũng không tiến vào trong màn sáng kia được.

Vi Liên tuyệt vọng nói với Đường Tiêu, nàng suy đoán mười phần Đường Tiêu muốn vận ý niệm chi lực rồi.

Tuy hiện tại long thể của hắn cường đại nhưng không có nghĩa là có thể tể ra ý niệm đánh bại cường giả Thiên Nguyên cấp.

- Động thủ đi, một đòn toàn lực, thừa dịp truyền tống trận chưa mở, cho dù có một phần trăm hi vọng cũng phải cố gắng.

Đường Tiêu hét dài một tiếng Hồng Viêm và Thiên Trảm đồng thời bay lên.

Danh kiếm Mạc Tà vừa mới thu vào linh quang ảm đạm, không tầm bố một thời gian ngắn thì không cách nào dùng đến được.

Vi Liên cũng không nói gì, lá bùa trong tay của nàng tung bay, năm long lân phù chỉ trong nháy mắt biến thành tro hóa thành năm đạo huyền băng chùy điên cuồng bắn về phía Bành Thao, năm huyền băng chùy này do Long Lân phù chỉ này tạo thành mỗi băng chùy đều có thể giết một gã cường giả Địa Nguyên tứ cấp, năm cái lá bùa này cho dù Địa Nguyên ngũ cấp cũng không thể chống lại được.

Bành Thao không né không tránh không làm ra động tác phòng ngự nào khinh miệt mà nhìn Vi Liên, năm đạo huyền băng chùy cứ như vậy hướng về phía hắn bắn tới.

Tuy nhiên khi chỉ còn vài thước thì chúng bỗng nhiên ngừng lại sau đó Bành Thao duỗi nhẹ ngón tay ra, đem năm huyền băng chùy này đánh nát thành từng miếng băng vụn, rơi lả tả bên người của hắn.

- Các ngươi còn năng lực gì mau sử ra hết đi.

Bành Thao lộ ra vẻ ngạo mạn, võ giả thiên giới cùng với võ giả bình thường đối chiến căn bản thực lực chênh lệch quá xa.

Hiện tại hai người trước mặt chỉ có tu vi Địa Nguyên tứ cấp mà dám chủ động công kích hắn, Bành Thao cũng không để ý, khoe khoang một phen.

- Muốn xem năng lực của ta sao?

Vi Liên một lần nữa xuất ra một lá long lân phù triệu, ở trên đó khắc đầy phù văn.

- Hai mươi bảy đạo trận pháp?

Đường Tiêu nhìn thấy Long Lân phù chỉ trong tay của Vi Liên thì hướng về phía nàng hỏi.

- Là linh thú phù ba mươi sáu trận pháp, đúng lúc ba mươi sáu trận pháp này thành công thì ta thoát thai hoán cốt.

Vi Liên cắn răng, ống tay áo bay múa, long lân phù chỉ hóa thành hào quang bảy màu, một con cự long dài hơn mười trượng nương theo màu sắc này bay lên trên không trung, hướng về phía Bành Thao mà gào rú một tiếng.

- Quả nhiên là hai yêu nghiệt, có thể xuất ra tà vật như vậy.

Bành Thao nhìn thấy cự long ở trong thất thải hào quang thì sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

- Ba mươi sáu đạo trận pháp đạt tới thực lực gì vậy?

Đường Tiêu hỏi Vi Liên một tiếng.

- Ít nhất cũng phải tới Địa Nguyên đỉnh phong. Mấy ngày trước ta muốn đột phá tới bốn mươi lăm đạo trận pháp nhưng xem ra không có cơ hội đó.

Khuôn mặt của Vi Liên tràn ngập vẻ nghiêm nghị, cự long cất tiếng, giương nanh múa vuốt bắn về phía Bành Thao.

- Chỉ là kỹ xảo điêu trùng mà thôi, không đáng nhắc tới.

Bành Thao nhanh chóng lộ ra vẻ khinh thường, sau đó bàn tay nhấc lên hóa thành đại hươu, từ trên không trung đánh xuống.

463. Chương 463: Sử Dụng Bạo Linh Châu.

Sát Vương

Chương 463: Sử dụng Bạo Linh Châu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Cự long hình rồng cùng với bàn tay chạm vào nhau, không gian tràn ngập màu thất thải, hơn nữa tiếng nổ mạnh liên tục đại địa bắt đầu rung chuyển.

Sắc mặt của Vi Liên trở nên trắng bệch mồ hôi đầm đìa, mà Bành Thao thì lộ vẻ lạnh nhạt giống như đang dạo chơi vậy.

Một bên Thiên Nguyên một bên Địa Nguyên tứ cấp tu vi thực lực của hai người cao thấp cũng không nói nhiều.

- Đi chết đi.

Đường Tiêu quát to một tiếng, Hồng Viêm Thiên Trảm bên người nhanh chóng bay ra bắn về phía Bành Thao.

- Chết, chỉ bằng tiểu kiếm của nhà ngươi? Ha ha ha....

Bành Thao phá lên cười nhìn Đường Tiêu mà cười to.

Hồng Viêm Thiên Trảm hai phi kiếm lập tức đâm tới bên người của Bành Thao nhưng mà cũng giống như huyền băng chùy của Vi Liên vậy, lúc tới gần Bành Thao vài thước thì rốt cuộc đứng yên không cách nào tiến tới cũng không cách nào thu hồi lại được.

- Hồng Viêm, Thiên Trảm là dị kiếm trời sinh ở huyền vũ đại lục nhưng đối với bốn tọa thì chỉ là phàm vật mà thôi nếu có thể cùng với Mạc Tà Giới Nhẫn kết thành Huyền Vũ trận thì may ra còn uy hiếp được ta.

Bành Thao tiếp tục đùa giỡn, một bên vươn tay ra, đem Hồng Viêm và Thiên Trảm bắt lấy, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

- Phàm vật sao/

Đường Tiêu nheo mắt lại đột nhiên đọc lên khẩu quyết.

- Đây là cái gì, các người...

Bành Thao biến sắc, muốn ném Hồng Viêm trong tay đi nhưng không còn kịp.

Lúc này hắn mới phát hiện ra ở chuỗi hồng viêm có một viên châu đen kịt nếu như không nhìn kỹ còn tưởng là vật trang trí.

Nhưng nó không phải là vật trang trí, viên châu đen này chính là bạo linh châu mà Đường Tiêu lấy được trong túi của hồng bào nam tử ở long vực bí cảnh.

Bạo linh châu chính là cấm vật ở thế giới loài người, một khi thu thập đủ âm hồn, sức nổ của nó đủ để nổ chết một võ giả Thiên Nguyên cấp, nếu như có võ giả Thiên Nguyên cấp dùng ý niệm khu động cho nó nổ thì uy lực còn tăng thêm mấy lần.

Mà hiện tại viên Bạo Linh châu sau khi thu nạp hồn đoàn cường đại của Tử thần, lại bị niệm lực của Đường Tiêu khu động, uy lực của nó ngay cả Đường Tiêu cũng không dự đoán được. đọc truyện mới nhất tại .

Theo khẩu quyết mà Đường Tiêu vừa niệm vô số hắc tuyến lập tức bắn ra tiến vào trong thân thể của Bành Thao, Bành Thao cuối cùng cũng nắm hồng viêm và thiên trảm đi sau đó kinh ngạc nhìn thân thể của mình.

Đúng lúc này thân thể của Bành Thao theo hắc tuyến mà bị nổ tung làm hai đoạn phung tung toé ra bên ngoài, sau đó thân thể lại tuôn ra mấy lần hắc tuyết nữa, liên tục là tiếng bạo nổ, mạn thiên phi vũ mà bay ra.

Vụ nổ hạt nhân như trong tưởng tượng của Đường Tiêu cũng không sinh ra, bạo linh châu này chỉ tập trung vào một nơi, tuy nhiên như vậy là rất tốt, vạn nhất nổ tung như hạt nhân thì Đường Tiêu và Vi Liên cũng thành tro rồi.

Nói lại với tu vi của cường giả Thiên Nguyên cấp hộ thể cương khí vô cùng cứng cõi nếu như không nổ ở tâm gần thì không thể hủy diệt được thân thể của họ.

Bành Thao bị thương vô cùng nghiêm trọng, thần hồn từ không trung mà bay ra, xoáy vào pháp bảo bốn nguyên là tà thần diễm châu quay đầu hướng vào trong cấm chế màn sáng mà bỏ trốn.

Thân hình của Bành Thao sụp đổ, cự long do Vi Liên tế luyện ra lập tức mất đi áp lực hướng về phía thần hồn trọng thương của Bành Thao nhanh chóng đổi tới.

Thần hồn của Bành Thao hoảng hốt, vứt bỏ pháp bảo bốn mạng không thèm để ý, từ trong miệng thổ ra một viên hồn châu làm nổ tung cự long sau đó trốn vào trong màn sáng.

- Đáng tiếc là để cho hắn chạy thoát bằng không bắt được hắn còn có cơ hội tiến vào trong Huyền Vũ thành.

Vi Liên thở dài nhảy lên nắm lấy tà thần diễm châu mà cự long mang về sau đó liếc nhìn Đường Tiêu tựa hồ kỳ quái Đường Tiêu vừa rồi tại sao không truy kích chém giết Bành Thao.

Thân thể Đường Tiêu cứng ngắt ánh mắt trở nên ngây ngốc hiển nhiên đã chịu đựng thống khổ cực hạn, xem ra với tu vi hiện tại của hắn nỗ lực dùng ý niệm khiến cho thân thể không cách nào chịu đựng nổi, tuy không bị bạo thể nhưng hậu quả vẫn vô cùng nghiêm trọng.

- Huỳnh không sao chứ?

Vi Liên tới đỡ Đường Tiêu.

Đường Tiêu phun một ngụm máu tươi ra từ trong miệng sau đó bất tỉnh nhân sự.

.....

Bành Thao tuyệt đối không ngờ mình rõ ràng đã bị hai nhân loại bình thường làm cho hủy diệt thân thể, thần hồn cũng phải hốt hoảng trốn đi, hơn nữa lúc bỏ chạy còn bị cự long cắn một cái khiến cho bốn mạng pháp bảo tà thần diễm châu phải bỏ, vạn phần nguy hiểm.

Thần hồn của Bành Thao bị tổn thương nghiêm trọng thần trí cũng bị tổn thương lớn sau khi trốn vào trong cấm chế, năng lực cảm ứng của nó suy giảm vô cùng, nếu như không đoạt xá kịp thời thì rất có thể sẽ hồn tiêu phách tán.

Trong lúc hốt hoảng Bành Thao cảm nhận được khí tức của người phía dưới hắn cũng không quan tâm nhào xuống tiến vào trong thân thể kia, sau đó dùng thần hồn chỉ lực Thiên Nguyên cấp nuốt chửng thần hồn đó.

Nhưng sau một lát, Bành Thao một lần nữa đứng lên lộ ra bộ dạng dáo dác.

- Tiểu ranh con chết tiệt, để cho lão tử tự bạo, may mà thần hồn của lão tử đủ cường đại kịp thời thi triển phân thân thuật, mới có thể tiến vào trong huyền vũ thành, ranh con đừng để cho gia gia gặp lại người.

Sau khi tiến về phía trước mấy bước, Bành Thao bị một thái giám ngăn lại.

- Tiền công công ngài đi chỗ nào vậy, đi thăm giám sát sứ đại nhân sao?

- Tiền công công, công công? Ai gọi đó?

Bành Thao sờ xuống háng của mình thì liền mắng:

- Đáng chết trời đánh, mình đã nhập vào một thân thể thái giám rồi.

- Tiền công công?

Tiểu thái giám nghi hoặc mà nhìn Bành Thao.

- Công công cái đầu người, lão tử đường đường là giám sát sứ.

Bành Thao quay đầu mắng to.

- Lão tử...

- Lão tử chính là giám sát sứ do thiên giới phái tới, thân thể bị hủy nên mượn thân thể của Tiền công công dùng một lát, hiểu chưa?

Bành Thao đổi giọng nói với thái giám.

- Vâng....

Tiểu thái giám run run nghi hoặc nhìn Bành Thao.

- Mẹ nó đã biết bí mật của lão tử không thể giữ người lại được.

Bành Thao đột nhiên vươn tay đem tiểu thái giám kia đánh tới lập tức văng gãy cổ của hắn.

- Ta còn sống?

Đường Tiêu tỉnh dậy.

- Huỳnh đã tỉnh sao?

Vi Liên thò tay sờ mặt của Đường Tiêu.

- Đây là đâu?

Đường Tiêu hỏi Vi Liên.

Huyền Nguyệt đài ở trong Huyền Vũ cấm cung, là nơi ngắm trăng của Huyền Vũ đại đế.

Vi Liên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm.

- Huyền Vũ thành, chúng ta vào được sao?

Đường Tiêu kinh hãi.

- Đúng thế phòng ngự màn sáng biến mất chúng ta đã vào được tuy nhiên... mọi người đã đi hết bí cảnh truyền tống trận cũng đã đóng cửa.

Trong giọng nói của Vi Liên mang theo một vẻ hồ hững.

464. Chương 464: Vĩnh Nhập Trầm Tịch.

Sát Vương

Chương 464: Vĩnh nhập trầm tịch.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Ta đã ngủ mê bao lâu?

Trong lòng của Đường Tiêu đột nhiên cả kinh.

- Hai ngày?

Vi Liên nhớ lại rồi nói.

- Hai ngày!

Đường Tiêu mở trừng hai mắt cuối cùng lúc này mới phát hiện ra ở trên bầu trời tràn ngập huyền lệ, khiến cho người ta có cảm giác không chân thực.

- Đây là ảo giác của ta sao?

Đường Tiêu hướng về phía Vi Liên hỏi một tiếng.

- Không đúng là vết nứt không gian càng ngày càng có nhiều vết nứt không gian bắn về phía này, ta đoán chừng tình vũ sơn cách đây mấy nghìn dặm đã không còn tồn tại nữa.

Vi Liên nhàn nhạt nói với Đường Tiêu, đôi mắt nhìn huyền quang phía xa xa.

- Xem ra chúng ta cố gắng vùng vẫy cũng không thoát khỏi Huyền vũ đại lục.

Đường Tiêu cười khổ một tiếng trong lòng có một bi ai không hiểu nổi.

Hồi tưởng lại cảm giác ở trong hắc ám hư không Đường Tiêu thấy không rét mà run.

- Ta nghĩ thấy hương vị Ly Tử Phong.

Vi Liên hít hà, hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện giống Đường Tiêu.

- Ly Tử Phong có hương vị sao?

Đường Tiêu cười cười sau đó sờ tới hai má của Vi Liên.

- Muội ở trong hắc ám hư không lâu như vậy có thể bảo tồn được trí nhớ kiếp trước sao? Muội kiếp trước tên là gì?

- Chuyện kiếp trước muội không muốn nói tốt nhất là không bao giờ nghĩ tới nữa.

Vi Liên thò tay ra khẽ vuốt ve mặt của Đường Tiêu.

Đường Tiêu nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn không nói ra miệng, hắn thử cảm ứng hồ lô dứa nhưng Áo Bì lão ma vẫn không có phản ứng, xem ra đã ngủ say giống như lần đầu.

Không chỉ có Áo Bì lão ma không có phản ứng mà ngay cả Đường Tiêu cũng có cảm giác vô lực, giống như công lực toàn thân đã hoàn toàn biến mất.

Trong lòng Đường Tiêu triệt để tuyệt vọng, hắn đã thoát thai hoá cốt nhưng huyền vũ đại lục cũng bị hủy diệt, ngay cả phân ra một đám thần hồn trở về Áo Bì Đảo cũng không thể.

Đường Tiêu cố gắng đứng lên cự tuyệt sự nâng đỡ của Vi Liên tiến về phía trước vài bước.

Xem ra long thể có thể không bị bạo thể, tuy nhiên dùng ý niệm chi lực sẽ khiến cho thân thể của hắn bất tỉnh, sau đó xuất hiện tình trạng công lực biến mất tuy nhiên không biết chuyện này bao lâu mới có thể hồi phục được.

Đường Tiêu đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, cho tới bây giờ rồi hi vọng sống đã đoạn tuyệt mà hắn còn suy nghĩ tới việc làm sao để khôi phục công lực.

Một lần nữa rơi vào trong hắc ám hư không rất có thể hắn sẽ hóa thành một năng lượng thần hồn, nhưng tỉnh lại hay không mới là vấn đề.

Nghĩ tới ở trong hắc ám hư không mấy chục vạn năm Đường Tiêu có một cảm giác chán ghét không nói rõ, nếu quả thực như vậy hắn tình nguyện bất tỉnh suốt đời chứ loại tra tấn như vậy cho dù linh hồn kiên cường như hắn cũng không thể nào tiếp nhận lần thứ hai.

Đặc biệt là sau khi mới trải qua thời gian dài dầy dụa.

Bạc Hà hi sinh vô cùng lớn lúc này không biết sinh tử ra sao.

Dực Thai công chúa rất có thể đang chờ hắn, hứa hẹn với nàng không cách nào thực hiện, đáng lẽ lúc trước không nên hứa với nàng.

Còn có Triệu Thanh và Dương Đình hắn đã từng nói sẽ dẫn các nàng rời khỏi.

Trời xanh bất công cố gắng không có kết quả khiến cho Đường Tiêu có một cảm giác phẫn uất không nói nên lời.

Đường Tiêu thử hơn nửa ngày rốt cuộc cũng có thể thăm dò trong thế giới ý niệm hắn kinh ngạc phát hiện ra mọi người đã tỉnh lại, đang hoảng loạn nghị luận vì vậy hắn hô to một tiếng:

- Điều xuất hiện đi nhìn cảnh đẹp tận thế.

Ở trên bầu trời tràn ngập màu sắc bảy màu, xem ra rất huyền lệ, tuy nhiên sau cảnh đẹp này là yên lặng hủy diệt.

Mọi người dưới sự trợ giúp của Đường Tiêu từ trong thế giới ý niệm của hắn nối đuôi nhau mà ra, nhìn cảnh tượng trước mắt mà trở nên ngây dại.

- Thật là đẹp đây là nơi nào vậy?

Triệu Thanh từ trong thế giới ý niệm chạy tới đứng bên người của Đường Tiêu, nhìn cảnh tượng trên không trung mà cảm thán một phen.

- Đó là vết nứt không gian, nếu rơi vào đó chỉ sợ người muốn khóc cũng không được nữa.

Vi Liên nói móc Triệu Thanh không biết vì nàng quá thân cận Đường Tiêu hay không.

- Huyền Vũ đại lục sắp hủy diệt sao?

Triệu Thanh từ trong miệng của Vi Liên mà nghe ra điều gì đó.

- Ủ chúng ta sẽ nhanh chóng chết đi.

Đường Tiêu lúc này cũng không muốn giấu diếm nữa, bởi vì giấu diếm đối với bọn họ đã không còn ý nghĩa.

- Có thể ở trong thời khắc sinh tử ở cùng một chỗ với huynh ta cũng hài lòng.

Triệu Thanh sau khi giật mình trầm thấp nói với Đường Tiêu một tiếng sau đó thân thể khẽ dựa vào hắn.

Đường Tiêu quay đầu lại nhìn những người khác sau đó duỗi tay ra ôm Triệu Thanh vào trong ngực.

Đã mất đi ca ca, Dương Đình thấy cảnh tượng trước mắt tựa hồ ý thức được điều gì cũng tiến tới dựa vào ngực của Đường Tiêu.

- Hắc ám hư không có phải là thiên đàng không, có phải tiến vào sẽ thấy được ca ca của muội?

Dương Đình trầm thấp hỏi Đường Tiêu.

- Hắc ám hư không không đáng sợ, chỉ cần vững tín niệm là linh hồn có thể bất diệt.

Trong mắt của Đường Tiêu lóe lên một hào quang, ôm lấy hai người Triệu Thanh và Dương đình, trong lòng của hắn từ từ bình tĩnh lại, giờ phút này cũng không có gì oán hận.

Hơn mười vạn năm du đãng ở trong hắc ám hư không, rốt cuộc cũng có thể trở lại thế giới loài người, gặp mặt Dực Thai công chúa, hẳn đã cảm thấy mỹ mãn.

- Linh hồn bất diệt, một ngày kia ta có thể trở lại thế giới loài người không?

Triệu Thanh hỏi Đường Tiêu một câu nàng hồi tưởng cảnh tượng trước kia cùng hắn ở cùng một chỗ tựa hồ như mới hôm qua.

- Chỉ cần vững tín niệm là nhất định có thể sống mà rời khỏi.

Đường Tiêu mỉm cười đưa mắt nhìn vết nứt không gian trên không trung.

Biên giới vết nứt không gian là một hồng khảm, ở đó hư không quét sạch đang từ từ hủy mọi vật chất.

Vết nứt không gian càng tới gần không khí ngày càng nồng nặc mùi khét, nhưng nhiệt độ lại kịch liệt giảm xuống, ở gần Huyền Nguyệt đài, không khí hóa thành băng tạo thành từng đóa tuyết rơi xuống.

Xa xa trong thiên địa tất cả đều lưu lạc vào trong bóng tối vô tận, Huyền Vũ thành và gần nó dĩ nhiên đã hóa thành một hoang đảo rồi.

- Ha ha...trước thời khắc hủy diệt có thể thưởng thức hoa tuyết thực sự là mỹ mãn đến tận cùng.

Vi Liên mở hai ống tay áo dài ra, ngửa mặt lên trời trong thanh âm kèm theo vẻ tuyệt vọng.

- Nếu đã vĩnh nhập trầm tịch tại sao lại để ta tỉnh lại?

Vi Liên ngậy ngấn cả người phần nộ chất vẫn trời xanh.

465. Chương 465: Gặp Lại Truy Biển.

Sát Vương

Chương 465: Gặp lại Truy Biển.

Nhóm dịch: Black truyện copy từ

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu im lặng mấy tháng trước theo hắn từ trong hắc ám hư không rời đi, Vi Liên cũng có cảm giác của hắn, nhưng hắn hiện tại đã không còn sức để tức giận.

Vĩnh nhập trầm tịch, buông tha giây dụa.

Triệu Thanh và Dương Dĩnh lạnh run ôm Đường Tiêu ngày càng chặt hơn, tay của hai người cũng nắm chặt lấy tay của Đường Tiêu, tựa hồ đây là chuyện cuối cùng khiến các nàng được an ủi.

- Muội sợ...

Thanh âm của Dương Dĩnh trở nên run rẩy, bọn họ dù sao cũng là nữ hài tử, không có dũng khí đối diện với tử vong như Đường Tiêu.

- Không có chuyện gì đâu?

Đường Tiêu chăm chú ôm lấy hai nữ hài tử, hắn hiện tại chỉ có thể vì bọn họ mà làm như vậy.

Khe hở hắc ám tựa hồ đã tới bên ngoài huyền vũ cốc, tốc độ ngày càng trở nên nhanh chóng, khiến ọi người ở trên Huyền nguyệt đài có cảm giác rét lạnh thấu xương không cách nào tiếp nhận được.

Vi Liên đi tới, sau khi điện cuồng khuôn mặt trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, ông tay áo bay múa, hơn mười đạo long lân phù triệu biến thành tro hóa thành một vòng tròn bằng băng phòng ngự đem mọi người bao phủ trong đó.

Hư không cương phong đụng vào bức tường băng khiến cho nó run rẩy kịch liệt, Vi Liên lấy tất cả linh thạch còn dư dùng trận pháp an trí mấy tiết điểm, sau đó thúc giục linh lực rót vào trong màn băng, cuối cùng cũng khiến ăn băng ổn định lại.

- Vi Liên sư tỷ chúng ta không sao chứ?

Liễu Yên sờ màn băng hỏi Vi Liên một câu.

- Đây mới chỉ là ly tử phong bạo rất yếu ớt mà thôi, đợi ly tử phong bạo chính thức tới, mọi người sẽ tan thành mây khói.

Vi Liên nhàn nhạt mà trả lời Liễu Yên nhưng thực ra là nói cho tất cả mọi người nghe.

- Nhưng huyễn quang cũng không thấy nữa rồi.

Triệu Thanh nhìn mông tinh không bên ngoài đôi mắt càng trở nên sợ hãi.

Lại một hồi gió thổi qua, màn băng phòng ngự cũng trở nên rung rung, hơn nữa sau khi rung xong thì cũng không có ý dừng lại, Vi Liên liền bỏ qua ánh mắt đậm đặc nhìn về phía đó.

Linh thạch duy trì màn băng phòng ngự cũng trở nên ảm đạm, ở trên hư không cương phong ngày càng mạnh, quét bay mọi thứ.

Một số hồng sắc quang đoàn từ phía xa xa mà bay qua, bắt đầu phá hủy những người còn sót lại ở trong Huyền vũ đại lục.

- Xem ra tường thành hoàng cung đã bắt đầu biến mất.

Ở bên trong màn băng phòng ngự, Quách Trí nhìn cảnh tượng trước mắt thần sắc kinh hoàng mà nói.

Hai nữ tử trắng bệch cả khuôn mặt thân hình dựa chặt hơn vào người của Đường Tiêu.

- Màn băng này mà vỡ vụn không biết chúng ta sẽ thế nào.

Liễu Yên run như cây sậy hỏi một tiếng.

- Màn băng nếu vỡ vụn rồi thì chúng ta sẽ trở thành một khí cầu phiêu dăng ở trong thế giới hư không sau đó sẽ nổ tung thành vô số mảnh vụn triệt để không còn thấy gì nữa.

Vi Liên hướng về phía Liễu Yên giải thích.

Không giải thích thì còn tốt giải thích một phen khiến cho Liễu Yên phải khóc rống lên.

- Tôn sư huynh huynh giết muội đi.

Triệu Thanh run rẩy không thôi, nhìn màn băng tùy thời vỡ vụn mà nói với Đường Tiêu một tiếng.

- Giết cả muội đi.

Dương Dĩnh cũng nói hiển nhiên nàng cũng bị lời của Vi Liên làm cho hù dọa.

- Chúng đến rồi.

Vi Liên hướng về một phía khác mà chỉ tay tới.

Đường Tiêu cũng cảm thấy ở phía bên kia hư không quét sạch đang bắn về phía này

Điều này có ý nghĩa sau khi màn băng vỡ vụn bọn họ sẽ tiến vào trong hắc ám hư không, hồn tiêu phách tán.

- Không có gì đau khổ đâu trong nháy mắt sẽ xong, mọi người cứ xem như cái gì cũng không thấy.

Đường Tiêu ôm Triệu Thanh và Dương Dĩnh vào trong ngực.

Không sợ sao?

Nội tâm của Đường Tiêu đúng là không sợ nhưng vẫn có cảm giác không cam lòng.

Long vực bí cảnh hung hiểm xông qua được.

Thất sắc hạch đào ít có khả năng lấy được cuối cùng vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

Triệu Thanh và Dương Dĩnh cho rằng đã chết cũng đã cứu về.

Vốn có thể ột tia thần hồn về Áo Bì Đảo nhưng hiện tại Áo Bì lão ma vẫn chưa tỉnh.

Không cam lòng, giờ phút này cho dù có được long thể nhưng Đường Tiêu một lần nữa lại bị hắc ám hư không làm cho tan nát.

Tương lai... còn có tương lai sao?

Hư không quét sạch nhanh chóng tiên tới, Đường Tiêu lúc này mới phát hiện ra hào quang của nó có màu đỏ.

Huyền Nguyệt đài biến mất.

Đồ vật còn sót lại ở Huyền Vũ đại lục cũng không chịu nổi nữa.

Màn băng vỡ vụn....

Đường Tiêu hít sâu một hơi, trong lòng do dự mấy lần có nên tỉnh lại ở trong hắc ám hư không nữa không.

Trước kia có thể tỉnh lại là vì tín niệm bất diệt, là chấp niệm trở về, không muốn bỏ cuộc nên kiên trì.

Nếu như bỏ cuộc thì mãi mãi không thể tỉnh lại.

Hiện tại vẫn phải lựa chọn...

Vô số hư không quét sạch từ trên trời giáng xuống.

Mấy nghìn đạo xạ tuyến bắn qua một đoàn bạch quang nhấp nháy sau đó trở nên ảm đạm.

Đã xong rồi sao?

.....

- Tỉnh nhanh như vậy sao?

Đường Tiêu kỳ quái nhìn bốn phía tại sao không giống như hắc ám hư không, thân thể của mình vẫn còn.

Hơn nữa Triệu Thanh và Dương Dĩnh vẫn ở trong ngực của mình, vẻ mặt mờ mịt.

Đây không phải là Huyền Nguyệt đài mà là một gian thạch thất.

Ở bên ngoài thạch thất màn đêm mông lung cái gì cũng không thấy, thần thức của Đường Tiêu cả ứng được một cảm chế căn bản là không thể dò xét ra bên ngoài.

- Đây là nơi nào là hắc ám hư không sao?

Triệu Thanh và Dương Dĩnh nhìn bốn phía mà hỏi.

- Đây đúng là hắc ám hư không, tuy nhiên là ở trong một cái tinh bàn có thể phiêu du bốn phía trong hắc ám hư không.

Một bạch y nam tử từ bên ngoài đi tới, mỉm cười nhìn bọn họ.

- Truy Biến?

Vi Liên phản ứng nhanh chóng.

- Ngoại trừ Truy Biến ta còn ai có thể có hảo tâm đem các người rời đi?

Truy Biến cùng với hai thiếu nữ đi vào trong gian thạch thất sau đó đánh giá mọi người.

Hai thiếu nữ này Đường Tiêu đã gặp mặt một người nàng tên là Tử vũ muội muội của Truy Biến còn một người hắc chưa từng gặp qua.

Đường Tiêu thả Triệu Thanh và Dương Dĩnh ra nhìn về phía Truy Biến.

- Chúng ta đến từ Diêu Viễn tinh không thuộc về một tổ chức tự do tinh minh, sinh hoạt ở biên giới thiên giới, một mực chống lại sự thống trị ngu ngốc của thiên giới, ngẫu nhiên sẽ đi tới từng bí cảnh tìm người chung chí hướng, lần này tới huyền vũ đại lục, ta dự cảm được có một người khiến tương lai không làm ta thất vọng.

Truy Biến mỉm cười tiến tới trước mặt Đường Tiêu.

- Người đã cứu ta, ta thiếu người một phần nhân tình nhất định sẽ báo đáp.

Đường Tiêu nhìn vào Truy Biến, giờ khắc này, hắn không cần phải nghi ngờ động cơ của Truy Biến nữa.

Tuy nhiên cùng với thiên giới đối kháng hiện tại đối với Đường Tiêu mà nói không khỏi quá sớm, cùng với Bành Thao chiến đấu một trận khiến cơ Đường Tiêu hiểu được sự chênh lệch của mình với võ giả Thiên Nguyên cấp.

466. Chương 466: Tinh Bàn Hư Không

Sát Vương

Chương 466: Tinh bàn hư không

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

- Ha ha cái này cũng không cần.

Truy Biến mỉm cười:

- Về sau người có tính toán gì không, nguyện ý gia nhập tự do tinh minh không

- Ta thiếu người một phần nhân tình có thiếu nhiều hơn nữa cũng không sao, người có thể dùng hư không tinh bàn này đưa ta về Cửu Châu đại lục được không? Nhân tình thiếu nợ ta sẽ trả hết.

Đường Tiêu không trả lời Truy Biến mà đưa ra yêu cầu.

- Chuyện này....

Truy Biến lộ ra vẻ khó xử:

- Hư không tinh bàn bị tổn hại nghiêm trọng miễn cưỡng trở về Bàn Long đại lục thì được đi tới bí cảnh khác thì phải chờ sau khi trở về Bàn Long đại lục sửa chữa.

- Chữa trị tinh bàn đại khái mất bao nhiêu thời gian?

Đường Tiêu hơi thất vọng hỏi Truy Biến một tiếng, tuy hắn cảm thấy đưa ra yêu cầu này có vẻ hơi quá phận nhưng hắn xác thực là muốn trở về Áo Bì Đảo rồi.

- Tài liệu chữa trị hư không tinh bàn không dễ thu thập tuy nhiên ta cũng sẽ không để các người chờ đợi quá lâu, tối đa là hai trăm năm thời gian.

Đường Tiêu thiếu chút nữa là ngã xuống mặt đất.

Hai trăm năm còn nói là không phải quá lâu.

Có thể nhìn ra những người trước mặt tu vi quá nửa giống như Áo Bì lão ma, sống không biết bao nhiêu vạn tuổi rồi cho nên hai trăm năm đối với bọn họ mà nói không tính là quá lâu.

Đường Tiêu làm gì có nhiều thời gian như vậy.

- Với tu vi của người có thể mở ra bí cảnh chi môn được không? Nếu có thể mở ra được một cái cửa bí cảnh thì ta có thể trở về Bàn Long đại lục, ta có số bí cảnh.

Vì để mau chóng trở về Cửu Châu đại lục Đường Tiêu đành phải đưa ra thỉnh cầu khác với Truy Biến.

- Thiên giới thống trị bí cảnh chi môn ta không thể tùy tiện mở ra một khi mở ra bị bọn họ phát hiện, sẽ bị chấp pháp sứ ở thiên giới giết chết, chúng ta sau đó cũng không có lực hoàn thủ, hơn nữa với tu vi của

ta bây giờ cho dù có thể tránh thoát khỏi chấp pháp sứ giết chết, cũng chỉ có thể tự mình trốn thoát tự đi tới bí cảnh khác chứ không thể mang người theo, cho nên mỗi bí cảnh mà chúng ta ghé qua đều dùng hư không tinh bàn.

- Aizzz, khó khăn như vậy sao?

Đường Tiêu lộ ra vẻ ảm đạm.

- Người làm như vậy mà không thấy thẹn sao? Truy Biến nhà ta cứu người vậy mà ngay cả cảm tạ một tiếng người cũng không nói lại yêu cầu nhiều như vậy.

Thiếu nữ kia đột nhiên đi tới trách cứ Đường Tiêu vài câu.

- Vũ nhi đừng như vậy.

Truy Biến phát ống tay áo ngăn cản thiếu nữ.

- Nàng ta cũng là Vũ nhi?

Vi Liên kỳ quái nhìn Truy Biến.

- Vị kia là muội muội của ta Tử Vũ vị này là song tu đạo侶 của ta Vũ Vũ.

Truy Biến hướng về phía mọi người giới thiệu thiếu nữ này.

Đường Tiêu nghe Truy Biến giới thiệu xong liền đánh giá thiếu nữ này một phen, nếu nàng ta là đạo侶 song tu của Truy biến thì đoán chừng cung tu luyện mấy vạn năm trở thành yêu quái rồi nhưng thần sắc rõ ràng giống thiếu nữ mười mấy tuổi như đúc quả nhiên sức mạnh của ái tình không bình thường.

- Huynh muốn thu nhận hắn làm đệ tử? Muội thấy hắn không có linh lực chỉ sợ võ giả cũng không phải.

Vũ Vũ cẩn thận nhìn Đường Tiêu, thậm chí dùng hồn lực tiến hành kiểm tra Đường Tiêu một phen.

- Công lực của hắn mất đi cũng chỉ tạm thời mà thôi, tương lai hắn là một cường giả có thể liên thủ với chúng ta chống lại thiên giới.

Truy Biến trả lời câu của Vũ Vũ.

Bởi vì Vũ Vũ muốn nhận Đường Tiêu là đệ tử môn hạ cho nên hắn cũng thuận tiện hỏi Đường Tiêu một câu:

- Tôn Văn đạo hữu có nguyện ý làm môn hạ của Tinh Thần Tông Truy Biến không?

- Tinh Thần tông, lớn hơn Tinh Vũ Tông sao?

Đường Tiêu cười cười nhìn Truy Biến.

- Tinh Thần Tông là tự do tinh minh khởi nhân, là tông phái lớn nhất trong Bàn Long đại lục, người cảm thấy Tinh Vũ tông kia có thể lớn hơn sao?

Vũ Vũ trả lời Đường Tiêu, kết quả lại bị Truy Biến đưa tay cản lại.

- Làm học trò của người có chỗ gì tốt?

Đường Tiêu tiếp tục cười mà nhìn Truy Biến, trước đây hắn chưa từng bá sư, tuy Áo Bì lão ma truyền thụ cho Đường Tiêu rất nhiều chuyện kỳ lạ cổ quái nhưng hai người không có danh nghĩa thầy trò.

- Người thật quá phận người biết có bao nhiêu người muốn làm môn hạ của Truy Biến nhà ta không? Nhiều năm như vậy hắn mới thu tổng cộng năm tên đệ tử mỗi người đều là nhân vật hô phong hoán vũ ở Bàn Long đại lục.

Vũ Vũ lộ ra vẻ bất mãn với Đường Tiêu.

- Vũ nhi đừng làm rộn.

Truy Biến một lần nữa ngăn cản Vũ Vũ sau đó chuyển hướng về phía Đường Tiêu:

- Làm môn hạ của ta có nhiều chỗ tốt, lúc tu luyện gặp nguy nan nếu như ta ở trong tông có thể tiến hành cố vấn bất cứ lúc nào, nếu như thiếu công pháp, linh thạch linh dược cũng có thể nhờ ta.

- Nhiều chỗ tốt như vậy sao... vậy thì.. cần ta làm gì?

Đường Tiêu hỏi Truy Biến một câu.

- Ta là người thích tự do cho nên cũng không câu thúc, cũng không có bất kỳ ước thúc hạn chế nào.

Truy Biến mỉm cười nhìn Đường Tiêu.

- Có nhiều chỗ tốt như vậy lại không có ước thúc hạn chế, vậy thì đệ tử đồng ý gia nhập.

Đường Tiêu thiếu Truy Biến vài phần nhân tình dĩ nhiên sẽ không làm mất mặt mũi của Truy Biến trước mặt nhiều người như vậy.

Về sau lúc tu luyện thỉnh giáo hẳn thì được nhưng Đường Tiêu dĩ nhiên không yêu cầu công pháp linh dược và linh thạch.

- Vậy thì mau dập đầu với sư phụ và sư mẫu đi. xem tại

Vũ Vũ tiến tới gần Truy Biến mà nói với Đường Tiêu một câu.

- Nàng lại nghịch ngợm rồi lần sau không mang nàng ra ngoài nữa.

Truy Biến đẩy Vũ Vũ ra bên ngoài cửa, sau khi để muối muối của mình là Tử Vũ trông giữ xong mới yên tâm trở về.

- Sư mẫu rất thú vị.

Đường Tiêu cười thâm nhìn Truy Biến.

- À... chuyện này...

Truy Biến hơi xấu hổ vội vàng chuyển chủ đề:

- Tôn Văn người ngồi xuống đi, để vi sư giúp người xem thương thế.

Đường Tiêu không nói gì nữa, khoanh chân ngồi xuống, Truy Biến cũng ngồi xuống đối diện Đường Tiêu, vận động ý niệm thăm dò bốn phía trong cơ thể của hắn.

.....

Mấy canh giờ sau Đường Tiêu từ từ cảm nhận được linh phù chi lực quanh thân thể của mình, thế giới ý niệm bị tàn phá cũng dần được chữa trị, mà Truy Biến lúc này cũng mở mắt.

Trải qua một phen thăm dò Đường Tiêu, xác nhận được lực lượng ẩn chứa mạnh mẽ của Đường Tiêu khiến cho Truy Biến vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

- Vi sư đã giúp người điều trị thương thế trong cơ thể, vài năm sau người đã có thể khôi phục như ban đầu rồi, trước khi tiến vào Thiên Nguyên, cố gắng đừng vận hành công kích ý niệm nếu không sẽ mang tới tổn thương rất lớn.

Truy Biến dặn dò Đường Tiêu vài câu.

467. Chương 467: Nhận Sư Phụ

Sát Vương

Chương 467: Nhận sư phụ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Tạ ơn sư phụ.

Đường Tiêu lúc này đã chính thức thừa nhận Truy Biến làm sư phụ.

- Được rồi vì sư cũng cần nghỉ ngơi, các người ở trong hư không tinh bàn có thể tùy ý đi lại bốn phía tuy nhiên chỗ này hơi nhỏ địa phương di chuyển cũng không nhiều.

Truy Biến đứng dậy cáo từ hiển nhiên vừa rồi hắn đã hao phí rất nhiều thể lực để chữa trị cho Đường Tiêu.

- Chúng ta bao lâu thì tới Bàn Long đại lục?

Vi Liên đi tới hỏi Truy Biến một câu.

- Từ đây tới Bàn Long đại lục mất khoảng ba năm, các người nếu như không muốn chờ đợi thì có thể vào trong phòng mà ngủ, sau đó sẽ có người giúp các người đóng băng lại, lúc tỉnh lại sẽ tới Bàn Long đại lục.

- Ở đây ba năm có lẽ chỉ tương đương với mấy canh giờ trong thế giới loài người?

Đường Tiêu hướng về phía Truy Biến mà hỏi, hắn đối với thời gian trôi qua vô cùng nhạy cảm chủ yếu là vì Dục Thai công chúa đang một mực chờ hắn.

- Ừ không gian trong hắc ám hư không dài hơn ở trong hiện thực ba mươi vạn lần.

Truy Biến hướng về phía Đường Tiêu mà xác nhận.

- Vậy chẳng phải ở đây tu luyện sẽ gấp ba mươi vạn lần sao?

Hai đôi mắt của Đường Tiêu liền sáng ngời.

- Hư không tinh bàn sau khi rời khỏi thế giới loài người ở trong hắc ám hư không thì tu luyện không có hiệu quả, tuy nhiên thân thể của người có thể từ từ khôi phục như cũ ở nơi này.

Truy Biến hướng về phía Đường Tiêu giải thích một phen.

- Vậy sống ở đây chẳng phải nhàm chán sao? Ta đi vào trong phòng ngủ đây.

Đường Tiêu lắc đầu tuy hắn đã ở trong hắc ám hư không mấy chục vạn năm không để ý tới thời gian ba năm nhưng hắn cũng không muốn chịu loại nhàm chán cực độ kia nữa.

- Có nhiều mỹ nữ như vậy ở cùng một chỗ mà không trò chuyện sao?

Truy Biến trêu chọc Đường Tiêu một câu rồi rời khỏi thạch thất.

- Đúng thế.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu đôi mắt quét qua đám người Vi Liên, trong lòng suy nghĩ làm sao có thể đuổi hai tên đệ tử nam ra ngoài để có thể chơi 5p với các nàng.

Tuy nhiên ở trên tinh bàn không có nhiều không gian, ngoại trừ gian phòng dùng để ngủ đông, chỉ có một tiểu sảnh chật chội, mà đối diện tiểu sảnh cũng là thạch thất, thạch thất kia chính là trụ sở của đám người Truy Biến.

Bàn Long đại lục.

Tinh Thần Tông.

Tinh Thần Tông giống như một địa vực nhỏ của quốc gia, nghe nói võ giả Thiên Nguyên cấp có hơn mười người, võ giả Địa Nguyên đỉnh phong có hơn trăm người ở đây Địa Nguyên đỉnh phong đầy đất Địa Nguyên tứ cấp ở trong tông phái như chó như mèo, Đường Tiêu cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Hơn nữa Bàn Long đại lục cũng không hạn chế ở võ giả Thiên Nguyên đối với một võ giả ở đây mà nói, tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong mới có thể có thực lực miễn cưỡng bảo vệ mình.

Tinh Phong là một truyền thuyết bởi vì đại trưởng lão Truy Biến của Tinh Thần Tông tọa lạc ở nơi này

Đường Tiêu nhanh chóng bay tới dừng ở trước phủ ở Truy Biển, Truy Biển kỳ thật cũng muốn thu Vi Liên làm môn hạ trở thành đệ tử thứ bảy của hắn nhưng Vũ Vũ không cho phép hắn thu nhận nữ đệ tử khiến cho Vi Liên mất đi cơ hội.

Mấy tên đệ tử trông coi cửa phủ dĩ nhiên không biết Đường Tiêu nhưng nhìn thấy huy hiệu trước ngực của hắn, thì hiển nhiên biết hắn là đệ tử thứ sáu của Truy Biển, trên mặt lộ ra vẻ kính sợ.

- Vị sư thúc này đến nghị sự điện cần làm chuyện gì vậy?

Vài tên đệ tử nhìn thấy Đường Tiêu đi tới thì tiến lên hỏi thăm thái độ cực kỳ cung kính.

Đường Tiêu đã cảm thấy chỗ tốt khi làm môn hạ của Truy Biển những người trước mặt hắn tu vi lớn hơn hắn, tuổi tác cũng cao hơn nhưng lại gọi hắn là sư thúc.

- Truy Biển sư phụ có ở đây không? Ta có việc tìm ông ấy.

Đường Tiêu trực tiếp nói rõ ý đồ của mình.

- Truy Biển tổ sư vừa rồi đã được Tinh Minh triệu tập vào trong Bàn Long thành rồi, nếu sư thúc có chuyện có thể đi tìm Huyết Nguyệt sư bá.

Một gã đệ tử nói với Đường Tiêu.

- Được rồi, vậy ta đi tìm đại sư huynh.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu hắn cũng đã từng nghe Truy Biển dặn dò có chuyện gì cần thì có thể đi tìm Huyết Nguyệt, Truy Biển đi tới Bàn Long thành ít nhất phải một tháng sau mới trở lại.

- Được sư thúc mời theo ta.

Gã đệ tử cung kính nói với Đường Tiêu dẫn hắn đi vào trong đại điện.

.....

Ở trong hư không tinh bàn vì nơi ở quá nhỏ hơn nữa có hai đệ tử nam cho nên mấy nữ tử kia cũng không biểu lộ tình ý với Đường Tiêu Đường Tiêu đành phải tiến vào trong phòng ngủ đông, sau khi tỉnh lại thì phát hiện ra mình đã tới Tinh Thần tông rồi.

Về phần mọi người làm gì ở trong hắc ám hư không Đường Tiêu cũng không nhìn thấy tận mắt, nhưng hư không tinh bàn ở trong hắc ám hư không di chuyển thật nhanh, nghĩ lại tuyệt đối không phải là phạm vật, xem ra có thể thi triển không gian bí thuật rồi khỏi hắc ám hư không.

Đường Tiêu cũng muốn dùng hư không tinh bàn chơi đùa tùy nhiên theo tin tức mà Vi Liên thăm dò được từ Vũ Vũ thì toàn bộ Bàn Long đại lục cũng chỉ có một cái hư không tinh bàn, hơn nữa còn là do khai sơn tổ sư của bọn họ lấy ở trong Lạc Thần cốc, vượt qua ngàn khó vạn hiểm mới có được, hiện tại là một trong trấn sơn tam bảo của Tinh Thần tông, cũng không phải là thứ tùy tiện có được.

Đã vậy Đường Tiêu cũng đành phải bỏ qua ý nghĩ này.

Về sau khi tỉnh lại Đường Tiêu đã nghe được mấy tin tức tốt.

Một là công lực của hắn đã khôi phục, hai là Áo Bỉ lão ma đã tỉnh lại thần trí của Áo Bỉ lão ma tuy không tốt lắm nhưng căn cứ vào kinh nghiệm lần trước hai ngày nữa Áo Bỉ lão ma có thể khôi phục lại bình thường.

Một khi Áo Bỉ lão ma trở lại bình thường cũng đồng nghĩa Đường Tiêu có thể nhanh chóng trở lại Áo Bỉ Đảo cho nên tâm tình của Đường Tiêu cũng giống như khí trời, vô cùng tốt.

.....

Đường Tiêu đi theo mấy đệ tử này xuyên qua một căn phòng rộng lớn, đi vào trong thiên điện lúc này ở trên vách tường vẽ đầy những vòng trắng tàn như loan đao, không cần phải nói đây chính là trụ sở của đại sư huynh Huyết Nguyệt của Đường Tiêu rồi.

- Sư thúc chờ một chút, để ta đi báo với Huyết nguyệt sư bá.

Không bao lâu sau Huyết nguyệt từ trong nội thất đi ra hình dáng của hắn cũng không như Đường Tiêu tưởng tượng, râu tóc bạc trắng bông bênh trên mặt lộ ra vẻ hiền lành. Huyết Nguyệt cũng biết vị sư đệ này là người sư phụ hao phí hết tinh lực mới mang về Tinh Thần tông được hơn nửa trước khi đi Bàn long đại lục Truy Biến còn dặn Huyết Nguyệt đặc biệt chiếu cố cho hắn.

- Bái kiến đại sư huynh.

Đường Tiêu đứng lên hướng về phía Huyết Nguyệt chấp tay thi lễ một cái, dù sao Truy Biến cũng cứu bọn họ cho nên Đường Tiêu cũng cung kính với người của Tinh Thần Tông.

468. Chương 468: Huyết Nguyệt Sư Huynh

Sát Vương

Chương 468: Huyết Nguyệt sư huynh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Ha ha người ở trong tông vẫn chưa quen sao?

Huyết Nguyệt ý bảo Đường Tiêu ngồi xuống chính hắn cũng ngồi xuống.

- Ủ, cũng may sư phụ đi vội vàng để cho đệ ở sau núi tinh phong mở một phủ, nhưng đệ muốn đi tới đây xử lý thủ tục một chút.

Đường Tiêu không phải là người am hiểu thủ tục cho nên đến đây hỏi Huyết Nguyệt một phen.

- À, sư đệ muốn mở phủ sao? Chờ một chút.

Huyết Nguyệt trầm ngâm một chút lấy từ trên người ra một tấm lệnh bài sau khi đánh lên đó vài đạo trận pháp xong liền đưa cho Đường Tiêu:

- Cầm lấy lệnh bài này, sau này có thể thuận lợi tiến hành mở phủ.

- Đa tạ sư huynh vậy đệ không quấy rầy sư huynh tu luyện nữa.

Đường Tiêu sau khi nhận lệnh bài liền tiến hành thi lễ với Huyết Nguyệt một cái.

- Đem những thứ này mau cầm đi, lúc mở phủ sẽ cần đến.

Huyết Nguyệt cũng đứng lên, cuốn tay áo một cái, đưa cho Đường Tiêu hai khối thượng phẩm linh thạch cùng với bát can trận kỳ.

- Đem bát can trận kỳ này đặt ở bốn phía của phủ sẽ hình thành một đạo sáng phòng ngự, có thể khiến cho người khác không tiến vào được.

- Đa tạ đại sư huynh.

Đường Tiêu đem trận kỳ và hai khối linh thạch thượng phẩm nhận lấy, sau đó cáo từ.

Sau khi phủ xây xong hai ngày sau Áo Bì lão ma đã thức tỉnh, Đường Tiêu vào trong thạch thất, cùng với Áo Bì lão ma thương lượng chuyện mở bí cảnh chi môn.

- Phân cách thần hồn giống như người gieo lạc ẩn xuống người yêu thú vậy loại thần hồn phân cách này thông qua bí cảnh chi môn mà truyền tống, một khi không cẩn thận thậm chí sẽ khiến cho cả thần hồn bị diệt.

Áo Bì lão ma nói với Đường Tiêu một phen.

- Phân thần thuật, trước kia ông không hề đề cập tới.

Đường Tiêu bất mãn nhìn Áo Bỉ lão ma mà nói, hẳn vốn tưởng rằng chỉ cần Áo Bỉ lão ma tỉnh lại là mình có thể trở về Áo Bỉ Đảo, không ngờ còn có phân thần thuật.

- Người sau khi thoát thai hoá cốt mới có thể tu luyện phân thần thuật, trước khi người làm được chuyện đó ta nói chuyện này với người cũng không ý nghĩa.

Áo Bỉ lão ma nhàn nhạt nói với Đường Tiêu.

- Được rồi vậy mau đem phân thần thuật truyền thụ cho ta.

Đường Tiêu tuy bất mãn nhưng hiện tại cũng chỉ có thể như thế.

Hiện tại Đường Tiêu đã tiến vào Địa Nguyên tứ cấp hơn nữa có thể thuận lợi sử dụng toàn bộ năng lực của viên cổ cự long. Muốn quay trở lại Áo Bỉ Đảo nếu như không tìm kiếm được bí cảnh truyền tống trận ở Bàn Long dadij lục thì chỉ có thể dùng bí cảnh chi môn của Áo Bỉ lão ma.

- Người chờ một chút

Áo Bỉ lão ma trầm mặc vài phút đồng hồ sau đó đem một phù giản ném cho Đường Tiêu, phía trên là ba tầng công pháp của phân thần thuật.

Giờ phút này Đường Tiêu đã chính thức quy tâm không hề chậm trễ mau chóng học công pháp của phân thần thuật, bế quan tu luyện.

Phân thần thuật rất khó luyện, thần hồn không đủ mạnh mẽ thì căn bản không tu luyện được, với người bình thường tu luyện phân thần thuật đến tầng thứ ba ít nhất phải cần mười năm.

Dựa theo lời nói của Áo Bỉ lão ma thì phân thần thuật tầng thứ nhất phải tiến hành tự luyện sau khi trải qua tầng đầu ăn phân thần đan đã luyện hóa có thể tiến vào tu luyện tầng thứ hai và tầng thứ ba, dưới sự trợ giúp của phân thần hoàn, dùng thời gian một năm tu luyện có thể đạt tới tầng thứ ba rồi.

Một năm, Đường Tiêu nghe xong thì có cảm giác muốn giết người nhưng vẫn nhịn được.

.....

Với ý chí cứng cỏi của Đường Tiêu cộng với cả ngày đóng cửa không ra bên ngoài, ngày đêm khổ tu trong vòng mười ngày đã xong phân thần thuật tầng thứ nhất khiến cho Áo Bỉ lão ma vô cùng kinh ngạc, vốn hẳn tưởng rằng với tư chất của Đường Tiêu cũng ít nhất cần một tháng không ngờ tốc độ tu luyện của Đường Tiêu vượt qua ngoài dự đoán của lão.

- Phân thần thuật cần có được tài, muốn tu luyện phân thần thuật tầng tiếp theo người phải chuẩn bị đủ được tài rồi tính sau.

Áo Bỉ lão ma ném cho Đường Tiêu một đan phương.

- Không cần cực âm được dịch chứ?

Đường Tiêu vội vàng đem đan phương xem xét.

- Người muốn thêm cực âm được dịch vào cũng được, dù sao vật kia có nhiều cũng vô hại với thân thể.

Áo Bỉ lão ma trả lời Đường Tiêu.

- Không cần không cần.

Đường Tiêu vội vàng xua tay, những được tài này xem ra cũng không bình thường, hẳn là không phải được tài bình thường, ngoại trừ Vong Ưu Bách Niên thảo thì những thứ khác đều dễ kiếm.

Đường Tiêu tuy không biết luyện đan nhưng đã có Áo Bỉ lão ma có tu vi luyện đan tông sư ở đây, hẳn cũng không lo lắng.

.....

Vốn đi mua được tài Đường Tiêu có thể đi vào trong tông nhưng hẳn vừa mới vào Tinh Thần tông không lâu đối với nơi này chưa quá quen thuộc, hơn nữa với tu vi của hắn, rất có thể xảy ra chuyện ma cũ bắt nạt

ma mới cho nên Đường Tiêu quyết định đi thẳng tới phường thị, dù sao cũng không hao phí bao nhiêu thời gian.

Bận rộn một hồi Đường Tiêu liền thả phi kiếm bay người về phía phường thị của Tinh Thần Tông.

Đường Tiêu rất nhanh tìm được một tòa được điểm ngoại trừ Vô Ưu Bách Niên thảo những thứ khác ở trong tòa điểm này đều có chủ tiệm rất nhiệt tình mà chào đón hắn còn nói với Đường Tiêu, mấy vị được thảo trên quý khách của hắn các cửa hàng khác đều không có, nếu muốn mua thì chỉ có thể vào trong các phòng đấu giá thử thời vận.

- Những dược tài này tổng cộng bao nhiêu tiền/

Đường Tiêu hướng về phía chủ điểm mà hỏi một phen.

- Tổng cộng là năm nghìn sáu trăm ba mươi khối linh thạch.

Chủ tiệm tính toán một phen rồi nói với Đường Tiêu.

- Có lầm không, mắc như vậy sao?

Đường Tiêu nhìn ba trăm khối linh thạch ở trong túi trữ vật của mình mở to hai mắt mà nói.

Trước kia hắn ở Áo Bì Đảo làm phú gia cho nên chưa từng trải qua cảm giác thiếu tiền, bốn phía hành tẩu cũng chưa từng nghĩ xem mình còn bao nhiêu tiền không ngờ sau khi tới Tinh Thần tông, hắn đã trở nên nghèo khó.

Điều này cũng không có gì kỳ quái, lúc ở long vực bí cảnh hắn lấy ở trong túi trữ vật của các võ giả ma võ đại lục cũng tới hơn mười vạn linh thạch đáng tiếc đa phần đều bị Vi Liên vẽ phù chỉ long lân làm cho tiêu hao không còn.

Theo lời Vi Liên để nuôi sống một chế phù sư như nàng cần phải trải qua mấy chục đại đế quốc ở bí cảnh, Đường Tiêu hiện tại đã hiểu được những lời này.

Tuy nhiên nếu đem phù chú nàng bán ra thì có thể thu được một số linh thạch có lợi nhuận lớn, nhưng long lân phù chỉ nguyên vật liệu không dễ kiếm, bán đi một cái, Đường Tiêu cần phải lấy da của mình là phù chú, tổn hao thực lực khá nhiều.

469. Chương 469: Tạo Ra Linh Thạch.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 469: Tạo ra linh thạch.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Bốn điểm có giá cả công bằng làm gì có chuyện bán mắc.

Điểm chủ kia nghe thấy lời của Đường Tiêu thì hơi mất hứng, bởi vì Đường Tiêu thay đổi diện mục, thay đổi quần áo cho nên hắn cũng không nhận ra Đường Tiêu là đệ tử của Truy biến. tuy Đường Tiêu có tu vi Địa Nguyên tứ cấp nhưng ở trong Tinh Thần tông cũng không lộ ra vẻ gì nổi bật hơn nữa ở trong phường thị chưa từng có người nào dám công nhiên hành hung chủ tiệm cho nên chủ tiệm cũng không để Đường Tiêu vào mắt.

- Không giảm giá chút nào sao?

Đường Tiêu chân thành thương lượng với chủ tiệm một phen.

- Khách quan cho rằng những dược tài này trị giá bao nhiêu?

Điểm chủ kia nhẩn nại hỏi Đường Tiêu một câu.

- Ta chỉ có ba trăm khối linh thạch.

Đường Tiêu nâng túi trữ vật lên, ném xuống trước mặt chủ tiệm.

- Có chút linh thạch này mà dám tới bốn điểm, hại ta bề bộn nửa ngày kiếm được thảo cho người, đi đi.

Ông chủ cửa hàng thấy Đường Tiêu keo kiệt như thế thì sắc mặt thay đổi, bắt đầu xua đuổi hần.

- Mẹ nó

Đường Tiêu không thoải mái tròng mắt mà nhìn chủ tiệm trong lòng sinh ra ý giết người cướp của tuy nhiên vẫn kìm chế được, vạn nhất bị người ta bắt thì thật làm cho Truy biến phải mất mặt.

- Tiểu hữu mua được thảo cần linh thạch sao?

Ở bên trong hồ lô dứa, Áo Bì lão ma thấy Đường Tiêu ủ rũ trở về thì hỏi một câu, xem ra muốn luyện phân thân hoàn thì phải bán cái gì đó mới được.

- Không có tiền đồ có lão ma ở đây còn sợ không có linh thạch dùng sao?

Áo Bì lão ma trách cứ Đường Tiêu một câu.

- Ông có linh thạch cất ở nơi nào/

Đường Tiêu nghe thấy lời nói của Áo Bì lão ma thì vội vàng xâm nhập vào trong hồ lô dứa tìm một vòng.

- Ném một khối linh thạch vào đây.

Áo Bì lão ma nói một tiếng với Đường Tiêu.

- Cho ông.

Đường Tiêu kỳ quái hần không biết Áo Bì lão ma muốn làm gì nhưng vẫn ném khối linh thạch cho lão.

- Khách quan, cậu có mua được tài không, không mua thì rời đi, ở đây nhân khí đều bị cản trở hết.

Chủ tiệm kia nhìn thấy Đường Tiêu không rời khỏi thì mất hứng xua đuổi hần vài câu.

Đường Tiêu liếc chủ tiệm một cái sau đó không nhìn y nữa.

Ở bên trong hồ lô dứa, Áo Bì lão ma liên tục niệm chú, đem khối linh thạch mà Đường Tiêu ném vào bày ra mấy cái trận pháp.

- Mượn suy nghĩ của người một chút lão ma muốn thi triển hpá linh.

Áo Bì lão ma nói với Đường Tiêu một tiếng.

Đường Tiêu đã có mấy lần dùng ý niệm chi lực giúp Áo Bì lão ma mở bí cảnh chi môn nên đã có kinh nghiệm.

Kỳ tích xuất hiện.

Xung quanh linh thạch hạ phẩm bỗng nhiên xuất hiện một đạo sương mù màu lục, đạo sương mù này cũng không phải là từ hạ phẩm linh thạch tràn ra mà là từ bốn phía hấp thu lại.

Những sương mù màu lục này sau khi tiến vào trong khối linh thạch hạ phẩm thì khiến cho linh thạch hạ phẩm từ từ biến thành màu xanh biếc.

Trong lòng Đường Tiêu vui mừng phải biết rằng màu xanh biếc chính là màu đặc thù của trung phẩm linh thạch.

Quá trình này vẫn không chấm dứt, linh thạch màu xanh biếc không ngừng hấp thu trở thành màu xanh lá, nhan sắc cũng dần trở nên tinh thuần, toàn thân toát ra linh lực mãnh liệt.

- Ủ, cứ tạm thời như vậy đi.

Áo Bì lão ma thỏa mãn nhìn khối linh thạch thượng phẩm trước mặt rồi lấy nó đưa cho Đường Tiêu.

Ý niệm của Đường Tiêu chuyển động đem viên linh thạch này thu vào trong hồ lô dứa, hẳn lúc trước chưa từng nhìn qua linh thạch thượng phẩm đây là lần đầu tiên.

Một khối trung phẩm linh thạch có thể đổi lấy một trăm khối hạ phẩm linh thạch, một trăm khối thượng phẩm linh thạch có thể đổi một trăm khối trung phẩm linh thạch.

Như vậy số linh thạch này đủ để mua được tài rồi có khi còn dư.

Trong nháy mắt Áo Bỉ lão ma đã biến hạ phẩm linh thạch thành thượng phẩm linh thạch, giá trị tài sản tăng gấp vạn lần khiến cho Đường Tiêu phải trợn mắt há hốc mồm.

- Mẹ nó, phát tài rồi.

Đường Tiêu lập tức ý thức được đã có hấp linh của Áo Bỉ lão ma, về sau mặc kệ trong phường thị có bảo bối gì htf hẳn cũng có thể mua.

- Dem những được tài vừa rồi lấy hết ra.

Đường Tiêu hung hăng trừng mắt nói với chủ tiệm một câu.

- Người muốn cướp hàng sao, đây là phường thị của Tinh Thần Tông, ở trong phường thị có trưởng lão của tông tọa trấn.

Điểm chủ nhìn thấy thần sắc hung ác của Đường Tiêu thì vội vàng lấy trưởng lão ra uy hiếp.

- Ta mua được.

Đường Tiêu cầm lấy khối thượng phẩm linh thạch đặt âm một cái xuống trước mặt chủ tiệm.

Chủ tiệm nhìn khối thượng phẩm linh thạch kia mà kinh ngạc, xưa nay việc buôn bán ở đây đa phần dùng hạ phẩm linh thạch là chính trung phẩm linh thạch cũng hiếm, thượng phẩm linh thạch thì càng ít mà trên người người này có thể lấy ra thượng phẩm linh thạch cho thấy không phải là người bình thường.

Chủ tiệm nhìn thượng phẩm linh thạch, thân là chủ tiệm hẳn dĩ nhiên đối với linh thạch vô cùng quen thuộc, nhanh chóng xác nhận được thượng phẩm linh thạch này là một thứ rất tốt, trên mặt hẳn nở ra một nụ cười đem toàn bộ được tài đặt tới trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu không khách khí mà thu tất cả vào trong hồ lô dứa đưa cho Áo Bỉ lão ma.

- Khách quan ghì chờ một chút để ta trả linh thạch thừa cho.

Chủ tiệm thu hồ thượng phẩm linh thạch sau đó đi tìm linh thạch cho Đường Tiêu.

- Đi nhanh đi nói là không cần thôi lại.

Áo Bỉ lão ma thúc giục Đường Tiêu vài câu.

- Không cần thôi lại.

Đường Tiêu không rõ Áo Bỉ lão ma vì sao lại thúc giục như thế nhưng nghĩ lại Áo Bỉ lão ma có thần thông có thể lập tức biến hạ phẩm linh thạch thành thượng phẩm linh thạch cho nên hẳn cũng không quan tâm đến linh thạch thôi lại nữa.

- À... vậy thì đa tạ khách quan rồi.

Chủ tiệm khom lưng cảm tạ Đường Tiêu vài tiếng trong lòng không khỏi vui sướng.

Nhìn thấy Đường Tiêu vội vàng rời đi chủ tiệm đột nhiên ý thức được chuyện gì hẳn lại nhìn lại thượng phẩm linh thạch kia.

- Không có vấn đề gì, rõ ràng là một khối thượng phẩm linh thạch, hơn nữa ở trong phường thị có cấm chế, bọn họ cũng không thể thi triển thủ đoạn lừa dối.

Chủ tiệm cẩn thận quan sát linh thạch trên tay vừa lẩm bẩm nói.

.....

Nửa canh giờ sau.

Chủ tiệm đột nhiên phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng lắm, linh khí trong không khí tại sao lại nồng đậm như vậy.

Chủ tiệm nhìn lại túi linh thạch của mình thì phát hiện ra linh thạch hạ phẩm và trung phẩm trong túi đã mất đi linh lực biến thành một đồng tro phấn.

470. Chương 470: Đấu Giá.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 470: Đấu giá.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Kiểm tra lại số linh thạch biến thành tro phấn chủ tiệm phát hiện ra không nhiều hơn không ít hơn đúng bằng một trăm khối trung phẩm linh thạch, điều này khiến cho hắn hiểu ra chuyện gì đó vội vàng đuổi ra ngoài.

Một khối linh thạch thượng phẩm tuy trị giá bằng một trăm khối trung phẩm linh thạch nhưng có tiền cũng không mua được bán được 120 thậm chí 150 khối cũng có thể, nghĩ tới đây chủ tiệm liền cảm thấy an ủi một chút.

Sau khi trở về tiệm, hắn lại khóc không ra nước mắt, hắn phát hiện ra thượng phẩm linh thạch kia đã tự nổ tung văng tung tóe rồi, linh khí tràn ra cũng từ khối thượng phẩm linh thạch.

.....

Lúc chủ tiệm được tài đang buồn bã thì Đường Tiêu đã cải trang dung tiến vào trong phòng đấu giá.

Hắn cần phải có thảo căn của bách niên hỏa hầu vong ưu thảo.

Đường Tiêu chờ đợi một thời gian nhưng vẫn không có cuộc đấu giá bách niên vong ưu thảo nên vô cùng buồn bã.

Nhìn thấy cuộc đấu giá dường như vẫn đang tiếp tục Đường Tiêu càng lúc càng không yên lòng, buổi đấu giá sắp kết thúc đúng lúc này đấu giá sư được gọi vào bên trong.

Một lát sau đấu giá sư xuất hiện, cao giọng tuyên bố một tin tức khiến mọi người sôi trào.

Hóa ra vừa rồi có một gã trung cấp cấm chế sư đã giải khai một thượng cổ cấm chế, hơn nữa phát hiện ra ở bên trong là mười cây cực phẩm dược thảo mỗi cây có tuổi đời hơn vạn năm.

Đấu giá sư sau khi công bố danh tự của dược thảo cả căn phòng trở nên sôi trào, khi nói tới Vạn Niên Vong ưu Thảo Đường Tiêu cũng nhảy dựng thiếu chút nữa thì xông lên giết người đoạt bảo rồi.

Đường Tiêu vẫn hướng về phía Áo Bì lão ma mà xác nhận một phen:

- Vạn Niên Vong ưu thảo này có thể dùng làm tài liệu chế tạo phân thần hoàn không?
- Nói nhảm Bách Niên Thiên Niên có thể sử dụng thì vạn niên dĩ nhiên là có thể hiệu quả còn tốt hơn, tuy nhiên lão ma ta không trông cậy đến viện có thể lấy được vạn niên thảo căn mà thôi, nếu như dùng Vạn Niên vong ưu thảo thì có thể giúp người rút gọn phân nửa thời gian tu luyện ở tầng thứ nhất.

Nghe Áo Bì lão ma nói vậy Đường Tiêu lập tức phấn chấn tinh thần, chuẩn bị đấu giá thảo căn này.

- Mấy dưới thảo còn lại bất luận cái nào cũng có tác dụng với người.

Áo Bì lão ma hướng về phía Đường Tiêu mà dặn dò.

Tuy nhiên đấu giá sư nói câu tiếp theo khiến cho Đường Tiêu bị dội một gáo nước lạnh.

- Những... vạn niên vong ưu thảo này là những vật quý hiếm, bốn phòng đấu giá đã được sự ủy thác của chủ nhân linh thảo, một tháng sau sẽ cử hành đấu giá công khai khắp Bàn Long đại lục, nếu chư vị thấy hứng thú có thể trong vòng một tháng sau tới đây cạnh tranh.

Đấu giá sư vừa nói xong khiến cho toàn bộ phòng đấu giá tràn ngập hào khí.

Ánh mắt của Đường Tiêu trở nên âm tình bất định... vốn hắn còn tưởng có thể dùng giá cao lấy được khối được thảo ngay hôm nay không ngờ lại phải đợi tới tháng sau.

Những đại tông phái sau khi biết chuyện này không biết có sinh ra dị biến gì không.

Còn nữa ở đây có võ giả Thiên Nguyên cấp tọa trấn bày ra cấm chế lợi hại, nếu như động thủ cường đoạt mà nói, bị người ta bắt được sẽ làm hư mất thanh danh của Truy Biến.

Đường Tiêu do dự hồi lâu cuối cùng quyết định chờ tới một tháng sau chỉ cần có Áo Bì lão ma kia chế ra linh thạch thượng phẩm thì còn lo gì cạnh tranh không thắng những đại gia tộc kia?

Linh thạch bọn họ mang theo trong người chính là để chuẩn bị cho Đường Tiêu.

Tuy nhiên thời gian trở về Áo Bì Đảo bị trễ nải một tháng khiến cho Đường Tiêu bất đắc dĩ vô cùng.

Tuy nhiên vật phẩm đấu giá kế tiếp lại khiến cho Đường Tiêu hứng thú, đó chính là một phù văn truyền tống.

Theo đấu giá sư nói thì phù văn truyền tống này có thể khiến cho người ta thông qua bí cảnh truyền tống lúc đó không bị cách chỗ truyền tống quá xa.

Đường Tiêu hiện tại phát hiện ra kiến thức của mình rất ít ỏi, nếu như không gặp phải phù văn truyền tống này thì còn không biết ở trong không gian bí cảnh truyền tống còn cần những thứ này.

Đã biết phù văn truyền tống cần phải dùng cho lúc truyền tống Đường Tiêu thăm nghĩ mình nhất định phải có.

Phù văn truyền tống có giá khởi điểm là năm nghìn linh thạch, nhưng cũng không có mấy người đấu giá bởi vì Bàn Long đại lục cũng không phát hiện ra nhiều truyền tống một số đại gia tộc cũng không biết tin cho nên phù văn truyền tống này căn bản là vô giá trị.

Đúng lúc phù văn truyền tống sắp để lại thì Đường Tiêu ra tay hắn dùng năm nghìn linh thạch đấu giá đương nhiên những linh thạch này đều là phải do Áo Bì lão ma lo cho hắn.

Phù văn truyền tống sau khi đấu giá thành công, Đường Tiêu cũng không dừng lại tiến vào trong phương thị đạo một vòng sau đó về phủ của mình.

.....

- Này này ông mau biến ra cho ta mấy khối thượng phẩm linh thạch nữa đi.

Đường Tiêu nói với Áo Bì lão ma ở trong hồ lo đùa một tiếng sau đó ném mấy trăm khối hạ phẩm linh thạch vào trong đó.

- Ở đây không có linh thạch ta làm sao có thể thi triển hấp linh.

Áo Bì lão ma hướng về phía Đường Tiêu mà giải thích, ném mấy trăm khối linh thạch trở về.

- Ông đem linh lực của những linh thạch khác hấp về đây sao?

Đường Tiêu lập tức hiểu rõ hóa ra là Áo Bì lão ma cũng áp dụng tính chất vật lý chứ không thể tự nhiên hư không biến ra thượng phẩm linh thạch.

- Nói nhảm lão ma ta làm sao có thể hư không biến ra linh thạch được.

- Vậy vừa rồi ông ở trong phương thị đã thừa cơ nhiều người thi triển hấp linh sao?

- Người bây giờ cần dùng thượng phẩm linh thạch gấp sao?

- Giữ lại về sau cần dùng, tháng sau không phải là lúc đấu giá linh thảo vạn năm sao, hơn nữa Vi Liên cũng cần linh thạch để họa phù.

Hai mắt của Đường Tiêu lúc này tràn ngập linh thạch lóng lánh.

- Thứ này không cách nào bảo tồn được, lão ma chỉ có thể tạm thời duy trì thượng phẩm linh thạch trong nửa canh giờ mà thôi sau đó linh khí của nó tiêu tan, linh thạch sẽ nổ tung.

Áo Bì lão ma hướng về phía Đường Tiêu mà giải thích một phen.

- Như vậy sao

Đường Tiêu xem như đã hiểu.

- Vậy lúc nào cần dùng thì lúc đó chế ra.

.....

Một tháng sau.

Ở trong phòng đấu giá.

Vì hơn mười gốc vạn niên linh thảo cử hành ở chỗ dành riêng cho nên Đường Tiêu phải đi sớm.

Lúc này ngoại trừ mười cây vạn niên linh thảo còn có những bảo bối khác, đương nhiên phòng đấu giá lợi dụng nhân khí muốn đem những bảo bối kia đấu với giá cao.

Vì không có người chú ý cho nên Đường Tiêu đem Triệu Thanh, Dương Đình Liễu Yên bọn họ tới đây, cũng mang mặt nạ cho bọn họ, chuẩn bị thời điểm cho bọn họ đấu giá.

471. Chương 471: Chúng Nhân Chú Ý.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 471: Chúng nhân chú ý.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Lúc này buổi đấu giá không giống như các buổi đấu giá bình thường, muốn tiến vào trường đấu giá cần phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc nếu như số linh thạch mang trên mình ít hơn hai vạn hoặc không có bảo vật tại thân thì ngay cả tư cách tiến vào trong trường đấu giá cũng không có.

Đường Tiêu dĩ nhiên không mang nhiều linh thạch như vậy hắn muốn ở đương trường tiến hành hấp linh rồi sẽ đấu giá.

Tuy nhiên Đường Tiêu bất động thanh sắc lấy ra năm mươi miếng long lân phù chỉ ra khiến cho giám bảo sư cao cấp phải lập tức cho hắn đi, theo giám bảo sư xem xét thì năm mươi miếng long lân phù chỉ này của Đường Tiêu có giá trị từ trăm vạn đến hai trăm vạn linh thạch đủ tư cách tham gia đấu giá đại hội.

Lúc này đấu giá đại hội không còn náo nhiệt như tháng trước ngồi ở đây cũng chỉ hơn trăm người nhưng đều là những người có tiền.

Đường Tiêu được phân cho vị trí số 37 nằm ở phía trên của trường đấu giá.

Những bảo vật đấu giá lúc đầu có giá trị từ hai nghìn linh thạch trở lên tuy nhiên Đường Tiêu không có hứng thú đối với những thứ này, hắn cực kỳ nhàm chán nhắm mắt trên ghế mà dưỡng thần, mà Triệu Thanh và Dương Đình hai người ở bên cạnh thi nhau nịnh nọt hắn, thậm chí Triệu Thanh còn giúp hắn mát xa thân thể, Dương Đình thấy vậy cũng không cam lòng.

Liễu Yên lần đầu tiên tiến vào đây không ngừng nhìn bốn phía tựa hồ đối với phòng đấu giá này vô cùng hiếu kỳ.

Được bốn nữ tử bên cạnh hai người ôn nhu ngọt ngào xoa bóp cơ thể ình thiêu hỏa còn của Đường Tiêu không tự giác được mà bắt đầu mà chống lên.

Vật kia sau khi thoát thai hoá cốt đã là long thể chi thân, bình thường có đạo bào rộng thùng thình che giấu nhưng lúc này không chịu nổi nữa mà giương cao lên.

Nữ tử ở phòng đấu giá vô tình nhìn về phía sau thấy vậy liền đỏ bừng cả mặt, vội vàng quay mặt đi, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Mà dương Dĩnh nhìn thấy vật dâng trào kia của Tôn Văn thì nhớ lại cảnh tượng lần trước, bỗng nhiên nàng nhìn về phía đó đôi mắt cũng không dời ra được.

Đương nhiên Dương Dĩnh cũng không biết lần đó Đường Tiêu vì nguyên nhân trộm cực âm dược dịch của nàng mà thôi.

Triệu Thanh vốn cùng với Đường Tiêu nói chuyện nhìn thấy Dương Dĩnh xấu hổ như vậy thì hai mắt cũng nhìn về phía đó, nàng cũng nhanh chóng phát hiện ra dị trạng của Đường Tiêu, thậm chí không nhận được khe la lên một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng.

Hai nữ kia nhìn nó rồi nhìn về phía khuôn mặt xấu xa của Đường Tiêu, vẻ mặt e lệ thân thể không khỏi mềm nhũn phía dưới nhận không được mà hơi ướt át tuy nhiên bây giờ là ở trong phòng đấu giá, tuy rằng có vải rèm bao phủ nhưng mà các nàng vẫn e ngại.

Đường Tiêu đột nhiên khẽ thò tay sờ hông bọn họ một cái, sắc mặt của Dương Dĩnh liền biến hóa, oán giận Đường Tiêu.

Dương Dĩnh lần trước đã bị Đường Tiêu chạm phải trong lòng rất thẹn thùng, thân thể mềm nhũn, sau khi oán giận liếc Đường Tiêu.

Đường Tiêu thấy Dương Dĩnh cũng không tránh né ngược lại còn chủ động nghênh đón thì cũng không khách khí nữa rồi, sờ sờ chỗ đó của nàng khiến cho hắn cảm tưởng mình lâm vào ảo mộng.

Bên kia Triệu Thanh hoảng hốt phát hiện ra sự khác thường của Dương Dĩnh, nàng nhanh chóng nhận ra Đường Tiêu đang sờ Dương Dĩnh.

Không hiểu sao Triệu Thanh bỗng nhiên nảy lên ghen tỵ, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng.

Đúng lúc Triệu Thanh sinh lòng bất mãn, Đường Tiêu đột nhiên sờ vào chỗ đó của nàng khiến cho khuôn mặt của Triệu Thanh đỏ như máu, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác sợ hãi.

Liễu Yên đang thò đầu ra nhìn thấy Liễu Yên đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền hơi ngậy người.

Một canh giờ sau đấu giá sư cuối cùng cũng quyết định lấy ra mấy gốc vạn niên dược thảo.

-Tiếp theo chính là cạnh tranh đấu giá Vạn Niên Tuyết Linh thảo, giá khởi điểm là năm mươi vạn linh thạch mỗi lần tăng giá là một vạn khối.

Đấu giá sư cũng hiểu được những Vạn Niên linh thảo đối với những đại tông phái này cũng là hiếm có cho nên cũng không nói nhiều lập tức ra giá.

Đường Tiêu vốn đang mơ màng ngủ lập tức tỉnh lại mở mắt.

- Năm mươi vạn khối linh thạch?

Trong phòng đấu giá vang lên tiếng nghị luận liên hồi, phải biết rằng đây là Vạn niên linh thảo lần đầu tiên xuất hiện giá cả lớn như vậy.

Đấu giá sư sau khi nói giá cả xong cả trường đấu giá lâm vào một mảng tĩnh mịch không có ai hô giá.

Đúng lúc khuôn mặt của đấu giá sư lộ ra vẻ thất vọng thì đột nhiên có một nam tử trẻ tuổi ở phòng số 63 hô giá:

- 56 vạn.

- 60 vạn.

Ngay lập tức có một người ở vị trí số 76 cất tiếng.

Đấu giá hội chính là như vậy chỉ cần có người hô giá thì tràng đấu giá sẽ trở nên náo nhiệt. Khuôn mặt của đấu giá sư cũng lộ ra vẻ vui mừng vô hạn, 60 vạn có nghĩa là tiền thuê tới 6500 linh thạch, hơn mười gốc vạn niên linh thảo toàn bộ đấu giá thì vòng đấu giá sẽ có tới mười vạn linh thạch.

- 61 vạn.

- 65 vạn.

- 65 vạn lần thứ nhất, còn có người đấu giá không?

Vài phút sau vị đấu giá sư hướng về phía trong trường mà hô lên một tiếng.

- 65 vạn lần thứ hai, nếu như chưa có người nào đấu giá thì gốc vạn niên tuyết linh thảo thì thuộc về vị tiểu tử ở trong gian phòng số 76 kia.

Đấu giá sư giơ cao cây chùy lên chuẩn bị gõ xuống.

- Một trăm vạn.

Ở phòng số 37 đột nhiên thốt ra một giọng nữ ngây thơ, tất cả mọi người đều nhìn qua bên này, đáng tiếc rằng cách bức vải và bình phong cho nên bọn họ không cảm nhận được tình cảnh bên trong, không biết nữ tử này lại lịch thể nào mà có thể hô ra số linh thạch lớn như vậy.

Lần hô giá này chính là Liễu Yên.

- Một trăm vạn khối linh thạch

Đấu giá sư cơ hồ cũng bị chấn kinh, cái búa cầm trên tay cũng hơi run run.

- Có ai nguyện ý bỏ ra giá tiền cao hơn không?

Đấu giá sư hướng về trong trường hỏi một tiếng.

- Một trăm lẻ một vạn khối linh thạch.

Nữ tử số 76 do dự rồi mở miệng trong giọng nói có vẻ kèm theo sự tức giận.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng lại nói nhỏ một câu với Liễu Yên, Liễu Yên một lần nữa hô lên:

- Hai trăm vạn khối linh thạch.

Rất nhiều người tham gia đấu giá này nghe thấy thanh âm của Liễu Yên thì nhin không được phun ra một ngụm nước.

Thật khí phách không thêm thì thôi đã thêm là thêm một trăm vạn khối linh thạch, đây là phá gia chi tử nhà ai?

Vài cao tăng ẩn giấu sau màn cũng bị số tiền này làm cho kinh hãi, bọn họ hối hận vì đã bố trí từng phòng đấu giá riêng biệt như thế này.

472. Chương 472: Đại Gia.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 472: Đại gia.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Hừ kẻ ngu ngốc nào vậy? Hai trăm vạn người cầm đi, đem vạn niên tuyết linh thảo mà nuốt cho bổ óc.

Nữ tử số 76 rất tức giận mà mắng.

- Xin khách nhân số 76 không được dùng từ ngữ miệt thị người khác nếu như tái phạm thì sẽ bị hủy bỏ tư cách đấu giá .

Đấu giá sư nghiêm khắc nói với nữ tử ở số 76 một câu.

Nữ tử trẻ tuổi kia cũng hừ lạnh một tiếng không nói gì thêm.

Sắc mặt của Đường Tiêu lạnh nhạt mà dựa vào ghế, đã đấu giá được hân cũng không cần phải tức giận, có tiền chính là đại gia hiện tại ở đây hân là người có tiền nhất phòng đấu giá này đương nhiên chỉ mình hân mới có quyền nói chuyện.

Bởi vì vị khách số 37 ngang trời xuất thế, khuôn mặt của đấu giá sư trở nên quái dị, những thứ khác cứ báo giá một hai lần vị khách số 37 liền ra giá mấy trăm khối linh thạch, cứ như vậy Vạn Niên Vô Ưu thảo cũng nhanh chóng được Đường Tiêu thuận lợi cầm lấy.

Tuy nhiên sau khi tới gốc thảo được thứ hai, khi Liễu Yên hô lên hai trăm khối linh thạch vị nữ tử ở số 76 liền hô hai trăm linh một linh thạch.

Đường Tiêu quyết định thật nhanh để cho Liễu Yên hô lên bốn trăm khối linh thạch.

Ở trong phòng đấu giá tất cả mọi người không cách nào bình tĩnh được nữa, thanh âm ông ông truyền ra bốn phía, ở trên lầu rất nhiều người nhìn về phía này.

Mỗi lần tăng giá hai trăm khối linh thạch đây không phải là phá gia chi tử sao? Phải biết rằng hai trăm khối linh thạch rất nhiều đại gia tộc phải trải qua mấy trăm năm mới có được.

Đấu giá sư sau khi xác nhận, thì nữ tử số 76 cắn răng hô lên 401 khối linh thạch, xem ra vì để đấu giá với Đường Tiêu nàng bất chấp phá sản.

Đường Tiêu dĩ nhiên cũng không đau lòng, dù sao linh thạch cũng là do Áo Bỉ lão ma hấp linh mà thành.

- 1000 vạn khối linh thạch.

Liễu Yên một lần nữa báo giá, khiến cho những người có tim không tốt lập tức muốn ngất xỉu, một nghìn vạn linh thạch đây cơ hồ là sản nghiệp bọn họ dành dụm mấy nghìn năm, không ngờ lại có người vì một cây dược thảo mà lại xuất ra nhiều linh thạch như vậy kết quả khiến cho bọn họ có một cảm giác hụt hẫng vô cùng.

Nữ tử số 76 cười lạnh không lên tiếng, hiển nhiên nàng ta đã thấy mục đích của mình đã đạt được.

Đường Tiêu cũng cười lạnh một tiếng, mục đích của hân chính là sở hữu toàn bộ vạn niên thảo, đợi cho đến khi nữ tử kia rời khỏi phòng nàng sẽ phát hiện ra toàn bộ linh thạch mình mang theo đều đã biến thành tro bụi.

Khi đó còn không biết ai khóc ai cười đây.

Sau cây vạn niên linh thảo này, nữ tử số 76 ác ý ra giá tiếp, Liễu Yên từ bốn trăm vạn linh thạch nhảy lên báo giá hai nghìn vạn linh thạch nếu như không phải Áo Bỉ lão ma yêu cầu phải lấy được toàn bộ dược thảo thì Đường Tiêu đã ngừng cạnh tranh để cho nữ tử trẻ tuổi kia phải bỏ ra số tiền lớn mua một cây dược thảo rồi.

Đương nhiên đến khi nàng dùng linh thạch trả tiền thì toàn bộ linh thạch đã biến thành tro lúc đó thì hay rồi.

Cuối cùng cuộc đấu giá linh thảo cũng chấm dứt, vị đấu giá số 37 đã dùng phương thức quái dị lấy toàn bộ mười gốc vạn niên thảo.

Hơn mười gốc vạn niên thảo tốn ra bốn nghìn vạn khối linh thạch so với một nghìn vạn khối linh thạch lúc trước dự kiến thì gấp tới bốn lần khiến cho đấu giá sư vui mừng không thôi.

Mấy tên nhân viên của phòng đấu giá thu toàn bộ được thảo lại, khi bọn họ đi tới phòng số 37 Đường Tiều vẫn nhắm mắt ngồi ở trên ghế đối với câu hỏi của bọn họ cũng không trả lời.

- Xin khách nhân đi tới phòng đấu giá trả tổng cộng bốn nghìn bảy trăm vạn khối linh thạch.

Nhân viên sau khi nói xong kiên nhẫn chờ Đường Tiều.

- Các người chờ một chút.

Dương Đình và Triệu Thanh mở miệng bọn họ cũng không biết Đường Tiều xảy ra chuyện gì.

Đường Tiều đang cùng với Áo Bỉ lão ma ở trong hồ lô đùa cãi nhau.

- Đến lúc nào thì có thể xong?

- Có người đấu giá như người sao? Hơn bốn nghìn khối linh thạch thượng phẩm, muốn thi triển hấp linh cũng làm sao có thể nhanh như vậy được.

- Lão ma nếu ông không nhanh hơn một chút những đại gia tộc đại tông phái này phát hiện những chuyện ở bên trong thì chúng ta gặp phiền toái lớn.

Đường Tiều thúc giục nói với Áo Bỉ lão ma một câu thượng phẩm linh thạch nếu như không xuất ra thì hẳn sẽ phải cân nhắc tới chuyện cướp bóc được thảo, phải chịu phong hiểm nhất định.

- Người trước hết đưa cho bọn chúng một nửa.

Áo Bỉ lão ma đưa hai nghìn khối linh thạch thượng phẩm vừa mới chẻ xong ném cho Đường Tiều.

- Xin tôn khách trả tiền linh thạch đấu giá

Nhân viên này tuy giọng nói vẫn khách khí nhưng sắc mặt bắt đầu trở nên hung ác, đại khái cho rằng người số 37 này hô giá để là cho nhiều loạn trật tự phòng đấu giá.

- Sợ đại gia ta không trả nổi sao, hừ đưa cho người một phần, chút nữa đưa tiếp.

Đường Tiều cuối cùng cũng ngồi dậy miễn cưỡng ném túi trữ vật cho nhân viên kia.

Lúc này trên khuôn mặt của Đường Tiều dán một chòm râu có khí phách của một thương gia có tiền.

Nhân viên kia tiếp nhận túi trữ vật, xem xét hai nghìn khối linh thạch thượng phẩm bên trong xong thì thái độ lập tức biến đổi lau mồ hôi xin lỗi:

- Khách nhân, tiểu nhân có mắt như mù, tuyệt đối không có ý hạ thấp ngài, chúng ta mấy thứ này cần kiểm tra một chút.

Sau khi nhân viên kiểm tra số lượng linh thạch xong, Đường Tiều mang một túi linh thạch khác ném cho bọn chúng, đám nhân viên này từ từ kiểm tra bốn nghìn bảy trăm khối linh thạch một khối cũng không thừa một khối cũng không thiếu.

Nửa phút đồng hồ sau ở trong trường đột nhiên phát ra thanh âm kinh hô, có người phát hiện ra linh thạch của mình đã hóa thành tro.

- Không nhanh như vậy chứ?

Đường Tiều trong lòng thầm kêu không ổn sau đó nhìn về phía nhân viên kia:

- Chúng ta làm thế nào ra ngoài là dùng truyền tống sao? Ta cũng không muốn được thảo của ta bị người khác cướp đi.

- Xin khách nhân lên lầu chỗ đó chúng ta có chỗ tốt nhất nghỉ ngơi.

- Không có hứng thú mau đưa chúng ta ra ngoài.

Đường Tiều nhú mày cắt đứt lời của hắn.

- Vậy chúng ta đi.

Nhân viên kia khởi động cơ quan, Đường Tiều liền phát hiện ra có một thông đạo xuất hiện.

Đường Tiêu không hề do dự mà đi vào, sau đó dùng ý niệm thu lại nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Không bao lâu sau những người ở trong phòng đấu giá kinh hô liên tục hiển nhiên có rất nhiều đại tông phái đều phát hiện linh thạch của mình đã biến thành tro bụi, mọi người đều tức giận gây khó khăn với phòng đấu giá, sau nửa canh giờ phòng đấu giá cũng nhận được tin tức bốn nghìn khối linh thạch thượng phẩm đã nổ văng tung tóe, không cách nào trả tiền, ông chủ đấu giá giấu mặt chạy tới, phong bế toàn bộ phường thị tìm kiếm người thần bí lấy đi mười gốc vạn niên thảo kia, nhưng lúc này Đường Tiêu dĩ nhiên đã trở về phủ của mình rồi.

473. Chương 473: Mở Bí Cảnh Thất Bại.

truyện copy từ

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 473: Mở bí cảnh thất bại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Phân thân thuật nói ra thì khá mơ hồ nhưng quá trình tu luyện đơn giản vô cùng.

Hơn hai tháng nay Đường Tiêu không ra khỏi nhà không ngưng tu luyện phân thân thuật, tốc độ của hắn khiến cho Áo Bì lão ma phải giật mình, Đường Tiêu trong chốc lát đã hoàn thành tầng thứ hai và tầng thứ ba.

- Nghị lực của người thật khiến cho người ta phải bội phục, có nghị lực cường đại như thế trên thế gian này không có chuyện gì người không làm được.

Áo Bì lão ma tán dương Đường Tiêu một câu.

- Đã thành thì mau mở bí cảnh chi môn đi, ta cần phải trở về Áo Bì Đảo.

Đường Tiêu hữu khí vô lực nói với Áo Bì lão ma vài câu, may mà hắn đã tu thành phân thân thuật, cuộc sống nếu như cứ tiếp tục như vậy vài ngày nữa có lẽ hắn phải sụp đổ mất.

Ở bên trong hồ lô dứa Áo Bì lão ma vận chuyển ý niệm, mượn ý niệm của Đường Tiêu xoay tròn tạo thành một tiểu trận pháp không bao lâu sau, trận pháp đã xuất hiện những đốm hắc ám.

Nhưng lúc này bí cảnh chi môn chưa hoàn toàn ổn định lại biến mất.

- Xảy ra chuyện gì?

Đường Tiêu cảm thấy tình huống không tốt cho lắm.

- Bí cảnh chi môn không cách nào thành lập được.

Áo Bì lão ma mỗi một giống như có thể tùy thời mê man.

- Tại sao bí cảnh chi môn không cách nào thành lập?

Đường Tiêu giận giữ, những ngày nay hắn đều tập trung vào chuyện này không tiếc ngày đêm mà tu luyện phân thân thuật mà bây giờ lại không có kết quả.

- Bí cảnh chi môn kết nối hai bí cảnh với nhau, càng gần thì cơ hội thành công càng lớn, xa nhau thì cơ hội thành công càng thấp nếu xa tới trình độ nhất định thì không cách nào thành lập được, ở đây đã không còn là huyền vũ đại lục rồi, thậm chí còn vượt qua ngoài sự quản hạt của thiên giới, theo lão ma đoán chừng ở chỗ này cách Áo Bì Đảo quá xa xa tới mức bí cảnh chi môn không cách nào kết giới.

Áo Bì lão ma hướng về phía Đường Tiêu mà giải thích.

- Ý của ông là chúng ta không cách nào thành lập bí cảnh chi môn tới Áo Bì Đảo rồi sao?

Đường Tiêu khóc không ra nước mắt tổn công sức lâu như vậy, tại sao lại có kết quả thế này?

- Lúc trước ở Huyền Vũ đại lục khoảng cách với Cửu Châu đại lục đã vô cùng xa, mà ở đây còn xa hơn cả người nhất định cần phải tìm được một phần của bí cảnh tinh đồ, lại tìm kiếm được bí cảnh truyền tống trận ở Bàn Long đại lục, trước hết truyền tới một bí cảnh chung gian, sau đó mới có thể trở về Cửu Châu đại lục.

Áo Bì lão ma giải thích một thoáng.

- Mẹ nó, có thể tìm kiếm được bí cảnh truyền tống trận thì ta học tập phân thần thuật này ngày đêm là gì, có bệnh sao?

Đường Tiêu muốn chửi ầm lên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được dù sao Áo Bì lão ma cũng không phải cố ý, ở long vực bí cảnh giúp hắn thoát thai hoá cốt, trở lại huyền vũ đại lục, lên hư không tinh bàn của Truy Biến tiến vào Bàn Long đại lục lão vẫn bất tỉnh.

- Tình huống này lão ma ta cũng không nghĩ tới, thứ cho lão ma ta bắt lực tòng tâm rồi.

Áo Bì lão ma nhắm mắt lại dù cho bí cảnh chi môn không ở ra nhưng lão cũng tiêu hao rất nhiều linh lực cần phải nghỉ ngơi.

- Để ta nghĩ biện pháp tìm bí cảnh truyền tống trận.

Đường Tiêu thấp giọng nói với Áo Bì lão ma.

- Người chuẩn bị đi tìm thế nào? Nhân loại trên đại lục tăng lên, vị trí của bí cảnh truyền tống trận cũng bị che giấu kín hơn.

Đường Tiêu suy tư một lát:

- Nghe nói Truy Biến vài ngày trước đã trở về Bàn Long thành để ta đi hỏi một phen.

.....

- Người muốn tìm bí cảnh truyền tống trận ở Bàn Long đại lục?

Truy Biến nhìn Đường Tiêu mà nhú mày.

- Ủ.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu.

- Người muốn trở lại Cửu Châu đại lục mà trước kia đã nhớ:

Truy Biến trí nhớ rất tốt hắn đã nghe Đường Tiêu nói một lần ở trên tinh bàn hư không

- Đúng thế ở Cửu Châu đại lục có một hòn đảo tên là Áo Bì Đảo, đệ tử cần phải mau chóng trở về, sau khi xong chuyện bên đó đệ tử sẽ về đây báo đáp ân cứu mạng của sư phụ.

- Bàn Long đại lục đúng là có bí cảnh truyền tống trận nhưng nghe nói bí cảnh truyền tống trận này ở trong Lạc Thần cốc, mà vết nứt không gian ở Lạc Thần cốc mười năm mới mở một lần, vừa vặn ba tháng sau sẽ tới thời kỳ.

Truy Biến trầm mặc hồi lâu rồi nói cho Đường Tiêu biết.

Về chuyện Lạc Thần cốc, Bàn Long đại lục cũng không có người biết nhiều, là tin tức cơ mật ở trong Tinh Thần Tông Truy Biến thân là đại trưởng lão dĩ nhiên là biết rõ chuyện này.

- Có thể cho đệ tử biết địa điểm của Lạc Thần cốc không?

Đường Tiêu vui vẻ, vốn hắn cho rằng không dễ tiến vào bí cảnh truyền tống trận không ngờ Truy Biến lại nói cho hắn biết tin tức.

- Ta có thể nói cho người biết nhưng đó là hại người, Lạc Thần cốc tại sao gọi là Lạc Thần cốc? Bởi vì dù người có tu vi giống như thần tiên vào trong lạc thần cốc cũng vẫn có khả năng vẫn lạc, ngay cả vi sư cũng không dám đơn giản vào đó.

Truy Biển thở dài rồi nói.

- Đệ tử nhất định phải tới sư phụ mau nói cho đệ tử biết đi.

Đường Tiêu kiên định mà nhìn Truy Biển rồi nói.

- Lạc Thần cốc chia làm mấy tầng ở bên ngoài cốc cần phải đi qua Thiết Sa chi và Di Vong hợp cốc, nội cốc thì cần phải vượt qua Phong Bạo thiên lô, đi thông qua bí cảnh truyền tống trận tới Phong Bạo Thiên Nhân.

Đường Tiêu thấy Truy Biển không có ý dừng lại thì cũng không cắt lời.

- Một khi tiến vào trong Lạc Thần cốc thì cho dù không muốn tiến vào Thiên Nhân cảm thấy nguy hiểm muốn lui ra ngoài cũng phải vượt qua Thiên Sa chi, Di Vong hợp cốc tới Phong Bạo thiên lô tìm truyền tống trận mới có thể ra ngoài nếu không sẽ vĩnh viễn bị vây khốn ở đó không cách nào thoát thân được. Bao năm qua số người tiến vào trong đó thành công trở về trong nghìn người chưa có một người hơn nữa đa phần là cường giả Thiên Nguyên cấp.

- Thiết Sa chi chính là bão cát, sẽ tiêu hao đại lượng thể lực của võ giả, khiến cho người nửa bước khó đi, không chỉ vậy bên trong còn có Thiết Sa thú, cơ hồ có thân thể bất tử, một khi bị Thiết Sa Thú Vương quần vào thì rất có thể không thể nào rời khỏi nơi đó, trừ phi có thủ đoạn đặc biệt phá hủy thiết sa thân của nó.

- Di Vong hợp cốc không có yêu thú lợi hại nhưng khắp nơi đều là Di Vong yêu hoa, loại yêu hoa này có tác dụng làm mê hoặc, khiến cho người sinh ra ảo giác quên đi những chuyện chân thật, quên mất mình là ai, không cách nào thoát ra, chết đói ở trong đó.

474. Chương 474: Phong Bạo Thiên Nhân.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 474: Phong bạo thiên nhân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Tiến vào trong thần cấm chỉ tháp là Phong Bạo thiên lô, tổng cộng có ba mươi sáu tầng, mỗi tầng đều là những cấm chế khác nhau, bất kỳ cấm chế nào cũng có thể đưa người ra khỏi Lạc thần cốc, thậm chí còn có tỷ lệ ném vào trong hắc ám hư không có một số cấm chế có lực sát thương cường đại không chú ý sẽ bị giết chết.

- Nếu như trong đội ngũ không có cấm chế sư tông sư muốn lên đến tầng cao nhất thì vô vàn khó khăn, nhưng ta nghe nói cho dù có cấm chế sư đi theo thần cấm chỉ pháp vẫn khiến ột số người không hiểu mà biến mất hay tử vong, căn bản không có quy tắc không có lý do.

- Ở bên trong phong bạo thiên lô có một hàn phù vạn năm, trấn áp phong bạo thiên nhân, nói là vạn năm nhưng cũng không ai biết nó bao nhiêu vạn năm, bởi vì hàn phù này trấn áp ở trên phong bạo thiên nhân nên lạnh lẽo vô cùng, võ giả nếu như không có hàn pháp hộ thể thì tiến vào trong sẽ bị đông lạnh ngay lập tức.

- Bí cảnh truyền tống trận ở ngay trong phong bạo thiên nhân sao?

Đường Tiêu nghe Truy Biển nói xong thì mở miệng hỏi.

- Ừ, nhưng kể từ khi khai sơn tổ sư bổn tông tiến vào trong Phong Bạo thiên nhân xong từ đó lấy được hư không tinh bàn thì vì sư chưa từng nghe ai có thể tiến vào trong phong bạo thiên nhân thành công, người nếu như không phải nóng lòng nhất thời thì chờ hai trăm năm sau chữa trị xong tinh bàn có thể an toàn trở về Cửu Châu đại lục một chuyến.

Truy Biến khuyên Đường Tiêu vài câu.

- Ở trong phong bạo thiên nhân có hư không tinh bàn? nguồn

Đường Tiêu tỏa sáng hai mắt, nếu có được thứ này thì xuyên qua bí cảnh không thành vấn đề rồi.

- Ha ha trong tông có ghi lại một chút, phong bạo thiên nhân có rất nhiều pháp bảo nghịch thiên hư không tinh bàn chỉ là một trong số đó, tuy nhiên cổ bảo đó cũng không lấy được, lúc trước bốn tông tổ sư cũng phải mạo hiểm rất nhiều mới lấy được nó.

- Sư phụ, hay vẫn nên đem địa chỉ của Lạc Thần cốc nói cho đệ tử biết.

Đường Tiêu sau khi nghe Truy Biến nói xong thì lại yêu cầu.

- Aizzz, nói nhiều như vậy người vẫn muốn đi sao?

Truy Biến lắc đầu.

- Đệ tử không có lựa chọn nào khác nhất định phải đi.

- Người đã quyết định như vậy thì vi sư cũng không khuyên bảo nữa, chuyện này vi sư không giúp được người quá nhiều chỉ có thể cho vài lời khuyên cáo báo mà thôi.

Truy Biến nói với Đường Tiêu vài tiếng.

- Xin sư phụ nói.

- Thứ nhất trước khi người tiến vào Trong Lạc Thần cốc cần phải vượt qua Thiết Sa Chi một khi người bị Thiết Sa Thú truy đuổi thì cần phải giết chết nó nếu không tốc độ của người cho dù có nhanh hơn nữa cũng không thể thoát khỏi sự vây bắt của nó.

- Thứ hai lúc tiến vào Di Vong hạp cốc đừng hi vọng có thể dùng văn tự hay tranh vẽ giúp ích mình, tất cả sẽ chỉ làm người xói mòn trí nhớ mà thôi, thần hồn càng mạnh mẽ ý chí càng mạnh mẽ mới chống lại được Di Vong hạp cốc này.

- Thứ ba người muốn thông qua thần cấm chi pháp nhập vào trong đội ngũ thì cần phải có cấm chế cấp tông sư đồng hành nếu không ngay cả tầng cấm chế thứ hai cũng không thể tiến lên chứ đừng nói là ba mươi tầng.

- Thứ tư vạn lần không được tới Vạn Niên Hàn ngọc nếu không với tu vi hiện tại của người thì sẽ lập tức bị hàn khí làm heo đông cứng, cả linh hồn cũng sẽ bị phong bế.

Đường Tiêu ngậy cả người.

- Ha ha tuổi trẻ thì tốt không sợ hãi dũng cảm tiến tới mới có thể có cơ hội tiến lên đỉnh phong vi sư đã mất đi nhuệ khí mà người có, tương lai thế giới này là của các người, đây là địa đồ của Lạc Thần cốc người cầm đi.

Truy Biến phất tay áo một khối ngọc giản trực tiếp bắn về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu tiếp nhận ngọc giản, hắn đặt ở trên trán cảm thụ một phen thì thấy đây là một địa đồ phục chế, ghi rõ từng vị trí ở Lạc Thần cốc.

- Đây là một trong tam bảo mà bốn môn tổ sư mang từ Phong Bạo thiên nhân về, Thốn Mang, người trước mắt không cách nào dùng được nó vi sư ở trên nó đã đánh xuống ba đạo thần hồn ấn ký, tạm thời cho người mượn, khi công kích có thể dùng tới một nửa thực lực của vi sư, trong lúc gặp phải cường địch không thể chống lại nó có thể cứu người một mạng, tuy nhiên không phải thời khắc nguy cấp nhớ là đừng dùng tới nó nữa, sử dụng xong ba lượt vi sư cũng không có cách nào cứu người được nữa.

Truy Biến nói xong một đạo ngân quang hiện lên tạo thành một thanh phi đao ném về phía Đường Tiêu.

- Thốn Mang.

Đường Tiêu kinh nghi nhìn thanh phi đao trên tay, đây chính là một trong tam bảo của Tinh Thần Tông, Thốn Mang sao, Truy Biến cứ như vậy mà đưa cho hắn?

- Đúng, Thốn Mang chính là thứ mà tổ sư đã gây nên cơ nghiệp của Tinh Thần Tông.

Truy Biến gật nhẹ đầu.

- Sư phụ không sợ con mang nó đi rồi không mang trở lại sao?

Đường Tiêu không dám tin Truy Biến cứ như vậy đem cổ bảo trấn sơn của Tinh Thần Tông ỉnh.

- Một người trước ngày bí cảnh hủy diệt vẫn không bỏ huynh đệ đồng môn của mình làm sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Đường Tiêu im lặng xem ra Truy Biến này đã thâm quan sát hẳn thật lâu, tuy nhiên.... những lý do này chưa đủ để cho hắn mang trấn tông cổ bảo đi.

- Người cũng đừng bị áp lực lớn Thốn Mang này sau khi sử dụng hết ba lần vô luận nó ở phương nào cũng sẽ bay lại bên người của vi sư cho dù người muốn lấy đi nếu cần vi sư có thể niệm khẩu quyết nó sẽ tự động bay trở về.

Truy Biến bổ sung cho Đường Tiêu biết.

- Như vậy thì tốt rồi, bằng không con sẽ bị áp lực lớn, vạn nhất đệ tử bị gạt chết ở hiểm địa không cách nào mang về thì thật phiền toái.

Đường Tiêu nghe Truy Biến nói vậy thì thở ra một hơi.

- Thốn mang này chính là trấn sơn chi bảo của bốn tông, vi sư sẽ phải thu hồi nhưng vi sư có thể tặng người một pháp bảo công kích cường hãn.

Truy Biến mỉm cười từ trong tay phóng ra một thanh kiếm ném cho Đường Tiêu.

- Thanh kiếm này...

Đường Tiêu cảm thấy thanh kiếm này còn không bằng Hồng Viêm Thiên Trảm Mạc tà của hắn không biết có chỗ nào cổ quái.

- Vi sư lúc đi ngang qua Huyền Vũ đại lục đã thấy có đại lượng hồn thi xuất hiện thuận đường tìm kiếm thu một số võ giả có tư chất làm môn hạ, một phương diện khác cũng tìm cơ hội thu tứ đại danh kiếm ở Huyền Vũ đại lục.

- Vi sư lúc trước đi ra ngoài đã lấy được nửa bộ bản sao của Huyền Vũ kiếm quyết cho nên mới nảy ra tâm tư tìm tứ đại danh kiếm nhưng mà vi sư không ngờ rằng tứ đại danh kiếm sau đó có hai cái đã rơi vào trong tay của người về sau Mạc Tà cũng thần kỳ thuộc về người, hiển nhiên người so với vi sư hữu duyên hơn rất nhiều.

Truy Biến không trả lời nghi hoặc của Đường Tiêu mà nói tới chuyện Tứ Đại danh kiếm ở Huyền Vũ đại lục.

475. Chương 475: Huyền Vũ Kiếm Trận.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bì Gia

Chương 475: Huyền vũ kiếm trận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

- Thanh kiếm này chẳng lẽ là Giới Nhẫn?

Đường Tiêu nghe Truy Biến nói xong thì động tâm cẩn thận quan sát thanh kiếm này.

- Thanh kiếm này không phải là Giới Nhẫn chân chính mà chính là vi sư căn cứ theo vào trong kiếm quyết miêu tả mà phỏng phát tạo ra Giới Nhẫn chính thức hiện tại đang ở bên trong một khối lãnh địa mà thiên

giới mở ra, nếu như người có cơ hội có thể tới chỗ đó không chừng có thể thu thập bốn thanh danh kiếm này.

- Sự phụ đối với tứ đại danh kiếm của huyền vũ đại lục hình như rất có hứng thú.

Đường Tiêu cười cười.

- Ha ha bốn thanh kiếm này chính là đồ viễn cổ từ thời khai sinh tích địa của Huyền Vũ đại lục, bởi vì Huyền Vũ kiếm quyết bị mất cho nên đời sau không thể nào thành lập Huyền Vũ kiếm trận tuy bốn thanh kiếm này tự mình sử dụng uy lực có hạn nhưng nếu như toàn bộ Huyền Vũ kiếm quyết được phát huy, kể thành kiếm trận uy lực của nó không ở dưới Thốn Mang, thậm chí còn vượt qua.

Ánh mắt của Truy Biến sáng ngời mà nhìn Đường Tiêu.

- Tuy người vẫn chưa nắm được Giới Nhấn nhưng thanh phỏng chế này vẫn có thể kết được một cái Huyền Vũ kiếm trận, tuy rằng không quá lớn nhưng với tu vi của người đã là đủ rồi sau này người nếu như thu được cả Giới Nhấn hơn nữa còn tìm được nửa bộ còn lại của Huyền Vũ kiếm quyết luyện được xong thì danh tiếng kiếm thần cũng ở trong tầm tay.

Đường Tiêu cầm lấy ngọc giản của Truy Biến đưa tới đặt lên mi tâm xem xét quả nhiên đây là bản sao của Huyền Vũ kiếm quyết hơn nữa là nửa bộ trước có sáu tầng công pháp.

- Sự phụ coi trọng huyền vũ kiếm quyết như thế không bằng đệ tử tặng cho sự phụ dù sao trước mắt mà nói thanh kiếm này đối với đệ tử cũng không có tác dụng nhiều.

Đường Tiêu tiện tay đưa ba thanh kiếm hướng về phía Truy Biến mà nói.

Truy Biến tiếp nhận kiếm vuốt ve một hồi rồi nói:

- Quả nhiên là hảo kiếm so với trong tưởng tượng của vi sư phải mạnh hơn mấy lần khai thiên tích địa cổ vật trời sinh, đúng là không ai bằng, so với kiếm thực thanh kiếm phỏng chế kia quả thực chênh lệch quá lớn.

- Tuy nhiên người tu kiếm quan trọng nhất là hai chữ kiếm duyên vi sư dù yêu thích nó nhưng cũng biết mình vô duyên, người từ trong hắc ám hư không đi ra vừa ra đã có ba thanh kiếm này cho thấy người có duyên với nó, hiện tại vi sư cho dù nắm tới tay nghịch thiên mà tu cũng không cách nào đột phá chướng ngại tâm ma, vẫn nên trả lại cho người.

Truy Biến nói xong đem ba thanh phi kiếm trả về.

- Vậy tạ ơn sư phụ.

Đường Tiêu cũng không phải là người lè mề, hẳn hướng về phía Truy Biến thi lễ sau đó thu lại.

Ba tháng sau thông qua truyền tống trận Đường Tiêu đã đến Thiết Sa chi.

Đường Tiêu nhìn một vòng bốn phía thì hẳn phát hiện ra ở đây ngoại trừ hẳn còn có một nam một nữ hai võ giả khác, người nam hình dáng trung niên người nữ khoảng chừng hai mươi vẻ mặt hiền lành.

- Chúng ta cùng truyền tống tới một chỗ xem ra cũng là duyên phận nếu như có thể kết bạn cùng đi tới phía trước là tốt nhất.

- Đúng thế.

- Được chúng ta giới thiệu trước đi ta họ La tên Huy là Đông Thiên u tông trưởng lão.

- Thiếp tên là Nghiêm Ly người Bàn Tây bá kiến hai vị anh hùng.

- Vị đạo hữu này không biết tôn danh là chi?

La Huy nhìn về phía Đường Tiêu mà hỏi.

- Tại hạ là Tôn Văn, đệ tử Tinh Thần Tông.

Đúng vào lúc này bên cạnh ba người có một đạo quang ảnh lóe lên, một thiếu nữ mặt che tử sa, ánh mắt lạnh như băng xuất hiện.

- Ha ha lại một vị đạo hữu, không biết có thể cùng chúng ta kết bạn cùng đi được không?

La Huy lập tức nói với cô gái kia.

Thiếu nữ áo tím không lên tiếng, đối với La Huy giống như không nhìn thấy ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Thiếu nữ áo tím kia không nói một tiếng trực tiếp xuyên qua bão cát mà đi vào giống như không biết sự tồn tại của ba người bọn họ vậy.

- Đúng là không sợ chết nàng ta tưởng rằng với lực lượng của một mình mình là có thể đối phó với những thiết sa thú kia sao?

La Huy cười lạnh một tiếng.

Thiếu nữ áo tím đi vào trong màn sáng cảm chế đột nhiên từ trong màn tay của nàng bay ra vô số sinh vật côn trùng, phát ra thanh âm ông ông.

- Ngân Từ Phong, đây hẳn là Ngân Từ Phong Nữ.

La Huy trầm thấp kinh hô một tiếng.

- Ngân Từ Phong tiền bối nàng ta không phải đã mất tích từ mấy trăm năm trước rồi sao?

Nghiêm Ly cũng lộ ra sắc mặt khiếp sợ không dám nói nữa mà che miệng lại.

- Ngân Từ Phong là ai?

Đường Tiêu nhìn thấy biểu lộ của bọn họ thì khẳng định rằng Ngân Từ Phong này nhất định không tầm thường.

- Người Từ Phong vốn là Linh Hoa phong sinh hoạt ở trong Lạc thần cốc dùng linh hoa bên trong hạp cốc làm thức ăn, thân thể của bọn họ cũng vì như vậy mà trở nên bất đồng, bọn họ có thể cắn nuốt khoáng thạch kim loại các tài liệu luyện khí thân thể như vậy cũng trở nên rắn chắc.

- Nhưng loại tế luyện nuôi ong này chỉ tồn tại trong truyền thuyết mãi đến mấy trăm năm trước có một nữ tử đem Linh Hoa phong mang ra khỏi Lạc Thần cốc, dùng số lượng lớn kim loại và khoáng thạch tế luyện đám ong này kết quả khiến ấy vạn con ong được lột xác thành Ngân Từ phong, những Ngân Từ phong này cơ hồ không cái gì là không ăn, nàng ta chế ra mấy chục vạn Ngân từ phong này, mặc kệ đối phương xuất ra pháp khí binh khí gì nàng cũng chỉ có một chiến thuật chính là nuốt chửng chúng.

- Hơn nữa mấy chục vạn Ngân Từ phong này cùng thời xuất động sẽ tạo thành uy lực rất lớn, đem tất cả các kim loại xung quanh đưa vào trong thân thể của chúng vì chuyện này mà nữ tử kia cũng được gọi là Ngân Từ phong nữ.

Nghiêm Ly nhìn về phía biến mất của thiếu nữ áo tím mà nói.

- Đúng thế.

La Huy gật nhẹ đầu rồi nói tiếp:

- Vị Ngân Từ phong nữ này mấy trăm năm trước tiến vào trong Lạc Thần cốc, ở Linh Hoa hạp cốc phát hiện ra Ngân Từ Phong, hơn nữa còn nuôi dưỡng bọn chúng cũng chính vì sự hung hãn của đám Ngân Từ phong này khiến cho nàng nhanh chóng trở thành một nhân vật hung ác ở trên Bàn Long đại lục.

- Lúc đó Ngân Từ phong lột xác lần thứ tám đạt tới mấy chục vạn, toàn bộ Bàn Long đại lục không có ai địch lại nàng, nàng tính tình bạo ngược động cái là giết cả nhà người ta đặc tội quá nhiều về sau mấy đại tông phái đại gia tộc hợp liên lại với nhau, lừa gạt nàng tiến vào trong mộc cốc đại trận, liên thủ trong vòng mười năm đánh chết nàng, nghe nói thân hình của Ngân Từ phong cũng bị thiêu hủy, mấy trăm năm không có tin tức gì hiện tại không ngờ lại xuất hiện ở đây.

476. Chương 476 : Ngân Từ Phong Nữ.

Sát Vương truyện copy từ

Chương 476 : Ngân Từ Phong nữ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Ngân Từ Phong nếu có thể dùng kim loại làm thức ăn thì là khắc tinh của Thiết Sa Thú.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu khó trách nữ tử kia không muốn kết bạn với bọn họ.

- Không đúng... Ngân Từ phong trải qua tám lần lột xác hẳn phải là có màu ngân sắc.

Nghiêm Ly tựa hồ phát hiện ra điều gì.

- Nàng không phải là hậu nhân của Ngân Từ Phong nữ chứ?

La Huy trầm ngâm một lát nhưng sau đó nhớ ra gì đó:

- Mặc kệ nàng ta là ai chúng ta cũng mau lên đường đi, theo sau lưng nàng có thể nhanh chóng xuyên qua Thiết Sa chi.

La Huy nói xong cũng mở rộng chân bước tới màn sáng cấm chế Đường Tiêu cũng không nói nhiều, đi theo hẳn.

Ngân Từ Phong nữ đi lên phía trước ở bên cạnh nàng hơn vạn Ngân Từ phong giống như một cái đạo kén dài, thổi bay bão cát.

Nhưng ba người Đường Tiêu không có đàn ông bảo hộ, phải trực tiếp đối phó với mấy bão cát lớn này rồi, võ giả bình thường nếu như không có pháp bảo tốt hộ thân thì sẽ nhanh chóng bị tiêu hao sạch hộ thể cương khí, thân thể cũng nhanh chóng bị cát đá xuyên qua như hình tổ ong, tuy nhiên đám La Huy Nghiêm Ly này đã dám xông vào Lạc Thần cốc, khẳng định phải có thủ đoạn.

La Huy sau khi tiến vào trong màn sáng cấm chế bàn tay phất ra một hạt châu màu trắng thuần, hạt châu này phát ra bạch quang đẹp mắt lập tức đem thân thể của mình bao bọc vào trong đó, đám thiết cát kia sau khi bắn tới bạch quang lập tức phát ra thanh âm va chạm nhưng không cách nào xuyên qua được.

Nghiêm Ly thì lấy ra bốn trận kỳ tạo thành một pháp trận, thiết cát sau khi bay tới giống như gặp phải một thứ vô cùng trơn bóng, lách qua chỗ đó tạo thành một đạo hình vòng cung.

Hai người sau khi sử dụng thần thông xong liền nhìn về phía Đường Tiêu, đại khái muốn biết đây là cao nhân nào của Tinh Thần tông.

Nhưng khiến bọn họ tuyệt đối không ngờ chính là pháp bảo gì của Đường Tiêu không có hẳn cứ vậy mà đi vào bên trong, trên khuôn mặt mang theo một chiếc kính mắt long tinh.

Đường Tiêu sau khi thoát thai hoá cốt khỏi long tinh kia hẳn luyện hóa không được hoàn toàn nhưng vẫn cưỡng chế làm ra được một cặp kính.

Bất kể yêu thú cường đại thế nào thì vị trí mắt luôn là một nhược điểm Đường Tiêu sau khi thoát thai hoá cốt đã có thể dùng sức dương công thu vào trong bụng nhược điểm duy nhất là đôi mắt đặc biệt sau khi nghe Truy Biến nói về sự hiểm ác của Thiết Sa chi, Đường Tiêu đặc biệt hao tâm tổn sức dùng Long Tinh tạo thành một cặp kính bảo hộ, hiện tại đã phát huy tác dụng.

Cho dù thiết cát ở Thiết Sa chi vô cùng hung hãn, võ giả bình thường mất đi pháp bảo và hộ thể cương khí sẽ nhanh chóng bị đục lỗ nhưng Đường Tiêu toàn thân được long lân giáp và mắt kính bảo hộ căn bản cũng không cần hộ thể cương khí ngưng tụ, hoàn toàn có thể dùng kính bảo hộ long tinh mà bình yên vô sự.

La Huy và Nghiêm Ly nhìn cảnh tượng trước mắt thì trở nên thất thần, Tinh Thần Tông đúng là đại tông phái, tùy tiện có thể có tới một đệ tử cường hãn như vậy dám trực tiếp đưa thân mình vào trong bão cát.

Cảnh tượng kế tiếp cũng khiến cho người khác phải dở khóc dở cười.

Đường Tiêu không chỉ không té ra pháp bảo mà còn không té ra hộ thể cương khí, cho nên tất cả bảo cát đánh lên trên người của hắn đều khiến cho quần áo của hắn bị thổi bay không còn gì, toàn thân trần truồng, khiến cho Nghiêm Ly vội vàng dịch chuyển ánh mắt.

Tuy nhiên sau khi áo bào của Đường Tiêu bong ra từng mảng, một thân lân giáp liền xuất hiện bao trùm lấy thân thể của hắn.

Ở bên trong thiết bảo La Huy và Nghiêm Ly nhìn thấy long lân của Đường Tiêu thì ngưỡng mộ không thôi.

Mặc dù bọn họ đối với uy lực phòng ngự long lân của Đường Tiêu kinh ngạc vô cùng nhưng cũng không chủ động hỏi, người tu võ có thủ đoạn pháp bảo không thích bị người khác hỏi.

Đường Tiêu được long tinh kính bảo hộ những đám cát này không uy hiếp nổi hắn, hắn cũng đi theo sát Ngân Tử Phong Nữ, có người đi trước mở đường dĩ nhiên tốt hơn mình mò mẫm vô dụng.

Bốn người cứ đi như vậy một canh giờ sau không có chuyện gì phát sinh, một con thiết sa thú cũng không gặp phải, nhưng loại yên tĩnh này khiến ọi người tâm thần bất định.

Thần sắc của Nghiêm Ly và La Huy trở nên ngưng trọng bọn họ không giống như Đường Tiêu, bọn họ dùng pháp bảo hộ thể, cần đại lượng linh thạch tiêu hao cũng cần linh lực rất lớn, bây giờ nếu như tiêu hao nhanh như vậy bọn họ lo sợ rằng mình không đi qua nổi Thiết sa chi này.

- Nhị vị đã từng nghe nói về bí cảnh truyền tống trận ở trong Lạc Thần cốc chưa?

Đường Tiêu hướng về phía hai người truyền âm, buông lỏng hào khí mà nói.

- Lạc Thần cốc đúng là có một số bí cảnh truyền tống trận nhưng phần lớn đều bị những cấm chế cường đại đóng chặt lại, những cấm chế này trừ phi là có cấm chế cấp tông sư mới có thể giải khai được.

La Huy giải thích cho Đường Tiêu nghe vài câu.

- Lúc trước cũng không có võ giả này muốn giải khai bí cảnh truyền tống trận sao?

Đường Tiêu trở nên trầm mặc hắn hiển nhiên hiểu được không thể từ những người này tìm được tin tức hữu ích.

Nhưng đúng vào lúc này ở phía trước đột nhiên truyền tới thanh âm đánh nhau, thanh âm cát ma sát với nhau liên tục, cho thấy ở trước đó có tình cảnh đánh nhau kịch liệt.

Đường Tiêu cùng với La Huy trước sau đứng vững cẩn thận phân biệt chuyện phát sinh lần trước.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thần thức của Nghiêm Ly hiển nhiên không mạnh mẽ như hai người cho nên truyền âm hỏi một câu.

- Ngân Tử Phong nữ chỉ sợ đã gặp Thiết Sa Thú, theo khí thể phán đoán thì Thiết Sa Thú kia số lượng khá nhiều hơn nữa vô cùng mạnh mẽ, Ngân Tử Phong Nữ có khả năng đối phó không nổi.

- Vậy chúng ta thừa cơ vòng qua, nàng ta hấp dẫn những thiết sa thú kia, chúng ta đi qua đoạn đường này cũng trở nên dễ dàng rồi.

Nghiêm Ly hướng về phía hai người mà nói.

La Huy trầm mặc không nói tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

- Nếu như phong nữ này không đầu lại thiết sa thú thì chúng sẽ truy kích chúng ta không bằng liên hợp với Ngân Tử phong nữ giết chết bọn chúng.

cũng không phải Đường Tiêu có tâm địa tốt nhưng Ngân Tử phong nữ này là khắc tinh của thiết sa thú nếu như nàng không đi trước mở đường con đường tiếp theo chắc hẳn không dễ đi.

La Huy cùng với Nghiêm Ly cũng do dự nghe theo lời Đường Tiêu mà nói thì phải nghênh chiến với Thiết Sa thú khiến cho bọn họ băn khoăn vô cùng. Đường Tiêu lắc đầu cũng không nói nhiều lời lập tức tiến vào trong bảo cát đuổi theo Ngân Tử Phong nữ.

Ngân Từ Phong nữ lúc này đang điều khiển hơn vạn con ngân từ phong đối phó với thiết sa chi, đối phó với ba bốn con vây công có lẽ không có vấn đề gì nhưng nàng không ngờ rằng thiết sa thú lại từng đàn từng lớp xuất hiện, khiến cho nàng vô cùng chật vật.

477. Chương 477 : Giúp Đỡ.

Sát Vương

Chương 477 : Giúp đỡ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Tiêm Thứ ở mộng của Ngân Từ Phong tỉnh thoảng lại xuất hiện, sau đó lập tức thu trở về, nếu như không phải Đường Tiêu thần thức hơn người thì nhất định không thể nhìn ra.

Tiêm Thứ của Ngân Từ Phong không ngừng đâm vào hai thiết sa thú tới gần nàng, thiết sa thú tựa hồ rất cố kỵ tiêm thứ của nàng, cho nên không ngừng xoay tròn, tránh né mà tìm cơ hội tấn công.

Hai con thiết sa thú rất thông minh, chúng nhanh chóng tiến hành tấn công mà Ngân Từ phong nữ mang tiêm thứ chỉ đối phó với một thiết sa thú còn hộ thể cương khí của nàng chống lại thiết sa thú còn lại.

- Muốn giúp đỡ không?

Đường Tiêu thấy Ngân Từ Phong nữ ở phía xa xa không kêu mình giúp đỡ thì chủ động lên tiếng.

Ngân Từ phong nữ không lên tiếng, một lát sau Đường Tiêu không thấy nàng hồi âm liền đi về phía xa xa.

- Này người đến tột cùng không chịu giúp ta sao?

Ngân Từ Phong nữ cuối cùng không nhịn được mà truyền âm cho Đường Tiêu, nghe thanh âm thì giống như một thiếu nữ 16-17 tuổi.

- Ta không phải hỏi người rồi sao, người không trả lời ta giúp người làm gì?

Đường Tiêu đứng vững nhàn nhã nhìn Ngân Từ Phong.

Đường Tiêu đã cảm giác được những thiết sa thú này chủ yếu là công kích vật lý dựa vào thân thể cứng rắn và uy lực của bão cát, đối với võ giả thì đau đầu nhưng đối với một người có thân thể cứng rắn như Đường Tiêu thì chuyện này không thành vấn đề.

- Muốn ta nhờ người, mơ tưởng, nếu như không được ta sẽ đem bốn con thiết sa thú này dẫn tới cạnh người người với ta sẽ cùng chết.

Ngân Từ Phong nữ hung dữ nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Người nữ nhân này đúng là hết thuốc chữa vậy để ta nhìn người chết trước tuy nhiên khi người chết chưa hẳn ta đã chết ta từ từ sẽ nhìn người bị chúng giết chết.

Đường Tiêu bị Ngân Từ Phong nữ hung hăng liền tức giận nói.

- Người...

Ngân Từ Phong nữ chán nản nàng nhìn thấy Đường Tiêu không có pháp bảo gì mà dám tiến vào trong bão cát hơn nữa bão cát còn không gây ảnh hưởng gì với hắn, thì suy đoán ra đối phương cũng có vài phần thủ đoạn không phải nói ngoa.

- Ta cái gì, khi hộ thể cương khí của người tiêu hao hết quần áo cũng sẽ bị thổi nát đi trở nên thân thể lơ lửng nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Đường Tiêu theo kinh nghiệm của mình phỏng đoán.

- Người là đồ tiểu dân tộc.

Ngân Từ Phong nữ mắng Đường Tiêu một câu tuy nhiên Đường Tiêu nói không sai nếu như hộ thể cương khí bị mất quần áo nhất định sẽ nát vụn, nhưng cũng không phải cảnh tượng xinh đẹp gì mà là thân thể bị đánh cho nát nát bét mớ hồ, nhất định sẽ xấu xí.

- Còn Tiêm Thứ của người nữa rất không tệ người chết đi nhất định là của ta.

Đường Tiêu khoanh chân ngồi xuống hứng thú nhìn tiêm thứ của Ngân Từ Phong nữ.

- Người... tên vương bát đản này, tại sao không chết đi.

Ngân Từ Phong nữ vừa nghe Đường Tiêu nói muốn lấy tiêm thứ của nàng thì hai má đỏ bừng khuôn mặt càng thêm vẻ nổi giận.

Tiêm Thứ này cùng với thân thể của nàng là một thể hơn nữa còn mọc ở phía sau mông không phải bắt đắc dĩ nàng nhất định không dùng làm vũ khí bởi vì tiêm thứ một khi bị nam nhân đụng chạm thân thể của nàng sẽ mềm nhũn đây là chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

Ngân Từ Phong nữ ý vào mình thu hồi Tiêm thứ rất nhanh người khác không nhìn thấy cho nên mới thi triển trước mặt Đường Tiêu không ngờ Đường Tiêu lại thấy rõ ràng.

Lúc này Ngân Từ Phong nữ xấu hổ vạn phần nàng không dám mắng Đường Tiêu nữa, tiêm thứ không thu lại Ngân Từ Phong nữ có cảm giác xấu hổ muốn chết, đúng lúc này một thiết sa thú điên cuồng công kích nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng.

Đường Tiêu thầm thở dài tại sao lại có thiếu nữ quật cường như vậy, cầu cứu người khác khó khăn như vậy sao?

Ba đạo kiếm cương có nhan sắc bất đồng bắn ra, từ từ hướng vào trong thiết sa thú mà đâm tới cùng lúc đó hồng quan cũng hiện lên, Đường Tiêu đã vọt tới, đây về phía thiết sa thú đang định cắn tiêm thứ của Ngân Từ Phong nữ.

Một thiết sa thú bị ba đạo kiếm khí làm cho thương tích, tạo thành từng lỗ hồng kêu gào mà lui ra, thiết sa thú còn lại sau khi bị Đường Tiêu đánh mấy quyền cũng lập tức lui tới, bây giờ nó mới phát hiện ra địch nhân ở bên này. truyện copy từ

Thiết sa thú bị thương nhanh chóng lấp đầy thân thể, Truy Biến nói không sai những thiết sa thú này tựa hồ như bất tử vậy.

Đúng lúc này Ngân Từ Phong nữ phát ra Ngân Từ phong bao vây lấy thiết sa thú bị thương, từ từ nuốt chửng lấy chúng.

- A, người không phải là nhân loại chán ghét.

- Nhân loại chán ghét gì?

Đường Tiêu đảo mắt tựa hồ đã hiểu ra điều gì.

- Người là long tộc.

Ngân Từ Phong nữ nói một câu trong giọng nói giảm dịch ý không ít.

- À, người đã nhìn ra/

Đường Tiêu nheo con mắt lại.

Võ giả bình thường không thể thoát thai hoá cốt hoàn toàn như là Đường Tiêu, Đường Tiêu hiện tại gọi là long tộc cũng xứng đáng.

- Người không phải là nhân loại chán ghét vậy thì ta cũng không cần phải chán ghét người nữa.

Ngân Từ Phong nữ thở dài tiện tay giặt cái khăn che mặt của mình xuống.

- Ngân Từ Phong nữ người cũng không phải nhân loại?

- Ta không phải Ngân Từ Phong nữ.

Ngân Từ Phong nữ lắc đầu:

- Ta chẳng qua chỉ là một Ngân Từ Phong chạy thoát khi Ngân Từ Phong nữ bị đám người kia đánh chết chạy thoát mà thôi.

- Ngân Từ Phong/

Đường Tiêu giặt mình rồi nở ra nụ cười:

- Ta đoán người chính là Ngân Từ Phong nữ, trước khi bị người ta giết, thần hồn đã mượn một thân hình Ngân Từ Phong đào thoát, trải qua mấy trăm năm tu luyện mới trở lại hình người?

Ngân Từ Phong nữ trừng mắt nhìn Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng không xác nhận cũng không phủ nhận, hiện tại thần hồn cùng thân thể của nàng đã cùng với con Ngân Từ Phong trốn thoát dung làm một thể, rốt cuộc là người hay là ong nàng cũng không biết.

Biến ảo thành hình người chứng minh nàng là người tuy nhiên thân thể còn tiêm thứ cho thấy nàng không phải là người trong tâm nàng cừu thị với nhân loại cho nên tự nhận mình là ong.

- Được rồi, ta đã không phải là nhân loại chán ghét thì chúng ta liên thủ đi qua thiết sa chi, được không?

Đường Tiêu hướng về phía Ngân Từ Phong nữ mà đề nghị.

- Được, chỉ có Ngân Từ Phong chúng ta mới giết được đám thiết sa thú này.

Ngân Từ Phong nữ sẵn sàng tiếp nhận đề nghị của Đường Tiêu.

- Ta gọi người như thế nào, chẳng lẽ lại gọi là Ngân Từ phong nữ?

Đường Tiêu vừa tới gần thiết sa thú vừa cất tiếng trò chuyện với Ngân Từ Phong nữ hân đối với Ngân Từ phong nữ này rất có hứng thú, thậm chí còn muốn nuôi một số Ngân Từ Phong.

- Gọi ta là Tiểu Tử đi.

Ngân Từ Phong nữ trầm thấp trả lời Đường Tiêu.

478. Chương 478 : Thương Nhai Tử.

Sát Vương

Chương 478 : Thương Nhai tử.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sau khi giết mấy tên thiết sa thú hai người tiếp tục đi về phía trước một phen, ở đó bọn họ phát hiện có mấy cái cây khô, xem ra đây là những võ giả trước kia đã tiến vào trong lạc thần cốc phải bỏ mạng tại đây.

- Những người này tu vi không hề thấp ở gần có khả năng có thiết sa thú vương.

Ngân Từ Phong nữ quan sát mấy cái xác sau đó khẽ ngưng trọng sắc mặt truyền âm cho Đường Tiêu nghe.

- Thiết sa thú vương, rất lợi hại sao?

Đường Tiêu cũng đề cao vài phần cảnh giác.

- Nó không giống như thiết sa thú bình thường, trong cơ thể của nó đã có sẵn sa tinh, có rất nhiều thủ đoạn công kích ta hiện tại mới hoàn thành lột xác lần thứ hai, chưa đủ để giao phong với nó.

Ngân Từ Phong nữ cẩn thận mà quan sát bốn phía.

- Chúng ta liên thủ đủ để đối phó với nó rồi.

Đường Tiêu tự tin với long thể của mình có thể dựng lên thế bất bại.

Cùng lắm thì đánh không thắng có thể chạy với tốc độ của Đường Tiêu cũng phải nhanh hơn võ giả bình thường ba phần.

- Nếu như đám Ngân Từ Phong của ta ăn được thiết sa thú vương thì nhất định có thể lột xác lần thứ ba.

Ngân Từ Phong nữ lầm bầm nói.

- Đám ong mỗi lần lột xác lại mạnh hơn một phần phải không/

Đường Tiêu rất hứng thú hỏi.

- Đúng thế sau khi lột xác mười lần không có bất kỳ thứ gì có thể xúc phạm tới chúng ta, thật đáng giận lần trước lột xác tới lần thứ tám lại bị nhân loại vây đánh may mà ta trốn thoát.

Trong mắt của Ngân Từ Phong nữ hiện ra vẻ căm hận vô cùng mà nói.

Hai người đang nói chuyện bỗng nhiên thiết sa thú vương cao hơn ba trượng xuất hiện ở trên bão cát, hóa ra cơn bão cát này chính là nó gây ra.

- Thiết sa thú vương.

Ngân Từ Phong nữ kinh hô lên một tiếng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào trong tâm của bão cát.

- Ta đi thử thực lực của nó, người ở phía sau phối hợp tác chiến với ta.

Đường Tiêu truyền âm nói với Ngân Từ Phong nữ.

- Ra.

Ngân Từ Phong nữ hét to một tiếng đúng lúc này ở phía sau nàng ngưng tụ một cự quyền hướng về phía vòi rồng mà đánh tới.

- Ngân Từ Phong Nữ mau đứng lại.

Đúng lúc này đột nhiên từ đằng sau có tiếng thốt lên, chắn trước Đường Tiêu và Ngân Từ Phong nữ, uy áp của cường giả Thiên Nguyên cấp khiến cho cả hai phải ngưng trệ.

- Thương Nhai tử.

Ngân Từ Phong nữ liếc mắt đã nhận ra lão già này, trong mắt hiện ra vẻ căm hận vô cùng, hiển nhiên là kẻ thù cũ của nhau.

- Ha ha không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây còn vị tiểu hữu này nữa có phải là đệ tử của Tinh Thần tông không? Không biết là môn hạ của vị cao nhân nào, chuyện của lão phu cùng với Ngân Từ Phong nữ không quan hệ tới tiểu hữu, xin tiểu hữu rời đi, tránh cho tai bay vạ gió.

Thương Nhai tử dường như có vài phần cố kỵ với Đường Tiêu hẳn cũng không muốn kết thù oán với Tinh Thần Tông.

- Ta không quản lúc trước các người đã kết thù oán gì với nhau tuy nhiên Tử đạo hữu đã cùng ta vượt qua Thiết sa Chi hơn nữa còn muốn cùng ta tiến vào trong Phong Bạo thiên lô, sau khi rời khỏi Lạc Thần cốc này các người làm gì nhau không quan hệ tới ta nhưng ở bên trong các người mà làm khó Tử đạo hữu, ta sẽ không thể bỏ qua.

Đường Tiêu đánh giá ba người đối diện, hẳn cảm giác được lão nhân này đã tiến vào Thiên Nguyên mà hai trung niên kia ít nhất cũng đạt tới tu vi Địa Nguyên đỉnh phong.

- Hừ người cho rằng Huyền Minh tông chúng ta không dám đắc tội với Tinh Thần tông sao? Giết người xong hử thì ai biết chúng ta hạ thủ? Cho người cơ hội cuối cùng, đừng xen vào việc này nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Một trung niên nam nhân ở bên cạnh Thương Nhai Tử cất tiếng nói, hẳn chính là đệ tử của Thương Nhai Tử, Lạc Phong.

- Chỉ bằng người muốn cùng với ta đấu một trận không.

Đường Tiêu khinh thường mà nói.

Lạc Phong lộ ra vẻ kinh ngạc, Đường Tiêu là một cường giả Địa Nguyên tứ cấp mà dám khiêu chiến với hẳn thật là khó tin.

- Không dám sao vậy mau mở đường ra.

Đường Tiêu khoanh hai tay khinh thường mà nhìn.

Ngân Từ Phong nữ trầm mặc nàng không ngờ lại có hai gã Thiên Nguyên võ giả ở trước mặt Đường Tiêu có thể vì nàng xuất đầu nếu như lúc này Đường Tiêu rời khỏi nàng cũng không biết làm sao, đối phương có thực lực rất mạnh mẽ.

- Tránh đường sao?

Lạc Phong bị sự cuồng vọng của Đường Tiêu làm cho cuồng tiếu, sau đó hắn cười ha hả nói:

- Được được vậy để ta lãnh giáo sự lợi hại của cao nhân Tinh Thần Tông.

Sau khi nói xong Lạc Phong tung về phía trước mấy trượng, đứng ở vị trí chính giữa.

Thương Nhai tử nhíu mày nhưng cũng không nói thêm gì, khoanh hai tay bất động.

- Một khi động thủ đao kiếm không có mắt, người có chết hay bị thương cũng không liên quan tới ta.

Đường Tiêu hướng về phía Lạc Phong mà hô lên vài tiếng.

- Đánh ta chết hoặc bị thương?

Lạc Phong một lần nữa điên cuồng nở ra nụ cười.

- Mau vào đi.

Đường Tiêu lặng lẽ dùng thể giới ý niệm tiến tới sau lưng Ngân Từ Phong nữ hơn nữa còn truyền âm cho nàng.

Ngân Từ Phong nữ thất thần, nàng không ngờ rằng Đường Tiêu có thể tế ra thể giới ý niệm.

Ngân Từ Phong nữ do dự một lát rồi tiến vào trong nháy mắt này Đường Tiêu đã phát ra một long lân phù chỉ làm biến thành tro, thân ảnh sau đó thân ảnh trong nháy mắt biến mất khỏi ngàn trượng.

Trước khi thoát thai hoá cốt đường tiêu dùng thuận di phù của Vi Liên nhiều nhất cũng chỉ có thể vọt ra ngoài vài trăm trượng hiện tại hẳn đã có thể vọt ra tới nghìn trượng.

Đường Tiêu biết Lạc Phong có thực lực bốn đạo linh phù dĩ nhiên không dám liều mạng hướng chi sau lưng của hắn còn có một vị võ giả Thiên Nguyên cấp, cho dù may mắn đánh thắng thì đối phương chưa chắc đã theo ước định cho hắn rời khỏi.

Tam thực lục kế, tẩu vi là thượng sách. Ngay sau khi thu Ngân Từ Phong nữ vào trong thể giới ý niệm Đường Tiêu lập tức vọt ra ngoài nghìn trượng.

Thương Nhai tử ở bên cạnh đang nghìn xem cuộc chiến đột nhiên phản ứng, vươn một cánh tay dài chừng nghìn trượng xuyên thấu hư không hướng về phía của Đường Tiêu mà đánh tới, Đường Tiêu tựa hồ như đã có phòng bị thân thể nhanh chóng trầm xuống nặng nề mà nhập vào trong một đạo thâm cốc.

Bàn tay của Thương Nhai Tử chộp dính vách núi đá khiến cho cả sơn cốc phải nghiêng nghiêng chột súp đổ xuống, tuy nhiên bàn tay này lúc đối phó với Đường Tiêu giống như là đánh muỗi vậy đại bộ phận lực lượng đều bị ngọn núi triệt tiêu, Đường Tiêu trốn ở trong hang bình yên vô sự.

479. Chương 479 : Tiêm Thứ.

Sát Vương

Chương 479 : Tiêm Thứ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Kinh lực bàn tay tán đi Đường Tiêu nhanh chóng nhảy ra ngoài hơn trăm trượng, một thân đã vọt ra ngoài hơn mười dặm.

Liều mạng chạy trốn như vậy mượn sức mạnh của long lân mà vọt đi tốc độ ngự kiếm phi hành của Đường Tiêu cũng tăng lên gấp bội, nhưng một số long gân phải tổn thương.

Một đạo phi kiếm từ trên người của Thương Nhai tử bay ra, lập tức bắn về phía sau lưng của Đường Tiêu may mà khoảng cách khá xa lực đạo cũng không mạnh nên Đường Tiêu mới may mắn tránh khỏi.

Không ngờ kiếm khí này ở trên không trung đột nhiên chuyển hướng, một lần nữa đâm nhanh về phía Đường Tiêu, Đường Tiêu nhanh chóng nhảy lên nhưng vẫn không né tránh được sự truy kích của phi kiếm long lân phía sau lưng lập tức bị đâm một cái mới ngăn cản hết được kiếm khí.

Đợi cho đạo kiếm khí thứ hai của Thương Nhai tử bay ra, hắn đã không xác định được vị trí của Đường Tiêu nữa, Đường Tiêu chạy trốn thật là quá nhanh.

Một võ giả Địa Nguyên tứ cấp rõ ràng có thể ngưng tụ ra thể giới ý niệm chạy trốn trước mắt của một cường giả Thiên Nguyên, sau khi trọng thương tốc độ chạy trốn vẫn không giảm khiến cho Thương Nhai tử vô cùng kinh ngạc, trơ mắt nhìn Đường Tiêu rời đi.

- Sư phụ tiểu tặc kia bắt được không?

Lạc Phong hỏi Thương Nhai tử một tiếng.

Thương Nhai tử không lên tiếng đôi mắt nhìn về phía Đường Tiêu, phiền muộn không thôi .

.....

- Đây là nơi nào/

Sau khi tin chắc mình đã thoát khỏi Thương Nhai tử, Đường Tiêu đem Ngân Từ Phong nữ tử trong thế giới ý niệm phóng ra bên ngoài.

Lúc trước Đường Tiêu đã chia thế giới ý niệm ra làm vài khúc vực khác nhau cho nên Ngân Từ Phong nữ vào trong đó cũng không gặp Vi Liên bọn họ.

- Đây là... phía bắc Linh hoa hạp cốc.

Ngân Từ Phong nữ thả người dò xét bốn phía xong liền nhanh chóng trả lời Đường Tiêu.

- Ta vừa rồi né tránh chạy loạn không ngờ lại lạc đường. truyện copy từ

Sắc mặt của Đường Tiêu tái nhợt mà ngồi xuống.

- Chỉ cần ngươi không xâm nhập vào những thượng cổ cấm chế kia thì dĩ nhiên không có chuyện gì đúng rồi ngươi có thể giới ý niệm?

Ngân Từ Phong nữ sau khi tránh được một kiếp liền nói với Đường Tiêu.

Đường Tiêu không lên tiếng, Ngân Từ Phong nữ lúc này mới phát hiện ra trên người Đường Tiêu có thương thể kinh người.

- Người bị thương?

Ngân Từ Phong nữ nhìn vết thương trên người Đường Tiêu thì hít một hơi lạnh, rõ ràng Đường Tiêu đã bị kiếm của Thương Nhai tử làm trọng thương.

- Lão đầu nhi cũng thật lợi hại ta chạy thoát rồi mà kiếm khí vẫn thật sắc bén.

Đường Tiêu nhíu mày điều khiển linh khí phù ra chữa trị thương thể.

Điều trị một hồi Đường Tiêu ngự kiếm mang theo Ngân Từ Phong nữ sau lưng.

Tiến vào trong dãy núi, Ngân Từ Phong nữ phi đằng trước Đường Tiêu theo sau lưng nàng.

- Lúc trước ta đã qua đây mấy lần tuy nhiên thời gian trôi qua đã lâu nếu như có thể tìm được Ngọc Kim hoa cốt thu một ít mật hoa của nó có thể làm cho Ngân Từ phong tăng nhanh quá trình lột xác hơn nữa mật hoa này là tài liệu luyện đan vô cùng quý hiếm, ăn vào tăng tu vi.

Ngân Từ Phong nữ một mặt tìm vị trí của Ngọc Kim Hoa cốt vừa nói với Đường Tiêu.

- Ủ, đến lúc đó chúng ta phải tìm nó ném thử.

Đường Tiêu mỉm cười.

Bỗng nhiên Ngân Từ Phong nữ ngừng lại nhìn về chỗ gần đó.

- Đến rồi sao?

Đường Tiêu nhìn theo mắt của Ngân Từ Phong nữ thì thấy đó chỉ là một mảng núi đá thì kỳ lạ hỏi.

- Đúng là chỗ này rồi, nhưng phải phá giải cấm chế mới qua được.

Ngân Từ Phong nữ giải thích cho Đường Tiêu sau đó lấy ra mấy trận kỳ, bắt đầu khởi động ý niệm.

Không bao lâu sau, nơi núi đá kia đột nhiên trong suốt sau đó xuất hiện một lối đi.

- Được rồi chúng ta vào thôi.

Ngân Từ Phong nữ thu hồi trận kỳ nói với Đường Tiêu một tiếng.

- Người đối với cấm chế có vẻ nghiên cứu rất kỹ.

Đường Tiêu hỏi Ngân Từ Phong nữ một tiếng hần vẫn cảm thấy cấm chế này rất hứng thú.

- Chỉ là một chút lông gia mà thôi, vẫn nên tìm một cấm chế sư thì tốt hơn.

Ngân Từ Phong nữ lắc đầu hướng vào trong thông đạo mà đi.

Đường Tiêu cũng theo sát Ngân Từ Phong nữ vào trong đó không bao lâu sau bọn họ đã tới một mảng sơn cốc vô cùng rộng lớn, khắp nơi đều là tiểu hoa óng ánh, giống như là ngọc thạch.

- Đây hẳn là ngọc kim hoa?

Đường Tiêu hỏi Ngân Từ Phong nữ một câu.

- Đúng thế.

Ông tay áo của Ngân Từ Phong nữ rung lên mấy nghìn Ngân Từ phong chui ra vui sướng nhào tới ngọc kim hoa.

Sau nửa canh giờ Ngân Từ Phong đã bay về bên người của Ngân Từ Phong nữ mang một bình nhỏ đưa tới trước mặt Đường Tiêu.

- Mật hoa của ngọc kim hoa có muốn ném thử vài giọt hay không?

Đường Tiêu cầm lấy bình thuốc hơi ngửa đầu về phía sau đem mật kim hoa đổ vào miệng gật nhẹ đầu;

- Không tệ rất ngọt linh lực vài phần.

- Những ngọc kim hoa này rất trân quý, một trăm năm mới nở hoa một lần, phải từ từ dùng, một giọt có thể khôi phục toàn thân linh lực, người đổ cả bình vào miệng như vậy thật là lãng phí.

Ngân Từ Phong nữ ngăn không kịp đành nhìn Đường Tiêu mà nói.

- A... sao không nói sớm.

Đường Tiêu sờ sờ đầu mình.

- Ta định núi nhưng động tác của ngươi thật quá nhanh.

Ngân Từ Phong nữ oán giận nói với Đường Tiêu một câu.

Hai canh giờ sau Ngân Từ Phong nữ đã thu thập toàn bộ mật hoa của ngọc kim hoa cho Đường Tiêu tổng cộng uống hết bốn lọ.

Thu thập mật kim hoa xong Ngân Từ Phong nữ nhìn về phía cửa động đằng trước:

- Ở đây còn có một động bên trong cát chứa trọng bảo.

Nói đến đây Ngân Từ Phong nữ không nói tiếng nào nữa nhìn chăm chăm vào Đường Tiêu ở bên cạnh.

- Nếu ngươi cảm thấy bất tiện thì ta đi ra ngoài hạp cốc chờ ngươi.

Đường Tiêu sau khi có được mật hoa ngọc kim thì một chuyến này cũng không uống phí, không cần phải đi đoạt trọng bảo với Ngân Từ Phong nữ.

- Ở Thiết Sa chi ngươi nhìn thấy Tiêm Thứ của ta ta đã muốn giết ngươi.

Ngân Từ Phong nữ tiếp tục nhìn Đường Tiêu, hai mắt ửng hồng.

- Dường như bây giờ ngươi không có năng lực giết ta.

Đường Tiêu kỳ quái không hiểu tại sao Ngân Từ Phong nữ đột nhiên nói như vậy.

- Đúng thế.

Ngân Từ Phong nữ thở dài.

- Ta cũng không biết vì lý do gì từ khi tiến vào trong Mộc cốc, ta không còn tin tưởng bất kỳ người nào, ta sợ mình bị lừa gạt lần nữa.

- Ta dùng tôn nghiêm và vinh dự của long tộc ra thề, nếu như ngươi nguyện ý làm bằng hữu của ta chúng ta có thể làm đồng bạn.

Đường Tiêu thề son sắt.

480. Chương 480 : Thu Ngân Từ Phong Nữ.

Sát Vương

Chương 480 : Thu Ngân Từ Phong nữ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nhìn ánh mắt ảm đạm của Ngân Từ Phong nữ Đường Tiêu trong lòng sinh ra vài phần thương tiếc, sau đó tiến lên vỗ nhẹ hai cá lên lưng của nàng.

Nghe thấy một long tộc tôn quý thề thốt khuôn mặt của Ngân Từ Phong nữ liền nóng lên, ánh mắt của nàng chuyển động trở nên mong lung và dịu dàng.

- Nguyện ý làm đồng bạn của ta không? Nếu như ngươi nguyện ý ta cam đoan với ngươi về sau không khi dễ ngươi nữa, trừ phi ta chết.

Đường Tiêu ưỡn ngực nói với Ngân Từ Phong nữ.

- Có thể làm đồng bạn với long tộc cao quý là vinh hạnh của ta.

Ngân Từ Phong nữ kích động trả lời Đường Tiêu.

- Thật cao hứng khi làm đồng bạn với người.

Đường Tiêu mượn cơ hội kéo Ngân Từ Phong nữ vào trong ngực.

- Ta cũng thế...

Ngân Từ Phong nữ cảm thấy trong lòng ấm lên.

- Đúng rồi tiêm thứ kia của người có vẻ rất hay có thể lấy cho ta xem một chút được không?

Đường Tiêu đột nhiên nhớ ra cái gì đó hướng về phía Ngân Từ Phong nữ mà hỏi một tiếng.

Khuôn mặt của Ngân Từ Phong nữ trở nên đỏ bừng xem Tiêm Thứ của nàng cũng không khác gì chỗ riêng tư nhất của nàng. Ngân Từ Phong nữ muốn đẩy Đường Tiêu nhưng chẳng hiểu sao Tiêm Thứ theo bản năng lại rút ra, đột nhiên đâm vào đầu vai của Đường Tiêu.

Loại sinh vật nào đột nhiên gặp phải kích thích sẽ sinh ra bản năng Ngân Từ Phong nữ không biết vì sao Tiêm Thứ của mình lại bay ra.

Đường Tiêu phản ứng vô cùng nhanh nhận lập tức nắm lấy tiêm thứ mà tím sau đó kinh ngạc mà nhìn nhìn, còn sờ lên một số cọng lông phủ trên đó.

- A, cái tiêm thứ này không phải là vũ khí sao, sao giống như là một bộ phận trên người nàng vậy?

Đường Tiêu ngạc nhiên sờ lớp lông phủ lên trên tiêm thứ, hẳn không biết lúc này thân thể của Ngân Từ Phong nữ đã mềm nhũn hai má ửng hồng.

- Nàng làm sao vậy?

Đường Tiêu cuối cùng cũng phát hiện ra có chuyện không đúng lắm liền hỏi Ngân Từ Phong nữ.

- Ta... người...

Ngân Từ Phong nữ thở gấp liên tục, tiêm thứ của nàng bị Đường Tiêu sờ soạng giống như nữ tử bình thường bị sờ ngực mê hoặc vậy.

- Đây rốt cuộc là...

Đường Tiêu kinh ngạc nhìn hai má của Ngân Từ Phong nữ lại nghe thấy miệng nàng thở gấp thì tựa hồ mình bạch điều gì đó bàn tay không kìm chế được lại vuốt nhẹ tiêm thứ kia.

- A...

Thân thể của Ngân Từ Phong nữ loạn lên hoàn toàn ngã vào trong ngực của Đường Tiêu ánh mắt cũng trở nên vô cùng mê lỵ.

Đường Tiêu đã minh bạch chuyện gì rồi.

Đã như vậy Đường Tiêu cũng không khách khí tiếp tục sờ Tiêm Thứ sau đó từ từ đè lên trên người của nàng.

- Không được....

Ngân Từ Phong nữ tựa hồ ý thức được điều gì muốn đẩy Đường Tiêu ra nhưng bản thân của nàng không thể nhúc nhích.

Nếu như bị một nam tử chán ghét nắm lấy Tiêm Thứ thì Ngân Từ Phong nữ đã không động tình như vậy thậm chí sinh ra chán ghét, giống như là nữ tử ở trên xe bus bị người ta sờ soạng vậy nhưng nàng hiện tại không chán ghét Đường Tiêu, thậm chí còn có hảo cảm với hắn.

Tuy nhiên nàng hiện tại chưa thể thân mật với Đường Tiêu đến mức như thế cho nên theo bản năng có chút kháng cự.

Đường Tiêu không cho Ngân Từ Phong nữ có nhiều cơ hội hấn tiếp tục vỗ nhẹ tiêm thứ của nàng lại không khách khí hôn vào bên tai của Ngân Từ Phong nữ khi thì hôn môi làm cho Ngân Từ Phong nữ thở gấp liên tục.

Sau đó Đường Tiêu thè lưỡi luồn vào cái miệng đỏ mọng của nàng, Ngân Từ Phong nữ cũng nghênh hướng hôn lại hấn.

.....

- Về sau nàng là nữ nhân của ta rồi, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Đường Tiêu khẽ nói nhỏ một câu bên tai của Ngân Từ Phong nữ không khách khí mà bắt đầu.

Ngân Từ Phong nữ nghe thấy lời nói của Đường Tiêu thần sắc sau khi kinh hoàng thì trở nên bình tĩnh lại.

- Sướng không?

- Long tộc tôn quý đều dâm dăng như vậy sao? Không chinh phục được người khác thì cưỡng ép.

Ngân Từ Phong nữ rất cuộc không nhịn được mà hỏi lại Đường Tiêu một tiếng, trong lời nói kèm theo vài phần hờn dỗi.

- Là ai dâm trước, nàng chính là một tiểu dâm phong.

Đường Tiêu đột nhiên sờ sờ tiêm thứ khiến cho Ngân Từ Phong nữ lại nhộn nhạo một hồi.

Sau đó một hồi thanh âm thở gấp lại xuất hiện.

.....

- Đúng rồi nàng nói muốn đi vào bên trong lấy một đồ trọng bảo, ta tạm thời ở bên ngoài sơn cốc.

Sửa sang quần áo xong Đường Tiêu lại nói một câu với Ngân Từ Phong nữ.

- Ta lúc này muốn huynh cùng ta đi vào.

Ngân Từ Phong nữ sau khi mặc quần áo vào khuôn mặt đỏ lên, không biết rằng mình tại sao lại điên cuồng trước mặt nam nhân này như vậy.

Dù sao hấn cũng chưa quá quen thuộc.

- Thật không? Hiện tại trở thành nữ nhân của ta cho nên sửa lại chủ ý?

Đường Tiêu thò tay ôm lấy bờ eo của Ngân Từ Phong nữ, cười cười khẽ véo cái mũi của nàng.

- Ta vốn muốn mang huynh đi vào... là huynh.

Ngân Từ Phong nữ nói xong lại không lên tiếng được nữa.

- Ở bên trong có trọng bảo gì, ta sẽ cùng đi với nàng mở mang kiến thức tuy nhiên ta sẽ không đoạt của nàng.

Đường Tiêu càng thêm vài phần hiếu kỳ mà nói. xem tại

- Là một cây Vạn Niên Kim Ngọc Quả vô cùng trân quý có thể chế tạo ra thành Tỉnh Không đan.

- Tỉnh không đan đan dược này có thể cảm nhận không gian chi lực phải không? Vô giả sau khi thoát thai hoá cốt còn tăng lên một tu vi.

Đường Tiêu sáng ngời hai mắt hứng thú mà nios.

- Có tỷ lệ nhất định.

Ngân Từ Phong nữ nhoẻn miệng cười.

- Vạn Niên Kim ngọc quả là thứ trọng bảo mà cường giả Thiên Nguyên tranh đoạt luyện chế thành Tỉnh Không đan sau khi thoát thai hoá cốt có thể khống chế không gian chi lực, ở trong đó có hai quả ta một quả huynh một quả.

- Vạn Niên Kim Ngọc quả đồ tốt.

Ở bên trong hồ lô dờ vang lên thanh âm của Áo Bì lão ma, hiển nhiên lão ma đã nghe thấy thứ này.

- Được vậy thì chúng ta vào trong đó lấy Vạn Niên Kim ngọc quả.

Đường Tiêu cũng không khách khí với Ngân Từ Phong nữ đoạn đường này Ngân Từ Phong nữ phân nửa đều nhờ vào sự trợ giúp của hắn, hiện tại trở thành nữ nhân của hắn, dĩ nhiên nàng đã cho chỗ tốt thì phải nhận.

Hai người tiến vào trong thạch bích ở trong đó dài nửa trượng cao nường trượng, căn bản không thể cúi đầu, trong chốc lát ở bên trong càng rộng rãi, trên thạch bích khảm những khối đá óng ánh vô cùng, lộ ra một không gian u ám.

Ngân Từ Phong nữ dừng lại tiến tới gần một được quả.

- Đây là Vạn Niên kim quả sao?

Đường Tiêu nhìn hai trái cây trên kia cảm thấy ở trong đó có chứa linh lực cường đại như ẩn như hiện.

- Ủ, nó chính là Vạn Niên kim quả.

Ngân Từ Phong nữ kích động nhưng bàn chân lại hơi kiêng kỵ.

Lạc Thần chí đã nói ở trong lạc thần cốc mọi thứ đã trở thành thần vật nghìn năm, nếu như tới gần một trượng, sẽ có yêu thú đột nhiên xuất hiện công kích.

481. Chương 481 : Cẩm Chế.

Sát Vương

Chương 481 : Cẩm chế.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Ngân Từ Phong nữ mở miệng giải thích cho Đường Tiêu nghe, chỗ này phải cố kỵ một chút.

- Yêu thú cường đại mạnh như thế nào? Thực lực so với ta và người thì sao?

Đường Tiêu hỏi Ngân Từ Phong nữ một tiếng.

- Ít nhất cũng không kém thực lực của ta và huynh, cũng có một số yêu thú mạnh tới độ có thể chống lại võ giả Thiên Nguyên, loại yêu thú này nếu như trước kia ta không để vào mắt nhưng hiện tại thì khác, aizzz.

Ánh mắt của Ngân Từ Phong nữ nhìn chằm chằm về phía Vạn Niên Kim quả kia mà nói.

Đường Tiêu suy đoán, yêu thú thủ hộ kim quả này nhất định không bình thường cho nên mới khiến cho Ngân Từ Phong nữ phải kiêng kỵ như vậy.

- Nếu như có yêu thú ở gần đây hơn phân nửa dùng thuật độn thổ trốn ở bên trong, Đường Tiêu sau khiết đánh giá một phen, nói với Ngân Từ Phong nữ:

- Không bằng ta đi trước do thám, nếu như có yêu thú đột nhiên tập kích cần phải phối hợp tác chiến.

- Vậy thì người phải cẩn thận rồi.

Khuôn mặt của Ngân Từ Phong nữ đỏ lên lui về phía sau hai bước, nàng đương nhiên phát hiện bất kể thực lực hay năng lực kháng đòn Đường Tiêu đều ở phía trên của nàng trong lòng vẫn có cảm giác áy náy.

Tuy nhiên là nàng đa tâm Đường Tiêu không hề có suy nghĩ này, nếu như đã thu Ngân Từ Phong nữ làm nữ nhân của mình hắn dĩ nhiên không thể để nàng đi mạo hiểm.

- Đợi một chút.

Đúng lúc Đường Tiêu chuẩn bị dò xét, Ngân Từ Phong nữ nói với hắn:

- Sau khi đánh bại yêu thú này đừng vội hái kim quả, loại vụn niên kim quả này rất đặc biệt nhất định phải dùng công cụ chuyên dụng mới được.

- Ừ ta biết rồi.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu rồi nói.

Một con quái thú thân thể cứng rắn xông ra, đánh về phía Đường Tiêu, Đường Tiêu bất động thanh sắc vận dụng khẩu quyết một lần nữa Huyền Vũ kiếm trận xuất hiện, chém lên trên người quái thú bằng đá, từ trên người của quái thú chảy ra một chất lỏng, xem ra chính là huyết dịch của nó.

- Đây chẳng lẽ là vụn niên tinh dầu?

Đường Tiêu ngửi thấy mùi của quái thú đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Lúc trước thứ này chính là thứ mà đại hoàng tử chu Kinh mang đi để bắt Bách Thảo vương Bạc Hà.

- Ừ đây chính là hương vị của Vụn niên tinh dầu là tài liệu quan trọng để chế tạo con rối.

Đường Tiêu cũng không để ý nữa thu hồi vụn niên tinh dầu sau đó cùng với Ngân Từ Phong nữ đi tới gần vụn niên kim quả.

- Vụn Niên kim quả này phải dùng công cụ pháp khí bằng bạc mà hái, nếu không sẽ bị hư thối trong chốc lát.

Ngân Từ Phong nữ nói xong tay rung lên, một thanh đao bằng bạc và một cái hộp nhỏ bằng bạc xuất hiện ở trong tay của nàng.

Thanh đao của Ngân Từ Phong nữ lại lóe lên ngân quang, ngay lập tức lại rơi vào trong cái hộp sắt của nàng nàng liền đem giao cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng không khách khí sau khi tiếp nhận cái hộp sắt xong hắn trực tiếp bỏ vào trong hồ lô dứa, mấy loại dược tài này vẫn nên để cho Áo Bỉ lão ma nghiên cứu thì tốt hơn.

Hai người bọn họ sau khi lấy được Vụn Niên Kim Hoa quả phi hành một lúc thì tới trước một ngọn tháp to lớn.

Đây là thần cấm chi tháp, nó tọa lạc tại một chỗ trên bình nguyên bốn phía không có công trình kiến trúc nào cả, cứ như vậy mà lẻ loi trơ trọi đứng ở nơi này trông có vẻ rất quỷ dị.

- Người có biện pháp lên đỉnh tháp không?

Đường Tiêu hỏi Ngân Từ Phong nữ một câu.

- Không có.

Ngân Từ Phong nữ dứt khoát lắc đầu.

- Vậy chúng ta nên làm sao?

- Chờ xem có thể có những người tới đây trong số bọn họ nhất định có cấm chế sư có thể giải trừ cấm chế của thần cấm chi tháp này.

Tuy Ngân Từ Phong nữ nói vậy nhưng Đường Tiêu vẫn đi vào trong thần cấm chi tháp dù sao cũng nhân rồi hắn nghiên cứu một hồi vẫn là chuyện nên làm.

- Tầng cấm chế thứ nhất cũng bình thường không khó khăn, tuy nhiên càng lên cao thì càng khó.

Ngân Từ Phong nữ thấy Đường Tiêu muốn ném thử thì nói với hắn một tiếng.

Đường Tiêu cẩn thận từng li từng tí tiến vào bỗng nhiên hơn hai mươi đạo kiếm cương dùng thế sét đánh không kịp bưng tai bắn tới phá hủy hộ thể cương khí của hắn để lại vài vết rách trên long lân.

Đường Tiêu vội vàng lui ra ngoài đại điện, chặt vật mà lắc đầu may mà long lân của hắn đủ dày nếu không chỉ sợ đã bỏ mạng rồi.

- Cắm chề tầng thứ nhất này đã khó khăn.

Ngân Từ Phong nữ nghi hoặc dò xét Đường Tiêu nói với hắn một tiếng.

Đúng lúc Đường Tiêu và Ngân Từ Phong nữ đang nói chuyện ở trước màn sáng cắm chề tới nơi này đột nhiên có mấy người xuất hiện xem tu vi thì đều là Địa Nguyên đỉnh phong hoặc là Thiên Nguyên lúc tới bên ngoài thần cảm chỉ thấy Đường Tiêu đã tới từ trước ánh mắt bọn họ kỳ quái nhìn hắn.

Những người này lúc sắp đến đây Đường Tiêu đã thu Ngân Từ Phong nữ vào bên trong hai người cho dù đã thay đổi dung diện nhưng một số võ giả cao thâm vẫn có thể nhận ra.

Ở trong đám người có một lão giả mặc áo bào thân thể run lên, phóng ra một thiếu niên nam tử từ trong thể giới ý niệm lão giả này rõ ràng là một võ giả Thiên Nguyên cấp.

Thiếu niên kia được hắn thả ra là một cắm chề sư, từ trên người lão giả đi ra đã thành lập nên một trận kỳ.

Một hồi lâu sau cắm chề sư đánh một đạo khẩu quyết vào trong đó.

Thiếu niên sau khi đánh liên tục cắm chề vào sáu trận kỳ thì đột nhiên nói:

- Lão tổ cắm chề đã thanh lý sạch sẽ rồi.

Lão giả kia vô thanh vô tức mà đi tới, sáu cái trận kỳ đứng vững những võ giả khác cũng nối đuôi nhau đi vào bên trong, sáu cái trận kỳ không lớn, võ giả tiến vào có vẻ hơi chật, Đường Tiêu cũng theo bọn họ mà đi vào khu vực an toàn.

- Tiểu hữu, các cắm chề phía sau liệu người có giải khai được không, xem trình độ thì người tối đa cũng chỉ là cắm chề sư cấp mười, liệu có thể mang chúng ta tới đỉnh tháp không?

Một trung niên phụ nhân có vài phần thù mị nhìn thiếu niên kia bất mãn hỏi một câu, trung niên phụ nhân này cũng có tu vi Thiên Nguyên võ giả.

- Người nếu như không muốn cùng đi với chúng ta thì cứ quay trở về ngoài điện mà chờ.

Lão giả mặc áo đạo bào năm màu lạnh lùng nói với trung niên phụ nhân một câu.

Trung niên phụ nhân không lên tiếng trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, trong ngữ khí nói chuyện của nàng có vẻ hơi dựa dẫm vào đối phương, lão giả mặc áo bào ngũ sắc này hẳn là nhân vật trong truyền thuyết.

482. Chương 482 : Cửu Bàn Đồng Mỗ.

Sát Vương

Chương 482 : Cửu Bàn đồng mỗ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Không chỉ trung niên phụ nhân mà trong đám người đồng hành tất cả đều lộ ra vẻ nghi hoặc tuy nhiên tất cả bọn họ cũng giống như trung niên phụ nhân kia bọn họ đang nghi vấn trình độ của thiếu niên cắm chề sư kia.

- Lão thân vẫn nên chờ một chút, cho dù leo lên tới đỉnh tháp cũng không có đủ nhân thủ không có khả năng tới Phong Bạo Thiên Lô.

Trung niên phụ nhân từ trong trận kỳ nhảy trở về, làm bộ không tin nhiệm với thiếu niên kia nhưng cũng không dám đắc tội với lão nhân mặc áo bào ngũ sắc.

Hai võ giả do dự một lát đi theo trung niên phụ nhân nhảy ra ngoài điện.

Đường Tiêu không lên tiếng mà nhìn theo những người này theo suy đoán của Ngân Từ Phong nữ, nếu như có võ giả Thiên Nguyên cấp tiến vào trong Lạc Thần cốc thì nhất định sẽ có cấm chế sư cấp tông sư xuất hiện bằng không những võ giả sẽ phải dừng lại ở đây, hơ nữa lúc trước mỗi lần nàng tiến vào trong Lạc Thần cốc đều không tiến vào Phong Bạo thiên lô thành công.

Đúng lúc tên thiếu niên cấm chế sư kia thăm dò bốn phía thì lại có hơn mười võ giả nối đuôi nhau vào trong một tòa tháp cấm chế, Đường Tiêu nhíu mày bởi vì người tới chính là người đã tìm hấn gây phiền toái Thương Nhai tử và Lạc Phong.

Ngoại trừ hấn ra Đường Tiêu cũng nhìn thấy La Huy và Nghiêm Ly xem ra bọn họ đều có bí thuật của mình, cho nên cũng thành công tiến tới đây, La Huy kia quả nhiên là am hiểu nhiều người chấp tay hành lễ bốn phía, trò chuyện vui vẻ làm ra một bộ dáng tứ hải là huynh đệ.

Đường Tiêu đã thay đổi diện dung dĩ nhiên La Huy và Nghiêm Ly cũng không nhận ra hấn.

Tên Lạc Phong kia cũng không nhìn ra sự dị thường của Đường Tiêu, chỉ quét qua người Đường Tiêu mà thôi nhưng Thương Nhai tử thì vừa liếc mắt đã tập trung vào hấn, hiển nhiên chút tài mọn dịch dung này của Đường Tiêu không ngăn cản được sự quan sát của võ giả Thiên Nguyên cấp.

Tuy nhiên Thương Nhai tử cũng không ra tay với Đường Tiêu, hấn biết rằng chỗ này không nên động thủ, vẫn cảm thấy Đường Tiêu căn bản vẫn nằm ở trong tầm khống chế của hấn, cho nên chỉ cười lạnh một tiếng rồi hướng về phía lão phụ trẻ tuổi khác, trên mặt hiện ra một vẻ cung kính.

- Cửu Bàn đồng mỡ, mời bên này.

- Cửu Bàn đồng mỡ cùng Thương Nhai tử đều tới rồi.

Hai người trẻ tuổi bên người của Đường Tiêu thấp giọng hô lên một tiếng, tựa hồ đối với chuyện này hơi khó hiểu.

Dù sao đến Lạc Thần cốc cũng là những người không quá đặc ý ở bên ngoài muốn dựa vào cơ hội này mà một bước lên trời, công thành danh toại nhưng Cửu bàn đồng mỡ và Thương Nhai tử tới đây thì thật kỳ quái, bọn họ thành danh đã lâu, sống hơn nghìn tuổi trong tông đầu là những nhân vật được cung phụng, căn bản không cần phải tới đây để đón nhận nguy hiểm.

Một lão phu nhân có tu vi Thiên Nguyên dưới sự cung nghênh của Thương Nhai tử từ từ đi vào trong điện, sau đó ống tay áo của nàng vung lên, từ trong ý niệm xuất hiện hai thiếu nữ giống nhau như đúc.

Mọi người sau khi nhìn đôi tỷ muội song sinh này thì liền vui mừng:

- Cấm chế song thù.

Đường Tiêu cũng nhìn qua về phía này hấn rất nhanh phát hiện ra sự tức giận của đôi tỷ muội song sinh này tựa hồ như không cao hứng lắm.

Đường Tiêu nghĩ nghĩ rồi hiểu, đôi tỷ muội song sinh này chính là hai cấm chế sư cấp tông sư, nhất định là bị cửu bàn đồng mỡ bắt tới nơi này.

- Ngũ độc thiên sư?

Vị phụ nhân vừa rồi đặt ra nghi vấn cũng lộ ra vẻ sợ hãi nhìn về phái lão nhân mặc áo ngũ sắc kia.

- Thế nào, Lạc Thần cốc là chỗ các người tới không cho phép lão hủ xuất hiện sao.

Ngũ độc thiên sư quay đầu lại nhàn nhạt nói với Cửu Bàn Đồng mỡ và Thương Nhai tử một câu.

- Thiên Sư nói đùa, lần này có thiên sư đồng hành khả năng tiến vào phong bạo thiên lô càng nắm chắc.

Thương Nhai tử vội vàng nở ra nụ cười với ngũ độc thiên sư.

Có cấm chế song thù ở đây đội ngũ đã trở nên ổn định hơn về vấn đề cấm chế, trong vòng một ngày một đêm bọn họ đã leo lên tầng tháp thứ hai mươi tuy nhiên về sau tốc độ ngày càng trở nên chậm chạp có khi một canh giờ mới tiến lên một khoảng.

Tuy nhiên mọi người cũng không gấp gáp đến độ như vậy, mọi người từng người ngồi xuống nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị để tiến vào trong phong bạo thiên lôi.

Không biết có phải vì năng lực phá cấm chế của cấm chế song thù rất mạnh hay không mà những tử vong không hiểu nổi trong miệng của Truy Biến cũng không phát sinh.

Tuy nhiên một ngày trôi qua cấm chế song thù đột nhiên bị mắc kẹt ở tầng thứ 27, không thể tiến thêm một bước, mọi người lúc này đều cảm thấy bối rối. Một số cường giả tiến lên cưỡng ép hỏi han, nhưng làm vậy càng khiến cho hai tỷ muội tâm tình không tốt sự tình càng trở nên phiền toái.

Điều khiến ọi người bất ngờ là, khi thiếu niên kia tiến lên nói vài câu, hai tỷ muội lại thuận lợi phá giải được khiến ọi người phải nhìn thiếu niên kia bằng con mắt khác thường.

Cuối cùng tất cả mọi người cũng bước tới tầng thứ ba mươi tốc độ của mọi người sau đó càng trở nên chậm dần thường thường một tầng cần phải trì hoãn vài ngày, hơn nữa cũng phải thật chăm chú mới đuổi kịp đôi ngũ, Đường Tiêu ở giữa đường tận mắt nhìn thấy một nam tử ngũ gập đồng bạn ở bên cạnh cũng không nhắc nhở hẳn không ngờ qua một thời gian một nửa thân thể của hắn đã rơi ra ngoài, bị những lưỡi đao vô số ngoài kia chém nát tan.

Lúc lên đến tầng thứ mười ba mọi người nhìn thấy một màn cảnh tượng vô cùng khiếp sợ, một tên ăn mày mặc áo màu xanh bỗng nhiên xuất hiện thản nhiên đi vào trong cấm chế chưa được phá.

- Vị cao nhân kia rốt cuộc là ai?

Đám võ giả Thiên Nguyên ở trong đội ngũ cuối cùng cũng nghị luận liên tục nhưng kết quả nghị luận là ai cũng không nhận ra tên ăn mày đó là ai, càng không phát hiện ra màn xanh chung quanh hắn là vật nghịch thiên gì.

- Người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên.

Chúng võ giả đều lộ vẻ cảm khái.

- Rất có thể người ăn mày này đã tiến qua phong bạo thiên nhân, cói được thần cấm pháp bảo khổng chế cấm chế nên mới đi qua được.

Tám ngày sau.

Sáu mươi người tiến vào trong thần cấm chỉ tháp hiện tại đang vây quanh một cái truyền tống trận một số người thân thể vẫn hơi run rẩy.

Trong tám ngày này có hơn hai mươi người không hiểu mà chết đi hơn nữa bọn họ chết không hề có nguyên nhân.

Đường Tiêu còn rành mạch nhớ rõ, có một gã võ giả cách hắn rất gần đột nhiên bóp chặt cổ mình lại mặc cho đồng bạn lôi kéo thế nào ánh mắt vẫn lệch đi, xanh lét mà chết ngay tại chỗ.

Còn có một đạo sợi tơ đột nhiên xuất hiện ở trên không trung giống như thiểm điện xông vào trong thân thể của một gã võ giả, tên ấy lúc đó cũng không có gì khác thường nhưng một ngày sau toàn thân bị xé rách phân thành hai nửa, tủy não nội tạng cũng đen kịt.

483. Chương 483 : Ngũ Độc Thiên Sư.

Sát Vương

Chương 483 : Ngũ độc thiên sư.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Thậm chí còn có một võ giả thiên nguyên cấp không gặp bất kỳ chuyện kỳ quái nào thân thể bỗng nhiên trở nên già yếu điều này khiến cho Đường Tiêu nhớ lại tình cảnh của mình lúc gặp sự cản trở của thời gian chi tinh.

Từ tầng thứ ba mươi lăm đến tầng thứ ba mươi sáu của thần cấm chi tháp cơ hồ chỉ có một đoạn thời gian, một số võ giả không biết vì nguyên nhân nào mà chết mất đi, nguyên nhân chết cũng không giống nhau hơn nữa cũng không tuân theo bất kỳ quy luật nào.

Chính vì những quy luật tử vong không giống nhau này mà mọi người phát ra tâm lý sợ hãi vô cùng.

- Truyền tống trận này một cái là trở về Bàn long đại lục một cái là để tiến vào trong phong bạo thiên lô, muốn đi vào trong phong bạo thiên lô tầm bảo thì cần phải bài trừ cấm chế này.

Một canh giờ sau thương nhai tử nói với mọi người.

Hơn sáu mươi người toàn bộ đều muốn tiến vào trong phong bạo thiên lô .

.....

Phong bạo thiên lô.

Ở bên ngoài phong bạo thiên lô có phần tương tự thần cấm chi tháp đột nhiên xuất hiện một tòa tháp lẻ loi trên mặt đất , dựng nên một kiến trúc hình tròn từ giữa mặt đất.

Con đường tiến vào Phong bạo thiên lộ bị phong bế, mọi người đều trở nên bối rối tuy nhiên Đường Tiêu cũng nhanh chóng phát hiện ra Thương Nhai tử đang nhìn mình, hơn nữa vẻ mặt còn vô cùng quỷ dị.

Quả nhiên một lát sau thương nhai tử đã lớn tiếng nói với mọi người:

- Các vị không cần phải sợ hiện tại bối rối cũng không có tác dụng, Kim cương trận này trong vòng mười ngày không thể phá nổi rồi, mọi người nên đi bằng các con đường khác, không chừng gặp cơ duyên xảo hợp, lấy được một số cổ bảo.

Thương Nhai tử nói quả nhiên rất có đạo lý, con đường bị lấp bọn họ không thể xông bậy bạ.

- Ta có thể giúp người đi qua thông đạo thừa dịp hỗn loạn người chạy tới thêm đá sỏi mười bảy ta mang người đi.

Ở trong thế giới ý niệm Ngân Từ Phong nữ truyền âm cho Đường Tiêu, Đường Tiêu một mực vẫn chưa hề phong bế cảm giác của nàng với thế giới bên ngoài.

Nghe Ngân Từ Phong nữ nói vậy Đường Tiêu liền minh bạch tại sao lúc ở gần linh hoa hạp cốc thương Nhai tử lại phục kích Ngân Từ Phong nữ rồi, xem ra Ngân Từ Phong nữ biết rất nhiều bí mật ở Lạc Thần Cốc này.

- Chúng ta bị người ta theo dõi.

Đường Tiêu phát hiện ra không chỉ thương Nhai tử mà vị ngũ độc thiên sư cũng đang chú ý tới mình.

- Phong bạo thiên lô đối với pháp thuật của các võ giả hạn chế vô cùng nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ của các võ giả, người bây giờ bắt đầu chạy cho dù những người này luyện võ cũng không bị được người.

Ngân Từ Phong nữ nói một phen với Đường Tiêu.

- Ủ để ta thử xem.

Đường Tiêu lăng lăng quan sát động tĩnh xung quanh thân hình nhoáng một cái đột nhiên vọt về phía bậc thang số 17.

Nhưng Thương Nhai tử và Ngũ độc thiên sư tựa hồ đã sớm có phòng bị, tuy xung quanh vẫn lộn xộn nhưng hai người đồng loạt ra tay dùng linh hồn Thiên Nguyên cấp trấn trụ Đường Tiêu, sau đó dùng ý niệm kết thành một bức tường ngăn cản, thân hình của Đường Tiêu lập tức bị đình trệ.

- Tiểu tử, thiên sư nhà ta vừa ý người rồi muốn thu nhập người vào trong ngũ độc giáo người đừng chạy nữa nếu không đừng trách bốn giáo chủ hạ thủ vô tình.

Ngũ độc thiên sư tung tới trước mặt Đường Tiêu mà cảnh cáo một tiếng.

Người này tên là Lại Danh chính là con riêng của ngũ độc thiên sư, tuy chỉ có tu vi Địa Nguyên đỉnh phong nhưng đã ngồi lên vị trí ngũ độc giáo chủ, bởi vì có chỗ dựa là ngũ độc thiên sư nên bình thường y ngang ngược đã quen căn bản không để ai vào mắt.

- Vị tiểu hữu kia cùng với lão phu có chút khác mắc xin thiên sư giơ cao đánh khẽ giao hân cho lão phu.

Thương Nhai tử thấy ngũ độc thiên sư đột nhiên ra tay thì biến sắc nhưng vẫn kiên trì nói với hân một câu.

- Cái này thì không được rồi lão phu rất thưởng thức vị tiểu hữu này, chuẩn bị thu hân làm môn hạ, nên nể mặt mũi của lão phu bỏ qua cho hân đi.

Ngũ độc thiên sư không hề có ý nào nhường nhịn.

- Điều này e là không được vị tiểu hữu này có khúc mắc với lão phu e rằng phải giải quyết mới được.

Thương Nhai tử không đồng ý.

Đường Tiêu thầm mắng hai lão già kia coi mình như là một đồ vật tùy thời có thể trao đổi vậy.

- Nếu như thân thể của ngươi còn có thể di chuyển thì tiến tới bậc thang ố mười chín.

Ngân Từ Phong nữ lại nói cho Đường Tiêu nghe một phen ngữ khí vô cùng lo lắng đương nhiên nếu như Đường Tiêu rơi vào tay của những người này thì cũng như nàng rơi vào tay của họ.

- Ta hiện tại có thể cử động.

Đường Tiêu ứng tiếng sau đó thoải mái thoát khỏi bàn tay của hai lão nhân kia nhanh chóng tiến về phía bậc thang số 19.

Lạc Phong cả kinh hân vội vàng vọt tới bậc thang số 19 tuy nhiên sau đó lại bị một vật ngăn cản sau đó không còn thấy bóng dáng Đường Tiêu đâu cả.

Thương Nhai tử bị Đường Tiêu đào tẩu một lần rồi cho nên lập tức quýnh lên muốn đuổi theo không ngờ thân thể của Ngũ độc thiên sư quét ngang đuổi cánh tay ra ngăn hân lại.

Ngũ độc thiên sư đã vụng trộm gieo lên trên người của Đường Tiêu ngũ độc bí thuật há có thể để cho Đường Tiêu biến mất dễ dàng.

- Người chạy mất rồi ngươi ngăn cản làm gì?

Thương Nhai tử tức giận.

- Hân có thể chạy thoát khỏi tay của hai vị cao đồ của chúng ta sao?

Ngũ độc thiên sư kinh ngạc hỏi thương nhai tử.

- Ngươi quá coi thường hân nếu luận bàn về thực lực hai vị cao đồ kia có thể hơn xa hân nhưng nói về thực lực thì cả hai đều không bằng hân chút nào.

- Chuyện này sao ngươi không nói sớm?

Ngũ độc thiên sư nhú mày.

Ở trong cách tăng của phong bạo thiên lô, vì cảm ứng quá xa cho nên Thương Nhai tử cũng không biết tình hình bên trong thế nào, trong lòng thương nhai tử thầm tức giận, chỉ có thể thở dài một tiếng, đem toàn bộ hi vọng bắt Đường Tiêu đặt lên trên người của Lạc Phong.

Lạc Phong cùng với Lại vân dùng tu vi Địa Nguyên đnh phong đuổi heo Đường Tiêu, nhưng Đường Tiêu với một thân thân pháp đã nhanh chóng trốn khỏi chúng.

Mấy canh giờ sau, Ngân Từ Phong nữ cùng với Đường Tiêu đi tới trước cửa một đại điện, ở bên trong bay ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Tiến vào trong cửa Đường Tiêu bị một màn sáng cấm chế ngăn ở bên ngoài.

Phong bạo thiên lô có cấm chế không giống như thần cấm chỉ pháp đại bộ phận đề cường ép công kích với tu vi của người cường ép công kích cái cấm chế này có lẽ sẽ không hao phí quá nhiều thời gian.

Ngân Từ Phong nữ nói với Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu nghe Ngân Từ Phong nữ nói vậy thì không do dự nữa ầm một tiếng đánh tan ra.

484. Chương 484 : Mật Thất.

Sát Vương

Chương 484 : Mật thất.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Phá được cửa Đường Tiêu vô cùng thất vọng ở trong thanh thất cũng chỉ có thạch bích vô tận.

- Cửa phòng dày như vậy mà không có mật thất khác.

Ngân Từ Phong nữ nói với Đường Tiêu một câu.

- Ta cảm thấy bên kia có thanh âm rất kỳ quái.

Đường Tiêu dán lỗ tai vào tường nghe ngóng sau đó nói với.

- Phá tường sâu vào, lão ma ta có dự cảm trong đó có một gian mật thất không chừng còn có chỗ tốt.

Áo Bì lão ma cũng vô cùng hứng thú, Đường Tiêu đến giờ vẫn chưa thu thập được gì khiến cho lão vô cùng thất vọng, lúc này nhin không được mà mở miệng cổ vũ Đường Tiêu vài câu.

Đường Tiêu vốn bất định tâm thần muốn oanh kích cái thạch bích kia nghe Áo Bì lão ma nói vậy hấn lại ổn định tinh thần.

Nửa canh giờ trôi qua thạch bích lại bị đẩy thêm vài chục trượng nữa.

Đường Tiêu ngồi ở trên mặt đất thở ra một luồng hơi.

Lại một canh giờ trôi qua, Đường Tiêu cắn răng đánh vào trong thạch bích, một tiếng giòn vang vang lên, cửa thạch bích đã bị phá mở.

Một luồng hỏa diễm vô cùng nóng bỏng cùng với được hương truyền ra, Đường Tiêu đã sớm có phòng bị vội vàng dùng hộ thể cương khí đứng vững.

Ở bên trong phong bạo thiên lô hàn khí bốn phía nhưng nơi này lại vô cùng nóng nực, trước mặt Đường Tiêu trong chính giữa gian thạch thất là một cái cự đỉnh, phun ra hào quang diệu ảnh của tinh thạch.

Được đỉnh ở trong phong bạo thiên lô khẳng định không phải là vật tầm thường, điều khiến cho Đường Tiêu quan tâm chính là được đỉnh này rốt cuộc là thần dược gì đây?

Toàn bộ mùi thuốc xông vào trong mũi cho thấy thuốc được luyện chế trong được đỉnh này nhất định không phải là thứ đồ tầm thường.

Với sự lý giải của Áo Bì lão ma tông sư luyện dược mà nói thì đan dược này nhất định sẽ viễn siêu.

- Bất kể là thuốc gì nhất định là đồ tốt, thần đan có linh người trước hết phải đóng cửa lại nếu không nó sẽ chạy mất.

Áo Bì lão ma nhắc nhở Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu nghe lời Áo Bì lão ma nói, hấn nhìn về phía trên thạch bích phát hiện ra có một chỗ xuất nhập duy nhất.

Suy nghĩ chốc lát Đường Tiêu đi ra bên cạnh thạch động, đem bốn thanh phi kiếm kết thành một cái huyền vũ kiếm trận, mặc kệ điều gì chỉ cần viên đan dược này muốn chạy trốn thì phải thông qua được huyền vũ kiếm trận.

Bố trí kiếm trận xong Đường Tiều một lần nữa trở về bên cạnh phong bạo được đỉnh, quan sát vài vòng nghĩ cách mở nó ra.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Đường Tiều ngay khi Đường Tiều mở cự đỉnh ra một màn quang đoàn màu trắng từ bên trong bắn ra, màn quang đoàn gì nhiên bị nhốt ở trong huyền vũ kiếm trận muốn thoát ra ngoài nhưng không có cách nào làm được.

Đường Tiều hiện tại cũng không điều khiển huyền vũ kiếm trận làm tổn thương bách quang này, hấn vây quang đoàn sau đó hai đạo bạch sắc quang đoàn cơ hồ không bị công kích gì, nhưng căn bản là không thể nào lao ra khỏi huyền vũ kiếm trận bị vây khốn liên tục ở trong đó, không ngừng thu nhỏ lại.

Bỗng nhiên lúc này ở bên ngoài truyền tới từng thanh âm công kích kiếm trận Đường Tiều nhíu mày lại hấn biết rằng ai đã tới một người chính là Lạc Phong một người chính là Lại Vân hai người này đều không phải là nhân vật dễ chọc vào.

Bọn họ tới thật đúng lúc, hấn trải qua thiên tân vạn khổ mới tiến vào thạch động này bọn chúng bây giờ đã tới ý đồ muốn cướp đi được đan và được đỉnh.

Đường Tiều nhanh chóng đoán được trên người của mình có khả năng đã bị người khác lạng lẹ động tay hấn nên hấn mới có thể tới nhanh như vậy.

Đường Tiều hướng về phía Huyền Vũ kiếm trận phát ra một trận pháp thì phát hiện ra nó không thể chống nổi sự công kích liên thủ của hai gã Địa Nguyên đỉnh phong bốn thanh phi kiếm nhanh chóng bị bắn trở về.

Kiểm trận vừa rút lui quang đoàn màu trắng liền xông ra ý đồ vượt qua hai người Lạc Phong và Lại Vân mà đi, tuy nhiên đúng lúc này từ trong người của Đường Tiều bay ra sợi tơ ngũ sắc quấn lấy quang đoàn màu trắng như con nhện săn mồi buộc chặt nó lại.

Đường Tiều thẳm mắng một tiếng liếc mắt nhìn Lại Vân đang ở phía đối diện đặc ý cảm năm màu sợi tơ, hấn đã hiểu ra điều gì, mình đã bị bí mật đưa năm sợi tơ đó vào người.

Tuy nhiên Lại Vân còn chưa nắm được sợi tơ năm màu thì Lạc Phong không hề lên tiếng mà đã tể ra một lưới điện kim sắc bao vây lấy sợi tơ năm màu và quang đoàn màu trắng.

- Người dám đoạt bảo trong tay của bốn giáo chủ? Muốn chết sao?

Lại Vân lộ ra vẻ hung hăng hướng về phía Lạc Phong mà lớn tiếng chất vấn.

- Hừ bảo vật này là của người sao? Ở trên có viết ba chữ ngục độc giáo hay sao?

Lạc Phong căn bản không để hấn vào trong mắt.

- Nếu như không phải nhờ bí thuật của ngũ độc giáo người có thể đuổi theo tên tiểu tử này sao?

Lại Vân then quá hóa giận mà nói.

Lạc Phong không nói gì thò tay làm cho lưới điện màu vàng buộc chặt sợi tơ hôn một chút.

Quang đoàn bị hai người trói lại đột nhiên ầm một tiếng nổ mạnh, một đoàn màu trắng bay ra, khiến cho sợi tơ và lưới điện tiêu thành tro tàn, sau đó di chuyển về phía Đường Tiều mà lao tới.

Hiển nhiên sau khi phát hiện ra mình không cách nào bỏ trốn, nó đã quyết định dùng chiến thuật bỏ chạy khác trước hết vào trong mật thất, tuy nhiên Đường Tiều không cho nó cơ hội, trực tiếp đưa hồ lô dứa ra, hồ lô dứa cực lớn lao về phía quang đoàn Áo Bỉ lão ma dưới sự trợ giúp bởi ý niệm của Đường Tiều nhanh chóng hấp thu quang đoàn này vào bên trong hồ lô dứa.

- Vật quý nguyên chủ, chó ngoan không cản đường, hai vị xin nhường một chút.

Khuôn mặt của Lạc Phong và Lại Vân trở nên hỗn hển, lúc này bọn họ cũng không dám đấu với nhau nữa mà hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tiều, sau đó lại cố kỵ mà nhìn nhau.

- Người muốn đoạt thần đan của bốn giáo chủ sao? Còn không mau quỳ xuống xin bốn giáo chủ tha thứ, nếu không sẽ chết không có đất chôn.

Lại Vân tể ra ngũ độc hồn thi hung ác nhìn Lạc Phong.

- Ngũ độc giáo chủ xem tu vi của ngươi thì ở trong ngũ độc giáo bài danh sau mười người rồi chắc hẳn ngươi là con riêng của ngũ độc thiên sư? Ta nghe nói ngũ độc thiên sư vì tu luyện tà công không thể sinh dục không biết làm sao đại tiện ra người được.

Lại Vân không nói gì khuôn mặt đỏ bừng hiển nhiên là đã tức giận đến cực hạn, ngũ độc hồn thi càng trở nên đỏ rực.

Lại Vân vội vàng điều khiển hai ngũ độc chi khí chưa ngưng tụ xong bắn khỏi độc về phía điện quang màu vàng của Lạc Phong.

xem tại

485. Chương 485: Giết Lạc Phong.

Sát Vương

Chương 485: Giết Lạc Phong.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Biết rõ điện quang này của ta có lai lịch gì không, hồn thi của ngươi dám tấn công sao?

Lạc Phong quát to một tiếng sau đó hai đạo quang ảnh màu vàng cháy mạnh, đâm thẳng vào luồng khí độc của ngũ độc hồn thi.

Hai hồn thi bị điện quang tập kích trong nháy mắt không có lực hồn thủ cứ như thế mà bị đánh chết, hiển nhiên lúc Lạc Phong phát ra điện quang màu vàng, đã có sự khắc chế mãnh liệt với hồn thi.

Đường Tiêu thấy cảnh tượng này thất sắc hẳn không ngờ được điện quang màu vàng này lại lợi hại như thế.

Sắc mặt của Lại Vân trở nên sợ hãi mà nhìn Lạc phong hiển nhiên hẳn không đấu lại.

- Được rồi bốn giáo chủ hôm nay không hơn thua với ngươi tiểu tử này cùng với thần đan đề cho ngươi.

Ngũ độc hồn thi của Lại Vân sau khi bị thuận sát xong hẳn trở nên mềm nhũn nếu như không phải Lạc Phong ngăn ở ngoài cửa động thì hẳn đã thoát ra ngoài.

- Xem ra ta nể mặt của ngũ độc thiên sư không làm khó dễ ngươi ngươi đi đi.

Lạc Phong mở một con đường cho hắn đi.

Lại Vân liếc nhìn Lạc Phong bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng lúc đi tới động khẩu bỗng nhiên Lại Vân hộc ra một cái gai nhọn màu đen đỏ như máu bắn về phía trước mặt của Lạc Phong.

Lạc Phong tựa hồ như đã sớm có phòng bị, tay quyền lập tức vung lên ngăn cản, đem cái gai nhọn đỏ như máu kia chặn lại.

- Huyết Ma thứ.

Lạc Phong vừa sợ vừa giận nhìn cái gai máu kia, một kích này ở trong dự liệu của hắn nhưng hiệu quả công kích cũng thật ngoài dự liệu, huyết ma thứ của Lại Vân đã tổn thất máu huyết trong hắn, Lạc Phong sau khi bị huyết ma thứ đánh tới thực lực cũng sẽ bị tổn thương.

- Rắc rắc.

Hai tiếng giòn tan vang lên ánh sáng màu lam lóe lên, một khối ngọc bội vỡ ra sau đó là một tiếng trầm đục tựa hồ là hộ thể cương khí đã bị khai mở, thanh âm thân thể bị đánh trúng.

- Không... không có khả năng.

Lại Vân nhìn cái ngực bị xuyên thấu của mình mà kinh hãi hiển nhiên hắn đã bị Lạc Phong dùng công pháp đánh chết.

Bờ môi của Lại Vân run rẩy vài cái nhưng sau đó cái gì cũng không nói được thân thể ngã xuống mặt đất thần hồn bay ra, lại bị một kiếm của Đường Tiêu bắn tới, sau đó linh phù thu hồn tinh của hắn vào trong linh khí.

Hồn tinh của cường giả Địa Nguyên đỉnh phong đối với thân thể của Đường Tiêu là một đồ vô cùng bổ ích, không chỉ hắn mà tiểu cửu cửu ở trong ý niệm cũng rất cần thứ này.

Lạc Phong trừng mắt nhìn Đường Tiêu nhưng cũng không mở miệng.

Lạc Phong lắc đầu không nói nhiều nữa cúi người tìm tòi trên người của Lại Vân một phen sau đó tìm một túi đồ, không thấy gì cả hắn mới nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Lấy ra.

Lạc Phong đi tới vài bước quát nói với Đường Tiêu.

- Cái gì?

Đường Tiêu neho mắt lại, vừa rồi lạc phong và Lại Vân đấu với nhau hắn còn kiêng kỵ hiện tại chỉ còn một mình Lạc Phong.

Đường Tiêu cảm thấy với thực lực của mình cho dù không thể chiến thắng Lạc Phong nhưng chạy trốn vẫn là điều nằm ở trong tầm tay hơn nữa công pháp chủ đạo của Lạc Phong đã bị Lan vương làm cho tổn hại rồi phải biết rằng Đường Tiêu thân là một hồn thiết đối với công pháp của hắn có phần kiêng kỵ.

Trên tay của Đường Tiêu còn có Thốn Mang mà Truy Biến cho loại Thốn Mang này là nghịch thiên cổ bảo một đòn có thể giết chết được Lạc Phong.

Tuy nhiên Thốn Mang này chỉ có thể sử dụng ba lượt, Đường Tiêu thật sự không muốn vì một gã cường giả Địa Nguyên đỉnh phong mà hao phí nó, dù sao tiến vào trong phong bạo thiên lô đa phần vẫn là cường giả Thiên Nguyên, tương lai tiến vào trong phong bạo thiên nhân, vào trong bí cảnh truyền tống trận sẽ gặp nguy hiểm rất nhiều.

- Lấy thần đan ra.

Lạc Phong hung ác trừng mắt nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Cho người.

Đường Tiêu giơ tay lên một đạo bạch quang bắn về phía hắn, tuy nhiên đạo bạch quang này lúc tới gần Lạc Phong thì đột nhiên biến thành mười sợi dây xích bao vây quanh hắn.

Đây là do Đường Tiêu thừa dịp nói chuyện, đem mười long lân phù chỉ mà Vi Liên giao cho hắn biến thành.

- Xiềng xích thuật, hừ ngươi cho rằng có thể vây khốn lão phu sao?

Khuôn mặt của Lạc Phong lộ ra vẻ hung lệ bắt đầu khu trục xiềng xích quanh mình.

Đường Tiêu không hề do dự, lập tức niệm khẩu quyết hồ lô đưa xuất hiện một luồng gió cực lớn bắn về phía Lạc Phong, Lạc Phong đang giãy dựa nhìn hồ lô đưa này thì lộ ra vẻ ngưng trọng hiển nhiên hắn không ngờ Đường Tiêu lại có chiêu số quý dị như vậy.

Lạc Phong liền buông tha cho xiềng xích lập tức xuất ra một tiểu kính.

Hồ lô đưa sau khi chạm vào cự kính kia liền bị bắn ngược trở về, Đường Tiêu điều khiển hồ lô đưa va chạm mấy lần nhưng đều bị cự kính không tổn hao sức nào mà ngăn trở căn bản không làm bị thương Lạc Phong.

- Bảo kính này là do lão phu lấy từ trong phong bạo thiên lô, há có thể vỡ như vậy sao?

Lạc Phong lộ ra vẻ đắc ý mà nói.

Có thể gọi là pháp bảo thượng cổ cũng không thể tầm thường, cổ bảo cũng có hạ trung thượng phẩm tuyệt phẩm.

- Được rồi người không giao thần đan lão phu thu thập người.

Lạc Phong nheo mắt lại tuy Thương Nhai tử nói hấn bắt giữ Đường Tiêu nhưng hiện tại đã có thần đan hấp dẫn hấn quyết định giết Đường Tiêu lấy thần đan.

Dù sao Đường Tiêu cũng biết chuyện hấn giết Lại Vân một khi bị ngũ độc thiên sư biết được thì hấn sẽ có phiền toái lớn.

Tuy nhiên sau một lát lực quang ở trong hồ lô dờa đột nhiên bùng cháy mạnh mẽ, sau khi kịch liệt lay động, nó đã rời khỏi được trói buộc, hướng về phía Đường Tiêu mà trở về, hiển nhiên là Áo Bỉ lão ma ở bên trong đã phát lực.

- Hảo bảo bối.

Lạc phong lại dùng phong lôi kính thu về trong miệng niệm ra khẩu quyết sau đó một con chim lửa rít gào bay về phía Đường Tiêu mãnh liệt đánh tới.

Đường Tiêu trong tay đã có sẵn Thốn mang nhưng thủy chung không phát động, hấn lại một lần nữa tế ra hồ lô dờa, giơ cao lơ lửng trên người của hấn nhào về phía con chim lửa kia.

Hồ lô dờa cường đại hấp đi một bộ phận năng lượng của chim lửa nhưng đúng lúc chim lửa toàn lực lui về phía sau thì nó muốn giãy dụa ra khỏi hồ lô dờa.

- A..

Lạc Phong kinh dị nhìn màn này, trong mắt vẻ tham lam càng nhiều hiển nhiên hấn không ngờ rằng hồ lô dờa lạnh cường hấn như thế.

Lạc Phong cố gắng trấn định hấn không hề hoang mang mà niệm ra khẩu quyết, Đường Tiêu cũng không yếu thế cũng niệm ra khẩu quyết, dùng hấp lực của hồ lô dờa đánh về phía hỏa cầu kia.

Với tu vi của Lạc Phong, long lân phù chỉ của Đường Tiêu cũng không uy hiếp được gì với hấn.

Tuy nhiên chính bởi vì vậy mà con chim lửa kia xâm nhập vào hồ lô dờa cũng càng sâu một lát sau đã không cách nào bứt ra được.

486. Chương 486: Phù Chỉ Cực Phẩm.

Sát Vương

Chương 486: Phù chỉ cực phẩm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu lạnh lùng nhìn Lạc Phong ở trong thạch động dưới tình huống này Lạc Phong đã không thể chạy trốn.

Tuy nhiên Đường Tiêu vẫn còn có khúc mắc thứ nhất hấn không biết mình bị gieo linh hồn ẩn ký gì mà có thể bị quan sát từ xa như vậy thứ hai Lạc Phong ham muốn hồ lô dờa của Đường Tiêu thì Đường Tiêu cũng ham muốn phong lôi kính của hấn, còn có cả Khu Ma nhân.

Giết Lạc Phong dùng Thốn Mang khẳng định không đáng nhưng cũng phải mất chút máu.

Đường Tiêu một lần nữa lấy ra một lá bùa hỏa cầu, dùng long lân của hấn gỡ xuống mà chế thành, loại phù chỉ viên cổ này mạnh mẽ hơn mười long lân phù chỉ trước kia.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc có bao nhiêu phù chỉ cực phẩm?

Lạc Phong lúc này lộ ra vẻ ngưng trọng.

Ầm.

Đường Tiêu không hề do dự mà đem phù chỉ này biến thành trong ngưng tụ thành một hỏa cầu nóng bỏng đánh về phía Lạc Phong.

Lạc Phong sau khi cảm nhận được uy áp cường đại của hỏa cầu này thì không dám xem thường, vội vàng tế ra Phong Lôi kính ngăn ở trước người, Phong Lôi kính tuy ngăn cản được một đòn này nhưng hào quang của nó cũng dần trở nên ảm đạm.

Một lát sau Lạc Phong đã không đứng nổi nữa, sắc mặt trở nên trắng bệch, bởi vì Đường Tiêu đã lấy ra mười lá long lân phù chỉ như đúc mang ra.

- Người hẳn là cao cấp hù sư, lá bùa này là do long lân của cao cấp long tộc chế thành người tìm đâu ra nhiều long lân như vậy?

Lạc Phong kinh ngạc nhìn Đường Tiêu.

- Người cảm thấy ta cần phải nói nhảm với một người sắp chết không?

Đường Tiêu lạnh lùng nói với Lạc Phong, sau đó điều khiển long lân phù chỉ trong tay cho nó cháy thành tro.

Lúc nguy cấp Lạc Phong đành phải mạo hiểm.

Lạc Phong thúc giục tầng thứ hai của Phong Lôi kính, trên khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ sợ hãi và vui mừng sau đó niệm pháp quyết đánh vào bên trong.

Phong Lôi kính đánh về phía Đường Tiêu sắc mặt của Đường Tiêu đại biến, uy áp của con chim lửa đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều, nếu tiếp tục bị chúng đánh trúng không biết sẽ có tổn thương gì.

Cho dù Đường Tiêu rất có lòng tin vào long thể của mình nhưng con chim lửa trước mắt tuyệt đối không phải là thứ tầm thường, vạn bất đắc dĩ Đường Tiêu đành phải dùng hỏa cầu đánh vào con chim lửa sau đó bỏ chạy về phía sau phong bạo được đỉnh.

Hơn mười hỏa cầu nện vào con chim lửa khiến cho nó tan thành mây khói nhưng con chim lửa phía sau lại xuất hiện, oanh kích về phía Đường Tiêu.

Tuy nhiên Đường Tiêu nhanh chóng tránh thoát được sau mấy lần thúc giục phong lôi kính, Lạc Phong lúc này đã trở nên yếu ớt hơn rất nhiều.

- Ầm ầm.

Vài tiếng nổ mạnh vang lên, hơn mười con hỏa đẩu mãnh liệt bắn ra lao về phía trên người của Lạc Phong.

- Ầm ầm ầm.

Lại ba tiếng nổ hộ thể cương khí của Lạc Phong đã bị làm vỡ tan không còn sót gì. Dây xích do Đường Tiêu ngưng tụ lúc trước cũng tan biến vô hình.

Đúng lúc Lạc Phong định chạy trốn thì hắn phát hiện ra mình không cách nào nhúc nhích được nữa trong lòng hắn có một cảm giác trống rỗng.

Không phải nội tâm trống rỗng mà trước ngực trống rỗng.

Hắn không nói nên câu nào giữa khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi ngã ầm xuống mặt đất.

Khu Ma nhận và Phong Lôi Kính toàn bộ đều được Đường Tiêu thu vào trong tay nhìn hai cổ bảo trước mặt Đường Tiêu nhú mây nếu như có Luyện Yêu Thối Ma Hồ pháp bảo sau khi bị hư ném vào không bao lâu được chữa trị như ban đầu thì tốt rồi.

Tuy thế Đường Tiêu vẫn đem hai cổ bảo thu vào trong túi trữ vật.

Trên người còn có ấn ký không hiểu nổi, Lạc Phong Lại Vân vì sao có thể đến chỗ này Đường Tiêu vô cùng nghi hoặc.

- Chờ một chút.

Đường Tiêu chuẩn bị đi thì Áo Bỉ lão ma ở bên trong đột nhiên mở miệng.

- Có chuyện gì vậy?

Đường Tiêu đứng nguyên tại chỗ.

- Dạy cho ngươi một số khẩu quyết ngươi thu được đỉnh vào trong hồ lô dứa.

- Được đỉnh, nó lớn như vậy mà...

Đường Tiêu cảm thán một tiếng, ngay cả ý niệm thế giới cũng khó chứa được hết nó.

- Lớn cái đầu ngươi chỉ cần là được đỉnh không có cái nào mà hồ lô dứa của lão ma ta không thuốt được, được đỉnh này tể luyện lâu rồi không phải là được đỉnh bình thường cần phải thu lấy.

Áo Bỉ lão ma nói xong liền đem khẩu quyết truyền thụ cho Đường Tiêu.

Nhớ kỹ khẩu quyết do Áo Bỉ lão ma nói xong, Đường Tiêu bắt đầu khiến cho phong bạo được đỉnh thu nhỏ lại trong nháy mắt đã hóa thành một tiểu đỉnh, được Áo Bỉ lão ma thu vào bên trong hồ lô dứa.

- Đúng rồi quang đoàn màu trắng kia là thần được gì vậy đã tra được được tính chưa?

Đường Tiêu hỏi Áo Bỉ lão ma một câu về thần đan kia.

- Còn chưa biết rõ ràng được.

Áo Bỉ lão ma ném ra một viên đan được to bằng quả trứng ngỗng đặt trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu sờ sờ viên đan được trắng nõn này, phẳng phất như là vật sống, sau khi bị Đường Tiêu sờ vào viên đan được khẽ chuyển động nhưng dưới cấm chế của Áo Bỉ lão ma, nó không cách nào chạy thoát được.

Áo Bỉ lão ma tiếp tục ngâm khẩu quyết đem phong bạo được đỉnh thu lại ở trước mặt hắn sau đó bảo Đường Tiêu hắn sẽ từ từ nghiên cứu.

- Ông nghiên cứu đi ta còn phải rời khỏi đây.

Đường Tiêu thấy không còn chuyện gì nữa liền đi ra ngoài.

Cho dù Đường Tiêu rất cẩn thận nhưng hắn vừa chui ra thì đã bị ba gã Thiên Nguyên võ giả cùng hơn mười tên Địa Nguyên đỉnh phong vây quanh.

Những người này hiển nhiên vừa mới tới nơi này, bởi vì trong phong bạo thiên lô có cấm chế thần thức cho nên song phương không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Ba cường giả Thiên Nguyên cấp thì Đường Tiêu nhận thức trong đó có hai người là Thương Nhai tử và Cửu Bàn đồng mỗi một người nữa là một lão nhân áo xanh, người này chính là người cường ép cấm chế song thù.

Ngũ Độc thiên sư gieo vào trong người của Đường Tiêu một đạo ấn ký, cho dù Đường Tiêu có tới phong bạo thiên nhân vẫn nằm trong sự khống chế của hắn tuy nhiên ngũ độc thiên sư cũng không đuổi theo Đường Tiêu mà là để cho đám người Lạc Phong đi theo.

- Đồ nhi Lạc Phong của ta đâu?

Thương Nhai tử theo dấu hiệu của Đường Tiêu mà đi tới nơi này phát hiện ra chỉ có một mình thân ảnh của Đường Tiêu thì vô cùng kinh ngạc.

- Ở bên trong ngươi muốn đi tìm hắn không?

Đường Tiêu dùng ngón tay chỉ thạch động phía sau khuôn mặt lộ ra vẻ cười lạnh.

Thương Nhai tử nhíu mày, hắn để cho Lạc Phong ở cùng thiếu niên này lần ký của thiếu niên này vẫn còn mà Lạc Phong đã không thấy đâu chẳng lẽ là bị hạ độc thủ tuy nhiên hắn không tin Lạc Phong tu vi và kinh nghiệm chiến đấu nhiều như thế lại chết ở trong tay hắn.

- Tiểu tử Ngân Từ Phong nữ đâu rồi mau giao nàng ra đây nếu không ta sẽ lấy mạng chó của ngươi.

Cửu Bàn Đồng Mỗ bạo ngược mà nói.

Đúng lúc này Cửu Bàn đồng mỗ phun ra một cái răng, vô cùng cứng rắn.

487. Chương 487: Tiểu Suất Ca.

Sát Vương

Chương 487: Tiểu suất ca.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan đọc truyện mới nhất tại .

- Buồn nôn chết thôi mau thu hồi cái răng chó của người.

Đường Tiêu nhin không được mà quát một câu.

Cầm chế song thù ở sau lưng Cửu Bàn Đồng Mỗ nghe được thì khê cười khúc khích.

- Dám mắng ta?

Cửu Bàn Đồng Mỗ tái nhợt tựa hồ không tin vào tai của mình.

- Chửi mắng người thì sao? Nếu người không rút ngay ta sẽ giết người.

Sát ý trong mắt của Đường Tiêu hiện lên.

Cửu Bàn Đồng mỗ nghe vậy thì liền giận dữ, nhanh chóng dùng thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công về phía Đường Tiêu, Đường Tiêu tránh né không kịp hộ thể cương khí cũng bị đánh nát, một cánh tay bị đứt lìa.

Quả nhiên Đường Tiêu vẫn đánh giá thấp sự lợi hại của Cửu Bàn Đồng Mỗ.

- Đi ra đi Ngân Từ Phong nữ nếu người không ra đây ta sẽ nhốt người vào trong hồn luyện phách khiến người vĩnh viễn không được luân hồi.

Cửu Bàn Đồng Mỗ trầm mặt hướng về phía Đường Tiêu mà quát to.

- Chỉ bằng người?

Đường Tiêu nhìn cánh tay bị rơi ra, Thốn Mang do Truy Biến cho hắn đương nhiên là quan trọng nhưng mà tính mạng bản thân vẫn quan trọng hơn.

Cửu Bàn đồng mỗ lia há to miệng một cái răng giả lại phóng ra hướng về phía cánh tay của Đường Tiêu mà cắn.

Nhưng đúng lúc này, hàm răng giả của Cửu Bàn Đồng Mỗ đột nhiên bị một đạo bạch quang làm cho tán đi, một hư ảnh lão nhân xuất hiện ở bên người Đường Tiêu.

- Phiên lão tổ.

Cửu Bàn Đồng Mỗ nhìn thấy hư ảnh của lão nhân kia thì sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Phiên lão tổ chính là lão tổ của Tinh Thần tông sao?

Thương Nhai tử nhìn thân thể hư ảnh của lão nhân kia mà kinh hãi nói.

- Chết đi.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, hư ảnh cực lớn kia đột nhiên phát ra một đạo ngân quang, xuyên qua mi tâm của Cửu Bàn Đồng Mỗ, sau đó Cửu Bàn Đồng Mỗ cũng biến thành một hư ảnh bay vào trong người của Đường Tiêu.

- Thốn Mang?

Thương Nhai tử ở sau lưng của Cửu Bàn Đồng Mỗ nhìn cảnh tượng trước mắt run run mà nói.

Phiên lão tổ hóa thân, còn có ngân quang sắc bén một đòn lấy tính mạng của Cửu Bàn Đồng Mỗ, không phải Thốn Mang thì còn là cái gì?

Đường Tiêu thu hồi cánh tay bị đứt, dùng linh phù thúc giục nói lại nó đôi mắt âm lãnh nhìn Thương Nhai tử:

- Người cũng muốn thử uy lực của Thốn Mang hay sao?

Thương Nhai tử sợ tới mức hồn phách bay lên trên trời không chút suy nghĩ mà kinh hoàng hét to một tiếng, quay đầu lại chạy như điên.

Thân là một võ giả Thiên Nguyên, Thọ nguyên của Thương Nhai tử cao hơn bình thường, tôn quý vô cùng, gặp phải cục diện này hẳn sợ chết hơn người bình thường rất nhiều.

Cửu Bàn đồng mỗ vừa chết, Thương Nhai tử bỏ trốn, nguyên một đám võ giả Thiên Nguyên sẽ không đứng ở nơi này để trở thành bia ngắm của Đường Tiêu cho nên chân cũng như bơi mỡ chạy theo phía của Thương Nhai tử.

Cắm chế song thù tựa hồ muốn ra tay cướp túi trữ vật của Cửu Bàn đồng mỗ tuy nhiên Đường Tiêu không để cho hai nàng có cơ hội đoàn người Thương Nhai tử sau khi trốn đi Đường Tiêu đã đuổi tay thu lấy túi trữ vật, trên mặt của Cắm Chế song thù liền hiện lên vẻ lo lắng.

- Vị đạo hữu này, Cửu Bàn Đồng mỗ đoạt lệnh bài của chúng ta, ghi lại pháp quyết cắm chế, đối với đạo hữu không có tác dụng gì nhưng đối với chúng ta rất trọng yếu, chúng ta nguyện dùng giá cao chuộc lấy nó, xin đạo hữu thành toàn.

Một người trong cắm chế song thù tiến lên phía trước, vén áo thi lễ nói với Đường Tiêu.

Đôi tỷ muội cắm chế song sinh này một người tên là tiểu Nam một người tên là tiểu Bắc, hai người lớn lên giống như đúc tuy nhiên tiểu Nam trầm mặc ít nói, tiểu Bắc thì hoạt bát cho nên bình thường trao đổi cũng là tiểu Bắc lên tiếng.

- Đây là hai tấm lệnh bài sao/

Đường Tiêu lấy từ trong túi trữ vật ra hai tấm lệnh bài nói với cắm chế song thù.

- Đúng thế, chúng ta nguyện dùng hai mươi khối linh thạch thượng phẩm đổi lấy tấm lệnh bài này.

Tiểu Bắc khẽ nói với Đường Tiêu.

- Tính mạng của hai người các người chỉ đáng giá hai mươi khối linh thạch thượng phẩm thôi sao?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, tiện tay đem hai tấm lệnh bài thu hồi bên người.

Nghe thấy lời nói của Đường Tiêu hẳn lại thu hồi lệnh bài cắm chế song thù liền đại biến sắc mặt, nhìn nhau một phen, tiểu Bắc lại nói với Đường Tiêu.

- Nếu như điều kiện này không khiến đạo hữu hài lòng thì chỉ cần nói với chúng ta cần bao nhiêu linh thạch là được.

Đường Tiêu nhìn túi trữ vật của Cửu Bàn đồng mỗ hồi lâu rồi nói:

- Ta không cần linh thạch cũng không cần bất cứ vật gì, chỉ cần hai người các người giúp ta một chuyện, nếu như có thể giúp ta thuận lợi truyền tống đến địa phương mà ta muốn ta dĩ nhiên sẽ đem lệnh bài trả lại cho các người. Yên tâm, ngoại trừ chuyện này ta cũng không khiến các người làm chuyện khó xử nào khác.

Tiểu Nam và tiểu Bắc liếc nhìn nhau trên khuôn mặt của cả hai hiện ra vẻ bất đắc dĩ vừa thoát khỏi núi đao lại phải rơi xuống biển lửa, nhưng nghe lời của Đường Tiêu nói thì hẳn cam đoan sẽ không làm khó các nàng ít nhất rơi vào tay của hắn, cũng không thê thảm như rơi vào trong tay Cửu Bàn đồng mỗ.

- Các người rơi vào trong tay của hắn, xem ra vận may của các người khá tốt, chỉ cần các người không sinh dị tâm, hắn cũng không đả thương các người.

Ngân Từ Phong nữ đột nhiên từ trong thế giới ý niệm nhảy ra ngoài.

- Ngân Từ Phong nữ?

Cầm chế song thù cũng đại biến sắc mặt mà nói.

- Ta cũng vừa gặp gỡ hắn mà thôi, hắn cũng vì ta mà kết thù với Thương Nhai tử và Cửu Bàn Đồng mẫu, có thể cùng đồng bọn với hắn xem như là vận may của các người.

Ngân Từ Phong nữ tận tình khuyên bảo Cầm Chế song thù.

Buộc các nàng không bằng để cho các nàng cam tâm làm việc cho Đường Tiêu, Ngân Từ Phong nữ hiện tại đã tự mình là nữ nhân của Đường Tiêu nên phải suy nghĩ cho hắn.

Lời nói của Ngân Từ Phong nữ hiển nhiên là đã có hiệu quả, sự lo lắng trong người của cầm chế song thù đã giảm bớt, hơn nữa tiểu Bắc còn tình nguyện kéo tay của Ngân Từ Phong nữ tỷ tỷ muội muội mà gọi nhau.

- Kỳ thật hắn không già như các người nghĩ, hắn chính là một người đẹp trai đấy.

Ngân Từ Phong nữ trái ngược với vẻ lạnh lùng lúc trước nói với cầm chế song thù. Đương nhiên nàng cũng vì Đường Tiêu thu nạp nhân tâm.

- Đẹp trai sao?

- Rất tuần tú người bảo hắn bỏ râu xuống thì biết.

Ngân Từ Phong nữ hơi xấu hổ đại khái nhớ lại chuyện lúc trước với Đường Tiêu.

- Tiểu suất ca này gọi là gì.

Tiểu Bắc hỏi Ngân Từ Phong nữ cũng giống như hỏi Đường Tiêu.

- Các người gọi hắn là Đại Phôi Long là được.

Ngân Từ Phong nữ cười giâm.

- Người cái...

488. Chương 488: Thần Lăn Tuyết.

Sát Vương

Chương 488: Thần lăn tuyết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu chuẩn bị mắng nàng là dâm phong nhưng ở trước mặt cầm chế song thù hắn vẫn thấy nên để cho nàng chút ít mặt mũi.

- Các người trước hết trốn vào trong ý niệm thế giới đi, ở trên người của ta có thể tránh khỏi phục kích.

Đường Tiêu tế ra ý niệm nói với tam nữ.

Tiểu Bắc và Tiểu Nam sau đó tiến vào trong ý niệm của Đường Tiêu,

Đường Tiêu từ trên Phong Bạo Thiên Lô xuống, có tới năm tên võ giả cấp Thiên Nguyên đang trốn ở trong sân phong bạo, vừa nướng cái gì đó như thịt ăn, vừa điều khiển mấy con yêu thú da trắng phía xa xa, cẩn thận từng li từng tí nhìn theo hướng hàn ngọc vạn năm trong sân phong bạo.

Trong đó bất thành linh có một tên trong thần thức của Đường Tiêu, chính là tên ăn mỳ gây gò kia.

Toàn bộ tầng cao nhất ở Phong BạoThiên Lô, bây giờ đã trở thành một hầm băng. Gió lạnh từ trong sân Phong Bạothổi ra, dường như có thể đông cứng người ta ở tầng thấp nhất.

Nếu như rét như vậy, ngay cả ý niệm cũng đóng băng lại rồi, Đường Tiêu không thể giấu mình khỏi bị năm tên võ giả Thiên Nguyên kia phát hiện được. Đương nhiên, năm tên võ giả Thiên Nguyên này đều tập trung chú ý vào sân phong bạo, lại thêm Đường Tiêu cũng cách bọn họ rất xa, bọn họ cũng không cho rằng có người xuống từ trên đó, bởi vậy không chú ý tới Đường Tiêu cũng không có gì là lạ cả.

Đường Tiêu chậm rãi ẩn mình, tin chắc rằng năm tên võ giả Thiên Nguyên cũng không phát hiện ra hắn rồi, lúc này mới cẩn thận xem xét một hồi xung quanh sân phong bạo.

- Còn cao bao nhiêu nữa?

Năm tên võ giả Thiên Nguyên cho rằng không có ai có khả năng đi được từ phía trên xuống cho nên nói năng cũng không tránh kiêng kỵ, người hỏi chính là tên ăn mỳ gây gò, xem ra ông ta là thủ lĩnh của đám người này.

Với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, có thể nghe rất rõ ràng lời đối thoại của bọn họ.

- Còn khoảng trăm trượng nữa. Có lẽ trưa ngày mai sẽ đến được ngoài cửa đá.

Một tên võ giả trông có vẻ ngốc nghếch nói với tên ăn mỳ gây gò, hắn tên là Hằng Sái, cũng là một võ giả cấp Thiên Nguyên.

Lúc trước bốn tên võ giả này đều ẩn giấu trong ý niệm của tên ăn mỳ gây gò, cho nên người khác không thể trông thấy bọn chúng. xem tại

- Những con thần lân tuyết này sắp tiêu hao, chết hơn mười con rồi, chỉ sợ là không còn được đến trưa ngày mai.

Một tên khác dáng người cao cao, tên là Hồng Tuyền, sắc mặt có chút nghiêm trọng nói với tên ăn mỳ gây gò.

Đường Tiêu nhìn về phía mười mấy con thần lân tuyết, trên người bọn chúng đều có dây trói cổ, dây này nối tiếp dây kia bởi một cái khóa sắt. Xem ra đều là những trang bị đồng sắt, những con thần lân tuyết đành phải ra sức liều mạng mà kéo lấy. Từ trong sân Phong Bạotruyền ra từng đợt âm thanh, rõ ràng là hàn ngọc vạn năm đang từ từ được kéo lên.

Năm tên võ giả Thiên Nguyên tuy rằng trốn ở ngoài cách hơn mười trượng nướng thịt nhưng hai mắt đều nhìn chăm chăm vào đám thần lân tuyết. Hơn nữa về mặt mỗi người đều hết sức lo lắng, bởi vì lo lắng cho nên hiện tại bọn họ không phát hiện ra sự có mặt của Đường Tiêu.

Thần lân tuyết phát ra những tiếng kêu ghen ngào thảm thiết, rõ ràng là đã mệt đến cực hạn, kéo hàn ngọc vạn năm lớn như thế thể lực của bọn chúng đã không còn. Nhưng những con thần lân tuyết này bị chủ nhân của chúng ẩn bùa chú, cho nên tình trạng tuy suy kiệt, thậm chí có hơn mười con mệt mỏi đồng cứng thành khối băng đến chết, số còn lại vẫn liều mạng kéo lấy hàn ngọc vạn năm phía dưới.

Đường Tiêu cũng thầm lo lắng cho những con thần lân tuyết này, chỉ cần đáy cửa đá mở ra, hắn có thể len lút đi theo năm tên võ giả Thiên Nguyên này tiến vào sau Phong Bạothiên nhân, tìm truyền tống trận của Bí Cảnh. Hắn càng có thêm hy vọng sử dụng thuật phân thân, để cho thần hồn trở về đảo Áo Bì.

Ban đầu Đường Tiêu còn kỳ lạ tại sao năm tên võ giả Thiên Nguyên lại không qua giúp đỡ mười mấy con thần lân tuyết, về sau dùng thần thức thăm dò một hồi, hắn phát hiện ở phía ngoài sân Phong Bạokhoảng hơn ba mươi trượng có một màn sáng cấm chế ngăn cách sân Phong Bạovới khu vực lân cận.

Gió từ trong sân Phong Bạo thổi ra rét lạnh, căn bản con người không có khả năng chịu đựng được, đặc biệt là ở bên trong màn sáng cấm chế, vừa tiến vào cũng khiến cho thần hồn của Đường Tiêu không chịu được lạnh run cầm cập.

Mà những con thần lân tuyết thuộc về yêu thú máu lạnh, nhiệt độ thân thể có thể tăng lên hạ xuống theo nhiệt độ bên ngoài, hơn nữa bị những võ giả Thiên Nguyên dùng bí quyết nuôi dưỡng khiến cho bọn chúng

có thể sống sót trong điều kiện nhiệt độ thấp, cho nên bọn chúng mới có thể kéo được hàn ngọc vạn năm vô cùng nặng trong sơn phong bạo.

Bên ngoài sơn Phong Bạo ba mươi trượng có một màn sáng cấm chế không có cách nào phá giải được, màn sáng cấm chế này vừa ngăn không cho đám yêu thú hoặc võ giả ra vào, nhưng cũng là ngăn cản gió rét tàn sát bừa bãi ra ngoài Phong Bạo Thiên Lô. Không chỉ có thế, màn sáng cấm chế còn ngăn cản hành vi kéo hàn ngọc vạn năm, một đám thần lằn tuyết mang theo xiềng xích đến bên ngoài màn sáng, bọn chúng không còn lực để truyền vào màn sáng cấm chế.

Cho nên chỉ có thể giựt vào những yêu thú này kéo hàn ngọc vạn năm về phía màn sáng cấm chế, căn bản không thể giúp được gì.

Khi hàn ngọc vạn năm được kéo về phía cửa đá rồi, võ giả Thiên Nguyên có thể dựa vào tu vi của bản thân hoặc dùng pháp bảo tránh rét trong một thời gian ngắn để xuyên qua màn sáng cấm chế, thuận lợi xuyên qua sơn Phong Bạo rồi tiến vào phong bạo thiên nhâm tìm cổ vật nghịch thiên.

Đã như thế, chỉ còn có thể chờ đợi. Đường Tiêu không kêu lên một tiếng gia nhập vào đội ngũ chờ đợi cùng năm tên võ giả Thiên Nguyên. Hiện tại hắn có thể khẳng định, năm tên võ giả Thiên Nguyên nắm trong tay bí pháp nào đó, có thể rất nhanh tiến về phía trước Thiết Sa Chỉ, Di Vong Hạp Cốc và tháp Thần cấm. Hơn nữa lại tìm được cách vào Phong Bạo thiên nhâm, cho nên sau khi bọn hắn tiến vào Phong Bạo Thiên Lô, phá hỏng đường xuống Phong Bạo Thiên Lô, để cho các võ giả không thể quấy nhiễu bọn hắn mở Phong Bạo thiên nhâm đoạt bảo vật.

Hay là bọn họ có mục đích khác mà không ai biết.

Thời gian nửa ngày trôi qua, Đường Tiêu mệt mỏi không chịu nổi có chút mơ hồ, đột nhiên hắn nghe có một tiếng hô kinh ngạc.

Đường Tiêu vội vàng giương mắt nhìn về phía đó, phát hiện mười mấy con thần lằn tuyết đang nằm lẫn bên màn sáng cấm chế trong sơn phong bạo, hơn nữa những con thần lằn tuyết này tất cả đều hấp hối, căn bản không có cách nào kéo nổi cái giấy treo cổ.

Năm tên võ giả Thiên Nguyên loạn lên, dường như còn chỉ trích lẫn nhau, hình như là đang chỉ trích đối phương nuôi thần lằn yếu quá, để cho thần lằn tuyết cùng chịu khổ, kết quả thất bại trong gang tấc.

489. Chương 489: Thủ Lĩnh Ăn Mày.

Sát Vương

Chương 489: Thủ lĩnh ăn mày.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tên ăn mày gầy gò thủ lĩnh của đám người kia đột nhiên quát bảo bốn người kia dừng lại, sau đó nói một câu khiến cho Đường Tiêu giật mình.

- Hình như có người ở quanh đây.

Đường Tiêu lập tức ngừng thở, lợi dụng thuật ẩn nấp học được trong hắc ám hư không, khiến cho suy nghĩ của mình dừng lại trong khoảng thời gian này.

- Không thể nào? Lão Khiếu Hóa Tử còn đặt ở đó một cái bát vỡ không thể một lát là có thể công phá được.

Hồng Tuyền sau khi cảm nhận bốn bên bèn nói với tên ăn mày gầy gò.

- Dừng nói chuyện.

Tên ăn mày gầy gò ra hiệu Hồng Tuyền, sau đó nhìn chung quanh dò xét.

Khi ánh mắt của hắn nhìn về phía Đường Tiều, ánh mắt hơn dừng lại, hơn nữa còn cảm nhận một hồi lâu, thần sắc lộ ra có chút hoang mang.

Một lát sau, tên ăn mày gầy gò lắc đầu, chắc là cảm giác của mình ban nãy sai rồi, sau đó năm người cùng thương lượng lấy ra một ít đan dược, ném vào màn sáng cảm chế bên cạnh sân phong bạo, điều khiển để cho hơn hai mươi con thần lân tuyết nuốt đan dược vào.

Đường Tiều đoán những thuốc kia phân nửa là thuốc kích thích, khiến cho những con thần lân tuyết có thể chèo chống được trong một thời gian ngắn. Quả nhiên như Đường Tiều dự liệu, hơn hai mươi con thần lân tuyết nằm trên mặt đất nuốt những đan dược này vào, từ từ giống như long hổ, tiếp tục lôi kéo cái xích nặng nề kia.

- Lão, sớm như thế đã cho chúng ăn thức lực đan, sợ là chúng không chống cự được đến cuối cùng? Ta có cảm giác hình như còn thiếu chút nữa.

Hồng Tuyền hậm hực trong lòng nói với tên ăn mày gầy gò.

- Kế hoạch hôm nay cũng chỉ có thể như thế thôi.

Tên ăn mày gầy gò nói xong, chậm rãi đi đến bên hang đá.

- Lão, người đi đâu đấy?

Hồng Tuyền hỏi tên ăn mày gầy gò.

- Đi tiểu không được à?

- Hahaha, Lão Khiếu Hóa Tửngười tích trữ cốc lâu như thế, nước tiểu ở đây, không phải muốn lượn chứ?

Hằng Sái cười.

- Người quả nhiên rất ngu.

Dt dường như nhìn ra điều gì, nói nhỏ với Hằng Sái.

- Người mới ngốc!

Hằng Sái lập tức mắng lại Hồng Tuyền một câu.

Tên ăn mày gầy gò biến mất không lâu, Đường Tiều đột nhiên cảm nhận thấy có chỗ nào đó không đúng, linh cảm có nguy hiểm từ phía sau đánh úp đến. Ngay khi hắn đột ngột nhìn lại phía sau, một cái tay khô gầy nắm lấy đầu vai của hắn.

Đường Tiều nhìn khuôn mặt người này, trong lòng phát lạnh, đúng là tên ăn mày gầy gò đi tiểu, hắn không phải đi tiểu sao? Rõ ràng hắn đã sớm phát hiện Đường Tiều theo dõi ở đây, vì thế lấy cớ đi tiểu lách qua đến đây. Vấn đề là ông ta đến sau Đường Tiều, Đường Tiều mới cảm nhận được, xem ra công phu che giấu khí lực của người này vô cùng siêu phàm.

Đường Tiều đột nhiên muốn nhắc người lên thoát khỏi người tên ăn mày gầy gò này, nhưng không ngờ, giờ phút này một chút khí lực hắn cũng không xuất ra được.

- Tiểu hữu không cần kinh hoàng, không phải muốn đi đến Phong Bạothiên nhân sao?

Tên ăn mày gầy gò nhìn Đường Tiều, hai mắt tỏa sáng, khiến cho Đường Tiều nhớ lại thần sắc của Ngũ Độc Thiên Sư nhìn mình, khiến cho trong lòng hắn ớn lạnh.

- Người có chuyện gì?

Đường Tiều thân thể bị giữ chặt, bèn lạng lẽ liều mạng cát giữ đồ vật đi, lúc nguy cấp thế này không nên giữ ở bên cạnh.

- Lão Khiếu Hóa Tửcớ thể mang người cùng đi xuống, chỉ cần người giúp ta chút khó khăn.

Tên ăn mày gầy gò thả Đường Tiều ra, đồng thời thu lại áp lực trên người Đường Tiều.

Những tên võ giả Thiên Nguyên khác phát hiện tình hình bên này, chuẩn bị sang xem thì bị tên ăn mày gây gò dùng tuyên âm ngăn cản lại.

- Giúp gì?

Đường Tiêu cảnh giác nhìn tên ăn mày gây gò.

Phá hỏng đường chính thông đến Phong Bạo Thiên Lô, rõ ràng người trước mặt là một cao thủ, nhất định phải coi chừng mới được.

- Tiểu hữu là long thể thuần khiết, hẳn là long tộc?

Tên ăn mày gây gò không lòng vòng, nói trực tiếp với Đường Tiêu.

Đường Tiêu không lên tiếng, chờ cho tên ăn mày gây gò nói tiếp.

- Tiểu hữu là thân long tộc, vì sao phải mang áo giáp nặng thế kia? Muốn che giấu thân phận sao?

Tên ăn mày gây gò có chút khó hiểu nhìn Đường Tiêu, dùng quần áo che giấu thân phận, hình như là một phương pháp ngu ngốc nhất, hơn nữa trước mặt những võ giả Thiên Nguyên cũng không hiệu quả gì.

Đường Tiêu tiếp tục trừng mắt nhìn tên ăn mày gây gò, vẫn không hé một lời.

- Hàn ngọc vụn nằm bên trong màn sáng cấm chế có hàn khí, người ngoài cho dù là võ giả Thiên Nguyên cũng không có cách nào chịu được lâu, nhưng long tộc vào đó thì không có vấn đề gì. Hôm nay những con thần lân tuyết chúng ta mang tới không đủ để kéo hàn ngọc vụn nằm trong sân phong bạo, nếu như tiểu hữu có thể giúp chúng ta một tay, Lão Khiếu Hóa Tử nhất định sẽ hậu tạ.

- Người muốn ta chết cóng sao?

Đường Tiêu lôi áo khoác trong tay mình, ở chỗ ngại lạnh, cái Lão Khiếu Hóa Tử ăn mày lại muốn hắt vào sân Phong Bạo bên trong màn sáng cấm chế.

- Tiểu hữu nói đùa, thiên hạ có long tộc bị đông cứng sao?

Tên ăn mày gây gò thần sắc càng thêm kinh ngạc.

- Bản long không phải là phong hỏa chi long, cũng không phải là hàn băng long, làm sao có thể chịu lạnh được như thế? Tiền bối nên mời inh khác đi.

Đường Tiêu vừa nói vừa nhìn thông đạo ở phía trên.

- Phóng hỏa long hay là thổ băng, không phải đều có quan hệ kháng hàn sao?

Tên ăn mày gây gò nhìn về phía Đường Tiêu ánh mắt càng thêm quái dị.

Sau một lát, tên ăn mày gây gò đột nhiên đem tay luồn vào áo Đường Tiêu, dọa Đường Tiêu kêu to một tiếng, nhưng thân thể lại bị cấm chế một lần nữa, căn bản không có cách nào phản kháng.

- Thì ra là vậy.

Tên ăn mày gây gò sờ cánh tay Đường Tiêu, bộ dạng như đang suy nghĩ.

- Rất cực người muốn làm gì?

Đường Tiêu bị khống chế khe chống cự cũng không được, hơn nữa cảm giác tên ăn mày gây gò sờ trên tay hẳn rất quái dị.

- Cậu tuy là long tộc nhưng trước giờ sinh sống trong nhân gian, không hề tu luyện qua công pháp của long tộc.

Tên ăn mày gây gò hỏi Đường Tiêu.

Đường Tiêu đảo Áo Bỉ mắt mấy vòng, nhưng vẫn không trả lời tên ăn mày gây gò.

- Cậu hẳn là không biết long thể ngàn vạn độc không thể xâm nhập được, nhiệt độ có thể biến hóa khi đi vào dung nham hay vào hầm băng sao?

Tên ăn mày gầy gò hỏi Đường Tiêu thăm dò vài câu.

Nhìn Đường Tiêu vẻ mặt u ám, tên ăn mày gầy gò gật đầu, dường như xác nhận được điều gì đó.

- Xem ra cậu cũng chưa tu luyện qua công pháp tương ứng của long tộc, cho nên không thể nào phát huy được uy lực của long thể. Thế này đi, Lão Khiếu Hóa Tử có “Thăng Long khẩu quyết”, là công phu chính thống quan trọng của long tộc, tu luyện đến tầng thứ nhất, có thể để cho cậu tùy ý giảm được nhiệt độ, do đó sẽ không sợ cơn bão táp lạnh lẽo bên trong Thiên Lô, thậm chí ở trong sân Phong Bạo cũng vẫn bình yên vô sự. Cậu có hứng thú không?

Tên ăn mày gầy gò hỏi Đường Tiêu.

490. Chương 490: Thăng Long Quyết.

Sát Vương

Chương 490: Thăng Long quyết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Nói xem nào.

Đường Tiêu hiện tại bị không chế, cũng không còn lựa chọn nào khác, nếu như “Thăng Long khẩu quyết” của tên ăn mày gầy gò đúng như thế, là công pháp chính thống, không có tác dụng phụ gì, thử xem cũng không sao.

Tên ăn mày gầy gò liếc nhìn bên trong sân phong bạo, trong mắt lập tức hiện ra nét lo âu, lập tức hấn đổi bộ mặt lạnh nhạt đem “Thăng Long khẩu quyết” truyền cho Đường Tiêu.

- Lã ma, những khẩu quyết này người xem thế nào?

Đường Tiêu hỏi Lão Khiếu Hóa Tử bên trong hồ lô.

- Những khẩu quyết này đối với người bình thường căn bản không có cách nào để tu luyện, nhưng đối với long thể chắc không có vấn đề gì.

Lão Khiếu Hóa Tử Áo Bì nói với Đường Tiêu.

Đường Tiêu nhếch miệng, hiện tại Lão Khiếu Hóa Tử Áo Bì ngoại trừ đan ra hẳn không có tin tưởng gì.

- Cậu nhanh chóng luyện khẩu quyết này đi, Lão Khiếu Hóa Tử sẽ giúp cậu một tay, nếu không thời gian e rằng không kịp rồi.

Tên ăn mày gầy gò thúc giục Đường Tiêu, trong mắt lộ ra chút hung dữ.

Xem ra nếu như Đường Tiêu không nghe lời, hẳn không loại trừ việc không chế thần hồn của Đường Tiêu, do đó cưỡng chế Đường Tiêu luyện khẩu quyết, sau đó buộc hẳn phải tiến vào gần sân phong bạo, vào bên trong màn sáng cấm chế giúp bọn họ kéo hàn ngọc vạn năm.

- Được rồi, nhưng người sẽ cảm tạ ta cái gì? Nói nghe xem nào.

Đường Tiêu chậm rãi trả lời tên ăn mày gầy gò.

- Thân tạ...

Tên ăn mày gầy gò nheo con mắt.

- Đầu tiên, cậu đến nơi đây mục đích là muốn vào trong Phong Bạo thiên nhân đoạt bảo vật, hàn ngọc vạn năm được kéo lên, pháp bảo kéo được sẽ tạm giữ một thời gian, để cho cậu có đủ thời gian xuyên qua bảo

táp tiến vào trong Phong Bạothiên nhân. Thứ hai, tiến vào trong Phong Bạothiên nhân, với tu vi trước mắt của cậu, không thể nào lấy được cổ bảo nghịch thiên bên trong Phong Bạothiên nhân. Đến lúc đó mặc kệ cậu kiếm được gì, Lão Khiếu Hóa Tử sẽ đưa cho cậu cổ bảo thượng phẩm nhất. cậu thấy điều kiện này thế nào?

Đường Tiêu suy đoán tên ăn mày gầy gò hơn nữa là vì hiện tại tên ăn mày gầy gò đang cầu xin hắn, cho nên mới khách khí với hắn như thế, sau khi Phong Bạothiên nhân được mở ra, chưa chắc Lão Khiếu Hóa Tử khiêu hoa tử sẽ tuân theo lời hứa, nhưng chuyện tới nước này, dù sao thực lực hai bên không tương đối, Đường Tiêu cũng muốn đi vào Phong Bạothiên nhân, cho nên không thể không nghe lời tên ăn mày gầy gò, mạo hiểm thử một lần.

- Đến lúc đó, người phải giao “ Thăng Long khẩu quyết” nguyên vẹn cho ta.

Đường Tiêu do dự một lát nói với tên ăn mày gầy gò.

- Cái này không có vấn đề gì.

Tên ăn mày gầy gò nhìn Đường Tiêu mỉm cười, một long tộc, lại đòi công pháp tu luyện trụ cột của long tộc từ một kẻ khác, chuyện này thực sự vô cùng buồn cười.

Thấy Đường Tiêu biết điều bắt đầu tu luyện, tên ăn mày gầy gò lúc này mới yên lòng truyền thụ khẩu quyết, nhưng tình hình bình thường, Đường Tiêu muốn luyện “ Thăng Long khẩu quyết” tầng thứ nhất ít nhất phải mất một tháng. Tên ăn mày gầy gò đương nhiên không muốn lâu như thế, ông ta không tiếc hao tổn tu vi của mình, triển khai ý niệm, giống như nhồi cho vịt ăn, ép cho cơ thể mở ra huyết tương ứng, ngang ngược đốt cháy “ Thăng Long khẩu quyết” vào tu vi của Đường Tiêu.

Đường Tiêu rất giận dữ với cách làm của tên ăn mày gầy gò, nhưng không có cách nào, cũng may long thể có năng lực kinh người, bị tên ăn mày gầy gò dùng năng lực làm cho nổ bung kinh mạch, giống như có thể chữa trị, đây chính là nỗi đau đớn giống như địa ngục. Đường Tiêu nhẫn nại nhận lấy tất cả không nói một lời nào.

Đường Tiêu đương nhiên đã sớm nhìn thấy biểu hiện uy hiếp của tên ăn mày gầy gò, tu vi của Lão Khiếu Hóa Tử trên cả Ngũ Độc Thiên Sư và Cửu Bàn Đồng Mỗ. Trong lòng cũng không có ý muốn liều chết ngoan cố hay là ý định chạy trốn, chuyện tâm phối hợp với ông ta luyện “ Thăng Long khẩu quyết”, sau đó mới tùy cơ ứng biến tìm cách thoát thân.

Sức chịu đựng của Đường Tiêu dường như có chút vượt qua sự dự liệu của tên ăn mày gầy gò, vốn cho rằng với sự hỗ trợ của ông ta, ít nhất phải cả ngày mới có thể luyện thành cơ sở của “ Thăng Long khẩu quyết”. Đường Tiêu không đến hai canh giờ đã có thể hoàn thành đột phá! Tên ăn mày gầy gò bảo đảm Đường Tiêu có thể hoàn thành nhiệm vụ, làm không nghĩ ngờ, vô cùng ngang ngược ép Đường Tiêu luyện tới tầng ba tu vi của “ Thăng Long khẩu quyết”

Đây không phải là người chịu tội, cho dù là Đường Tiêu sức chịu đựng lớn như thế, sau đó cũng phải thổ dốc, “ Thăng Long khẩu quyết” từ tầng một lên tầng ba không phải là đột phá dễ dàng như vậy được. tên ăn mày gầy gò thấy trong vòng một ngày đã đạt được hiệu quả này, vô cùng ngạc nhiên, cho nên mới làm tới, ngược lại giúp Đường Tiêu chuyển một ít nộ lực, hỗ trợ long thể của Đường Tiêu khôi phục khả năng tự lành.

Vì bị tên ăn mày gầy gò cưỡng ép tu vi “ Thăng Long khẩu quyết”, nửa đạo linh phù chỉ lực trong người Đường Tiêu rõ ràng thân không biết, quý không hay đã tăng lên đến hai đạo linh phù chỉ lực, Đường Tiêu từ cấp tu vi sơ kỳ Địa Nguyên cũng đã vượt qua thời kỳ giữa và cuối, đã đạt tới mức cao nhất của cấp bốn! Hình như chỉ chờ cơ hội chênh lệch như vậy, muốn đột phá đến cấp năm, cái này đúng là niềm vui không ngờ tới.

- Cậu thật là kỳ tài ngút trời! Nếu không phải Lão Khiếu Hóa Tử đang mang trách nhiệm trên người, thì sẽ đem cậu bồi dưỡng, nhất định sẽ thành châu báu.

Tên ăn mày gầy gò cảm nhận được thân hình lớn mạnh cùng sức chịu đựng cứng cỏi của Đường Tiêu, rất tán thưởng.

Đường Tiêu không rên một tiếng nào, đây không phải là người đầu tiên muốn nhận hấn làm đồ đệ. Lúc trước tên ăn mày gầy gò ép hấn tu luyện “Thăng Long khẩu quyết”, hấn còn có chút tức giận, hiện tại tu vi của hấn đi lên, chứng tỏ rằng “Thăng Long khẩu quyết” này vô hại, sự tức giận trong lòng hấn cũng được giảm đi không ít, chỉ là vẫn phải cảnh giác. Phải biết rằng đi bên những người này, lúc nào cũng có thể bị bọn họ dùng một ngón tay xóa sổ, cho nên không phải nói đùa.

Tên ăn mày gầy gò dùng ý niệm cưỡng ép tu vi của Đường Tiêu, việc này trái với phép tắc trong thiên địa, bản thân tiêu hao cũng không nhẹ, giao Đường Tiêu cho Hồng Tuyền, Hằng Sái bốn người kia rồi ông ta ngồi xuống nghỉ ngơi.

491. Chương 491: Nhiệt Độ Biến Đổi

Sát Vương

Chương 491: Nhiệt độ biến đổi

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sau khi nắm giữ “Thăng Long khẩu quyết”, Đường Tiêu quả thật có thể tùy ý hạ thấp hay tăng nhiệt độ cơ thể, nhưng hấn cũng thử thì mới tu luyện “Thăng Long khẩu quyết” tăng thứ ba, cho nên nhiệt độ cơ thể cũng biến hóa có hạn, nhưng khả năng thích ứng nhiệt độ cao còn rất sơ cấp, hiện giờ hấn chỉ có thể vào chảo nóng thôi, còn nhiệt độ cao hơn hấn không thể chịu đựng được.

Đường Tiêu khi tu vi “Thăng Long khẩu quyết” tăng lên, cho dù cơ thể tắm trong dung nham cũng không có vấn đề gì.

Cơ thể cảm nhận được nóng hay lạnh là vì nhiệt độ chênh lệch khiến cho nhiệt độ cơ thể tương đối cao, nếu nhiệt độ bên ngoài tương đối thấp thì sẽ cảm thấy lạnh. Cho nên khi người phát nóng, nhiệt độ cơ thể bỗng nhiên tăng lên, trái lại vô cùng sợ lạnh.

Nữ nhân càng sợ lạnh hơn nam nhân, cũng bởi vì nhiệt độ cơ thể của nữ nhân cao hơn nam nhân, cùng nhiệt độ bên ngoài nhưng nữ nhân sẽ thấy lạnh hơn một chút.

Đường Tiêu hiện tại điều chỉnh nhiệt độ cơ thể cùng với nhiệt độ bên ngoài, hấn cảm thấy lạnh rồi, cho dù cởi áo khoác ra cũng giống như vậy, ngoại trừ cảm giác bên ngoài, cơ thể cũng phải có khả năng kháng hàng tương đương.

- Thời gian không nhiều nữa, tiểu hữu vào trong màn sáng cấm chế, cần tiếp tục thành thực đến tầng thứ chín của “Thăng Long khẩu quyết”, về sau khi vào đi vào nham thạch nóng chảy hay đi vào hầm băng cũng không vấn đề gì.

Tên ăn mày gầy gò sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, liền thúc giục Đường Tiêu tiến vào trong sơn Phong Bạo bên trong màn sáng cấm chế.

Dưới ánh mắt giám sát của Hồ Tuyền, Hằng Sái và những người khác, Đường Tiêu chậm rãi đi về phía sơn Phong Bạo trong màn sáng cấm chế, Đường Tiêu đã hạ thấp nhiệt độ cơ thể của mình rất nhiều để tránh nhiệt độ bên trong màn sáng cấm chế quá thấp khiến mình nhất thời không kịp thích ứng.

Đường Tiêu hạ nhiệt độ cơ thể xuống thấp hơn rất nhiều so với nhiệt độ trong màn sáng cấm chế, lúc này hấn đột nhiên có cảm giác khó chịu. Cảm giác này rất kỳ lạ, phải biết rằng nhiệt độ ở đây đã lạnh đến cực hạn, vừa rồi hấn còn lạnh không chịu được, những võ giả cấp Thiên Nguyên kia tất cả đều mặc áo bào bằng da, còn dùng một pháp bảo hộ thể kháng hàn.

Nhiệt độ cao thấp cũng là tương đối, phân biệt nóng lạnh chỉ là sự tồn tại trong cảm giác của con người.

Cảm giác nóng đến nhanh không chịu nổi, Đường Tiêu cất bước tiến vào trong màn sáng cảm chế, một hơi lạnh lập tức xộc vào thấy xương hân, trong nháy mắt, Đường Tiêu liền đông cứng tại chỗ, khe động đậy cũng không nhúc nhích.

Bên ngoài tên ăn mày gầy gò nhúu mày, thần sắc rõ ràng có chút lo lắng, nếu như Đường Tiêu đi vào đó mà đông cứng không thể động đậy, như thế kế hoạch lợi dụng Đường Tiêu giúp những con thần lần tuyết kéo hàn ngọc vạn năm lên đã sụp đổ rồi.

Một phút đồng hồ sau, ngay khi tên ăn mày gầy gò lộ ra vẻ mặt thất vọng, thân thể Đường Tiêu đột nhiên co giật, sau đó giống như một cái tượng gỗ, đi vào trong màn sáng cảm chế vài bước, thân thể chậm rãi cứng ngắc cũng trở nên mềm mại, linh hoạt hơn.

Vừa rồi Đường Tiêu bị đông cứng, hân đã niệm khẩu quyết để cho nhiệt độ cơ thể ấm dần lên lần nữa rồi đột nhiên hạ thấp, mãi cho đến khi nhiệt độ cơ thể hân không kém nhiệt độ bên ngoài cơ thể là bao, hân mới từ từ khôi phục lại trạng thái đông cứng. Tuy long thể dưới sự trợ giúp của khẩu quyết có thể chịu đựng được cái lạnh này, nhưng Đường Tiêu rất hiểu cảm giác trong tình trạng nhiệt độ cơ thể xuống thấp vẫn nên hạn chế hoạt động một chút.

Bởi vì tu luyện “Thăng Long khẩu quyết” của Đường Tiêu ở cấp độ quá thấp, đợi khi Đường Tiêu tu luyện được đến tầng năm, tầng sáu của “Thăng Long khẩu quyết”, thân thể của hân sẽ tự động thay đổi theo nhiệt độ bên ngoài, sẽ không xuất hiện tình trạng đông cứng trong thời gian ngắn như vừa rồi.

Một thoáng thích ứng, Đường Tiêu thò tay cầm lên một sợi xích trên người thần lần tuyết, sau đó dùng lực kéo một phát, nhưng hàn ngọc vạn năm phía dưới vẫn không động tĩnh gì. Đường Tiêu lại thêm một phần khí lực trên dây treo cổ, không ngờ tới cảnh dây treo cổ bị Đường Tiêu kéo cho đứt đoạn.

Tên ăn mày gầy gò cùng những võ giả Thiên Nguyên bên ngoài mặt mày biến sắc, dây xích hợp lim này đều được dùng nguyên liệu cực phẩm tôi luyện nên, không ngờ lại bị thiếu niên này kéo cho đứt đoạn, xem ra thiếu niên này năng lực vượt xa tưởng tượng, tuyệt đối không phải là long tộc bình thường.

Chính xác mà nói, Đường Tiêu đương nhiên không phải là long tộc bình thường, mà là long tộc khổng lồ xa xưa trong truyền thuyết, nếu không phải là bản tính yêu thú bị lão ma Áo Bỉ so với Lão Khiếu Hóa Tử bị phong ấn cưỡng ép chặt, năng lực của hân càng thêm kinh người hơn. Đương nhiên như thế đến nay, Đường Tiêu cũng không phải là Đường Tiêu rồi, mà sẽ là thần hồn của thần long khổng lồ xa xưa, không có quan hệ gì với Đường Tiêu bây giờ.

Chỉ có tu vi của Đường Tiêu mới đủ để khắc chế bản tính yêu thú của thần long xa xưa, thân thể này mới chính thức bị hân sử dụng.

Đường Tiêu cầm dây xích trong dây lát, dây treo cổ bị đứt đoạn, hân là hàn ngọc vạn năm rất nặng, mà căn bản một dây treo cổ không thể chấp nhận được sức nặng của hân. Suy nghĩ cẩn thận, Đường Tiêu lại đem hơn mười cái dây treo cổ quấn lại với nhau thành một dây treo cổ lớn, sau đó ôm vào ngực, quấn một vòng ngoài áo trên lưng.

- Lên!

Đường Tiêu quát to một tiếng, xoắn đồng bên trong sân Phong Bạo cứ thế bắt đầu chuyển động, điều này khiến cho võ giả Thiên Nguyên bên ngoài màn sáng cảm chế vô cùng kinh ngạc, cùng đồng thanh hô to một tiếng.

Phải biết rằng bọn hân lúc trước dùng sức mạnh của mười mấy con thần lần tuyết cùng nỗ lực cũng chỉ có thể khiến cho dây đồng chuyển động một chút mà thôi. Hơn nữa mỗi lần chuyển động nhất định phải để cho lũ thần lần tuyết nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe một lúc, nếu không chúng sẽ mệt mỏi mà chết. Như thế trải qua một khắc nhiều lắm có thể làm cho dây xoắn đồng chuyển động mấy vòng mà thôi, Đường Tiêu vừa mới đột nhiên dốc sức, vài giây sau đã khiến cho dây xoắn đồng chuyển động một vòng.

Nhìn thấy tình hình bên trong màn sáng cảm chế, tên ăn mày gầy gò sau Hồ Tuyền đến, cách màn sáng cảm chế mấy bước bèn ném một bình thuốc vào bên trong.

492. Chương 492: Luyện Khí

Sát Vương

Chương 492: Luyện khí

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu cũng không hỏi những bình thuốc này là gì, thu lại sau đó ném thẳng cho lão ma Áo Bì Lão Khiếu Hóa Tử xem xét, những thuốc này căn bản không có tác động gì, tất cả đều là những đan dược nội lực cao cấp để khôi phục cơ thể tức khắc, công hiệu so với Ngân Tử Phong và một ít Kim Hoa Mật cũng không thua kém.

- Những đan dược này có thể giúp người khôi phục thể lực nhanh chóng, như thế người có thể thuận lợi mà mở Phong Bạo Thiên Nhân, Lão Khiếu Hóa Tử sẽ không bạc đãi người.

Tên ăn mày gầy gò nhìn Đường Tiêu dùng truyền âm từ phía xa, dường như không che giấu được niềm vui phấn khích.

Đường Tiêu trong lòng thầm mắng, hắn biết rõ tên ăn mày gầy gò trong lòng không có ý tốt, mười phần là muốn đánh làm theo ý ông ta, muốn biết mình thành linh thú. Nghĩ đến lúc bên ngoài, Ngũ Độc Thiên Sư khả năng cũng có chủ ý như thế, cho nên bọn họ mới có cùng ánh mắt như thế.

Tuy Đường Tiêu không thoải mái nhưng cũng có thêm cơ hội miễn đi tính mạng, tiến thêm một bước, vào được trong Phong Bạo Thiên Nhân rồi sẽ nghĩ cách thoát khỏi bọn họ. chỉ cần tìm được Truyền tống trận của bc sẽ thoát khỏi tay của Lão Khiếu Hóa Tử kia rồi.

Kéo chuyển động dây xích, Đường Tiêu nghỉ ngơi một chút bèn đi tới bên cạnh cửa đá xem xét, tuy hắn đã hạ nhiệt độ cơ thể xuống cực thấp nhưng đứng ở cửa đá này vẫn có cảm giác lạnh thấu xương.

Diện tích sân Phong Bạo khoảng hơn trước, bên trong thâm sâu khó dò xét, Đường Tiêu thông qua thần thức mạnh mẽ của mình đã cảm thấy hàn ngọc vạn năm chính là một khối ngọc thạch hình thoi khổng lồ, ở phía xa Đường Tiêu khoảng trăm trượng. Bởi vì sân Phong Bạo rất tối, cho nên Đường Tiêu cũng chỉ có thể cảm thấy sự tồn tại của hàn ngọc vạn năm, sau đó cũng không thể dùng mắt quan sát được.

- Hàn ngọc vạn năm là thuộc pháp bảo thượng phẩm, thậm chí có thể luyện thành bảo vật nghịch thiên, chỉ đáng tiếc, không ai có thể kéo nó khỏi sân phong bạo.

Lão ma Obi nhờ cảm ứng của Đường Tiêu đã đoán được chất liệu của hàn ngọc vạn năm, không chịu được bèn nói một tiếng.

- Lão ma Áo Bì người hiểu luyện khí sao?

Đường Tiêu hỏi lão ma Áo Bì mang chút ngữ khí cười nhạo.

- Lão ma Áo Bì tinh thông luyện đan dược, luyện khí cũng biết một ít nhưng cũng không phải là am hiểu.

Lão ma Áo Bì thành thật thừa nhận điểm này.

- Phía dưới kia chính là hàn ngọc vạn năm, chính là vật vô cùng lạnh, không cần nói những võ giả Địa Nguyên, những võ giả Thiên Nguyên cũng không đến mức quá dựa vào, cứ ở trong này một thời gian đến cả thần hồn cũng sẽ bị đóng băng, nhưng đối với long thể của tiểu hữu không có ảnh hưởng gì.

Tên ăn mày gầy gò từ bên ngoài nói với Đường Tiêu.

- Ồ.

Đường Tiêu lên tiếng, hướng ra bên ngoài sân Phong Bạo nói một tiếng.

- Lão Khiếu Hóa Tử vừa rồi cho tiểu hữu một ít đan dược, giúp đỡ tiểu hữu khôi phục thể lực.

Tên ăn mày gầy gò nhắc nhở Đường Tiêu, rõ ràng là đang thúc giục Đường Tiêu mau mở Phong BạoThiên Nhân.

Đường Tiêu có thể tìm được thông đạo đến đây, tên ăn mày gầy gò suy đoán rằng sẽ có những võ giả khác nắm giữ đường xuống đây, vì tránh đêm dài lắm mộng, tên ăn mày gầy gò muốn trước đó mở ra sân phong bạo, để tránh tranh đấu không cần thiết.

- Ăn rồi.

Đường Tiêu trả lời tên ăn mày gầy gò, liếc nhìn Lão Khiếu Hóa Tử không thàoیر mái, cái tên này choáng váng còn không ngồi xuống tĩnh dưỡng, chạy tới bên ngoài màn sáng cấm chế lạnh lẽo rõ ràng là muốn giám sát cử động của mình.

Đường Tiêu cũng không ăn những đan dược, long thể khôi phục năng lực kinh người, nghỉ ngơi năm phút là có thể hoàn toàn khôi phục, những đan dược cực phẩm kia cứ giữ lại đến lúc quan trọng dùng.

Tên ăn mày gầy gò nhìn Đường Tiêu khó chịu, im lặng ngay nhưng ánh mắt càng trở nên hung dữ ngầm.

Đường Tiêu mặc kệ hắn, đợi cho thể lực khôi phục rồi, mới trở lại mặt đất, tiếp tục kéo sợi dây xích kéo hàn ngọc vạn năm. Làm khổ sai cũng phải có sự tôn nghiêm của khổ sai, chọc giận ta, ta làm biếng cho các người tức chết.

Một võ giả Thiên Nguyên tân Hồ Tuyền cũng đi tới, dùng truyền âm nói với tên ăn mày gầy gò mấy câu, đột nhiên một vũng máu như sương mù phụt qua màn sáng cấm chế, những tia máu này hóa thành tơ máu, rất nhanh liền chui vào trong người Đường Tiêu và đám thần lẫn tuyết, Đường Tiêu né tránh không kịp, cơ thể cũng bị mấy đạo tơ máu xâm nhập vào.

- Các người làm gì đấy?

Đường Tiêu ném dây xích trong tay, xông ra bên ngoài màn sáng cấm chế rống lớn một tiếng.

- Đây chẳng qua chỉ là Hồ đạo cho tiểu hữu một ít thuật huyết bạo, lực lượng lập tức tăng lên, sẽ không ảnh hưởng gì tới tiểu hữu.

Tên ăn mày gầy gò rất bình tĩnh giải thích với Đường Tiêu.

Đường Tiêu dùng thần hồn xem xét thân thể của mình, ngoại trừ huyết dịch chảy nhanh hơn, gân cốt bên ngoài căng thẳng, ngược lại không thấy điểm gì dị thường, hắn giận giữ trừng mắt nhìn lão già Lão Khiếu Hóa Tử bên ngoài, sau đó mới cầm cái dây kéo trên mặt đất, dùng lực mạnh bắt đầu kéo.

Quả nhiên, sau khi được tăng thêm thuật huyết bạo, năng lực lập tức tăng lên mạnh mẽ gấp đôi, việc lôi kéo hàn ngọc vạn năm phía dưới cũng trở nên dễ dàng không ít. Cái này khiến cho Đường Tiêu trong lòng vô cùng kinh ngạc, không ngờ một pháp thuật nho nhỏ như thế có thể hiệu quả mạnh mẽ như thế, lại khiến cho thể lực con người tăng lên gấp đôi.

Đương nhiên thuật huyết bạo này đối với võ giả bình thường sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa sẽ khiến cho thân thể suy yếu sau thời gian dài chịu đựng thuật huyết bạo. Nhưng đối với một người có năng lực siêu cường như Đường Tiêu thì không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Xem ra trong thế giới rộng lớn này, các loại công pháp cường hãn tầng tầng lớp lớp, mình cũng coi như có kinh nghiệm sinh tồn trong bực, cũng học được không ít công pháp, nhưng cũng chỉ là thoáng qua một phần nhỏ thôi, đường đời luyện võ vẫn còn dài dằng dặc.

Một ngày sau đó, hàn ngọc vạn năm được Đường Tiêu và đám thần lẫn tuyết hợp lực kéo lên, nhưng trong vòng một ngày, lực mà Đường Tiêu bỏ ra ít nhất đã chiếm hơn tám mươi phần trăm.

Tên ăn mày gầy gò cũng không nuốt lời, đợi đến lúc Đường Tiêu thuận lợi xuyên qua Phong BạoThiên Nhân mới niệm khẩu quyết thu lại dây treo bên ngoài Phong BạoThiên Nhân, để cho hàn ngọc vạn năm một lần nữa chặn bên dưới Phong BạoThiên Nhân.

Vài ngày sau, cho dù Thương Nhai Tử và Ngũ Độc Thiên Sư bọn họ đến đây muốn đi vào Phong BạoThiên Nhân ít nhất cũng cần mười ngày nữa tháng mới có thể treo hàn ngọc vạn năm lên một lần nữa.

Xuyên qua sân phong bạo, tiến vào trong Phong BạoThiên Nhân là một màn hư không, rét thấy xương bao phủ, khi hàn ngọc vạn năm rơi xuống đây có lực tử iong điên cuồng rơi vào sân phong bạo, khiến cho đường xuống của mọi người vô cùng gian nan, nhưng sau khi thả hàn ngọc vạn năm xuống, lực iong cũng ngừng lại, chỉ là cái lạnh thấu xương như trước.

493. Chương 493: Hằng Sái.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 493: Hằng Sái.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Đường Tiêu có thể giảm nhiệt độ của bản thân xuống để thích ứng với sự khác biệt nhiệt độ này, nhưng võ giả Thiên Nguyên cũng phải dựa vào tu vi của bản thân hoặc là pháp bảo mới có thể đi qua được sân phong bạo, mà Phong BạoThiên Nhân thì ngay dưới cửa sân Phong Bạođi vào hơn mười trượng.

Phong BạoThiên Nhân trên thực tế là một khe hở trong không gian, hình bầu dục, trên truyền tống trận thỉnh thoảng sẽ hiện lên một đường ánh sáng lam sắc, khi đường ánh sáng lam sắc này biến mất, có thể theo cơn bão này mà đi vào Phong BạoThiên Nhân, theo đó tiến vào trong nơi cất giấu bảo vật nghịch cổ cùng với truyền tống trận của bc.

Màn sáng lam sắc khi thì biến mất, khi lại che phủ toàn bộ vết nứt không gian hình bầu dục, để cho không gian này một khe hở nhỏ, giống như là một con mắt thỉnh thoảng chớp chớp, cho nên được gọi là Phong BạoThiên Nhân.

Bởi vì Phong BạoThiên Nhân nằm giữa sân Phong Bạovà lực tử iong quá mạnh, cho nên tên ăn mày gầy gò căn bản không dừng lại lâu, hạ hàn ngọc vạn năm xuống rồi lập tức từng người một nối đuôi nhau đi vào trong Phong BạoThiên Nhân.

Đường Tiêu đương nhiên cũng không được lựa chọn, đành phải đi theo những người này vào Phong BạoThiên Nhân.

Đi xuyên qua Phong BạoThiên Nhân, nghe nói đây là nơi cất giấu bảo vật nghịch cổ, xem ra cũng không hung hiểm như Đường Tiêu vẫn tưởng tượng, cũng không khác với Phong BạoThiên Lô lắm, vẫn từng người một nối tiếp nhau, đi xuống từng tầng từng tầng một.

Chỉ là những điện tháp khổng lồ này to hơn mấy chục lần so với đại điện ở Phong BạoThiên Lô, nhìn không tới đầu, chỉ có thần thức của võ giả mạnh mẽ mới có thể cảm giác được đỉnh đầu cao bao xa. Cổ vật nghịch thiên hay truyền tống trận của bc, phải đến tầng cuối cùng mới xuất hiện.

Tiến vào trong Phong BạoThiên Nhân, tên ăn mày gầy gò cũng không làm khó Đường Tiêu, mà hỏi hắn có đồng ý cùng bọn họ đến thăm dò xung quanh hay không, nếu như đồng ý thì đi theo sau bọn họ là được rồi, nếu như rời đi muốn một mình thăm dò thì có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Nhưng theo lời của bọn họ, trong thời điểm chiến đấu kịch liệt, bọn họ không có nhiệm vụ phải bảo vệ sự an nguy của Đường Tiêu, có thể sống sót đi xuống phía dưới hay không còn phải xem vận mệnh của Đường Tiêu.

Từ trên mặt nhìn tên võ giả Thiên Nguyên, Đường Tiêu thật sự không thấy sát khí gì, do dự trong chốc lát, hắn vẫn quyết định đi cùng bọn họ, xem tình hình rồi hành động, bằng không hắn có thể xuống được tầng dưới cùng của Phong BạoThiên Nhân hay không cũng không dám nói.

Cái thông đạo tới điện khổng lồ đã có màn sáng chắn chế, lại có không ít yêu thú, hơn nữa đi qua mỗi tầng không phải đi qua bậc đá nữa, mà phải tìm đến truyền tống trận mới có thể truyền được đến tầng tiếp theo.

Đường Tiêu cẩn thận phân biệt, lát sát, phát hiện yêu thú trong này không phải yêu thú mà là một vài loại côn trùng khổng lồ, gián khổng lồ, muỗi khổng lồ, ruồi khổng lồ, còn một vài loại trùng đặc biệt Đường Tiêu không biết tên.

Trên đường tuy gặp không ít yêu thú hình thù kỳ quái, nhưng dưới sự liên thủ công kích của năm tên võ giả Thiên Nguyên cùng tên ăn mày gầy gò, dường như đều bị giết hết.

Đường Tiêu cảm nhận được sự uy hiếp của những côn trùng này, mỗi loại đều tương ứng với một võ giả Thiên Nguyên, hơn nữa thân thể của bọn chúng vô cùng cứng rắn, không biết đến từ chỗ nào mà căn bản giết mãi không hết. Đường Tiêu nghĩ với thực lực của mình, nếu một mình đối diện với đám kỳ trùng này chỉ có bị đuổi chạy trốn bốn phía. Tên ăn mày gầy gò với tu vi của cả đoàn người, dường như vượt xa Cửu Bàn Đồng Mỗ. Đối mặt với đám muỗi ruồi khổng lồ này, chỉ cần phát tay cũng giết được bọn chúng.

Nhưng những điều này không hề kỳ quái, giống như một võ sĩ cấp Địa Nguyên, nhưng một võ sĩ Địa Nguyên cấp một đấu với một võ sĩ Địa Nguyên cấp sáu căn bản không chịu được nổi một đòn tấn công, một ngón tay cũng sẽ bị giết chết. Điều là võ giả Thiên Nguyên nhưng tu vi chênh lệch nhau xa như thế, so với võ giả Địa Nguyên còn kém hơn nhiều.

- Cẩn thận đấy.

Hằng Sái cảm tấm khiên dày nhất nhắc nhở mọi người.

Một con bướm bướm bảy màu từ đâu bay tới gào thét, đập qua mọi người, bụi độc trên cánh bay qua, một hàng võ giả Thiên Nguyên vội xuất ra màn sáng phong ngự, ngăn cản bụi độc bên ngoài.

Đường Tiêu cũng đem lá bùa long lân biến thành một vỏ trứng bằng bao lấy mình, ngay cả như thế những bụi độc kia vẫn có thể xâm nhập vào trong vỏ trứng bằng, khiến cho Đường Tiêu vô cùng sợ hãi. Nhưng không ngờ tới chính là tu vi tầng thứ ba của “Thăng Long khẩu quyết” ngoại trừ có thể khiến cho Đường Tiêu điều tiết được nhiệt độ cơ thể ra còn có thể giúp hắn kháng độc tố, những độc tố này đi vào trong người hắn không gây nên ảnh hưởng quá lớn.

Năm tên võ giả Thiên Nguyên bối rối một hồi, từng người một đưa ra pháp bảo của mình đánh vào con bướm độc, dùng cương khí hộ thể, sau đó Hồ Tuyền dùng một hình cánh cung, lập tức chém mạnh xuống đầu con bướm khổng lồ, cuối cùng chém thành những mảnh độc cực lớn.

- Đây là loài bướm long Hoa Vũ đứng thứ ba trong bảng Khai thiên kỳ trùng, hung hãn hậu quả không thể lường trước được.

Tên ăn mày gầy gò quan sát một hồi, nói với mọi người, đây là loài kỳ trùng lợi hại đầu tiên mà mọi người gặp từ khi đi vào.

- Có thể xếp vào bảng Khai thiên kỳ trùng, cũng không phải là dễ động vào, loại bướm long Hoa Vũ này có chín mạng, nếu không phải năm người chúng ta liên thủ lại cũng khó đối phó đấy.

Hồ Tuyền cũng có chút nghiên cứu về kỳ trùng, quan sát bướm long Hoa Vũ rồi nói với tên ăn mày gầy gò.

Loài bướm khổng lồ này trong cơ thể có trùng đan rất lớn, những trùng đan này tương đương với cấp Thiên Nguyên, thêm một ít nguyên liệu cực phẩm, theo một tỷ lệ nhất định có thể tu luyện thành Thiên Nguyên đan. Đương nhiên cũng có thể chế thành đan dược tốt nhất làm tăng tu vi của võ giả Thiên Nguyên lên.

Chỉ vì Đường Tiêu không ra tay, cho nên không được lấy những trùng đan này.

- Phù phù phù! Cái đám bướm long Hoa Vũ này thật là đáng ghét.

Hằng Sái bèn nhổ ra mặt đất mấy nhúm lông, lại nhổ ra viên đan trong miệng, lúc này mặt mũi xanh lét, rõ ràng từ khi bước vào trận chiến hắn đã hít vào không ít khí độc.

- May mắn một điều chỉ có một con,, nếu là cả đàn tới.

Hồ Tuyền vừa hả hê nói xong, trong nháy mắt bèn cứng họng lại, vẻ mặt đột nhiên như đông cứng lại.

- Cái mồm thối nhà ngươi.

Hằng Sái quát to một tiếng, nhìn xem phía sau lao tới một đàn bướm độc khổng lồ, sắc mặt cũng biến đổi.

Trong lòng Đường Tiêu cũng trầm xuống, năm Lão Khiếu Hóa Tử này nếu như tính mạng khó bảo toàn, sợ là sẽ càng không quan tâm tới sự vướng víu của hắn. vì thế khi đàn bướm tấn công, hắn cần phải nghĩ cách tự bảo vệ tính mạng mình.

494. Chương 494: Hồ Tuyền.

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia

Chương 494: Hồ Tuyền.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: VVD

Với lực tấn công của đám bướm độc này, Đường Tiêu nghĩ nếu bị tấn công trực tiếp thì với tu vi hiện tại của hắn, hơn nữa không chết cũng bị tổn thương, nếu như bị đám bướm độc này vây lấy, khẳng định là khó bảo toàn được cái mạng nhỏ này.

Đường Tiêu nhìn về phía sau lưng, ý định bỏ đi lập tức biến mất. Bởi vì đằng sau hắn vốn là thông đạo, không biết từ lúc nào bị đám ruồi muỗi khổng lồ tương đương với thực lực của một võ giả Thiên Nguyên lấp kín.

Cơn bão táp trong Phong BạoThiên Nhân này quả không phải là nơi Đường Tiêu có thể đến. Nếu không gặp năm người tên ăn mày gây gò này, hắn căn bản không bước đi được nửa bước.

Đừng nói là Đường Tiêu, cho dù là võ giả Thiên Nguyên khác nếu như tu vi quá thấp cũng rất khó mà vượt qua cơn bão táp trong Phong BạoThiên Nhân.

Khi năm người chăm chú chuẩn bị cho trận đại chiến, mộtđám bướm khổng lồ ngay lập tức bị thiếu mất mấy con, bầy bướm hình như có chút hỗn loạn, một lát sau không hiểu sao lại thiếu mất mấy con bướm độc, sau đó bầy bướm độc buông tha việc tấn công mọi người, quay về phía thông đạo sâu bỏ chạy thực mạng, nhưng không được bao xa đã biến mất trước ánh mắt của mọi người.

Tất cả những chuyện xảy ra đều quá đột ngột, hầu hết mọi người không linh tính được chuyện gì đang xảy ra, chỉ có tên ăn mày gây gò là dùng vẻ mặt nghiêm trọng nhìn thông đạo thạch bích phía trên, vẻ mặt im lặng không nói gì.

Những người khác nhìn theo ánh mắt của tên ăn mày gây gò, cùng nhìn vào một chỗ mới phát hiện ra, trên thông đạo thạch bích phía trên, rõ ràng có một con thạch sùng khổng lồ nằm sấp.

Bởi vì màu sắc của thân thể con thạch sùng giống như đúc với màu thạch bích, lại thêm trong thông đạo không sáng lắm, cho nên căn bản không nhận thấy sự hiện hữu của nó.

- Thạch sùng Thôn Thiên!

Hằng Sái gọi tên của con thạch sùng khổng lồ.

- Xếp trong một trăm loài kỳ trùng của bảng Khai thiên kỳ trùng.

Hồ Tuyền nhắm mắt nhìn về phía trước.

- Vừa rồi đám bướm lông Hoa Vũ đều bị đầu lưỡi của thạch sùng Thôn Thiên quấn nuốt vào ăn hết. Bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên không thể thấy rõ được, giống như đám bướm lông Hoa Vũ đột nhiên biến mất. Đầu lưỡi của loài thạch sùng Thôn Thiên này vô cùng mạnh mẽ, cho dù Lão Khiếu Hóa Tử nếu như không để ý cũng bị nó dễ dàng cuốn lấy nuốt chửng.

Tên ăn mày gây gò nói nhỏ với những người khác.

- Những con trùng trong bảng Khai thiên kỳ trùng đều là tương sinh tương khắc, ta thấy loại thạch sùng Thôn Thiên này ít nhất có tới sáu mạng, hơn nữa khắc chế loài bướm lông Hoa Vũ cho nên mới có thể đơn giản mà săn mỗi bọn chúng. Nếu năm người chúng ta liên thủ chưa hẳn đã là địch thủ của nó.

Hồ Tuyền quan sát một hồi, đưa ra một kết luận không mấy lạc quan.

- Loài thạch sùng Thôn Thiên này lời hại như thế, chúng ta phải làm thế nào mới có thể thông qua nơi đây?

Hằng Sái nghe Hồ Tuyền nói như thế, trong lòng liền có chút sốt ruột.

- Chúng ta cần phải sắp xếp một người đi trước, thu hút sự chú ý của con thạch sùng, sau đó khi con thạch sùng thè lưỡi ra, những người khác sẽ cùng nhau phát ra công lực, chặt đứt đầu lưỡi của nó. Chỉ cần có thể chặt đứt đầu lưỡi của nó, con thạch sùng này cũng không có gì đáng sợ.

Tên ăn mày gầy gò nói, một lúc sau ánh mắt liền quét qua trên người Đường Tiêu.

Trong lòng Đường Tiêu trầm xuống, quả nhiên là đi theo những lão già này không có chuyện gì tốt cả, cái này không được. Muốn ta làm mỗi nhữ ư.

- Haha, theo như lão phu thấy, nhiệm vụ lần này nên giao cho tiểu hữu là hợp lý quá rồi.

Hồ Tuyền cũng nhìn về phía Đường Tiêu, ánh mắt không hề có ý tốt.

- Yên tâm đi, người chỉ cần qua đó thu hút đầu lưỡi của nó. Chúng ta sẽ bảo đảm an toàn cho người. đọc truyện mới nhất tại .

Hằng Sái cầm một cái khiên to trong tay, đỉnh đạc nói với Đường Tiêu.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn những người này, nếu như tin lời của bọn chúng thì sợ là sai lầm rồi. Nếu có thể chắc chắn chém được đầu lưỡi của con thạch sùng không phải bọn họ đi là được sao. Sao phải đem nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ ấy giao ột võ giả Địa Nguyên cấp bốn như Đường Tiêu?

- Tiểu hữu không cần quá lo lắng, lão chắc hơn bảy tám mươi phần trăm có thể chặt đứt được đầu lưỡi của thạch sùng Thôn Thiên khổng lồ. Hơn nữa có bốn vị khác phối hợp. Sự an toàn của tiểu hữu chắc không có vấn đề gì.

Tên ăn mày gầy gò xoay người lại nói với Đường Tiêu.

- Ta có thể từ chối không?

Đường Tiêu hỏi tên ăn mày gầy gò.

- Cái này e rằng không được.

Tên ăn mày gầy gò vuốt lên bộ râu của mình, vẻ mặt lộ ra nét nham hiểm. Mặt khác bốn tên võ giả Thiên Nguyên cũng mỉm cười nhìn Đường Tiêu. Đường Tiêu hiểu rằng trong giờ phút này nếu như quay đầu bỏ chạy bọn họ nhất định sẽ cùng nhau ra tay.

- Ài, gió lớn như thế, phải có lợi ích gì mới được.

Đường Tiêu bắt đầu dĩ phải thối lui nghĩ yêu cầu, bằng không những người này nhất định sẽ trối hấn lại rồi ném qua đó, kết quả còn bi thảm hơn.

- Người muốn lợi ích như thế nào?

Đám võ giả Thiên Nguyên cùng nhìn về phía Đường Tiêu.

- Những trùng đan cấp thấp mà các ngươi săn bắt được, có thể chia cho ta một nửa được không? Như thế ta có thể liều chết làm mỗi nhữ cho các ngươi.

Đường Tiêu nói với những người này, nghĩ đến việc động tay động chân nhẹ nhàng mà có thể giết được phần lớn yêu thú trong Phong BạoThiên Nhân, những trùng đan này cũng không phải là vật quá có giá trị, chia cho hấn một nửa chắc cũng không phải quá tiếc.

Đường Tiêu giống như sư tử ngoạm mồi, tưởng những người này không đồng ý, cho nên hấn mới đưa ra yêu cầu đám trùng đan cấp thấp.Đương nhiên, trùng đan cấp thấp ở Phong BạoThiên Nhân đến thế giới bên ngoài cũng đều là bảo vật có giá trị liên thành.

- Cái này không có vấn đề gì. Người cầm lấy những trùng đan này đi, sau này khi giết được trùng đan sẽ cho người một nửa. Chỉ cần người gặp lúc nào cần phải ra tay thì đừng trốn tránh.

Tên ăn mỳ gầy gò ném cho Đường Tiêu một túi đựng đồ rộng thùng thình, bên trong đó có hơn mười viên trùng đan, tất cả đều là trùng đan thu được từ đầu đến giờ. Những vật này đối với hắn không có sức hấp dẫn gì, cho nên mới ném cho Đường Tiêu như vậy.

Không chỉ có thế, túi đựng đồ mà hắn ném cho Đường Tiêu, không gian bên trong so với túi đựng đồ của Đường Tiêu cũng to hơn chục lần, rõ ràng là một túi đựng đồ giá trị.

Đi theo những lão già này, tuy là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nhưng bọn họ tiện tay ném ra vài thứ đều không phải là vật phẩm bình thường.

495. Chương 495: Lực Ý Niệm.

Sát Vương

Chương 495: Lực ý niệm.

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Thu hồi trùng đan rồi, Đường Tiêu đành phải kiên trì đi lên phía trước, hiện tại trong tâm hắn chỉ cầu nguyện sao ình không bị xé xác ra, không bị đám thạch sùng khổng lồ nhìn thấy, chỉ cần tránh được kiếp này. Những lão già kia trong nháy mắt có thể chém đứt được lưỡi thạch sùng khổng lồ hay không căn bản hắn cũng không dám hy vọng nhiều.

Vì để phòng ngừa lỡ may, chỉ có thể an ủi tâm lý mình. Đường Tiêu đành đi lên phía trước, một tấm khiên bằng lớn che trên đỉnh đầu làm mưa làm gió, sau đó toàn thân tập trung cương khí hộ thể hướng lên trên đỉnh đầu, lúc này mới tập trung đi từ từ lên phía trước.

Mấy tên võ giả Thiên Nguyên đằng sau trông từng cử động của Đường Tiêu, sắc mặt đều rất khinh thường. Đường Tiêu dùng những thủ đoạn này trong mắt bọn chúng căn bản là không đáng giá, hơn nữa cũng không có khả năng qua được lưỡi tấn công của con thạch sùng. Sự dựa dẫm duy nhất của Đường Tiêu chính là năm tên võ giả Thiên Nguyên này là trong khi đầu lưỡi của thạch sùng cuốn lấy Đường Tiêu, bọn họ có thể chém đứt được nó.

Ngay khi Đường Tiêu tiến vào phạm vi tấn công của thạch sùng Thôn Thiên, thạch sùng Thôn Thiên quả nhiên hộc đầu lưỡi ra như sét đánh không kịp bưng tai, đủ để uy hiếp tính mạng của võ giả Thiên Nguyên. Hoàn toàn không phải là bắn ra từ không trung mà lượn lơ lửng trong không gian, không xuất hiện trên đỉnh đầu Đường Tiêu.

Tên ăn mỳ gầy gò và bốn gã võ giả Thiên Nguyên phản ứng lại, hơn nữa tất cả đều ra tay, nhưng vẫn chậm hơn một nhịp, rõ ràng là bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của thạch sùng Thôn Thiên.

Nhưng một cảnh tượng xuất hiện ngoài dự liệu của mọi người, dường như lúc thạch sùng Thôn Thiên dơ lưỡi ra định cuốn lấy Đường Tiêu, một cung tiễn mang màu vàng đậm lẫn những màu bạc bắn ra theo hướng Đường Tiêu, hướng thẳng vào cái lưỡi khổng lồ của thạch sùng Thôn Thiên.

Mũi tên chạm vào lưỡi khổng lồ, hình như đã chặn lại cái lưỡi khổng lồ, không chỉ có thế, mũi tên thậm chí còn hóa thành một đám sương mù dính chặt vào lưỡi thạch sùng Thôn Thiên, rồi bị thạch sùng Thôn Thiên thu vào trong. xem tại

Nhưng một lát sau, thân thể khổng lồ của thạch sùng Thôn Thiên nặng nề rơi xuống mặt đất, hơn nữa còn co rút kịch liệt, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, lăn qua lăn lại, như là đau khổ đến cực hạn.

- Linh hồn của võ giả Thiên Nguyên cảm nhận được năng lực mạnh mẽ, quay lại nhìn mũi tên màu vàng rõ ràng là phi ra từ trong người Đường Tiêu như thế nào.

- Thạch sùng Thôn Thiên này có mấy loài thiên địch, ong linh hoa trong Hạp Cốc cũng là một trong số đó. Thật không ngờ tới, tên này rõ ràng là linh hồn đứng thứ mười bảy trong bảng khai thiên kỳ trùng, đội của tên ăn mỳ gầy gò rõ ràng không phải là khách từ của đại lục Bàn Long, cho nên cũng không biết tên ong Ngân Từ này được Ong Ngân Từ nữ tử nuôi dưỡng, đã được đổi tên thành ong Ngân Từ.

Vốn ong Ngân Từ chỉ có hai mạng, trải qua một trận đánh thiết sa chỉ, rốt cục đã trở thành ba mạng, vốn dĩ thực lực ba mạng của ong Ngân Từ có vẻ hơn sáu mạng của thạch sùng Thôn Thiên, nhưng ong Linh Hoa lại là khắc tinh của thạch sùng Thôn Thiên, cho nên khi thạch sùng Thôn Thiên vừa chạm vào, lập tức chúng theo bản năng rút đầu lưỡi lại, lúc này bị mấy nọc độc của ong Ngân Từ châm vào bên trong, nuốt không nổi đành phải phun ra, cho nên phải nằm trên mặt đất lăn lộn đau khổ.

Càng nhiều ong Ngân Từ bay từ trong cơ thể Đường Tiêu ra, bay ù ù bu lấy thạch sùng Thôn Thiên đang nằm trên mặt đất.

Dù sao con thạch sùng Thôn Thiên này cũng có sáu mạng, nhưng bị nọc độc của ong Ngân Từ ba mạng ăn vào, không bao lâu liền nhanh chóng bị thương. Cũng may mỗi lần lột xác, số lượng ong Ngân Từ sẽ tăng hơn gấp mười lần, cho nên thương vong vẫn có thể chịu đựng được.

Một cảnh tượng ngay cả Đường Tiêu cũng không thể ngờ tới. Hắn vốn nghĩ là thế giới đã đóng cửa với loài ong Ngân Từ, loại ong Ngân Từ này vốn chính là biến hóa từ ong Ngân Từ tám mạng, giờ phút này Đường Tiêu đã cảm nhận được nguy hiểm về sau, liền lĩnh đưa ra ong Ngân Từ ba mạng, đã giúp Đường Tiêu ngăn cản được cái lưỡi khổng lồ.

Tên ăn mày gầy gò cùng võ giả Thiên Nguyên lúc này cũng liên tục rat ay, các loại pháp bảo cùng nhau được xuất ra, thừa dịp tấn công chủ yếu vào cái lưỡi khổng lồ của thạch sùng Thôn Thiên bị ong Ngân Từ chích. Ầm ầm như vũ bão chém thạch sùng Thôn Thiên nát thịt. Thạch sùng Thôn Thiên vừa chết, mấy vạn con ong Ngân Từ ba mạng liền bắt đầu phản công, không bao lâu sau đến cả một phần của thạch sùng Thôn Thiên cũng không còn, cuối cùng chỉ còn là một viên trùng đan cùng lớn được đem đến trước mặt Đường Tiêu.

Nhìn thấy năm người tên ăn mày gầy gò nhìn về phía mình ánh mắt quái dị. Đường Tiêu biết đại sự không ổn, có phần lo lắng những người này muốn đoạt lấy Ong Ngân Từ, do đó sẽ hạ thủ đau đớn với hắn.

- Muốn có trùng đan này sao? Cho người...

Đường Tiêu ném trùng đan của thạch sùng Thôn Thiên cho tên ăn mày gầy gò. Đồng thời quan sát phản ứng của hắn.

Nếu như tình hình không đúng, vậy thì đào tẩu thôi. Nhưng đào tẩu ở chỗ này có tới tám chín mươi phần trăm là rơi vào trong đám trùng khổng lồ.

- Tiểu hữu được đấy.

Tên ăn mày gầy gò thật sự không có ý lấy trùng đan, bắt lấy nó ném trả lại Đường Tiêu.

- Phong Bạo Thiên Nhân có khá nhiều kỳ trùng, lúc Lão Khiếu Hóa Tử khó khăn có ong Linh Hoa của tiểu hữu giúp đỡ, chiến trận sau này, tiểu hữu có thể tạm thời trở thành một thành viên trong đội ngũ, nhưng nếu như gia nhập vào đội rồi thì phải nghe theo điều khiển của Lão Khiếu Hóa Tử, trùng đan và các nguyên liệu khác sẽ chia cho cậu một phần, chúng tôi cũng sẽ đảm bảo cho sự an toàn của cậu.

Đường Tiêu nghe tên ăn mày gầy gò nói thế cũng rất yên tâm, thật không ngờ tới bởi vì chuyện Ong Ngân Từ mà hắn có thể có được sự khẳng định của tên ăn mày gầy gò, rõ ràng đã coi hắn như là đồng đội, có thể phân chia càng nhiều chiến lợi phẩm, cái này đúng là ngoài ý muốn.

Cái này cũng không có gì kỳ lạ, mấy vạn con ong Ngân Từ ba mạng, cho dù là gặp võ giả Thiên Nguyên cũng đau đầu vô cùng, Đường Tiêu hiện tại tổng lực chiến lực, tăng thêm sự hỗ trợ của mấy vạn ong Ngân Từ ba mạng, miễn cưỡng cũng vượt qua được hơn nửa võ giả Thiên Nguyên.

Đương nhiên đây chưa coi là thốn mạng và lực ý niệm.

Tên ăn mày gầy gò hình như có một bức bản đồ về địa lao, mỗi lần gặp chỗ ngã ba hắn đều dừng lại suy nghĩ trong chốc lát, trầm tư rồi sau đó quyết định tiểu đội tiến đi theo hướng nào. Sau khi năm tên võ giả Thiên Nguyên cùng liên thủ phối hợp với mấy vạn ong Ngân Từ ba mạng, bảy ngày sau đó, mọi người đã đánh bị thương vô số yêu trùng, gian nan cũng đã tới được tầng thứ tư của địa lao.

496. Chương 496: Mời Nhữ

Sát Vương

Chương 496: Mời nhữ

Nguồn: Vipvanda

Dịch: Nhóm dịch black

Đoạn đường này vô cùng gian nan, Đường Tiêu mấy lần bị trọng thương, ngay cả năm tên võ giả Thiên Nguyên cũng hơn một lần thân thể nhuộm màu, ông Ngân Từ cũng bị tổn thất tới hai vạn, nhờ ăn những côn trùng trên đường đi mà đám ông Ngân Từ đã lợi dụng trùng đan làm nguyên liệu đặc chế trùng đan về sau, số ông Ngân Từ còn lại sẽ nhanh chóng tiến hành lột xác lần nữa.

Mỗi lần lột xác đều là một sự tăng vọt về chất, một khi bốn mạng hoàn thành, mấy vạn ông Ngân Từ cùng nhau bao vây tấn công, đủ để ột võ giả Thiên Nguyên tiến vào vẫn bị lạc.

Lại đi tiểu nửa ngày, tên ăn mày gầy gò rẽ trên một ngã ba đường chỗ một bức thạch bích điêu khắc ra hiệu dừng lại, hơn nữa còn giơ tay kéo Đường Tiêu qua.

- Tiểu hữu, phía dưới là nơi Lão Khiếu Hóa Tử muốn đi, với tu vi của ngươi không thể nào qua được, vì vậy chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi. Tiểu hữu phải tìm cổ bảo nghịch thiên, tiếp tục đi về phía trước rẽ phải tìm xem, nếu như có thể tìm thấy Truyền tống trận phù văn thì hãy thử vận, nói không chừng có dấu hiệu của cổ bảo nghịch thiên, chỉ là... Cổ bảo nghịch thiên bên cạnh được sắp đặt những có quan trùng điệp, yêu thú bảo vệ cổ bảo cũng vô cùng dũng mãnh, đối phó với những yêu thú đó phải hết sức cố gắng, cẩn thận chính mình.

Suốt chặng đường, đã coi Đường Tiêu như là đồng đội, tên ăn mày gầy gò nói chuyện ngữ khí cũng khách khí không ít.

- Nơi này có Truyền tống trận của Bí Cảnh sao? Ta cũng không có hứng thú với cổ bảo nghịch thiên, chỉ muốn tìm đường quay trở lại Bí Cảnh, Đường Tiêu xác định hỏi dò tên ăn mày gầy gò.

- Ngươi muốn tìm Truyền tống trận của bc à?

Tên ăn mày gầy gò nhú mày, dường như đang xem xét bản đồ bí mật của hắn.

Một lát sau, tên ăn mày gầy gò đem một viên ngọc xem cho Đường Tiêu:

- Ta phục chế lại hầu hết bản đồ cho ngươi, phía trên là những đốm lam sắc, có thể đi thông qua Truyền tống trận của bc, nhưng Lão Khiếu Hóa Tử không tự mình đi được, ngươi thử vận may xem.

- Đa tạ tiền bối.

Đường Tiêu thu hồi ngọc về, chấp tay thi lễ với tên ăn mày gầy gò.

Tên ăn mày gầy gò chuẩn bị quay người, đột nhiên nhớ lại điều gì đó:

- Đúng rồi, Lão Khiếu Hóa Tử đồng ý cho tiểu hữu một bảo vật thượng phẩm, chút nữa thì quên, ngươi cầm lấy cái này đi, sẽ có ích cho việc bảo vệ tính mạng của cậu.

Nói rồi, tên ăn mày gầy gò ném một đôi ủng da cho Đường Tiêu, sau đó không nói gì quay đầu đi thẳng cùng với bốn tên võ giả Thiên Nguyên, tên ăn mày gầy gò đến rồi, năm người bèn ngậm khẩu quyết gì đó, sau đó cùng đi vào bên trong bức bích họa thạch bích.

Thạch bích nổi lên một hồi sóng rồi lại quay trở lại trạng thái ban đầu.

- Lão Khiếu Hóa Tử, không giết tên tiểu tử đó diệt khẩu sao?

Đi vào trong bích họa thạch bích, Hằng Sái bèn hỏi tên ăn mày gầy gò.

- Vốn dĩ tính toán như vậy.

Tên ăn mày gầy gò nheo mắt lại. đọc truyện mới nhất tại .

- Tiểu tử kia cũng khiến người ta thích thú đây, Lão Khiếu Hóa Tử đột nhiên không hạ thủ được rồi.

Hồ Tuyền chọc vào một câu.

- Ta nghĩ tiểu tử này sẽ không bán đứng chúng ta đâu, chỉ sợ hắn bị rơi vào tay người khác, bị ép hỏi ra bất cứ cái gì, rất có thể sẽ làm hỏng đại sự của chúng ta.

Một võ giả Thiên Nguyên có bộ râu lớn trong đội bộ mặt lo lắng nói.

- Điều này thì không sao, cho dù hắn có dẫn người tới bên cạnh bích họa này, nghĩ mọi biện pháp để vào đây cũng không có khả năng tìm được chúng ta. Thế giới trong này giờ đây phức tạp nguy hiểm hơn thế giới bên ngoài. Nơi chúng ta đang đi căn bản không có ai có thể tìm ra được.

Tên ăn mày gầy gò sờ sờ cái mũi của mình, vừa rồi đúng là hắn đã mềm lòng, không giết Đường Tiêu diệt khẩu, còn đưa cho Đường Tiêu một bảo vật thượng phẩm.

Đối với hắn bây giờ mà nói, Đường Tiêu giống như là con sâu cái kiến, sự sống chết tất cả chỉ trong ý niệm.

- Cũng phải, ta thấy tiểu tử kia một mình trong cơn bão táp cũng không có khả năng sống sót bao lâu.

Hàng Sái nghe lời tên ăn mày gầy gò cũng yên tâm.

- Chúng ta đi thôi.

Tên ăn mày gầy gò dẫn đầu bước đi, bốn người khác lập tức chăm chú đi theo.

Đường Tiêu đương nhiên vừa rồi mình gặp phải cảnh sinh tử nguy hiểm, giờ phút này hắn đang đứng bên cạnh bức họa thạch bích, ngạc nhiên bất định nhìn về nơi năm võ giả Thiên Nguyên biến mất.

Đường Tiêu thử đi về phía trước một chút, lại đâm đầu vào tường phía trwn, hắn dùng nắm đấm và phi kiếm thử tấn công bích họa kia, kết quả là cái hố nhỏ lập tức mở ra rồi khép lại, căn bản không có cách nào phá vỡ.

Đường Tiêu nhìn bích họa thạch bích trước mặt một hồi lâu, có chút tò mò năm võ giả Thiên Nguyên mạnh mẽ đã đi đâu. Rốt cuộc, Đường Tiêu đã đè nén được lòng hiếu kỳ của mình, cầm miếng ngọc mà tên ăn mày gầy gò đưa cho hắn cẩn thận xem xét, sau đó quyết định dò đường.

Đi theo năm tên võ giả Thiên Nguyên, trên đường đi không có yêu thú nào có thể ngăn cản, nhưng hiện tại Đường Tiêu lẻ loi một mình, thân ở cái nơi mà yêu thú hoành hành, không thể không cẩn thận từng li từng tí, phải biết rằng những yêu thú này đều có thực lực tương đương với một võ giả Thiên Nguyên.

May là ở đây không có đủ loại cấm chế như ở Phong Báo Thiên Lô, thuận di phù có thể sử dụng rồi, nhưng ở chỗ này sử dụng thuận di phù cũng tương đối nguy hiểm, bởi vì những thuận di phù này không thể sử dụng liên tục được. Không cẩn thận truyền đến đám yêu thú bên trong thì phiền toái to đấy.

Cho nên cố gắng cẩn thận một chút, không nên trêu chọc những yêu thú kia, có thể tránh đến đâu thì tránh tốt hơn.

Trước khi xuất pháp, Đường Tiêu tập trung đến đôi giấy da trên tay. Đôi giấy da này long lánh, cũng coi là cổ bảo thượng phẩm, bên trên quả nhiên là có công quyết điều khiển, cần từng tầng từng tầng một luyện để không chế.

Cái này là bảo vật thượng phẩm, không có bất kỳ tổn hại nào, phía trên viết ba chữ “giấy Phù Vân”, xem ra là tên của nó, điều này khiến cho Đường Tiêu nhớ đến thân mã cũng là Phù Vân.

Đường Tiêu đi giấy Phù Vân vào chân, dùng tầng thứ nhất của khẩu quyết thử nhúc nhích giấy Phù Vân, kết quả trong nháy mắt, Đường Tiêu đã đi đến bên ngoài mây trượng, giật mình tới mức đầu óc mê man một hồi.

Đây không phải là dịch chuyển, nhưng tốc độ này, không phải là loại tốc độ bình thường, đều là điện ban đầu kèm thêm tốc độ lớn, hoàn toàn không hơn kém phù chú dịch chuyển.

497. Chương 497: Thuần Di.

Sát Vương

Chương 497: Thuần di.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Hơn nữa lá bùa Thuần di không thể sử dụng liên tục, giày Phù Vân này không bị hạn chế, tùy tâm sử dụng, muốn chuyển là chuyển. Nhưng Đường Tiêu rất nhanh là phát hiện ra nhược điểm của giày Phù Vân, đó chính là tiêu hao lực lượng vô cùng, chỉ thử ba lần, nội lực Đường Tiêu có cảm giác như bị trút sạch. Theo như phỏng đoán của Đường Tiêu, nếu như cả ngày sử dụng giày Phù Vân này, tu vi của hắn nhiều lắm là có thể thúc dục được năm lần, nội lực sẽ tiêu hao gần hết.

Đương nhiên, trên người Đường Tiêu hiện tại ít nhất có thể khôi phục được nội lực bằng đan dược linh dịch, chỉ cần nuốt những đan dược này, ngay lập tức thúc cho giày Phù Vân này liên tục cũng không thành vấn đề. Đối với việc thân thể đang ở một nơi vô cùng nguy hiểm như Phong BạoThiên Nhân mà nói, giày Phù Vân thực sự theo lời của tên ăn mày gầy gò sẽ trợ giúp không nhỏ trong việc bảo vệ tính mạng của Đường Tiêu.

Xác định cách dùng của giày Phù Vân xong, Đường Tiêu đem nó ở chân, sau đó cẩn thận đi chuyển tới bất kỳ hướng khác.

Mười mấy ngày sau.

Trong lòng đất của Phong BạoThiên Nhân, một âm thanh vỡ tan truyền đến, ngăn cản tên ăn mày gầy gò cùng những võ giả Thiên Nguyên đánh hội đồng phía dưới, rốt cục đã sụp đổ hoàn toàn, hóa thành điểm sáng biến mất trong không trung.

Bên trong màn cấm chế lại có một truyền tống trận.

- Cái này là tầng thứ năm của truyền tống trận, nếu như che giấu nguy hiểm thì thật không dễ dàng gì tìm được.

Hằng Sái rung đùi đắc ý nói.

- Trước kia vẫn cho rằng Phong BạoThiên Nhân có bốn tầng, rõ ràng có có đường đến tầng thứ năm, che giấu đường xuống không cần xuyên qua tường, không có bản đồ chỉ dẫn thực sự là không có đường nào tới đây.

Hồ Tuyên bộ mặt rất cảm khái.

- Lão Khiếu Hóa Tử, chúng ta mau đi xuống đi.

Hằng Sái thúc giục tên ăn mày gầy gò.

Tên ăn mày gầy gò rời bộ râu trắng của mình, không lên tiếng, quan sát bên trong truyền tống trận một lát rồi, hướng tới những linh thạch trang trí ở trong truyền tống trận, sau đó đi vào bên trong truyền tống trận. Bốn người khác thấy ông ta tiến vào trong, cũng nhập theo vào truyền tống trận.

Trong truyền tống trận bạch quang, ánh bạch quang biến mất, tha hình năm người liền biến mất trong truyền tống trận. Sau một khắc, năm người cùng xuất hiện trong một không gian u ám, ở đây ánh sáng cực kỳ ảm đạm, nhưng đối với những thần thức vô cùng nhạy cảm của võ giả Thiên Nguyên cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Thần thức của năm người nhanh chóng khuếch tán ra, kết quả phát hiện ở đây căn bản không có đại điện, hoàn toàn là một màn hư không, hơn nữa là một màn hư chân không bất kể đầu hay chân đều cũng không có lực lơ lửng trong không trung.

- Lão Khiếu Hóa Tử chúng ta không phải truyền nhầm chỗ rồi chứ?

Hằng Sái cảm nhận thấy bốn phía không có kết quả gì, có chút buồn bực hỏi tên ăn mày gầy gò.

- Đi cùng với Lão Khiếu Hóa Tử!

Tên ăn mày gầy gò hình như cảm nhận được điều gì, trong giọng nói có chút hưng phấn, quay người bay vọt về hướng phóng qua. Bốn người khác cũng bay theo phía sau.

Sau khi bay được hơn mười phút, tên ăn mày gầy gò dừng lại trước một tầng băng cực lớn trước mặt, tầng băng cao tới hơn trăm thước, tầng ngoài dán vô số lá bùa cấm chế, còn quần những xiềng xích thô khổng lồ màu bạc.

Các linh quang cấm chế bên trong tầng băng không ngừng chớp động, ở giữa trung tâm mảng băng giày đặc, có một bong đen mơ hồ đông kết trong đó không nhúc nhích.

Không chỉ có như thế, bên cạnh tầng băng còn có một vết nứt không gian, cứ một khắc lại không ngừng phun lên một ngọn lửa màu bạc trên tầng băng, nếu có người tiến vào, hỏa diễm màu bạc này sẽ phát hiện. Hỏa diễm màu bạc này căn bản không có bất kỳ nhiệt lượng nào, không chỉ thế, ngọn lửa màu bạc còn lạnh vô cùng. Cho dù võ giả Thiên Nguyên bị ngọn lửa này đánh vào cũng sẽ lập tức biến thành một khối băng.

Cả khối băng đông cứng tất cả, nếu như không phải tên ăn mày gầy gò dẫn dắt, những người khác căn bản không thể phát hiện nơi này có một khối băng khổng lồ như vậy.

- Ký ức của đại đế bị phong chế trong tầng băng khổng lồ này sao?

Hồ Tuyên hỏi tên ăn mày gầy gò.

- Chính là hắc, đại đế cửu nhất, vạn năm trước khi ma giới thống trị địa ngục, Lão Khiếu Hóa Tử đã tìm mấy ngàn năm, gần đây mới có được tin tức.

- Nói linh hồn của hắc đã bị tiêu tán trong hắc ám hư không, phần ký ức còn sót lại bị phong tỏa không biết đã trôi dạt đến nơi nào.

Tên ăn mày gầy gò vẻ mặt mừng rỡ, nhưng thần sắc bên ngoài có phần nghiêm trọng.

- Lúc trước vì sao thiên giới không đem linh hồn của hắc hủy đi trong hắc ám hư không?

Hằng Sái có chút kỳ lạ hỏi tên ăn mày gầy gò.

- Phong ấn ký ức linh hồn của đại đế, bị đưa vào hắc ám hư không chính là linh hồn của đại đế. Nếu như đem linh hồn cùng với ký ức này vào trong hắc ám hư không, rất có thể không có cách nào hủy diệt, ngược lại nó có thể xé vết nứt không gian ra bỏ trên. Cho nên thiên giới mới đem hồn và ký ức của nó phong ấn lại. Chỉ đem ý thức căn bản của linh hồn vào trong hắc ám hư không, chuẩn bị sau khi xác nhận linh hồn của đại đế đã hoàn toàn bị tiêu tán, sau đó mới đem linh hồn và tu vi của đại đế nhập vào trong hắc ám hư không tiến hành tiêu hủy.

- Chỉ là thiên giới không nghĩ tới việc giam giữ đại đế một mình trong không gian vài năm trước mà đột ngột biến mất trong không trung, lại để cho bọn hắc triệt để hủy diệt toàn bộ kế hoạch rơi vào không gian, hiện tại không chỉ có Lão Khiếu Hóa Tử đang tìm kiếm đại đế, thiên giới cũng phái ra nhân thủ tìm kiếm tung tích của đại đế khắp nơi. May mắn là Lão Khiếu Hóa Tử đã tìm được trước!

- Thần hồn của đại đế mạnh mẽ thế sao? Thiên giới không có cách nào hủy diệt nó sao?

Hằng Sái kinh ngạc nhìn bóng đen bên trong tầng băng khổng lồ.

- Đại đế cửu nhất không phải dễ dàng hủy diệt như thế? Có những thần hồn mạnh mẽ đến mức căn bản người không tưởng tượng được, mạnh mẽ đến mức chỉ cần còn lại một thần hồn mỏng như tờ cũng có thể dục hỏa trùng sinh.

Tên ăn mày gầy gò lạnh lùng hừ một tiếng.

- Lão Khiếu Hóa Tử vừa nói trong phong ấn này chỉ có linh hồn của đại đế, đã mất đi linh hồn của đại đế cửu nhất, không có bất luận tu vi ma pháp gì, đối với chúng ta còn có tác dụng sao?

Hồ Tuyên hỏi tên ăn mày gầy gò.

498. Chương 498: Tinh Bàn Hư Không

Sát Vương

Chương 498: Tinh bàn hư không

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Đại đế là một con cờ, chỉ có hắc mới có thể sử dụng thúc đẩy để tìm ra nơi che giấu các lão đại của địa ngục ma giới. Dù cho đại đế có bị mất đi linh hồn, pháp lực mất hết, nhưng thể diện vẫn to hơn ta và người.

Tên ăn mày gầy gò giải thích cho Hồ Tuyền.

- Chúng ta may làm hắc xuất hiện đi, để tránh đêm dài lắm mộng.

Hồ Tuyền thúc giục tên ăn mày gầy gò.

- Các người cho Lão Khiếu Hóa Tử mượn chút lực, để Lão Khiếu Hóa Tử dùng bí thuật truyền trước cho đại đế mấy lời.

Tên ăn mày gầy gò nhắm hai mắt lại, trên trán bỗng nhiên hiện ra một đường màu hồng từ từ đâm vào trong tảng băng.

Hồ Tuyền, Hằng Sái và bốn võ giả khác cùng đặt tay trên vai và lưng tên ăn mày gầy gò, đồng thời thúc giục ý niệm trợ giúp đường tơ màu hồng trên trán của tên ăn mày gầy gò xâm nhập vào trong tảng băng.

- Lão Khiếu, là người sao?

Một âm thanh mệt mỏi truyền ra từ trong tảng băng khổng lồ, đương nhiên tên ăn mày gầy gò đã thành công liên kết linh hồn của đại đế cứu nhất.

- Ngoại trừ Lão Khiếu Hóa Tử, còn có ai vẫn cố chấp tìm kiếm người như vậy?

Tên ăn mày gầy gò nghe âm thanh quen thuộc của đại đế cứu nhất từ trong tảng băng, kích động giọng nói có chút run rẩy.

- Haha, tìm ta làm gì? Cảm giác ngủ say thật sự không tồi...

Âm thanh từ trong tảng băng khổng lồ truyền ra ngược lại rất là lạnh nhạt, dường như thấy tất cả bình thường. Hoặc là trở sinh hắc lười biếng, hắc rất thích ngủ.

- Thế sao được? Lão Khiếu Hóa Tử sẽ không để cho người lười biếng.

Tên ăn mày gầy gò dường như rất bất mãn với âm thanh truyền ra từ trong tảng băng khổng lồ.

- Đây là đại đế cứu nhất từ thời kỳ viễn cổ thống nhất toàn bộ ma giới và địa ngục, cùng thiên giới đối kháng mấy chục vạn năm sau?

Hằng Sái nói nhỏ với Hồ Tuyền.

- Người thấy thế nào? Lão Khiếu Hóa Tử chẳng lẽ nhầm sao?

Hồ Tuyền liếc nhìn Hằng Sái.

- Đem hắc cho ra, có thể dẫn đầu chúng ta chống lại thiên giới sao?

Hằng Sái nhìn cái bóng đen tàn tạ trong tảng băng khổng lồ, có chút thất vọng.

- Cho dù là không được, làm lãnh tụ tinh thần cũng có thể, thỉnh thoảng lộ diện ra lời, tổ chức hoạt động khủng bố, lại để cho đám lão tử thiên giới đau đầu cũng tốt.

Hồ Tuyền ngược lại rất vui vẻ.

- Trừ phi Lão Khiếu người cứu ta ra? Cứu ta ra ngoài không phải là chuyện dễ dàng, ổ khóa này làm bằng dây xích, bằng diêm, những bùa chú cấm chế cũng không phải dễ dàng bài trừ.

Đại đế cửu nhất nhìn quanh một phen rồi nói với tên ăn mày gầy gò.

- Bệ hạ yên tâm! Thần đã đến, tất nhiên sẽ có cách từ từ hóa giải những cấm chế này để cứu bệ hạ ra khỏi lao tù.

Tên ăn mày gầy gò bộ dạng tràn đầy tin tưởng, đồng thời cũng thay đổi cách xưng hô.

- Những bùa cấm chế này không phải là nguyên nhân chính khóa ta ở đây, ái khanh chỉ cần phá vỡ những cấm chế này, sẽ làm thức giấc hai gã thủ vệ canh gác ở cấm địa này, với lực lượng của năm người, đối diện với hai gã thủ vệ cấm địa kia, rất có thể sẽ bị rơi vào đây.

Đại đế cửu vạn lạnh nhạt nhắc nhở tên ăn mày gầy gò mấy câu.

- Có hai gã thủ vệ cấm địa sao?

Tên ăn mày gầy gò nghe nói như thế xong, quả nhiên nhú mày, thần sắc cảm thấy khó xử.

- Trừ phi ái khanh có thể nghĩ cách giết được hai gã thủ vệ cấm địa trước khi tỉnh dậy, nếu không vẫn đừng đụng chạm tới cấm chế kẻo tránh tai bay vạ gió.

Đại đế cửu nhất thở dài.

- À, đi đến nơi nào mới có thể tìm thấy hai tên thủ vệ cấm địa?

Tên ăn mày gầy gò không hoàn toàn đánh mất niềm tin.

- Trong màn hư không này có một khe hở không rõ ràng, hai gã thủ vệ cấm địa ẩn thân trong đó, nhưng ái khanh cần phải nhớ kỹ, nếu như các người không giết chết hai tên thủ vệ trước khi chúng tỉnh lại thì cũng đừng khinh suất thử đến đó, nếu không hậu quả khó lường.

- Lão Khiếu Hóa Tử có một ma bảo pháp phong tỏa hồn hồn, cũng có chút tác dụng khắc chế đối với mấy con thủ vệ cấm địa, chỉ là sử dụng hơi phiền toái, cần hơn mười ngày để đổ đầy hồn lực.

Tên ăn mày gầy gò nói xong bèn đem tỏa hồn linh trên người lấy ra.

- Ái khanh có ý rồi, nếu như đã tìm được tỏa hồn tinh, vẫn tỏ ra đại đế cửu nhất ngu si dần dòn sau khi nhìn thấy tỏa hồn linh rõ ràng có chút phần chán hơn.

- Các người cùng giúp Lão Khiếu Hóa Tử đổ đầy hồn lực, thứ này chỉ có thể tạm thời đổ dầu thôi.

Tên ăn mày gầy gò khoanh chân ngồi xuống lơ lửng trong hư không trung, đem một con tỏa hồn linh màu đen ra giữa không trung, trên tay xuất ra một đạo lam sắc, trực tiếp phóng vào tỏa hồn linh.

Hồ Tuyền, Hằng Sái và các võ giả Thiên Nguyên khác cũng đều ngồi khoanh chân như vậy xuống, từng người xuất ra một đạo hắc mang, bắc vào bên trong tỏa hồn tinh giữa không trung, hư không lập tức trở nên yên tĩnh lại, ngoại trừ bằng diêm phát ra âm thanh cách đó không xa tiếng kêu vù vù của.

Vài ngày sau.

Đường Tiêu quần áo rách nát đứng ở trước một đường cấm, con mắt nhìn vào ba chữ thật to khắc phía sau, trong lòng kích động không ngừng.

Ba chữ đó là: Tinh bàn điện.

Không chỉ như vậy, chữ to phía dưới còn có năm dấu hiệu, trong đó bốn dấu rất nhỏ, hào quang đã phai nhạt, chỉ còn một dấu lớn nhất vẫn đang phát ra hào quang óng ánh.

Tinh bàn hư không chính là cổ bảo nghịch thiên, có thể tùy ý xuyên qua tất cả các gian ở bc trong hắc ám hư không mà không có bất kỳ hạn chế nào.

Đường Tiêu đoán bên trong Điện bàn tinh vốn dĩ có năm chiếc Tinh bàn hư không, bốn chiếc nhỏ đã bị người trước sau lấy đi mất rồi, mà Lão Khiếu Hóa Tử cũng lấy một chiếc rồi quay trở về Tinh Thần Tông. Hiện bên trong còn lại một chiếc cuối cùng, cũng là chiếc Tinh Bàn lớn nhất.

Nếu như có thể lấy được nó, cũng không cần tìm kiếm truyền tống trận khắp bc, có thể dùng nó cười trở về đảo Áo Bì.

Những ngày này Đường Tiêu đi theo địa đồ mà tên ăn mày gầy gò đưa cho, vừa trốn chạy dưới sự trợ giúp của giầy Phù Vân, lại ăn hết đan dược dự trữ để phục hồi nội lực cơ thể, mới nguy hiểm chọn ra những con trùng khổng lồ không biết tên, đi tới chỗ điểm sáng lam sắc đánh dấu vị trí. Vốn dĩ hắn muốn tìm truyền tống trận của bc, không định đến chỗ bảo vật, nhưng bảo vật Tinh bàn hư không này quả là thứ mà Đường Tiêu cần.

Chỉ là, bảo vật Tinh bàn hư không không dễ dàng lấy đến tay như vậy, không cần thận rất có thể không có được mà còn phải dùng cả tính mạng của mình.

499. Chương 499: Phá Bỏ Cẩm Chế

Sát Vương

Chương 499: Phá bỏ cẩm chế

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Hít một hơi thật sâu, Đường Tiêu niệm phóng ra song xu, để các nàng giúp hắn phá bỏ những cẩm chế này. Song xu này trong thời gian ba ngày mới có thể phá giải được cẩm chế, đi vào cẩm chế không bao lâu, Đường Tiêu lại bị hỏa động nóng nực ngăn cản bước chân.

Trong hỏa động này toát lên một màu vô cùng nóng, Đường Tiêu thử ném một ít đá vào lập tức liền bị nấu thành tro, ném vào một vài bình khí lập tức hóa thành hơi, biến mất không còn một mảnh. Còn pháp sư và kính Phong Lôi và các loại cổ bảo khác vừa ném vào gần ngọn lửa liền có linh tính bị ăn mòn trên diện rộng, khiến cho Đường Tiêu không thể thu nó về được.

Hỏa động bên cạnh không có bất kỳ cơ quan gì, bởi vì không phải cẩm chế, cho nên cẩm thể song thù cũng không có cách nào xử lý hỏa động.

Đường Tiêu rất nghi ngờ lúc trước những người lấy được Tinh bàn hư không sao có thể đi qua hỏa động này. Nếu là võ giả tu vi Thiên Nguyên cao có lẽ sẽ dựa vào cương khí hộ thể của mình, có thể cưỡng ép vượt qua sao?

Đường Tiêu học mặc dù học được cách điều chỉnh thân nhiệt từ chỗ tam, nhưng đến lúc tiếp cận với hàn ngọc vạn năm cũng bị đông cứng, nhưng hắn không biết cách nào để điều chỉnh nhiệt độ cơ thể để có thể đi vào trong hỏa điểm này mà không bị đốt thành tro bụi.

Đường Tiêu buồn rầu đến bên ngoài động hỏa đi tới đi lui, không có bất kỳ đầu mối nào để đi qua động hỏa. Nhưng từ bỏ Tinh bàn hư không thực sự là không cam lòng.

Hỏa hỏa hỏa hỏa...

Đèn?

Đường Tiêu không đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn đem đèn Nguyên Dương lấy được từ chỗ Cửu Bàn Đồng Mỗ ra, thử phóng ra một loạt ánh sáng tràn ngập các màu, sau đó từ từ tiến đến gần hỏa động.

Một cảnh tượng bất ngờ xảy ra.

Đèn Nguyên Dương khi đến gần hỏa động cũng không xảy ra tình trạng linh tính bị biến mất, ngược lại linh tính lại tăng lên nhiều hơn. Đường Tiêu điều cố hết sức điều khiển nó, hiện tại ngược lại trở nên thuận lợi hơn nhiều. Sau khi Đường Tiêu đem đèn Nguyên Dương đi vào hỏa động, đèn Nguyên Dương hình thành một màn sáng rõ ràng ngăn cách cường hỏa bên trong hỏa động với bên ngoài.

Xem ra lúc trước Cửu Bàn Đồng Mỗ nhất định đã nghe về dị hỏa trong phong bạo thiên nhãn, cho nên mới chuẩn bị một pháp bảo khắc chế dị hỏa.

Có phát hiện này, Đường Tiêu cũng không chần chờ nữa, thu hồi đèn Nguyên Dương, hơn nữa ở trong màn sáng phòng hộ thân thể, chậm rãi đi đến gần hỏa động.

Quả nhiên, lửa xanh nhiệt độ cao bị ngăn cách bên ngoài đèn Nguyên Dương, không chỉ như thế, còn ngăn cách với nhiệt độ cao bên trong hỏa động, khiến Đường Tiêu tiếp xúc dị hỏa không có chút cảm nhận nhiệt độ cao thiêu đốt mạnh. Đường nhiên nhiệt độ cơ thể cũng có chút cao, vốn dĩ với tu vi “Thăng long bí quyết” tầng thứ ba của Đường Tiêu thì nhiệt độ này Đường Tiêu không hề có cảm giác gì.

Sau đó Đường Tiêu đội màn sáng của đèn Nguyên Dương lên đầu, hừng hực xông vào bên trong hỏa động, hỏa diễm màu xanh vừa tiếp xúc với màn hào quang đều lách ra bên cạnh. Đi qua được mười trượng trong hỏa động, Đường Tiêu xuyên qua cũng không gặp bất kỳ phiền phức gì.

Không chỉ như thế, đèn Nguyên Dương hình như còn có thể điều khiển hỏa diễm bên trong hỏa động, chỉ là Đường Tiêu hiện tại không có hứng thú nghiên cứu tỉ mỉ những cái này.

Xem đèn Nguyên Dương trong tay, Đường Tiêu thật là may mắn. Nếu như không có thứ này, với tu vi hiện tại của hắn căn bản đừng nghĩ đến chuyện xuyên qua hỏa động.

Chỉ là hy vọng sau đó không gặp cơ quan biến thái nào, nếu không Đường Tiêu có thể cảm giác vận khí của mình tốt như vậy mà đi qua. Nhưng Đường Tiêu cũng biết bảo vật nghịch thiên Tinh bàn hư không chắc không dễ dàng đến tay, nói không chừng đằng sau còn có nhiều rắc rối lớn hơn đang chờ đợi.

Tiếp tục đi về phía trước một hồi, phía trước không có đường, Đường Tiêu dừng lại đối diện một bức điện.

Cái này là Truyền tống trận trong thiên điện, nhưng Đường Tiêu cũng không cho rằng là Truyền tống trận của bc, dù sao đại điện Tinh bàn hư không, Tinh bàn hư không không tìm được có khả năng ở bên trong Truyền tống trận.

Nghĩ đến Truyền tống trận là tiến vào trong Truyền tống trận của Tinh bàn hư không.

Bởi vì bên cạnh Truyền tống trận cũng không có cấm chế, hơ nên Đường Tiêu cũng không kêu song xu cấm chế, mà từ thả ra mấy khối linh thạch thượng phẩm ở đầu chỗ Truyền tống trận, sau đó khởi động Truyền tống trận, đi vào trong Truyền tống trận.

Một đạo ánh sáng trắng đến hoa mắt hiện lên, Đường Tiêu rõ ràng ngay trong nháy mắt đã không còn ở chỗ lúc này.

Nơi này là một bình nguyên rộng lớn, mênh mông nhìn không có bờ, trên bầu trời chong chát những đám mây đen không có cách nào ta hết được, khiến cho toàn bộ bình nguyên nhìn cũng mờ mịt.

Không cần phải nói, đây chính là một bc độc lập ở bên trong Tinh bàn hư không, muốn nắm bắt được cũng không dễ dàng như vậy.

Đường Tiêu thả người bay lên, đồng thời thần thức cũng mở rộng ra thăm dò bốn phía bình nguyên, muốn tìm manh mối của Tinh bàn hư không. Nhưng sau nửa canh giờ, Đường Tiêu vô cùng chán nản thất vọng, Đường Tiêu đã đáp xuống mặt đất. Trong nửa canh giờ thăm dò, Đường Tiêu căn bản không thu hoạch được gì. Sau khi bay lên, nơi này bình nguyên nối tiếp bình nguyên, chỉ có bình nguyên bát ngát, ngay cả một điểm kỳ lạ cũng không tìm thấy.

- Hẳn là một cấm chế ảo?

Đường Tiêu rung mình, thăm mắng mình vài câu, sau đó phóng ra song xu.

- Đây thực sự là đã rơi vào cấm chế, tính ảo thuật, người bị nhốt trong bình nguyên căn bản không có cách nào thoát ra được, nếu như không có tu vi cấm chế, cũng không có khả năng thoát ra được.

Song xu cấm chế dò xét một hồi, tiểu Bắc nói với Đường Tiêu một chút.

- Các người có thể phá giải không?

Đường Tiêu hỏi tiểu Bắc, hẳn không cần biết cấm chế rốt cuộc thuộc tính gì, có bao nhiêu lợi hại.

- Nếu như phá giải không được, tỷ muội ta không được gọi là song xu cấm chế rồi.

Tiểu Bắc cười cười, liền thương lượng thuật cấm chế với tiểu Nam.

Đường Tiêu đi qua một bên, lúc này hắn không giúp đỡ được gì, cũng không cần giúp đỡ, tận dụng thời gian này, hắn bắt đầu nghiên cứu công quyết của kính Phong Lôi. Mặc dù thân thể của hắn có thể đủ kiên cường, nhưng pháp bảo phòng bị đang ngăn cản ở trước mặt, nhất định sẽ an toàn hơn một chút.

Giống như hồi đầu hắn bị Cửu Bàn Đồng Mộc cắn một miếng trên cánh tay, nếu như lúc đó đem kính Phong Lôi ra sử dụng, ít nhất có thể ngăn cản được một chút, sau đó có cơ hội từ từ ứng phó, không đến mức bị Thốn Mang cắn ột miếng.

500. Chương 500: Đường Hầm

Sát Vương

Chương 500: Đường hầm

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu đã có thể sử dụng thuần thục Giày Phù Vân đến tầng uy lực thứ nhất, sai khi tách ra khỏi đội của năm người tam, hắn vẫn dùng giày Phù Vân chạy điên cuồng mới có thể tồn tại đến giờ.

Ba ngày sau đó, song xu cấm chế cũng đã giải xong cấm chế ảo cảnh, chỉ là thời gian hơi dài, hai tỷ muội cũng rất là mệt mỏi.

Phá bỏ được cấm chế, Đường Tiêu vẫn bản không có ở bình nguyên, hắn đang đứng trong một điện phủ. Song xu cấm chế đứng ở bên cạnh hắn, cung điện có ba vách mặt tường bưng kín, được nối trực tiếp bởi một thông đạo hình tròn cực đường kính cực lớn.

Đường Tiêu dùng ý niệm thu hồi song xu cấm chế, sau khi đi vào thông đạo khổng lồ bèn nhìn vào chỗ sâu trong thông đạo, thông đạo này không hiểm trở, có một vài vết nứt không theo quy tắc gì trong thông đạo, còn có ánh sáng bảy màu chiếu ra ngoài, xem ra vô cùng diễm lệ.

Chỉ là trong lòng Đường Tiêu hiểu rất rõ, những ánh sáng bảy màu này vô cùng xinh đẹp, nhưng đều là vật nguy hiểm, một khi dính trên người, cho dù là người có tu vi cao, thân thể cũng sẽ bị vết nứt không gian vô tình xé rách.

Điện này và thông đạo có cấm chế rất mạnh, cho dù là võ giả Thiên Nguyên cũng không có cách nào bay lên được. Tối gần cực lớn thông qua thông đạo, có những hòn đá chính tề xếp đặt, phía trên có khắc một người đang đứng. Những hòn đá hình chữ nhật cũng phát ra những dải ánh sáng bảy màu óng ánh, xem ra không phải là vật bình thường.

Đường Tiêu quan sát một hồi lâu, sau đó quy đoán có lẽ Tinh bàn hư không ở thông đạo cuối cùng, nhưng hiện tại muốn đi qua phải dẫm trên những hòn đá này mới được.

Cho dù là Ngân Từ Phong Nữ của Ong Ngân Từ cũng bị cấm chế áp chế, không có cách nào bay vào trong thông đạo thăm dò tình hình không gian phân bố các vết nứt không gian giúp Đường Tiêu.

Cảm thấy không có khả năng khác, Đường Tiêu cẩn thận từng li từng tí đi trên từng phiến đá, phiến đá lập tức chậm chạp tiến về phía trước. Không lâu sau Đường Tiêu đã nghiên cứu được ra, nếu thân thể của hắn đi về bên trái thì phiến đá cũng sẽ nhích qua bên trái, nếu thân thể của hắn đi về phía bên phải thì phiến đá cũng chuyển động sang bên phải, nếu như thân thể của hắn tiến về phía trước thì phiến đá sẽ chuyển động xuống dưới, nếu thân thể của hắn ngửa ra phía sau thì phiến đá lại di chuyển hướng lên.

Nói ra, cũng có lúc giống như ván trượt của Đường Tiêu ở kiếp trước, nhưng ván trượt này không phải là mặt bằng, mà là không gian ba chiều. Khi Đường Tiêu còn làm sát thủ, cũng được huấn luyện chuyên môn qua kỹ năng trượt ván, cái này với hắn cũng không phải là việc khó khăn, cho nên rất nhanh đã nắm được kỹ thuật điều khiển các phiến đá, hơn nữa nhẹ nhàng tránh được những vết nứt không gian ở trong thông đạo.

Một canh giờ sau, Đường Tiêu tránh được khá nhiều vết nứt không gian đi đến được thông đạo cuối cùng, ở đây có một tòa đại điện, nhưng tòa đại điện này chỉ có hai mặt có vách tường, một mạch khác vách tường nối tiếp với một thông đạo lớn khác, đưa Đường Tiêu đến trên bề mặt của thông đạo này. Vừa rồi hắn giẫm phải một khối đá thì tự khắc lại bay trở về điểm xuất phát.

Xem ra đây là đường một chiều, đi đến đây sẽ không có khả năng quay đầu lại, khả năng sau khi đi đến thông đạo cuối cùng mới có thể có phản hồi của Truyền tống trận.

Một lối đi khác cũng có một loạt các phiến đá, xem ra cũng không khác thông đạo ban đầu là mấy, Đường Tiêu sau khi nghỉ ngơi liền giẫm trên một phiến đá, đến phiến đá thứ hai bắt đầu hành trình đi qua thông đạo.

Không như Đường Tiêu dự liệu, độ khó quả nhiên tăng lên, lúc này đã tốc độ của phiến đá so với phiến đá ở lối đi kia nhanh hơn không ít, vết nứt không gian cũng mã hóa tập trung nhiều hơn. Đường Tiêu nhất định phải tập trung lực chú ý mới có thể từng bước từng bước mau lẹ né tránh những vết nứt không gian này. Nhưng tốc độ này cũng không thể làm khó được Đường Tiêu. Sau nửa canh giờ, Đường Tiêu bình yên vô sự đi tới một đại điện khác.

Nhìn thông đạo mới xuất hiện, Đường Tiêu có chút bực mình, cũng không biết đằng sau còn có bao nhiêu lối đi, nếu như mỗi lối đi đều gia tăng thêm độ khó, tốc độ cũng tiếp tục tăng lên, những vết nứt không gian trong Huyền Phù không gian đã có thể vô cùng trí mạng rồi.

Phải biết rằng những vết nứt không gian này đều không thể dễ dàng vào một tia, lại thêm thân thể cứng rắn, tu vi mạnh mẽ, những vết nứt không gian trước mặt đều là Phù Vân.

Quả nhiên, trong đường hầm thứ ba, các vết nứt không gian cũng tăng lên nhiều theo, Đường Tiêu nhiều lần đều vô cùng nguy hiểm, đặc biệt khi hắn vừa né qua một vết nứt không gian, lại phát hiện một vết nứt không gian trong gang tấc, thiếu chút nữa là đụng phải cái vết nứt không gian trước mặt, may mắn Đường Tiêu phản ứng cực nhanh, lựa chọn chính xác, từ dưới đất bay vọt lên.

Bay qua hai đạo vết nứt không gian rồi, Đường Tiêu toàn thân lạnh toát, một lần nữa hắn lại cảm nhận sâu sắc được nguy hiểm của cổ堡 nghịch thiên trong Phong Bạo Thiên Nhân, cái này hoàn toàn là đem tính mạng của mình ra đánh bạc.

Với tốc độ trước mặt, mặc kệ ngươi tu vi bao nhiêu, cho dù ngươi có thân phận như thế nào, ngươi không thể có cơ hội sinh tồn so với người khác, quan trọng chính là năng lực cảm nhận thần thức và năng lực phản ứng của bản thân.

Năng lực thần thức cảm ứng. khiến cho ngươi có thể tìm hiểu được nhiều hơn mạnh mẽ hơn trong cảm vũ, cho ngươi có những sách lược chính xác tiếp theo. Bản năng phản ứng càng không cần phải nói, phản ứng không nhanh, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị băm thây tại chỗ.

Cũng may hai phương diện này Đường Tiêu cũng không hẳn kém cỏi, thậm chí còn vượt xa so với võ giả cùng cấp độ khác.

Qua bốn thông đạo thạch bản phi nhanh hơn, mật độ vết nứt không gian cũng tăng lên, theo như Đường Tiêu đoán chừng, dùng vận tốc của thời hiện tại tính toán thì tốc độ của đá đạt đến hơn hai trăm ki lô mét một giờ. Đi xuyên qua những vết nứt không gian chẳng chịt, giống như đang đi ngược chiều trên đường cao tốc, chỉ cần không cẩn thận là hậu quả tai nạn xe cộ thương vong ngay.

Đường Tiêu không thể không dốc sức liều mạng tiến về phía trước, để có thể nắm giữ được sự phân bố của vết nứt không gian, sau đó căn cứ vào sự phân bố của vết nứt không gian, quyết định đối sách vượt qua của mình. Bởi vì tốc độ của phiến đá quá nhanh, tuy có thể cảm nhận được phân bố của vết nứt không gian, nhưng khiến cho Đường Tiêu cảm giác trong thời gian ngắn phải lựa chọn thì an toàn cũng không

nhieu. Trong thời gian ngắn hần phải lựa chọn phương pháp chính xác, nếu không thì chỉ có xương cốt và cái chết đang chờ đón hần.

Xuyên qua thông đạo thứ tư thành công, Đường Tiêu ghé vào nghỉ ngơi trên một phiến đá trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, thực lực của hần khôi phục lại rất nhanh, chỉ là áp lực trên tinh thần quá lớn khiến cho hần nửa ngày thở không nổi.

501. Chương 501: Thập Tử Nhất Sinh.

Sát Vương

Chương 501: Thập tử nhất sinh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Trải qua thông đạo thập tử nhất sinh, Đường Tiêu không có cách nào tưởng tượng cái lối đi sẽ nguy hiểm cơ nào, chỉ trong nháy mắt, hần thậm chí đã mất đi ý chí tiếp tục. Nguy hiểm quá lớn, nếu như thông đạo thứ tư tiếp tục tăng tốc, tiếp tục gia tăng những vết nứt không gian... ddt cảm giác khả năng xuyên qua thông đạo thứ tư vô cùng thấp, chỉ cần một sơ sẩy nhỏ, sẽ khiến cho hần toi mạng cũng không sai.

Nếu như ở đây có một đạo truyền tông trận, có thể cho hần quay trở lại điểm xuất phát bên ngoài, Đường Tiêu rất có thể sẽ từ bỏ Tinh bàn hư không. Dù sao đồ vật có tốt đến đâu thì cũng phải giữ tính mạng thì mới nắm bắt được đến tay.

Nhưng, ở đây không có tuyền tông trận, cho dù ddt nghỉ lại đây bao lâu, hần đều không thể trở lại điểm xuất phát, chỉ có thể tiếp tục về phía trước.

Đường Tiêu càng không ngờ đó là kinh nghiệm trong sinh tử mấy đời của mình, nhớ lại những năm tháng gian nan nguy hiểm lại khiến mình thêm phần dũng khí cố gắng, kiên định niềm tin sau đó đứng trên phiến đá ở thông đạo thứ năm.

Phiến đá chỉ trải qua sự gia tăng tốc độ ngắn ngủi đã lên tới tương đương 400 ki lô mét một giờ, sau đó bay nhanh về phía trước, số vết nứt không gian cũng tăng lên so với thông đạo thứ tư khoảng 50%, từng vết nứt không gian xinh đẹp hiện ra giờ phút này trở nên dữ tợn trong mắt Đường Tiêu. Đường Tiêu không cảm nhận nhiều thứ nữa, toàn bộ lực chú ý tập trung suy nghĩ vào thần thức thăm dò cách để đi qua thông đạo.

Cho dù lực chú ý của Đường Tiêu vô cùng tập trung, cũng rất cẩn thận, nhưng vẫn xảy ra ngoài ý muốn. Mặc dù hần đã cảm nhận được có bảy thông đạo có sự tồn tại của vết nứt không gian, thiết kế sắp đặt chênh lệch hoặc là tùy ý xuất hiện vết nứt không gian, căn bản khiến người không còn toàn then mà xuyên qua không gian.

Đường Tiêu sau khi liên tục thoát khỏi sáu đạo vết nứt không gian, muốn tránh cũng không tránh được bèn đâm vào vết nứt không gian thứ bảy phía trên, sau cùng hần miễn cưỡng quay người, kết quả toàn bộ vai và cánh tay, thậm chí non nửa lá phổi bị vết nứt thời gian sượt qua treo trên người rồi rơi xuống đất thê thảm.

Đường Tiêu chịu đựng đau đớn, dùng tay trái chặt đứt một phát, lại liên tục thoát mất đạo vết nứt không gian, rốt cục cũng bỏ được qua thông đạo thứ năm.

Lần này ở chỗ thạch điện nghỉ ngơi có một cỗ xương người, cũng bị thương cùng chỗ như Đường Tiêu, chỉ là đến gần cỗ một ít, phổi cũng bị cắt đứt nhiều hơn. Nhưng Đường Tiêu hiện tại không có thời gian đi nghiên cứu bộ xương khô này.

Đường Tiêu nằm nghỉ ngơi trên thạch điện ở mặt đất, ngửa mặt lên trời, suốt hai ngày nằm nghỉ, yên lặng chờ đợi cánh tay đã cụt tiếp tục kết hợp với thân thể, nếu như không phải kịp thời cắt bỏ cánh tay thì phần

còn lại của cánh tay cũng bị cụt, bằng không phải chữa trị toàn bộ nửa người, cũng không phải là chuyện một hai ngày.

Đường Tiêu chữa trị khỏi thân thể rồi, mới đi đến bên bộ xương khô bên cạnh, nhìn thấy những vết thương trên bộ xương khô này giống hệt như thương thể lúc này của mình, Đường Tiêu mới chắc chắn tin tưởng rằng, lúc mình đối mặt liên tục với bảy vết nứt không gian kia không hề phạm sai lầm, chỉ là cái bộ xương khô này kém may mắn một ít, góc độ nghiêng càng lớn một chút, cũng kịp thời dùng tay trái bắt được phần còn lại của chân tay bị cụt, hơn nữa còn có năng lực tái sinh cơ thể mạnh mẽ, mới có thể khôi phục nguyên vẹn thân hình ở đây.

Mà bộ xương khô này chịu thương tổn nặng quá, hơn nữa không bắt được phần tay chân bị hủy của mình, cũng không thể tiến hành chữa trị hoàn toàn, kết quả cuối cùng bị thương nặng và chết tại đây.

Đường Tiêu nhặt túi trữ vật bên cạnh cái xác khô, xem xét bên trong một hồi, bên trong có hơn trăm viên linh thạch thượng phẩm, còn có vào thứ cổ bảo xem ra không tệ. Những cổ bảo này đều chỉ có võ giả Thiên Nguyên mới có thể thúc động được. Còn có một trang bùa được chế tạo từ lá vàng, Đường Tiêu dùng ý niệm truyền cho Vi Liên.

Với sự tinh thông về bùa phép của Vi Liên, một lá bùa rõ ràng nửa ngày không hề lộ ra tác dụng gì, nhưng cần một thời gian để suy nghĩ nghiên cứu hơn so với Đường Tiêu mới có thể phá giải được.

Mặt khác trong túi trữ vật còn có một viên ngọc, bên trong lại có mấy phong thư, nói ông ta là một vị tiên sư của bộ lạc Tháp Đạt trên thảo nguyên Thiên Mạc ở đại lục Bàn Long, hy vọng người nhìn thấy thi thể của hắn có thể thu hồi pháp bảo và linh thạch của ông ta xong có thể đưa ông ta trở về với đại lục Bàn Long, đem thi thể của ông ta trở về thảo nguyên Thiên Mạc, hơn nữa còn đưa những phong thư khác cho người nhà của ông ta.

Nhưng Đường Tiêu liền phát hiện rất nhanh khoảng cách với thời mà vị tiên sư này sống đã đến mấy ngàn năm, đoán chừng người nhà cùng với bộ lạc của ông ta cũng đã không còn tồn tại nữa. Mặc dù thế, Đường Tiêu vẫn thu hồi xương cốt của vị tiên sư này vào bên trong, nếu như một ngày nào đó quay trở lại đại lục Bàn Long thì sẽ giúp ông ta, nếu như không trở về thì thôi.

Sau khi xem xét bộ xương khô, Đường Tiêu hít một hơi dài, chuẩn bị đập vào phiến đá thông đạo thứ sáu.

Thông đạo thứ năm, khiến cho vị tiên sư cấp Thiên Nguyên này hồn khó trở về quê hương, còn chặt đứt nửa người Đường Tiêu, không thể tưởng tượng được, thông đạo thứ sáu sẽ có những nguy hiểm cỡ nào. Nhưng mặc kệ gặp phải điều gì, đã đến đây rồi cũng không có đường rút lui, bất luận thế nào vẫn phải kiên trì tiếp tục.

Chỉ mong, thông đạo thứ sáu này là thông đạo cuối cùng, bằng không Đường Tiêu sẽ phải hoài nghi xem mình có thể kiên trì được hay không.

Trong lòng thầm đếm, Đường Tiêu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, sải bước lên một phiến đá, phiến đá đột nhiên gia tăng tốc độ lập tức lên đến gần ngàn dặm một giờ.

Đường Tiêu liền mắng lớn, Phong Bạo Thiên Nhân này cho rằng người đi vào đều là siêu nhân sao? Mỗi cái Tinh bàn hư không thôi mà, có cần phải thiết kế thử thách khó như vậy không? Hơn nữa ở đây bảy nói tiếp bảy, võ giả ban đầu tiến vào đã không cho buông tha, căn bản không cho người cơ hội.

Với tốc độ như thế, cho dù dùng thần thức thăm dò chỗ vết nứt không gian phía trước, cũng không có thời gian suy nghĩ con đường tốt nhất, làm sao để tránh được những vết nứt không gian này, hoàn toàn phải có bản năng phản ứng mới có thể.

Tốc độ khẩn trương này, khiến cho thần kinh đến mức căng cứng áp lực mạnh, Đường Tiêu đột nhiên dường như muốn đụng phải một cảm giác thần bí, nhưng cụ thể là điều gì, tại sao lại ở dưới áp lực tinh thần cao như thế, cũng không có thời gian cân nhắc mà cân nhắc xem rốt cuộc là điều gì.

502. Chương 502: Kết Quả Dị Thường

Sát Vương

Chương 502: Kết quả dị thường

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Chỉ có một điểm khẳng định, đó là chạm đến lĩnh vực thần bí này không phải là tăng lên từ tu vi Địa Nguyên cấp bốn đột phá lên Địa Nguyên cấp năm, mà là một loại cảnh giới thần thứ khác.

Chạm đến lĩnh vực thần bí này khiến cho Đường Tiêu lại lóe lên cách tăng cường năng lực một cách nhanh chóng chính xác, thì ra trong nháy mắt như vậy, Đường Tiêu đã đến hai nơi vô cùng nguy hiểm, chạm đến thần bí xa gần như vậy, hẳn cảm giác mình vẫn bản không còn sống được ở hai nơi vô cùng nguy hiểm đó.

Trong thông đạo thứ sáu, không hẳn chỉ có vết nứt khôn gian dày đặc, Đường Tiêu liên tục hiện lên hai nơi cực kỳ nguy hiểm, còn gặp mười mấy xác chết bỗng bồng bềnh trôi nổi trên không trung, từ phía trên còn có quân áo, ít nhất có ba tên võ giả bị chon vùi.

Xem ra hai chỗ cực hiểm này rõ ràng là nguy hiểm dị thường, nếu như không phải Đường Tiêu lúc đó chạm đến thần bí, kết quả hẳn cũng sẽ chịu kết quả như ba võ giả vừa rồi.

Vốn Đường Tiêu có cơ hội bắt lấy túi trữ vật của một võ giả bị rơi lả tả, nhưng hẳn vẫn từ bỏ, vì ở trong nơi sinh tử này, lóe lên ý niệm tham lam sẽ khiến cho võ giả trả cái giá lớn đó là tính mạng. Đường Tiêu rất hoài nghi bên trong những võ giả bị bầm thây, rất có thể một vị chính là vì tham lam túi trữ vật của võ giả phía trước, kết quả mới bị phân tán tinh thần, bị một đạo vết nứt khôn gian phanh thây ra.

Lại tránh được vạ phần nguy hiểm, tránh né được hơn mười đạo vết nứt khôn gian cách nhau không xa, trong đầu Đường Tiêu đột nhiên có cảm giác mở rộng, sau cùng Đường Tiêu phát hiện thần thức của mình có thể cảm nhận được ở phạm vi gấp mười lần, cảm giác đối với các vết nứt khôn gian cũng rất khác lạ.

Tuy hiện tại vận tốc đạt tới ngàn dặm một giờ, nhưng cảm ứng của thần thức lập tức tăng lên một cấp, Đường Tiêu cảm giác giống như tới thông đạo 200 ki lô mét một giờ, điều này khiến cho quá trình xuyên thông đạo trở nên dễ dàng hơn không ít.

Đường Tiêu tuy chỉ có tu vi cấp Địa Nguyên, nhưng sau khi thoát thai hoá cốt, thần hồn của hắn đã không thua gì võ giả Thiên Nguyên, bây giờ lực thần hồn của hắn trải qua sự tiếp xúc với lĩnh vực thần bí, lúc này đây thậm chí đã vượt qua đại bộ phận võ giả Thiên Nguyên.

Nếu không có đột phá tạm thời này, Đường Tiêu cảm giác mình căn bản không có cơ hội xuyên qua thông đạo thứ sáu này.

Sau khi nghỉ ngơi ở thạch điện bên trong thông đạo thứ sáu, rõ ràng xuất hiện truyền tống trận quay trở lại hỏa động.

Đường Tiêu trợn mắt nhìn truyền tống trận, thay đường thứ ba, đường thứ tư bằng truyền tống trận thứ năm, Đường Tiêu có cảm giác rất lớn mình có thể lựa chọn truyền tống trận quay trở về, nhưng truyền tống trận xuất hiện vào lúc này....

Thứ nhất, Đường Tiêu cảm thấy có thể đằng sau chắc không có mấy thông đạo nữa, thứ hai vừa rồi tiếp xúc đến cảnh giới thần bí, lực thần thức tăng lên mạnh, thông đạo thứ sáu có thể đi qua dễ dàng, cảm thấy đằng sau độ khó có tăng lên thì hẳn vẫn có cơ hội đi qua.

Rốt cuộc là quay trở lại hay là vẫn mạo hiểm tiến vào lấy Tinh bàn hư không?

Mạo hiểm tiến vào rất có thể sẽ mất đi cái mạng nhỏ của mình, nhưng một khi thành công chính là Tinh bàn hư không.

Lực hấp dẫn của Tinh bàn hư không so sánh với Truyền tống trận của Bí Cảnh hấp dẫn Đường Tiêu hơn. Có được Tinh bàn hư không có thể tùy ý xuyên qua tất cả các Bí Cảnh, có thể dễ dàng quay trở lại đảo Áo Bỉ, mà Truyền tống trận của Bí Cảnh còn không biết giấu ở nơi hẻo lánh nào. Còn không tìm được Truyền

tổng trận của Bí Cảnh, không biết truyền tổng trận Bí Cảnh có thể đưa mình truyền về càng gần với đảo Áo Bì được không.

Huống chi Truyền tổng trận của Bí Cảnh rất có thể cũng có những cơ quan nguy hiểm này. Trong Phong Bạo Thiên Nhân, tuyệt đối không có thể dễ dàng dễ người tìm được hay có được đồ vật gì.

Do dự hồi lâu về sau, Đường Tiều cắn răng, quyết định bằng bất cứ giá nào, tiếp tục đi tiếp, giành lấy Tinh bàn hư không.

Quyết định rồi, Đường Tiều nhanh chóng đứng trên phiến đá, bắt đầu tấn công vào thông đạo thứ bảy.

Tốc độ ở thông đạo thứ bảy tăng lên trên diện rộng và tăng lên ở độ xa, tốc độ so với thông đạo trước đã tăng nhanh đến tột cùng. Đường nhiên vết nứt không gian cũng tăng lên trên diện rộng, nếu như không phải thông đạo thứ sáu Đường Tiều đạt được đột phá ngoài ý muốn, với năng lực của Đường Tiều, tiến vào thông đạo thứ bảy này rõ ràng là muốn đi chết.

Thông đạo thứ bảy những bộ xương khô nhiều hơn nhiều so với thông đạo thứ sáu, rõ ràng mấy ngàn năm qua cứ cách một thập kỷ lại có một vài người tiến vào Phong Bạo Thiên Nhân, người nghĩ đến Tinh bàn hư không tất nhiều. Nếu không phải Đường Tiều là võ giả được trời ban cho thần thức hơn người, lại tiếp xúc được với cảnh giới thần bí ở thông đạo thứ sáu, võ giả đến được thông đạo thứ bảy này, đoán chừng thực lực phải trên dưới tên ăn mày gầy gò.

Đáng tiếc bọn hắn cũng chỉ vì nghĩ đến Tinh bàn hư không, kết quả uống phí bao nhiêu năm gian nan tu luyện, không một lời nào một tin tức nào mà đã bị chọn vùi như thế.

Đường Tiều những người tiến vào được thông đạo thứ bảy, khẳng định suy nghĩ cũng không kém Đường Tiều, cho là mình xuyên qua được thông đạo thứ sáu cũng rất có cơ hội lấy được giải thưởng lớn nhưng kết quả cuối cùng vẫn phải bỏ mạng, vô thanh vô thức vĩnh viễn dừng lại tại nơi này.

Trong lòng Đường Tiều thần thức không thôi, nhưng hắn không dám nghĩ nhiều những chuyện này, cho dù là đã tiếp xúc đến cảnh giới thần bí, lực thần thức tăng mạnh, nhưng vào thông đạo thứ bảy cực kỳ nguy hiểm, mức độ nguy hiểm cũng tương đương với khi hắn xuyên qua thông đạo thứ năm khi không tiếp xúc với cảnh giới thần bí.

Trong thông đạo thứ năm, Đường Tiều đã bị mất đi một nửa thân thể và một cánh tay.

Khi liên tục vượt qua hai mươi đạo vết nứt không gian, Đường Tiều vô cùng may mắn chỉ bị thương một ít, hơn nữa dựa vào những kinh nghiệm lúc trước thì đã đi đến cuối của thông đạo thứ bảy.

Quả nhiên thần thức mạnh mẽ của hắn có thể xuyên qua mấy đạo vết nứt không gian cuối cùng, cảm nhận thấy đại diện cuối thông đạo thứ bảy.

Thì ra trong nháy mắt, Đường Tiều phát hiện ra một nguy hiểm khổng lồ đột nhiên xuất hiện phía trước.

Lúc trước toàn bộ những vết nứt không gian đều là bất động tại chỗ, nhưng một đạo vết nứt không gian đã ngăn cản lối đi ở thông đạo thứ bảy.

Vết nứt không gian di động này xuất hiện khiến cho Đường Tiều thậm chí không đủ thời gian tìm hiểu về quy luật chuyển động của nó, trong nháy mắt Đường Tiều gào thét, vết nứt không gian này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn quét ngang qua thân thể Đường Tiều.

503. Chương 503: Dưỡng Hồn

Sát Vương

Chương 503: Dưỡng hồn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu không lên tiếng, hắn đương nhiên biết rõ giải trừ một phần phong ấn Viễn cổ cự long rất nguy hiểm, một khi lại để cho thú tính theo bản năng mà thích phóng ra, thể xác sẽ nhanh chóng hóa thú và thêm một lần nữa dung hợp với thần hồn của Viễn cổ cự long, điều này cũng có nghĩa là về sau rất có khả năng là hết cách phong ấn chặt nó lại, hậu quả để lại là thể xác này một lần nữa sẽ luân lạc tới tay của Viễn cổ cự long, hoặc trực tiếp biến thành một xác chết biết đi.

- Cùng thời điểm khi lão Ma giải Khai Phong ấn, người hãy toàn lực thi triển ra ý niệm chi lực, chắc là có thể bảo vệ thân thể khỏi những thương tích gây ra cho thân thể sau khi thần hồn của người bị hóa thú, đồng thời lợi dụng cảm ứng siêu cường thần thức của nó kết hợp cùng với phản ứng bản năng để giúp người thuận lợi vượt qua thông đạo tầng thứ 8, sau đó tiếp tục với sự trợ giúp của lão Ma, cưỡng ép thu hồi quyền khống chế cơ thể.

Áo Bỉ Lão Ma đem kế hoạch sơ bộ nói qua đôi chút với Đường Tiêu.

- Như vậy không phải là quá mạo hiểm rồi sao? Thi triển ý niệm chi lực, sẽ khiến cho ta bất tỉnh trong thời gian rất dài, mặt khác, đem quyền khống chế thể xác giao cho bản năng thú tính, lão Ma à, người cảm thấy dùng bản năng của Viễn cổ cự long thật sự có thể thuận lợi xuyên qua thông đạo thứ tám sao? Còn nữa, chẳng may sau thông đạo thứ tám, về sau còn có cái thứ 9, hơn nữa lại có trò đếm ngược nữa, ta thì lại hôn mê bất tỉnh, đến lúc đó Viễn cổ cự long không chịu đi tiếp, ta chẳng phải là chỉ có thể chờ chết hay sao?

Đường Tiêu lắc đầu, phương pháp của Áo Bỉ Lão Ma tuy có thể đường thành công xuyên qua thông đạo thứ tám, thế nhưng lại quá mức mạo hiểm, hơn nữa căn bản không cách nào khống chế tình hình.

- Nếu như người có thể tìm được cách nào càng ổn thỏa hơn thì đương nhiên là rất tốt, có điều theo lão Ma thấy, thông đạo thứ tám này cho dù người không gây chân thì cũng là tuyệt đối không thể xông qua, huống chi người bây giờ chỉ có một chân, trừ phi người muốn tự sát mới có thể như vậy mà xông vào.

Áo Bỉ Lão Ma một lần nữa nhắc nhở Đường Tiêu vài câu.

Đường Tiêu trở nên vô cùng buồn bực dù vẫn phải bắt đầu..., hắn đã trải qua bảy lối đi hung hiểm trước đó, tự nhiên biết rõ những khoảng không có thể dịch chuyển trong thông đạo thứ tám này “thú vị” như thế nào.

Hắn đương nhiên cũng biết với tình trạng bản thân bây giờ mà cứ cưỡng ép xuyên qua thông đạo tầng thứ 8 thì mức độ nguy hiểm sẽ lớn đến bao nhiêu. Nhưng như vậy tốt xấu gì cũng là đem vận mệnh nắm giữ ở trong tay mình, còn một khi đã giải trừ phong ấn bản năng thú tính, hết thấy những chuyện sau đó cũng chỉ biết thuận theo ý trời rồi.

- Nếu người không muốn tái phát động ý niệm chi lực sau đó hôn mê bất tỉnh thì ngược lại còn có một biện pháp khác.

Áo Bỉ Lão Ma giống như đã nghĩ ra điều gì đó.

- Biện pháp gì?

Đường Tiêu vội vàng hỏi một câu.

- Người không phải đã tu luyện Phân thần thuật đến tầng thứ ba rồi sao? Chi bằng bây giờ hãy thiết cát (*cắt) luôn một phần thần hồn để chia ra, chẳng may chủ hồn vì phát động ý niệm chi lực mà hôn mê bất tỉnh thì một phần thần hồn thiết cát sẵn vẫn có thể giúp người cảm ứng được hết thấy những việc phát sinh với thể xác, cho dù thể xác hoàn toàn hóa thú rồi thì một phần thần hồn này về sau vẫn có cơ hội đoạt lại thể xác một lần nữa, đồng thời cũng thức tỉnh lại chủ hồn đang bất tỉnh trong thể xác.

Áo Bỉ Lão Ma giải thích cặn kẽ một lượt cho Đường Tiêu.

- Lão Ma à, người nói cũng quá huyền hoặc đi, người trước kia đã từng nói qua, một tia thần hồn cắt xuống sẽ vô cùng gãy yếu, chỉ có luyện nghịch thiên cổ bảo vật như Yêu Thối Ma Hồ mới có thể nhanh chóng khiến

nó trở nên mạnh mẽ cường tráng lên..., người nói xem sau khi chủ hồn của ta bất tỉnh mí, thể xác hoàn toàn hóa thú, một chút thần hồn yếu ớt còn có thể có cơ hội một lần nữa đoạt lại thể xác của ta sao?

Đường Tiêu lắc đầu.

- Đừng quên thần đan chứ.

Áo Bì Lão Ma đột nhiên đem viên hoàn đan màu trắng lấy được Dược điện bí mật ra.

- Thần đan? Có thể giúp được gì sao?

Đường Tiêu nheo một con mắt lại ngờ vực.

- Những ngày này lão Ma liên tục nghiên cứu thần đan này, tuy vẫn chưa hoàn toàn nghiên cứu thấu đáo được tính của nó, nhưng một phần công hiệu của thần đan thì vẫn hiểu được đôi chút, ít nhất lão Ma biết rõ thần đan này có được tác dụng dưỡng hồn cường hiệu, một phần thần hồn của người tách ra, lão Ma có thể giúp người tạm thời gọi lại bên trong thần đan, chẳng may chủ hồn có bị thú tính ép đến một mức hôn mê bất tỉnh, phần thần hồn cất ra này sẽ được thần đan tẩm bổ, sẽ nhanh chóng sẽ trở nên mạnh mẽ như chủ hồn của người, đến lúc đó có lão Ma trợ giúp, một lần nữa đoạt lại thể xác hẳn không phải là chuyện gì khó khăn.

- Dưỡng hồn?

Đường Tiêu trông qua viên đan được màu trắng trước mặt như có điều gì suy nghĩ, một lát sau, hắn lại nhớ ra cái gì đó:

- Chẳng may sau thông đạo tầng thứ 8 còn có thông đạo tầng thứ 9, còn có cả trò đếm ngược các loại nữa, mà tôi vẫn chưa thể đoạt lại thể xác, đến lúc đó thì nên làm như thế nào?

- Không nên coi thường bản năng thú tính, đại bộ phận bản năng thú tính đều theo xu hướng theo cái lợi tránh cái hại, sẽ không chịu khốn thủ tại chỗ mà sẽ muốn chạy ra ngoài tìm đường sống, nếu như đằng sau còn có thông đạo tầng thứ 9, thể xác hóa thú dựa theo bản năng của Viễn cổ cự long, nhất định sẽ tự nhằm hướng thông đạo tầng thứ 9 mà tiến lên, nhằm thoát ly cái nơi nó cho là tù túng này. Cũng giống như khi người bắt một chú chuột, bắt nó đặt vào trong một gian phòng, bên cạnh nếu có thông đạo..., nó nhất định sẽ thử thoát ra khỏi căn phòng.

- Cuối cùng vẫn còn một vấn đề, thể xác sau khi hóa thú liệu có thể vượt qua thông đạo phía sau không?

Đường Tiêu có vẻ như đã nhanh chóng bị Áo Bì Lão Ma thuyết phục.

- Người không thể coi thường Viễn cổ cự long này, sau khi các năng lực chủ yếu của nó đã bị lão Ma phong ấn, thứ năng lực còn lưu lại trên người của người chưa bằng một phần nhỏ, một khi giải trừ một phần phong ấn, năng lực về sau của hóa thú sẽ vượt xa tưởng tượng của người, hóa thú về sau có thể thông qua thông đạo sau đó hay không cũng không phải là điều mà lão Ma lo lắng, lão Ma hiện tại lo lắng nhất thật ra lại là sợ sau khi hóa thú, người rốt cuộc sẽ không đoạt lại được quyền kiểm soát thể xác này.

504. Chương 504: Bỏ Niêm Phong

Sát Vương

Chương 504: Bỏ niêm phong

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Người coi ta kém cỏi như vậy sao?

Đường Tiêu rốt cuộc cũng đã ra quyết định, vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể thử tiến hành hóa thú đã, trước đó khi tiến vào Long vực bí cảnh bên trong, xâm nhập vào Long thể của Viễn cổ cự long tiến hành

cuộc chiến tranh đoạt thể xác, chẳng phải đã giành thắng lợi sao? Hiện tại còn có được thần thông Phân thần thuật, khi bản thể thần hồn hợp lực với phần tách ra kia mới có thể đoạt lại thể xác?

- Cho dù thể xác hóa thú không có cách gì đoạt lại, lão Ma cũng sẽ biết tự điều khiển lấy hồ lô dứa thoát khỏi tầm kiểm soát của thể xác sau khi hóa thú, có thần đan này tầm bổ, một phần thần hồn này của người nếu tìm được người thích hợp thì về sau vẫn có cơ hội đoạt xá trùng sinh đấy.

Áo Bì Lão Ma sau khi suy nghĩ một chút, lại cùng Đường Tiêu nói qua một chút.

- Vậy không được, bất luận như thế nào, Long thể này là tuyệt đối không thể buông bỏ.

Đường Tiêu lắc đầu.

- Lão Ma vẫn muốn nhắc nhở người một câu, lần này hóa thú sau đó muốn đoạt lại thể xác, độ khó rất có thể cao hơn nhiều so với lần trước tranh long vực bên trong tranh đoạt thoát thai hoán cốt sau đích thể xác, cái kia một lần Viễn cổ cự long thể xác thần hồn đã bị trọng thương, mới để cho chúng ta có cơ thừa dịp, lúc này đây hóa thú sau đích vô ý thức thần hồn thể nhưng mà không có đã bị bất cứ thương tổn gì, đến lúc đó chúng ta đoạt lại thể xác cuộc chiến đối mặt đối thủ, tương sẽ vô cùng cường đại, nếu như thật sự không cách nào đoạt lại, tại bảo vệ tánh mạng cùng bỏ qua tầm đó, người nhất định phải quyết đoán làm ra lựa chọn, nếu không chẳng may cái này một tia thần hồn cũng bị Viễn cổ cự long cái kia một tia vô ý thức thần hồn cho thôn phệ phá hủy, vậy người đã có thể vận kiếp bất phục rồi.”

Đường Tiêu nghe đến đây rất cuộc đã hiểu trọng tâm khi Áo Bì Lão Ma đưa ra kế hoạch này, nói trắng ra thì ý tứ trong đó là “thí xe giữ soái”. Để rời khỏi cơ quan thông đạo vạn phần hung hiểm này, đem thân xác giao cho thần hồn vô thức của hóa thú, sau khi xuyên qua cơ quan thông đạo, có thể đoạt lại thể xác thì tốt, nếu không đoạt được thì ít nhất cũng vẫn còn có một phần thần hồn được lưu giữ.

Nhưng ở tầng thứ 8 thậm chí là thông đạo tầng thứ 9 về sau, một khi đã mất đi thể xác, một chút tàn hồn này làm sao có thể đợi đến lúc có mục tiêu đoạt xá thích hợp xuất hiện? Trong chốn Phong Bạo thiên nhân vô cùng hung hiểm này, mấy trăm năm cũng chưa chắc sẽ có một người có thể đi vào trong Tinh bàn điện, nếu chính thức có thể tới đây, đó cũng sẽ là vô giả có thần hồn tương đối lớn mạnh.

Nếu không có thể xác, chỉ còn thần hồn mà nói..., có thể thì không cách nào điều khiển Hư không tinh bàn rời khỏi, hơn nữa không có thể xác thì thần hồn cũng không có cách nào để tiến vào Truyền Tống Trận.

Vì hôm nay chỉ còn một bên chân, hùng hục xông tới thông đạo thứ tám thì tỷ lệ sống sót nhỏ đến cơ hồ có thể không cần tính, còn nếu theo sách lược của Áo Bì Lão Ma, ngược lại là có cơ hội rất lớn để cho thể xác xuyên qua thông đạo thứ tám, thậm chí là thứ chín nếu có, chỉ là bởi vậy mà phải vứt bỏ quyền kiểm soát thể xác, khả năng mất đi chủ hồn là rất lớn.

Đường Tiêu bắt đầu có chút hối hận đã lựa chọn tiến vào Tinh bàn điện này rồi, quả nhiên lòng tham sẽ luôn phải trả giá rất nhiều, nhưng hiện tại có hối hận cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Trông qua mấy cánh hoa sen vẫn đang tiếp tục đếm ngược, Đường Tiêu cắn răng, rốt cục đã bắt đầu sử dụng Phân thần thuật, bắt đầu cắt ra một tia phân hồn từ bên trong thần hồn. Thiết cát (*cắt) thần hồn rất thống khổ, chỉ có người thể nghiệm qua mới biết được, không có sức nhẫn nại thì tuyệt đối không thể chịu đựng được cảm giác đau đớn thống khổ này.

.....

Một ngày sau đó, Đường Tiêu sắc mặt trắng bệch không ngừng quan sát viên đan được trong tay, hẳn có thể cảm nhận được chính mình đang đứng bên trong viên đan được kia mà nhìn ra, sau khi thi triển thành công Phân thần thuật, Đường Tiêu đã thiết cát (*cắt) ra được một phần thần hồn từ chủ thể, cũng tạm thời gửi lại bên trong thần đan. Loại cảm giác này hẳn cũng không xa lạ gì, lúc trước hắn điều khiển những con rối trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ cũng đã ném trải cảm giác tự quan sát bản thân này rồi.

Thi triển Phân thần thuật, tiến hành thần hồn thiết cát (*cắt) đối với thần hồn sẽ gây ra tổn thương rất lớn, trong tình huống bình thường, Đường Tiêu phải cần nghỉ ngơi một thời gian mới có lợi cho thần hồn khôi phục, có điều hiện tại hắn cũng không có nhiều thời giờ. Cơ quan đếm ngược sắp hết giờ, Đường Tiêu không thể không gắng gượng dựa vào thể xác không trọn vẹn và thần hồn bị tổn thương đứng lên trên phiến đá ở thông đạo thứ tám.

Đưa mắt trông qua, Đường Tiêu vô cùng kinh sợ, trong thông đạo thứ tám này, cơ hồ có một nửa các khoảng trống lồi đi đều là đang chuyển động, hơn nữa phương hướng chuyển động vô cùng quỷ dị, không có thời gian dài quan sát, căn bản là không cách nào hiểu rõ quy luật chuyển động của chúng là gì.

Có thể nói, thông đạo hình tròn cực lớn này của Tinh bàn điện chính là một cái bẫy rập. Thông thường mà nói, cho dù là võ giả cấp Thiên Nguyên cũng không có cách nào thuận lợi vượt qua, thật không biết lúc trước Phiên lão tổ làm thế nào xông qua những thông đạo này, lấy đi được một chiếc Hư không tinh bàn.

Khi phiên đá bắt đầu gia tốc, phóng tới vết nứt không gian bốn phía chuyển động kia, nhịp tim của Đường Tiêu bỗng nhiên gia tốc, hần dĩ nhiên cảm giác được, lúc này đây, hần chỉ có một chân, căn bản không có khả năng an toàn ra khỏi thông đạo thứ tám này.

Nếu muốn sống sót, nếu muốn lấy được Hư không tinh bàn, xem ra chỉ có thể theo sách lược của Áo Bỉ Lão Ma mới xong.

- Bỏ niêm phong ra!

Đường Tiêu hét một tiếng về phía Áo Bỉ Lão Ma hô, cùng lúc đó, hần phát ra ý niệm chi lực, bảo vệ phong ấn lấy chủ hồn để không gây thương tích cho thể xác sau khi hóa thú.

Vừa mới bỏ niêm phong, thân thể đã bị Đường Tiêu khống chế, sau khi Đường Tiêu liên tục tránh né hai vết nứt không gian, trực giác của Viễn Cổ Cự Long đối với nguy hiểm, cùng với bản năng phản ứng cường hãn bắt đầu phát huy ra uy lực, Đường Tiêu cũng dần dần đánh mất quyền khống chế đối với thân thể, chỉ hết sức dùng ý niệm đem chủ hồn bảo vệ, thẳng đến khi chủ hồn chậm rãi lâm vào bên trong bất tỉnh.

505. Chương 505: Thân Thể Hóa Thú.

Sát Vương

Chương 505: Thân thể hóa thú.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Khi chủ hồn bất tỉnh, viên đan được ẩn thân ở bên trong Hồ lô kia bắt đầu điều khiển cảm giác cùng tư duy của Đường Tiêu, cái này lại để cho hần vẫn đang có thể bằng vào lực cảm ứng vượt xa người thường của Áo Bỉ Lão Ma, đã cảm nhận được hết thấy phát sinh bên ngoài Hồ lô, nhưng dĩ nhiên không cách nào can thiệp được.

Đường Tiêu hiện tại, trốn ở bên trong Thần đan, cảm ứng thân thể hóa thú đang nhanh chóng tránh né vết nứt không gian, giống như là đang xem một người khác vậy.

Thân thể sau khi hóa thú, con mắt liền biến thành huyết hồng, ầm ầm phát ra vài tia hàn quang, trên đầu cũng đã sinh ra hai long giác, trên lưng cũng mọc ra một ít xương gai, bộ dáng nửa người nửa Long này, xem ra giống như một con ác ma. Đương nhiên, đây hết thấy đều bởi vì Áo Bỉ Lão Ma cởi bỏ phong ấn không hoàn toàn.

Nếu như hoàn toàn cởi bỏ phong ấn, thân thể hóa thú sẽ càng giống như một phiên bản Viễn Cổ Cự Long thu nhỏ, cũng có khả năng mang theo một ít đặc thù nhân loại, dù sao nó là thông qua Đường Tiêu thoát thai hoá cốt mà đến.

Hiện tại, thân thể này đã linh hoạt đến cực điểm, nhiều lần Đường Tiêu xem ra bốn phía bay nhanh, mắt nhìn vết nứt không gian hỗn loạn, thậm chí khi dùng thần hồn của Đường Tiêu cảm nhận, đều cho rằng hần phải chết không thể nghi ngờ, kết quả đều bị thân thể sau khi hóa thú này nhẹ nhõm xuyên qua, cái này lại để cho Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan có chút xem thể là đủ rồi.

Đường Tiêu càng không ngừng cảm ứng đến năng lượng chủ hồn của mình, nhưng chủ hồn một chút phản ứng cũng không. Sau khi bị cưỡng ép tể ra ý niệm bảo hộ, vẫn lâm vào trong ngủ say, đối với ngoại giới đã không có chút phản ứng.

Nếu như không phải còn có một tia Thần hồn bị Thiết Cát chia ra, Đường Tiêu hiện tại căn bản không cách nào biết rõ thân thể chính mình đến cùng đang làm cái gì. Cũng may trong được đỉnh có Phong Bạo Thần đan, bằng không thì tia thần hồn nhỏ bé này của Đường Tiêu, sau khi ly thể một khoảng thời gian ngắn, rất nhanh sẽ tan thành mây khói, thậm chí lại một lần nữa rơi vào trong hắc ám hư không, mà bây giờ một tia Thần hồn này đã được Thần đan tẩm bổ, ngược lại chậm rãi lớn mạnh một ít.

.....

Gần nửa canh giờ đi qua, thân thể hóa thú liền lái phiến đá nhẹ nhõm lao ra thông đạo thứ tám. Sau khi vượt qua thông đạo thứ tám, quả nhiên còn có thông đạo thứ chín, thông đạo thứ chín so với thông đạo thứ tám còn muốn hung hiểm hơn rất nhiều. Đầu tiên, trong thông đạo thứ chín, rõ ràng không có bất kỳ vết nứt không gian nào yên ắng, tất cả các nơi có vết nứt không gian, bốn phía đều phiêu động, giăng khắp nơi, làm cho người ta không kịp nhìn.

Chủ hồn của Đường Tiêu chưa tỉnh, không chế không được thân thể hóa thú kia, tự nhiên cũng không thể nào làm cái gì, đương nhiên, hiện tại trước khi xuyên qua thông đạo thứ chín, hắn vẫn không thể cưỡng ép thu hồi quyền không chế đối với thân thể, nếu không, thông đạo thứ chín này, hắn căn bản không cách nào thông qua, mà ở trong đó cũng không có Truyền Tống Trận, nếu như thu hồi quyền không chế thân thể, hắn nhất định sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Thông đạo thứ tám cùng thứ chín, trong Thạch điện không có xuất hiện đếm ngược, thân thể sau khi hóa thú, ở Viễn Cổ Cự Long không có trí nhớ, dưới sự khống chế của một tia thần hồn vô ý thức kia, thỉnh thoảng lại nhảy xuống biên giới Thạch điện, hướng về phía thông đạo thứ tám hoặc thứ chín điên cuồng hét lên.

Xem ra, nó đối với những vết nứt không gian không ngừng phiêu động kia của thông đạo thứ chín vẫn có vài phần kiêng kỵ, trong huyết hồng tinh nhân ẩn ẩn phát ra vẻ sợ hãi, ngẫu nhiên nó sẽ đặt móng ngồi xuống đất, nhìn những nơi tổn thương của thân thể mình, thậm chí cố gắng khom xuống liếm láp vết thương, xem ra cùng động vật không khác gì nhau.

Ngồi xuống lại nhảy lên, tới tới lui lui giống như con ruồi không đầu, ở trong Thạch điện nhảy nhảy sau nửa canh giờ, thân thể hóa thú đột nhiên nhảy lên phiến đá đi thông đạo thứ chín, phiến đá rất nhanh tăng tốc, hướng vào trong thông đạo thứ chín bay nhanh mà đi.

Thân thể hóa thú lao đi làm cho Đường Tiêu không kịp phản ứng, không đến một phút đồng hồ sau, đã thuận lợi từ trong thông đạo thứ chín với vô số vết nứt không gian điên cuồng tàn sát mà lao ra.

Không thể không nói, hung hiểm bên trong thông đạo thứ chín, căn bản không phải tám thông đạo trước có khả năng so sánh, Đường Tiêu không thể không cảm thán, nếu như không phải sau khi thân thể hóa thú nhanh nhẹn vô cùng, hắn căn bản không có khả năng từ trong thông đạo thứ chín đi ra.

Sau khi vượt qua thông đạo thứ chín, rốt cục không còn có những thông đạo khác, sau khi thân thể hóa thú nhảy xuống phiến đá, cảnh sắc chung quanh lập tức đại biến, thông đạo thứ chín biến mất không còn thấy bóng dáng, bốn phía biến thành một mảnh sương mù vô cùng vô tận.

Trong sương mù ẩn ẩn truyền ra một ít thanh âm ma quỷ rít gào, làm cho người ta không rét mà run, sương mù không biết là cái gì cấu thành, thân thức con người căn bản không cách nào đi quá xa, thân thể hóa thú ở trong sương mù lộ ra có chút buồn bực, càng không ngừng điên cuồng hét lên, hơn nữa ở trong sương mù, bốn phía nhảy tới nhảy lui.

Căn cứ phân tích của Đường Tiêu, sương mù này hơn phân nửa là cấm chế nào đó, chỉ là thân thể sau khi hóa thú, ý niệm không cách nào từ trong thế giới đi ra dò xét cấm chế, cho nên không cách nào phá giải hay khai mở cái cấm chế này, chỉ có thể giống như con ruồi không đầu, ở trong sương mù xông loạn mà đi.

Đường Tiêu hiện tại gửi thân ở bên trong Thần đan, một tia Thần hồn tuy được Thần đan tẩm bổ, đã lớn mạnh vài phần, nhưng bởi vì mới bắt đầu trạng thái quá yếu, dùng thần hồn chi lực của tia thần hồn này

căn bản không có khả năng đoạt lại thân thể, mà chủ thể thần hồn của hắn vẫn chưa tỉnh, cho nên hiện tại tuy đã thành công xuyên qua chín thông đạo, nhưng hắn vẫn chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể trở mắt nhìn thân thể hóa thú như con ruồi không đầu này xông tới bốn phía trong sương mù, đối với cái này không có chút phương pháp nào xử lý.

Dựa theo thuyết pháp của Áo Bửu Lão Ma, Đường Tiêu cũng không cần quá sốt ruột, cứ để cho thân thể hóa thú này ở trong cấm chế xông loạn, chỉ cần vài ngày nữa, sau khi chủ hồn thức tỉnh, phối hợp với ý niệm chỉ lực của chủ hồn, Áo Bửu Lão Ma sẽ một lần nữa phong ấn một tia thần hồn này của Viên Cổ Cự Long, đến lúc đó hắn sẽ nắm chắc đoạt lại thân thể một lần nữa.

Bất quá Đường Tiêu đứng ở bên trong Thần đan cũng không có bối rối mà yên lòng, trở mắt nhìn thân thể mình dưới sự chỉ huy của thần hồn khác bốn phía xông loạn lại không thể làm gì, loại cảm giác này thật không tốt.

Trừ khi thân thể lại một lần nữa trở lại dưới sự khống chế của Đường Tiêu, bằng không thì Đường Tiêu thủy chung không cách nào yên lòng.

506. Chương 506: Thần Hồn Viên Cổ Cự Long.

Sát Vương

Chương 506: Thần hồn viên cổ cự long.

Nhóm dịch: Black nguồn

Nguồn: vipvandan

Một ngày sau.

Một sự tình cực kỳ bất hạnh đã xảy ra.

Một tia thần hồn của Viên Cổ Cự Long, so với Áo Bửu Lão Ma cùng Đường Tiêu tưởng tượng thì cường hãn hơn rất nhiều, đặc biệt là sự khôi phục sức khỏe của nó. Ngắn ngủn trong một ngày, thần hồn của nó bằng tốc độ kinh người ở trong cơ thể lớn mạnh, hơn nữa dần dần sinh ra trí tuệ cấp thấp.

Huyết nhục của thân thể hóa thú đã có thêm vài phần thanh minh, nó thậm chí không còn xông loạn bốn phía, đã bắt đầu có một ít suy nghĩ cơ bản, tốc độ tăng trưởng thần trí có chút kinh người.

Áo Bửu Lão Ma cũng đã ý thức được chuyện này nghiêm trọng, nhưng mà trước khi chủ hồn của Đường Tiêu chưa tỉnh lại, Áo Bửu Lão Ma căn bản không có năng lực phong ấn Viên Cổ Cự Long một lần nữa, mặc dù thần hồn không có ý thức tự chủ, nhưng cũng đã có trí tuệ sơ cấp.

Đường Tiêu cũng chỉ có thể trở mắt mà nhìn hết thấy, cái này làm cho hắn đứng ở bên trong Thần đan bắt đầu buồn bực, tùy ý để thần hồn của Viên Cổ Cự Long này lớn mạnh, thu hồi thân thể càng ngày càng khó khăn, một khi không cách nào thu hồi thân thể, hậu quả sẽ không thể lường được.

Viên Cổ Cự Long sinh ra sơ cấp trí tuệ, trong lúc vô tình tiếp tục lớn mạnh lấy bản thân, rất nhanh một sự tình đối với Đường Tiêu mà nói càng thêm bất hạnh đã tới. Chẳng biết tại sao thần hồn có trí tuệ sơ cấp này, rõ ràng phát hiện chủ hồn chưa thức tỉnh giấu ở trong thân thể Đường Tiêu.

Trong khi Áo Bửu Lão Ma cùng Đường Tiêu bên trong Thần đan còn chưa phát hiện dị thường này, thần hồn sau khi lớn mạnh của Viên Cổ Cự Long đột nhiên chủ động xuất kích, bắt đầu thôn phệ chủ hồn đang bất tỉnh của Đường Tiêu.

Chủ hồn của Đường Tiêu ở trong trạng thái bất tỉnh, chỉ có thể dựa vào bản năng phản kháng, nhưng rất nhanh đã bị Viên Cổ Cự Long cắn nuốt, không biết về sau chuyện gì xảy ra, thân thể hóa thú trở nên dị thường cuồng bạo, không ngừng phát ra thanh âm gào rú, ở trong sương mù nhảy lên nhảy xuống, mạnh mẽ đâm tới, phảng phất giống như điên rồi.

Tình cảnh này giằng co suốt ba ngày ba đêm mới dừng lại.

Chuyện xảy ra về sau, lại để cho Đường Tiêu càng thêm khóc không ra nước mắt.

Trong ba ngày ba đêm này, chủ hồn bất tỉnh của Đường Tiêu mặc dù bị cắn nuốt, nhưng nương theo bản năng cường đại cũng không đơn giản đi vào khuôn khổ, cho nên làm cho thần hồn của Viễn Cổ Cự Long điên cuồng, không biết cả hai ở giữa tranh đấu kết quả đến cùng như thế nào, nhưng sau ba ngày ba đêm, thân thể hóa thú biểu hiện ra ngoài, chính là vạn phần quý dị.

Huyết hồng trong ánh mắt của thân thể hóa thú hoàn toàn biến mất, thân thể hóa thú cũng khôi phục hình người bình thường.

Hơn nữa, hình người này ở trong sương mù lằng lằng ngồi yên sau nửa ngày, rõ ràng từ trong thế giới ý niệm đem Song thù cấm chế phát động, cùng các năng nói sẽ phá giải cấm chế bên người các năng.

Hiển nhiên cái người này nghiêm nhiên đã đem hắc trở thành Đường Tiêu

Hơn nữa Song thù cấm chế ở trước mặt Đường Tiêu cũng không có gì dị thường, rất nghe lời mà bắt đầu giúp hắc phá giải cấm chế sương mù này.

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan giận không kèm được, chất vấn Áo Bì Lão Ma một câu.

Áo Bì Lão Ma vội vàng phong bế Hồ lô, ngăn chặn người bên ngoài nọ đối với Hồ lô bên trong sinh ra cảm ứng, sau một lúc trầm tư, mới chậm rãi hướng Đường Tiêu phân tích:

- Theo ta phỏng đoán, rất có thể thần hồn vô ý thức của Viễn Cổ Cự Long lúc thôn phệ chủ hồn của người, đã xảy ra dị biến...

Hai thần hồn vô cùng cường đại đấu tranh, kết quả ai cũng không có thể đánh bại đối phương, ai cũng không có thể chính thức thôn phệ hủy diệt đối phương, cuối cùng không biết làm sao lại dung hợp lẫn nhau, trở thành một thần hồn mới. Thần hồn này không còn là người, cũng không còn là thần hồn vô ý thức của Viễn Cổ Cự Long, từ tu vi biểu hiện ra mà xét, hắc là thần hồn của Viễn Cổ Cự Long làm chủ, nhưng lại kế thừa tất cả trí nhớ lúc trước của người, cho nên hắc tự nhận là hắc là người, nhưng mà người lại cảm ứng không đến hắc, cũng không cách nào khống chế được hắc một lần nữa.

- Ta xxx, hắc là ta, vậy ta là ai?

Đường Tiêu rống lên.

Nếu như ban đầu, thời điểm ở bên ngoài khu vực Phong Bạo, Đường Tiêu không có tận lực giữ lại những đan dược kia, hiện tại căn bản không có đầy đủ khả năng đem nội lực khu động phiến đá hoàn thành trận hình này, tính theo thời gian thông qua khảo nghiệm, đương nhiên, nếu như không phải thân thể sau khi hóa thú trở nên cường đại dị thường, bằng vào lực lượng của Đường Tiêu, cũng không có khả năng thông qua.

Tính theo thời gian thông đạo cuối cùng, lại là một tòa Thạch điện cự đại, trong Thạch điện rộng tuếch, sau khi đi qua một đầu thông đạo Thạch điện thật dài, đi vào một Thạch điện khác, Thạch điện này phân biệt có năm thông đạo đi thông bốn phương hướng bất đồng, thông đạo lớn nhất, rộng rãi nhất nằm ở giữa, bốn lối đi khác hơi nhỏ hơn nằm ở hai bên.

Không cần phải nói, những thông đạo này một lớn bốn nhỏ, nhất định là phân biệt đi thông tới chỗ năm cái Hư Không Tinh Bàn.

Người nọ trước đi vào bốn thông đạo nhỏ dò xét một phen, nơi cuối cùng của thông đạo lại là một tòa đại điện, đại điện ở giữa đặt lấy một cái tế đàn, nhưng mà trên tế đàn đã rộng tuếch, rất hiển nhiên, đồ vật trên đó đã bị người lấy đi.

Trong đại điện còn lưu lại một ít dấu vết đánh nhau, từ chút ít dấu vết nơi này mà xét, lúc trước phát sinh qua đánh nhau cực kỳ kịch liệt. Chắc hẳn thực lực yêu thú thủ hộ của Hư Không Tinh Bàn vô cùng cường hãn, cho nên người lấy đi Hư Không Tinh Bàn, tuy phía trước trải qua tầng tầng gian nan hiểm trở, nhưng cuối cùng tránh không được một hồi đại chiến, nếu như không thể đánh bại yêu thú thủ hộ, khẳng định không cách nào lấy đi Hư Không Tinh Bàn trên tế đàn.

Ba thông đạo khác tình huống cũng không sai biệt lắm, rất hiển nhiên, bốn chiếc tiểu Hư Không Tinh Bàn đã toàn bộ bị người lấy đi, đối với Đường Tiêu mà nói, cũng chỉ có thể mạo hiểm đi lấy đại Hư Không Tinh Bàn mà thôi.

Bất quá có thể nghĩ, người tới lúc trước, khẳng định cũng có chủ ý muốn đi lấy chiếc đại Hư Không Tinh Bàn kia, nhưng cuối cùng chỉ lấy tiểu Hư Không Tinh Bàn rồi đi, nói rõ muốn lấy chiếc đại Hư Không Tinh Bàn kia, gặp phải khảo nghiệm càng thêm nghiêm khắc, cũng gặp phải yêu thú thủ hộ càng thêm cường hãn, cho nên cho đến lúc này, vẫn không ai có thể lấy đi Hư Không Tinh Bàn lớn nhất kia.

507. Chương 507 : Yêu Thú Bên Cạnh Hư Không Tinh Bàn.

Sát Vương

Chương 507 : Yêu thú bên cạnh Hư Không Tinh Bàn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Người nọ lại bắt đầu ở trong Thạch điện bực bội, hơn nữa thỉnh thoảng lại tuôn ra nói tục, lộ ra vẻ cực kỳ khó chịu. Đường Tiêu đương nhiên có thể hiểu được người nọ giờ phút này vì cái gì khó chịu, dù sao chỉ cần đạt được một chiếc tiểu Hư Không Tinh Bàn, hẳn có thể thuận lợi trở lại Áo Bì Đảo rồi, nhưng mà bây giờ lại phải bốc lên phong hiểm càng lớn đi lấy chiếc Hư Không Tinh Bàn lớn nhất kia.

Có trời mới biết yêu thú thủ hộ ở bên cạnh Hư Không Tinh Bàn mạnh đến cỡ nào?

Mặc dù biết người nọ vì cái gì khó chịu, nhưng chứng kiến biểu hiện của người nọ, Đường Tiêu cũng lại lần nữa thật sâu khinh bỉ chính mình thoáng một phát, quyết định về sau không nên nói tục, cũng không nên biểu lộ quá nhiều cảm xúc ra ngoài, càng thâm trầm càng tốt.

Một phen phần nộ cùng khó chịu về sau, người nọ đi đến thông đạo lớn nhất, đi không bao lâu, lại xuất hiện một Thạch điện mới, bên trong Thạch điện này có một cái Truyền Tống Trận, suy đoán không sai mà nói, đây là một Truyền Tống Trận có thể truyền tới ngoài Tinh Bàn điện, để cho những võ giả lấy được Hư Không Tinh Bàn ly khai.

Sau đó, Thạch điện còn có một lối đi thông vào sâu hậu điện, không cần phải nói, chiếc Hư Không Tinh Bàn lớn nhất kia khẳng định ở bên trong thông đạo này, chỉ là, không biết bên trong sẽ gặp yêu thú thủ hộ như thế nào thôi.

Người nọ bắt đầu lộ ra có chút tâm thần bất định, cùng một tia thần hồn của Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan đồng dạng, trong nội tâm rất là chờ mong, lại có chút lo được lo mất, đại khái là lo lắng cho tất cả cố gắng của mình lúc trước sẽ tan thành mây khói.

Có thể nghĩ, tất cả võ giả lúc trước lấy được bốn chiếc Hư Không Tinh Bàn, tất cả đều là tiểu Hư Không Tinh Bàn, mà bỏ qua chiếc đại Hư Không Tinh Bàn, khẳng định đằng sau gặp phải khiêu chiến càng thêm nghiêm khắc, hơn nữa là khiêu chiến mà bọn hắn căn bản không có khả năng thông qua.

Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan nhin không được âm thầm khuyến khích cho người nọ cố gắng, hy vọng dựa vào thực lực siêu cường của hắn hiện tại, có thể chiến thắng những khó khăn kia, một lần hành động đem đại Hư Không Tinh Bàn nắm bắt tới tay.

Người nọ tuy là địch nhân lớn nhất của Đường Tiêu, nhưng giờ phút này lợi ích hai người chính là nhất trí, ít nhất trước phải cầm được Hư Không Tinh Bàn, về sau lại cân nhắc đến quyền khống chế thân thể.

.

Thế gian có rất nhiều chuyện, có lẽ là thiên mệnh chú định.

Có lẽ bên trong u minh kia, chiếc đại Hư Không Tinh Bàn này một mực chờ đợi chủ nhân của nó.

Cũng có thể, đây chỉ là một cái bẫy mà thôi.

Lạnh, vô cùng lạnh.

Càng đi sâu vào trong, loại rét lạnh này lại càng khủng bố.

Cho dù là thần hồn của Đường Tiêu đứng ở trong Thần đan, cũng cảm nhận được bên ngoài rất lạnh.

Bất quá đối với người nọ mà nói, loại lạnh này căn bản không coi vào đâu, hắc hành tẩu ở trong thông đạo, thân thể thậm chí không có xuất hiện một tia cứng ngắc. Rất hiển nhiên, hắc đã luyện thành Thăng Long bí quyết, sức chịu đựng so với Đường Tiêu tất nhiên phải mạnh hơn vô số lần.

Thông đạo dài đằng dặc, trong thông đạo càng sâu càng rét lạnh, đủ để phá hủy cương khí hộ thể của bất luận Thiên Nguyên võ giả nào, dù cho có pháp bảo hộ thể rất mạnh, cũng không cách nào thông qua thông đạo dài như thế. nguồn

Rốt cục, người nọ cũng thấy được một Thiên Nguyên võ giả chết cứng ở trong thông đạo, hắc cũng không phải đi về phía trước, mà là đang hướng về phía sau chạy ra. Có thể tưởng tượng, người nọ là vì muốn lấy chiếc đại Hư Không Tinh Bàn, mới tiến nhập thông đạo này, trước khi cương khí hộ thể không hao hết, thủy chung giữ lấy một đường hy vọng, hy vọng đi vài bước nữa sẽ tới đích, có thể lấy được đại Hư Không Tinh Bàn mà mình ao ước bấy lâu.

Đáng tiếc, thời điểm cương khí hộ thể cùng pháp bảo rốt cục tiêu hao không còn, phía trước vẫn chỉ có thông đạo vô tận, vì vậy hắc bất đắc dĩ mới quay người muốn rời khỏi, kết quả hộ thể cương khí hao hết, nên bị cứng chết ở đây.

Tiếp tục hướng phía trước hơn hai canh giờ, trong thông đạo khoảng chừng có hơn mười thi thể bị đông chết, biểu lộ của bọn hắc rất khác nhau, có đang tiếp tục về phía trước, có bảo trì tư thế hành tẩu, có lui về phía sau, có kẻ ngồi ở trong thông đạo, con mắt ngóng trông phương hướng phía trước, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng không cam lòng.

Có người trên người còn túi trữ vật, có người đã bị cướp sạch không còn, có người trên người có mấy cái túi trữ vật, hắc là lúc trước chứng kiến thi thể liền cướp sạch. Bởi vì trình tự tiến vào trước sau bất đồng, túi trữ vật phân bố cũng không đồng nhất, bất quá cuối cùng những túi trữ vật này, tất cả đều đã rơi vào tay của người kia.

Có thể nghĩ, những võ giả có thể đến nơi này, cũng không phải thế hệ hời hợt, tài phú trong túi trữ vật của bọn hắc, đều viên siêu tượng tượng của võ giả bình thường. Bên trong pháp bảo, đan dược cùng với các loại tài liệu luyện khí, mới xem qua liền biết không phải phàm vật, trong túi trữ vật ngoại trừ đại lượng thượng phẩm linh thạch ra, thậm chí còn xuất hiện mấy khối cực phẩm linh thạch cực kỳ quý hiếm. Người nọ cũng bởi vì vậy mà có chút kinh hỷ, được một số tiền của phi nghĩa, xuất hiện về mặt này cũng không kỳ quái.

Chỉ là, thông đạo dài đằng dặc này, đến tận cùng dài đến cỡ nào?

Người nọ lại đi suốt năm ngày năm đêm, mới rốt cục đi tới điểm cuối cùng của thông đạo, sau khi được nữa đoạn đường, đã không còn có thi thể võ giả đông cứng. Đây chỉ có hai khả năng, một là không ai có thể đi tới cuối cùng, hai là những người kia đi tới cuối thông đạo, nhưng cuối cùng vẫn lạc ở bên trong, vĩnh viễn không cách nào trở lại.

Thời điểm nên đối mặt với yêu thú thủ hộ sắp đến rồi, một đường vô cùng kiên nhẫn, đã đến giờ khắc này, quyết định hết thấy cố gắng có đáng giá hay không.

Người nọ rất kích động, Đường Tiêu cũng rất kích động. Ngoại trừ cảm giác làm ngoài đứng xem có chút không tốt lắm.

.....

Cuối thông đạo cuối, là một thế giới kỳ dị.

Trong thế giới này, ngay cả không khí cũng hoá lỏng trở thành lam sắc, thậm chí tiến thêm một bước sẽ cứng lại thành băng tinh lam sắc, hô hấp của người nọ đã đình chỉ từ lâu, đại khái là dựa vào đặc điểm của

long tộc, hẳn có phương thức duy trì thân thể bỏ cũ lấy mới, loại cực hàn này, cũng chỉ có Long tộc cường hãn mới có khả năng thừa nhận được, dùng Đường Tiêu lúc trước, cho dù tu luyện thành công Thăng Long bí quyết, bên trong nơi cực hàn này, vẫn chỉ có thể bị đông cứng mà chết.

Thế giới kỳ dị này ở trong một bồn đất, chung quanh là đỉnh băng vô cùng vô tận, bởi vì tất cả không khí đều bị đóng băng hoá lỏng, cho nên bầu trời tựa như một mảnh hắc sắc tinh khiết, nếu không có châu ánh sáng kỳ dị do những đỉnh băng kia phát ra, tại đây sẽ là một mảnh cực đen chi địa.

508. Chương 508: Băng Tinh Kỳ Dị

Sát Vương

Chương 508: Băng Tinh Kỳ Dị

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Người nọ cẩn thận từng li từng tí mà đi lại trong thế giới băng tinh kỳ dị, càng không ngừng nhìn quanh hai bên, dùng thần thức cường đại của hắn, cố gắng cảm ứng nguy hiểm che dấu chung quanh, đồng thời cũng đang tìm kiếm nơi hạ lạc của đại Hư Không Tinh Bàn.

Thế giới vô cùng yên tĩnh, tĩnh đến nỗi giống như hết thảy đã chết, hô hấp người nọ mặc dù đã đình chỉ, nhưng mà ngẫu nhiên sẽ dừng bước lại, từ trong hồ nước lam sắc nổi lên một bả không khí hoá lỏng ngậm ở trong miệng, để thay thế số không khí cũ trong cơ thể.

Rốt cục, một tòa tế đàn xuất hiện ở cách đó không xa, bởi vì nơi đây là cực hàn chi địa, tế đàn dĩ nhiên cũng biến thành một tòa băng đàn.

Trên Tế đàn, có một đoàn hắc sắc sương mù không ngừng chớp động lên, xem ra chiếc Hư Không Tinh Bàn lớn nhất là nằm trong đoàn hắc sắc sương mù này rồi.

Người nọ cẩn thận từng li từng tí mà hướng tế đàn đi qua, nội tâm hắn hiện tại khẳng định cùng Đường Tiêu bên trong Thần đan đồng dạng, tràn đầy nghi hoặc cùng bất an. Có thể nghĩ, bên cạnh chiếc Hư Không Tinh Bàn lớn nhất này, khẳng định có một yêu thú rất mạnh thủ hộ, hiện tại yêu thú kia cũng không hiện hình, hơn nữa cũng dò xét không ra chung quanh có chút động tĩnh cùng khí tức, cái này làm cho trong lòng người ta càng thêm bất an.

Rốt cục đã tới bên cạnh tế đàn, lại cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía một phen, hướng đoàn sương mù trên tế đàn nhìn vào.

Không biết nhìn thấy gì, trên mặt người nọ hiện ra cực độ khiếp sợ, trong lúc khiếp sợ lại ần ần lộ ra cảm giác hưng phấn vô cùng. Cái này lại để cho Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan rất kỳ quái, chứng kiến chiếc Hư Không Tinh Bàn lớn nhất gần trong gang tấc, dễ như trở bàn tay, cảm giác hưng phấn có thể lý giải, nhưng khiếp sợ là không sao hiểu nổi.

Không cần Đường Tiêu thúc giục, Áo Bì Lão Ma bên trong Hồ lô liền dùng thần thức hướng trong hắc sắc sương mù cảm ứng một phen, sau đó đem hết thảy sự tình cộng hưởng cho Đường Tiêu bên trong Thần đan.

Sau khi nhận được cộng hưởng của lão ma, Đường Tiêu bên trong Thần đan đồng dạng cũng vô cùng khiếp sợ.

Ẩn tàng trong sương mù, lại là một Phong Bạo Thiên Lô

Bất quá rất nhanh Đường Tiêu không cho rằng thứ này chỉ là một Phong Bạo Thiên Lô, theo thần thức của Áo Bì Lão Ma cảm ứng, hẳn rõ ràng đã nhìn ra, đây chính là Phong Bạo Thiên Lô của hắn từng đem theo khi ở bốn phía tâm bảo.

Phía dưới Phong Bạo Thiên Lô, có một vết nứt không gian hình bầu dục, màn sáng lam sắc phía trên lúc mở lúc đóng, giống như một con mắt, không hề nghỉ ngơi, chỗ đó là Phong Bạo Thiên Nhân mà Đường Tiêu đã từng xuyên qua.

Lại cẩn thận cảm ứng thoáng một phát, còn có thể chứng kiến những thi thể của Địa Tuyệt Thăng Lân ở tầng dưới chót của Phong Bạo Thiên Lô, đây càng thêm xác nhận kia chính là Phong Bạo Thiên Nhân mà lúc trước Đường Tiêu xuyên việt tiến vào. Đoàn hắc sắc sương mù bao phủ toàn bộ Phong Bạo Thiên Lô, nghiễm nhiên chính là một Bí Cảnh độc lập, lúc trước Đường Tiêu sau khi từ Thần Cẩm Chi Tháp đi ra, tiến vào đúng là độc lập Bí Cảnh này của Phong Bạo Thiên Lô.

Nguyên lai, bản thân Phong Bạo Thiên Lô này là một chiếc Hư Không Tinh Bàn cực lớn, cái Hư Không Tinh Bàn này tên là Phong Bạo Thiên Lô, cùng Hư Không Tinh Bàn lúc trước của Truy Biến so sánh, ngược lại có chút giống với vũ trụ mẫu hạm cực lớn.

Phong Bạo Thiên Lô được xưng là Hư Không Tinh Bàn cũng không thật thích hợp, cải thành Hư Không Tinh Hạm hoặc Hư Không Mẫu Hạm ngược lại sẽ chuẩn xác một ít.

Nếu như đã nhận được một chiếc cự hạm như vậy, chẳng phải là về sau muốn đi chỗ nào là tới chỗ đó sao? Không biết Phong Bạo Thiên Lô này có hệ thống vũ khí không nữa, nếu không cũng có thể trực tiếp ở trong hư không hướng Bí Cảnh phát động công kích hủy diệt.

- Ta xxx...xxx

Người nọ nhin không được phát ra một chuỗi nói tục, Đường Tiêu đứng ở bên trong Thần đan giờ phút này cũng đang nói tục, hiển nhiên hai người hiện tại suy nghĩ cũng không mưu mà hợp.

Đúng rồi, trong Phong Bạo Thiên Lô còn có đại lượng cổ bảo không bị lấy đi, thậm chí còn có một ít bí bảo cùng với Thần đan tồn tại ngang hàng, còn có luyện khí đài có thể chữa trị cổ bảo cùng với đề cao phẩm cấp cổ bảo. . .

Càng nghĩ tiếp, trong nội tâm Đường Tiêu càng thêm kinh hãi.

Bất quá sau khi kinh hãi, hắn hiện tại lo lắng nhất chính là thời điểm người nọ động thủ lấy chiếc Hư Không Tinh Bàn này, sẽ có yêu thú cường đại nào xuất hiện. Mà Đường Tiêu bên trong Thần đan muốn, chính là sau khi lấy được Hư Không Tinh Bàn, hắn nên đoạt lại quyền khống chế thân thể như thế nào.

Người nọ đột nhiên ở trong bốn phía băng cốc nhảy loạn như điên, cũng lớn tiếng hô lên, phảng phất muốn đánh thức cái gì đó.

Đường Tiêu nghĩ một lát, dùng cách nghĩ của hắn, suy đoán gia hỏa đầu chứa nước kia tám chín phần mười là muốn trước tiên đem nguy hiểm che dấu bức đi ra, sau đó mới lấy Hư Không Tinh Bàn, cái này lại để cho Đường Tiêu đối với người nọ một hồi xem thường.

Chỉ là Đường Tiêu có chút không biết, nếu như hiện tại ở bên ngoài chính là mình, có thể cũng giống người nọ đánh rần động cỏ như thế hay không. đọc truyện mới nhất tại .

Đáng tiếc chính là, mặc cho người nọ hô to gọi nhỏ như thế nào, nhảy xuống luôn lên như thế nào, trong băng cốc yên tĩnh thủy chung không có bất cứ động tĩnh gì, huyền băng sơn mạch cũng không xuất hiện bất kỳ dị thường, giống như bên trong thế giới đóng băng to như vậy, chỉ có người nọ tồn tại.

Sau nửa canh giờ, người nọ một lần nữa đứng trở về bên cạnh tế đàn đóng băng, dùng một loại ánh mắt tham lam nhìn về phía Phong Bạo Thiên Lô bên trong hắc sắc sương mù.

- Ta nên lấy nó ra như thế nào?

Người nọ truyền âm cho Áo Bỉ Lão Ma trong Hồ lô.

- Dùng thần thức cường đại của ngươi thăm dò vào trong đó, giống như tế luyện một kiện pháp bảo, đem vật vô chủ này thu về mình là được, chỉ là quá trình này nhất định sẽ rất dài, nên phòng bị yêu thú thủ hộ đột nhiên xuất hiện tập kích.

Áo Bỉ Lão Ma sau khi suy nghĩ một chút trả lời người nọ.

Thời điểm người nọ tựa hồ đang hỏi Áo Bỉ Lão Ma vấn đề này, trong lòng mình đã có đáp án, vấn đề hướng Áo Bỉ Lão Ma, chỉ là vì xác nhận suy nghĩ chính mình thoáng một phát mà thôi. Sau khi nghe thuyết pháp của Áo Bỉ Lão Ma cùng ý nghĩ của mình không mưu mà hợp, người nọ liền không thể chờ đợi được mà bắt đầu hướng Phong Bạo Thiên Lô tế luyện nhận chủ.

Nhìn tâm tình hần hưng phấn khẩn trương, Đường Tiêu bên trong Thần đan giờ phút này cũng là dị thường khẩn trương.

509. Chương 509 : Ta Là Ai ?

Sát Vương

Chương 509 : Ta là ai ?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Phong Bạo Thiên Lô trong hắc sắc sương mù, dưới tế luyện của người nọ, bắt đầu chậm chạp xoay tròn, tựa hồ đáp lại nghi thức nhận chủ. Từ biểu lộ mừng rỡ của người nọ mà xem, nghi thức nhận chủ tựa hồ vẫn còn tương đối thuận lợi, chỉ là muốn đem Phong Bạo Thiên Lô hoàn toàn tế luyện thu về mình, khẳng định không phải là sự tình một lát, còn không biết trong lúc này sẽ phát sinh biến cố như thế nào.

Thời điểm người nọ, Đường Tiêu cùng Áo Bỉ Lão Ma đều đang lo lắng sẽ phát sinh biến cố gì, một biến cố cực lớn cũng đúng hạn mà tới.

Thời điểm biến cố này phát sinh, quả thực là đất rung núi chuyển, nếu như nơi này có không khí mà nói, nhất định sẽ làm cho người mù tai điếc. Tuy không nghe được thanh âm ầm ầm, nhưng mà mặt đất kịch liệt run rẩy là xác thực tồn tại, thậm chí làm cho người nọ đang tế luyện Phong Bạo Thiên Lô đứng không vững, đặt móng ngồi trên mặt đất, quá trình tế luyện cũng bởi vì vậy mà bị cắt đứt.

- Ta ta ta ta ta ta

Ánh mắt người nọ nhìn bốn phía băng sơn, phát ra thanh âm khiếp sợ liên tiếp.

Lúc Đường Tiêu cảm ứng được bên ngoài phát sinh hết thảy, cũng không khỏi vô cùng khiếp sợ.

Một tràng cảnh cực kỳ quen thuộc xuất hiện ở bốn phía băng cốc, chút ít băng sơn cực lớn vây quanh băng cốc kia, đột nhiên ở trong nháy mắt đứng lên, mà toàn bộ băng cốc đất rung núi chuyển, tựa như cùng băng sơn cực lớn này đứng lên có quan hệ.

Ban đầu ở trong Long Vực Bí Cảnh, Đường Tiêu cùng Vi Liên từng tận mắt nhìn thấy một ngọn núi đứng thẳng lên như thế nào, còn lần này, hoàn toàn là một màn ngày đó kia diễn.

Chỉ là một lần kia, đó là đất đá trên người Viễn Cổ Cự Long, kể cả nơi sinh trưởng của Thất Sắc Hạch Đào che lại thân hình. Còn lần này, không biết là Viễn Cổ Cự Long do huyền băng đóng băng bao nhiêu vạn năm che lại thân thể.

Đây không phải là một Viễn Cổ Cự Long, mà là một Viễn Cổ Băng Long, còn người nọ đang ở trong vòng vây của thân hình Viễn Cổ Băng Long này.

Khi Viễn Cổ Băng Long toàn thân rút xuống, tất cả Hàn Băng đều chắc chắn, đứng thẳng người dậy, hướng phương hướng tế đàn gào thét một tiếng, trong thân thể truyền ra uy áp cường đại, lập tức đem người nọ ngồi bên cạnh tế đàn gao trấn áp ngay tại chỗ, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Bởi vì Viễn Cổ Băng Long thức tỉnh, không khí hoá lỏng trong băng cốc bắt đầu chậm rãi tan rã, khiến thời điểm nó di động thân thể phát ra tiếng vang cực lớn cũng bắt đầu như ầm như ập.

- Phiên toái lớn hơn rồi, Viễn Cổ Bằng Long này cùng Viễn Cổ Cự Long lúc trước trong Long Vực Bí Cảnh thực lực tương đương, người nọ chỉ dung hợp một tia thần hồn của Viễn Cổ Cự Long, thực lực cùng Viễn Cổ Bằng Long kia không cách nào so sánh.

Áo Bỉ Lão Ma lặng lẽ truyền âm cho Đường Tiêu bên trong Thần đan.

- Nếu như người đem phong ấn của Viễn Cổ Cự Long toàn bộ giải trừ, tên kia sẽ triệt để biến thành một đầu ác long, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Đường Tiêu nhắc nhở Áo Bỉ Lão Ma một tiếng.

- Lão ma ta cũng cho là như vậy, aii. . . Có đầu Viễn Cổ Bằng Long này trấn thủ, Hư Không Tinh Bân này căn bản không cách nào nắm tới tay ah.

Áo Bỉ Lão Ma thở dài một hơi.

Thời điểm Áo Bỉ Lão Ma cùng Đường Tiêu nói chuyện, người nọ đột nhiên ở dưới uy áp cường đại của Viễn Cổ Bằng Long đứng thẳng lên, sau đó mở ra miệng rộng, hướng về phía Viễn Cổ Bằng Long cũng gào thét một tiếng, tuy thanh thế yếu đi không ít, nhưng ở trên khí thế không rơi xuống hạ phong.

Từ thanh âm gào thét này, thân hình người nọ đã ở trong nháy mắt bắt đầu biến hình, áo bào lập tức bị phá, đỉnh đầu dài ra long giác, trên lưng sinh ra xương gai, toàn thân long lân bao trùm, nghiêm nhiên một nửa hình thái hóa thú.

Viễn Cổ Bằng Long thấy một màn như vậy, tựa hồ ngây ngẩn cả người, con mắt cực lớn chớp chớp, lại hướng về phía người nọ gào thét một tiếng, lúc này, tiếng rồng giận dữ của nó không hề giống như lúc trước dữ tợn như vậy, mà mang theo chút ít khốn khổ cùng ý tứ tìm kiếm, không chỉ có như thế, vốn là trong miệng nó sắp phun ra công kích, sau khi gầm lên giận dữ lại nuốt xuống.

Người nọ giống như không yếu thế, đồng dạng hướng về phía Viễn Cổ Bằng Long gầm lên giận dữ đáp lễ, giờ phút này, hai mắt hấn đỏ thẫm, dĩ nhiên nhìn không tới bất luận kẻ nào ở trong đó.

Sau khi người nọ gầm lên giận dữ, một màn kỳ dị xuất hiện. Viễn Cổ Bằng Long vừa mới đứng thẳng lên, thân thể rõ ràng gục xuống lần nữa, hơn nữa cái đầu cực lớn đặt ở trên mặt đất, có gắng trường đến trước mặt người nọ, tư thái giống như một con mèo nhỏ theo người, trong miệng còn phát ra thanh âm ô ô kêu to.

Thân thể người nọ tung lên, nhẹ nhõm nhảy lên đầu Viễn Cổ Bằng Long, ngồi ở bên tai nó, thò tay vỗ vỗ đầu của Viễn Cổ Bằng Long, trong miệng cũng phát ra thanh âm ô ô.

- Không tốt, bọn hắn đang dùng ngôn ngữ long tộc tiến hành nói chuyện với nhau.

Áo Bỉ Lão Ma tựa hồ ý thức được cái gì.

- Người nói cái kia đã khôi phục trí nhớ của Viễn Cổ Cự Long?

Đường Tiêu rất phiền muộn hỏi Áo Bỉ Lão Ma một câu.

- Chúng ta vẫn là bình tĩnh quan sát tình thế phát triển, lại quyết định phải chăng nên chạy khỏi nơi này.

Áo Bỉ Lão Ma tuy ý thức được chuyện nghiêm trọng, nhưng đối với việc này cũng không có biện pháp.

- Aii. . .

Đường Tiêu thở dài, chuyện này cũng trách không được lão ma, ban đầu ở trong thông đạo, nếu không để cho lão ma bỏ một bộ phận phong ấn của Viễn Cổ Cự Long, hẳn nói không chừng đã chết ở trong thông đạo.

Mà bây giờ, hẳn ít nhất còn sống đến giờ khắc này, biết Phong Bạo Thiên Lô nguyên lai là một chiếc Hư Không Mẫu Hạm, còn gặp được Viễn Cổ Bằng Long trong truyền thuyết, đứng ngoài quan sát một màn thập phần ly kỳ này.

Rất nhanh trong băng cốc liền xuất hiện một màn càng thêm ly kỳ.

Thân thể Viễn Cổ Băng Long rõ ràng cuồn run, bên trong băng quang lập lòe, kịch liệt rút nhỏ thân hình khổng lồ hùng vĩ giống như băng sơn, cuối cùng hóa thành một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, có chút e lệ mà đứng ở trước mặt người nọ.

Nàng bộ dáng này, giống như một thiếu nữ khuê các, lần thứ nhất đối mặt với người trong lòng mình.

Người nọ cũng thu hồi hình thái hóa thú, ánh mắt khôi phục thanh minh, không biết lại cùng cô gái kia nói mấy thứ gì đó, thiếu nữ kia rõ ràng che miệng nở nụ cười, cùng lúc đó, còn nhin không được trộm mắt nhìn người nọ.

- Bà mẹ nó! Bồn sự tán gái của ta không có cường đại như vậy a?

Đường Tiêu có chút trợn mắt há hốc mồm mà cảm ứng bên ngoài phát sinh hết thấy, đả bại Viễn Cổ Băng Long thủ hộ Phong Bạo Thiên Lô, nhiệm vụ như vậy căn bản là không thể hoàn thành, rõ ràng biến thành loại tình hình này.

510. Chương 510 : Phiền Phức Đã Tới.

Sát Vương

Chương 510 : Phiền phức đã tới.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Để cho người phiền muộn nhất, là đôi gian phu dâm phụ kia đều dùng ngôn ngữ Long tộc, bọn hắn đến cùng nói gì đó, Áo Bỉ Lão Ma cùng Đường Tiêu căn bản nghe không hiểu, cho nên cũng không cách nào phán đoán hiện tại rốt cuộc là cái tình thế gì.

Người nọ tuy có thể phong bế thế giới ý niệm, nhưng không thể phong bế Hồ lô, cho nên người nọ làm hết thấy, Đường Tiêu mượn thần niệm của Áo Bỉ Lão Ma, hoàn toàn có thể cảm ứng được nhất thanh nhị sở.

Đường Tiêu liền nhớ lại một ít sự tình mình cùng nữ tử trước kia thân mật, nguyên lai mỗi lần cũng không thể tránh được con mắt của Áo Bỉ Lão Ma, đại khái tất cả đều bị hắn xem hết, trước kia Đường Tiêu cũng không biết thần thức cảm ứng của Áo Bỉ Lão Ma cường đại như thế, hơn nữa Áo Bỉ Lão Ma còn lừa gạt hắn, nói đứng ở bên trong Hồ lô chỉ có thể nghe mà thôi.

Hai người bên ngoài, tiếp tục thân mật mà ô ô nói gì đó, thiếu nữ khi thì ngượng ngùng, khi thì hưng phấn. Khi thì lộ ra có chút ủy khuất. Có đôi khi lại giống như cãi lại cái gì đó, hiển nhiên giữa hai người nói chuyện liên quan đến không ít chủ đề.

Về sau người nọ kéo một tay thiếu nữ, thiếu nữ muốn rút tay của mình về, nhưng bị người nọ cường thế kéo lại, giờ phút này thiếu nữ lộ ra cực kỳ e lệ, có chút không dám nhìn người kia. truyện copy từ

Người nọ sau khi giữ chặt tay thiếu nữ, cùng thiếu nữ lại nói rất nhiều chuyện, thiếu nữ đại khái bởi vì e lệ, cũng không trả lời quá nhiều. Chủ yếu là người nọ nói thôi.

Sau khi tỏ tình chốc lát, người nọ đem thiếu nữ hướng trong ngực mình kéo tới, thiếu nữ chống đỡ vài cái. Nhưng cuối cùng vẫn là ôm ờ mà bị người nọ ôm vào trong ngực, sau đó người nọ tiến tới bên tai thiếu nữ nói nhỏ mấy lời tâm tình gì đó, thiếu nữ ngẫu nhiên sẽ cười nhẹ vài tiếng, sau đó người nọ ôm lấy đầu thiếu nữ, sau đó hôn lên môi nàng.

- Ta phi!

Mắt thấy bên ngoài phát sinh hết thấy, Đường Tiêu quan sát toàn bộ quá trình mình tán gái, chỉ là, quá trình này tiến triển quá nhanh a?

Muốn nói Viễn Cổ Băng Long này biến thành Long nữ. Một mực với tư cách thủ hộ Phong Bạo Thiên Lô, bị phong ấn ở bên cạnh Phong Bạo Thiên Lô, khẳng định không giải đãi nhân xử thế. Cho nên mới dễ dàng bị người nọ lừa như vậy.

Đương nhiên, đối phương phải là Long tộc khác phái mới được, bằng không thì tùy tiện nam nhân gì cũng có thể đem nàng thông đồng đi, như vậy còn gì là thủ hộ Phong Bạo Thiên Lô.

Thân thể người nọ, tuy không phải hoàn toàn là Long thể, nhưng trong thần hồn có sáp nhập một tia thần thức của Viễn Cổ Cự Long, nên giả mạo long tộc so với Đường Tiêu lúc trước càng có ưu thế hơn, cũng khó trách thiếu nữ Băng Long không thể nhận ra.

Rất nhanh, một màn càng thêm không chịu nổi đã xảy ra.

Người nọ rõ ràng đem thiếu nữ đẩy ngã xuống trên mặt đất, một bên hôn hít lấy cái miệng nhỏ của thiếu nữ nhả, một bên vuốt ve bộ ngực, sau đó tay kia rất không thành thật một luồng vào trong y phục của thiếu nữ.

Lại một lát sau về sau, người nọ lấy ra của quý của hắn, dùng chân tách hai chân của thiếu nữ ra, vén lên băng bào của thiếu nữ.

Áo Bì Lão Ma rất hèn mọn bỉ ổi mà đem thần niệm cảm ứng tập trung đến giữa hai chân thiếu nữ, Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan có thể rất rõ ràng mà thấy thiếu nữ giờ phút này đang rất căng thẳng, mà nơi băng khe, một ít chất lỏng lam sắc thỉnh thoảng từ trong đó phun ra, tay của người kia thỉnh thoảng sẽ mơn trớn nơi thần thánh đó, khiến cho thân thể thiếu nữ một hồi rung động, mà chất lỏng u lam cũng phụt lên càng thêm mãnh liệt.

- Lão ma người có phải xấu xa như vậy không?

Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan rốt cục nhìn không được. Cái lão ma này nhìn trộm một chút thì cũng thôi đi, không cần một mực tập trung ở chỗ này a?

- Trong mắt lão ma ta chỉ có đan dược, sắc tức là không, không tức là sắc, lão ma ta giờ phút này chỉ là nghiên cứu được tính của u lam băng dịch này mà thôi.

Áo Bì Lão Ma nuốt nước miếng. Rất vô sỉ mà cãi lại vài câu.

Đang khi hai người nói chuyện, một đầu rồng lửa thăm dò vào bên trong băng khe, sau khi ở phụ cận băng khẩu trượt trên chất lỏng u lam, đột nhiên phá tan vách màng băng tinh mỏng manh, xông vào đến cuối cùng của băng tuyết.

Hiển nhiên thiếu nữ đang bị người nọ kích thích đến cực hạn. Hoàn toàn không có chú ý tới phía dưới gặp phải cục diện hung hiểm như thế, cho nên không có phòng bị, đã bị người nọ cho đột nhập đi vào. Giờ phút này khuôn mặt thiếu nữ biến sắc, mặt lộ vẻ hơi giận. Nhưng không biết người nọ tiến đến bên tai nàng nói gì đó, thiếu nữ rất nhanh an tĩnh trở lại, hơn nữa nhắm mắt lại.

- Ta. Ta. Ta.

Mất thấy một màn này, Đường Tiêu bên trong Thần đan đã có chút không biết mình muốn nói cái gì rồi.

- Long tộc nhìn qua đều tương đối mạnh liệt. Tiểu long nữ đã là thân thể thành thực, đang lúc cần hợp thể, trường kỳ bị phong bế ở chỗ này, sau khi cảm nhận được khí tức thành thực của rồng đực, kiềm lòng không được một chút cũng không kỳ quái.

Áo Bì Lão Ma vừa quan sát rồng lửa xông khe, một bên rất hào hứng mà tiến hành bình luận một phen.

Nghe ngữ khí nói chuyện của Áo Bì Lão Ma, cảm nhận được địa phương hắn hiện tại đang cảm ứng, Đường Tiêu liền nghĩ tới lúc trước mình cùng một đám nữ tử làm những sự tình kia, lão ma này thật đúng là may mắn thấy hết.

Nếu có cơ hội đoạt lại thân thể, về sau thời điểm cùng nữ nhân hợp hoan, vô luận như thế nào, nhất định phải nghĩ biện pháp phong bế Hồ lô mới được, nếu không bị một đôi mắt hèn mọn bỉ ổi nhìn xem như vậy, cảm giác thật đúng là không tốt.

- Chỉ sợ chúng thoải mái xong, phiền phức của chúng ta đã tới rồi!

Đường Tiêu rầu rĩ mà nói với Áo Bì Lão Ma một câu.

Người nọ đã có thể nói ngôn ngữ long tộc, nói rõ trí nhớ của Viễn Cổ Cự Long đã thức tỉnh không ít, đối với người đã từng đoạt xá, cùng người bắt nó phong ấn, khẳng định hận thấu xương.

- Không nhất định, nhìn lại đi, hẳn nhiều lắm là sau khi chiếm đoạt tiểu long nữ, kích phát bản năng ngôn ngữ long tộc, người cũng không nên coi thường sự cường đại của chủ hồn mình.

Áo Bì Lão Ma mở miệng an ủi Đường Tiêu thoáng một phát.

- Chỉ mong là như vậy.

Đường Tiêu lần nữa thở dài.

Chủ hồn dung hợp với thần hồn vô ý thức của Viễn Cổ Cự Long kia, đến cùng còn có tính là mình không? Cái này thật đúng là một cái mệnh đề nan giải.

511. Chương 511 : Tiểu Long.

Sát Vương

Chương 511 : Tiểu Long.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sức chịu đựng của Tiểu long nữ hiển nhiên viễn siêu hơn Hơi Liên cùng với chúng nữ Ngân Từ Phong, sau khi người nọ cuồng đã làm nàng mấy canh giờ, nàng y nguyên không có vẻ kiệt sức, tuy thời điểm nàng vừa mới gặp người nọ lộ ra rất e lệ, nhưng mà mấy canh giờ qua đi, dĩ nhiên biến thành một tiểu Lăng Long, trong băng khe, lam quang óng ánh, phẳng phát có thể thôn phệ hết thấy.

Tuy trong băng cốc lạnh vô cùng, nhưng trên trán người nọ rõ ràng kết xuất một tí băng tinh, xem bộ dáng là mặt đến xuất mồ hôi, mồ hôi trực tiếp bị nhiệt độ thấp đông lạnh trở thành băng tinh.

Một ngày sau đó, tiểu long nữ vẫn ham muốn cao độ, mà người nọ dĩ nhiên có chút chống đỡ hết nổi, toàn thân giống như sắp bị hút khô, Đường Tiêu thậm chí quan sát đến rồng lửa phía dưới của hắn cũng có chút mềm nhũn, xem ra thủ hộ yêu thú này xác thực rất khó đối phó, trận đại chiến này, không thể bằng vào lực khoẻ mạnh mà diệt sát đối phương a.

Đoán chừng nếu không đem tiểu long nữ triệt để làm cho sương mê, Phong Bạo Thiên Lô kia khẳng định không thể lấy được.

Cho dù người nọ đã lộ ra chống đỡ hết nổi, nhưng Đường Tiêu vẫn là đối với hắn bội phục sát đất. Thay đổi mình trước kia, năm canh giờ còn có thể kiên trì, một giống như vậy ngày một đêm, đoán chừng mạng nhỏ này sẽ giữ không nổi.

Cũng may Áo Bì Lão Ma kịp thời cho người nọ mấy miếng đan dược kỳ quái, thời điểm người nọ vốn là chống đỡ hết nổi, vụng trộm nuốt luôn những đan dược này, lập tức long sinh hoạt hổ trở lại, lần nữa xách thương thượng Long, cùng dưới thân tiểu long nữ trùng kích mấy ngàn hiệp.

- Người cho hắn ăn được hoàn gì vậy?

Thời điểm Áo Bì Lão Ma lại một lần nữa ném ra đan dược, Đường Tiêu cùng hắn hỏi một câu.

- Uy Cách đan, thời điểm lão ma trước kia du lịch Mỹ Kiên đại lục thu thập được đan phương này, đối với phương diện này có kinh nghiệm, bởi vì chế tác cần rất nhiều dược liệu, người lúc trước đã giúp ta góp nhặt không ít, dọc theo con đường này lại thu thập không ít dược liệu có thể dùng. Không nghĩ tới lúc này có tác dụng.

- Uy Cách đan?

Đường Tiêu triệt để bó tay rồi, cái Áo Bì Lão Ma này thật sự là cái gì cũng có thể lấy ra ah!

Năm ngày năm đêm, người nọ càng không ngừng trừng kích, tiểu long nữ càng không ngừng rên rỉ ham muốn.

Loại đơn điệu không có tình tiết này. Cho dù hai người trước trước sau sau thay đổi hơn một ngàn tư thế, trong đó có rất nhiều tư thế nhân loại bình thường căn bản không cách nào làm được, Đường Tiêu bên trong thần đan cũng đã sớm thấy buồn ngủ rồi, Áo Bì Lão Ma ngược lại là tinh thần một mực rất tốt, thỉnh thoảng còn có thể bình phẩm một phen.

Bảy ngày bảy đêm, người nọ sau khi nuốt vô số Uy Cách đan của Áo Bì Lão Ma, tiểu long nữ bên ngoài rất cục cựa OK, làm cho tiểu long nữ vẻ mặt hạnh phúc trong sự thỏa mãn nặng nề mà ngủ đi.

Nhưng mà người nọ sau khi trải qua trận chiến cực kỳ gian khổ này, thân thể cũng đã tiêu hao nghiêm trọng, hơn nữa nuốt đại lượng Uy Cách đan, đối với thân thể của hắn đã tạo thành tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, giờ phút này hắn muốn đi tế luyện Phong Bạo Thiên Lô, đại khái cũng đã hữu tâm vô lực rồi, nhất định phải cần một thời gian ngắn khôi phục mới được.

- Thử hỏi một chút, hắn và long nữ kia dùng ngôn ngữ long tộc nói mấy thứ gì đó? Thuận tiện thăm dò thoáng một phát, xem Viễn Cổ Cự Long kia phải chăng đã hoàn toàn thức tỉnh, chúng ta cũng có thể sớm chuẩn bị.

Đường Tiêu hướng Áo Bì Lão Ma nói thoáng một phát.

Áo Bì Lão Ma y theo Đường Tiêu nói, cùng người nọ hàn huyên.

Người nọ rất nhanh truyền âm cho Áo Bì Lão Ma, nói long nữ kia bởi vì thủ hộ chi chức, không chịu giao ra Phong Bạo Thiên Lô, nàng nói Phong Bạo Thiên Lô một khi bị người lấy đi. Thần hồn của nàng sẽ lập tức bị thủ hộ pháp tắc gạt bỏ, thân thể cũng sẽ băng liệt, hóa nhập trong vô tận hư không.

Từ ngữ khí của người nọ cùng Áo Bì Lão Ma nói chuyện mà xét, hắn tựa hồ vẫn đang tự mình là Đường Tiêu:

- Người chuẩn bị làm như thế nào?

Áo Bì Lão Ma hỏi người nọ một câu.

- Kế hoạch của ta là mê hoặc nàng, nghĩ biện pháp làm cho nàng ngủ say.

Người nọ trả lời Áo Bì Lão Ma.

- Sau đó thì sao?

Áo Bì Lão Ma hỏi một câu.

- Sau đó. . . Sau đó ta muốn thừa dịp nàng ngủ say, trộm đi Phong Bạo Thiên Lô.

Thời điểm người nọ nói đến đây, lộ ra có vài phần do dự.

- Vậy tranh thủ thời gian đi, bằng không thì dùng sự khôi phục sức khỏe của nàng, rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở người nọ một câu.

- Như vậy...nàng sẽ bị hủy diệt...

Người nọ nhìn thoáng qua tiểu long nữ trong lúc ngủ say, trong mắt hiện ra vẻ phức tạp.

- Người không muốn quay trở lại Áo Bì Đảo sao?

Áo Bì Lão Ma hỏi người nọ một câu.

- Còn có một biện pháp, trước diệt trừ pháp tắc thủ hộ bên trong thần hồn của nàng, sau đó hãy lấy Phong Bạo Thiên Lô.

Người nọ nói tiếp thoáng một phát.

- Trừ đi như thế nào? Pháp tắc cũng không phải phong ấn, lại càng không phải là cấm chế, pháp tắc một khi gieo xuống, sẽ cùng thần hồn của nàng dung làm một thể, căn bản không có bất luận khả năng giải trừ.

- Ta không biết.

Người nọ trầm mặc, hẳn không ngừng nhìn tiểu long nữ nằm trên mặt đất, ánh mắt biến ảo bất định.

Đường Tiêu cảm ứng đến bên ngoài hết thấy, trong lòng nghĩ thầm, nếu như thay đổi chính mình, thời điểm lúc này sẽ lựa chọn như thế nào.

Đây quả thật là một quyết định gian nan, một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, lấy đi Phong Bạo Thiên Lô, tiểu long nữ này như vậy được sẽ bị thủ hộ pháp tắc gạt bỏ, không lấy Phong Bạo Thiên Lô, vất vả dọc theo con đường này sẽ hóa thành hư ảo.

Bất quá Đường Tiêu cảm giác mình cuối cùng nhất vẫn là lấy đi Phong Bạo Thiên Lô, dù sao thời điểm người nọ ân ái với tiểu long nữ, tựa có chứa tính mục đích rất mạnh, nên hẳn nhất định sẽ lấy.

Ngay thời điểm Đường Tiêu nghĩ như vậy, người nọ nhìn tiểu long nữ trong lúc ngủ say, trầm thấp mà dùng ngôn ngữ nhân loại nhỏ giọng nói:

- Thực xin lỗi.

Sau đó đem cấm chế Song muội phóng ra.

Hiển nhiên người nọ đã cùng cấm chế Song thù truyền âm nói cái gì đó, cấm chế Song thù từ trong thế giới ý niệm đi ra, lập tức ở bên người tiểu long nữ bố trí xuống cấm chế, gần trăm trận kỳ màu vàng lợt rất nhanh đặt ở quanh người tiểu long nữ, rất hiển nhiên các nàng đang bố trí một cấm chế cực kỳ cường hãn.

512. Chương 512 : Thật Lòng.

Sát Vương

Chương 512 : Thật lòng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Cấm chế Song thù đã có được năng lực giải trừ cấm chế cực kỳ cường hãn, năng lực bố trí cấm chế tự nhiên cũng không phải chuyện đùa, hơn nữa gần trăm trận kỳ cùng lúc thiết lập, vô giả cho dù mạnh hơn nữa, bị nhốt ở trong cấm chế cũng không có khả năng trong thời gian ngắn thoát thân mà ra.

- Xin lỗi rồi.

Người nọ đứng ở bên ngoài trận kỳ, xa xa mà nhìn tiểu long nữ đang ngủ say trong trận kỳ, sau đó kiên quyết mà hướng bên cạnh tế đàn đi tới.

Người nọ tuy cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn cường chống thân thể, một lần nữa bắt đầu hướng Phong Bạo Thiên Lô tế luyện.

Thời gian từng phút từng giây mà đi qua, tâm tình của Đường Tiêu bên trong Thần đàn cũng dị thường khẩn trương, chủ yếu là lo lắng tiểu long nữ sớm tỉnh lại, làm cho tế luyện Phong Bạo Thiên Lô đột nhiên gián đoạn.

Nhưng mà, thời điểm người nọ tế luyện đối với Phong Bạo Thiên Lô đến thời khắc cuối cùng, tiểu long nữ bên trong trận kỳ đột nhiên tỉnh lại.

- Phu lang, chàng vì sao phải làm như vậy?

Tiểu long nữ nhìn người nọ, rõ ràng dùng ngôn ngữ nhân loại nói chuyện.

Người nọ toàn thân run lên, quay đầu lại nhìn tiểu long nữ bên trong trận kỳ, nhưng cái gì cũng không nói, lại bắt đầu tế luyện Phong Bạo Thiên Lô.

Không khí trở nên vô cùng khẩn trương, ai biết dùng cấm chế Song thù bố trí xuống cấm chế, đến cùng có thể vây khốn tiểu long nữ hay không, cho dù có thể vây khốn, nhưng đến cùng có thể vây khốn nàng bao lâu?

- Phu lang, chàng không biết sao? Một khi lấy Phong Bạo Thiên Lô kia, thiếp cũng sẽ bị chết.

Tiểu long nữ hướng người nọ hô một tiếng.

- Thực xin lỗi.

Người nọ không quay đầu lại, tiếp tục gia tốc tế luyện Phong Bạo Thiên Lô.

- Thiếp cho rằng, thiếp rốt cuộc tìm được người mình yêu nhất, hiện tại thiếp thật đau lòng.

Trong mắt Tiểu long nữ chảy xuống nước mắt Lam Sắc, nhưng nàng thủy chung không có hướng cảm chế phát động công kích.

- Thực xin lỗi.

Người nọ vẫn không quay đầu lại, tế luyện Phong Bạo Thiên Lô lại trì hoãn một chút, nếu hấn toàn lực tế luyện mà nói, đối với Phong Bạo Thiên Lô hoàn toàn tế luyện, khả năng chỉ cần vài phút.

- Nhanh ah! Cái cảm chế kia khả năng trói không được nàng!

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở người nọ một câu.

- Phu lang, ta chỉ muốn hỏi một câu, chàng những ngày này có thật sự yêu thiếp hay không?

Tiểu long nữ lại hỏi người nọ một câu.

- Là thật, nhưng mà ta. . . ta, ta nhất định phải có Hư Không Tinh Bân.

Người nọ nghĩ một đằng nói một nẻo mà xoa dịu tiểu long nữ.

- Chàng biết không? Ta rất thích chàng, mặc dù chỉ là cùng chàng mới gặp gỡ, nhưng mà ta đã thật sự yêu chàng, giống như ở chỗ này chờ chàng mấy ngàn mấy vạn năm.

Tiểu long nữ nói tiếp, nước mắt Lam Sắc lại một lần nữa từ trong hốc mắt nàng tràn ra.

- Đừng tin nàng nói chuyện ma quỷ, nhanh gia tốc tế luyện, nếu không hết thủy vất vả sẽ uống phí!

Áo Bì Lão Ma vội vàng khuyên người nọ vài câu, để tránh lòng hấn bị tiểu long nữ mê hoặc.

Người nọ lúc này không có trả lời, cũng không có phản ứng Áo Bì Lão Ma, mà yên lặng đứng ở đó thật lâu, đối với tế luyện Phong Bạo Thiên Lô lại lần nữa trì hoãn xuống dưới.

Đang lúc Áo Bì Lão Ma còn muốn nói điều gì, người nọ đột nhiên buông tha tế luyện Phong Bạo Thiên Lô, quay người hướng bên cạnh trận kỳ đi tới.

Áo Bì Lão Ma cùng Đường Tiêu bên trong Thần đan cùng một chỗ thở dài, loại nhận chủ tế luyện này, một khi gián đoạn sẽ bắt đầu lại từ đầu, tiểu long nữ này đã tỉnh, đoán chừng còn muốn có cơ hội tốt như vậy là không thể nào.

- Nói cho ta biết, như thế nào mới có thể cởi bỏ thủy hộ pháp tắc bên trong thần hồn của nàng?

Người nọ hướng tiểu long nữ bên trong trận kỳ hỏi một tiếng.

Tiểu long nữ thấy người nọ buông tha tế luyện Phong Bạo Thiên Lô, hướng nàng đi tới, lập tức nín khóc mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, cũng mở ra hai tay hướng về phía người nọ nhào tới.

Thời điểm nàng đến biên giới cảm chế, bị một tầng màn sáng màu vàng lọt ngăn cản, bằng quang trên người tiểu long nữ lóe lên, lập tức đụng nát trói buộc cường đại của cảm chế, nhào vào trong ngực người nọ.

Áo Bì Lão Ma cùng Đường Tiêu bên trong Thần đan cũng không khỏi hít một ngụm lãnh khí, vốn cho là cảm chế này ít nhất có thể trói buộc tiểu long nữ một thời gian ngắn, không nghĩ nàng vừa chạm vào là tan nát.

Nếu như vừa rồi người nọ không đình chỉ tế luyện mà nói, thật không biết chuyện gì sẽ phát sinh.

- Ta biết ngay là chàng thật lòng yêu ta.

Tiểu long nữ nhào vào trong ngực người nọ, khóc không thành tiếng, lại một chữ cũng không đề cập tới sự tình thủ hộ pháp tắc.

- Thực xin lỗi.

Người nọ ôm tiểu long nữ, vuốt mái tóc của nàng mà thở dài.

- Ta không muốn chàng nói xin lỗi, ta muốn chàng yêu thương ta.

Tiểu long nữ hướng người nọ nũng nịu.

- Ta yêu nàng.

Ánh mắt người nọ nhìn vào mắt tiểu long nữ, trầm thấp mà cùng nàng nói một tiếng.

Tiểu long nữ kiễng mũi chân, chủ động hôn vào trên môi người nọ, sau đó nàng đẩy người nọ ra, sau khi nghiêm túc nhìn hấn nửa ngày, đột nhiên khẽ vươn tay, đem Phong Bạo Thiên Lô trong sương mù màu đen lấy qua, nâng trên tay đưa đến trước mặt người nọ.

- Ta không thể lấy nó đi.

Ánh mắt người nọ trở nên cực kỳ phức tạp.

- Dối trá ah! Hết thuốc chữa!

Đường Tiêu bên trong Thần đàn nghe lời nói đi ra bên ngoài của người nọ, nhin không được oán thắm vài câu.

- Cùng nó một mực ở chỗ này cô độc, không bằng thành toàn cho người ta yêu thương, ta chết cũng không tiếc.

Tiểu long nữ đột nhiên ngậm niệm khẩu quyết gì đó, Phong Bạo Thiên Lô lập tức biến thành một đạo huyền quang, hướng về phía thân thể người nọ bắn đi, sau đó chui vào nội thể người nọ biến mất.

- Nàng. . .

Người nọ cảm ứng được Phong Bạo Thiên Lô dĩ nhiên đã nhận chủ, con mắt nhìn tiểu long nữ có chút ẩm ướt, hiển nhiên là thực cảm động.

- Phu lang, thủ hộ pháp tắc sẽ bắt đầu phát huy uy lực, thời gian còn lại của thiếp không nhiều lắm rồi, thời gian còn lại bên trong này, chàng có thể một mực ở cùng thiếp không?

Tiểu long nữ buồn bã mà nhìn người nọ, thanh âm dĩ nhiên lộ ra có chút hư nhược.

- Ta sẽ một mực ở bên cạnh nàng.

Người nọ vội vàng hướng tiểu long nữ hứa hẹn một tiếng.

- Aii. . . sau khi thủ hộ pháp tắc phát huy uy lực, ta cũng chỉ có thể sống một trăm năm. . . Bất quá, chàng nguyện ý cùng ta thật tốt quá!

Tiểu long nữ có chút hưng phấn nói một câu.

- Một. . . một trăm năm?

Người nọ lập tức có chút choáng váng.

- Làm sao vậy? Ngại thời gian quá ngắn sao?

Tiểu long nữ ôn nhu mà nhìn người nọ, dùng tay sờ lên mặt của hấn.

- Ah. . . Ah. . .

513. Chương 513 : Nhanh Chóng

Sát Vương

Chương 513 : Nhanh chóng

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Người nọ rõ ràng có chút choáng váng, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Ha ha, thiếp lừa chàng đó, xem chàng phản ứng như thế nào, kỳ thật thủ hộ pháp tắc đã phát huy tác dụng.

Thời điểm Tiểu long nữ nói chuyện, thân thể nàng bắt đầu từng khúc vỡ vụn, rơi lả tả hóa thành từng đạo ánh sáng màu lam óng ánh, hướng xung quanh tiêu tán ra.

- Long Long!

Người nọ nhìn thân thể tiểu long nữ từng khúc vỡ vụn, lần này thật sự có chút ít đau lòng rồi.

- Nói.. . . nói chàng yêu ta đi.

Thanh âm tiểu long nữ càng ngày càng hư nhược, trong băng cốc vừa mới vì nàng tỉnh lại mà hóa ra không khí, lúc này cũng biến thành thành từng mảnh Lam Sắc, từ không trung phiêu tán rơi xuống.

- Ta yêu nàng.

Người nọ đưa sát trán mình vào trán tiểu long nữ, trong ánh mắt óng ánh lập loè, khóe mắt dĩ nhiên đã có băng ngấn.

- Chàng khóc?

Tiểu long nữ đưa tay hướng khóe mắt người nọ, nhưng rất nhanh bàn tay nhỏ bé vô lực mà thả xuống dưới.

- Long Long!

Người nọ rống lớn một tiếng, nhưng quanh người không khí càng ngày càng mỏng manh, thanh âm của hắn đã không có thể vang lên nữa.

- Chàng khóc. chàng nói chàng yêu thiếp. Thiếp rất hạnh phúc . . .

Tiểu long nữ nói xong câu nói sau cùng này, bình tĩnh cười cười, toàn thân từng khúc vỡ vụn ra, hóa thành vô số đạo Lam Sắc huyền quang, lập tức biến mất ở trong băng cốc.

- Long Long!

Người nọ điên cuồng mà chớp lấy ánh sáng màu lam bên người, nhưng hết thấy đều là phí công. Cuối cùng hai đầu gối hắn quỳ xuống đất, xé rách lấy tóc của mình, hướng về phía bầu trời cuồng rống lên.

- Chỉ có một lát, có thể yêu đến chết đi sống lại sao?

Đường Tiêu không cách nào cảm động lấy với người nọ, chỉ là thì thào hỏi Áo Bì Lão Ma một câu.

- Cái này phải hỏi chính người.

Áo Bì Lão Ma thở dài:

- Cũng may chiếc Hư Không Tinh Bàn lớn nhất tới tay. Bất quá người cần ở trong Thần đan tắm bổ một đoạn thời gian, nếu không thì không cách nào cùng hắn tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Đường Tiêu không có lên tiếng, hắn chưa từng có kinh nghiệm cùng một nữ nhân làm bảy ngày bảy đêm, cho nên không cách nào phỏng đoán suy nghĩ trong nội tâm của người nọ giờ phút này.

Sau khi thân thể Tiểu long nữ vỡ vụn hóa thành ánh sáng màu lam trong suốt tán loạn. Trên mặt đất Bằng cốc lại nhiều hơn một quả trứng rồng hiện lên Lam Sắc, người nọ điên cuồng hét lên qua đi, quỳ trên mặt đất, cúi đầu, nhẹ nhàng nâng trứng rồng này lên, ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn nó, cũng không nhúc nhích, cũng không cùng bất luận kẻ nào nói chuyện, giống như một băng điêu vậy.

Hắn không nói lời nào, Áo Bì Lão Ma cũng không có thúc hấn cái gì, Đường Tiêu bên trong Thần đan cũng đã nhìn ra, Áo Bì Lão Ma căn bản không có khái niệm thời gian gì, đối với sự tình gì cũng không quá gấp gáp.

- Nhanh như vậy đã thụ thai rồi sao?

Đường Tiêu bên trong Thần đan mượn lực cảm ứng của Áo Bì Lão Ma. Cũng quan sát trứng rồng trong tay người kia, trong nội tâm liên lấy làm kỳ. Không biết sau khi Viễn Cổ Cự Long cùng Viễn Cổ Bằng Long hợp thể, kết quả sẽ sinh ra cái gì, chắc hẳn sau khi chào đời, tất nhiên sẽ là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Sau khi Lam Sắc tan mất, bốn phía một lần nữa trở nên lạnh như băng, băng sơn xa xa dĩ nhiên không còn, chỉ còn lại có tàn tích khi tiểu long nữ lúc đứng dậy lưu lại mà thôi.

Người nọ rốt cục đã có động tĩnh, hắn đem trứng rồng thu vào bên trong thể giới ý niệm, sau đó đem Phong Bạo Thiên Lô từ trong thân thể lấy ra đặt ở trước mặt cẩn thận mà nghiên cứu một phen.

Khói đen bên ngoài Phong Bạo Thiên Lô dĩ nhiên đã tan hết, lớp đá bên ngoài cũng đã biến mất bóng dáng, cuối cùng Phong Bạo Thiên Nhân đồng dạng cũng đã không còn, khí tức từ bên trong truyền ra đến xem không có người còn ngưng lại trong đó rồi, có trời mới biết lúc trước nếu có người còn ở bên trong không đi ra mà nói, thời điểm lúc này có thể bị trực tiếp mật sát hay không.

Một lát sau, không biết người nọ ngâm niệm cái khẩu quyết gì, cả người hắn được thuận di đến một gian mật thất trong Phong Bạo Thiên Lô.

Rất hiển nhiên, thời điểm tiểu long nữ trông coi Phong Bạo Thiên Lô giao cho người nọ, cũng cùng một chỗ đem khẩu quyết điều khiển Phong Bạo Thiên Lô truyền thụ cho hắn.

Thuận di vào gian mật thất này, là một địa phương không có người tiến vào. Cái mật thất này có chút lớn, phía trước mật thất là một màn sáng trong suốt rất dày, có thể xuyên thấu qua nó xem đến thể giới bên ngoài, nhưng lại bảo hộ không cho ngoại giới tiến vào. Người ở bên trong cũng sẽ không ở trong lúc vô tình trượt chân từ nơi này rơi xuống đi ra ngoài.

Tới gần màn sáng trong suốt, bỗng bình lấy một phiến đá, cùng phiến đá lúc trước xuyên qua thông đạo có vết nứt không gian lớn nhỏ không sai biệt lắm, trên phiến đá này phát ra quang mang óng ánh nhàn nhạt, hiển nhiên là có thể dùng nội lực tiến hành khu động. Người nọ một bên đọc khẩu quyết, một bên đi tới phía trước, dẫm trên phiến đá kia.

Theo hấn hướng phiến đá khu động, toàn bộ Phong Bạo Thiên Lô cũng từ trên mặt đất bay lên, bởi vì thời điểm người nọ tiến vào Phong Bạo Thiên Lô cũng không để Phong Bạo Thiên Lô hóa lớn, cho nên thời điểm lúc này xuyên qua màn sáng, rất rõ ràng mà chứng kiến Phong Bạo Thiên Lô bay khỏi mặt đất bằng cốc, sau đó dưới sự chỉ huy của người nọ, hướng lên, bên trái, hướng phải, hướng phía dưới mà tự do phi hành.

Quả nhiên, những thông đạo hình tròn kích thước là khảo nghiệm cực lớn cho võ giả, trên thực tế là khảo nghiệm năng lực điều khiển của võ giả đối với Hư Không Tinh Bân như thế nào, khảo nghiệm võ giả trong tương lai ở bên trong hành trình hư không, phải chăng có năng lực tránh né khe hở hư không hoặc ở trong thời gian ngắn trốn chết đến địa điểm chỉ định. Chỉ là loại khảo nghiệm này cũng quá biến thái rồi. Chỉ cần không thông qua, sẽ đối mặt với tử vong.

Người nọ ngừng lại, hướng mật thất ngâm niệm một chuỗi khẩu quyết rất dài, Phong Bạo Thiên Lô dùng một loại ngôn ngữ mà Đường Tiêu nghe không hiểu trả lời lại cho người nọ vài câu, người nọ lại ngâm niệm khẩu quyết. Cuối cùng lại để ật thất của Phong Bạo Thiên Lô kia phát ra thanh âm nhân loại!

- Ta muốn nghiền nát không gian, tiến vào hư không, thiết lập mục tiêu. Bí Cảnh của Cửu Châu đại lục.

Người nọ hướng Phong Bạo Thiên Lô phát ra chỉ lệnh. Hiển nhiên người nọ cùng Đường Tiêu đồng dạng, không thể chờ đợi được muốn trở lại Áo Bì Đảo.

- Thực xin lỗi, địa điểm mục tiêu không có ở trong tình đồ đã biết, xin tuyển định mục tiêu khác, mong tiến hành lựa chọn những Bí Cảnh có trong tình đồ.

Phong Bạo Thiên Lô có chút cơ giới mà trả lời người nọ.

514. Chương 514: Máy Tính?

Sát Vương

Chương 514: Máy tính?

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Móa! Đây chẳng lẽ là máy tính khoa học kỹ thuật sao?

Đường Tiêu bên trong Thần đàn nghe âm thanh của Phong Bạo Thiên Lô có chút cơ giới điện tử, liền kinh ngạc mắng một câu.

Người nọ ở trong tình đồ của Phong Bạo Thiên Lô tìm một phen, thẩm tra đối chiếu mấy phần tình đồ của mình lúc trước có trong tay, một lần nữa đã chọn một mục tiêu, lần nữa hướng Phong Bạo Thiên Lô phát ra chỉ lệnh. Khiến nó nghiền nát không gian, tiến vào trong hư không, bay đến mục tiêu chỉ định.

- Thực xin lỗi. Phá Giới Tinh không đủ, không cách nào phá toái hư không. . .

Phong Bạo Thiên Lô rất nhanh trả lời người nọ.

- Cái gì là Phá Giới Tinh? Ở đâu có thể lấy được?

Người kia hỏi Phong Bạo Thiên Lô một tiếng. Một đạo bạch quang hiện lên, xuất hiện mấy khối ảo ảnh của Phá Giới Tinh trước mặt người nọ, sau đó Phong Bạo Thiên Lô còn hướng về phía người nọ giải thích thoảng một phát hiệu dụng của Phá Giới Tinh, nói cho người nọ, trong Phong Bạo Thiên Nhân có Phá Giới Tinh, cũng chỉ dẫn một phương hướng cho hắn.

Người nọ bất đắc dĩ, chỉ phải ngậm niêm khẩu quyết, lập tức thối lui ra khỏi Phong Bạo Thiên Lô, lưu lại một tia thần thức ở trong đó. Sau đó căn cứ chỉ dẫn của Phong Bạo Thiên Lô, quay đầu lại phương hướng lúc trước đến trở về.

Rời khỏi băng cốc, thời điểm đi ở trong thông đạo rét lạnh dài đằng dặc, tâm tình người nọ hiển nhiên không tốt lắm, cau mày xụ mặt không cùng bất luận kẻ nào nói chuyện, buồn bực hướng về phía trước đi tới. Thẳng đến đi trở về địa phương có Truyền Tống Trận, người nọ sau khi lấy ra mấy khối thượng phẩm linh thạch đặt ở bốn phía Truyền Tống Trận, một đạo bạch quang đẹp mắt hiện lên, người nọ bị truyền tống về tới bên ngoài hỏa động của Tinh Bàn điện.

Hắn truyền tới nơi này thật đúng là không phải lúc. Bạch quang truyền tống quanh người vừa mới tan hết, gương mặt dữ tợn của Ngũ Độc Thiên Sư liền xuất hiện ở trước người hắn chưa đủ một trượng xa.

Có lẽ nên đổi lại thuyết pháp, Ngũ Độc Thiên Sư thật sự là vận khí quá kém, không ngờ lại xuất hiện ở chỗ này. Người nọ hiển nhiên thấy tiểu long nữ bị thủ hộ pháp tắc gạt bỏ tâm tình rất là khó chịu, đang muốn tìm cái gì đó trút giận, kết quả Ngũ Độc Thiên Sư tự mình dân lên cửa.

- Tiểu hữu quả nhiên lợi hại, rõ ràng trước lão phu một bước tiến nhập Phong Bạo Thiên Nhân, cái Hư Không Tinh Bàn lớn nhất vừa biến mất không lâu kia, phải chăng trong tay người?

Ngũ Độc Thiên Sư hiển nhiên không phải cùng Thương Nhai Tử đi đến đây, cũng không có nghe được sự tình Cửu Bàn Đồng chết ở dưới Thôn Mang. Cho nên thời điểm hiện tại đối mặt Đường Tiêu, vẻ mặt rất ngạo mạn.

Người nọ không biết sao, rõ ràng thu liễm khí tức cường đại, tựa hồ muốn đối với Ngũ Độc Thiên Sư giả heo ăn thịt hổ.

Người nọ không lên tiếng, Ngũ Độc Thiên Sư dò xét tu vi người nọ một phen, xác nhận đối phương cùng lúc trước đồng dạng, tu vi chỉ có Địa Nguyên Cấp, lúc này mới cực kỳ ngạo mạn mà mở miệng:

- Đồ nhi của ta một đường theo dõi tiểu hữu, lại không bóng dáng, phải chăng bị tiểu hữu giết chết?
- Hẳn không phải ta giết, bắt quá sau khi ta biết rõ người hướng ta hạ Ngũ Độc bí thuật, ta quả thật rất muốn hành hạ giết hẳn đi.

Người nọ tà dị cười cười. Trong ánh mắt ẩn hiện sát ý mãnh liệt.

Đương nhiên, loại sát ý này cũng chỉ có Đường Tiêu bên trong Thần đan mới hiểu, Ngũ Độc Thiên Sư đáng thương đối diện cũng nhìn không ra.

- Lão phu không muốn cùng người so đo những chuyện nhỏ nhặt này, tiểu hữu ngoan ngoãn mà giao ra Hư Không Tinh Bân đi. Bằng không thì một khi lão phu động thủ, tiểu hữu có thể sẽ rất thống khổ.

Ngũ Độc Thiên Sư nhìn người nọ cũng nở nụ cười, hẳn hiển nhiên không cho rằng dùng tu vi của mình, sẽ thua trên tay tiểu tử trước mặt này.

Đồ đệ Lạc Phong của Thương Nhai Tử lúc trước đối với loại hình xăm phán đoán rõ ràng sai lầm, xem thần sắc này của Ngũ Độc Thiên Sư, tựa hồ đối với Lại Văn chết cũng không phải rất dễ ý.

- Nghe người ta nói, thể nội của Ngũ Độc Thiên Sư luyện hóa ra một quả ngũ sắc độc gan, ngũ sắc độc gan này chính là thiên hạ kỳ độc. Cũng là một kiện kỳ bảo, sau khi luyện hóa sẽ bách độc bất xâm. Tuy Long thể của bốn công tử cũng không sợ bất luận độc vật gì, bắt quá người đã đưa tới cửa, ta tự nhiên sẽ không từ chối.

Người nọ neho con mắt lại, cao thấp đánh tuy Ngũ Độc Thiên Sư, phảng phất lập tức muốn động thủ lấy độc gan vậy.

Nghe người nọ nói muốn lấy ngũ sắc độc gan của hắn, hàn quang trong mắt Ngũ Độc Thiên Sư lóe lên, sát cơ thị hiện. Hiển nhiên là người nọ nói đã chạm đến nghịch lân của hắn. Giống như sờ móng lão hổ, động thủ trên đầu thái tử, nhắm vào điểm giới hạn của hắn.

- Rất bội phục dũng khí của tiểu hữu, to gan lớn mật, lại muốn đào gan của lão phu, bắt quá phải xem người có bốn sự này hay không!

Ngũ Độc Thiên Sư giận dữ, đại duỗi tay ra, hướng người nọ trao kiếm đi qua.

Tay trao của Ngũ Độc Thiên Sư đón gió dài ra. Năm ngón tay lập tức biến thành năm đầu lâu nhan sắc khác nhau, tất cả đều dữ tợn giương miệng rộng, mượn chi uy một trao này của Ngũ Độc Thiên Sư. Rống giân hướng người nọ híz-khà-zzz cắn tới.

Trước mặt người nọ đột nhiên hiện ra một chiếc đèn nguyên dương, phía dưới thân đèn lay động, đại hỏa bên trong lập tức thiêu đốt phun ra, những nguyên dương chân hỏa này dưới sự thao túng của người nọ, ngưng tụ ra vô số đầu rồng, lập tức vọt tới ngũ sắc khô lâu trao của Ngũ Độc Thiên Sư.

Ngũ sắc khô lâu trao ở dưới nguyên dương chân hỏa, lập tức hóa thành một tia khói bụi phiêu tán. Ngũ Độc Thiên Sư tránh né không kịp, cả người lập tức bị chìm ngập bên trong nguyên dương chân hỏa.

- Sao có thể như thế, rõ ràng lợi dụng nguyên dương đăng điều khiển nguyên dương chân hỏa bên trong tiến hành công kích.

Đường Tiêu bên trong Thần đan thấy một màn như vậy, trong nội tâm cả kinh, hẳn không biết mình ở lúc này, sẽ sử xuất loại công kích này hay không.

Đương nhiên, sau khi tu vi người nọ tăng nhiều, thời điểm đối mặt Ngũ Độc Thiên Sư, khẳng định cùng Đường Tiêu lúc trước tâm tính rất bất đồng, phát huy tự nhiên thành thạo. Nếu như dùng tu vi của Đường Tiêu lúc trước, cho dù lợi dụng nguyên dương đăng thành công thao túng hỏa động sau lưng, cũng không cách nào công phá ngũ sắc khô lâu trao của Thiên Nguyên vô giả.

Nếu là Đường Tiêu lúc trước, khi đối phó Ngũ Độc Thiên Sư, nếu như không sử dụng Thốn Mang mà nói, cũng chỉ có quay người mà trốn khỏi đây, mà người nọ căn bản không có ý niệm sử dụng Thốn Mang, thần sắc lóe ra trong ánh mắt, rõ ràng là muốn hành hạ đối phương đến chết.

Sắc mặt Ngũ Độc Thiên Sư đại biến, vội vàng tế ra một kiện tiểu thuẫn pháp bảo ngăn cản trước người, ngăn trở những nguyên dương chân hỏa kia xâm nhập đến trên thân thể, rất hiển nhiên, một kích vừa rồi của người trước mặt này uy áp tạo thành cho hắn, dĩ nhiên viễn siêu phán đoán lúc trước của hắn.

515. Chương 515: Khu Ma Nhận.

Sát Vương

Chương 515: Khu Ma Nhận.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Người nọ căn bản không để cơ hội cho Ngũ Độc Thiên Sư, kim quang lóe lên, Khu Ma Nhận dĩ nhiên bọc ở phía trên hai đấm. Lập tức một trọng quyền hướng Ngũ Độc Thiên Sư nện tới, hoàn toàn không thềm để ý pháp bảo hộ thể của Ngũ Độc Thiên Sư.

Một trọng quyền này chưa rơi xuống, một cổ uy áp thật lớn liền áp tới trên người Ngũ Độc Thiên Sư. Áp bách hắn đến nỗi trong nháy mắt thậm chí không thể nhúc nhích.

Trên mặt Ngũ Độc Thiên Sư lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, dốc sức liều mạng vặn vẹo thân hình hướng sau lưng lui lại mấy bước, cả người vậy mà hóa thành một đoàn sương mù ngũ sắc, thời điểm sương mù tan hết, Ngũ Độc Thiên Sư dĩ nhiên độn thổ trốn ra ngoài hơn mười trượng.

Xem ra hắn đã phát hiện người trước mặt này muốn giả heo ăn thịt hổ. Sau khi ý thức được nguy hiểm, không chút do dự muốn trốn đi.

Người nọ động tác lại nhanh hơn. Ngũ Độc Thiên Sư sử dụng độc môn độn thuật muốn chạy trốn, nhưng trong nháy mắt lúc thân thể Ngũ Độc Thiên Sư xuất hiện ở chỗ rẽ thông đạo. Thân thể người nọ một cái tung mạnh, sau một khắc như bóng với hình mà xuất hiện ở sau lưng Ngũ Độc Thiên Sư.

Tuy Ngũ Độc Thiên Sư dùng độn thuật, nếu đây không phải là ở trong thông đạo, một độn đi mấy trăm trượng cũng không là vấn đề, nhưng bị thần niệm của người nọ tập trung, cho dù không phải ở trong thông đạo, đồng dạng cũng không cách nào từ trong tay người nọ đào thoát.

Hai người cơ hồ là hiện thân tại ngã rẽ cùng lúc, mà sau khi dừng lại, vẫn là người nọ xuất thủ trước, hắn cũng không có thêm chiêu số gì mới, vẫn là một quyền hướng Ngũ Độc Thiên Sư nện tới, thái độ hoàn toàn là cường thế khi dễ người. Đây cũng hoàn toàn là phong cách trước sau như một của Đường Tiêu, thời điểm công kích, cho tới bây giờ đều là giống như mãnh hổ xuống núi, một kích toàn lực, không lưu tình chút nào.

Trên mặt một quyền này ngưng tụ một tầng kim quang cơ hồ như thực chất, giống như một cự quyền do vàng ròng chế tạo, Đường Tiêu bên trong Thần đan thấy một màn này mà kinh tâm động phách, hắn không thể không thừa nhận, dùng tu vi hiện tại của hắn, căn bản không cách nào làm cho Khu Ma Nhận phát ra uy lực như thế.

Nghĩ đến tu vi hiện tại của người nọ, lấy ra pháp bảo hoặc cổ bảo trong túi trữ vật đạt được của Thiên Nguyên Cấp khác, có thể phát huy ra uy lực càng lớn, rất có thể hắn cảm thấy dùng Khu Ma Nhận cũng đủ để đối phó Ngũ Độc Thiên Sư rồi, hoặc là hắn một mực không có thời gian nghiên cứu tế luyện pháp bảo khác, cũng không biết đặc điểm sử dụng chúng, cho nên chỉ đem Khu Ma Nhận đi ra.

Ngũ Độc Thiên Sư phát hiện mình dùng độc môn bí thuật trốn về sau, người nọ lại như bóng với hình mà đuổi theo, cái này lại để cho hắn vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng đột nhiên hạ quyết tâm, muốn cùng đối phương cá chết lưới rách.

Hung lệ chi sắc trong mắt Ngũ Độc Thiên Sư lóe lên. Đột nhiên há miệng phun ra khói độc ngũ sắc, khói độc ngũ sắc này rõ ràng cũng ngưng tụ ra thực hình giống như hình cầu, cứ thế mà hướng quyền phong của người nọ lao tới.

Khói độc ngũ sắc ngưng tụ thành hình cầu bị cự quyền màu vàng đập phá nát như, sau đó cự quyền màu vàng nện vào tiểu thuẫn trước mặt Ngũ Độc Thiên Sư, tạo ra một tiếng vang thật lớn, ở trên tiểu thuẫn đâm ra một cái hố nhỏ, Ngũ Độc Thiên Sư lão đảo lui về phía sau vài bước, lúc này mới miễn cưỡng ngăn chặn quyền thế của người nọ.

Công kích liên tục, trốn chạy, truy kích, giữa hai người tu vi cao thấp quá chênh lệch, Ngũ Độc Thiên Sư rõ ràng ở vào hoàn cảnh xấu.

Ngũ Độc Thiên Sư lại lão đảo lui về phía sau, đồng thời trong thân thể tuôn ra năm đoàn sương mù cực lớn màu sắc khác nhau, sau khi ở nguyên tại chỗ kịch liệt xoay tròn, theo một hồi tiếng vang rắc rắc, năm đoàn sương mù cực lớn màu sắc khác nhau đứng thẳng lên, hóa thành năm độc quái đầu người thân thú hoặc đầu người thân trùng, toàn thân có lân giáp bao bọc.

Từ thân thể của bọn nó mà xem, năm quái thú này theo thứ tự là bò cạp, rết, nhện, rắn cùng thiềm thừ (cóc).

Có chút quỷ dị chính là, đầu người của con rết kia, thỉnh linh lại là hình dạng của Thương Nhai Tử lúc trước một mực đuổi giết Đường Tiêu cùng Ngân Tử Phong! Chỉ là hẩn hiện tại ánh mắt ngốc trệ, trong miệng lưu nước miếng, hiển nhiên đã mất thần trí.

Xem ra Thương Nhai Tử cũng không phải là không có gặp được Ngũ Độc Thiên Sư, mà là sau khi gặp gỡ, bị Ngũ Độc Thiên Sư giết chết, cũng luyện chế trở thành thi khôi.

- Ha ha ha... Lão phu mới luyện thành Ngũ Độc thi khôi, để cho tiểu hữu lĩnh giáo một chút a.

Ngũ Độc thi khôi vừa hiện thân, từng người phụt lên một cổ nọc độc, nghênh hướng người nọ lao tới.

Từ chút ít uy áp mà thi khôi biểu hiện xem xét, bọn chúng rõ ràng đều có thực lực tương đương với Thiên Nguyên võ giả.

Mà nọc độc của năm thi khôi này, rõ ràng đã phá vỡ quang mang bên ngoài của Khu Ma Nhận trên tay người nọ, lập tức sẽ đem khu ma nhận làm cho tổn hại, xem ra cổ bảo mà Địa Nguyên võ giả có thể sử dụng, ở trước công kích của Thiên Nguyên cấp bậc, vẫn là rất yếu ớt.

Người nọ dứt khoát đem Khu Ma Nhận thu vào, vung lên một đôi nhục quyền, đón những nọc độc kia vọt tới, mà sau khi kịch độc kia dính ở trên thân thể hẩn, rõ ràng không cách nào ăn mòn long lân của hẩn, mà Ngũ Độc thi khôi bị người nọ liên tục dùng nhục quyền nện xuống, rất nhanh đã có chút đối kháng không nổi.

Trên mặt Ngũ Độc Thiên Sư vô cùng kinh ngạc, hẩn bất chấp tất cả, không ngừng hướng Ngũ Độc thi khôi tăng thêm lượng lớn độc huyết, những Ngũ Độc thi khôi này dưới sự tắm bổ của độc huyết, lập tức lại lớn mạnh vài phần, đồng tâm hiệp lực tể ra một màn sáng ngũ sắc, rốt cục nỗ lực ngăn cản được quyền phong của người nọ.

Người nọ tựa hồ giống như đang phát tiết. Mặc kệ Ngũ Độc Thiên Sư sử dụng thủ đoạn nào, vẫn là dùng nhục quyền từng quyền từng quyền nện qua, liên tục nện lên màn sáng ngũ sắc mà Ngũ Độc thi khôi ngưng tụ ra, mỗi một lần trọng kích, đều phát ra tiếng nổ mạnh kinh tâm động phách. Không cách nào tưởng tượng bên trong nhục quyền này, đến cùng ngưng tụ lực lượng lớn cỡ nào. Cũng không biết lực lượng của hẩn lúc nào mới có thể bị hao hết.

Mà màn sáng ngũ sắc dưới sự bảo vệ của Ngũ Độc Thiên Sư, mỗi một lần phun ra độc huyết, sắc mặt sẽ tái nhợt vài phần, rất hiển nhiên, hẩn là không tiếc tu vi giảm xuống, toàn lực đối phó sự tấn công cực mạnh của người nọ.

516. Chương 516: Hồng Tinh

Sát Vương

Tác giả: Áo Bỉ Gia nguồn

Chương 516: Hồng Tinh

Sau khi người nọ lại hướng về phía màn sáng ngũ sắc mãnh liệt oanh thêm mấy quyền, đột nhiên ngừng lại, trên mặt hiện ra một nụ cười quái dị, thân thể run lên, một đoàn tinh sương màu đỏ xuất hiện ở trên thân thể của hắn, lập tức hai tay của hắn từ trong sương mù màu đỏ một trảo, trong sương mù đột nhiên phun ra một đạo hồng quang, lập tức ở trước người ngừng tụ thành một thanh Đại Khảm Dao màu đỏ như máu, nếu như nhìn kỹ mà nói, sẽ phát hiện hình thể của chuôi Đại Khảm Dao màu đỏ như máu này là do những hồng tinh tạo thành. Toàn thân nó phát ra lực lượng vô cùng đáng sợ.

Mà những hồng tinh hình tròn này, là lúc trước Đường Tiêu từ chỗ của Viễn Cổ Cự Long có được Long tinh. Bị Thiên Lô cấm chế của Huyền Vũ thành bắn Long tinh thành sương mù!

Cảm ứng được hết thảy, Đường Tiêu bên trong Thần đan rất là khiếp sợ, người nọ biểu hiện ra thực lực, đã viễn siêu tưởng tượng của hắn. Rõ ràng có thể điều khiển những Long tinh sương mù này ngưng tụ thành thực hình đại đao, hơn nữa dùng để công kích.

Người kia liên tục niệm khẩu quyết, cương khí bên ngoài thể nội không ngừng hướng Long tinh đại đao ngưng tụ. Làm cho Long tinh đại đao càng ngày càng thực hóa, cuối cùng Long tinh đại đao biến thành đại đao thực chất, sau đó bay vào trong tay người nọ.

Một cổ sát khí cực kỳ kinh người từ thân thể người nọ phát ra, toàn thân Long tinh đại đao tuôn ra khí thể độc ác, một ý cảnh đại sát tứ phương lập tức bao phủ chung quanh hơn trăm trượng, phụ cận có một ít yêu thú thực lực tương đương với Thiên Nguyên võ giả, sau khi cảm ứng được ý cảnh này, tất cả đều nơm nớp lo sợ, điên cuồng chạy trốn tứ phía, phẳng phát giống như tận thế sắp tới.

- Đây là đao gì? Vì sao có sát khí mạnh như thế?

Ngũ Độc Thiên Sư cũng nhin không được nội tâm sợ run, nhưng rất đáng tiếc, hắn không thể giống như những yêu thú kỳ trùng kia chạy thực mạng, chỉ có thể kiên trì ở chỗ này cùng người nọ liều chết.

Người nọ dùng một thủ thế rất ưu nhã, đem Long tinh đại đao đề trong tay. Sau đó gào to một tiếng, Long tinh đại đao cao cao bay lên, đột nhiên hướng màn sáng ngũ sắc trảm xuống. Thời điểm Long tinh đại đao chém xuống, liền phát ra một tiếng rỗng ngậm, lưỡi đao phát ra huyết quang lóng lánh. Ở giữa thậm chí xuất hiện một mảnh cực hắc chi sắc, tựa hồ hư không cũng bị chém ra.

Màn sáng ngũ sắc cực kỳ cứng cỏi bị chém thành hai nửa, Ngũ Độc Thiên Sư không kịp nghĩ nhiều, lập tức điều khiển Ngũ Độc thi khôi ngăn ở trước người hắn, những nơi huyết sắc đao cương đi qua, tất cả Ngũ Độc thi khôi cho dù có da thịt rắn chắc cũng bị chém thành hai đoạn, thể đi của đao cương chưa giảm, thẳng tắp mà hướng bản thể của Ngũ Độc Thiên Sư đánh tới.

Từ thần sắc cực kỳ nhàn nhã của người nọ đến xem, một kích này, hắn chỉ dùng không đến ba thành công lực.

Ngũ Độc Thiên Sư thấy tình thế không ổn, lập tức đem một mặt tiểu thuẫn, một cái gương cùng một Quán đồng ngũ sắc thời tể ra trước người, ngăn cản một kích uy mãnh của Long tinh đại đao. Cùng lúc đó, miệng rộng của hắn mở ra, đem một viên đan dược ngũ sắc từ trong miệng phun ra. Viên đan dược này thành linh chính là ngũ sắc độc gan của hắn.

Sau khi Ngũ sắc độc gan bị nhổ ra, Ngũ Độc Thiên Sư lập tức phun lên một ngụm độc huyết, đem nó tăng tăng bao vây lại, trong nháy mắt, ngũ sắc độc gan này rõ ràng hóa thành một ngũ sắc cự chùy, trên mặt lóng lánh ngũ sắc huyền quang, lại tản ra khói độc nồng đậm, lộ ra cực kỳ quỷ dị.

Đao cương của Long tinh đại đao thoải mái mà chém vỡ tiểu thuẫn, tấm gương cùng Quán bình ngũ sắc của Ngũ Độc Thiên Sư, cuối cùng đập vào ngũ sắc cự chùy trong tay Ngũ Độc Thiên Sư, rõ ràng chỉ tuôn ra một tiếng vang thật lớn, lại không có tạo thành bất cứ thương tổn gì cho ngũ sắc cự chùy.

Ngũ Độc Thiên Sư thấy một màn như vậy, trong nội tâm đại định. Thần sắc sợ hãi cũng giảm đi rất nhiều, chỉ là làm cho hắn rất cảm tức chính là, hắn cả đời dụng độc, được người xưng là lão độc vật, sát nhân cũng không phải dựa vào pháp bảo cùng sức lực, mà là dùng các loại bí độc đánh lén đối thủ, làm cho đối thủ chưa chiến mà vong.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tên trước mặt này lại bách độc bất xâm. Bất kể là bí thuật, bí độc gì, đối với hắn đều không có bất kỳ hiệu quả, cuối cùng bức hắn không thể không đem Ngũ sắc độc gan lấy ra.

Phải biết rằng Ngũ Độc Thiên Sư này luyện chế ra Ngũ sắc độc gan, tuy lợi hại vô cùng, nhưng một khi tế ra sử dụng mà nói, sẽ đối với thân thể tạo thành tổn thương thật lớn, ngay cả tu vi cũng bị hao tổn giảm xuống.

Ánh mắt người nọ nhíu lại, nhìn về phía ngũ sắc cự chùy trong tay Ngũ Độc Thiên Sư do Ngũ sắc độc gan hóa thành, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, lại nói tiếp, cái Ngũ sắc độc gan này cùng Long tinh ngược lại có chút tương tự, người bình thường cho dù tu luyện công pháp Ngũ Độc giáo, trong vạn người có thể có một người ngưng tụ ra Ngũ sắc độc gan đã là không tệ.

- Dem Ngũ sắc độc gan lấy ra, là muốn hiếu kính bổn thiếu gia sao?

Người nọ ngạo nghễ ôm tay nhìn Ngũ Độc Thiên Sư, thanh Long tinh đại đao kia thì tự động lơ lửng ở bên cạnh hắn.

- Lão phu mặc dù không phải đối thủ của tiểu hữu, nhưng có Ngũ sắc độc gan này nơi tay, tiểu hữu cũng đừng mơ tưởng diệt sát lão phu, theo lão phu thấy, trong Phong Bạo Thiên Nhân này hung hiểm vô cùng, tiểu hữu không cần tốn hao tinh lực ở trên người lão phu, không bằng chúng ta như vậy dừng tay, chia nhau đi tìm nghịch thiên cổ bảo là được rồi, cần gì ở nơi này tranh giành cao thấp? Kết quả chỉ là lưỡng bại câu thương, bị người khác ngư ông đắc lợi sẽ không tốt.

Ngũ Độc Thiên Sư thay đổi một bộ thần sắc, rõ ràng cùng người nọ thương lượng.

Thời điểm Ngũ Độc Thiên Sư nói chuyện, mấy cổ tàn thi của Ngũ Độc thi khô mà hắn thu hồi đến sau lưng kia ngược lại một chút cũng không nhàn rỗi, chúng một bên từ trong thân thể Ngũ Độc Thiên Sư hấp thu máu huyết, một bên đem thân thể đứt gãy ngưng tụ lại với nhau, hơn nữa vô thanh vô tức mà bắt đầu dung hợp, không bao lâu, một quái trùng năm đầu thân ấy trượng, xuất hiện ở sau lưng Ngũ Độc Thiên Sư.

Người nọ đương nhiên nhìn ra Ngũ Độc Thiên Sư lợi dụng cơ hội nói chuyện cùng hắn, vụng trộm để cho Ngũ Độc thi khô tổ hợp trở thành một chỉ trùng thú uy lực lớn hơn, nhưng hắn tựa hồ đối với chuyện này căn bản không thêm để ý, chỉ là khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, để Ngũ Độc Thiên Sư nói cho hết lời.

- Người cảm thấy chúng ta sẽ lưỡng bại câu thương sao? Ha ha, đây chỉ là một hồi đơn phương hành hạ đến chết chiến mà thôi, hơn nữa, là người bị ngược đãi đến chết, khi lão bất tử người ở trong cơ thể ta gieo xuống Ngũ Độc bí ấn, người hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Người nọ cực độ cuồng vọng mà nhìn Ngũ Độc Thiên Sư.

517. Chương 517: Ai Là Đường Tiêu?

Sát Vương

Chương 517: Ai là Đường Tiêu?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu trốn ở bên trong Thần đan, trong nội tâm giờ phút này càng thêm hoang mang, cái loại cuồng vọng này, dáng tươi cười này, cơ hồ chính là ký hiệu của hắn, nhưng mà, giờ phút này lại xuất hiện trên người kẻ kia.

Mà chính mình, lại khiếp đảm mà trốn ở bên trong Thần đan, giống như một oán phụ bị người vứt bỏ, ngẫu nhiên chỉ có thể hướng Áo Bì Lão Ma phát vài câu bực tức.

Hắn rốt cuộc là ai? Ta là ai? Ai mới thật sự là Đường Tiêu?

- Người muốn chết!

Ngũ Độc Thiên Sư thấy người nọ đối với mình phát ra cầu hoà căn bản không để ý, ngược lại muốn hành hạ mình đến chết, trong nội tâm vô cùng giận dữ.

Hơn nữa Ngũ Độc thi khôi vừa mới luyện chế thành, rõ ràng như kỳ tích mà dung hợp thành Ngũ Độc Thi Vương, điều này cũng làm cho hắn lập tức dừng khí đại tăng, thực lực mỗi một con Ngũ Độc thi khôi của Ngũ Độc Thiên Sư đều tương đương với một gã Thiên Nguyên võ giả không thua gì Thương Nhai Tử, mà thực lực của Ngũ Độc Thi Vương, so với năm Ngũ Độc thi khôi cộng lại, thực lực còn muốn cao hơn mười lần, hoàn toàn là tồn tại không cùng một đẳng cấp, mà ngay cả Ngũ Độc Thiên Sư tự nghĩ, bản thân cũng xa xa không phải đối thủ của Ngũ Độc Thi Vương này.

Nhưng mà ngưng tụ Ngũ Độc Thi Vương, chuyện không phải dễ dàng như vậy, hơn nữa có khả năng thất bại rất lớn, vừa rồi nếu không phải tình huống khẩn cấp, Ngũ Độc Thiên Sư hoàn toàn không quan tâm tu vi mình đại giảm, được ăn cả ngã về không, đem hết độc huyết toàn thân nuôi dưỡng Ngũ Độc thi khôi sau lưng, thì Ngũ Độc Thi Vương này căn bản không có khả năng hiện thân.

Đương nhiên, vừa rồi một khi kế hoạch dung hợp Ngũ Độc Thi Vương của Ngũ Độc Thiên Sư thất bại, Ngũ Độc Thiên Sư triệt để đã không có cơ hội hòa nhau.

Ngũ Độc Thiên Sư cầm trong tay ngũ sắc cự chùy ném cho Ngũ Độc Thi Vương, sau đó rất nhanh lui đến sau lưng Ngũ Độc Thi Vương, cũng toàn lực khu động Ngũ Độc Thi Vương giờ ngũ sắc cự chùy lên cao, hướng về phía người nọ phát ra công kích.

Người nọ sau khi cảm nhận được uy áp của Ngũ Độc Thi Vương, sắc mặt có chút nhúc nhích, hiển nhiên thực lực của Ngũ Độc Thi Vương này có chút vượt qua dự liệu của hắn, nhưng người nọ cũng không có bởi vậy mà sinh ra sợ hãi gì, mà là nói mấy câu ngôn ngữ long tộc mà Áo Bì Lão Ma cùng Đường Tiêu đều không hiểu, thân hình lập tức dài ra, đầu có hai sừng, sống lưng sinh ra gai nhọn hoắt, hóa thân trở thành một sinh vật nửa người nửa long cao tới mấy trượng.

Nhân long này lập tức huy động Long tinh đại đao trong tay, đột nhiên nghênh hướng ngũ sắc cự chùy trong tay Ngũ Độc Thi Vương.

- Keng!

Một tiếng vang thật lớn, Long tinh đại đao cùng ngũ sắc cự chùy va chạm lại với nhau, hỏa tinh văng khắp nơi, ngũ sắc cự chùy bị chém ra một lỗ thủng cự đại, người nọ cùng Ngũ Độc Thi Vương lui vài bước, mới một lần nữa đứng vững thân thể.

Người nọ lắc lắc tay, hiển nhiên một đao vừa rồi phát ra hơi kém nên làm hắn rách hổ khẩu.

Cảm giác trên tay Ngũ Độc Thi Vương đoán chừng cũng không tốt lắm, bất quá nó căn bản không biết đau đớn, sau khi miệng hướng ngũ sắc cự chùy trong tay phun một bãi ngũ sắc khói độc, lỗ thủng trên ngũ sắc cự chùy rõ ràng đã tự tái tạo lại.

- Người có thể ngăn sao?

Người nọ sau khi lắc lắc tay, trong miệng lần nữa ngâm niệm khẩu quyết, Long tinh đại đao lơ lửng ở bên cạnh hắn lập tức hóa thành một đoàn sương đỏ, từng mũi tên huyết hồng ở trong sương mù ngưng tụ thành hình, hóa thành vô số đạo Huyết Quang, từ trong sương đỏ bay ra, rậm rạp chằng chịt mà hướng trên thân thể của Ngũ Độc Thi Vương bắn đi.

Ngũ Độc Thi Vương kêu to một tiếng, trùng giáp cực dày trên thân thể phát ra màng sáng ngũ sắc, mũi tên Long tinh bắn lên màu sáng ngũ sắc, rõ ràng bị bắn lui trở về, chỉ có chút ít mũi tên đâm vào bên trong trùng giáp, nhưng không thể xuyên thấu trùng giáp.

Người nọ nhú mảy, miệng hé ra, đột nhiên phun một ngụm long huyết vào trong sương mù, sương mù màu đỏ Huyết Quang đại phóng, mũi tên Long tinh lập tức ngưng tụ thành hơn mười căn trường mâu Long tinh, trên mặt huyết quang lóng lánh, sau đó dưới sự thúc dục của người nọ, đâm rách hư không, phân biệt đâm về những bộ vị bất đồng trên thân thể Ngũ Độc Thi Vương.

Ngoại trừ một căn Long tinh trường mâu trong đó bị ngũ sắc cự chùy của Ngũ Độc Thi Vương đón đỡ ra, còn lại hơn mười căn trường mâu toàn bộ xuyên qua thân thể của Ngũ Độc Thi Vương, ở trên người Ngũ Độc Thi Vương chọc ra hơn mười lỗ máu trong suốt, sau đó mới bay trở lại trong sương mù.

- Đoàn Long tinh sương mù này rõ ràng có thể vận dụng như thế.

Đường Tiêu bên trong Thần đan hiện tại chỉ có thể cảm thán, thay đổi là hấn, tuyệt đối không có khả năng điều khiển tinh sương mù như thế.

Ngũ Độc Thi Vương bị trọng thương, thân thể lui về phía sau vài bước, nhưng Ngũ Độc Thiên Sư sau lưng nó lại phun ra mấy ngụm độc huyết, những lỗ thủng kia rất nhanh liền khép lại.

Người nọ lạnh lùng nhìn Ngũ Độc Thiên Sư, đại khái trong nội tâm cũng đã minh bạch, không giết chết Ngũ Độc Thiên Sư, cái Ngũ Độc Thi Vương này là không thể nào diệt được.

Ngũ Độc Thiên Sư mắt thấy người nọ bắt đầu do dự, vì vậy lập tức thúc dục Ngũ Độc Thi Vương, vung vẩy ngũ sắc cự chùy hướng đối phương chủ động công kích, phía trước không phải hấn không muốn công kích, mà một mực bị áp chế không có cơ hội ra tay.

Người nọ không tránh không né, thò tay vào trong màu đỏ tinh sương một trảo, rõ ràng cũng cảm ra một thanh cự chùy, cự chùy này màu huyết hồng, đón cự chùy của Ngũ Độc Thi Vương nện tới.

Nương theo một tiếng “Phanh!” kinh thiên động địa, thông đạo bằng đá cứ thế mà bị chấn ra một lỗ thủng rộng hơn trượng, song phương từng người lui về phía sau mấy trượng mới đứng vững thân thể, lúc này đây, ngũ sắc cự chùy trong tay Ngũ Độc Thi Vương rõ ràng bị Long tinh cự chùy nện trở thành hình dáng tròn đẹp.

Bất quá sau khi Ngũ Độc Thi Vương hướng ngũ sắc cự chùy kia phun ra một ngụm khói độc ngũ sắc, ngũ sắc cự chùy bị nện dẹp lập tức khôi phục như lúc ban đầu lần nữa.

Người nọ lúc này không có do dự, sau khi Long tinh cự chùy trở lại trong sương mù màu đỏ, lập tức biến ảo thành hơn mười căn tinh hồng trường mâu, lần nữa hướng Ngũ Độc Thi Vương bắn đi.

- Tiểu hữu vẫn không rõ loại chiêu số này đối với Ngũ Độc Thi Vương của lão phu là vô dụng sao?

Trên mặt Ngũ Độc Thiên Sư hiện ra vẻ ngạo mạn, không chút nào để ý tới công kích sắc bén của trường mâu.

Người nọ cười lạnh một tiếng, khi Long tinh trường mâu lại một lần nữa xuyên thấu trùng giáp, lúc tiến vào trong thân thể Ngũ Độc Thi Vương, người nọ đột nhiên ngậm khẩu quyết, cứ thế mà khiến Long tinh trường mâu này lưu ở trong cơ thể Ngũ Độc Thi Vương, lập tức hóa thành một sợi Long tinh xiềng xích, đem Ngũ Độc Thi Vương gắt gao trói lại.

Ngũ Độc Thi Vương ra sức giãy dụa, nhưng mà thân thể bị Long tinh xiềng xích xiết chặt, nhanh chóng quán khắp thân thể nó, nó căn bản không cách nào giãy giụa, chỉ có thể mặc cho những Long tinh xiềng xích này trói nó giống như một cái bánh chưng.

Long tinh trường mâu biến thành Long tinh xiềng xích, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, tuy Ngũ Độc Thi Vương không ngại thân thể bị xuyên thủng, nhưng mà bị trói thành bánh chưng, dù có một thân sức lực, lại hoàn toàn không cách nào sử dụng.

Cuối cùng, thân thể Thi Vương mất đi cân đối, nhanh chóng ngã trên mặt đất.

Làm xong hết thấy, vẻ mặt người nọ cười quái dị mà nhìn về phía Ngũ Độc Thiên Sư sau lưng Ngũ Độc Thi Vương.

Ngũ Độc Thiên Sư thấy không ổn, muốn thu hồi Ngũ Độc Thi Vương, lại đối với những Long tinh xiềng xích kia không có biện pháp nào, bối rối phía dưới, chỉ có thể đem Ngũ sắc độc gan hóa thành cự chùy thu

trở về, sau đó không quan tâm Ngũ Độc Thi Vương bị trói thành bánh chưng, thả ra một đạo khói độc ngũ sắc, lập tức hướng xa xa tạt độn mà đi.

- Người chạy trốn được sao?

Người nọ như bóng với hình mà đi theo sau lưng Ngũ Độc Thiên Sư, lúc này đây, hấn ra tay không có chút nào khách khí, đột nhiên một quyền oanh ra, cứ thế mà oanh phá cương khí hộ thể của Ngũ Độc Thiên Sư, hơn nữa ở trên thân thể của hấn oanh ra một lỗ máu cự đại.

Thời điểm thân thể Ngũ Độc Thiên Sư dựa vào quán tính xông về phía trước, trên không trung vỡ vụn thành vài đoạn, thần hồn của hấn hoảng sợ vô cùng mà từ trong cơ thể bay ra, rõ ràng trong nháy mắt ẩn thân bên trong Ngũ sắc độc gan, cũng lần nữa phun ra một đạo khói độc ngũ sắc, hướng xa xa gia tốc tạt độn mà đi.

Trong nháy mắt thi thể của Ngũ Độc Thiên Sư bị hủy diệt, một người tuổi còn trẻ từ trong thế giới ý niệm của hấn nhảy ra ngoài, lại bị dư âm quyền cương mãnh liệt của người nọ ảnh hưởng gây thương tích, hấp hối mà ngã trên mặt đất.

518. Chương 518: Cục Diện Hung Hiểm.

Sát Vương

Chương 518: Cục diện hung hiểm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Dưới tình trạng khẩn cấp, Đường Tiêu đột nhiên ngửa người ra đằng sau, kéo áo phiến đá dưới chân nhưng một chân vẫn không thể linh hoạt tránh được một đạo vết nứt không gian. Đầu gối bị một đạo vết nứt không gian xuyên qua, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu. Một đầu gối khác cũng bị đâm, tủy cốt hoàn toàn bị chặt đứt, chỉ còn lại một ít da thịt kết nối phía trên và phía dưới chân.

Đường Tiêu chịu đựng đau đớn vô cùng, đi đến cuối thông đạo thứ bảy mới ngã xuống phiến đá trên mặt đất, may mắn đầu gối chân không bị chặt đứt, để Đường Tiêu có cơ hội đứng trên phiến đá xuyên qua thông đạo thứ bảy, nếu như cả hai đầu gối đều bị chém đứt, Đường Tiêu sẽ lập tức rời khỏi phiến đá rồi đi, phiêu du vào trong thông đạo khổng lồ, từ nay thân thể và thần hồn của hấn đã bị trói buộc, không có cách nào thoát ra, vĩnh viễn trở thành một bộ xương khô phiêu du trong thông đạo.

So với lần trước bị chặt đứt nửa phổi và một cánh tay, lần này bị thương càng nghiêm trọng hơn, cũng may vết nứt không gian đột nhiên xuất hiện Đường Tiêu ở xa, căn bản có thể áp dụng cách sống còn đó là ngửa ra phía sau để tránh được kiếp này. Với phân tích của Đường Tiêu, lúc ấy bất kể là trái hay phải, hay là nghiêng về phía trước đều chỉ có chết.

- Thao.

Đường Tiêu nằm rạp trên mặt đất, không nhin được bèn nói tục ra, nếu như những vết nứt không gian này không trở nên di động, thông đạo phía sau thực sự không có cách nào đi qua.

Lần say gặp phải vết nứt không gian di động, Đường Tiêu cảm giác mình cũng không may mắn nữa, chỉ là đứt một chiếc chân mà thôi.

Vấn đề này vẫn chưa phải là điểm cuối cùng, đằng sau vẫn còn thông đạo thứ tám.

Thông đạo thứ tam, có thể vẫn còn thông đạo thứ chín, Đường Tiêu cảm thấy rất có thể sẽ có.

Chỉ là thông đạo thứ bảy này đã đạt tới giới hạn tiếp xúc cảnh giới thần bí của Đường Tiêu, thông đạo thứ tám, thông đạo thứ chín sẽ lại có những thay đổi gì?

- Mẹ kiếp... không nhẽ nhất định ta sẽ chết sao.

Sắc mặt Đường Tiêu trắng bệch, từ trước tới nay không sợ gì cả, cả gan làm loạn, dũng khí của kiếp trước đã mất đi rồi.

Nếu như nơi này có truyền tống trận quay lại, Đường Tiêu không loại trừ khả năng từ bỏ Tinh bàn hư không.

Nhưng ở đây không có Truyền tống trận.

Không chỉ có như thế, sau khi Đường Tiêu bỏ được tới chỗ đại diện này để nghỉ ngơi, một chỗ trên vách tường đại diện đã bắt đầu đếm ngược thời gian, còn mơ hồ xuất hiện bóng người, nhìn kỹ thì là cái bóng của Đường Tiêu, hiển nhiên cũng tính theo thời gian chậm chậm nhào vào hắn, trước đây ở đây không có.

Đường Tiêu cũng kinh ngạc không ngừng nhìn theo thời gian đếm ngược, đây là một bông hoa sen có những cánh hình múi chậm chậm chuyển sáng màu trắng nhạt. Đoán chừng khi cánh hoa chuyển toàn bộ sáng màu trắng nhạt, thời gian đếm ngược cũng đã hết.

Không thể tưởng tượng được, sau khi thời gian đếm ngược kết thúc sẽ xuất hiện chuyện không thể tưởng tượng nào.

Nhưng Đường Tiêu dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, thời gian đếm ngược này tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Cái chân bị vết nứt thời gian cắn, phải cần mười ngày nửa tháng thì không thể sản sinh lại được. Đường Tiêu chỉ có thể cố gắng chữa trị trước phần xương cốt da thịt bị tách ra, cố gắng đến lúc kết thúc thời gian đếm ngược có thể đứng thẳng đôi chân, bằng không thì chỉ có thể cắm chế ở đây, mất đi hai chân, gặp biến cố thì không có cách nào phản ứng lại thì nguy to.

-.....

Quan sát trong chớp mắt, Đường Tiêu đã hiểu được quy luật của thời gian đếm ngược bông hoa sen. Suy đoán nó sẽ chấm dứt sau một đến hai ngày. Tuy không biết thời gian chấm dứt sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Đường Tiêu cũng không dám đem tính mạng nhỏ bé của mình đi đánh bạc. Hắn quyết định trước khi thời gian đếm ngược chấm dứt, hắn phải đứng trên phía đá của thông đạo thứ tám, tránh khả năng ở đây có những nguy cơ xuất hiện..

Đương nhiên, có một chân đứng ở phiến đá đi đến thông đạo thứ tám, có thể không thể tùy tiện điều khiển phiến đá đi lên, đó chính là vấn đề lớn. Hơn nữa độ khó ở thông đạo thứ tám, khẳng định là vượt qua nhiều so với thông đạo thứ bảy, nếu như vết như không gian bốn bên không giảm đi một ít. Đường Tiêu cảm thấy cho dù thần thức mạnh mẽ đến đâu cuối cùng vẫn phải bỏ mạng ở đây.

- Cục diện hung hiểm như thế, Lão Ma chỉ có thể mạo hiểm giúp người thử một lần.

Trên suốt chặng đường, lão ma Áo Bì không nói gì bây giờ đột nhiên lên tiếng.

- Thử thế nào?

Đường Tiêu vội hỏi lão ma Áo Bì, hiện tại hắn có lẽ đã đến đường cùng rồi.

- Với tu vi hiện tại của ngươi, dùng thần thức, muốn mạo hiểm xuyên qua thông đạo thứ tám, thậm chí thông đạo thứ chín, thông đạo thứ mười phía sau căn bản là chuyện không thể nào. Chỉ trừ khi lão ma giải được phong ấn Cự Long xa xưa. Ở đây rót vào một tia thần hồn vô thức Cự Long xa xưa, dựa vào thần thức mạnh mẽ của bản thể Cự Long xa xưa giúp người tránh khỏi nguy hiểm trong thông đạo. Nếu không tám chín phần mười người vẫn sẽ bị lạc trong tầng thông đạo thứ tám.

Người trẻ tuổi này chính là người lúc trước cùng Cẩm Chế Mân muội phá giải tháp Thần Cẩm, bị bắt vào trong thế giới ý niệm của Ngũ Độc Thiên Sư, đại khái là nhìn thấy thân thể của Ngũ Độc Thiên Sư khó mà giữ được, thế giới ý niệm sắp bị hủy diệt, vì vậy sớm nhảy ra ngoài, không ngờ lại chịu ảnh hưởng.

Xem ra khi thân thể của một người đã chịu trọng thương, thế giới ý niệm cũng sẽ chịu liên lụy, dù sao thần hồn là thứ gửi bám vào trong thân thể, mất đi thần hồn chính là mất đi nguồn cội, trước khi tu vi của vô giả Thiên Nguyên chưa đạt tới tầng cấp nào đó, thân thể không còn, thế giới ý niệm cũng sẽ không cách nào cùng tồn tại độc lập với thần hồn.

Đúng lúc thần hồn của Ngũ Độc Thiên Sư cho rằng Ngũ Sắc Độc Đảm mà mình ẩn thân đã đào thoát khỏi truy kích của người bên ngoài, thì người bên ngoài lại đột nhiên xuất hiện phía trước Ngũ Sắc Độc Đảm, hơn nữa trong tay hắn lại có thêm một thứ.

Hắn ném một quả hồ lô từ trong tay ra, hồ lô đón gió dài ra, trong cái miệng cực lớn của hồ lô truyền ra hấp lực cường đại, Ngũ Sắc Độc Đảm mặc dù rất muốn thoát khỏi, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào chạy thoát hấp lực cực mạnh của hồ lô, bị hồ lô nuốt chửng vào bên trong.

- Đây là thứ rất tốt, phối hợp với kỳ độc trên mặt, uy lực thậm chí có thể chống đỡ một hai viên Long Tinh thập, lão độc vật nhất định đã ngưng tụ ra nó ngàn năm trước, sau đó dùng hơn ngàn năm luyện hóa nó, cho nên gần ngàn năm nay lão không chịu lộ diện ở Bàn Long đại lục.

Sau khi Áo Bì Lão Ma liên tiếp đánh mấy đạo cấm chế lên Ngũ Sắc Độc Đảm, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

519. Chương 519: Đối Thủ Cường Đại.

Sát Vương

Chương 519: Đối thủ cường đại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Người bên ngoài liền đi về chỗ vừa rồi kích đấu với Ngũ Độc Thi Vương, Ngũ Độc Thi Vương vẫn đang bị trói chặt giống như độn bánh, nhưng sau khi mất đi khống chế thần hồn và liên lạc khí tức với Ngũ Độc Thiên Sư, thần sắc hắn liền trở nên điên cuồng. Trong hai mắt tràn ngập vẻ khát máu cuồng bạo, trong miệng cũng phát ra từng đợt rít gào thê lương đặc biệt chói tai, Đường Tiêu đứng trong thần đan nghe thấy tiếng rít gào này cũng không kìm được tâm thần hoảng hốt. Người bên ngoài không chút khách khí huy động hai nắm đấm, từng quyền điên cuồng đánh lên người, lên đầu Ngũ Độc Thi Vương, đánh cho tới khi vẻ khát máu cuồng bạo trong mắt Ngũ Độc Thi Vương chậm rãi chuyển hóa thành vẻ sợ hãi, tiếng rít gào trong miệng cũng biến thành tiếng gào thét.

Cuối cùng Ngũ Độc Thi Vương mạnh mẽ bị người bên ngoài đánh ình đầy thương tích, rơi vào hôn mê, người bên ngoài khẽ động niệm lực, lập tức thu Ngũ Độc Thi Vương vào trong thế giới ý niệm trói lại, sau này cho dù Ngũ Độc Thi Vương tỉnh lại, cũng không cách nào tạo ra đợt sóng phản kháng nào trong thế giới ý niệm của hắn.

Sau khi thu Ngũ Độc Thi Vương vào bên trong, người bên ngoài lại đi đến chỗ thân thể của Ngũ Độc Thiên Sư vừa rồi bị phá hủy, cấm chế sư trẻ tuổi mới vừa rồi còn hấp hối đã trọng thương chết đi, nhưng hắn ngược lại có mang theo một túi trữ vật.

Trong túi trữ vật có một số đồ vật Ngũ Độc Thiên Sư cất giữ trong thế giới ý niệm lúc trước, phần lớn là các loại tài liệu chế độc, còn có một số độc trùng đã chết.

Người bên ngoài còn tìm được trong túi trữ vật một bản “Cấm chế đạo”, xem chừng là một bản tâm đắc của hắn đối với nghiên cứu cấm chế.

Người bên ngoài giao “Cấm chế đạo” lại cho Cấm chế song thù, Cấm chế song thù vô cùng mừng rỡ, hai tỷ muội nghe nói người trẻ tuổi kia chết rồi, nhất thời thổn thức một hồi. Theo các nàng thấy, người trẻ tuổi kia có một số độc đáo đối với nghiên cứu cấm chế, đợi một thời gian, tu vi cấm chế của hắn thậm chí sẽ ở trên các nàng.

Đương nhiên người bên ngoài nói chuyện với Cấm chế song thù, Đường Tiêu ở bên trong thần đan đều nghe thấy, trong mắt Cấm chế song thù cũng không cảm thấy Đường Tiêu này có gì khác thường.

Sau khi người bên ngoài thu thập xong tất cả, tiếp tục dựa theo chỉ dẫn bên trong Phong Bạo Thiên Lô, xông về phía Phá giới tinh, khi hắn đi qua, những kỳ trùng yêu thú có ý đồ ngăn cản hắn tựa hồ đều bị lưỡi dao cung tên do Long Tinh trần vụ huyền hóa vờn quanh người hắn tiêu diệt trong nháy mắt, thậm chí không có cả lực hoàn thủ.

Đường Tiêu trốn bên trong thần đan âm thầm kinh hãi không thôi, những kỳ trùng yêu thú bên trong tầng thứ tư này, ngay cả đoàn người Khất Cái gầy yếu đều phải kiêng kỵ mấy phần, trên đường đi qua, cũng phải cẩn thận từng bước, mới có thể thông hành, còn người bên ngoài này lại hoàn thành tất cả chỉ trong nháy mắt, điều khiển của hắn đối với Long tinh trần vụ cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Một đối thủ cường đại như vậy, sau này làm thế nào cướp đoạt lại thân thể từ trong tay hắn, thật đúng là một chuyện đại phiền toái.

Người bên ngoài dừng bước trước bức tranh thạch bích đoàn người khất cái gầy yếu tiến vào, hắn nhìn bức tranh cười lạnh mấy tiếng, sau đó điều khiển Long Tinh trần vụ hóa thành vô số mũi tên trong suốt bắn vào trong bức tranh trên tường, sau một tiếng bạo nổ, tất cả mũi tên tự bạo liệt ra, trên vách tường xuất hiện một cái động lớn, người đó nhảy vào trong đại động, đại động trên thạch bích lập tức tự hành phong bế lấp đầy.

Xem ra thạch bích này có cấm chế nào đó cực kỳ cường đại, trước đó đoàn người khất cái gầy yếu có thể đi vào bên trong, là do sử dụng pháp bảo đặc biệt, còn người bên ngoài chỉ dựa vào Long tinh cường hãn, cứ như vậy xông thẳng vào trong.

Rất hiển nhiên chỗ ở của Phá giới tinh mà Phong Bạo Thiên Lô nhắc tới là tầng thứ năm của Phong Bạo Thiên Nhân, cho nên người bên ngoài tựa hồ men theo bước chân của đoàn người khất cái gầy yếu, cường ép xuyên qua vô số đạo thạch bích giống như trước đó, sau hai ngày đi tới cạnh một Truyền Tống Trận.

Lúc trước đoàn người khất cái gầy yếu tới đây phải mất thời gian hơn mười ngày, vậy mà người bên ngoài chỉ dùng thời gian hai ngày đã tới được Truyền Tống Trận.

Do dự trong chốc lát, người bên ngoài lấy ra mấy khối thượng phẩm linh thạch, phát động Truyền Tống Trận, không bao lâu, hắn đã bị truyền tống vào trong hư không.

Vừa tiến vào trong hư không, kim ti lân giáp ấu long gần người Tiểu Cửu Cửu trong thế giới ý niệm của người bên ngoài liền bắt đầu trở nên bất an, người bên ngoài thả nó ra, thần trí Tiểu Cửu Cửu chưa hoàn toàn khôi phục không ngừng kêu gào bay về phương hướng nào đó, người bên ngoài mang theo Tiểu Cửu Cửu bay nhanh tới bên ngoài một khối cự băng.

Sau khi tới bên ngoài cự băng, Tiểu Cửu Cửu lao về phía bóng đen chính giữa khối băng tinh không ngừng kêu rống lên, người bên ngoài nghi hoặc bay xung quanh cự băng mấy vòng, sau đó vung cự quyền, đột nhiên đánh thẳng vào khối cự băng.

Kết quả trên cự băng lóe lên một đạo tinh quang mãnh liệt, bắn người bên ngoài ngược ra ngoài.

Người bên ngoài chịu ít tổn thương, trong miệng bắt đầu mắng chửi, sau đó lại điều khiển Long Tinh trần vụ bên người hóa thành mũi tên, trường mâu điên cuồng công kích khối cự băng kia, nhưng phòng hộ trên cự băng không phải cường đại bình thường, người bên ngoài đã dùng hết biện pháp đều không thể nào phá hư được cự băng này.

Sau khi gọi Cấm chế song thù, lại để cho Ngân Từ Phong cắn xé, thử qua các loại biện pháp mà Áo Bỉ Lão Ma cố vấn, người bên ngoài vẫn không có cách nào phá hủy khối cự băng kia, cũng không biết Tiểu Cửu Cửu tại sao lại có phản ứng mãnh liệt như thế với khối cự băng.

Cuối cùng người bên ngoài đành phải từ bỏ, không cách nào khuyên nhủ Tiểu Cửu Cửu chưa hoàn toàn khôi phục thần trí rời khỏi ấu long, hắn đành phải đánh ngất nó đi, sau đó cường ép thu vào bên trong thế giới ý niệm.

Sau đó người bên ngoài cảm ứng chỉ dẫn bên trong Phong Bạo Thiên Lô, một lần nữa bay về một phương hướng đã xác định, sau mấy canh giờ, một số thất thải huyền quang xuất hiện ở cách đó không xa, rất hiển nhiên người bên ngoài đang bay tới một vết nứt không gian. Vết nứt không gian này giống như một cái miệng lớn mở rộng, bên lề chứa đầy gai nhọn, giống như răng nanh, điều này càng khiến nó giống như một cái miệng khủng bố.

Gần chỗ vết nứt không gian, có một Truyền Tống Trận cỡ lớn bồng bềnh trong hư không, cũng không biết truyền tống đến chỗ nào.

Ngoài ra, đoàn người khát cái gầy yếu đang chĩnh tề đứng bên ngoài vết nứt không gian, người bên ngoài vừa nhìn thấy cảnh tượng này, liền có chút kinh ngạc, đại khái không ngờ lại gặp đến năm tên ăn mày gầy yếu ở nơi này.

520. Chương 520: Thân Thể Hư Cấu.

Sát Vương

Chương 520: Thân thể hư cấu.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi tới gần mới phát hiện, năm người này đều bị đóng băng trong một khối băng tinh, khối băng tinh này cũng không phải tự nhiên hình thành, mà là khi thần hồn của Thiên Nguyên vô giả rời khỏi cơ thể, dùng cấm chế cường đại nào đó bảo hộ cơ thể.

- Bọn hấn làm sao vậy?

Người bên ngoài hỏi Áo Bì Lão Ma bên trong hồ lô.

- Bọn hấn có lẽ muốn truyền tống đến khu vực mà cơ thể không cách nào xuyên qua, cho nên thần hồn tạm thời rời khỏi cơ thể, dùng loại cấm chế đóng băng để bảo vệ thân hình.

Áo Bì Lão Ma phỏng đoán.

- Làm như vậy không sợ người khác phá hư cơ thể của bọn hấn sao?

Người bên ngoài nheo mắt, càng không ngừng quan sát dò xét đoàn người khát cái gầy yếu bên trong băng tinh.

Cũng may lúc trước năm người này cũng không làm gì hấn, cho nên hấn cũng không đến mức nhàm chán đi phá hủy thân thể của bọn chúng.

- Đại khái bọn hấn cho rằng người ngoài không có khả năng đến nơi này? Ai biết tiểu hữu người lại lấy được Phong Bạo Thiên Lô, men theo chỉ dẫn đi tới đây.

Áo Bì Lão Ma mỉm cười.

- Chỉ dẫn của Phong Bạo Thiên Lô nói Phá giới tinh chính là bên trong vết nứt không gian.

Người bên ngoài nhìn về hướng vết nứt không gian phía trước.

- Nếu là chỉ dẫn của Phong Bạo Thiên Lô có lẽ không sai.

Áo Bì Lão Ma trả lời.

- Vậy ta vào trong xem sao.

Người bên ngoài nói xong, thả người nhảy vào trong vết nứt không gian.

Nhưng không ngờ là, khi người bên ngoài sắp nhảy vào vết nứt không gian, lại bị một đạo màn sáng lam sắc ngăn cản bên ngoài, đụng độ lần này khiến hấn hơi đau đớn, cũng rất tức giận.

Sau khi thử mấy lần, người bên ngoài phát hiện, bất luận hấn dùng phương thức nào, ý đồ nào tiến vào vết nứt không gian kia, màn sáng lam sắc cũng xuất hiện ngăn cản, khiến hấn căn bản không cách nào tiến vào.

- Vết nứt không gian này có lẽ là vết nứt rất đặc biệt, thân thể không cách nào tiến vào trong, chỉ sau khi thần hồn rời khỏi cơ thể mới có thể tiến nhập.

Áo Bì Lão Ma suy đoán.

- Khó trách đoàn người kia mới để thân thể lại đây.

Người bên ngoài đảo mắt, tựa hồ như đang do dự gì đó.

- Tiểu hữu người muốn đi vào, thần hồn phải rời khỏi thân thể trước đã, lão ma sẽ giúp người trông coi cơ thể.

Áo Bì Lão Ma nói.

Đường Tiêu ở bên trong thần đan chợt cảm thấy lo lắng, nếu người bên ngoài thật sự làm theo lời Áo Bì Lão Ma, thần hồn rời khỏi cơ thể tiến nhập vào trong vết nứt không gian kia, như vậy hẳn sẽ có cơ hội đoạt lại thân thể mà không cần tốn nhiều công sức.

- Thần hồn rời khỏi cơ thể dễ dàng lắm sao? Chỉ có điều nếu thần hồn rời khỏi cơ thể quá lâu, sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với thần hồn, thậm chí sẽ trở nên suy yếu.

Người bên ngoài tựa hồ có chút do dự.

- Loại vết nứt không gian này chỉ cho phép thần hồn tiến vào, sau khi đi vào, sẽ tạm thời tạo cho người một thân thể hư cấu, cho nên không cần phải lo lắng chuyện thần hồn suy yếu.

Áo Bì Lão Ma bắt đầu ra sức giục giã người bên ngoài.

- Bên trong có một thân thể hư cấu sao? Vậy cũng có thể lợi dụng thân thể đó đi tìm Phá giới tinh.

Người bên ngoài khẽ gật đầu, cũng không có bất kỳ hoài nghi nào đối với Áo Bì Lão Ma.

Áo Bì Lão Ma không nói gì nữa, tựa hồ đang đợi người đó tự quyết định.

Người bên ngoài không biết niệm đọc khẩu quyết gì, tựa hồ là khẩu quyết nào đó của long tộc, không bao lâu sau, thần hồn của hắn liền từ trong cơ thể bỗng bành thoát ra ngoài, để lại một thân thể trống rỗng.

- Ha ha, ta cũng không biết tại sao đột nhiên ta lại nắm giữ rất nhiều bí thuật long tộc, cảm giác thần hồn rời khỏi cơ thể dưới trạng thái thanh tĩnh này thật sự rất kỳ diệu, hoàn toàn không giống với cảm giác lão ma người giúp ta rời khỏi thân thể lúc trước.

Sau khi thần hồn của người bên ngoài rời khỏi cơ thể, liền truyền âm cho Áo Bì Lão Ma bên trong hồ lô.

Lúc này Đường Tiêu đứng trong thần đan vô cùng khẩn trương, hiện tại hắn cũng không dám tùy tiện lao ra khỏi hồ lô, cướp lấy khối thân thể kia, dù sao tia thần hồn của hắn cũng vô cùng yếu ớt, nếu để thần hồn của người bên ngoài phát giác, lập tức sẽ bị thôn phệ diệt sát.

- Đúng vậy, tiểu hữu người đi nhanh về nhanh, mau chóng thu hồi Phá giới tinh, lão ma sẽ thay người trông coi khối thân thể này.

Áo Bì Lão Ma nói với người bên ngoài.

- Khối thân thể này tựa hồ để đây rất không an toàn? Vạn nhất năm người kia quay về thì sao?

Thần hồn của người bên ngoài có chút do dự, truyền âm tới.

- Người có thể phá hủy thân thể của bọn chúng, làm như vậy, cho dù thần hồn của bọn chúng trở về cũng vô dụng, có lão ma ở đây, bọn hắn cũng đừng vọng tưởng cướp lấy khối thân thể này.

Áo Bì Lão Ma nói.

- Chuyện này....không hay lắm? Những người này...tuy nói đã lợi dụng ta, nhưng tốt xấu gì cũng giúp ta không ít, huống chi bọn chúng còn cho ta không ít bảo bối....

Người bên ngoài hiển nhiên không đồng ý với cách làm của Áo Bì Lão Ma.

- Còn có một cách, chính là tiểu hữu người thu nhập thân thể của bọn hắn vào bên trong thế giới ý niệm của người, vạn nhất thần hồn của bọn hắn đi ra trước, có lão ma ở đây, thần hồn của bọn hắn không cách nào cướp đoạt được thân thể của người, cũng không cách nào tạo thành tổn thương với thân thể của người, nếu tiểu hữu người đi ra trước, ném trả lại thân thể của bọn hắn từ trong thế giới ý niệm vẫn còn kịp.

Áo Bì Lão Ma ngược lại chỉ cho người bên ngoài một cách.

Người bên ngoài rất hài lòng với đề nghị lần này của Áo Bỉ Lão Ma, hơn nữa cũng không có bất kỳ nghi vấn gì đối với Áo Bỉ Lão Ma, sau khi thu cơ thể của năm tên ăn mày gầy yếu vào trong thế giới ý niệm, một lần nữa thần hồn rời khỏi cơ thể xông vào vết nứt không gian.

Lần này, vết nứt không gian quả nhiên không xuất hiện màn sáng lam sắc nữa, thần hồn của người đó trong nháy mắt xuyên qua vết nứt không gian.

- Nhanh!

Áo Bỉ Lão Ma lập tức giải khai phong ấn trên thần đan, phóng xuất tia thần hồn của Đường Tiêu.

Đường Tiêu không dám do dự, lập tức lao ra khỏi hồ lô, tiến nhập vào trong khối cơ thể, tia thần hồn bản thể quay trở lại bản thể, vì vậy bản thể cũng không có bất kỳ bài xích nào với thần hồn, cho nên trực tiếp tiếp nạp hần.

Một lần nữa trở lại trong thân thể, trong lòng Đường Tiêu vô cùng an tâm, nhưng hiện tại còn chưa phải thời điểm vui mừng, chỉ do dự chốc lát, Đường Tiêu liền lao về phía Truyền Tống Trận cách đó không xa.

521. Chương 521: Thần Hồn Phân Ra Chủ Hồn.

Sát Vương

Chương 521: Thần hồn phân ra chủ hồn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Bất kể Truyền Tống Trận kia truyền tống tới đâu, rời khỏi đây trước mới là trọng yếu nhất, một khi thần hồn kia đột nhiên từ trong khe nứt không gian trở về thì phiền phức, hiện tại khối thân thể này đã không cách nào chống cự nó đoạt lại một lần nữa, nhưng với trạng thái thần hồn, dưới tình huống cơ thể trống rỗng, đối diện cũng không có bất cứ tiếp thu nào, thì không cách nào tiến vào Truyền Tống Trận.

Trước khi tiến vào Truyền Tống Trận, Đường Tiêu ném ra khối cơ thể của năm tên ăn mày từ trong thế giới ý niệm, giống như Đường Tiêu trước kia, hần cũng không có ác cảm gì với năm người này, không cần phải khiến bọn chúng sau khi đi ra biến thành thần hồn không xác.

Truyền Tống Trận này lớn gấp mấy lần Truyền Tống Trận khác, cần vận chuyển gần trăm khối thượng phẩm linh thạch mới có thể phát động, Đường Tiêu lập tức cảm thấy có chút ít hoài nghi trong giây phút nào đó, Truyền Tống Trận này liệu có phải là Truyền Tống Trận bí cảnh truyền thuyết trong Lạc thần cốc hay không.

- Người là ai? Người muốn làm gì?

Ngân Từ Phong nữ trong thế giới ý niệm lớn tiếng chất vấn Đường Tiêu, bởi vì thế giới ý niệm chỉ nửa phong bế, nàng cũng không thể từ bên trong đi ra, nhưng có thể cảm nhận được tất cả bên ngoài.

- Ta là Đường Tiêu, người lúc trước là giả dối.

Đường Tiêu vội vàng trở lời Ngân Từ Phong Nữ.

- Người nói bậy! Người rốt cuộc là ai! ? Tại sao phải cưỡng chiếm cơ thể của hần?

Ngân Từ Phong Nữ căn bản không tin lời Đường Tiêu nói.

Đường Tiêu bất đắc dĩ không biết làm thế nào, hiện tại cũng không có thời gian giải thích chi tiết với Ngân Từ Phong Nữ, đành phải phong bế hoàn toàn thế giới ý niệm lại.

Nhà bị người khác chiếm được, sau khi về nhà, lại phát hiện vợ con không nhận ra mình, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu.

.

Dưới tình huống không có Phá giới tinh, không cách nào khu động Phong Bạo Thiên Lô, nhưng hiện tại Đường Tiêu không quản được nhiều như vậy, nếu không thể đoạt lại thân thể, tất cả đều chỉ là nói suông, lúc này khẳng định phải coi trọng việc đoạt lại cơ thể hơn bất cứ việc gì.

Hơn trăm khối linh thạch bên cạnh Truyền Tống Trận chưa bày đặt hoàn tất, thần hồn lúc trước không biết tại sao đột nhiên từ trong Truyền Tống Trận vọt ra, nhìn thấy cơ thể của mình tiến nhập vào Truyền Tống Trận, hấn liền kinh hãi, vừa truyền âm chất vấn Áo Bì Lão Ma rút cuộc muốn làm gì, vừa lao đến bên này, hiển nhiên là muốn một lần nữa đoạt lại thân thể.

Đường Tiêu thầm mắng một câu, nhưng trước khi thượng phẩm linh thạch chưa bày đặt hoàn tất sẽ không cách nào phát động Truyền Tống Trận, hấn chỉ có thể trở mắt nhìn thần hồn trong nháy mắt vọt tới bên ngoài Truyền Tống Trận.

Nhưng khi thần hồn của người đó vọt tới Truyền Tống Trận, lại bị một màn sáng hồng sắc ngăn cản bên ngoài, cho dù hiện tại Truyền Tống Trận còn chưa mở ra, nhưng thần hồn dưới tình huống mục đích truyền tống còn chưa tiếp ứng cơ thể, không cách nào tiến vào Thiên Địa pháp của Truyền Tống Trận mà không vi phạm, cho dù Truyền Tống Trận chưa mở ra.

- Người là ai ? Tại sao lại cướp đoạt thân thể của ta?

Thần hồn kia cực kỳ phẫn nộ đập vào màn quang hồng sắc bên ngoài Truyền Tống Trận, chất vấn Đường Tiêu đang ở bên trong Truyền Tống trận.

- Ta là một tia thần hồn phân ra của chủ hồn, tuy người là chủ hồn của ta, nhưng trên thực tế người đã bị thần hồn của viên cổ cự long thôn phệ, người bây giờ, cũng không phải ta, chỉ là thần hồn của viên cổ cự long có được trí nhớ của ta, ngộ nhận bản thân là ta mà thôi.

Đường Tiêu nhìn ra thần hồn kia không cách nào tiến vào Truyền Tống Trận, lập tức nhẹ nhàng thở ra, hấn vừa tiếp tục bày đặt thượng phẩm linh thạch cần thiết trên truyền tống trận, vừa giải thích với người bên ngoài.

- Người nói vậy! Một tia thần hồn vô thức của viên cổ cự long làm sao có thể cắn nuốt sạch chủ hồn cường đại của ta! Là chủ hồn của ta cắn nuốt tia thần hồn của Viên cổ cự long! Nếu như người thật sự là một tia thần hồn của ta cắt xuống, vậy hãy nhanh chóng từ Truyền Tống Trận bước ra, cùng ta dung hợp! Chỉ dựa vào một thứ nhỏ yếu như người, làm sao có thể bảo hộ thân thể này? Làm sao có thể còn sống trở lại Áo Bì Đảo?

Thần hồn của người bên ngoài có chút phát điên.

- Nếu như người đã cắn nuốt thần hồn của Viên cổ cự long, tại sao người lại có nhiều ký ức mơ hồ như vậy? Nếu như người cắn nuốt thần hồn của viên cổ cự long, tại sao người có thể thoải mái hóa thú mà không chịu cản trở nào? Nếu như người cắn nuốt thần hồn của viên cổ cự long, tại sao người có thể kích phát Long tinh chi lực cường đại? Đừng lừa gạt mình nữa! Ta mới thật sự là Đường Tiêu! Tuy ta hiện tại vẫn còn tương đối nhỏ yếu, nhưng cuối cùng ta sẽ trở nên cường đại hơn người bây giờ!

Đường Tiêu lớn tiếng trả lời thần hồn bên ngoài.

- Đường Tiêu là ai?

Áo Bì Lão Ma bên trong hồ lô có chút kỳ quái hỏi, hấn tựa hồ cũng có chút nghi hoặc phải chăng mình đã cứu lầm người.

- Ta vốn tên là Đường Tiêu, Tôn Văn là thân thể cướp đoạt.

Đường Tiêu đành phải giải thích với Áo Bì Lão Ma bên trong hồ lô.

- Chỉ dựa vào người! Yếu như vậy cũng xứng với cái tên Đường Tiêu này sao? Ta mới chính là Đường Tiêu! Mau rút ra Truyền Tống Trận! Nếu không để ta bắt được người, nhất định sẽ rút hồn luyện pháp người một vạn năm!

Thần hồn bên ngoài tức giận kêu lên, nhưng vì không cách nào tiến vào Truyền Tống Trận, mà trở nên phát điên hơn.

- Ta lười nói nhiều với ngươi, có nói ngươi cũng không hiểu.

Đường Tiêu tiếp tục xếp đặt những thượng phẩm linh thạch, chuẩn bị mở ra Truyền Tống Trận cỡ lớn này. Hắn đã đoạt lại thân thể, cũng không có bất cứ ý tứ hận thù gì với thần hồn bên ngoài, ngược lại sinh ra mấy phần thương cảm, bởi vì người bên ngoài giờ phút này phát điên, hắn cũng cảm động thay.

- Nếu ngươi là tia thần hồn của ta cắt ra? Vậy làm thế nào chứng minh?

Thần hồn kia cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

- Ngươi cảm thấy như thế nào mới có thể chứng minh? nguồn

Đường Tiêu hỏi lại.

- Ở kiếp đầu tiên, người mà ngươi quan tâm nhất là ai?

Thần hồn bên ngoài hỏi Đường Tiêu một số chuyện thầm kín trong lòng hắn, đương nhiên là những bí mật chưa từng nói qua với những bất cứ người nào, bao gồm cả Áo Bì Lão Ma.

- Toa Lạp.

Khi Đường Tiêu nhắc tới cái tên Toa Lạp, hắn khẽ nhủ mày, trong lòng mơ hồ nhói đau.

Thần hồn bên ngoài đương nhiên chú ý tới chi tiết này, hắn tựa hồ đã xác thực người này chính là một tia thần hồn của mình bị chiếm cứ, nhưng điều này càng khiến cho hắn phát điên.

522. Chương 522: Phản Bội.

Sát Vương

Chương 522: Phản bội.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nếu đổi thành người khác, bị một tia thần hồn cắt ra chiếm đoạt thân thể của mình, không phát điên mới là lạ, hơn nữa với tồn tại tồn tại hung hãn như hắn, hiện tại nhìn thấy đối phương sắp bỏ trốn mà không có cách nào, đây quả thật là chuyện khiến người khác phẫn nộ.

- Ngươi không có Phá giới tinh, làm sao có thể trở lại Áo Bì Đảo? Hơn nữa truyền tống trận này sẽ truyền hướng đến phương nào, ngươi cũng không biết rõ tình hình, chỉ bằng ngươi ở nơi này chờ thêm một thời gian ngắn, để ta đi vào tìm được Phá không tinh sẽ đưa cho ngươi.

Thần hồn bên ngoài đột nhiên nói với Đường Tiêu.

- Không cần, ngươi có chủ ý gì, trong lòng ta biết rất rõ, thân thể này bất luận như thế nào cũng không thể trả lại cho ngươi.

Đường Tiêu đặt khối thượng phẩm linh thạch cuối cùng trong truyền tống trận, ánh mắt phức tạp nhìn thần hồn bên ngoài, tựa hồ khi thần hồn mở miệng, hắn cũng đoán được suy nghĩ trong lòng thần hồn kia.

- Lão ma! Kêu lão ma nói chuyện với ta ! Lão ma, tại sao ngươi phản bội ta!

Người bên ngoài đột nhiên chuyển mục tiêu tức giận.

- Khi ngươi hôn mê vì phát động ý niệm chi lực, bị thần hồn của viễn cổ cự long thôn phệ, ta vẫn ở cùng hắn, hắn biết rõ ai mới thật sự là ta. Cho nên, hắn không phản bội ta, ngươi đừng trách cứ gì hắn cả, người thân là chủ hồn hi sinh chính mình, mới khiến chúng ta có thể còn sống rời khỏi thần cốc, chuyện còn lại ta sẽ đi hoàn thành, ngươi không cần tức giận như thế.

Đường Tiêu bình tĩnh khuyên nhủ thần hồn.

- Người cút ra đây cho ta! Người đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, cho dù người chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được người, rút hồn luyện pháp người!

Thần hồn bên ngoài thấy Đường Tiêu sắp mở Truyền Tống Trận, lại bắt đầu lớn tiếng uy hiếp hấn.

- Ta sẽ đi đâu, trong lòng người biết rất rõ, nhưng ta sẽ không tiếp tục chạy trốn.

Đường Tiêu lạnh lùng trừng mắt với thần hồn bên ngoài.

Thần hồn kia tựa hồ nhớ ra gì đó, quay đầu lại nhìn phía sau, Đường Tiêu trong truyền tống trận cả kinh, nhưng vào lúc này, thần hồn kia đột nhiên đánh về phía băng tinh chứa thân thể của một gã Thiên Nguyên võ giả trong đám ăn mày gầy yếu.

Bên ngoài băng tinh không có cấm chế cường đại, liền toát ra một tia băng diễm, thần hồn ý đồ cướp đoạt thân thể bị băng diễm đốt cháy, thống khổ kêu thảm thiết bắn ra ngoài. Nhưng thần hồn kia lại tiếp tục liều mạng lao vào khối băng tinh, trong băng tinh tiếp tục toát ra một tia băng diễm, chỉ là càng không ngừng va chạm với thần hồn, băng diễm cũng càng trở nên suy yếu. đọc truyện mới nhất tại .

Sắc mặt Đường Tiêu biến hóa trong truyền tống trận, mặc dù Truyền Tống Trận đã được phát động, nhưng loại Truyền Tống Trận cỡ lớn này từ khi phát động cho đến khi truyền tống cần một khoảng thời gian rất dài, một khi thần hồn kia phá vỡ băng tinh đoạt xá thành công, một lần nữa có được thân thể, nói không chừng sẽ xông vào truyền tống trận.

Sau khi thúc đẩy Truyền Tống Trận, thần hồn bên ngoài va chạm với băng tinh càng thêm điên cuồng, khi băng diễm đâm vào thần hồn tạo thành tổn thương cực lớn, cũng khiến thần hồn kia chịu tổn thương cực đại, nhưng hấn vẫn điên cuồng đánh vào khối băng tinh, hiện tại với hấn mà nói, chỉ có cường đoạt thân thể bên trong băng tinh, hấn mới có thể điều khiển thân thể nhảy vào trong truyền tống trận.

Truyền Tống Trận sắp khởi động hoàn tất, Đường Tiêu nhìn thần hồn bên ngoài điên cuồng, liền phát ra một tiếng thở dài thật dài, nếu hiện tại hấn là người bên ngoài, hấn cũng sẽ điên cuồng giống như y.

- Bất kể người và lão ma có tin hay không! Chủ hồn của Đường Tiêu ta đã cắn nuốt thần hồn của viên cổ cự long! Không ai biết rõ điều này hơn ta!

Một đạo bạch quang đẹp mắt hiện lên, trong nháy mắt trước khi Đường Tiêu sắp bị truyền tống đi, Đường Tiêu nghe thấy thanh âm gầm rú khàn giọng của thần hồn.

Bạch quang tan hết, Đường Tiêu cảm thấy có chút chóng mặt, qua hồi lâu mới khôi phục lại, Truyền Tống Trận này tựa hồ truyền tống rất lâu, sau khi nhìn xung quanh, trên mặt hấn hiện ra thần sắc rất kinh ngạc.

Dưới chân hấn là một Truyền Tống Trận khác, nhìn bề ngoài không khác biệt gì nhiều so với truyền tống trận truyền tới, nhưng truyền tống trận này tựa hồ nằm trên một đỉnh núi lồi lõm, đỉnh núi này giống một khối cự thạch, phía trên không có một ngọn cỏ.

Trên đỉnh đầu, ước chừng bên ngoài hơn mười trượng bao phủ một tầng sương mù dày đặc, nhưng vẫn có một ít cường quang mơ hồ từ bên ngoài truyền đến, cho nên ở đây mặc dù bị sương mù dày đặc bao trùm, vẫn có thể thấy rõ mọi thứ xung quanh.

Nơi này. . . tựa hồ đã không còn là trong Phong Bạo Thiên Nhân nữa rồi.

Đường Tiêu đi xuống gò núi, khi đi xuống, Đường Tiêu luôn cảm giác có chỗ nào đó kì lạ, nhưng lại không rõ kì lạ ở chỗ nào, gò núi này tựa hồ rất cao, Đường Tiêu đi một hồi lâu vẫn chưa đến dưới gò núi, khi Đường Tiêu đang muốn bay lên không trung quan sát, hấn đột nhiên phát hiện mình đã tới bên cạnh một Truyền Tống Trận khác!

Trải qua một phen quan sát, Đường Tiêu phát hiện truyền tống trận này chính là truyền tống trận đã truyền tống mình tới lúc trước!

Đường Tiêu lập tức nhảy lên giữa không trung, kết quả trước mắt khiến cho hấn càng thêm kinh ngạc!

Chỗ vừa rồi hấn ở, cũng chính là nơi ở của Truyền Tống Trận kia, lại có một thạch cầu lớn, đang bay lơ lửng trong biển sương mù.

Nói một cách khác, giống như một phiên bản địa cầu thu nhỏ, cho nên Đường Tiêu mới tưởng rằng mình đang xuống núi, kì thực hẳn chỉ đi vòng quanh tảng đá lớn.

Chỉ có điều rất kỳ quái là, vừa rồi khi Đường Tiêu hành tẩu trên đại thạch cầu kia, cũng không cảm giác ra chỗ dị thường của đại thạch cầu, với tri thức mà Đường Tiêu có được ở kiếp trước, loại đại thạch cầu phiêu du trong vũ trụ thể này, nhiều lắm chỉ có thể coi là một khối tiểu thiên thạch, mà loại tiểu thiên thạch này, ở phía trên không thể nào sản sinh ra trọng lực.

Nhưng phía trên tiểu thiên thạch lại có Truyền Tống Trận, điều này rất rõ ràng trái ngược với rất nhiều quy tắc vật lý vũ trụ.

Đường Tiêu rất nhanh không nhận được cười nhạo chính mình, bởi vì hẳn luôn có loại ảo giác, trước khi hư không hấp ám vô tận trở thành vũ trụ đã biến tất cả bí cảnh thành tinh cầu, cho nên mới không tự giác nắm định luật vật lý vũ trụ để lý giải từng bí cảnh.

Chuyện này trên thực tế là chuyện hoàn toàn sai lầm, những bí cảnh này căn bản không thể so sánh với tinh cầu mà hẳn biết được vào kiếp trước.

523. Chương 523: Phiên Toái Lớn.

Sát Vương

Chương 523: Phiên toái lớn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi cân nhắc trong chốc lát, Đường Tiêu kết luận trong sương mù dày đặc tuyệt đối không chỉ có một khối tinh thạch này, nếu đã xây dựng Truyền Tống Trận, gần đây khẳng định có tồn tại của đại tinh thạch, trên những đại tinh thạch đó, có lẽ còn có Truyền Tống Trận khác, thậm chí còn có con người tồn tại, có thể truyền tống hẳn đến nơi gần Áo Bì Đảo hơn.

Tốt nhất vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, vạn nhất thần hồn kia điên cuồng phá hủy cấm chế, đoạt thể thành công đuổi theo thì xong đời, hiện tại Đường Tiêu vẫn chưa phải đối thủ của hắn.

Đường Tiêu rút phi kiếm ra xông vào trong sương mù, khuếch tán thần thức cảm ứng xung quanh, quan sát trong chốc lát gần đây phải chăng có mạch thạch hoặc tồn tại của con người nào khác. Nhưng Đường Tiêu rất nhanh thất vọng, hắn dùng thần thức tìm tòi tất cả khu vực xung quanh mấy trăm trượng, kết quả không thu hoạch được gì, hắn cảm giác được, ở đây ngoại trừ sương mù dày đặc, tựa hồ không còn gì nữa.

Chuyện này đúng là phiên toái lớn! Trong sương mù dày đặc, rút cuộc nên đi phương hướng nào mới đúng đây?

Đường Tiêu điều khiển phi kiếm, đi vòng quanh tiểu mạch thạch một vòng lớn, sau khi suy nghĩ, Đường Tiêu quyết định bay về phía ánh sáng mạnh nhất. Con người có thiên tính đuổi theo nguồn sáng, nếu trong bí cảnh sương mù này có con người sinh tồn, có lẽ cũng sẽ chủ động tiếp cận nơi có nguồn sáng giống như hắn?

Chỉ cần có thể gặp được con người, có thể nghe ngóng chuyện của truyền tống trận từ bọn họ, sau đó lại tới gần phương hướng Áo Bì Đảo. Sau khi xác định chính xác phương hướng ánh sáng mạnh nhất, Đường Tiêu ngửa trên phi kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Sau khi bay lên, Đường Tiêu bắt đầu cẩn thận nghiên cứu Phong Bạo Thiên Lô trong cơ thể.

Bên ngoài khe hở miệng rộng, bên cạnh bốn khối băng tinh mà Khất Cái, Hồ Tuyền và Hằng Sái ẩn thân, một gã võ giả lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh một vòng, thả người bay nhanh về hướng truyền tống trận.

Sau khi hẳn bay đến bên cạnh Truyền Tống Trận, lại phát hiện trong túi trữ vật trên người không có đủ thượng phẩm linh thạch, không cách nào mở ra Truyền Tống Trận cỡ lớn này, bất đắc dĩ, hắn rút từ trên

người ra một thanh băng phách hàn kiếm, đi đến bên cạnh băng tinh của gã vô giả bên ngoài bốn khối băng tinh của Khất Cái, Hồ Tuyền và Hằng Sái.

- Xin lỗi.

Vô giả cầm Băng Phách hàn kiếm trong tay, đột nhiên chém lên khối băng tinh kia, với lực công kích cường đại của hắn, không cần tốn nhiều công phu vẫn có thể thoải mái chém vỡ băng tinh, lấy túi trữ vật ra, cuối cùng gom góp đủ hơn trăm khối thượng phẩm linh thạch.

Vô giả lại một lần nữa bay nhanh về hướng Truyền Tống Trận cỡ lớn, sau khi xếp đặt hơn trăm khối thượng phẩm linh thạch xung quanh Truyền Tống Trận, lại phát hiện Truyền Tống Trận này không cách nào khởi động.

Rất hiển nhiên, loại Truyền Tống Trận cỡ lớn này sau khi phát động một lần, nhất định phải qua một thời gian ngắn mới có thể phát động lần nữa.

- Khốn khiếp!

Vô giả mắng to một tiếng, thiếu chút nữa nâng Băng Phách hàn kiếm trong tay chém về phía Truyền Tống Trận.

Tên vô giả này hiển nhiên chính là chủ hồn vô thức dung hợp với thần hồn của viên cổ cự long bị Đường Tiêu lưu lại ở đây, vừa rồi hắn hủy hoại một băng tinh cấm chế, cướp lấy thân thể của một trong năm gã Thiên Nguyên vô giả ẩn thân trong năm khối băng tinh.

- Xin lỗi người, Lãnh Tuyết.

Vô giả trở lại trước mặt băng tinh của bốn người, nhìn Băng Phách hàn kiếm trong tay, nói tiếng xin lỗi với chủ nhân của khối thân thể.

Trên Băng Phách hàn kiếm, có khắc bốn chữ “Kiếm Ánh Tuyết Lãnh”. Lãnh Tuyết vừa rồi mà vô giả nói chính là một trong năm gã vô giả cấp Thiên Nguyên, cùng ở với đám người Hằng Sái, Hồ Tuyền, Khất Cái gây yếu.

Nhưng hiện tại thân thể này đã không còn thuộc về chủ nhân thật sự của nó, hiện tại hắn đã cho rằng mình là Đường Tiêu.

- Ta căn bản không cách nào mở ra Phong Bạo Thiên Lô này.

Đường Tiêu rất phiền muộn nói với Áo Bì Lão Ma bên trong hồ lô.

- Có thể tu vi của người không đủ, hoặc là lực của tia thần hồn này quá yếu.

- Lão ma, người nói, có khả năng này hay không, trong khối thân thể này là thần hồn viên cổ cự long bị chủ hồn của ta vô thức cắn nuốt?

Đường Tiêu hồi tưởng lại cảnh tượng trước khi truyền tống, trong lòng bỗng nhiên có loại phiền muộn khó hiểu.

- Bất kể là chủ hồn của người cắn nuốt tia thần hồn vô thức của viên cổ cự long, hay tia thần hồn vô thức của viên cổ cự long cắn nuốt chủ hồn của người, chủ hồn của người cũng đã dung hợp với tia thần hồn vô thức của viên cổ cự long, đã trở thành một thần hồn mới, cho nên không cách nào sinh ra cảm ứng giữa thần hồn với người, hiện tại truy vấn đến cùng ai cắn nuốt ai đã không có ý nghĩa.

Áo Bì Lão Ma trả lời Đường Tiêu.

- Nhưng hắn. . . vẫn một mực tin tưởng hắn chính là ta.

Đường Tiêu thở dài.

- Có lẽ. Hắn xác thực chính là người, nhưng chuyện này còn có ý nghĩa sao?

Áo Bì Lão Ma tựa hồ cũng có chút đau đầu.

- Sau khi phân thần thuật, ta chỉ là một tia thần hồn bị cắt ra mà thôi, cái này chính là ta sao?

Đường Tiêu lại càng thêm hoang mang.

- Đừng quên mục tiêu của ngươi, trở lại Áo Bì Đảo mới là trọng yếu nhất.

Áo Bì Lão Ma nhắc nhở Đường Tiêu.

- Phải.

- Đúng rồi, tiểu hữu ngươi bây giờ đã đoạt lại thân thể, lão ma có thể cắt xuống một khối thần đan nhỏ để tiểu hữu ngươi nuốt dùng, như vậy có thể gia tốc cho thần hồn của ngươi khôi phục lại cường đại ban đầu, có lẽ sau khi ngươi khôi phục, có thể khởi động Phong Bạo Thiên Lô.

- Được.

Đường Tiêu hồ hững gật đầu.

Trong biển sương mù không phân biệt ngày đêm, chỉ phân biệt ánh sáng và bóng tối, Đường Tiêu dựa vào một quả tinh thần châu không biết nhật được từ đâu phán đoán thời gian trôi qua, thoáng chốc đã trải qua một ngày một đêm, cuối cùng mới phát hiện trong biển sương mù có một khối thiên thạch khác.

Khối thiên thạch này nhỏ hơn khối thiên thạch chỗ Truyền Tống Trận lúc trước của Đường Tiêu, phía trên lồi lõm không có cái gì, Đường Tiêu đi vòng quanh nó mấy vòng, lại lắc đầu tiếp tục lên đường.

Bên trong bí cảnh rộng lớn như vậy, lẽ nào không có người khác tồn tại? Đường Tiêu khẽ nói thầm, nếu như không có những người khác, hẳn sẽ không có cách nào thăm dò tin tức của Truyền Tống Trận trong những bí cảnh khác, nếu chỉ có thể dựa vào chính mình, Đường Tiêu cảm thấy để tìm được điểm dừng chân và Truyền Tống Trận mới trong biển cả sương mù này, giống như đang mò kim đáy biển.

524. Chương 524: Lý Nguyên.

Sát Vương

Chương 524: Lý Nguyên.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi vào thành, đường đi rất chỉnh tề, trên mặt đường được lát đá tảng, hai bên đường là một chuỗi các cửa hàng đa dạng, trong đó nhiều nhất chính là cửa hàng dược thảo, điều này khiến Đường Tiêu không khỏi vui mừng.

Nhưng sau khi đi vào mấy tiệm bán thuốc, trên mặt Đường Tiêu lại hiện ra vẻ thất vọng, trong tiệm xác thực có Thiên Diệp thảo, nhưng cao nhất cũng chỉ khoảng 2000 năm, vừa nghe thấy hai chữ “vạn năm”, chủ nhân các cửa hàng đều không ngừng lắc đầu, tỏ vẻ cảnh giác với Đường Tiêu, chỉ có một chủ tiệm sau khi thu của Đường Tiêu hơn mười khối linh thạch, bí mật nói với hắn, kêu hắn đừng rêu rao thu mua dược thảo vạn năm như vậy, trong Tiên thảo chỉ thành nếu xuất hiện dược thảo vạn năm, khẳng định đều bị Vân Vụ tông lấy đi, không người nào dám bán dược thảo vạn năm ột người ngoài không rõ lai lịch như Đường Tiêu. Nhưng Đường Tiêu ngược lại thăm dò được một số tin tức về Thiên Diệp thảo vạn năm, vị chủ tiệm chỉ cho Đường Tiêu vị trí có thể tồn tại Thiên Diệp thảo vạn năm trên bản đồ, chỉ có điều nhắc nhở hắn, nơi đó không gần Tiên thảo chi thành. Vì trong lòng đất của Tiên thảo chi thành có một lượng lớn yêu thạch, khiến cho yêu thú trở nên suy yếu, cho nên yêu thú không dám tới gần thành, còn yêu thú hoang dã lại không có gì cố kỵ, rất có thể có thực lực tương đương với võ giả Địa Nguyên đỉnh phong thậm chí là võ giả tu vi Thiên Nguyên, võ giả không có kinh nghiệm, hơn nữa không kết bạn, đơn độc đi thu thập dược thảo, nguy hiểm cũng tương đối lớn.

Khi Đường Tiêu bỏ ra linh thạch để hỏi thăm về bí cảnh Truyền Tống Trận, thật bất ngờ, tất cả những người nhận linh thạch đều cùng đề cập đến một chỗ với Đường Tiêu, đó là Kim Vân tinh, một tinh thạch trung tâm, lớn hơn Tiên thảo chi thành mấy ngàn lần.

Môn phái lớn nhất gần Kim Vân tinh là Vân Vụ tông, Vân Vụ tông có mấy chục vạn đệ tử trong ngoài môn, là người thống trị thực sự của toàn bộ tinh thạch này. Thành chủ của Tiên thảo chi thành chính là một gã đệ tử ngoại môn của Vân Vụ tông, tinh thạch chỗ Tiên thảo chi thành cũng chỉ là một trong mấy trăm tinh thạch do Vân Vụ Tông sở hữu.

Thiên Thư các trong Vân Vụ tông, nghe nói là nơi có tất cả tư liệu liên quan đến bí cảnh sương mù, cực kỳ tường tận, chắc hẳn bên trong cũng có ghi chép về bí cảnh Truyền Tống Trận mà Đường Tiêu hỏi đến.

Khi Đường Tiêu đang suy nghĩ có nên ở lại tinh thạch chỗ Tiên thảo chi thành một thời gian, sau khi ra ngoài hái lượm Thiên Diệp thảo vạn năm sẽ đi tìm Bí cảnh Truyền Tống Trận thì có một gã thiếu niên vô giả trên đường phố đã chú ý tới Đường Tiêu đi về phía hắn.

Đường Tiêu kỳ thật đã sớm chú ý tới gã thiếu niên này, nhưng đối phương nhiều lắm cũng chỉ có tu vi cấp Nhân Nguyên nhị giai, Đường Tiêu dùng một ngón tay cũng có thể giết chết hắn, cho nên cũng không quá để mắt đến hắn, lúc này thấy thiếu niên này đi tới, Đường Tiêu mới nhìn về phía thiếu niên kia, muốn biết thiếu niên này đi theo hắn rốt cuộc vì mục đích gì.

- Vị huynh đài này, có phải người đang tìm kiếm Thiên Diệp thảo vạn năm?

Sau khi thiếu niên đi tới, chấp tay chào Đường Tiêu, sau đó ghé sát vào mặt hắn nói nhỏ.

- Đúng, người có tin tức sao?

Đường Tiêu bất động thanh sắc nhìn thiếu niên này.

Gã thiếu niên nhìn chung quanh một lát, sau đó kéo Đường Tiêu vào trong một hẻm nhỏ vắng vẻ bên cạnh:

- Tại hạ là Lý Nguyên, thật ra ta có biết mấy địa điểm có thể bán Thiên Diệp thảo vạn năm, nếu huynh đài nguyện ý trả linh thạch, tại hạ có thể dẫn huynh đài đi xem một chuyến, nhưng có thể mua được Thiên Diệp thảo vạn năm hay không, còn phải xem vận khí của huynh đài người.

- Người muốn bao nhiêu linh thạch?

Đường Tiêu hỏi thiếu niên, nếu đến nơi có người dùng linh thạch làm giao dịch, dựa vào hấp lực của Áo Bì Lão Ma, Đường Tiêu cũng không thiếu linh thạch, hơn nữa hắn từ trong Phong Bạo Thiên Nhân đi ra, thứ trên người nhiều nhất chính là linh thạch.

- Cái này...Nếu huynh đài có thể bỏ ra ba khối linh thạch....Hắc hắc, Tiên thảo chi thành là điểm đầu của Vân Vụ tông, nếu không được những quản sự của Vân Vụ tông cho phép, người trong thành không được phép bán thảo vạn năm cho người bên ngoài, nếu bị người ta điều tra được, tại hạ thật sự có chút lo lắng cho tính mạng....

Gã thiếu niên tựa hồ có chút chột dạ, sau khi báo giá lại vội vàng bổ sung giải thích mấy câu với Đường Tiêu, ý tứ là thảo vạn năm này thuộc về giao dịch ngầm, cho nên tin tức chào giá nhất định sẽ cao hơn một ít.

- Ta sẽ cho người năm khối linh thạch, nhưng nếu người dám gạt ta, ta lập tức bẻ gãy cổ người.

Đường Tiêu tiện tay ném ra năm khối linh thạch cho thiếu niên kia.

- Tạ huynh đài!

Thiếu niên vui mừng thu hồi linh thạch, sau đó nói:

- Huynh đài, mời đi bên này.

- Người chỉ phương hướng đi, ta mang người qua xe.

Đường Tiêu nói với thiếu niên.

Tay của gã thiếu niên vừa mới chỉ về một phương hướng, cả người đã lập tức bay đi, gió thổi vù vù hai bên tai, sau khi rơi xuống đất, dĩ nhiên đã ở ngoài mấy con đường.

Hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên gã thiếu niên này làm chuyện hướng dẫn như vậy, bị Đường Tiêu xách người lên phóng trên không trung cũng không lộ vẻ bối rối, sau khi phân biệt phương hướng, rất nhanh dẫn Đường Tiêu đi tới một nơi tương đối vắng vẻ trong thành.

Ở Tiên thảo chi thành, ngoại trừ khu vực tương đối náo nhiệt khi Đường Tiêu tiến vào cửa thành, còn những khu vực khác, bởi vì chưa được khai phát, chỉ có rất ít dân cư ở trong những bụi cỏ cao hơn đầu người, giống như sơn thôn hoang dã, hơn mười dặm mới có một nóc nhà.

Sau khi rơi xuống đất, gã thiếu niên dẫn theo Đường Tiêu trực tiếp đi đến một ngôi nhà nằm lẻ loi dưới núi, Đường Tiêu nhìn xung quanh, diện tích ngôi nhà này thật ra rất lớn, hơn nữa trong nhà còn có mấy vườn thuốc, chủ nhân ngôi nhà thậm chí còn chiếm cứ một ngọn núi nhỏ, trên khoảng đất trống trong nhà đang phơi một số dược thảo, một thiếu nữ khoảng 16, 17 tuổi cầm một chiếc gậy trúc trải đều những dược thảo này ra.

- Tiểu Lan, cha người đâu? Ta mang khách nhân đến cho các người đây!

Lý Nguyên kích động chạy tới bên cạnh thiếu nữ, vẻ mặt nịnh nọt, nói với cô gái.

Thiếu nữ liếc nhìn Đường Tiêu, sau đó trả lời Lý Nguyên:

- Cha ta lần này ra ngoài, chưa thấy trở về.

- Ta nhớ lần trước khi cha người hái thuốc bên ngoài đã hái được một cây Đan Chu thảo vạn năm?

Lý Nguyên cười đùa hí hửng hỏi thiếu nữ.

- Nó đã sớm bị Vân Vụ tông lấy đi rồi!

Thiếu nữ tựa hồ rất không thích Lý Nguyên, ngữ khí nói chuyện với hắn cũng lộ ra vẻ không quá khách khí.

- Trong nhà còn có dược thảo vạn năm nào khác không?

525. Chương 525: Bà Ngoại.

Sát Vương

Chương 525: Bà ngoại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Lý Nguyên không cam lòng hỏi tiếp thiếu nữ.

- Cái đó phải chờ cha ta trở về mới biết được.

- Cha người lúc nào mới về?

- Lần này ông ấy ra ngoài gần nửa tháng rồi, có lẽ mấy ngày nữa sẽ quay về.

Thiếu nữ đưa tay áo lau mồ hôi trên trán, lại nhìn thoáng qua Đường Tiêu.

- Thật không may, Dịch dược sư ra ngoài còn chưa trở về, nơi có thể tìm được Thiên Diệp thảo vạn năm trong Tiên thảo chi thành, ngoài nơi này ra, đảm bảo không còn nơi nào khác.

Lý Nguyên đi tới bên cạnh Đường Tiêu, cười hì hì nói với hắn.

Nhìn thấy Đường Tiêu có chút biểu lộ hung ác, Lý Nguyên tựa hồ cảm giác cổ mình có nguy cơ bị bẻ gãy, vì vậy vội vàng dẫn Đường Tiêu đi xem mấy chỗ khác có khả năng có Thiên Diệp thảo vạn năm. Kết quả rất đáng tiếc, chỉ tìm được một cây huỳnh chi thảo vạn năm có tác dụng không quan trọng, được Đường Tiêu dùng ba khối thượng phẩm linh thạch mua về.

Chủ nhân được thảo bán cây huỳnh chi thảo vạn năm với giá ba khối thượng phẩm linh thạch cho Đường Tiêu tỏ ra vô cùng cao hứng, cái giá này cao hơn 10 lần giá Vân Vụ tông thu mua, Đường Tiêu thật ra cũng không có cảm giác mắc lừa, hơn nữa phát hiện ở đây ẩn chứa rất nhiều thời cơ buôn bán, được thảo vạn năm ở Tiên thảo chi thành tựa hồ rất không đáng giá, nếu làm ăn giữa mấy bí cảnh, nhất định sẽ kiếm được món tiền lớn.

Nhưng Đường Tiêu có hấp linh hơn Áo Bỉ Lão Ma, cũng không đi làm loại chuyện làm ăn nhỏ nhặt này.

Được thảo vạn năm bị Vân Vụ tông áp đặt giá thu mua thấp như vậy, không xuất hiện loại chuyện giao dịch ngầm mới kỳ quái.

Xem ra ở đây xác thực có được thảo vạn năm, hơn nữa giá cả lại rất rẻ, Đường Tiêu không cắt đứt cổ Lý Nguyên, mà nghe theo đề nghị của Lý Nguyên, ở tạm trong nhà hắn mấy ngày, đợi phụ thân của Dịch Lan từ ngoài thành trở về, lại đi xem xem có tin tức của Thiên Diệp thảo vạn năm hay không.

Nhà Lý Nguyên chỉ có một bà ngoại mắt mù, cha mẹ hắn đều đã mất, bản thân hắn chưa kể gia cảnh, Đường Tiêu cũng không có hứng thú muốn nghe ngóng. Lý Nguyên vẫn còn trẻ, nhưng tâm tư ngược lại rất lung lay, nói cũng nhiều. Sau khi ăn cơm tối, ngồi trong sân nhà mình, chủ động giới thiệu về Tiên thảo chi thành cho Đường Tiêu.

- Tiên thảo chi thành được Vân Vụ tông khai mở năm trăm năm trước, một linh khí trên tinh thạch này vô cùng dồi dào, cho nên sinh trưởng một lượng lớn dược thảo, nghe nói ở chỗ hoang dã của tinh thạch còn có một số dược thảo đã sinh trưởng mấy ngàn vạn năm, hơn nữa sắp trưởng thành tinh quái. Có hai con sông chảy qua Tiên thảo chi thành, chia thành làm ba khu vực, một khu vực là chỗ ở của người bình thường. Một khu vực là khu vực của thành chủ và võ giả dưới tay hắn, còn một khu vực đặc biệt được mở làm khu giao dịch, mở cửa hàng trong khu giao dịch phải trả tiền thuê rất cao. Đến những nơi hoang vu hái thuốc, là một chuyện rất nguy hiểm, cũng là một kỹ thuật sống, cho dù tu vi võ công của người cao thế nào, cũng rất có thể sẽ bỏ mạng trong tay yêu thú ở đây, bởi vì luôn có một số yêu thú thực lực cao hơn người. Được Sư kinh nghiệm phong phú ngoại trừ phải tinh thông phân biệt được tính của các loại dược thảo ra, bình thường còn phải am hiểu thuật cảm giác và ẩn nấp, phải cảm nhận được chỗ ở của yêu thú, sau đó ẩn nấp, đợi sau khi yêu thú rời đi lại tiếp tục hái thuốc.

- Phụ thân Dịch Phong của Dịch Lan chính là một dược sư có kinh nghiệm vô cùng phong phú, thỉnh thoảng có thể thu thập được một số dược liệu hiếm có và lâu đời mà người khác không thể thu thập được, bởi vì rất bất mãn với hành vi ép giá của Vân Vụ tông, cho nên có dược thảo gì tốt, bình thường chỉ bán cho khách người quen giới thiệu. Người chờ hắn vài ngày, nói không chừng có thể có được Thiên Diệp thảo vạn năm.

- Người không sợ ta là người của Vân Vụ tông phải tới sao?

Đường Tiêu nói đùa với Lý Nguyên.

- Người không phải, người của Vân Vụ tông khi đi đường đều có bộ dạng này.

Lý Nguyên chấp tay sau lưng, mặt ngược lên trời, dáng vẻ rất kiêu ngạo, ngược lại chọc cho Đường Tiêu cảm thấy buồn cười.

Sau đó Lý Nguyên lại lải nhải một hồi không dứt, Đường Tiêu cũng không muốn cắt ngang hắn, nghe hắn nói tiếp. Mặc dù âm thái độ của một người bên ngoài nghe Lý Nguyên nói chuyện, nhưng từ trong lời nói của hắn, Đường Tiêu dần dần cảm thấy có chút chán ghét Vân Vụ tông. Nói trắng ra là, ở thế giới mạnh được yếu thua này, tông phái các loại rất dễ dàng trở thành công cụ trong tay mấy vị cầm quyền nào đó trong tông phái, để thu liễm tài phú, ức hiếp dân chúng, từ mặt ý nghĩa này mà nói, tông phái cũng không có gì khác biệt với tổ chức hắc bang.

- Võ công tu vi của huynh đài có lẽ rất cao? Không biết có hứng thú với pháp bảo cấp cao hay không?

Lý Nguyên nói xong chuyện dược thảo, lại chuyển chủ đề đến vấn đề pháp bảo.

- Trong Tiên thảo chi thành này có pháp bảo gì tốt hay sao?

Đường Tiêu cũng không để ý lắm, cho dù ở đây có pháp bảo, liệu có thể tốt hơn Phong Lôi Kính, Khu Ma Nhận và Hồ lô trong tay hắn hay không?

Huống chi, hiện tại hân còn chưa thể mở Phong Bạo Thiên Lô ẩn chứa vô số cổ bảo bên trong.

- Gần đây có một tin tức, huynh đài nhất định sẽ cảm thấy hứng thú. Cuộc đấu giá Hồng Đạt bên bờ Dương Thủy mấy ngày qua có đấu giá một chiến giáp thượng hảo, nghe nói của cổ tu sĩ còn sót lại, một bộ năm món đầy đủ, có thể phòng vệ một kích toàn lực của võ giả Địa Nguyên tứ cấp....

Nhìn thấy bộ dạng không hề hứng thú của Đường Tiêu, Lý Nguyên đang hào hứng nói chuyện, đành phải thay đổi chủ đề khác.

- Ăn táo đi.

Bà ngoại Lý Nguyên nghe thanh âm từ từ đi tới, trên tay bưng một khay táo mới được rửa sạch sẽ.

Đường Tiêu ăn một quả táo thấy rất ngọt, nhìn bà ngoại Lý Nguyên tập tễnh bước chân, không nhịn được lặng lẽ đưa một đạo linh phù tiến vào cơ thể bà dò xét, cảm ứng ánh mắt của bà. Bệnh mắt của bà hiện tại cũng không phức tạp, chỉ là một số kinh mạch bị bịt kín, tạo thành hiện tượng thị giác không cách nào truyền đi, vì vậy hân lập tức thi triển linh phù giúp bà đả thông kinh mạch.

- Ồ!

Bà ngoại Lý Nguyên phát hiện đôi mắt mù hơn mười năm nay của mình đột nhiên lại có thể trông thấy đồ vật, liền vô cùng vui mừng.

- Bà ngoại, làm sao vậy?

Lý Nguyên vội vàng đứng dậy hỏi thăm bà ngoại hân.

- Ta có thể trông thấy mọi thứ rồi!

Bà ngoại Lý Nguyên rất kích động nhìn Lý Nguyên, đại khái cảm thấy hân có chút lạ lẫm, sau khi xác nhận hân chính là cháu ngoại của mình, bà liền đưa tay sờ lên mặt Lý Nguyên, kích động đến mức nước mắt tuôn đầy mặt.

Đường Tiêu mỉm cười, lại thả một quả táo vào trong miệng.

526. Chương 526: Đắc Tội.

Sát Vương

Chương 526: Đắc tội.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Ba ngày sau.

Lý Nguyên ngày nào cũng chạy tới Dịch gia nghe ngóng tình hình, liền chạy tới báo với Đường Tiêu, Dịch Phong phụ thân của Dịch Lan đã trở về, nghe ngữ khí của Dịch Lan, phụ thân nàng lần này tựa hồ thu hoạch rất khá, nhưng cụ thể có hái được Thiên Diệp thảo vạn năm hay không còn chưa biết, bởi vì sau khi Dịch Phong quay về vẫn chìm trong giấc ngủ, cho nên Lý Nguyên không thể thăm dò được.

Vì Tỉnh Không đan, Đường Tiêu đương nhiên lại theo chân Lý Nguyên đến Dịch gia, Dịch Lan đưa cho Đường Tiêu một cái ghế dựa, nhưng lại không đưa ghế cho Lý Nguyên ngồi. Lý Nguyên trơ mắt nói gì đó bên cạnh Dịch Lan, nhưng nàng tỏ ra không hề để ý.

Đường Tiêu cũng không gấp, khẽ khép mắt đợi một canh giờ, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Dịch Phong tỉnh dậy.

- Dịch thúc, ta dẫn đến cho ngươi một vị khách lớn.

Lý Nguyên vừa thấy Dịch Phong tỉnh lại, vội vàng cười hì hì nghênh đón.

- A?

Dịch Phong rửa mặt trong cái chậu Dịch Lan đem tới, lúc này mới đi về phía Đường Tiêu đang ngồi trong sân.

- Người là bằng hữu của Lý Nguyên?

- Đúng.

Đường Tiêu nhẹ gật đầu.

- Hẳn là đại phúc tinh, hẳn ở nhà ta một tối, mắt của bà ngoại ta đã sáng trở lại, có thể nhìn thấy mọi vật.

Lý Nguyên vội vàng nói thoáng qua với Dịch Phong, chứng minh Đường Tiêu xác thực là người đáng tin tưởng.

- Người muốn mua dược thảo vạn năm ?

Dịch Phong cũng không để ý tới lời nói của Lý Nguyên, lại hỏi Đường Tiêu.

- Đúng.

- Quy củ cũ, đưa một khối thượng phẩm linh thạch trước, sau đó xem hàng. đọc truyện mới nhất tại .

Dịch Phong vươn tay về hướng Đường Tiêu.

- Tại sao?

Đường Tiêu neho mắt, tuy tính cách của hắn cũng không bạo ngược, nhưng nếu có người cố ý gây khó dễ, hắn cũng không loại bỏ khả năng giết người cướp của.

Đương nhiên, đối với loại người có gia đình, có người phải nuôi, trước mặt nữ nhi của hắn, Đường Tiêu cũng không dễ dàng ra tay.

- Quy củ là quy củ, bởi vì ngươi là khách nhân lần đầu tiên tới đây, ta làm sao biết được ngươi muốn mua thật hay không? Nếu ngươi mua thật, đến lúc đó khối thượng phẩm linh thạch này sẽ được khấu trừ vào bên trong tiền dược liệu.

Dịch Phong nói tiếp.

- Huynh đài, Dịch thúc là như vậy đấy.

Lý Nguyên vội vàng nhỏ giọng nói với Đường Tiêu.

- Cầm đi.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn Dịch Phong trong chốc lát, sau đó ném một khối thượng phẩm linh thạch cho hắn.

- Khách quan chờ một lát.

Sau khi Dịch Phong thu được khối thượng phẩm linh thạch, thái độ khách khí hơn không ít, quay người đi vào trong phòng.

Vừa rồi Đường Tiêu kỳ thực đã dò xét tu vi Dịch Phong tận lực giấu diếm, xem chừng hắn ít nhất đã trên thoát thai hoá cốt. Chỉ là người như vậy tại sao lại ẩn cư ở đây, hơn nữa mưu sinh bằng nghề hái thuốc, làm người ta cảm thấy có chút kì quái. Nhưng đó cũng không phải chuyện Đường Tiêu quan tâm.

- Ở đây bán thuốc sao?

Khi Đường Tiêu đang ngồi trong sân đợi Dịch Phong lấy dược liệu, một đôi nam nữ trẻ tuổi từ cửa sân đi vào. Nam tử trẻ tuổi cao lớn tuấn lãng, y phục bằng tơ lụa, vừa nhìn đã biết là đệ tử của nhà đại hộ, nữ tử cũng có vài phần tư sắc, nhìn cách ăn mặc trên người, có lẽ là nữ đệ tử của tông phái nào đó.

Đường Tiêu vừa nhìn đã nhận ra, hai người này đều đã Thoát Thai Hoán Cốt, có tu vi Địa Nguyên tứ giai.

- Ở đây bán thuốc sao? Tại sao không trả lời ta?

Nam tử thấy Đường Tiêu chỉ nhìn hẩn không lên tiếng, tựa hồ có chút mất hứng.

- Ha ha, ở đây xác thực bán thuốc, nhưng chúng ta không phải người bán thuốc, mà là đến mua dược thảo.

Lý Nguyên lẩn lộn trên đường phố một thời gian dài, vừa liếc nhìn đã biết hai người này có lai lịch lớn, nhưng cũng không phải người của Vân Vụ tông, vội vàng cười cầu hòa nói với bọn họ.

- Vậy người bán thuốc đâu?

Nam tử có chút không kiên nhẫn hỏi Lý Nguyên.

- Vào trong buồng lấy dược liệu rồi.

Lý Nguyên tươi cười trả lời câu hỏi của nam tử kia.

Địch Lan, con gái của Địch Phong từ buồng trong đi ra, nhìn thấy đôi nam nữ trẻ tuổi, liền lấy hai chiếc ghế từ bên cạnh tường viện đặt xuống đất, nam tử nhìn thấy trên mặt ghế còn dính bụi đất liền nhíu mày, đợi Địch Lan lau ghế sạch sẽ rồi mới mời bọn hẩn ngồi xuống.

Địch Lan hiển nhiên cũng không phải loại thiếu nữ quá ngoan hiền, sau khi ném lại một câu kêu nam tử kia tự lau ghế, chuẩn bị quay người rời đi, kết quả bị nam tử trẻ tuổi lớn tiếng chất vấn kéo lại:

- Các người đối đãi với khách nhân như vậy sao?

- Nhà ta không bán thuốc cho người ngoài, là các người tự mình tìm đến!

Địch Lan lập tức trả lời.

- Người! Người....

Trên mặt nam tử trẻ tuổi lộ ra biểu lộ hung ác, tựa hồ như muốn dạy dỗ Địch Lan, nhưng nể mặt nữ tử đứng bên cạnh, cũng không lập tức động thủ.

- Đại ca, ta giúp người lau ghế!

Lý Nguyên vội vàng chạy tới, dùng tay áo ra sức lau ghế, lúc này nam tử trẻ tuổi kia mới thả Địch Lan ra.

Đường Tiêu lắc đầu, nếu nam tử trẻ tuổi kia không động thủ đánh Lý Nguyên, hẩn cũng sẽ không can dự đến chuyện cãi lộn của bọn hẩn, nói ra, cha con Địch gia xác thực rất có cá tính. Nhưng bọn họ quả thật không chủ động bán thuốc cho người ngoài, người không mở cửa tiệm, đương nhiên không chú ý đến nhiều lễ nghĩa xử sự như vậy.

- Tiểu nữ làm sao lại đắc tội với các hạ rồi?

Địch Phong mang một hòm gỗ lớn từ trong buồng đi ra, nghe thấy tiếng ồn ào trong nội viện, vội vàng buong hòm gỗ đi tới bên này.

Xem ra hẩn không có loại bảo vật trữ vật chuyên môn dùng cất trữ dược thảo vạn năm như hồ lô, cho nên dùng hòm gỗ đặc chế đựng dược thảo, để tránh dược tính bị xói mòn.

- Vị này chính là Địch dược sư? Chúng ta có nghe người ta nói Địch dược sư hôm nay vừa vặn từ bên ngoài trở về, tìm kiếm dược không ít dược thảo thượng hảo, cho nên chúng ta đặc biệt tới đây xem hàng.

Nữ tử trẻ tuổi mở miệng nói ý đồ đến đây của bọn hẩn, cũng không trả lời câu hỏi của Địch Phong.

- Những dược thảo hái được này, ta đều cần dùng, không bán cho người ngoài.

Địch Phong khoát tay áo về phía nam tử trẻ tuổi, sắc mặt có chút khó coi.

- Người thật không thức thời! Người kia không phải cũng tới đây mua thuốc sao? Dựa vào cái gì mà không thể bán cho chúng ta?

Nam tử trẻ tuổi bình thường đã quen bá đạo, không nghĩ tới Địch Phong lại không nể tình như thế, bất giác liền nổi giận.

Địch Phong trầm mặc một hồi, liếc nhìn Lý Nguyên và Đường Tiêu, lúc này mới lại mở miệng nói với gã nam tử trẻ tuổi:

- Muốn mua dược thảo, phải giao một khối thượng phẩm linh thạch trước.

- Làm gì có quý củ nào như vậy? Một khối thượng phẩm linh thạch cũng có thể mua toàn bộ gia sản của người! Người biết ta là ai không? Người làm như vậy là cố ý muốn gây khó dễ cho chúng ta đúng không?

Nam tử kia vốn đã tức giận, lúc này âm điệu nói chuyện cũng gay gắt hơn một chút.

527. Chương 527: Nghiêm Bằng.

Sát Vương

Chương 527: Nghiêm Bằng.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu không hề có hứng thú với tranh chấp giữa đôi nam nữ trẻ tuổi và cha con Địch thị, chỉ cần không ảnh hưởng đến chuyện hắn có Thiên Diệp thảo vạn năm là được rồi. Nhưng Đường Tiêu thật sự cảm thấy phiền toái với đôi nam nữ vừa đến này, nếu bọn hắn không đến, hiện tại có lẽ hắn đã bắt đầu giao dịch với Địch Phong rồi.

- Bất kể người là ai, lần đầu tiên đến đây mua thuốc, phải tuân thủ quy củ của nơi này.

Địch Phong rất kiên trì nói với nam tử kia.

- Người thực sự không nhận ra ta? Người có biết Nghiêm thành chủ không? Hắn là thúc phụ của ta!

Nam tử trẻ tuổi càng lúc càng tức giận, tựa hồ vì nguyên nhân mất mặt trước nữ tử bên cạnh.

- A? Thân thích của Nghiêm thành chủ? Cái này.....không cần linh thạch nữa.

Trong ánh mắt Địch Phong lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng cũng có chút bất ngờ, đại khái không nghĩ tới thân thích của Nghiêm thành chủ sẽ xuất hiện trong nhà hắn.

Xem ra tên nam tử này có thể chỉ là bà con xa của Nghiêm thành chủ, lúc này cố ý lôi Nghiêm thành chủ ra để hù dọa người khác, nhưng Địch Phong hiển nhiên cũng không muốn chọc vào phiền toái.

- Hừ! Mau lấy những dược thảo kia cho Hà muội ta! Nàng chính là đệ tử chân truyền của Ngũ sư tổ Phi Vân tông, Phi Vân tông là một trong những chi nhánh lớn nhất của Vân Vụ tông, người có thể đắc tội được không?

Tên nam tử thấy uy hiếp có hiệu quả, lại tiếp tục uy hiếp Thu Phong thêm mấy câu.

Phi Vân tông xác thực là tông phái chi nhánh của Vân Vụ tông, nhưng không được xem là chi nhánh thân cận nhất, mà là tông phái bị Vân Vụ tông thôn tóm trước đây mấy năm, nam tử trẻ tuổi này rõ ràng muốn trấn trụ Địch Phong, cho nên mới lôi Vân Vụ tông ra uy hiếp. Địch Phong do dự một lát, lúc này đã không thể xách hòm gỗ mang về phòng trước mặt nhiều người như vậy, cuối cùng hắn vẫn quay người đi về phía hòm gỗ, xách hòm gỗ đến trước mặt mọi người, sau khi mở hòm gỗ ra, giới thiệu với ba người về dược thảo bên trong:

- Mấy cây này đều là dược thảo trên vạn năm hái được lần này, đây là một cây Huyền Minh thảo có gần hai vạn năm, đây là cây Thiên Diệp thảo có lịch sử một vạn hai ngàn năm.

- Dược thảo vạn năm!

Nữ tử kia nhìn chằm chằm vào dược thảo bên trong hòm gỗ, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, phải biết rằng dược thảo vạn năm bên trong Tiên thảo chi thành, có thể đều bị Vân Vụ tông lũng đoạn thu mua, đệ tử ở Vân Vụ tông giống như nàng bình thường rất khó thu mua được.

- Không cần nói nữa, người báo tổng giá trị đi, những dược thảo này chúng ta lấy toàn bộ.

Nam tử trẻ tuổi thấy nữ tử tâm động như thế, vội vàng mở miệng cắt đứt lời giới thiệu của Dịch Phong, hơn nữa khẽ vươn tay, hóa thành một linh phù đại thủ, vươn về phía hòm gỗ.

Sắc mặt Đường Tiêu trầm xuống, một linh phù đại thủ từ phía hắn cũng đồng dạng bay ra, đập tan linh phù đại thủ của nam tử trẻ tuổi, hơn nữa ôm hòm gỗ đặt trước mặt mình, sau đó bắt đầu đánh giá mấy cây dược thảo bên trong.

- Ta chính là cháu ruột của Nghiêm thành chủ Nghiêm Bằng, nếu không bán những dược thảo vạn năm này cho Hà muội, to gan giao dịch với người bên ngoài, ta sẽ lấy danh nghĩa của Nghiêm thành chủ tịch thu những dược thảo này! Tốt nhất người đừng tự tìm phiền toái!

Nam tử trẻ tuổi tựa hồ nhìn ra tu vi của Đường Tiêu không thua kém mình, nhưng vẫn lấy thân phận của mình ra đe dọa Đường Tiêu.

- Tự tìm phiền toái?

Đường Tiêu tức giận hừ lạnh:

- Nghiêm thành chủ là thứ gì chứ?

- Người dám nói Nghiêm thành chủ là cái thứ gì! Không muốn sống nữa sao!

Mang Nghiêm thành chủ ra hù dọa, nhưng lại bị người này coi khinh, Nghiêm Bằng càng không nhịn được, giận tím mặt.

- Vị đạo hữu, những dược liệu vạn năm này, Phi Vân tông chúng ta có trọng dụng, kính xin đạo hữu thành toàn, chúng ta nguyện bỏ ra giá gấp đôi giá Vân Vụ Tông thu mua.

Ngôn từ của nữ tử trẻ tuổi vẫn còn khách khí khi nói với Đường Tiêu, nhưng ngữ khí lại có vẻ rất bất thiện, bên trong mơ hồ có ý tứ lấy tông phái ra cưỡng chế Đường Tiêu.

Dịch Phong nghe được lời nữ tử kia nói liền nhíu mày, thu mua giá gấp đôi Vân Vụ tông, đối với hắn không có lực hấp dẫn nào hết, nếu lên lút bán ra, chỉ ít có thể bán với giá gấp 10 lần.

- Những dược thảo vạn năm này đối với ta đồng dạng cũng vô cùng hữu dụng, hơn nữa ta đến trước các người một bước, toàn bộ chỗ dược thảo vạn năm này ta đã đặt mua hết, nhị vị muốn thu mua dược thảo vạn năm, kính mời đi nơi khác.

Đường Tiêu bình thần trả lời nữ tử kia.

- Hà muội ta khách khí với người như vậy, người còn cần quấy, rõ ràng rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!

Sắc mặt Nghiêm Bằng đầy lạnh lùng, nghiêm nghị trách cứ Đường Tiêu, xem bộ dạng chắc chắn muốn động thủ rồi.

Đường Tiêu không để ý tới hắn, hỏi Dịch Phong giá cả của những dược thảo vạn năm này, khi Dịch Phong đang muốn mở miệng nói gì đó, Nghiêm Bằng đứng sau lưng Đường Tiêu đột nhiên rút ra một cây trường mâu màu bạc, trực tiếp đâm về phía hậu tâm Đường Tiêu, xem dáng vẻ muốn xuống tay trước để đánh lên cường sát Đường Tiêu, sau đó cướp lấy những dược thảo vạn năm này.

Đường Tiêu không né tránh, mặc cho ngân mâu kia đâm trúng vào hậu tâm của hắn, tuy đều là Địa Nguyên tứ cấp, nhưng công kích của võ giả Địa Nguyên tứ cấp khác trong mắt Đường Tiêu căn bản chỉ như con sâu con kiến lay cây, căn bản đều không đáng để hắn tận lực né tránh và ngăn cản.

Thấy ngân mâu đâm trúng hậu tâm đối phương, trong lòng Nghiêm Bằng vô cùng vui mừng, xem ra cuối cùng cũng trút được ác khí trong lòng, nhưng không ngờ ngân mâu giống như đâm vào sắt đá, rõ ràng không

cách nào đâm vào thân thể Đường Tiêu, điều này khiến cho Nghiêm Bằng cả kinh, chẳng lẽ trên người đối phương có mặc bảo giáp phòng ngự vô cùng cường hãn?

- Người vì những dược thảo này mà động thủ giết người?

Đường Tiêu vốn cũng không muốn gây chuyện ồn ào ở đây, hơn nữa hắn căn bản không xem trọng đôi nam nữ trẻ tuổi này, nhưng Nghiêm Bằng hết lần này đến lần khác ra sức khiêu khích, hơn nữa ra tay ngoan độc, trực tiếp muốn giết chết hắn.

Cho nên, Đường Tiêu sẽ không lưu hắn lại.

- Nếu người thức thời thì để dược thảo vụn nằm lại, nếu không Nghiêm gia ta tuyệt đối không tha thứ cho người!

Nghiêm Bằng thấy đánh lén không có kết quả, tựa hồ có chút chột dạ, trường mâu màu bạc liên tiếp đâm ra, sau đó lại lôi Nghiêm gia ra, ý đồ bức bách Đường Tiêu khuất phục.

528. Chương 528: Khẩu Khí Lớn.

Sát Vương

Chương 528: Khẩu khí lớn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Ha ha ha ha.

Đường Tiêu phá lên cười:

- Nghiêm gia? Chỉ dựa vào lời nói và hành động vừa rồi của người, bốn công tử có thể lập tức tiêu diệt Cửu tộc Nghiêm gia người! Chỉ có điều bốn công tử thật sự không rảnh rỗi như vậy, nhưng người thì chết chắc rồi!

Địch Phong kéo Địch Lan ra xa, mặc dù biết dược thảo vụn năm nhất định sẽ mang tới một số phiền toái không cần thiết, nhưng đến mức giết người diệt tộc lại là chuyện lúc trước Địch Phong căn bản không nghĩ tới.

- Khẩu khí lớn thật! Chỉ dựa vào người cũng dám nói diệt toàn tộc Nghiêm gia ta? Ta thật sự muốn xem xem, người làm thế nào khiến ta chết chắc....

Nghiêm Bằng còn chưa dứt lời, một đạo huyết quang bay lên, trong nháy mắt chém xuống thân thể và trường mâu màu bạc trong tay hắn, Nghiêm Bằng chỉ cảm thấy bên hông có cảm giác ngứa ngáy, vô thức nhìn xuống dưới, lại không phát hiện có gì dị thường. Nhưng vào lúc này, trường mâu trong tay hắn đột nhiên gãy thành hai đoạn, mũi thương rơi xuống phiến đá trên mặt đất.

- Người.

Nghiêm Bằng mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó có chút không đúng, bỗng nhiên ngay lúc đó thân thể hắn lay động, nửa người trên lập tức tách rời với nửa người dưới, sau đó té ngã trên mặt đất, ruột chảy đầy đất.

- A!

Nữ tử đứng cạnh Nghiêm Bằng nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết này, liền có chút ngây người sửng sốt, với thực lực mà đối phương biểu hiện ra, dùng một kiếm có thể nhẹ nhàng giết chết Nghiêm Bằng, nàng tuyệt đối không tin đối phương chỉ có tu vi cấp Địa Nguyên tứ cấp, rất hiển nhiên, lần này bọn hắn đã chọc vào nhầm người.

- Ah! Ah! Ah!

Nghiêm Bằng nằm trên mặt đất vẫn chưa chết hẳn, nhìn thấy bụng mình bị chảy ruột, nửa người trên chia lìa với nửa người dưới, liền kinh hãi vạn phần, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không cách nào tiếp nhận sự thật tàn khốc này, liền ở đó lớn tiếng kêu thảm thiết.

- Người cảm thấy ta không giết được ngươi, không diệt được Nghiêm gia Mãn tộc ngươi sao?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng, thu hồi hồng viêm trong tay, xoay người qua, giống như người vô sự, vẻ mặt lạnh lùng hỏi Dịch Phong đang đứng ở xa giá được thảo vạn năm.

- Hà muội, mau chạy đến nhà thúc phụ ta, kêu bọn họ chạy tới cứu ta.

Nghiêm Bằng nằm trên mặt đất gọi nữ tử họ Hà đứng bên cạnh.

- Chính ngươi cậy mạnh, chọc người không nên dây vào, kêu ta làm gì? Ta còn có việc phải quay về trong tông.

Nữ tử họ Hà sợ hãi nhìn theo bóng lưng Đường Tiêu, sau đó tung người, lập tức bay khỏi nhà họ Dịch, để lại một mình Nghiêm Bằng ở đó liên tục kêu thảm thiết.

Một quả hỏa cầu từ trong thân thể Đường Tiêu lặng yên không một tiếng động bắn ra, truy đuổi theo nữ tử họ Hà, nữ tử họ Hà chưa bay ra khỏi nhà Dịch Phong, liền trực tiếp từ trên không trung ngã xuống, sau đó thân thể nàng bốc lên ngọn lửa hừng hực, trong nháy mắt bị thiêu đốt thành tro tàn.

Đường Tiêu chưa rời khỏi Tiên thảo chi thành, làm sao lại dễ dàng để nàng bỏ chạy, lưu lại mầm tai vạ ình?

Lúc này Nghiêm Bằng đã hoàn toàn chết lặng, vừa rồi hắn cũng vì nịnh nọt nữ tử họ Hà này, mới cưỡng ép xuất đầu đánh lén Đường Tiêu, không ngờ kết quả lại trở thành như vậy, nhưng điều khiến hắn không ngờ nhất là, nữ tử họ Hà bình thường vẫn liếc mắt đưa tình với hắn, giữa hai người đã sắp trở thành quan hệ tình nhân, không ngờ vào thời khắc nguy nan, nàng lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy, giống như sợ bị dính líu tới hắn.

Đường Tiêu cuối cùng cũng đàm phán xong giá cả với Dịch Phong, hoàn thành giao dịch được thảo vạn năm, quay đầu lại nhìn Nghiêm Bằng còn đang nằm trên mặt đất kêu thảm thiết, ánh mắt lạnh lẽo, một quả hỏa cầu khác trong tay Đường Tiêu lại bắn ra, lập tức đốt Nghiêm Bằng thành một đống tro tàn, sau đó cũng không quay đầu lại từ trong nhà Dịch gia đi ra ngoài.

- Huỳnh đài! Huỳnh đài!

Lý Nguyên đuổi theo hắn, vừa rồi trong nháy mắt Đường Tiêu đã giết chết hai gã cường giả thoát thai hoán cốt, khiến hắn nhìn thấy phải trợn mắt há hốc mồm.

- Còn chuyện gì?

Đường Tiêu đứng lại, quay đầu nhìn về phía Lý Nguyên.

Lý Nguyên gãi gãi đầu, tựa hồ không biết mình muốn nói cái gì.

Đường Tiêu mỉm cười, sau đó ném khối thượng phẩm linh thạch và một món thượng phẩm pháp khí do võ giả cấp Nhân Nguyên sử dụng cho Lý Nguyên:

- Chăm sóc tốt bà ngoại ngươi.

Sau đó Đường Tiêu ném hồng viêm ra, nhảy lên phía trên, trong nháy mắt bay lên không trung, hoàn toàn biến mất.

- Huỳnh đài.

Lý Nguyên nhìn thượng phẩm linh thạch và thượng phẩm pháp khí trong tay, bất giác ngây người, lần này đúng là gặp được đại vận, gặp được một người ra tay quá sức rộng rãi hào phóng.

Lý Nguyên nhìn theo phương hướng Đường Tiêu biến mất, liên tục vái mấy lạy.

Mục tiêu kế tiếp của Đường Tiêu, không cần phải nói, chính là tiến về Thiên Thư các của Vân Vụ tông, tra tìm địa điểm của Bí cảnh Truyền Tống Trận trong bí cảnh sương mù và tinh đồ ở đây.

Một tháng sau, Đường Tiêu tới gần một thiên thạch cực đại, thiên thạch này chính là tổng bộ trên mặt đất của Vân Vụ tông, Kim Vân tinh.

Xung quanh Kim Vân tinh bày cấm chế rất cường đại, với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, muốn tự nhiên xông vào cũng có khó khăn nhất định, trước đó khi lần đầu xông vào cấm chế ở Huyền Vũ thành đã bị Thiên Lô bổ kích, hiện tại khi Đường Tiêu đối mặt với cấm chế cũng cẩn thận hơn nhiều.

Kim Vân tinh vô cùng rộng lớn, đến mức chỉ ít phải bay mười mấy năm mới hết được một vòng, Đường Tiêu bám theo những máy phi hành hình tròn kỳ quái kia, xuyên qua thông đạo đặc biệt trong cấm chế, chậm rãi bay vào cấm chế, đồng thời hạ xuống trên quảng trường rộng lớn của tinh thạch. Xem ra nơi này là bến đáp chuyên dùng để đổ bộ đặc biệt cho võ giả bên ngoài.

Hạ xuống trước rồi nói, nghĩ cách lần vào trong Vân Vụ tông, mới có thể tiến vào Thiên Thư các, tìm được chỗ tinh đồ và Bí cảnh Truyền Tống Trận tương ứng.

Ở một góc quảng trường, có mấy tên ăn mặc đạo bào tông phái canh giữ con đường tiến vào cấm chế, kiểm tra quảng trường đáp xuống, những võ giả từ trong thùng tròn đi ra hoặc tự hành đi tới, phía trên núi đá cực lớn bên cạnh cửa vào con đường có viết ba chữ vàng cực lớn: “Vân Vụ tông”, vô cùng có khí thế.

Hôm nay ở đây rất náo nhiệt, thỉnh thoảng có vật phi hành hình tròn xuyên qua thông đạo cấm chế đáp xuống, sau đó một đám võ giả nam nữ từ bên trong đi ra, hướng về phía cửa vào. Khi Đường Tiêu tới nơi, ở đây đã xếp thành một hàng dài.

529. Chương 529: Vân Vụ Tông.

Sát Vương

Chương 529: Vân Vụ Tông.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu chưa quen với sinh hoạt nơi đây, hơn nữa nơi này là tổng bộ của Vân Vụ tông, nghe nói còn có mấy vị cường giả cấp Thiên Nguyên. Hắn cũng không muốn gây chuyện ồn ào, cho nên xếp thành đội với những người khác, đi về hướng cửa cấm chế. Đường Tiêu tận lực thu liễm khí tức, tỏ ra chỉ là một gã thiếu niên mười bảy tuổi bình thường, không có gì khác biệt với những thiếu niên khác.

- Lần này Vân Vụ tông chỉ tuyển nhận 16 tên đệ tử nội môn, 300 tên đệ tử ngoại môn, nhưng người đến lại lên tới vài vạn người, cơ hội gia nhập thật sự rất xa vời.

Một thiếu nữ nói với thiếu niên bên cạnh.

- Cứ phải thử thời vận, nói không chừng có thể được tuyển chọn, nếu được tuyển nhận, sau này có thể làm rạng rỡ tổ tông, làm quang huy gia tộc.

Trong mắt người thiếu niên hiện ra thần sắc cực kỳ hâm mộ.

Đệ tử của Vân Vụ tông, cho dù chỉ là hạng tạp dịch thấp nhất trong đám đệ tử ngoại môn, đi đến tinh thạch khác, đều được liên thành chủ dùng lễ đối đãi. Có thể được thu nhận vào Vân Vụ tông, trở thành đệ tử của Vân Vụ tông, là chuyện mà những thiếu niên này và gia tộc của bọn hắn tha thiết ước mơ.

Nghe được đối thoại của đôi nam nữ trẻ tuổi bên cạnh, Đường Tiêu lập tức hiểu ra, hắn vừa vặn gặp được cơ hội Vân Vụ tông tuyển nhận đệ tử mới một năm một lần, hơn nữa từ trong đối thoại của bọn họ, Đường Tiêu cũng biết được, Vân Vụ tông là một trong những tông phái lớn nhất trong bốn tông phái của bí cảnh sương mù, độc bá một phương, lớn hơn rất nhiều so với một quốc gia trong bí cảnh bình thường.

Xem ra đến đây là quyết định đúng đắn, nếu tìm được Bí cảnh Truyền Tống Trận, đương nhiên lên vào được đại tông phái, sẽ càng có thêm hi vọng tìm kiếm. Đường Tiêu quyết định rất nhanh, trà trộn vào Vân Vụ tông trước rồi nói sau.

Từ trong cuộc nói chuyện của đôi nam nữ này, Đường Tiêu còn tìm hiểu được, Vân Vụ tông tuyển nhận đệ tử mới, một là tuổi phải từ 15 đến 18 tuổi, mặt khác phải chia tuổi tỷ thí trước khi tiến vào, mới có tư cách được tuyển chọn vào Vân Vụ tông tiến hành tu luyện.

Sau mấy canh giờ, rốt cuộc cũng đến phiên Đường Tiêu tiến đến cửa vào phía trước, hai gã thanh niên hai mươi tuổi và một gã lão giả hoàng tu ngồi ở đó làm thủ tục, nhưng thủ tục phần lớn do hai gã trẻ tuổi xử lý, lão giả hoàng tu khẽ nhắm mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Khi những thiếu niên nam nữ này nhìn thấy hai gã trẻ tuổi 20 tuổi kia, đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, hai gã trẻ tuổi mặc dù chịu giám sát của lão giả hoàng tu, chăm chỉ làm thủ tục cho những thiếu niên này nhập cảnh, nhưng vẻ kiêu ngạo trên mặt vẫn hiện lên rất rõ ràng.

Khi Đường Tiêu đi tới, lão giả hoàng tu đột nhiên nhìn chằm chằm vào người hắn, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Đường Tiêu, Đường Tiêu quay lại liếc nhìn lão giả này, căn cứ vào khí tràng trên người hắn, có thể phán đoán rất nhanh, lão giả này có tu vi Địa Nguyên ngũ giai, còn hai gã trẻ tuổi kia chỉ có tu vi cấp Địa Nguyên nhất giai.

Lão giả hoàng tu sau khi trừng mắt quan sát Đường Tiêu một hồi lâu, đại khái cảm thấy Đường Tiêu cũng không có gì dị thường, lúc này lại không đếm xỉa đến hắn, quay đầu đi.

Trước mặt hai gã trẻ tuổi đặt một cuốn sổ đăng ký, những người xếp hàng sẽ viết tư liệu của mình vào phía trên, nộp hơn mười khối linh thạch làm phí báo danh, sau đó nhận được một khối lệnh bài thông hành màu xanh nhạt.

Mặc dù hơn mười khối linh thạch đối với Đường Tiêu mà nói quả thực không đáng nhắc tới, nhưng đối với mấy thiếu niên này lại cực kỳ đáng giá, rất nhiều người trong bọn họ để có thể tới đây báo danh, đã phải bán hết tất cả điền sản, ruộng đất, nhà cửa trong gia tộc, thậm chí còn phải vay mượn khắp nơi.

Một khi được Vân Vụ tông tuyển chọn, cho dù trở thành một thành viên trong hàng ngũ 300 tên đệ tử ngoại môn, sau này gia tộc không cần lo lắng đến chuyện ăn uống, cho nên những gia tộc này thà rằng có thể táng gia bại sản cũng muốn để cho đệ tử ưu tú trong tộc đến đây liều mạng một phen.

Đường Tiêu chưa quen thuộc quy củ của bí cảnh sương mù này, nhưng hắn nhìn thoáng qua những đệ tử phía trước điền tư liệu, tựa hồ bọn họ đến từ rất nhiều môn phái, gia tộc, thậm chí tán tu cũng có, Đường Tiêu cũng điền vào một thân phận tán tu.

Hai tên trẻ tuổi phụ trách đăng ký của Vân Vụ tông tựa hồ cũng không thèm để ý đến tính xác thực của những tài liệu này, sau khi Đường Tiêu giao ra hơn mười khối linh thạch, cũng nhận được một tấm lệnh bài màu xanh nhạt từ trong tay hai gã trẻ tuổi.

- Tên ngươi là gì?

Một gã trẻ tuổi thẩm tra đối chiếu danh sách với Đường Tiêu.

- Tôn Văn.

Mặc dù Đường Tiêu đã thoát thai hoá cốt, hoàn toàn buông tha thân thể của Tôn Văn, nhưng khối thân thể mới này chủ yếu vẫn là hình tượng của Tôn Văn, trong suy nghĩ của Đường Tiêu, thân thể thật sự của hắn vẫn là khối thân thể tên Tôn Văn đang ngủ say trên Áo Bì Đảo.

- Cầm lấy, đừng làm mất, những ngày này ở Vân Vụ tông đều phải mang theo bên người, rất nhiều nơi sẽ kiểm tra lệnh bài này, nếu không có người sẽ bị trục xuất ra bên ngoài.

Tên đệ tử trẻ tuổi nói với Đường Tiêu, sau đó niệm đọc mấy đạo khẩu quyết với lệnh bài, cất giữ một số tin tức căn bản vào bên trong, đồng thời giao lệnh bài lại cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng không nói nhiều, trực tiếp đi vào trong cửa, toàn bộ Kim Vân Tinh đều thuộc sở hữu của Vân Vụ Tông, xung quanh Kim Vân tinh có cấm chế cực lớn, cấm chế này ngoại trừ cung cấp phòng hộ cho toàn bộ tinh thạch, cũng áp dụng cấm bay với một số khu vực.

Đường Tiêu cùng những thiếu niên trẻ tuổi muốn gia nhập dưới trướng Vân Vụ tông môn, bước đến trên thềm đá hẹp dài dẫn đến Vân Vụ tông, thềm đá này dài khoảng mấy ngàn trượng, còn có độ dốc nhất định,

một số thanh niên được nuông chiều từ bé, bình thường luôn ngự khí phi hành, lúc này cũng có chút không chịu nổi, trên đường đi có rất nhiều người ngồi xuống bên cạnh lan can thêm đá nghỉ ngơi. Nhưng con đường này đối với Đường Tiêu mà nói chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có điều hắn tận lực giảm bớt tốc độ của mình, chậm rãi đi tới, để tránh mọi người quá chú ý đến mình, đối với hắn mà nói, cho dù có cấm chế cường đại cấm bay, chỉ cần tung người mấy cái là có thể đi được mấy ngàn trượng.

Phía cuối của thêm đá là một cửa đá rất lớn, muốn tiến vào cửa đá cần phải kiểm tra lệnh bài, sau khi lệnh bài của Đường Tiêu được kiểm tra, liền được kêu đến một đội ngũ do một vị đệ tử trẻ tuổi hơn 20 tuổi dẫn đầu.

Những người trong đội ngũ cũng không cách biệt tuổi tác quá nhiều với Tôn Văn, tất cả đều là những người trên dưới 17 tuổi, nói chính xác là 17 tuổi, cho nên được phân đến trong cùng một tổ.

530. Chương 530: Không Phải Đối Thủ.

Sát Vương

Chương 530: Không phải đối thủ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đã có rất nhiều tổ được sắp xếp như vậy ở đây, thỉnh thoảng có một số đệ tử của Vân Vụ tông đi tới, sau khi gọi số, lại dẫn người của từng đội ở đây đi.

Các thiếu nam thiếu nữ đều lộ ra vẻ rất hưng phấn, khi xếp hàng trong đội ngũ, khó tránh khỏi có một số người đến gần trêu ghẹo, nhìn trộm các chuyện phát sinh, cái này đương nhiên cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn hắn hưng phấn.

Sau nửa canh giờ, người đệ tử trẻ tuổi dẫn đội của Đường Tiêu, kêu bọn hắn đi theo hắn vào sâu trong Vân Vụ tông. Không bao lâu sau, đoàn người đi tới cửa một tòa đại điện.

Đại điện này cao hơn mười trượng, lộ ra vẻ cực kỳ to lớn, hai bên đại điện có một dãy hơn mười tên đệ tử trẻ tuổi xếp hàng, xem ra đều là tu vi trên cấp Địa Nguyên, những đệ tử này bình thường cũng không cần trấn thủ nơi này, nhưng hôm nay là ngày tuyển nhận đệ tử mỗi năm một lần của Vân Vụ tông, kêu bọn hắn đứng ở đây, cũng là để biểu hiện khí thế đại tông phái của Vân Vụ tông.

Tên đệ tử dẫn đội của nhóm Đường Tiêu tiến vào trong đại điện, còn đội ngũ được lưu lại bên ngoài đại điện, sau khi nhàm chán chờ đợi nửa canh giờ, tên đệ tử kia mới lại đi ra, dẫn bọn hắn tiến nhập vào đại điện.

Vượt qua mấy cây cột đá thô to, lại vòng vèo trong thông đạo giống như mê cung một thời gian dài, đoàn người Đường Tiêu và mấy đoàn người khác cuối cùng được dẫn vào trong đại điện rộng lớn.

- Đội các ngươi và người trong đội của bọn hắn tiến hành sơ thí, dựa vào tuổi tác từ nhỏ đến lớn hai đội thay phiên lựa chọn một đối thủ, người thắng tiến vào sơ thí, người thua bị loại bỏ.

Một lão giả sắc mặt nghiêm túc nói sơ qua với hai đội quy tắc sơ thí. nguồn

Căn cứ vào tuổi tác khảo thí, Đường Tiêu được sắp xếp vào vị trí chính giữa, đương nhiên, nếu như hắn bị người trong đội ngũ của đối phương chọn trước, thì không cần hắn chọn lựa đối thủ mở màn.

Nhìn những thiếu nam thiếu nữ đều chỉ có tu vi cấp Nhân Nguyên, Đường Tiêu căn bản không hề có hứng thú với cuộc tỷ thí này, hắn chỉ muốn mau chóng hoàn thành quá trình, trà trộn vào trong Vân Vụ tông, tìm cơ hội tiến vào Thiên Thư các tìm kiếm nơi hạ xuống của truyền tống trận bí cảnh trong bí cảnh sương mù.

Trong đội của Đường Tiêu, có một gã thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong hai đội, được lựa chọn làm đối thủ sơ thí đầu tiên.

Người của hai đội trước khi diễn ra sơ thí đã được phân phối, tất cả đều đến từ các địa vực cách nhau rất xa, cho nên khả năng muốn phối hợp với nhau hòng làm chuyện gian dối rất nhỏ.

Thiếu niên kia lựa chọn một thiếu nữ yếu đuối trong đội ngũ đối diện làm đối thủ, sau đó hai người được dẫn vào trong một thạch đá khác, sau khi tiến vào, cửa đá lập tức đóng lại.

Không bao lâu sau, hai người từ trong cửa đá đi ra, vẻ mặt thiếu niên có vẻ uể oải, còn thần sắc thiếu nữ lại hơi có chút đắc ý, nhìn từ biểu lộ của hai người, không khó phân biệt ra kết quả thắng thua.

Sau đó lại chọn lựa, lại có một đôi thiếu niên tiến vào trong cửa đá, khi đến lượt thứ sáu, Đường Tiêu được một gã thiếu niên thân hình bư hãn đối diện chọn trúng, cùng hắn tiến vào bên trong cửa đá.

Bên trong cửa đá là một hành lang, chưa được mấy bước đã tiến vào một thạch thất khác tương đối rộng rãi, bên trong đồng dạng cũng có một lão giả trông coi, hiển nhiên là giám sát lần sơ thí này.

- Người không phải đối thủ của ta!

Tên thiếu niên thân hình bư hãn tiến đến bên cạnh Đường Tiêu nói nhỏ một câu, thả người nhảy vào sân thi đấu, tựa hồ muốn chiếm một chút ưu thế về mặt tâm lý.

Đường Tiêu nhắm mắt lại, hắn thân là một gã cường giả Địa Nguyên tứ cấp sau khi thoát thai hoá cốt, gặp phải loại khiêu khích này, chỉ có thể dùng từ buồn cười để hình dung.

Hắn sớm đã nhìn ra thiếu niên này chỉ có tu vi Nhân Nguyên ngũ giai, nếu thiếu niên này không gặp phải hắn, muốn tiến vào sơ thí khẳng định không có vấn đề gì. Nhưng chỉ có điều thiếu niên này lại có mắt không trông lựa chọn hắn, chỉ có thể trách vận khí của y quá kém.

Đường Tiêu trước đó đã biết tỷ thí này chỉ có thể đạt điểm là dừng, không thể giết chết đối phương, trong lòng dĩ nhiên cũng đã có thương nghị.

Sau khi Đường Tiêu tiến vào sân tỷ thí, giám sát ngoài sân trong thạch thất liền tuyên bố tỷ thí bắt đầu, thiếu niên bư hãn đối diện lập tức rút ra trong cơ thể một đạo phù triện, kèm theo một cây lợi búa, chém về phía Đường Tiêu.

Chỉ có điều lợi búa trong tay hắn căn bản không thể dính vào thân thể Đường Tiêu, hắn đột nhiên lão đảo ngã xuống mặt đất, khi muốn bò dậy, lại bị Đường Tiêu dùng chân dẫm lên, không thể nhúc nhích.

Lão giả giám sát tỷ thí bên ngoài sân khẽ nhíu mày, tuyên bố trận đấu chấm dứt, nhưng trên mặt cũng không hiện ra vẻ kỳ quái, với tu vi Địa Nguyên cấp hai của hắn, ngược lại đã nhìn ra màn vừa rồi trong cuộc tỷ thí, Đường Tiêu cũng không bộc lộ ra tu vi của hắn, chỉ là dựa theo kỹ xảo vật lộn khi làm sát thủ ở kiếp trước, trước khi đối phương công kích sẽ nhanh chóng kháng chân chế trụ đối phương.

Cho nên lão giả này cũng không hoài nghi thực lực và thân phận của Đường Tiêu, chỉ là cảm giác có chút bất ngờ với kỹ xảo vật lộn và thân pháp của hắn mà thôi.

Đường Tiêu kéo thiếu niên bư hãn kia dậy, vỗ vỗ bụi trên mũng hắn, thiếu niên kia vẫn đang còn ngơ ngác, tựa hồ còn chưa hiểu làm thế nào mình lại thua trận này.

Đường Tiêu nhận được lệnh bài người thắng sơ thí từ lão giả giám sát, được dẫn đến một nơi cung cấp cho võ giả sơ thí vượt qua kiểm tra nghỉ ngơi chờ đợi, tại đây cung cấp đồ ăn và giường chiếu nghỉ ngơi miễn phí. Trong mấy ngày kế tiếp, Đường Tiêu tổng cộng đã tiến hành hơn mười cuộc tỷ thí, đương nhiên là dễ dàng vượt qua kiểm tra, vượt qua mười mấy vạn thiếu niên, trở thành một trong những đệ tử nội môn được lựa chọn cuối cùng.

Chuyện tiếp theo là nghi thức nhập môn, bá sư, Đường Tiêu đã bá một gã võ giả Địa Nguyên nhị giai làm thầy, nhưng như vậy rất tốt, đối phương căn bản không nhận ra tu vi của hắn.

Sau đó là lựa chọn nơi ở hàng ngày, làm quen với quy củ trong môn, bận rộn hết mấy ngày. Cuối cùng mọi việc cũng được thu xếp xong xuôi, nhưng Đường Tiêu đương nhiên không muốn ở đây bá sư học nghệ, hắn muốn tới Thiên Thư các.

Những ngày này, Đường Tiêu ngược lại tranh thủ chút thời gian, nói chuyện đã xảy ra cho Ngân Từ Phong Nữ, rút cuộc một lần nữa lấy được tín nhiệm của nàng.

531. Chương 531: Thiên Thư Các.

Sát Vương

Chương 531: Thiên Thư các.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Vi Liên ẩn thân trong thế giới ý niệm của Đường Tiêu hết sức chăm chú đề thăng tu vi về phù, ngược lại không cảm thấy gì cả, Triệu Thanh và Dương Dĩnh ngược lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán muốn chết, nhưng Đường Tiêu hiện tại vẫn không thể thả các nàng ra ngoài, chỉ thỉnh thoảng dùng thần hồn ngưng tụ ra thân thể ở trong thế giới ý niệm với các nàng.

.

Đêm đen, gió mát.

Thiên Thư các, Vân Vụ tông.

Sau một hồi vang động kịch liệt, bảy tám tên đệ tử Vân Vụ tông hiện thân bao vây xung quanh Đường Tiêu, người cầm đầu là một gã võ giả cấp Địa Nguyên tứ giai.

Đường Tiêu nhíu mày, chuyện này thật đúng là xấu hổ, cả đời sát thủ, khi có ý đồ đột nhập lại bị người ta phát hiện!

Trong một số tông phái, lúc nào cũng có bí thuật độc gia người khác không biết dùng để dò xét và bảo hộ nơi đặc biệt, không cẩn thận bị phát hiện, cũng là chuyện không có cách nào.

- Người là ai? Nửa đêm dám xông vào Thiên Thư các! Bị phát hiện còn không thúc thủ chịu trói?

Một gã võ giả Địa Nguyên tứ giai trong bảy tám tên đệ tử, lớn tiếng quát Đường Tiêu.

- Tôn Văn?

Không ngờ trong đám đệ tử này, lại có người căn cứ vào thân hình nhận ra Đường Tiêu đang che kín mặt, đương nhiên, có bảy, tám phần có thể là mù mờ.

Đường Tiêu liếc nhìn người này, phát hiện y chính là tên đệ tử lúc trước dẫn hắn đi tham gia sơ thí. Không ngờ trí nhớ của y lại tốt như vậy, như vậy mà cũng có thể nhận ra hắn.

Đường Tiêu vụng trộm thâm nhập vào Thiên Thư các, vốn chỉ muốn tìm đọc tin tức của Bí cảnh Truyền Tống Trận, bị người khác phát hiện thật sự có chút phiền phức, cho dù hiện tại bỏ chạy, lần sau khi tới đây, bọn hắn nhất định sẽ đề cao cảnh giác.

- Là đệ tử trong môn? Nửa đêm không ngủ lại chạy đến đây, mười phần là gian tế của những tông phái khác nằm vùng! Các ngươi mau bắt hắn lại cho ta.

Tên đệ tử đầu lĩnh sau khi nghe thấy tên đệ tử vừa rồi gọi tên Tôn Văn, lập tức chỉ huy những người khác chuẩn bị vây bắt Đường Tiêu.

Sau khi tên đệ tử đầu lĩnh ra lệnh, những người khác lập tức rút ra pháp khí của mình, chém về phía Đường Tiêu, xem bộ dạng muốn làm Đường Tiêu trọng thương trước, sau đó mới dẫn hắn về thẩm vấn tra hỏi.

Chỉ trách người này ra tay quá mức hung ác, chọc giận Đường Tiêu, hắn không nói tiếng nào, trên người lóe ra một đạo huyết quang. Cả người lập tức biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc, tên đệ tử đầu lĩnh kia đã đầu lìa khỏi cổ, một thanh phi kiếm cũng lập tức thu về bên người Đường Tiêu.

Bảy, tám gã đệ tử xem như hiểu được thực lực chân chính của Đường Tiêu, nguyên một đám sợ tới mức mặt như màu đất, trong đó có một gã đệ tử phản ứng rất nhanh, lập tức quay người lao xuống dưới núi, hơn nữa bộ dạng muốn lớn tiếng kêu to cầu cứu.

Đường Tiêu liếc nhìn người nọ, bàn tay khê nâng, một lá bùa nhanh chóng thành tro, một quả hỏa cầu từ trong lòng bàn tay hần bay ra, tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt đập về phía sau lưng tên đệ tử đã chạy trốn ra xa hơn mười trượng.

Sau lưng tên đệ tử bỏ chạy giống như có mắt, một tấm thuẫn nhỏ được rút ra, ngăn cản trước mặt hỏa cầu, nhưng tiểu thuẫn kia lập tức bị đốt cháy, sau đó nửa người phía trên của người hần cũng bị hỏa cầu kia đốt thành tro bụi, hai cái đùi từ trên không trung rơi xuống, tràng diện thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn thấy tình hình này, những tên đệ tử khác muốn bỏ chạy đều không dám chạy, cũng không dám kêu, sợ hãi tới mức muốn tiểu ra quần.

Giết lung tung người vô tội khẳng định không tốt, nhưng tự tiện xông vào Thiên Thư các, một khi bị đưa ra ánh sáng, Đường Tiêu nhất định sẽ rước phiền toái lên người, theo phương thức từ trước tới nay của Vân Vụ tông, nếu như người được nhận định là gian tế, nhất định sẽ bị đưa vào đại lao, cho dù không chết cũng sẽ làm chậm trễ hành trình quay trở lại Áo Bì Đảo.

Cho dù không như vậy, bị mấy gã Thiên Nguyên võ giả của Vân Vụ tông chú ý, cũng không phải chuyện gì tốt, sau khi rời khỏi Thiên Thư các, cũng không có nơi nào tốt như vậy để tìm kiếm nơi hạ xuống của Bí cảnh Truyền tống trận.

Đường Tiêu do dự một lát, rồi thân hình nhanh chóng như điện xẹt, lao qua bảy, tám người, khi hần đứng lại, toàn bộ những người này đều đã hôn mê, sau đó Đường Tiêu thúc dục niệm lực, tạm thời thu nhập cơ thể của những người này vào trong thể giới ý niệm giấu đi, thi thể của hai gã đệ tử bỏ mạng cũng được thu vào.

.

Trong Thiên Thư các có cất giữ vô số sách quý, nhưng người quản sự đã phân loại đặt vào trong các phòng sách, điều này khiến cho Đường Tiêu giảm bớt đi không ít phiền toái và thời gian, nhưng mỗi một phòng sách lại có cấm chế khác nhau bao bọc, may mắn có Cấm chế song thù trợ giúp, nên Đường Tiêu không tốn quá nhiều thời gian đi bài trừ những cấm chế này.

Trong một phòng chứa sách, Đường Tiêu đã tìm được mấy trăm bản địa đồ, tinh đồ, đọc qua từng cái một, Đường Tiêu cuối cùng phát hiện trong một bản tinh đồ cổ có đánh dấu tất cả khu vực đã do thám được Truyền Tống Trận trong bí cảnh sương mù.

Nhìn từ bản tinh đồ này, Bí cảnh sương mù vô cùng to lớn, đại bộ phận Truyền Tống Trận đều từ nơi này truyền đến một nơi khác trong bí cảnh sương mù, chỉ có một Truyền Tống Trận nằm ở Thiên Vân tinh biểu hiện sẽ truyền tống đến bí cảnh khác, hơn nữa là một truyền năm. Năm chỗ bí cảnh Truyền Tống Trận này, căn cứ vào phương vị và đánh dấu mơ hồ trên tinh đồ, trong đó chỉ có một chỗ là truyền tống về phương hướng Áo Bì Đảo, hơn nữa khoảng cách truyền tống tương đối xa.

Sau khi miêu tả cho Áo Bì Lão Ma một lúc, Áo Bì Lão Ma cho rằng sau khi đến được bí cảnh đó, có khả năng tiến nhập khoảng cách gần nhất để xây dựng bí cảnh, tóm lại, rất đáng để ném thử một lần.

Nhưng tinh thạch kia cách tinh thạch của Vân Vụ Tông vô cùng xa, nếu như Đường Tiêu toàn lực bay qua, đoán chừng phải mất thời gian ba tháng mới có thể đến nơi, nhưng trên bản đồ biểu hiện trong Vân Vụ tông có một tòa đại điện cổ dưới lòng đất ẩn giấu Truyền Tống Trận, có thể trực tiếp truyền tống đến tinh thạch kia.

Sau khi phục chế tất cả địa đồ, Đường Tiêu trả địa đồ về vị trí cũ, rời khỏi Thiên Thư các, hần thừa dịp ban đêm trực tiếp đi đến chỗ cổ điện dưới lòng đất. Cổ điện dưới mặt đất này nằm trong núi sâu, nhưng vẫn có một số đệ tử của Vân Vụ tông canh gác.

Đường Tiêu rất nhẹ nhàng né tránh đệ tử trông coi, men theo chỉ dẫn của địa đồ, bỏ ra mấy canh giờ mới tìm được cửa vào cổ điện dưới mặt đất, gần đây cũng không có thủ vệ, chỉ có một đạo cấm chế cường hãn phong bế.

532. Chương 532: Truyền Tổng Trận.

Sát Vương

Chương 532: Truyền tổng trận.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng những cấm chế này không làm khó được Đường Tiêu, Cấm chế song thù rất nhanh phân ra một lối đi từ trong màn sáng cấm chế, trợ giúp Đường Tiêu tiến vào bên trong.

Sau khi Đường Tiêu đi vào, màn sáng cấm chế sau lưng lập tức khép lại, tất cả quá trình này cũng không kinh động đến bất cứ kẻ nào của Vân Vụ tông. Đường Tiêu dựa theo chỉ thị trên địa đồ, rẽ qua bảy tám lối, đến chỗ sâu của cổ điện dưới lòng đất, theo như chữ viết trên ngọc giản, sau khi đánh nát một bức tường đá sẽ tiến nhập vào thạch điện của Truyền Tổng Trận.

Trong thạch điện tích đầy tro bụi, bước mấy bước tựa hồ vết chân đều bị che kín, hiển nhiên nơi này đã rất nhiều năm không có người tiến vào. Chính giữa thạch điện, có một khối vòng tròn nhô lên, đồng dạng tích đầy tro bụi dày đặc, Đường Tiêu bận rộn một hồi lâu, cuối cùng truyền tổng trận cổ được chế tạo bí mật dưới đây cũng lộ ra.

Truyền tổng trận này rất nhỏ, nhưng kiểu dáng lại vô cùng cổ xưa, bên trong còn vẽ một vạch đỏ, người truyền tổng phải đứng trong vạch đỏ, mới có thể được truyền tổng an toàn đến bên kia. Nhưng trong vạch đỏ này, vền vền chỉ có thể có một người đứng.

Truyền tổng trận cổ tổng cộng có tám lỗ khảm, trong mỗi lỗ khảm phải đặt một khối thượng phẩm linh thạch, mới có thể cung cấp đầy đủ động lực cho Truyền Tổng Trận. Đường Tiêu đã sớm chuẩn bị xong tám khối thượng phẩm linh thạch, sau khi lỗ khảm của truyền tổng trận cổ lộ ra, Đường Tiêu liền đặt tám khối thượng phẩm linh thạch vào bên trong.

Sau khi đặt khối thượng phẩm linh thạch cuối cùng vào trong, Đường Tiêu lui về phía sau vài bước, chờ đợi nhìn về hướng truyền tổng trận.

Truyền tổng trận cổ phát ra một những tiếng vang xoẹt xoẹt, toàn bộ vòng tròn cũng bắt đầu chuyển động, giống như loại điện thoại quay số mâm tròn ngày xưa, mỗi lần quay một số, cứ thế chuyển động nửa vòng hoặc một vòng.

Chỉ có điều Truyền Tổng Trận này đã cố định trình tự quay số, giống như điện thoại chỉ có thể cố định gọi một mã số, nó chỉ đối ứng với một địa điểm khác trong sương mù bí cảnh, không thể tùy ý truyền tổng đến Bí cảnh hoặc địa điểm khác.

Sau khi quay mấy vòng, Truyền Tổng Trận lại một lần nữa phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt, nhưng đột nhiên ngừng lại, trong truyền tổng trận cũng không có bạch quang truyền tổng xuất hiện.

- Khốn kiếp!

Đường Tiêu mắng to một tiếng, hiển nhiên Truyền Tổng Trận này đã xảy ra vấn đề gì.

Đường Tiêu kiểm tra tám khối thượng phẩm linh thạch, linh lực bên trong hiển nhiên còn rất sung túc, có lẽ không phải là vấn đề lực khu động.

Nhưng nếu là vấn đề của Truyền Tổng Trận, phiền phức có thể còn lớn hơn. Đường Tiêu không nói nhiều, một lần nữa gọi Cấm chế song thù, cấm chế và trận pháp vốn chính là bí thuật đồng tông, Truyền Tổng Trận chính là một loại trận pháp, nếu Truyền Tổng Trận này thực sự có vấn đề gì, có lẽ các năng sẽ có năng lực tiến hành chữa trị.

Hai tỷ muội Cấm chế song thù vây quanh truyền tổng trận cổ, đi tới đi lui, thỉnh thoảng cúi người cẩn thận nghiên cứu phù văn phía trên và bí thạch của Truyền Tổng Trận, từ tình huống trên bí thạch mà nhìn, tựa hồ không có bất kỳ tổn thương nào, sau khi lau sạch lại trở nên mới tinh.

Hai tỷ muội vẽ phù văn trên truyền tống trận xuống, sau đó lấy ra một số ngọc giản tiến hành so sánh, phán định đây là một loại Truyền Tống Trận rất cổ xưa, nhưng hai tỷ muội cuối cùng đưa ra kết luận khiến cho Đường Tiêu có chút uể oải, theo các nàng phỏng đoán, rất có thể đầu bên kia của cửa truyền tống trận cổ xảy ra vấn đề, giống như máy điện thoại bên này rất bình thường, nhưng điện thoại của đối phương gặp trục trặc, hai bên vẫn không cách nào trò chuyện với nhau.

Điều này khiến Đường Tiêu sắp buồn bực muốn chết, hắn đã tốn không ít công phu trên truyền tống trận cổ này, hiện tại tất cả đều trở nên phí công.

Nhưng cũng không kỳ quái, nếu như Truyền Tống Trận này còn có thể sử dụng, Vân Vụ tông nhất định sẽ phái người trấn giữ chỗ này, chứ không phải hoàn toàn bỏ quên nó ở đây.

Bất đắc dĩ, Đường Tiêu đành phải buông tha truyền tống trận, thừa dịp ban đêm rời khỏi Vân Vụ tông, sau khi bay ra cấm chế của Kim Vân tinh, tự mình tiến về Thiên Mạch tinh ở phía trước.

Bên ngoài Thiên giới, võ giả trên Thiên Nguyên cũng không bị hạn chế sử dụng vũ lực giết người, thực lực bây giờ của Đường Tiêu, võ giả dưới Thiên Nguyên ngược lại không cần lo lắng, nhưng vạn nhất bị Thiên Nguyên võ giả để ý thì sẽ rất phiền toái.

Rời khỏi tinh thạch chứa Vân Vụ Tông, Đường Tiêu vẫn tận lực né tránh con đường lớn, đi xuyên qua sương mù, qua mấy ngày, cuối cùng gặp được một hai máy phi hành hình tròn, được xưng là từ tinh thạch cách đó không xa bay tới, võ giả tự phi hành trong sương mù giống như Đường Tiêu cũng không nhiều.

Mặc dù đối với Đường Tiêu mà nói, những tinh thạch sương mù này không tính là gì, nhưng đối với võ giả thể chất bình thường mà nói, tính ăn mòn của tinh thạch sương mù quá mạnh mẽ, phi hành trong tinh thạch sương mù một thời gian dài cực kỳ tiêu hao thể lực và linh lực, cuối cùng thậm chí sẽ hao hết thể lực thân thể, hoàn toàn bị ăn mòn, hầu như không thể dung nhập vào trong tinh thạch sương mù.

Một số võ giả trong tinh thạch sương mù nhìn thấy Đường Tiêu bay ngang qua tinh thạch, phần lớn sẽ cho rằng hắn là một gã võ giả cấp Thiên Nguyên, dù sao chỉ có võ giả cấp Thiên Nguyên mới có thể bay xuyên qua tinh thạch sương mù thời gian dài mà bỏ qua năng lực ăn mòn của nó.

Hai tháng sau, Đường Tiêu tạm thời hạ xuống của một tinh thạch nhỏ, tinh thạch này không lớn, nhưng bởi vì vị trí gần mấy tinh thạch rất lớn, buôn bán rất phát đạt, cho nên làm ăn trên tiểu tinh thạch này rất hưng vượng.

Trong thị trường bên trong tiểu tinh thạch, Đường Tiêu bổ sung một số linh thạch cho Vi Liên, lại góp nhặt tất cả địa đồ Đường Tiêu có thể thu thập liên quan đến bí cảnh sương mù, và một số địa đồ cổ gần tinh thạch sương mù, Đường Tiêu nhanh chóng rời khỏi tiểu tinh thạch, tiếp tục lên đường.

Áo Bì Lão Ma đã sớm luyện chế ra Tinh Không đan, còn thuận tiện giúp Ngân Từ Phong Nữ luyện chế ra một viên, nhưng Đường Tiêu cũng không vội vàng dùng viên Tinh Không đan này.

Áo Bì Lão Ma trước đó đã cắt một khối thần đan xuống cho Đường Tiêu nuốt dùng, nó vẫn ở trong cơ thể hắn, chậm rãi tiến hành luyện hóa, cùng với luyện hóa thần đan, tia thần hồn của Đường Tiêu cũng nhanh chóng lớn mạnh, sắp gần bằng chủ hồn lúc trước, mặt khác hắn còn có một loại cảm giác mãnh liệt là tu vi bản thân sắp sửa đột phá, nếu như có thể tự đột phá, vậy có thể tiết kiệm viên Tinh Không đan kia rồi, đưa cho Vi Liên ngược lại là lễ vật không tệ.

533. Chương 533: Bí Cảnh Sương Mù.

Sát Vương đọc truyện mới nhất tại .

Chương 533: Bí cảnh sương mù.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Bí cảnh sương mù lớn hơn so với Đường Tiêu tưởng tượng, đến mức tất cả địa đồ Đường Tiêu có thể mua sắm, cũng không cách nào bao quát toàn bộ bí cảnh sương mù, đương nhiên, rất nhiều khu vực bởi vì sương mù quá dày đặc, hoặc là yêu thú sương mù sinh trưởng vô cùng lợi hại, cho nên căn bản không có võ giả tiến đến thăm dò, cũng không thể có bản đồ Bí cảnh bao quát.

Tuy trong tay Đường Tiêu sở hữu tất cả địa đồ, biểu hiện ra ba Bí cảnh Truyền Tống Trận và mười mấy chỗ truyền tống trận, nhưng truyền tống trận trong toàn bộ Bí cảnh mạch sương mù, khẳng định không chỉ có những nơi này, chỉ có điều những nơi đó chưa được người ta thăm dò ra thôi.

Đường Tiêu phải tìm được tinh thạch nơi có Bí cảnh Truyền Tống Trận, tên là Thiên Vãn tinh, có thể được xưng tụng là chủ tinh thạch bí cảnh sương mù.

Một bí cảnh sau khi sản sinh ra con người, trải qua vô số lần chiến tranh, bình thường đều hình thành một chính phủ trung ương tập quyền, khác với Cửu Châu đại lục, hoàng quyền của bí cảnh sương mù không nắm giữ trong tay các loại thế lực đến từ bên ngoài như thiên giới, cũng không nắm giữ hoàng đế thế tục trong tay, mà nắm giữ Đại tông phái trong tay. Vân Vụ tông xem như một thế lực địa phương, dùng toàn bộ sương mù Bí cảnh mà nói, kẻ thống trị cao nhất, chính là Thiên Vãn tông trên Thiên Vãn tinh.

Thiên Vãn tông giành được ưu thế cực lớn trong một trận chiến tranh hơn một ngàn bảy trăm năm trước, từng từng thống nhất mấy trăm tinh thạch trong bí cảnh sương mù, đương nhiên, quá trình thống nhất cho đến nay vẫn còn tiếp tục, còn 30 phần trăm tinh thạch nằm trong tay những kẻ tự thống trị hoặc được gọi là phái phản đối.

Mạch tinh mà Thiên mạch Tông ở, gọi là Thiên Vãn tinh, chính là mục tiêu lần này của Đường Tiêu, Truyền Tống Trận này có thể truyền tống đến Bí cảnh khác, nghe nói tổng bộ Thiên Vãn của Thiên Vãn tông nằm trên Thiên Vãn tinh.

Thiên Vãn tinh nằm dưới sự cai trị hơn một nghìn năm của Thiên Vãn tông, lộ ra vẻ vô cùng phồn hoa, Kim Vân tinh dĩ nhiên khá lớn, nhưng Thiên Vãn tinh còn lớn hơn Kim Vân tinh gần trăm lần! Vì thực lực của Thiên Vãn tông, cũng không có bất kỳ người nào dám náo loạn ở Thiên Vãn tinh, ngược lại khiến cho Thiên Vãn tinh trở nên vô cùng tự do, chỉ cần giao nạp được linh thạch nhất định, là có thể ở trên Thiên Vãn tinh thêm mấy ngày, đương nhiên số ngày có thể ở đây căn cứ vào xác định số lượng linh thạch thu nạp.

Bởi vì loại quản chế theo phương thức tự do này, cũng làm cho nhân khẩu trên Thiên Vãn tinh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phồn hoa. Thương gia tông phái các lộ trong toàn bộ bí cảnh sương mù, trên cơ bản đều thiết lập nơi làm việc hoặc chi nhánh trên Thiên Vãn tinh, hoặc trực tiếp xây dựng tổng hội ở đây.

Nếu như muốn tìm tài liệu đặc thù trong bí cảnh sương mù, hoặc mua sắm một ít đặc sản trong Bí cảnh sương mù, đến Thiên Vãn tinh chắc chắn sẽ không thất vọng.

Ngoài ra quan trọng nhất là trong Thiên Vãn tông có một Truyền Tống Trận có thể truyền tống đến bí cảnh khác, mặc dù địa đồ trong Thiên thư các đánh dấu toàn bộ ba bí cảnh truyền tống trận có thể từ Bí cảnh sương mù truyền tống đến, nhưng có hai nơi đều nằm trong khu vực cực kỳ hiểm ác, chỉ có Bí cảnh Truyền Tống Trận này nằm trong tay con người.

Tòa Bí cảnh Truyền Tống Trận trong Thiên Vãn cung căn cứ vào xếp đặt trận cước khác nhau, có thể truyền tống đến năm bí cảnh chưa biết gần đó, tiến hành mạo hiểm, chỉ cần giao nạp đủ số lượng linh thạch, cũng có thể từ Bí cảnh Truyền Tống Trận này truyền tống đến một trong năm bí cảnh chưa biết kia.

Nói là bí cảnh chưa biết, nhưng bốn cái trong số đó cũng đã có không ít võ giả đến thăm dò, nhưng không có người nào di cư đến những bí cảnh kia. Chủ yếu là hoàn cảnh của những bí cảnh này cực kỳ ác liệt, không khí vô cùng nóng bức, hoặc cực kỳ rét lạnh, hay là độc khí tràn ngập, yêu thú tàn sát bừa bãi, võ giả bình thường căn bản không cách nào sinh tồn trong đó, cho nên thăm dò của bốn bí cảnh này cũng đều chỉ giới hạn trong phạm vi rất nhỏ của khu vực đối diện truyền tống.

Bốn Bí cảnh này đều là truyền tống hai hướng, võ giả đã truyền tống qua muốn quay trở về, dùng đầy đủ thượng phẩm linh thạch phát động Truyền Tống Trận đối diện là được, bốn Bí cảnh này ngược lại có chút tương đồng với bí cảnh long tộc, nằm giữa bí cảnh của Huyền Vũ đại lục và Ma Vũ đại lục, phần lớn khu vực bị yêu thú khống chế, hơn nữa có hạn chế nhập cảnh, chỉ được ở trong mười ngày, cho nên hoàn cảnh

không thích hợp cho con người ở lại, hạn chế ở trong mười ngày, hơn nữa trong một năm không cho phép tiến vào lập lại, làm cho con người không cách nào sinh tồn bên trong.

Nhưng vì bên trong Thất Sắc hạch đào có được liệu cực kỳ trân quý, lại khiến cho long vực bí cảnh trở thành vùng giao tranh giữa hai bí cảnh Huyền Vũ đại lục và Ma Vũ đại lục.

Chỉ có cái thứ năm, là bí cảnh chưa được thăm dò, người đưa truyền tống qua đó từ trước đến nay chưa bao giờ quay về, cho nên không có ai tiến hành truyền tống đến bí cảnh đó nữa, hơn nữa còn đặt cho Bí cảnh tên gọi là Vô Quy bí cảnh.

Vô Quy bí cảnh, nghe cái tên cũng rất dọa người, ý tứ rất đơn giản, chính là sau khi qua đó sẽ không có cách nào trở về. Chỉ có điều, rất không may, nhìn từ tinh đồ, trong năm Bí cảnh đó, chỉ có Vô Quy bí cảnh là truyền tống về phương hướng Áo Bì Đảo.

Vô giả trong bí cảnh sương mù đi vào trong những bí cảnh này, chủ yếu là để săn bắt yêu thú nội đan địa phương, một viên yêu thú nội đan thực lực tương đương với cấp Địa Nguyên nhất giai giá trị hơn ngàn viên hạ phẩm linh thạch, cao hơn một cấp, giá trị sẽ cao hơn mấy lần. Đầu tiên những yêu thú nội đan này nguyên liệu thiết yếu để vô giả các cấp thăng tu vi, nếu bắt được yêu thú còn nhỏ, sau khi ký kết khế ước linh hồn với vô giả thoát thai hoá cốt, càng có trợ lực để trở thành vô giả cường đại.

Cho nên, những bí cảnh kia mặc dù nguy hiểm, nhưng phần lớn vô giả vẫn kết đội tiến về phía trước, để mưu cầu lợi ích trong hiểm nguy.

Khoảng cách đến Thiên Văn Tinh càng gần, số lượng tàu hàng pháp khí phi hành hình trụ gần đó cũng càng nhiều, một số tàu hàng cực lớn phá vỡ sương mù dày đặc, rất nhanh tiến về phía trước, những tinh thạch cực lớn này hơn phân nửa đều là một số tàu hàng cỡ lớn của thương hội hoặc tông phái tiến hành giao dịch giữa các tinh thạch.

Lại một tháng trôi qua, Đường Tiêu rốt cuộc cũng tới được Thiên Văn Tinh.

Sau khi hạ xuống bến tàu Thiên Văn Tinh, Đường Tiêu đi theo dòng người chậm rãi tiến vào Thiên Văn Tinh, dòng người tiến vào phân ra đi mấy đường, người đi đường lấy ra một tấm lệnh giờ ra ấy tên đệ tử Thiên Văn tông đệ nhìn thấy, rồi tiếp tục tiến lên, một số thông đạo khác thì cần giao nạp linh thạch, đổi lấy một tấm lệnh bài thông hành rồi mới có thể tiến nhập.

534. Chương 534: Quy Bí Cảnh.

Sát Vương

Chương 534: Quy bí cảnh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu không có lệnh bài có thể trực tiếp qua cửa, đương nhiên đành phải đi theo đội ngũ giao nạp linh thạch đi về phía trước.

Lệnh bài sau khi giao nạp linh thạch đổi lấy, luôn phải mang theo người khi tiến vào Thiên Văn Tinh, nếu như trên người không có lệnh bài, sẽ bị người của Thiên Văn tông tuần tra xem xét, nếu không có sẽ bị coi là lưu dân, bị giam giữ. Nhưng lệnh bài kia có kỳ hạn nhất định, qua kỳ hạn nhất định phải tiếp tục giao nộp linh thạch, nếu không đồng dạng cũng sẽ bị coi là lưu dân, đây cũng được xem là một loại phương thức thu thuế theo đầu người của Thiên Văn Tinh, đối với Thiên Văn tông mà nói, thông qua hạng mục thu nhập này, một năm trôi qua có thể tích lũy không ít tài phú.

Chính vì như thế, Thiên Văn tông cũng không thiết lập cánh cửa gì với vô giả tiến vào, cũng không nghiệm chứng thân phận các loại, đương nhiên, tất cả chuyện này cũng là do thực lực của Thiên Văn tông quyết định đấy, bởi vì không có người đến từ bên ngoài nào dám phạm pháp làm loạn trên Thiên Văn Tinh.

Đường Tiêu lấy ra một khối linh thạch, đổi lấy quyền ở lại mười ngày, thời gian mười ngày với hắn mà nói đã đầy đủ, nếu như trong vòng mười ngày không thể lợi dụng Bí cảnh Truyền Tống Trận kia rời khỏi, hắn sẽ rời khỏi Thiên Văn Tinh làm dự định khác.

Sau khi tìm khách sạn nghỉ ngơi, Đường Tiêu ngủ một giấc ngon lành, liên tục đi đường mấy tháng trời, khiến thân thể của hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, có chút không chịu nổi.

Ngày hôm sau, Đường Tiêu mua một lượng lớn tài liệu và các loại vật tư trong khu mua bán của Thiên Văn Tinh, còn có tất cả địa đồ và tinh đồ mà hắn có thể thu thập, sáng sớm ngày thứ ba, Đường Tiêu đi thẳng về phương hướng Thiên Văn tông.

Thạch điện chỗ Bí cảnh Truyền Tống Trận là một thiên điện, căn cứ vào miêu tả trên địa đồ, Đường Tiêu rất nhanh tìm được mục tiêu. Hơn mười tên đệ tử Thiên Văn tông đang canh giữ nơi này, trước khi Đường Tiêu đến, bọn hắn vừa mới mở Truyền Tống Trận ra hai lần, đưa đến hai đoàn đội tổng cộng 100 người tiến vào trong bí cảnh.

Đường Tiêu thoáng cảm ứng, phát hiện những đệ tử Thiên Văn tông canh gác này đều là tu vi trên cấp Địa Nguyên tứ cấp. Ở phía sau bọn họ chính là Truyền Tống Trận cực lớn, lớn hơn cả Bí cảnh Truyền Tống Trận mà Đường Tiêu nhìn thấy trước đó, không cần phải nói, đây chính là Bí cảnh Truyền Tống Trận mà Đường Tiêu vẫn luôn tìm kiếm.

Bí cảnh Truyền Tống Trận này thuộc về loại sau khi mở ra, có thể bảo trì một thời gian nhất định, trong thời gian nhất định này, người muốn truyền tống chỉ cần đi vào giữa bạch quang của truyền tống, cũng sẽ được đưa qua.

Truyền Tống Trận này tuy cực lớn, nhưng mỗi lần cũng chỉ có thể có một người đi vào, người phía sau chỉ cần sắp xếp đội hình, theo như tiết tấu nhất định tiến vào, có thể cùng truyền tống sau người phía trước.

Đây là một Truyền Tống Trận nhiều hướng, căn cứ xếp đặt những đầu trận tuyến khác nhau, mà có thể truyền tống đến nơi khác nhau.

Nhìn thấy Đường Tiêu đi tới, những người này có chút bất ngờ nhìn hắn, bình thường mà nói, người mạo hiểm tiến vào trong bí cảnh khác cũng không nhiều, mỗi ngày tới đa cũng chỉ có 1, 2 người. Nhưng người tới đây mỗi lần, ít nhất đều là kết đội 50 người, trừ phi thực lực thân thể đặc biệt cường hãn, nếu không đội ngũ thấp hơn 50 người đến những bí cảnh này chỉ có thể chịu chết.

Còn có một nguyên nhân, chính là một khi Truyền Tống Trận mở ra, bất kể truyền tống bao nhiêu người, số lượng linh thạch tiêu hao đều là nhất định, trải qua tính toán, truyền tống 50 người là số lượng cực hạn, cho nên chỉ truyền tống một người khi Truyền Tống Trận mở ra, đối với người truyền tống mà nói, là một chuyện cực kỳ không có lợi.

- Có thể truyền tống không?

Đường Tiêu đi về phía những người này, cất tiếng hỏi.

- Đây là lần đầu tiên người đến truyền tống sao?

Một gã trung niên mặc áo bào trắng lạnh lùng hỏi Đường Tiêu.

- Đúng.

Đường Tiêu không biết hắn hỏi vậy có ý tứ gì, chỉ khẽ gật đầu trả lời.

Trong đó có mấy người che miệng mỉm cười, tựa hồ như cười nhạo thiếu niên này vô tri.

- Truyền Tống Trận mở ra một lần là 50 vạn khối linh thạch, người muốn bắt đầu truyền tống sao?

Người trung niên mặc áo bào trắng lại tiếp tục hỏi Đường Tiêu.

- 50 vạn khối linh thạch, cũng chỉ là 50 khối thượng phẩm linh thạch thôi?

Đường Tiêu xác nhận một tiếng với người trung niên mặc áo bào trắng, sau đó ném vào trong hồ lô 100 khối linh thạch bình thường cho Áo Bì Lão Ma.

- Đúng vậy, sau khi giao nộp đầy đủ linh thạch, Truyền Tống Trận sẽ mở ra, người xác nhận chỉ truyền tống một người?

Người trung niên mặc áo bào trắng mang theo chút ít thần sắc đùa cợt nhìn Đường Tiều.

Những người khác cũng không lên tiếng, đồng dạng cũng dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Đường Tiều.

Đường Tiều cũng không nói lời nào, đi vòng quanh Truyền Tống Trận mấy vòng, một phút sau, mới lấy từ trên người ra 50 khối thượng phẩm linh thạch, giao cho người trung niên mặc áo bào trắng:

- Số linh thạch này đã đủ rồi chứ? Giúp ta mở Truyền Tống Trận ra, ta muốn tới Vô Quy bí cảnh.

- Vô Quy bí cảnh!

Mười mấy người này thoáng chốc đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

- Đúng, Vô Quy bí cảnh.

Đường Tiều nhẹ gật đầu.

Khoảng cách truyền tống của Vô Quy bí cảnh rất xa, dựa theo quan sát trên tinh đồ của Đường Tiều, rất có thể đã tiếp cận phạm vi cửa bí cảnh Áo Bì Lão Ma có thể mở ra, hơn nữa đó là Bí cảnh truyền tống duy nhất có thể truyền đến phương hướng Áo Bì Đảo, cho dù nơi đó có nguy hiểm, Đường Tiều cũng muốn thử một lần.

- Người cần phải suy nghĩ kỹ càng, đến nơi đó thì không thể quay về được nữa.

Một nữ tử hơn hai mươi tuổi rất hảo tâm nhắc nhở Đường Tiều.

- Có thể mở Truyền Tống Trận ra không? Không phải nói giao nộp đầy đủ linh thạch là được rồi sao?

Đường Tiều không để ý đến phản ứng của bọn họ, chỉ lên tiếng hỏi người trung niên mặc áo bào trắng.

Người trung niên mặc áo bào trắng nhân liếc nhìn đánh giá Đường Tiều, vuốt vuốt thượng phẩm linh thạch trong tay, sau đó mới chậm rãi mở miệng:

- Khoảng cách từ Vô Quy bí cảnh đến bí cảnh sương mù xa gấp mười mấy lần so với những bí cảnh khác, số lượng linh thạch tiêu hao cũng nhiều hơn gấp đôi, 50 khối thượng phẩm linh thạch không đủ phí tống truyền tống.

- Vô Quy bí cảnh mặc dù xa hơn những bí cảnh khác mười mấy lần, nhưng nếu không vượt qua khoảng cách nhất định, linh thạch cần thiết tiêu hao là định số sao?

535. Chương 535: Đi Hay Không?

Sát Vương

Chương 535: Đi hay không?

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiều hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt của người trung niên mặc áo bào trắng hơi trắng bệch, nhưng vẫn tiếp tục mạnh miệng kiên trì:

- Người rút cuộc có đi hay không? Nếu đi, chí ít cần bảy mươi vạn khối linh thạch.

- Cộng thêm mười khối thượng phẩm linh thạch, trên người ta chỉ có như vậy thôi.

Đường Tiều nhìn chằm chằm vào người trung niên mặc áo bào trắng, cò kè mặc cả với hắn.

Người trung niên áo bào trắng do dự một lát, cuối cùng mới gật đầu:

- Được rồi được rồi! Lần này lấy rẻ cho người! Lấy ra!

Đường Tiêu lại lấy từ trong hồ lô mười khối thượng phẩm linh thạch, đưa cho người trung niên mặc áo bào trắng, người trung niên mặc áo bào trắng sau khi liên tục sờ lên khối thượng phẩm linh thạch, đi đến bên cạnh Truyền Tống Trận, đặt hơn mười khối thượng phẩm linh thạch lên vị trí nền năng lượng Truyền Tống Trận, mở ra Truyền Tống Trận, đồng thời cũng thiết lập phương vị truyền tống là Vô Quy bí cảnh.

Thiểm điện bạch quang lóe lên trước mắt, Đường Tiêu đi vào trong bạch quang, một lát sau, khi bạch quang mờ hồ biến mất, thân ảnh của hắn dĩ nhiên đã biến mất không thấy gì nữa.

- Sư huynh, thiếu niên này truyền tống đến Vô Quy bí cảnh, chỉ có một con đường chết! Người không ngăn cản hắn được hắn đâu. xem tại

Nữ tử hơn hai mươi tuổi có chút bận tâm nói.

- Mặc kệ hắn, vừa nhìn đã biết là thiếu gia nhà giàu, không biết là chơi trò gì, ta chỉ thành toàn nguyện vọng của hắn mà thôi!

Nam tử trung niên vuốt ve thượng phẩm linh thạch trong tay, lộ ra vẻ rất cao hứng và đắc ý, về phần sinh tử của thiếu niên kia, không liên quan gì đến hắn?

Hôm nay Truyền Tống Trận do hắn phụ trách, tổng cộng mở ra ba lượt Truyền Tống Trận, tổng cộng thu được 160 khối thượng phẩm linh thạch, chỉ tiêu phí hơn ba mươi khối thượng phẩm linh thạch, tương đương với kiếm lời hơn 100 khối thượng phẩm linh thạch, nộp phần thu hoạch hôm nay lên tông môn, có thể nhận được không ít phần trăm hoa hồng và công huân.

.

Gần nửa canh giờ sau.

- Mùi vị gì vậy?

- Linh khí! Linh khí đậm đặc!

- Tại sao đột nhiên lại có linh khí nồng đậm như vậy?

Người nam tử trung niên vô thức nhìn vào linh thạch thu hoạch trong túi trữ vật, lập tức sợ hãi kêu lên:

- Đây là. Chuyện gì thế này?

- Xảy ra chuyện gì vậy, sư huynh?

- Những thượng phẩm linh thạch này! Tại sao lại tự động tan rã.

Sắc mặt của nam tử trung niên trắng bệch như tro tàn.

.

Vô Quy bí cảnh.

Tất cả mọi chuyện phát sinh bên cạnh Truyền Tống Trận của Thiên Văn tông, Đường Tiêu đương nhiên biết rất rõ, nam tử trung niên kia lừa bịp tống tiền linh thạch của hắn, hiện tại hơn phân nửa đã khốc không ra nước mắt, nhưng hiện tại hắn không có thời gian quan tâm mấy chuyện đó.

Hiện tại, hắn đang lơ lửng trong hư không.

Là hư không, không phải hắc ám hư không.

Nếu như là hắc ám hư không, Đường Tiêu cho dù có được Long thể, đồng dạng cũng sẽ tan thành mây khói ở chỗ này.

Xung quanh Bí cảnh này đều là thái quang đẹp mắt, cùng loại với cực quang kiếp trước của Đường Tiêu. Loại này cảnh sắc vô cùng tuyệt đẹp này, Đường Tiêu đã nhìn thấy không chỉ một lần, trước khi Huyền Vũ đại lục bị hủy diệt, cũng có cảnh tượng như vậy, trong Lạc Thần Cốc cũng từng gặp qua mấy lần.

Chỉ là ở đây cũng không có dấu hiệu bí cảnh sắp hủy diệt, không có hắc ám hư không tới gần, không có vấn trượt giẫm lên, không cần cao tốc tránh né bọn chúng. Chỉ có rất nhiều chỗ cực tối, lúc hiện lên hình

trắng lười lười, có lúc hiện lên hình thoi, còn có một số hình thù kỳ quái hoàn toàn không có quy tắc, tạo cho người ta một loại cảm giác phá thành mảnh nhỏ.

Tình cảnh này rất giống với lần khảo nghiệm thực lực rơi vào trong Lạc Thần cốc tuy nhiên lần này không phải là thông đạo mà là hình ảnh mệnh môn tám hướng.

Sau khi bàn bạc với Áo Bỉ lão ma, Đường Tiều liền có một đáp án ngoài dự kiến:

- Đây có thể là một hắc ám hư không sắp hình thành bí cảnh, cần mấy chục vạn năm đến mấy trăm vạn năm, những vết nứt không gian kia cũng không phải là hắc ám hư không chân chính nhưng có thể đi thông với hắc ám hư không vô cùng nguy hiểm, ngàn vạn lần không được đụng vào.

Đường Tiều lấy từ trong túi trữ vật ra một pháp khí kim loại công kích, thử đưa vào trong đó kết quả trường kích vừa chạm vào đã biến mất không thấy.

Đường Tiều dùng trường kích còn lại quét quanh nguyệt nha kia, trường kích cắt thành hai đoạn, hung hiểm vô cùng.

- Người nếu như muốn sống sót thì đừng có lộn xộn ở nơi này có những chỗ cực hắc không thể dễ phát hiện, nếu không người sẽ trở thành như đám thây khô kia.

Áo Bỉ lão ma nhắc nhở Đường Tiều một tiếng.

- Đường tới bí cảnh có thể dựng lên không?

Đường Tiều lại hỏi Áo Bỉ lão ma một tiếng.

- Lão ma ta đang thử bí cảnh chỉ môn hi vọng có thể dựng lên, nhưng khoảng cách vẫn quá xa, nếu như thành lập cũng không quá ổn định.

Áo Bỉ lão ma nói với Đường Tiều vài câu.

Đường Tiều cũng không nói gì nữa, để cho Áo Bỉ lão ma tiếp tục thử nghiệm hắc ám hư không phía trước, đem thần thức mở rộng ra xung quanh.

Theo một số sách vở thượng cổ miêu tả, ngoại trừ bí cảnh truyền tống trận do con người tạo ra thì còn có một số bí cảnh truyền tống trận tự tạo.

Ngay lúc đó Đường Tiều phát hiện ra ở cách đó có mấy khối thây cô được sắp xếp chính tề từ xa đến gần, Đường Tiều lập tức tới đó.

- Vết nứt không gian di động.

Đường Tiều sợ hãi, loại vết nứt không gian di động này với tốc độ thật kinh người, nếu như đánh lên thân thể của Đường Tiều thì hắc ám hư không thể phản ứng kịp.

- Có vết nứt không gian di động sao? Phiền toái lớn rồi.

Áo Bỉ lão ma cũng giật mình.

- Phải bao lâu mới dựng lên được bí cảnh chỉ môn?

Đường Tiều cẩn thận nhìn bốn phía rồi hỏi Áo Bỉ lão ma.

- Ở đây cách Áo Bỉ Đảo thật sự quá xa chỉ có thể miễn cưỡng xâm nhập vào mà thôi, cần ít nhất mười ngày, cũng có thể là một tháng, nửa năm.

- Chỗ này nguy hiểm quá một ngày là quá sức rồi.

Đường Tiều đối với Áo Bỉ lão ma có hơi bất mãn.

- Lão ma ta biết rõ, người vẫn nên tìm chỗ nào trốn đi.

Áo Bỉ lão ma nói với Đường Tiều.

- Địa phương an toàn? Ở đây có chỗ nào an toàn sao?

Đường Tiêu phiền muộn nói thầm.

- Đó là chuyện của người lão ma ta phải chuyên tâm mở bí cảnh.

Áo Bì lão ma nói xong câu này liền an tĩnh không nói gì nữa.

Đường Tiêu dùng thần thức mở rộng cổ găng cảm ứng hết xung quanh với tu vi hiện tại của hắn năng lực cảm ứng vẫn vô cùng có hạn.

Với tu vi hiện tại của hắn chỉ có thể cảm nhận được vết nứt không gian cách đó gần trăm trượng, xa xa mơ hồ mà thôi một khi vết nứt không gian tới gần Đường Tiêu không trốn tránh kịp.

Ở gần đây có vết nứt không gian di động rất nhanh, rõ ràng nơi này không an toàn cần phải tới nơi khác rồi tính sau.

536. Chương 536: Vết Nứt Không Gian.

Sát Vương

Chương 536: Vết nứt không gian.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu đem thần thức mở rộng ra, hướng về bốn phương tám hướng, chú ý từng tình huống biến hóa thật nhỏ.

Loại cảm giác này nói không rõ ràng nhưng lại có một thứ khác thường dường như chỗ đó có đồ vật đặc thù vậy nhưng lại ở xa hơn trăm dặm.

Ở trong hư không khắp nơi đều là vết nứt không gian có chỗ bất động có chỗ di động, có nơi thì bay nhảy bốn phía, hai canh giờ sau Đường Tiêu đã may mắn tới nơi khác.

Sau khi tới đây Đường Tiêu phát hiện ra có một vật vô cùng đen nhánh, vật đen nhánh này cũng không phải là vết nứt không gian.

Nó bồng bềnh ở bên cạnh vết nứt không gian, giống như ánh sáng vậy.

Thứ này có thể bắn ra vết nứt không gian!

Tuy nhiên vật đen nhánh bên trong này cũng có thể ẩn náu nguy hiểm cực lớn yếm dụ như một khi đi vào sẽ không trở ra được.

Lại một đạo vết nứt không gian gào thét bắn qua người Đường Tiêu khiến cho Đường Tiêu lúc tới gần thì thấy nó biến mất ở trong hắc ám hư không, Đường Tiêu toát ra một thân mồ hôi lạnh rồi lại do dự, vội vàng tránh đi, hi vọng có thể tìm được nơi trốn tránh rồi tính sau.

Nói cách khác Đường Tiêu sớm muộn gì cũng bị những vết nứt không gian này cắt đứt hay nuốt chửng.

Càng đến gần Đường Tiêu cảm nhận thấy vết màu đen này càng cực lớn theo ý niệm của hắn mà nhìn cụ thể thì đường kính ít nhất là hơn vạn trượng, Đường Tiêu cẩn thận từng ly từng tí thì cảm thấy được cửa vào.

Đường Tiêu tới gần chỗ đó cũng không bị nó bắn ra, xem ra nó chỉ là mặt ngoài của vết nứt không gian nơi cách khác nếu như nó có cửa thì Đường Tiêu nhất định có thể đi vào.

Sau nửa canh giờ trôi qua, Đường Tiêu cuối cùng phát hiện ở gần đó có một đồ vật hình xoáy, xem ra mười phần là cửa truyền tống vào, Đường Tiêu hít sâu một hơi, hướng về phía chỗ đó mà bay tới.

Tiến vào nơi này cảm giác so với tiến vào truyền tống trận cũng không khác biệt lắm. Đúng lúc này có mấy độc trùng bắn ra.

Đường Tiêu theo bản năng té ra bốn thanh phi kiếm, đón lấy những độc trùng đó, tuy nhiên sau khi phi kiếm đâm vào độc trùng thì giống như đập vào băng cứng mà bị bắn ra.

Đường Tiêu kinh hãi ngay cả hồng viêm thiên trảm cũng không chạm vào được, xem ra mấy độc trùng này rất cứng rắn.

- Phập phập. xem tại

Đường Tiêu hóa mấy lá bùa trong tay thành tro, tạo thành mấy hỏa cầu sau đó đánh về phía độc trùng những hỏa cầu này sau khi chạm vào, thân thể của nó trở thành tro tàn.

Thanh lý những động trùng này xong Đường Tiêu nhìn về bốn phía bỗng nhiên hẩn thất thần.

Ở cách đó không xa là thạch điện cực lớn, nói nó cực lớn vì nhìn độ cao của nó tới hơn trăm trượng, có một thân dầu rắn một thân dầu hổ một thân dầu trùng, trong tay cầm binh khí cực lớn, bộ dạng quỷ dị.

Từ trong thạch điện mà xem thì những sinh vật này ít nhất hơn mười trượng.

Đây hẳn là một thế giới cự nhân sinh hoạt.

Tuy nhiên Đường Tiêu mau chóng phủ nhận ,từ hai pho tượng này mà nhìn thì đây không phải là nơi cự nhân sinh hoạt mà là yêu trùng sinh hoạt.

Theo khí lạnh mà xem thì những quái thú này phân nửa có thuộc tính hàn.

Lúc đi tới cửa đại điện, có một luồng khí lạnh mang theo gió cực lớn thổi vào bên trong, Đường Tiêu đem tất cả linh lực trong cơ thể tập trung vào trong hộ thể cương khí sau đó từ từ đi vào bên trong.

Ở trong đại điện hàn khí bức người, thạch bích cực lớn kết thành một hàn băng dày đặc, Đường Tiêu tuy nhẫn nại có hộ thể cương khí nhưng một hồi cũng không nhịn được mà run mình.

Sau một lát Đường Tiêu cười cười rồi thúc giục thẳng long quyết, buông tha phát ra hộ thể cương khí trong nhất thời hàn khí xuyên qua người của hắn khiến cho cả thân thể của Đường Tiêu trở nên cứng ngắc, tứ chi của hắn như muốn đông cứng, kể cả trái tim.

Đường Tiêu hít sâu vài hơi cố gắng kìm chế để thích ứng nhiệt độ thấp sau đó hắn nhúc nhích tay chân nhanh chóng khôi phục lại rồi đi về phía trước.

Đường Tiêu từ từ đi lên phía trước, leo lên một cột đá.

Thân thể của Đường Tiêu lui ra bốn chân như thú bốn vó bay ra, bỗng nhiên một băng thú bốn chân xuất hiện.

Bốn chân băng thú kêu lên một tiếng rồi bỏ chạy về phía xa xa, ở trước mặt bốn đạo kiếm cương đột nhiên đánh tới sau một hồi băng thú bốn chân không còn cách nào hết tan thành từng đạo băng.

Đường Tiêu đã đề phòng sớm muộn gì băng thú cũng phát động công kích với hắn cho nên đã sớm đem huyền vũ kiếm trận tập kết ở sau lưng chờ yêu thú xuất kích sẽ giết chết nó.

Con yêu thú này sau khi chết ở trong kiếm trận trong cơ thể tuôn ra băng tinh vô cùng lớn, Đường Tiêu không biết những băng tinh này có tác dụng gì nhưng vẫn thu hồi vào bên trong.

Không bao lâu sau băng thú bốn chân lao tới, tuy nhiên tất cả đều nằm trong phạm bẫy kiếm trận của Đường Tiêu.

Trong chốc lát Đường Tiêu thâm suy đoán cự thạch đại điện này mười phần là một bí cảnh nhỏ phiêu du trong bí cảnh lớn, có lẽ ở trong này có cất giấu bí cảnh truyền tống trận.

Cho nên nơi này vẫn đáng được hắn xâm nhập thăm dò một phen.

Không bao lâu sau Đường Tiêu lại lợi dụng sự cường đại của huyền vũ kiếm trận, dụ ra mấy chục băng cương yêu thú.

Càng đi thông đạo càng nhỏ hẹp hiện tượng này cũng không khiến cho Đường Tiêu kỳ quái hắn cảm thấy được suy đoán trước kia của mình đã trở nên chính xác.

Hiện tượng này so với cảm giác phán đoán trước kia của Đường Tiêu không chính xác có lẽ đại điện cực lớn này cũng không có lý do gì, chỉ là sáng tạo ra bí cảnh này mà thôi.

Nhưng đây cũng không phải là điều Đường Tiêu cần cân nhắc hiện tại điều hắn cần cân nhắc chính là thông đạo này phân ra làm ba chỗ rẽ, hắn cần phải lựa chọn một lối để tiếp tục tiến lên phía trước.

Đường Tiêu chọn lối đi chính giữa không khí càng lúc càng trở nên rét lạnh, nếu như không phải Đường Tiêu có thể tùy chỉnh nhiệt độ toàn thân của mình thì hắn hiện tại đã sớm bị đông cứng rồi.

Đường Tiêu sau khi tiến vào trong nội điện không lâu thì một luồng gió lạnh đánh tới mang theo uy áp cực lớn khiến cho hắn phải biến sắc.

Xem ra có yêu thú lợi hại sắp xuất hiện.

Áo Bì lão ma ở trong bí cảnh chỉ môn vẫn không có tiến triển gì mới xem ra chỗ này cách Áo Bì Đảo quá xa không thể nào nhanh chóng kết nối được Đường Tiêu vẫn quyết định xâm nhập vào trong bí cảnh này thăm dò một phen hi vọng có thể tìm được bí cảnh truyền tống trận tới Áo Bì Đảo.

Cho dù yêu thú đóng ở đó lợi hại Đường Tiêu cũng không sợ thậm chí có thể kiếm được bảo vật.

537. Chương 537: Đại Điện Đen Kịt.

Sát Vương

Chương 537: Đại điện đen kịt.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Con đường phía trước càng lúc càng nhỏ đi, gần tiếp cận tới kiến trúc rồi, đi một lát nữa lại xuất hiện một cái đại điện, nhưng đại điện này cũng không có quang thạch gì bên trong đen kịt một mảng từng hồi gió lạnh đánh tới khiến cho người ta có một cảm giác khủng bố âm trầm.

Gió rít mang theo uy áp mãnh liệt nhưng từng luồng điện bắn tới, Đường Tiêu lấy lá bùa ra, xoẹt một cái đã biến nó thành một đồng tro.

Sau đó Đường Tiêu ngưng tụ nội lực toàn thân tạo thành hộ thể cương khí, lôi kính ở trong người cũng rung ra hướng về phía đại điện đánh tới.

Trong đại điện đen kịt một mảng, Đường Tiêu phát ra ánh sáng chỉ chiếu được một phạm vi nhỏ, cái gì cũng không cảm ứng được chỉ nghe tiếng gió vu vu ở phía xa xa từng hồi thanh âm rít gào vang lên, điều này khiến cho người ta càng lúc càng cảm thấy bất an. Có cảm giác không biết khi nào yêu thú đánh tới.

Đường Tiêu ở trong đại điện tìm tòi bốn phía nhưng vẫn không thu hoạch được gì, đại điện đen kịt này không có quái vật gì lợi hại ngay cả một số quái vật nhỏ cũng không có.

Tuy nhiên càng như vậy thì nơi này càng trở nên quỷ dị.

Cuối cùng sau khi Đường Tiêu tới cửa đại điện, ở đây cũng thấy một lối đi tuy nhiên thông đạo này so với bên ngoài thì còn bé hơn rất nhiều.

Ở trong con đường vẫn đen kịt một mảng, nhưng mà có thể nhìn thấy thất thải huyền quang quen thuộc, hơn nữa nhiệt độ xung quanh còn tăng lên không ít, Đường Tiêu thầm nghĩ liệu bên trong có chỗ phát ra năng lượng sao?

Có lẽ trong vết nứt không gian này có liên hệ với không gian bồng bình bốn phía.

Sau khi ra khỏi thông đạo Đường Tiêu một lần nữa tiến vào trong một đại điện, nhiệt độ xung quanh một lần nữa lại tăng lên cơ hồ đã đến giới hạn chịu đựng của võ giả.

Tuy nhiên Đường Tiêu vừa tới ánh mắt đã chạm phải một con quái vật trên đại điện, trên mặt của hắn vì thế xuất hiện một sợ khiếp sợ vô cùng.

Con quái vật kia mọc ra hình người toàn thân đen kịt thân thể ở trong cấm chế màn sáng bảy màu. Nhìn thấy Đường Tiêu tiến tới con quái vật rống lên một tiếng nhưng vì xiềng xích nên nó không thể nào tiến lên thêm được.

Một luồng ly tử phong từ miệng quái vật phun ra xuyên qua màn sáng thất thải đập lên trên hộ thể cương khí của Đường Tiêu, mang theo một luồng nhiệt lớn vô cùng khiến cho Đường Tiêu có cảm giác giống như bị nướng lên vậy.

- Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Đường Tiêu cẩn thận quan sát xong liền hít một luồng hơi lạnh bởi vì quái vật đen kịt hình người này rất giống với những vết nứt không gian tạo thành.

- Cái này ta đã từng nghe nói qua.

Ngân Từ Phong nữ ở trong ý niệm thế giới của Đường Tiêu nhảy ra ngoài nhìn quái vật kia rồi nói:

- Ta đã từng nghe qua có một quyển sách ghi lại, ở trong vết nứt không gian đã có những thứ có linh trí trải qua trường kỳ tu luyện đã trở thành quái thú khủng bố, chúng có khả năng công kích, một khi nó đánh tới không chết cũng trọng thương.

- Quái thú, đúng là đang sợ, nhưng quái thú tu thành hình người thì linh trí thường cao, tuy nhiên những xiềng xích kia là để phong ấn nó sao/

Ở bên trong bí cảnh cấm chế song thù cũng nhảy ra ngoài hiển nhiên các nàng cũng có hứng thú.

- Các người có thể gỡ cấm chế này không?

Đường Tiêu hỏi Tiểu Bắc một câu.

- Không thể nào, công tử muốn đem quái vật kia thả ra sao? Trước khi tiến vào Thiên Nguyên chúng ta không thể đối phó với nó.

Tiểu Bắc kinh ngạc nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Cấm chế màn sáng này có hai tầng các người chỉ cần giải trừ tầng bên ngoài, quái thú là bị xiềng xích bên trong trời buộc, bên ngoài chỉ cản trở thần trí chúng ta thăm dò vào bên trong.

Đường Tiêu giải thích cho Tiểu Bắc.

Theo suy đoán của Đường Tiêu, ở bên trong hơn phân nửa sẽ có pháp bảo đặc thù.

- Để chúng ta thử xem.

Tiểu Bắc cùng tiểu Nam nhắc tay lên, hướng về phía cấm chế mà đánh tới, một canh giờ sau đã hoàn toàn phá trừ được nó.

- Bí cảnh truyền tống trận.

Đường Tiêu kinh hãi một hồi sau khi được giải khai hẳn nhanh chóng cảm ứng được ở bên trong có một cỗ bí cảnh truyền tống trận.

Ở bên ngoài của cấm chế song thù nếu như có thể tiến tới gần bí cảnh truyền tống trận để cho các nàng phân tích một phen là có thể biết được tình đồ của nó, xem bí cảnh truyền tống trận có thể đưa bọn họ tới gần Áo Bì Đảo hay không.

Nhưng mà đầu tiên là phải vượt qua quái thú trước mắt mới được.

Đang lúc Đường Tiêu đang suy nghĩ làm sao tiến sâu vào bên trong thì ở bên trong màn sáng có một màn đen kịt kích xạ tới hắn, Đường Tiêu phản ứng rất nhanh hai đạo linh phù của hắn biến thành hai bàn tay to, ngăn cản lại.

- Đây là một liệt phùng dị chủng.

Ngân Từ Phong nữ nhìn bàn tay kia thì giật mình.

- Cái gì là liệt phùng dị chủng/

Đường Tiêu cẩn thận quan sát cảm thấy vật đen sì này thật đặc biệt.

- Một số yêu thú ở bên cạnh liệt phùng lâu trên người giữ lấy không gian chi lực từ từ chuyển hóa thành liệt phùng dị chủng.

Tiểu Bắc tiếp lời Ngân Từ Phong nữ mà nói.

- Thứ này rất nguy hiểm vẫn nên tiêu diệt nó thì tốt hơn.

Ngân Từ Phong nữ nhú mày nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Tiêu diệt nó dễ dàng?

Đường Tiêu cười cười bàn tay tuôn ra một đoàn lửa màu xanh đập nát liệt phùng dị chủng làm cho nó tan thành từng mảnh.

Không bao lâu sau một liệt phùng dị chủng lại từ trên đại điện bay tới đương nhiên cũng bị Đường Tiêu tiêu diệt.

- Đó là gì là vết nứt không gian sao? Liệt phùng dị chủng từ đó ra.

Tiểu Bắc chỉ vào một khối đá đen nhánh rồi nói.

- Không phải vết nứt không gian mà là một liệt phùng chi tinh.

Ngân Từ Phong nữ vung tay áo lên đánh về phía thạch đầu bay tới, ngân tử phong tới gần hòn đá điên cuồng mà gặm nhấm.

- Khe ở chi tinh?

Tiểu Bắc không có kiến thức rộng rãi như Ngân Từ Phong nữ nên không biết.

- Vết nứt không gian sau khi va chạm có xác suất một vụn vụn sinh ra liệt phùng dị chủng.

Ngân Từ Phong nữ khẽ nói.

- Bầy ong của tỷ xem ra không có cái gì không ăn được.

Tiểu Bắc nhìn cảnh tượng trước mắt rồi nói.

- Chúng lột xác càng nhiều thì càng cường đại hơn nữa càng tham ăn sau khi Ngân từ phong lột xác chín lần thì đừng nói là khe hở chi tinh mà ngay cả công kích của thể giới loài người cũng mất hiệu lực với chúng.

Ngân Từ Phong nữ đặc ý nói.

- Lột xác chín lần dễ dàng không?

Tiểu Bắc hỏi Ngân Từ Phong nữ một câu.

- Càng về sau lột xác càng khó.

Ngân Từ Phong nữ nhú mày nói.

Mọi người lúc đang nói chuyện thì ở trước ngực của quái thú xuất hiện quang cầu một dị chủng cực lớn từ ngực nó bắn ra hung dữ hướng về phía mọi người.

538. Chương 538: Liệt Phùng Quái Thú.

Sát Vương

Chương 538: Liệt phùng quái thú.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan truyện copy từ

Cùng lúc đó quái thú liệt phùng đột nhiên phun ra một đạo khói đen bao trùm cả đại điện ở trong bóng tối.

Đường Tiêu phản ứng rất nhanh hơn mười lá bùa biến thành tro hóa thành mười trắng tròn ở trước mặt, chiếu sáng cả điện giống như ban ngày.

Ngân Từ Phong nữ vùng tay áo lên, mấy nghìn con ong bay ra hóa thành một hanh cự kiếm đột nhiên đâm về phía dị chủng kia, bốn phi kiếm bên người của Đường Tiêu cũng đánh về bốn vó dị chủng, tiểu Nam và tiểu Bắc khẽ chuyển động tâm niệm té ra hơn mười trận kỳ cắm vào trong đại điện hiển nhiên là để bố trí cấm chế.

Bốn người lộ ra thần thông trong chốc lát đã công kích lên trên người dị chủng bốn vó dị chủng bốn vó bị nhốt chỉ có thể hé miệng đón đầu tiếp nhận.

Bốn thanh kiếm của Đường Tiêu rít gào bị luồng gió màu đen đánh bật, bầy ong của Ngân Từ Phong nữ cũng bị đánh tan, trận kỳ của cấm chế song thù cũng bay mất khiến ọi người biến cả sắc mặt.

Đường Tiêu lại phát mấy lá bùa thành từng làn tro, bay ra một xiềng xích màu bạc quấn quanh trên người của dị chủng cưỡng ép trói nó lại, cùng lúc đó hồ lô dứa cũng bay ra khỏi người của hắn.

Đường Tiêu vùng một ngón tay lên hồ lô dứa lập tức biến hơn một trượng bởi vì không gian có hạn cho nên Đường Tiêu không để cho hồ lô dứa biến đổi lớn, hướng về phía bốn vó dị chủng kia mà đập tới.

Hồ lô dứa sau khi đập xuống dị chủng bốn vó bị cưỡng ép nện xuống mặt đất tuy nhiên sau khi thu hồi hồ lô dứa dị chủng bốn vó cũng bị tổn thương một chút thân thể của nó rung lên hướng về phía mọi người bắn ra mấy đạo hắc mang sau đó trốn về.

Tuy nhiên một bàn tay ngưng tụ từ linh phù bắn ra bẻ vụn mấy đạo hắc mang sau đó đem dị chủng bốn vó giật trở về.

Đường Tiêu vùng tay lên một tấm kính xuất hiện ở trong tay đây chính là Phong Lô kính đoạt được từ trong tay của Lạc Phong một đạo thiểm điện xuất hiện, sau khi đụng vào hắc mang thì bắn ngược trở về.

- Ta thử đi vào săn giết quái thú các người ở chỗ này bằng không thì lúc chiến đấu ta không thể chiếu cố các người được.

Đường Tiêu nói với chúng nữ một tiếng sau đó đi vào trong màn sáng bảy màu.

- Đây người...

Ngân Từ Phong nữ lộ vẻ lo lắng nàng không ngờ Đường Tiêu cứ như vậy mà xông vào bên trong.

Cấm chế song thù mở miệng cười cười hiển nhiên các nàng nhìn ra được sự ân cần của Ngân Từ Phong nữ với Đường Tiêu.

Lúc bước vào trong màn sáng cấm chế tiểu cửu cửu vẫn đang ngủ say ở trong ý niệm của Đường Tiêu đột nhiên tỉnh lại nó giống như ý thức được cái gì muốn xông ra ngoài.

- Tiểu Cửu Cửu?

Đường Tiêu dừng bước dừng thần niệm gọi ấu long chủ yếu thăm dò xem nó có tỉnh lại thật không.

- Là người?

Tiểu Cửu Cửu rõ ràng nhận ra thanh âm của Đường Tiêu cũng cảm ứng được khí tức của hắn.

- Chúng ta sau khi thoát ra khỏi hắc ám hư không thì...

Đường Tiêu giả lượng nói với Tiểu Cửu Cửu.

- Đa tạ người.

Tiểu Cửu Cửu vô cùng cảm ơn Đường Tiêu nó đã không còn trí nhớ cho nên coi Đường Tiêu là đồng bạn tín nhiệm nhất.

- Người tại sao lại tỉnh lại?

Đường Tiêu hỏi tiểu cửu cửu một tiếng hắc cảm giác được tiểu Cửu Cửu vì cảm ứng được quái vật kia nên mới tỉnh lại.

- Ta nghĩ thấy khí tức quen thuộc là đồ ăn ở bên trong màn sáng cấm chế.

Tiểu Cửu Cửu cũng nghi hoặc mà nói.

- Hắc người dùng quái thú liệt phùng làm đồ ăn?

Đường Tiêu ngây cả người.

- Quái thú liệt phùng, có thể sao?

Tiểu Cửu Cửu cũng không rõ ràng.

- Dù sao chúng ta cũng phải đả bại con quái thú kia, cùng ta chiến đấu thôi.

Thân thể Đường Tiêu run lên, đem tiểu Cửu Cửu phóng ra.

- Oa tiểu long long thật xinh đẹp.

Ngân Từ Phong nữ bốn mắt tỏa sáng nhìn tiểu Cửu Cửu.

Tiểu Cửu Cửu bị chúng nữ nhìn như vậy thì hơi xấu hổ vội vàng núp ở sau lưng Đường Tiêu.

Tiểu Cửu Cửu tựa hồ đối với quái thú ở bên trong không hề sợ hãi, hướng về phía quái thú đó gào rú một tiếng rồi lập tức trên người của nó lần giáp đại hiện thân hình nhanh chóng trưởng lên không bao lâu sau một cự long hơn mười trượng xuất hiện ở trong màn sáng thất thải, quanh người toát ra khí tức uy áp vô cùng.

Tiểu Cửu cửu ở trong thế giới ý niệm của Đường Tiêu đã nuốt chửng không ít hồn tinh tốc độ phát triển đã vượt qua sự tưởng tượng của Đường Tiêu.

Quái thú vẫn luôn gào thét không thôi với Đường Tiêu lúc này đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi thân hình cũng lui về phía sau tựa hồ giống như gặp phải thiên địch vậy.

Tiểu Cửu cửu không khách khí mà há miệng rộng ra hỏa cầu từ trong miệng phun ra bắn thẳng về phía thân thể của quái thú kia, quái thú liệt phùng lui về phía sau cũng há miệng rộng một luồng ly tử phong nghênh đón hỏa cầu.

Hỏa cầu và ly tử phong chạm vào nhau hóa thành tia chớp bảy màu, trừ khử ở trên không trung xem ra một chiêu trôi qua tiểu cửu cửu và quái thú này sức lực ngang nhau.

Lúc này sự sợ hãi trong mắt của quái thú đã giảm đi phân nửa.

Tiểu Cửu Cửu hiển nhiên đối với chiến lực hiện tại của mình có phần thất vọng, so với trong quá khứ thì không tương xứng cho lắm.

Đường Tiêu cũng không nhân rồi ở bên người tung ra bốn thanh phi kiếm đâm về phía thân hình của quái thú.

Quái thú liệt phùng cũng không né tránh, lập tức phun ra một lượng lớn khói đen từ trong miệng toàn bộ màn sáng bảy màu bao phủ.

- Không tốt là ảo thuật cấm chế Tôn đạo hữu bị vây khốn rồi.

Tiểu Bắc nhìn thấy liền hô lớn.

- Người có biện pháp giải trừ cấm chế không

Ngân Từ Phong nữ nhú mày hỏi.

- Có hơi phiền phức.

Tiểu Bắc nói với Ngân Từ Phong nữ một câu.

- Mau động thủ đi.

Ngân Từ Phong nữ sốt ruột.

Tiểu Bắc không nói gì cùng với tiểu Nam bắt đầu bận rộn.

Một luồng khói đen bao phủ ngay lập tức trước mắt của Đường Tiêu nhanh chóng tối sầm lại, lúc hắc mỗ mắt ra thì phát hiện ra màn sáng cấm chế giống như đã tới hắc ám hư không bốn phía bỗng bành, phát ra những luồng sao sáng không nhìn thấy tiểu cửu cửu và quái thú trong khe hở đâu.

- Đây không phải là hắc ám hư không chân chính mà chỉ là một ảo thuật cấm chế mà thôi.

Tiểu Cửu Cửu không nói gì há miệng rộng ra một luồng hỏa cầu lại bắn tới, tuy nhiên hỏa cầu công kích không có tác dụng gì.

Đường Tiêu loáng thoáng nghe thấy thanh âm của cấm chế song thù cuối cùng một luồng thiên tinh bắn tới, một đạo thất thải hào quang xuất hiện đem Đường Tiêu và tiểu Cửu Cửu trở về trong màn sáng.

- Không được.

Đường Tiêu hô lên một tiếng tuy nhiên đã muộn ở bên ngoài màn sáng bảy màu Ngân Từ Phong nữ đột nhiên vọt tới vung tay áo lên mà đánh về phía quái thú, tuy nhiên nàng vừa tiến vào đã không ra được.

- Các người không được vào vừa vào đã không ra được rồi.

Ngân Từ Phong nữ sau khi thử qua thì nói với cấm chế song thù bên ngoài.

Quái thú ở bên trong khe hở không hề e ngại Ngân Từ Phong nữ thán thê náo động một cái đã biến mất ở trên mặt đất Đường Tiêu biến sắc thần thức mở rộng một lá bùa thuận di trong tay biến thành tro sau một khắc một đạo hắc mang và ngân quang đồng thời hiện ra bên người của Ngân Từ Phong nữ, từng bước bắn ngược lại, chính là Đường Tiêu chạy tới ngăn cản công kích cho Ngân Từ Phong nữ.

539. Chương 539: Tiểu Cửu Cửu Xuất Hiện.

Sát Vương

Chương 539: Tiểu Cửu Cửu xuất hiện.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Ngân Từ Phong nữ trắng bệch khuôn mặt nếu như không phải Đường Tiêu ngăn cản giúp nàng một kích này thì nàng không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng một khắc sau Đường Tiêu muốn đem ý niệm thể giới thu Ngân Từ Phong nữ lại thì Ngân Từ Phong nữ không chịu vào.

Tiểu Cửu Cửu ở bên cạnh quan sát đột nhiên thổ ra một đoàn huyết vụ đánh về phía quái thú.

Quái thú liệt phùng hiện ra vẻ sợ hãi, không dám tới gần huyết vụ nhanh chóng biến mất, hiển nhiên nó rất e ngại huyết vụ của tiểu Cửu cửu.

Tuy nhiên tiểu Cửu Cửu lại chỉ huy huyết vụ đuổi theo quái thú liệt phùng không thể trốn tránh một luồng khói đen bắn ra về phía huyết vụ kia.

Luồng sương đỏ và luồng khói đen không ngừng dây dưa với nhau, công kích với nhau khiến cho cả hai trở nên hư ảo, không gian một lần nữa trở nên khó phân thắng bại.

Quái thú liệt phùng đối với tiểu Cửu Cửu sợ hãi đã suy giảm nó rít gào một tiếng đột nhiên biến mất trong chốc lát đã xuất hiện ở phía sau tiểu Cửu Cửu đột nhiên há miệng một luồng hắc mang phun ra tựa hồ muốn đánh tan tiểu Cửu Cửu.

- Đi.

Ngân Từ Phong nữ hô lên một tiếng một đạo phong vân bàng bạc bắn tới trong nhất thời phát ra tiếng nổ ông ông.

Nghĩ cũng xảo diệu, vừa rồi Ngân Từ Phong nữ bị quái thú đánh lên cũng không ch huy bày ong khiến cho bày ong lơ lửng trên không trung vừa rồi lúc tiểu cửu cửu xông quabầy ong được mở đường kết quả trong nháy mắt đã thuận thế đánh tới.

Quái thú liệt phùng không buông tha cho công kích với tiểu Cửu Cửu hấn ngẩng đầu phun một ngụm khói đen về phía bày ong ngay lập tức Ngân Từ phong bị mất phương hướng đại bộ phận ngã xuống từ trên không trung, bay về phía Ngân Từ Phong nữ.

Tiểu Cửu Cửu hiển nhiên đã có phản ứng, đuôi hất lên một đạo kim quang bắn ra quái thú liệt phùng hiển nhiên thối lui ra ngoài mấy trượng, cái đuôi của tiểu Cửu Cửu cũng quét ở trong hư không, nhưng quái thú liệt phùng đã nhanh chóng rút, Đường Tiêu cũng lặng yên không một tiếng động mà làm xuất hiện hai đạo hồng mang chính là tà thần diễm châu của hắn bắn về phía quái thú liệt phùng.

Quái thú liệt phùng đột nhiên bị lệch nhảy tránh một kích trí mạng gào thét phun ra một khối đen tròn cực lớn thoát nhìn như một luồng sương mù nhưng khiến cho người ta có cảm giác đu choáng mắt hoa.

Quái thú liệt phùng lúc phun ra từng ngụm khói đen luồng cầu đen kia càng lớn tốc độ gia tăng như muốn đem Đường Tiêu và Ngân Từ Phong nữ làm ẹt mỗi.

Luồng cầu đen phát ra hấp lực cường đại một số đất đá vừa rồi bị đánh vụn đã bị cuốn vào trong cầu đen sau đó biến mất bóng dáng, Đường Tiêu Tiểu Cửu Cửu Ngân Từ Phong nữ đều cảm nhận được có hấp lực vô cùng lớn.

Một luồng huyết vụ màu đỏ của tiểu Cửu Cửu đánh về phía quái thú liệt phùng lại bị luồng cầu đen này hấp thu hoàn toàn.

Ngân Từ Phong ở bên cạnh Ngân Từ Phong nữ cũng có vẻ không đỡ nổi hấp lực có xu thế bị cuốn vào bên trong quả cầu màu đen Đường Tiêu một lần nữa dùng ý niệm thế giới thu hồi Ngân Từ Phong nữ và Tiểu Cửu Cửu vào bên trong đó lúc này bọn họ đều không từ chối ngoan ngoãn tiến vào.

Đương nhiên trốn vào chỉ là tạm thời Đường Tiêu mà tử vong trước quái thú này cho dù bọn họ có trốn cũng sẽ không thoát nổi cái chết.

Đường Tiêu đem Tiểu Cửu Cửu và Ngân Từ Phong nữ thu vào xong thì hít sâu một hơi một lần nữa tế ra Phong Lô Kính hơn nữa còn ấn pháp quyết đem Tà thần diễm châu phối hợp.

- Âm.

Phong Lô kính bắn ra một luồng điện kim sắc đúng là một luồng nhan sắc tà thần diễm.

Phong Lô kính cảm nhận được hấp lực cực lớn tựa hồ cũng có xu thế bị cuốn vào, Đường Tiêu lập tức tăng cường liên hệ tâm thần với PHong lô kính sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch hiển nhiên điều khiển hai cổ bảo hắn khó có thể chịu nổi.

- Ta sẽ cực lực vây khốn nó các ngươi mau đi nghiên cứu bí cảnh truyền tống trận.

Đường Tiêu hướng về phía cấm chế song thù ở bên ngoài cấm chế mà nói.

- Ủ.

Tiểu Bắc ứng tiếng sau đó kêu tiểu Nam cùng đi xem xét.

Đường Tiêu ở bên cạnh một mực thúc giục huyền vũ kiểm trận vây khốn vừa tế ra hồ lô dĩa.

- Cấm chế của truyền tống trận rất mạnh chúng ta đang nghĩ ra biện pháp.

- Mau lên ta không kìm chế được rồi.

Đường Tiều không kìm chế mà thúc giục.

- Vâng.

Tiểu Bắc đáp ứng sau đó chăm chú phá giải cấm chế.

Thần sắc của Đường Tiều ngày càng trở nên ngưng trọng một khi liệt phùng quái thú ra khỏi kiếm trận sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Màn lửa màu xanh trên người của liệt phùng quái thú càng trở nên mờ nhạt đôi lúc lại khiện ra, hiển nhiên là nó muốn liều mạng rồi.

Vì để duy trì huyền vũ kiếm trận không bị Liệt Phùng quái thú phá vỡ, Đường Tiều cơ hồ đã tiêu hao hầu hết pháp lực bản thân.

Xem ra chỉ có thể dùng thôn mang. nguồn

- Cấm chế còn chưa bài trừ, nhưng có thể xác định bí cảnh truyền tống trận này là đa hướng, tám hướng trong tinh đồ đều có thể truyền tống.

Tiểu bắc nhanh chóng báo cho Đường Tiều.

- Bao lâu nữa thì có thể bài trừ cấm chế?

Đường Tiều hỏi tiểu Bắc một tiếng.

- Ít nhất một canh giờ nữa.

Đường Tiều cắn môi nhìn chăm chăm vào quái thú bên trong trong tay xuất hiện thêm một phi đao bằng bạc.

Ngay lập tức quái thú Liệt Phùng lao lên phía trước cổ phi đao màu bạc của Đường Tiều vừa xuất hiện Liệt Phùng quái thú hiển nhiên biến mất không còn thấy gì nữa, trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng của cấm chế song thù hai tay như thiểm điện đánh xuống nòng.

Một hư ảnh lão nhân xuất hiện ở phía trên Đường Tiều cùng theo đó một đạo ngân sắc quang mang hiện lên hai trảo của liệt phùng quái thú bỗng nhiên biến mất ở trên không khí, cả người cũng cứng đờ hóa thành một đạo khối đen ngưng tụ bên trong tinh thạch trong chốc lát đã tan thành mây khói.

Phi đao bằng bạc bắn lên sau ót của Liệt Phùng quái thú rồi quay trở về với Đường Tiều, bị Đường Tiều nhanh chóng thu vào trong ý niệm thể giới.

Vừa rồi cảnh tượng này nguy cấp vạn phần, Đường Tiều toát ra một luồng mồ hôi lạnh, nếu như động tác của hắn chỉ cần chậm một chút thì cấm chế song thù đã chết oan uổng rồi.

- Cái này chẳng lẽ là phá giới tinh?

Đường Tiều đem khối tinh thạch màu đen sau khi liệt phùng quái thú chết đi để lại ném vào trong hồ lô dứa cho Áo Bì lão ma xem xét.

- Không tệ đúng là phá giới tinh tuy nhiên hơi nhỏ, có khả năng chỉ đủ để mang về một bí cảnh không xa.

Áo Bì lão ma xác nhận nói với Đường Tiều.

540. Chương 540: Truyền Tống Trận.

Sát Vương

Chương 540: Truyền tống trận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Thế nhưng mà hiện tại không cách nào tiến vào trong phong bạo thiên lô.

Đường Tiêu phiền muộn mà nói.

- Ba canh giờ sau.

- Cấm chế phá giải xong rồi so với dự tính thì còn khó hơn nhiều.

- Khổ cực rồi.

Đường Tiêu ngồi xuống đem bức tinh đồ mở ra sau đó lại đem mười hai khối linh thạch thượng phẩm vào rãnh truyền tống. Sau đó chọn bí cảnh Cửu Châu đại lục, chuẩn bị khởi động bí cảnh truyền tống trận.

Đại diện trở nên run rẩy kịch liệt, bí cảnh truyền tống trận phát ra từng luồng bạch quang hư không vỡ nát ra. Mười hai khối linh thạch thượng phẩm biến thành tro.

Thần trí của Đường Tiêu trở nên mơ hồ nhưng sau đó lại tỉnh táo không biết bao lâu sau thì mới khôi phục lại bình thường.

- Àm.

Một tiếng vang lớn, linh phù của Đường Tiêu đựng vào một bàn tay lớn, nếu như Đường Tiêu phản ứng chậm một chút thì đã bị đánh trọng thương.

- Ha ha tiểu gia hỏa này không tệ có thể chịu được một chưởng của bốn vương.

Một thanh âm nam nhân truyền ở bên trong.

- Trốn ở trong này đánh lên người cũng xứng đáng xưng vương sao?

Đường Tiêu khinh thường mà nói.

- Ha ha đánh lên không thể xưng vương sao thực lực kỳ quái, mấy trăm năm trước bốn vương đã có danh tiếng Ma ngục quỷ vương rồi.

Bóng người kia cất tiếng.

Ma ngục quỷ vương vừa dứt lời Đường Tiêu đã ngã xuống mặt đất thần hồn đau đớn một hồi nổ mạnh khiến cho hắn như muốn mất đi thần trí.

Ma ngục quỷ vương rất đắc ý vừa rồi hắn thi triển thích khách chi thuật đây là linh hồn công kích hạng nhất, có thể lập tức phá hủy thần hồn của con người.

Đúng lúc hắn tiến tới định ăn Đường Tiêu thì Đường Tiêu lại đứng lên.

- A người có thể đứng dậy?

ma ngục quỷ vương kinh ngạc.

Đường Tiêu cũng không trả lời hắn mà nheo mắt nhìn hắc ám sương mù.

Hiển nhiên đây không phải là thế giới của loài người mà là một thế giới khác.

Đường Tiêu trầm ngâm xuất ra Khu Ma nhận vào trong tay.

- Xem ra bốn vương quá xem nhẹ người rồi tuy nhiên chỉ là người may mắn mà thôi.

Ma ngục quỷ vương sau khi chặt vật ngăn Đường Tiêu thì tức giận nói.

Ma ngục quỷ vương bị chọc giận thi triển một luồng sương mù quanh người rít gào đánh về phía Đường Tiêu.

Đúng lúc ma ngục quỷ vương đánh tới ở cạnh Đường Tiêu có mấy vạn quỷ hồn gào thét, cơ hồ khiến thần niệm của hắn không cách nào tập trung được.

Đường Tiêu té ra bốn thanh phi kiếm không hề do dự mà kịch liệt đâm vào, hungn hăng nện tới.

Ma ngục quỷ vương khổng chế không được cục diện ăn một quyền này thân hình lắc lư thiếu chút nữa là chia lìa.

Ma ngục quỷ vương nhận nhiều thiệt thòi cũng không ham chiến nữa lập tức quay người bỏ đi không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

- Đây chẳng lẽ là ma ngục chi địa trong truyền thuyết? truyện copy từ

Ở bên trong truyền ra thanh âm của Áo Bỉ lão ma.

- Ma ngục chi địa rất nguy hiểm sao?

Đường Tiêu hỏi Áo Bỉ lão ma.

- Không những nguy hiểm mà cực kỳ nguy hiểm ma ngục chi địa là chỗ giáp ranh giữa ma giới và quỷ giới, ngoại trừ quy tắc mạnh được yếu thua thì không còn quy tắc nào khác vừa rồi người mà ngươi đụng phải không phải là quỷ vương chỉ là một tên quỷ tốt tự xưng là quỷ vương mà thôi, quỷ vương thực sự thực lực người không tưởng tượng được đâu.

- Vậy bây giờ phải làm sao/

- Bây giờ có tin tức tốt cho người biết, bí cảnh chi môn đã lập nên ổn định, người mau thi triển phân thân thuật, trước tiên đem một tia thần hồn trở về Áo Bỉ Đảo.

Áo Bỉ lão ma nói với Đường Tiêu.

- Được.

Đường Tiêu cẩn thận mà thi triển phân thân thuật.

Ở bên trong một tòa điện âm lãnh có một nam tử ở trong đó. Hắn tuy chỉ là quỷ tướng nhưng thân ở ma ngục chi địa cho nên được phong làm vương, quỷ tốt lúc này gặp Đường Tiêu cũng gọi hắn là đại vương

- Đại vương, trước đó vài ngày tiểu quỷ đã tìm thấy một huyết thực tốt nhất.

Quỷ tốt hướng về phía quỷ tướng mà nói.

- Huyết thực tốt nhất.

Quỷ tướng mở mắt ra lòng tràn ngập ham muốn.

- Đúng tiểu tử này vô cùng lợi hại.

Ma ngục quỷ tốt kia kể lại quá trình giao tranh với Đường Tiêu.

- Xem ra là huyết thực không tệ.

Quỷ tướng nghe quỷ tốt miêu tả thì động tâm.

- Hắc hắc tiểu nhân mang đại vương đi qua hi vọng đại vương chia cho tiểu nhân một miếng nhỏ là được.

Ma ngục quỷ tốt nói với ma ngục quỷ vương sau đó nhanh chóng lưỡng quỷ lập tức bay ra.

Đường Tiêu dùng phân thân thuật đã đến giai đoạn cuối cùng trong nháy mắt hắn nhìn thấy ở phía trước có một mùi khí tức ma ngục tràn ngập đột nhiên biến sắc.

So với vừa rồi còn nguy hiểm hơn.

- A tiểu tử này có thể trốn chạy thật nhanh không tệ đúng là huyết thực không tệ. Ta còn ngửi thấy mùi long tộc.

Ở trong màn sương mù truyền tới thanh âm của quỷ tướng.

- Quỷ vương.

Ma ngục quỷ tướng và ma ngục quỷ tốt đang điên cuồng đuổi theo Đường Tiêu bỗng nhiên nhìn thấy gì đó trên bầu trời trên mặt hắn hiện ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Một quỷ trảo đang gắt gao vây khốn Đường Tiêu, khiến cho Đường Tiêu đã hoàn toàn mất đi sự khống chế thân thể cứ trơ mắt nhìn một cái miệng tinh sắc khổng lồ đang xuất hiện trước mặt mình.

Đúng lúc Đường Tiêu sắp bị quỷ trảo kia bắt lấy bị ma ngục quỷ vương ném vào trong miệng thì bí cảnh chi môn của Áo Bỉ lão ma ở trong hồ lô dứa cuối cùng cũng đã lập nên, phân thần thuật của Đường Tiêu vẫn chưa hoàn thành nhưng hắn vẫn có thể cưỡng ép ột tia thần hồn phân ra chủ hồn, vọt vào trong đó.

Không biết có phải vì cắt thần hồn quá mức thống khổ hay phân thần thuật phải làm miễn cưỡng mà thân thể của hắn lúc bị nuốt vào trong miệng của quỷ vương thì thần hồn của Đường Tiêu đã bất tỉnh.

Một hồi sau Đường Tiêu mới từ trong bóng tối hỗn độn trở lại.

Là Dục Thai công chúa đang khóc.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc lòng Đường Tiêu trở nên mừng thầm, một khắc trước hắn còn điên cuồng chạy trốn khỏi cái chết nhưng bây giờ nghe thấy tiếng của Dục Thai công chúa khóc thì hắn biết rằng mình đã được truyền tống trở về Áo Bỉ Đảo.

Tuy nhiên Đường Tiêu nhanh chóng cảm thấy có gì đó không ổn.

Giờ phút này hắn cái gì cũng không nhìn thấy, giống như là mù lòa vậy, thính giác bị đứt quãng, khi có khi không, lực cảm ứng ngày càng yếu nhược căn bản không thể dùng thần thức để thăm dò.

Càng quan trọng hơn là hắn không cách nào cảm ứng được thân hình của chủ hồn vô luận thể nào cũng không thể tìm được sự tồn tại của chủ hồn khiến cho Đường Tiêu cảm thấy như muốn rét run.

Vốn hắn phỏng đoán, cho dù một chút thần hồn trở về Áo Bỉ Đảo nhưng chủ hồn vẫn ở trong thân hình của Tôn Văn, sau này từ từ khống chế long thể trở về Áo Bỉ Đảo cùng thân thể tụ hợp.

Giống như một trò chơi điều khiển hai người vậy thần hồn của hắn sau khi trở lại Áo Bỉ Đảo hắn cũng có thể điều khiển một thân thể ở cách đó rất xa.

541. Chương 541: Hôn Mê.

Sát Vương

Chương 541: Hôn mê.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể cảm ứng được thân thể ở Áo Bỉ Đảo còn long thể kia thì không có cảm ứng gì.

Chẳng lẽ phân thần truyền tống đã xảy ra sai lầm, khiến cho chủ hồn ở Long thể sụp đổ.

Kết quả nếu như vậy thì Đường Tiêu sẽ không cách nào tiếp nhận được phải biết rằng thân thể kia vô cùng cường đại pháp bảo rất nhiều thậm chí chúng nữ ở trong ý niệm cũng có thể đỡ nhiều lạnh ít.

Hiện tại thân thể sau khi nhận được một thần hồn phân thần có thể khôi phục lại thực lực mạnh mẽ như trước kia không là một vấn đề lớn bởi vì Đường Tiêu không cách nào cảm ứng được long thể kia tự nhiên cũng không thể nào hỏi Áo Bỉ lão ma.

Hay là long thể kia đã bị quỷ vương nuốt chửng?

Điều khiển cho Đường Tiêu phiền não chính là hắn cảm ứng thân thể này cũng vô cùng yếu ớt, giống như là một tia phù triện hồi trước ở hắc ám hư không khiến hắn vô cùng khó chịu.

Thân thể trước mắt căn bản không có thị lực thính giác cũng đứt quãng, vô cùng lạnh như băng, ngay cả điều khiển cũng không được chứ đừng nói là thúc giục chữa trị từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Sẽ không phải như lần trước thần hồn cảm ứng sẽ vĩnh viễn mất đi chứ/

Nhưng bản thể thần hồn đã bị hủy diệt thì không cách nào tiến hành viễn trình.

Đường Tiêu không tìm được muốn chữ mắng nhưng hắn không cách nào há miệng muốn mắng cũng không thành.

Nửa tháng sau thị lực của Đường Tiêu vẫn không có tiến triển gì nhưng mà cảm giác nghe đã rõ ràng hơn một chút đã có thể nghe Dực Thai công chúa khóc đứt quãng.

Sau khi nghe Dực Thai công chúa nói Đường Tiêu kinh hãi không thôi hóa ra Ngọc sơn đã bị người Đông Doanh vây khốn hơn hai tháng, Thạch Miêu vương một tháng trước xuống núi đã không có tin tức hiện tại ở trong Bách Thảo cốc cũng chỉ có một mình Dực Thai công chúa.

Người Đông Doanh đã đến Ngọc Sơn cho thấy cả Áo Bì Đảo đã rơi vào trong tay của bọn họ tình hình hiện tại so với dự đoán lúc trước của Đường Tiêu trở nên nghiêm khắc hơn nhiều.

Dực Thai công chúa vừa kinh vừa sợ, trước kia có Thạch Miêu vương ở đây nàng tốt xấu còn có cái dựa vào hiện tại Thạch Miêu vương đã mất tích Bách Thảo cốc cũng ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài nàng ở nơi này trông giữ thi thể lạnh như băng của Đường Tiêu hơn nửa cũng không biết lúc nào rơi vào trong tay của người Đông Doanh loại sợ hãi cực độ này khiến cho tinh thần của nàng như muốn sụp đổ, thần trí như muốn mơ hồ.

- Lão công lão công có thể nghe ta nói chuyện được không? Ta biết nhất định sẽ trở vại mà, không lừa gạt Huyền Nhi mà.

Dực Thai công chúa nhỏ từng giọt nước mắt lên khuôn mặt lạnh như băng của Đường Tiêu.

Đường Tiêu rất muốn nói cho nàng biết hắn không lừa gạt nàng hắn trở về rồi nhưng hắn bắt lực chút ít thần hồn này ngoại trừ thính giác từ từ khôi phục ngoài ra không có tiến triển gì cả.

Sau nhiều ngày cố gắng Đường Tiêu cuối cùng cũng trầm lòng xuống đem tình hình đi qua một bên trước hết cố gắng khôi phục sự khống chế thân thể này rồi tính sau, nếu không người Đông Doanh một khi tìm được Bách Thảo cốc Dực Thai công chúa và mình chỉ có đường chết.

Đường Tiêu cố gắng mở to mắt hoạt động ngón tay một phen, chỉ cần có thể mở to mắt hoặc để cho ngón tay cử động một chút là Dực Thai công chúa có thể phát hiện ra mình trở về rồi.

Tuy nhiên hôm nay Dực Thai công chúa không xuất hiện bình thường nàng xuất hiện ở đây một canh giờ rồi thủy chung không tới nữa.

Đường Tiêu liền có một dự cảm bất hảo, Bách Thảo cốc hẳn là đã bị người Đông Doanh công phá nếu không với tính cách của Dực Thai công chúa không có khả năng không tới.

Có phải là... Thạch Miêu vương đã trở về nói chuyện gì đó với nàng.

Đường Tiêu không thể nào biết được chân tướng hắn liền suy nghĩ miên man.

Tuy nhiên hai canh giờ ba canh giờ đã trôi qua một ngày trôi qua Dực Thai công chúa thủy chung vẫn không xuất hiện.

Đường Tiêu thực sự lo lắng nếu như Dực Thai công chúa xảy ra chuyện gì thì kết quả hắn không cách nào thừa nhận được trải qua gian nan hiểm trở cứu tử nhất sinh không tiếc mạo hiểm đem thần hồn cất ra, chủ hồn hủy diệt nguyên nhân cũng chỉ vì hứa hẹn với Dực Thai công chúa.

Đường Tiêu không cách nào nhúc nhích không cách nào lên tiếng chỉ có thể tự an ủi mình.

Ngày hôm sau Dực Thai công chúa không xuất hiện.

Ngày thứ ba... vẫn y nguyên không có động tĩnh gì.

Trong thạch thất yên lặng.

Một cảm giác cô độc chưa từng có tràn ngập con người của Đường Tiêu hần thậm chí có một sợ hãi không hiểu được, trải qua mấy đời hần chưa bao giờ sợ hãi như thế, có lẽ chấp niệm trở về đã khiến cho hần vô hình trung chờ mong gặp lại Dực Thai công chúa.

Yêu nàng ta sao?

Đường Tiêu không thể tinh tường được nhưng hần biết rõ mình không thể mất nàng.

Kiếp trước không thể hoàn thành hứa hẹn với Sarah, kiếp này cũng không hoàn thành hứa hẹn với Dực Thai công chúa nếu không cho nàng hạnh phúc tại sao lại hứa hẹn?

Phảng phất như một năm trước kia, ở trên chiến hạm Đông Doanh một màn kia xuất hiện...

- Nói người yêu ta!

- Người yêu ta?

- Nói là “ta yêu người”

- Ta biết là người yêu ta.

- Người giả bộ hồ đồ hay là hồ đồ thật?

- Ta không muốn người nói người yêu ta, rồi chạy mau đi.

- Yêu một người có cảm giác gì?

- Yêu một người ta không biết có cảm giác gì nhưng sau khi yêu người ta ngày đêm không ngừng nghĩ tới người, bao giờ cũng niệm tình người thậm chí muốn sống chung với người một chỗ, càng không ngừng nhớ lại cảnh tượng kia với người... trời mưa cũng nhớ người, gió thổi cũng nhớ người, sét đánh cũng nhớ người lúc ăn cơm cũng nhớ người, lúc ngủ cũng nhớ người.

- Đi tiểu cũng nhớ ta?

- Người có thể đứng đắn một chút được không?

- Có thể ta không giống như người muốn, cho nên ta...

- Ta biết người yêu ta, mặc kệ người có thừa nhận hay không, hôm nay người liều lĩnh tới thậm chí không tiếc tính mạng mà xâm nhập vào trong hiểm cảnh cứu ta điều này đã chứng minh tất cả, kỳ thật ta thật là ngu không nên hi vọng người tới đây kết quả là hại người.

- Aizzz...

- Yêu hay không yêu ta cũng đã đến cho nên không thể không cứu người, thà rằng chết... Hơn nữa ta có thể đáp ứng người có thể vì người mà chết, hứa hẹn với người ta sẽ không nuốt lời.

- Huyền Nhi.

Đường Tiêu đột nhiên mở to mắt, thở từng luồng hơi phì phò.

Vừa rồi là nằm mơ sao?

Cảm nhận từng luồng không khí lạnh như băng rót vào trong lòng cảm nhận được trái tim yếu ớt của mình đập mạnh hơn Đường Tiêu lúc này mới ý thức được hần đã khôi phục toàn bộ khổng chế thân thể.

Nhưng hần không thể cử động.

542. Chương 542: Trở Về.

Sát Vương

Chương 542: Trở về.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Huyền nhi.

Đường Tiêu thử hô to một tiếng, nhưng thanh âm quá yếu ớt, thậm chí ngay cả mình cũng không nghe được.

Mệt mỏi quá, thân thể rất suy yếu...

- Lão công?

- Lão công!

Đường Tiêu một lần nữa tỉnh lại lần này mở to mắt, cuối cùng cũng nhìn thấy Dục Thai công chúa xuất hiện trước mặt hắn, khuôn mặt thon gầy của nàng trắng bệch tựa hồ mới bệnh dậy vậy.

- Lão công tới đây thăm ta rồi sao?

Dục Thai công chúa thấy Đường Tiêu mở to mắt ra thì giống như không tin được chờ đợi hai năm nàng không chỉ một lần nằm mộng như thế, nhưng mỗi lần mộng tỉnh đều là thương tâm và thất lạc không còn bất kỳ hi vọng nào rồi.

Trước đó vài ngày bị bệnh nặng, Đường Tiêu không thể cử động hiện tại rõ ràng còn mở mắt.

Tuy nhiên Dục Thai công chúa không khẳng định là Đường Tiêu trở về thăm nàng mà hoài nghi mình bị bệnh nặng mộng tưởng hảo huyền xuất hiện ảo giác.

- Ta...

Đường Tiêu muốn nói gì đó nhưng miệng lại giật giật, cái gì cũng không nói nên lời, thân thể từ từ khôi phục chậm chạp khiến cho hắn như phát điên.

Trừ phi có thể khu động Luyện Yêu Thối Ma Hồ nếu không hắn không cách nào tiến hành tăng tốc khôi phục.

- Lão công thật sự tỉnh rồi sao?

Dục Thai công chúa cuống hỉ rong lòng. Bởi vì thân thể suy yếu thoáng cái nàng đã bất tỉnh ngã xuống bên giường đá của Đường Tiêu.

Nhìn thấy Dục Thai công chúa hôn mê bờ môi tái xanh, Đường Tiêu cảm thấy sự tình không ổn nàng nếu như ở trong thạch thất không cách nào tỉnh lại thì có thể sẽ bị đông lạnh ở nơi này.

Lo lắng một hồi Đường Tiêu cũng tiến vào trong hôn mê, đương nhiên cũng vì thân thể của hắn quá mức suy yếu mà ngủ say.

Một lần nữa tỉnh lại Dục Thai công chúa đã không còn ở bên người điều này khiến cho Đường Tiêu hoài nghi lúc này mình té xỉu bên giường đá phải chăng là do tinh thần hoảng hốt gây nên một giấc mộng.

Hắn không phải là mộng Đường Tiêu mơ hồ mình được cho ăn gì đó khiến cho thân thể của hắn thêm vài phần khí lực.

Điều khiến cho Đường Tiêu vui mừng chính là hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Đây là một tiến triển lớn.

- Lão công đã tỉnh/

Dục Thai công chúa đột nhiên nhào vào trong thạch thất, quần áo tóc tai hơn mất trật tự nhưng hiển nhiên là đã khỏi bệnh.

- Ta... tỉnh... không ta.... ta ... trở về... rồi.

Đường Tiêu gian nan mà nói, hai chữ trở về đặc biệt cố gắng nhấn mạnh.

- Chàng trở về rồi sao không chỉ là tới đây thăm Huyền nhi chứ?

- Đừng khóc.... ta không... đi nữa...

Đường Tiêu cố gắng muốn vươn tay ra vuốt ve má của Dực Thai công chúa.

Dực Thai công chúa thò tay nắm lấy tay của Đường Tiêu đem bàn tay đó sờ lên trên mặt mình, nghẹn ngào mà khóc, lại nhìn nụ cười của Đường Tiêu, trong chốc lát khóc lại cười như điên vậy.

Bỗng nhiên ngay lúc đó Dực Thai công chúa nhớ ra điều gì kinh hô chạy ra khỏi thạch thất hơn nửa ngày không trở về.

Đường Tiêu cười khổ hân hoan nghi tinh thần của Dực Thai công chúa phải chăng đã thất thường rồi.

Thừa dịp thể lực từ từ khôi phục, Đường Tiêu cố gắng thúc giục Luyện Yêu Thối Ma Hồ ở trong cơ thể chỉ cần nó có thể xoay tròn phóng thích chân khí thì sự tình sau này có thể đơn giản hơn nhiều.

Luyện Yêu Thối Ma Hồ lần này lại khiến cho Đường Tiêu trở nên thất vọng một luồng chân khí cường đại từ bên trong phun ra tràn cả người của Đường Tiêu.

Giống như ruộng đất khô cuối cùng đã được thoải mái khiến cho thân thể già nua của Đường Tiêu bắt đầu có sinh cơ, huyết dịch đóng băng bắt đầu tan như tuyết, thân hình khôi phục lại huyết sắc, không biết có phải là lâu rồi không chịu đựng chân khí tẩm bổ này không mà khi Dực Thai công chúa quay về Đường Tiêu đã trở nên hôn mê rồi.

Vừa rồi Dực Thai công chúa sợ Đường Tiêu trở về nhìn thấy bộ dạng đầu tóc rối bời của mình nên vội vàng chạy đi không ngờ sau khi trở về Đường Tiêu đã ngủ say.

Nhưng mà sau khi cảm nhận được sinh mệnh của Đường Tiêu đang dần khôi phục Dực Thai công chúa buông lòng xuống, nằng tin tưởng với sự ương ngạnh của Đường Tiêu hẳn sớm muộn sẽ tỉnh lại.

Hao hết sức lực Dực Thai công chúa cũng đã đưa Đường Tiêu ra ngoài, hồi tưởng lại cảnh tượng mấy ngày trước hẳn còn hôn mê Dực Thai công chúa không khỏi mê mang.

Một thời gian sau Đường Tiêu lại tỉnh lại lúc này ánh mặt trời chiếu lên trên người của hắn khiến cho hắn có cảm giác chìm vào trong lòng ngực ôn nhu.

- Lão công chàng đã tỉnh?

Dực Thai công chúa run rẩy nói.

- Lão bà...

Vừa mở mắt nhìn thấy hai má quen thuộc của Dực Thai công chúa trong lòng Đường Tiêu tràn ngập trăm mối cảm xúc ngổn ngang. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Vài ngày trước chàng làm ta sợ muốn chết, toàn thân thối rửa, ta nghĩ chẳng bỏ ta đi về sau mới phát hiện là thoát thai hoá cốt, lão công chàng ở trong thế giới khác rất cuộc xảy ra chuyện gì/

Dực Thai công chúa lúc khóc lúc cười cảm xúc rõ ràng không khống chế được.

Nàng tuyệt đối không ngờ Đường Tiêu sau lần trước tỉnh lại đã hoảng hốt một năm rưỡi thời gian lúc này thân thể của hắn tuy từng ngày tốt hơn nhưng vẫn không cách nào chính thức tỉnh lại.

- Thoát thai hoá cốt.

Đường Tiêu cẩn thận cảm ứng đột nhiên từ trong ngực của Dực Thai công chúa nhảy dựng lên hít sâu một hơi.

Bốn đạo linh phù bỗng nhiên bay ra từ thân thể của hắn, ý niệm chỉ lực cũng ngày càng thực sự hơn.

Luyện Yêu Thối Ma Hồ từ từ xoay tròn khiến cho Đường Tiêu cảm thấy hơi lạ lắm rồi.

Đường Tiêu từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ lấy ra một chiếc gương, chiếu lên khuôn mặt của mình lúc này hắn mới phát hiện ra mình với trước khi rời đi không có khác gì nhau ngoại trừ da mặt trơn bóng cơ bắp rắn chắc hơn..

- Từ khi ở đông doanh chiến hạm cho tới bây giờ đã là bao lâu rồi/

Đường Tiêu hỏi Dực Thai công chúa một phen.

- Ba năm rưỡi rồi.

Dực Thai công chúa đứng lên lặng yên nhìn Đường Tiêu mà nói. Ba năm rưỡi này hơn một nghìn ngày đêm nàng vẫn chờ hắc tinh lại chờ hắc gọi mình một tiếng lão bà.

- Ba năm rưỡi, con mẹ nó.

Đường Tiêu im lặng.

Rời khỏi hắc ám hư không, nán ná tại huyền vũ đại lục, lần đầu tiên dùng thần thức trở về đây chỉ không tới một năm, sau khi huyền vũ bí cảnh bị diệt, mạo hiểm tiến vào trong long vực bí cảnh về sau lại ở trong Bàn Long đại lục mấy tháng sau đó xâm nhập Lạc Thần cốc trải qua thiên tân vạn khổ suýt mất đi thân thể, bị vây khốn ở bí cảnh sương mù... khoảng thời gian đó Đường Tiêu cảm nhận cũng chỉ nửa năm.

Nhưng Dực Thai công chúa lại nói hắc đi ba năm rưỡi điều này cho thấy Đường Tiêu từ ma ngục đại lục phân ra một tia thần hồn truyền tới Áo Bì Đảo đã mê man suốt hai năm đằng đẳng.

Ma ngục chi địa rốt cuộc là xảy ra chuyện gì long thể kia có gì bất ngờ mà không cảm ứng được nó nữa.

“Tôn Văn” kia còn sống không, Triệu Thanh Dương Dĩnh, Ngân Từ Phong nữ, Cẩm chế song thù còn sống không? Ma ngục chi địa nguy hiểm như thế bọn họ có thể an toàn chạy trốn không?

543. Chương 543: Huyết Hắc.

Sát Vương

Chương 543: Huyết hắc.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu thở dài một hơi không biết vì cái gì mặc dù trở về Áo Bì Đảo thành công nhưng hắc vẫn cảm thấy huyết hắc.

Rời khỏi Áo Bì Đảo, cộng thêm ở trong hắc ám hư không mười vạn năm, tựa hồ đã sinh mấy đời.

Huyền vũ đại lục Bàn Long đại lục, những thứ kia cũng thuộc về một bộ phận của tính mạng hắc, nhưng hiện tại bọn chúng như muốn bị phong hóa, ngay cả tàn tích cũng không thấy.

- Lão công chàng làm sao vậy?

Dực Thai công chúa bất an nhìn Đường Tiêu mà hỏi.

- Không có gì, đứng rồi lần trước khi ta tỉnh lại, nói người Đông Doanh đã tiến vào tro Ngọc sơn nhanh chóng phá bỏ Bách Thảo cốc rồi sao?

Đường Tiêu khôi phục tu vi chuyện đầu tiên hắc làm là phải đảm bảo an toàn cho hắc và Dực Thai công chúa.

- Ừ chẳng qua lâu như vậy cũng không thấy người Đông Doanh tiến vào trong Bách Thảo cốc có thể bọn chúng không tìm thấy chỗ này.

Dực Thai công chúa suy đoán một phen.

Về phần người Đông Doanh vì sao không đánh vào trong Bách Thảo cốc nàng cũng không cách nào hiểu nổi.

- Miêu tử một năm rưỡi chưa trở về hắc là có gì bất trắc.

Đường Tiêu nhíu mày.

Trong trí nhớ của Đường Tiêu, Thạch Miêu vương cùng với Bạc Hà luôn liên hệ cùng một chỗ, Bạc Hà sống chết hiện tại không rõ, sống chết của Thạch Miêu vương hẳn dĩ nhiên không thể bỏ qua.

- Ta cũng lo lắng cho nó...

Dực Thai công chúa nhìn về phía cửa ra vào của Bách Thảo cốc, trong mắt hiện ra ưu thương.

Tuy nàng cùng với Thạch Miêu vương ở cùng nhau hơn phân nửa thời gian là cãi nhau nhưng sau khi nó mất tích Dực Thai công chúa mới hiểu được con mèo kia rất trọng yếu với nàng giống như là người nhà vậy.

- Ta trước hết đi ra ngoài dò xét một phen.

Đường Tiêu trầm tư rồi nói với Dực Thai công chúa.

Đường Tiêu đem Luyện Yêu Thối Ma Hồ xuất ra ngoài, điều khiển Lâm Quý đi ra Bách Thảo cốc.

Thân thể của Đường Tiêu sau khi bị Bách Thảo ma đóng băng, mấy con rối cũng bị vây khốn ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, không thể đi ra ngoài đương nhiên cũng không biết rõ Đường Tiêu xảy ra chuyện gì.

Ở trong đó nhàm chán cực kỳ bọn họ ngoại trừ tâm sự với nhau cũng chỉ có thể luyện công,

Bọn họ hiện tại đã tăng tu vi sau khi phát hiện xong Đường Tiêu cảm thấy bất ngờ.

Biến hóa hiện tại ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ vượt quá tưởng tượng của Đường Tiêu.

Đại lượng công pháp tu luyện cho võ giả Địa Nguyên tứ cấp xuất hiện, quan trọng nhất là công pháp Thối Ma đại thủ ấn.

Ngoài ra Đường Tiêu còn phát hiện ra hai cái bí cảnh độc lập.

Tiến vào hai cảnh cửa kia giống như là tiến nhập vào trong một bí cảnh mới vậy hai bí cảnh này một cái trợ giúp võ giả cảm nhận không gian chi lực, một cái bí cảnh trợ giúp võ giả cảm nhận mật cảnh.

Đương nhiên, ngoại trừ bản thân Đường Tiêu ra, hẳn cũng có thể đem những con rối kia nhập vào bên trong hai Bí Cảnh này, trợ giúp bọn chúng hoàn thành đột phá Địa Nguyên Cấp ngũ giai cùng lực giai.

Trừ lần đó ra, trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ còn mở rất nhiều thạch thất cùng không gian mới, đang lúc Đường Tiêu từng bước từng bước mà tra thấy bọn nó, Lâm Quý đi ra ngoài tiến hành dò xét dĩ nhiên đi tới bên ngoài Bách Thảo cốc, bắt đầu ở bốn phía Ngọc Sơn dò xét.

Đường Tiêu đem thần thức chuyển dời đến trên người Lâm Quý, bốn phía dò xét một phen, lại để cho hắn rất kỳ quái chính là, địa phương mà Lâm Quý phóng mắt nhìn đi, căn bản không có bất luận dấu vết người Đông Doanh gì, hoặc là, những người Đông Doanh này không biết sao dĩ nhiên toàn bộ rút lui khỏi Ngọc Sơn.

Đường Tiêu điều khiển Lâm Quý hướng ra phía ngoài núi đi đến, rất nhanh hắn liền phát hiện thần hồn bắt đầu trở nên mỏi mệt, tuy công hiệu tẩm bổ thần hồn của Luyện Yêu Thối Ma Hồ phi thường cường đại, nhưng Đường Tiêu hiện tại vừa mới thức tỉnh, thân thể cùng thần hồn chưa hoàn toàn khôi phục, vẫn không thể thời gian dài mà sử dụng con rối như thế.

Mặc kệ, người Đông Doanh đã ly khai, nguy cơ của Bách Thảo cốc là tạm thời giải trừ rồi. Nguy cơ đã ngoại giới tiêu trừ, Đường Tiêu cũng không cần phải để cho Lâm Quý tiếp tục dò xét nữa, mà đem thần thức thu hồi về Bách Thảo cốc, một bên cùng Dực Thai công chúa nói mấy lời, một bên tiếp tục cưỡi ra biến hóa mới của Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Rốt cục, Đường Tiêu ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ phát hiện một sự tình để cho hắn kinh hỉ nhất.

Trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ xuất hiện một nơi cát bình, lúc trước hải tộc sĩ tốt bị hắn thu nạp vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Vương tử Mã Khắc Tây Mễ Lan cùng Li Đế Á công chúa, cùng với ba vạn Đông Doanh võ sĩ, thành linh đều ở trong đó.

Chỉ là bọn hắn sớm đã mất đi thần trí, trở nên lơ mơ, phảng phất giống như không có thực thể.

Rất hiển nhiên, Đường Tiêu nhiều thêm ba vạn quỷ binh Quỷ Tướng!

Chỉ là thần hồn hiện tại của Đường Tiêu còn quá mức suy yếu, muốn thí nghiệm những quỷ binh Quỷ Tướng này, căn bản lực bất tòng tâm, chỉ có thể đợi đến lúc về sau khôi phục lại.

Trong phòng chữ Binh, còn có Không Quỷ bí quyết, thông qua tu luyện Không Quỷ bí quyết, có thể cho Đường Tiêu càng thêm tự nhiên mà điều khiển những quỷ binh Quỷ Tướng này, gia tăng thời gian điều khiển cùng số lượng điều khiển.

Ngoại trừ Không Quỷ bí quyết ra, Đường Tiêu còn ở trong thạch thất khác của Luyện Yêu Thối Ma Hồ tìm được một phần Phục Ma Tội Thể bí quyết cùng một phần Tội Ma Đạo, đồng thời còn có tu luyện Thối Ma Đại Thủ Ấn, phụ trợ tu luyện Phục Ma Tội Thể bí quyết, có thể cho thân thể càng mạnh hơn nữa, đồng thời gia tăng uy lực của Thối Ma Đại Thủ Ấn.

Đường Tiêu sau khi nhìn thấy công quyết này, liền có chút cảm khái, nếu như không phải đã mất đi Long thể, hẳn căn bản không cần tu luyện Phục Ma Tội Thể bí quyết gì, đã có thể làm cho thân thể trở nên cực kỳ cường hoành. Bất quá hẳn đã mất đi Long thể, cũng không có lại lo được lo mất rồi, vẫn là an tâm tu luyện Tội Thể bí quyết này mới được.

Tội Ma Đạo thì tăng cường đối với Thoát Thai Hoán Cốt, về sau còn là một phương pháp không chế con rối, Tội Ma Đạo tu luyện tới cấp độ nhất định, thời điểm thi triển, có thể cho bản thể từ ở ngoài ngàn dặm lập tức phi chuyển tới chỗ con rối, tu luyện càng cao, khoảng cách có thể phi dời cũng sẽ càng xa, so với Phục Ma Tội Thể bí quyết, Đường Tiêu hiển nhiên đối với Tội Ma Đạo càng cảm thấy hứng thú hơn một chút.

Hiện tại có thể không chế con rối cao tới vài trăm người, sau khi tu luyện Tội Ma Đạo đến cấp độ nhất định, muốn ở hai địa phương tầm đó rất nhanh đi qua, đem một vài con rối đưa đến mục tiêu, sau đó có thể thông qua bọn chúng mà di chuyển. Không thể không nói, công pháp này có chút nghịch thiên, đặc biệt là sau khi tu luyện tới tầng thứ 9, chỉ cần địa phương có con rối tồn tại, cho dù Đường Tiêu từ Áo Bỉ Đảo thuần di đến bất kỳ địa phương nào trên Cửu Châu đại lục cũng không thành vấn đề.

544. Chương 544: Cầm Lại Giải Kiềm Kịch.

Sát Vương truyện copy từ

Chương 544: Cầm lại Giải Kiềm Kịch.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lợi dụng Luyện Yêu Thối Ma Hồ, tìm được phương pháp luyện chế, Đường Tiêu đem Giải Kiềm Kịch của hắn một lần nữa tế luyện, bởi vì tài liệu thiếu thốn, loại tế luyện này cũng không có đại hiệu quả gì. Lúc trước đã trải qua nhiều Bí Cảnh như vậy, có được Huyền Vũ đại lục Tứ đại Danh Kiếm, còn có thu hoạch rất nhiều cổ bảo trong Phong Bạo Thiên Lô, nhưng mà vẫn là chuỗi Giải Kiềm Kịch này hợp tay nhất.

Sau khi múa vài đường, Đường Tiêu nhìn Giải Kiềm Kịch vô cùng quen thuộc trong tay, mấy năm trước, trên Áo Bỉ Đảo phát sinh một màn một màn một lần nữa nổi lên trong lòng, hắn liền cảm khái ngàn vạn, từ trong hắc ám hư không lẫn lộn tới bây giờ, đoạn đường này đi tới, thật sự rất không dễ dàng.

Bất quá, uy lực của chuỗi Giải Kiềm Kịch này xác thực đã không còn thích hợp để hắn bây giờ sử dụng, trừ khi tìm được phương pháp cùng tài liệu cường hóa thích hợp, khiến nó có thể tăng lên một phẩm giai.

Sau đó Đường Tiêu lại nghiên cứu Đào Thần chiến giáp mà Bạc Hà lưu cho hắn một phen, không biết là tu vi không đủ, hay là cơ duyên chưa tới, hắn một mực không cách nào được Đào Thần tán thành, không được chỉ phải thôi, tạm gác lại về sau sẽ chậm rãi thử tiếp.

Lang Thần Bổng ngược lại cũng không tệ lắm, lúc trước Đường Tiêu đại chiến Đông Doanh ba vạn võ sĩ, nuốt Liệt Hồn đan, lại để cho tu vi đột nhiên tăng mạnh đến Địa Nguyên tứ cấp, bằng vào nó lại nhiều ra một đạo linh phù chi lực, làm cho hắn ngay lúc đó thực lực có thể so với Địa Nguyên Cấp ngũ giai võ giả.

Mà Đường Tiêu bây giờ đã là Địa Nguyên Cấp ngũ giai, có bốn đạo linh phù chi lực, sau khi hóa thân Người Sói, đồng dạng vẫn có thể gia tăng một đạo linh phù chi lực, làm cho hắn đạt tới năm đạo linh phù chi lực, cái này lại để cho hắn ở lúc đối địch đột nhiên tế ra, sẽ giống như một chỉ kỳ binh, đạt hiệu quả chiến thắng bất ngờ.

Nhất là lúc sau, Đường Tiêu ở trong Luyện Yêu Tội Hồ tìm được vũ khí thích hợp nhất cho tu vi hiện tại của hắn sử dụng, chính là Thôn Chính Yêu Dao cướp lấy từ trong tay Diện Anh Cát. Tuy không ưa thích vũ khí của người Đông Doanh, nhưng lúc này cũng chỉ có thể dùng lấy, đợi về sau có thể tìm được vũ khí thích hợp hơn hoặc là có thể tìm được tài liệu tốt để tế luyện cường hóa Giải Kiềm Kích, khi đó sẽ đổi thành đao này.

Trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ còn có rất nhiều biến hóa cùng công quyết mới, thời gian ngắn không cách nào tiêu hóa hoàn toàn, chỉ có thể về sau chậm rãi nghiên cứu.

Đường Tiêu lại ném thử Long thể lúc trước tu luyện Thăng Long Bí Quyết một chút, kết quả phát hiện sau khi mất đi Long thể, luyện tập Thăng Long Bí Quyết hoàn toàn mất đi hiệu dụng, hơn nữa căn bản không cách nào tu luyện nữa, xem ra Thăng Long Bí Quyết kia chỉ có long tộc mới có thể tu luyện.

Trừ lần đó ra, Đường Tiêu lại phát hiện Phân Thần Thuật của hắn rõ ràng cũng không nhạy như lúc trước!

Cái này khiến Đường Tiêu rất buồn bực, Thăng Long Bí Quyết mất đi hiệu dụng không cách nào tu luyện còn dễ lý giải, Phân Thần Thuật không cách nào thi triển cũng có chút nhức đầu rồi, hắn là, Phân Thần Thuật này còn phải ở dưới sự trợ giúp của Áo Bì Lão Ma mới có thể thi triển?

Hơn nữa hai lần sử dụng Phân Thần Thuật, sau hai lần đều cùng chủ hồn mất đi liên lạc, có lẽ có nhân tố ngẫu nhiên, nhưng Đường Tiêu cũng ẩn ẩn có chút hoài nghi về Phân Thần Thuật, Áo Bì Lão Ma hướng hắn che giấu cái gì.

Cho dù đã mất đi Long thể, mất đi rất nhiều bảo vật trong Long thể, nhưng một lần nữa cảm nhận được Luyện Yêu Thối Ma Hồ cường đại, lại để cho Đường Tiêu rất nhanh tin tưởng, hắn cảm thấy, cho dù gặp được “người nọ” có Long thể lúc trước, nếu như hai bên đánh nhau mà nói, mình bây giờ cũng chưa chắc sẽ rơi xuống hạ phong.

Đương nhiên, nếu như có thể tìm về Long thể, đồng thời có được hai cỗ thân thể cường đại, lẫn nhau chiếu ứng cùng trọng tổ, vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Nhiều thêm mấy thân thể khẳng định không phải là chuyện xấu, ngoại trừ ở lúc đối địch có thể cứu viện lẫn nhau, còn ình nhiều thêm vài cái mạng, dùng để tán gái cũng rất nhiều chỗ tốt. Dù sao nữ nhân đều là thứ rất hay ghen, một cái thân thể tất nhiên không đáp ứng nổi, giữa các nàng phân chia không đều, các nàng sẽ lập tức nổi giận, khi đó tất nhiên là rất đau đầu rồi, nếu như có thể nhiều mấy cỗ thân thể, sẽ hoàn mỹ mà giải quyết vấn đề khó khăn này.

Còn có, nữ nhân trước khi bị đẩy ngã, đều là rất rụt rè cùng ngượng ngùng, nhưng một khi bị đẩy ngã, thì trở nên như lang như hổ, chỉ có một thân hình đối mặt với một nhóm lớn nữ nhân, ở phương diện kia nhất định sẽ không chịu đựng nổi, cho dù có thiên đại thần thông, cũng sẽ có công mài sắt, có ngày nên kim. Có nhiều thân thể, dưới tình huống như vậy, chuyện này cũng có thể giải quyết hoàn mỹ.

Không chỉ có như thế, về sau chơi 1vs1, còn có thể 1vs2, 1vs3, 1vs n..., thậm chí còn có thể 2vs1, 2vs2, 2vs3. . .

Bất quá cũng phải nghĩ biện pháp thuyết phục những nữ nhân này mới được.

- Lão công, cười cái gì vậy?

Dực Thai công chúa phát hiện thần sắc Đường Tiêu có chút nhộn nhạo, có chút nghi hoặc hỏi hắn một câu.

- Có thể gặp lại lão bà, cao hứng quá đó mà!

Đường Tiêu vội vàng che dấu nói.

- Thiếp cũng thế.

Dực Thai công chúa lần nữa nhào vào trong ngực Đường Tiêu.

Bởi vì vừa rồi một phen nghĩ ngợi lung tung kia, Đường Tiêu hiện tại quả thật có chút nhộn nhạo, hơn nữa hôm nay Bách Thảo cốc ở bên trong ánh nắng tươi sáng, nhìn gương mặt xinh đẹp nhi cùng bờ môi hồng hồng của Dực Thai công chúa, Đường Tiêu lập tức sinh ra chút dâm ý, vì vậy không chút khách khí hôn vào môi mềm của Dực Thai công chúa.

Một đường gian nguy mà đi tới, tuy nữ nhân bên người rất nhiều, nhưng Đường Tiêu thật lâu chưa có phát tiết qua, trong cơ thể ứ đọng nghiêm trọng, giờ phút này cùng Dực Thai công chúa dùng trời làm chăn, dùng đất làm chiếu, hai người ngay ở trên đồng cỏ Bách Thảo cốc quay cuồng. Tình đến đoạn gay cấn, Đường Tiêu nhịn không được bắt đầu thò tay cởi quần áo của Dực Thai công chúa, muốn thỏa thích phát tiết một trận, không ngờ lại bị Dực Thai công chúa ngăn trở.

- Lão công, có thể... vẫn là... lần thứ nhất sao?

Dực Thai công chúa đột nhiên hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Cái này... đương nhiên...

Đường Tiêu sau khi suy nghĩ một chút trả lời Dực Thai công chúa, cẩn thận suy nghĩ, hẳn lần thứ nhất đã ở Ác Long đàm cùng Vi Liên rồi.

Nhưng mà, đó là sự tình của thân hình khác làm, cùng thân hình hiện tại này là không có quan hệ gì, cho nên, có nói là lần đầu tiên cũng không tính là nói dối.

545. Chương 545: Nam Nhân Thần Bí.

Sát Vương

Chương 545: Nam nhân thần bí.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Ta. . .

Dực Thai công chúa muốn nói lại thôi, thần sắc lộ ra có chút thống khổ.

- Ta sẽ rất ôn nhu.

Đường Tiêu cho rằng Dực Thai công chúa sợ hãi, vội vàng an ủi nàng thoáng một phát.

- Không phải. . . lão công, thiếp hỏi chuyện này, chàng nhất định phải thành thực trả lời thiếp.

Dực Thai công chúa rốt cục lấy hết dũng khí nói.

- Chuyện gì?

Đường Tiêu thấy thần sắc Dực Thai công chúa như thế, không thể không nghiêm túc lên.

- Trước khi chàng tỉnh, có phải đã ly khai giường đá trong thạch thất kia hay không?

Đường Tiêu ngây cả người, sau đó hướng Dực Thai công chúa lắc đầu:

- Không có, trước đây ta một mực không cách nào nhúc nhích.

- Khi đó không cách nào nhúc nhích, nhưng mà thiếp có thể nghe được nói chuyện. . . về sau có một lần, còn mở mắt nhìn thiếp, nhưng mà khi đó thiếp lại hôn mê rồi, chuyện này. . . là thiếp nằm mơ hay là thật thực đã xảy ra?

Dực Thai công chúa hướng Đường Tiêu hỏi thoáng một phát.

- Ân, là thực, không phải nàng nằm mơ, lúc ấy ta vội muốn chết, thấy môi nàng tái xanh, kết quả vì lo lắng, ta cũng đã hôn mê.

- À? Cái kia... về sau thiếp ly khai thạch thất kia như thế nào? Không phải là chàng ôm ta ly khai sao?

Dực Thai công chúa có chút lo lắng.

- Cái này ta cũng không biết, lúc tỉnh lại, là nàng nhảy vào trong thạch thất, ta cho nàng biết ta là trở về rồi, nhưng mà về sau, ta lại hôn mê nữa.

Đường Tiêu cẩn thận nhớ lại thoáng một phát, hẳn có chút không biết Dực Thai công chúa vì cái gì đột nhiên hỏi những chuyện này.

- Ah. . .

Sắc mặt Dực Thai công chúa trở nên vô cùng khó nhìn, thời điểm Đường Tiêu muốn hỏi nàng vài câu, nàng đột nhiên xoay người khóc lên. Về sau vô luận Đường Tiêu hỏi nàng, an ủi nàng như thế nào, tâm tình nàng cũng không tốt hơn chút ít.

Đường Tiêu là người thông minh, hẳn nghi khi có khi nào xảy ra sự tình gì không tốt không, làm cho Dực Thai công chúa hỏi hẳn những lời này, hơn nữa lại có biểu hiện này. Lúc ấy thời điểm Dực Thai công chúa hôn mê, Đường Tiêu cũng rất lo lắng, lúc ấy trừ khi có người đem nàng từ trong thạch thất ôm đi, nếu không nàng không thể nào tự mình ly khai, rất có thể chết cồng ở bên trong.

Ôm đi nàng là ai? Chẳng lẽ người nọ đối với nàng đã làm sự tình gì không tốt? Hơn nữa nghe ngữ khí của nàng, tựa hồ nàng đem người nọ trở thành hẳn.

Nhưng nhìn đến Dực Thai công chúa thống khổ như thế, Đường Tiêu cũng không thể truy vấn nàng cái gì, chỉ có thể tiếp tục mở miệng an ủi, hơn nữa nói cho nàng biết, vô luận xảy ra chuyện gì, hẳn đều vĩnh viễn ở bên người nàng, cùng nàng một chỗ đến hết đời.

Lúc lâu về sau, Dực Thai công chúa thậm chí bắt đầu cự tuyệt cùng Đường Tiêu có bất kỳ tiếp xúc thân thể, Đường Tiêu đương nhiên sẽ không miễn cưỡng nàng cái gì, tuy rất đau lòng, cũng rất muốn biết nàng đến cùng có tâm sự gì, hoặc là nhận lấy tổn thương gì, nhưng dưới tình huống nàng không chịu nói, cũng chỉ có thể tiếp tục an ủi nàng, sau đó chờ một ngày nàng tự nói ra bí mật nàng giấu ở sâu trong đáy lòng.

Trong hai năm qua, Thạch Miêu Tử mất, Đường Tiêu cũng một mực hôn mê chưa tỉnh, nàng một mình lẻ loi thủ ở chỗ này, lúc nào cũng lo lắng hãi hùng, xác thực quá cực khổ rồi.

Mười ngày sau.

- Nàng muốn tiến vào Địa Nguyên Cấp tam giai sao?

Đường Tiêu hỏi Dực Thai công chúa một câu. Hẳn cũng chưa khôi phục toàn bộ, thần hồn đang tiếp tục chữa trị bên trong, còn muốn ở trong Bách Thảo cốc một đoạn thời gian nữa, trong khoảng thời gian này ngược lại có thể giúp Dực Thai công chúa tăng lên tu vi, đồng thời cũng chuyển di lực chú ý của Dực Thai công chúa thoáng một phát, để cho tâm tình của nàng có thể chậm rãi tốt trở lại.

- Tốt, bất quá. . . thiếp... thiếp một mực không có tu luyện võ công nữa, hiện tại mới vẫn đang dừng lại ở Địa Nguyên Cấp nhất giai.

Dực Thai công chúa có chút xấu hổ mà nhìn Đường Tiêu, nàng hiện tại truy cầu đối với võ công, đã xa không có mãnh liệt như lúc trước, kể cả sự tình phục quốc cũng thấy phai nhạt.

Sau khi sống sót sau tai nạn, nàng thâm nghĩ cùng Đường Tiêu sống chung một chỗ, chỉ cần có thể cùng hẳn cùng một chỗ, cái gì cũng không sao cả. Ngoại trừ, nam tử xa lạ kia thừa dịp thời điểm nàng hôn mê xâm phạm nàng, đã thành Tâm Ma lớn nhất trong nội tâm nàng, cũng làm nàng cảm thấy thân thể của mình không sạch sẽ nữa, không cách nào cùng nam nhân liêu chết từ trong tay người Đông Doanh cứu ra nàng, cũng trải qua thiên tân vạn khổ từ hắc ám hư không trở lại Áo Bỉ Đảo cùng nàng đoàn tụ.

Nếu như có cơ hội tăng lên tu vi, đối với hẳn sẽ có chút trợ lực, đương nhiên cũng là một sự tình rất đáng được chờ mong. Một mực ở bên cạnh hẳn, về sau còn phải nghĩ biện pháp có thể tiến vào Thiên Nguyên

mới được, bằng không thì một ngày nào đó hấn tiến vào Thiên Nguyên, mà mình vẫn chỉ là thân thể Địa Nguyên, sẽ không cách nào thoát khỏi trói buộc của sinh tử.

Một mực cùng hấn sao? Nàng hận chết nam tử xa lạ kia khinh bạc nàng, còn không bằng chết thì tốt hơn. Càng làm cho Dực Thai công chúa thống khổ cùng hoang mang chính là, khí tức nam tử kia, rõ ràng cùng Đường Tiêu rất tương tự, hoặc là nói, căn bản chính là giống như đúc, làm cho nàng một mực đem hấn lầm trở thành Đường Tiêu, thời điểm bị hấn hôn mê, trong mơ mơ màng màng thậm chí còn chủ động phối hợp với hấn.

Có lẽ là do sau khi mình hôn mê, một bên tình nguyện mà cho rằng người nọ là Đường Tiêu?

Máu tươi của ba vạn Đông Doanh võ sĩ tế luyện thành Huyết túy, dùng cho Tiễn huyết đổi tủy hiệu quả thật tốt. Lúc trước, thời điểm Đường Tiêu sắp rơi vào hắc ám hư không, Huyết túy bên trong Hóa Huyết Trì chỉ hao tổn đi nhất thời nửa khắc, đây là bởi vì nguyên nhân công lực của Đường Tiêu viễn siêu võ giả đồng cấp. Võ giả Địa Nguyên Cấp nhị giai bình thường, Tiễn Huyết đổi tủy, là không thể nào hao phí nhiều giống như Đường Tiêu vậy.

Huyết túy còn lại trong Hóa Huyết Trì, đầy đủ cho bốn, năm tên Địa Nguyên Cấp cấp hai võ giả tấn cấp.

- Không có chuyện gì, nàng tu luyện hay không tu luyện đều không sao cả, ta giúp nàng cưỡng ép tăng lên. Đây là Trúc Mô Đan, ta trước tiên đem nàng thu nhập vào trong bí thất, giúp nàng Luyện Bì Trúc Mô, trong Hóa Huyết Trì còn dư lại không ít Huyết túy, đủ cho nàng tăng lên tu vi, lần này có thể giúp nàng từ Địa Nguyên nhất cấp tiến vào Địa Nguyên tam giai. Sau đó ta lại nghĩ biện pháp giúp nàng Thoát Thai Hoán Cốt.

Đường Tiêu hướng Dực Thai công chúa nói rõ chi tiết thoáng một phát.

Đối với Đường Tiêu đã tiến vào Địa Nguyên ngũ giai, có được bốn đạo linh phù chi lực mà nói, mượn chi lực của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, trợ giúp Dực Thai công chúa tấn cấp, quả thực là chuyện dễ dàng.

- Tốt!

Dực Thai công chúa nhìn Đường Tiêu, nhưng lại không biểu hiện ra quá nhiều hưng phấn, ẩn ẩn luôn luôn là cảm giác miễn cưỡng cười vui.

546. Chương 546: Hai Tháng Sau.

Sát Vương

Chương 546: Hai tháng sau.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Ngọc Sơn Đông đỉnh, hai tháng sau.

Tiết trời đã tiến vào cuối mùa thu, Đông đỉnh băng sương càng ngày càng dày.

Trên cảnh khô Bạc Hà một mảnh lá vàng, bị gió thu xoáy lên bay lên giữa không trung, sau đó chậm rãi hướng phía dưới vách núi rơi xuống.

Một thiếu niên thả người mà lên, vươn tay đem lá rụng kia chộp vào trong lòng bàn tay, sau đó phiêu phiêu trở về bên vách núi, ánh mắt của hấn vô cùng sâu thẳm, trời chiều ánh sáng tàn chiều vào trên người hấn, đem cả người hấn nhuộm thành Ấm Kim, những ngày này, mỗi lần hoàng hôn buông xuống, Đường Tiêu lặng yên ngồi ở bên cạnh gốc Bạc Hà, nhìn mặt trời lặn, một mực đợi đến lúc mặt trời chiều ngã về tây, thời điểm khắp núi bao la mờ mịt, mọi âm thanh đều yên ắng, lúc này mới ngưng khí hóa điều, hướng dưới núi bay nhanh mà đi.

Dùng tu vi hiện tại của Đường Tiêu, sau khi ngưng khí hóa điều, nếu như không tận lực áp chế, điều hình gương cánh đã có thể đạt tới hơn mười trượng, nhưng cùng Trần Quốc Hầu Đường Uyên lúc trước biến thành cự điều so sánh, vẫn nhỏ hơn không ít.

Đường Tiêu rất hoài nghi, tu vi lúc đó của Trần Quốc Hầu Đường Uyên, có phải đạt tới Địa Nguyên đỉnh phong hay không, là tám đạo hoặc chín đạo linh phù chi lực. Địa Nguyên võ giả, sau khi tu vi đạt tới Địa Nguyên Cấp lục giai, bình thường đều có được ba đến năm đạo linh phù chi lực, nhưng mà có một ít võ học kỳ tài, trực tiếp đạt đến sáu đến tám đạo linh phù chi lực, chỉ có một chút thiên tài võ học cực kỳ hi hữu, mượn nhờ một ít được vật đặc thù hoặc là có kỳ ngộ nào đó, mới có thể từ tám đạo linh phù đột phá đạt tới chín đạo linh phù chi lực. Trong phạm vi Thiên giới thống trị, chín đạo linh phù chi lực đã là thực lực cực hạn của võ giả Địa Nguyên đỉnh phong, Địa Nguyên võ giả đạt tám đến chín đạo linh phù chi lực này, một khi đột phá Thiên Nguyên, cũng sẽ là tồn tại cực kì khủng bố, đương nhiên, cũng sẽ bị Thiên giới lập tức thu nạp, nếu không sẽ đuổi giết diệt trừ.

Về phần võ giả nhân loại Địa Nguyên đỉnh phong bình thường, cho dù thực lực có mạnh hơn đi nữa, Thiên giới cũng sẽ không can thiệp mấy may, đây là quy tắc cho tới nay của Thiên giới, cho tới bây giờ cũng không thay đổi.

Bất quá tám đạo hoặc là chín đạo, những linh phù chi lực này có nhiều hơn nữa, cũng không khiến cho cơ hội của Địa Nguyên đỉnh phong tiến vào Thiên Nguyên cao hơn, tất cả võ giả sau khi tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong, cơ hội tiến vào Thiên Nguyên đều không sai biệt, hơn nữa đều phi thường xa vời.

Dù sao tuổi thọ con người là có hạn, Địa Nguyên võ giả tu vi có cao hơn nữa, cũng không cách nào thoát ly trói buộc sinh tử, ngắn ngủn vài thập niên, không có cơ duyên đặc biệt, thì không cách nào tiến vào Thiên Nguyên, một khi tiến vào luân hồi, hết thấy phải bắt đầu lại từ đầu, hơn nữa sau khi vào Luân Hồi, tuyệt đại bộ phận trí nhớ kiếp trước đều khó có khả năng tìm trở về.

Đã không có trí nhớ của kiếp trước, người và người kiếp trước đã không phải là một nữa.

- Nếu như Bạc Hà cô nương vẫn còn, chàng sẽ cùng nàng ở một chỗ sao?

Dực Thai công chúa đứng ở bên trong Bách Thảo cốc, trong nội tâm rất rõ ràng, Đường Tiêu mỗi ngày thời điểm mặt trời lặn sẽ đi chỗ nào.

- Nàng là yêu, ta là người, làm bằng hữu thì có thể, còn bên nhau mãi mãi rất khó.

Đường Tiêu sau khi trầm mặc một hồi, mới trả lời Dực Thai công chúa.

- Nàng không phải yêu, sau khi tiến vào Thiên Nguyên đã hóa thân thành Bách Thảo Tiên Tử, hơn nữa, nàng vì chàng, không tiếc hi sinh tu vi Thiên Nguyên Cấp cùng hơn mười vạn năm thọ của mình.

Đường Tiêu không lên tiếng, thời điểm một mình tiến về nơi trú quân của Đông Doanh, nghĩ cách cứu viện Dực Thai công chúa, đang quyết định nuốt Thì Chi Tinh, hắn đã ôm tín niệm hắn phải chết. Nhưng không nghĩ tới chính là, hết thấy về sau, chính là Bạc Hà thay hắn gánh chịu tất cả hậu quả cùng bất hạnh.

Tất cả nguyên nhân chỉ vì hắn một lần vô tình cứu nàng, với một hạch đào đối với hắn không mấy quan trọng.

Qua lâu như vậy rồi, Bạc Hà trên Đông đỉnh khô héo một mực không có dấu hiệu xanh tươi trở lại, tánh mạng của nàng, có lẽ đã vĩnh cửu nhạt nhòa ở trong hư không.

Hắn nợ nàng không cách nào hoàn lại, điểm này lại để cho Đường Tiêu thống khổ vô cùng.

- Ta thực hy vọng có thể có một ngày như vậy, cũng có thể giống như nàng vậy, vì người yêu giao ra hết thấy bản thân, kể cả tánh mạng, để cho người đó mãi mãi nhớ mình.

Dực Thai công chúa nói xong, lại chảy xuống nước mắt.

- Lại nói mê sảng rồi!

Đường Tiêu trách cứ Dực Thai công chúa một câu, đưa tay vuốt mặt nàng, lại bị nàng đẩy ra.

Trong núi không Nhật Nguyệt, thời gian cực nhanh, lại trôi qua một tháng.

- Phải về sao?

Dực Thai công chúa hỏi Đường Tiêu một câu.

- Ta phải đi về nhìn xem, nếu như nàng không muốn ly khai, thì tạm thời ở lại trong cốc, không có gì bất ngờ xảy ra, vài ngày sau ta sẽ trở lại.

Đường Tiêu hướng Dực Thai công chúa nói một câu.

Tuy Luyện Yêu Thối Ma Hồ cùng thế giới ý niệm của hắn đều có thể đem Dực Thai công chúa tùy thời mang theo trên người, nhưng hắn vẫn đang có chút băn khoăn, bởi vì chuyến đi này, không biết là có gặp được nguy hiểm gì ở Kinh thành hay không.

- Thiếp cùng với chàng chung một chỗ, mặc kệ sống hay chết, thiếp cũng không nếu muốn làm cái công chúa gì, thiếp là thê tử của chàng, về sau chàng đi chỗ nào, thiếp sẽ theo tới đó.

Dực Thai công chúa chăm chú mà kéo cánh tay Đường Tiêu, nước mắt lại chảy xuống.

Kể từ khi biết sự kiện kia, nàng vẫn không cách nào vui vẻ, Đường Tiêu trở về, làm cho nàng cảm giác hạnh phúc phẳng phất ngay ở mắt, thế nhưng mà, nàng lại càng ngày càng không cách nào bắt lấy.

Đường Tiêu thở dài, cuối cùng đi về hướng Dực Thai công chúa, nhẹ gật đầu:

- Được rồi, mặc kệ sống hay chết, về sau chúng ta vĩnh viễn sẽ không tách ra.

Một đường ly khai Ngọc Sơn, đều không có gặp lại người Đông Doanh, mà chân núi cũng không có nhìn thấy người Đông Doanh đóng quân, đồng dạng cũng không có Đại Minh triều đóng quân, chỉ có một ít người miền núi Man tộc đang đồn cũi, xem ra người Đông Doanh xác thực rút lui khỏi Ngọc Sơn rồi, về phần tại sao rút khỏi, còn có đợi về sau bốn phía dò xét qua sau chậm rãi hiểu được thì về sau chậm rãi tìm hiểu là được.

Chân núi Từ Vân Sơn.

Đường Tiêu đem Chung Lam kêu lên.

Đương nhiên, dưới tình huống phong bế thế giới ý niệm, hắn và Chung Lam ở giữa liên hệ, vẫn là không nên cho Dực Thai công chúa biết đến.

Tuy Đường Tiêu đã có thể dùng thân thể tiến vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ, nhưng hắn mấy tháng này một mực không có đi gặp Chung Lam, đây là sau khi hắn quay trở lại Áo Bỉ Đảo, lần thứ nhất cùng Chung Lam mặt đối mặt.

Chung Lam sau khi Thoát Thai Hoán Cốt, làn da vô cùng trơn bóng, cả người lộ ra càng thêm xinh đẹp, ở trên Áo Bỉ Đảo, chỉ sợ là tồn tại gần với Dực Thai công chúa nhất. Đương nhiên, bởi vì không cùng tuổi, phong tình bất đồng, ở trong mắt người khác, có lẽ sẽ đem nàng đứng hàng đệ nhất cũng không nhất định.

547. Chương 547: Chung Lam Tự Do.

Sát Vương

Chương 547: Chung Lam tự do.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Trải qua hơn ba năm giam cầm, ánh mắt Chung Lam nhìn về phía Đường Tiêu cũng trở nên lạnh hơn, chỉ là lúc trước ăn không ít đau khổ từ Đường Tiêu, hiện tại đã không dám mắng Đường Tiêu nữa rồi.

Nhìn thấy băng tuyết mỹ nhân này, Đường Tiêu nhin không được có chút dâm ý, đặc biệt là nhớ lại lúc trước cùng nàng phát sinh một màn kia, cái miệng nhỏ nhắn của Chung Lam vẫn luôn ôn nhu vui cười cùng Đường Tiêu, thì không cách nào nói rõ, lại để cho Đường Tiêu hoài niệm, hiện tại vừa nhìn thấy nàng, Đường Tiêu có chút muốn đem nàng ôm vào lòng, đặc biệt là sau khi nàng Thoát Thai Hoán Cốt, so với lúc trước còn sinh đẹp hơn vài phần.

Bởi vì thời gian quá dài không thấy, hai người lần này tương kiến, rõ ràng lạnh nhạt không ít.

- Mấy năm này, ta có chút ít sự tình, cho nên một mực không cách nào gặp người.

Đường Tiêu mở miệng trước hướng Chung Lam giải thích thoáng một chút, đồng thời cũng là vì hòa hoãn không khí.

Hắn vốn không cần đối với mấy con rối này có áy náy gì, bất quá sau khi cùng Chung Lam xảy ra những chuyện kia, đối với nàng tự nhiên cùng những con rối khác bất đồng.

Chung Lam tiếp tục lạnh lùng mà nhìn Đường Tiêu, cũng không nói lời nào, trong ánh mắt tựa hồ bao hàm rất nhiều ý tứ.

- Ta chuẩn bị giải trừ thần hồn lạc ấn trong thể nội của người, cho người tự do.

Đường Tiêu nói tiếp.

Những lời này như sấm sét đánh vào Chung Lam, cái này làm cho nàng thậm chí có chút ngây người, có lẽ trong thời gian ngắn còn không cách nào kịp phản ứng.

- Từ hôm nay trở đi, người muốn đi chỗ nào, đều tùy ý a.

Đường Tiêu hướng Chung Lam nói thoáng một phát, trước kia hắn đã từng hứa hẹn với nàng, khi hắn không còn lo lắng vì Từ Vân Tông đuổi giết, sẽ trả tự do cho nàng. Ánh mắt vốn mê mang của Chung Lam lần nữa trở nên trầm xuống, nhưng vẫn là nói cái gì cũng không nói.

- Đương nhiên, nếu như người nguyện ý làm nữ nhân của ta, lưu ở bên cạnh ta, ta sẽ giúp người tăng tu vi lên Địa Nguyên Cấp ngũ giai, lục giai, thậm chí về sau tiến vào Thiên Nguyên, so với tự người một mình tu luyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đường Tiêu nói tiếp.

- Tẩu tẩu Văn Oanh của ta đâu? Còn có Phán Phán? Người sẽ thả các nàng sao?

Chung Lam cũng không trả lời Đường Tiêu, mà là hỏi hắn một vấn đề khác.

- Đã cho người tự do, đương nhiên cũng sẽ cho các nàng tự do.

Đường Tiêu rất nhật trả lời Chung Lam, hắn vốn có thể thăm dò vào bên trong thần hồn của Chung Lam xem nàng giờ phút này nghĩ gì, nhưng mà hắn không có làm như vậy.

- Vậy cho chúng ta tự do đi!

Chung Lam đỏ mắt mà trừng mắt nhìn Đường Tiêu, không biết là vì cừ hận, hay là vì cái gì khác.

Đường Tiêu thở dài, đem Văn Oanh cùng Phán Phán gọi đi ra, lập tức tản mát ra thần hồn uy áp, xâm nhập thần hồn bên trong ba người, sau một lát, uy áp đột nhiên thu lại, Chung Lam cảm giác áp chế bên trong thần hồn nàng lập tức biến mất không thấy gì nữa, thần hồn đã có cảm giác thanh minh.

Văn Oanh không biết chuyện gì xảy ra, nhìn Từ Vân Sơn bên cạnh cách đó không xa, lại nhìn Chung Lam cùng Đường Tiêu một chút, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi. Phán Phán trong tay nàng lôi kéo thần sắc càng thêm sợ hãi, lần đầu đối mặt thế giới to như vậy, làm cho nàng rất lo sợ, nghi hoặc, bất an.

- Chúng ta có thể đi rồi chứ?

Chung Lam lạnh lùng hỏi Đường Tiêu một câu.

- Đi đi.

Đường Tiêu hướng Chung Lam khoát tay áo.

- Chị dâu, chúng ta về nhà.

Chung Lam hướng Văn Oanh bên người nói một tiếng, sau đó ngồi xổm người xuống ôm lấy Phán Phán mới ba tuổi, ông tay áo xoáy lên Văn Oanh, cũng không quay đầu lại mà hướng Từ Vân Sơn bắn đi.

- Tiểu tử nhi, rất chảnh ah!

Đường Tiêu oán hận mà nhìn phương hướng Chung Lam biến mất, trong nội tâm ẩn ẩn có chút hối hận, giống như một đứa bé đánh mất một món đồ chơi yêu thích nhất vậy, sau một lát, Đường Tiêu cắn răng một cái, thả người biến mất ở phía chân trời. Chung Lam bay nhanh một hồi về sau, đột nhiên cảm xúc không khống chế được, từ không trung cấp tốc rơi xuống, rơi vào phía dưới một gốc cây đại thụ, hai đầu gối quỳ xuống đất khóc rống lên, mặc cho Văn Oanh an ủi như thế nào, Chung Lam một mực khóc lớn không dậy nổi, thậm chí muốn đem chính mình khóc hôn mê bất tỉnh, tựa hồ là muốn đem tất cả áp lực ứ khuất mấy năm này, mất đi tôn nghiêm, hết thấy hết thấy đều dùng nước mắt rửa sạch sẽ.

Đường Tiêu đang bay nhanh trên không trung đột nhiên dừng bước, hần vụng trộm để lại trong thể nội Chung Lam một tia thần niệm rất khó phát giác, cảm ứng được tình cảnh Chung Lam quỳ xuống đất khóc lớn.

Đường Tiêu liền có chút kỳ quái, hần rất muốn khu động tia thần niệm kia một lần nữa khống chế Chung Lam, đi dò xét nội tâm nàng hiện tại suy nghĩ cái gì, tại sao phải khóc lớn, nhưng mà chỉ cần hần khẽ động thần niệm kia tiến hành dò xét, khẳng định sẽ bị Chung Lam phát giác, cuối cùng lắc đầu bỏ qua.

Bên ngoài Kinh Thành hai mươi dặm.

Trong một quán ăn nhỏ của tiểu trấn.

Một cái tên là Tùng Cương Dương đến từ Đông Doanh mang theo ba gã Đại Vũ sĩ uống đến say không còn biết gì, chủ tiệm cùng một gã tiểu nhị cẩn thận từng li từng tí mà hầu hạ ở bên cạnh.

Đúng lúc này, biểu muội của chủ tiệm ở nông thôn cùng bạn trai của nàng mang theo một ít đặc sản đi vào trong tiệm, đại khái là một mực ở nông thôn xa xôi, chưa từng bị qua người Đông Doanh quấy rối, cho nên tính cảnh giác không đủ, tiểu biểu muội cùng bạn trai nàng đi vào trong tiệm, mới chú ý tới có mấy người ở trong tiệm uống rượu.

- Biểu ca!

Mang theo chút ít khí tức quê cha đất tổ, đôi mắt to hồn nhiên của nàng không ý thức được nàng hiện tại gặp phải nguy hiểm, vừa vào cửa, liền lớn tiếng hướng chủ tiệm hô một tiếng.

- Aii, không thấy khách nhân đang uống rượu sao? Mau đi ra!

Chủ tiệm vội vàng đi tới, muốn đem biểu muội cùng bạn trai nàng đuổi ra ngoài cửa.

- Oh! Cô nương thật xinh đẹp!

Tùng Cương Dương dĩ nhiên thấy được tiểu biểu muội xinh đẹp, trong mắt mông lung lập tức hiện ra dâm đãng chi sắc.

Chủ tiệm cuống không kịp mà đem tiểu biểu muội đẩy ra bên ngoài cửa điếm, hơn nữa lớn tiếng quát bảo tiểu biểu muội cùng bạn trai nàng lập tức ly khai khỏi đây.

Bất quá hết thấy vẫn là đã chậm, ba gã Đại Vũ sĩ vọt ra, ngăn cản tiểu biểu muội cùng bạn trai nàng đang bị chủ tiệm xua đuổi, hơn nữa thò tay muốn bắt tiểu biểu muội kia.

548. Chương 548: Đông Doanh Hung Hăng.

Sát Vương

Chương 548: Đông Doanh hung hăng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Bạn trai của Tiểu biểu muối nhìn ra ba gã Đại Vũ sĩ tựa hồ không có hảo ý, vội vàng ngăn trước người bọn hắn, ba gã Đại Vũ sĩ giận dữ, trong đó một gã Đại Vũ sĩ rút ra bội đao bên hông, đột nhiên một đao đâm vào ngực của bạn trai tiểu biểu muối, sau đó quấy một cái, thân thể bạn trai của tiểu biểu muối lập tức ngã trên mặt đất.

Hai gã Đại Vũ sĩ khác một người một cánh tay, đem tiểu biểu muối đang sợ tới mức không biết làm sao hướng trong quán kéo đi vào.

Tùng Cương Dương thấy biểu muối sau khi bị bắt đi vào, lập tức mê đắm mà nhào tới. Đối với mấy võ sĩ Đông Doanh viễn chinh nước khác mà nói, động lực lớn nhất là có thể ở trong địa vực bị chinh phục tùy ý hành hạ nữ nhân địa phương, chỉ là bên trong Kinh Thành, nữ nhân xinh đẹp hoặc là bỏ chạy sơn dã, hoặc là cũng đã bị hành hạ đến trình độ hạ thân thối rửa, không cách nào hành hạ nữa.

Cho nên có thể ở bên trong sơn dã tìm được giống như muối tử thanh thuần như thế này đúng là không dễ, cho nên Tùng Cương Dương giờ phút này như sói đói chộp mồi nhào tới.

- Van cầu mấy vị đại gia, buông tha tiểu biểu a!

Chủ tiệm xa xa mà nhìn bên này, chỉ mở miệng cầu khẩn, cũng không dám tiến lên ngăn trở, sợ tao ngộ của mình cùng bạn trai tiểu biểu muối đồng dạng.

- Cứu mạng ah!

Tiểu biểu muối dốc sức liều mạng, giãy dụa khóc lóc hô hào, thân hình giãy dụa, không biết có phải là bởi Tùng Cương Dương say quá hay không, hắn không đề phòng, rõ ràng bị biểu muối giãy ra.

Tiểu biểu muối giãy thoát, đem hết toàn lực trốn ra khỏi quán nhỏ, nhưng mà sau một khắc, ba gã Đại Vũ sĩ kia lại đuổi tới, lần nữa đem nàng gắt gao bắt được.

- Cứu mạng ah!

Tiểu biểu muối khàn cả giọng mà khóc, phụ cận quán cơm rất nhiều người thấy một màn như vậy, tranh thủ thời gian đóng cửa, sau đó từ cửa sổ vụng trộm nhìn xem tiểu biểu muối đáng thương. Một ít người qua đường cũng xa xa mà lách mình tránh ra, sợ bị tai bay vạ gió.

- Súc sinh! Buông nàng ra!

Một thanh âm âm lãnh xuất hiện ở trên bầu trời, ba gã Đại Vũ sĩ có chút kinh ngạc mà hướng đỉnh đầu nhìn nhìn, ở Áo Bỉ Đảo công nhiên hành hung không biết bao nhiêu lần, bọn chúng là lần đầu tiên nghe được có người dám mắng bọn hắn như vậy.

Theo một tiếng quát mắng vừa rồi, một thiếu niên áo bào trắng phiêu nhiên bay tới, giống như quỷ mị xuất hiện ở trước người ba gã Đại Vũ sĩ cùng tiểu biểu muối, thiếu niên này đúng là Đường Tiêu vừa đi ngang qua chỗ này, sau khi nghe được tiếng kêu cứu của tiểu biểu muối, từ không trung gấp rút bay xuống.

Tuy một mực vội vã bay đi, nhưng mà gặp được loại chuyện này, hắn không thể không quản.

- Bát Cách! Người nào?

Ba gã Đông Doanh Đại Vũ sĩ trong đó có hai người thả tiểu biểu muối, ngay ngắn rút bội đao bên hông ra, nhìn về phía thiếu niên áo bào trắng trước mặt.

- Nhận thức cây đao này không?

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, trong tay lập tức nhiều hơn một thanh đao của Đông Doanh võ sĩ, thanh đao này phát ra trận trận yêu khí, hoặc là nói, là vì sát nhân quá nhiều mà hình thành sát khí, làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

- Thôn Chính Yêu Đao ?

Vài tên Đại Vũ sĩ rõ ràng vẫn còn có chút kiến thức, liền nhận ra lai lịch thanh đao trong tay Đường Tiêu.

- Không tệ! Có biết ta là ai không?

Đường Tiêu mang đao, từng bước một mà hướng vài tên võ sĩ tiếp cận đi qua, trong lòng của hắn thù oán từ trước không giống như hiện tại. Không biết vì cái gì, vừa thấy được những người Đông Doanh này, hắn liền muốn đem bọn họ xé thành mảnh nhỏ, dường như đây hết thảy đã thấm vào trong linh hồn của hắn.

Dân tộc thù oán vốn là một loại công cụ rất hẹp, nhưng một khi nó sinh ra, là không chết không ngớt, không cần bất luận lý do gì, chỉ có người tự mình trải qua mới minh bạch.

Thời điểm Đường Tiêu ở kiếp trước, kỳ thật không phải là người chủ nghĩa dân tộc, nhưng Dục Thai công chúa bị bắt, hắn lẽ loi một mình giết hướng nơi trú quân của võ sĩ Đông Doanh, mắt thấy đến hết thảy về sau, hắn không cách nào ngăn chặn phần nộ của mình, mà hắn thực chất bên trong chính là một người tôn trọng bạo lực, đối với loại phần nộ cùng thù oán không cách nào ngăn chặn này, chỉ có thể dùng bạo chế bạo, dùng thủ đoạn tàn bạo so với đối phương gấp trăm lần để trả lại.

- Quân người là ai? Dân tộc như heo, cũng chỉ có vận mệnh bị tàn sát!

Ba gã võ sĩ quang quác kêu lên, cùng một chỗ giơ đao trong tay, hướng Đường Tiêu chém đi qua.

Hàn quang trong mắt Đường Tiêu lóe lên, đón ba gã võ sĩ Đông Doanh vọt tới.

Những người ở xa xa quan sát kia, đều âm thầm thở dài, không đành lòng nhìn một màn kế tiếp sinh ra. Loại chuyện này trước kia cũng không phải là không có phát sinh qua, phạm là người có can đảm xuất đầu cùng những võ sĩ Đông Doanh này chống đối, nhất định đều bị chết rất thảm.

Bên ngoài Kinh Thành, bên cạnh Cổ Đạo.

Gió thu tụ tập, tà dương như máu.

Thanh âm thảm thiết của ba gã võ sĩ Đông Doanh vang lên, bọn hắn đến bây giờ cũng không biết tay chân mình bị chặt như thế nào, cũng không hiểu bụng mình bị xé ra như thế nào, còn có hậu môn từ lúc nào bị đâm một đao. Bởi vì đã mất đi lực ngăn cản, đan điền bị bạo, bọn hắn hiện tại chỉ có thể nằm trên mặt đất kêu thảm thiết, sau đó chậm rãi chờ chết.

- Thôn Chính Yêu Dao...hắn là... hắn là Trần Quốc Hầu Đường gia thiếu gia Đường Tiêu?

Một người qua đường né tránh xa xa tựa hồ nhớ lại cái gì, hướng người bên cạnh nói to.

- Không có thể a? Nghe nói Đường thiếu gia sau trận chiến ấy, bởi vì nuốt Thì Chi Tinh mà chết rồi.

Đám người nghị luận lên.

- Bát Cách! Người nào?

Nguyên vốn Tùng Cương Dương đã say không biết gì, nghe được thanh âm bên ngoài, hướng bên ngoài tiệm cơm đi ra, nhìn thấy một màn trước mắt, hơi rượu lập tức tỉnh đi phân nửa.

- Muốn chết.

Đường Tiêu gảy nhẹ lưỡi đao thoáng một phát, hướng Tùng Cương Dương chém tới.

- Muốn mạng của ta? Ha ha... Muốn chết!

Tùng Cương Dương quát to một tiếng, một đạo linh phù từ trong cơ thể thoát ra, cùng lúc đó hắn giơ đao lên cao cao hướng Đường Tiêu lao đến.

Nghênh đón hắn là một bàn tay màu vàng đáng sợ, Tùng Cương Dương chỉ cảm thấy trước mắt kim quang lóe lên, thân thể cùng thân hồn một hồi kịch liệt đau nhức, sau đó cái gì cũng không biết, khi tỉnh lại, phát hiện mình dĩ nhiên quỳ ở chỗ vừa rồi, chỉ là, thân thể không còn bị hắn khống chế nữa.

Tính ra hắn rất may mắn, bởi vì hắn còn có mấy phần giá trị lợi dụng, cho nên Đường Tiêu tạm thời không có hành hạ hắn đến chết, mà trước tiên đem hắn thu làm con rối. Khi hắn hết giá trị lợi dụng sẽ không ngần ngại lấy cái mạng chó của hắn.

549. Chương 549: Tình Cảnh Bi Thương.

Sát Vương

Chương 549: Tình cảnh bi thương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Là Trần Quốc Hầu Phủ Đường công tử sao?

Người qua đường vây xem thấy Tùng Cương Dương bị chế trụ, dĩ nhiên ức chế không nổi tâm tình kích động, hướng bên này chạy tới, trong mắt đều lộ ra một loại thần sắc trông mong.

Đường Tiêu hướng bốn phía quét mắt một vòng, cũng không trả lời những người này, chỉ chụp Tùng Cương Dương bay lên cao, lập tức từ không trung biến mất bóng dáng.

Nếu như không phải vì cứu cô nương kia, hẳn kỳ thật cũng không muốn lúc này bạo lộ thân phận.

- Đường công tử lúc trước giết ba vạn võ sĩ Đông Doanh quay đã trở lại rồi! Chúng ta có hi vọng rồi!

Một người qua đường rất kích động mà hô một tiếng.

- Đứng cao hứng quá sớm, Đường công tử lợi hại, có lợi hại hơn tiên hoàng cùng Trần Quốc Hầu sao? Ngay cả bọn họ cũng đuổi không được người Đông Doanh đi, Đường công tử lại có thể thế nào?

Cũng có người tỉnh táo nói.

- Không có thể là Đường công tử, Đường công tử nuốt Thì Chi Tinh, đã già yếu mà chết, làm sao có thể vẫn còn nhân thế?

- Aii. . . không biết đã thay đổi thế nào rồi ?

Đường đi quen thuộc, người đi lạ lẫm.

Nhất là sau bình biến, trên tường thành, đầu đường có rất nhiều người Đông Doanh và võ sĩ Đông Doanh.

Sau khi Đường Tiêu rơi vào hắc ám hư không nửa năm, mấy chục tàu chiến của Đông Doanh đảo quốc phát ra cùng một lúc, năm vạn võ sĩ Đông Doanh ở hơn mười vị Cuồng võ sĩ đỉnh phong suất lĩnh đánh lên bờ, Nhân hoàng ở Kinh Thành tử thủ hơn một tháng, nhưng cuối cùng bởi vì không trụ nổi mấy trăm trọng pháo ngày đêm oanh kích của đối phương, Kinh Thành thất thủ.

Bốn tháng sau, võ sĩ Đông Doanh dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai công kích vùng phía nam Áo Bì Đảo, lãnh địa Minh triều toàn diện thất thủ, chỉ có Man tộc dựa vào vùng núi hiểm yếu, mấy lần đánh lui Đông Doanh võ sĩ quấy rối.

Bởi vì chuyện thái tử Đông Doanh Tây Điều Anh Cát bị giết, Nhân hoàng bị ép thoái vị, sau đó không biết tung tích. Trần quốc Hầu Đường Uyên ở cùng một ngày thần bí mất tích, từng là Minh triều Thái tử Chu Kinh ở Hưng Quốc Hầu Từ Cương ủng hộ, bị người Đông Doanh bồi dưỡng trở thành Hoàng đế bù nhìn, trên danh nghĩa thống trị Áo Bì Đảo, kì thực là nghe lệnh Thiên hoàng.

Sau khi võ sĩ Đông Doanh chiếm lĩnh Áo Bì Đảo, áp dụng chính sách áp bức, dùng hình thức bảo vệ võ sĩ, tạo thành ba thế lực quân chế, chặt chẽ liên hoàn khâu trừ cùng một chỗ, tổ chức kín đáo, nghiêm khắc mà giám sát và điều khiển Áo Bì Đảo, giám sát hành động cùng tư tưởng của bất cứ người nào trên đảo, đối với người có ý đồ ngăn cản sẽ ở trước mặt mọi người diệt sát.

Tráng đinh ở trên đảo bị bắt làm lính, dân chúng bị khống chế cũng bắt gieo trồng nha phiến, kinh doanh, vận chuyển và hút, bắt buộc học tập ngôn ngữ Đông Doanh, tiếp thu giáo dục Đông Doanh, lúc này Áo Bì Đảo đã thành thuộc địa do Đông Doanh quản chế.

Minh triều võ trang hoàn toàn giải trừ, hơn mười vạn quân sau khi chiến bại vãn vẹn bảo tồn chưa tới một thành, sau khi bị phân chia, còn lại hợp nhất vào bên trong quân ngũ của Đông Doanh võ sĩ, trở thành hạ cấp Chiến Sĩ.

Bất quá chiêu thức ấy của người Đông Doanh chính là cho Thất hoàng tử Chu Vũ cơ hội, hấn và hảo hữu Chu Kiên cùng một chỗ, liên hợp Lan Vương Chu Hiền, Uy vũ tướng Thần Lương, Vũ dũng tướng Lữ Hạo, Oai hùng tướng Tiêu Âm cùng với cậu Phương Kích của Dực Thai công chúa, kéo mấy ngàn tên trung dũng bộ hạ cũ, công chiếm vùng phía nam Man tộc, tạm thời ở vùng núi hiểm ác phía nam ổn định gót chân, nằm gai nếm mật, vì nhiệm vụ đem người Đông Doanh đuổi khỏi Áo Bì Đảo mà cố gắng.

Giờ phút này Đường Tiêu ẩn thân ở bên trong một tán cây bên ngoài Kinh Thành, dùng Tội Ma thủ ấn đem Tùng Cương Dương khống chế được thẩm vấn, bốn phía tìm kiếm tình huống Kinh Thành.

Tuy trước khi đến, đã dò xét chuyện Đường Uyên mất tích, Đường phủ bị một gã gọi là Tùng Tĩnh Thạch chiếm đóng, thế nhưng mà mượn thân thể Tùng Cương Dương này, đứng trước cửa Trấn Quốc Hầu Đường phủ quen thuộc, nhìn Hầu phủ bị tàn phá, nghe được thanh âm uống rượu mua vui của người Đông Doanh trong phủ, Đường Tiêu vẫn rất khó ức chế phần nộ trong lòng.

Mượn thân hình Tùng Cương Dương, Đường Tiêu đi vào bên trong Đường phủ, ngày xưa đình đài lầu các, dĩ nhiên trở thành dân nhạc chi địa cho người Đông Doanh, Thần Mã Quán, bên hồ Nhật Nguyệt càng là một mảnh bừa bộn, một ít võ sĩ Đông Doanh ôm vài tên nữ tử Đông Doanh hoặc là nữ tử Minh triều mà Đường Tiêu không biết, giao hoan trong đình, nhả rượu ngay giữa hồ, thói không chịu nổi.

Sau khi Trấn Quốc Hầu Đường Uyên mất tích, Hưng Đô phu nhân Dương thị hạ lạc không rõ, có người nói nàng đã chạy thoát, cũng có người nói nàng đã chết ở bên trong chiến đấu, Đường Tiêu nhiều mặt hỏi thăm, một mực cũng không có thể đạt được tin tức xác thực.

Quốc phá núi sông còn, thành xuân cỏ cây sâu.

Cầm hoa rơi nước mắt, hận biệt điệu kinh tâm.

Đứng ở núi Dương Minh Phong, nhìn cảnh Trấn Quốc Hầu phủ hoàng tàn khắp nơi cùng người Đông Doanh tâm hoan tác nhạc trên mặt đất, một cảm giác nước mắt nhà tan thê lương tự nhiên sinh ra.

Đường Tiêu rất muốn xông lên, xâm nhập vào quân doanh của người Đông Doanh, đại sát tứ phương, để giải mối hận trong lòng.

Nhưng hấn không thể không nhận, từ thần hồn nhập vào thân Tùng Cương Dương, Đường Tiêu biết ở Kinh Thành này, võ sĩ Đông Doanh đóng quân rất đông, trong đó Địa Nguyên đỉnh phong võ giả không dưới mười người, Tùng Tĩnh Thạch bên trong Trấn Quốc Hầu Đường phủ có được bảy đạo linh phù chi lực, mà ngồi trấn Tử Cấm thành, dùng thực lực ép hoàng đế bù nhìn Chu Kinh là Vĩnh Dã Tu Thân cùng Thổ Phỉ Nguyên, hai người này càng là Cuồng võ sĩ siêu cường có được tám đạo linh phù chi lực. Địa Nguyên đỉnh phong về sau, mỗi khi nhiều một đạo linh phù chi lực, ở trên thực lực có được tuyệt đối ưu thế, dùng Đường Tiêu hiện tại bốn đạo linh phù chi lực, cho dù chính diện đối chiến Tùng Tĩnh Thạch, cũng sẽ không có phần thắng.

Dù cho có khả năng giết chết Tùng Tĩnh Thạch, nhưng cùng Cuồng võ sĩ giao chiến, tất nhiên sẽ kinh động toàn thành, đến lúc đó bị đại quân bao bọc vây quanh, muốn thoát thân là rất khó khăn.

Đã trở về rồi, Đường Tiêu chắc chắn sẽ không để những người Đông Doanh này ở trong gia viên của hấn tùy ý làm bậy. Thế nhưng mà trải qua hắc ám hư không, Huyền Vũ đại lục, Long Vực Bí Cảnh, Bàn Long đại lục, Lạc Thần cốc, Mạch Vụ Bí Cảnh, Vô Quy Bí Cảnh, cùng với Ma Ngục chi địa một đường thiên tân vạn khổ trở lại Áo Bì Đảo, thực lực Đường Tiêu đã có đầy đủ khống chế diệt sát tất cả người Đông Doanh ở đây, nhưng trước khi chưa tìm được thượng sách phá địch tốt nhất, hấn sẽ không lỗ mẫn giống như lúc trước.

550. Chương 550: Hồ Tướng.

Sát Vương

Chương 550: Hồ tướng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Loại công thành chiến quy mô này, lực lượng cá nhân thường rất có hạn, muốn đem người Đông Doanh đuổi khỏi Áo Bì Đảo, thậm chí giết hướng Đông Doanh bản đảo, Đường Tiêu nhất định phải có một chi quân đội trang bị tốt mới được.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể kiềm nén lửa giận, tạm thời nhẫn nại, đi tìm đến bọn người Thất hoàng tử Chu Vũ, sau khi tập hợp lực lượng, lại khôi phục Áo Bì Đảo mới là chính đồ. Hơn nữa, hắn cũng muốn mượn khoảng thời gian này, cố gắng tu luyện, ở Luyện Yêu Thối Ma Hồ hỗ trợ, cố gắng sớm ngày cảm ngộ Thời Gian chi lực, một lần hành động tiến vào Địa Nguyên Cấp lục giai.

Đã từng nuốt qua Thì Chi Tinh, ở trong hắc ám hư không phiêu dăng hơn mười vạn năm, cảm ngộ của Đường Tiêu đối với Thời Gian chi lực, sớm đã viên siêu vô giả cùng giai, có thể không kịp đột phá, chỗ khiếm khuyết ấy, chỉ là một cơ hội mà thôi.

Bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ có hơn ba vạn quỷ binh Quỷ Tướng là một chi lực lượng rất đáng sợ, chỉ là Đường Tiêu phải cần một khoảng thời gian đem Khổng Quỷ bí quyết trong phòng chữ “Binh” tu luyện, chỉ có đem Khổng Quỷ bí quyết tu luyện tới tầng cấp nhất định, mới có thể sử dụng càng nhiều quỷ binh hơn nữa.

Đường Tiêu tự tin thời điểm hắn tiến vào Địa Nguyên Cấp lục giai, có cơ hội trực tiếp được bảy đạo thậm chí tám đạo linh phù chi lực, đến lúc đó, một mình lên vào Kinh Thành, từng bước từng bước mà lặng yên trừ đi những Cuồng vô sĩ cao cấp của Đông Doanh hoặc là đem bọn họ thu làm con rối, đối với người đã từng cả đời làm sát thủ như Đường Tiêu, cũng không phải là gì việc khó khăn.

Khi đó Khổng Quỷ bí quyết cũng đã tu luyện thành công, đem ba vạn quỷ binh đột nhiên phóng xuất, phối hợp Thất hoàng tử Chu Vũ nội ứng ngoại hợp, một lần nữa đoạt lại Kinh Thành hẳn không phải là việc khó gì.

Mượn Tùng Cương Dương hiểu rõ tình huống bên trong Kinh Thành, Đường Tiêu đem hắn thu hồi vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, lần nữa thật sâu nhìn Trấn Quốc Hầu Phủ vài lần, hắn thả người bay lên không trung, một đường hướng nam mà đi.

Ta, Đường Tiêu, rất nhanh sẽ trở về.

Khi đó sẽ núi sông biến sắc, khắp nơi nhuộm máu.

Nộ phát trùng quan, bằng lan xử, tiêu tiêu vũ huyết. (Tức sùi bọt mép, dựa vào lan can, tiêu tiêu vũ nghĩ.)

Sĩ vọng nhân, ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kích liệt. (Giơ lên nhìn qua mắt, ngửa mặt lên trời hét dài, chí lớn bay cao.)

Tử thập công danh trần dữ thổ, tám nghìn dặm lộ vân cùng nguyệt. (Tử mười công danh bụi cùng đất, tám nghìn dặm lộ vân cùng nguyệt.)

Mạc khinh địch, bạch liễu thiếu niên đầu, không bi thiết. (Không ai đơn giản, thiếu niên bạc đầu, không bi thiết)

Tĩnh khang sĩ, do lai tuyết: thần tử hận, hà thì diệt? (Tĩnh Khang hổ thẹn, vẫn còn đến tuyết: thần tử hận, khi nào diệt?)

Giá trường xa, đập phá hạ lan sơn khuyết. (Giá trường xa, đập phá núi Hạ Lan.) (.

Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục, tiểu đàm khát ẩm hung nô huyết. (Chí khí bắt Hồ làm nô lệ, đàm tiểu khát ẩm uống máu Hung nô.)

Đãi tông đầu, thu thập cự sơn hà, triêu thiên khuyết! (Đội từ đầu, thu thập núi sông, chỉ lên trời khuyết!)

Bình Đông thành.

Tòa thành trì chính nam của Áo Bì Đảo, ở vào trung tâm sơn mạch quanh co khúc khuỷu xuôi nam, biển mất ở trong Bán Hằng Xuân đảo. Miền tây Bình Đông có đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm, quanh năm khô

nắng, nhưng bởi vì có gió mùa qua lại, khí hậu kỳ thật không quá nóng, bởi vì cách trung tâm sơn mạch, sơn mạch loại này tự nhiên hiểm trở, một mực bị Man tộc vùng phía nam chiếm đoạt chưa thuộc về Minh triều.

Bình Đông thành bị Man tộc chiếm cứ, buôn bán kỳ thật không phát triển, nhưng nông nghiệp lại rất phát triển, sản lượng gạo bằng một phần tư cả Áo Bì Đảo, sản lượng chuối tiêu chiếm một nửa, mặt khác như dưa, dưa hấu cũng rất cao, đặc sản khác còn có cây cau, đu đủ, đường kẹo, cây dừa... Ngư nghiệp cũng là tương đối phát triển, cho nên Man tộc mới có thể nương tựa theo Bình Đông, Thái Đông hai tòa thành trì, cùng Minh triều kháng cự lâu như thế.

Người Man tộc đã đem giá trị lợi dụng của cây dừa đến cực hạn, trừ nước dừa có thể uống, sợi có thể bện thành dây thừng, chiếu, nệm ra, thịt dừa cạo ra có thể ép thành dầu dừa, chẳng những có thể dùng làm đồ ăn, làm bánh ngọt, điểm tâm,... thân dừa còn có thể làm thành đồ dùng, lượng cây dừa được trồng ở đây như binh sĩ đứng gác, gió phương nam phật qua, bóng dừa chập chờn, tạo ra một phong cảnh mới của đất phương nam. Bình Đông thành cơ hồ có thể nói là vương quốc cây dừa của Áo Bì Đảo. Thất hoàng tử Chu Vũ suất lĩnh mấy ngàn bộ chúng trú đóng ở phía bắc Bình Đông thành, cùng hơn hai vạn quân Man tộc đóng ở nam Bình Đông đánh nhau mấy tháng, về sau song phương hoà đàm, Man tộc cho phép thương đội của Thất hoàng tử vào Bình Đông thành tiến hành giao dịch, giá cao đổi lấy vật phẩm hàng ngày cùng lương thực hoa quả, song phương tạm thời bình an vô sự.

Đường Tiêu cùng Dục Thái công chúa ngoài ý muốn xuất hiện, làm cho Chu Vũ cùng Chu Kiên mừng rỡ, đồng thời cũng kinh ngạc không thôi, bọn hắn vẫn cho là Đường Tiêu đã chết, mà Dục Thái công chúa cũng lý kỳ mất tích, không ngờ tới hai người bọn họ rõ ràng còn sống, một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Tam huynh đệ đoàn tụ, Chu Vũ cùng Chu Kiên ở trong quân doanh bày yến hội chiêu đãi Đường Tiêu, đem xuống, Lan Vương Chu Hiền, Uy Vũ tướng Thần Lương, Vũ Dũng tướng Lữ Hạo, Oai Hùng tướng Tiêu Âm cùng với cậu Phương Kích của Dục Thái công chúa sau khi thu được tin tức của Chu Vũ, trước sau tụ tập đến nơi trú quân.

Chu Hiền cùng Phương Kích không cần phải nói rồi, đối với Đường Tiêu cực kỳ thân mật, Nghi Lan quận chúa Chu Cẩm cũng đi theo Lan Vương tới, nàng cùng Dục Thái công chúa tỷ muội tương kiến, nhện không được ôm nhau khóc rống, mấy năm này gian khổ xuống, Nghi Lan quận chúa lộ ra thành thực rất nhiều, hai đầu lông mày bớt chút ngang ngược kiêu ngạo, nhiều hơn chút ít sầu khổ tang thương.

Uy Vũ tướng Thần Lương, Vũ Dũng tướng Lữ Hạo, Oai Hùng tướng Tiêu Âm lúc trước kỳ thật không biết Đường Tiêu, chỉ biết Đường Tiêu là một công tử quân là áo lượt, về sau Đường Tiêu một lần hành động giết hết ba vạn quân Đông Doanh, uy chấn tứ phương, mới chính thức hiểu được vị Hầu gia này, chỉ là chưa nhìn thấy, liền nghe tin tức Hầu gia vẫn lạc.

Hôm nay sau khi nhìn thấy, ba vị Hổ tướng rất khiếp sợ phát hiện, khí tức vị Hầu gia này phát tán, thành lĩnh đã là một vị Địa Nguyên Cấp ngũ giai cường giả! Hơn nữa thực lực không dưới Địa Nguyên đỉnh phong bọn hắn.

Cùng những Hổ tướng này nói chuyện với nhau về sau, Đường Tiêu đã lấy được rất nhiều tin tức, không chỉ là về Áo Bì Đảo, còn có quan hệ với Đông Doanh cùng sự tình chiến tranh.

551. Chương 551: Tôn Văn Thần Bí.

Sát Vương

Chương 551: Tôn Văn thần bí.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đại khái là hơn hai năm trước, sau khi Đông Doanh quốc chiếm lĩnh Áo Bì Đảo, bắt đầu cử động xâm lấn cả Bồng Tử đảo do Mãn triều cai trị, cả Mãn triều bắt lực, quan chỉ huy hoa mắt ù tai, sau khi Bình Nhưỡng thành thất thủ, bị võ sĩ Đông Doanh một lần hành động bức về Cửu Châu đại lục.

Sau đó chiến hạm Đông Doanh quốc đánh lên hạm đội Mãn triều, tuy Mãn triều thủy sư ra sức chống cự, nhưng cuối cùng vẫn thất thủ, chiến hạm bị Đông Doanh quốc toàn diệt. Sau đó Đông Doanh thuận thế du ngoạn sơn thủy Cửu Châu đại lục, trước mắt bên trong Cửu Châu đã có hai châu rơi vào tay Đông Doanh quốc.

Nghe đến mấy tin tức này, Đường Tiêu kỳ thật không cảm thấy cái gì ngoài ý muốn, thời điểm ở kiếp trước, lịch sử tựa hồ cũng phát triển như vậy, chỉ là ở kiếp này, ở thời gian, trình tự cùng khoảng cách, đã có chút ít chuyển biến mà thôi.

Rất nhanh, từ trong miệng Uy Vũ tướng Thần Lương, Đường Tiêu đã nghe được một tin tức làm cho hắn rất là kinh ngạc.

Vốn là, cả Mãn triều một đường tan tác, Đông Doanh rất có thể ở trong vài năm chiếm lĩnh Cửu Châu, thế nhưng mà, một năm trước, một Địa Nguyên đỉnh phong võ giả tên là Tôn Văn ngang trời xuất thế, tự xưng Chân Long thân thể, thành lập Trung Quốc Đồng Minh Hội, khu trừ chế độ nô lệ, khôi phục tự do, thành lập dân quốc, bình quân có quyền sở hữu ruộng đất, tập kết một đám võ giả cùng chung chí hướng, ở Vũ Xương thành của Cửu Châu đại lục khởi sự, Cửu Châu đại lục các nơi vô cùng hưởng ứng.

- Tôn Văn này không làm Hoàng đế, mà hắn xây dựng chính phủ gì đó, xưng là Tổng thống tạm thời, đánh cho cả Mãn triều liên tiếp tháo chạy, trước mắt bên trong Cửu Châu, Tôn Văn đã chiếm bốn châu, theo thế cục bây giờ mà xem, qua không được mấy tháng, cả Mãn triều sẽ bị hắn tiêu diệt.

Thời điểm kiếp trước, đả đảo chính phủ Mãn Thanh, xác thực là quốc phụ Tôn Văn, thế nhưng mà, Đường Tiêu bây giờ nghe đến danh tự Tôn Văn, cũng cảm giác rất kỳ quái.

Bởi vì, cái tên này cũng làm bạn với hắn vài năm.

Sẽ không phải là chủ hồn của mình chứ?

Không thể nào, thần hồn của Quận chúa đã ở Ma Ngục chi địa vẫn lạc. Nhưng rất nhanh, lời nói của Oai Hùng tướng Tiêu Âm, lại để cho Đường Tiêu sinh ra càng nhiều nghi hoặc hơn nữa.

- Ta nghe người ta nói Tôn Văn là Chân Long thân thể, hắn đã từng một mình một người phiêu dương qua biển, náo thành Đông Kinh, lực trăm mười mấy tên Cuồng võ sĩ của Đông Doanh, Thiên hoàng Đông Doanh bắt đắc dĩ, phái ra mười tám Cự vệ cùng ba mươi hai Thiết vệ phòng thủ Đông Kinh, cũng không có thể vây khốn hắn, cái người này, cùng Đường công tử một người lực trăm ba vạn võ sĩ Đông Doanh có thể tịnh xưng anh hùng đương thời!

- Mười tám Cự vệ cùng ba mươi hai Thiết vệ rất lợi hại sao?

Đường Tiêu hỏi Tiêu Âm một câu.

- Hầu gia có chỗ không biết, Cuồng võ sĩ của Đông Doanh quốc, chỉ có được bảy đạo linh phù chi lực trở lên mới có thể được Thiên hoàng ban thưởng danh xưng Thiết vệ, mà Cự vệ phải có được tám đạo linh phù chi lực mới được.

Vũ Dũng tướng Lữ Hạo hướng Đường Tiêu giải thích thoáng một phát.

- Đông Doanh quốc có được mười tám Cự vệ cùng ba mươi hai Thiết Vệ, thực lực quả nhiên không thể xem thường.

Đường Tiêu có chút im lặng, xem ra nhất định phải mau chóng tiến vào Địa Nguyên Cấp lục giai mới được, nếu không hắn muốn như Tôn Văn độc xông thành Đông Kinh như vậy, đại sát tứ phương, lực trăm mười mấy tên Cuồng võ sĩ sợ là lực bất tòng tâm.

Oai Hùng tướng Tiêu Âm nói Tôn Văn chính là Chân Long thân thể, hắn thật là chủ hồn của mình từ Ma Ngục chi địa còn sống trở về sao? Hơn nữa tu vi đã tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong?

Thế nhưng mà, nếu như là chủ hồn của mình, vì sao không quay trở lại Áo Bì Đảo?

Hắn là chủ hồn này cũng chủ hồn dung hợp với thần hồn của Viễn Cổ Cự Long đồng dạng, đã sinh ra biến dị, không cách nào cùng mình dung hợp nữa?

Nghĩ tới đây, Đường Tiêu nhin không được có chút uể oải, hẳn hiện tại, chẳng khác gì là chủ hồn phân ra một tia thần hồn được Thần đan tắm bổ, lần nữa phân ra một tia thần hồn, mà hai cái chủ hồn kia, đều đã trở nên vô cùng cường đại, mình bây giờ, vẫn là yếu như vậy.

Bất quá, có lẽ Tôn Văn kia, kỳ thật không phải là chủ hồn của mình, chỉ là Cửu Châu đại lục bởi vì ứng lịch sử phát triển hiện ra một võ giả siêu cường mà thôi.

- Bên trong Hồ Liệt tứ tướng, có ba vị năm đó đều nhập dưới trướng Thất hoàng tử, dùng thực lực chư vị, công chiếm Bình Đông thành hẳn không phải là vấn đề, vì sao lại rơi vào hoàn cảnh này?

Sau khi nói qua một ít chuyện ngoài đề, Đường Tiêu hướng chúng tướng hỏi tình thế Bình Đông thành hiện tại.

- Hầu gia có chỗ không biết, thời điểm chúng ta tới, vốn là có cơ hội chiếm được Bình Đông thành, nhưng thời điểm đang công thành, có hai ngàn võ sĩ Đông Doanh đột phá Trung ương sơn mạch, điên cuồng tập kích quấy rối nơi trú quân của ta, chúng ta hai mặt thụ địch, mấy ngàn huynh đệ đầm máu chiến đấu, giết chết mấy trăm võ sĩ Đông Doanh, võ sĩ Đông Doanh còn lại chạy trốn chết, nhưng quân ta cũng nguyên khí đại thương, tăng thêm lương thảo quân giới không đủ, không còn lực tiếp tục đánh Bình Đông thành, sau cùng chỉ phải cùng Man tộc hoà đàm, khốn ở nơi này, tiến thoái không được, hơn nữa, lương thảo rất nhanh sẽ cạn kiệt.

Uy Vũ tướng Thần Lương hướng Đường Tiêu giải thích khốn cục của bọn hắn thoáng một phát.

Thất hoàng tử Chu Vũ một mực không nói một lời, con mắt nhìn về phía Kinh Thành, vẻ mặt giận dữ.

- Bình Đông thành phòng thủ như thế nào?

Đường Tiêu hỏi tiếp mọi người một câu.

- Quân coi giữ trong thành có hơn hai vạn người, pháo đài hơn mười tòa, xe nổ hơn ngàn chiếc, thủ lĩnh Man tộc là một gã Địa Nguyên đỉnh phong võ giả, có được sáu đạo linh phù chi lực, thủ hạ có hai đại tướng, một tên là Kim Thiên, năm đạo linh phù chi lực, còn có một tên Lê Xuân, bốn đạo linh phù chi lực, trừ ba người hắn ra, Địa Nguyên Cấp tứ cấp trở lên ước chừng mười ba, mười bốn người.

Oai Hùng tướng Tiêu Âm hướng Đường Tiêu giới thiệu thoáng một phát.

- Thực lực Man tộc chỉ có thể thôi sao?

Đường Tiêu nhíu mày.

- Thực lực của Man tộc, cùng Minh triều lúc trước so sánh, căn bản không tính là cái gì, chỉ là quân ta cùng Đông Doanh khổ chiến, thực lực tiêu hao hơn nữa, cho nên hiện tại ngay cả một cái Bình Đông thành cũng hạ không nổi!

Chu Vũ thở dài một tiếng, trong mắt tất cả đều là vẻ bất đắc dĩ.

- Tướng sĩ quân ta sắc mặt xanh xao, ta xem ở địa phương này, không cách nào cung cấp nuôi dưỡng mấy ngàn đại quân, chúng ta nếu muốn khôi phục Áo Bì Đảo, tất nhiên trước lấy Bình Đông thành dùng làm căn bản mới được.

552. Chương 552: Lê Xuân.

Sát Vương

Chương 552: Lê Xuân.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Đường Tiêu hướng Thất hoàng tử Chu Vũ nói ý kiến của mình.

- Đường công tử nói không sai, nhưng hôm nay tài vật chúng ta mang ra từ Kinh Thành đã hao tổn không còn, quân giới thiếu thốn nghiêm trọng, rất nhanh ngay cả quân thưởng cũng phát không nổi nữa, quân tâm đại động, nhân tâm tư biến, làm sao đánh Bình Đông thành?

Thất hoàng tử Chu Vũ hướng Đường Tiêu giang tay ra, hần hiện tại cân nhắc, đã không là như thế nào đánh chiếm Bình Đông thành, mà là như thế nào cung cấp nuôi dưỡng mấy ngàn quân đội.

- Những vàng bạc châu báu này, có lẽ đủ chèo chống một thời gian ngắn?

Đường Tiêu vung tay lên, mấy chục vạn lượng bạc hiện ra trước mặt mọi người, lúc trước hần lợi dụng Khôi Lỗi Chi Thuật bốn phía hãm hại lửa gát, hơn nữa trận chiến cùng ba vạn võ sĩ Đông Doanh vợ vết rất nhiều, trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ chất đồng mấy trăm vạn lượng bạc rồi.

- Đã đủ rồi, đã đủ rồi!

Chứng kiến mấy chục vạn lượng bạc, con mắt Thất hoàng tử Chu Vũ lập tức sáng lên, mặt lộ vẻ vẻ mừng như điên. Không nghĩ tới Đường Tiêu có tiền như vậy, thoáng cái lấy ra mấy mươi vạn lượng bạc, cái này cũng không chỉ đủ chèo chống một thời gian ngắn, mà ít nhất có thể bảo đảm quân thưởng mấy ngàn nhân mã vài năm rồi!

- Nếu như Trần Quốc Hầu Đường lão gia tử vẫn còn, chúng ta tất có một ngày Đông Sơn tại khởi, mặc dù không có đợi đến Trần Quốc Hầu Đường lão gia tử, nhưng hôm nay Đường công tử chết mà phục sinh, ra tay cứu Minh triều ở trong nước lửa, Minh triều ta căn cơ không ngã, sẽ có hy vọng khôi phục.

Chu Vũ có mấy chục vạn lượng bạc, lập tức buồn rầu biến hết, trở nên vô cùng phấn chấn.

- Có ta ở đây, người Đông Doanh sẽ không còn nhảy được mấy ngày nữa.

Đường Tiêu nheo con mắt lại, vẻ mặt nghiêm nghị.

Thay đổi trước kia, Hồ Liệt tứ tướng có lẽ sẽ không đem vị quần là áo lượt này để trong mắt, nghe được loại lời này của hần, sẽ xì mũi coi thường. Thế nhưng mà Đường Tiêu dùng lực một người diệt sát ba vạn võ sĩ Đông Doanh, chính là để cho người ta không thể không tâm phục khẩu phục. Lúc này hần nói như vậy, mọi người chẳng những không coi hần hồ ngôn lộng ngữ, ngược lại có một cảm giác hân diện, hy vọng phục quốc tăng cao.

Man tộc cùng Minh triều tranh đấu mấy trăm năm, Man tộc Vệ Mãng, Kim Thiên cùng Lê Xuân tự nhiên sẽ không cùng Thất hoàng tử Chu Vũ ở chung hòa thuận, cho phép Thất hoàng tử vào thành giao dịch, chủ yếu là Man tộc rất thiếu bạc, mà từ Cao Hùng, Đài Nam hai cái Hồn Loạn Chi Địa mua sắm quân giới vật tư và xa xỉ phẩm hằng ngày, đều cần bạc.

Thất hoàng tử tuy binh ít, nhưng thuộc hạ mãnh tướng lại không ít, hần hiện tại mạch suy nghĩ rất đơn giản, cái kia chính là hai bên thông thương giá cao bán cho Thất hoàng tử một ít công cụ, hao hết sạch ngân lượng châu báu của Thất hoàng tử, đổ vào ngân khố dự trữ của Bình Đông thành, còn có thể cầm những ngân lượng châu báu này đi Cao Hùng, Đài Nam mua một ít quân giới võ trang cho Bình Đông thành.

Đợi đến khi Thất hoàng tử hao hết ngân lượng, quân đội còn sót lại của Minh triều nhất định sinh ra nội loạn, tuy bọn người Hồ Liệt tứ tướng cùng Lan Vương, Phương Kích dũng mãnh vô cùng, nhưng Bình Đông chỉ cần thủ không công, sớm muộn gì cũng sẽ đem bọn họ vây chết ở bên ngoài.

Loại sách lược này, nếu như trước khi Đường Tiêu quay trở lại có lẽ có hiệu quả, thế nhưng mà, hiện tại Đường Tiêu trở về rồi, như vậy, tất nhiên sẽ hiện chuyện xấu.

Một tháng sau, thị trường giao dịch của Bình Đông thành.

Hết thấy mọi người đều y theo kế hoạch trước đó, sẽ đem Lê Xuân phụ trách bảo vệ trật tự thị trường giao dịch của Bình Đông thành dẫn đi ra.

- Người nào? Dám can đảm ở chỗ này náo loạn!

Lê Xuân hùng hổ mà lao đến. Hơn nữa tay áo run lên, bốn đạo linh phù theo trong thân thể tuôn ra, hóa thân trở thành một quái trùng nhiều chân cực hung, lao thẳng tới Đường Tiêu đang làm náo loạn trong chợ.

Bốn đạo linh phù này vừa ra, một cỗ hôi thối mãnh liệt làm cho người buồn nôn liền bao phủ toàn bộ giao dịch trường, ngửi thấy người đều bị đầu váng mắt hoa, sống không bằng chết. Độc khí có thể hạ độc chết người, thể nhưng mà mùi hôi đồng dạng cũng có thể làm cho người chết.

Đường Tiêu nhíu mày, quả nhiều Bí Cảnh như vậy, hôi thối như thế còn là lần đầu tiên nhìn thấy, bất quá đối với hắn hiện tại, loại hôi thối này dĩ nhiên tổn thương không đến hắn mấy may.

Đường Tiêu đồng dạng bốn đạo linh phù trên người đều xuất hiện, ầm ầm giống như tiếng sấm, một bàn tay màu vàng cơ hồ ngưng tụ thành thực hình lập tức hiển hiện trước người, dưới kim quang lóng lánh, rất nhiều người không cách nào nhìn thấy.

Sau khi Tội Ma Thủ Ấn của Đường Tiêu bay ra, đột nhiên vọt tới quái trùng nhiều chân hôi thối của Lê Xuân, hai bên va chạm về sau, tiếng sấm ầm ầm, quái trùng nhiều chân hôi thối dưới kim quang của Tội Ma Thủ Ấn bao phủ, nhanh chóng tán loạn biến mất bóng dáng! Sau đó Tội Ma Thủ Ấn tiếp tục hướng Lê Xuân trào xuống.

Bốn đạo linh phù của Lê Xuân bị Đường Tiêu đập tán, trong mắt hung quang hiện lên, lập tức vờ trử vật hồ lô bên hông, một huyết đao nắm trong tay, hướng trước mặt chém xuống một cái, huyết sắc ánh đao lao tới, lập tức chém nát Tội Ma Thủ Ấn của Đường Tiêu đang sắp trào lên người Lê Xuân.

Sắc mặt Đường Tiêu trầm xuống, thân thể run lên, một thanh quái đao cực kỳ yêu dị hiện lên trong tay hắn, sau một tiếng gào to, đột nhiên chém về phía Lê Xuân đối diện.

Cùng lúc đó, Hồ Liệt tam tướng cùng Phương Kích từ trong thế giới ý niệm của Đường Tiêu vọt ra, mấy vị Địa Nguyên đỉnh phong võ giả nhanh chóng thanh trừ các trạm gác ngầm của Man tộc trong thị trường giao dịch.

Bên này Lê Xuân thấy tình thế không ổn, vội vàng vung đao tới đón, “Khóa” một tiếng, thanh âm lưỡi mác tương giao, cơ hồ đâm nát màng tai những người ở đây, huyết đao trong tay Lê Xuân phát ra một tiếng giòn vang, rõ ràng bị yêu đao trong tay Đường Tiêu chém thành hai nửa, tựa hồ không có chút lực ngăn cản nào.

Cây đao trong tay Đường Tiêu này, tự nhiên là Thôn Chính Yêu Đao cướp trong tay Tây Điều Anh Cát, đao này chính là cực phẩm đao của võ sĩ Đông Doanh, lúc trước Tây Điều Anh Cát dùng tu vi sơ cấp Cuồng võ sĩ, kỳ thật không thể nào phát huy toàn bộ uy lực của thanh đao này, nhưng thực lực bây giờ của Đường Tiêu, lại có thể hoàn toàn đem uy lực yêu đao này phát huy đến mức tận cùng.

553. Chương 553: Thôn Chính Yêu Đao.

Sát Vương

Chương 553: Thôn chính yêu đao.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Huyết đao trong tay một mực sử dụng rất thuận tay, cũng vô cùng sắc bén bị chém đứt, sắc mặt Lê Xuân đại biến, lập tức đã minh bạch thiếu niên trước mắt này, căn bản không phải hắn có thể chống lại.

- Kia không ngờ lại là Thôn Chính Yêu Đao của Thái tử Đông Doanh quốc từng dùng qua?

Lê Xuân tựa hồ còn có chút kiến thức, rõ ràng nhận ra yêu đao trong tay Đường Tiêu.

- Đối với yêu đạo này, mặc dù không ra cái gì, nhưng dùng để giết người là đủ rồi.

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng.

- Hẳn chính là một người chém ba vạn võ sĩ Đông Doanh, Đường gia Hầu gia?

Sắc mặt Lê Xuân trở nên khó nhìn.

- Ah? Không nghĩ tới bốn công tử ở Bình Đông cũng có danh khí như thế?

Đường Tiêu ha ha cười cười, bên người mấy chục võ sĩ Đông Doanh biến ảo quỷ ảnh thoáng hiện mà ra, nguyên một đám vô cùng dữ tợn, ở Luyện Yêu Thối Ma của Đường Tiêu Hồ quy mô che chở phía dưới, hẳn nhiên không sợ ánh mặt trời trên đỉnh đầu thiêu đốt.

- Là Đường công tử giết ba vạn võ sĩ Đông Doanh!

Một ít Man tộc trong chợ xa xa đang xem cuộc chiến cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Những Man tộc này đồng dạng bị võ sĩ Đông Doanh đồ sát qua, nếu không phải Đông Doanh quốc cùng Mãn triều với Bổng Tử đảo triển khai chiến tranh toàn diện, Bình Đông thành nhất định sẽ rơi vào trong tay võ sĩ Đông Doanh, đối với Đường Tiêu một mình một ngựa lực trăm ba vạn võ sĩ Đông Doanh, cứu Dục Thai công chúa trở về, mặc dù đối phương là người Minh triều, nhưng trong nội tâm vẫn có vài phần kính sợ.

- Không nên sùng bái ta, ta rất xấu hổ.

Đường Tiêu mỉm cười hướng đám người Man tộc chung quanh chấp tay, hẳn đến nơi này chính là vì chế phục nhân tâm, nếu chỉ là một lòng giết chóc, làm cho hai vạn sĩ tốt cùng hơn mười vạn dân chúng Man tộc một lòng tử chiến, cho dù cuối cùng cướp được Bình Đông thành, cũng chỉ là một tòa phế thành mà thôi. Sau khi Lê Xuân xác nhận thân phận Đường Tiêu, nhin không được tâm thần một hồi rối loạn, trước kia, vị Hầu gia này chỉ có thực lực Địa Nguyên tam giai, đã dám một mình độc xông Cơ Long cảnh, giết Thái tử Đông Doanh quốc cùng ba vạn võ sĩ Đông Doanh, sau đó mai danh ẩn tích, mà bây giờ đứng ở trước mặt mình, chính là một gã có được bốn đạo linh phù chi lực, tu vi đã đạt tới Địa Nguyên ngũ giai cường giả! Khi hắn là Địa Nguyên tam giai, có thể lực trăm ba vạn võ sĩ Đông Doanh, trong đó còn bao hàm rất nhiều Cường võ sĩ, mình bây giờ, tuy đã có tu vi Địa Nguyên đỉnh phong, có được bốn đạo linh phù chi lực, sợ cũng không phải địch thủ của hắn. Mà lúc trước hai lần so chiêu, tựa hồ cũng đã chứng minh điểm này.

Bất quá vừa nghe uy danh đối phương, bắt hắn lập tức hàng phục, đó là tuyệt đối không thể, hơn nữa hiện tại mình thân ở Bình Đông thành, Vệ Mãng cùng Kim Thiên nghe được tin tức, sẽ rất nhanh chạy tới tiếp viện, cho nên Lê Xuân cảm thấy mình không cần phải vô cùng lo lắng.

Trông mắt Lê Xuân vòng vo mấy vòng, hung hăng cắn răng một cái, trong miệng không biết ngâm niệm khẩu quyết quái dị gì, một cổ uế khí cực thối từ trên người hắn điên cuồng tuôn ra, lập tức bao phủ một nửa thị trường giao dịch, theo một hồi tiếng vang rít gào, một đầu yêu trùng nhiều chân hiện ra bên cạnh của hắn. Lê Xuân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, phía dưới đem yêu trùng có linh hồn khế ước phóng thích ra, bất quá bởi vì kiêng kỵ Thôn Chính Yêu Dao trong tay Đường Tiêu, kỳ thật không dám đơn giản thúc dục Xuân Trùng hướng Đường Tiêu khởi xướng công kích, chỉ để cho Xuân Trùng kia tại chỗ không ngừng rít gào, dùng làm phô trương thanh thế, đồng thời cũng là vì báo tin cho Vệ Mãng cùng Kim Thiên trong thành. Đường Tiêu lạnh lùng cười cười, cũng không có chiêu thức phức tạp, chỉ là lại lần nữa tế ra tòi ma đem giao thừa thủ ấn, chỉ là lúc này đây, Tòi Ma Thủ Ấn so với lúc trước, màu vàng thực hình muốn mờ đi rất nhiều, thế nhưng mà thể tích lại gấp bội, phô thiên cái địa cơ hồ đem toàn bộ thị trường giao dịch đều bao phủ ở trong đó, cũng đem Lê Xuân cùng Xuân Trùng bên cạnh hắn bao phủ ở bên trong. Loại bao phủ này giống như màn sáng cấm chế, lập tức ngăn chặn bao phủ hết thảy, thậm chí lại để cho tiếng kêu rít gào của Xuân Trùng kia không thể truyền ra khỏi tầng sáng bao phủ. Tòi Ma Thủ Ấn, uy lực cực mạnh, chuyên công kích nhiều, đã viên siêu Luyện Yêu Thủ Ấn trước kia của Đường Tiêu.

Lê Xuân nhìn thấy cảnh này, nhin không được trong nội tâm cả kinh, vốn là hắn còn nghĩ đến đánh không thắng có thể trốn, hơn nữa còn có thể lợi dụng thanh âm rít gào của Xuân Trùng báo cho Vệ Mãng cùng Kim Thiên, nhưng không nghĩ tới rõ ràng bị nhốt bên trong màn sáng này!

Lê Xuân không kịp nghĩ nhiều, trong miệng nhanh chóng ngâm niệm khẩu quyết, thúc giục Xuân Trùng bên cạnh lao đến tăng sáng bao phủ, vô số trùng trảo một hồi nắm, bắt loạn, tựa hồ muốn đem màn sáng này xé nát.

Con mắt Đường Tiêu nhắm lại, màn sáng nhanh chóng thu liễm ngưng thực, đột nhiên chớp tới Xuân Trùng đang cào loạn trên mặt đất, Xuân Trùng này dưới tình huống bị Tội Ma Thủ Ẩn của Đường Tiêu toàn lực chớp tới, rõ ràng không kêu được một tiếng, ngay tại chỗ bị Tội Ma Thủ Ẩn bóp nát, hóa thành một đồng bầy nhầy hôi thối.

Lê Xuân thấy linh hồn khế ước Xuân Trùng cùng mình có thân hình vô cùng cứng rắn, thoáng một phát đã bị Đường Tiêu bóp nát, biết rõ sự tình không ổn, mắt thấy Đường Tiêu mang theo yêu đao trong tay, từng bước một hướng hấn tiếp cận tới, bối rối phía dưới, Lê Xuân mở miệng, hướng Đường Tiêu phun một luồng khí tanh tưởi, quay người hóa thành một đạo ô quang, thẳng đến bên ngoài thị trường giao dịch mà đi, chuẩn bị chạy trốn.

Đường Tiêu kỳ thật cũng không nóng nảy, trong cơ thể lại một đạo Tội Ma Thủ Ẩn bay ra, phô thiên cái địa hướng Lê Xuân trảo tới.

Lê Xuân trở tay một trảo, muốn đập nát Tội Ma Thủ Ẩn của Đường Tiêu, nhưng không biết làm sao, đều là bốn đạo linh phù chi lực, hấn lại không cách nào triệt tiêu lực lượng của Tội Ma Thủ Ẩn, trùng trảo đen nhánh của Lê Xuân bị Tội Ma Thủ Ẩn phá nát, sau đó thừa thế lao tới hấn.

Lê Xuân vội vàng té ra một viên hạt châu, lập tức hóa thành một đạo hồng sắc quang mang, đem mình bao ở trong đó, nhưng hồng sắc quang mang này dưới kinh lực của Tội Ma Thủ Ẩn đánh tới, căn bản không chịu nổi một kích, “Phanh” mà một tiếng vỡ vụn ra.

Lê Xuân có cảm giác rất kỳ quái, cái kia chính là Tội Ma Thủ Ẩn của vị Đường công tử này, mỗi một lần đánh ra, uy lực so với lần trước đều mạnh hơn, tạo thành áp lực cùng tổn thương cho hấn cũng càng mạnh, thời điểm cùng Đường Tiêu đối chưởng đầu tiên, hấn nỗ lực còn có thể chống đỡ, nhưng những chưởng sau đánh tới, đến một chưởng vừa rồi kia, uy lực của nó làm cho hấn thậm chí hoài nghi đối phương có được năm đạo thậm chí sáu đạo linh phù chi lực.

554. Chương 554: Kim Thiên.

Sát Vương

Chương 554: Kim Thiên.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Lê Xuân cảm giác không sai, Tội Ma Thủ Ẩn của Đường Tiêu, cùng Luyện Yêu Thủ Ẩn lúc trước có chỗ bất đồng, Luyện Yêu Thủ Ẩn đến hậu kỳ, sau khi liên tục đánh ra mấy lần, thì mỗi một chưởng uy lực gấp bội, mà Tội Ma Thủ Ẩn thì là trong thời gian ngắn, liên tục đánh ra, mỗi nhất kích sẽ hơn nhau rất nhiều.

Sau khi vòng bảo hộ bị phá hủy, Lê Xuân cũng chẳng quan tâm, quay người liền hướng xa xa chạy thực mạng mà đi, nhưng tốc độ Tội Ma Thủ Ẩn của Đường Tiêu, viễn siêu Lê Xuân dự đoán, vốn Lê Xuân cho là mình đã ngăn được một kích vừa rồi của Đường Tiêu, hấn có thể nhân lúc thủ ẩn thứ hai chưa đánh tới mà chạy trốn, nhưng không nghĩ tới chính là, Đường Tiêu cơ hồ sau khi đánh ra một thủ ẩn phá vỡ phòng hộ của Lê Xuân, lại đồng thời đánh ra một chưởng vô tới hấn.

Lê Xuân ngưng tụ cương khí hộ thể toàn thân, gia tốc hướng bên ngoài thị trường giao dịch tạt đòn mà đi, nhưng tốc độ bỏ chạy của hấn mặc dù nhanh, lại không nhanh bằng tốc độ Tội Ma Thủ Ẩn của Đường Tiêu. Lại một cái Tội Ma Thủ Ẩn hung ác đánh vào trên người Lê Xuân, lập tức đập nát cương khí hộ thể của hấn, uy lực còn lại trực tiếp vỗ vào trên người Lê Xuân, trực tiếp đem hấn từ trên bầu trời đập rơi xuống.

Sau khi Lê Xuân rơi xuống đất, cuồn phun một ngụm máu tươi, quay đầu lại nhìn Đường Tiêu, trong ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, mắt thấy Đường Tiêu lại đánh ra một Tội Ma Thủ Ấn, Lê Xuân “Bịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, hướng Đường Tiêu hô lên:

- Hầu gia tha mạng!

Đường Tiêu không nường tay, Tội Ma Thủ Ấn không dừng lại, trực tiếp vỗ vào trên người Lê Xuân, đem hắn đập đến trọng thương, sau đó lại một trảo niết qua, đem hắn bắt vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Không bao lâu, Lê Xuân khôi phục một chút bị Đường Tiêu từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ ném đi ra, giờ phút này hắn dĩ nhiên đã trở thành con rối của Đường Tiêu.

Sau khi thu tất cả người ở trong chợ chứng kiến, cùng với Hồ Liệt tam tướng, Phương Kích, một đám quỷ binh Quỷ Tướng vào trong thế giới ý niệm, Đường Tiêu lợi dụng thân thể cùng trí nhớ của Lê Xuân, nhanh chóng khống chế được binh sĩ Man tộc ở thị trường giao dịch, ly khai thị trường giao dịch không lâu, Kim Thiên nhận được tin tức của Lê Xuân, suất lĩnh mấy trăm Man tộc đao thuẫn binh hướng bên này hằng hái chạy tới.

- Tam đệ! Đã xảy ra chuyện gì?

Kim Thiên vừa thấy được Lê Xuân, liền hướng hắn hỏi một câu.

- Nhị ca, đi theo ta, có chuyện rất trọng yếu.

Lê Xuân bị Đường Tiêu thao túng, chỉ có thể trở mắt nhìn thân thể mình đem Kim Thiên từng bước một dẫn vào cạm bẫy do Đường Tiêu bố trí.

- Chuyện trọng yếu gì?

Kim Thiên nhíu mày, nhưng cũng không có hoài nghi cái gì, đi theo Lê Xuân bay nhanh tới một chỗ hẻo lánh của Bình Đông thành.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, Kim Thiên cảm thấy có chút không hợp lý, thế nhưng mà, thời điểm hắn kịp phản ứng, thì đã có mấy cái linh phù trước sau đập vào trên người hắn, Hồ Liệt tam tướng cùng Phương Kích trước sau đồng thời xuất thủ.

Bất quá Kim Thiên có được năm đạo linh phù chi lực, khi phát hiện bốn người kia hướng hắn xuất thủ, hắn cực kỳ tức giận mà xoay người trở lại, thời điểm đang chuẩn bị dùng năm đạo linh phù chi lực tiến hành đánh trả, thì một Tội Ma Thủ Ấn phô thiên cái địa hướng hắn trảo đến, đem cương khí hộ thể bắt của Kim Thiên phá nát, đồng thời còn đập nát thiếp thân nội giáp của hắn.

Kim Thiên vừa sợ vừa giận, cuồn phun một ngụm máu tươi, từ trong cơ thể tể ra một cây búa to, giơ lên cao, liền hướng đám người vây công hắn bổ tới.

Huyết Quang lóe lên, một Người Sói đem Thôn Chính Yêu Dao cầm trên tay, cùng lúc đó, chuỗi búa lớn trong tay Kim Thiên, ầm một tiếng, một nửa bị chém rơi trên mặt đất.

Kim Thiên vô cùng kinh ngạc mà nhìn thân thể của mình từ đầu vai bị bổ ra, hắn không cách nào tin đối phương ra tay lúc nào, bất quá Đường Tiêu cũng không cho hắn thời gian suy nghĩ cái gì, lại là một Tội Ma Thủ Ấn tể ra, đem Kim Thiên bắt vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Quá trình thu thập Kim Thiên rất mạo hiểm, nhưng cuối cùng lại thuận lợi ngoài ý muốn, so với lúc thu phục Lê Xuân thì thuận lợi hơn rất nhiều, tất nhiên một nửa công lao trong đó là của Lê Xuân mang tới.

Sau khi bắt Lê Xuân cùng Kim Thiên, chỉ cần hạ Vệ Mãng nữa, thì sự tình Bình Đông thành có thể định, Phương Kích đối với Đường Tiêu cường hãn như thế, kỳ thật không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng Hồ Liệt tam tướng chính là khiếp sợ không thôi, ở lần này trước khi vào thành, bọn hắn đối với kế hoạch của Đường Tiêu không có quá nhiều tin tưởng, nhưng bây giờ là tâm phục khẩu phục.

Vệ Mãng ở đông nam Bình Đông thành tu kiến một tòa nội thành, nội thành có thể so với Tử Cấm thành bên trong Kinh Thành, có gần năm ngàn binh sĩ ngày đêm canh giữ.

Đường Tiêu chỉ huy Kim Thiên cùng Lê Xuân, binh chia làm hai đường, suất lĩnh bộ hạ của bọn hán, Kim Thiên chuẩn bị trà trộn vào nội thành, mà Lê Xuân thì đóng quân ở cửa thành, đêm mở cửa thành, để đại quân của Lan Vương, Chu Kiên cùng Thất hoàng tử Chu Vũ tiến vào Bình Đông thành.

Kim Thiên bên này có chút không quá thuận lợi, thời điểm hán mang theo bọn người Đường Tiêu chuẩn bị vùng trộm lẫn vào nội thành, lại bị cường nỏ của quân coi giữ trên tường thành bắn cho trở về.

Vệ Mãng rõ ràng không biết từ đâu có được tin tức, biết quân của Thất hoàng tử lên Bình Đông thành, hơn nữa đã thu phục được Kim Thiên cùng Lê Xuân hai người, sớm ở nội thành dựng lên phòng ngự!

Bên trong nội thành có năm ngàn sĩ tốt, là tinh nhuệ của hai vạn sĩ tốt trong Bình Đông thành, bàn về chính thể thực lực, năm ngàn sĩ tốt này còn cường hãn hơn hai vạn quân kia, không chỉ như thế, nội thành chiếm gần nửa thiết kế phòng ngự của Bình Đông thành, hơn nữa chung quanh còn có hào sâu, cùng với thành ngoài cách ly với nhau, muốn công hãm mà nói, đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Mấy ngàn sĩ tốt đi theo Lê Xuân cùng Kim Thiên trở nên có chút hỗn loạn, hiển nhiên là bị một màn trước mắt này khiến cho chân tay luống cuống.

Trên thành bắt đầu hô hào, khuyên đám sĩ tốt này lập tức bắt Lê Xuân cùng Kim Thiên hai người, nói bọn hán đã bị gian nhân làm hại, đánh mất tâm trí.

Đường Tiêu rất hoài nghi Vệ Mãng ở trong cơ thể Kim Thiên cùng Lê Xuân hạ xuống thần thức lạc ấn, hoặc là có ma công nào đó khống chế, cho nên mới có thể cảm thấy dị thường của bọn hán, bất quá cũng may Đường Tiêu trước khi Vệ Mãng còn chưa làm ra phản ứng hữu hiệu đã thu phục được Kim Thiên, cơ bản chém đi phụ tá đặc lực của hán.

Tuy kế hoạch có biến, nhưng Đường Tiêu giờ phút này vẫn trấn định tự nhiên, sau một lát, hán từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ đột nhiên lấy ra hơn vạn quỹ binh Quỷ Tướng, như yêu ma cuốn qua, càn quét qua hào sâu của nội thành, hướng về phía tường thành đánh tới.

555. Chương 555: Chu Vũ.

Sát Vương

Chương 555: Chu Vũ.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Mặc dù trên tường nội thành tất cả đều là sĩ tốt tinh nhuệ của Bình Đông thành, nhưng chưa từng có người nào ở ban ngày nhìn thấy qua nhiều âm hồn Lệ Quỷ như vậy, một ít binh lính không kịp chạy trốn, lập tức bị những âm hồn Lệ Quỷ này nuốt hồn đoạt phách, toàn bộ thân hình mất đi huyết sắc ngã trên mặt đất, còn có một chút sĩ tốt bởi vì thời điểm chạy trốn quá mức kinh hoảng, bị rơi xuống tường thành mà ngã chết.

Chu Vũ, Chu Kiên cùng Lan Vương dưới sự hỗ trợ của Lê Xuân, suất lĩnh mấy ngàn nhân mã một đường sát nhập vào Bình Đông thành đang hỗn loạn, căn bản không người có thể ngăn, nhanh chóng chiếm lĩnh các nơi hiểm yếu, sau đó giết đến dưới nội thành, cùng Đường Tiêu hội binh một chỗ.

- Thất hoàng tử! Lúc trước bị người Đông Doanh xua đuổi, lưu lạc đến ngoài Bình Đông thành, nếu không phải bản vương thu lưu, cung cấp lương thảo cho các người, các người đã sớm đói chết ở ngoài Bình Đông thành! Nhưng bây giờ lợi dụng thời điểm giao dịch, muốn thừa cơ đoạt Bình Đông thành ta, không cảm thấy thẹn sao?

Vệ Mãng đứng ở trên cổng thành, hướng Thất hoàng tử chất vấn.

- Bản vương tuân theo thiên mệnh, vì khôi phục Áo Bì Đảo bị người Đông Doanh chiếm lĩnh, trưng dụng Bình Đông thành, người lại liên tục cản trở, là bản vương nhân từ, lúc trước một mực dung nạp các người,

chờ các người tự dẫn binh quy hàng, không ngờ các người một mực dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, hôm nay bốn vương thân chinh phá thành, nếu như không nhanh chóng giao thành quy hàng, tất nhiên lại sẽ để cho con dân toàn thành cùng một chỗ bị liên lụy!

Thất hoàng tử hướng Vệ Mãng nói.

Trước khi Tiên hoàng thoái ẩn lưu lại di chiếu, thái tử Chu Kinh làm Hoàng đế, một ít Hoàng tử được phong Vương, Thất hoàng tử được phong làm Trấn Nam Vương, hân dẫn binh đến đây thu Bình Đông thành chính là hợp tình hợp lý.

- Ha ha ha ha! Thất hoàng tử, dám cùng bốn vương chiến một trận không? Nếu hừ có thể đánh bại bốn vương, bốn vương suất lĩnh lão ấu toàn thành quy hàng, ngược lại cũng không phải sự tình không thể, nếu không đã bại được bốn vương, hết thấy đều là nói suông!

Vệ Mãng đứng trên cổng thành, cất cao thanh âm nói với Thất hoàng tử vài câu, rõ ràng là khi dễ Thất hoàng tử Chu Vũ tu vi so với hân thấp hơn quá nhiều.

- Muốn đánh nhau sao? Nào có tư cách cùng Thất hoàng tử diện hạ giao thủ? Bốn công tử đến chiếu cố người! Nếu như bốn công tử thua, Thất hoàng tử diện hạ sẽ suất lĩnh toàn quân rút khỏi Bình Đông thành! Nếu như người thua, lập tức giao thành quy hàng Minh triều! Có dám ứng chiến không?

Đường Tiêu bay ra trước trận, ngạo nghễ hướng Vệ Mãng khiêu chiến.

- Vô tri tiểu nhi, nếu như có thể đại biểu Thất hoàng tử, bốn vương liền cùng người chiến một trận!

Vệ Mãng kỳ thật không biết Đường Tiêu là ai, nhưng nhìn ra thực lực Đường Tiêu thua xa hân.

- Ta có thể đại biểu được!

Đường Tiêu hướng chung quanh nhìn một vòng, ý bảo bọn hân lui ra phía sau, để cho hân và Vệ Mãng đánh bạc một lần.

- Đường công tử, Vệ Mãng này có sáu đạo linh phù chi lực, là đỉnh phong võ giả. . .

Thất hoàng tử Chu Vũ có chút lo lắng mà cùng Đường Tiêu nói thoáng một phát, bộ hạ của hân đã chiếm lĩnh ngoài thành, chỉ cần vây khốn nội thành mấy ngày, lương thảo nội thành không còn, tất nhiên sẽ lâm vào hỗn loạn, mà cách làm của Đường Tiêu, tựa thái quá mức mạo hiểm rồi.

- Ta không thể giết hân, như thế nào lại lỗ mãng?

Đường Tiêu hừ lạnh một tiếng.

- Lần kia vì cứu Huyền Nhi, giết ba vạn võ sĩ Đông Doanh, không phải đem mình xem chút nữa hại chết sao?

Thất hoàng tử Chu Vũ nhắc nhở Đường Tiêu một câu.

Vừa rồi Đường Tiêu cùng Vệ Mãng đánh bạc, quyết định quân Minh triều phải chăng rút khỏi Bình Đông thành, mà càng nhiều hơn nữa là Đường Tiêu còn là nhân vật truyền kỳ trước kia một người lực giết ba vạn võ sĩ Đông Doanh, dĩ nhiên trở thành lãnh tụ tinh thần của mấy ngàn binh sĩ Minh triều ở đây, cũng là hy vọng phục quốc tương lai của Minh triều, nếu như hân có gì sơ xuất, hy vọng chẳng phải là vừa có lại tan vỡ sao?

Đường Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía Kinh Thành:

- Một lần kia, ta không có lựa chọn, phải đi.

- Lúc này đây, là có lựa chọn, quân ta đã sát nhập Bình Đông, chỉ cần vây khốn Vệ Mãng mấy ngày, hân tự nhiên sẽ thúc thủ chịu trời. Cho dù bất không được hân, nhưng hân đã mất đi Bình Đông thành, cũng không có gì lo lắng nữa.

Chu Vũ thấp giọng hướng Đường Tiêu đề nghị thoáng một phát.

- Như thế tuy tốt, bất quá những quỷ binh Quỷ Tướng kia của ta, hiện tại cũng không phải là thứ dễ nắm, bất cứ lúc nào cũng có thể liêu mạng. Một khi trong thành hỗn chiến, hai vạn binh sĩ Man tộc cùng hơn

mười vạn Man dân liêu chết, Bình Đông thành cuối cùng nằm trong tay ai còn không nhất định. Chúng ta nhất định phải nhân cơ hội này, một lần hành động hạ Vệ Mãng, cũng thu phục hẳn ình dùng, Bình Đông thành mới có thể chính thức nằm trong tay điện hạ.

Đường Tiêu hướng Thất hoàng tử Chu Vũ lần nữa thi lễ một cái, ý bảo hắn thối lui, tuy Thất hoàng tử Chu Vũ đã Phong Vương, nhưng Đường Tiêu đã từng đồng ý giúp hắn lên làm Hoàng đế, cho nên hiện tại không dùng danh xưng Vương gia để nói chuyện với hắn, theo như thói quen trước kia xưng hắn Thất hoàng tử điện hạ.

- Vệ Mãng! Vị này chính là Đường công tử một mình sát nhập Cơ Long, lực trăm ba vạn võ sĩ Đông Doanh! Hắn đã nói, tựa như bốn vương nói! Nếu có thể chiến thắng hắn, bốn vương tự nhiên dẫn binh thối lui, còn nếu như người thua, phải lập tức hướng bốn vương quy hàng!

Thất hoàng tử lớn tiếng đồng ý với Vệ Mãng, chấp nhận đồ ước vừa rồi của Đường Tiêu cùng Vệ Mãng, sau đó hắn vung tay lên, lại để ấy ngàn sĩ tốt lui ra, tạo thành một bãi đất trống giữa nội thành cùng ngoại thành, làm chiến trường cho Đường Tiêu cùng Vệ Mãng quyết thắng bại.

- Nguyên lai là Trần Quốc Hầu gia Đường công tử! Bốn vương sớm nghe thấy uy danh của Hầu gia, đối với Hầu gia cũng rất bội phục! Hầu gia đã đi tìm cái chết, vậy đừng trách bốn vương không khách khí!

Vệ Mãng lơ lửng ở giữa không trung, thấy bốn người Thất hoàng tử Chu Vũ đã thối lui ra khỏi ngàn trượng, những quỷ binh Quỷ Tướng kia cũng đã mất đi bóng dáng, nhìn không được có chút thoả mãn.

- Không khách khí? Chỉ cần người có bản lĩnh kia.

Thần sắc Đường Tiêu lộ ra không lạnh không nhạt.

- Hầu gia cảm thấy dùng bốn vương sáu đạo linh phù chi lực, còn giết không được người sao? Hắn là Hầu gia ẩn dấu thực lực?

Về mặt Vệ Mãng giễu cợt nói.

- Cái này, chỉ sợ là ngươi không có cơ hội biết rồi.

Bộ dạng Đường Tiêu vẫn rất lạnh nhạt, phẳng phất hết thấy đều nắm ở trong tay.

- Hắn còn muốn thôn phệ Thì Chi Tinh một lần nữa?

556. Chương 556: Thôn Phệ Thì Chi Tinh.

Sát Vương

Chương 556: Thôn phệ thì chi tinh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Vệ Mãng bị Đường Tiêu lạnh nhạt, thần sắc rốt cục có chút thiếu kiên nhẫn, đối với loại người như Đường Tiêu, trong lòng của hắn không khỏi có chút kiêng kỵ.

- Thôn phệ Thì Chi Tinh? Không đáng.

Đường Tiêu lay động ngón trở chính mình thoáng một phát.

- Được rồi! Vậy để cho bốn vương thử xem Hầu gia đến cùng có mấy phần năng lực!

Vệ Mãng trong miệng nói lắm bầm, bên người lập tức bay ra một cự mãng hai đầu, sau khi hiện thân, hình thể dài đến hơn mười trượng, bốn con mắt cực kỳ âm độc mà nhìn Đường Tiêu.

Cự mãng hai đầu này truyền đến uy áp, cơ hồ tương đương với Địa Nguyên đỉnh phong võ giả đã có được bốn đạo linh phù chi lực.

- Khế ước yêu thú?

Đường Tiêu khẽ chau mày, xem ra Vệ Mãng kia xác thực là đối với hắn rất kiêng kỵ, ra tay là dùng hết toàn lực.

Vệ Mãng không nói một lời, không biết niệm mấy thứ gì đó, song đầu cự mãng ngay lập tức hiện ra lân phiến màu đen, yêu mang trong mắt đại tác, cùng lúc đó, cự mãng hai đầu này còn từ trong cơ thể dài ra bốn móng vuốt, nghiêm nhiên đã có vài phần bộ dáng Long tộc, cùng lúc đó, thực lực của cự mãng hai đầu này tựa hồ lại bạo tăng gần một nửa, đạt đến trình độ ngang hàng cùng Vệ Mãng.

- Hầu gia lúc trước tự tin có thể cùng bốn vương chiến một trận, hiện tại nhìn thấy thực lực khế ước yêu thú của bốn vương, còn cho rằng có thực lực khiêu chiến bốn vương không? Không bằng lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bốn vương còn có thể lưu lại một mạng.

Vệ Mãng cuồng tiếu nói, một bộ thần thái cao cao tại thượng.

Trong miệng Vệ Mãng tuy nói để cho Đường Tiêu quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có thể bỏ qua cho đối phương một mạng, nhưng lại cực kỳ âm độc mà ngay lúc đang nói, hướng Đường Tiêu đánh lên.

Ngay lúc tiếng nói của hắn vừa mới rơi xuống, song đầu cự mãng đột nhiên từ bên cạnh hắn biến mất, lập tức hiện ra ở sau lưng Đường Tiêu, không gian một hồi kịch liệt chấn động, song đầu cự mãng đuôi rắn hóa thành một đạo hắc mang, phát ra một tiếng vang thật lớn, phá không thẳng tắp hướng về phía hậu tâm Đường Tiêu.

Khế ước yêu thú của Vệ Mãng rõ ràng có được kỹ năng thuận di!

Xa xa đang xem cuộc chiến, bọn người Thất hoàng tử Chu Vũ nhin không được phát ra một hồi kinh hô, đồng thời ở trong lòng thầm mắng Vệ Mãng kia hèn hạ, rõ ràng ra tay đánh lên. Khoảng cách gần như vậy, từ phía sau đánh lên, quả thật làm cho người muốn tránh cũng không thể tránh.

Trên mặt Vệ Mãng lộ ra vẻ hài lòng, hắn tự tin dùng thực lực áp đảo tuyệt đối của mình, cùng ngoại nhân không biết năng lực thuận di của song đầu cự mãng, dưới một kích lôi đình, Đường Tiêu lần này, không chết cũng phải trọng thương, chiến đấu phía sau sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Phốc phốc một tiếng, cái đuôi sắc bén của song đầu cự mãng đã đâm vào thân thể Đường Tiêu, đuôi phát lên một cái, đem thân hình bị đâm thủng của Đường Tiêu ném hướng Vệ Mãng.

Song đầu cự mãng sau khi hoàn thành một kích này, lập tức hiện ra một thần sắc mỗi một, tu vi cũng hạ thấp xuống còn bốn đạo linh phù chỉ lực, xem ra loại tạm thời tăng thực lực này, kỳ thật không thể kéo dài, chỉ có thể duy trì một thời gian ngắn rất ngắn.

Lực lượng sáu đạo linh phù trong cơ thể Vệ Mãng tiêu hao hết sạch, biến ảo thành một con cự mãng, một ngụm đem tàn thân của Đường Tiêu nuốt vào. Sau đó Vệ Mãng cuồng tiếu nở nụ cười, hắn cũng không nghĩ tới, chiến đấu rõ ràng nhanh như vậy đã xong.

Xa xa đang xem cuộc chiến, bọn người Thất hoàng tử Chu Vũ cùng Uy Vũ tướng Thần Lương cũng nhin không được trợn mắt há hốc mồm, Đường Tiêu lúc trước muốn đánh bạc, lại để cho bọn hắn cho rằng song phương ít nhất có lực đánh một trận, nhưng không nghĩ tới, Đường Tiêu trong vòng một chiêu đã bị đối phương diệt sát, xem ra chẳng những Bình Đông thành lấy không đến tay, sĩ khí của mấy ngàn sĩ tốt cũng bị trùng kích.

- Đám Minh triều phế vật các ngươi, cũng dám đến đoạt Bình Đông thành của bốn vương! Còn không mau...

Thời điểm Vệ Mãng thỏa mãn mà hướng Thất hoàng tử Chu Vũ xa xa lên tiếng, lời nói nửa câu sau của hắn cứ thế mà nuốt trở lại trong bụng.

Bởi vì Đường Tiêu không biết từ lúc nào, đột nhiên nguyên vẹn không sút mẻ mà hiện ra ở trên đầu của song đầu cự mãng, trong tay hắn nắm một thanh yêu đao, Huyết Quang lóe lên, đem đầu lâu của song đầu cự mãng trảm ra một cái.

Vệ Mãng thấy khế ước yêu thú của mình rõ ràng bị Đường Tiêu chặt bỏ một cái đầu, nhin không được vạn phần đau lòng, lửa giận công tâm, hắn vô ý thức mà nhìn thi thể Đường Tiêu mà mình vừa nuốt một chút, kết quả bên trong sáu đạo linh phù, không ngờ lại chẳng có thứ gì?

Sau khi Đường Tiêu đem Luyện Yêu Thủ Ấn thăng cấp làm Tội Ma Thủ Ấn, khôi lỗi bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, chẳng những có thể dùng diện vốn có của bọn chúng, còn có thể trong thời gian ngắn hóa thân thành bộ dáng chủ nhân của Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Dưới Đường Tiêu tự mình khống chế, sẽ không có người nào phát hiện dị thường trong đó.

Mà Đường Tiêu sau khi hoàn thành Thoát Thai Hoán Cốt, chẳng những thần hồn có thể tiến vào Luyện Yêu Thối Ma Hồ, nếu như hấn nguyện ý, hoàn toàn có thể đem thân thể tiến nhập bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Mới vừa rồi bị song đầu cự mãng đâm thủng, tự nhiên không phải là bản thân Đường Tiêu, mà là Lâm Quý, hấn tuy bị chọc nát thân thể, nhưng kỳ thật sẽ không chết, sau khi được đưa trở lại Luyện Yêu Thối Ma Hồ, rất nhanh sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Lâm Quý thay Đường Tiêu đỡ chiêu, đồng thời cũng cho Đường Tiêu cơ hội đánh lén, thừa dịp Vệ Mãng đắc ý mà cuồng tiếu, Đường Tiêu thu hồi thân thể Lâm Quý, còn mình thì từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ bay ra, vung vẩy Thôn Chính Yêu Dao, một đao chém xuống một đầu của song đầu cự mãng.

Vệ Mãng không nói một lời, sáu đạo linh phù trong cơ thể ra hết, biến ảo thành một cự mãng, lấy thể hủy thiên diệt địa hướng Đường Tiêu kích tới.

Đường Tiêu tựa hồ đã sớm liệu đến lúc đó Vệ Mãng sẽ ra tay, hấn sau khi một đao chém xuống song đầu cự mãng, thân hình lập tức hướng phía sau vội vàng thối lui mà đi, cùng lúc đó, một căn Lang thần bổng hiện lên trong tay hấn, cả người hấn lập tức dài ra, hơn nữa khoác lên một tầng da sói dày đặc.

Sử dụng Lang thần bổng, sau khi thân thể huyền hóa thành Người Sói, sẽ gia tăng một đạo linh phù chi lực, tuy năm đạo linh phù chi lực cùng sáu đạo linh phù chi lực còn có chênh lệch nhất định, nhưng mà dù sao so với bốn đạo linh phù chi lực cùng sáu đạo linh phù chi lực, chênh lệch rút ngắn không ít.

557. Chương 557: Lang Thần.

Sát Vương

Chương 557: Lang thần.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sau khi hóa thân Lang thần, năm đạo linh phù chi lực của Đường Tiêu lập tức ngưng tụ thành một thủ ấn, đúng là Thối Ma Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu, đón cự mãng do sáu đạo linh phù chi lực của Vệ Mãng hóa thành đánh tới. Hai bên va chạm về sau, thủ ấn của Đường Tiêu bị cự mãng đụng nát, sau đó cự mãng trở nên âm ảm tiếp tục hướng Đường Tiêu cắn tới.

Một bộ Thần Minh Chiến Giáp trở nên cực lớn, từ trong thể nội của Đường Tiêu bay ra, nghênh hướng cự mãng cực lớn kia. "Phanh" một tiếng vang thật lớn, Thần Minh Chiến Giáp bị cự mãng cắn đến biến hình, nhưng rốt cục cũng đánh tan một kích do sáu đạo linh phù chi lực này hóa thành.

Đường Tiêu đem Thần Minh Chiến Giáp thu hồi vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, sau khi Thoát Thai Hoán Cốt, hấn khống chế Luyện Yêu Thối Ma Hồ cũng càng tiến một bước, tốc độ chữa trị các loại pháp khí pháp bảo của Luyện Yêu Thối Ma Hồ cũng trở nên nhanh hơn, Thần Minh Chiến Giáp trở lại Luyện Yêu Thối Ma Hồ, cũng chỉ mấy hơi thở đã được chữa trị như lúc ban đầu rồi.

Tuy Thần Minh Chiến Giáp đối với Đường Tiêu hiện tại mà nói, năng lực bảo hộ rất có hạn, đặc biệt là dưới công kích của võ giả có bốn đạo linh phù chi lực trở lên, nhưng mà thời khắc mấu chốt, để nó ngăn cản một ít công kích nổ mạnh hết đà vẫn là không có vấn đề.

Phối hợp thêm năng lực chữa trị cường đại của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thời điểm Thần Minh Chiến Giáp đối diện với mấy Địa Nguyên đỉnh phong võ giả siêu cường, vẫn có tác dụng nhất định.

Trừ khi về sau Đào Thần chiến giáp hướng Đường Tiêu nhận chủ, Thần Minh Chiến Giáp mới có thể chính thức quy điền.

Vệ Mãng sau một kích toàn lực vừa rồi, muốn một lần nữa ngưng tụ sáu đạo linh phù chi lực hướng Đường Tiêu công kích, ít nhất phải mất một khoảng thời gian mấy cái hô hấp, bất luận võ giả nào, sử dụng phù triện, vân triện hoặc linh phù chi lực tiến hành công kích, đều gặp phải tình huống này. Nhưng mà Đường Tiêu có Luyện Yêu Thối Ma Hồ cường đại trợ giúp, hai lần phát ra Thối Ma Đại Thủ Ấn, căn bản không cần bất luận thời gian chờ đợi gì.

Đối với hai gã Địa Nguyên đỉnh phong cường xem mà nói, nhanh hơn một cái hô hấp, sẽ là một ưu thế thật lớn, Đường Tiêu sau khi công ra Thối Ma Đại Thủ Ấn, cũng không có hướng bản thể Vệ Mãng, mà là chụp về phía song đầu cự mãng chưa trốn của Vệ Mãng, đương nhiên hiện tại cái hai đầu này chỉ còn một đầu. Bị chém rụng một đầu, thực lực của song đầu cự mãng sẽ giảm mạnh, còn Vệ Mãng thì không kịp ra tay bảo hộ song đầu cự mãng bị thương, kết quả bị Thối Ma Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu vỗ xuống, một cái đầu còn lại bị đập trở thành một đồng thịt vụn, thân thể còn sót lại của song đầu cự mãng cứng đờ, lập tức từ không trung rơi xuống.

Khế ước yêu thú bị giết, thần hồn của Vệ Mãng cũng nhận không nhỏ tổn thương, hơn nữa đau lòng vô cùng, nghĩ thầm muốn đem tàn thi của song đầu cự mãng thu hồi lại, thân thể nó là tài liệu giá trị xa xỉ, ít nhất có thể bổ khuyết một ít tổn thất, nhưng không có ngờ tới chính là ngay lúc Vệ Mãng chụp tới, sắp đem tàn thi của song đầu cự mãng thu hồi, tàn thi đột nhiên bị một cổ hấp lực cường đại, bị Đường Tiêu lấy đi, thần hồn cốt nhục bị Luyện Yêu Thối Ma Hồ cùng một chỗ thu vào, ngay cả căn bản cũng không chừa.

Vệ Mãng tức giận đến oa oa gọi bậy, tuy có sáu đạo linh phù chi lực, nhưng mà giờ phút này lại đối với Đường Tiêu phi thường kiêng kỵ, vị tiểu hầu gia này tuy chỉ có bốn đạo linh phù chi lực, nhưng lại quỷ kế đa đoan, kinh nghiệm chiến đấu thập phần phong phú, khiến Vệ Mãng có cảm giác không biết làm sao.

Đặc biệt là khế ước yêu thú của hắn, ở trong nhiều lần chiến đấu dĩ vãng, đều phát huy sức chiến đấu rất mạnh, kỹ năng thuần di đối với địch nhân xuất kỳ bất ý đánh lén rất sắc bén, không ngờ tới chính là, rõ ràng bị hai chiêu của Đường Tiêu giết chết!

- Người còn có chiêu số gì thì sử dụng đi, bằng không thì hướng Thất hoàng tử quy hàng!

Đường Tiêu ngược lại là ngừng tay, rất cường thế mà hướng Vệ Mãng uy hiếp một tiếng.

- Hừ! Người cảm thấy giết chết khế ước yêu thú của bốn vương, là có thể đả bại bốn vương sao?

Vệ Mãng phô trương thanh thế mà trả lời Đường Tiêu một câu, nhưng ánh mắt bối rối của hắn rõ ràng đã bán rả hắn.

- Vậy bốn công tử sẽ đưa ngươi lên đường!

Đường Tiêu lập tức giận tái mặt, Lang thần bỗng trong tay lập tức trở nên cực lớn, đột nhiên hướng Vệ Mãng nện xuống.

Vệ Mãng đem hết sáu đạo linh phù chi lực lượng, huyền hóa thành một đại mãng cực lớn, nghênh hướng Lang thần bỗng của Đường Tiêu, Lang thần bỗng chống đỡ hết nổi, thiếu chút nữa đã bị nện bay trở về, nhưng trong thân thể Đường Tiêu lập tức có một đạo Đại Thủ Ấn màu vàng bay ra, đột nhiên hướng Vệ Mãng đập đánh tới.

Dùng sáu đạo linh phù chi lực của Vệ Mãng, cùng Đường Tiêu chính diện đối kháng vốn là không có vấn đề, nhưng mà chiến đấu lúc trước, Vệ Mãng đã phát hiện Đường Tiêu sử dụng linh phù chi lực ngưng tụ Đại Thủ Ấn công kích, hai lần công kích rõ ràng có thể không dừng lại.

Hắn sáu đạo linh phù chi lực căn bản không cách nào làm bị thương đối phương, Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu sau khi đập nát cự mãng, song song triệt tiêu, nhưng hắn lập tức lại đánh ra một Đại Thủ Ấn khác, mà Đại Thủ Ấn này rõ ràng so với lúc trước mạnh hơn không ít!

Lúc trước nói Đường Tiêu cuồng vọng, khí thế không ai bì nổi Vệ Mãng, giờ phút này sáu đạo linh phù chi lực chưa hoàn toàn khôi phục, căn bản không cách nào đánh trả, chỉ phải đem sáu đạo linh phù chi lực thu hồi thể nội, miễn cưỡng ngưng tụ ra một cự thuẫn, sau khi đón đỡ Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu, khu lá một kiện phi hành pháp khí quay người hướng bên ngoài hơn nghìn trượng tạt đòn mà đi.

Phi hành pháp khí này phẩm giai hiển nhiên không thấp, tốc độ bay nhanh đến mức chỉ thấy một đạo tàn ảnh của Vệ Mãng.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, thân thể Người Sói lại lần nữa biến hình, lúc này rõ ràng huyền hóa thành một Sói điêu toàn thân lông sói đen nhánh! Hai bên hông có cánh điêu, dưới thân rõ ràng có bốn vuốt sói, sau khi cánh giương ra, đạt tới tầm hơn mười trượng, hai cánh mở ra, Sói điêu cực lớn liền bay lên trời, hai cánh sau lưng đột nhiên vỗ mạnh, một hồi cuồng phong gào thét, thân hình Đường Tiêu bỗng nhiên tại chỗ biến mất, sau một khắc, dĩ nhiên xuất hiện bên cạnh Vệ Mãng.

Đường Tiêu ở Ác Long đầm Thoát Thai Hoán Cốt, sau khi hấp thu huyết nhục của Viễn Cổ Cự Long, thân thể dĩ nhiên cùng long tộc độc nhất vô nhị, cũng không cách nào ngưng khí hóa điêu nữa, nhưng mà không có ngờ tới, sau khi hóa thân Người Sói, ngưng khí hóa điêu lại có thể biến ra một Sói điêu kỳ dị!

Vệ Mãng thấy hình dáng tướng mạo Sói điêu dữ tợn trước mặt, trên mặt hiện ra vẻ sợ hãi. Hai gã võ giả tầm đó đánh nhau, khí thế là rất trọng yếu, Vệ Mãng tuy tu vi rất cao, nhưng mà sống an nhàn sung sướng lâu rồi, cơ hội cùng nhân sinh liêu chết cũng ít đi rất nhiều.

Còn Đường Tiêu những năm gần đây, đi qua đường ranh sinh tử, dạo qua mấy Bí Cảnh, giết người vô số, sát khí trong thần hồn lẫm liệt ác liệt, căn bản không ai bằng. Hơn nữa hấn bẩm sinh cuồng vọng, không thể không nói, đối mặt với Đường Tiêu hóa thân Sói điêu hiện tại có năm đạo linh phù, thật là ác mộng của nhiều võ giả.

Vệ Mãng do dự một lát, nhưng vẫn không có dũng khí cùng Đường Tiêu chính diện đối địch, sáu đạo linh phù chi lực biến ảo thành một cự mãng cực lớn, hướng Đường Tiêu đánh nghi binh, sau đó biến đổi phương hướng bỏ chạy.

558. Chương 558: Sáu Đạo Linh Phù.

Sát Vương

Chương 558: Sáu đạo linh phù.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Sói điêu duỗi ra móng vuốt giống như chân sói, lại như điêu trảo, đột nhiên hướng Vệ Mãng vỗ tới, thân hình Vệ Mãng trì trệ, quay đầu lại một chớp mắt đánh ra, cản trở một trảo của Đường Tiêu, thời điểm sáu đạo linh phù chi lực cùng cự trảo này đối bính, hiển nhiên chiếm cứ thượng phong rất lớn, nhưng thân thể của hấn hơi chút đình trệ, liền bị một Đại Thủ Ấn hướng hấn mà đến.

Mà Đại Thủ Ấn này, đã cùng sáu đạo linh phù chi lực tương xứng!

Vệ Mãng bị Đại Thủ Ấn này đập lên thân thể, cương khí hộ thể hoàn toàn ngăn trở một Đại Thủ Ấn này, nhưng trên mặt hấn lại hiện ra vẻ kinh ngạc, hấn tuyệt đối không có ngờ tới, còn có một loại công pháp như vậy, mỗi lần đánh ra một chớp mắt, sẽ hơn một chớp mắt lúc trước vài phần uy lực, nếu như một mực gia tăng như vậy, hấn sớm muộn sẽ bị đối phương chụp chết.

Chiến đấu kế tiếp, căn bản không có bất luận cái gì lo lắng mà nói, Thối Ma Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu một chớp mắt so một chớp mắt uy mãnh, không bao lâu công phu, nhanh chóng bạo tăng tới gần bảy đạo linh phù chi lực. Tốc độ bỏ chạy của Vệ Mãng, ở trước mặt Đường Tiêu sau khi hóa thân Sói điêu, quả thực không đáng nhắc tới.

- Ta nhận thua! Nguyên quy hàng Thối hoàng tử! Tiểu hầu gia đừng đánh nữa!

Thời điểm Đường Tiêu sắp đánh ra một Thối Ma Đại Thủ Ấn nữa, Vệ Mãng triệt để buông tha chống cự, lớn tiếng xin khoan dung.

Đường Tiêu cũng không dừng tay, lại là một chưởng tiếp một chưởng mà liên tục đánh ra, trong mắt Vệ Mãng hiện ra vẻ tuyệt vọng cùng phần nộ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại trong chốc lát, nhưng giờ phút này hắn căn bản không cách nào cùng Thối Ma Đại Thủ Ấn của Đường Tiêu chống lại, nhất là sau khi hộ thể cương khí triệt để vỡ vụn, bị Thối Ma Đại Thủ Ấn đập thành trọng thương, Đường Tiêu đem hắn thu vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Kết quả một trận chiến này, hoàn toàn ở bên trong Đường Tiêu mong muốn, hơn nữa Đường Tiêu cảm giác mình cũng không có sử xuất toàn lực. Xem ra sáu đạo linh phù chi lực cũng không gì hơn cái này, tiếp theo, Đường Tiêu quyết định đi chọn Địa Nguyên đỉnh phong võ giả bảy đạo linh phù chi lực thử tay.

Đã có được sáu đạo linh phù chi lực Vệ Mãng, năm đạo linh phù chi lực Kim Thiên, bốn đạo linh phù chi lực Lê Xuân, ba gã con rối cường đại này, về sau tổng hợp thực lực của Đường Tiêu sẽ đại trưởng, thời điểm ứng chiến, đột nhiên đem ba người này triệu hoán ra, sẽ mang đến cho đối thủ áp lực như thế nào?

Đã có ba người này giúp đỡ, lợi dụng Thối Ma Đại Thủ Ấn bắt lấy những Địa Nguyên đỉnh phong võ giả khác cũng sẽ dễ dàng rất nhiều, về sau bên người Đường Tiêu, con rối đặt tới Địa Nguyên đỉnh phong tu vi ngày càng nhiều, dưới Thiên Nguyên, hắn càng ngày càng lớn mạnh cùng không thể chiến thắng.

Sau khi thu Vệ Mãng, Đường Tiêu khống chế được Bình Đông nội thành, cũng mở rộng cửa thành, để Thối hoàng tử đi vào, mấy ngàn đại quân do Đường Tiêu suất lĩnh, có thể nói là không đánh mà thắng, dễ dàng chiếm Bình Đông thành!

Vốn là ba vị Hồ Liệt tướng, Lan Vương cùng với Phương Kích các loại cường giả, còn có mấy ngàn tinh nhuệ, là vì khôi phục Đại Minh triều mới đầu nhập dưới trướng Thối hoàng tử Chu Vũ, nhưng Thối hoàng tử hiển nhiên cũng không thể cho bọn hắn hy vọng phục quốc quá lớn. Đường Tiêu chiến một trận Bình Đông lập uy, chúng tướng vui lòng phục tùng, lực ngưng tụ cùng tin tưởng của mấy ngàn tướng sĩ cũng lập tức dấy lên.

Đánh hạ một tòa tân thành, đầu tiên cần làm chính là trấn an nhân tâm, dân chúng Man tộc đối với việc ba vị đại Vương thoả cái quy thuận Thối hoàng tử có rất nhiều nghị luận, nhưng dưới dâm uy trước sau như một của Tam đại Vương, hết thảy cũng còn tính toán bình tĩnh. Bọn người Vệ Mãng, Kim Thiên, cùng Lê Xuân bị Đường Tiêu khống chế, cho nên Đường Tiêu ở trong Bình Đông thành bài trừ các thế lực đối lập cũng rất thuận tiện, nghe lời tự nhiên lưu dụng, không nghe lời, thậm chí có ý phản kháng, kết cục đơn giản có hai loại.

Thực lực mạnh, có chút tác dụng, bị Đường Tiêu thu làm con rối, thực lực yếu, hơn nữa không thành thật, trực tiếp ném vào Huyết Trì tế luyện.

Sau khi dàn xếp xong Bình Đông, Lan Vương, Thối hoàng tử cùng với bọn người Chu Kiền, Phương Kích, bắt đầu khuyến khích hôn sự của Đường Tiêu, hơn nữa là để cho hắn một lần đem Dục Thai công chúa và Nghi Lan quận chúa cưới vào cửa.

Nghi Lan quận chúa trưởng thành rồi, Đường Tiêu hiện tại đã tiến vào Địa Nguyên ngũ giai, thực lực có thể so với Địa Nguyên đỉnh phong, tự nhiên đối với hôn sự này không có bất kỳ dị nghị gì.

Nhưng Dục Thai công chúa lại đối với cái này cảm xúc không cao, nhắc tới chuyện này luôn rầu rĩ không vui. Đường Tiêu sẽ không miễn cưỡng nàng, đợi nàng chủ động nói ra bí mật nội tâm, cho nên sự tình đại hôn chỉ có thể tạm thời hoãn lại, chỉ có Nghi Lan quận chúa một người âm thầm sốt ruột, rồi lại nói không nên lời, bởi vì không hiểu được tâm sự của Đường Tiêu, khiến cho bản thân đêm gối đầu một mình khó ngủ.

Đường Tiêu không thích những chuyện quản lý chính sự này, sau khi hắn sử dụng một ít thủ đoạn tàn nhẫn, dùng tánh mạng người nhà hoặc bản thân áp chế bức bách bọn người Vệ Mãng đi vào khuôn khổ, chỉ để lại một tia thần niệm ở trên người bọn họ, không cho bọn hắn có dị tâm gì, toàn lực phối hợp Thối hoàng tử thống trị Bình Đông thành, còn bản thân hắn thì bắt đầu toàn lực tu luyện.

Ở dưới quy tắc của Thiên giới, muốn trở thành vương giả đầu tiên của Cửu Châu đại lục hay là muốn tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong, nếu như có thể có được tám, chín đạo linh phù chi lực, lại phối hợp thêm uy lực của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, dưới Thiên Nguyên thì không có đối thủ rồi.

Việc cần phải làm trong tương lai rất nhiều, hết thấy đều là dùng thực lực làm cơ sở, nếu không đều là nói suông.

Từ Địa Nguyên Cấp ngũ giai tiến vào Địa Nguyên đỉnh phong, đối với rất nhiều người mà nói, là một sự tình cực kỳ gian nan, nhưng đối với người có được Luyện Yêu Thối Ma Hồ, và trời sinh kỳ tài như Đường Tiêu mà nói, thì không có bất kỳ khó khăn nào.

Huống chi, trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ còn có một Bí Cảnh, có thể giúp hắn cảm ngộ Thời Gian chi lực.

Bí Cảnh ban đầu huấn luyện rất đơn giản, sẽ mô phỏng ra một đối thủ cường hãn cùng Đường Tiêu đối chiến, thực lực luôn cao hơn Đường Tiêu một ít, đặc biệt là cảm ngộ đối với Thời Gian chi lực so với Đường Tiêu luôn cao hơn, theo cảm ngộ của Đường Tiêu đối với Thời Gian chi lực càng ngày càng mạnh, đối thủ này cũng sẽ càng ngày càng lớn mạnh theo, như vậy Đường Tiêu không thể không một mực chăm chú ở trong chiến đấu, cũng từ đó đạt được cảm ngộ đối với Thời Gian chi lực.

559. Chương 559: Kinh Thành.

Sát Vương

Chương 559: Kinh thành.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi huấn luyện đến giai đoạn nào đó, Đường Tiêu sẽ có cảm giác thời gian bắt đầu biến chậm, loại cảm giác này cùng hắn lúc trước cắn nuốt Thì Chi Tinh là không thể so sánh, cắn nuốt Thì Chi Tinh có thể làm cho thời gian hoàn toàn đình trệ, mà bây giờ loại biến chậm này càng nhiều nữa là một loại cảm giác.

Bất quá đối với biến hóa của loại cảm giác này, lại để cho Đường Tiêu càng ngày càng rõ ràng cảm ngộ đến Thời Gian chi lực.

Thất hoàng tử Chu Vũ ở trong thời gian ba năm này, đã tiến vào Địa Nguyên Cấp cấp hai, Chu Kiên không có động tĩnh gì, thực lực vẫn như lúc trước khi Đường Tiêu lưu lạc vào hắc ám hư không. Đường Tiêu vừa tu luyện, đồng thời cũng trợ giúp bọn người Chu Vũ, Chu Kiên cùng với Dực Thái công chúa tăng lên tu vi. Dùng thực lực bây giờ của hắn, phối hợp thêm Luyện Yêu Thối Ma Hồ cực kỳ nghịch thiên, trợ giúp mấy người này tăng lên tu vi là rất dễ dàng.

Kinh Thành.

Vương Tử Cương được Hoàng đế bù nhìn Chu Kinh phong làm Đại Minh Cung Thuận Vương, giờ phút này đang cùng với Hoàng Ích và một đám phụ tá ở trong thư phòng uống trà, tuy Đại Minh triều chỉ còn trên danh nghĩa, nhưng bọn hắn sống so với lúc trước càng thoải mái hơn.

Đây hết thấy đều quy công cho thủ hạ đắc lực là nhị tướng Đông Bảo cùng Đông Cương của hắn, trước khi người Đông Doanh quy mô xâm lấn, Đông Bảo cùng Đông Cương huynh đệ liền thay Tử Cương lúc ấy thân là Hưng Quốc Hầu cùng Đông Doanh Đại tướng Vinh Dã Tu Thân cùng Thổ Phỉ Nguyên cầu kết, do hai người này đầu nhập, Kinh Thành rơi vào tay giặc, công lao có hơn phân nửa là ở trên người Tử Cương, cho nên Tử Cương hiện tại là một trong những nhân vật trọng yếu của chính quyền bù nhìn.

- Vương gia! Đại sự không ổn.

Một gã Hắc y nhân vội vàng từ bên ngoài xông vào.

- Chuyện gì?

Từ Cương mặt lộ vẻ không vui, những hắc y nhân này tất cả đều là mấy năm trước hắc vì đối phó Trần Quốc Hầu Đường Uyên, đặc biệt bí mật huấn luyện, hiện tại Đường Uyên đã bị diệt trừ, đã lâu không có dùng tới những hắc y nhân này, đại sự không ổn, còn có đại sự gì không ổn sao.

Hắc y nhân cũng không có mở miệng, mà nhìn thoáng qua những người trong phòng.

- Có lời gì cứ nói! Ở đây không có người ngoài.

Từ Cương lại càng có chút không nhịn nổi.

- Vương gia, Đường gia thiếu gia Đường Tiêu ba năm trước vì nuốt Thì Chi Tinh, bạo bệnh mà vong, nghe nói đột nhiên sống lại, hơn nữa đã có thực lực tương đương với Địa Nguyên đỉnh phong, trước đó vài ngày đã giúp Thất hoàng tử trấn áp bọn người Vệ Mãng, Kim Thiên, cũng chiếm cứ Bình Đông thành!

Hắc y nhân vội vàng đem tin tức mới nhất báo cáo nhanh cho Từ Cương.

- Làm sao có thể như thế được? Người có tin tức chính xác không?

Từ Cương nghe được danh tự Đường Tiêu, sắc mặt liền trắng bệch, giống như ban ngày thấy quỷ vậy.

Xác thực, một cừu gia đã chết, không ngờ lại sống lại, đây không phải gặp quỷ sao? Hơn nữa cái cừu gia kia rõ ràng có thể bắt giữ Man tộc đại Vương Vệ Mãng là Địa Nguyên đỉnh phong võ giả, thực lực có thể không phải chỉ là Địa Nguyên ngũ giai, Từ Cương chỉ là một đạo linh phù chi lực, có khả năng chống lại sao, nói đơn giản một chút, một ngón tay của đối phương là có thể đem hắc đề chết.

Thay đổi là cừu gia khác, Từ Cương còn có thể ỷ vào thể lực của mình trong triều, cùng một đám cao thủ bên người bảo hộ, cũng không sợ hãi đối phương tìm hắc, nhưng mà Đường Tiêu lại không giống, thiếu niên này xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn đa đoan, ngay cả sự tình nuốt Thì Chi Tinh cũng có thể làm, thật đúng là họa lớn trong lòng Từ Cương.

- Tin tức này là hoàn toàn chính xác! Người mà thuộc hạ từng cài vào Bình Đông thành, tận mắt nhìn đến Đường thiếu gia này, cũng vẽ một bức họa cho đại nhân.

Hắc y nhân từ trên người lấy một bức họa đồ đi ra.

- Nhanh trình lên!

Bàn tay Từ Cương cuốn lấy, đem bức họa trong tay Hắc y nhân đoạt tới, sau đó hắc nhìn chăm chú thiếu niên bên trong bức họa, sắc mặt liền trắng bệch.

Người bên trong bức họa này, không phải Đường Tiêu thì là ai?

- Tiểu súc sinh này thật sự sống lại rồi?

Sắc mặt của Hoàng Ích cũng có chút khó coi, hơn ba năm trước, Đường Tiêu vẫn là cái đinh trong mắt bọn hắc, cừu hận của bọn hắc đối với Đường Tiêu, thậm chí đã vượt qua Trần Quốc Hầu Đường Uyên.

- Xác thực là hắc.

Từ Cương hai tay niết quyền, thân thể thậm chí có chút bắt đầu run rẩy lên.

- Vương gia không cần lo lắng, tiểu súc sinh này cả gan làm loạn, không biết trời cao đất rộng, chúng ta có thể hại chết hắc một lần, có thể hại chết hắc lần thứ hai.

Con mắt Hoàng Ích chớp chuyển trong chốc lát, liền tiến đến bên tai Từ Cương nói nhỏ vài câu.

- Người còn có thượng sách gì?

Từ Cương liền vội hỏi Hoàng Ích một tiếng.

Hoàng Ích nhìn chung quanh một chút, Từ Cương biết ý mà đem những phụ tá khác đuổi ra khỏi thư phòng, sau khi bảo đảm chung quanh không có người nghe lén, Hoàng Ích lúc này mới mở miệng.

- Lúc trước Vương gia đem Trần Quốc Hầu Đường Uyên kia bán cho Đông Doanh Thiên hoàng, lúc này mới đổi lấy Đại Minh triều ta một phương bình an, sau khi Trần Quốc Hầu Đường Uyên bị tiên hoàng phái đi Đông Doanh thay tiểu súc sinh kia chuộc tội một mực chưa về, nghĩ đến tất nhiên là bị nhốt lại tra tấn,

dùng để chuộc tội nghiệt mà tiểu súc sinh kia đã làm với Đông Doanh, thậm chí bị rút hồn luyện phách cũng có thể, nếu như chúng ta đem tin tức này tiết lộ cho tiểu súc sinh kia, người nói hẳn sẽ làm như thế nào?

Hoàng Ích nói xong, hắc hắc nở nụ cười lạnh.

- Tiết lộ cho hẳn? Vậy hẳn tới vương phủ ta báo thù thì làm sao bây giờ? Chủ ý này của ngươi là có ý gì?

Từ Cương quá sợ hãi, lắc đầu khoát tay liên tục.

- Vương gia sai rồi! Hoàng mỗ nói chỉ là đem tin tức Trần Quốc Hầu Đường Uyên ở Đông Doanh chịu khổ giả thả ra, về sự tình bán đứng Trần Quốc Hầu, tùy tiện tìm người chịu tội thay là được, mẫu thân Dương thị của tiểu súc sinh kia không phải thần bí mất tích sao? Chúng ta lại nói dối ra ngoài, nói Dương thị kia bị Đông Doanh Thiên hoàng bắt đi, cưỡng gian trăm lượt, dùng tính tình của tiểu súc sinh, quả quyết không đơn giản bỏ qua, nói không chừng dưới sự giận dữ, sẽ đi Đông Kinh. Hắc hắc, đến lúc đó thì có trò hay để xem rồi.

- Ân, chủ ý như vậy ngược lại không tệ, chúng ta lại nghĩ một chút, tìm phương pháp thích hợp đem tin tức này thả ra, đừng làm cho tiểu súc sinh nhìn ra sơ hở mới được.

Từ Cương lúc này mới nhẹ gật đầu. nguồn

- Chuyện này, nhất định phải tìm người ổn đáng tin đi làm mới được.

560. Chương 560: Từ Cương Kinh Hải.

Sát Vương

Chương 560: Từ Cương kinh hải.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Hoàng Ích hướng Từ Cương nói thoáng một phát.

- Giao cho Đông Bảo, Đông Cương huynh đệ đi làm a, hai người bọn hắn làm việc, bốn vương rất yên tâm. Đúng rồi, người lần trước nói, giúp ta ở Cửu Châu đại lục tìm được mấy vị bảo tiêu tốt, hiện tại thế nào rồi?

- Tiểu hầu gia, chúng ta ở trên đảo gốc lâu như vậy, một mực không có tin tức Trần Quốc Hầu, người vừa xuất hiện, những tin tức này liền đi ra, nhất định là gian kế của kẻ khác, dù người đi tìm người Đông Doanh trả thù, làm như vậy là dễ hại tính mệnh của người.

Khi những tin tức này rơi vào tay Bình Đông thành, Thất hoàng tử cùng chúng võ tướng đều rất lo lắng tụ tập đến bên người Đường Tiêu, hơn nữa giúp hắn phân tích thoáng một phát.

- Phải gian kế hay là không, ta tự có biện pháp phân biệt, bất quá những ngày này ta sẽ rời Bình Đông thành một thời gian ngắn.

Đường Tiêu đương nhiên minh bạch, cái này có thể là kế sách dụ địch của kẻ khác, nhưng mà, đã có tin tức hạ lạc của Trần Quốc Hầu cùng Hưng Đô phu nhân, lại không đạt được gì, khẳng định là không được.

- Tiểu hầu gia...

- Các người không cần khuyên nữa, trong nội tâm của ta đã có kế sách.

Đường Tiêu dùng thủ thế ngăn mọi người nói tiếp.

Đối với rất nhiều người mà nói, muốn tra ra nơi phát ra lời đồn, cùng phán đoán lời đồn thiệt giả, là một chuyện rất khó khăn, nhưng mà đối với Đường Tiêu mà nói, lại dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ cần tìm được một người nói lời đồn, bắt làm con rối, lập tức có thể biết hẳn từ chỗ nào nghe được lời đồn, tìm hiểu nguồn gốc, một tầng một tầng truy tra, không bao lâu có thể tra ra cội nguồn.

Loại phương thức này, căn bản không cần bức cung, bắt người, cũng có thể tra được tin tức mình muốn.

Đã bị một quyền, lần này Từ Cương không chịu nổi áp lực, cố nén nhịn cả buổi cuối cùng phải phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lung lay muốn té xuống. Bốn gã cường giả lúc này không còn quan tâm đến Từ Cương. Từng người đều phun một ngụm máu tươi lên trên người Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát. Ngay lúc đó, Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát một chưởng đánh vào thân hình của Siêu cấp Quỷ vương. Siêu cấp Quỷ vương thân hình lay động vài cái, thiếu một chút là tiêu tán ra. Nhưng trong làn quỷ vụ dày đặc bốn phía, lại nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Quỷ Vương rống lên một tiếng, hướng Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát bên trong đám khói đen vọt tới. Vô số quỷ binh quỷ tướng tựa hồ giống như nhận được hiệu lệnh, ngay ngắn đi theo sát sau lưng Quỷ vương, mượn sức mạnh kim quang trên đỉnh Quỷ vương, hướng Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát đánh tới.

Từng đoàn từng đoàn bóng đen mãnh liệt đụng vào giữa kim quang. Sau một hồi hỗn loạn, thân thể của Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát bắt đầu bị phá thành những mảnh nhỏ, rồi sau đó đột nhiên nổ tung, ảnh hưởng đến tất cả đám quỷ vụ màu đen. Đường Tiêu trốn đằng sau vệ mãng, không kịp chuẩn bị, cũng bị tiếng nổ này ảnh hưởng, ngã bịch xuống đất.

Bốn gã cường hãn cùng với Cung Thuận Vương Từ Cương thì thảm rồi. Bọn họ toàn thân cao thấp bị thủng nhiều lỗ lớn, máu tươi đầm đìa.

Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát phát nổ, không phải là tổ bốn người này muốn đồng quy vu tận với Đường Tiêu mà là Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát sau khi được triệu hóa, một khi thân thể bị phá diệt thì tất nhiên sẽ bị nổ tung.

Tuy bốn người cùng với Từ Cương bị thương, nhưng tốt xấu gì lần Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát phát nổ này đã tiêu diệt được hơn phân nửa quỷ binh quỷ tướng mà Đường Tiêu triệu hồi ra được, khiến cho bốn người cùng Từ Cương thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh bốn người cùng với Từ Cương không còn cười nổi nữa. Ngay khi Siêu cấp Quỷ vương bị vỡ tan, thì sau vài giây lại có hơn hai ngàn con quỷ binh quỷ tướng không hao tổn gì hiện ra từ bốn phía của năm người. Lúc này đây, bởi vì đã không còn kim quang của Đại Lực Kim Cương Tu Di Bồ Tát ngăn cản, hai ngàn con quỷ binh quỷ tướng này tiếp tục vọt tới bên cạnh năm người.

- Ác quỷ địa ngục!

Đường Tiêu cũng không để cho hai ngàn quỷ binh này trực tiếp đẩy ngã bốn người cùng Từ Cương, mà tiếp tục luyện tập “Không quỷ quyết” của hắn, dùng thần hồn chi lực khống chế hai ngàn quỷ binh quỷ tướng tạo thành một cái địa ngục thật lớn.

Một âm thanh gào khóc vang lên. Một luồng gió lạnh bao phủ bốn gã cường giả và Từ Cương. Gió lạnh khắp nơi, phảng phất địa ngục nhân gian. Nếu như vô giả có vô công tu vi quá thấp, trong luồng gió lạnh này, thần hồn rất nhanh chóng sẽ bị rút ra, chết không nơi chôn thân.

Từ Cương và bốn tên cường giả rất nhanh bị bao vây giữa một địa ngục hắc ám như vậy, hơn nữa còn rất nhanh nuốt bọn họ vào trong.

Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc!

Thanh âm thân thể bị xuyên qua không dứt bên tai, dưới sự yểm trợ của địa ngục hắc ám, hai ngàn quỷ binh quỷ tướng dùng mãnh phi thường vô cùng lao đến giết năm người trước mặt. Năm người này liều chết chống cự, bạo sát vô số quỷ binh quỷ tướng. Nhưng cuối cùng hai tay đâm sao địch lại bốn tay, từng người rất nhanh bị đám quỷ binh quỷ tướng dùng đao kiếm trong tay chọc thành hình tổ ong.

Đường Tiêu đứng từ xa nhìn thấy hết, liền lắc đầu: truyện copy từ

- Lấy nhiều đánh ít, đem bọn chúng làm hao tổn hết. Cái này quả thật có chút dễ dàng.

Mắt thấy năm người này không còn chống đỡ nổi, Đường Tiêu phát ra Luyện Yêu Đại Thủ Ấn, đột nhiên chụp lấy năm người đang nằm trên mặt đất. Năm người giờ phút này đã sớm lâm vào tình trạng kiệt sức. Thối Ma Đại Thủ Ấn rơi xuống nhưng chẳng thể làm gì được.

Bốn gã cường già trước sau bị Đường Tiêu bắt vào bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Từ Cương giờ phút này trên mặt không còn vẻ đắc ý nữa mà run run, bịch một tiếng quỳ dưới chân Đường Tiêu, không ngớt lời cầu khẩn:

- Đường công tử tha mạng.

- Trước khi ta tiến hành tô luyện thần hồn của ngươi, ngươi sẽ không chết dễ dàng như vậy. Mặt khác, ta còn muốn mượn thân thể của ngươi dùng trong mấy ngày, thuận tiện xử lý một chút việc trong Thai Kinh Thành.

Đường Tiêu lạnh nhạt nhìn Từ Cương. Đi vào Cung Thuận Vương phủ đối với hắn thật quá dễ dàng. Cho nên, Đường Tiêu sau khi giành thắng lợi trong trận đấu, căn bản không cảm thấy hưng phấn.

- Ngươi mượn thân thể của ta làm cái gì?

Từ Cương kinh hãi nói.

- Muốn làm cái gì ngươi còn có được sự lựa chọn sao?

Đường Tiêu dùng Thối Ma Đại Thủ Ấn, một chiêu đem Từ Cương hút vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Vài ngày sau, Đường Tiêu rất nhanh đến chỗ mục tiêu, Đông Doanh Quốc.

561. Chương 561: Đông Hải Long Vương.

Sát Vương

Chương 561: Đông Hải long vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Không phải Đường Tiêu quá mức kích động khi chưa tiến vào Địa Nguyên cấp đỉnh phong thì đã muốn đến Đông Doanh Quốc gây hấn. Thật sự tin tức mà Đường Tiêu lấy được từ thần hồn của Từ Cương khiến Đường Tiêu cảm thấy rất khó tiêu tan. Cho nên mới đột ngột quyết định đi Đông Doanh Quốc.

Ba năm trước, Đường Tiêu giết chết Thái tử Đông Doanh Tây Điều Anh Cát, bắt thái tử phi Vũ Đằng Lan cùng với công chúa Thương Tĩnh Không, lại nuốt luôn Thì Chi Tinh, giết ba vạn võ sĩ Đông Doanh Quốc khiến Thiên hoàng giận dữ, giao nhiệm vụ cho quận bộ Vũ Đằng Giai Ngạn tuyển năm ngàn võ sĩ Đông Doanh tinh nhuệ với hơn trăm chiến hạm lớn nhỏ, hơn ngàn khẩu đại bác thẳng hướng Áo Bì Đảo.

Phòng thủ của Áo Bì Đảo thật sự là bạc nhược, yếu kém không chịu nổi. Đại quân đau khổ chèo chống hơn một tháng thì Thai Kinh Thành liền bị phá vỡ. Sau khi Thanh Kinh Thành bị phá vỡ, Đông Doanh Quốc hướng người của triều đình đưa ra mấy điều kiện, nếu không sẽ tàn sát hàng loạt dân chúng trong ba ngày.

Trong những điều kiện đưa ra, có hai điều kiện liên quan đến Đường gia. Một là giao nộp Đường Tiêu, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hai là để cho Trấn Quốc Hầu Đường Uyên đích thân đến Đông Kinh Thành hướng Đông Doanh Thiên hoàng tạ tội. Người hoàng cung bắt đắc dĩ bị ép phải đồng ý với điều kiện của người Đông Doanh. Trấn Quốc Hầu Đường Uyên vì lấy đại cục làm trọng, bị bắt lên chiến hạm của người Đông Doanh, đọc truyện mới nhất tại .

Đường Uyên khi bị áp giải lên chiến hạm của người Đông Doanh, Từ Cương vừa vặn cũng có mặt. Ông ta tận mắt chứng kiến Vũ Đằng Giai Ngạn đánh vào đan điền của Đường Uyên, phế bỏ võ công của ông. Rồi cho người tiến hành dùng cực hình liên tục với ông không ngừng nghỉ trong mấy ngày liền.

Tuy ở kiếp này, Đường Tiêu chỉ tiếp xúc với phụ thân Đường Uyên chỉ có một lần, không nghĩ tới phụ thân của mình lại vì mình mà bị phế hết võ công. Võ công tu luyện cả đời đã bị phế, còn bị tra tấn cực hình.

Đường Tiêu vốn định khi mình tiến vào Địa Nguyên cấp sáu, khôi phục Áo Bỉ Đảo, rồi sẽ tiến về Đông Doanh Quốc để trả thù. Nhưng theo trí nhớ của Đường Tiêu, chứng kiến cảnh tượng thảm khốc kia, hẳn rồi cuộc không cách nào bình tĩnh.

Không chỉ như thế, từ trong trí nhớ của Đường Tiêu, hẳn còn thấy được một sự kiện về phu nhân Khánh Đô. Tuy Từ Cương không có tận mắt nhìn, nhưng ông ta nghe người ta nói qua, đám gia quyến của phu nhân Khánh Đô và Trần Quốc Hầu từ núi Dương Minh thông qua một thông đạo bỏ trốn, nhưng lại bị người khác bán đứng, tựa hồ cũng bị bắt Đông Doanh.

Cho dù võ công Đường Tiêu hiện tại vẫn còn chưa đủ để càn quét Đông Doanh, nhưng đến đó có thể tìm ra phụ thân Đường Uyên và phu nhân Khánh Đô. Nếu không cho dù Đường Tiêu có lưu lại Áo Bỉ Đảo cũng không còn tâm tư để làm bất cứ chuyện gì.

Còn có Thạch Miêu Vương bị mất tích một cách thần bí. Rất có thể có liên quan đến người Đông Doanh. Hết thấy đều khiến Đường Tiêu phải đi một chuyến.

Đường Tiêu đi theo đường biển đến Đông Doanh. Hẳn không đi bằng thuyền mà dựa vào phi hành pháp khí một đường bay nhanh đến. Hẳn dùng ý niệm để cất giấu một chiếc thuyền. Khi nào mệt, ngược lại có thể đem thuyền lên trên mặt biển nghỉ ngơi một chút.

Đường Tiêu hiển nhiên là có chút đánh giá thấp sự hung hiểm của hải tộc. Hẳn tự cao với thực lực tương đương với Địa Nguyên cấp đỉnh phong, thì hải tộc chẳng làm gì được hẳn.

Nhưng, sau vài ngày lênh đênh trên mặt biển thì bắt đầu tiến nhập vào địa phương nguy hiểm. Một con sóng lớn chặn đường đi của hẳn, khiến Đường Tiêu phải bay lên trời. Sóng lớn đột nhiên bay lên không, biến thành một đầu rồng, sau lưng hào quang vạn đạo. Sau khi hình rồng được thu vào, một nhân vật trung niên mặc áo bào xanh xuất hiện trước mặt Đường Tiêu cách đó không xa.

Người đàn ông trung niên không phải là người lương thiện mà là hải tộc. Ông ta nhìn Đường Tiêu từ trên xuống dưới, tựa hồ cảm thấy khó hiểu khi có người dám can đảm một mình xông vào cấm địa Đông Hải.

Cảm nhận được sự uy hiếp cường đại phát ra từ trong cơ thể của đối phương, Đường Tiêu liền nhíu mày. Nếu như hẳn không cảm giác sai thì hải tộc trung niên này đã có được tu vi Thiên Nguyên cấp.

Chỉ là không biết võ giả Thiên Nguyên cấp tại sao lại xuất hiện chỗ này. Hơn nữa còn cản trở Đường Tiêu. Nhìn bộ dạng của ông ta, không biết ông ta có ý đồ gì với hẳn. Nhưng bây giờ tận lực không chọc giận ông ta thì tốt hơn.

- Xin hỏi các hạ cao tính đại danh là gì? Tìm vệ mỗ có việc gì không?

Đường Tiêu chủ động bắt chuyện với người đàn ông trung niên, đồng thời muốn thăm dò ý đồ của đối phương là gì.

- Lão phu họ Ngao!

Người đàn ông trung niên cũng không lập tức ra tay đối với Đường Tiêu, tự giới thiệu mình một câu.

- Họ Ngao...Hẳn là người của Đông Hải Long tộc?

Đường Tiêu có chút dở khóc dở cười. Vận khí quả thật là củ chuối! Nếu gặp người của hải tộc khác, nói không chừng còn có thể đánh một trận rồi chạy thoát. Còn Long tộc thì lại quá mạnh.

Bởi vì Đường Tiêu đã từng là một thành viên của Long tộc.

- Không sai, lão phu trước kia được thiên giới bổ nhiệm quản lý toàn bộ Đông Hải. Nhưng giờ đã lui ra rồi. Nơi này là nơi lão phu quy ẩn.

Người đàn ông trung niên họ Ngao hướng Đường Tiêu mỉm cười.

- Ông không phải là Đông Hải Long Vương chứ?

Đường Tiêu ngược lại hít một hơi thật sâu.

- Nhân loại thường hay gọi ta như thế.

Người đàn ông trung niên họ Ngao rất tùy ý mà trả lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu nội tâm trầm xuống, biết rõ chính mình đã gặp phải phiền toái. Không biết cái tên Đông Hải Long Vương kia có quan hệ gì với cái tên Mễ Khắc Tây Mễ Lan Vương tử và công chúa Ly Đế hay không? Tựa hồ như cùng là người của hải tộc. Nếu vạn nhất những chuyện lúc trước bị vạch trần thì lần này chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Suy nghĩ như vậy, Đường Tiêu đột nhiên quay đầu lại nhìn sang một hướng khác, bay nhanh đi. Nhưng không nghĩ tới Đông Hải Long Vương lại đột nhiên khê vươn tay. Đường Tiêu lập tức giống như bị mất đi khí lực, dừng lại trên không, khê động cũng không thể động.

Đường Tiêu đối với điều này ngược lại cũng không nằm ngoài dự đoán. Khi hắn còn bị mắc kẹt ở Bí Cảnh, hiểu rất rõ võ giả Thiên Nguyên thực lực mạnh đến cỡ nào. Võ giả Địa Nguyên trước mặt võ giả Thiên Nguyên căn bản không có bất luận một sự đánh trả. Giống như Đường Tiêu hiện tại, khi đối mặt với một võ giả cấp Thiên Nguyên, sự chênh lệch còn muốn lớn hơn vài lần.

Hắn hôm nay phải chết tại chỗ này sao?

Thiên giới không phải là có quy tắc sao? Không cho phép võ giả Thiên Nguyên động thủ với những võ giả ở dưới. Vì sao lão Đông Hải Long Vương lại không kiêng sợ?

562. Chương 562: Không Có Ác Ý.

Sát Vương

Chương 562: Không có ác ý.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Cái lão Đông Hải Long Vương ở thiên giới rất có bối cảnh, căn bản không sợ những loại quy tắc như thế. Đường Tiêu ở kiếp thứ nhất hiểu rất rõ điều này.

Đường Tiêu xoay người, lẳng lặng nhìn Đông Hải Long Vương. Hắn hiện tại đang bám trên người vệ mãng, mà bản thể thì đang ẩn thân bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ. Luyện Yêu Thối Ma Hồ thì giấu trên người vệ mãng. Chỉ cần đối phương không phát hiện bí mật của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, thì cho dù lão ta có giết chết vệ mãng thì Đường Tiêu vẫn có cơ hội chạy ra ngoài tìm đường sống.

- Hắc hắc, tiểu hữu làm gì mà sợ hãi thế? Lão phu đối với ngươi không có ác gì gì đâu.

Đông Hải Long Vương cười hì hì nhìn Đường Tiêu.

- Vậy thì ông cần gì phải chặn đường ta? Hơn nữa còn không cho ta rời đi? Võ giả Thiên Nguyên nhìn thấy võ giả ở dưới không vừa mắt là có thể động thủ sao?

Đường Tiêu thử nói đạo lý với cái lão Đông Hải Long Vương.

Trong những ngày sống cùng với võ giả Thiên Nguyên, hắn biết rõ đối phương một ngón tay cái cũng có thể ấn chết mình. Loại cảm giác này quả thật không tốt. Cho nên, đối với những võ giả Thiên Nguyên, tránh được thì càng tốt. Cùng bọn họ gây người chỉ vài phút đồng hồ cũng đều là nguy hiểm cực độ.

- Lão phu không bị những luật lệ trên thiên giới bó buộc. Nhưng lão phu dường như không hề động thủ đối với tiểu hữu.

Đông Hải Long Vương lời nói đối với Đường Tiêu tựa hồ như có chút lơ đãng.

Đường Tiêu cảm thấy rất buồn bực. Từ khi đến Áo Bì đảo cho đến nay, hắn nhận ra rằng, trong cái thế giới này, bởi vì lệ thuộc thiên giới thống trị, võ giả Thiên Nguyên không thể tham gia tranh đấu thế tục.

Hơn nữa không cho phép động thủ với những võ giả dưới thiên giới. Đó không phải là nơi mà thiên giới có thể thống trị. Sau khi đến Bí Cảnh, Đường Tiêu mới biết được, chỉ có Bí Cảnh thuộc quản hạt của thiên giới thì mới có quy cũ này. Nhưng không nghĩ tới chính là, tại Bí Cảnh tầng trung này lại rõ ràng có người không bị hiệp ước thiên giới bó buộc.

Nhưng cái lão Đông Hải Long Vương rất có thể đang khoắc lác. Nếu như ông ta không bị hiệp ước thiên giới bó buộc thì như vậy, bên trong Bí Cảnh này, võ giả Thiên Nguyên không bị hiệp ước bó buộc sẽ rất nhiều. Nhưng Đường Tiêu chưa bao giờ nghe nói qua có võ giả Thiên Nguyên tham dự vào chiến tranh của võ giả Địa Nguyên ở nhân loại. Cho nên, lực lượng ở mỗi quốc gia mới có thể duy trì sự cân đối nào đó.

Nói cách khác, chỉ cần có một phương xuất động võ giả Thiên Nguyên, đối phương khẳng định sẽ không chống đỡ được.

Tuy trong lòng có nhiều suy đoán, nhưng Đường Tiêu cũng không dám mạo hiểm tánh mạng của mình. Cho nên tạm thời cũng không nhúc nhích, lặng yên nhìn Đông Hải Long Vương đối diện, xem lão ta đến tột cùng là có chủ ý gì với mình.

- Lão phu ngăn tiểu hữu lại là vì lão phu một mình ở trong động quá lâu rồi, thật sự rảnh rỗi nên cần người trò chuyện. Cho nên muốn mời tiểu hữu vào trong động uống trà nói chuyện một phen.

Đông Hải Long Vương bộ dạng rất nhật nhưng cũng rất nhân nhã.

- Ta còn có chút việc gấp cần làm. Nếu không thì chờ ta làm xong việc, rồi trở lại đây uống trà nói chuyện với lão, được không?

Đường Tiêu thực sự là có chút dở khóc dở cười, chỉ muốn tìm một cái cớ để chuẩn đi.

- Việc gấp? Thế gian hết thấy việc gấp trong mắt lão phu đều là mây bay. Tiểu hữu đừng từ chối, nếu không lão phu có thể mất hứng đấy.

Đông Hải Long Vương trong mắt ẩn hiện hung lệ chi sắc. Xem ra lão ta cũng chẳng phải người lương thiện.

Đường Tiêu mặc dù biết Đông Hải Long Vương muốn hấn vào trong động phủ, khẳng định không chỉ đơn giản là uống trà nói chuyện phiếm. Nhưng việc đến nước này cũng chỉ có thể tạm thời đáp ứng lão ta. Sau đó xem tình hình rồi tính sau.

Đông Hải Long Vương thấy Đường Tiêu đã đồng ý thì lúc này mới thỏa mãn gật đầu. Sau đó lão ta khoát tay, bước biến dưới chân lập tức phân ra. Phía dưới đáy biển sâu mấy ngàn trượng cái gì cũng không nhìn rõ, cũng không biết là có động phủ loại nào nữa.

- Đi theo ta!

Đông Hải Long Vương hướng Đường Tiêu hô lên một tiếng. Đường Tiêu thân bắt do kỷ mà bay bên cạnh Đông Hải Long Vương, hướng khe rãnh phía dưới mặt biển lao xuống.

Không biết Đông Hải Long Vương dùng phép thuật gì mà mặt biển có thể tách ra như vậy. Đoạn đường này xuống dưới, Đường Tiêu có thể nhìn thấy cảnh sắc nước biển hai bên tách ra, liền nhớ tới công viên hải dương ở kiếp trước.

Nhưng cảnh sắc nơi đây không phải các công viên hải dương có thể so sánh được. Hơn nữa, ở đây còn có những người cá hình thù quái dị và những phù du trong nước biển.

Đông Hải Long Vương thấy Đường Tiêu đối với cảnh sắc trong nước biển hết sức tò mò thì ngược lại chủ động giới thiệu, tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, giống như Đường Tiêu thật sự là khách mời đến. Nhưng Đông Hải Long Vương càng như vậy, Đường Tiêu nội tâm càng trở nên bất an, không biết cái lão Đông Hải Long Vương này trong hồ lô bán thuốc gì. Mười phần không phải là thuốc tốt.

Ước chừng nửa canh giờ sau, bầu trời chỉ còn lại một cái chấm đen, ánh sáng trong nước biển trong chầm chậm phai nhạt. Nhưng Đông Hải Long Vương lại niệm khẩu quyết gì không biết, trong nháy mắt, đã chiếu sáng không gian bên cạnh lão ta và Đường Tiêu. Nhưng lại không nhìn thấy bất luận là nguồn sáng gì.

Lại một canh giờ trôi qua. Hai người rốt cục đã rơi xuống đáy biển. Đông Hải Long Vương ném cho Đường Tiêu một hạt châu, sau đó khép nước biển lại.

Hạt châu này theo như Đông Hải Long Vương nói là Tị Thủy Châu. Quả nhiên, sau khi Đường Tiêu mang hạt châu này trên người, mặc kệ là hấn đi tới chỗ nào, nước biển cũng tự động tách ra. Quả thật là một bảo bối không tệ.

Đông Hải Long Vương mang theo Đường Tiêu đến trước một cánh cửa đá. Rất hiển nhiên, đây không phải là Long cung, mà chỉ là một nơi ẩn thân chi địa của Đông Hải Long Vương mà thôi.

- Nơi này chính là nơi lão phu ẩn thân. Có chút đơn sơ, nhưng lại rất thanh tĩnh.

Đông Hải Long Vương mở cánh cửa đá, hướng Đường Tiêu bày ra bộ dạng mời vào.

Đường Tiêu cười khở một tiếng. Bị người khác cưỡng ép mời đến làm khách, cảm giác cũng không phải quá tốt. Hơn nữa, tại đây cách mặt nước biển chỉ ít mấy ngàn trượng. Nước biển đã đóng lại, Đường Tiêu muốn chạy thoát cũng không phải là chuyện dễ dàng.

563. Chương 563: Mượn Khôi Lỗi.

Sát Vương

Chương 563: Mượn khôi lỗi.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau khi vào cửa, rõ ràng bên trong có một tấm màn màu lam nhạt. Sau khi bước qua tấm màn, bên trong rất khô ráo. Tại đây thì không cần dùng Tị Thủy Châu nữa. Đường Tiêu liền thu hồi nó vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

- Đây là cửa ra vào của động phủ lão phu, đã có thiết hạ cấm chế. Không có lão phu dẫn đường, người khác không có cách nào tiến vào hoặc đi ra.

Đông Hải Long Vương hướng Đường Tiêu giải thích.

Đường Tiêu cảm thấy buồn bực. Đây rốt cuộc là làm khách hay là ngồi tù? Hấn thậm chí có chút hối hận. Khi còn ở trên biển, sao không thử mấy phương thức chạy trốn. Nói không chừng sẽ có cơ hội thành công.

Hơn nữa quy tắc thiên giới rất mạnh. Đông Hải Long Vương cũng không có khả năng ngoại lệ. Nếu như vừa rồi Đường Tiêu muốn chạy trốn, Đông Hải Long Vương cũng không dám ra tay tổn thương hấn.

Nhưng hiện tại đã tiến nhập lồng giam của người ta, nếu muốn rời khỏi cũng là vô vàn khó khăn.

Đang trên đường đến Đông Doanh tìm kiếm cha mẹ, không ngờ nửa đường lại gặp chuyện như vậy. Chỉ có thể nói là vận khí lúc này đây quá kém.

Tuy đây không phải là long cung, chỉ là một động phủ bình thường, nhưng trong động phủ lại trang trí hết sức xa hoa.

Đương nhiên, sự xa hoa này là đối với người bình thường. Đồ vật sâu dưới đáy biển, tùy tiện đem cái gì lên mặt đất cũng có thể có cái giá trên trời. Có lẽ trong mắt Long tộc, những vật phẩm trang sức này căn bản chẳng đáng giá, chỉ trang trí cho đẹp mắt thôi.

- Tiểu hữu, mời vào trong.

Đông Hải Long Vương một mực khách khí mời Đường Tiêu vào trong phủ. Động phủ của ông ta thật sự rất phức tạp, bày ngoặt tám cong. Nếu như không có người dẫn đường phía trước, thì rất dễ dàng lạc phương hướng bên trong.

Đường Tiêu nội tâm thật sự không thích, nhưng thấy Đông Hải Long Vương vừa đầm vừa xoa như vậy thì không thể không cố nặn ra nét mặt tươi cười, giả ý nói chuyện với Đông Hải Long Vương. Càng đi vào sâu bên trong, hắn càng không biết chỗ nào là chỗ nào.

Một huyết động phức tạp như vậy, cho dù Đường Tiêu muốn nhớ đường cũng không có khả năng nhớ rõ. Những con đường rẽ rất nhiều. Có đôi khi có bảy tám cái nhánh rẽ, mà từng giao lộ xem ra đều rất giống nhau.

Rốt cục, sau một canh giờ, Đường Tiêu mới cùng với Đông Hải Long Vương đến một đại sảnh trang trí khá hoa lệ. Xem ra cái lão Đông Hải Long Vương tuy rằng về hưu rồi, nhưng vẫn ưu thích phong cách trang trí long cung tráng lệ như trước kia.

Trong đại sảnh, có một bộ bàn ghế được chế tạo từ san hô. Trên mặt bàn còn bày ra một bộ cờ vua bằng vỏ sò, trên đó một bộ tàn phổ. Khiến cho người ta cảm giác đây là nơi ẩn cư của Thần tiên.

- Tiểu hữu ngồi đi!

Đông Hải Long Vương sau khi ngồi xuống, liền hướng Đường Tiêu chỉ xuống cái ghế.

Đường Tiêu mặt không biến sắc mà ngồi xuống. Hắn thật không có tâm tư tiếp tục đoán cái vị Đông Hải Long Vương này đến đây là vì cái gì. Chỉ là lẳng lặng chờ xem sự tình sẽ phát triển như thế nào. truyện copy từ

Đường Tiêu âm thầm cảm thấy may mắn. Cục diện đối với hắn bây giờ mà nói còn không tính quá xấu. Ít nhất khiến hắn không bộc lộ bản thể của mình ra ngoài, còn có thể ẩn thân trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, tìm kiếm cơ hội chạy thoát. Vậy cũng là vạn hạnh trong bất hạnh.

- Tiểu hữu hiện tại có thể hiện thân ra được không? Dùng cái khôi lỗi này nói chuyện với lão phu, phải chăng có chút bất kính?

Đông Hải Long Vương cười hì hì nhìn Đường Tiêu.

- Khôi lỗi? Cái gì là khôi lỗi? Cái này là thân hình tại hạ vừa ráp xong.

Đường Tiêu trong nội tâm rung mình một cái, vội vàng chống chế một câu.

- Thật không? Xem ra chỉ có lão phu phải đem thân thể này ra đánh bại người thì người mới có thể chân chính cùng lão phu tương kiến.

Đông Hải Long Vương mỉm cười, một chỉ long trảo duỗi ra, hướng về mảnh chụp tới.

Khi Đông Hải Long Vương ra chiêu, thân thể của Đường Tiêu muốn động cũng không thể động. Mất thấy long trảo muốn bắt người, mà thân thể vệ mãng này một khi bị hủy, thì hắn phải từ Luyện Yêu Thối Ma Hồ mà hiện hình. Đường Tiêu vội vàng bảo Đông Hải Long Vương ngừng lại, chân chính từ trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ nhảy ra, thu vệ mãng trở về.

- Tiểu hữu, cái khôi lỗi mà ngươi đem ra sử dụng không tệ đấy.

Đông Hải Long Vương vẻ mặt đầy thâm ý nhìn Đường Tiêu.

- Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì?

Đường Tiêu tiếp tục giả vờ hồ đồ. Cái lão Đông Hải Long Vương quá ghê tởm. Đường Tiêu cảm giác mình trước mặt ông ta bị nhìn thấu suốt.

Hắc hắc!

Đông Hải Long Vương cười:

- Yên tâm đi, bảo vật của tiêu hữu ngươi chỉ cần biết mà thôi. Lão phu không hứng thú lắm, sẽ không đoạt của ngươi đâu.

Đường Tiêu tuy nghe Đông Hải Long Vương nói như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn yên lòng. Dù sao Luyện Yêu Thối Ma Hồ trước mắt là bí mật lớn nhất của hắn, cũng là bảo bối đáng tin cậy. Vạn nhất bị lão già này đoạt được, khẳng định cũng chẳng phải là chuyện tốt.

- Nhưng khôì lỗi của người cùng với chi thuật của lão phu ngược lại lại có chút thích hợp. Cho nên lão phu mới thỉnh người đến đây uống trà nói chuyện.

Đông Hải Long Vương sau khi nói xong, liền xòe bàn tay ra, vỗ hai cái. Hai ả thị nữ nửa người nửa cá bưng hai khay trà, đuôi cá lắt phất dưới đất từ bên trong đi ra.

Một gã thiếu niên và một số thị nữ người cá đi đến trước mặt Đường Tiêu, tay cầm một con ốc biển cực đại chế thành ấm trà, rót cho Đường Tiêu một chén trà rồi đưa tới cho hắn.

Đường Tiêu nhìn thấy hai thị nữ người cá dung mạo vô cùng xinh đẹp, trên người quấn một lớp rong biển. Bộ ngực cũng rất đầy đặn Chỉ là nhìn thấy cái đuôi cá của các nàng mà có chút buồn bực, nghĩ đến việc muốn cùng các nàng thân mật thì cũng chỉ có thể sờ mà không thể làm.

Mùi vị nước trà có chút quái dị. Nhưng cái lão Đông Hải Long Vương kia thân là võ giả Thiên Nguyên cấp, không đến mức trong nước trà động tay động chân. Cho nên Đường Tiêu vẫn thử một ngụm.

Tuy là hương vị của nước trà rất quái dị, nhưng khi uống vào miệng lại có cảm giác không tệ lắm. Hơi ngọt, lại còn mang theo một chút cảm giác béo béo. Ít nhất là lúc trước Đường Tiêu chưa từng uống qua.

- Không biết Long Vương muốn dùng khôì lỗi của tôi làm gì?

Đường Tiêu sau khi uống một ngụm trà, hướng Đông Hải Long Vương hỏi một câu.

564. Chương 564: Thị Nữ Người Cá.

Sát Vương

Chương 564: Thị nữ người cá.

Nhóm dịch: Black

Hắn do vẫn một mực dùng thân thể vệ mãng đi về phía trước, bị Đông Hải Long Vương phát hiện được Khôì Lỗi Chi Thuật, cảm thấy rất có hứng thú nên cản lại. Nếu nói như vậy thì dùng thân thể vệ mãng để hành tẩu, làm như vậy để tránh họa nhưng ngược lại lại biến khéo thành vụng.

- Lão phu muốn nhờ khôì lỗi của tiểu hữu để hoàn thành một chuyện rất quan trọng. Sự tình có liên quan đến toàn bộ tương lai vận mệnh của Đông Hải. Cho nên tiểu hữu người không thể chối từ, nhất định phải giúp lão phu.

Đông Hải Long Vương ngược lại nghiêm túc vài phần.

Đường Tiêu trong lòng thầm mắng cái lão Đông Hải Long Vương này một trăm lần. Lão già này biểu hiện khách khí, nhưng trên thực tế lại không cho Đường Tiêu bất cứ một sự lựa chọn nào. Nếu như không làm theo lời ông ta nói thì hậu quả có thể nghĩ. nguồn

- Đường Tiêu ta chỉ là đi ngang qua đây mà thôi. Tương lai vận mệnh của Đông Hải Long Vương lão thì có liên quan gì đến ta?

- Long Vương ông muốn giữ tôi lại chỗ này trong bao lâu? Ta đang còn có chuyện phải làm.

Đường Tiêu hướng Đông Hải Long Vương hỏi một tiếng.

- Không vội, ta còn mấy vị bằng hữu muốn tới. Đến lúc mọi người tề tựu rồi thì sẽ thương lượng đại sự với nhau.

Đông Hải Long Vương uống trà, khôì phục lại thần sắc hòa hoãn của mình.

- Rốt cuộc là trong bao lâu?

Đường Tiêu có chút buồn bực nói.

- Tiểu hữu không muốn giúp lão phu giải quyết cái đồng bễ bọn này sao?

Đông Hải Long Vương sắc mặt lập tức trầm xuống.

- Nếu như tiểu hữu không chịu hỗ trợ, lão phu cũng không ép. Nhưng lão phu ngược lại biết rõ có một số tâm yêu của quái sống ngàn vạn năm, đặc biệt rất thích dùng người để làm thức ăn.

- Ta nào có ý tứ đó!

Đường Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ phải đáp ứng.

Đường Tiêu sở dĩ sốt ruột, vì hắn biết chuyện lật vật sẽ tốn rất nhiều thời gian. Lão già kia tuy không nói là bao nhiêu lâu, nhưng nếu là chuyện không tốt thì phải tốn đến vài năm. Nói rất nhanh thì vài năm, chậm thì vài chục năm.

Nếu nói như vậy, việc trở về Áo Bì Đảo xem như là vô nghĩa. Lúc trước, khi rời khỏi Bình Đông Thành, vì sự an toàn của Dực Thai công chúa, Đường Tiêu nhờ Thất hoàng tử nói với nàng rằng hắn đến Thai Kinh Thành chỉ có vài ngày. Nhiều lắm là mười ngày nửa tháng, tuyệt đối không vượt quá một tháng.

Không nghĩ tới chính là hắn lại bị nhốt dưới đáy biển Đông Hải này. Hắn còn nhớ rõ trước kia đã từng nghe người trong phủ nói qua, nguyên gia gia lúc trước phiêu du qua biển, muốn đến Cửu Châu đại lục du lịch, kết quả bị nhốt trên biển, không biết tin tức sinh tử. Nếu gây chuyện không tốt sẽ bị gặp chuyện tương tự. Chẳng lẽ mình về sau sẽ có kết quả như vậy sao?

- Chà, ta tin tưởng tiểu hữu ngươi là người thông minh, biết rõ nên làm thế nào.

Đông Hải Long Vương thu hồi thần sắc lạnh lùng của mình, trở lại hòa hoãn như cũ.

Đông Hải Long Vương sau khi đánh vài ván cờ với Đường Tiêu, thì gọi thị nữ người cá người mà rót trà cho Đường Tiêu đến. Về sau nàng sẽ hầu hạ cuộc sống của Đường Tiêu.

Thị nữ người cá hướng Đường Tiêu thi lễ một cái, rồi cùng với Đường Tiêu cáo biệt Đông Hải Long Vương, hướng đến một thiên điện, trải qua một thông đạo giống như mê cung đi tới một căn phòng.

Sau khi dẫn Đường Tiêu vào trong căn phòng này, thị nữ người cá cũng không rời khỏi, mà khoanh tay đứng một bên tường động thất, cười dịu dàng nhìn Đường Tiêu, không nói câu nào. Đường Tiêu đi đến chỗ nào, ánh mắt của nàng lại hướng đến chỗ đấy, giống như một con rối.

- Nàng có thể không đứng ở đây được không? Quay trở lại chỗ nàng đó. Nên làm việc gì thì làm đi.

Đường Tiêu bị người khác nhìn chăm chăm vào mình, cảm giác có chút không được tự nhiên. Vì vậy hắn liền đuối khéo thị nữ người cá một câu.

- Nô tài có chỗ nào làm sai? Chủ nhân cứ nói!

Thị nữ người cá vẻ mặt kinh sợ mà nhìn Đường Tiêu.

- Ta chỉ nói là nàng nên trở về phòng của mình. Nên làm gì thì cứ làm. Chừng nào ta cần thì ta sẽ kêu, một mực đứng ở đây không cảm thấy phiền à?

Đường Tiêu lắc đầu.

- Nô tài không phải thuộc về chủ nhân rồi sao? Nơi này là nơi nô tài cần đứng. Nếu như chủ nhân đối với nô tài có sự bất mãn, nô tài rất có thể giống như những người bạn khác của mình, bị Long Vương ném vào nôi sắc thuốc, hoặc làm thành Ngự Hoàn Tử.

Thị nữ người cá càng thêm lo sợ nghi hoặc, bất an.

- Cá hấp, cá chiên và cá viên? Cái lão Long Vương này thật là bạo ngược.

Đường Tiêu nhú mày. Trong nước biển có nhiều loài cá chưa khai hóa. Đem đi sắc thuốc hoặc làm Cá Viên tử không phải tốt hơn sao? Còn loại người cá đã khai hóa này mà đem đi làm như vậy thì có chút quá đáng.

- Đừng nói như vậy? Bị Long Vương nghe thấy thì phiền toái lắm.

Thị nữ người cá khẩn trương mà nhìn ra ngoài động phủ.

- Ta đối với lão ta vẫn còn hữu dụng nên tạm thời lão ta sẽ không gây phiền toái cho ta đâu. Nếu ta đối với lão ta vô dụng thì lão ta sớm muộn gì cũng đem ta ra làm viên thuốc thịt người.

Đường Tiêu thở dài. Hắn hiện tại chẳng khác gì phạm nhân bị bắt nhốt.

- Vậy....chủ nhân còn đuổi nô tài đi nữa không?

Thị nữ người cá cẩn thận hỏi Đường Tiêu một câu.

- Đã biết bị đuổi đi thì sẽ bị đem ra làm thuốc cá viên. Ta không đuổi người đi nữa. Nhưng người đừng có đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm vào ta. Nếu như ta có việc tìm người, tự nhiên sẽ gọi người.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Thị nữ người cá tuy nói như vậy, nhưng vẫn đứng ở nơi đó mà nhìn Đường Tiêu, cũng không dám nói năng lộn xộn. Xem ra bình thường Đông Hải Long Vương đã tạo áp lực thật sự quá lớn đối với các nàng.

Ngẫm lại cũng đúng. Mỗi ngày lo lắng mình sẽ bị sắc thuốc hoặc làm thuốc cá viên, mặc cho ai trong nội tâm cũng cảm thấy không tốt.

Bởi vì nhàm chán, không có ai để nói chuyện, Đường Tiêu ngược lại lại càng cảm thấy quen thuộc với thị nữ người cá. Vì để thuận tiện xưng hô, Đường Tiêu gọi nàng là Khiếu Ngư Nhi. Ngày hai bữa, thị nữ người cá lại mang cho Đường Tiêu ba món ăn bao gồm cá chiên, cá hấp và cá viên. Đường Tiêu nhìn thấy nó có chút dễ khóc dễ cười.

- Những món ăn này không phải là những người bạn của nàng bị đem ra làm cá chiên, cá hấp và cá viên chứ?

Đường Tiêu hỏi thị nữ người cá một câu.

- Rất có thể như vậy, chủ nhân!

Thị nữ người cá thành thật trả lời Đường Tiêu.

Nghe xong, Đường Tiêu cảm thấy có chút mất khẩu vị. Tuy rằng hắn đã từng luyện qua nhân đan, ăn người sống cũng chẳng có gì khác nhau. Nhưng nhìn thấy loại sinh linh hình người này bị chế thành đồ ăn thì hắn cảm thấy có chút không thể nuốt nổi.

565. Chương 565: Hóa Thành Hình Người.

Sát Vương

Chương 565: Hóa thành hình người.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Shared by: premium group

Thị nữ người cá thấy Đường Tiêu không chịu ăn những món ăn này, vì vậy lại đi ra ngoài một chuyến. Lúc quay trở về có mang theo một ít cải biển trắng, rong biển, và một số hải ngư, tôm biển sơ cấp được chế biến thành đồ ăn. Đường Tiêu lúc này mới có thể ăn hết bữa tối.

Buổi tối, thị nữ người cá sau khi giúp Đường Tiêu tắm rửa xong thì hắn leo lên chiếc giường đá thiếp đi. Còn thị nữ người cá thì cùng nằm dưới phiến đá mà ngủ.

Đường Tiêu nửa đêm tỉnh lại, nương nhờ ánh sáng của một ít biển tình trên vách tường để nhìn gương mặt xinh đẹp của thị nữ người cá. Bên trong bộ quần áo rong biển của nàng là một bộ ngực đầy đặn, toàn bộ phần thân dưới là cái đuôi cá thì lại bắt đầu cân nhắc lại việc mình nghĩ tới lúc sáng.

Không nghĩ tới thị nữ vẫn không có ngủ say. Không biết có phải hay không cảm thấy Đường Tiêu có động tĩnh, cho nên có chút mở to mắt nhìn, kết quả phát hiện ánh mắt Đường Tiêu đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn của nàng thì hai má liền đỏ ửng.

Thân là thị nữ người cá, bị Đông Hải Long Vương đưa cho người khác, trở thành vật sở hữu của họ. Thị nữ người cá đương nhiên rất hiểu điểm này. Nếu như có thể đi theo một chủ nhân tốt thì sau này có thể tránh khỏi kết cục trở thành cá chiên, cá hấp và cá viên. Rất hiển nhiên, người thanh niên này chính là một chủ nhân tốt.

Giờ phút này, thấy Đường Tiêu nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng, thị nữ người cá cũng là người có đầu óc thông minh, cảm thấy đây chính là một thời cơ tốt để nịnh nọt. Tuy làm vậy có chút thẹn thùng, nhưng sau vài lần tự đánh giá, thị nữ người cá vẫn cảm thấy không muốn bỏ qua cơ hội này.

Thị nữ người cá nhẹ nhàng cởi bỏ bộ quần áo quần quanh bằng rong biển. Cái vật che chắn trước ngực tùy ý trượt xuống, đem bộ ngực căng đầy hiện diện trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu xác thực đang nghĩ đến việc quan hệ với thị nữ người cá này. Mắt thấy cảnh tượng mê hoặc trước mặt thì liền ngẩn người. Không thể không nói, bộ ngực này so với bộ ngực của con người thì càng hoàn mỹ hơn, rất dễ khiến đàn ông phải sục sôi khí tiết.

- Nô tài thân thể này thuộc về chủ nhân. Nếu chủ nhân ưa thích thì có thể tùy tiện làm bất cứ chuyện gì với nô tài.

Thị nữ người cá có chút thẹn thùng nói với Đường Tiêu.

- Cái này....không tốt lắm đâu.

Đường Tiêu nhìn chăm chăm vào bộ ngực no tròn của thị nữ người cá, rất giả dối mà nói một câu.

- Chủ nhân ghét bỏ nô tài sao?

Thị nữ người cá liền hoảng sợ kêu lên.

- Không phải!

Đường Tiêu an ủi thị nữ người cá. Sau khi do dự một chút, bàn tay liền sờ vào bộ ngực của cô gái, rồi lại lần lên ngay hạt đỉnh đỏ hồng. Kết quả là cái hạt đỉnh đỏ hồng đó lập tức có chút cứng lên.

- Có thoải mái không?

Đường Tiêu nhìn thấy phản ứng của thị nữ người cá, thấy cũng chẳng khác gì những cô gái loài người bình thường.

- Đúng vậy, chủ nhân!

Thị nữ người cá xấu hổ đỏ mặt trả lời Đường Tiêu.

Đường Tiêu tiếp tục sờ soạng xuống bụng, rồi lại xuống chút nữa. Nhưng khi đụng đến cái vẩy cá thì trên mặt liền lộ ra sự thất vọng.

- Nô tài tu vi không đủ nên chỉ có thể biến hóa đến trình độ này.

Thị nữ người cá nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Đường Tiêu thì vội vàng giải thích với hắn một câu.

- Các người biến hóa thành bộ dạng như vậy, thì sau này sẽ sinh sôi nảy nở như thế nào?

Đường Tiêu lại đem vấn đề mà mình suy nghĩ hỏi ra.

- Chúng tôi trước khi hoàn tất việc biến hóa cho đến khi thân thể thành thực, thì sẽ đem trứng cá của mình phóng vào trong nước biển. Sau đó sẽ có những con cá khác phá vỡ vỏ trứng cá tìm được, và sẽ chủ động thụ tinh những trứng cá này.

Thị nữ người cá rất kỹ càng mà giải thích với Đường Tiêu.

- Ta là giống cá cái. Nói cách khác, giống cá đực trong nước sẽ ngửi thấy mùi trứng cá, sau đó sẽ tự mây mưa một mình? Vậy chẳng phải là quá chán sao?

Đường Tiêu nhin không được cảm thán vài câu.

- Cái gì là tự mây mưa một mình?

Thị nữ người cá có chút khó hiểu hỏi Đường Tiêu một câu.

- Cái này....nàng muốn biết sao?

Đường Tiêu rất mập mờ mà nở nụ cười.

- Nô tài....muốn biết.

Thị nữ người cá từ trong ánh mắt tà ác của Đường Tiêu tựa hồ ý thức được điều gì.

- Nàng chưa từng nhìn qua thân thể bình thường của người đàn ông à?

Đường Tiêu rất muốn lập tức đem cái vật kia ra hù dọa Tiểu Nhân Ngư đáng thương, nhưng vẫn hàm súc nói một câu.

- Người cá nam của chúng tôi bình thường đều trần truồng, nhưng khác với loại người. Nô tài cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Thị nữ người cá đối với vấn đề này tựa hồ như chẳng có gì thẹn thùng.

- Vậy cũng được. Bọn hần không có cái kia, cho nên trần truồng cũng không sao cả.

Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

- Cái gì...đàn ông loài người.... có cái gì khác với người cá nam tử như chúng tôi?

Thị nữ người cá rất hiếu kỳ mà hỏi ngược lại một câu.

- Chúng ta có hai cái đùi...

Đường Tiêu sau khi suy nghĩ một chút, lại lắc đầu:

- Không đúng....ba cái chân...

- Ba cái chân sao? Nô tài chỉ thấy có hai cái đùi thôi mà?

Thị nữ người cá có chút hâm mộ mà nhìn hai cái đùi của Đường Tiêu, đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu khi Đường Tiêu nói đến hần có ba cái chân.

- Tại đây còn có một cái chân.

Đường Tiêu rất tà ác, thuận lý thành chương mà cởi quần, đem cái chân thứ ba hướng thị nữ người cá phô bày ra.

- A....!

Thị nữ người cá lần đầu tiên nhìn thấy cái chân thứ ba của Đường Tiêu thì liền kinh hô một tiếng.

- Sợ không?

Đường Tiêu thấy biểu lộ của nữ người cá, cũng cảm thấy không kỳ quái. Cô gái loài người khi nhìn thấy cái vật này cũng không sai lắm khi có vẻ mặt này.

- Không sợ....không sợ! Nó....lớn lên thật kỳ quái. xem tại

Thị nữ người cá cẩn thận quan sát.

- Nàng chưa từng thấy qua nên đương nhiên cảm thấy kỳ quái rồi. Đây là thứ tốt. Chỉ đáng tiếc là...Phía dưới của nàng không có cái chỗ để tiếp nó. Nói cách khác...Hắc hắc...

Đường Tiêu lại nở nụ cười tà ác.

- Bằng không thì như thế nào?

Thị nữ người cá cảm giác Đường Tiêu rất hiền. Dưới sự trêu đùa của hần, nàng cũng dần thả lỏng một chút.

- Bằng không thì nàng sẽ cảm nhận được cảm giác khoái hoạt nhất trong cuộc sống. Loại cảm giác này không cách nào nói rõ, chỉ có người nữ nào thể nghiệm qua mới biết.

Đường tiêu hướng thị nữ người cá giải thích một câu.

- Hy vọng tương lai sẽ có một ngày nô tài sẽ hoàn toàn hóa thành nhân hình.

Thị nữ người cá bị lời nói của Đường Tiêu làm cho hứng thú, trên mặt hiện ra sự ước mơ.

- Muốn hóa thành hình người, ta ngược lại sẽ có một biện pháp có thể giúp được nàng.

Đường Tiêu bắt đầu vô sĩ mà dụ dỗ nàng thị nữ người cá đáng thương.

566. Chương 566: Gặp Lại Vi Liên.

Sát Vương

Chương 566: Gặp lại Vi Liên.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

- Biện pháp gì?

Nàng thị nữ người cá ánh mắt sáng ngời, vội hỏi Đường Tiêu một câu.

- Ngay cái ống nước bên trong cái chân thứ ba này của ta có chứa một đồ vật bí mật gọi là “Tinh Nguyên Lộ Thần”. Nếu nàng dùng miệng mà mút cho nó ra, sau đó nuốt vào bụng. Về sau có khả năng sẽ giúp nàng trong thời gian ngắn hóa thành hình người.

Đường Tiêu nói đến đây, chợt nghĩ đến cảnh lừa gạt Chung Lam trước đây.

Hắn vẫn còn lưu lại một tia thần niệm của Chung Lam trong cơ thể. Nếu như có thể dùng thần niệm đó thì hắn vẫn có thể không chế Chung Lam, nhưng Đường Tiêu không làm như vậy. Hắn cảm giác, chỉ cần Chung Lam ưng thuận thì một ngày nào đó sẽ chủ động trở về tìm hắn. Một người mỹ nữ lạnh lùng xinh đẹp lạnh như khối băng mà mình từng chinh phục qua, nếu như rơi vào tay người đàn ông khác, cùng người đó thân mật thì Đường Tiêu hoặc nhiều hoặc ít có chút không thoải mái.

- Vâng, chủ nhân nguyện ý đem cái tinh lộ gì đó ban cho nô tài sao?

Thị nữ người cá quả nhiên bị mắc lừa. Hơn nữa còn dùng loại ánh mắt cầu xin nhìn Đường Tiêu, dường như sợ hắn không đồng ý.

- Đương nhiên là không có vấn đề.

Đường Tiêu cười thâm đẳng, bước lên trên giường, trước mặt người thị nữ người cá đang ngồi xổm xuống, đưa cái “chân thứ ba” vào miệng cô ta.

Người thị nữ người cá trong khoảng cách gần ngửi được mùi của cái chân thứ ba đó, thần sắc trở nên có chút mê say. Sau đó nàng hé đôi môi đỏ mọng, ôn nhu mà ngậm vào miệng.

Ư...ư...ư...!

Sau gần nửa canh giờ, Đường Tiêu rất thoải mái mà bắn hết cái tinh lộ đó vào miệng thị nữ người cá, hồn nhiên quên mất mình đang ở chỗ nào.

Giăng co mấy lần, Đường Tiêu lại để cho người thị nữ người cá ngủ bên cạnh hắn. Hắn kiên quyết đặt tay lên ngực nàng, sau đó về mặt thích ý chìm vào giấc ngủ.

Về sau, Đông Hải Long Vương dường như quên mất sự tồn tại của Đường Tiêu. Nhưng Đường Tiêu vẫn không từ bỏ hy vọng chạy trốn. Nhưng trong huyết động dưới nước này của Đông Hải Long Vương cảm chế trùng trùng điệp điệp, không có cảm chế song thù hỗ trợ, Đường Tiêu muốn phá vỡ những cảm chế này thì cơ hồ là chuyện không thể.

Hưởng chi những cảm chế này có thể tâm linh tương thông với Đông Hải Long Vương. Chỉ cần có người thử phá giải thì Đông Hải Long Vương nhất định sẽ rất nhanh chạy tới.

Không có biện pháp đào tẩu, Đường Tiêu chỉ phải ban ngày luyện công, buổi tối thì cùng người thị nữ làm cái chuyện đó. Cảm giác mất đi tự do này giống như bị nhốt trong hắc ám hư không lúc trước. Chỉ là bây giờ còn có mỹ nữ bên cạnh.

Đương nhiên, đây chỉ là mỹ nữ một phần hai.

Nửa tháng sau, điều khiến cho Đường Tiêu kinh ngạc đã xảy ra.

Một buổi tối, Đường Tiêu trong lúc cùng thị nữ người cá thân mật, trong lúc vô tình đưa tay xuống phía dưới của nàng sờ sờ, rõ ràng là cảm giác không giống như lúc trước.

Đường Tiêu liền ngẩn ra, vội vàng xoay người thị nữ sang. Kết quả phát hiện phía sau nàng vốn bao trùm vẩy cá, nhưng bây giờ lại nhất thời lộ ra bờ mông của con người, da thịt mềm nhẵn vô cùng. Xúc cảm như vậy rất tốt nhưng đáng tiếc chỉ diễn ra có nửa khắc.

- Phần dưới của nàng dường như muốn bắt đầu hóa thành người rồi đấy.

Đường Tiêu hướng thị nữ người cá nói một câu.

- Thật vậy sao?

Thị nữ người cá vội vàng sờ tay xuống mông của mình, phát hiện chỗ đó thật sự là bắt đầu chuyển hóa, thì rất vui mừng, còn từ trên giường đá chạy xuống, quay lưng vào chiếc gương.

Sau khi xác nhận bờ mông của mình, thị nữ người cá hưng phấn đến muốn khóc. Nàng nhào tới giường hôn lên hôn để Đường Tiêu, thập phần cảm tạ hần. Tinh nguyên lộ của hần quả thật rất kỳ diệu.

Đường Tiêu ngược lại có chút dở khóc dở cười. Lúc trước hần nói với Chung Lam, cái Tinh khí nguyên lộ này có thể chữa trị kinh nguyệt không đều. Lừa nàng mỗi ngày đều làm chuyện đó với hần. Nhưng hần cũng thật không ngờ nó có thể chữa trị cái chứng kinh nguyệt không đều của nàng.

Lúc này đây, hần lại tiếp tục lừa gạt người thị nữ đáng thương kia làm chuyện đó cho hần. Nói nàng có thể chuyển hóa thành người, không nghĩ tới lại có tác dụng thật sự.

Hần là cái Tinh nguyên lộ đó của mình thật sự có thể chữa khỏi trăm bệnh. Hơn nữa còn có tác dụng trị liệu vô số bệnh kỳ lạ. Chẳng lẽ lời lừa gạt của mình lại có tác dụng đến thế sao? Hiện tại ngay cả Đường Tiêu cũng có chút hoài nghi.

Nhìn thấy Đường Tiêu Tinh nguyên lộ xác thực có hiệu quả, thị nữ người cá mỗi đêm lại càng chăm chỉ hướng Đường Tiêu mà làm. Đường Tiêu có chút không chịu nổi, chỉ phải nói dối tiếp với người thị nữ, nói cả đêm chỉ uống một lần là được rồi. Uống nhiều chỉ vô dụng, và lãng phí.

Thị nữ người cá cũng dễ bị mắc lừa, Đường Tiêu nói cái gì nàng cũng tin. Nàng bây giờ ánh mắt nhìn Đường Tiêu ngày càng rực lửa, rất rõ ràng là đã yêu cái người đàn ông mang đến cho nàng khoái hoạt.

Lại hơn mười ngày trôi qua, Đường Tiêu cũng dần không còn hứng thú với thị nữ người cá. Hần rất lo lắng mình sẽ bị vây chỗ này vài năm, thậm chí vài chục năm. Nói như vậy, hần trải qua thiên tân vạn khổ trở lại Áo Bì Đảo coi như là mất đi ý nghĩa.

Cũng may lại qua tiếp vài ngày, Đông Hải Long Vương lại phái một thị nữ người cá tới, nói muốn gặp hần. Sự tình có tiến triển, Đường Tiêu tất nhiên là cảm thấy vui mừng. Nhưng vì không biết cái vị Đông Hải Long Vương này rốt cuộc muốn làm cái gì nên một ít lo lắng tự nhiên là không tránh khỏi.

Nhưng dù sao cũng bị vây ở chỗ này, cũng chỉ có thể bằng bất cứ giá nào. Đến lúc đó, mặc kệ chuyện gì phát sinh, tùy cơ ứng biến là được.

Khi Đường Tiêu đi đến đại sảnh bên ngoài điện, bên trong đã rất náo nhiệt rồi. Ngoại trừ Đông Hải Long Vương còn có bốn người khác.

Trong bốn người đó có một trung niên nam tử và một trung niên nữ tử. Hai người này xem ra cùng độ tuổi với Đông Hải Long Vương. Hơn nữa còn là hải tộc. Còn có hai người một nam một nữ tuổi còn rất trẻ, vẻ mặt không được vui. Bọn họ chắc cũng giống như Đường Tiêu, là loài người bị bắt đến đây.

Đường Tiêu khi nhìn thấy cô gái bên trong đại sảnh thì liền kinh hãi.

Cô gái ấy chính là Vi Liên.

Điều này khiến cho Đường Tiêu có chút mơ hồ chẳng hiểu vì sao.

Vi Liên làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nàng ở chỗ này, thế còn Tôn Văn đâu?

Nàng cũng bị bắt giữ à?

Xem ra Tôn Văn hẳn là từ Ma ngục chi địa chạy trốn ra ngoài. Bằng không thì Vi Liên không có khả năng xuất hiện ở chỗ này.

567. Chương 567: Không Nhận Người Quen.

Sát Vương

Chương 567: Không nhận người quen.

.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Vấn đề ở chỗ, Tôn Văn như thế nào đã thành công bỏ chạy? Vì sao lại không đến gặp mình mà lại để cho chủ hôn và phân hôn khỏi phục liên hệ?

Hắn là Tôn Văn lúc trước cùng Viễn Cổ Cự Long dung hợp chủ hôn, cùng đồ vật quái dị dung hợp thần hồn làm nên một thần hồn hoàn toàn mới. Cho nên cũng không cách nào dung hợp phân hồn với mình.

Đường Tiêu chăm chú nhìn Vi Liên, kết quả bị Vi Liên liếc mắt nhìn thấy. Đường Tiêu tựa hồ như ý thức được cái gì, vội vàng thu hồi ánh mắt. Hiện tại hai người đều bị những lão già hải tộc kia khống chế. Tốt nhất đừng để cho bọn họ biết hai người quen biết nhau. Bằng không thì sẽ sinh ra nhiều phiền toái.

Tuy Đường Tiêu nhận ra Vi Liên nhưng Vi Liên lại dường như không nhận ra Đường Tiêu. Điều này làm cho nội tâm Đường Tiêu cảm thấy có chút kỳ quái. Hắn nhớ rõ thời điểm khi quen biết với Vi Liên, nàng tựa hồ dựa vào cảm giác nào đó mà kết luận rằng nàng đã từng quen biết hắn. Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy hắn nàng lại chẳng phản ứng gì, giống như chưa từng gặp qua.

Đường Tiêu hiện tại có một số nghi vấn muốn hỏi Vi Liên. Nhưng bây giờ lại không phải là thời điểm thích hợp để biểu lộ thân phận. Nếu muốn hiểu rõ ràng nàng cùng với Tôn Văn đến tột cùng xảy ra chuyện gì thì phải chờ thêm một lát nữa.

- Vị này là người mà tôi tìm được, rất tinh thông Khôi Lỗi Chi Thuật. Chỉ cần Tôm Công Cua Bà các người có thể thành công ở Chính Viêm Hải Cốc bắt được Viêm Quy thì chúng ta lại hiệp trợ hắn đem Viêm Quy làm khô lỗi thì có thể điều khiển Viêm Quy tiến vào Định Hải thần động, lấy được khối Định Hải Thần Thạch rồi.

Đông Hải Long Vương hướng những người còn lại giới thiệu Đường Tiêu.

- Với tu vi trước mắt của hắn mà có thể khống chế được Viêm Quy sao? Dường như còn chênh lệch một chút? Tu vi của Viêm Quy có thể tồn tại giữa Thiên Nguyên và Địa Nguyên.

Người phụ nữ trung niên nhìn về phía Đường Tiêu. Bà ta chắc hẳn là Cua Bà mà Đông Hải Long Vương đã gọi.

- Điều này ta đã cân nhắc qua. Đến lúc đó chúng ta có thể ba người cùng liên thủ, đem tu vi của hần tạm thời tăng lên tới Địa Nguyên định phong. Thậm chí là tương đương với Viêm Quy. Chắc hẳn việc điều khiển khôi lỗi Viêm Quy cũng không phải là việc khó khăn.

Đông Hải Long Vương đối với việc này trong nội tâm sớm có chuẩn bị.

- Cường ép tăng tu vi của hần lên sao? Đây chẳng phải là tiêu hao thọ nguyên của chúng ta?

Người đàn ông trung niên mở miệng, tựa hồ như đối với kế hoạch của Đông Hải Long Vương có chút bất mãn. Người đàn ông trung niên này không cần phải nói, chắc hẳn là Tô Công mà Đông Hải Long Vương đã gọi.

- Trăm năm thọ nguyên cùng với Định Hải Thần Thạch thì cái nào quan trọng hơn? Từ khi bị con Thạch Hầu kia lấy đi Định Hải Thần Châm của long cung ta, toàn bộ vùng biển Đông Hải, cứ qua một thời gian ngắn lại phát sinh chấn động kịch liệt ở dưới biển. Long cung của lão phu dưới sự chấn động cũng bị hủy đi mấy mươi lần. Yêu thiếp của lão phu trong một lần chấn động dưới biển đã bị khe hở của đáy biển nuốt mất. Chắc hẳn Tô Công Cua Bà các người cũng hiểu được nỗi thống khổ này. Hôm nay rốt cuộc đã có tin tức của Định Hải Thần Châm, một khi chúng ta có được Định Hải Thần Châm trong tay, về sau Đông Hải không còn lo lắng nữa.

Đông Hải Long Vương ra sức thuyết phục hai người kia.

- Nếu cứ cường ép tăng cường tu vi của hần, sẽ khiến cho thân thể của hần không chịu nổi sức ép mà tử vong. Vạn nhất chúng ta làm như vậy, Định Hải Thần Thạch còn chưa lấy được thì hần đã chết mất rồi. Chúng ta chẳng phải là tiêu hao lãng phí thọ nguyên của mình sao?

Tô Công liếc nhìn Đường Tiêu, rồi đột nhiên truyền âm nói với Đông Hải Long Vương.

- Thiếu niên này thần hồn chi lực rất cường đại, có thể lấy được Định Hải Thần Thạch ra.

Đông Hải Long Vương truyền âm lại với Tô Công.

Đường Tiêu nhìn thấy thần sắc của hai người này, cảm giác bọn họ đang nói về mình, nhưng rõ ràng là không có hảo ý.

Đường Tiêu đương nhiên biết rõ, bị tạm thời cường ép tăng tu vi, nếu như không có phương pháp phòng hộ chống lại, thì giống như là đốt cháy giai đoạn, nhất định sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Nhưng hiển nhiên, mấy lão già này rất muốn đem hần ra thành công cụ để sử dụng.

Chỉ là ba lão già kia tất cả đều có được tu vi Thiên Nguyên cấp. Với tu vi hiện tại của Đường Tiêu, nếu muốn phản kháng quả thật là tìm đến cái chết. Cho dù hần có tế luyện ra ba vạn quỷ binh quỷ tướng thì cũng không đối phó được với võ giả Thiên Nguyên cấp.

Định Hải Thần Châm mà bọn họ nói tới không phải là Như Ý Kim Cô Bồng mà trong truyền thuyết Tôn Ngộ Không đã lấy từ đi Đông Hải Long Cung sao? Cái Định Hải Thần Thạch này chắc là dùng để chế luyện ra Định Hải Thần Châm? Nếu là như vậy thì đây chắc là một đồ vật rất quý giá.

Nghĩ đến đây, Đường Tiêu trong nội tâm liền đập thành thịch. Hiện trong tay hần đang cầm có một loại vũ khí. Nếu như có thể đem cái Định Hải Thần Thạch dung luyện với Giải Kềm Kích của hần, khiến Giải Kềm Kích trở nên uy mãnh giống như Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, thì về sau sướng rồi. Hahaha...

Tuy nghĩ như vậy, nhưng muốn từ tay ba võ giả Thiên Nguyên này mà đoạt đồ vật, có muốn bình yên chạy thoát cũng không phải là chuyện dễ. Lúc trước hần còn có Thốn Mang để uy hiếp một võ giả Thiên Nguyên cấp, nhưng hiện tại Đường Tiêu không còn bảo bối như vậy bên cạnh.

- Đây là một phù sư loài người mà thiếp bắt được trong Truyền Tống Trận nửa năm trước. Nàng ta lại còn trinh. Hơn nữa năng lực chế phù xuất thần nhập hóa. Mượn tay của nàng, phối hợp với chúng ta công kích liên thủ thì đóng băng Viêm Quy khẳng định không thành vấn đề.

Cua Bà hướng hai người Đông Hải Long Vương giới thiệu Vi Liên. Lúc này đây bà ta không sử dụng truyền âm.

Đường Tiêu một lần nữa đánh giá Vi Liên. Hẳn trước kia không biết Vi Liên còn trinh. Khi hắn có ý định dò xét, kết quả lại bị nàng ném vào mắt.

- Còn bên Tôm huynh thì tiến triển như thế nào?

Đông Hải Long Vương nhìn người trẻ tuổi bên cạnh Tôm Công.

- Mấy năm nay ta vẫn thường trộn lẫn Mê Tô Đan vào trong Viêm Tinh Phần. Viêm Quy rất thích ăn người sống. Mặt khác, có thể dùng Viêm Tinh Phần làm mồi dụ Viêm Quy, khẳng định là có thể khiến Viêm Quy xuất động. Đến lúc đó, ba người chúng ta tại chỗ sử dụng ả phù sư kia chế ra lá bùa đóng băng, khẳng định là có thể khống chế Viêm Quy.

Tôm Công truyền âm nói với Đông Hải Long Vương.

568. Chương 568: Ba Lão Già.

Sát Vương

Chương 568: Ba lão già.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dịch: Nhóm dịch black

Ba lão già sau khi thương lượng xong, Đông Hải Long Vương đem kế hoạch của bọn họ nói cho ba người Đường Tiêu biết. Đường nhiên sẽ không đề cập đến việc tăng tu vi Đường Tiêu sẽ có thể khiến hắn bị tử vong và việc dùng người trẻ tuổi kia làm mồi dụ Viêm Quy xuất động. Nghe xong Đông Hải Long Vương tưởng thuật một phen, Đường Tiêu đại khái đã hiểu được chân tướng sự việc. Vạn năm trước, Thạch Hào Tử đã lấy đi Định Hải Thần Châm khiến cho Đông Hải thường xuyên xuất hiện chấn động kịch liệt dưới biển và khiến cho Đông Hải Long Vương cảm thấy khó chịu.

Hiện tại, Đông Hải Long Vương từ một chỗ sâu dung nham trong lòng đất tìm được một nơi gọi là Chích Viêm Hải Cốc, từ trong cốc phát hiện ra một khối Định Hải Thần Thạch thì muốn chiếm lấy nó, lần nữa tế luyện ra Định Hải Thần Châm. Nhưng cái Định Hải Thần Thạch này lại được cất giấu sâu bên trong thung lũng Tiêu Viêm Hải Cốc, với tu vi hiện tại của Đông Hải Long Vương thì không thể trực tiếp đi vào dung nham lòng đất để lấy đi Định Hải Thần Thạch.

Nhưng bên ngoài Tiêu Viêm Hải Cốc có một sinh vật tên là Viêm Quy trời sinh thần lực, không sợ nhiệt độ thiêu đốt cao. Muốn lấy được Định Hải Thần Thạch thì phải nhờ tới Viêm Quy. Hiện tại, kế hoạch của Đông Hải Long Vương và Tôm Công Cua Bà là lợi dụng người trẻ tuổi kia dụ Viêm Quy xuất động. Ba người sẽ cùng nhau lợi dụng Vi Liên tế ra lá bùa đóng băng, đóng băng lại Viêm Quy.

Sau đó ba người sẽ giúp Đường Tiêu tăng tu vi, bắt lấy Viêm Quy cho Đường Tiêu làm thành khôi lỗi. Sau đó lại dùng Viêm Quy tiến vào bên trong dung nham lấy cái Định Hải Thần Thạch.

Đường Tiêu thấy mấy người kia lúc nói chuyện vẻ mặt rất nghiêm túc, trước sau cùng một biểu hiện với Đông Hải Long Vương thì đã đoán ra, lần lấy Định Hải Thần Thạch này tuyệt sẽ không thuận lợi như vậy, rất có thể sẽ xuất hiện thương vong. Tiêu Viêm Hải Cốc kia rất có khả năng giống như Lạc Thần Cốc.

Định Hải Thần Thạch vào tay xong, hẳn, Vi Liên và người trẻ tuổi kia không còn giá trị lợi dụng nữa. Nếu đến lúc đó bọn họ không bỏ chạy thì tất phải lo lắng đến tính mạng rồi.

Hiện tại Luyện Yêu Thối Ma Hồ của Đường Tiêu đã bị Đông Hải Long Vương nhìn ra, chỉ là không biết Đông Hải Long Vương có nhìn ra ý niệm chi lực của Đường Tiêu hay không. Nếu như đúng sự thật, cái này có thể chính là bí mật duy nhất chưa bị phát hiện của Đường Tiêu. Đến lúc đó, có thể thành công chạy thoát hay không có lẽ sẽ nhờ ý niệm chi lực này.

Trước khi tiến vào Thiên Nguyên, thi triển ý niệm chi lực sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng. Trước kia dùng thân thể của Tôn Văn mà còn không chịu được, huống chi với thân thể hiện tại bây giờ, nếu thi triển ý niệm chi lực, còn không biết sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế nào nữa.

Để xem sự việc phát triển như thế nào rồi sẽ tìm cơ hội bỏ chạy.

Đương nhiên, khi bỏ chạy, còn phải mang theo khối Định Hải Thần Thạch đó nữa.

- Lúc này đây, nếu như hành động lấy Định Hải Thần Thạch thất bại, ba người các vị sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Đến lúc đó đừng trách chúng ta ra tay tàn độc. Ta và Cua Bà đều là những người ưa thích thật sống đây.

Tôm Công bộc lộ bộ mặt hung ác mà cường điệu một câu.

- Tiểu hữu biết rõ nên làm thế nào chứ?

Đông Hải Long Vương lại đặc biệt nhìn về phía Đường Tiêu.

- Đã biết!

Đường Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng trong lòng vẫn không ngừng tính toán kế thoát thân. Nếu như không thể tại đây nghĩ biện pháp lấy Định Hải Thần Thạch và mang theo Vi Liên chạy trốn thì cũng chỉ có thể chờ chết.

Cho dù thành công lấy ra Định Hải Thần Thạch, một khi bọn họ đem Định Hải Thần Thạch tế luyện ra Định Hải Thần Châm, ba người Đường Tiêu không còn chỗ hữu dụng nữa cũng vẫn chạy không thoát.

Vốn Đường Tiêu dự định trốn thoát một mình, nhưng hiện tại lại có Vi Liên ở đây. Mặc kệ nàng có nhận ra hãn hay không, hãn vẫn phải mang nàng đi mới được.

Ba ngày sau, hết thấy đều sẵn sàng. Đông Hải Long Vương dùng thế lực bắt ép Đường Tiêu. Tôm Công dùng thế lực bắt ép thiếu niên làm mồi nhử. Cua bà dùng thế lực bắt ép Vi Liên cùng mang theo mấy ngàn binh tôm tướng của đại quý mô mà xuất phát về Tiêu Viêm Hải Cốc, phong ấn Viêm Quy.

Đường Tiêu chứng kiến Đông Hải Long Vương làm ra trận chiến này, căn bản có thể biết rằng Tiêu Viêm Hải Cốc hung hiểm rồi. Mà mấy ngàn binh tôm tướng của này hơn phân nửa sẽ làm bia đỡ đạn cho bọn họ ở Tiêu Viêm Hải Cốc.

Dưới sự dẫn dắt của ba vị võ giả hải tộc Thiên Nguyên cấp, mấy ngàn binh tôm tướng của đi vào một huyết động cực lớn dưới đáy biển. Huyết động này đã bị một cấm chế cường đại phong ấn. Tôm Công trong miệng niệm thần chú, ước chừng một canh giờ, cấm chế này dần dần suy yếu. Sau đó cùng mọi người hướng vào trong huyết động.

- Lão phu mấy trăm nay trước phát hiện ra Viêm Quy trong Tiêu Viêm Hải Cốc này, đã phong ấn dấu hiệu lên nó. Viêm Quy khi xây tổ chỗ nào thì mấy vạn năm cũng không di chuyển. Chỉ cần thuận lợi bắt nó thu phục làm khôi lỗi, đằng sau điều khiển nó lấy đi Định Hải Thần Thạch thì dễ dàng hơn nhiều.

Tôm Công vừa đi vừa nói với Cua Bà và Đông Hải Long Vương.

- Viêm Quy cũng không phải dễ dàng hàng phục. Tuy tu vi chưa đến Thiên Nguyên cấp nhưng da thịt nó vô cùng cứng rắn. Cho dù ta và ba người các ngươi liên thủ, muốn đánh nát mai rùa của nó cũng không phải là chuyện đơn giản. Hơn nữa nó phát ra Quy Viêm Đạn uy lực rất lớn. Tuy trong thời gian ngắn không thể gây thương tổn ta và các ngươi nhưng sẽ tiêu hao một đại lượng thực lực của chúng ta.

Cua Bà nhắc nhở Tôm Công một tiếng.

- Cua Bà đã mời đến vị phù sư kia, không phải rất am hiểu đóng băng pháp thuật sao? Cua Bà không phải đã bảo nàng ta chế ra nhiều lá bùa đóng băng thượng đẳng rồi sao? Đến khi đó đóng băng Viêm Quy còn không phải dễ như trở bàn tay?

Tôm Công hỏi Cua Bà một tiếng.

- Nếu như vùng phụ cận không có dung nham quái thú ẩn núp thì mọi chuyện đều có thể tốt đẹp. Nếu như dung nham quái thú trong Tiêu Viêm Hải Cốc đều tỉnh lại thì sự tình liền có chút phức tạp. Chúng ta vẫn phải đề chừng thì tốt hơn.

Đông Hải Long Vương giờ phút này trên mặt ngược lại không còn thần sắc khoan thai như lúc trước mà trở nên hết sức nghiêm túc.

- Nếu như dung nham quái thú số lượng không nhiều thì mấy ngàn binh tôm tước của của ta có thể đối phó với chúng. Hiện tại cũng không phải là thời kỳ chấn động dưới biển. Vận khí của chúng ta chắc không phải kém như vậy, khiến nhiều dung nham quái thú thức tỉnh?

569. Chương 569: Tôm Công Cua Bà.

Sát Vương

Chương 569: Tôm công Cua bà.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tôm Công tựa hồ như rất lạc quan.

- Cần thận thì tốt hơn. Tôm Công, người đi cùng với Cua Bà vào trước. Huyệ động Tiêu Viêm Hải Cốc rất phức tạp. Các người mở đường trước, đoàn người này đi ở giữa, còn lão phu sẽ áp phía sau.

Đông Hải Long Vương vạch kế hoạch.

Đường Tiêu nhìn thấy thân ảnh của Vi Liên cùng với Cua Bà biến mất ở chỗ sâu bên trong huyệt động. Nhưng giờ phút này hắn căn bản không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ba lão già Đông Hải Long Vương hy vọng có thể bắt Viêm Quy chứ không muốn gặp bất cứ một dung nham quái thú nào trên đường. Đường Tiêu ngược lại thì hy vọng đám dung nham quái thú kia có thể xuất hiện, tốt nhất là thực lực ngang với mấy ngàn binh tôm tước của. Song phương đánh nhau người chết ta sống, bất phân thắng bại thì Đường Tiêu sẽ thừa cơ để chạy trốn.

Nhưng trước khi chưa lấy được Định Hải Thần Thạch thì Đường Tiêu chưa muốn rời đi. Hắn muốn có được một vũ khí mạnh như Như Ý Kim Cô Bổng.

Đội ngũ mấy ngàn người lục tục tiến vào bên trong huyệt động. Đông Hải Long Vương vỗ vai Đường Tiêu:

- Tiểu hữu, chúng ta xuất phát, người không nên thừa dịp hỗn loạn để đào thoát. Lão phu đã gieo vào mấy ngàn Hải Bạo Trùng vào trong kinh mạch của người. Một khi người cách lão phu một khoảng cách vượt quá trăm trượng, thì đám Hải Bạo Trùng này sẽ tự nổ tung. Đến lúc đó người có một trăm cái mạng cũng không đỡ nổi.

- Hải Bạo Trùng?

Đường Tiêu sắc mặt khó hiểu. Hắn tuy chưa từng nghe nói qua thứ này, nhưng có thể xâm nhập vào kinh mạch của con người thì chắc hẳn chẳng phải là vật tốt.

- Haha, chúng là thượng cổ kỳ trùng do lão phu nuôi dưỡng, xếp thứ mười một trong bảng xếp hạng thượng cổ kỳ trùng. Nó đã trải rộng toàn thân của người. Nếu như không có trợ giúp, người không thể bắt nó trực xuất ra ngoài.

Đông Hải Long Vương nói xong, cơ thể của Đường Tiêu giống như có mấy ngàn con kiến bò qua, rất khó chịu, thiếu một chút nữa là ngã xuống mặt đất.

- Người khi nào đã đem số lượng côn trùng này cấy vào trong cơ thể ta?

Đường Tiêu sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Trà và món ăn mà lão phu cho người ăn đều có trứng của Hải Bạo Trùng. Trứng côn trùng này nhỏ đến nỗi người không nhận ra. Cho nên người căn bản không thể phát giác. Nhưng mỗi Hải Bạo Trùng này đều

tâm linh tương thông với lão phu. Nếu như ngươi thành thật mà nghe theo hết thấy những gì lão phu căn dặn thì lão phu tuyệt sẽ không khiến chúng nó làm ra bất cứ chuyện gì xấu. Nếu như không....Hắc hắc...

Đông Hải Long Vương lộ ra nụ cười âm hiểm. nguồn

- Ngươi là một võ giả Thiên Nguyên cấp lại dùng thủ đoạn này đối phó với một võ giả Địa Nguyên cấp sao?

Đường Tiêu sau khi nghe nói đến Hải Bạo Trùng, sự phẫn nộ đối với Đông Hải Long Vương đã đến cực hạn, nhưng lại không thể phát tác ra ngoài.

- Loài người các ngươi quá mức giảo hoạt. Lão phu chỉ sớm đề phòng mà thôi, đâu có gì sai.

Đông Hải Long Vương vuốt râu cười, vẻ mặt không cho là đúng.

- Ta sẽ theo lời của Đông Hải Long Vương ông mà làm.

Đường Tiêu giờ phút này không thể không tạm thời hướng Đông Hải Long Vương chịu thua.

Đường Tiêu đã chứng kiến sự lợi hại của Linh Hỏa Phong xếp thứ mười bảy trong bảng thượng cổ ký trùng. Hiện tại thượng cổ ký trùng xếp hạng thứ mười một chính là Hải Bạo Trùng. Thực lực còn mạnh hơn Linh Hỏa Phong. Hơn nữa còn cả ngàn con. Đây không phải là nói giỡn. Một khi nổ tung thì Đường Tiêu xác thực có mười cái mạng cũng không đủ.

- Chà, như vậy cũng tốt. Chỉ cần không có tâm tư gì khác thì lão phu sẽ không đối với ngươi như vậy.

Đông Hải Long Vương gật đầu thỏa mãn, sau đó thúc giục Đường Tiêu lên đường.

Đường Tiêu âm thầm thở dài, sau đó tiến vào trong huyết động. Huyết động này tuy nằm sâu dưới đáy biển, nhưng nó lại không có nước biển tràn vào. Trong huyết động giống như có đồ vật sền sệt nào đó tồn tại, dường như áp suất không khí ngăn cản nước biển tràn vào. Mà sau khi đi vào, Đường Tiêu lại có cảm giác tiến nhập vào trong cấm chế. Bên tai vang lên không ít tiếng nổ của kim loại, và khiến cho người ta có chút buồn ngủ.

Đường Tiêu đương nhiên không dám để mình rơi vào trạng thái mơ màng. Hắn đề cao cảnh giác, đồng thời thừa dịp này dùng linh phù hướng vào bên trong thân thể mình một phen.

Tuy không cảm giác được có những Hải Bạo Trùng tồn tại, nhưng Đường Tiêu xác thực có một loại cảm giác khác thường, giống như ngũ tạng lục phủ, tất cả những kinh mạch trong cơ thể đang có dị vật. Điều này khiến cho Đường Tiêu cảm thấy không thoải mái.

Nhưng giờ phút này Đường Tiêu ngoại trừ trong lòng không ngừng chửi bới và nguyện rửa Đông Hải Long Vương thì xác thực chẳng còn biện pháp nào để khống chế. Nhưng Đường Tiêu sẽ nhớ kỹ việc dùng Đông Hải Long Vương thế lực để ép buộc hắn. Chuyện nhọc nhằn như thế này, về sau chỉ cần hắn còn một cái mạng, sau khi tiến vào Thiên Nguyên cấp, nhất định sẽ trở về tìm Đông Hải Long Vương để trả mối nhục ngày hôm nay.

Huyết động hắc ám tương đối dài. Mấy ngàn binh tôm tướng của dưới sự dẫn dắt của Tôm Công Cua Bà mất hai canh giờ mới đến được một chỗ khá rộng. Đông Hải Long Vương ôm lấy Đường Tiêu, xẹt qua mấy ngàn binh tôm tướng của bay đến bên cạnh Tôm Công Cua Bà.

- Tạm thời chỉ có thể đến đây. Phía trước đang có một tầng Tiêu Viêm Thạch Bích dày đặc ngăn chặn. Chúng ta ở chỗ này động thủ đã thông nó.

Tôm Công Cua Bà hướng Đông Hải Long Vương nói một tiếng.

Cua Bà cánh tay nhoáng một cái, một càng cua cực lớn xuất hiện trước mặt bà. Tôm Công cũng đồng dạng duỗi ra một tôm ngao khổng lồ. Từ bề ngoài nhìn thấy, cái càng cua cùng với tôm ngao vô cùng uy mãnh. Nếu như không nhìn kỹ thì thật không dễ dàng phân biệt được chúng có cái gì khác nhau.

Đông Hải Long Vương thì hơi hột mà vươn ra một long trảo. Long trảo vừa ra, uy mãnh vô cùng. Càng cua và tôm ngao lập tức mất đi thần thái, giống như một đồ trang sức đẹp để quý giá đột nhiên xuất hiện một viên kim cương cực lớn khiến cái đồ trang sức kia lập tức mất đi ánh hoàng kim của nó.

Càng cua, tôm ngao và long trảo ngay ngắn hướng bức tường thạch bích phóng tới. Tiêu Viêm Thạch Bích ở tận cùng dưới đáy biển, so với bức tường đồng vách sắt bình thường còn muốn cứng hơn nhiều. Càng cua, tôm ngao và long trảo cùng chộp vào bức tường, giống như kim thạch tương giao, lóe ra điện quang kịch liệt, từng bước từng bước chui vào. Đường Tiêu ngược lại lại nhớ tới cái máy khoan điện kiếp trước của mình.

Vi Liên cũng đã đến bên cạnh Tiêu Viêm Thạch Bích, cầm một con dao găm, thoáng một phát chém vào bức tường kia. Nhưng một dấu vết cũng không lưu lại trên bức tường. Nhìn động tác của nàng thì đoán được cảm xúc của nàng đang rất buồn bực, chỉ muốn trút giận vào cái bức tường đó mà thôi.

570. Chương 570: Tiêu Viêm Hải Cốc.

Sát Vương

Chương 570: Tiêu Viêm Hải cốc.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu lấy ra cái Giải Kềm Kích, đi đến bên cạnh Vi Liên, giúp cô chém vào bức tường. Nhưng sau một nhát chém, hần mới phát hiện vách tường Tiêu Viêm Thạch Bích này là dùng hàn thiết vụn năm dưới biển sâu mà tạo thành. Giải Kềm Kích rõ ràng chỉ có thể chém ra một số lỗ nhỏ trên đó.

- Vi Liên!

Đường Tiêu hướng Vi Liên truyền âm một câu. Mặc dù biết ba lão già kia có khả năng sẽ dùng thần niệm tập trung nghe lén đoạn đối thoại giữa hần và Vi Liên, nhưng Đường Tiêu vẫn quyết định mạo hiểm, hướng Vi Liên bày tỏ thân phận của mình rồi sau đó cùng với nàng rời khỏi đây.

Bởi vì cơ hội bỏ trốn rất có thể trôi qua tức thì. Một khi Vi Liên chần chừ thì sự việc sẽ trở nên phiền toái.

Vi Liên nghe được Đường Tiêu truyền âm, khẽ cau mày nhưng không có xoay đầu lại.

- Ta là Biệt Động. Tôn Văn chỉ là một thân thể của ta. Từ Ma Ngục Chi Địa rời khỏi....

- Ta không biết người, đừng đến làm phiền ta.

Vi Liên sau khi nói với Đường Tiêu một câu thì xoay người đến bên cạnh Cua Bà, giọng nói hoàn toàn lạnh lùng, thậm chí tính cách hoàn toàn không giống như nàng lúc trước.

Đường Tiêu có chút thất thần. Hần như thế nào cũng không đoán ra được ở Ma Ngục Chi Địa đã xảy ra chuyện gì. Vi Liên như thế nào lại lưu lạc đến đây. Hơn nữa, hần chủ động hướng nàng biểu lộ thân phận, nhưng lại bị nàng lạnh lùng cự tuyệt.

Hần là nàng lo lắng ba lão già kia sẽ phát hiện cái gì, cho nên cố ý tỏ ra lãnh đạm như thế? Nhưng không biết vì cái gì, Đường Tiêu lại cảm thấy không phải là nguyên nhân này.

- Tiểu tử, món vũ khí này của ngươi là từ hàn thiếc ngàn năm dưới biển sâu chế tạo ra sao?

Giải Bà đột nhiên có chút ngăn người đi tới chỗ Đường Tiêu, khẽ vươn tay đoạt lấy cái kích hình càng cua của hần.

- Này, có biết lịch sự khi mượn đồ vật của người khác không?

Đường Tiêu oán hận mà nhìn cái kích bị Giải Bà cướp lấy. Vả lại hần không có năng lực để đoạt lại. Hơn nữa, vừa rồi thái độ của Vi Liên như vậy khiến Đường Tiêu giờ phút này cảm thấy phiền muộn.

- Không phải là mượn mà là đoạt. Cái kích này thuộc về ta.

Giải Bà lạnh lùng nói một câu, thu hồi cái kích của Đường Tiêu rồi trở về bên cạnh Long Vương và Hà Công.

Ta....sẽ giết! Đường Tiêu trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Giải Bà, lập tức đem bà ta liệt vào trong danh sách những đối tượng cần giết sau này.

Tuy cái kích hình càn của hiện tại là một trong những vũ khí đã bị Đường Tiêu loại bỏ, nhưng vũ khí này lại giúp Đường Tiêu không ít. Trước khi tìm biện pháp tế luyện lại lần nữa, ít nhất hẳn có thể ẩn núp trong đó. Không ngờ tới đã bị Giải Bà cướp đi một cách vô lý như vậy.

Hôm nay xem như là phiền phức rồi. Vốn vị Đông Hải Long Vương gieo vào người mấy ngàn Hải Bạo Trùng, rồi lại bị thái độ của Vi Liên khiến cho không hiểu ra sao. Hiện tại lại còn bị Giải Bà cướp đi cái kích. Thật sự không biết mình đã phạm phải cái gì mà phải nhận tình cảnh như vậy.

Dưới sự liên thủ công kích của Giải Bà, Đông Hải Long Vương và Hà Công, Tiêu Viêm Thạch Bích chung quy đã bị dả thông. Hơn nữa còn tạo ra một không gian dung hỏa thật lớn.

Một không khí cực nóng, mang theo những đốm lửa nhỏ từ trong động cuốn ra, khiến ấy ngàn binh tôm tướng của kêu lên loạn xạ. Cũng may, biển lửa này chỉ xuất hiện bên ngoài, sức nóng không quá cao. Nếu không, Đường Tiêu đã có một số lượng tôm nường của nướng nóng sốt ăn rồi.

Những binh tôm tướng của dưới đáy biển này tu vi không thấp. Ít nhất cũng là Địa nguyên cấp bốn. Cho nên, sức nóng này tuy người bình thường không thể chịu đựng được, nhưng đối với chúng mà nói cũng chẳng có vấn đề gì quá lớn.

Đạt tới thực lực Địa Nguyên cấp năm, thực lực Địa Nguyên đỉnh phong của Đường Tiêu, đương nhiên lại càng không sợ sức nóng loại này. Chỉ là cương khí hộ thể sẽ bị chậm rãi tiêu hao một ít.

Sau khi có một cơn gió nóng từ bên trong đập vào mặt, rất nhanh bị áp lực bên ngoài làm giảm xuống. Nhiệt độ chênh lệch trong ngoài là khác nhau. Hai binh tôm tướng của vừa nãy bị cơn gió nóng đẩy ngã cũng đều vững vàng thân hình, chạy về đội ngũ của mình.

Đông Hải Long Vương đã cấy vào trong cơ thể Đường Tiêu Hải Bạo Trùng. Hơn nữa Đường Tiêu cũng không cách nào chạy ra khỏi phạm vi hơn trăm trượng cách ông ta. Hiện tại lại không giống như lúc trước, gắt gao trông chừng Đường Tiêu, mà bắt đầu lớn tiếng chỉ huy đội ngũ sẽ vào thám thính Tích Viêm Hải Cốc:

- Cửa vào Tích Viêm Hải Cốc đã được mở ra. Hà Công Giải Bà, hai người ra lệnh cho thuộc hạ của mình không được hỗn loạn, theo trật tự giống như trước mà tiến vào.

Hà Công và Giải Bà từng người xuất lĩnh thuộc hạ của mình, ngay ngắn mà tiến nhập vào trong động. Đường Tiêu không có cách nào loại trừ Hải Bạo Trùng trong cơ thể, chỉ phải đứng xa mà nhìn Đông Hải Long Vương, tận lực không ly khai khỏi phạm vi một trăm trượng.

Trước kia dùng người khác làm khôi lỗi, rồi đem người ta đùa giỡn trong tay. Lợi dụng những thủ đoạn cường ép bắt người khác hàng phục. Không có ngờ tới mình cũng có một ngày bị người khác cường ép đùa bỡn trong tay như vậy.

Đường Tiêu lau mặt, mau chóng điều chỉnh tâm trạng của mình. Tuy tình thế hiện tại rất bị động. Nhưng hẳn tin tưởng với trí thông minh của mình, rất nhanh có thể tìm ra kế thoát thân. Ngoài ra còn có vận khí không gì so sánh nổi của hắn, cũng sẽ giúp hắn mỗi lần gặp dữ sẽ hóa lành.

Nhìn xuyên qua vách tường của Tiêu Viêm Thạch Bích đã bị Đông Hải Long Vương, Giải Bà và Hà Công mở ra, bên trong đập vào mắt là một chi sắc màu hồng. Nhưng trên mặt đất không phải tất cả đều là dung nham, mà là từng hồ dung nham độc lập. Những hồ dung nham này, vẫn có những tảng đá lớn cứng rắn có thể bước qua lại.

Trong không khí tràn ngập khí lưu huỳnh, khiến cho người ta cảm giác rất không thoải mái, giống như là đi trong núi lửa vậy.

- Dung nham này tương đối ổn định, sẽ không phát sinh chấn động dưới đáy biển. Chỉ cần không phát sinh chấn động dưới đáy biển, những quái thú dung nham kia cũng không xuất hiện nhiều. Do đó chúng ta sẽ

dụ bắt Viêm Quy rất thuận lợi.

Đông Hải Long Vương hướng bốn phía quan sát rồi đưa ra kết luận.

- Chỉ mong hết thấy đều thuận lợi.

Giải Bà lộ ra sự không lạc quan cho lắm.

Bởi vì Giải Bà đã cướp cái kích trong tay Đường Tiêu, Đường Tiêu hiện tại đối với bà ta thù hận còn hơn Đông Hải Long Vương. Xem bà càng ngày càng không vừa mắt. Hiện tại trong nội tâm Đường Tiêu không ngừng nguyện rửa, hy vọng lập tức phát sinh chấn động dưới biển. Và ba lão già kia bị quái thú dung nham giết chết thì thật là tốt quá.

- Phía trước chính là Tiêu Viêm Hải Cốc. Các binh tôm lớn tôm nhỏ, từng người đứng vào hàng ngũ của mình. Đừng đùa giỡn với đám dung nham này.

571. Chương 571: Quái Thú Nham Thạch.

Sát Vương

Chương 571: Quái thú nham thạch.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Sau hai canh giờ, ở đằng trước, Hà Công chỉ tay về phía trước, sau đó căn dặn đội ngũ binh tôm của mình.

Đoạn đường này, bởi vì có một số binh tôm tướng của vì đùa giỡn và không hiểu chuyện nên không cẩn thận rơi vào bên trong dung nham, lập tức bị đốt cháy.

Đường Tiêu ngược lại có chút kỳ quái. Những binh tôm tướng của này thực lực tu vi không thấp nhưng lại bị rơi vào dung nham chết cháy, xác thực là một chuyện rất quái dị. Nếu muốn tìm ra nguyên nhân thì có thể giải thích rằng, những binh tôm tướng của này tuy rằng thực lực tu vi không thấp, nhưng trí thông minh lại không cao. Cho nên mới phát sinh sự cố thương vong như thế.

- Viêm Quy động có nhanh đến không?

Giải Bà có chút không kiên nhẫn nói.

- Đi vài ngày là có thể đến. Đến lúc đó, chúng ta có thể cho quân của mình đóng quân tại vùng phụ cận viêm động, hạn chế thức tỉnh quái thú dung nham. Chúng ta sẽ tạo thành một tiểu đội tinh anh tiến về Viêm Quy động bắt lấy Viêm Quy.

Hà Công theo sự sắp xếp của mình mà nói với Giải Bà.

- Mấy người các người, đến lúc đó hết thấy đều nghe theo sự an bài của chúng ta. Nếu không sẽ khó mà giữ được mạng.

Đông Hải Long Vương hướng ba người Đường Tiêu nghiêm nghị nói.

Vâng! Cái gã thanh niên trẻ tuổi được dùng làm mối nhựt kia thành thành thật thật mà trả lời Đông Hải Long Vương một tiếng. Xem ra là y chỗ Hà Công chịu không ít tội.

Vi Liên liếc nhìn Đông Hải Long Vương, cũng không lên tiếng. Nét mặt nàng bây giờ cũng có chút khiến cho Đường Tiêu nghi hoặc. Hơn một lần hần đã biểu lộ thân phận với nàng, nhưng nàng lại xem hần như người dưng. Hơn nữa, tính cách của nàng trước kia luôn hiền hòa, chứ không giống như bây giờ, lúc nào cũng xụ mặt giận dữ.

Thật không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho tính cách của nàng lại thay đổi lớn như vậy.

Hắn là mình đã nhìn lầm người. Cô gái này không phải Vi Liên?

Phù sư, am hiểu pháp thuật bằng hệ, nếu không phải Vi Liên thì là ai?

Hắn rốt cuộc cũng không nghĩ ra được vấn đề, trước tiên bỏ nó qua một bên, vượt cửa ải khó khăn này rồi nói sau.

- Chúng tôi sẽ nghe theo hiệu lệnh.

Đường Tiêu hảo hán không chấp thiết thòi trước mắt, hướng Đông Hải Long Vương mà trả lời.

Đông Hải Long Vương thỏa mãn gật đầu, nhưng vào lúc này, bên trong dung nham phía sau ông ta lại đột nhiên thoát ra một ngọn lửa cao hơn một trượng. Trong ngọn lửa duỗi ra một cự trảo, hướng áo Đông Hải Long Vương trảo tới.

- Muốn chết!

Đông Hải Long Vương tuy rằng đưa lưng về phía bên đó, nhưng đối với sau lưng cảm nhận rất rõ ràng. Ông ta cũng không quay người, một long trảo bỗng chộp tới sau lưng, áp chế ngọn lửa kia xuống dưới.

Một tiếng thét chói tai vang lên. Ngọn lửa này rất nhanh bị tay trảo của Đông Hải Long Vương dập tắt. Cuối cùng biến thành bụi lửa, rơi rụng xuống mặt đất.

- Dung nham quái thú?

Người trẻ tuổi bị trở thành mồ nhử sắc mặt có chút trắng bệch, hỏi Đông Hải Long Vương một tiếng.

- Đây là dung nham quái thú cấp bậc thấp nhất. Chúng ẩn núp nên trong trong dung nham, thường xuyên đánh lên những vật còn sống phụ cận dung nham. Nếu tu vi quá thấp, bị nó đánh lên thì thân thể sẽ bị bỏng nghiêm trọng, thậm chí là chết cháy. Hơn nữa, loại dung nham quái thú cấp thấp này bình thường số lượng rất nhiều. Nếu xuất hiện quần thể thì đối với võ giả tu vi đẳng cấp cao cũng có thể cấu thành uy hiếp. Các người tốt nhất là theo sát bên trong đội ngũ. Bằng không thì khi bị đánh lên, chúng ta bảo vệ cũng không được.

Hà Công chen vào nói, thay Đông Hải Long Vương hướng người kia giải thích một chút.

Đường Tiêu căn cứ vào những gì quan sát vừa rồi, cảm giác quái thú dung nham cấp thấp theo lời Hà Công cũng tương đương thực lực với võ giả Địa Nguyên cấp bốn. Xem ra những quái thú dung nham này cũng không dễ đối phó, đặc biệt là nó hay xuất hiện đẳng sau. Nếu như xuất hiện quái thú dung nham đẳng cấp cao, chẳng phải thực lực sẽ đạt tới Địa nguyên cấp đỉnh phong hoặc Thiên Nguyên sao?

Nếu như những quái thú dung nham này xuất hiện thành đàn, xác thực sẽ tạo thành phiền phức thật lớn, Bởi vì thân thể của chúng đã là vũ khí. Sức nóng của một dung nham quái thú cũng đủ hơ khô cương khí hộ thể của một võ giả, rồi sau đó làm khô luôn chân khí trong cơ thể võ giả, cuối cùng là nướng võ giả đấy chết khô.

Một hồ dung nham thật lớn xuất hiện trước mặt Theo như lời của Hà Công, Giải Bà và Đông Hải Long Vương thì cái hồ dung nham cực lớn này còn có tên gọi là Hồn Viêm Hồ.

Đối diện hồ nước là một vách tường đã chết một mặt, phong kín tất cả lối đi. Hơn nữa còn có một bức tường thạch bích thật dày. Cho dù là Đông Hải Long Vương, Hà Công và Giải Bà liên thủ lại, có mất cả nửa năm cũng không cách nào khai thông được.

Nhưng Đông Hải Long Vương, Hà Công và Giải Bà dường như đã sớm có chuẩn bị. Bọn họ biết rõ tận cùng Hồn Viêm Hồ có một lối đi. Chỉ là phải nghĩ ra biện pháp khai thông một lối bên trong Hồn Viêm Hồ là được.

Đường Tiêu ngược lại cảm thấy có chút kỳ quái. Ba lão già này như thế nào lại có thể mở ra thông đạo bên trong dòng dung nham mãnh liệt như vậy. Nhưng sau đó rất nhanh hắn có thể biết.

- Bày trận, phá tương.

Đông Hải Long Vương ra lệnh một tiếng. Hà Công, Giải Bà và mấy ngàn binh tằm tướng của mỗi người lấy ra một ít lệnh kỳ, bố trí thành một đại trận xung quanh Hồn Viêm Hồ.

Thuộc hạ của Hà Công Giải Bà tuy rằng đều là những hạng trình độ trí lực có hạn, nhưng vẫn rất nghe theo lời chỉ huy. Hơn nữa bình thường cũng đều trải qua huấn luyện. Khi Đông Hải Long Vương ra lệnh, tất cả đều xuất lệnh kỳ trên người, từng người đứng vào vị trí của mình, bắt đầu bố trí đại trận.

Ước chừng sau gần nửa canh giờ, một đại trận pháp liền bao phủ trên không Hỗn Viêm Hồ.

Vi Liên dưới sự thúc giục của Giải Bà lấy ra một ít lá bùa rất kỳ dị, dán từng cái vào những điểm của trận pháp. Một pháp trận bao phủ bên trên Hỗn Viêm Hồ rốt cuộc đã hoàn thành.

Từ trong trận thổi ra một luồng igo mát, khiến ọi người phải vã mồ hôi. nguồn

Không cần phải nói, cái viêm hồ pháp trận này chủ yếu để khiến cho nhiệt độ trở nên cao hơn.

Đông Hải Long vương cùng với đám Hà Công Giải Bà đều bay trên không của pháp trận, miệng niệm pháp quyết.

- Thông đạo này ổn định sao?

Giải Bà không tin hỏi đông hải long vương một câu.

- Rất ổn định duy trì gần ửa ngày rồi để cho đại quân chúng ta xông vào không thành vấn đề tuy nhiên lão phu ở trong thần niệm đã phát hiện ra một nhóm quái thú tuy nhiên số lượng không quá nhiều.

572. Chương 572: Xông Lên Phía Trước.

Sát Vương

Chương 572: Xông lên phía trước.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu suy đoán ở thông đạo đối diện có nguy hiểm khiến cho long vương nguy hiểm cho nên mới phái đám binh lính này tới.

Bỗng nhiên đông hải long vương gào to một tiếng đuổi long chảo ra kéo hỏa mang ở trên đầu bổ xuống một hỏa cầu phía trước.

Hỏa cầu khổng lồ phát ra tiếng xèo xèo, từng luồng dung nham bị phá hủy.

- Đây là một quái thú dung nham cao cấp tu vi không sai biệt lắm với lão phu chỉ là không ngờ nó lại ở bên ngoài cốc. Nếu như không thừa dịp tru sát nó thì chúng ta không mất mạng cũng bị trọng thương.

Đông Hải long vương cất tiếng nói.

- Đúng thế không ngờ loại quái thú cấp cao này lại xuất hiện ở đây.

Giải Bà tựa hồ cũng sợ hãi.

Đường Tiêu tiếc nuối dung nham cao cấp quái thú kia không làm cho lão bà kia tổn thương gì nhưng lại làm bất lợi kế trốn thoát của hắn.

Tuy nhiên con đường tiếp theo còn rất dài.

Sau khi đại quân vượt qua ao dung nham tới một nơi mệnh mông Đường Tiêu nhìn cảnh tượng này thì hoài nghi có phải mình ở dưới đáy biển vực sâu vạn trượng hay không mặt đất cũng đỏ hồng một mảng, khiến cho người ta khó tưởng tượng ở đây là dưới đáy biển.

- Tất cả mọi người dừng lại.

Hà công giải bà chỉ huy dừng đội ngũ lại.

Vô số tinh thạch ở phía trước bị thiêu phân bố vô số hỏa trướng xem ra chúng đang sinh sôi nảy nở.

- Không có nơi khác có thể đi sao.

- Nơi này tiến về viêm quy động phải qua đường không có đường khác có thể đi.

Hà công nói với đông hải long vương một phen.

- Những quái thú này số lượng nhiều hơn mười vạn nhiều cấp bậc nhất định sẽ có quái thú dung nham đỉnh cấp một khi làm cho nó bình tĩnh thì hậu quả không thể lường trước được, cho dù với tu vi của ba người chúng ta thì cũng phải chết tại đây.

Giải Bà lộ vĐại quân đi về phía trước thoáng Đường Tiều hít motoj ho

sợ hãi.

- Những quái thú dung nham hiện tại đều đang ngủ say ở bên trong, chỉ cần chúng ta không làm kinh động bọn chúng thì sẽ không có vấn đề gì lớn, tình huống này trừ phi gặp chấn động kịch liệt thì đám quái thú đó mới tỉnh lại.

Đông Hải long vương trấn an Giải Bà một câu, tuy nhiên ngữ khí của hắn cũng có vẻ không quá kiên định.

- Đến rồi thì chúng ta chỉ có thể tiến lên phía trước mà thôi.

Cả đại quân sau khi nhận được chỉ thị thì liền bắt đầu xông lên phía trước.

Một lúc sau bọn họ gặp phải một đám phi hành dung nham quái thú xuất hiện, những quái thú này hiển nhiên đã nằm ngoài dự kiến của đông hải long vương hà công và giải bà, đánh cho bọn họ trở tay không kịp, đám binh lính cũng trở nên hỗn loạn.

Đường Tiều lúc này cũng không có thời gian mà hă hê bởi vì phi hành dung nham quái thú so với quái thú trên mặt đất không phân biệt mục tiêu theo bản năng mà công kích.

Đường Tiều lúc này cũng chẳng quan tâm tới việc giữ khoảng cách với đông hải long vương, chạy thực mạng, quỹ binh quỹ tướng ở trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ phát ra hỏa diễm.

Tuy nhiên Đường Tiều nhanh chóng lợi dụng Thối Ma đại thủ ấn bắt con quái thú dung nham đầu tiên làm cón ối của mình, càng về sau hắn bắt ngày càng nhiều, có thể thông dong trong bầy quái thú rồi.

Đường Tiều hiện tại con rối đã có số lượng tới năm trăm mười hai cái, Đường Tiều hoài nghi khi thoát thai hoán cốt gian phòng sẽ còn khuếch trương lớn hơn nữa.

Dung nham quái thú phi hành vô cùng vô tận xuất hiện đều trở thành con rối của Đường Tiều,

Có thể nói hiện tại Đường Tiều ở trong đám quái thú này lại vô cùng an toàn.

Một số ít quái thú trung cấp vượt qua đám binh lính tôm cua đã tiến về phía đông hải long vương hà công giải bà, những cao cấp dung nham quái thú cũng không quan tâm tới Đường Tiều và Vi Liên nữa rồi.

Lúc hỗn chiến phát sinh, Vi Liên một mực không để ỉnh ở cùng với đám binh lính kia quá nhiều, từng luồng tên băng bắn lên khiến cho bọn chúng phải đông cứng lại.

Tu vi hiện tại của nàng đã đạt tới Địa Nguyên đỉnh phong cơ hồ mỗi mũi băng tiễn là có thể giết chết một dung nham quái thú nhưng dù như vậy đám dung nham quái thú vẫn rất nhiều.

Ở trên không trung tất cả đều là màu hỏa hồng, vừa rồi đám binh lính tôm cua mấy nghìn người hiện tại đã hoàn toàn biến mất.

Vi Liên nhìn hỏa hồng vô cùng vô tận này mà khuôn mặt hiện ra vẻ tuyệt vọng vô cùng, bùa ở trên người của nàng càng ngày càng trở nên ít đi mà dung nham quái thú vẫn không hề giảm.

Đột nhiên một hỏa hồng chi sắc cực lớn từ phía xa cuốn tới, hơn nữa mục tiêu là Vi Liên khiến cho nàng càng trở nên tuyệt vọng.

Mấy trăm quái thú dung nham bao bọc quanh Vi Liên, từ trên không trung tới dưới mặt đất tạo thành một bán cầu hỏa hồng, toàn bộ đem nàng giam vào trong đó.

Vi Liên kinh ngạc mà nhìn cảnh tượng này, những dung nham quái thú này giống như là được chỉ huy một cách thống nhất vậy.

Vi Liên nhanh chóng minh bạch điều gì đó một người nam tử trẻ tuổi từ trên không trung rơi xuống trước mặt nàng.

- Vi Liên là ta Tôn Văn tên ta là Đường Tiêu, đây là bản thể của ta ở Áo Bỉ Đảo.

Đường Tiêu tiến gần Vi Liên vài bước giới thiệu với nàng.

- Ta ở ma ngục chi địa thi triển phân thân thuật một thần hồn thông qua bí cảnh chi môn quay trở lại đây nhưng từ đó về sau đã mất liên hệ với chủ hồn.

Đường Tiêu nói tiếp.

Vi Liên vẫn không lên tiếng cũng không quay người lại.

- Có phải Tôn Văn kia... hoặc chủ hồn kia làm chuyện kỳ quái gì khiến ngươi không để ý tới ta?

Đường Tiêu lại tới gần Vi Liên hỏi một tiếng.

Vi Liên cũng không mở miệng cũng không quay đầu lại.

- Ngươi không muốn nói cũng được.

Đường Tiêu thở dài;

- Một mình ngươi ở đây không an toàn vẫn nên tiến vào trong ý niệm thể giới của ta sau khi rời khỏi đây rồi tính sau.

Vi Liên vẫn không nhúc nhích, Đường Tiêu đem ý niệm thể giới tiến tới gần nàng một phút đồng hồ sau Vi Liên mới tiến vào trong đó.

Sau đó Đường Tiêu dùng thần hồn ngưng tụ một lần nữa làm ra cảnh giống như hồi ở đầm ác long, đem phòng nhỏ chứa Vi Liên bài trí lại.

Vi Liên vẫn không nói gì, cũng không chịu quay người trở lại mãi đến khi thần hồn cùng với bản thể của Đường Tiêu rời khỏi nàng mới tiến vào phòng nhỏ kia, còn lập lên một bình chướng.

Tuy bình chướng này Đường Tiêu có thể dễ dàng giải trừ nhưng hắn biết rõ Vi Liên làm như vậy là không muốn thần thức của Đường Tiêu thâm nhập vào trong đó Đường Tiêu thở dài sau đó thần thức cũng thu về.

573. Chương 573: Vi Liên Thương Tâm.

Sát Vương

Chương 573: Vi Liên thương tâm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Nghĩ tới tên Tôn Văn kia hẳn là làm chuyện gì cực kỳ có lỗi với Vi Liên nên Vi Liên mới biểu hiện như vậy.

Là Tôn Văn cùng Ngân Từ Phong nữ thân mật sao?

Chắc có lẽ không lúc trước nhìn thấy Đường Tiêu trái ôm phải ấp Triệu Thanh và Dương Dĩnh mặc dù có hơi ghen nhưng nàng cũng không tức giận như vậy.

Nói tức giận với hắn không bằng nói thương tâm.

Một nữ nhân tức giận không đáng sợ gào thét một phen là xong nhưng hiện tại nhất định là đang rất thương tâm.

Quá bội phục mình rồi có thể khiến cho Vi Liên thương tâm như vậy không nghĩ ra là chuyện gì.

Nghĩ tới đây Đường Tiêu có một cảm giác biệt khuất rõ ràng là tên Tôn Văn kia làm sai tại sao mình lại phải gánh chịu.

Ma ngục chi địa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì tên Tôn Văn kia hiện tại đang làm gì Tôn Văn ở Cửu Châu đại lục là chủ hồn của mình sao?

Nếu như hắn là chủ hồn vậy thì hắn không có khả năng bỏ qua Áo Bỉ Đảo mà lại trực tiếp tiến về Cửu Châu đại lục.

Aizzz... Vì Liên không chịu nói Đường Tiêu hiện tại cũng không biết phải làm sao.

Chỉ có thể làm xong chuyện đánh Đông Doanh quay trở về bình định Áo Bỉ Đảo mới có thể tới Cửu Châu đại lục gặp tên Tôn Văn kia hỏi cho rõ ràng.

Hiện tại vẫn nên vượt qua chuyện này.

Đường Tiêu không biết Vì Liên sau khi vừa vào trong phòng nhỏ đã khóc lớn lên.

Tuy Đường Tiêu rất muốn bắt viêm quy kia lợi dụng viêm quy để thiêu đốt viêm biển cốc, nhưng không có đông hải long vương dẫn dắt hắn cũng không biết ở đâu.

Suy nghĩ nửa canh giờ xong Đường Tiêu quyết định trở về đường cũ rời khỏi chỗ thị phi này rồi tính sau.

Ngoại trừ lo lắng dung nham quái thú, Đường Tiêu cũng rất lo lắng bạo trùng ở trên biển cũng không biết đông hải long vương kia có chết hay không nếu như hắn không chết thì có thể tùy thời kích nổ bạo trùng Đường Tiêu cũng sẽ chết không còn đất chôn.

Loại cảm giác này vô cùng không tốt nhưng mà chuyện đã đến mức này muốn nhiều hơn cũng không được.

Đường Tiêu cẩn thận từng ly từng tí trở về viêm hồ liền có cảm giác choáng váng.

Ở đây dung nham mãnh liệt đừng nói là Đường Tiêu ngay cả dung nham con rối của hắn tiến vào nơi này cũng bị cho nhiệt độ nung chảy.

Đường Tiêu cũng không có nhiều trân kỳ không có kết trận hắn cũng khó có thể dẫn thông một con đường mà đi.

Đúng lúc này ba cỗ khí tức cường đại từ ba hướng lao tới khiến cho Đường Tiêu kinh hãi khí tức này vô cùng cường đại xem ra là dung nham quái thú cao cấp.

Đường Tiêu đã đoán sai đây là Đông Hải long vương hà công và giải bà.

Rõ ràng đông hải long vương bọn họ đã thoát khỏi.

- Tiểu hữu muốn lẫn lộn ở trong viêm hồ này sao?

Đông Hải long vương mang theo ngũ khí trên choker nói với Đường Tiêu.

Đường Tiêu nhìn bốn trăm quái thú dung nham bên người trong lòng suy nghĩ liệu có thể có bao nhiêu phần thắng khi đấu với ba người bọn họ.

- Làm sao có thể tại hạ chỉ yên lặng ở đây chờ ba vị tiền bối mà thôi.

Đường Tiêu cân nhắc một lát phát hiện ra rằng mình đối với đối phương hiện tại chỉ như con sâu cái kiến mà thôi.

- Long vương bắt tên tiểu tử này làm con rối quả nhiên lợi hại.

Hà công nhìn Đường Tiêu mà nói.

- Lão phu tìm người dĩ nhiên không phải là người bình thường, tuy nhiên phù sư mỗi nhữ của chúng ta bị mất kế hoạch cũng giảm xác suất thành công hơn nhiều.

- Chúng ta trở về sao?

Giải Bà hỏi đông hải long vương và hà công.

- Đến đây rồi chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

- Mọi người tiến vào ý niệm thế giới của lão phu lão phu sẽ thi triển một chút thọ nguyên thi triển bí thuật long tộc ọi người nhanh chóng qua khu vực này.

Đông Hải long vương nói với bọn họ.

Đường Tiêu chần chừ một chút nhưng biết mình không có lựa chọn nào khác đành tiến vào trong ý niệm của đông hải long vương.

Sau khi tiến vào Đường Tiêu phát hiện trong đó mệnh môn đều là nước.

- Long vương ông không có chuyện gì chứ?

Hà công quan tâm hỏi Đông Hải long vương.

- Già rồi...

Đông Hải long vương lắc đầu.

- Đáng tiếc chúng ta không cách nào ngưng tụ ra thế giới ý niệm, mà phù sư mỗi nhữ kia cũng biến mất.

Giải Bà buồn bực thở dài.

Đường Tiêu nhìn trộm nhìn đông hải long vương đoán chừng lão giả này không thể đem bọn họ trong thời gian dài đến viêm quy động được.

Dùng trí thông minh của Đường Tiêu thì nhanh chóng suy đoán được hẳn đoán chừng trong thế giới ý niệm của đông hải long vương phân nửa là huyền hóa mà thôi không biết đông hải long vương dùng cách nào mà biến ảo như vậy, khiến cho người tiến vào trong thế giới ý niệm cảm thấy thần bí.

Vài ngày sau đoàn người đã tới bên ngoài một sơn mạch, trải qua sự xác nhận của hà công nơi này chính là mặt đất chứa viêm quy động.

Đông Hải long vương Hà công Giải Bà nhìn phương hướng của Viêm Quy động truyền âm với nhau điều gì đó, ngẫu nhiên lại nhìn qua Đường Tiêu.

Mấy ngày nay Vi Liên nửa bước cũng không rời khỏi gian phòng nhỏ, Đường Tiêu cũng không biết nàng làm gì ở bên trong điều duy nhất an ủi chính là nàng có thể hoàn hảo trở về bên cạnh mình.

Một hồi lâu sau đông hải long vương hà công giải bà thương lượng hoàn tất cùng nhau đi tới trước mặt Đường Tiêu.

- Tiểu hữu hiện tại đã đến thời điểm cậu xuất lực.

Đông Hải long vương vô cùng hòa ái mà nói với Đường Tiêu.

- Hi vọng ta xuất lực thế nào? Xin lắng tai nghe.

Đường Tiêu không biểu tình mà hỏi lại Đông Hải long vương.

- Tiểu hữu cậu ăn đan dược này đi.

Đông Hải long vương đưa tay ra, một dược hoàn xanh biếc hiện ra trước mặt Đường Tiêu.

Đường Tiêu theo bản năng biết rõ dược hoàn này ăn vào không có gì là tốt, cho nên chần chừ cũng không đưa tay đón lấy.

- Tiểu hữu không chịu ăn sao, dược hoàn này có thể tăng tu vi lên đấy cũng không phải là độc dược.

Đông Hải long vương nghiêm khắc mà nói, sau đó hẳn khế thúc dục bạo trùng khiến cho Đường Tiêu cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

- Ăn không?

Đông Hải long vương hơi ngừng lại ngồi xổm xuống đưa hoàn đan tới trước mặt Đường Tiêu.

- T ăn.

Đường Tiêu tiếp nhận đan dược, trong lòng càng ngày càng tràn ngập hận ý với đông hải long vương, tung hoành nhiều bí cảnh như vậy lần đầu tiên bị người ta bức hiếp như thế thật là nhục nhã.

Đan dược sau khi nắm ở trong tay Đường Tiêu do dự một lát rồi ngửa đầu ăn toàn bộ nó.

Sau khi ăn hết Đường Tiêu cảm thấy dạ dày nóng hổi một hồi, sau đó tim cũng đập nhanh hơn, thân thể vì đau khổ mà trở nên dữ tợn.

574. Chương 574: Viêm Quy Động.

Sát Vương

Chương 574: Viêm quy động.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Không cần phải nói đây là một loại dược vật kích thích nào đó.

Sau đó đông hải long vương hà công cùng với giải bà dùng thần niệm ngăn chặn Đường Tiêu lại không biết bọn họ dù khẩu quyết gì mà Đường Tiêu nhanh chóng đột phá bình cảnh Địa Nguyên ngũ cấp đạt tới Địa Nguyên lục cấp linh phù trong cơ thể trong chốc lát cũng tăng lên thành tám đạo.

Sau đó tám đạo linh phù này được đông hải long vương truyền một chút yêu lực vào, tám đạo linh phù này trở nên có thực lực vượt xa hơn nhân loại bình thường.

Cảm thấy thực lực tăng lên, Đường Tiêu cũng không cao hứng nổi, bởi vì tăng lên chỉ là tạm thời sau này sẽ có tổn thương cực lớn với thân thể của hắn.

Tuy nhiên không biết loại tổn thương này có thể dùng mynch chữa trị hay không.

Đông Hải long vương hà công giải bà sau khi làm xong cả ba đều lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng sau đó nhắm mắt ngồi xuống.

Đường Tiêu không biết rằng ở trong viên đan dược kia vẫn còn một lượng lớn tinh phần những tinh phần này dùng để hình thành cốt cách thân hình của Đường Tiêu.

Bởi vì người trẻ tuổi làm mỗi nhử không thấy đau cho nên hiện tại nhân vật dự bất viêm quy cũng trở thành Đường Tiêu rồi.

Đương nhiên đông hải long vương hà công giải bà sẽ tận lực đảm bảo sự sống sót của Đường Tiêu nếu không sau này bọn họ cũng không dùng được thuật con rối của Đường Tiêu nữa rồi.

- Được rồi tất cả đã sẵn sàng chúng ta cứ theo kế hoạch mà tiến hành.

Đông Hải long vương sau khi nghỉ ngơi hồi phục liền mở to mắt nói với hà công và giải bà.

Sau đó ba người thả mình bay lên cùng với Đường Tiêu di chuyển vào trong sơn mạch, Hà công đi trước dẫn đường, cuối cùng mọi người cũng đã tới trước một huyết động.

Huyết động này liếc nhìn sâu không thấy đáy ở bên trong truyền ra nhiệt độ nóng bức.

- Cái này là viêm quy động rồi sao? đọc truyện mới nhất tại .

Giải bà nhìn vào bên trong quay đầu hỏi đông hải long vương và hà công một tiếng.

- Ừ lần trước lão phu lên đường rất thuận lợi lúc đó con viêm quy không hiểu sao nó biết dưới trốn vào trong động khiến cho lão phu không cách nào bắt được đành phải buông tha.

Hà công nói với giải bà một tiếng.

- Xem ra tiểu hữu ngươi phải đích thân xuống dẫn dắt viêm quy kia rồi đây là viên tị hỏa châu tùy thân của lão phu, ngươi tạm thời lấy dùng đi lão phu đã truyền đủ pháp lực vào bên trong không để khiến cho ngươi bị thương tích.

Đông Hải long vương cầm lấy hạt châu màu trắng đưa cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu tiếp nhận hạt châu này bàn tay giống như đông lại vậy hần vội vàng thu vào trong cơ thể lập tức một cảm giác mát lạnh tràn ngập trong người.

Đi qua không ít bí cảnh lấy không ít bảo vật Đường Tiêu có thể cảm nhận được hạt châu này nhất định là một bảo vật tuyệt phẩm đông hải long vương đưa cho hần có thể nói là đã dùng hết vốn.

- Hà công ngươi cũng đem Cầm Hà cân cho vị tiểu hữu này đi.

Đông Hải long vương nói với hà công một tiếng.

- Muốn lão phu cho cái gân kia sao/

Hà công lộ vẻ không muốn nghĩ thâm lão long vương này giảo hoạt lấy ra một hạt châu lại bắt mình lấy ra một bảo vật mình đã tể luyện cả nghìn vạn năm.

- Chỉ là mượn mà thôi nếu như hần chết thì kế hoạch của chúng ta cũng thất bại.

Long vương thấy hà công do dự thì không vui truyền âm với hần.

- Hắc hắc xem ra chỉ có thể như thế.

Hà công cười cười lấy ra một sợi dây màu xanh nhạt đưa tới trước mặt Đường Tiêu.

Thấy Đường Tiêu lộ ra vẻ nghi hoặc hà công giải thích:

- Tiểu hữu ngươi chỉ cần quấn sợi gân tôm này quanh người sau đó niệm khẩu quyết của lão phu thì sẽ khiến cho người có lực đàn hồi, ở trong viêm quy động có thể di chuyển rất nhanh.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu.

- Aizzz, ta không có gì có thể xuất ra đành phải đưa áo choàng này cho hần sử dụng.

Giải Bà biết mình trốn không thoát đành đưa cái áo phòng ngự của mình ra.

- Cái áo này cho tiểu hữu cũng không có tác dụng gì, dùng giải cốt chiến giáp của ngươi cho hần mượn thì tốt hơn.

Đông Hải long vương thần nhiên nói.

- Cái này...

Giải Bà nghe lời này xong thì thật muốn đau lên.

- Các ngươi muốn gì vậy? Nếu như tiểu tử này sống trở về thì bảo bối này cũng thu trở lại được, nếu như hần chết ở bên trong các ngươi cùng với bảo bối này cũng tâm thần tương liên có thể nhanh chóng lấy về, tại sao lại nhỏ nhen như thế?

Đông hải long vương mất hứng truyền âm.

- Ta nào có.

Giải bà vội vàng nói sau đó hung dữ nhìn Đường Tiêu, đem cái của giáp màu đỏ niệm khẩu quyết rồi gắn lên trên người hần.

Của giáp này sau khi gắn lên trên người của Đường Tiêu thì giống như lang thân bóng lúc trước bảo hộ Đường Tiêu.

Đường Tiêu cảm ứng của giáp hần phát hiện ra của giáp này so với Vạn Luyện Thần Minh chiến giáp thì còn cứng rắn hơn rất nhiều, đoán chừng võ giả Thiên Nguyên cấp trở xuống không thể công phá nó được, cho dù là võ giả Thiên Nguyên muốn nghiền nát cũng không phải là điều dễ dàng.

Sau khi mặc của giáp vào Đường Tiêu phát hiện ra mình di chuyển so với lúc trước trở nên thuận tiện hơn một chút.

Của giáp này cùng với giải kiếm kích trước kia rất hợp với nhau nhưng giải kiếm kích đã bị Giải Bà cướp đi.

- Được rồi tiểu hữu chúng ta đã đưa cho người ba bảo vật tốt nhất bây giờ người xuống dưới đó cho dù chiến đấu chính diện với viêm quy cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

Đông hải long vương thấy mọi sự đã chuẩn bị xong thì thúc giục Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu cũng không có lựa chọn nào khác đành phải đi vào bên trong viêm quy động.

Viêm quy động này cũng không có cảnh sắc gì khác, ngoại trừ nham thạch hỏa hồng, thì cũng có ao dung nham.

Một đạo hỏa quang lóe lên bỗng nhiên một con rùa ở trong cửa động chui ra.

Đường Tiêu cả kinh con rùa này lớn hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều, uy áp tương đương với võ giả Thiên Nguyên cấp.

Hiển nhiên tin tức của đông hải long vương đã sai con rùa này rõ ràng đã đột phá.

- Con mẹ nó.

Đường Tiêu mắng to một tiếng thì triển khẩu quyết mà hà công truyền thụ bắn một cái bồ nhào về phía trước.

Liên tục mười lần chạy thực mạng, Đường Tiêu cuối cùng cũng bay nhảy ở trong viêm quy động tuy nhiên con viêm quy kia hiển nhiên có hứng thú với Đường Tiêu hiển nhiên không bỏ qua

- Ba người lão bắt tử các người mau ra tay đi.

Đường Tiêu vừa chạy thực mạng vừa thô lớn.

Đông Hải long vương hà công giải bà hiển nhiên cũng phát hiện viêm quy kia đã tiến vào Thiên Nguyên, tuy nhiên bọn họ phản ứng cũng rất nhanh cùng một chỗ công kích lên cái mai rùa.

Hài tộc phần lớn đều có lớp giáp cứng rắn, cho nên khi hỏa tộc tu luyện thành hình người nó cũng trở thành vũ khí công kích lợi hại.

Cho nên đông hải long vương hà công giải bà công kích viêm quy cũng không tế ra pháp bảo các loại mà dùng thảo ngao của mình.

575. Chương 575: Kiệt Tác.

Sát Vương

Chương 575: Kiệt tác.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đông hải long vương hà công giải bà như mưa bão công kích, rõ ràng không thể xuyên thủng cái mai rùa hiển nhiên cái mai này cứng rắn vượt quá dự liệu của bọn họ.

Viêm quy sinh hoạt ở trong hỏa diễm viêm cốc, mai rùa quanh năm suốt tháng được tế luyện, khó có thể phá vỡ được.

Tuy đông hải long vương hà công cùng với giải bà căn bản không gây thương tích được gì cho nó, nhưng liên thủ công kích cũng khiến cho tốc độ viêm quy tấn công Đường Tiêu cũng giảm hơn vài phần.

Viêm quy phát hiện trúng mai phục muốn quay đầu trốn vào trong viêm quy động nhưng đông hải long vương hà công và giải bà không cho nó có cơ hội, viêm quy gào rú một tiếng men theo khí tức của Đường Tiêu điên cuồng mà đuổi theo.

Đông hải long vương hà công giải bà cũng bắt chắp cấm kỵ theo phương hướng bọn họ chạy thực mạng mà đuổi theo.

Đường Tiêu biết rõ ở trong viêm hải cốc nguy hiểm nên cũng không chạy theo đường thẳng mà không ngừng biến ảo phương hướng, tuy mỗi lần nhảy là nghìn trượng nhưng sau mấy lần nhảy sẽ trở về chỗ cũ.

Đường Tiêu rất muốn lợi dụng lần này mà chạy thoát nhưng nghĩ lại mấy tấc của giáp ở trên người của mình còn lạc ẩn, mình chạy trốn cũng không thoát.

- Phía tây chỗ hai ngọn đồi kia.

Long vương sau khi đuổi theo liền truyền âm cho Đường Tiêu.

Đường Tiêu cũng không đa tưởng đành phải dựa theo lời nói của Đông Hải long vương mà đuổi tới hai ngọn đồi kia.

Đường Tiêu bay qua hai ngọn núi liền nhìn thấy hà công và giải bà đang niệm chú kết thành một đại trận.

Viêm quy cực lớn đột nhiên bị hai tòa núi đánh tới chạm vào trong đại trận mà hà công và giải bà công kích, đông hải long vương cũng lập tức phi tới, miệng niệm chú cùng với hai người bọn họ thi triển đại trận.

Viêm quy sau khi phát hiện mình bị nhốt ở trong đại trận thì nổi giận vô cùng, thân thể không ngừng va chạm vào trận tuyến khiến cho nó lung lay như sắp đổ, đông hải long vương, hà công cùng với giải bà đều lần lượt cắn nuốt đầu lưỡi, nhổ ra một luồng sương mù khiến cho đại trận càng nên vững chắc.

Đường Tiêu cũng bay trở về nhìn đông hải long vương hà công và giải bà kết thành trận pháp cực lớn mà kinh hãi.

Nhìn biểu lộ mừng rỡ trên mặt của bọn họ xem ra bọn họ đã bắt viêm quy này thành công rồi.

Tuy nhiên Đường Tiêu rất hoài nghi luyện ma đại thủ ẩn này của mình liệu có thể bắt con viêm quy này thành con rồi được không.

Phải biết rằng lúc trước chỉ có luyện yêu đại thủ ẩn sau khi thoát thai hoá cốt hẳn mới có dưới thiêu ma đại thủ ẩn.

Hiện tại với uy lực của nó có thể bắt được cường giả Thiên Nguyên cấp làm khô lồi nhưng bắt viêm quy không biết có thể thành công hay không.

Nhưng đó cũng không phải là điều Đường Tiêu cân nhắc hẳn biết rõ sau khi thu được viêm quy này với tính cách của ba lão già chưa hẳn hẳn được sống.

Dưới sự bức ép của bọn họ Đường Tiêu đành phải ra tay hấn phóng ra hơn mười chưởng vẫn không thể thu phục được viêm quy sắc mặt của đông hải long vương càng trở nên khó coi, nhưng ngay sau đó một chưởng tiếp theo của Đường Tiêu đã thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Biểu lộ lúc này của đông hải long vương mới trở nên cao hứng sau đó ba lão già lập tức cuốn lấy Đường Tiêu phi hành vào trong cốc mười ngày, ngừng trước một tòa đại điện.

- Lần này thuận lợi lấy được viêm quy, tiểu hữu xuất đại lực.

Sau khi mọi người trở về bình an trong động đông hải long vương liền mở tiệc chiêu đãi.

- Long vương có thể thả cho tại hạ đi được chưa?

Đường Tiêu mượn cơ hội này mà hỏi đông hải long vương một phen.

Tuy hẳn đối với thần thạch định hải chế ra định thần châm có hứng thú nhưng biết rằng mình không thể nào sử dụng.

- Tiểu hữu không thích lão phu sao tại sao lại vội vã như vậy?

Đông Hải long vương hơi mất hứng.

- Ở đây giống như nhân gian tiên cảnh tại hạ hận không thể ở cả đời nhưng quả thật có việc gấp cần làm mong long vương thông cảm.

Đường Tiêu mặc dù rất khó chịu nhưng cũng đành phải hạ thấp tư thái mà nói. đọc truyện mới nhất tại .

- Chuyện này không gấp đợi chúng ta tế luyện ra thần Châm rồi tính sau.

Đông Hải long vương khoát tay áo với Đường Tiêu, lại cùng với hà công giải bà nghị sự chuyện luyện ra thần hải thần châm.

Đường Tiêu dự cảm bọn họ mà luyện chế xong hắc sẽ không còn chỗ sống.

Chỉ hi vọng không làm ra mấy loại huyết tể.

- Lão phu nghe nói định hải thần châm cần châm phối mới được.

Hà công uống một hớp rượu rồi cất tiếng nói.

Lúc trước Giải Bà đã lấy đi Giải Kiềm Kích của Đường Tiêu không phải là vì nó uy mãnh mà là cảm thấy nó rất uy mãnh, mang tới vinh dự cho của tộc.

- Thanh sắt này không tệ, tuyệt đối là kiệt tác.

Đường Tiêu nghe đông hải long vương nói cũng bất ngờ hắc không ngờ giải kiềm kích của mình lại là một vũ khí tốt như vậy.

Mặc dù ở bên trong Giải Kiềm Kích vẫn còn có lạc ấn của Đường Tiêu nhưng mà trong mắt võ giả này thì nó như con sâu cái kiến tùy thời là có thể xóa đi được.

Giải bà lúc cướp Giải Kiềm Kích ở trong tay của Đường Tiêu cũng chỉ coi đó là một thứ đồ chơi mà thôi cũng không coi đó là vũ khí gì ghê gớm nên cũng không kiểm tra lạc ấn.

Đường Tiêu nghe xong đông hải long vương nói cũng bất ngờ tuy hắc biết rằng Giải Kiềm Kích này là một vũ khí không tệ nhưng không ngờ là từ trong tay của một luyện khí sư thần cấp.

Sau khi yến hội trôi qua, những tôm gân của giáp tị hỏa châu trước kia cho Đường Tiêu đều bị đám người đông hải long vương không chút lưu tình thu về những vật này từ từ biến mất.

Khoảng thời gian tiếp theo Đường Tiêu ở trong trụ sở mà đông hải long vương cho hắc, kể cả thị nữ người cá kia.

- Mau tới mau tới, hiện tại định hải thần châm sắp đúc tới thời kỳ mấu chốt cần viêm quy khôi lỗi thêm lửa.

Đông Hải long vương chờ hắc ở trong đại điện thần sắc lộ ra vẻ mỗi một hiển nhiên việc tế luyện định hải thần châm khiến cho hắc tiêu hao tinh thần rất lớn.

Đường Tiêu dưới sự cưỡng ép của bọn họ hiện tại thân thể vẫn đang bị tổn thương, tuy rằng đã được chữa trị hoàn toàn nhưng tu vi của hắc cũng không trở lại Địa Nguyên ngũ cấp khiến cho lúc đầu tâm thần của Đường Tiêu bất định nhưng sau này cũng an lòng.

Đông Hải long vương mang Đường Tiêu rời khỏi đại điện sau khi qua vài chỗ ngoặt thì tới luyện khí thất, không bao lâu sau đông hải long vương dẫn Đường Tiêu vào trong một màn sáng.

576. Chương 576: Quy Nữ.

Sát Vương

Chương 576: Quy nữ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Màn sáng này không cần phải nói, chỉ dùng đến luyện khí thất cấm chế, theo kinh nghiệm của Đường Tiêu đối với cấm chế thì hắc biết rõ màn sáng cấm chế hiện tại với tu vi của hắc thì không cách nào phá giải được, cưỡng ép thì có thể, nhưng nhất định phải trả một cái giá rất lớn.

Đường Tiêu cân nhắc vấn đề này đương nhiên là vì muốn tìm đường lui, bây giờ thời điểm tế luyện định hải thần kích ngày càng trở nên tới gần, Đường Tiêu tùy thời cũng mất khả năng lợi dụng, sẽ chịu độc thủ của ba lão già kia.

Đông Hải long vương niệm chú ở trong miệng thò tay ra tạo thành một cánh cửa để cho Đường Tiêu đi tới, hắn cũng đi theo, sau khi vào xong cánh cửa kia tự động khép kín.

Tiến vào trong màn sáng cảm chế Đường Tiêu mơ hồ có thể cảm nhận được sự tồn tại của Giải Kiềm Kích, điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn xem ra ba lão già kia không xóa đi thần trí của hắn, đương nhiên thần hồn chỉ lực của Đường Tiêu cũng vì cường đại mà thôi.

- Nhớ kỹ sau khi tiến vào trong luyện khí thất, tiểu hữu phải hành động theo sự sắp xếp của lão phu bằng không lão phu sẽ làm nổ thân thể của tiểu hữu.

Đông Hải long vương tràn đầy thâm ý nói với Đường Tiêu một câu.

Đường Tiêu đành phải tỏ ra vẻ biết nghe lời, sau đó hắn điều khiển viêm qu khô lổ từ từ đi vào trong luyện khí thất.

Mượn đôi mắt của viêm quy Đường Tiêu đã nhìn thấy hà công và giải bà ở trong này rồi,

Đường Tiêu điều khiển viêm quy tiến vào, hà công và giải bà cũng chuyển chú vận nội lực ở trong đó từ ánh mắt của bọn họ thì nhìn thấy được bọn họ cũng có vẻ mệt mỏi, đông hải long vương dẫn Đường Tiêu tiến vào trong một hỏa khẩu, Đường Tiêu niệm khẩu quyết xong liền thúc giục tế luyện ra định hải thần kích.

Tuy cách cự lô nhưng Đường Tiêu vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được ở trong này có lạc ấn của giải kiềm kích, lúc đầu vốn đen nhánh bây giờ đã chuyển sang màu đỏ hồng.

- Giải bà đây quả nhiên là một thanh kích tốt.

Đông hải long vương sau khi ngồi xuống nhìn giải kiềm kích ở trong lòng thì lộ ra một vẻ cuồng nhiệt trong mắt.

- Vậy là tốt rồi.

Giải Bà hữu khí vô lực trả lời đông hải long vương.

- Azzzz, long vương chúng ta mau tiếp tục tế luyện nó thôi không biết phải bao lâu mới hoàn thành.

Hà công hữu khí vô lực nói với đông hải long vương.

- Hắc hắc đây là đại nghiệp thiên thu của hải tộc, tế luyện xong nắm được mạch biển sau này có thể khiến cho hải tộc chúng ta trọn đời bình an.

- Long vương sẽ không đem nó tặng cho người khác chứ?

Giải Bà nói với long vương một câu.

Mặt của long vương đỏ tới mang tai tức giận nói:

- Lúc trước không phải là long bà khuyên bảo thì lão phu làm sao có thể để cho thạch hầu tử kia nhìn thấy định hải thần châm chứ? Tuy nhiên hiện tại lão phu đã đem đông hải long phủ nhường cho long bà, về sau làm sao có thể để cho người khác lấy đi.

- Long vương à, ta nói này long bà kia thật sự là quá bá đạo nhưng người cũng không cần phải đem long cung nhường cho nàng.

Hà công cũng hơi cảm khái.

- Hà công người nếu là người thì người cũng làm như vậy.

Đông Hải long vương vừa nghe tới long bà thì trong lòng tràn đầy tức giận.

- Ngưng lại nếu như không phải long vương người hoa tâm long bà sẽ biến thành hiện tại sao, nữ nhân chúng ta làm sao chịu được đàn ông hoa tâm các người.

Giải Bả tuy là hảo hữu của hà công và long vương nhưng cũng không đồng tình với bọn họ.

Ba lão yêu nói chuyện với nhau một phen cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại sau đó ba người vận công lộ ra yêu khí tràn ngập bắn vào trong lòng, Đường Tiêu cũng dựa theo sự phân phó của đông hải long vương thúc giục viêm quy không nhanh không chậm hướng về phía hỏa cầu bên trong.

Sau đó ba yeey thúc giục tể ra pháp trận từng đoàn từng đoàn hồ quang điện ở trong trận bay ra đột nhiên xuất hiện ở trong lòng, những hồ quang điện này sau khi bắn vào lập tức xuất hiện một điện mang.

Sau đó ba yêu đột nhiên thúc giục, tể ra mấy luồng ánh sáng bay vào, tạo thành đạo quang mang thứ hai.

Vòng sáng bảo vệ sau khi xuất hiện, ba yêu lại tể ra hỏa mang đi mang.

Đông Hải long vương nghỉ ngơi hồi phục một phen, trong miệng lại niệm khẩu quyết một lát sau một điện quang cực lớn xuất hiện bắn vào trong lòng.

Điện mang này mang theo lực lượng mạnh mẽ, định hải thần thạch trong chốc lát đã trở thành một đồng sương mù.

Nếu như cẩn thận quan sát định hải thần thạch sau khi tiến vào quang mang điện mang hỏa mang này thì có một luồng màu đen rất nhỏ bay ra.

Từng luồng hỏa trụ phun ra từ miệng của đông hải long vương, sắc mặt của y cũng trở nên tái nhợt, hiển nhiên tể ra thần kích này đã tiêu hao rất nhiều sức lực của hắn.

Tuy Đường Tiêu làm không gì được nhưng luyện khí phòng này không có nghĩa là không làm gì được chúng giờ phút này ở nơi này bị cấm chế màn sáng cường đại phong bế, ngoại trừ Đường Tiêu dùng quy nhãn vung trộm chú ý bên ngoài thì còn có một thần hồn cung đã chú ý tình huống của ba yêu.

- Chủ nhân người muốn dùng một thần kích giết ba lão yêu vật này sao? xem tại

Một thanh âm xuất hiện ở trong óc Đường Tiêu khiến cho Đường Tiêu hoảng sợ.

Kỳ thật thanh âm này không phải xuất hiện ở trong óc của Đường Tiêu mà là trong óc của Viêm Quy bởi vì thần hồn của Đường Tiêu khống chế Viêm Quy cho nên nó xuất hiện trong đầu của hắn.

Đương nhiên thanh âm này tương đương với Viêm Quy tự hỏi mình mà thôi ngoại trừ chính viêm quy và Đường Tiêu thì đông hải long vương hà công và giải bả không thể nào nghe được.

- Người...

Đường Tiêu nhanh chóng hiểu chuyện Viêm Quy đang cùng hắn nói chuyện tuy nhiên hắn kỳ quái Viêm Quy lúc trước linh trí không mở tại sao hiện tại lại có thể mở miệng nói chuyện.

Còn một điều mà Đường Tiêu không ngờ tới được nữa là viêm quy này lại là một con rùa cái, thanh âm phẳng phát như một nữ tử hai mươi tuổi.

- Chủ nhân không cần kỳ quái, thiếp sau khi chuyển thể đã một mực sống ở trong xác viêm quy lúc trước bởi vì thần hồn tàn nhược nên không cách nào mở miệng những ngày nay ở trong pháp bảo kia chữa trị thần hồn nên có thể mở miệng câu thông.

Viêm quy nói với Đường Tiêu.

- Người rốt cuộc là ai?

Đường Tiêu cảnh giác nói với viêm quy một tiếng, nếu viêm quy này có được linh trí lại có tu vi Thiên Nguyên cấp thì hắn không cách nào khống chế được nó nữa, cục diện trở nên càng hung hiểm hơn.

577. Chương 577: Chuyện Của Quy Nữ.

Sát Vương

Chương 577: Chuyện của quy nữ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Thân là chủ nhân con rối viêm quy Đường Tiêu vốn có thể thông qua sư hồn thuật, nhưng hiện tại hẳn phát hiện mình không cách nào sư hồn với viêm quy được cho nên mới kinh hãi như thế.

- Cái này nói ra rất dài tuy nhiên hiện tại chủ nhân cũng vô sự, cho thiếp từ từ kể lại.

Viêm Quy bắt đầu kể lại.

Hóa ra viêm quy kiếp trước chính là một quy nữ có tu vi Thiên Nguyên cấp hơn nữa còn là một tứ đại yêu vệ cầu đông hải long vương, nhưng bởi vì sự e ngại của Long bà cho nên một mực không dám câu dẫn cũng không có sự sủng hạnh của long vương, về sau nàng đã tìm cơ hội một mình một chỗ với long vương câu dẫn long vương thành công hai người tình chàng ý thiếp với nhau, chuẩn bị triền miên thì long bà xuất hiện cực kỳ hung hãn mà đánh đôi uyên ương hơn nữa còn nhốt nàng vào trong lao ngục, tra tấn quy nữ mười ngày mười đêm, sau đó đem nàng phong ấn chặt ở trong viêm hải cốc.

Quy nữ lúc bị long bà dùng đòn tra tấn, Đông Hải long vương ở bên cạnh nhưng thủy chung thế nào cũng không nói giúp cho nàng, chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, một mặt bồi tội, trách cứ quy nữ thấp hèn câu dẫn hẳn. Điều này khiến cho long bà tức giận thiêu đốt viêm hải cốc.

Quy nữ vô cùng oán hận đông hải long vương sau khi bị hủy thân hình thần hồn có cơ duyên xảo hợp nhập vào trong một viêm quy, bởi vì viêm quy này còn nhỏ cho nên nàng nhanh chóng kiểm soát được nó.

Cũng vì quy nữ có thần hồn cường đại cho nên con viêm quy này đã trở thành dị loại đệ nhất ở nơi này, từ tiêu tiến hóa, đến khi hà công lần đầu tiên nhìn thấy nó thì nó đã có tu vi Địa Nguyên đỉnh phong, nhưng mà lúc sau gặp lại nó đã có tu vi Thiên Nguyên, tu vi Thiên Nguyên này chẳng qua là quy nữ làm ra biểu hiện lừa dối mà thôi

Cũng chính bởi vì thân thể của viêm quy không thể chính thức tiến vào Thiên Nguyên cho nên Thối Ma đại thủ ấn của Đường Tiêu mới có tác dụng kìm chế nàng, may mắn bắt nàng làm con rối.

Lúc này thần hồn ở trong thân thể của viêm quy cũng không hoàn toàn thức tỉnh cho nên không thể khống chế thân thể viêm quy nhưng nàng nhìn thấy hết tất cả nàng tuyệt đối không ngờ người bắt mình lại chính là đông hải long vương.

Nhưng không biết phải làm sao hiện tại tu vi nàng quá thấp cộng với thần hồn cũng không hoàn toàn khôi phục cho nên quy nữ cũng đành phải trở mắt nhìn đông hải long vương đem nàng trở thành con rối của Đường Tiêu.

Thần hồn của quy nữ lúc thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ đã được Luyện Yêu Thối Ma Hồ chữa trị nàng đã có thể triệt để thức tỉnh, hơn nữa khống chế được thân thể viêm quy này.

Sau khi thức tỉnh quy nữ một mực lo rằng long vương nhận ra cho nên không có cử động dị thường nào nàng bây giờ nhìn thấy long vương hà công giải bà tế luyện định hải thần kích mà trở nên suy yếu, đây là cơ hội tốt nhất nàng dĩ nhiên không muốn bỏ qua.

Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là nàng cần phải được chủ nhân Đường Tiêu đồng ý cho nên phải thương lượng với hẳn.

Lúc trước viêm quy hoàn toàn chưa khai hóa linh trí cho nên theo bản năng mà làm việc hiện tại linh trí đã được khai hóa tu vi trở nên cường đại, thực lực dĩ nhiên vượt hơn xưa rất nhiều lần.

Nếu như lúc trước Đường Tiêu dùng Thối Ma đại thủ ấn ý đồ bắt viêm quy mà viêm quy thức tỉnh toàn bộ thì hẳn chắc chắn không có cơ hội.

- Người muốn làm thế nào trên người của ta có bạo trùng mà long vương gieo vào đó.

Đường Tiêu chưa đuổi được bạo trùng ra ngoài thì cũng không dám vọng động.

- Hải bạo trùng, ha ha...

Quy nữ nghe câu này thì điên cuồng nở ra nụ cười.

Đường Tiêu không hiểu tại sao nàng lại cười điên như thế nhưng biết rằng nàng chắc chắn hiểu rõ với hải bạo trùng này nên mới như vậy không chừng có biện pháp xua đuổi nó giúp hẳn.

- Hải bạo trùng này chính là lúc trước thiếp vì ác long kia mà đi bắt nó đây, chúng một ổ chuẩn bị ấp trứng thì gặp thiếp, chỉ sợ ác long kia cũng không ngờ một này thiếp lại xuất hiện bên cạnh hẳn.

Quy nữ nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Tiêu nhếch miệng nữ nhân quả nhiên khó dây vào đặc biệt là nữ nhân cừ hận mình, thân là nam nhân Đường Tiêu đoán chừng vì long bà hung hãn cho nên long vương mới bỏ nhỏ lấy lớn, chấp nhận để quy nữ bị tra tấn.

Điều này khiến cho Đường Tiêu nhớ tới Vi Liên không biết vì nguyên nhân gì mà khiến cho nàng trở nên đau lòng như thế.

- Vậy thì người trước hết giúp ta xua đuổi hải bạo trùng đã..

Đường Tiêu nhàn nhạt nói với quy nữ một câu.

- Giúp chủ nhân đuổi hải bạo trùng cũng không khó nhưng trước hết phải để bảo vật kia xuất hiện trước mặt thiếp cũng được, nhưng mà hiện tại thiếp có thể vận dụng thần hồn chỉ lực cách trở liên hệ ác long cùng với bạo trùng liên hệ, khiến cho hẳn không cách nào ụ hiếp được chủ nhân.

Quy nữ cũng không có ý giúp Đường Tiêu đuổi bạo trùng mà nói phương án điều hòa với hẳn.

- Hừ người muốn ra điều kiện sao?

Đường Tiêu thông minh dĩ nhiên là nhìn ra dụng ý của quy nữ, nhất định muốn dùng bạo trùng đổi lấy tự do của mình.

- Cứ coi như là thế đi nếu như không có thiếp trợ giúp thì chủ nhân rất khó đào thoát khỏi tay ác long này.

Quy nữ dứt khoát trắng đen nói ra.

Đường Tiêu cũng muốn đàm phán điều kiện với quy nữ áp chế nàng khu trừ bạo trùng ra ngoài.

- Người nhất định phải chứng minh cho ta người quả thật có thể không cho long vương cùng với bạo trùng cảm ứng, hoặc hiện tại có thể giúp ta trừ bỏ bạo trùng ta mới đồng ý.

Đường Tiêu cũng nói rõ với quy nữ.

- Tiểu nữ không có cách nào chứng minh với chủ nhân, đợi đến lúc đông hải long vương có ý đồ kích nổ bạo trùng chủ nhân sẽ biết thật hay không mà.

Quy nữ dùng một ngữ khí bất đắc dĩ trả lời Đường Tiêu.

- Vậy thì ta không cách nào giúp người rồi cũng không khiến người làm bất kỳ chuyện gì.

Đường Tiêu làm ra một dáng vẻ khoanh tay đứng nhìn mà nói.

- Chẳng lẽ chủ nhân muốn trở thành thức ăn trong miệng của bọn họ sao?

Quy nữ cảm thấy bất ngờ với Đường Tiêu.

- Hoặc là người nghĩ biện pháp khu trừ bạo trùng trong thân thể của ta nếu không ta cũng không dùng tính mạng của mình đi mạo hiểm, về sau chuyện gì xảy ra ta cũng không quan tâm.

- Bây giờ là thời cơ giết chết ba lão yêu vật này tốt nhất, nếu như bỏ qua chỉ sợ không có cơ hội.

Quy nữ một lần nữa nói với Đường Tiêu.

- Nếu như người không thể nghĩ biện pháp xua đuổi hải bạo trùng ở tro cơ thể của ta thì cũng đừng quấy rầy ta.

Ngữ khí của Đường Tiêu trở nên đông cứng.

578. Chương 578: Khu Trừ Bạo Trùng.

Sát Vương

Chương 578: Khu trừ bạo trùng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Hiện tại quy nữ cũng không đem bạo trùng trong cơ thể của hắn đuổi đi Đường Tiêu tùy thời bị đông hải long vương kích nổ, mà Đường Tiêu chết quy nữ khôi phục tự do cho nên quy nữ mượn đông hải long vương giết Đường Tiêu trước là khả năng rất lớn.

Mặt khác Đường Tiêu cũng không muốn sau khi thoát khỏi ma trảo của đông hải long vương lại bị quy nữ này bức ép.

- Người....

Quy nữ tựa hồ vô cùng phiền muộn cả ngày không nói gì.

Một canh giờ sau quy nữ cuối cùng cũng không chống cự sư hồn của Đường Tiêu nữa nàng cũng mở miệng thỏa hiệp với Đường Tiêu.

- Thiếp trước hết giúp chủ nhân khu trừ bạo trùng.

Quy nữ thở dài nàng có dự cảm, thần hồn của Đường Tiêu lần lượt công kích, đối với sư hồn sớm muộn cũng mất đi đề phòng đến lúc đó nàng càng thêm bị động.

- Tiếp theo nếu như ngươi còn không thành thật với ta ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi.

Đường Tiêu đối với việc khống chế con rối đã vô cùng thành thực rồi.

Quy nữ buồn bực mà trầm mặc một hồi đại khái nàng đã biết thần hồn của Đường Tiêu vô cùng cường đại chống lại cũng không có tác dụng.

Đường Tiêu triệu hoán một phen đem thần hồn quy nữ vào trong phòng của Luyện Yêu Thối Ma Hồ, bản thể của Đường Tiêu hiện tại ẩn thân không tề đeo một đạo màn sáng ngăn cách giữa hai người, hơn nữa dùng lực thần hồn trấn áp thần hồn của quy nữ lại.

Ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, Đường Tiêu công phá phòng tuyến thần hồn của quy nữ càng thêm nắm chắc vài phần.

- Trước tiên là nói ngươi làm thế nào giúp ta khu trừ bạo trùng này đi.

Đường Tiêu nhàn nhạt nhìn quy nữ tiếp tục thử sử dụng sư hồn thuật.

- Chủ nhân buông lỏng khống chế thân thể, thiếp sẽ dùng thần hồn xâm nhập vào trong người lợi dụng sự thân thuộc với những hải trùng này mà khu trừ bọn chúng.

Quy nữ thành thật trả lời Đường Tiêu.

- Bởi vì ngươi đã lừa gạt ta một lần nên ta không cách nào tin ngươi.

Đường Tiêu trừng mắt nhìn quy nữ.

- Thiếp sẽ không lừa chủ nhân nữa.

Quy nữ có lẽ đã ý thức được chủ nhân này của nàng không phải là một nhân vật dễ đối phó.

- Buông thần hồn của ngươi để ta tiến vào cho ta khống chế tất cả tư duy.

Đường Tiêu ra lệnh cho quy nữ.

-

Aizzz..

Quy nữ thở dài nàng còn muốn mượn bạo trùng khôi phục thân thể tự do của mình không ngờ rằng nam tử trước mắt lại lợi hại như vậy.

Quy nữ dưới chiến thuật của Đường Tiêu nhanh chóng thỏa hiệp, hoàn toàn bỏ phòng tuyến thần hồn của mình để cho Đường Tiêu có thể tìm tòi trí nhớ. (.

Cứ như vậy Đường Tiêu không sợ nàng giở trò quỷ nữa rồi.

Sau khi hoàn toàn khống chế Đường Tiêu mới phát hiện lúc này quy nữ nói ngăn cản cảm ứng của đông hải long vương với bạo trùng cũng chỉ nắm chắc một nửa, mà khu trừ bạo trùng trong thân thể của Đường Tiêu thì nàng cũng không nắm chắc như lời nàng nói.

Hơn nữa cho dù ngăn cản thành công, đông hải long vương phân ra một tia thần thức biết được sẽ lập tức ra tay với Đường Tiêu.

May mà từ đầu đã không nghe nàng bằng không thì vương bấy.

Quy nữ có chút chột dạ nên không hề lên tiếng, lặng yên chờ Đường Tiêu ra quyết định.

Đường Tiêu suy tư một hồi lâu vẫn đang do dự một hồi.

Đợi một lúc nữa mang định hải thần tế luyện hoàn toàn chúng ta sẽ có hi vọng lật bàn.

Quy nữ lúc này mở miệng nhắc nhở Đường Tiêu một tiếng.

Suy tư trong chớp lát Đường Tiêu cuối cùng vẫn đồng ý để cho quy nữ thử nghiệm, đối mặt với ba lão yêu vật này hẳn tạm thời không có biện pháp thoát thân tốt quy nữ là cơ hội duy nhất của hắn rồi.

Đối lại Đường Tiêu trước kia thì cho dù có một phần mười cơ hội, cho nên hiện tại phải thận trọng hơn nhiều.

- Được rồi ngăn cản đã thành công thiếp hiện tại có thể tiến vào trong cơ thể chủ nhân liên lạc với những hải bạo trùng kia.

Quy nữ đem tình hình báo cho Đường Tiêu một phen.

- Người bắt đầu đi.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu sau khi khống chế thần hồn của quy nữ, hắn đã có thể tùy thời biết được nàng có nói dối mình hay không cho nên cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Đúng lúc Đường Tiêu chờ đợi thì quy nữ từ từ xâm nhập vào trong thần hồn của Đường Tiêu, tìm tòi bạo trùng mà đông hải long vương gieo xuống.

Ngay lập tức Đường Tiêu cảm thấy được toàn thân ngứa ngáy một hồi, kinh mạch cơ bắp đều xuất hiện dị vật cảm ứng.

- Người nghĩ cách nhanh hơn một chút một canh giờ nữa, lão già này không chừng có thể cảm ứng.

Đường Tiêu mặc dù đối với việc này rất cao hứng nhưng vẫn thúc giục quy nữ vài câu.

- Thiếp đang nhanh chóng đây.

Quy nữ cất tiếng, sau đó đã hoàn tất quá trình liên hệ với bạo trùng.

Tất cả đều thuận lợi tuy nhiên đúng lúc còn năm khắc đồng hồ nữa hoàn tất thì chuyện bất ngờ xuất hiện.

Đông Hải long vương cùng với hà công giải bà tạm ngừng tế luyện nhìn bộ dạng của bọn họ thì bọn họ đã đại công cáo thành vậy, đông hải long vương cũng một hồi nói Đường Tiêu ngưng viêm quy lại để hắn không phun hỏa cầu vào trong nữa.

Trong nháy mắt này bộ mặt lãnh khốc của đông hải long vương hiện lên hẳn rộng lớn một tiếng với Đường Tiêu:

- Tiểu tử ngươi đang làm gì vậy?

Hà công và giải bà cũng nhìn về phía Đường Tiêu, hiển nhiên đông hải long vương nói chuyện với Đường Tiêu cũng thuận tiện cảm ứng bạo trùng trong cơ thể hắn tuy nhiên ngăn cản đã thành công ngăn cách liên hệ giữa đông hải long vương và bạo trùng, cho nên đông hải long vương bắt đầu nghiêm nghị chất vấn hắn.

Đường Tiêu không có cách nào trả lời đông hải long vương hắn ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ không nhúc nhích dùng đôi mắt của viêm quy nhìn nhất cử nhất động của hắn, mặt khác chú ý sự biến hóa tư tưởng của quy nữ.

- Người tăng tốc độ đi.

Đường Tiêu thúc giục quy nữ.

- Thiếp đang cố gắng, chủ nhân có thể dùng thân thể viêm quy ngăn cản công kích của ác long kai.

Quy nữ nhanh chóng trả lời Đường Tiêu, sau đó lại chuyển chú liên lạc với bạo trùng.

- Tiểu tử lặn ra đây cho lão phu.

Đông Hải long vương đuổi long trảo ra đột nhiên mang theo sự tức giận vô cùng lớn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió rít gào.

Long trảo đột nhiên chụp lên cái mai rùa, tạo thành đầy hỏa tinh, tuy nhiên không làm tổn thương mấy may tới viêm quy, ngược lại Đường Tiêu điều khiển viêm quy phụt ra một hỏa cầu thiếu chút nữa thì đốt cháy chòm râu của lão.

Nhưng mà đông hải long vương đuổi long trảo chuẩn bị tấn công viêm quy thì lại lão đảo rõ ràng rằng định hải thần kích mà đông hải long vương tế luyện ra tiêu hao rất lớn hắn không cách nào khôi phục lại lực công kích bình thường.

Tuy nhiên Đường Tiêu lợi dụng viêm quy phụt ra hỏa cầu cũng không gây tổn thương gì cho đông hải long vương tình thế được cầm cự rồi.

Hà công và giải bà ở bên cạnh cũng không ra tay so với đông hải long vương bọn họ còn bị tiêu hao lớn hơn, trạng thái kém hơn.

579. Chương 579: Khu Trừ Bạo Trùng.

Sát Vương

Chương 579: Khu trừ bạo trùng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Mặc dù như thế ba yêu cũng không đem viêm quy này để vào mắt viêm quy này có mai rùa rất cứng nhưng công kích kém bọn họ xa.

- Được được với thực lực của viêm quy này xem người có thể chống đỡ được bao lâu. Ở bên ngoài có cấm chế cường đại người đừng mơ tưởng có thể chạy thoát.

Đông Hải long vương giận quá hóa cười mà hét lớn. Sau đó ném vài viên đan dược vào trong miệng ngồi xuống tại chỗ rõ ràng muốn khôi phục thực lực xong sẽ ra tay với Đường Tiêu.

- Người có chiêu số lợi hại có thể đối phó với đám long vương này được không?

Đường Tiêu bắt đầu dĩ đành hỏi quy nữ.

- Cái này phải để thiếp tự mình không chế mới được.

Quy nữ lúc này vô cùng lo lắng.

Nhưng đối với đông hải long vương hà công cùng với giải bà mà nói, bọn họ cần tiêu hao hộ thể cường khí của mình mới có thể chống lại được nhiệt độ cực cao thể này, với tình huống bình thường năm trăm quái

thú dung nham phóng ra không thể xâm phạm bọn họ nhưng với nguyên nhân là định hải thần kích, bọn họ cũng cảm thấy hết sức rồi.

- Được rồi những bạo trùng này đã hoàn toàn tiếp nhận khí tức của thiếp, hiện tại có thể nghe thiếp điều khiển, khu trừ ra khỏi thân thể của chủ nhân.

Quy nữ đột nhiên báo một tin tức tốt với Đường Tiêu.

- Người bắt đầu đi.

Đường Tiêu nhàn nhạt nói với quy nữ trong lòng hẩn lại đề cao cảnh giác, mật thiết chú ý tất cả biến hóa ở trong lòng của quy nữ.

Ý muốn hại người không thể có nhưng không thể không phòng bị người khác, hiện tại bởi vì cùng đối phó với đông hải long vương mà bọn họ kết minh với nhau nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Một quy nữ tu vi Thiên Nguyên cấp dễ gì chịu một võ giả nhân loại biến mình thành con rối.

Cũng may quy nữ lúc này cũng không có tâm hãm hại Đường Tiêu, nếu không Đường Tiêu đã có thể cảm nhận được.

Quy nữ dùng thời gian không tới năm khắc đã khu trừ năm vạn con bạo trùng này đuổi ra xa, sau khi kiểm tra thần hồn của quy nữ xác nhận nàng không giả trò quỷ, Đường Tiêu thở ra một hơi dài.

Năm vạn hải bạo trùng bị đuổi ra ngoài tạo thành một hình tròn thân hình của bọn chúng rất nhỏ Đường Tiêu không nhìn thấy chỉ có thể dùng thần hồn chi lực mà cảm nhận.

- Những hải bạo trùng này một khi rời khỏi đây có thể bị lão long vương kia đoạt lại không?

Đường Tiêu nghe quy nữ nói muốn dùng những bạo trùng này đối phó với long vương thì lo lắng hỏi.

- Yên tâm đi những hải bạo trùng này vốn thuộc về sở hữu của thiếp, lúc trước chẳng qua là bị ác long kia khống chế mà thôi, bây giờ thiếp đã triệt để khống chế nó.

- Được rồi.

Đường Tiêu gật nhẹ đầu sau đó đem thần hồn của quy nữ thả ra ngoài, lại trả lại thân thể viêm quy, những bạo trùng kia cũng dễ cho nàng thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

- Người trước hết dùng bạo trùng xuất kỳ bất ý tiêu diệt hà công và giải bà, bạo trùng kia không có tác dụng với lão long vương đâu.

Đường Tiêu phân tích tình thế nói với quy nữ.

- Chủ nhân nói có lý.

Quy nữ tựa hồ đã có chủ ý.

- Người có chủ ý là tốt rồi ta sẽ nghĩ biện pháp phối hợp tác chiến với người.

Đường Tiêu quan sát tình thế ở trong phòng rồi nói với quy nữ.

- Được.

Quy nữ tiến lên sau đó tiếp nhận thân thể viêm quy.

Đúng lúc nàng tiếp nhận thân thể viêm quy xong viêm quy đột nhiên đứng thẳng lên biến thành một hỏa hồng nữ tử xuất hiện trước mặt đông hải long vương.

- Người...

Đông Hải long vương cảm ứng được biến hóa nhìn về phía này thấy khuôn mặt của quy nữ thì kinh hãi giống như là gặp quỷ vậy.

- Long vương tôn quý không nhớ thiếp sao đương nhiên trong mắt của long vương thiếp chỉ là một yêu vệ ti tiện mà thôi.

Quy nữ từng bước từng bước đi tới, bạo trùng dán ở vách tường nhanh chóng tới gần hà công và giải bà.

- Người là...

Đông Hải long vương hiển nhiên không nhớ thân phận quy nữ, phải biết rằng số yêu vệ mà hắn thay đổi rất nhiều.

- Viêm quy này rõ ràng che giấu thực lực.

Hà công và giải bà cũng đứng lên từ mặt đất tựa hồ muốn gia nhập chiến đoàn với đông hải long vương, nhưng ánh mắt của hà công có vẻ mê đắm hiển nhiên không ngờ con rùa kia lại xinh đẹp như vậy.

- Che giấu thực lực thì sao, cho dù chân khí ba người chúng ta nhưng đối phó với tiện nữ như người thì đủ rồi.

Giải bà thấy quy nữ xinh đẹp thì theo bản năng mà ghen ghét.

- Người nói ta là tiện nữ?

Quy nữ nghe thấy giải bà nói thì trở nên giận dữ, nàng ghét nhất là người khác gọi nàng như vậy.

- Người chính là tiện nữ nhân.

Giải bà tiếp tục nhục mạ.

- Đi chết đi.

Quy nữ đột nhiên chỉ một ngón tay vào giải bà trong tay nàng không có vũ khí gì nhưng giải bà lại thốt lên tiếng kêu thảm thiết, một đoàn huyết quang bắn ra, thương tích đầy người vô cùng kinh hãi nhìn quy nữ.

- Hải bạo trùng.

Đông hải long vương nhìn ra thương tích của giải bà là vì sao.

- Người nhận ra ta chưa?

Quy nữ lạnh lùng nhìn đông hải long vương.

- Người rốt cuộc là ai?

Đông hải long vương cố gắng tìm trong trí nhớ./

- Đi chết đi.

Quy nữ quát to một lần nữa nương theo tiếng quát của nàng một luồng thanh âm bạo tạc vang lên vô số huyết quang ở trên người hà công bắn ra, cũng giống như hình ảnh giải bà lúc này.

- Chạy mau mau tìm mục tiêu đoạt xá.

Đông Hải long vương hét lên về phía thần hồn của giải bà truyền âm.

Những chuyện này kỳ thực giải bà cũng biết nhưng mà trước kia bà ta không trải qua bây giờ mê man với vàng bắn đi ra ngoài cấm chế muốn thoát khỏi chiến trường rồi tính sau.

Đường Tiêu từ sau khi trở về từ hắc ám hư không thì lực cảm ứng thần hồn càng trở nên cường đại lúc này thấy giải bà muốn chạy trốn hắn không chút suy nghĩ tể ra Luyện Yêu Thối Ma Hồ muốn thu thần thể nát bấy của giải bà rồi thu thần hồn của bà ta lại.

Nhưng với tu vi của Đường Tiêu hiện tại là không đủ, uốn đem thần hồn Thiên Nguyên cấp vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ không phải là điều dễ dàng.

Tuy nhiên dưới sự thúc giục của Đường Tiêu hồn của giải bà trở nên vô cùng chậm chạp giải bà vô cùng kinh hãi.

Đường Tiêu không hề do dự toát ra thôn chính yêu đao bổ vào thần hồn của giải bà.

Không ngờ thần hồn của giải bà lại bắn ra một cua giáp, chính là cua giáp mà trước kia cho Đường Tiêu mượn tạm.

Đường Tiêu vùng thôn chính yêu đao lên, một lần nữa chém xuống dưới tuy nhiên công kích vẫn bị ngăn chặn thoáng chốc mắt đã thấy giải bà thoát khỏi luyện khí thất.

580. Chương 580: Long Động Sụp Đổ.

Sát Vương

Chương 580: Long động sụp đổ.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Trong nháy mắt Đường Tiêu cảm nhận được giải kiếm kích, hấn bỗng nhiên hét lớn:

- Chạy đi đâu.

Giải kiếm kích mang theo lực lượng cực lớn đánh vào cửa giáp của giải bà.

Giải bà rất kinh hãi bỏ qua cửa giáp của mình vọt tới màn sáng cấm chế phía trước sau đó nhanh chóng niệm khẩu quyết cổ gắng lao ra.

Đúng lúc này hà công bị thương nặng cũng đã tiến tới gần, hơn nữa cũng niệm khẩu quyết thừa dịp long vương và quy nữ dây dưa, giải bà hấp dẫn sự chú ý của Đường Tiêu mà chạy thoát.

Đường Tiêu do dự một lát buông tha công kích với giải bà đem cửa giáp hư hao thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, giải kiếm kích động nhiên đánh về phía hà công bị trọng thương.

Đôi mắt của hà công hiện ra vẻ kinh hãi theo bản năng hấn té ra một lớp vỏ chắn trước mình.

Rắc rắc hai tiếng, cái lớp vỏ kia đã bị đánh nát.

Đường Tiêu không cho hà công bất kỳ cơ hội nào giải kiếm kích của hấn đánh vào thần hồn, cứ thế mà cứ ép thần hồn bị thương nặng vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Giải bà thừa cơ hội này ở trong màn sáng cấm chế tạo thành một lỗ hổng mà chạy thực mạng đi.

Đường Tiêu lao tới một mặt đuổi theo thần hồn của giải bà.

Nếu như quy nữ thất bại cho dù Đường Tiêu có ngăn cản được định hải thần kích cũng chưa có thể đánh bại được đông hải long vương nếu như quy nữ thoát thì nàng rất có thể tìm thấy Đường Tiêu.

Thần hồn của giải bà sau khi rời khỏi màn sáng cấm chế nhanh chóng biến mất Đường Tiêu nếu như hết sức đuổi theo thì có thể giết chết hoàn toàn, tuy nhiên nếu như vậy thì có thể một lần nữa rơi vào trong tay của long vương.

Tuy đông hải long vương rất đáng giận Đường Tiêu muốn giết chết hấn nhưng mạo hiểm như vậy thì quả thật không đáng.

Bị đông hải long vương vây từ lúc xuống biển khiến cho Đường Tiêu phiền muộn nhưng cũng nhờ vậy mà hấn có thể đột phá tới Địa Nguyên lục giai.

Men theo trí nhớ lúc trước Đường Tiêu nhanh chóng trở về nơi ở của mình, còn có một người mà hấn muốn dẫn đi..

Thị nữ người cá nguyện ý cùng với Đường Tiêu trốn đi bởi vì Vi Liên ở trong thế giới ý niệm cho nên Đường Tiêu thu người cá vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, trong nháy mắt Đường Tiêu đã tập hợp được mấy thị vệ cũng từ trong đầu bọn họ mà khơi thông lộ tuyến.

Mượn thần niệm của quy nữ, Đường Tiêu có thể tinh tường quan sát đông hải long vương đang phát ra từ luyện khí thất, e rằng chân khí của hấn đang tận hao hết.

Bạo trùng của quy nữ sau khi bị đuổi xa, đông hải long vương cũng không thể từ cự ly xa tập trung công kích Đường Tiêu được, cho nên đường Đường Tiêu trốn đi vẫn vô cùng thuận lợi.

Tuy nhiên ở bên ngoài long động có một đạo kết giới bằng nước ngăn cản Đường Tiêu đi khiến cho hắn không cách nào phá vỡ nổi kết giới này.

Đường Tiêu do dự một lát bắt đầu xuất ra giải kiếm kích, đánh về phía kết giới khiến cho kết giới lắc lư kịch liệt.

Đông Hải long vương cảm nhận kết giới bị công kích thì liền kinh hãi phải biết rằng những kết giới này tương đương với kinh mạch ở trong biển, một khi bị công kích thì sẽ khiến ặt biển bị chấn động.

Đường Tiêu hét lớn một tiếng, kết giới giống như một quả khí cầu bị cháy, dưới sự công kích của giải kiếm kích mà nổ tung.

Toàn bộ long động lập tức sụp đổ, ở trong này đại lượng hải tộc kinh hoảng bất an chạy thực mạng bốn phía, Đường Tiêu ở sâu trong nước gặp áp lực cực lớn, cơ hồ không thở nổi, tuy nhiên hắn nhanh chóng đem một thân thể của mình biến thành con rôi, trốn ở bên trong hướng về mặt biển mà chạy trốn.

Luyện Yêu Thối Ma Hồ từ sau khi được bản thể của Đường Tiêu thu thập trở nên ngày càng nghịch thiên.

Mặt biển phát sinh chấn động đáy biển như muốn sụp xuống đại lượng nước biển bị cuốn sâu vào trong lòng đất

Bởi vì cảm thấy đáy biển không đúng lúc, Đường Tiêu nhanh chóng bơi đi, hoàn toàn không quan tâm thể lực cự kinh tiêu hao, lúc cảm thấy cự kinh tiêu hao sắp xong, Đường Tiêu xuất ra một con rôi điên cuồng bơi ở trong mặt biển.

Cuối cùng dưới sự mạnh mẽ của bảy tám con rôi, Đường Tiêu đã nhảy ra khỏi mặt biển, thả người lên không trung, lúc cúi người xuống Đường Tiêu đã ngạc nhiên phát hiện nơi hắn thoát ra đã là một địa phương mới.

Nương theo dòng nước chảy xiết, đáy biển cũng phát ra từng thanh âm âm âm, giống như là vỏ quả đất hoàn toàn nứt ra vậy.

- Con mẹ nó, sao trùng hợp vậy đáy biển lại phát sinh động đất.
- May mắn mà gia gia nhanh chóng thoát được.

Đường Tiêu thầm cảm thấy may mắn, hắn ngược lại không ngờ lần chấn động này là do hắn gây ra.

Bởi vì hiện tại vị trí của Đường Tiêu so với Đông Doanh tứ đảo đã vô cùng gần, mạch nước biển phát động ra chấn động cũng vô cùng nhanh cho nên chấn động này nhanh chóng truyền tới đông doanh tứ đảo. xem tại

Một tháng sau Đông Kinh thành, thiết vệ phủ.

Một hắc y nhân chỉ có năm đạo linh phù chi lực bị chín tên cường võ sĩ đỉnh phong vây quanh.

- Người là ai, sao dám xông vào thiết phủ đệ, không muốn sống nữa sao?

Một gã siêu cường võ giả nhìn Đường Tiêu mà nói.

Tám gã cường võ sĩ đỉnh phong này ít nhất cũng có bốn đạo linh phù, mà người nghiêm nghị chất vấn Đường Tiêu là thiết vệ đông kinh thành là siêu cường cường võ sĩ có bảy đạo linh phù.

Nhưng mà trong mắt của Đường Tiêu bọn chúng chẳng là gì cả.

Trong mắt của Đường Tiêu lóe lên hàn quang, giống như là thay đổi thành một người khác, hắn đạp chân một cái một gã cường võ sĩ đông doanh vọt tới, giải kiếm kích bay ra hướng về phía thân thể của võ sĩ đông doanh kia.

Đông doanh võ sĩ này cũng có năm đạo linh phù chi lực cho nên thấy Đường Tiêu công kích cũng không tránh né, trên người tề ra một chiến giáp võ sĩ trầm trọng chuẩn bị đón đỡ một đòn này của Đường Tiêu đồng thời xuất ra một đao cương mạnh mẽ, hướng về phía Đường Tiêu mà điên cuồng chém tới.

- Phụt.

Một tiếng trầm đục vang lên, đông doanh võ sĩ này giật mình cúi đầu nhìn thân thể của mình, chiến giáp cao cấp võ sĩ cứ như thế mà bị xuyên thủng.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng, giải kiếm kích mau chóng thu hồi, đông doanh võ sĩ đỉnh phong này cứ như thế mà bị cắt thành hai đoạn, nội tạng phun ra đầy đất, thần hồn cùng với thân thể đều bị Đường Tiêu thu vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ.

Một gã cuồng võ sĩ đỉnh phong là một chí bảo của Đông Doanh quốc, tất cả những thứ bọn họ mặc trên người đều quý trọng vô cùng vậy mà không ngăn cản một đòn giải kiếm kích của người xa lạ trước mặt.

- Làm sao có thể?

Tám gã cuồng võ sĩ ở bên cạnh giật mình tại chỗ.

Đối phương chỉ có năm đạo linh phù chỉ lực mà có thể giết chết một cuồng võ sĩ cao cấp mặc chiến giáp, ở đông doanh quốc cho dù có lực của bảy đạo linh phù cũng không thể nào làm được điều đó.

Cho dù nhìn sai tu vi của đối phương cũng không thể có kết quả như thế.

- Các người kết trận vậy khôn hần.

Tên cuồng võ sĩ đỉnh phong cầm đầu vội vàng phát tín hiệu.

581. Chương 581: Võ Đẳng Giai Ngạn.

Sát Vương

Chương 581: Võ Đẳng Giai Ngạn.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Theo sự ra lệnh của thiết vệ này, bảy cuồng võ sĩ đỉnh phong khác đều tể ra linh phù, xuất ra một trận pháp vây khốn Đường Tiêu vào trong đó.

Võ sĩ đông doanh từ nhỏ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc không chỉ trên thân thể mà còn trên tinh thần, lúc gặp nguy hiểm vẫn không rối loạn.

- Phập phập.

Một cuồng võ sĩ có thể phát ra bảy đạo linh phù chỉ lực định tấn công Đường Tiêu tuy nhiên đúng lúc này giống như tên cuồng võ sĩ lúc trước bị năm đạo linh phù của giải kiếm kích đánh nát, ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

Bảy tên cuồng võ sĩ đỉnh phong nhìn thấy tình cảnh như vậy thì thì kinh hãi phải biết rằng người này có thể phát ra bảy đạo linh phù chỉ lực.

Người này rốt cuộc cầm thần khí gì trong tay.

- Không tệ không tệ.

Đường Tiêu thu tên kia vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ trên mặt lộ vẻ hài lòng.

- Các người cũng đều phải chết.

Một đạo hàn quang ở trong mắt Đường Tiêu bắn ra, giải kiếm kích lại một lần nữa xuất hiện, bảy tên cuồng võ sĩ đỉnh phong lại ngã xuống không ai có thể chạy trốn khỏi giải kiếm kích chứ đừng nói là phát tín hiệu.

- Bởi vì các người là người đông doanh.

Đường Tiêu nhìn thi thể đầy đất nhàn nhạt thu hồi giải kiếm kích.

Vì để tránh cho đánh rần động cỏ cùng để ngăn ngừa thiết vệ quá nhiều, thần thức không đủ khống chế bọn họ cho nên Đường Tiêu không tiếp tục bắt khôi lỗi mà lợi dụng những khôi lỗi hiện tại mở rộng mạng lưới quan hệ, từ từ tiến tới Vô Đẳng Giai Ngạn.

Vô Đẳng Giai Ngạn lúc này đang mời mười tên thiết vệ uống rượu khách chủ đang ngôn hoan thì một gã trẻ tuổi ngênh ngang bước vào trong đại sảnh.

- Người, người là ai?

Nhìn thấy Đường Tiêu Vô Đẳng Giai Ngạn liền tỉnh rượu thêm vài phần.

- Ta họ Đường, từ Áo Bỉ Đảo tới.

Đường Tiêu tiến tới một bước lạnh lùng nhìn Vô Đẳng Giai Ngạn.

- Đường...

Vô Đẳng Giai Ngạn đưa mắt nhìn Đường Tiêu một lát, kêu lên một cái tên;

- Người là Đường Tiêu?

Đường Tiêu đối với việc tên Vô Đẳng Giai Ngạn biết tên mình đúng là hơi kỳ quái.

- Biết ta là ai thì chắc biết tại sao ta tìm người?

Đường Tiêu khoanh hai tay nói.

- Người vì phụ thân của người báo thù, tiểu tử người đã thua trong tay của bốn tọa lần đầu tiên rồi còn muốn thua một lần nữa sao?

Đám thiết vệ rõ ràng không chịu nổi uy áp này, tất cả đều cố gắng vận chuyển chân khí trong cơ thể, mới miễn cưỡng không bị ngã sấp.

- Các người...

Vô Đẳng Giai Ngạn nhìn hơn mười tên thiết vệ đang ngồi bỗng nhiên kinh hãi, hóa ra dạ yến này là một bữa rập.

Chín đạo linh phù trong cơ thể của Vô Đẳng Giai Ngạn đột nhiên thoát ra hóa thành một đại thủ chưởng chụp về phía Đường Tiêu, tuy nhiên bàn tay này trước khi rơi xuống lại thu trở về, hất vọt về phía ngoài cửa, định trốn đi.

Đường Tiêu phát ra Giải Kiềm kích mà đuổi tới, đâm lên trên người của Vô Đẳng Giai Ngạn, Vô Đẳng Giai Ngạn dựa vào thân thể trầm trọng của mình mà ngăn cản một đòn này đụng vào thạch bích muốn mượn cơ hội mà thoát ra ngoài.

Đường Tiêu đột nhiên đạp dưới chân một cái mang theo Giải Kiềm Kích mà xông ra ngoài, như hình với bóng theo sát sau lưng của Vô Đẳng Giai Ngạn.

Đầu lĩnh Đông Doanh quân Vô Đẳng Giai Ngạn chưa bao giờ phải chật vật như là hôm nay, hiện tại chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà chiến đấu tránh khỏi công kích của Đường Tiêu.

- Tiểu tử, hôm nay người chấp cánh cũng khó có thể chạy thoát, cuối cùng kết cục so với phụ thân Đường Uyên còn thảm hại hơn.

Vô Đẳng Giai Ngạn phát ả tín hiệu, không hề chạy thoát thân thể của hắn run lên.

- Trốn, ha ha ha.

Đường Tiêu điên cuồng nở ra một nụ cười, hiện ra sát khí:

- Bốn công tử hôm nay tàn sát hàng loạt mà tới, nếu như có người dám cứu người đến một người giết một người, đến hai người bốn công tử giết hai người.

- Tiểu tử cuồng vọng vô tri.

Trên khôn mặt của Võ Đẳng Giải Ngạn hiện ra vẻ khinh thường, cường giả đỉnh cấp của đông kinh thành lập tức tới, Đường Tiêu lúc đó muốn giết hắn thì khó khăn muôn vàn.

Mà hộ thành cấm chế một khi thiết lập tiểu tử này sẽ không có cơ hội chạy thoát, Võ Đẳng Giải Ngạn rất kỳ quái tên tiểu tử này sau khi nuốt thời gian chỉ tinh làm sao có thể sống lại?

Một lúc sau ở bên người Võ Đẳng Giải Ngạn xuất hiện thêm một con cự gấu cao hơn hai trượng, toàn thân nó mặc chiến giáp đen tuyền, hiển nhiên con cự gấu này là yêu thú khế ước của Võ Đẳng Giải Ngạn.

Con cự gấu này chắn ở trước người Võ Đẳng Giải Ngạn, bốn cái móng vuốt mãnh liệt đánh tới.

Thân thể của Đường Tiêu rung lên, của giáp đoạt được từ trong tay của Giải Bà lập tức hiện ra ngăn cản một đòn của cự gấu, mặt khác giải kiếm kích uy thế vẫn không giảm, đánh lên trên người cự gấu.

Cự gấu sau khi trúng một đòn thì hét thảm một tiếng, khuôn mặt vốn hung hăng trở nên sợ hãi.

Võ Đẳng Giải Ngạn một lần nữa nhú mày, hắn biết thực lực của cự gấu này, thậm chí còn trên căn bản thể của hắn, nhưng không ngờ không thể ngăn cản một đòn của tên tiểu tử này.

Cho dù cự gấu một hiệp thua ở trong tay của Đường Tiêu nhưng mà những cường giả ở trong kinh thành sẽ nhanh chóng hội tụ ở nơi này bảo hộ Võ Đẳng Giải Ngạn.

- Giết hắn cho bốn tọa.

- Thần kích hợp thể.

Đường Tiêu lại hét lớn, giải kiếm kích của hắn lại bắn ra, trở nên vô cùng quỷ dị.

Sắc mặt của Võ Đẳng Giải Ngạn trở nên xanh trắng hắn hôm nay cảm thấy những người tới đây tuyệt đối không phải là đối thủ của Đường Tiêu, liệu có phải đối phương có cường giả Thiên Nguyên tương trợ.

Như vậy cho dù có nhiều cường võ sĩ xông lên nữa cũng chỉ chết mà thôi.

Mười tên cường võ sĩ ngăn cản Đường Tiêu, Võ Đẳng Giải Ngạn mượn cơ hội này mà lập tức vọt ra ngoài đó khỏi trăm trượng.

Tuy nhiên Võ Đẳng Giải Ngạn tuyệt đối không ngờ, Đường Tiêu vừa rồi đã dùng Giải Kiếm Kích đánh lên trên người của hắn ẩn kỹ, khiến hắn không thể rời khỏi đây quá xa.

Cho nên Võ Đẳng Giải Ngạn may mắn thoát khỏi đũa giết của Đường Tiêu quay đầu lại thì thấy Đường Tiêu đã giơ cao kim mang lên, như hung thần ác sát đánh về phía hắn.

- Mẹ nó.

Võ Đẳng Giải Ngạn sau khi trúng một đòn của Đường Tiêu hướng về phía chúng võ sĩ đông doanh hét lớn:

- Nhanh lên.

Giết hắn đi, giết hắn cho bốn tọa.

Rất nhanh chóng đám võ sĩ Đông Doanh liền hội tụ bên người Võ Đẳng Giải Ngạn người vây công Đường Tiêu ngày càng nhiều một số đội quân chính quy kết thành chiến trận, vì bảo hộ tính mạng của Võ Đẳng Giải Ngạn bọn họ không tiếc an nguy của bản thân.

582. Chương 582: Lửa Giận.

Sát Vương

Chương 582: Lửa giận.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tuy nhiên của giáp chắc chắn cầu Đường Tiêu cộng với giải kiếm kích sắc bén giống như là tử thần không thể ngăn cản.

Càng ngày càng nhiều võ sĩ đông doanh tụ tập bên người của Võ Đẳng Giải Ngạn nhưng Đường Tiêu thì thoảng vẫn công kích được hẳn.

- Mau đem tin tức này truyền tới cho thiên hoàng biết.

Võ Đẳng Giải Ngạn không ngừng truyền âm ột số cường giả bên cạnh để cho bọn họ đi bẩm báo với thiên hoàng.

Đường Tiêu hiện tại không thêm chú ý tới kẻ địch hai cái càng của vung vậy lập tức khiến cho đối phương đầu lia khỏi cổ.

Tuy thực lực hiện tại của Đường Tiêu so với lúc giết ba vạn quân võ sĩ đông doanh ở cơ long cảng thì mạnh hơn rất nhiều, nhưng hẳn không có thời gian chi tinh như lúc đó, lúc này đồ sát lại đều là những võ sĩ có võ trang đầy đủ khiến hẳn khó khăn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên hiện tại Đường Tiêu không có nhiều thời gian, hai mắt của hắn đỏ rực mà võ sĩ đông doanh vẫn không ngừng trào lên.

Mấy nghìn người mấy vạn người cũng kết thành đại trận vững chắc, từng bước vây khốn Đường Tiêu.

- Xuất hiện, giết cho ta, giết giết.

Đường Tiêu quát to một tiếng, những quỷ vụ hiện ra bốn phía, trong nháy mắt bao phủ cả đông kinh thành.

Quỷ ảnh ở trong sương mù càng nhiều, gào khóc hét lên bốn phía.

Dưới sự kìm chế của quỷ binh quỷ tướng, Đường Tiêu càng lúc càng tới gần Võ Đẳng Giải Ngạn, hai cái càng của một lần nữa nện lên trên người của hắn, Võ Đẳng Giải Ngạn rơi vào đường cùng lại phải thuận di, hẳn không có lựa chọn nào khác đành phải trốn vào trong hoàng cung.

Tuy nhiên sau khi Võ Đẳng Giải Ngạn thuận di rồi đi chưa đầy một khắc thời gian sau đó Đường Tiêu vung giải kiếm kích như hình với bóng giáng tới sau lưng của hắn, phập một tiếng trầm đục vang lên, Võ Đẳng Giải Ngạn bị Giải Kiếm Kích đánh văng ra bên ngoài, đâm vào trong một thạch tháp, khói đất bụi mù.

Song mâu của Đường Tiêu cắm lên mặt đất, trong nháy mắt đã bay ra ngoài, lúc rơi xuống, hai giải kiếm kích của hắn lại đánh lên trên người Võ Đẳng Giải Ngạn.

- Người nào dám lớn mật như thế, dám làm loạn thạch tháp của ta, làm nhiều sự thanh tĩnh của ta.

Một tiếng hét lớn vang lên, sau đó một võ sĩ chiến giáp cầm trường đao bay ra.

- Tín Trường Đại Nhân?

Võ Đẳng Giải Ngạn nhìn người kia mà kinh ngạc.

Đường Tiêu cảm nhận được sự uy áp của gã thì nhíu mày bởi vì hắn biết khí tức này vượt xa cả cường giả Địa Nguyên đỉnh phong.

Bất kể hẳn là ai hôm nay mình gặp người giết người gặp quỷ giết quỷ.

- Cảm thương con dân của ta, chết đi.

Người mặc giáp màu đen nhìn Võ Đẳng Giải Ngạn sau đó đưa mắt sang nhìn Đường Tiêu nhảy lên trên cao cầm chiến đao trầm tới Đường Tiêu.

Đường Tiêu ngẩng đầu mắng to một tiếng giải kiếm kích cũng nghênh hướng chiến đao của hắn.

- Keng.

Một tiếng vang thật lớn, chiến đao và giải kiếm kích tương giao với nhau, chiến đao bị cuốn chặt, nhưng cũng không bị giải kiếm kích đụng gãy.

Giải kiếm kích của Đường Tiêu một lần nữa chém ra, đột nhiên đánh lên phía trên áo giáp, lên giáp màu đen bị lõm xuống một cái.

Tuy nhiên áo giáp màu đen này cũng không có máu chảy ra khiến cho người ta cảm thấy nó thật không bình thường.

Thừa dịp thiết giáp đang tự mình chữa trị, giải kiếm kích của Đường Tiêu một lần nữa nện về phía Vô Đẳng Giai Ngạn, Vô Đẳng Giai Ngạn thuận di một cái có ý đồ trốn tới sau lưng của thiết giáp nhưng hắn không ngờ giải kiếm kích như hình với bóng, đập vào thân thể của hắn như muốn nát báy.

Thiết giáp nhân mượn cơ hội này một đao trảm lên cua giáp của Đường Tiêu đáng tiếc cua giáp của Đường Tiêu quá mức cứng rắn, một đao này không chém tới được.

Đang lúc Đường Tiêu cùng Vô Đẳng Giai Ngạn đấu khẩu với nhau, ở trên bầu trời của kinh thành đột nhiên xuất hiện một dấu chấm đen, điểm đen này càng lúc càng lớn, hơn nữa không ngừng xoay tròn.

Một người trẻ tuổi lạnh như băng xoay tròn vòng ra, sau khi bay về sau, hắn niệm ra khẩu quyết, không bao lâu sau đem toàn bộ thân hình ẩn nấu đi, sau đó hắn dựa theo cảm ứng, hướng về phía địa điểm của Đường Tiêu và Vô Đẳng Giai Ngạn mà bay đi.

- Trở về con đường này thật không dễ dàng.

Người trẻ tuổi cảm khái một tiếng sau khi nhìn rõ tình cảnh trên mặt hắn hiện ra một vẻ kinh ngạc.

- Không ngờ rằng hắn đã giết được người Đông Doanh hơn nữa còn có tu vi Địa Nguyên lục cấp.

Người trẻ tuổi ôm kiếm mà nhìn Đường Tiêu lộ vẻ lạnh nhạt.

Đường Tiêu biết rõ người thiết giáp kia rất khó đánh chết, cho nên cũng mặc kệ, mà Vô Đẳng Giai Ngạn cũng đã bị Đường Tiêu đánh trọng thương.

Đường Tiêu cũng không lấy tính mạng của Vô Đẳng Giai Ngạn mà sử dụng thối ma đại thủ ấn, một chưởng đánh tới Vô Đẳng Giai Ngạn, đại lượng thị vệ trong hoàng cung xông ra có ý đồ ngăn cản sự đuổi giết của Đường Tiêu với Vô Đẳng Giai Ngạn, nhưng với tu vi của bọn họ muốn ngăn cản Đường Tiêu là chuyện buồn cười.

Đúng lúc Đường Tiêu xuất ra chưởng cuối cùng, có thể đem Vô Đẳng Giai Ngạn vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ thì một uy áp từ trên không trung ép thẳng về phía hắn, lập tức khống chế Đường Tiêu.

- Con mẹ nó.

Đường Tiêu hướng về phía trên trời mà mắng to một tiếng, hắn đã cảm giác được uy thế áp người này tuyệt không dưới cường giả Thiên Nguyên.

Võ giả thiên nguyên đối phó với mình là trái với quy tắc của thiên địa không biết thiên giới có ra tay không.

Vô Đẳng Giai Ngạn lúc này đã tuyệt vọng cùng cực bỗng nhiên xảy ra biến cố như thế hắn vội vàng chỉ huy đám thị vệ hoàng cung:

- Các ngươi mau đi bắt giết hắn cho bốn tọa.

- Ở đây không phải cấm cường giả Thiên Nguyên tùy ý động thủ sao?

Nhìn thấy người kia là võ giả Thiên Nguyên, mà lại can thiệp vào giao tranh của võ giả Địa Nguyên, ra tay giam cầm Đường Tiêu. Tuy nhiên hắn cũng không hề do dự vọt một cái rút ra một thanh kiếm.

Ở trên mặt đất Đường Tiêu sau khi chịu sự uy áp cực lớn, mấy nghìn tên thị vệ đông doanh mượn cơ hội này vây tới công kích cua giáp của hắn, tuy cua giáp không bị bọn họ làm vỡ nhưng tình huống bị tấn công không cách nào hoàn thủ khiến cho Đường Tiêu phải tức giận.

Đúng lúc này từ trên không trung truyền tới từng tiếng bạo nổ cùng lúc đó từng luồng sóng truyền đến từ trên bầu trời.

Từng luồng sóng xung kích truyền tới hơn một người vội chém Đường Tiêu bị té xuống mặt đất, không ít người bị thương.

Luồng sóng xung kích qua đi những người kia lại tiếp tục đứng lên hướng về phía Đường Tiều mà định đánh tới.

Tuy nhiên điều bọn họ không ngờ chính là luồng sóng xung kích vừa qua đi mọi uy áp với Đường Tiều đều không còn, mà lúc này Đường Tiều đã tức giận đến cực hạn.

Cho nên toàn bộ lửa giận của Đường Tiều đều trút lên trên người của bọn chúng.

583. Chương 583: Tiều Vũ Trụ Bộc Phát.

Sát Vương

Chương 583: Tiều vũ trụ bộc phát.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Người nào dám canh quy tắc của thiên giới, trên mặt đất của Đông Doanh quốc giường oai.

Tên thánh đấu sĩ ở trên bầu trời sau khi bị một cường giả Thiên Nguyên cấp công kích chặt vật không chịu nổi liền quất lớn.

- Ha ha, giường oai, Đường gia gia của ta còn muốn đại tiện ở nơi này đây. Thiên tắc, trong mắt của gia gia ta chỉ là chó má mà thôi.

- Người cũng họ Đường, người cùng với tên Đường tiểu tử kia là quan hệ thế nào?

Thánh đấu sĩ sau khi nghe đối phương nói họ thì lộ vẻ nghi hoặc .

- Gia gia của người họ Đường tên Tiều, phía dưới là phân thân của ta, người khi dễ hắn là khi dễ ta người muốn tìm cái chết sao.

Người trẻ tuổi lãnh ngạo kia đúng là đám thần hồn của chủ hồn Đường Tiều, sau khi đám tơ hồn kia tụ hợp lại đã đoạt xá vào trong một thân thể ăn mày.

Sau đó đường xá thật sự quá xa xôi hắn chỉ có thể từng bước tìm kiếm bí cảnh truyền tống trận mà trở về.

Ở trong quá trình này, hắn gặp kỳ ngộ vào trong một bí cảnh cực kỳ hung hiểm nhưng với tinh thần không sợ chết của mình một lần nữa hắn vượt qua được cửa ải, cảm ứng truyền tống trận công pháp sau khi tu luyện lợi dụng công pháp tìm được hai thần hồn ở trong bí cảnh xa xôi.

Bởi vì khoảng cách quá xa hắn cũng không biết hai thần hồn cái nào là chủ hồn cái nào là phân hồn cho nên chọn một cách là truyền tống tới đông doanh.

Thần hồn Lãnh Tuyết này so với Đường Tiều thì tu vi cao hơn rất nhiều cho nên hắn có thể cảm ứng được Đường Tiều còn Đường Tiều không cảm ứng được hắn, Lãnh Tuyết này trở lại Áo Bỉ Đảo, tự nhiên bởi vì cảm ứng được chấp niệm trước kia, hắn muốn tìm long thể còn có long tinh.

Tuy nhiên Đường Tiều hiển nhiên không phải là mục tiêu của hắn, bởi vì Đường Tiều này không có long thể, chỉ có giải kiêu kích.

Lãnh Tuyết đối với Đường Tiều phái dưới kia thì phức tạp, hắn đoán được Đường Tiều dưới kia nhất định là thần hồn phân ra.

Phân hồn dưới kia cũng từng tham gia cướp đoạt thân thể Tôn Văn, Long thể, nhưng vô tình mà từ bỏ hắn, chuyện này khiến cho Lãnh Tuyết rất tức giận, khiến cho hắn muốn phân hồn này một bài học.

Tuy nhiên sau khi phát hiện Đường Tiều ở trong Đông Doanh đại sát tứ phương, Lãnh Tuyết cũng không đuổi bắt mà lạnh lùng ở bên cạnh xem thế nào.

Đúng lúc thánh đấu sĩ chuẩn bị ra tay với Đường Tiều Lãnh Tuyết không thể khoanh tay đứng nhìn, hắn tuy mâu thuẫn nhưng cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ mà thôi.

- Hẳn là phân hồn của người, khó trách mà tu vi vượt qua nhiều Địa Nguyên võ giả như vậy.

- Thiên giới ở trong mắt của gia gia ta cái rắm cũng không bằng, giám sát sứ là cái rắm cũng không bằng.

Lãnh Tuyết lộ vẻ cuồng ngạo hẳn có vẻ cuồng ngạo giống Đường Tiêu như đúc nhưng tu vi của hẳn càng thêm thâm trầm bất khả trắc không để thánh đấu sĩ kia vào mắt.

- Thiên giới giám sát sứ cái rắm cũng không bằng sao, ai mà dám to gan như vậy?

Nhắc tới Tào tháo là Tào Tháo tới một gã giám sát sứ lặng không mà tới, hiển nhiên hẳn đã tới từ lâu nhưng ẩn nấp.

Lãnh Tuyết nhú mày với thần niệm cường đại của hẳn, rõ ràng vừa rồi không phát hiện ra sự tồn tại của giám sát sứ này cho thấy tu vi của đối phương không thể khinh thường.

- Là hẳn người này thân phận không rõ ràng nhất định là gian tế từ ma giới tới.

Tên thánh đấu sĩ đông doanh hướng về phía Lãnh Tuyết mà nói với giám sát sứ.

- Rất tốt, người thân là thủ hộ sứ của đông doanh quốc có ma giới gian tế xâm lấn phải làm thế nào?

Thiên giới giám sát sứ liếc nhìn thánh đấu sĩ ngạo mạn mà nói.

- Bẩm tiền bối văn bối dĩ nhiên là không thể đứng ngoài quan sát mà phải ra tay diệt trừ gian ác.

Thánh đấu sĩ vội vàng trả lời.

- Được rồi đây là cơ hội lập công của người nếu như người có thể trừ bỏ gian tế này bổn tọa sẽ bẩm cáo với thiên giới, cho người một đại công.

Thiên giới giám sát sứ nói xong câu này thì lùi sang một bên lộ ra một bộ dáng không đếm xỉa tới.

Thân là thiên giới giám sát sứ, bình thường ở trên thiên giới hoạt động rất khoái hoạt, không quan tâm tới những bí cảnh này.

- Tiểu vũ trụ bộc phát.

Thánh đấu sĩ duỗi ra một quyền bày ra một tư thế tàn khốc.

- Bộc phát này, xem bổn công tử một quyền đánh bại tiểu vũ trụ của người.

Lãnh Tuyết vùng cái đám ra một quyền đánh tới nện về phía thánh đấu sĩ.

- Thiên mã tuệ tinh quyền.

Thánh đấu sĩ cuống quýt vùng quyền đón tiếp.

Hai quyền cương va chạm vào nhau, huyền quang chiếu sáng cả chân trời khiến cho cả đông kinh thành như ban ngày vậy, quyền cương va chạm vào nhau, rất nhiều khối đá bị lay động cho sụp đổ.

Một quyền va chạm, Lãnh Tuyết lùi về phía sau vài bước mới đứng vững thân thể lại, thánh đấu sĩ thì lui ra hơn mười trượng mới khôi phục lại thân thể được.

- Con mẹ nó, thiên mã tuệ tinh quyền.

Lãnh Tuyết nghe xong mấy tiếng la thì cảm thấy vô cùng buồn cười.

- Hẳn lập tức tới rồi

Cái tiểu vũ trụ mà thánh đấu sĩ nói dĩ nhiên là cái tiểu vũ trụ từ trong đan điền bộc phát mà thôi.

Lãnh Tuyết lúc này cũng không vùng kiếm trong tay ra chém mà vận khởi chân khí ở trong đan điền từ từ quán chú vào trong đó, men theo chân khí nhan sắc của thanh kiếm cũng trở nên trắng ra.

Một hàn khí khắc nghiệt từ trên người của lãnh tuyết bắn ra, Đường Tiêu ở trên bầu trời tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng suy đoán khẳng định hai phe vì chính mình mà đánh nhau.

- Rõ ràng đem băng tuyết ý cảnh ngưng tụ vào trong cơ thể hơn nữa loại rét lạnh này còn có thể đóng băng thời gian, người này tu vi thâm bất khả trắc xem ra ta không tùy tiện ra tay là đúng bằng không hậu quả không tưởng tượng được.

Thiên giới giám sát sứ nhìn thấy cảnh tượng băng tuyết trước mắt thì chấn động.

Thiên Nguyên võ giả bình thường không chế thời gian chỉ lực có thể ngộ đến võ giả Thiên Nguyên tuy thực lực so với võ giả bình thường không kém quá lớn nhưng thường thường ở trong chiến trận sẽ có kỹ thuật tuyết, chiêu xuất kỳ bất ý mà giết chết đối thủ.

Đám người kia run sợ cả người, đem băng tuyết ý cảnh ngưng tụ vào trong cơ thể xong tất cả cảm thấy mình có chênh lệch bao nhiêu thực lực của đối phương.

- Rõ ràng người là người nuốt sống thần hồn, xem ra người đứng là từ ma giới mà tới.

Thiên giới giám sát sứ cũng rét run, bình thường tu vi của hắn không kém hơn Lãnh Tuyết bao nhiêu nhưng ở thiên giới an nhàn đã lâu, hắn so với Lãnh Tuyết hiện tại kém quá nhiều.

584. Chương 584: Lãnh Tuyết.

Sát Vương

Chương 584: Lãnh Tuyết.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Mà sát khí thì không cách nào tu luyện được phải trải qua vô số giết chóc, giết càng nhiều thì sát khí càng mạnh, cũng gián tiếp khiến cho kinh nghiệm chiến đấu trở nên phong phú, tu vi bằng nhanh kinh nghiệm chính là thứ quyết định thắng bại.

Tuy nhiên ở nơi này là địa đầu của thiên giới, giám sát sứ đã phát tín hiệu ra trong chốc lát sẽ có viện binh tới đây, mặc kệ đối phương cường đại thế nào, dưới sự công kích của thiên giới cũng sẽ nhanh chóng tan thành mây khói.

Bên ngoài bí cảnh Cửu Châu.

Trong hắc ám hư không.

Ở trong tinh hạm một người trẻ tuổi đang lặng lẽ nhìn ra phía cửa sổ quan sát toàn bộ bí cảnh của Cửu Châu đại lục.

Giờ phút này bí cảnh lộ ra vẻ đặc biệt yên tĩnh, phẳng phất như tất cả chiến đấu đều đã rời xa.

Vị trẻ tuổi này ở trong bí cảnh cảm thấy bí cảnh vô cùng yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Trên thực tế hắc ám hư không bí cảnh hắc ám hư không vô cùng yếu ớt, đặc biệt nếu như người trẻ tuổi này nguyện ý có thể khiến cho bí cảnh này trở thành hư ảo.

Chiếc hư không tinh hạm này chính là chiếc tinh hạm mà trước kia Đường Tiêu lấy được từ trong Phong Bạo thiên lô mà người trẻ tuổi này dĩ nhiên là long thể Tôn Văn rồi.

Từ sau khi trở về ngoại trừ phân thần trở về Cửu Châu đại lục, Tôn Văn dành thời gian phần lớn di chuyển ở trong bí cảnh, ở trong các bí cảnh hắn nói một không ai dám nói hai.

Tuy nhiên Lãnh Tuyết tới, đưa tới thiên giới Giám Sát Sứ làm rối loạn kế hoạch của hắn, nếu như giai tầng lớn hơn sẽ làm ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn.

Cho nên tất cả phải tăng tốc.

Đúng lúc Lãnh Tuyết đang do dự có nên hạ thủ với thiên giới giám sát sứ hay không thì lúc này hai gã thiên giới giám sát sứ từ trong trận màu đen bay ra, thiên giới giám sát sứ thấy hai người này liền lập tức hành lễ, thái độ cung kính đến cực kỳ.

Thiên giới giám sát sứ phân ra năm cấp, người lúc trước chỉ là một gã cấp hai, mà hai người mới tới lại tới cấp bốn.

Lãnh Tuyết nhìn thấy hai giám sát sứ này thì nhú mày bởi vì trong đó có một người mà hắn quen biết, là Tiền công công.

Đầu óc của Lãnh Tuyết nhanh chóng di chuyển, nhưng không hiểu nguyên nhân tại sao Tiền công công lại là thiên giới giám sát sứ.

Tuy nhiên sau đó hắn nhanh chóng cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

- Hắn là gian tế của ma giới, hai vị tiền bối phải thăm vấn hắn, khẳng định sẽ có tin tức trọng yếu của ma giới.

- Hắn không đáng cho chúng ta ra tay, người bắt hắn là được.

Tiền công công lộ ra vẻ chẳng buồn ngó tới mà nói.

- Cái này...

Thiên giới giám sát sứ cấp hai hơn choáng váng.

- Sao vậy?

Tên béo bên cạnh mở miệng hỏi.

- Hai vị tiền bối có chỗ không biết, ma đầu này rất nhiều thủ đoạn văn bối năng lực có hạn thất thủ sợ rằng sẽ khiến hắn chạy thoát.

Giám sát sứ cấp hai mồm miệng lạnh lợi, lập tức nói.

- Vậy do lão phu ra tay, hãy mau đem vấn đề này giải quyết.

Tên mập liền lên tiếng, sau đó ném một cái túi lớn về phía Lãnh Tuyết.

Cái túi này không phải là cái túi bình thường mà là một cái túi Càn khôn, sau khi tế ra khu dụng pháp lực có thể đem mục tiêu tiến nhập vào trong đó.

Cái túi càn khôn này so với thể giới ý niệm của võ giả Thiên Nguyên cũng không khác biệt lắm, chủ nhân có thể có toàn quyền khống chế.

Lãnh Tuyết sau khi thấy túi càn khôn tế ra thì trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng hiển nhiên hắn đã cảm nhận được uy áp cường đại từ bên trong đó.

Lãnh Tuyết tế ra thanh kiếm mấy đạo kiếm cương sắc bén đột nhiên chém về phía túi càn khôn, tuy nhiên nhanh chóng bị túi càn khôn hấp thu, ngay cả kiếm thể cũng bị túi càn khôn thu vào.

Lãnh Tuyết không dám lãnh đạm không biết hắn niệm khẩu quyết gì vô số bông tuyết từ trong người của hắn phiêu tán, tạo thành bức tường tuyết lớn.

- Hừ chỉ bằng thủ đoạn yêu ma của ngươi mà muốn ngăn cản túi càn khôn của lão phu, đúng là châu chấu đá xe, càn khôn vô cực thiên giới uy vũ, thu cho ta.

Giám sát sứ béo mập lại quát to một lần nữa.

Giám sát sứ béo mập toàn lực công kích khiến cho Lãnh Tuyết như không chống đỡ nổi nếu như là trước kia có long thể thao túng long tinh đánh bại hắn thì không thành vấn đề nhưng hiện tại thân thể kém lúc trước quá nhiều.

Thần hồn cường đại không đủ, thần hồn cường đại giống như một cái phần mềm, thân thể giống như là một cái máy để vận hành nó vậy.

- Lên.

Giám sát sứ một lần nữa tăng cường pháp lực, thân thể của Lãnh Tuyết ngày càng run rẩy.

Thanh kiếm của Lãnh Tuyết bắn ra, véo một tiếng đã bị thu vào trong túi càn khôn, Lãnh Tuyết đã kiên trì đã cực hạn, không đầy nửa khắc sau hấn sẽ bị thu vào trong đó.

Đúng lúc này Tiền công công ở sau lưng Giám sát sứ đã ra tay, một vũ khí như mỏ neo đâm vào trong thân thể của giám sát sứ, đem thân thể của hấn cắt thành hai đoạn.

Giám sát sứ hồn rời khỏi thể kinh ngạc nhìn Tiền công công, đại khái không hiểu tại sao y lại đánh lên mình.

Phải biết rằng giám sát sứ lúc chọn người trải qua sàng lọc vô cùng nghiêm khắc cho nên giám sát sứ chưa bao giờ xảy ra gian tế, loại chuyện này thật là không thể tưởng tượng được.

Hiện tại giám sát sứ kinh ngạc chính là Tiền công công sử dụng vũ khí của Tử Thần, trước kia tiến vào trong thân thể của Tiền công công Bành Thái không cách nào khu trục một phần của Tử Thần ở trong đó.

Kết quả Tử Thần sau khi phục nguyên đã triệt để chế trụ thần hồn của Bành Thái, đại đa số thời gian là Tử Thần điều khiển thân thể của Tiền công công.

Lãnh Tuyết trong nháy mắt đã nhận ra khí tức của tử thần, trải qua thời gian lâu như vậy Tử Thần đã trải qua lạc ấn linh hồn của Đường Tiêu chế trụ.

Sau đó chuyện phát sinh phía sau cũng không phải là do Tử Thần khống chế.

Tuy nhiên Tử thần cũng không ngờ, lạc ấn mà Đường Tiêu gieo lên trên người của hấn, lại có thể thức tỉnh lúc này.

Tử Thần cùng với giám sát sứ nhận được cứu viện, ở trong hư không tinh hạm, Tôn Văn đã chú ý tới bọn họ, vừa rồi trong thời khắc nguy hiểm này Tôn Văn đã quyết đoán ra tay, cùng với Lãnh Tuyết hợp lực giết chết giám sát sứ béo mập kia.

Hiện tại Tôn Văn sớm đã không còn là Tôn Văn lúc trước, hấn dưới sự khống chế của Lãnh Tuyết, Tử Thần có thể nói là không có lực hoàn thủ.

Tôn Văn tại sao lại ra tay cứu Lãnh Tuyết, cùng với việc Lãnh Tuyết trước kia cứu Đường Tiêu giống nhau, không có nguyên nhân gì khác, kẻ bên ngoài tấn công bên trong nhất định phải gác lại mâu thuẫn đã.

585. Chương 585: Đông Doanh Thiên Hoàng.

Sát Vương

Chương 585: Đông Doanh thiên hoàng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Lãnh Tuyết nhìn bầu trời sâu thẳm, nhưng tâm tình của hấn không hề bình tĩnh như trong lòng.

Hấn cũng không phải khiếp sợ về hành động ra tay kia, hấn chỉ không nghĩ tới đối tượng mà hấn đuổi giết đòi lại thân thể hiện tại lại cường đại tới mức này.

Trừ phi hấn nuốt chừng thần hồn còn lại của cự long mới mạnh mẽ như thế.

Xem ra long thể cùng long tinh vĩnh viễn cũng không muốn trở lại nhưng bất kể thế nào, miếng trứng rồng kia hấn cần phải lấy.

Giám sát sứ béo mập kia xoay cái túi càn khôn bỏ chạy khỏi nơi này, cái bàn tay lớn của Lãnh Tuyết đánh ra, đem túi càn khôn của với giám sát sứ béo mập thu vào trong tay.

Tên giám sát sứ kia thấy cảnh tượng trước mắt thì mềm nhũn hẳn tuyệt đối không ngờ sự tình lại phát sinh đến tình trạng này Tiền công công lại xuất thủ, dùng lực lôi đình thuận sát hai giám sát sứ, đương nhiên ngay cả thần hồn cũng không cho chạy thoát.

Lúc này tử thần ra tay, thói quen giết người diệt khẩu, thiên giới mấy năm nay mất tích nhân khẩu cũng có quan hệ với hắn.

- Người công nhiên giết hai giám sát sứ thiên giới sẽ không tha cho người hãy theo ta mà lần lộn.

- Lão tử ở thiên giới hưởng thụ cũng đủ rồi người cho rằng ta sẽ để đám lão nhân thiên giới kia vào mắt sao.

Tử Thần lộ ra vẻ khinh thường hẳn hai ngày nay đi tìm vị giám sát sứ kia kiếm mỹ thực, nhận được cầu viện bất đắc dĩ tới bí cảnh này, điều khiến cho hắn không ngờ rằng, hắn lại nhìn trúng mục tiêu khắc tinh là Đường Tiêu.

Thứ khiến cho hắn tâm tình bất định là thực lực của Đường Tiêu hiện tại so với lúc ở Huyền Vũ thành đã thay đổi một cái trên trời một cái dưới đất.

Không biết hắn làm sao lại cường đại như thế.

- Tùy người nếu như nguyện ý theo ta ta sau này sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ người nếu như người kiên trì muốn tìm tự do ta cũng không lưu giữ người.

Lãnh Tuyết khoát tay áo với tử thần, hắn biết với thực lực của hắn không cách nào lưu giữ tử thần được.

- Vốn lão tử cho rằng sau này không bao giờ gặp lại người nữa, tuy nhiên bây giờ lại gặp, azzzz vậy thì chúng ta làm giao dịch đi.

Tử thần quay vòng tròn thiên giới đuổi giết hắn rất quan tâm, nhưng lạc ấn ở trong thần hồn cũng khiến hắn khó chịu đến cực điểm.

- Người có cái gì giao dịch với ta sao?

Lãnh Tuyết kỳ quái nhìn Tử Thần.

- Lúc trước người tự tiện xé rách hắc ám hư không cứu người ra người còn nhớ không?

Tử Thần vừa nói vừa quan sát biểu lộ của Lãnh Tuyết.

- Người có tin tức của nàng?

Lãnh Tuyết lạnh lùng hỏi Tử Thần một câu.

- Đương nhiên.

Tử Thần dương dương đắc ý gật đầu.

- Lúc trước nàng xé rách hắc ám hư không cùng với bốn tử thần đại chiến một hồi cuối cùng hồn phi phách tán, bị Bành giám sát sứ kia thu thập nàng vào trong tàn phiến, đánh vào trong một lỗ.

- Nếu như người có thể đem thần hồn lạc ấn khu trừ ta có thể giao thần hồn thảo yêu kia cho người.

Tử Thần cuối cùng cũng nói ra điều kiện trao đổi.

Thân hình của Tôn Văn che giấu ở trên bầu trời đêm tuyệt đối không ngờ rằng Bạc Hà còn sống hơn nữa đang ở trong tay của Bành Thái, hắn không thể bảo trì trầm mặc nữa, lập tức lóe lên, đi tới trước mặt Tử Thần và Lãnh Tuyết.

- Muốn trừ đi thần hồn lạc ấn trong người của người không thành vấn đề, nhưng ngoài thần hồn của Bạc Hà, người cũng phải giao thần hồn Bành Thái cho ta.

Tôn Văn sau khi hiện thân nghiêng răng nghiêng lợi trao đổi với Lãnh Tuyết.

Lãnh Tuyết một tiếng cũng không thốt lên, sau khi nghe chuyện của Bạc Hà, sự phẫn nộ của hắn cũng giống Tôn Văn như đúc.

- Không thành vấn đề.

Tử Thần nhìn ánh mắt tràn ngập lửa giận của Tôn Văn, hẳn cảm nhận được, người này căn bản mình không thể đối kháng được.

Cho nên hắn hiện tại không đàm luận giao dịch với đối phương, nếu như đối phương nguyện ý trừ đi lạc ấn trong thần hồn của hắn, cũng bởi vì thực lực của đối phương không cần hắn làm kiếm linh.

Tử Thần do dự một lát sau đó gọi một cỗ lôi ra đưa nó ra trước mặt Tôn Văn.

- Hóa ra là người...

Trong lòng Tôn Văn đau xót, trong mắt hiện ra cảnh tượng trước kia ở Huyền Vũ thành, lúc đó hắn biết một cỗ lôi này kỳ quái nhưng tuyệt đối không nghĩ tới thần thái trống rỗng của một cỗ lôi khi đó.

-Làm thế nào để đem thần hồn của Bạc Hà cô nương từ bên trong ra?

Tôn Văn hỏi tử thần một câu, hắn biết rõ chuyện kế tiếp hắn cần phải cẩn thận từng ly từng tý nếu không sẽ thành sai lầm.

- Cái này ta cũng không biết, trước hết ngươi thu hồi lạc ấn trong hồn của ta, sau đó ta sẽ rời khỏi thân thể này, không còn khống chế vị Bàn giám sát sứ kia nữa, về sau ngươi muốn gì cũng có thể tìm hắn mà hỏi.

Tử Thần mặc dù biết mình không phải là đối thủ của người trước mặt nhưng vẫn thử nói điều kiện với hắn.

Tôn Văn không nói gì nữa, vung tay lên, thần hồn của Tử Thần đột nhiên xiết chặt, sau đó Tử Thần cảm ứng một thoáng phát hiện ra thần hồn lạc ấn của mình đã toàn bộ bị giải trừ.

Rốt cuộc cũng khôi phục thân thể tự do, Tử Thần cuồng hỉ, lập tức từ trong cơ thể của Tiên công công bay ra, miệng hô to: Tự do vạn tuế, đồng thời bay lên trên không trung, bắt đầu tìm mục tiêu mà đoạt xá.

Một võ sĩ đang bị trọng thương, bị Tử Thần bắt gặp, Tử Thần không chút khách khí mà chiếm lấy thân thể của hắn.

Sau khi cưỡng chiếm thân thể Tử Thần nuốt thần hồn của đối phương, lòng vô cùng mừng rỡ.

- Mẹ nó lão tử thật là may mắn, đây rõ ràng là thân thể của một thiên hoàng, thiên hoàng đó là đồng doanh thiên hoàng.

Ha ha lão tử muốn mỹ thực, muốn mỹ nữ, lão tử muốn AV, lão tử còn muốn...

Đang lúc Tử Thần cuồng tiếu cười dâm thì một đại thủ ấn tràn ngập thiên địa đánh xuống, vào trên thân hình của mà Tử Thần mới đoạt xá, kết quả thần hồn bị đại thủ ấn thu vào trong một thạch thất thần bí.

- A đây là thân thể của Đồng Doanh thiên hoàng, hắn bị người khác đoạt xá rồi sao, không đúng thần hồn này có vài phần quen thuộc.

Đường Tiêu tiến vào trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ, nghi hoặc nhìn người mà hắn vừa mới bắt là thiên hoàng, cảm nhận được ở bên trong có một thần hồn cường đại khiến cho hắn kinh ngạc.

Vừa rồi lúc giám sát sứ và Lãnh Tuyết đại chiến, Đường Tiêu ở trên mặt đất trắng trơn tàn sát, đúng lúc Đường Tiêu đuổi theo thiên hoàng chạy thực mạng đánh ra một đại thủ ấn thu hồi thì tử thần đoạt xá.

Rất không may thần hồn mà Đường Tiêu thu vào lại là thần hồn của tử thần.

- Người... người đã đáp ứng trao đổi điều kiện tra tự do cho ta rồi mà...

586. Chương 586: Mơ Tưởng Tự Do.

Sát Vương

Chương 586: Mơ tưởng tự do.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Tử Thần đương nhiên cũng cảm nhận được khí tức của người trước mắt, liền kinh hãi tại sao mình lại là con rối của hắn, hơn nữa tựa hồ không phải là lạc ấn mà là bị khống chế toàn bộ.

- Ta đáp ứng tự do của ngươi lúc nào, hừ thành thật làm con rối của ta đi.

Đường Tiêu còn muốn tàn sát tứ phía tạm thời không nhiều lời với Tử Thần.

- Ngươi đến lúc nào mới trả tự do cho ta?

Tử Thần chưa từ bỏ ý định mà hỏi Đường Tiêu.

- Tự do, mơ tưởng.

Đường Tiêu nói xong một câu liền biến mất bóng dáng khỏi thạch thất.

- Ngươi tên trời đánh này, lại lừa gạt lão tử.

Ở bên trong Luyện Yêu Thối Ma Hồ tràn ngập tiếng kêu thảm thiết.

Bên trong hư không tinh hạm.

- Ngươi không thả bốn tọa ra bốn tọa sẽ không nói cho ngươi biết cách nào xử lý an toàn thần hồn của Bạc Hà.

Bành Thái dùng ngữ khí sắc nhọn nói điều kiện với Tôn Văn.

- Thả ngươi à, mơ tưởng.

Một đạo thần hồn của Tôn Văn đâm tới, khiến cho Bành Thái không ngớt lời thảm thiết.

- Mỗi vị thiên giới giám sát sứ đều có một chiến hồn đèn tồn lưu hồn đèn có tọa độ cụ thể, có thể biến hóa đặc biệt, tiểu tử mặc kệ ngươi đem bốn tọa tới nơi nào chỉ cần thiên giới tìm ra sau đó sẽ đuổi giết ngươi đến vô tận, ha ha...

Bành Thái bị ép bức quá mức liền phản kháng.

- Nếu như ngươi bị đem tới ma giới và ngục giới thì sao?

Tôn Văn lạnh lùng trả lời Bành Thái một câu, ở phía sau hắn xuất hiện ra bóng đen cực lớn, trong mắt tràn ngập lửa địa ngục.

- Ngươi ngươi.

Bành Thái nhìn cảnh tượng này thì kinh hãi.

- Ngươi không chỉ nuốt chửng toàn bộ thần hồn của cự long mà còn nuốt chửng một thần hồn của Cửu Nhất đại đế?

Lãnh Tuyết kinh hãi nhìn về phía bóng đen sau lưng của Tôn Văn.

- Thần hồn của Viễn Cổ cự long là do ta nuốt chửng còn Tiểu Cửu Cửu là dung hợp, nó vì một lần cứu ta bỏ tính mạng của mình, sau đó đem tất cả lực lượng giao cho ta, giúp ta khắc chế sự cản trở của thần hồn cự long.

Trong mắt của Tôn Văn hiện ra vẻ âm hàn, hiển nhiên nhớ lại trải nghiệm lúc trước ở ma ngục chi địa.

- Viễn cổ cự long thần hồn, Cửu Nhất đại đế chi hồn... ngươi có thể vững tin ngươi bây giờ vốn là Tôn Văn kia?

Lãnh Tuyết lắc đầu hắn muốn cướp lại long thể dĩ nhiên không có khả năng đương nhiên cũng vì nguyên nhân này mà Tôn Văn đưa hắn vào trong tinh hạm hắn không cách nào có biện pháp khống chế nào.

- Ta không phải là Tôn Văn ta là Đường Tiêu ta là duy nhất chính tông Đường Tiêu.

Tôn Văn lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Tuyết. đọc truyện mới nhất tại .

- Vậy áo người là Đường Tiêu, ta mới chính là chính tông chủ hồn của Đường Tiêu, người nuốt chứng thần hồn cự long người không thuần túy rồi, người bây giờ dung hợp thần hồn viễn cổ cự long, còn dung hợp với thần hồn của cửu nhất đại để còn nói mình là Đường Tiêu, không phải buồn cười sao?

Lãnh Tuyết bác bỏ ý kiến của Đường Tiêu.

- Ta nói ta là Đường Tiêu người có ý kiến gì sao?

Tôn Văn nhìn Lãnh Tuyết trong mắt tràn ngập sát cơ.

- Duy nhất chính tông thuần túy Đường Tiêu ở trên mặt đất cũng không cách nào phủ nhận điểm này, nếu không người cũng không một mực trốn trong tinh hạm, không dám trở về Áo Bì Đảo, không dám đối mặt với Dực Thai công chúa.

Lãnh Tuyết không dám úy kỵ sát ý của Tôn Văn, từng chữ từng chữ nói ra.

- Người làm sao biết những điều này?

Tôn Văn giận dữ, trong mắt cũng thêm sát cơ với Lãnh Tuyết.

- Ta có thể về tới đây vì cơ duyên xảo hợp, học một môn hồn thuật thần kỳ, theo hồn thuật này mà cảm ứng được cự ly truyền tống, còn có thể khiến cho ta đoạt được một phần trí nhớ của người.

- Thật không?

Tôn Văn nhú mày sát ý liền bớt đi thần sắc lộ ra vẻ chán chường.

- Thần hồn của viễn cổ cự long chỉ tạm thời bị cửu nhất đại chế trụ nhưng sau đó cửu nhất đại để vô thức cũng không khống chế được thần hồn, cùng nhau cản trở người, hơn nữa ngày càng mãnh liệt, người hiện tại tuy có lực lượng cường đại thậm chí có thể phá hủy một bí cảnh nhưng không biết bất kỳ lúc nào mình sẽ mất đi chính mình, trở thành giống như Tiểu cửu Cửu.... hơn nữa cuộc sống của người còn thừa không nhiều, cho nên người hiện tại vẫn đang là chính người vẫn nên sắp xếp thỏa đáng.

Lãnh Tuyết nói tiếp.

- Thiên hạ này có thể hiểu Đường Tiêu cũng chỉ có mình Đường Tiêu.

Tôn Văn ngửa mặt lên trời cười lạnh, bước chân của hắn trở nên lão đảo cả người cũng trở nên già yếu, hiển nhiên đúng như Lãnh Tuyết nói, đã đánh trúng điều yếu ớt nhất trong người của Đường Tiêu.

- Có lẽ ta có thể giúp người tuy nhiên vẫn nên cứu Bạc Hà cô nương rồi nói sau.

Lãnh Tuyết thương cảm nhìn Tôn Văn mà nói.

- Ta không cần bất kỳ kẻ nào trợ giúp.

Tôn Văn lạnh lùng cự tuyệt Lãnh Tuyết ánh mắt của hắn một lần nữa trở nên âm lãnh hơn nữa từng bước đi về phía Bành Thái.

- Bát hướng chuyển dời đã đến nơi.

Thanh âm của một nữ tử vang lên trên không trung.

- Hư không pháp trận đã hoàn tất.

Thanh âm cũng từ trên không trung mà truyền tới:

- Ngân Từ Phong nữ Cẩm chế song thù thật là tốt quá.

Trên khuôn mặt của Tôn Văn hiện ra sự vui vẻ sau đó hắn hướng về phía hư không tinh bàn mà ra chỉ lệnh.

- Lập tức bắt đầu hư không nhảy lên.

Ở Cửu Châu đại lục, trên Áo Bì đảo có rất nhiều bí cảnh, nhiều người cảm nhận được lác lác nhưng không biết có chuyện gì xảy ra.

Một ngày sau, Cửu Châu đại lục đã không còn là bí cảnh do thiên giới quản hạt nữa.

- các người... các người đem bí cảnh đi đâu rồi/

Bành Thái run run hỏi Tôn Văn.

- Bây giờ mới chỉ là bắt đầu sau này thiên giới sẽ còn phát hiện ra nhiều bí cảnh bị mất tích.

Tôn Văn hừ lạnh một tiếng vì kế hoạch này hắn đã hao tổn không ít tâm huyết.

- Dem phương pháp thao tác mộc lõi nói ra nếu không người sẽ chết thê thảm.

Tôn Văn hướng về phía Bành Thái mà nói trong mắt hiện ra vẻ tức giận vô cùng.

- Mặc kệ ta có nói ra phương pháp thao tác hay không, ta nói ra sẽ thê thảm, nên ta không nói.

Trên mặt Bành Thái hiện ra vẻ kiên quyết.

- Được để xem người chịu được cực hình bao lâu.

- Muốn do thám thao tác mộc lõi trong đầu của hắn chỉ có một biện pháp.

Lãnh Tuyết kéo Tôn Văn qua một bên truyền âm nói với hắn.

- Là hai người các người...

Đường Tiêu khoanh hai tay hơi khiếp sợ mà nhìn Lãnh Tuyết Tôn Văn hai người trước mặt.

- Cho người tới là để cứu Bạc Hà.

Lãnh Tuyết hướng về phái mộc lõi trống rỗng ở trong tinh hạm rồi nói.

- Bạc Hà.

Đường Tiêu ngậy ngậy cả người nhìn thấy Tiền công công hắn đã minh bạch điều gì.

587. Chương 587: Tiến Vào Thiên Nguyên.

Sát Vương

Chương 587: Tiến vào Thiên Nguyên.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đáng tiếc Thối Ma đại thủ ẩn không cách nào thu được Bành Thái vì hắn mới chỉ có tu vi Địa Nguyên mà thân thể của Bành Thái đã có tu vi Thiên Nguyên.

Trừ phi Bành Thái cũng như Tử Thần bỏ thân thể của Tiền công công tiến vào trong thân thể của một võ giả bình thường tuy nhiên Bành Thái dĩ nhiên không phối hợp.

- Vì kế hoạch hôm nay người phải nhanh chóng tiến vào Thiên Nguyên chúng ta mới thành công.

Lãnh Tuyết sau khi thử đủ mọi biện pháp liền nói với Đường Tiêu.

- Tiến vào Thiên Nguyên?

Đường Tiêu nhíu mày hắn ở Áo Bỉ Đảo và Cửu Châu đại lục còn rất nhiều điều muốn làm tiến vào Thiên Nguyên bị Thiên giới nhìn chăm chăm không phải cái gì cũng không làm được sao?

Tuy nhiên cứu Bạc Hà vẫn là vấn đề quan trọng nhất.

- Hắn đã dùng hư không tinh hạm di chuyển bí cảnh này tới cực địa xa xôi ở đây không có câu thúc gì cho dù người tiến vào Thiên Nguyên chuyện người muốn làm vẫn có thể làm.

Lãnh Tuyết dường như biết Đường Tiêu nghĩ gì nên liền nói.

- Con mẹ nó.

Đường Tiêu nghe thấy hành động của Tôn Văn thì khiếp sợ.

- Người không phải có một viên Thiên Nguyên đan sao mau nuốt vào đi.

- Đúng rồi Vi Liên cùng người có chuyện gì xảy ra?

Đường Tiêu nhìn thấy Tôn Văn thì hỏi một phen.

- Vi Liên?

Tôn Văn bắt ngờ nhìn Đường Tiêu.

- Ta ở Đông Hải gặp nàng nàng hiện tại đang ở trong thế giới ý niệm của ta.

Đường Tiêu nói với Tôn Văn.

- Vi Liên nàng ta còn sống? Ta còn tưởng rằng...

Tôn Văn hiện ra vẻ mừng rỡ sau đó là áy náy.

- Người rốt cuộc làm chuyện gì để nàng tức giận và thương tâm như vậy?

Đường Tiêu dứt khoát hỏi trực tiếp.

- Nàng... ai... nàng khẳng định phải thương tâm rồi.

Tôn Văn vỗ đầu của mình lộ vẻ áy náy.

Thấy Tôn Văn cũng không có ý giải thích với Đường Tiêu Lãnh Tuyết liền cất tiếng:

- Người cùng với hắc tách ra khỏi ma ngục chi địa, vượt qua kiếp nạn xong hắc đã đi tới rất nhiều bí cảnh, trong đó có một bí cảnh cực kỳ hung hiểm, thế giới ý niệm của hắc sụp đổ rồi những nữ tử này không có cách nào ẩn náu trong đó nữa hắc chỉ có thể mang các nàng đi bên người.

- Sau đó trong một lần chiến đấu ngoại trừ cấm chế song thù đào thoát, chỉ có Triệu Thanh Dương dính Vi Liên cùng Ngân Từ Phong nữ bị một ma đầu bắt được, ma đầu kia làm giao dịch với hắc, để cho hắc làm mấy nhiệm vụ sau khi hoàn thành một nhiệm vụ thì được quay về đổi lấy một nữ tử.

- Những nhiệm vụ này cũng không dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành xong hắc cứu Triệu Thanh, nhiệm vụ thứ hai xong hắc cứu Dương Dĩnh, nhiệm vụ thứ ba trong lúc vô tình hắc chạm vào một cấm chế cổ khiến cho bí cảnh bắt đầu sụp đổ.

- Lúc hắc trở về ma đầu kia chuẩn bị rời khỏi bí cảnh, giữa hai người Vi Liên và Ngân Từ Phong nữ hắc chỉ có thể chọn một, Đường Tiêu lúc này đổi lại là người người chọn ai?

Lãnh Tuyết nói đến đây đem vấn đề này ném cho Đường Tiêu.

- Ta...

Đường Tiêu thất thần, tại sao lại có chuyện như vậy?

- Lúc ấy hắc chỉ có nửa phút thời gian suy nghĩ bằng không ma đầu kia sẽ mang theo cả hai nữ nhân người phải quyết định thật nhanh.

Lãnh Tuyết thúc giục Đường Tiêu một câu hiển nhiên hắc cũng muốn biết Đường Tiêu sẽ cho đáp án thế nào.

- Ta... chọn đánh bại ma đầu kia cứu hai người bọn họ.

- Không có khả năng.

Lãnh Tuyết lắc đầu cắt đứt lời Đường Tiêu.

- Hai người bọn họ người chỉ có thể cứu một.

Đường Tiêu do dự một lần nữa hắc giờ phút này đương nhiên cảm nhận được khó xử của Tôn Văn sau một lát hắc quyết định:

- Ta chọn Vi Liên, nàng cùng ta trải qua quá nhiều chuyện...

Từ Lạc Thần cốc, đến ma ngục chi địa, lại đến hơn mười cái bí cảnh, Tôn Văn cùng Ngân Từ Phong nữ đã trải qua rất nhiều chuyện nàng thường xuyên kể vai với hắn nàng ta kể vai chiến đấu với hắn rất nhiều hơn nữa không chỉ một lần cứu đi tính mạng của hắn, hơn nữa quan trọng là lúc đó Ngân Từ Phong nữ đã mang thai.

Lãnh Tuyết thở dài, hắn biết rõ đổi lại là hắn cũng khó lựa chọn mà Tôn Văn cũng chỉ có nửa phút suy nghĩ. Đây là một cục diện tàn khốc.

Nửa phút Tôn Văn phải đưa ra quyết định quyết định này có nghĩa hắn phải vĩnh viễn mất một trong hai.

- Vi Liên cũng không biết chuyện này chứ?

Đường Tiêu hỏi Lãnh Tuyết một câu.

- Nàng từ Lạc Thần cốc cơ hồ không rời khỏi thế giới ý niệm, mãi đến khi bí cảnh trong thế giới ý niệm sụp đổ.

- Vi Liên rời khỏi thế giới ý niệm phát hiện ra quan hệ giữa Tôn Văn và Ngân Từ Phong nữ không biết vì sao không vui, Vi Liên và Ngân Từ Phong nữ hai người không hòa hợp với nhau được hai người tuy bề ngoài không biểu hiện gì nhưng trong lòng vẫn so sánh thực lực của nhau.

Lãnh Tuyết xác nhận lời nói của Đường Tiêu.

- Tôn Văn quyết định như vậy quá tàn nhẫn với nàng.

Đường Tiêu giờ mới biết tại sao Vi Liên lại tức giận và thương tâm như vậy rồi, Tôn Văn vì một nữ nhân mới quen không lâu mà từ bỏ nàng... Tôn Văn trừng mắt nhìn Đường Tiêu, hiển nhiên đối với thái độ của Đường Tiêu rất bất mãn, khi đó hắn chỉ có nửa phút nếu để hắn quyết định lại một lần nữa chưa chắc quyết định của hắn đã giống.

Nhưng quyết định đã quyết định sau khi sự tình này xảy ra hắn áy náy với Vi Liên vô hạn, muốn đi tìm nàng nhưng không ra manh mối nào cả.

- Loại lựa chọn này đối với Tôn Văn cũng rất tàn nhẫn, hắn tuyệt đối không muốn bỏ qua bất kỳ người nào.

Lãnh Tuyết ngược lại thông cảm cho Tôn Văn.

- Vi Liên có thể thoát khỏi từ trong tay của ma đầu kia khẳng định đã trải qua rất nhiều...

Đường Tiêu thở dài hắn biết Vi Liên vì sao tức giận và thương tâm như thế nhưng cũng bất lực.

- Nàng tìm tới nơi này hẳn là để trả thù của Tôn Văn, nhưng sau khi nhận ra người là phân hồn của Tôn Văn lại không ra tay với người... nói cách khác nàng vẫn hoài niệm tình cảm của người...

Lãnh Tuyết phỏng đoán một phen.

- Có trời mới biết.

Đường Tiêu lắc đầu;

- Những ngày nay nàng một mực ở trong thế giới ý niệm của ta, hơn nữa ngăn cách thần niệm của ta.

cùng với Lãnh Tuyết Tôn Văn nói chuyện với nhau Đường Tiêu có một cảm giác rất kỳ quái giống như là đang suy nghĩ vậy tuy là đối thoại nhưng lại có cảm giác mình đang suy nghĩ gì đó.

- Hy vọng nàng từ trong ý niệm của người rời khỏi nguyện ý đàm phán với ta một phen.

Tôn Văn nói với Lãnh Tuyết Đường Tiêu hai người.

- Để ta hoặc hắn cùng nàng nói chuyện trước thì tốt hơn.

Lãnh Tuyết cũng không đồng ý với cách nói của Tôn Văn.

- Ta cảm thấy để hắn cùng nàng nói chuyện thì tốt hơn.

588. Chương 588: Ta Chính Là Hắc Hắc Chính Là Ta.

Sát Vương

Chương 588: Ta chính là hắc hắc chính là ta.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Đường Tiêu ngược lại không đồng ý với quan điểm của Lãnh Tuyết bởi vì hắc phát hiện lúc trước Vi Liên không nguyện ý nói chuyện với hắc.

Ở trên hư không tinh hạm Đường Tiêu quan sát một hồi thì thấy hai thân hình quen thuộc tâm tình của hắc kích động vì vậy tiến nhanh tới phía trước, sau đó vỗ lên vai hai người.

Hai nữ tử quay đầu lại thì giật mình, sau đó đi tới chỗ Tôn Văn còn tưởng nam tử này có ý đồ khinh bạc nàng.

Thấy Triệu Thanh và Dương Dĩnh hai người ở trong ngực của Tôn Văn Đường Tiêu không nói rõ cảm giác trong lòng của mình, không phải là tức giận cũng không phải là ghen mà là cảm thấy buồn cười.

- Hắc chính là ta ta chính là hắc, hắc là một phân hồn của ta, lúc ở ma ngục chi địa gặp nguy hiểm hắc đã truyền tống về bí cảnh này.

Tôn Văn đối với hành động khinh bạc của Đường Tiêu với hai người cũng không tức giận ngược lại lại giúp Đường Tiêu giải thích.

- Hắc... người?

Triệu Thanh và Dương Dĩnh hai người nghi hoặc nhìn Tôn Văn, lại nhìn về phía Đường Tiêu, các nàng tựa hồ minh bạch nhưng cũng không rõ ràng, Đường Tiêu này lạ lắm nhưng lại quen thuộc, trong nhất thời cả hai không biết làm sao.

- Hắc chính là thân thể của ta trước khi tiến vào trong hắc ám hư không, nếu như ta về sau không ở bên người các ngươi hắc bảo hộ các ngươi so với ta cũng không có gì khác nhau.

Tôn Văn thở dài rồi nói.

- Chúng ta không ở cùng hắc một chỗ.

Triệu Thanh và Dương Dĩnh trầm thấp nói các nàng không thể tiếp nhận nam nhân lạ lắm này.

Đường Tiêu suy đoán Tôn Văn sở dĩ nói như vậy là có ý định phớt lờ, nhưng đối lại là hắc hắc nhất định sẽ không nguyện ý đem Dực Thai công chúa giao cho Tôn Văn hay Lãnh Tuyết.

Trừ phi thân hồn ba người kết hợp làm một nếu không thì cho dù ba người bề ngoài hòa hợp vẫn sẽ sinh ra hiềm khích.

- Ở trong bí cảnh ta đã học được một môn hồn thuật có thể khiến cho thân hồn chúng ta dung hợp lại một chỗ ba cái thân hồn sau khi hợp nhất vào xong trí nhớ cũng dung hợp, thực lực cũng tăng lên nhiều, sau đó có thể khống chế đồng thời ba thân thể, như vậy cuộc sống chúng ta sẽ không còn tiếc nuối nào nữa, không biết các ngươi có nguyện ý dung hợp không?

Lãnh Tuyết đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Đường Tiêu cùng với hắc thương lượng .

- Loại dung hợp này phân ra làm chủ yếu và thứ yếu, ta làm sao biết ngươi không lập bẫy?

Đường Tiêu nhíu mày hắc vẫn ỉn là một người quỷ kế đa đoan cũng không thể mắc bẫy.

- Không sai môn hồn thuật này đúng là phải có một người trong ba chúng ta làm chủ tiến hành dung hợp.

Lãnh Tuyết gật nhẹ đầu:

- Tuy nhiên sau khi dung hợp bất kể là ai làm chủ thì cũng không có gì khác nhau ta có thể đem môn hồn thuật đó lấy ra nếu các ngươi nguyện ý dung hợp thì có thể nghiên cứu một phen.

- Đã không có gì khác nhau vậy để ta làm chủ tiến hành dung hợp.

Đường Tiêu nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Lãnh Tuyết muốn nhìn ra trong mắt của hắn có ý gì.

- Ta thì không thành vấn đề nhưng Tôn Văn không chắc sẽ đồng ý hắn hiện tại rất mạnh đoán chừng không nguyện ý đàm phán điều kiện với chúng ta, trừ phi hai người chúng ta liên thủ.

Lãnh Tuyết làm bộ như đã tính trước biết rõ Đường Tiêu nói cái gì nên thuận tiện đưa ra kế hoạch.

- Người muốn cùng ta liên thủ đối phó với hắn? Ta là thần hồn cùng hắn tách ra đó.

Đường Tiêu cười lạnh một tiếng.

- Hừ chẳng lẽ ta không phải sao?

Lãnh Tuyết đối với lời nói của Đường Tiêu hiển nhiên không đồng ý.

Đúng vào lúc này hư không tinh hạm đột nhiên lay động thiếu chút nữa thì lật tung Lãnh Tuyết và Đường Tiêu, ở trong phòng truyền tới thanh âm của Tôn Văn hắn nói rằng ở trong hư không tinh hạm xuất hiện địch nhân, để cho hai người nhanh chóng phản kích.

Đường Tiêu và Lãnh Tuyết dĩ nhiên không nói lời nào lập tức xuất hiện.

Đường Tiêu là người rất thông minh sau khi đánh rơi một tinh hạm liền có kinh nghiệm cái tinh hạm thứ hai nhanh chóng bị hắn đánh rơi tiếp.

Tuy nhiên từ tin tức mà Lãnh Tuyết truyền tới thì hắn đã đánh rơi năm cái tinh hạm rồi mà Tôn Văn đã đánh rơi mười chiếc xem ra tu vi của hai người cao hơn hắn rất nhiều khiến cho Đường Tiêu rất bức mình.

Ba người hiệp lực, tổ đội tinh hạm cản đường nhanh chóng bị thanh lý hoàn tất.

- Tương lai cùng với thiên giới khai chiến chung ta cũng tránh phải lo âu.

Cảm giác thấy hư không tinh hạm nhảy ra khỏi thiên giới, trên mặt của Tôn Văn lộ ra vẻ mừng rỡ.

Ở trong hắc ám hư không có tới mấy trăm hạm đội hư không tuần hành của thiên giới, nếu không phải phong bạo thiên lô đủ sức nghịch thiên khiến cho thiên giới trở tay không kịp.

Sắp xếp này của Tôn Văn khiến cho Đường Tiêu không ngờ, kế hoạch của Đường Tiêu vốn là trước hết làm mất thực lực của thiên hoàng đồng doanh thuận lợi thu về chủ quyền ở Áo Bỉ Đảo, sau đó giúp đỡ thất hoàng tử Chu Vũ chủ chính ở Áo Bỉ Đảo, từ từ tích sức lực lượng một ngày nào đó liên hệ với đám người Truy Biển, một lần đảo thống trị của thiên giới. nguồn

Tôn Văn ở trong hư không tinh hạm khiến cho tất cả trở nên đơn giản, hắn trực tiếp đem bí cảnh này di chuyển ra bên ngoài.

- Hiện tại cái bí cảnh này toàn bộ đã ở trong tay ngươi rồi ngươi có cảm giác của thần sáng chế không?

Đi tới gần Tôn Văn Lãnh Tuyết cất tiếng hỏi.

- Cái này chỉ là bắt đầu.

Tôn Văn nhìn ra ngoài cửa sổ của tinh hạm, lộ ra vẻ bình tĩnh.

- Người nếu như không dung hợp với chúng ta chỉ dựa vào một mình ngươi không thể chống lại những thần hồn cường đại kia.

Lãnh Tuyết nhắc nhở Tôn Văn một phen.

- Trước hết giúp hắn tiến vào Thiên Nguyên cứu Bạc Hà rồi nói sau.

Tôn Văn nhàn nhạt trả lời Lãnh Tuyết một câu đối với chuyện dung hợp hắn không có chút hứng thú nào.

Lãnh Tuyết vì tu vi thấp hơn Tôn Văn, hắn lợi dụng hồn thuật cũng chỉ có thể hiểu được một phần cách nghĩ của Tôn Văn còn nguyên nhân thật sự hắn không thể tra xét kỹ càng.

Một tháng sau.

Đường Tiêu dưới sự trợ giúp của Lãnh Tuyết và Tôn Văn đã chính thức tiến vào Thiên Nguyên.

Tuy nhiên hần tiến hành sưu hồn vẫn làm cho ba người thất vọng.

Thần hồn của Bạc Hà lúc đại chiến với tử thần đã hương tiêu ngọc vẫn Bành Thái dùng bí thuật cưỡng ép đem tàn phiến thần hồn của nàng vào trong mộc lõi để tra tấn cũng chỉ là hành vi tạm thời mà thôi.

Chịu nhiều tra tấn như vậy hiện tại ở trong mộc lõi chỉ lưu lại một số hồn tinh và thần hồn vô ý thức mà thôi.

Nỗ lực lấy nàng từ trong mộc lõi ra chỉ khiến cho nàng vô ý thức hồn tiêu phách tán cho nên ba người này đều thất vọng.

589. Chương 589: Bạc Hà Sống Lại.

Sát Vương

Chương 589: Bạc Hà sống lại.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Ngọc Sơn đông đỉnh.

Bên cạnh cành cây khô Bạc Hà có một nấm mồ mới.

Tôn Văn đem thần đan và mộc lõi vùi chôn vào trong nấm mồ đây là phương pháp duy nhất bọn họ có thể làm, chỉ hi vọng mùa xuân năm sau cành cây Bạc Hà có thể sinh ra một mầm mới.

Ba người yên lặng đứng ở trên đông đỉnh mãi đến khi bóng chiều ngả về tây.

- Cứ như vậy mà từ biệt, mùa xuân năm sau chúng ta lại gặp mặt ở nơi này, ba người chúng ta khi đó hồn chiến, ai thắng thì sẽ được làm chủ tiến hành dung hợp thần hồn.

Tôn Văn hướng về phía Lãnh Tuyết và Đường Tiêu nói.

- Ý người thế nào?

Lãnh Tuyết hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Nếu ta không ứng chiến thì sẽ bỏ nhọ cái tên Đường Tiêu này.

Đường Tiêu lạnh lùng trả lời Lãnh Tuyết.

- Quả không hổ là Đường Tiêu.

Tôn Văn nặng nề vỗ vai Đường Tiêu, sau đó thả người lên, hóa thành một quang ảnh màu đỏ biến mất ở phía chân trời.

- Aizzz, người chỉ mới tiến vào trong Thiên Nguyên mà thôi cho người thời gian nửa năm người nghĩ rằng người có thể chiến thắng sao, thần hồn dung hợp cần một năm thời gian ở trong một năm ngày thần hồn của ta chưa hoàn toàn dung hợp sẽ bị thần hồn của hần áp chế, tất cả đều là do hần làm chủ, chúng ta giống như con rối của hần vậy.

Lãnh Tuyết nhàn nhạt nói với Đường Tiêu bí mật của thần hồn thuật.

- Người xem thường ta sao?

Đường Tiêu nhú mày.

- Ta chỉ nhắc nhở người thôi.

Lãnh Tuyết thấy Đường Tiêu biểu lộ như thế thì không nói thêm gì, nhảy người lên sau đó gào thét biến thành một đạo quang ảnh, biến mất ở chân trời.

Đường Tiêu lùi lại vài bước lẳng lặng đứng im thật lâu trên nắm mồ Bạc Hà, mãi cho đến khi chân trời hóa thành màu đen mới ngưng khí hóa điều bay lên trên trời.

Thai kinh thành.

Chung Lam tuyệt đối không ngờ nàng lại dùng một phương thức như vậy để tiến vào Đường phủ phải biết rằng nàng vừa mới thoát khỏi ma trảo của vị Đường công tử kia không lâu.

Nàng bị người của Từ Vân Tông dụ dỗ rơi vào trong bẫy của Đông Doanh võ sĩ sau đó bị cưỡng ép đến nơi này.

Đêm nay nàng sẽ bị bọn chúng luân phiên cưỡng gian trong lòng nàng liền hối hận ngàn vạn lần không nên trở lại Từ Vân Tông, những thân nhân này vì tương lai của mình đã bán đứng nàng.

Cái gọi là thân nhân ngay cả vị Đường công tử trước kia cũng không bằng.

- Danh bất hư truyền quả nhiên là đại mỹ nữ, đẹp đẹp đẹp.

Vĩnh Dã Tu Thân không kìm lòng được mà xoa tay.

- Nhị vị có ai muốn kiểm tra trước không?

Tùng Tĩnh Thạch cười lấy lòng nói.

- Ta đi.

Nguyên hiền phải tay bước về phía Chung Lam.

- Khoan đã.

Vĩnh Dã Tu Thân kéo bọn họ lại.

- Loại chuyện này không để tướng quân tự mình động thủ để ta đi.

Vĩnh Dã Tu Thân tuy khách khí nhưng không hề tỏ thái độ nhường nhịn.

Nếu như chỉ là mỹ nữ bình thường hẳn sẽ không tranh giành nhưng Chung Lam thì khác.

- Nhị vị không bằng cả hai gieo xúc xắc ai lớn hơn thì tiên lên.

Tùng Tĩnh Thạch vội vàng đưa ra chủ ý.

- Cũng được.

Vĩnh Dã Tu Thân gật nhẹ đầu.

Kết quả ném xúc xắc Thổ Phì Nguyên Hiền thắng được hẳn liền lộ vẻ dâm dăng đi về phía Chung Lam.

Trước khi động thủ, Thổ Phì Nguyên Hiền trước hết hít hà bốn phía sau khi cảm nhận được mùi thơm thì mới xẹt một tiếng đem quần áo của Chung Lam xé ra.

Quần áo sau khi bị xé rách ở bên trong Chung Lam hiện ra một bộ đồ nội y, Chung Lam liền hoa dung thất sắc nàng hét lớn; (.

- Doanh cầu móng vuốt dơ bẩn đừng đụng tới ta.

- Dám mắng ta?

Thổ Phì Nguyên Hiền quát một tiếng tát lên trên mặt Chung Lam, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Đúng lúc Thổ Phì Nguyên Hiền định lao vào trong thân thể của Chung Lam cách còn vài phân thì cả người Chung Lam giống như bị một màn sáng vô hình bao phủ, khiến cho Thổ Phì Nguyên Hiền kinh ngạc, cũng vô cùng tức giận, vì vậy hẳn liền mắng bốn phía:

- Ai làm trò quỷ?

- Hừ, nữ nhân của Đường Tiêu người có thể tùy tiện đụng tới sao?

Một thanh âm từ gần bàn rượu truyền tới mọi người nường theo nhìn sang thì thấy ở đó không biết từ khi nào đã xuất hiện nhiều hơn một người trẻ tuổi.

- Dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử?

Thỏ Phi Nguyên Hiền bắn về phía Đường Tiêu.

Đáng tiếc tám đạo linh phù của hắn khi còn cách Đường Tiêu có hai thước lại không tiên được nữa Đường Tiêu đuổi tay ra, xé rách hắn làm hai nửa.

Tùng Tĩnh Thạch và Vĩnh Dã Tu Thâ thất thần, lúc trước Đường Tiêu xé hai gã cường võ sĩ bọn họ vẫn còn chưa ý thức được sự cường đại của hắn, bây giờ thì thật sự choáng váng.

Tại sao... người này là võ giả Thiên Nguyên sao, là thánh đấu sĩ đông doanh trong truyền thuyết sao?

- Xin hỏi...

Vĩnh Dã Tu thân đang định hỏi Đường Tiêu vài câu nhưng không ngờ Đường Tiêu không thèm đếm xỉa tới hắn, đánh ra một quyền, thân thể của Vĩnh Dã Tu Thân dần yếu ớt nát thành một đám sương.

Tùng Tĩnh Thạch sợ choáng váng hai tay mềm nhũn, ngay cả chạy trốn cũng quên, Đường Tiêu khinh thường không nói nhiều, trực tiếp bóp nát yết hầu của hắn.

Bốn phía sau khi trở nên yên tĩnh, Đường Tiêu đi tới bên người Chung Lam, trên mặt hiện ra vẻ đùa cợt.

- Người...

Chung Lam nhìn Đường Tiêu có một cảm giác tức giận.

- Người giống như heo, bị người ta bán đi mà không biết.

- Nếu không phải bổn công tử đi ngang qua thì người không có vận khí tốt như vậy.

Đường Tiêu ném một bộ y phục cho Chung Lam sau đó ngưng hình hóa điều muốn rời khỏi.

- Đứng lại.

Chung Lam sau khi phá giải được dây thừng hô lớn.

- Có chuyện gì?

Đường Tiêu thu hồi cánh chim kỳ quái mà nhìn Chung Lam.

- Người dám mắng ta là heo!

Chung Lam tức giận tới đỏ bừng khuôn mặt.

- Mắng người là heo thì thế nào?

Đường Tiêu tới gần Chung Lam haibước.

- Người mắng ta là heo, người chính là...

Chung Lam còn muốn mắng thì Đường Tiêu đã tiến tới ôm nàng vào trong lòng.

Tử Cẩm Thành.

Áo Bì Đảo này là do Đường công tử đoạt lại ngôi hoàng vị này vẫn nên do Đường công tử ngồi.

Chu Vũ khiêm nhượng nói với Đường Tiêu.

- Ngôi vị hoàng đế này lúc trước ta đã hứa hẹn cho người dĩ nhiên nói được phải làm được, đừng lè mề nữa.

Đường Tiêu không kiên nhẫn mà phát tay.

- Aizz, vậy thì trăm cung kính không bằng tuân mệnh.

Chu Vũ đành bất đắc dĩ tiếp nhận ngôi vị hoàng đế.

Thai Kinh thành phía cửa bắc.

Một vị lão giả tiên phong đạo cốt đứng ở trên đó nhìn về phía Thai Kinh thành không ngừng vuốt ve chòm râu của mình.

- Sư tổi có chuyện gì vậy?

- À, hôm nay chúng ta có khách quý tới chơi.

Tử Nguyệt chân nhân đưa mắt nhìn về phía Thai Kinh thành trên khuôn mặt hiện lên sự vui vẻ.

- Là hoàng đế tới/

Định Dung Hầu mở miệng cười hỏi.

- Cũng không phải.

Tử Nguyệt Chân Nhân lắc đầu.

- Vậy hẳn là vị Đường công tử, hẳn chính là bắc đẩu tinh nhưng mà theo miệng sư tổi tại sao địa sát tinh thể lại chỉ Tôn Văn ở Cửu Châu đại lục.

590. Chương 590: Gặp Lại Thạch Miêu Vương.

Sát Vương

Chương 590: Gặp lại Thạch Miêu vương.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Định Dung Hầu cất tiếng

- Cái này gọi là thiên cơ, không thể tiết lộ.

- Cái này là thiên cơ sao, ngay cả kẻ ngu cũng đoán được.

- Thật sao?

Tử Nguyệt chân nhân mỉm cười.

- Đó là đương nhiên.

Trên mặt của Định Dung hầu lộ ra vẻ đắc ý.

- Về tương lai của Đại Minh vương triều Đường công tử muốn tìm bản chân nhân để diễn đoán số mệnh sao?

Tử Nguyệt Chân Nhân đưa mắt nhìn Đường Tiêu và Chu Vũ hai người mà hỏi.

- Người muốn đoán số mệnh sao?

Đường Tiêu nghi hoặc nhìn Chu Vũ mà hỏi .

Chu Vũ biết điều đi tới gần Định Dung hầu sau đó hai người cùng đi ra xa không quấy rầy Đường Tiêu và Tử Nguyệt chân nhân nói chuyện với nhau.

- Sang mùa xuân năm sau, sao bắc đẩu địa sát tương trùng, hôm nay sao bắc đẩu tuy rừng rực nhưng so với địa sát tinh thì ám nhược hơn rất nhiều, tinh thể không ổn với Đường công tử.

Tử Nguyệt chân nhân suy diễn một phen rồi nói với Đường Tiêu.

- Có thể nói rõ ràng một chút không, cái gì là sao bắc đẩu tinh sát, ta nghe không hiểu.

Đường Tiêu lắc đầu hỏi.

- Được rồi.

Tử Nguyệt chân nhân gỡ đầu vuốt chòm râu sau đó lại nói:

- Mùa xuân năm sau ngươi có ước đấu với Tôn Văn đúng không?

- Cái này ông cũng biết?

Đường Tiêu kỳ quái mà nhìn Tử Nguyệt chân nhân, hắn cùng với Lãnh Tuyết Tôn Văn đàm luận mọi chuyện với nhau không hề có người thứ tư biết.

- Hừ hừ.

Tử Nguyệt chân nhân sờ chòm râu của mình khuôn mặt hiện ra vẻ đắc ý.

- Vậy ông có thể đoán ra cuối cùng ai thắng ai bại không?

Đường Tiêu neho con mắt lại.

- Với thực lực của ngươi muốn thắng Tôn Văn kia căn bản là không thể trừ phi...

Tử Nguyệt chân nhân lắc đầu làm ra bộ dáng muốn nói lại thôi.

- Trừ phi cái gì.

Đường Tiêu nhanh chóng hỏi.

- Ngươi nguyện giúp bản chân nhân làm một chuyện bản chân nhân sẽ giúp ngươi thắng tên Tôn Văn kia.

Tử Nguyệt chân nhân muốn trao đổi điều kiện với Đường Tiêu.

- Nói đi.

- Mấy năm trước Độc Cô Thiên Nhai ước định với bản chân nhân nói mới thu một gã đệ tử muốn cùng với đệ tử của bản chân nhân đấu với nhau nếu như hắn thắng ta sẽ giao Tử Nguyệt kiếm cho hắn thua thì sẽ phải giao đả cầu bổng pháp cùng giảng long thập bát chưởng, cho nên nếu ngươi nguyện ý chiến trận này, thì bản chân nhân sẽ giúp.

- Gia nhập Thiên cơ tông, điều này e là không được ta đã là người của Tinh Thần Tông.

- Sư phụ của ngươi là Truy Biến?

Tử Nguyệt chân nhân hỏi Đường Tiêu một câu.

- Ngươi cái gì cũng biết.

Đường Tiêu hoài nghi vị Tử Nguyệt chân nhân này có thể đọc suy nghĩ của mình.

- Ha ha bản chân nhân trước kia ở Tinh Thần tông làm khách trưởng lão, cùng với lão tổ đạo chơi, lúc đó Truy Biến ở cạnh trái phải hầu hạ, ngươi là môn hạ của hắn có thể coi là đệ tử của ta.

Tử Nguyệt chân nhân vuốt râu cười:

- Như vậy đi...

Đường Tiêu nghe vậy thì cảm thấy làm đệ tử của hắn ta cũng được nếu như có thể thắng Tôn Văn thì là một giao dịch không tệ.

- Ý của ngươi thế nào?

Tử Nguyệt chân nhân hỏi Đường Tiêu một lần nữa.

- Ông nói trước ta làm sao thắng Tôn Văn được?

Đường Tiêu không buông tha.

- Ngày xưa lúc ngươi xông vào trong tử cấm thành, Thiên Cơ tông chính thủy tổ là ta đã đem toàn bộ tu vi quán chú trên người của ngươi khi đó tu vi của ngươi quá thấp không cách nào chống chế lực lượng cường đại hiện tại ngươi dùng thân Thiên Nguyên đi vào sự môn của ta ta có thể trong thời gian ngắn khiến ngươi phát huy một nửa lực lượng của tông chính thủy tổ, chiến thắng Tôn Văn là điều bình thường.

Tử Nguyệt chân nhân đem mọi chuyện nói với Đường Tiêu.

- Một nửa lực lượng chỉ sợ không thắng nổi. Tôn Văn kia cũng có Áo Bỉ lão ma trợ giúp mà Chính Tông thủy tổ mấy chục năm đều không phân thắng bại.

Đường Tiêu lắc đầu.

- Áo Bỉ lão ma chưa khôi phục được toàn bộ hồ lô dùa nên không đáng lo ngại, cũng không ảnh hưởng tới cuộc đấu của ngươi với Tôn Văn.

Tử Nguyệt chân nhân lắc đầu.

- Ông làm sao biết hắn năm sau không kiếm được chín cái hồ lô dùa?

Đường Tiêu hỏi.

- Cùng đi với vi sư, ta mang ngươi đi gặp một cố nhân.

Tử Nguyệt chân nhân kéo tay của Đường Tiêu, thả người mà đi.

Thất tinh động ở dưới thất tinh nhai, ở bên trong một gian thạch thất, ở thạch thất này hàn khí bốn phía, giữa bàn ngọc có một cái huyền băng, Đường Tiêu sau khi cẩn thận cảm ứng liền kinh hô.

Lại là Thạch Miêu vương.

Tình hình hiện tại Thạch Miêu vương bị thương rất nặng Tử nguyệt chân nhân không có biện pháp cứu sống nó chỉ có thể dùng huyền băng đóng băng nó lại.

- Miêu tử.

Đường Tiêu nhìn Thạch Miêu vương, trong mắt hơi ướt át.

- Nếu như tới chậm thêm một bước nó đã bị Tôn Văn mang đi Áo Bỉ lão ma cũng sẽ tụ hợp chín hồ lô dùa mà phục sinh.

- Tôn Văn hắn đi qua ngọc sơn?

Đường Tiêu ngăn cả người.

- Không có biện pháp cứu nó sao?

- Con miêu tử này cũng giống như thạch hầu đại náo thiên giới cũng không có sinh mệnh chính thức, chỉ cần nhờ phù văn mà luân chuyển sinh mệnh, trừ phi tìm được hai khối phù văn tàn phiến bổ sung năng lượng cho nó mới tỉnh lại lần nữa.

Tử Nguyệt chân nhân hướng về phía Đường Tiêu mà nói.

- Phù văn luân chuyển là cái gì vậy/

Đường Tiêu vội hỏi Tử Nguyệt chân nhân.

Tử Nguyệt chân nhân duỗi tay ra, đem một khối kim loại tàn phiến hư ảnh xuất hiện trước mặt Đường Tiêu:

- Chính là thứ này, phù văn sinh nhật luân phiên ẩn chứa năng lượng đặc biệt.

- Là thứ này sao?

Đường Tiêu kích động.

- Ngươi biết thứ này?

Tử nguyệt chân nhân nhìn Đường Tiêu mà hỏi.

Đường Tiêu liền lấy hai khối tàn phiến ra giống như tấm kia mà cho Tử Nguyệt xem.

- Cái này sự phụ có suy diễn ra được không?

Đường Tiêu nói xong liền đưa hai khối cho Tử Nguyệt chân nhân, hai khối tàn phiến giống như khiếu của Tử Nguyệt chân nhân như đúc.

- Vi sư làm sao đoán được.

Tử Nguyệt chân nhân cười cười lại nhìn hai khối tàn phiến kia rồi nhìn Thạch Miêu vương ở trong hàn băng:

- Chính là thứ này một Phù Văn Sinh Thần Luân âm phiến, dương phiến cùng căn phiến, âm dương căn bản khó điều hòa nhưng có căn phiến thì không giống.

- Hai mảnh này của ngươi theo thứ tự là dương phiến và căn phiến nếu như Thạch Miêu vương là âm phiến thì là vận khí của nó, từ sau này có thể hấp thu năng lượng của trăng và sao, có được tính mạng vô hạn.

- Vậy ông mau nhìn xem trên người nó có cái gì phiến. nguồn

Đường Tiêu thúc giục Tử Nguyệt chân nhân.

Tử Nguyệt chân nhân vuốt râu cười cười sau đó niệm vài câu hàn băng bao quanh Thạch Miêu vương liền khai mở, lộ ra thân hình của nó.

Tử Nguyệt chân nhân niệm một hồi không bao lâu sau lấy từ trong người của nó ra một tàn phiến trên mặt lộ vẻ mừng rỡ:

- Con mèo này thật may mắn, nó vốn có một khối tàn phiến chính là âm phiến, có thể dễ dàng dung hợp với ngươi.

- Vậy thì ông mau để cho nó tổ hợp lại thân thể của nó đi.

Đường Tiêu thúc giục Tử Nguyệt chân nhân một câu.

Lại nói tiếp Đường Tiêu xác thực có duyên với Bạc Hà và Thạch Miêu vương, hắn ở trong tấm cung của hoàng đế tại Thai Kinh Thành lấy được một hột đào kéo dài tính mạng của Bạc Hà, mà lúc trước lại vô tình thu thập hai khối tàn phiến, có tác dụng với Thạch Miêu vương .

591. Chương 591: Phù Văn Sinh Thần Luân.

Sát Vương

Chương 591: Phù Văn Sinh Thần Luân.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Thạch Miêu vương từ từ tỉnh lại sau khi nhìn thấy Thạch Miêu vương nó liền mew lên một tiếng, móng vuốt chụp lên đỉnh đầu của Đường Tiêu, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

- Phù Văn Sinh Thần Luân này là do ngươi mang tới sao?

Thạch Miêu vương cảm nhận được năng lượng cường đại liền cất tiếng hỏi .

- Ngươi nghĩ sao?

Đường Tiêu thấy con miêu tử này sống lại thì vô cùng hưng phấn, tuy nhiên nó đột nhiên hóa thành mỹ nữ trước mặt khiến cho Đường Tiêu cảm thấy xấu hổ.

- Lão Miêu biết rõ, nếu có người cứu lão Miêu thì nhất định là ngươi ha ha ngươi quả nhiên không khiến cho lão Miêu phải thất vọng.

Thạch Miêu vương nũng nịu nói với Đường Tiêu, thè lưỡi liếm một cái.

- Phù Sinh Văn Thần Luân này là tuy ta tìm nhưng sơ cứu ngươi là Tử Nguyệt chân nhân.

Đường Tiêu hướng về phía Tử Nguyệt chân nhân mà nói, đương nhiên lúc này Tử Nguyệt chân nhân đang ở bên ngoài.

Thạch Miêu vương hóa thành miêu hình, vọt một tiếng tới trước mặt Tử Nguyệt chân nhân mà thi lễ một cái.

- Lão Miêu đa tạ ơn chân nhân cứu mạng.

- Người không cần phải cảm ơn ta lần này ra tay cứu người là hần.

Tử Nguyệt chân nhân khách khí.

Đường Tiêu cùng với Tử Nguyệt chân nhân đi tới một nơi, vừa tới Đường Tiêu đã nhìn thấy nha đầu Mạnh Ngọc trước kia ở Thần Mã quán.

Tuy nhiên nhanh chóng sau đó một nữ tử trung niên cùng với thị vệ nha hoàn chạy tới, hô lớn:

- Tiêu nhi là con sao con còn sống sao?

Đường Tiêu nhìn thấy đám người này thì tim đập rộn lên quả nhiên trước mắt hần là Khánh Đô phu nhân.

Hai người ôm nhau một hồi sau một lúc Đường Tiêu mới tới bên cạnh Tử Nguyệt chân nhân mà vái một cái:

- Chân nhân chiếu cố người nhà của Đường Tiêu ân đức này Đường Tiêu vô cùng cảm kích.

- Ha ha còn gọi ta là chân nhân sao.

- Sư tổ đồ nhi xin cúi đầu.

Đường Tiêu một lần nữa dập đầu.

- Đáng tiếc, phụ thân Đường Uyên của người bị chết dưới tay người Đông Doanh, vì sư không thể ngăn cản...

- Người trước hết cùng với người nhà của người vui vầy đi vì sư bố trí Truyền Tống trận.

Tử Nguyệt chân nhân nói với Đường Tiêu một tiếng rồi bay đi.

Sau khi đem người nhà về lại Trấn quốc hầu, Đường Tiêu về lại thất tinh núi, dưới sự chỉ đạo của Tử Nguyệt chân nhân, hần bắt đầu luyện Thiên cơ tông pháp, để cho hần trong thời gian ngắn phát huy thực lực của tông chính thủy tổ.

Lần này tu luyện một phương diện là vì cuộc đấu cá cược của Tử Nguyệt chân nhân với Độc Cốt thiên nhai một phương diện là vì cuộc ước đấu với Tôn Văn trên đông đỉnh.

Một tháng sau.

Ở trên mặt biển mênh mông.

Hai người một già một trẻ quần áo rách nát từ trên mặt biển xuất hiện, mặc cho bão gió tàn sát thế nào bọn họ vẫn vững như thạch.

- Những điều vì sư có thể dạy đều đã dạy rồi, hôm nay vì sư dùng phân nửa tu vi giúp người tiến vào Thiên Nguyên, bình minh ngày mai vì sư muốn dẫn người đi gặp một cố nhân, cùng với hần hoàn thành cuộc cá cược.

Lão nhân cùng người trẻ tuổi nói chuyện với nhau.

Lão giả này chính là đối thủ của Tử Nguyệt chân nhân Độc Cô thiên nhai, còn người trẻ tuổi vẫn là người nhớ mãi Dục Thai công chúa không quên, Từ Tiều.

- Ông tại sao lại tốt với ta như vậy?

Từ Tiều hỏi Độc Cô Thiên Nhai.

- Bởi vì mấy năm trước ta đã cá cược với Tử Nguyệt chân nhân nên muốn đào tạo người.

Độc Cô Thiên Nhai vỗ vai Từ Tiều.

Ở trên đỉnh núi Thất Tinh.

- Tử Nguyệt chân nhân thời gian chúng ta ước đầu với nhau đã tới, vị đồ đệ người mới thu đang ở đâu?

Độc Cô Thiên Nhai đứng ngạo nghễ ở trên đỉnh núi thất tinh mà hô to.

- Hắn lập tức tới ngay.

Tử Nguyệt chân nhân cười híp mắt hướng về phía Thai Kinh Thành mà nói.

Từ Tiều từ trong ánh mắt của Tử Nguyệt chân nhân nhìn về phía Thai Kinh Thành, đúng lúc này một tiếng gào vang lên, một công tử áo trắng xuất hiện.

- Là hắn?

Từ Tiều nhìn Đường Tiêu mắt phun ra lửa hắn tuyệt không ngờ hắn hôm nay quyết đấu với Đường Tiêu.

- Là Từ công tử?

Dực Thai công chúa và Chu Vũ nhìn thấy Từ Tiều cũng ngây ngẩn cả người.

- Từ gia công tử, người căn bản không phải là đối thủ của Đường công tử, đừng tự rước nhục nữa.

Dực Thai công chúa không ngờ rằng hôm nay người đấu với Đường Tiêu là Từ Tiều.

Từ Tiều không để ý tới mà nhìn về phía Đường Tiêu.

- Đường Tiêu tiểu nhi hôm nay ta phải chính tay giết người nếu không ta không phải họ Từ.

- Ta thật sự không hứng thú với kẻ như ngươi.

Sắc mặt Đường Tiêu càng trở nên khinh thường.

- Kháng long hữu hối.

Từ Tiều tức giận vô cùng lập tức ra chiêu.

- Giáng Long thập bát chưởng quả nhiên lợi hại, danh bất hư truyền.

Đường Tiêu hàm kinh hãi Từ Tiều này hiển nhiên cũng đã tiến vào Thiên Nguyên hơn nữa tu vi còn cao hơn dự tính của hắn nhiều.

- Phi Long Tại Thiên.

- Kiếm Long Tại Điền.

- Tiềm Long Vật Dụng.

- Âm Âm Âm.

Từ Tiều đem tất cả những uất ức khuất nhục dồn vào trong chưởng của mình.

- Đi chết đi Thần Long Bái Vĩ.

Một luồng điện quang bắn ra, đuôi rồng đột nhiên quét về phái Đường Tiêu.

Trong nháy mắt thiên địa muốn biến sắc, địa chấn vang lên, Đường Tiêu hoàn toàn bị bao phủ dưới sự uy áp của cự long, căn bản không thể nao nhúc nhích được, tâm hoảng để Chu Vũ và Dực Thai công chúa kinh hô, cự long đuôi rồng dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía Đường Tiêu.

Đuôi rồng sau khi đảo qua Đường Tiêu biến mất ngay tại chỗ giống như đã bị quét thanh từng mảnh vỡ vậy.

- Đường Tiêu.

Đường Tiêu công chúa kinh hãi hét to.

Từ Tiều sau khi cảm ứng được Đường Tiêu không còn tồn tại nữa, bao nhiêu uất ức mấy năm nay đều triệt để phóng thích ra.

- Đường Tiêu tiểu nhi dám đấu cùng với Từ Tiều ta, ngươi là đối thủ của ta sao? Ha ha.

Từ Tiều cuồng tiếu lên.

- Thật không?

Một thanh âm lạnh như băng đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh của Từ Tiều, Từ Tiều quay người nhìn lại thì không ngờ có một cái tát giáng lên mặt của hắn, khiến hắn nổi đom đóm mắt.

Cường giả ngoài Thiên Nguyên có hộ thể cương khí vô cùng cường hãn nếu như không phải tu vi cao hơn đối phương rất nhiều thì căn bản không thể vượt qua hộ thể cương khí mà tát vào mặt đối phương.

- Người nói rất đúng Đường Tiều ta đúng là không phải đối thủ của Từ Tiều, bởi vì ta đã không cùng giai tầng với ngươi, giết một loại con sâu cái kiến như ngươi cũng làm ô uế bàn tay của ta.

Đường Tiều nói xong lại tát một cái nữa lên trên mặt của Từ Tiều Từ Tiều dưới sự uy áp của Đường Tiều đều không có sức hoàn thủ, thậm chí trốn tránh cũng không được, cứ thế bị Đường Tiều tát, cuối cùng Đường Tiều không chút khách khí vung cước đạp lên trên ngực của hắn.

- Đường Tiều, ngươi...

Từ Tiều hai tay bụm má vô cùng sợ hãi nhìn Đường Tiều.

- Giết ngươi là ô uế tay của ta, tuy nhiên ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích ta cũng không lưu ngươi.

Đường Tiều nói xong vung ra một chưởng, uy lực so với giáng long thập bát chưởng của Từ Tiều còn cao hơn mấy phần.

- Đồ nhi tử hạ lưu nhân.

Tử Nguyệt Chân nhân nhanh chóng cất tiếng gọi khiến ột chưởng này của Đường Tiều dừng lại, không đánh lên mặt của Từ Tiều.

- Ta cùng với Độc cô đạo hữu là bằng hữu chỉ là bằng hữu đánh bạc mà thôi đừng làm tổn thương tính mạng hắn.

Tử Nguyệt chân nhân hướng về phía Đường Tiều mà giải thích.

- Sư tổ đã mở miệng đồ nhi dĩ nhiên không làm tổn thương tính mạng hắn nữa.

Đường Tiều hướng về phía Tử Nguyệt chân nhân thi lễ một cái sau đó lui ra một bên.

Mặc dù không làm tổn thương tính mạng của Từ Tiều nhưng Đường Tiều vừa rồi đã đánh càn khôn đại thủ ấn lên đầu của hắn, gieo lên ấn ký khô lỗi.

Từ Tiều ở trên mặt đất bò lên hô to, chạy loạn đảo mắt không biết tung tích đâu.

- Aizzz, ta thua ở trong Thiên cơ tông, đây là thiên ý sao?

Độc Cô Thiên Nhai cười khổ một tiếng.

- Độc Cô đạo hữu quá lời, thế gian núi cao còn có úi cao hơn, vĩnh viễn không có chừng mực.

Tử Nguyệt chân nhân mỉm cười, đem hai quyển công pháp ném cho Đường Tiều, cũng hướng về phía Đường Tiều mà truyền âm.

- Long tộc khá cường hãn thế giới loài người muốn khắc chế được bọn họ thì khá khó tuy nhiên có giáng long thập bát chưởng này ngươi tập trung tu luyện năm sau sẽ có tác dụng với Tôn Văn.

- Đa tạ sư tổ.

Đường Tiều truyền âm trở lại sau đó thu hai quyển công pháp của Độc Cô Thiên Nhai lại.

Mùa xuân năm sau.

Trên đông đỉnh Ngọc Sơn.

Sáng sớm ánh bình minh đầy trời mặt trời đỏ mọc lên từ chân trời.

- Mau nhìn đi, cảnh khô của Bạc Hà đã phát chồi.

Dực Thai công chúa gọi to.

- Thật không?

Đường Tiêu vội vàng đi tới, hần vừa rồi kiểm tra nhưng không thấy sinh cơ nào tại sao bây giờ lại có chồi rồi.

- Để cho lão Miêu ta nhìn xem.

Thạch Miêu vương nghe vậy cũng vội tới.

- Bạc Hà cô nương còn sống sao? Đây không phải có ý nghĩa là nàng ta đã sống lại rồi sao?

Dực Thai công chúa vội vàng hỏi Đường Tiêu một tiếng.

- Nàng đã từng nói qua chỉ cần gốc Bạc Hà này có thể sống lại nàng có thể quay lại bên cạnh chúng ta.

Thạch Miêu vương vô cùng kích động đuổi cái đầu khê chạm vào mầm xanh Bạc Hà mới mọc.

- Nàng khi nào có thể tỉnh lại?

Dực Thai công chúa hỏi Thạch Miêu vương.

Với sự ương ngạnh của nàng có lẽ không quá lâu.

Đường Tiêu lộ vẻ tin tưởng mười phần.

- Đúng thế ta biết rõ nàng ương ngạnh cố chấp bất kể gian khổ thế nào cũng sẽ trở về.

Đường Tiêu nắm chặt nắm đấm.

Mười ngày sau.

Hôm nay là thời gian ước đấu của Đường Tiêu cùng với Lãnh Tuyết và Tôn Văn.

Vì ngăn ngừa động tĩnh quá lớn cho nên hai người đã chọn một không gian độc lập trong bí cảnh.

Lãnh Tuyết cùng với nửa năm trước không có thay đổi gì nhiều nhưng Tôn Văn rõ ràng đã già hơn nhiều, sắc mặt trắng bệch, giống như người bệnh nặng sắp chết vậy.

592. Chương 592: Quyết Đấu Cuối Cùng.

Sát Vương

Chương 592: Quyết đấu cuối cùng.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

- Nửa năm nay Tôn Văn cũng không tiến hành bất kỳ tu luyện gì hần lợi dụng phân thân thuật đem thần hồn của mình phân thành ngàn vạn lần xâm nhập vào trong hắc ám hư không hóa thành từng phù triếp phiêu đảng tìm kiếm tin tức về tàn hồn của Bạc Hà, hần tin tưởng rằng nàng nhất định vẫn còn...

Lãnh Tuyết hướng về phía Đường Tiêu mà truyền âm.

- Ở thế giới chúng ta một ngày là nghìn năm ở trong hắc ám hư không, nửa năm nay tức vài chục vạn năm ở trong đó. Quả nhiên trời không phụ lòng người Tôn Văn đã tìm thấy một thần hồn bất diệt của Bạc Hà, mười ngày trước hần đã tốn không ít năng lượng xé rách hư không.

- Mười ngày trước. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Đường Tiêu ngây cả người hần rốt cuộc cũng hiểu ra Bạc Hà tại sao nảy mầm rồi.

- Nếu như hấn không làm vậy tiêu hao hơn phân nửa thực lực thì chúng ta không cách gì chiến thắng hấn, ta cũng không muốn đấu với hấn nữa, cho hấn làm chủ dùng thần hồn của mình dung hợp vào, còn người lựa chọn thể nào là do người quyết định.

Lãnh Tuyết lại bổ sung nói với Đường Tiêu.

- Chúng ta bắt đầu đi, hai người các người ai lên trước hay cùng lên.

Thanh âm của Tôn Văn từ phía xa truyền tới, hiện tại hấn tuy suy yếu nhưng vẫn không che giấu sự cuồng vọng kiêu ngạo.

Lãnh Tuyết và Đường Tiêu không lên tiếng đều liếc nhìn nhau lại nhìn Tôn Văn hai người đều không có ý muốn động thủ.

- Các người vừa rồi nói chuyện gì vậy?

Ánh mắt của Tôn Văn lạnh xuống.

- Ta quyết định dùng thần hồn của người làm chủ, hôm nay ước đấu ta bỏ cuộc.

Tôn Văn không lên tiếng mà nhìn về phía Đường Tiêu.

- Ta cũng bỏ cuộc.

Đường Tiêu nói với Tôn Văn sau đó đưa ra quyết định.

- Đường Tiêu đây là người sao, không chiến mà hàng người làm nhục cái tên này.

Tôn Văn dận dữ, đôi mắt đỏ lên phát ra uy áp cường đại khiến cho người ta thở cũng không nổi.

Đường Tiêu đối mặt với Tôn Văn vẫn không nói gì hấn biết rõ ở trong hắc ám hư không mấy chục vạn năm có tư vị gì hấn cũng từng thể loại chuyện này vô luận thể nào cũng sẽ không ném thử một lần nào nữa, nếu lần sau bất hạnh gặp phải hấn sẽ tùy ý để cho thần hồn của mình bị hắc ám hư không phá hủy, thôn phệ.

- Người biết chuyện của Bạc Hà?

Tôn Văn nhìn qua Lãnh Tuyết lại nhìn Đường Tiêu, ánh mắt trở nên hòa hoãn.

- Ta chỉ cảm thấy thần hồn của ta không cường đại bằng người dùng người làm chủ dung hợp, đối với ba người chúng ta sẽ có lợi.

Đường Tiêu thu liễm ánh mắt, hấn biết rõ mình kiêu ngạo, nếu để cho Tôn Văn cảm thấy mình nhường hấn hấn sẽ không tiếp nhận.

- Người cảm thấy hiện tại thực lực của ta không cách nào chiến thắng được người sao người muốn vũ nhục ta?

Tôn Văn trở nên lạnh lẽo hỏi.

Đường Tiêu nhìn lại con mắt ki của Tôn Văn trong đó lóe lên từng luồng nóng bỏng.

- Đường Tiêu chiến thắng chính người người không đem hết toàn lực, không chỉ vũ nhục ta mà còn vũ nhục cái tên này, nếu như người không chiến ta sẽ không dung hợp với người một chương đập chết người. Sau đó hủy diệt toàn bộ bí cảnh này.

- Chiến!

Đường Tiêu nhắm hai mắt xong lại đột nhiên mở ra, vì hấn biết rõ nếu như hấn là Tôn Văn hấn sẽ lựa chọn thể nào.

- Tốt lắm, chiến.

Trên mặt của Tôn Văn hiện ra vẻ vui mừng, phảng phất như một vị tướng quân sắp chết được chiến một trận vậy.

- Càn Khôn Đại Thủ Ấn.

Đường Tiêu sử dụng tất cả công lực tu vi của tông chính thủy tổ, hình thành một cái đầu rồng đánh tới.

- Ầm.

Một tiếng động lớn vang lên, toàn bộ không gian như muốn lắc lư, hai người bay ngược về phía sau hơn mười trượng.

Một chớp mắt này ngang sức ngang tài.

- Nửa năm người có thể dốc toàn lực xem ra không để ta thất vọng.

Tôn Văn hài lòng nhìn Đường Tiêu mà nói, nửa năm trước hắn đưa ra ước định là vì mong muốn Đường Tiêu nhanh chóng cường đại hơn.

Tuy nửa năm muốn hắn cường đại như mình là không thể nhưng hắn biết rõ, hắn đã dùng cái tên Đường Tiêu này thì sẽ có kỳ tích có ý nghĩa là không gì không làm được.

Đường Tiêu ngưng trọng ánh mắt nhìn Tôn Văn trước mặt trong lòng của hắn không hề có ý niệm khinh thường gì cả, hắn vừa rồi toàn lực đánh ra Càn Khôn đại thủ ấn mà Tôn Văn tựa hồ cũng dốc toàn lực.

Huống chi trên người của Tôn Văn có một lượng lớn pháp bảo cổ bảo nghịch thiên.

Con người khi còn sống đối thủ lớn nhất cũng là chính mình, khó khăn nhất cũng là chính mình.

Một cái tinh thể màu đỏ xuất hiện ở trước mặt Tôn Văn biến thành một trường mâu đâm về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu liếc mắt nhận ra đây chính là long tinh, lúc trước Lãnh Tuyết đã dùng long tinh làm ám khí đánh chết ngũ độc thiên sư, mà lúc này Tôn Văn không biến long tinh thành sương mù mà biến thành vũ khí tu vi này hiển nhiên vượt qua Lãnh Tuyết nhiều.

Đường Tiêu không dám lãnh đạm, nhanh chóng đem cưa giáp bọc lên trên người Giải Kiềm Kích đón lấy trường mâu kia của Long Tinh, trường mâu cùng với Giải Kiềm Kích nặng nề chạm nhau phát ra thanh âm vô cùng khó nghe, sau khi hao hết kinh lực cả hai vũ khí bay về tay Tôn Văn và Đường Tiêu.

- Giải Kiềm Kích này của ngươi lại trải qua một lần tế luyện nữa sao?

Tôn Văn hỏi Đường Tiêu một câu.

- Đương nhiên hiện tại nó gọi là Định Hải thần kích.

Đường Tiêu thu Giải Kiềm Kích về bên người không đổi sắc mà nói với Tôn Văn.

- Ngươi biết cái gì gọi là binh bất yếm trá không?

Tôn Văn hỏi Đường Tiêu một câu.

- Có ý gì?

Đường Tiêu nhíu mày.

- Lúc trước sư phụ Truy Biến từng cho ta một nửa bản Huyền Vũ kiếm quyết hôm nay ta đã tìm được một nửa bản còn lại, hơn nữa còn đoạt được Giới Nhẫn kiếm chính thức ở ma võ đại lục, uy lực này không phải kiếm trận lúc trước có thể so sánh.

- Sao?

Đường Tiêu nhìn quanh người tựa hồ ý thức điều gì.

- Vừa rồi trường mâu long tinh tấn công ngươi là giả, bố trí huyền vũ kiếm trận mới là thật, nếu ngươi không thể đột phá trận pháp mà thoát thân thì ngươi chắc chắn phải chết.

Thần sắc của Tôn Văn hơi thất vọng mà nhìn Đường Tiêu.

- Ngươi cảm thấy ta không thể thoát thân khỏi kiếm trận sao?

Đường Tiêu nheo mắt lạnh lùng mà nhìn Tôn Văn.

- Được ta cũng đang muốn nhìn xem ngươi làm cách nào để thoát khỏi đây.

Tôn Văn thu về thất vọng lại, đột nhiên thúc giục toàn bộ Huyền Vũ kiếm trận dùng từng đạo kiếm cương cường hân bắn về phía Đường Tiêu.

Đường Tiêu nhìn những kiếm cương kia đang gần tới gần mình tuy nhiên thần sắc cũng không lộ ra vẻ bối rối.

- Ngươi có chiêu số gì từ kiếm trận này thì đem ra sử dụng hết đi, bằng không ta sẽ dùng Huyền Vũ kiếm xoắn giết.

Nhìn thấy Đường Tiêu vẫn không có hành động Tôn Văn không còn kiên nhẫn nữa.

- Binh bất yếm trá, ngươi bố trí kiếm trận kỳ thật ta cũng có bố trận.

Đường Tiêu mỉm cười mặt mũi trở nên mờ mịt.

Tôn Văn trầm lạnh vội vàng xoay người lại, một chiêu kháng long hữu hồi đột nhiên đánh lên trên người của Tôn Văn, lúc này Tôn Văn không thể điều động sức mạnh ở trong người của mình.

- Phi Long Tại Thiên.

- Kiến Long Tại Điền.

- Tiềm Long Vật Dụng.

593. Chương 593: Tam Hồn Hợp Nhất(Đại Kết Cục)

Sát Vương

Chương 593: Tam hồn hợp nhất(Đại kết cục)

Nhóm dịch: Black

Nguồn: vipvandan

Giáng long thập bát chưởng một chưởng đánh ra không cho Tôn Văn có cơ hội hít thở, uy lực mà Đường Tiêu thi triển Từ Tiếu dĩ nhiên cũng không thể so sánh.

- Thế gian công pháp có thể khắc chế long tộc không nhiều lắm, nhưng Giáng Long thập bát chưởng là một trong số đó.

Đường Tiêu vừa nói vừa đánh tay không dừng lại.

- Ngươi cho rằng ta chỉ nuốt chừng thần hồn của viễn cổ cự long sao?

Tôn Văn hừ lạnh một tiếng, thân thể hóa thành từng đoàn quỷ vụ màu đen, long thể cũng biến thành vô vàn xúc tu hiện ra về dữ tợn ở trên không trung.

- Mà giáng long thập bát chưởng lúc này cũng không thể ngăn cản Tôn Văn nữa.

- Ma ngục chi địa có một kẻ thống trị chính thức được xưng là ma ngục quỷ hoàng, ta nuốt chừng thần hồn của nó xong có thể tùy thời biến ảo thành hình dạng của nó, có thực lực của nó, hơn nữa ma ngục quỷ hoàng viễn cổ cự long chỉ là hai trong mười hình thái biến hóa của ta mà thôi, ngươi đừng mong dùng một hai công pháp khắc chế ta.

Tôn Văn phá lên cười trong giọng nói tràn ngập sự kiêu ngạo.

- Ngươi nuốt chừng nhiều thần hồn như vậy khó trách chịu sự cản trở nghiêm trọng.

Lãnh Tuyết khiếp sợ mà nhìn Tôn Văn.

Với thực lực của Tôn Văn bây giờ Đường Tiêu nếu như không có kế sách ứng đối phù hợp thì không thể nào là đối thủ của hắn.

- Hiện tại ta cho ngươi trải nghiệm thoáng qua tư vị của ma ngục chi địa.

Tôn Văn quát to lên một tiếng, sau đó một hắc sắc quỷ thảo cực lớn phá rách hư không lăng lệ hướng về phía Đường Tiêu mà tấn công.

- Đào thần chi tâm này quá mức trân quý rồi, so với bất kỳ vật gì trên thế gian đều trân quý hơn, nếu như có thể luyện hóa được nó ta không cần bế quan cũng có thể khôi phục được sinh mệnh.

- Thế nhưng mà ta lấy cái gì để trao đổi với ngươi.

- Dừng lòng của ngươi.

- Ngươi là ai tại sao lại cứu ta lại còn đưa cho ta đại lễ như vậy.

- Một người cùng ngươi ngắm mặt trời.

- Người không phải cỏ cây há có thể vô tình, kỳ thật con người cũng không biết cỏ cây cũng không phải là vật vô tình, phần nhân tình này ai có thể hiểu

Hạnh phúc của hần là gì, hạnh phúc của nàng là gì, tất cả là số mệnh sao?

Ngươi ngàn vạn lần không nên ở địa ngục bùng cháy cứu ta ra, ngươi không nên dùng đào thần chi tâm tặng cho ta.

Ngươi lại càng không nên nói ngươi là người ngắm mặt trời mọc cùng ta.

Muốn dùng lòng ta trao đổi sao?

Tâm ta vĩnh viễn thuộc về ngươi ngàn năm vạn năm cũng thế.

Quỷ thảo cực lớn sau khi xuất ra uy áp triệt để đè lên trên thân thể của Đường Tiêu, lúc này hần không thể trốn được.

Đúng lúc này Luyện Yêu Thối Ma Hồ đột nhiên điên cuồng quay tròn, một hột đào nhỏ từ bên trong bay ra đột nhiên rơi trên người của Đường Tiêu, tạo thành một đường vân trên người của hần như hột đào vậy.

Mà ma ngục quỷ thảo lúc tới gần đào thần chiến giáp thì phát ra thanh âm xoẹt xoẹt, giống như là thiêu thân lao vào lửa vậy, bị bỏng bắn ra từng đạo như khói bụi phiêu tán.

Gỗ đào là khắc tinh của quỷ vật, mà đào thần trấn áp tất cả quỷ vật .

Sắc mặt của Tôn Văn trở nên âm tình bất định, hần không ngờ rằng Đường Tiêu rõ ràng có thể luyện hóa được đào thần chiến giáp.

- Cho dù ngươi có được đào thần chiến giáp thì vẫn không phải là đối thủ của ta, chờ ta biến ảo qua hình thái khác phá đào thần chiến giáp cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Tôn Văn hóa thành nguyên hình, vẫn lộ ra vẻ kiêu ngạo và cuồng vọng vô cùng.

- Ngay cả nữ nhân của mình cũng bỏ rơi ngươi có tư cách gì nói điều này?

Một thanh âm quen thuộc đột nhiên phát ra từ trong người của Đường Tiêu.

Vi Liên.

Ba nam nhân đều thất thần.

- Ha ha ta cuối cùng cũng ở trong linh thú phù đánh ra được 81 đạo trận pháp tế luyện được một viên cổ cự long chính thức.

Vi Liên cười viên cổ cự long cười đắc ý.

- Chúc mừng ngươi.

Ba nam nhân đều cất tiếng cười.

- Hừ đúng là nhìn không vừa mặt.

Vi Liên khinh thường nhìn Tôn Văn sau đó cẩn thận đánh giá Đường Tiêu và Lãnh Tuyết.

Nhìn ra vì đánh được tám mươi mốt đạo trận pháp cho nên tâm tình của nàng lúc này không tệ.

- Tôn Văn lúc trước cũng là vì bất đắc dĩ...

Lãnh Tuyết vội vàng giải thích cho Tôn Văn rồi nói:

- Các người muốn ta tha thứ cho hành vi lúc trước của hấn sao?

Vi Liên nhìn Đường Tiêu và Lãnh Tuyết mà hỏi.

- Khục cái này...

Đường Tiêu và Lãnh tuyết cười xấu hổ, Tôn Văn thì ở bên cạnh một câu cũng không nói.

- Để cho ta tha thứ cho hấn cũng được tuy nhiên ba người các người phải làm một việc cho ta.

Vi Liên hướng về phía ba nam nhân mà nói.

- Chuyện gì chỉ cần chúng ta làm được nhất định xông pha khói lửa không chối từ.

Tôn Văn cuối cùng cũng mở miệng hùng hồn đại nghĩa mà nói.

- Hừ.

Vi Liên liếc Tôn Văn sau đó khuôn mặt hơi đỏ lên:

- Ta không cần các người xông pha khói lửa vì tế luyện linh thú phù này ta đã bị làm cho buồn bực mắt không ngờ vừa mới ra đã gặp ba người đẹp trai, hắc hắc... ha ha, các người nói xem các người định bồi tội thế nào?

Ba nam nhân đều nhìn qua nhau bọn họ đều là người thông minh dĩ nhiên là hiểu hàm ý.

Không có biện pháp, ai bảo Tôn Văn làm ra chuyện này hấn từng là chủ hồn, Đường Tiêu và Lãnh Tuyết đành phải ủy khuất một phen.

- Ngay ở chỗ này?

- Ủ, trên lưng rồng cũng không tệ.

Sáu cái tay toàn bộ mát xa lên trên người của nàng, sau đó tất cả thay phiên nhau....

- Được rồi, các người còn muốn chiến đấu nữa không?

Lãnh Tuyết hỏi Tôn Văn và Đường Tiêu.

- Azzzz, không đấu nữa sinh lực và năng lượng cuối cùng của ta đều dồn lên trên người của nàng rồi.

Tôn Văn lắc đầu xem ra hấn đã vô cùng suy yếu.

- Vậy... chúng ta ai là chủ hồ n chuẩn bị tiến hành tam hồn dung hợp.

Lãnh Tuyết lại hỏi tiếp.

- Đương nhiên là hấn, chỉ có hấn là có thần hồn thuần túy nhất.

Tôn Văn tựa hồ đã quyết định từ trước lúc quyết đấu mà biểu hiện của Đường Tiêu hiện tại cũng không làm hấn thất vọng.

- Vậy thì bắt đầu dung hợp thôi.

Lãnh Tuyết cũng không cho ý kiến.

Cửu Châu đại lục.

- Trung Hoa đế quốc thành lập.

- Cửu Châu nhân dân từ nay đứng lên rồi.

Đường Tiêu đứng ở trên lầu cao của tử cấm thành, nhìn về phía dân chúng mà tuyên bố.

Áo Bì Đảo đã trở thành một bộ phận đã không tách khỏi của Cửu Châu đế quốc.

Trên đông đỉnh Ngọc Sơn.

Buổi tối.

Một nam một nữ dựa trên dốc đá, bên cạnh có một con mèo oán hận nhìn sang.

- Nếu như người nguyện ý ta sẽ vĩnh viễn ở đây cùng người ngắm mặt trời.

- Tốt lắm.

- Có phân thân là tốt rồi.

Đường Tiêu ôm Bạc Hà âm thầm cảm thán.

Xem ra phân thân thuật phải gấp rút luyện tập nếu không phân thân cũng không đủ cầu.

Đặc biệt là Vi Liên, khẩu vị quá lớn cường chiếm mười phân thân của hắn vẫn chưa đủ.

Áo Bì Đảo.

Tử Cẩm Thành.

Dực Thai cung.

- Ta cam đoan ta tuyệt đối là xử nam, nếu không sẽ bị ngũ lôi đánh chết.

Đường Tiêu nghiêm túc mà nói với Dực Thai công chúa.

- Ủ ù... năm đạo sấm rền từ trên không trung đánh xuống xuyên qua nóc phòng của Dực Thai cung bắn tới trên người của Đường Tiêu.

May mà có đào thần chiến giáp.

- Ta tin tưởng người rồi người đừng thề độc nữa.

- Ta xác thực là xử nam, con mẹ nó, ngũ lôi này không có mắt.

Một vạn năm sau.

Trong một không gian khác.

Đô thị hiện đại.

Tuyết rơi đầy trời.

Trong một cô nhi viện.

Một hài đồng ba tuổi đang chơi đùa ở trong tuyết.

Một tuyết điêu từ trên trời bay xuống hóa thành một nam tử mang theo mặt nạ quỷ hiện ra trước mặt hài đồng.

Hài đồng hoảng hốt mà khóc.

Nam tử lấy kẹo ra hài đồng mới mỉm cười.

- Người trước khi sinh ra đã sát nhập làm một tia thần hồn của ta.

- Người từ hôm nay cũng đổi tên thành Đường Tiêu rồi.

- Ta sẽ tiến hành huấn luyện ma quỷ mười năm với người, bởi vì sau này người sẽ gánh vác sứ mệnh cứu vớt địa cầu giữ gìn hòa bình.

- Người từ nay sẽ vì Đường Tiêu mà kiêu ngạo.

- Không được hận ta vì không có ta thì sẽ không có người.

- Vì sao ta chọn người dùng trách ta cái này là do Tử Nguyệt chân nhân hẳn nói chỉ có người mới có thể chính thức kế thừa tất cả của ta, giống như chuyển thể linh đồng.

Mười năm sau.

Trên một ma quỷ huấn luyện.

- Đường Tiêu muốn trở thành đỉnh cấp chức nghiệp sát thủ, người cần phải có linh hồn cứng cỏi gấp mười lần trăm lần.

- Đường Tiêu người là người mà ta nhìn thấy linh hồn cứng rắn nhất, về sau cho dù người chết rồi linh hồn cũng không tiêu tán.

- Ta Đường Tiêu nhất định sẽ không để cho ông thất vọng. Ta nhất định sẽ trở thành một đỉnh cấp sát thủ.

Thanh âm của thiếu niên ngây thơ mười ba tuổi vang lên, trang trọng trả lời ma quỷ huấn luyện viên đeo mặt nạ trước mặt.

ĐẠI CÔNG CÁO THÀNH!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-vuong>